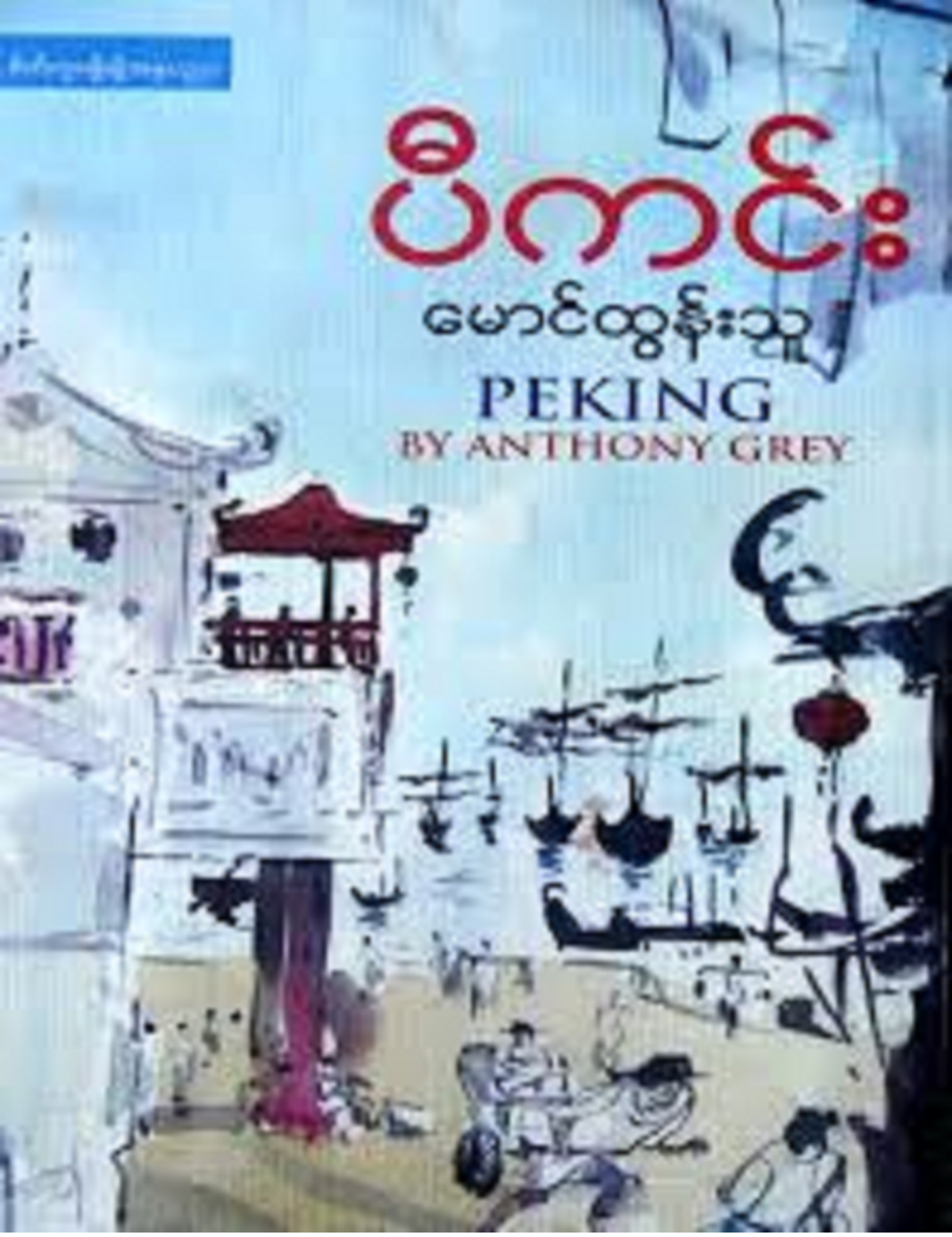
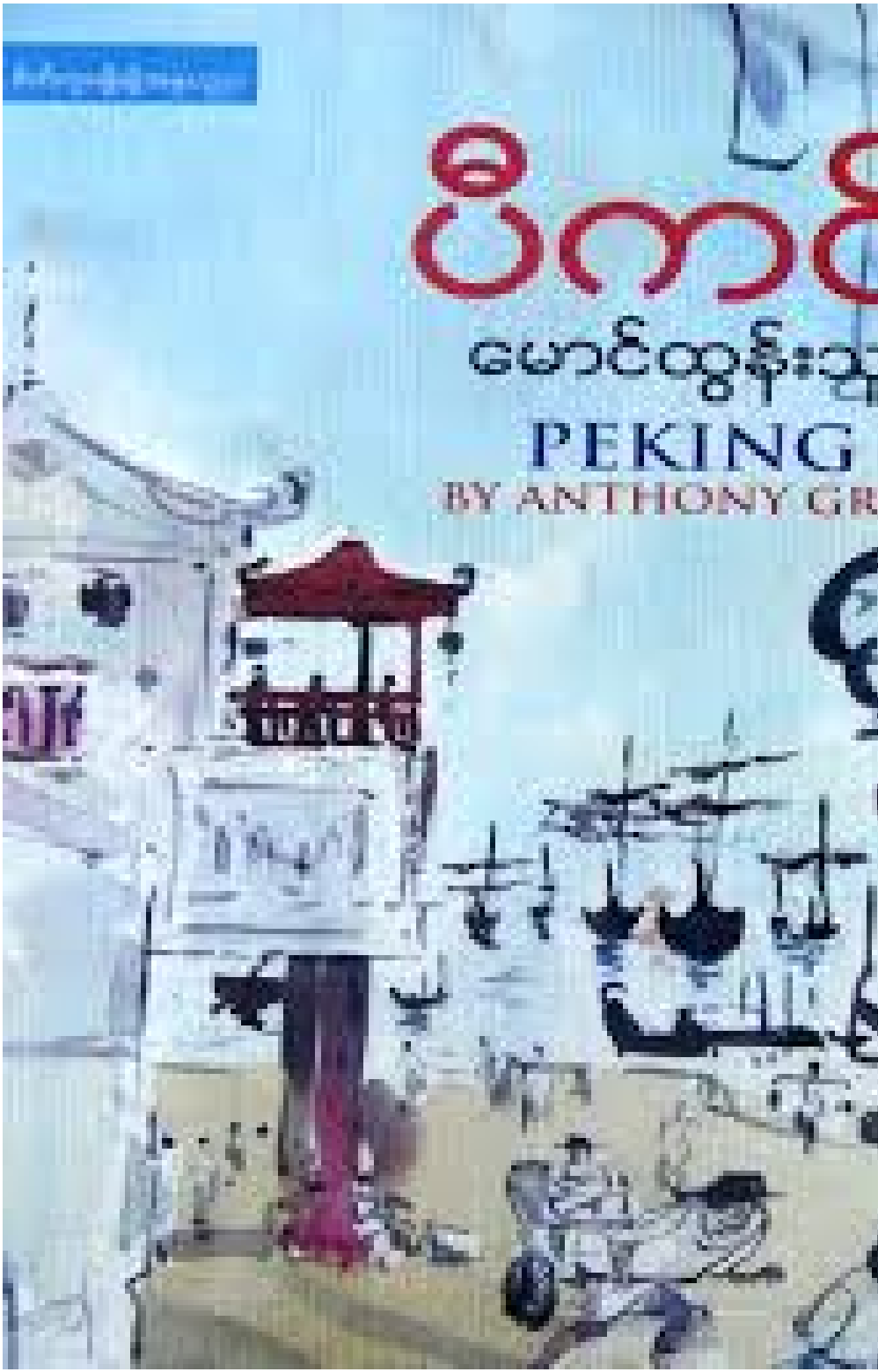
ပီကင်း

မောင်ထွန်းသူ

PEKING

BY ANTHONY GREY

ပီကင်း
ဖောင်တွန်းသူ
PEKING
BY ANTHONY GR

၂၀၀၈ ခုႏွစ္၊ ဧၿပီလ
ပထမအႀကိမ္ထုတ္ေဝခဲ့တာမ်ား
စာမူခြင့္ျပဳခ်က္အမွတ္ - ၅၀၀၁၁၀၀၁၀၈ ႏွင့္
မဂၢဇင္းခြင့္ျပဳခ်က္အမွတ္ - ၅၀၀၂၂၀၀၂၀၈
တုိ႔ျဖင့္မဂၢဇင္းပန္းခ် moat thone ေရးဆြဲၿပီး
ထုတ္ေဝသူ - ဦးစန္းဦး၊
စတ္ကူးခ်ီခ် စာအုပ္တုိက္၊ ၈၅၊၁၆၄ လမ္း၊ တာေမြၿမိဳ့နယ္၊
ရန္ကုန္ႏွင့္ ပံုႏွိပ္သူ - ဦးႏွင္ဦး၊
ေပၚျပည္ေတာ္ပုံႏွိပ္တုိက္၊
သိမ္ျဖဴလမ္း၊ရန္ကုန္တုိင္းက
ပထမအႀကိမ္ ေစာင္ေရ - ၅၀၀ ဂုိဏ္းဝိဇၨာ
၂၀၀၈ ခု၊ ဧၿပီလတြင္ တန္ဖိုး ၆၅၀၀က်ပ္ျဖင့္
ျဖန္႔ခ်ိသည္။
စာအုပ္ခ်ဳပ္ - ကုိျမင့္

မာတိကာ
ျမန္မာျပည္သူ၏အမွာ ၁
ပဌာန္းအေၾကာင္း
သူ၊အား ရည္ၫႊန္းပါသည္
မူရင္းစာေရးဆရာ၏ မွတ္ခ်က္
ပဌာန္းေၾကျငာခ်က္ မန္ဒလာတာ ၁၉၂၁
အပုိဒ္း တစ္ ခ်ိတက္သူမ်ား စုေဝးျခင္း ၁၉၃၁
အပုိဒ္း ႏွစ္ ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲ အစျပဳျခင္း၁၉၃၄
အပုိဒ္း သံုး ခ်ိတက္သူမ်ား
လမ္းေၾကာင္းေျပာင္းျခင္း ၁၉၃၅
အပုိဒ္း ေလး ခ်ိတက္သူမ်ား၏ ေအာင္ပြဲ ေႏြ ၁၉၃၅
အပုိဒ္း ငါး ခ်ိတက္ေနၾကသူမ်ား ေနာက္တြန္ျခင္း
၁၉၅၇
အပုိဒ္း ေျခာက္ ခ်ိတက္သူမ်ား အဆင့္ခြဲျခင္း ၁၉၆၆
အပုိဒ္း ခုႏွစ္ ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲ ၿပီးဆံုးျခင္း ၁၉၇၆
နိဂံုး ၁၉၇၈
ေနာက္ဆက္တြဲ

ျမန္မာျပည္သူ႕ဓါတ္အားေပၚ ၁

“ပီကင္းး” အား စတင္ ဘာသာျပန္ခဲ့သည္မွာ ၂၀၀၆-ခုႏွစ္၊ ေမလ(၇)ရက္ေန႔ ျဖစ္ပါ၏။
ေျခာက္လႏွင့္ ၿပီးေအာင္လုပ္ထည့္ အခုိင္အမာ ဆံုးျဖတ္ထားခဲ့သည္ျဖစ္၍ ၂၀၀၆-ခုေအာက္တုိဘာလကုန္ဆန္႔က်င္ ၿပီးမည္ဟု ခန္႔မွန္းခဲ့သည္။
သို႔သာလည္းး...

ကဖြန္ေတာ္ ဓာေရးဆရာ အန္သိုနီ ဂေရး Anthony Grey ႏွင့္
ေတြ႔သည္မွာ ၁၉၈၃-ခုႏွစ္ျဖစ္သည္။
ထိုႏွစ္ က ဖြန္ေတာ့္လက္တြင္းသို႔ အန္သိုနီဂေရး၏ ဆုိင္ကုိ Saigon
အမည္ရွိအေကာင္းဆုံးလက္ဖက္ရည္ ႏုိင္ငံတကာ ဓာေပပညာရွင္မ်ားက
သတ္မွတ္ထားေသာ ဝတၳဳႀကီးေရာက္လာခဲ့သည္။
ထုိဝတၳဳႀကီးသည္ “ဗီယက္နမ္ႏုိင္ငံ”အား ေနာက္ခံထား၍ မိသားစု
ေလးစုဇာတ္သိမ္းဆက္သြယ္ထားသည့္ ျဖတ္သန္းခဲ့ရေသာ ႏုိင္ငံေရးဘဝ၊
စီးပြားေရးဘဝ၊ ဘာသာေရးဘဝ၊လူမႈေရးဘဝႏွင့္ စစ္ေရးဘဝမ်ားအား
ေရးဖြဲ့ခဲ့ယဥ္ေက်းမႈေထြးျခင္းျဖစ္ေလသည္။
ထုဝတၳဳႀကီးအား ဖတ္လုိက္ရသည့္အခါ မီးဆက္ သီဆက္
ရင္ဆုိင္ၾကံဳေတြ႔ခဲ့ရေသာေဟာရာရႈေစ့ရာမ်ား၊ ၾကည့္ရႈစရာ
ဝမ္းသာစရာမ်ား၊ စိတ္ေလ်ာ့ခ်မ္းေျမ့စရာမ်ား၊
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲစရာမ်ား၊ စိတ္ေလ်ာ့ထိခုိက္နာရာမ်ား၊ ထိတ္လန္႔
ေျခာက္ခ်ားစရာမ်ားႏွင့္ လြမ္းေမာတသစရာမ်ားကို
ရင္ေမာဖြယ္ေကာင္းၿပီး တသသျဖစ္ေနေအာင္
ကေလာင္ခ်ြန္ထက္ျဖင့္ေရးဖြဲ့ထားျခင္းျဖစ္သည္ကုိ ေတြ႔ရေပသည္။
ဤဝတၳဳ၏ အဓိက ဇာတ္ေဆာင္မွာ ဗီယက္နမ္ျပည္သူမ်ားျဖစ္၍
ယင္းတို႔ႏွင့္အတူ ျပင္သစ္၊အဂၤလိပ္၊ အေမရိကန္၊ ဂ်ပန္ႏွင့္ ဗီယက္နမ္
စသည္ လူမ်ဳိးေပါင္းစုံမွ ဇာတ္ေကာင္မ်ားအျပားပါဝင္သည္။
“အတိတ္သည္ ပစၥဳပၸန္၏ အစျဖစ္သည္”ဟူေသာ
ကမာၻေက်ာ္ျပဇာတ္ရာဃကၠဴး ဝိလ်ံ ရွိတ္စပီးယား၏ ‘မုန္တုိင္း’ျပဇာတ္ထဲမွ
စကားတစ္ခြန္းျဖင့္ဘာလွမ္းဖြင့္ခဲ့ေသာ ‘ဆုိင္ကုံ’သည့္ အေကာင္းဆုံး
လက္ဖက္ရည္ဆုိင္ကေလးသည္ ေဝဖန္ခ်က္ႏွင့္ လုိက္ေလ်ာညီေထြ
ရွိလွပါေပသည္ဟု စိတ္ထဲက ကိတ္၍ မွတ္ခ်က္ခ်မိခဲ့ပါသည္။
ကဖြန္ေတာ္ျဖတ္သန္းခဲ့ရသည့္ ဘဝ အေတြ႔အႀကံဳအရ
ကဖြန္ေတာ့္ လက္ေတြ႔ဘဝတြင္ေနရာတုိင္း၌ အတိတ္ကုိ အတိတ္ဓာပဲ
ထားခဲ့၍ မရပါ။
အတိတ္က ႀကံဳခဲ့ရသည့္ ျဖစ္ရပ္မ်ားအားဆင္ျခင္ႏွလံုးသြင္းကာ
အမွားႏွင့္ အမွန္ ေဝဖန္ခြဲျခားရသည္။
မိမိ၏ ပစၥဳပၸန္ဘဝတြင္ မွားခဲ့သမွ်ကုိအမွန္ျဖစ္ေအာင္
ႀကိဳးပမ္းအားထုတ္၍ ျပဳျပင္လုိက္သြားရသည္။
လူတစ္ဦး၏ ဘဝႏွင့္ လူအမ်ား စုေပါင္း ဖြဲ့စည္းထားသည့္
ျပည္သူတို့၏ ဘဝသည္အတူတူပင္ျဖစ္လိမ့္မည္ဟု ကဖြန္ေတာ္ယုံၾကည္ပါသည္။
သို့ျဖစ္၍လည္း ျပည္သူလူထု၏ဘဝဆိုသည္မွာ သူတုိ့၏တင္းေနထုိင္ရာ
ႏုိင္ငံ၏ ဘဝႏွင့္ အတူတူပင္ျဖစ္ပ်ဳိးရွိပါသည္။
ထုိ႔ေၾကာင့္ေပလားမသိပါ ယေန႔ ဗီယက္နမ္ ႏုိင္ငံသည္ အတိတ္က
အမွားမ်ားအား ပယ္၍သို့မဟုတ္ ျပဳျပင္၍ မိမိတို့ ပစၥဳပၸန္ ဘဝအား ပိုမို၍
ေကာင္းလာေအာင္၊ ပိုမို၍ တုိးတက္လာေအာင္၊ပိုမို၍ ဖြံ့ၿဖိဳးလာေအာင္
မ်ားစြာ အားထုတ္ႀကိဳးပမ္းလက်ိုၾကပါသည္။
ဤသည္မွာ အန္သိုနီ ဂေရး၏ ‘ဆုိင္ကုံ’ အား ဖတ္ၿပီးတြင္ ကဖြန္ေတာ္
ယူထားလုိက္သည့္သင္ခန္းစာျဖစ္ပါသည္။
ထုိသင္ခန္းစာသည္ ကဖြန္ေတာ္ တစ္ဦးတည္း အတြက္သာမဟုတ္ပါ။

ကြွေနေတာ့ကို ျပည္သူတစ္ရပ္လံုးကပါ အလြန္ေကာင္းေသာ သို႔မဟုတ္ အလြန္အဖိုးထုိက္တန္ေသာ သင္ခန္းစာအျဖစ္ျမင္ၾကမည္ ဆိုပါမူကား...

ကၽြန္ေတာ့္ လက္ထဲသို႔ ‘ဆုိင္ငံု’ေရာက္လာခဲ့သည္မွာ ၁၉၈၅-ခုႏွစ္ျဖစ္၏။
‘ဆုိင္ငံု’အားကၽြန္ေတာ္စတင္၍ ဘာသာျပန္ခဲ့သည္မွာ ၁၉၈၉-ခုႏွစ္
ေအာက္တိုဘာလထဲတြင္ ျဖစ္သည္။
ထိုအခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ္သည္ အင္းစိန္ၿမိဳ႕နယ္ ေတာင္သုကၠန္းရပ္ကြက္
တ႐ုတ္ကုန္းလမ္းထဲ၌ေျမတစ္ကြက္ ဝယ္ကာ အိမ္တစ္လုံး ေဆာက္၍
ေနထုိင္လ်က္ရွိ၏။
အိမ္ဆို၍အထင္ရွားဆံုးကိုးလုိက္ပါးႏွင့္ ျဖစ္ရတာတဆန္း ေဆာက္လုပ္သည့္ ထရံကာ
ခန္ဓမိုးေျမစုိက္အိမ္ကေလးမွ်သာ ျဖစ္ပါသည္။
ကုယ္ပိုင္ေျမ ေငြေပးျခာက်ယ္ဝယ္လည္းေပၚ၌ကိုယ္ပိုင္အိမ္ကေလးႏွင့္
ေနရျခင္းျဖစ္၍ စိတ္ေအးနားေအး ရွိသည္ဟု
ဆုိႏုိင္ေသာ္လည္း လြပ္ခ်စ္မ်ိဳးမရွိသျဖင့္ လူတန္းေမစ့ေသာ ဘဝတစ္ခုဟုပင္
ဆိုရမည္ျဖစ္သည္။
ထုိစဥ္က ကၽြန္ေတာ္သည္ ‘ဆုိင္ငံု’ ဝတၳဳဆက္အား ဘာသာျပန္ရ၌
ပထမေသာ္ကာရမ်ိဳးႏွင့္ျဖစ္၏။
ေရွ့ဆြက္ကို သိပ္ပံဗီး အိဆင္ေဖ်ပသျဖင့္ အသက္ဝီးစား
ဖေယာင္းတုိင္ထြက္ဝီးႏွစ္တုိင္ကို အားျပဳကာ ဆက္၍ ေရးခဲ့ရသည္။
ဤသို႔ျဖင့္ ‘ဆုိင္ငံု’သည္ ၁၉၉၀- ျပည့္ႏွစ္ ဇြပဗီလ ၂၃ရက္ေန႔တြင္
စပ်ံသြားခဲ့သည္။
‘ဆုိင္ငံု’စပ်ံၿပီး၍ အတြက္ ကၽြန္ေတာ္သည္ ခုႏွစ္လခန္႔
တပင္တပန္းအားထုတ္ခဲ့ရပါသည္။
ထိုကာလအတြင္း စာအုပ္က ထုတ္လြန္းသျဖင့္ အတြဲေပါင္းမ်ားစြာ ခြဲ၍
ထုတ္ေဝရမည့္အေရးကို ငဲ့ၾကားကာ စိတ္ဓာတ္အားျဖစ္ခ်ျခင္း၊ ညစ္ညဴတုိင္း
ဖေယာင္းတုိင္ထြက္ဝီးႏွစ္တုိင္ျဖင့္သာလုပ္ေနရသျဖင့္ အားပ်က္ျခင္း စေသာ
အေၾကာင္းမ်ားေၾကာင့္ မၾကာခဏ ရပ္ခဲ့ရသည္။
သို႔ေတာ္လည္း ေဘးမွေန၍ ဆုိင္ငံုဝတၳဳဆက္(လက္ေရးစာမူ) အား
ဖတ္ေပးေနေသာ ဇနီးသည္ ‘ျမင့္’က ရပ္မထားဘဲ ဆက္ျပန္ဖို႔
တုိက္တြန္းလြန္းသျဖင့္ ဆုိင္ငံုသည္ စပ်ံသြားခဲ့ရသည္။
ဤအတြက္ကၽြန္ေတာ္ဇနီး ‘ျမင့္’အား မ်ားစြာ ေက်းဇူးတင္ေၾကာင္း
မွတ္တမ္းတင္ခဲ့ရပါ၏။
ဤသို႔ျဖင့္ ဗဟာစာအုပ္ စာမ်က္ႏွာ ၄၀၀၀ ေက်ာ္ ရွိခဲ့ေသာ
‘ဆုိင္ငံု’လက္ေရးစာမူသည္၁၉၉၃-ခုႏွစ္ ေအာက္တိုဘာလတြင္ အတြဲေပါင္း
ခြဲခြဲ၍ ဘဝတက္သိုလ္စာေပမွ ပန္းခ်ီ(က်)တင္ေမာင္ဝင့္၏ လွပခံ့ညား
ထည္ဝါေသာ မ်က္ႏွာဖံုးျဖင့္ ထြက္လာခဲ့သည္။
စာဖတ္ပရိသတ္သည္ ‘ဆုိင္ငံု’အား ႏွစ္သက္ လက္ခံခဲ့သျဖင့္ အားေပးသမႏွ
ျပဳခဲ့ၾကသည္ျဖစ္ရာ ၂၀၀၅-ခုႏွစ္ ဩဂုတ္လတြင္ ျမန္မာ့ဘာသာစာအုပ္တုိက္၏
စာအုပ္အမွတ္(၁၉)အျဖစ္ ဒုတိယအႀကိမ္ထြက္လာခဲ့ေလသည္။
ဒုတိယအႀကိမ္ ထြက္လာသည့္အခါ ‘ဆုိင္ငံု’အား ဆယ္စီးဆုိက္ ႏွစ္သြဲခြဲ၍
ထုတ္ေဝခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ စာမ်က္ႏွာ ၁၂၃၆မွ် ရွိခဲ့သည္။
ထုိသုိ့ခန္႔မွန္းခဲ့ေသာ ထိုစာအုပ္ ‘ဆုိင္ငံု’သည္လည္း ေအာင္ျမင္သည္ဟု
ဆုိရမည္ျဖစ္၏။
ျမန္မာစာဖတ္ပရိသတ္ အမ်ားစုက ဆုိင္ငံုအေပၚစိတ္ဓာတ္ျခင္းကို
ေတာင့္တမိခဲ့ေသာ ကၽြန္ေတာ့္အဖို႔လည္း ဝမ္းသာျခင္း၊

ေက်နပ္အားရျခင္းစေသာ ခံစားမႈမ်ားကို ရရွိခဲ့ပါသည္။

ကၽြန္ေတာ္ မေမ့ႏုိင္ေသးပါ။
၂၀၀၀-ျပည့္ႏွစ္ ဩဂုတ္လ ၁၉-ရက္ေန႔တြင္ ျဖစ္၏။
ထိုေန႔တြင္ စင္ကာပူသို႔ သြားရန္အလုပ္လုပ္ေနရာမွ ခဏတစ္ျဖဳတ္
ျပန္လာေသာ ဧည့္သည္တစ္ဦး ကၽြန္ေတာ့္အိမ္ေရာက္လာသည္။
သူ႔ထံတြင္ ကၽြန္ေတာ့္ဓာတ္ေၾကြ ကိုဦးခင္ (ဧည့္သည္ႏွင့္
အတူတူအလုပ္လုပ္ေနသူ)က ပါးလုိက္ေသာ လက္ေဆာင္ဂ်ီလာသျဖင့္
လာပို႔ျခင္းျဖစ္၏။
ကိုဦးခင္၏လက္ေဆာင္မွာ စာအုပ္စုအုပ္ျဖစ္၍ ကၽြန္ေတာ္ႏွစ္သက္ေသာ
စာေရးဆရာ ဂေရးဇ္၏ ‘တုိက်ဳိေဘး Tokyo Bay’။
အသိုင္းအဝိုင္း ဂေရးဇ္၏ ထံုးစံအတုိင္း ဆုိင္ကုိ ဝတၳဳသက္သက္လို စာအုပ္အထူစားသကဲ့
ျဖစ္သည္။
ဂ်ပန္ႏုိင္ငံ၏ အလွတစ္ခါးျဖစ္ေသာ ‘ဖူဂ်ီေတာင္’အား ေရွ႕မွထား၍
ေရးဆြဲထားသည့္ ပန္းခ်ီမ်က္ႏွာဖံုးႏွင့္ျဖစ္၍ စာအုပ္မွာ
ခ်စ္စရာေကာင္းလွပါသည္။
ဂ်ပန္ႏွင့္ အေနာက္ႏုိင္ငံမ်ားၾကားႏွစ္ေပါင္း ၁၅၀နီးပါးမွ်
အစပ်ဳိးျဖစ္ခဲ့ရသည့္မ်ားကို မွတ္တမ္းတင္၍ ေရးဖြဲ႔ထားေသာ
ဝတၳဳသကဲ့ဟုအဆုိျပဳထားသည္။
စာအုပ္ထဲ၌ ညႇဥ္းထားသည့္ ကိုဦးခင္၏ စာတိုကေလးတြင္-ဆရာခင္ဗ်ား ဒီစာအုပ္ကို
ကၽြန္ေတာ္တို႔ဖတ္ဖို႔ ဘာသာျပန္ေပးေစခ်င္ပါတယ္ခင္ဗ်ား။
ဦးခင္ ၄.၈. ၂၀၀၀ ဟု ေရးထားသည္။
ထိုအခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ္သည္ အသိုင္းဝိုင္းေရး၏ ‘ပီကင္း’စာအုပ္
ေရာက္လာလွ်င္ဖတ္ရေမွ်ာ္လင့္ေနခုိက္ျဖစ္သည္။
ကၽြန္ေတာ့္ သမီး မတင္ျမတ္ျမတ္ဦး(နီလာ)မွ တစ္ဆင့္
သူ႔ေယာက်ၤားဇာေအဒင္ ေဒၚၾကည္ၾကည္ထံ မွာထားသည္မွာ
သံုးေလးလခန်ီးပါးမွ် ရွိေနခဲ့ၿပီ မဟုတ္ပါလား။
ေဒၚၾကည္ၾကည္ထံမွ ရန္ကုန္ တကၠသိုလ္ေက်ာင္းအုပ္ႀကီး ပါေမာကၡ
ဦးေဖေမာင္တင္ဇာသိမ်ဳးအသိမ်ားျဖစ္သည္။
အေမရိကၼ ေနထုိင္လ်က္ရွိသူျဖစ္ၿပီး ထို
၂၀၀၀-ျပည့္ႏွစ္ကာလပတ္တန္းက်င္းဆိုလွ်င္ ရန္ကုန္သို႔ အနည္းဆံုး
တစ္ႏွစ္တစ္ေခါက္ အလည္ ေရာက္လာေလ့ရွိသူျဖစ္ပါသည္။
မည္သို႔ျဖစ္ေစ ကၽြန္ေတာ္ ေမွ်ာ္တလင့္လင့္ျဖစ္ေနစဉ္ ပီကင္းသည္
ကၽြန္ေတာ့္ထံေရာက္မလာခဲ့ပါ။
ဤသို႔ျဖင့္ ကၽြန္ေတာ္သည္ ကၽြန္ေတာ့္မိတ္ေဆြ ကိုဦးခင္
ပို႔လိုက္ေသာ TokyoBayစာအုပ္အား ကိုဦးခင္တို႔ဖတ္ဖို႔ ‘တုိက်ဳိ’ ဟု
အမည္ေပးကာ ဘာသာျပန္ျဖစ္ခဲ့သည္။
‘တိုက်ဳိ’အား‘ဆုိင္ကုိ’ဝတၳဳတိုယအသက်မဲ့ ထုတ္ေဝခဲ့သည့္
‘ျမန္မာစာအုပ္တိုက္’သို႔ ေပးခဲ့သည္။
အခုဆိုလွ်င္ဤက်ဴပ္ပီသူတို႔ လက္ထဲ ေရာက္သြားခဲ့သည္မွာ တစ္ႏွစ္ေက်ာ္ခဲ့ၿပီ။
ဘယ္အခ်ိန္ ဘယ္ဟာလက်မွထုတ္ေဝၾကမည္ မသိ။
‘ေပ်ာ္ဝင္မလာ’ဇာတ္ကား ၇ကၠေနသည္မွာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
ကၽြန္ေတာ့္ဘက္ကေတာ့‘ေမွ်ာ္လင့္လ်ွ’ျဖင့္ မဆံုးႏုိင္သယ္’ဟူေသာ သီခ်င္း
တစ္ပုဒ္ ေရးထုတ္ႏုိင္ရန္ ႀကိဳးပမ္းအားထုတ္ေနဆဲ။

စာရေးဆရာ အန္ဒီနီဂေရးဇ်၏ ‘ပီကင်း Peking’ဝတ္ထီဆက်ီး
ကပြန်ေတာ့လက်ြဴရာက်လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၃-ခုႏွစ် ဇူလိုင် ၂၀-
ရက်ေနာ့ကတြင်ျဖစ်သည်။
ကပြန်ေတာ့သမီးမွတစ်ဆင့်ကခဲ့ဖပီး ေနာက် တစ်ႏွစ်ေက်ာ်
ႏွစ်ႏွစ်ပါးဟကာခါမွ ရခဲ့ျခင်းျဖစ်သည်။
မ်က်ႏွာဖ်ဴးမွာကမာတ်အဲ့ဖြယ်ကာင်ပါး ျဖစ်ေသာ တ႐ုတ်ႏုိင်ငံ၏
မဟာတိတ်ုင်းဒသကီးပံုအား ေရွ့မွတင်၍ ေတာင်ဘဲုေတာင်ကန္းမ်ားအား
ေနာက်ခံျပီထားသည်ဟံု ျဖစ်ေလသည်။
စာေရးဆရာ အန္ဒီနီဂေရး ေရးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထီဆကီးရွစ်ပုိဒ်အ
ပီကင်းသည္ကြေကာင်းဆံုးႏွစ်ဟု အသတ္မတ်ထားရသည့် စာအုပ်ႏွစ်အုိက်
(တစ်အုပ်ဟာ ဆုိင်ု)တစ်အုပ်ျဖစ်၏။
တကယ်ေတာ့ ‘ပီကင်း’သည် ေခတ္သစ် တ႐ုတ်ႏုိင်ငံအေၾကာင်း
တခမ်းတနားေရးဖြ်ထားသည့် ဝတ္ထီဆကီးျဖစ်၍
၁၉၂၀-ျပည့်ႏွစ်ႏွင့် ၁၉၈၀-ျပည့်ႏွစ်မ်ားဇ်၏ ႏွစ်
ဒဝကာလကုိေနာက်ခံထားျခင်း ျဖစ်သည်။
ပီကင်းသည် ေမာ္ဒန်းတင္ေလာက္ေအာင် ဆကီးမားမ်ားျပားသည့်
ျဖစ်ရပ်မ်ားအားမွတ်တမ်းတင်ထားေသာ ဝတ္ထီဆကီးျဖစ်သည်။
ပီကင်းတြင် တ႐ုတ်ျပည်ူတို၏ ႏုိင်ငံေရးဘဝ၊စီးပြားေရးဘဝ၊
ဘာသာေရးဘဝ၊ လူမ့ေရးဘဝႏွင့် စစ်ေရးဘဝမ်ားအား အပီအျပင်
ျမင္ထ့ိ၏ ခ့ိသည်။
တ႐ုတ္ကန္ျမနဒ္ပါတီဇ်၏ ွေခါင်းေဆာင္ကီးမ်ားအျဖစ် ကမာတေက်ာ်ေနေသာ
‘ေမာ်ဝ်-တုန်း ႏွင့္ခအင်-လုိင်း’တို၏ ဘဝမ်ားကုိပါ တေစ့တေစာင်း
ျမင္ဟကရမည္ျဖစ်၏။
ယင်းတို၏အား အေၾကာင်းျပီ၍ ကမာတ်သမုိင်းတြင် အထူးျခားဆံုး
ျဖစ်ရပ်တစ်ခုျဖစ်ေသာ ‘မဟာခရီးရွည်
ခတက္ပြဲသကီး’အေၾကာင်းကုိလည်း ဤ ပီကင်းတြင္အေသးစိတ် နီးပါးမွ်
ေတြ်ၾကရလိမ့်မည် ျဖစ်၏။
ထ်ျပင္လည်း လူ်သဘာဝအျဖစ္ေပၚလာတတ္သည့် ပါတီတြင်း
ပဋိပက္ခမ်ားႏွင့် တုိက္ပြဲမ်ား၊ ေခါင်းေဆာင်မ်ားဇ်၏အတီအားသကီးမန္၊
အာဏာမက္ေမာမန္ဆ်ိုင့် အလြဲသံုးစား်ပီမန္၊
သေဘာထားေသးသိမ်ဖန္ႏွင့္သေဘာထားသကီးမန္၊ အျမင်္ကြးမန္ႏွင့်
အျမင်္ကယ်ဖန္၊ အေျမာ်ျမင် က်ဥ်းမန္ႏွင့် အေျမာ်ျမင်္ကီးမန္၊
ကုယ်ခ်ုင်းစာတရားသကီးမ်ားမန္ႏွင့် နိည်းပါးမန္၊ ပုဂၢလိကေရးကိုးကြယ်မန္
စသည်မ်ားကုိပါ အေသးစိတ်ျမင္ဟကရမည် ျဖစ်ေလသည်။
ပီကင်းတြင် ေတြ်ၾကရမည့် ေနာက်တစ်ခုမွာ ေမာ်ဝ်-တုန်းႏွင့် သ်ုဇနီး
မဒမ်ခ်ီင်းတို၏ဦးစီးခဲ့ေသာ ယဥ်ေက်းမန္ ေတာ္လန္ေရးျဖစ်၏။
ထုိေတာ္လန္ေရး ထြက္ေပၚလာခဲ့သည့္ဒဏ္ရာဆင်းရဲမ်ားသည်
ျပည်ူတ်ွ်ကုိေရာ ေခါင်းေဆာင်မ်ားကုိပါ
မ်ားစြာထခုိက်နာေစခဲ့ဝံုမွ်မကအကီးစီးပြား ပ်က်ျပားမန္မ်ားကုိပါ
ျဖစ်ေပၚေစခ့်၏။
ေနာက်တစ်ကြ ေမာ်ဝ်-တုန်းဇ်၏ ဇနီး ဂျင်္ဂမင်းသမီး မဒမ်ခ်ီင်း၊
သမၼတေလ်ေရာ်ဂ်၊ ဗိုလ်ခ်ုပ်ကီး ခဲေဇာ်း၊ ေမာ်ဝ်-တုန်းဇ်၏ အဂုိဏ္ဍာအား

ဆက်ခံလိုသူ ဟြာကိုဖုန်းဝန္ဆင်းခ်ပ္ ခ်အင္-လိုင်းက မ်က္စိက်ခဲ့သူ တိန္ေဂျာင့္-
ပိန္ ဧဝသာ ပုဂၢိလ်ားဇာစိတ္ေနစိတ္ဂါတ္ႏွင့္ အက်င့္ဂုဏ္ကားကိုပါ
ျမင္ေတြ႔နားလည္ၾကဖြယ္ရာ ရွိပါသည္။
ပ်ံကင္းသည္ အျဖစ္ခန္ အခ်က္အလက်ားအား အေျချပဳ၍ ေရးဖြဲ႔ထားေသာ
တဂြတ္ႏုိင္ငံအေၾကာင္းျဖစ္သည္။
တဂြတ္ႏုိင္ငံသည္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ႏုိင္ငံႏွင့္
ေရေၾကာေျမေၾကာဆက္စပ္ေနသည့္ ႏုိင္ငံ ျဖစ္သည္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔လူမ်ိဳးသည္ သူတို႔ႏုိင္ငံအေၾကာင္းသိရွိနားလည္ေအာင္
ဆက္စားၾကရမည္ျဖစ္သည္။
သူတို႔ႏုိင္ငံေခါင္းေဆာင္မ်ားက
သူတို႔ႏုိင္ငံႏွင့္သူတို႔လူမ်ိဳးအေပၚထားရွိေနၾကသည့္ ေမတၱာ၊
ေစတနာႏွင့္ သေဘာထားအျမင္မ်ားအား
အပိုအျပင္ေလ့လာသံုးသပ္ၾကရမည္ ျဖစ္ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ့္အျမင္ကို ေျပာရမည္ဆိုပါက ပ်ံကင္းဇာ အႏုစ္ရာသည္
တျခားမဟုတ္၊ ေမာ္-တန္းႏွင့္ ခ်အင္-လုိင္းတို႔ဇာ စိတ္ေနစိတ္ထားႏွင့္
အက်င့္ဂုဏ္ကား ျဖစ္ဇာ။
သူတို႔ဇာအဂုဏ္အရာအား ဆက္ခံခဲ့သည့္ တိန္ေဂျာင့္-ပိန္လို လူစားဇာ
စိတ္ေစတနာႏွင့္ သေဘာထားအျမင္ျဖစ္သည္။
အကယ္၍မ်ား သူတို႔ကို အားက်ၾကမည္ဆိုပါမူကား-

ဤဝတ္ထုတိုဆက်မှ ‘ပီကင်း’ကို ရေးသူမှာ အဂၤလိပ်အမျိုးသား စာရေးဆရာ အန်သိုနီဂရေးဗျစ်သည်။
သူသည် ဥရောပ၊ အရှေ့အာရှနှင့်ဗိုင်မ်၊ တောင်အာဖရိက၊
ဩစတေးလျနှင့်အမေရိကနှုတ်ဆက်မှုဒဿမက တဝတ်နှုတ်ခွင်မှုဒဿဝါ ဂုဏ်ထာသတင်းဌာန၏ နှုတ်ခွဲချားသတင်းတောက်ဖြစ်
လည်လည်သွားလာနေထုတ်ခဲ့ရသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။
‘ပီကင်း’သည် အန်သိုနီဂရေး၏ အရောင်းရအောင်းဆုံး
စာအုပ်စုပုံဖစ်၍အရှေ့ဥရောပ တစ်လွှားခဲ့ လူသိကျော်ကြားဆုံးသော စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့၏။
သူ၏ အခြားသောနာမည်ကြီးစာအုပ်များမှာ **Hostage in Peking, The Prime Minister Was A Spy, The GermanStratagem, The Bulgarian Exclusives, The Chinese Assassin, The Bangkok Secret, TheNaked Angles** နှင့် **Tokyo Bay** တို့ဖြစ်သည်။
သူ တဝတ်နှုတ်ခွဲခဲ့ သတင်းထောက် လုပ်နေစဉ်တွင်း
တဝတ်နှုတ်ခွင်အတွင်းခဲ့ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေး **Cultural Revolution** ဖြစ်ပွားလာခဲ့၏။
တပ်လုံးဖခံုရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်သူ့အားဖမ်းဆီးပပီး နှစ်နှစ်ကာမွဲ
ထောင်ချခြင်း အကာဥးခံထားခဲ့ဟုကသည်။
ထိုစဉ် သူရောင်းခဲ့ရသည့် ဒုကၡမ်ားအား မွတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည့် ‘ပီကင်းမွဲသံုးပန်း **Hostage in Peking**’စာအုပ်သည် သူ၏ ‘ကိုယ့်ရေး အတီပလတီ’အဖြစ် မ်ားစြာထင်ရှားခဲ့ရသည်။

‘ပီကင်း’ဝတၳဳဆက်မီး ဘာသာျပန်ဆိုမႈႏွင့္ ပတ္သက္၍ ကၽြန္ေတာ္
ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည့္အေတြ႔အၾကံဳတခ်ိဳ့ကို ေျပာျပခ်င္ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္စာေရးလာခဲ့သည္မွာ ၁၉၆၂-ခုႏွစ္ကစ၍ ဆုိႏုိင္ခဲ့ရာ
ရွိပါ၏။။
ထိုစဥ္က အလုပ္တာဝန္အရ တစ္ႏုိင္ငံလံုးရွိ အရပ္ေဒသအသီးသီးသို႔ ခရီးထြက္ကာ
ေဒသႏွံရ ခရီးသြားေဆာင္းပါးရွည္ၾကီးမ်ား ေရးသားခဲ့သည္။
‘မင္းျပင္ၾကီးဝုိင္း’၊ ‘သမုိင္းသစ္တင္ရင္ ဆက္ၾကီးပမ္းေနၾကသူမ်ား’၊
‘ပင္လယ္ျပာႏွင့္ ကမာေကး’၊‘ျမစ္ျပင္ေပၚ ေပ်ာ္ရသည့္
လုယ္သားဆက္ဒီတို႔ဘဝ’စသည္တို႔မွာ ထိုစဥ္က
စာဖတ္ပရိသတ္မ်ားေသဘာေတြ႔ခဲ့ၾကသည့္ ေဆာင္းပါးမ်ား ျဖစ္၏။။
ထုိစဥ္က ကၽြန္ေတာ္သည္ ေဆာင္းပါးမ်ား႐ုပ္ထြင္းသတင္းမ်ား
ႏုိင္ငံျခားသတင္းမ်ားႏွင့္ ေဆာင္းပါးမ်ား ဘာသာျပန္ျခင္း
စသည္တို႔ဖင့္အခ်ိန္အားလံုးရသည္။
ထို၇ွနာက္ ကၽြန္ေတာ္သည္ ျပန္ၾကားေရးဌာနမွ မိခင္လူမ်ဳိးဝန္းက်င္
ဌာနသို႔ျပန္ေရာက္သြားသည္။
စာေပႏွင့္ အေနေဝးသြားသည္ဟု ေျပာမည္ဆိုပါက
ေျပာႏုိင္စရာရွိေသာ္လည္း ေက်ာင္းသားဘဝကတည္းက
ေက်ာင္းသားမဂၢဇင္းၾသဇာတိုက္စားခဲ့ဖူးသည့္ ေရသာ ကၽြန္ေတာ္သည္
“စာမေရးဘဲ မေနႏုိင္ေတာ့သည့္ စိတ္ေရာဂါ”ဝင္ေရာက္ေနေလၿပီ။
ဤသို႔ျဖင့္ ကၽြန္ေတာ္သည္ မဂၢဇင္းမ်ားႏွင့္ သတင္းစာမ်ားတြင္
ေဆာင္းပါးမ်ားစတင္ေရးသားခဲ့သည္။
ကၽြန္ေတာ္ ေရးခဲ့သည္မ်ားမွာ အမ်ားအားျဖင့္ ‘လူမႈေရးဆုိင္ရာ
ေဆာင္းပါးမ်ား’ ျဖစ္၏။။
‘လူမႈဝန္ထမ္းဆိုတာ’၊ ‘လူငယ္ သင္တန္းေက်ာင္း’၊ ‘အက်င့္သိကၡာယ္ဖ်ား’၊
‘ဆိုးသြမ္း လူငယ္’၊‘ကေလးသူငယ္ ဥပေဒ’၊ ‘ကေလးသူငယ္ တရား႐ံုး’ ႏွင့္
‘ကေလးသူငယ္ တရားသူႀကီးဆုိတာ’စေသာ ေဆာင္းပါးမ်ား ျဖစ္ပါသည္။
ထို၇ွနာက္ ၁၉၇၈-ခုႏွစ္တြင္ ကၽြန္ေတာ္သည္ မိမိ၏
ဘဝလမ္းေၾကာင္းေျပာင္းႏုိင္ေရးအတြက္ ပထမဆံုး
‘ေတာင္ခဲမဲသည့္ ငွက္ယမ်ား’ (ပင္ကိုေရး ဝတၳဳတိုမ်ား)စ,ေရးသည္။
ထို၇ွနာက္တြင္မူ ကၽြန္ေတာ္ တကၠသိုလ္ေက်ာင္းသားဘဝ
တတိယႏွစ္အလြန္ႏွစ္ကုန္ခဲ့ေသာ စာေရးဆရာ ဆရာဝန္ ေအ၊ ေဂ်၊
က႐ိုနင္၏ The Citadel ဝတၳဳဆက္ဒီးအား‘ရဲတုိက္’အမည္ျဖင့္ ‘ပထမဆံုး
ဘာသာျပန္ဝတၳဳ’အျဖစ္ သတ္မွတ္၍ သာသာျပန္ျဖစ္ခဲ့၏။။
‘ရဲတုိက္’ ၿပီးသြားသည့္ေခါ ‘ဆင္ခမ သုခဘုံ (ဆင္ခမ သုခရိပ္ၿမိဳင့္) The Inn Of
The SixthHappiness’၊ ‘ကင္မီလီ Camille’၊ ‘တက္ Tess’စေသာ ဝတၳဳဆက္ဒီးမ်ားကို
ဆက္တုိက္ဘာသာျပန္ဆုိလုိက္၏။။
ထုိ၇ွနာက္ ကၽြန္ေတာ့္ ‘ရဲတုိက္’သည္ ၁၉၈၃-ခုႏွစ္တြင္
ထြက္လာခဲ့ၿပီး“၁၉၈၃-ခုႏွစ္ အမ်ဳိးသားစာေပ ဘာသာျပန္(ရသ)”ဆုကို
ရရွိခဲ့သည္ျဖစ္ရာ...။
ထုိအခ်ိန္ ထုိအခါမွစ၍ ကၽြန္ေတာ္သည္ စာေရးသည့္ အလုပ္ကို ယေန႔ထိ
အဆက္မျပတ္လုပ္ကိုင္ခဲ့သည္ဟု ႏွစ္ေပါင္းေလးဆယ္ေက်ာ္ခဲ့ၿပီ။
စာအုပ္ ၈၇ အုပ္ခန္ထြက္ခဲ့ၿပီ။

အကယ္၍ကၽြန္ေတာ္ ဘာသာျပန္ဆားသည့္ ‘တိုကီ Tokyo Bay’ ႏွင့္ ‘ပီကင္း Peking’ တို႔သာ ထြက္ခဲ့ပါမူ ၈၉အုပ္အထိ ရွိလာေတာ့မည္ျဖစ္ၿပီး အုပ္ကိုးဆယ္ျပည့္ဖို႔ တစ္အုပ္သာ လိုေပေတာ့မည္။

“ပီကင်း”အား စတင် ဘာသာျပန္ခဲ့သည္မွာ ၂၀၀၆-ခုႏွစ္ ေမလ ၇ရက္ေန႔ျဖစ္၏။
ေျခာက္လႏွင့္ ၿပီးေအာင္လုပ္ခဲ့သည္ဟု အခုိင္အမာဆုိျဖတ္ထားခဲ့သည္ျဖစ္၍ ၂၀၀၆-ခုႏွစ္ေအာက္တိုဘာလကုန္ခန္႔တြင္ ၿပီးမည္ဟု ခန္႔မွန္းခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း-အထက္ တစ္ေနရာ၌ ကၽြန္ေတာ္ဆုိခဲ့ေသာ စကားျဖစ္၏။
ကၽြန္ေတာ္ ‘ပီကင်း’ဝတၳဳဆက္ကီးအားဘာသာျပန္လိုစိတ္ ထက္သန္ျပင္းျပခဲ့သည္မွာ အမွန္ျဖစ္၏။
ျပန္ဆက္ဆုိျဖတ္ထားခဲ့သည္မွာလည္း အမွန္ျဖစ္၏။
အခု လက္ေတြ႔လုပ္လာသည့္ အခါတြင္မူကား၊ကၽြန္ေတာ့္စိတ္တြင္ စာေရးခ်င္စိတ္ ကုန္ခန္းသလုိ ျဖစ္ေနသည္။
ႏွစ္ေပါင္း ေလးဆယ္ခန္႔အဆက္ျပတ္ စာေရးလာခဲ့ျခင္းေၾကာင့္လား မသိ၊ မေတြးခ်င္ မေရးခ်င္ ျဖစ္ေနသည္။
စာေရးေနမည့္အစား နားနားေနေန ေနခ်င္စိတ္ထ ပို၍ ထက္သန္ေနသည္။
ဤၾကားထဲတြင္ အထူးက ဆရာဝန္တစ္ဦးက ကၽြန္ေတာ့္ထံ အဆုတ္ေရာဂါမရွိပါဘဲလ်က္ႏွင့္ (ေဆးေပးစာ သူ႔ပါးစပ္ “ဆရာ့မွာ တီဘီ မရွိပါဘူး၊ ဒါေပမယ့္ ဟိုတုန္းကေဆးလိပ္ေသာက္ထားတဲ့အရွိန္ေၾကာင့္ အစက္အေလးေတြ ေတြ႔ေနရလို႔ ဒီေဆးကို ေသာက္ထားပါ။
ၿပီးမွ မ်က္စိကို ခြဲပါ”ဟု ေျပာခဲ့သည္) ေအေက တီဖိုး A K T 4 ေဆးကို ၆ လ ေသာက္ခုိင္းခဲ့ရာမွအဆုတ္တြင္ ဒဏ္ရာက္ကာ အေမာေရာဂါဒဏ္ အျပင္းအထန္ ခံေနရျပန္သည္။
ယင္းျပႆနာႏွင့္ပတ္သက္၍ အေတြ႔အၾကံဳမ်ားစြာ ရင့္က်က္ေသာ တီဘီအထူးကုဆရာဝန္ႀကီးတစ္ဦးက ကၽြန္ေတာ့္အား စစ္ေဆးၾကည့္ရ႐ုံအၿပီးတြင္ မ်ားစြာ ယုကၡဳိးမရျဖစ္သြားခဲ့သည္။
တီဘီ မရွိပါဘဲႏွင့္ အသက္ႀကီးသူအား ဤေဆးကို တုိက္ျခင္းသည္ ထိုဆရာဝန္၏အဆံုးအျဖတ္ လြဲမွားမႈ တစ္ရပ္ဟုပင္ ေျပာခဲ့သည္။
အသက္ႀကီးသူမ်ားအား ထိုေဆးၾကာၾကာတုိက္လွ်င္ မ်က္စိမ်ား ကန္းတတ္သည္ဟာမက အသက္ပါ ဆံုး႐ႈံးတတ္သည္ဟုဆရာဝန္ႀကီး သံုး ေလးဦးက အခုိင္အမာ ေျပာခဲ့ၾကသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထို အေမာဒဏ္ေၾကာင့္လား၊ စိတ္အခြဲေၾကာင့္လား မသိ ကၽြန္ေတာ့္ထဲတြင္စာေရးလိုစိတ္ မရွိျဖစ္ေနသည္။
ယခင္ကလုိ စာေရးစားပြဲ၌ ထုိင္လိုက္သည့္ အခါတုိင္းစိတ္အားထက္သန္မႈ မရွိ။
စာေရးေနမည့္အစား ခရီးသြားခ်င္ေနသည္။

စကား ေျပာခ်င္ေနသည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ကၽြန္ေတာ့္လက္တြင္းရွိ ပီကင္း ဘာသာျပန္စာမူမွာ သံုးပံု
တစ္ခုခန္႔ေက်ေနၿပီ။
ကၽြန္ေတာ့္ ဇနီးကလည္း ပီကင္း ေကာင္းမြန္းသိေနသျဖင့္
တစ္ပုိင္းတစ္စ မထားခဲ့ေစခ်င္။
ဆက္၍ျပန္ရြတ္သာ တုိက္တြန္းလ်က္ ရွိသည္။
သူသည္ ကၽြန္ေတာ့္ ကန္းမာေရးကိုလည္း ပစ္ထားၿပီကင္းကို ဆက္၍
ဘာသာျပန္ရန္လည္း အားေပးသမႈ အၿမဲျပဳသည္။
တစ္ခုက္ေသာ္ ကၽြန္ေတာ္ထြားေနက် လက္ဖက္ရည္ုိင္ခ်ိန္ ကၽြန္ေတာ့္
သမီးအရြယ္ရွိန္းကေလးတစ္ဦးႏွင့္ စကားလက္ဆံုက်မိသည္။
သူသည္ ကၽြန္ေတာ့္ စာအုပ္မ်ားထဲမွ 'တက္ဇ၊မတ္ေဒါေန္ဂ်ဳလ္ကီး၊
ေတာင္ပံမဲ့သည့္ ငွက္ယက္ကားႏွင့္ လာရာလမ္း လြမ္းမိပါရဲ့'
စေသာစာအုပ္မ်ားကို ေတြ႔ဖူး ျမင္ဖူး ဖတ္ဖူးသည္။
ဤသည္စ၍ ထိုမိန္းကေလးသည္ ကၽြန္ေတာ့္မသားစုႏွင့္ပါ ခင္မင္လာခဲ့သည္။
ေနာက္ပုိင္းတြင္မူ သူသည္ ကၽြန္ေတာ္ႏွင့္အလြန္ခင္မင္ရင္းႏွီးေသာ
ေက်ာင္းေနဖက္ သူငယ္ခ်င္းတစ္ဦး၏
သမီးျဖစ္ေနသည္ကိုပါသိလာရပါသည္။

“အန္ကယ္ ဘာသာျပန္ေနတဲ့ ပီကင္း ၿပီးၿပီလား”လူခ်င္း ဆံုမိတုိင္း
ထိုမိန္းကေလးထံမွ ကၽြန္ေတာ္ ၾကားလာရသည့္ စကားျဖစ္သည္။
ထိုစဥ္က ကၽြန္ေတာ္သည္ ပီကင္းအေပၚ၌ အာ႐ံု ေရာက္လိုက္ မေရာက္လုိက္
ျဖစ္ေနသည့္အခ်ိန္ကာလ။
သူက ေမးလုိက္သည့္အခါ ပီကင္းကို သတိရလာသည္။
စိတ္ပါတပါးႏွင့္ပင္ပီကင္းကို ဆက္ကုိင္သည္။
ကၽြန္ေတာ့္ ဇနီး ျမင့္ကလည္း ‘ေဒါသမာန္’ႏွင့္
‘ဆုိင္ရံု’တုန္းကလိုပင္ပီကင္းကို ျမန္ျမန္ၿပီးေအာင္လုပ္ဖို႔ မၾကာခဏ
တုိက္တြန္းလ်က္ရွိ၏။
ၾကာလာေတာ့ထိုမိန္းကေလးသည္ ကၽြန္ေတာ့္ဇနီးႏွင့္
တစ္ခါတီတည္းလို ျဖစ္လာသည္။
“အန္တီက ေျပာတယ္၊ ပီကင္း၀တၳဳက သိပ္ေကာင္းတယ္တဲ့။
ၿပီးေအာင္ လုပ္လိုက္ပါလားအန္ကယ္ရဲ႕”“စာေရးခ်င္စိတ္ရွိဘဲ ျဖစ္ေနတယ္ဆိုတာ
အန္ကယ္ စိတ္ပါတ္ကေနလို႔ပါ။
စိတ္ကူေျဖၿပီးလုပ္ရင္ စိတ္အား တက္လာမွာပါ”“ပီကင္း ၿပီးသြားရင္ အန္တီ
စိတ္ဝင္စားသာမွ ေသခ်ာတယ္ အန္ကယ္ရဲ႕၊ ဆက္လုပ္ပုိက္ပါ”ထုိစကားမ်ားသည္
ထိုမိန္းကေလးထံမွ မၾကာခဏ ၾကားလာေနရသည့္
စကားမ်ားျဖစ္လာသည္။
ကၽြန္ေတာ့္ဇနီးကလည္း ထိုစကားမ်ိဳးကို ေန႔တုိင္းနီးပါးေလာက္
ေျပာလာသည္။
ကၽြန္ေတာ္ ပီကင္းကို တစ္ေန႔ တစ္ခ်က္ႏွာပဲရရ ႏွစ္ခ်က္ႏွာပဲရရ
ဆက္မီးစာ၍ ေရးသည္။
ထိုအေတာအတြင္းမွာပင္ ကၽြန္ေတာ့္ ညာတက္ လက္သည္ ‘ကိုက္’လာသည္။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္မခံမရပ္ႏုိင္ေအာင္ ကိုက္ျခင္း ျဖစ္၏။
အေမာက၀င္၊ လက္ကုိက္ ျဖစ္လာဖန္ မ်ားသည့္အခါ ကၽြန္ေတာ္သည္
သမီးအႀကီးမသိတာ၊ သမီးအလတ္ မနီလာ (တင္ျမတ္ျမတ္စုိး)၊ သမီးအငယ္
ဇင္မာထြန္းသူ၊ သားသားမတ္(ေအာင္ေအာင္) ႏွင့္ ေျမးသံုးေယာက္ထံမွ
အကူအညီ ေတာင္းရသည္။
ကၽြန္ေတာ္ကပါးစပ္မေခၚ သူတို႔က လုိက္ေရး၊ သိေလ်ာ့သည္း သူတုိ႔
အားမွ ေရးျခင္းျဖစ္၍ အလုပ္က မတြင္ပါ။
ၿပီးေတာ့ စာရြက္ ႏွစ္ရြက္ေလာက္ ေရးၿပီးသြားလွ်င္ လက္ကုိက္သည္ဟု
ညည္းလာၾကသည္။
သူတို႔တြင္ ‘ခံႏုိင္ရည္’ မရွိၾကပါ။
ဤၾကားထဲ တည္ခင္း ရွစ္နာရီခြဲခန္႔တြင္ ကၽြန္ေတာ္ အိမ္ထဲ၌ ေခ်ာ္လဲသည္။

သံဗန္းတံခါးေပၚ ေမွာက္လိုက္ျခင္းျဖစ္၍ မ်က္ႏွာ ညာဘက္
တစ္ျခမ္းတြင္ ဒဏ္ရာမ်ားရသြားခဲ့သည္။
ညာဘက္ခ်ိဳင္းပါ ကြဲသြားသည္။
ျဖစ္သည့္ေန႔မွာ ေအာက္တိုဘာလ ၈ ရက္ေန႔ျဖစ္၍ ႏုိဝင္ဘာလ ၅
ရက္ေန႔အထိ၊ ပိကင္းနား မကပ္ႏုိင္ေတာ့ပါ။
စုစုေပါင္း ၂၉ ရက္ခ် ၾကာသည္။
ကၽြန္ေတာ့္ ပိကင္းအား ဆက္ကုိင္သည့္ ဤတစ္ႀကိမ္တြင္ “မၿပီးလို႔
မျဖစ္ဘူး”ဟူေသာအသိက ကၽြန္ေတာ့္အား ဖိအားေပးလ်က္ရွိသျဖင့္
စာေရးျခင္းအေပၚ စိတ္ဓာတ္ကုန္ခန္းျခင္းမျဖစ္ေတာ့ဘဲ ခိုက္လိုက္ၿတိုက္ထားကာ
အပင္ပန္းခံ၍ လုပ္သည္။
‘ပိကင္းၿပီးသြားလွ်င္ စာေရးျခင္းအလုပ္ကို ရပ္လုိက္ေတာ့မည္’ဟူေသာ
စကားကို ရင္ထဲ၌ ကိတ္၍အထပ္ထပ္ေျပာကာ လုပ္ေနျခင္းျဖစ္၏။
အမွန္တကယ္ ရပ္ျဖစ္မလား မရပ္ျဖစ္ဘဲေနမလားဆိုတာက်ေတာ့ ကၽြန္ေတာ္
ကံေသကံမ မေျပာႏုိင္ပါ။
ဤသို႔ျဖင့္ ‘ပိကင္း’ဝတၳဳႀကီးအား ဘာသာျပန္ေနေသာ အလုပ္သည္ ၂၀၀၆-
ခုႏွစ္ ႏုိဝင္ဘာ ၂၆ ရက္ တနဂၤေႏြေန႔ ည ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ္တြင္ ‘ပတ္စာခြာ၍
ဖာသိမ္းႏုိင္’ခဲ့သည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ‘ပိကင္း’ႏွင့္ဆိုင္ခဲ့မွ ကၽြန္ေတာ့္တြင္
ေက်းဇူးစကားဆိုရမည့္ လူေတြမ်ားမ်ားစားစား ရွိလာသည္။
ကၽြန္ေတာ့ ေက်းဇူးစကား ဆိုရမည့္ ပထမဆံုး လူမွာ ကၽြန္ေတာ့္ခ်စ္သူ
ျဖစ္၏။
သူသည္ကၽြန္ေတာ့ စာမူမ်ား(ရဲတုိက္၊ ကင္ဒီလီ၊ ေဒါသမာန္ စေသာ) အား
တစ္ခါတစ္ရံ ဆက္၍ ဖတ္ကာ သူညာဏ္ရွိသေလာက္ ေဝဖန္ခ်က္ေပးသုပ္၍ စာမူအား
ၿပီးသြားေအာင္ လုပ္ဖို႔ တုိက္တြန္းျခင္း၊ အားေပးျခင္းစသည္မ်ား
ျပဳေလ့ရွိ၏။
အခု ‘ပိကင္း’တြင္လည္း သူသည္ ထိုနည္းအတုိင္းပင္
ျပဳသည္ျဖစ္ရာ‘ပိကင္း’ျမန္ျမန္ဆန္ဆန္ ၿပီးသြားျခင္းသည္ သူ၏
အားေပးတုိက္တြန္းမႈေၾကာင့္ မကင္းပါ။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ‘ပိကင္း’အခ်ိန္ခ် ၿပီးသြားသည့္အတြက္ ကၽြန္ေတာ့္
ဇနီးအား မ်ားစြာေက်းဇူးတင္ရပါသည္။
ဒုတိယလူကား ကၽြန္ေတာ့္ ေက်ာင္းေနဖက္၊ ေက်ာင္းသား
ရဲေခါင္တပ္ဖြဲ႔တြင္ရဲေဘာ္ရဲဘက္ျဖစ္ခဲ့ရေသာ ကိုထြန္းၾကည္၏
သမီးျဖစ္သည္။
ထိုမိန္းကေလး ကၽြန္ေတာ့္အားတုိက္တြန္းခဲ့သည္မွာ အေပၚယံ ၌တုိက္၍
ေလာကဝတ္ကား ေျပာခဲ့ျခင္း မဟုတ္ပါ။

တကယ့္ေစတနာ၊ ေမတၱာႏွင့္ ပီကင္းအား ၿပီးေအာင္
လုပ္ဖို႔ေျပာခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ဤအတြက္ ဤမိန္းကေလး‘မသီတာ’အား ေက်းဇူးတင္ေၾကာင္း
မေျပာ၍ မျဖစ္ပါ။
‘ပီကင္း’အား အျမန္ဆုံး ၿပီးသြားေအာင္တုိက္တြန္းအားေပးခဲ့ေသာ
ဤမိန္းကေလး ‘မသီတာ’အား ေက်းဇူးတင္ထားပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္ ေက်းဇူးစကားဆိုရမည့္ တတိယ လူစုကား ကၽြန္ေတာ့္
သမီး မသီတာ၊ မနီလာ၊ဇင္မာထြန္းသူႏွင့္ သူ႔ခင္ပြန္း (သား သားမက္
ေအာင္ေအာင္) ကၽြန္ေတာ့္ ေျမးမ်ား(ေမာင္ရဲလင္း၊မပိုးအိႏွင့္
ေမာင္မင္း)ကို ျဖစ္သည္။
သူတို႔အုပ္စုသည္ ကၽြန္ေတာ့္ ႏွစ္တြ ေခၚေပးသည့္‘ပီကင္း’အား
လက္ႏွင့္ ေရးေပးခဲ့ၾကသူမ်ား မဟုတ္ပါလား။
ဤမွ်ေလာက္ဆုိလွ်င္ ပီကင္းႏွင့္ ပတ္သက္၍ ေက်းဇူးစကားဆိုရမည့္ လူ
ကုန္ၿပီဟုထင္ေကာင္းထင္ၾကလိမ့္မည္။
မကုန္ေသးပါ။
ႏွစ္ဦးက်န္ေနပါေသးသည္။
ထုိသူမ်ားကား-ပီကင္း ေရးေနစဥ္အတြင္း ကၽြန္ေတာ္သည္
ဒဏ္ရာင္ထားေသာ အဆုတ္၏ဖိအားPressure ေၾကာင့္ အေမာ စိတ္ရွာခဲ့၏။
ေခ်ာင္းေတြ အဆက္မျပတ္ ဆုိးလာၿပီး အိပ္ေရးေတြပ်က္လာခဲ့၏။
ေျခေထာက္ ႏွစ္ဖက္စလုံး ေရာင္လာခဲ့၏။
အစားကို ေကာင္းစြာမစားႏုိင္ျဖစ္လာခဲ့၏။
ထိုအခါ ေအာင္ရတနာ ေဆးခန္းမွ ေဒါက္တာ ေဒၚဝင္းဝင္းျမင့္ထံ
သြား၍ျပသခဲ့သည္။
“ကၽြန္မ ေဆးေက်ာင္းသူ ဘဝကတည္းက အန္ကယ့္ကို သိခဲ့တာပါ။
အန္ကယ္ရဲ့ ‘ရဲတုိက္’ေၾကာင့္ ဆရာဝန္ေကာင္း ပီသေအာင္
ဘယ္လုိက်င့္သံုးရမယ္ဆိုတာ နားလည္ခဲ့ရပါတယ္။
ေကာင္းသူဘဝကတည္းက အန္ကယ့္ကို ျမင္ဖူးေတြ႔ဖူးခ်င္ေနတာ၊ အခု
ေတြ႔ျပန္ေတာ့က်န္းမာေရးမေကာင္းလို႔ သိပ္ပီး မေတ်ာ္ရဲေင့
ျဖစ္ေနရတာဆိုေတာ့ ကၽြန္မ စိတ္ေကာင္းျဖစ္ရပါတယ္
အန္ကယ္ရယ္”ထိုစကားသည္ သူ ေျပာလိုက္သည့္ စကားျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က သူႏွင့္ ကၽြန္ေတာ္ ‘ပီကင္း’အေၾကာင္း စကား
စပ်ိဳခဲ့ၾကသည္။
“ပီကင္း ဝတၳဳႀကီးကိုသာ ဘာသာျပန္ၿပီးခါမွပဲ ကၽြန္ေတာ္ေသခ်ာပါတယ္
ေဒါက္တာရယ္၊ ေလာေလာဆယ္ေတာ့ ေနခ်ာပါေသးတယ္”ဟူေသာ
စကားကိုကၽြန္ေတာ္ ေျပာခဲ့မိသည္။

ထိုအခါ သူက အားေပးစကား ေျပာသည္။
ကၽြန္ေတာ့္ဘက္ကခ်ိတ္ဆိမ့္းသာေအာင္ ေနသြားဖို႔သာ လိုပါတယ္ဟုလည္း
မွာသည္။
ကၽြန္ေတာ္ သူ႔ထံ တစ္ဖတ္တစ္ခ်ကိမ့္ ေရာက္သည္။
“ပီကင္း ၿပီးသြားၿပီလား အန္ကယ္”ဟုအၿမဲေမးသည္။
“ၿပီးခါနီးၿပီ”ဟုသာ အေျဖေပးႏုိင္ခဲ့ဧ။
အခုတစ္ေခါက္ ေရာက္လင္ေတာ့(ကၽြန္ေတာ့္ ေမြးလ ဒီဇင္ဘာလထဲ တစ္ရက္
ရက္ ေရာက္ဖို႔ ရွိေနသည္) “ပီကင္းဘာသာျပန္ေနတာ ၿပီးသြားၿပီ
ေဒါက္တာ”ဟု အေျဖေပးႏုိင္ေတာ့မည္။
ေဒါက္တာ ေဒၚဝင္းဝင္းျမင့္သည္ အလြန္ စာဖတ္ေသာ ဆရာဝန္ျဖစ္သည္။
ေဝဖန္သုမၺလည္း ျပဳတတ္ဧ။
စာကို ခ်စ္ျမတ္ႏုိးလွ်င္ ထိုစာကို ေရးသည့္
စာေရးဆရာအား(လူသားတစ္ဦး အေနျဖင့္ အားနည္းခ်က္ေတြ ဘယ္လိုပဲရွိရွိ)
တန္ဖိုး (Value)ထားတတ္ရန္လည္း ရွိဧ။
‘ပီကင္း’ အတြက္ ေဒါက္တာ ေဒၚဝင္းဝင္းျမင့္အား ကၽြန္ေတာ္
မ်ားစြာေက်းဇူးတင္ပါသည္ဟု ေျပာပါရေစ။
ေနာက္တစ္ဦးကား- ရန္ကုန္တကၠသိုလ္ၿဂိဳး ေက်ာင္းအုပ္ၾကီး ျမန္မာစာပါေမာက္၊
ဦးေဖေမာင္တင့္ဧ သမီးဆက်ီး အေမရိကေရာက္ ‘ေဒၚၾကည္ၾကည္’
ျဖစ္သည္။
ကၽြန္ေတာ္‘ပီကင္း’ အား ဘာသာျပန္ႏုိင္ခဲ့သည္မွာ သူ႔ထံမွ ‘ပီကင္း’
မူရင္းစာအုပ္ လက္ေဆာင္ ရခဲ့၍ျဖစ္ရာသူ႔ေက်းဇူးသည္ ဆက်ီးလွပါဧ။
ေမာင္ထြန္းသူ ၂၀၀၆ ဒီဇင္ဘာ ၁ ရက္

ပီကင်းအေပ့ကောင်း

၁

‘PEKING ပီကင်း’ သည် တ၇တ္ၚးုိင်ံ၏ ၿမိဳ့ေတာ္ျဖစ္သည္။
ေရွးအခါက ‘ေပ-ပင်း’ (Peipingping)ဟု အမည္တြင္ခဲ့ၿပီး ေနာက္ပုိင္းတြင္မွ
‘ပီကင်း’ဟုေသာ အမည္ျဖင့္ လူသိမ်ားကာထင္ရွားလာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ပီကင်းၿမိဳ့ေတာ္၏ လူဦးေရမွာ ၁၉၆၇-ခုႏွစ္ အတြင္းခန္႔က
၁,၆၀၃,၀၀၀(တစ္သန္းေျခာက္သိန္းသံုးေထာင္)မွ် ရွိခဲ့ေသာ္လည္း ၁၉၈၅-
ခုႏွစ္တြင္မူ အဆမတန္ထုိးတက္လာခဲ့ေသာ လူဦးေရသည္
၈,၀၀၀,၀၀၀(ရွစ္သန္း)အထိ ရွိလာခဲ့သည္။
ယခုေခတ္တြင္မူ ပီကင်း၏ လူဦးေရသည္ အဆမတန္ထုိးတက္မ်ားျပား
လာေနသည့္ႏွင့္အမွ် ၿမိဳ့၏ဖြံ႔ၿဖိဳးမႈမ်ားႏွင့္တုိးတက္လာမႈမ်ားမွာလည္း
ႏုိင္ငံတကာ ၿမိဳ့ေတာ္ႀကီးမ်ားႏွင့္ ရင္ေပါင္တန္းလံုက် ရွိေလသည္။
တ၇တ္ႏုိင္ငံ၏ သမုိင္းေၾကာင်းကို ျပန္ၾကည့္ပါက တုိခ်ိန္
ေပါင်းစည်းညီၫြတ္ခဲ့ၾကေသာ အၿမီးသားေရးဝါဒမ်ား (ခ်ိန္ေကၡတုိ
ဦးေဆာင္သည့္ ကုမၸဏီပုိ့ဆ(ာ)မ်ား) ႏွင့္ကြန္ျမဴနစ္မ်ား (ေမာ္စီ-တုန္း
ေခါင်းေဆာင္သည့္ တ၇တ္ပုိင္ပါတီမ်ား) သည္
ေနာက္ပုိင်းတြင္သေဘာထားကြဲလြဲကာ အခ်င်းခ်င်း တုိက္ခုိက္ခဲ့ၾကသည္။
ထုိ၇ါနာက္ ၁၉၄၉-ခုႏွစ္တြင္ ခ်ိန္-ေက-ရွိတ္၏ ကုမၸဏီပုိ့ဆ(ာ)မ်ားသည္ အေရးနိမ့္ကာ
ထုိင္ဝမ္ကြၽန္းသုိ့ ဆုတ္ခြာသြားခဲ့ၾကသည္။
ထုိအခ်ိန္ခဏ၌ ေမာ္စီ-တုန္း ေခါင်းေဆာင္ေသာ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီက
တ၇တ္ႏုိင္ငံအားကမာၻသိ ေၾကညာခဲ့ၿပီး၊ ႏုိင္ငံ၏ ၿမိဳ့ေတာ္ကို
‘ပီကင်း’ဟု သတ္မွတ္ခဲ့ၾကသည္။
ဤသည္ျဖင့္ ‘ပီကင်း’သည္ ႏုိင္ငံတကာအလယ္တြင္ အလြန္အေရးပါ
အရာေရာက္သည့္ ၿမိဳ့ေတာ္ႀကီးတစ္ၿမိဳ့ျဖစ္လာခဲ့၏။
အထူးသျဖင့္ ကမာၻ၇ါအလယ္တြင္ ႏုိင္ငံေရးအေရာ
စီးပြားေရးအရပါအလြန္အခ်က္အာက်သည့္ ၿမိဳ့ေတာ္ႀကီး
တစ္ၿမိဳ့ျဖစ္လာခဲ့ရေလ၏။

ဤ(၂၀၀၅ ခု ဇူလုိင္)မွစ၍ ဤမဂၢဇင္း ‘မုိး’၌ လစဥ္ အခန္းဆက္အျဖစ္
ပါလာေတာ့မည့္‘ပီကင္း’သည္ ကမာၻ႔ဈာေပေလာကတြင္
ေမာ္ကြန္းတင္ရေလာက္ေအာင္ ထူးျခားထင္ရွားသည့္တိဗၺဂိုဏ္း ျဖစ္သည္။
ဝတၳဳအမည္ ‘ပီကင္း’သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ၿမိဳ့ေတာ္
‘ပီကင္း’ကိုယ္ထားျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ဤဝတၳဳဆရာကိုကို ေရးသားခဲ့သူ အန္သိုနီဂေရး (Anthony Grey)သည္
အေရွ့ဥေရာပႏုိင္ငံမ်ားႏွင့္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံမ်ားသို႔ ႐ုိက္ကာ သတင္းဌာန၏
ႏုိင္ငံျခား သတင္းေထာက္အျဖစ္လည္လည္သြားလာေနထုိင္ခဲ့ေသာ
ဓာေရးဆရာ ျဖစ္သည္။
အန္သိုနီဂေရး၏ ပထမဆံုး ဝတၳဳဆရာမွာ ‘ဆုိင္ဂံု’(Saigon) ျဖစ္သည္။
‘ဆုိင္ဂံု’သည္မိုယက္ဆမ္ႏုိင္ငံ၏ ၿမိဳ့ေတာ္ျဖစ္၏။
ထုိၿမိဳ့ေတာ္အမည္ကုိ ေရွ့တန္းခ်ထားကာ ဗီယက္နမ္ျပည္သူတုိ႔၏ ႏုိင္ငံေရး
ဘဝ၊ စီးပြားေရး ဘဝ၊ ဘာသာေရး ဘဝ၊ လူမႈေရး ဘဝႏွင့္
စစ္ေရးဘဝမ်ားကို ကေလာင္ခြဲမ္းထင္ဟက္ျဖင့္ ေရးဖြဲ႔ထားေသာ
ဝတၳဳဆရာ ျဖစ္သည္။
ယခု‘ပီကင္း’သည္လည္း ‘ဆုိင္ဂံု’ပံုစံမ်ိဳးပင္ ျဖစ္သည္။
‘ပီကင္း’ကို ေရွ့တန္းတင္ကာ ေနာက္ဘက္ရိတ္ပတ္လုမ်ိဳးတို႔၏ ၁၉၂၀-ခုႏွစ္
၁၉၈၀-ခုႏွစ္ အတြင္း ႐ုန္းကန္လႈပ္ရွားမႈဆရာ်ားတစ္ရပ္ကို ေရးဖြဲ႔ထားျခင္း
ျဖစ္၏။
တကယ္ေတာ့ ႏွစ္ေပါင္းေျခာက္ဆယ္ေက်ာ္ ခုႏွစ္ဆယ္ နီးပါး
ကာလ၏တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသမုိင္းကို တင္ျပထားျခင္း ျဖစ္သည္။
တင္ျပရာ၌ ဝတၳဳအေရးေကာင္းေသာ အဂၤလိပ္ ဓာေရးဆရာ
အန္သိုနီဂေရးသည္အျဖစ္ခန္ႏွင့္ အခ်က္အလက္မ်ားကို သုကုိယ္တုိင္
သုေတသနျပဳကာ ရွာေဖြခုေဆာင္းၿပီးမွေရးသားခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ကမာၻ႔လူဦးေရ အမ်ားဆံုးေသာ
ႏုိင္ငံတစ္ႏုိင္ငံကိုတည္ေဆာက္ရာ၌ မည္မွ်လာက္အထိ ခက္ခဲပင္ပန္းသည္ကို
ေပၚလြင္ေအာင္ ေဖာ္ျပႏုိင္ခဲ့ျခင္းျဖစ္ေလသည္။
ဤဝတၳဳ ‘ပီကင္း’တြင္လည္း ‘ဆုိင္ဂံု’ ဝတၳဳဆရာကဲ့သို႔ပင္
မ်ားျပားလွစြာေသာဇာတ္ေကာင္မ်ားကိုသာမက အဓိကက်ေသာ
ေခါင္းေဆာင္ႀကီးမ်ား ျဖစ္ၾကသည့္ ‘ေမာ္စီ-တုန္း’(Mao Tse-tung)
ႏွင့္ ‘ခ်ိန္အင္-လိုင္း’(Chou En-Lai) တို႔၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားကိုပါ
ျမင္ၾကလိမ့္မည္ျဖစ္သည္။
ထို႔ျပင္လည္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ သမုိင္းခ်ိန္သာမက ကမာၻ႔သမုိင္းခ်ိန္ပါ
ထူးျခားထင္ရွားေသာျဖစ္ရပ္ႀကီး တစ္ခုအျဖစ္ မွတ္တမ္း တင္ထားခဲ့ရသည့္

‘ခရီးရှည်ဦးတက်ခြေသက်ကီး ၁၉၃၄-၃၅’ (TheLong March 1934-35)၊ ၁၉၃၅ မွေ
၁၉၅၇-ခုနှစ်အတြင်း ျပည္သူ့ပုိင္ သိမ္းျခင္းနွင့္
စုေပါင္းလယ္ယာထူေထာင္ျခင္းကာလ။
ေဒသအလုိက္ လုပ္ပုိင္ခြင့္ကို အေလးအနက္ထားၿပီး ေက်းလက္ဆိုလယ္ယာေျမ
အဖြဲ႔မ်ား တည္ေထာင္ခဲ့သည့္ ၁၉၅၈-၅၉ ကာလနွင့္ ေမာ္စီ-တုန္း
ဦးေဆာင္ခ်ျပလုပ္ခဲ့ေသာ ၁၉၆၆-ခုနွစ္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး
စသည္တုိ့ကိုလည္း ျမင္ရ ေတြ႔ရလိမ့္မည္ျဖစ္သည္။
ဤစာအုပ္ ‘ပီကင္း’သည္ အသိုင္းအိုင္ေရးဇာတ္ ‘ဆုိင္ငံု’ကဲ့သို့ပင္ ဥေရာပ၊
အာရွနွင့္ေတာင္အာဖရိက ႏုိင္ငံမ်ားၭသာမက ြသေစတး- ်းယား
ေတာင္အေမရိကနွင့္ ေျမာက္အေမရိကႏုိင္ငံမ်ားၭပါ အလြန္
လူႀကီးက်ဳးသည့္ ဝတၳဳႀကီးျဖစ္သည္။
အမွန္ေတာ့ ဤဝတၳဳမ်ိဳးသည္ ဤႏုိင္ငံတြင္းၭ လူႀကီး လူငယ္၊ က်ား/မ
မေရြးဖတ္သင့္ဖတ္ထုိက္ေသာ စာအုပ္ျဖစ္၏။
အာရွႏုိင္ငံမ်ားထဲမွ မိမိတို့နွင့္ အိမ္နားနီးခ်င္းလည္း
ျဖစ္ၭဘဝလည္းတူေသာ ႏုိင္ငံမ်ားၭ ျပည္သူတို့၏
ႀကိဳးပမ္းမႈသမုိင္း ျဖစ္ခဲ့ဘြားသည္
မိမိတို့အတြက္သင္ခန္းစာေကာင္းမ်ားကို ရၭိႏုိင္သည္ မဟုတ္ပါလား။
ေမာင္ထြန္းသူ ၂၀၀၅၊ ေမ ၃

သူ၏အား ရည္ၫႊန္းပါသည္

ဤဝတၳဳ ‘ပီကင္း’ျဖင့္ ၁၉၃၀ ျပည့္ႏွစ္မ်ားအတြင္းက
ေပၚေပါက္ခဲ့ေသာ ‘ခရီးရွည္ခဲတက္ကြဲသကိန္း’ ၌ တ႐ုတ္ခ် တပ္မေတာ္၏
သံုး၂ပန္းတစ္ဦးဘျဖင့္ မွဴင္ေပါင္း ၂,၅၀၀
ခရီးရွည္သကိန္းတြင္ေျခက်လ္ုိက္ပါ ခ်ီတက္သြားခဲ့ရေသာ ‘အဲလ္ဖရက္ ေဘာ့စ္ဟာဒ္
(Alfred Bosshardt)’၏သတၱိႏွင့္ ယံုၾကည္ခ်က္အား
ရည္ၫႊန္းဝတၳဳျပဳအပ္ပါသည္။

အႏုပညာသည္ အစဥ္အဖဝင့္ အလွကိုသာ အလုပ္အေကၽြး ျပဳသည္။
အလွဆိုသည္မွာလည္း ပုဂၢိဳလ္မွ စဂၢိဳလ္သကၡာ၏ သာယာေပ်ာ္ရႊင္မွဳ
ျဖစ္၏။
အလွမရွိဘဲမည္သည့္ သက္ရွိအရာဝတၳဳမွ မျဖစ္ေပၚ မတည္ရွိႏိုင္ဟူေသာ
စကားအရဆိုလွ်င္ ယင္း ပုဂၢိဳလ္မွဳစဂၢိဳလ္သကၡာသည္ ဂုပ္ဝတၳဳဘဝအားလံုး၏
ေသာ့ခ်က္ ျဖစ္ေနေပသည္။
ထို႔ၾကာင့္လည္းအႏုပညာဖန္တီးမွဳ လုပ္ငန္းတုိင္းသည္
ဘဝရပ္တည္ျခင္း၏ သာယာေပ်ာ္ရႊင္မွဳကိုျမင္ေတြ႔ခံစားေနၾကျခင္း
ျဖစ္ေပသည္။
ေဘာရစၥ ပတ္ဓတာနက္ ‘ေဒါက္တာ ရွိဗာဝိုး’

မူရင်းစာရေးဆရာ၏ မွတ်ချက်

ဤဝတ္ထုတွင် တဂျတ္စကား ဝေါဟာရများနှင့် အမည်များကို စာလုံးပေါင်းရာ၌ ‘ဝိတ်-ဂိုင်းလ်စနစ်’ (The Wade-Giles System)ပေါ်တွင် အခြေခံကာ အဂၤလိပ္ပာသာ အကျရောစာလုံးများဖြင့် စာလုံးပေါင်းထားသည်။
တဂျတ်းနိုင်ငံနှင့် အျခားနိုင်ငံများသည် ‘ဝိတ်-ဂိုင်းလ်စနစ်’ကို ၁၉-ရာစုနှစ်ဝန်းကျင် ၁၉၇၉-ခုနှစ်အထိ အသုံးများခဲ့ၾကသည်။
၁၉၇၉-ခုနှစ်တွင် ပီကင်းအစိုးရသည် နိုင်ငံျခားဘာသာျဖင့် ထုတ်ေဝေနေသာ စာအုပ်များ၌အသုံးျပဳရန် ‘ပင်ယင်’ (Pinyin)အမည်ရှိ အဂၤလိပ္ပာသာ အကျရော စာလုံးများျဖင့်စာလုံးေပါင်းသည့် စနစ်သစ် တစ်ခုကို တီထြင်ခဲ့၏။
အျခားနိုင်ငံများကလည်း စနစ်သစ်ျဖင့်လိုက်ေလ်ာညီေထြ ျဖစ်ေစရန် ထိုစနစ်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ၾကသည်။
ဤဝတ္ထု ‘ပီကင်းတြင် ပါရှိခဲ့သမွ် အားလုံးေသာ ျဖစ်ရပ်မ်ားသည် ၁၉၇၉ နှစ်မတိုင်မီကေပင့ေပါက်ခဲ့သည့် ျဖစ်ရပ်မ်ားျဖစ်၏။
ပီကင်းအစိုးရမွ တီထြင်လုိက္ေသာ ‘ပင်ယင်’စနစ်သစ္ကာလည်း နားမလည္ေသးသူမ်ားအတြက္ မ်ားစြာ ဂြပ္ေထြးလ်က္ပင္ ရွိေလရာဤဝတ္ထုအတြက္ စနစ္ေဟာင္းသည္သာလွ်င္ အသင့္ေတာ္ဆံုး ျဖစ္လိမ့္မည္ဟု ယူဆပါသည္။

ပီကင်းေခွေ့ျပး မန္ခ်က္စတာ ၁၉၂၁

“တ႐ုတ္လူမ်ိဳး အမ်ားစုက ကၽြန္ေတာ္တို႔မ်က္လံုးေတြဟာ ေျမႀကီးထဲကို
ေပအနက္သံုးေပအထိ ျမင္ႏုိင္တယ္လို႔ ယံုၾကည္ၾကတယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တို႔မ်က္လံုးေတြက
အျပာေရာင္ေတြမို႔”တဲ့။
အရပ္က ျမင့္ျမင့္၊ စကားေျပာလွ်င္ ေအးေအးေဆးေဆး
တည္ၿငိမ္စြင့္မွဳမ်ိဳးေျပာတတ္ေသာ ေနေလာင္ဒဏ္ ခံထားရသျဖင့္ တစ္ကိုယ္လံုး
နီညိဳေရာင္သန္းေနေသာလန္ဂ်ိဳးင္းယား နယ္သား သာသနာျပဳ ပုဂၢိဳလ္သည္
ထိုစကားကို ေျပာရင္း ၿပံဳးလ်က္ ရွိသည္။
“သူတို႔က ကၽြန္ေတာ္တို႔ဟာ အဲဒီ မ်က္လံုးေတြကို အသံုးျပဳၿပီး
တ႐ုတ္ျပည္ထဲမွာေရႊလာရွာတာလို႔ ထင္ေနၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့လို႔ ထူးဆန္းတာ တစ္ခုက ကၽြန္ေတာ္တို႔
မ်က္လံုးျဖဴပုိင္ရွင္ေတြဟာ ေရၾကည္ၾကည္ ေအာက္ကိုေတာ့
ေဖာက္ထြင္းၿပီး
မျမင္ႏုိင္ဘူးလို႔သိေနၾကျပန္တယ္”သာသနာျပဳဇာတိအၿပံဳးသည္ ပို၍
ပ်ံျပင္လာသည္။
ျဖဴေဖြးေသာ သြားမ်ားကိုပင္ျမင္လာရသည္။
သူဇာ၊ ေခ်ာေမာလွပသည့္ ခပ္သြယ္သြယ္ မ်က္ႏွာသည္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
အာရွေနရွိခဲ့ အာရွ ေလ ဒဏ္မ်ား ခံထားရသျဖင့္
ေၾကးနီေရာင္ေပါက္ေနသည္။
ညီညြတ္စြာ အေရာင္ဆံုးသန္းေနသည့္ ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းခန္းမထဲတြင္
သာသနာျပဳဇာ၊ မ်က္ႏွာသည္ၾကည္လင္ပင္းလက္ေနသည္။
သူ၁၅၂မွ ရာႏွင့္ခ်ီ၍ ရွိေနၾကေသာ မန္ကူနီယန္ဆံုးသည္
သူေျပာေနသည့္ စကားလံုးတုိင္းကို စိတ္ဝင္တစား နားေထာင္လ်က္
ရွိၾကေလဇာ၊။
“သူတုိ႔က ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို ‘ယန္ေကြ့’ - ‘ႏုိင္ငံျခားသား
မေကာင္းဆုိးဝါး’ေတြလို၁၅ခၽၾကတယ္။
ၿပီးေတာ့ သူတုိ႔က ေျပာၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔လူစုဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔
သာသနာျပဳအဖြဲ႔ရဲ႕မိတဲ့ကေလးမ်ား ေဂဟာေတြမွာ ရွိေနၾကတဲ့
တ႐ုတ္ကေလးေတြကို သတ္ၾကတယ္လဲ့။
ကေလးေတြရဲ႕ ဗုိက္ထဲက အူေတြကို ထုတ္ၿပီး ခဲကို ေငြအျဖဴ ထုလုပ္ဲ့
ေနရာမွာအသံုးျပဳၾကတယ္လဲ့။
””“ၿပီးေတာ့ တ႐ုတ္ျပည္ထဲမွာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေဆာက္လုပ္ေနတဲ့

ဘုရားရှိခိုးေက်ာင္းေတြရဲ့စုလစ္ခြန္းခၽြန္း အထြတ္အထိပ္ေတြဟာ
ေလထဲမွာ ရွိေနၾကတဲ့ သူတို႔ ဝိညာဥ္ေတြကို
ေခ်မႈန္းသုတ္သင္ေနၾကတယ္လို့။
ေနာက္ၿပီးေတာ့ ၿဗိတိသွ် အင္ဒိုင္ယာေတြ
ေဆာက္လုပ္ေနၾကတဲ့မီးရထားလမ္းေတြနဲ့
သူတို့တူးေဖာ္ေနၾကတဲ့ သတၱဳတြင္းေတြဟာ ေျမေအာက္မွာ
ေခြေနတဲ့ သူတို့ရဲ့ေက်းဇူးရွင္ နဂါးႀကီးေတြကို ပ်က္စီးသြားေအာင္
ဖ်က္ဆီးပစ္ေနၾကတယ္လို့ဆိုတယ္။ ”ခန္းမဇၥ ေနာက္ဘက္ ခပ္ဝက် သစ္သားခံုတန္းမ်ားထဲမွ
ခံုတန္းလ်ား တစ္လံုးေပၚရွိမိဘမ်ားၾကား၌ ထုိင္ေနေသာ ေဂ်ာ့က်
ကဲလ္ဆားသည္ ဂုတ္ရက္ လႈပ္ခ်ိ လႈပ္ခ်ျဖစ္လာသည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ ဆြစၥးဇာတိသား သူ႔အေဖထံမွ ဆင္းသက္
ရရွိလာခဲ့သည့္အတုိင္းအျပာေရာင္ျဖစ္၏။
သူသည္ ေဟာေျပာေနသည့္ သာသနာျပဳအား စိတ္ဝင္တစား
ၾကည့္ေနရာမွအၾကည့္ကို လႊဲကာ သူ႔ျခေထာက္မ်ား ေအာက္ဘက္
ၾကမ္းျပင္ကို ငံု့ၾကည့္ေနသည္။
အသက္ဆယ္ႏွစ္ခန္သာ ရွိေသးေသာ သူ႔စိတ္ထဲတြင္ သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္
သစ္သားၾကမ္းခင္းေအာက္ခံျမအျပင္ကို ေဖာက္ထြင္း၍ ျမင္ရလိုင္
မည္မွ်ကာင္းေလမည္နည္းဟု ေတြးလိမ့္မွီသည္။
စက္ဒ္ၿဗိတိန္ျဖစ္ေသာ မန္ခ်က္စတာၿဗိတိန္၏ ေျမေအာက္ခန္ဆီ ဘယ္သူ့မွ
မသိေသးေသာ အဂၤလိပ္နဂါးေတြ ေခြ၍ ေနသည္ကို မည္သူ
သိႏုိင္ပါမည္နည္း။
ဤသည္မွာ ေဂ်ာ့က် ေတြးေနမိေသာအရာျဖစ္၏။
အဂၤလန္ေျမာက္ပိုင္းေဒသ၏ ဝါဂြမ္းစက္ဝုိ္ ေခါင္တိုင္မ်ားသည္ တလူလူ
ထြက္ေနေသာမီးခုိးလံုးႀကီးမ်ားေၾကာင့္ ဆြဲေဆာင္ခံ့
အျပည့္ရွိေနသည္။
ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ် စက္ဝုိင္းတုိင္မ်ားမွထြက္လာေနၾကေသာ
ထိုမီးခုိးလံုးႀကီးမ်ားသည္ မီးခုိးေငြ့မ်ား
မႈတ္ထုတ္ေလ့ရွိေသာထိုသတၱဝါႀကီးမ်ား၏ ပါးစပ္ဟာမွ
ထြက္လာေနၾကေလသလား။
တကယ္ေတာ့ ထိုစက္ဝုိ္ႀကီးမ်ားႏွင့္ စက္ဒ္ၿလုပ္ငန္း ဖြံ့ၿဖိဳးမႈ
အေျခခုိက္ရာ ထိုေဒသသည္သူ႔အေဖအား ဆြဲေဆာင္ခဲ့သကဲ့သို့
ဥေရာပကို ျဖတ္၍ အဂၤလန္သို့ ေရာက္လာေအာင္ဆြဲေဆာင္ခဲ့ဇၥ။
သူ႔အေဖသည္ ဤႏုိင္ငံ၏ ဤနယ္ေျမ ေဒသတြင္းသို့
အထည္ခ်ဳပ္လုပ္ငန္းအင္ဒိုင္ယာ တစ္ဦးအျဖစ္ အလုပ္လုပ္ရန္ ေရာက္လာခဲ့ျခင္း
ျဖစ္၏။

ေမွာ္ဆန္ေသာ ထိုနဂါးႀကီးမ်ားသည္ သူ႔အေဖအား ဤေဒသသို႔
ေရာက္လာေအာင္ေခၚခဲ့ေလသလား။
ထိုနဂါးႀကီးမ်ားကပင္လွ်င္ သူ႔အေဖအား ပန္းထုိး ပန္းခ်ီပ္
အတတ္ပညာပိုင္းခ်ိန္သြားပညာသစ္မ်ားျဖင့္ သင္ၾကားေပးေနေသာ သူ႔အေမ
အဂၤလိပ္ အမ်ိဳးသမီးႏွင့္ ေတြ႔ေအာင္ဖန္တီးေပးခဲ့ေလသလား။
အၿမဲတေစ စက္ဆိပ္မ်ား ေပၚေနေသာ အ႐ုပ္းအဆစ္ ႀကီးမားလွသည့္
သူ႔အေဖလက္ရာသည္ ရင္ခြင္ထက္၌ တင္ထားသည္။
အေဖသည္ တျခားလူေတြလို မွဴးခါးေရေသာက္ၾကက်ိဳသူ တစ္ဦးမဟုတ္ေပ။
သူသည္ ေအးေဆးတည္ၿငိမ္ၿပီး စကား အလြန္ နည္းသူျဖစ္၏။
ယခုေမာ့ၾကိဳက္ ေနာက္ဘက္ ေက်ာက္ခင္းလမ္းေပၚ၌
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းထဲ ေရာက္ေနသည္မွာ သူ႔ဇနီးစိတ္ေက်နပ္ေစရန္
လုပ္လာၿပီး ထုိင္ေနျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
သူ႔အေဖသည္ ခန္းမထဲ၌ အျခားလူမ်ားနည္းတူ ေဟာေျပာေနသမွ်ကို
စိတ္ဝင္တစားနားေထာင္လ်က္ရွိ၏။
သူ႔အေနျဖင့္ စက္ဝုိမ်ား ပတ္ဝန္းက်င္၌ တည္ရွိေနေသာမည္းေမွာင္ညစ္ပတ္သည့္
လမ္းမ်ားအတြင္းမွ ဘဝမ်ား၏ ခက္ခဲမႈႏွင့္
ၾကမ္းတမ္းမႈမ်ားကိုသိရွိနားလည္ၿပီးျဖစ္သျဖင့္ သိပ္ၿပီး အေလးအနက္
မထားေတာ့ေပ။
သူ႔တြင္ ခံႏုိင္ရည္သည္ ရွိေနၿပီမဟုတ္ပါလား။
မန္ခ်က္စတာမွာ အၿမဲမျပတ္ ရြာေနတတ္ေသာ မုိးႏွင့္ အစဥ္အျဖင့္
ထူထပ္စြာက်ဆင္းေနတတ္ေသာ ျမဴမ်ားေၾကာင့္ နာမည္ပုိးရွိေသာ
အရပ္ျဖစ္သည္။
အခုလို ၁၉၂၁-ခုႏွစ္၏ေႏြလယ္ တနဂၤေႏြေန႔မွာပင္ မုိးႏွင့္ျမဴသည္
ဒုကၡေပးလ်က္ ရွိ၏။
ခန္းမ၏ အျပင္ဘက္ေက်ာက္စရစ္လမ္းမေပၚတြင္ မိုးသည္ အဆက္မျပတ္
ရြာခ်လ်က္ရွိသည္။
ညစ္တတ္ေပေရေနေသာျပတင္းေပါက္မ်ားမွ ၾကည့္လုိက္လွ်င္
မည္းေမွာင္ေနေသာ မုိးေကာင္ကင္ကို ျမင္ေနရ၏။
အကယ္၍မ်ားသာ လူတို႔၏ မ်က္စိမ်ားႏွင့္ မျမင္ႏုိင္သည့္ ေျမေအာက္
နဂါးႀကီးမ်ားသည္ရွိသည္ဟုတ္၏ ဆုိးဝါးမႈကို ျပဳျပင္
ထိန္းခ်ဳပ္ေပးႏုိင္ၾကမည္ဆိုပါက မည္မွ်
ေကာင္းေလမည္နည္းဟုေင၀ံကဲ့သုိ႔ ေတြးသည္။
အကယ္၍သာ ေနရာဌာနသည္ သူ၏ အပူရွိန္ကို
တ႐ုတ္ျပည္မွာကဲ့သို႔ မန္ခ်က္စတာၿမိဳ့ေပၚသို႔ လႊမ္းၿခံဳေပးႏုိင္မည္ဆိုပါက
အေျခအေနသည္ တစ္မ်ိဳးတစ္ဘာသာျဖစ္လာႏုိင္ဖြယ္ရာ ရွိ၏။

အထူးသျဖင့္ ဆယ္ႏွစ္ေက်ာ္ ရပ္ေဝးေရာက္ေနရာမွ
အိမ္ျပန္ေရာက္လာေသာသနာျပဳေျပာျပေနသည့္ ပံုစံအတုိင္း
ျဖစ္လာႏုိင္ဖြယ္ရာ ရွိ၏။
သို႔ဆိုလွ်င္ မန္ခ်က္စတာၿမိဳ႕၏ရာသီဥတုသည္ တ႐ုတ္ျပည္ဟာလို
ေကာင္းလားႏုိင္လိမ့္မည္ဟု ေဂ်ာ့ကာ့က ေတြးေနမိေလသည္။
“သူတို႔က တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့လူသူနဲ႔ အလြန္အလွမ္းေဝးတဲ့
အတြင္းပုိင္းေဒသေတြထဲမွာကၽြန္ေတာ္တို႔ တည္ေဆာက္ထားတဲ့
ေၾကးနန္းတုိင္ေတြနဲ႔ ဝါယာႀကိဳးေတြကို
‘သံေခြမြႀကိဳးေတြ’လို႔ေခၚၾကတယ္။
ေၾကးနန္းႀကိဳးနဲ႔ ေၾကးနန္းတုိင္ေတြပင့္မွာ တင္ေနတဲ့
မုိးေရေတြ ေျမႀကိဳးေပၚက်လာတဲ့အခါက်ရင္ သူတို႔ကေျပာတယ္။
ေသလုေျမာပါး ျဖစ္ေနၾကတဲ့
ေလထုထဲကဝိညာဥ္ေတြရဲ့ေသြးေတြ က်ေနတာတဲ့” ဟုေသာ
သာသနာျပဳ၏ စကားေျပာသံသည္ထက္လြက်ေပၚလာေနသည္။
“တကယ္လို႔ အင္တာေဘး ေပၚလာရင္ ဒါမွမဟုတ္ မုိးေခါင္ရင္
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔သာသနာျပဳေတြအေပၚ အျပစ္ ပံုခ်ေတာ့တာပဲ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ လုပ္ေနတဲ့ လုပ္ငန္းေတြၾကာင့္ပါဥ္ေတြ
ေဒါသျဖစ္ေနၾကၿပီလို႔ ေျပာေလ့ရွိၾကတယ္။
အဲဒီေတာ့ကာ ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနနဲ႔ကအသိပညာ
ဗဟုသုတနည္းပါးမႈကို လႊမ္းမိုး ႏွိမ္နင္းႏုိင္ေအာင္ မတန္တဆ
အားထုတ္ၾကရတယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဆိုတာကလည္း သိပ္ကိုႀကီးမားက်ယ္ျပန္႔တဲ့ ေဒသဆုိေတာ့
တစ္ခ်ိတ္လွ်ိေရာက္ေအာင္သြားၿပီး လုပ္ကိုင္ေနရတာပါ။
အလြန္႔ကို ႀကီးႀကီးမားမား အားထုတ္ေနရတဲ့လုပ္ငန္းႀကီး
တစ္ခုျဖစ္ေနပါတယ္”ေဂ်ာ့ကာ့သည္ တ႐ုတ္ ဖဲ,ဝတ္လံုအက်ၤီႀကီး
ဝတ္ထားသည့္ သာသနာျပဳအားေမာ့ၾကည့္သည္။
သာသနာျပဳသည္ အနက္ေရာင္ ဖဲ,ကက္ဘိုးထုပ္ကို ခၽြတ္၍
လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ကုိင္ထားသည့္ ကက္ဘိုးထုပ္၏ ေနာက္ဘက္တြင္ တ႐ုတ္ဆံျဖဴမီး
အတုသဖြဲ့ေလာင္းက်လ်က္ ရွိ၏။
သူသည္ ျဖဴေဖြးေနေသာ ဆံပင္မ်ားအေပၚမွေန၍
ကက္ဘိုးထုပ္ကိုျပန္ေဆာင္းလုိက္သည္။
ထို႔ေနာက္ လက္တစ္ခ်က္ခ်င္းစီကို တ႐ုတ္မ်ားလုပ္သလို
အက်ၤီလက္ေမာင္းပြႀကီးမ်ား အတြင္းသို႔ ထုိးထည့္ကာ
ပရိသတ္ဘက္လွည့္၍ ဦးၫႊတ္လိုက္ေလသည္။
“တ႐ုတ္ျပည္ကဲ့မွာ အသက္ရွန္႔သြားခဲ့ရတဲ့ သာသနာျပဳ အမ်ိဳးသား၊

အမီးသမီးေတြအမ်ားႀကီးရွိခဲ့တယ္။
အဲဒါေၾကာင့္ဖိုရ်လည္း ခင္ဗ်ားတို႔ ေတာင္တန္းေတြၾကားမွာ
ခရီးသြားရင္ အခုကၽြန္ေတာ္ ဝတ္သလို တဂ်တ္လို ဝတ္သြားပါမွ အဲသလို ဝတ္သြားရင္
ေတာင္ထိပ္ေတြေပၚမွာပုန္းေနၾကတဲ့ တဂ်တ္စီးျပေတြက ခင္ဗ်ားတို႔ကို
တဂ်တ္လို႔ထင္ၿပီး ဘာမွမလုပ္ဘဲ လႊတ္ေပးၾကမွာ။
အဲသလို ဝတ္မထားလို႔ကေတာ့ ခင္ဗ်ားတို႔ ဓါးျပတုိက္ ခံရမယ္။
ျပန္ေပးဆြဲခံရမယ္။
ေနာက္ဆိုးအသတ္ခံရမယ္”သာသနာျပဳဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္ ၿပံဳးေနရာမွ
တည္သြားသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္သာသနာျပဳ တစ္ေယာက္ေသြးရင္ ေနာက္
တစ္ေယာက္ကို ခ်က္ခ်င္း အစားထုိးဖို႔ အဆင္သင့္ရွိေနရမယ္”ဟု
အေလးအနက္ျပဳေသာ ေလသံျဖင့္ ဆက္ေျပာသည္။
“အဲဒီေတာ့ကာ အင္မတန္ႀကီးမားက်ယ္ျပန္႔ၿပီး လူဦးေရ အဆမတန္
မ်ားျပားလြန္းလွတဲ့ တဂ်တ္ႏုိင္ငံႀကီးအတြက္အသက္ေတြ ေပးအပ္ရယ္
လူေတြ အမ်ားႀကီးလိုတယ္”ေက်ာင္းကေသည္ သာသနာျပဳဇာ၏ မ်က္ႏွာကို
ေမာ့ၾကည့္သည္။
ထုိပုဂၢိဳလ္ဇာ၏ အျပာေရာင္ဖ်လံုးအစံုသည္ သူ႔အား တစ္ခဏမွ်
စုိက္ၾကည့္ေနသည္ကုိ ထင္ေနမိသည္။
သာသနာျပဳပုဂၢိဳလ္သည္ သူ ေျပာရန္ ရွိေနသည္မ်ားကုိ သူ႔ဗရိသတ္အား
ဆက္လက္ေျပာျပေနသည္။
သို႔တေစလည္း ေက်ာင္းကေသည္ ဘာစကားကိုမွ မၾကား။
သူ႔စိတ္အာ႐ံုသည္ ေတာင္တန္းႀကီးေတြ အုပ္စုိးေနသည့္
ေျမျပင္ႀကီးတစ္ခုေပၚေရာက္ေနသည္။
ထိုေျမျပင္ေပၚ၌ တြန္႔လိမ္ေနေသာ နဂါးႀကီးမ်ားကို
ျမင္ေတြ႔ေနရ၏။
ၿပီးေတာ့တဂ်တ္လူဆုိး ဓါးျပမ်ား။
ဤ ျမင္ကြင္းထဲမွာပင္ အၾကင္နာတရား ကင္းမဲ့စြာ ပူျပင္းလ်က္ရွိေသာအာရွ
ေနရာင္ေအာက္မွ သာသနာျပဳ။
ထိုသာသနာျပဳသည္ မိမိကုိယ္တုိင္ ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ ေတးအႏုေရာယ္အားလံုးကို ရင္ဆုိင္ကာ ေတးပတ္ဝန္းက်င္ရွိ
ေျမျပင္ေအာက္ေျခာက္ေပအနက္ထဲ ၾကည့္႐ႈကာ ေရႊမ်ားကို
ရွာေဖြလ်က္ရွိ၏။
ၿပီးေတာ့ ခမ်ာကို ေငြသားအျဖစ္ေျပာင္းပစ္လိုက္ ရွိသည္။
သူသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ေရွ႕သို႔ တုိးသြားလ်က္ရွိေလရာ
နဂါးႀကီးမ်ားႏွင့္ခါးျပမ်ားသည္ သူ တုိးသြားတုိင္း ေနာက္သို႔

ဆုတ္ကြာသြားလ်က္ ၌ဖၾကေလ၏။
ေဂ်ာက္ပ်ာသည္ စိတ္ကူးႏွင့္ ဂူးေနရာမွ ဖ်တ္ခနဲ လန္႔ႏိုးလာသည္။
သူ႔တြင္သတိဝင္လာသည့္အခါ သူ႔အေဖက သူ႔လက္ေမာင္းကို ဆြဲ၍
အသာအယာလႈပ္ႏႈိးေနသည္ကိုေတြ႔ရ၏။
သူ ေမာ့ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ သူ႔အား ၿပံဳး၍ ၾကည့္ေနသည့္ အေမ့
မ်က္ႏွာ...။
ပရိသတ္သည္ ထုိင္ခံုမ်ားမွ ထေနၾကၿပီ။
အလွ်ံခံပံုးသည္ လူတုိင္းဆီသို႔လွည့္သြားေနသည္။
သူ႔ရွဴ႕သို႔ အလွ်ံခံပံုး ေရာက္လာသည့္အခါ
ေဂ်ာက္ပ်ာသည္ရုေဘာင္းဘီအိတ္ထဲမွ သူ႔မုန္႔ဖုိး ပဲနီ ႏွစ္ျပားကို
ႏိႈက္ယူၿပီး ဆုပ္ကိုင္ထားသည္။
ၿပီးေတာ့သူ႔အေမအား ေမာ့ၾကည့္သည္။
“အဲဒါ အိမ္သျပန္ ခါတုထားခ,ေလ သားရဲ႕”ဟု သူ႔အေမက ေျပာသည္။
“ဒါဆိုရင္ သား တ႐ုတ္ျပည္သြားကြ မလွ်ေတာ့ဘူးလား”ဟု ေဂ်ာက္ပ်ာက
ျပန္ေမးသည္။
“အေမနဲ႔ အေမ့ ခါတုထားခေတြကိုလည္း လွ်ံလုိက္ရင္ ရတာပဲ၊ သားတို႔
အိမ္ကိုေျခက်င္ျပန္ၾကတာေပါ့”“မုိးေတြရြာေနတယ္ေလကြာ”ဟု
သူ႔အေဖက ေျပာသည္။
“ေျခက်င္သြားရင္ အေဖတို႔ ႏွစ္ခုုိင္ခ်ိန္းပါးေလာက္ ေလွ်ာက္ရမွာကြ”“ဒါေပမဲ့...
ေဖေဖရယ္” ဟု ေဂ်ာက္ပ်ာက ေျပာသည္။
“သားတို႔ တ႐ုတ္ျပည္ကိုေတာ့ ကူညီသင့္တယ္လို႔ ထင္တာပဲ”သူ႔အေမသည္
ေဂ်ာက္ပ်ာ၏ မ်က္လံုးမ်ားထဲသို႔ အုပ္လုနီးပါး က်ေနေသာ ဆံပင္မ်ားကိုအသာအယာ
လက္ႏွင့္သပ္ကာ ေခါင္းေပငွ ျပန္တင္ေပးသည္။
သူ႔သား၏ မ်က္လံုးအစံုသည္ခ်ိတ္အားထက္သန္ျခင္းကို ေဖာ္ျပေနၾက၏။
“ဟုတ္ေတာ့ ဟုတ္တယ္၊ ေဂ်ာက္ပ်ာ ေျပာေနတာ မွန္တယ္” ဟု သူ႔အေမက
ေျပာကာသူ႔ပုိက္ဆံအိတ္ကိုဖြင့္၍ အထဲမွ ပဲနီျပား သံုးျပားယူၿပီး
အလွ်ံခံပံုးထဲသို႔ ထည့္လုိက္သည္။
“ကၽြန္မတို႔ရဲ႕လိုအပ္ခ်က္က တ႐ုတ္ျပည္ရဲ႕ လိုအပ္ခ်က္ေလာက္ ႀကီးမားမယ္
မထင္ပါဘူး”ဟုလည္း ထပ္ေျပာသည္။
သူတို႔မိသားစု ခန္းမထဲမွ ထြက္လာသည့္အခါ လူတစ္စု ဝုိင္းေနသည့္
သာသနာျပဳအားျဖင့္လာရသည္။
သာသနာျပဳသည္ သူ႔ မန္ဒရင္း ဝတ္လံုႀကီးကို ခၽြတ္ကာ သိမ္းလ်က္ ၌၏။
ပရိသတ္အား ျပသရန္ ယူလာသည့္ တ႐ုတ္အႏုပညာလက္ရာေျမာက္
ပစၥည္းမ်ားကိုလည္းသိမ္းဆည္းေနသည္။
သူသည္ အမွတ္ထင္ ဖ်တ္ခနဲေမ့ၾကည့္သည္။

သူ၊အား ၾကည့္ေနသည့္ ေဂ်ာက္ဇ္၏မ်က္လုံးမ်ားႏွင့္
အၾကည့္ခ်င္းဆံုမိသည္။
သာသနာျပဳဇာ၊ မ်က္ႏွာတြင္ ဖိတ္ခနဲ အၿပံဳးရိပ္သန္းသြားသည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္အားၾကည့္၍ မ်က္စိတစ္ဖက္ မွိတ္ျပသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ရြက္ရိေသာ အၿပံဳးျဖင့္ တခ်က္ခ် တံု၊ပန္းၿပီးေသာ
လမ္းမတြင္းသို၊ခ်သြတ္သြတ္ ေလွ်ာက္သြားခဲ့သည္။
သူ၊ မိတၳဳခ်ိဳးဇာ၊ လက္ဖ်ားကို ဆုပ္ထြဲကာေက်ာက္ခင္းလမ္းမေပၚအတုိင္း
ေလွ်ာက္လာသည္။
ျပင္းစြာရြာခ်လိက္ရိေသာ မုိးေၾကာင့္လမ္းမသည္ ေခ်ာ့ေနသည္။
သာသနာျပဳဇာ၊ အၿပံဳးသည္ သူ၊ရင္ထဲ၌ စြဲက်န္ေနဆဲ။
ေစာေစာက စိတ္ကူးယဥ္ခဲ့မိသည့္အခ်ိန္ကို ျမင္ခဲ့ရသမွ်ေသာ ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားႏွင့္
နဂါးႀကီးမ်ားသည္ သူ၊အာ႐ုံတြင္ ျပန္လည္ထင္ဟာေနသည္။
အိမ္ျပန္ လမ္းခရီးသည္ အခ်ိန္မ်ားစြာ ၾကာသည္။
သူတို၊အိမ္ေရွ၌ တံခါးဝသို၊ေရာက္သည့္အခါ ေဂ်ာက္ဇ္ဇာ၊ ရင္ထဲ၌
ျပင္းထန္ေသာ ဆႏၵသည္ ကပ္ငိေနေလၿပီ။
ထိုဆႏၵသည္ျဖည္းျဖည္းႏွင့္ ႀကီးမားေသာ ရည္ရြယ္ခ်က္တစ္ခု
ျဖစ္လာသည္။
ထုိရည္ရြယ္ခ်က္သည္ သူဇာ၊ကံၾကမၼာႏွင့္ သူ၊ဘဝကို
အဆံုးအျဖတ္ေပးမည့္အေရာတစ္ခုအျဖစ္သို၊
ေျပာင္းလဲသြားေတာ့မည္ျဖစ္ဇာ၊။

ထိုအခိန် ထုိကာလႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္တည္းမွာပင္ မုိင္ေပါင္း ခုႏွစ္ေထာင္ခြ
ကြာေဝးေသာတျခားႏုိင္ငံအတြင္းရွိ ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့ဇာ
အေနာက္ေတာင္ဘက္ ခီဟာရွင္းရွိ နန္းဟူးေရကန္ဇာေရျပင္ေပၚတြင္
အမုိးႏွင့္ သမလုန္ကန္စီးသည့္ ျဖည္းျဖည္းသာသာ တုိက္ခတ္ေနေသာ
ေလႏွင့္အတူေရြ့လ်ားလ်က္ရွိသည္။
ေပ ငါးဆယ္ခန္႔ က်ယ္ပန္းေသာ ထိုသမလာနန္ေပၚ၌ တျဖည္းျဖည္း
တစ္ခါဇင္ခန္႔လုိက္ပါလာသည္။
သူတို႔သည္ ၾကာပန္းမ်ားျဖင့္ အနားသတ္ထားေသာ
ကန္ေရျပင္ဇာအလွႏွင့္ေအးေဆးၿငိမ္သက္မႈအေပၚတြင္
အလြန္စြဲစားသာယာေနဟန္ ေဆာင္ထားၾကသည္။
ၿပီးေတာ့ကိုကိုးရြက္မ်ား ရက္၍ မိုးထားသည့္ အမုိးေအာက္၌ ထုိင္ကာ
ေငၚကြက္ရားထဲမွ ဝုိင္ကိုေသာက္လုိက္၊ ကန္ေဘးတစ္ေနရာရွိ ဆုိင္ခ
ဝယ္ယူလာသည့္ နန္းဟူးကန္ ငါးကင္ကို တူမ်ားျဖင့္ယူစားလုိက္
လုပ္ေနၾကေလသည္။
သို၇ေသာ္လည္း အေဟ်ာ္လာၾကသည့္ အျခားသမလာန္မ်ားႏွင့္
အလွမ္းေဝးေဝး ေနရာသို၇ေရာက္သည့္အခါ သမလုန္ကန္မွ လူငယ္မ်ားသည္
သူတို႔ထုိင္ေနသည့္ ေအာက္ခစာရြက္စာတမ္းမ်ားကို ယူၾကသည္။
သတိၱကိုးစြာ ထားေနေသာ မ်က္ႏွာထားမ်ားျဖင့္ စာရြက္မ်ားကိုဖတ္၍
ေလသံစပ္ကုိးတုိးျဖင့္ ေဆြးေႏြးျငင္းခုံေနၾကသည္။
သူတို႔သည္ ဝတ္လုံရွည္ကိုမ်ားႏွင့္ က်ားနစ္ အက်ၤမ်ား ဝတ္ဆင္ထားၾကသည္။
အေရာင္အမ်ိဳးမ်ိဳး ပံုစံအမ်ိဳးမ်ိဳးျဖစ္ဇာ။
နယ္ေျမေဒသအလုိက္ ဆင္ယင္ဝတ္စားမႈမ်ိဳးျဖစ္၍တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦး
မတူၾကေပ။
သူတို႔သည္ ေဝးလံေသာ ၿမိဳ့မ်ားမွ လာၾကျခင္းျဖစ္၍
သူတို႔ဇာၿမိဳ့မ်ားမွာ ရွန္ဟုိင္း၊ ပီကင္း၊ ခ်န္ရာ၊ ဂူဟန္၊ ကန္တုံ၊ စီနန္
စသည္တို့ျဖစ္သည္။
သူတို႔မ်က္ႏွာမ်ားသည္ ဉာဏ္ရည္ ျမင့္မားျခင္းႏွင့္ ပညာ
တတ္ျခင္းတို့ကိုေဖာ္ျပေနၾကသည္။
သူတို့ထဲမွ အမ်ားစုသည္ ဩဇာတိက္ၾမဳိေသာ အရာရွိအရာခံမ်ား၊
မွဴးမတ္မ်ား၎ျမဴပုိင္ရွင္ၾကီးမ်ားႏွင့္ အလယ္အလတ္ လူတန္းစားမ်ားမွ
ေပါက္ဖြားလာၾကသူမ်ား ျဖစ္ဇာ။
အားလံုးမွာ အသက္ႏွစ္ဆယ္ဝွင္းႏွင့္ သံုးဆယ္ဝွင္း ဝန္ခ
အရြယ္မ်ားျဖစ္ၾကသည္။
ယင္းတို့အထဲမွ အရပ္ျမင့္ျမင့္ ပိန္ပိန္ပါး ယူနန္ အမ်ိဳးသား တစ္ဦးမွာ
အမ်ားႏွင့္ေတာရတေႏွာ မရွိ။

ခပ္မြာခြာ ခြဲ၍ ထုိင္ေနသည္။
သူ၏ အေရာင္မွိန္ေန အျပာႏုေရာင္လိုအက်ႌသည္ ေၾကမြကာ
ေခါက္ပုိးမ်ား တြန္႔ေၾကလ်က္ ရွိသည္။
သူ၏ အနက္ေရာင္ ဆံပင္ထူထဲလွၿပီး မေလွ်ာ့ေ သည္မွာ
ၾကာၿပီျဖစ္သျဖင့္ ေပြေရာင္းေရာင္းျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
သူ႔ပုံပန္းသဏၭာန္မွာ ဂ်စ္ပစီ တစ္ေယာက္ႏွင့္တူသလို
ျဖစ္လိုက္ရွိေလသည္။
သူ႔ လက္သည္းမ်ားသည္ ရွည္လ်ားေနၿပီျဖစ္၍ လက္သည္းခြံမ်ား
ေအာက္မွေၾကးမ်ားကိုပင္ ျမင္ေနရ၏။
သူ႔မ်က္ႏွာ ပါးတစ္ဖက္တြင္ အုိးမည္းလိုလို ဘာလိုလုိအစြန္းအထင္းမ်ား
ေပေရေနသည္။
ေဆြးေႏြးပြဲ တက္ၾကြၿပီး အသက္ဝင္ေနခ်ိန္မွာပင္ သူသည္ဆလာန္ တစ္ဖက္ကို
မွီထုိင္ကာ လက္တစ္ဖက္ကို ေရထဲခ်ထားသည္။
သူ႔ပံုပန္းမွာ ပ်င္းရိလြန္း၍လဲေလ်ာင္းေနသည့္
ပံုစံမ်ိဳးျဖစ္ေပသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ေဆြးေႏြးေနသူ တစ္ဦးခ်ီလာပါက ထုိသူ႔ဆီသို႔
လွည့္ၾကည့္လိုက္ေသာသူ႔အၾကည့္သည္ စူးရွလွ၏။
ေလးနက္လြန္းလွ၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ ေဆြးေႏြးေနသူ၏ထင္ျမင္ယူဆခ်က္ တခ်ိဳ႕အေပၚ
သေဘာမတူဟန္ျဖင့္ ေခါင္းတခါခါ ယမ္းေနတတ္သည္။
“ရဲေဘာ္ ေမာ္ဒ်-တုန္း၊ ခင္ဗ်ား ဘာမွလည္း မေျပာဘူး”ဟု
မ်က္ႏွာဝုိင္းဝုိင္းႏွင့္ တဂြတ္ကလွမ္းေျပာသည္။
ထိတဂြတ္ လူငယ္မွာ စားပြဲငယ္ေလးတစ္လုံး၌ ထုိင္၍
အစည္းအေဝးတြင္သဘာပတိ လုပ္ေနသူျဖစ္၏။
သူသည္ ပ်င္းတိပ်င္းတြဲပံုျဖင့္ လဲေလ်ာင္းေနသူ၏
အျပဳအမူေပၚမေက်နပ္၊ မႏွစ္ၿမိဳ၍ ေျပာလုိက္ျခင္းျဖစ္သည္မွာ
သိသာထင္ရွားလ်က္ ရွိေပ၏။
“တကယ္လို႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔တစ္ေတြ ဒီေန႔မွာ တဂြတ္ႏုိင္ငံ
တစ္ႏုိင္ငံလံုးအတြက္ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ တည္ေထာင္ဖို႔ စဥ္းစားၾကမယ္ဆိုရင္
ဒီအစည္းအေဝးကို တက္ေရာက္လာတဲ့ကိုယ္စားလွယ္တုိင္းဟာ သူ႔အျမင္
သူ႔သေဘာထားေတြကို တင္ျပမွ ျဖစ္မွာပါ။
ဒါမွလည္းေအာင္ျမင္မွဴး ရလိမ့္မယ္လို႔ ထင္ပါတယ္”ဟု သဘာပတိက
ဆက္ေျပာသည္။
“ဒါေၾကာင့္မို႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔ပါတီကို တည္ေထာင္ရာမွာ
အေတြ႔အၾကံဳရွိခဲ့တဲ့ ဂုိလ္ဖီစ္ပါတီရဲ့ နမူနာပံုစံကို

အေျခခံသင့္ထယ္လို႔ အမ်ားစုက အဆိုျပဳထားပါတယ္။
အဲဒီအခ်က္ကို ခင္ဗ်ား ေထာက္ခံမလားဆုိတာ သိပါရေစ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို ေျပာျပပါ”ဆံပင္ရည္ ဖုတ္ဆုိက္ႏွင့္ ဟူနန္ခ်ိန္းစု
အမ်ိဳးသားသည္ ကန္ေျပင္ကို အခ်ိန္အေတာ္ၾကာေငးၾကည့္ေနသည္။
အျခားကုိယ္စားလွယ္မ်ားသည္ သူလုပ္ေနပံုကို ၾကည့္ကာ
အေျဖမေပးပါေတာ့မလားဟု သံသယ ဝင္လ်က္ရွိၾကသည္။
ထုိအခိုက္ခ်ာပင္ သူသည္ ကန္ေျပင္ကိုလက္ယဝါးျဖင့္ တခ်က္ခ်ပုတ္လုိက္ၿပီး ဖ်တ္ခနဲ
ထထုိင္ကာ သဘာပတိအား စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
“ရဲေဘာ္ခ်ိန္း ခင္ဗ်ား၊ ကၽြန္ေတာ္ဟာ အသက္ ၂၇ ႏွစ္ ရွိပါၿပီ။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ကၽြန္ျပဳၿပီးညႇဥ္းပန္းႏွိပ္စက္ေနၾကတဲ့
စစ္အာဏာရွင္ေတြနဲ႔ တုိင္းတစ္ပါးသား နယ္ခ်ဲ့ေတြကို
ျဖိဳခ်ဖို႔အတြက္ကၽြန္ေတာ့္ ႏွစ္တစ္ရာ မေစာင့္ႏုိင္ေတာ့ပါဘူး။
လုပ္ခရာရွိရင္ ဒီေန႔ လုပ္ကာပဲ လုိခ်င္တယ္။
မနက္ျဖန္ဆိုတာမ်ိဳး မလုိလားဘူး။
ျဖစ္ရမယ့္ ဟာေတြမွန္သမွ်
အျမန္ဆံုးျဖစ္သြားတာကိုပဲကၽြန္ေတာ္ျမင္ခ်င္တယ္”ေမာ္ခ်ိ-တုန္းသည္
စကားကို ဆက္မေျပာတဲ့ ရပ္သြားလုိက္သည္။
အသက္ကို ဝေအာင္ရွဴလုိက္သည္။
ထို႔နာက္ သူ ေ႐ြးျဖစ္ခဲ့ရသည့္မ်ားကို ဆက္ေျပာသည္။
“႐ွားဘိလ္ဝီဗစ္ေတြရဲ႕ ေတာ္လွန္ေရးအေပၚ ကၽြန္ေတာ့္ရဲ႕
အထင္သက္မ်ိဳးေတြဟာအကန္႔အသတ္ မရွိပါဘူး။
ဒါေပမဲ့လို႔ တ႐ုတ္ဟာ ႐ွားမဟုတ္ပါဘူး။
သူတို႔က ကၽြန္ေတာ္တို႔ကိုတုိက္တြန္းေနတာ တစ္ခုရွိတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနနဲ႔ အရင္းခ်ဲ့ဒါကို
ၿဖိဳဖ်က္ၿပီးလူလတ္တန္းစားေတြရဲ႕အာဏာရွင္စနစ္တစ္ခု
တည္ေထာင္ေရးအတြက္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏုိင္ငံရဲ႕ၿမိဳ႕ႀကီးေတြက
အလုပ္သမားေတြကို ပထမဦးစြာ စည္း႐ံုးပါတဲ့”“ဒါေပမဲ့လို႔
ကၽြန္ေတာ္တို႔ႏုိင္ငံက သိပ္ၿပီး ေခတ္ေနာက္က်တဲ့
ႏုိင္ငံျဖစ္ေလေတာ့ကၽြန္ေတာ္တို႔မွာ ၿမိဳ႕အလုပ္သမားက နည္းနည္းပဲ
ရွိေနတယ္။
တ႐ုတ္ရာမွာ ရွစ္ဆယ္လယ္သမားျဖစ္ေနတယ္ဟုတ္လား။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေတာ္လွန္ေရးရဲ႕ တာဝန္ဟာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕လူအားလံုးေပၚမွာပဲ တည္ရွိသင့္တယ္။
လူနည္းစုေပၚမွာသာ အမွီျပဳလို႔
မျဖစ္ႏုိင္ဘူး”“ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုး ႏုိင္ငံ တစ္ႏုိင္ငံလံုးကို

ကယ်တင်ႏိုင်ဖယ့် ေတာ္လွန်ေရးတစ်ရပ်ျဖစ်လာဖို၏ စိတ်ဓာတ်ႏိုင်
ျဖစ်ေနၾကပါတယ်။
ရဲေဘာ် ေမာ်”ဟု သဘာပတိက
ေအးေအးေဆးေဆးျပန်ေျပာသည်။
“ဒါေပမဲ့လို၏ ကၽြန်ေတာ်တို့၏အေနနဲ့ အခ်ိန်ရွိသမွ် သတိကို
ေရွ့တန္းတင္ၿပီးစဥ္းစားေနၾကရပါတယ်။
အကယ္၍ ကၽြန်ေတာ်တို့ရဲ့ပါတီသစ်ကို ဘိုလ်ွိဗစ်
မူေတြေပၚအေျခခံျပီၿပီး ဖြဲ့စည်းၾကမယ်၊ ကမာၻ့ကြန်ျမဴနစ်
အဖြဲ့ခ်ဳပ်နဲ့လည်း ဆက်သြယ်ထားမယ်ဆိုရင်ကၽြန်ေတာ်တို့ ပါတီအတြက် ပိုၿပီး
အက်ိဳးမ်ားဖို့ ရွိေနပါတယ်။
တကယ်လို့ ကၽြန်ေတာ်တို့ ပါတီရဲ့တုိးတက်ဖြးေတြကို ေမာ်စကိုက
သိေနေအာင် မွန်ခန် အစီရင်ခံသြားမယ္ဆုိရင္ လြန်ခဲ့တဲ့
ေလးႏွစ်ကသူတို့ႏုိင်ငံတြင္းမွာ ေအာင်ျမင်တဲ့ ေတာ္လွန်ေရးဆက်ိး တစ်ရပ်
ဆင္းႏွဲခဲ့ၾကတဲ့ လူေတြဆီကဦးေဆာင်လမ္းၫႊန်ခ်ျ၊ ကုညီမန်နဲ့
ေထာက်ခံမန့ေတြကို ရလာဖို့ ရွိေနပါတယ်”“ခင်ဗ်ား ေမ့သြားၿပီလား။
ပါတီရဲ့ ကြန်ရက်ဟာ ရွှန်ဟုိင်းမွာ အဆက်ိးအက်ယ်ခ်ဲ့ထားရုံသ်ာမက ဂ်ပန်ျပည်ပ
ပ်က်ိးလုနီးပါး ျဖစ်သြားခဲ့ဖူတယ် မဟုတ်လား”ဟု ကိုယ်ားလွယ် တစ်ဦးကေမးသည်။
“တကယ်လို့ ကၽြန်ေတာ်တို့ဘက်က သတိထားၿပီး ႏွိမ်ႏုိင်းမွာ အဆက်ိးအက်ယ်ခ်ဲ့ထားၾကားၾကား
မရွိၾကဘူးဆိုရင္ပလိပ္သတင္းေပးက ဒုကၡေပးမွာ စုိးရတယ်။
အခုဆိုရင် ကၽြန်ေတာ်တို့ဟာ သမလှန်ေပၚေရာက်ေနၾကတာ။
သမလှန်က ေရလယ်မွာ အႏၱရာယ်ျပဳႏုိင်တဲ့ ငါးေတြ၊
မ်က်လံုးေတြနဲ့အလွမ္းေဝးေနလို့သာေပါ့။
ဒါေတာင္မွ ကၽြန်ေတာ်တို့အေနနဲ့ သတိ မရွိလို့ မျဖစ်ဘူး”သဘာပတိက
ထိုကုိယ်ားလွယ်၏ စကားကို အေလးအနက်ျပဳသည့်
မ်က်ႏွာထားျဖင့်ေခါင်းညိတ်ျပသည်။
“ကၽြန်ေတာ်တို့အေနနဲ့ ကၽြန်ေတာ်တို့ရဲ့ ပါတီသစ်ကို
ဂ်ျားဘိုလ်ွိဗစ်ေတြရဲ့ပံုစံအတုိင်း ဖြဲ့စည်းသြားဖို့ဆိုတဲ့
အဆက်ျပတ်ျပခ်က် ရွိေနပါတယ်။
အဲဒီတင်ျပခ်က်ကို ဟုန်ခ်ိန်ယ်ားလွယ် သေဘာတူလက်ခံတယ်လို့
ယူဆရမလား”ဟုလည်းေမးသည်။
ဟုန်ခ်ိန်မ်ိဳးသား လူငယ်သည် ခ်က်ခ်င်း အေျဖမေပးဘဲ တံု့ဆုိင်းေနသည်။
ထို့ေနာက် သူ့စိတ်ကို ေလွ်ာ့လုိက်သည့်ပံုျဖင့် သမလှန်ေဘး တစ်ဖက်ကို
ျပန်လွဲက်သည်။
“အဆက်ျပတ်ခ်က်ကိုကၽြန်ေတာ် သေဘာတူပါတယ်”ဟု သဘာပတိအား
ေမာ့မၾကည့်ဘဲ အေျဖ ေပးသည်။

သဘာပတိသည္ သူ၇၂၂၂မွ ဓာရြက္ဘားကို လွန္ကာ
‘ကြမ္ခ်ိမ္ဘန္း’ေခၚ‘တ၇ုတ္ကြန္ျမ်နစ္ပါတီ’အတြက္ ဆက်ီတင္ေရးဆြဲထားသည့္
ဥပေဒအၾကမ္းမ်ားကို ေလသံတိုးတိုးျဖင့္ဖတ္ျပေနသည္။
ေဆြးေႏြးသံမ်ားသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ျပန္လည္
ထြက္ေပၚလာေနေသာ္လည္းဆံပင္ဖြာ့က်ႏွင့္ ကိုယ္ဘားလွယ္၏
ဝင္ေရာက္ေဆြးေႏြးသံကိုမူ လံုးဝ မၾကားရေခ်။
သူသည္ ေစာေစာကလိပင္ သမလုန္၏ ေတးတစ္ဖက္ကို မွိကာ
လက္တစ္ဖက္ကိုကန္ေျပင္ထက္သို၇ ခ်ထားသည္။
ပ်ဴးရိေလးကန္ေသာ အမူအရာသည္ သူ၇မ်က္ႏွာတြင္ထင္ဟယ္ျပန္သည္။
သမလုန္သည္ ဝင္လုဆဲ ေနဆီသို၇ ေရြ၇ွားသြားလ်က္ ရွိ၏။
သူ၇အၾကည့္သည္ ဂနာမၿငိမ္ေသး။
သူ၇စိတ္ထြင္ အဆက်ံသစ္၊ ဉာဏ္သစ္ႏွင့္ အင္အားသစ္မ်ားဝင္လာေစရန္ ဆက်ံဆ
ရွာေဖြေနသည့္ပုံစံယ္ ရွိသည္။
သူသည္ ကန္ေျပင္ထက္မွ အနီေရာင္ႏွင့္အျဖဴေရာင္ ေရာစြက္ေနသည့္
ၾကာပန္းမ်ားအား ေငးေမာၾကည့္ရုံသာ ေနသည္။
ေရကန္အားကလနားသယ္ထားသည့္ ထင္းဂ်ားပင္မ်ားဆီသို၇လည္း
လွမ္းၾကည့္သည္။
အလြန္အလွမ္းကြာေဝးသည့္ ေနရာမွ ျမဴမ်ား ဆုိင္းေနေသာ
တ၇ုတ္ႏုိင္ငံေတာင္ပုိင္းဆီမွေတာင္တန္းမ်ားဆီသို၇လည္း
လွမ္းေမွ်ာ္ေနသည္။

အပုိင်း တစ် ခီတက္သူမ်ား စုေဝးျခင်း ၁၉၃၁

၁၉၃၁-ခုႏွစ္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသည္ ႏုိင္ငံေရးအားျဖင့္
အလြန္မတည္ၿငိမ္ေသာကာလျဖစ္သည္။
ႏုိင္ငံအဝန္းတြင္ ဆူပူေသာင္းက်န္းမႈမ်ား ျဖစ္ေပၚလ်က္ ရွိ၏။
အေနာက္တုိင္းႏုိင္ငံမွ လူမ်ားသည္ ဆယ့္ကုိးရာစုႏွစ္မ်ား၏ အလယ္ခန္႔က
သူတို႔သိမ္းပုိက္ထားခဲ့ၾကသည့္ ‘စာခ်ဳပ္စင္ ဆိပ္ကမ္းၿမိဳ႕မ်ား’တည္ရွိရာ
နယ္ေျမေဒသမ်ားအတြင္း၌ဝုဏ္ထိကရာကင္းမဲ့ေသာ ကိုလိုနီ စနစ္ျဖင့္
အုပ္ခ်ဳပ္ခုိးမုိးေနၾကသည္။
မၿပီးဆံုးေသးေသာ ေတာ္လွန္ေရး တစ္ရပ္ၿပီးလည္း အေျခအေန
အရပ္ရပ္အလြန္႐ႈပ္ေထြးသည့္ ႏွစ္ႏွစ္ဆယ္ကာလအလြန္တြင္ ဆုိးဝါးသည္ထက္
ဆုိးဝါးသည့္ဖ်ဴးလာခဲ့ၿပီးေနာက္ဆံုးတြင္ ကြန္ျမဴနစ္ႏွင့္
အမ်ဳိးသားဝါဒီတို႔၏ ျပည္တြင္းစစ္ဆင္ႏြဲ႔
အသြင္ကူးေျပာင္းသြားခဲ့ေလသည္။
၁၉၁၁-ခုႏွစ္ ေတာ္လွန္ေရးမွာလည္း ႏုိင္ငံျခား အင္အားႀကီးႏုိင္ငံမ်ားက
တ႐ုတ္ျပည္တြင္းေရးတြင္ ဝင္ေရာက္စြက္ဖက္ ေႏွာင့္ယွက္မႈမ်ားေၾကာင့္
ႀကီးထြားလာခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ယင္းျဖစ္ရပ္မ်ားသည္ ႏွစ္ေပါင္းေလးေထာင္ခြဲ ကိုယ္သမုိင္း
ကိုယ္ေရးႏုိင္ခဲ့ေသာ လူမ်ဳိးတစ္မ်ဳိးအေနျဖင့္လည္းေကာင္း၊ မိမိတို႔
အေမြဆက္ခံရရွိထားသည့္ ယဥ္ေက်းမႈ၏ ဝုဏ္ထိကရာႀကီးမားမႈႏွင့္အျခား
အျခားေသာ ယဥ္ေက်းမႈမ်ားထက္ သာလြန္သည္ဟု
နားလည္ေဘာေပါက္ေနသည့္လူမ်ဳိးတစ္မ်ဳိးအေနျဖင့္လည္းေကာင္း၊ အလြန္
ခါးသီးနာၾကည္းဖြယ္ေကာင္းေသာ
အေတြ႔အၾကံဳမ်ားျဖစ္ေပသည္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ မူလအမည္မွာ ‘ခ်ိန္းအို’ ျဖစ္၍ အဓိပၸါယ္မွာ
‘အလယ္ႏုိင္ငံေတာ္’သို႔မဟုတ္ ‘ဗဟိုႏုိင္ငံေတာ္’ဟု ျဖစ္သည္။
ေရွးေဟာင္းေခတ္အခါက ဤႏုိင္ငံေတာ္၏ေကျပာင္းရြာမ်ားသည္
အာရွအိမ္နီးခ်င္း ႏုိင္ငံမ်ားမွ ႏွစ္ဆက္ေဆာင္ၾကဥ္ဆာသည္ကုိ
ခံယူခဲ့ၾက၏။
ဤခံယူမႈသည္ မိမိတို႔၏ တန္ခုိးအာဏာ
ႀကီးမားျခင္းကိုေဖာ္ျပျခင္းဟု သတ္မွတ္ခဲ့ၾကေလသည္။
'သို႔တေစလည္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ မဟာပညာရွင္ႀကီးမ်ား၏ ဒႆနိက
အျမင္မ်ားသည္လည္းေကာင္း၊ တ႐ုတ္ မွဴးမတ္အႏြယ္ဝင္ စာေပပညာရွင္ႀကီးမ်ား၏
နက္နဲသိမ္ေမြ႔ေသာယဥ္ေက်းမႈ အႏုပညာရပ္မ်ားသည္ လည္းေကာင္း၊

တ၇တ္ုးုိင္ငံ၏ စည္သည္ အေရအတြက္အလြန္မ်ားျပားသည့္
စစ္တပ္ကိမ်ားသည္လည္ုးေကာင္း အေနာက္တုိင္ုးမွ
လူမ်ိဳးမ်ားအားခုခံတုိက္ခုိက္ုိင္ခြင့္ုး မရွိခဲ့ၾကေပ။

[illegible]		
[illegible]		

အမ်ားအျပားအား လက္ေအာက္ခံ ကိုလိုနီုိင္ငံမ်ားအျဖစ္
တုိက္ခုိက္သိမ္ုးယူခဲ့ၾကေလရာတ၇တ္ုိင္ငံအေနျဖင့္
တြန္ုးလွန္ုိင္ခြင့္ုး မရွိခဲ့ၾကေခ။
တ၇တ္ုိင္ငံ၏ ေရွး၊ ေကာက္ခ်ိမ္ုး၊ ပိုးထည္ုိင့္ လက္ဖက္ေျခာက္
စေသာကုန္ထုတ္ကုန္မ်ားသည္ အေနာက္ုိင္ငံသားမ်ားအတြက္ မတြန္ုးလွန္
မဖယ္ရွားုိင္ေသာငါးစာမ်ားျဖစ္လာခဲ့၏။
လူသားကုမၸဏီ ေလးပံုတစ္ပံုမွ်ရွိေသာ
တ၇တ္လုံးဝိုင္းေရသန္ုးေလးရာမွ်လည္ုး ကမာၻ၏အဆက်ိဳးဆံုးုိင့္
အလားအလာအေကာင္ုးဆံုးေသာ တစ္ခုတည္ုးေသာေစ်းကြက္သက်ိဳးအျဖစ္
ရပ္တည္ခဲ့ ရွိေလသည္။
ဥေရာပသားမ်ားသည္ သူတို၏ သံမဏိထည္ ပင္လယ္ကူးသေဘၤာဆက်ိဳးမ်ား၊
အစုလိုက္အျပံဳလိုက္ အေျမာက္အျမား ထုတ္လုပ္သည့္ စစ္သုက္ ပစၥည္ုးမ်ား၊
မီးရထားမ်ားုိင့္ုိင္ရထားလမ္ုိးမ်ား၊ ေၾကးနန္ုိးမ်ားကုိျပကာ
ေခတ္ေနာက္က်ခဲ့ေသာ လူမ်ိဳးမ်ားအားေၾကာက္လန္ေ၀ွာင့္
ေျခာက္လန္၀ွခဲ့ၾကသည္။
ဤသို၀ွျဖင့္ ဆယ့္ကုးရာစု ကုန္ဆံုးခါနီးတြင္ အဘက္ဘက္တြင္
ခ်ည္ေနွာင္ထားျခင္းခံရစဥ္ေသာတ၇တ္ုိင္ငံသည္ ကိုလိုနီနယ္ခ်ဲ့သမား
အင္အားႀကီးုိင္ငံမ်ားၾကားတြင္ လုစရာ၊ ယက္စရာေနရာေဒသတစ္ခု
ျဖစ္လာခဲ့ရသည္။
ကိုလိုနီနယ္ခ်ဲ့သမားမ်ား အေနျဖင့္လည္ုး တ၇တ္ုိင္ငံအတြင္ုးမွ ရုိင္သိမ္ုိ
အရာအားလံုးကို အၿကြေၾကာင္ုးကင္ုးမဲ့စြာျဖင့္
အဂၤါအမူးဝုင္ုးၿပိလုၾကသည္။
ယဖိုးတို၏အထဲတြင္ ၿဗိတိသွ်သည္ တ၇တ္ုိင္ငံအား ၁၈၄၀-ခုုိ့
ဘိန္ုးစစ္ပြဲအၿပီးတြင္ုိင္ျခား တုိင္ုးျပည္သားုိ့င့္ ကုန္သြယ္ေရးအတြက္
ဆိပ္ကမ္ုးၿမိ၅မ်ားကို ဖြင့္ေပးရန္အတင္ုးအက်ပ္ ေစခိုင္ုးခဲ့ေသာ
အဦးဆံုးုိင္ငံျဖစ္ခဲ့၏။
ၿဗိတိသွ်သည္ ပထမဆံုးေဟာင္ေကာင္ကြၽန္ုးအား
ကိုလိုနီုိင္ငံတစ္ုိင္ငံအျဖစ္ သိမ္ုးပုိက္ခဲ့သည္။
ရွန္ုိင္ုး၊ ကန္တြန္ုိင့္ တန္ဂ်င္ုး စေသာ ၿမိ၅မ်ားမွာလည္ုး
ဥေရာပတုိက္သားမ်ားႀကီးစိုးလႊမ္ုးမုိးရာ ပင္လယ္ကမ္ုိးတန္ုးေဒသ
ၿမိ၅မ်ားျဖစ္လာသည္။
ထိုၿမိ၅အားလံုးုိင့္ုိင္ျခားသားမ်ား ႀကီးစုိးရာ ၿမိ၅မ်ားျဖစ္လာသည္။
ဥေရာပုိင္ငံသားမ်ားသည္ သူတို၏ကုယ္ပုိင္ဥပေဒမ်ား ျပ၇ာန္ုးကာ
သူတို၏ကိုယ္ပုိင္ ခါုိးပုံက္ေဆာင္ပုဖြို၏မ်ား ဖြဲ့၀ိုင္ုးတည္ေထာင္၍
သူတို၏ဓါလံုၿခံဳေရးုိင့္ သူတို၏အက်ိဳးမ်ား ကာကြယ္ေရးကို
ေဆာင္ရြက္ၾကသည္။
တ၇တ္ုိင္ငံ၏ ဧကရာဇ္ဘုရင္ အစုိးရမ်ားသည္ အဘက္ဘက္တြင္

အင်္ဂါးခ်ည္ခဲ့ရ်လ်က္ရွိေလရာ တုိင္းတစ္ပါးသားတို႔ လုပ္သမွ်ကို ခံခဲ့ၾကရသည္။
မ်ိးရထားလမ္းမ်ား ေဖာက္လုပ္ျခင္းႏွင့္ဆက္စပ္ေသာ ေတာင္ပိုင္းတိုးခ်ဲ့ေရး
စသည့္ လုပ္ငန္းမ်ားဌာသာမက ေနရာတုိင္း
လုပ္ငန္းတုိင္းတြင္အထူးအခြင့္အေရးမ်ား ရယူခံစားကာ 'အခြင့္ထူးခံ
လူတန္းစား'အျဖစ္ ခံယူၾကသည္။
အျခားေသာ ကုန္သြယ္မႈ လုပ္ငန္းမ်ားတြင္လည္း သူတို႔သာလြန္
လႊမ္းမုိးဆက္ဆံေထြးပတ္သက္ခြင့္အေရးဟူသမွ်ကို တရားဥပေဒျဖင့္
လည္းေကာင္း၊ တန္ခုိးအာဏာျဖင့္ လည္းေကာင္း အတင္းအဓမၼ
အုပ္ခ်ဳပ္အုပ္ခ်ဳပ္၍ ၿခိမ္းေျခာက္၍ ရယူခံစားၾကသည္။
ထုိ႔ျပင္လည္း ပဋိပကၡအား အသာစီးယူထားသည့္ စာခ်ဳပ္မ်ားအျပားကို
ခ်ဳပ္ဆိုကာအတင္းအဓမၼ လုပ္ကိုင္ေစျခင္းမ်ားလည္း ရွိခဲ့ဖူး၏။
တုိတ္ဆစ္ရအေနျဖင့္ ႏုိင္ငံျခားသားခရစ္ယာန္ဘုရားေဟာ ဆရာမ်ားအား
တားျမစ္ပိတ္ပင္ျခင္းမျပဳဘဲ တခါးမရွိ၊ ခါးမရွိ သြားလိုရာသြား၍ ေဟာလိုရာ
တရားေဟာခြင့္ကို ေပးေစခဲ့ဖူး၏။
ဤသို႔ျဖင့္ တုိတ္ႏုိင္ငံတြင္းသို႔ ဝင္ေရာက္လာေနသည့္ ခရစ္ယာန္
သာသနာျပဳမ်ားဇအရအတြက္သည္ ကိုလိုနီနယ္ခ်ဲ့သမ်ားမ်ား ဝင္ေရာက္လာခ်ိန္ထက္စ၍
လ်င္ျမန္စြာတိုးတက္လာခဲ့သည္။
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းမ်ား၊ စာသင္ေက်ာင္းမ်ား၊
မိဘမဲ့ေဂဟာမ်ားႏွင့္ေဆးဝုိမ်ားသည္ တုိတ္ႏုိင္ငံ၏ စာခ်ဳပ္ပင္
ဆိပ္ကမ္းၿမိဳ့မ်ားႏွင့္ အတြင္းပုိင္း
နယ္ေျမေဒသမ်ားစြာ၌ေပၚေပါက္လာခဲ့ေလသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ခရစ္ယာန္သာသနာသို႔ ကူးေျပာင္းဝင္ေရာက္လာသည့္
တုိတ္လူမ်ိဳးအေရအတြက္မွာမူ သန္းေပါင္းရာေက်ာ္ေနသည့္
တစ္ႏုိင္ငံလံုး လူဦးေရႏွင့္ ႏိႈင္းယွဥ္ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ အစြန္းျဖင့္
အလြန္အမင္း နည္းပါးလ်က္ပင္ ရွိသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစကာမူ ခရစ္ယာန္သာသနာျပဳမ်ား၏ ျပင္းျပေသာ ဆႏၵႏွင့္
ထက္သန္ေသာစိတ္ဓာတ္မွာမူ ေလွ်ာ့နည္းကဆင္းသြားသည္ဟူ၍ မရွိေပ။
၁၉၀၀ ျပည့္ႏွစ္တြင္ ျဖစ္ပြားခဲ့သည့္ႏုိင္ငံျခားသား
တုိင္းတစ္ပါးသားမ်ားအား ဆန္႔က်င္သည့္ ေတာက္ကြ
ပုန္ကန္မႈ'တြင္ပါဝင္ပတ္သက္သူမ်ားသည္ ဥေရာပသား သာသနာျပဳမ်ားကိုသာမက သူတို႔၏
ဇနီးမ်ားႏွင့္ သားသမီးအမ်ားအျပားကိုပါ သတ္ျဖတ္ခဲ့ၾကဖူး၏။
တုိတ္ဘုရင္ဆန္ဆာကိုလည္း ေထာင္ႏွင့္ခ်ၿပီသတ္ျဖတ္ခဲ့ၾကဖူး၏။
သို၀ိသာလည္း ဤအေရးအခင္းသည္ ႏုိင္ငံျခားခရစ္ယာန္သာသနာျပဳမ်ားအား ေမာင္းထုတ္ႏုိင္ခဲ့မွဳ မရွိခဲ့ၾကေပ။
ေနာက္ဆုိင္း ႏွစ္အနည္းငယ္ကိအၾကာ ၁၉၁၁-ခုႏွစ္တြင္ တုိတ္ႏုိင္ငံ၏
ေနာက္ဆံုးဧကရာဇ္ဆက္ခံသူ ျပည္သူ႔သမၼတစနစ္ကို လိုလားသူမ်ားက
ေတာ္လွန္ၿပီး ျဖဳတ္ခ်လုိက္သည္။
ဤတြင္ ႏွစ္ေပါင္း ႏွစ္ေထာင္ေက်ာ္ တုိတ္ႏုိင္ငံအား အုပ္ခ်ဳပ္ခဲ့သည့္
ဧကရာဇ္ဘုရင္အုပ္ခ်ဳပ္မွဳစနစ္သည္ နိဂံုးခ်ဳပ္သြားခဲ့ရေလ၏။
သို႔ေစလည္း ေဒါက္တာ ဆြန္ယက္-ဆင္ ေခါင္းေဆာင္ခဲ့သည့္
ျပည္သူ႔သမၼတစနစ္လိုလားသူမ်ား၏ ထုိေတာ္လွန္ေရးသည္ ဘုရင္ခံနန္အား
ခ်ဳပ္ငံမ္းေစခဲ့ေသာ္လည္း တုိတ္ႏုိင္ငံ၏ဂုဏ္သိကၡာျမင့္မားေရးႏွင့္
လြတ္လပ္ေရး တည္ၿံခုိင္ၿမဲေရးကို ျပည္သူလူထုေဆာက္ႏုိင္ခြမ္းမရွိခဲ့ေပ။
ယင္းကဲ့သို႔ တည္ေဆာက္ေပးႏုိင္ရမည့္အစား ဤတြင္ေနေရးသည္

တစ်ဦးသားလုံးအား၈၇ဘဏ္ဍာတွဖြစ်သွားခဲ့သည်။
ုံုုင်္ချားသားမ်ား အုပ်ုံးခဲ့နေသော စာခ်ဳပ်ဥပ္ပမုံးစမ်ျာ်မ်ားဏ၏ျပင်ဒ္ဒ်
က်ွန်ုသည်ု့ ကေရာင်္ဘာရင်္ဘာပ်ွ တပ္ အုကြွင်းအကာ်ွားဏ၏
တပ်ွမ်ားသည်ုန္နယ်ေျမေဒသတြင်းရ်ွ ျပည်ုသူအမ်ားက
ေဖာ်ကာကြ်ွေန်ဖာ်ကရသည်ု့ စစ်ဘာရင်ခ်မ်ားျဖစ်လာဖာ်ကွေလသည်။
ယင်းအေျခအေနတြင် ေရွးေခတ်ေဟာင်း စနစ်ဆိုသ်ွ
ျပန်လွှားလိုသ်ွေသာေဖာက်ျပန်ေရးသမား မ်ားမတ်ွ်ားုင့် ပေဒသရာဇ္ဓနတ်ွ်ို့
ဖက်ွယ်ေနလုံေသာ ေျမရင်ွားသည်ုတ်ွ်ုင် တစ်ုင်ွံလုံးရ်ွ
ျပည်ုသူတို့အား ဆင်းရဲဒုကၡရောက်ေအာင်
ကေရာင်္ဘာရင်ေခတ်ကလုိ်ျမင့်ျမင့်သမ်ွ အရာရာတုိင်းကို
ေဖာ်ကာကြ်ွေနေအာင် ျပဳလုပ်ထားသည်။
၁၈၉၃-ခုႏွစ်အတြင်းက တည်ေထာင်ခ့ဲသ်ွစည်ုးခဲ့ေသာ ဆြွန်ယက်-ဆင့်ဇ၏
ကုမ္ပဏီသ်ွတိသ်ွ့မဟုတ် အမ်ားသားပါတ်သည် ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ိအား လိုလိုလားလား
လက်ခ်ဳံဖာ်ကသည်။
သို့သ်ွာလည်ုး ပါတီဏ၏ ဩဇာကို ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ို့အေပ့ လးမ်ုးမုိးုုိင်စြမ်ုး
မရ်ွိခဲ့ေပ။
ယင်းသို့ျဖစ်ျခင်ုးမ်ွာလည်ုး ကုမ္ပဏီအ်ွတ်ိတြင် လက်ွတ်ကုိင်ဖ်ွဲ့မ်ား မရ်ွိ၍
ျဖစ်ဏ၏။
ေမ်ာ်ွကို ုုင့် တရင်ုးတုိး ဆက်ဆံမ်ွား တုိးတက်လာသည်ု့အားေလ်ာ်ွ်ြ
၁၉၂၀ျပည်ုုုိင်ုံ့ဏ၏ အေစာပုိင်ုးက်ာလမ်ားတြင် ကုမ္ပဏီအ်ွတ်ို့သည်
ကိုယ်ုုိင်စ်ွာ်ားစတ်ွင်ည်ုေထာင်က စနစ်ွက်
ေလ့က်ုင့်သ်ွင်ုားေပးလာခဲ့ဖာ်ကသည်။
ဆြွန်ယက်-ဆင့်ေသဆံုုးသြားသည်ု့ ၁၉၂၅-ခုုုိင့် ေနာက်ုိင်ုးတြင်ု
သူ့ေနရာကိုဆက်ခံခဲ့သူ ခန်ေက-ရွိတ်သည် ဂ်ွားဘိုလ်ွီဖစ်ွားုုိင့်
အဆက်အသြယ်ျဖတ်လုိက်ဂ်ုိမ်ွိမကခ၁၉၂၁-ခုုိင့်ဏ၌ စတင်ည်ုေထာင်ထားခဲ့ေသာ
ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ိကုပါ ေမ်ာ်ွင်ုးထုတ်ွစ်ွ်ုက်သည်။
သူ၏ ကုမ္ပဏီအ်ွဖ်ွဲ့ို့ကိုလည်ုး လက်ွာဝါဒီ ဝုိဏ်ွာုးတစ်ွုိဏ်ွာုး၏
လုံ့ဂ်ွားမ်ံုအျဖစ်ွ်ို့အသြင်ွုးေျပာင်ုးပ်ွလ်ွုိက်ေလ်ာ၏။
၁၉၂၇-ခုုုိင့် ခန်ေက-ရွိတ်သည် ရ်ွန်ုုိင်ုးစမ်ျာ်ွ်ေပ့ွ်ွ ကြန်ျမ်နစ်ွ
အလုပ်သမ်ားမ်ားအားေထာင်ုုင့်ွ်၍ ရက်ွာ်ကြွာ သတ်ွ်ျဖတ်ွစ်ွျခင်ုးအားျဖင့်
ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ို့အေပ့ွ်ွ်ွ သစ်ာေဖာက်ျပလုိက်ွဏ၏။
ထုိေနာက် ကုမ္ပဏီအ်ွတ်ိမ်ားသည် ပိဏင်ုးစမ်ျာ်ွ ေျမာက်ဘက်ေဒသဆီသိ့
ခ်ီတက်ကာထုနယ်ေျမေဒသအတြင်ုးမ်ွ တစ်ုေတာ တစ်ုကဏ္ဍ၊ သူတ်ို့
ငါတ်ွ်ုင်ုး လုပ်ုေနဖာ်ကေသာစစ်ဘာရင်ခ်မ်ားအား တစ်ုေယာ်ကွပ်ိးတစ်ုေယာက်
တုိက်ခုိက်ုင်ုးလင်ုးပစ်သည်။
ထုိ့ေနာက်ဂ်ုတ်ုုိင်ုံ့ တစ်ုုိင်ုံလုံုးသည် ‘ဂ်ွန်ရယ်
လ်ွဆ်ွမ်ိ’(စစ်ေသနာပတိခ်ွဳပ်ဏ်ီး) ခန်ေက-ရွိတ်လက်ေအာက်ွ် စည်ုးဝ်ုုံးမ်ိစပ်ိဟု
ေဖာ်ကည်ွာခဲ့ေလသည်။
နန်ွင်ုးစမ်ျာ်ွအား အေျခ်ျပ်ိထားသည်ု့ ခ်နေက-ရွိတ်အ်ွစုိးရအား
ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ို့ကလက်ွခ်ဳံဖာ်ကေပ။
ကြန်ျမ်နစ်ွတ်ဖ်ွဲ့မ်ားသည် ေတာင် အလြွန်ဆ်ွထပ်ေသာ
ေက်ုးလက်ွေဒသမ်ားဆီသိ့ ဆုတ်ွာသြားခဲ့ဖာ်ကသည်။
သူတ်ို့ ေျခကုပ်ယူသည်ု့ နယ်ေျမေဒသမ်ားမ်ွ
တ်ုတ်ုုိင်ုံဏ၏အလယ်ွုိင်ုးုုိင့် ေတာင်ွုိင်ုးေဒသမ်ား ျဖစ်ဏ၏။

ကြန္ျမဴနစ္တို႔သည္ သူတို႔အုပ္ခ်ဳပ္မွာ နယ္ေျမကိုတည္ေထာင္ၿပီးေသာ္
သူတို႔ကိုယ္တိုင္က ဆုဗိယက္ကားဟု ေခၚခဲ့ၾကဏာ။
တ႐ုတ္ႏိုင္ငံလူဦးေရ၏ ၈၀ ရာခိုင္ႏႈန္းခန္႔သည္ ေျမမဲ့ ယာမဲ့
လယ္သမားမ်ား ျဖစ္သည္။
ကြန္ျမဴနစ္တို႔သည္ သူတို႔၏ ဆိုဗီယက္မ်ား နယ္ေျမ၌ ေျမရွင္ဘက္မ်ားဏာ
လယ္ေျမမ်ားကိုသိမ္းယူကာ ထိုေျမမ်ားေပၚ၌ လယ္ယူရင္းငွားမ်ားအျဖစ္
လုပ္ကိုင္ေနၾကေသာလယ္သမားမ်ားအား ေဝငွေပးသည္။
ေပၚေပါက္လာသည့္ အက်ိဳးကား လယ္သမားမ်ားသည္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔အား
ေထာက္ခံကာလက္တြဲလာၾကျခင္း ျဖစ္ဏာ။
ထိုအေတာအတြင္း ခ်ဴန္ေက-ရွိတ္သည္ သူ၏ အမ်ိဳးသားပါတီစစ္တပ္မ်ားအား
ကြန္ျမဴနစ္တို႔အား တုိက္ခိုက္ရန္ ေစလႊတ္ရာမွစ၍ ျပည္တြင္းစစ္သည္
အဆမတန္ၾကီးထြားလာခဲ့ေလဏာ။
ထုိစဥ္က ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏အင္အားသည္ လူအေရအတြက္ေရာ
လက္နက္အင္အားပါခ်ဴန္ေက-ရွိတ္၏ ကုမၼင္တန္လက္ခံမွ်သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူတို႔သည္ ေျပာက္ကားစနစ္တို႔စနစ္တက် သံုး၍ ေခါင္းမာစြာ
ခုခံတုိက္ခုိက္ခဲ့ၾကဏာ။
၁၉၃၁-ခုႏွစ္အတြင္းသို႔ ဝင္ေအခ်ိန္တြင္ ယေန႔ခတ္သံုးသပ္သူမ်ား
မျမင္ႏုိင္ခ်ဆန္းစစ္ႏုိင္ေသာ အေျခအေနဆုိးမ်ားသည္
ေပၚေပါက္လာက်ဴသည္။
အထူးသျဖင့္ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ အင္အားႏွင့္ ေမွ်ာ္မွန္းခ်က္မ်ားကို မည္သူမွ
ခန္႔မွန္းႏုိင္ဖြယ္ရာ မရွိေပ။
သို႔ေသာ္လည္း ထိုစဥ္က တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္း၌ တည္ရွိေနခဲ့ေသာ
အလြန္႐ႈပ္ေထြးသည့္အေၾကာင္းျခင္းရာမ်ားႏွင့္
ေမွ်ာ္မွန္းခ်က္မ်ားသည္ အေနာက္ႏုိင္ငံသား စြန္႔စားသူ
လူျဖဴမ်ားအားထိုအေရးအခင္းမ်ားၾကားသို႔ ဝင္၍ အက်ိဳးအျမတ္ ရွာေဖြရန္
ေသြးေဆာင္ျဖားေယာင္းလက္ခံေလသည္။
ပစၥည္းဥစၥာ ရွာေဖြနာၾကေသာ လူတန္းစား အသီးသီးသည္ ထိုစဥ္က
စာခ်ဳပ္စဥ္ဆက္မပ်ံးၿမဳံ့မ်ား၌ ခုၿပိဳ၍ တိုးေနရာမွ ဆုပ္ယူထုကြဲလ်က္ရွိေသာ
ႏုိင္ငံသကၤန္းမ်ား၏ အေျခအေနမ်ားအေရပင္လာမည့္
အခြင့္ေကာင္းမ်ားကို ရယူႏုိင္ရန္ ေနရာအႏွံ႔အျပားသို႔
တုိးဝင္ခဲ့ၾကဏာ။
ယင္းတို႔အထဲမွ ပို၍ ရဲရင့္ၿပီး သတၱိေကာင္းေသာ လူမ်ားသည္
ႏုိင္ငံတကာဏာအခြင့္ထူးခ်လူတန္းစားမ်ား သတ္မွတ္ေနထုိင္လ်က္သည့္
နယ္ေျမေဒသမ်ားကို ေက်ာ္လြန္ကာအတြင္းဘက္ပုိင္း ေဒသမ်ားအထိ
တုိးဝင္သြားၾကသည္။
ယင္းတို႔အထဲတြင္ လံုးဝအကာအကြယ္မရွိပါဘဲႏွင့္
အလြန္ေဘးအႏၱရာယ္မ်ားေသာ ႏုိင္ငံ၏ အလယ္ပုိင္းအထိ
သြားခဲ့ၾကေသာအမ်ိဳးသားႏွင့္ အမ်ိဳးသမီးမ်ားကား
သတၱိအလြန္ေကာင္းသူမ်ားဟု ဆိုရေပေတာ့မည္။
ယင္းတို႔ကားတျခားသူမ်ား မဟုတ္။
သာသနာျပဳမ်ားေပတည့္း။

ဘရာဇော်ပါင်းမ်ားစွာသော ပါဟိုပြိုင်းအမျိုးအစား ဝက်ဘ်းသည့် 'တိုမီကို
မာဂု'သော ဘာဇာကုန်းပတ်နေနာက်တွင် မှုပ်းမခသစ္စား
လော်ဘွင်ခ်ွန်ကီးမ်ားအတြင်းဒ်၌ အကဉ်းကလိ်ခွဖက်သည်။
သူတို့အားလုံးသည် အလန့်တဖြက်ကားဖျစ်တာ့ အာဖျမည်လ်ိက်
ရှပ်ဖကလေဇာ။
'တိုမီကို မာဂု'သည် တန်ခိုန် တစ်သောင်းမ်ွဂြိုသော ဂ်ပန် ကုန်သွေဘာဂျီဖစ်သည်။
သေဘာသည် လေခပ်ပြင်းပြင်း တုိက်ခတ်နေသော
'အရွှဲတဂုတ်ပွင့်လယ်'ကျပင်ထက်ခြံကျေပးသြားနေချင်း ဖြစ်ဇာ။
သေဘာမှာ တစ်ချရိုမှ ရွှန်ုိင်းသြား သေဘာဖြစ်၍
ခုးွစ်ဝဘ်ခရီးစဉ်ဇာအရီးလမ်းဆံုးသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။
သစ်သားလော်ဘွင်ခ်ွန်းမှာ ဝေဟနန်ရေလက်ကားးွင့် အနီးဆံုး
ပါဟိုပြိုင်းဆိပ်ကမ်းဒ်ခွဆုိက်ကပ်စဉ် ကုလမ်းက ဝေလော်ခွင့် တစ်ခုစီပီးတစ်ခု
တင်ပေးခဲ့ဟုကျခင်းဖြစ်သည်။
စုပံုစပီးခံထားသည့် ဝေလော်ခွင့်ွန်းထဲတြင် ဝက်ဝေလော်ခွင့်ွန်းသာမက ဘဲးွင့်
ဟုကဲကျခင်းမ်ားလည်းပါသည်။
ယင်းတို့၏ ဟုကားရှိ လမ်းမှာ က်ဥ်းေျမာင်းလွေပသည်။
ျခင်းမ်ားထဲမှ ဟုကက်ွန်းးွင့်တ်မ်ားသည့် ဆူညံစြာေအာ်ွန်လ်ိက် ရှိဟုကေလရာ
ဝက်ဆံမ်ားးွင့်ေရာကာ ေသာေသာညလ်ိကွေလသည်။
ထုအခုိကြွင့် အေနာက်ဘုိင်းဝတ်စံုမ်ား ဝတ်ထားသည့်
တဂုလူငယ်အမ်းသားတစ်ေယာက်းွင့် အမ်းသမ်းတစ်ေယာက်တို့၏သည်
ကုန်းပတ်ေပၚတြင် ေလ်ာကြြားေနရာမှတ်ရစာပ္ခန်ားအား
ေစာင့်ကည့်ေနသည့် ကုလတစ်ေယာက်ထံေရာက်လာစပီး
စကားစျမ်ည်ေျပာလ်ိကသည်။
ထိုအခါက်မှပင် ဝက်ဆံ၊ ဟုကက်ဘးွင့် ဘဲသံမ်ားသည် တိုး၍ ဆူညံလာသည်။
မ်က်းွာ ျဖ်ေရာ်ေရာ် ျဖေတာ့ေတာ့ပုိ်ွင့် ဥေရာပသား တစ်ဦးသည်
တစ်ဖက်ကုးွခ်င်းဆုိ်ဘ်က္ခ လာေနသည်။
သူသည် ဥေရာပဝတ်စံုးွင့် အာရွသား်အားကုလိတစ်ေယာက်းွင့်ပ္ခ၍
စကားေျပာေနသည်ကို ျမင်သည့်အခါ သူ့အား မျမင်းုိ်ွင့်ေနရာတစ်ခုမှ
ရုတ် လွှမ်းဟုကည့်ေနသည်။
ေဂ်ကာ့ ကဲလ်ားဇာ၏ ဒုတိယတန်း အခန်းသည် ပဲ့ပုိင်းဇာ၏ ေအာက်ဘက်၌
တည်ရှိသည်။
ေဂ်ကာ့သည် သူဇာ၏ က်ဥ်းေျမာင်းေသာ အိပ်စင်ထက်၌ လဲေလ်ာင်းကာ
အေျခခံတဂုတ္ထာသာစကားသင်္ခာအုပ်ကို ဖတ်လ်ိကသည်။
သူသည် ဝက်ဆံးဇာ၏ ဆူညံစြာေအာ်ွန်ုစ်ေနသံမ်ားကို သတိမထားမိေအာင်
ဆကီးစားကာ စာအုပ်ထဲ၌ စိတ်ဝင်စားးုိ်ွင့်ေအာင်ဆကီးစားလ်ိက် ရှိသည်။
တစ်ခ်ိန် ကေလးသူငယ်ဝံသာ ရှိေသးေသာ ေဂ်ကာ့ဇာ၏
စိတ်အာ၌သည်ေနေလာင်ထားေသာ မ်က်းွာပုိ်ွင့် တဂုတ္ထာသနာျပဳ တစ်ဦးဇာ၏
စကားမ်ားေပၚစိတ်ဝင်စားကာတဂုတ်းုိ်ွင့်ဆသို့ ေရာက်ွင့်ေသာဆးဒ
အလ်ြေန်အမှင်း ျပုင်းျပထက်သန်ွ့ ရဇာ။
ထုစတ်းုိ်ွင့်ထုိ်ဆးဒသည် သူ့အား မီးကဲ့သို့ ပူေလာင်ေစခဲ့ဇာ။
အခုေတာ့လည်း ေဂ်ကာ့ဇာ၏ အသက်သည် းုိ်ွန်ယ် ရှိခဲ့ပပီ။
အရဲ့အမာင်းမ်ားဇာေျခာက်ေပပင်ေကာ်ေနခ့ဲပပီ။
အရပ်ျမင့်ျမင့် ပိန်လျွယ်ယ် ကိုယ်ကိုး ကိုယ်ထည်ြဲသ့ဲ့မ်က်းွာထားသည့်
ဘာကိုမဆို အေလးအနက်ထားမည့်အသ်ြင်္ဂါ ေဖာ်ျပလ်ိက် ရှိေလသည်။

အခုလည်း သူ၊်မ်က်ိုးသည် တွစ်ုံတခုကို
အပ်ိုင်အနေဖြင့် ခံစားပြထားချခင်းကို ေဖာ်ပြေနသည်။
ခပ်ါတို့ ခပ်ါးပါးနှင့် သည်ပုရပ်ုပ် ညွှန်ကားေသာ ဆယ်ငါ့၏ အလှသည် သူ၏
ဆြစခင်းုံးသားအေဖထမွဲ့ ဆက်ခံရရှိထားချခင်း ပြစ်ေပါ့။
သူသည် လြန်ခဲ့ေသာ ဆယ်နှစ်ခန့်က ပြစ်ေပၚခဲ့သည့် ပြင်းထန်ေသာ
ဆန်းကအရေတ်ုတ်ပြည့်နှ်ံ သြားမိသည်ူေသာ ရည်ွန်းခ်က်ဖြင့် တစ်ဖြူးရှိခွ
မ်းရထားပြဖင့် ခရီးထြက်ခဲ့သည်ုမေမွှ်ုံင့်ေသး။
သူ ထြက်လာခဲ့ရသည့်ခရီးမွာ ခရီးရှည်ကြီး ပြစ်၏။
ထိုခရီးရှည်ကြီး၏ ေရွ့ဆုံးကိုေထြးကာ ခရီးတစ်ေလွ်ာက်လုံး
စိတ်ဒုက္ခမ်ားခဲ့ရသည့် အျဖစ်အာလည်း အခုအခ်ိန် ရွ့ေနဆဲ။
ဣာ်ကားထဲ လုံးင်းေလ အရွ့်နပြင့် သေဘာေသည် လူးလ်က်ွ့ေလရာ
သူ၊်အာံုသည် သူ၊်လက်ထဲမွစ်အုပ်ေပ်ခ့ဲ စွးစိုက်ပြင်း မျပီးုံင်။
သေဘာေ၏ ေရာေပါက်ွ့ ေခ်ာင်းကြည့်လ်ွက်ိ နဂါးတစ်ေကာင်
တြန့်၊လိမ့်ေနသည့်ုံးုယ်ေကြ့်ေကြ့်ေကာက်ေကာက်ပြစ်ေနေသာ
ဖျကင်း ပင်လယ်ကမ္းုိးတန်းကို ဝိုးတိုးဝါးတားပြင်ေကြ့်နရသည်။
ေနဝင်ည်းဆာခ်ိန်ပြစ်၍ ပတ်ွန်းက်ာ်စ်ြခ်ိုင်ံးသည် မှန်ိုးဝါး။
ေပြမာက်ဘက်သို့၊ ဦးတည်ပြီး ခုတ်ေမာင်းလ်ိုက်ေသာ သေဘာေသည်
က်ယ်ပြန့်ေသာေဖာ်ွမ်ိဆာ ေရလက်ကားကို ပြတ်ြက်လာမိသည့်အခါ
တ၇တ်ုံးုိင်၏ အေရွ့ေတာင့်ပိုင်းေဒသတြင်းမွ အစြန်းမ်ား
ထုံးထြက်ေနသည့် ေတာင်တန်း ေတာင့်ယ်ကမ်းမ်ားကို ပြတ်လာရသည်။
ေဂ်ကာ့အေနဖြင့် မဟကာမ သူသည် တ၇တ်ေပြမေပင့်သို့၊
ေပြခ်ရေတာ့မည့်အေြဖ၌ သိေနရေလြပီ။
သူ လာခဲ့ရသည့် ပင်လယ်ရှိရည်ကြီး တစ်ေလွ်ာက်ြင် ပထမဦးဆုံး
ကုန်းေပြကို ပြင့်ရသည်ာ ရွ်ိုင်းပြစ်၏။
ထိုကဲ့သို့၊ ပြင့်ရသည်ာ လြန်ခဲ့ေသာ ုိ့ွစ်ယ်ုေလးနာရီကပြစ်သည်။
သူသည် သေဘာေဂါရတ်ွင် အေပါက်ွေန၍
ေနာက်ထပ်စွက်ိမ့ေခ်ာင်းဟကည့်ပြ်ပန်သည်။
ကုန်းေပြမ်ားကို မပ်ိမျပင် မထင်ရ်ာား ပြင်ေတြ့၊ချပန်၏။
ထိုအခါသူ၊်စိတ်ထဲ၌ သူ ကမ္ုိးေပင့်တက်သြားခ်ိန်နှင့် သူ ပထမဆုံး ဘယ်ုိဟာုိင့်
ရှ်ုိင့်ေလမလဟုေသာ အေတြးသည် ေခါင်းထဲသို့၊ ဝင်လာပန်ေလ၏။
ထိုအေတြးမွာ လမ့်ုိးခရီးတစ်ေလွ်ာက်လုံး အဆက်မ့ေပါင်းမ်ားစွာ
ေတြးမိခဲ့ေသာအေတြးပြစ်သည်။
သူ ုိးစ်ုေပါင်းမ်ားစွာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်ခဲ့ရေသာ
ုိးုံင့်၏ကုန်းေပြကိုမမ်ိပြင့်ေနရပြီပြစ်၏။
သို၊်သာည်းး ထုံးုံင့်၏ အေဖကာင်းပြင်းရာမ်ားမွာ
ပေဟဋ္ဌသဖြယ်ားလည်ခက်ခဲလွန်းသည်။
သူသည် လက်ထမွ ဓာအုပ်ကို ေဘးခ်က်ာ လွဲေနရာမွ ထရပ်သည်။
ဂ်က်ကက်ကို ယူဝတ်ာ အခန်းက်ဉ်းကေလးထမွ ထြက်လာခဲ့ၿပီး
ကုန်းပတ်ေပၚဆင်းရန်ပြန်းုိင့် အနီးဆုံးေသာ ေလကားဆီသို့၊
ေလ်ာက်လာခဲ့ေလသည်။
ထိုအခ်ိန်ာပင် ဝက္ခံမ်ားဟကား၍ ရပ်ေနေသာ အာရှသား
အုပ်စုငယ်ထမွ်မအမ်ိးသမီးတစ်ေယာက်သည် ထုံအုပ်စုုိင့် ခြဲထြက်ာ ကုန်းပတ်
အတက်အဆင်း ေလကားဆီသို့၊်ာ်လာေနသည်။
ခပ်ာမ်းဟကမ့်ုိး ေ၀့၊်ယမ်းတုက်ခတ်ေနေသာ ေလအရှိန်ေဟကာင့်

အနားျပန္ပ်ားပန္းပါေသာ ဦးထုပ္သည္ ကၽြဲထြဲကြားေတာ့မည့္ပုံျဖစ္လို့ပါ။
အမ်ိဳးသမီးသည္ေသးငြယ္ေသာ လက္ကို ေျမ့ကာ သူ႔ဦးထုပ္ကို ဆြဲဆုတ္ထားသည္။
သူ ဝတ္ထားသည့္ ဥေရာပဝတ္စုံ စကာလည္း ဝက္ခ်မ်ားၾကားမွ်ကတ္သီးကတ္သတ္ ထြက္လာေနစဥ္ အတြင္းမွာပင္ အျပင္ တုိးဝင္သည့္ ေလ အရွိန္ျဖင့္သျဂိဳလ္ပါင္းစုံလုံးတြင္ ကပ္ကာ ခ်ိပ္ခ်ိပ္ခ်ပ္ခ်ပ္ ျဖစ္လို့ပါ။
ထိုအခုိက္တြင္ တိုမီကို မာ႐ု သေဘၤာဇာတိအသက္ကယ္ေလွ တစ္စီး၏ အရိပ္ေအာက္မွ ေစာင့္ၾကည့္လို့ေသာ ဥေရာပသားဇာတိမ်က္လုံးအစံုသည္ ထိုအမ်ိဳးသမီး ေနာက္သို့ ထက္ကပ္ခဲကြာ လုိက္သြားလ်က္ရွိသည္။
သုိ့ေသာ္လည္း သူ ပုန္းကြယ္ေနရာ၏ ေရွ့မွ ျဖတ္သြားေသာ အမ်ိဳးသမီးသည္ ထိုသူ ရွိေနသည္ကိုလုံး၀ သတိမထားမိေခ်။
ေဂ်ကာ့သည္ သေဘၤာပဲ့ပုိင္းဘက္သို့သြားရာ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ ေလကားအတုိင္းတက္သြားခဲ့သည္။
သေဘၤာသည္ ထိုအခ်ိန္ကခါမွ ပို၍ လွုပ္လ်က္ရွိေလရာ သူသည္ ေျခတစ္ဖက္ထမ္းတုိင္း လက္မသြားေစရန္ သေဘၤာ၏ ေတးလက္ခန္းမ်ားကို ကုိင္ထားရ၏။
သူသည္လက္ခန္းမ်ားကို အားျပဳ၍ တစ္လွမ္းခ်င္း လွမ္းသြားေနရာမွ ကုန္းပတ္ခါးေပါက္သို့အေရာက္တြင္ တံခါးကို မွီ၍ ရပ္ေနလုိက္သည္။
ထိုအခုိက္တြင္ သေဘၤာသည္ လွုပ္လမ္းက တစ္ဖက္သို့ ေစာင္းသြားသည္။
တံခါးမွာလည္း ျဖစ္ခနဲခနဲ ပြင့္ထြားသည္။
သူသည္ သူ႔ကုယ္သူ ထိန္းထားေသာ္လည္း မေရတြက္ဘဲဒယီးဒယုိင္ျဖစ္ကာ အျပင္ဆင္ဝင္လာရန္ ဟန္ျပင္ေနေသာ တ႐ုတ္ေမလးအား အရွိန္ျဖင့္ ဝင္၍တုိးလုိ့နဲပါးျဖစ္သြားသည္။
လွုခ်င္း မတုိးမီ မတုိက္မိေသာ္လည္း မ်က္ႏွာခ်င္းကား ထိလုမတတ္ျဖစ္သြားသည္။
ထိုခဏမွ်အခ်ိန္အတြင္းမွာပင္ ေဂ်ကာ့၏ အျမင္အာ႐ုံထဲတြင္ တ႐ုတ္ေမလး၏ေရႊေရာင္သန္းေနသည့္ ဝါဝင္းေသာ အသားအေရာင္ကို ျမင္လုိက္ရသည္။
ထိတ္လန္႔တၾကားျဖစ္ေနေသာ မ်က္လုံးဝုိင္းဝုိင္း၊ မည္းနက္ေသာ ဆံပင္ႏွင့္ လွပေသာ ပါးႏွစ္ဖက္။
တ႐ုတ္ေမလးသည္ ေဂ်ကာ့ႏွင့္ မတုိက္မိေစရန္ ေနာက္သို့ တစ္ခ်က္ယိမ္းကာသေဘၤာ၏ နံရံတစ္ဖက္ကို သူ႔လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ လွမ္းကုိင္လိုက္သည္။
ဤအခုိက္မွာပင္ ျဖစ္ခနဲခနဲေ၀႔ယမ္းလိုက္ေသာ ေလသည္ တ႐ုတ္ေမလး၏ ေခါင္းေပၚမွ ဦးထုပ္ကို ပင့္ယူကာခၽြတ္ပစ္သြားသည္။
ဦးထုပ္သည္ ေလေနာက္သို့ လွုိက္ကာ
သေဘၤာလက္ခန္းမ်ားဆီသို့ ျပးသြားသည္။
ထိုေလသည္ တ႐ုတ္ေမလး၏ ဦးထုပ္ကိုသာမက ရွည္လ်ားေသာ စကပ္ကိုပါပင့္တင္လုိက္ျပန္သ ေယာင္ဟန္မွ်အတြင္း ဝါဝင္းလွပေသာ ေျခေထာက္၏ ေျခမ်က္စိမွသည္ေပါင္တိုင္မ်ားအထိ ဝင္းခနဲ လက္ခနဲ ျဖစ္သြားသည္။
ေဂ်ကာ့ကေတာ့ တ႐ုတ္ေမလး၏ေရွ့မွျဖတ္ကာ ခါးကိုကုန္း၍ ေလးငွင့္အတူ

ပါသြားေနေသာ ဦးထုပ္ေနာက္သို႔အေျပးအလႊားလုိက္သြားေနသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သေဘၤာဦးပုိင္းဇာ လက္ဝဲဘက္ရွိ လက္ရန္းတြင္
တြယ္ကပ္ေနေသာဦးထုပ္ကို ဆြဲယူကာ ျပန္လည္လာသည္။
ဦးထုပ္ပုိင္ရွင္သည္ ပတ္ေနေသာ တံခါးေနာက္ရွိေလွကားထိပ္၌ရပ္ကာ
သူ႔ဦးထုပ္ေရာက္လာကို ေစာင့္ေမွ်ာ္လ်က္ရွိ၏။
မ်က္ႏွာကေတာ့ ၿပံဳးျခင္းရယ္ျခင္း မရွိ။
တည္ငိမ္ေအးေဆးေသာ အသြင္ကို ေဆာင္ထားသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သိပ္ၿပီး ဝမ္းနည္းပါတယ္ ဗ်ာ”ဟု ေဂ်ာ့က
ဦးေခါင္းကို ၫႊတ္ကာေတာင္းပန္ၾကား ဆိုသည္။
“အျပစ္က ကၽြန္ေတာ့္အျပစ္ပါ။
ကၽြန္ေတာ္က ခင္ဗ်ားကို
ဝင္ေက်ာေတာ့မလုိျဖစ္သြားတာ”“ေတာင္းပန္စရာမလိုပါဘူး ခင္။
ကၽြန္မတို႔ အျပစ္ဆင္ရမွာက သိပ္ၿပီး
ၾကမ္းတမ္းတဲ့တဂ်တ္ပင္လယ္ကူပါ”တဂ်တ္ေဒလးသည္ အဂၤလိပ္စကားကို
တဂ်တ္သံႏွင့္ ေျပာေနျခင္းျဖစ္ေသာ္လည္းအထူးသတိထား၍
ေျပာေနျခင္းျဖစ္ေနသျဖင့္ နားလည္လြယ္သည္။
သူ႔အၿပံဳးသည္ဆဥ္ေက်းဖြယ္ရာမ်ားကဲ့သာ ျပသည္။
ထုိ႔ထက္ ပိုေသာ အရိပ္လကၡဏာကို မေတြ႔ရ။
သူ႔အသက္သည္ ႏွစ္ဆယ့္ခုနစ္ဟု ခန္မွန္းရ၏။
ဆြဲေဆာင္မႈ အျပည့္ရွိေသာ မ်က္ႏွာတြင္ဆည္းနက္ေသာ မ်က္လံုးအစံုသည္
တလက္လက္ေတာက္ပေနၾကသည္။
ေခ်ာေမြ႔ႏူးညံ့ေသာဆံပင္သို့ အဆင္ေျပေအာင္ ညႇပ္ထားသည္ျဖစ္ရာ
ဆံစမ်ားသည္ ပခံုးႏွစ္ဖက္ကို ထိလိုက္ရိုသည္။
စကပ္ႏွင့္ ဂ်ာကင္အက်ၤီမ်ားသည္ သိုးေမြးက်စ္ခ်ည္ျဖင့္
ရက္လုပ္ထားျခင္းျဖစ္၍ ေဂ်ာ့ဇာလက္ထပ္ခဲ့ဦးထုပ္ဇာ ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့
အေရာင္ျဖင့္ လုပ္ကိုင္ထားပသည္။
“ဦးထုပ္က ပ်က္စီးသြားၿပီလား မသိဘူး”ေဂ်ာ့သည္ ေျပာေျပာဆိုဆို
သူ႔လက္ထဲမွ ဦးထုပ္ကို ငံု႔ၾကည့္သည္။
ဦးထုပ္ေပၚကမြကာ၊ ခ်ိဳ့သည့္ ေနရာတြင္ ခ်ိဳ့၍ ခြက္သည့္ ေနရာမ်ားတြင္
ခြက္ေနသည္။
ကုန္းပတ္ေပၚ၌လိမ့္လာခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ ေရစိုသည့္ေနရာမ်ားတြင္
ေရစိုကာ တခ်ိဳ့ေနရာမ်ားတြင္ ရြံ့စက္မ်ားေပက်ံလ်က္ ရွိေလသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ႔လက္ထဲမွ ပံုပန္းပ်က္ေနေသာ ဦးထုပ္ကို ပံု
ျပန္ေပၚလာေအာင္ျပဳျပင္ေပးလိုက္ရိသည္။
ေပေနသည့္ ရြံ့စက္မ်ားကိုလည္း သူ႔
ဂ်ာကင္အက်ၤီလက္ေမာင္းျဖင့္ တိုတ္စြဲေနသည္။
သူသည္ စိတ္ပုိင္းက် လုပ္ကုိင္ၿပီးတြင္ ဦးထုပ္ကို
ျပန္ေပးရန္ရြဲထြဲထြဲသာေသာ္လည္း တဂ်တ္ေဒလး၏ မ်က္ႏွာကို
စုိက္ၾကည့္ရင္း ေၾကာင္အမ္းအမ္းျဖစ္ကာဦးထုပ္ကို မေပးျဖစ္။
“ကၽြန္ေတာ့္နာမည္က ေဂ်ာ့ ကလာပါ၊ အဂၤလိပ္-တဂ်တ္
သာသနာျပဳအဖြဲ႔မွာတာဝန္ခံခုယူဖို႔ ခ်ိန္းဆုိင္းကို သြားမွာပါ”“ခင္ဗ်ာလုပ္ပါ
ေက်နပ္စရာ ျဖစ္လာလိမ့္မယ္လို႔ ကၽြန္မ ေမွ်ာ္လင့္ပါတယ္
မစၥတာကလာ”မိန္းကေလးဇာအသံသည္ ဝတ္ေကာတန္းေက်သေဘာ
ရွိေနသည္။

သူ၊ကိုယ့်ဘူ၊ ကြေကွဲနေစောင့်ထိန်းသော အမူအရာရှိ၏။
သူ၊ အပြစ်အမှုန့်ဝင့် ဟန်သည် ဂဏ်ဘွေရရှိလျှင်၏။
ဝေဂင်္ကာသည်မှန်းကလေး၏ မင်္ကန့်ဝိုက်ကို ခွာခွာခိုကိုက်ဖြတ်ကာညှ့်နေမိသည့်အခါ
ဤမြန်းကလေးအား သူ၊မဖျူးသည်ကို သိလာသည်။
ဤမြန်းကလေးသည် ဟောင်းကောင်တြင် သေဘေ၊ဆုံကွဲ
ပထမတန်းခရီးသည်များနှင့်အတူ ဟောင်းကောင်တြင် သေဘေ၊ဆုံကွဲ
အမွှတ်ထင်ပြခဲ့ရခြင်းကြောင့်သိပ်ပင်း အမန့်မထားခဲ့မိပေ။
ယခုသော် လူခင်း တုံ့ဆိုးပါးပြစ်ဒဏ်မှ စ၍
ရင်းနှီးမှုသည်ကဲ့သို့ကုန်းလျှောသည်။
သူ၊အေးချဖင့် ဆက်တုန်းဆက်ခုံကုံ
တဂြိတ်မလေးနှင့်စကားဟောကာဟောကာပြောဟန်ခိုင်သည့် ပြဖစ်ပေါ်လာနေသည်။
“ကြေးနန်းတော်ခင်ဗျားနာမည်ကို မေးခြင့်ရှိမလား”ဝေဂင်္ကာသည်
သူ၊ပြောဆောင်ဖြားပြဖင့် သေဘေ၊၏ လှုပ်ရှားမှုတြင် အလုပ်သွင်္ကားကန့်၍
ရပ်နေသည်။
ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆွဲပေးသေးဘဲ သူ၊ရင်ဘက်၌ အတွားသည်။
သူဘာလုပ်နေမိသည်ကို သတိမထားမိဘဲ တဂြိတ်မလေး၏ နာမည်ကို
မေးနေမိသည်။
“ကြေးဆက လုဒ်မ-လင်း ပါ”“ခင်ဗျား အဂေလိပ်ကား
ကောင်းကောင်းပြောတတ်တာပဲ”ဟု ဝေဂင်္ကာက ပြောသည်။
“ခင်ဗျား အဂေလန်ကို ရောက်ဖူးသလား”“ကြေးဆ အစ်ကိုနဲ၊ ကြေးဆတို၊် လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်နှစ်တုန်း ဥရောပမှာ ပညာသင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
အစ်ကို ပါရီမှာပါ။
ကြေးဆက လန်ဒန်ဗဟို ပြောင်းတိတ ပညာသင်ကောလိပ်
တက်ခဲ့ပါတယ်”“ကြေးနန်းတော်ဆရာ့ခန်းထဲက ဝေသာထဲမှာ ဓမ္မဧတေး
ဂီတသေဂ၊တ စာရိတ္တိတယ်”ဝေဂင်္ကာသည် ဘာကိုမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မစဉ်းစားဘဲ
ပြောခ်လုပ်မိသည်။
“ကုန်ပတ္တ စားပေသာကုန်းထဲမှာလည်း စနှာရှိတယ်။
ဒီည ခင်ဗျားအနန်း၊တီးပေးမယ်ဆိုရင် သိပ္ပအဆင့်ပြပွဲပဲ။
အခု ဆက်ပြီးနေရတဲ့ မုန့်ဂိုင်းကို
ကြေးနန်းတော်၊ အားလုံးခဏတစ်ဖြီတ်ပေးတော့ ပေမဲ့သြားဖူးကမှာပဲ”လုပေမ-
လင်းသည် ယဉ်ပေးသဖြင့် ခြေဖျားဖြင့် စပ်ပေးသည်။
သူသည် ပေလကားလက္ခန်းသံတုတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ အားပေနေသာ လက်တစ်ဖက်ကို
ပေါင်ကြားက ကမ်းပေးသည်။
“ကြေးဆ ဦးထုပ်ပါ။ မစဉတာ ကဲလှာ၊ လုပ်ကောက်ပေးတာ
ကြီးတင်ပါတယ် ရင်”ဝေဂင်္ကာ မင်္ကန့်ဝင်သည် နီရဲသြားသည်။
“ကြေးနန်းတော်ကို ခြင့်လွှတ်ပါ။
ခင်ဗျားကို ခရစ္စာန်တြိရှ် ဓမ္မဧတေး တီးခုံပုံးနှုတ်ခဲ့အခြင့်အရေး
ကြေးနန်းတော်ကာ မရပါဘူး”“ဝေဂင်္ကာပန်ဖြစ်မလိုပါဘူး။
အဲဒီ ဓမ္မဧတေးပြတြိကို ကြေးဆ သီးပီးသားပါ”လုပေမ-လင်းသည် ဝေဂင်္ကာ
လက်နှစ်ဖက်ကျဖင့် ပုံကျ၍ ရင်ခွင် အတွားသော ဦးထုပ်ကိုသူ၊ဘာသာသူ
လှမ်းယူလိုက်သည်။
ဝေဂင်္ကာသည် သူ၊အပါးမှ ထြက်ခွာသြားသည့် တဂြိတ်မိန်းမပျိုအား
မင်္ကန့်အောက် ပေါ်သြားသည်ထိ ငေးမှော်ကည့် ကန့်ခဲ့သည်။
တိမ်ကိုမာဂ် သေဘေ၊ကတော့ လိန့်ဝင်းလုံးဆက်မြားကားမှ လူးကာလိမ့်ကာ

ေျပးသြားလိုက္ရ၏။
လူေမ-လင္းကေတာ့ ေနာက္သို႔ ျပန္လည္ေၾကည့္ဘဲ ေလွကားမွ
လိုင္ျမန္ဆြဲဆင္းသြားလိုက္ရေလသည္။

ျပေဂါက် တစ်ယောက် ကုန်းပတ်နောက်ဘက်သို့ ထြက်လာခ်ိန်တွင်
အေမာင်ထူးသည်စစ်ဆေးလေ့မှုးစခန်းလက် ရှိနေၿပီဖစ်ရာ
ဖူကင်းတော်တန်းမ်ားကို ေကာင်းစြာ
မျမင်နုိင်ေတာ့သည့်အေနအထားသို့ ဆုိက်ေရာက်ေနေလၿပီ။
ကုန်းပတ်၏ ထိပ်ေနရာတစ်ုိက်၌ ျမင်းုိင်သည့် လူမ်ားမွာဝက်ေလွာင်ခ်ိဳင့်မ်ား
ေစာင့်သုိးွင့် စမတ်က ဝတ်ထားေသာ တ၇တ်စ်ေယာက်သာလင့်ျဖစ်၏။
သူတို့းွစ်ေယာက်သည် ဝက်းွင့် ၾကက် တျခင်းမ်ားၾကား၌ ရပ်က
စကားလက်ုက်လက်ရွယ်ကေလ၏။
ေရ်ကာ့ အသက်ကယ်ေလွမ်းထားရာ ေနရာကို
ေက်ာ့ျဖတ်လာေနခုိက်ထိုေဘာ၊ာနီရံထက် မီးလံုးသည့် ဖ်တ်ခနဲ ပြင့်လာသည်။
ထိုအခါ ေစာေစာက ပုန်းကြယ်ပီးအရပ်ကိုးေအာက်၌ ရပ်ေနေသာ
ဦးရာပသားသည့် မီးေရာင်ေအာက်၌ ြားခနဲ ေပၚလာသည်။
ကိုယ်ုံးကိုယ်ည့် ပန်းပါးတြင့် မ်က်းွာမွာ ရာသီဥတုဒဏ်
ခံထားရသျဖင့်ွဲးခဲးကလက်ရိသည်။
က်ဦးေျမာင်းေသာ မ်က်ုံးမ်ားသည့် အေရာင်တလက်ကြက်ေနၾကသည်။
မေမာ်လွင်ဘဲ ေတြ့မင့်ုိက်ခင်းျဖစ်၍ အံ့အားသင့်ားေသာ
ေရ်ကာ့သည့် ပထမတြဲ့ာေျပာ၍ ဘာလုပ်ရမွန်းမသိျဖစ်ာ
ေၾကာင်ေနသည်။
ထို့ေနာက် သူ့ေခါင်းကိုဆတ်၍ယဉ်ေက်းစြာ းွတ်သည်။
သို့ေသာ်လည်း ထုိလူသည် ဘယ်လုိမွ တံု့ျပန်ျခင်းမ်၌။
ေရ်ကာ့သည့် ဦးပုိင်း၏ လက္ခဏာမ်ား၌ သံလက္ခန်းမ်ားကို မွကာ
တ၇တ်ကမ္းေပ့ခဆိသို့လွမ်းေမွ်ာ့ကည့်ေနသည်။
ေစာင့်ာ်ရ တုိက်ခတ်လာေနေသာ ေလအရှိန်သည် တုိး၍
ျပင်းထန်လာေနသည်။
တုမ်ကို မာ၇သည့် ေျပာင်ထက်၍ ၿငိမ့ငိမ်ိမ့ိမ့ မ၌။
ျမင့်တက်သြားလုိက် ျပန်ကာလုိက်းွင့်ေျပာင်းကျပန်ျဖစ်လ်က် ရှိသည်။
လွင်းလွဲးသမ်းမ်ား၏ အထက်ာက်
ေျမ့ိုင်ပ်ားသည့်ိုးွင်းလံုးသမ်းမ်ားးွင့်အတူ ျမင့်တ်ကာ
ေရ်ကာ့၏မ်က်းွာကို မၾကာခဏ လွမ်း၍ ြတ်သြားသည်။
ေရ်ကာ့၏ စိတ်ာ၇ုသည့် ေစာေစာကဆံုေတြ့ခဲ့ရသည့် လုေမ-
လင်းထံေရာက်သြားသည်။
သူသည့် ဆန့်က်ာက် လင်းွင့် အေတြ့အသကံိ ရှိခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။
ယခုတ၇တ်မွေလးွင့် ခဏတစ်ျဖတ် ဆုံလုိက်ရသာ အေတြ့အသကံိသည့်
သူ့အဖို့ေတာ့ အခုသကံိေနရသည့် မုန်တုိင်းကဲ့သို့ပင်
ျပင်းထန်ေနခသည်။
သူ့အသက်သည့် းွစ်ဆယ့်ရှိခဲ့ၿပီး ဤအရယ်ထိ မိန်းမးွင့်
ပတ်သက်ေသာအေတြ့အသကံိသည့် လံုးဝမရှိေသး။
သူ့အသက် ဆယ့်ိုးွစ်ရယ်ာင့် ေက်ာင်းမွ ထြက်ခဲ့၏။
အထည်ပ် ခက်ုံတစ်ုံတြင့် အလုပ်သင်ဝန်ထယ်ာ တစ်ေယာက်ျဖစ်ခဲ့၏။
သူသည်ထိုအလုပ်ကို လုပ်ုိင်ခင်း အဂၤလိပ်-တ၇တ် သာသနာျပအဖြ့၏
ေကာလိပ်ေကာင်းဘွဲ့ပညာသင်ဆုိင်ခဲ့ရ၏။
သာသနာျပတစ်ေယာက်ျဖစ်ခင်ေသာ ဆးဘသည့် ငယ်ငေတာင်ေၾကး
ကေလးသူငယ်ဘဝကတည်းက စြဲၿငိလာခဲ့ျခင်းျဖစ်သည်။
ထိုစဉ်ခါကတည်းက သူ့လုငယ်ဘဝသည့် ေမွ့ေြာက်ယ်ခဲ့ စိတ်ိုးျဖင့်

ဝတ္ေက်ာင္းေလး တစ္ေက်ာင္းတည္ေဆာက္ကာ
သူ႔ကိုယ္တိုင္တရားကိုအၿမဲတေစ ဆိုဆံုးမျခင္းျဖင့္ အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ရ၏။
ေနာက္ပိုင္း ေကာလိပ္တက္ခြင့္ ရလာသည့္အခါ သူသည္ သုဘဝကို
ခရစ္ယာန္သာသနာျပဳက်မ္းစာမ်ား အတြင္း၌ ျမဳပ္ႏွံထားခဲ့သည္။
တစ္ဖက္လည္း အလြန္႔အလြန္ခရီးကြာေဝးသည့္ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံသို႔
သြားေရာက္ေရးကို အၿမဲတေစ
ႏွလံုးသြင္းကာဆႏၵေဖာေနခဲ့ရေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ေစာေစာက ေတြ႔လိုက္ရေသာ တ႐ုတ္ေလးဇာ
ဆြဲေဆာင္မႈအားသည္သို႔အတြက္ ႀကီးမားျပင္းထန္ေနခဲ့သည္။
သူဇာ ဓိတ္ခ်ဳိအာ႐ံုတြင္ တ႐ုတ္ေလးဇာ အလွသည္ထင္ဟပ္ေနဆဲျဖစ္၏။
လႈိင္းလံုးႀကီးမားသည့္ တိုမိကို မာ႐ု သေဘၤာဇာ
ပတ္ဝန္းက်င္အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ ျမင့္တက္လာလုိက္၊ ျပန္က်သြားလိုက္ျဖစ္ကာ
စဥ္ဆက္မျပတ္ လႈပ္ခါးလက္ခံေနသည္။
ထုိနည္းတူစြာပင္ ေစာေစာက ျမင္လုိက္ရေသာ
တ႐ုတ္မေလးဇာသိမ့္ေမြ႔ႏူးညံ့ေသာအလွႏွင့္ သင္းပ်ံ့ေမႊးၾကိဳင္ေသာ
ရနံ႔မ်ားသည္ သူ႔ရင္ဘတ္ အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ ႐ုိက္ခတ္လိုက္ခင္ ရွိေလသည္။
“ခင္ဗ်ား အလင္ဘုန္းက အခုလို မွန္ကုိင္းႀကီးမ်ိဳးနဲ႔ ႀကံခဲ့ဖူးလား”သူ႔
နားတစ္ဖက္တြင္ ကပ္၍ ေျပာလိုက္သျဖစ္သည္။
အသံကလည္း နားထဲ၌ထူးဆန္းသလိုျဖစ္ေနသျဖင့္ ေဂ်ာက္သည္ ဖ်တ္ခနဲ
လွည့္ၾကည့္မိသည္။
ေစာေစာကသူျမင္ခဲ့ရေသာ အျဖဴေရာင္ဝတ္စံုႏွင့္ ဥေရာပသားသည္
သူ႔ေဘးဝဲ၌ ရပ္ေနသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ဥေရာပသားဇာ၏ အဂၤလိပ္စကားသည္ ျပတ္သားၾကြယ္ဝစြာျဖစ္သည္။
သူသည္ ပတ္ဝန္းက်င္ဝဝကို ၾကကန္ႏွင့္ ဘမ်ားဇာ အသံမ်ားေၾကာင့္
သူ႔အသံကို ခပ္ယဲ့ယဲ့ျဖစ္ေအာင္ ျမဳင့္ခ်ဲ့ေျပာေနျခင္းျဖစ္၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ သူ႔အာ႐ံုသည္ ဝက္ေလွာင္ခ်ိဳင့္မ်ားၾကား၌
ရပ္ရွိစကားေျပာေနၾကေသာ အာရွသား ႏွစ္ဦးထံ ေရာက္ေနသည္ကိုျမဴ
ေဂ်ာက္ သတိထားေနမိေလ၏။
“အခုဟာ မုန္တုိင္းႀကီးတစ္ခုအျဖစ္ ေရာက္သြားမွာ ေသခ်ာသလား”ဟု
ေဂ်ာက္ကျပန္ေမးသည္။
ျပင္သစ္မ်ိဳးသားက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဒီည သန္းေခါင္ေလာက္ဆိုရင္ ဒီမုန္တုိင္းဟာ အျမင့္ဆံုးကို
ေရာက္မွာ”ေဂ်ာက္ဇာ ေသာကသည္ တက္လာသည္။
သူ႔ရင္ထဲတြင္ မြန္းက်ပ္သြားသည့္ ႏွယ္မ်ဳိစားရွိသည္။
“အလင္ဘုန္းကေတာ့ အခုလို တုိင္ဖြန္းမုန္တုိင္းႀကီးမ်ိဳးနဲ႔ မႀကံဳခဲ့ဖူးဘူး။
ဒါေပမဲ့လို႔ကိစၥေတာ့ မရွိပါဘူးေလ။
ေတြ႔ဖူးႀကံဳဖူးသြားရင္ ဂုိးသြားမွာပါ”“တုိင္ဖြန္း
မုန္တုိင္းႀကီးေတြနဲ႔ ေတြ႔ၿပီးရင္ ဂုိးသြားတယ္၊ အေလ့အထ
ျဖစ္သြားတယ္ဆိုတဲ့လူဟာ လံုးဝမရွိပါဘူး။
အေကာင္းဆံုးနည္းက သူတို႔ကို ေခ်ာင္းဝုိင္ဖို႔ပဲ”
ျပင္သစ္မ်ိဳးသားသည္ေဂ်ာက္အား ေျခဆံုး ေခါင္းဆံုး ထပ္ၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ တစ္ခုေမးခ်င္တယ္ မြန္ဒီယာ။
ခင္ဗ်ားလို အဂၤလိပ္ လူငယ္တစ္ေယာက္အေရွ႕တုိင္းကိုလာတာဟာ ဆြဲေဆာင္မႈ
ဘာေတြမ်ား ရွိလို႔လဲ”ကၽြန္ေတာ္ဟာ သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ပါ။

အခုဟာ ကၽြန္ေတာ္ ပထမဆံုး တာဝန္ခံတဲ့ေနရာပါ” ေဂ်ာ့ကသည္
ေဒါသမာန္ တက္လာကိုေသာ ပင္လယ္ျပင္ကို လွမ္းေမွ်ာ္ကည့္ရင္းမသက္မသာ
ျဖစ္လာေနေသာ သူ႔စိတ္ကို လူမသိေအာင္ ႀကိဳးစားၿပီး ဖံုးလႊက္ခ်ီ၏။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ျပည္ကို လာခ်င္ေနတာကေတာ့ ကၽြန္ေတာ္
မွတ္မိသေလာက္ေျပာခဲ့ရင္ငယ္ငယ္ကလားတည္းကပါ”“ဒါဆိုရင္ တ႐ုတ္ျပည္မွာ
ဘာကို ေအာင္ျမင္တာမ်ိဳးတက္ေအာင္
လုပ္ခဲ့လို႔ခင္ဗ်ားေမွ်ာ္လင့္ထားသလဲ”ျပင္သစ္အမ်ိဳးသား၏ ေမးခြန္းသည္
ဝတ္ေကာင္တမ္းေကာ ေမးသည့္အေဘာ ရွိသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ ေဂ်ာ့ကာ ေပးလာမည့္ အေျဖေပၚတြင္ သိပ္ၿပီး
စိတ္ဝင္စားဟန္ မျပ။
“ကမာၻ႔လူသားအားလံုးရဲ့ေလးပံုတစ္ပံုဟာ ဒီမွာေနၾကတယ္။
သူတို႔ထဲက အမ်ားအျပားဟာေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္ကို
ဆင္းရဲၾကပါတယ္။
ကြန္ျဖဴးရွပ္ အယူဝါဒ၊ ဗုဒၶဘာသာ၊တာအို အယူဝါဒေတြဟာ သူတို႔ရဲ့
ဘာသာေရးဆုိင္ရာ အယူဝါဒေတြပါ။
သူတို႔ရဲ့ကိုယ္ခ်င္အယူဝါဒေတြဟာ အားနည္းၾကပါတယ္။
လူေတြအေပၚမွာ ေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္ႀကီးမားတဲ့
ဝန္ထုပ္ဝန္ပိုးႀကီးေတြဟာ ပိေနပါတယ္။
အဲဒီ ဝန္ထုပ္ဝန္ပိုးေတြက သက္သာေအာင္တာစရွပ္ လုပ္ေပးၾကပါဘူး။
ငတ္လို႔၊ ေရဆာလို႔
ေသရတာေတြကလည္းသန္းေပါင္းမ်ားစြာပါ...”ေဂ်ာ့ကသည္
ေျပာလက္စ စကားကို အဆံုးမသတ္ဘဲ ရပ္လုိက္သည္။
သူသည္ဘာသာျပဳေကာလိပ္မွ ဆရာမ်ား၏ စကားကို
ျပန္လည္ဆြေတြးေနျခင္းမွ်သာျဖစ္သည္ဟုလိုက္သည့္အတြက္
ရပ္စဲလုိက္ျခင္းျဖစ္၏။
မုန္တုိင္းတစ္ခု၏ အလယ္ခ်ဳိ ေရာက္ေနေသာဤသေဘၤာေပၚ၌ မိမိ၏
စကားမ်ားသည္ အရာေရာက္မည္မထင္။
မုိက္ခဲျခင္းမွ်သာျဖစ္မည္ ထင္၏။
သူသည္ ဖိတ္ခံနွလည္ကာ ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားႏွင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လုိက္သည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံက ျပည္သူေတြဟာ သူတုိ႔ကိုယ္သူတုိ႔ ကယ္တင္ႏုိင္ၾကမယ့္
လကၡဏာမရွိပါဘူး မြန္ဆီယာ။
ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ့ ယံုၾကည္စရာ တစ္ခုခုလာတာက တျခားမဟုတ္ပါဘူး။
ကမာၻေပၚမွာ ရွိေနတဲ့ ေနရာေဒသေတြထဲမွာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ ခရစ္ယာန
တရားဓမၼေဟာေျပာျပသဖို႔ အလိုအပ္ဆံုး ေနရာလို႔ ထင္စရာ
ျဖစ္လာလို႔ပါ”“ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ့ အျမင္အမ်ိဳးမ်ိဳး
ကြဲျပားျခားနားေနၾကတဲ့ တ႐ုတ္စာရင္းေတြနဲ့ေတြ့ခဲ့ဖူးတယ္”ဟု
ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားက စိတ္ပါဝင္စားပါေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“သူတို႔က ခင္ဗ်ားကို ေျပာၾကလိမ့္မယ္။
သူတို႔ႏုိင္ငံထဲမွာ စာမတတ္ ေပမတတ္တဲ့လယ္သမား၊ ယာသမားနဲ့ ကူလီေတြ
အမ်ားအျပားရွိေနတယ္။
သူတို႔အားလုံးဟာ မုိးေခါင္တာေတြနဲ့ေရဆာကိုးတာေတြကို
ဝမ္းပန္းတသာ ႀကိဳဆိုေနၾကတယ္။
အဲဒီ ေတးအႏုစာယ္ေတြဟာ သူတို႔ကုိဘဝတူလူေတြကို သန္းနဲ့ခ်ီၿပီး
သတ္ပုေနတယ္ဆုိတာ သိလိုက္ခဲ့ကို ႀကိဳဆိုေနၾကတာ။

သူတို့ကေျပာတယ္။
အဒါေတြဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ ျပႆနာေတြကို
ေျဖရွင္းေပးေနၾကတဲ့သဘာဝနည္းေတြတဲ့”ေဂ်ာ့သည္
ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားဇာ စကားမ်ားအေပၚ မႏွစ္သက္၊
ကိုယ္ခ်င္းစာတရားကင္းမဲ့လြန္းလွသည္ဟု ခံစားရသည္။
သို့တေစလည္းပဲ သူ့ခံစားေနရမႈကိုသိသာေအာင္ေဖာ္ျပျခင္းမျပဳ။
သူသည္ လက္တစ္ဖက္ကို ကမ္းေပးသည္။
“လူတုိင္းမွာ ကိုယ့္အမွင္ ကိုယ့္အယူအဆကို ေျပာပုိင္ခြင့္ရွိပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္သမၼတေဂ်ာ့ကဲလ္စာပါ မြန္ရီယာ”“ဒီဇေရာ့စ္”ဟု ေျပာကာ
ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားက စိတ္ပါလက္ပါျဖင့္ ေဂ်ာ့ဇ္၏လက္ကိုဆြဲ၍ လႈပ္သည္။
“ဂ်က္ ဒီဇေရာ့စ္ ပါ”“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေၾကာင္း
ေက်ာင္းေကာင္းသိပါသလား မြန္ရီယာ ဒီဇေရာ့စ္”“ကၽြန္ေတာ္
အင္ဂ်ိဳင္းနားအေၾကာင္း ပိုသိတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို့ တုန္ကင္းက‘အင္ဖတ္တာရီ ကိုလိုနီယယ္’ မွာ အမႈထမ္းတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္အိမ္က ဆုိင္ငံမွာပါ။
အာနမ္အစုိးေတာ္ႀကီးေတြထဲမွာ အႀကီးအက်ယ္ အမဲလိုက္ခဲ့တဲ့
လူေတြကိုလည္း ကၽြန္ေတာ္တာလမ္းျပလုပ္တယ္။
ခင္ဗ်ား ၾကည့္ရွုတာ တ႐ုတ္အေၾကာင္းကို
ကၽြန္ေတာ့္ရွေလာက္မသိဘူးလို့သံသယျဖစ္မိတယ္ မြန္ရီယာ
ကဲလ္စ္”“ကၽြန္ေတာ့္ ကိုယ့္ုိင္အရည္အခ်င္းက
အလြန္းအားနည္းပါတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ အဂၤလန္ကြက္လာခဲ့တာ ႏွစ္ႏွစ္တိတိ အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္
သာသနာျပဳေကာလိပ္မွာ ပညာသင္ခဲ့ရပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္မွာ သတ္တေတာင္မ
မၾကာေသးခင္ကမွပါ”ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားသည္ ေဂ်ာ့ဇ္၏ ပခံုးေပၚမွေက်ာ္၍
တစ္ေနရာသို့လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
႐ုတ္တရက္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ေဂ်ာ့ဇ္၏ နားထဆိုး လင့္ျမန္စြာေလွ်ာက္လာေနေသာ
ေျခသံမ်ား ၾကားရသည္။
ေနာက္ တစ္ခဏမွ်အၾကာတြင္ အသက္ႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္အရြယ္
တ႐ုတ္ခ်ာေယာက္ သူတို့ေ၌ခ်မ္း ျဖတ္ေလွ်ာက္သြားသည္။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားသည္ ဥေရာပဝတ္စုံ အဆင့္ျမင့္ျမင့္ကို ဝတ္ထားၿပီး
ဦးထုတ္လံုးကိုကိုင္ထားသည္။
ထိုသူအား ေဂ်ာ့ဇ္ ေက်ာင္းစြာမွတ္မိသည္။
ဝက္ၿခံမ်ား ေစာင့္ေသြ့လုိ့ခ်ိန္ကားေျပာေနသူျဖစ္၏။
ဒီဇေရာ့စ္သည္ ထိတ္လန္တၾကား ကုန္းပတ္ေပၚမွ
ဆင္းသြားသည္ကိုေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ထုိသူ ေလကားမွ ဆင္းသြားၿပီးေနာက္ တံခါး
ျပန္ပိတ္သြားသည့္အခါမွပင္သူသည္ သေဘၤာလက္ရန္းကို မွီလိုက္ကာ လက္ထဲမွ
ေဆးလိပ္ကို မီးညွိသည္။
“ခင္ဗ်ား မိန္းမေခ်ာတ႐ုတ္မေလးကို ကုန္းပတ္အထက္မွာ ေတြ့လုိက္ပါသလား
မြန္ရီယာကလာ”ဟု ဒီဇေရာ့စ္က ေမးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေတြ့လုိက္ပါတယ္”“သူ ဘယ္သူဆိုတာေရာ
သိလုိက္ပါသလား”“ကၽြန္ေတာ္သိတာကေတာ့ သူ့နာမည္ဟာ လုေမ-
လင္းပါ။

သူနဲ့ သူ့အစ်ကိုဟာဥရောပမှာ ပညာသင်နေပါတယ်”ဒီဗေဒင်ဆရာသည်
သူ့ဆီးလပ်ကို တအားဖြာဂ်ိုးကာ မုဝပ်ခေါင်းသို့ လွှမ်းမိုးကည့်နေသည်။
သူဖကည့်နေသူမှာ ကုန်းပတ်ကုလိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
“ဘာ့ကောင့် တဂျတွေလေးနဲ့ သူ့အစ်ကိုအေဖကောင်း မေးရတာလဲ
မြန်မာ့ဗေဒင်ဆရာ” ဟုဝင်ရောက်ကာ တအံ့တသြ မေးသည်။
“မြန်မာ သူ့မိသားစုကို သိပါသလား”ဒီဗေဒင်ဆရာက ဝင်ရောက်
မက်ဆေ့ဂျ်ခေးဆိုင်လိုက်သည်။
“ခင်ဗျားရဲ့ သားသမီးတွေကလိပ္ပ တဂျတွေနုံ့ငံ့ရဲ့ ခေါ်းဗောင်းဘာသာ
အယူဝါဒတွေအကောင်း အမြားသကဲသင်ပေးခဲ့ရင် ပေးလုပ်ကွာပါ
မြန်မာ ကဲလာ။
ဒါပေမဲ့လို့ ခင်ဗျားတဂျတွေနုံ့ငံ့ရဲ့အတွင်းပုံ့ငံ့းကို ရောကြားရင်
ကြန်ျဖးခွဲခွဲ့ နောက်လုံ့ကေတြ၊ တာအုန်တွန်းတြန့်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တြရဲ့ ကောင်းတြအတြက် သောကရောကဲရာ
သပ်ပိမယ်ထင်ဘူး။
သူတို့အားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဆကီးမားတဲ့ အုံရယ်တြော် ျဖစ်လာဖို့
မရှိပါဘူး”“မြန်မာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ”“ခင်ဗျား သာသနာျပေကာလပ်က
တဂျတွုံးနုံ့ငံ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတြော်ျပတယ်။
သူဖာ့ဂေါ်ရးထားတာက လူသူမန်းတဲ့ အရပ်ေဒသေတြမှာ ‘လူဆိုးနိေတြ’
ေသာင်းကန်းဖကတယ်လို့။
အစုံးရစ်ဆားေတြက သူတို့ဂေါ်နာက်ကို ေျခရာခံလုိကွပီး ခွင်းလင်း
သုတ်သင်ရှင်းတယ်လဲ့”ဂက် ဒီဗေဒင်ဆရာ၏ မိက်းုကာတြင် သေရာသည့်
အပပ်းုဝင်လာသည်။
“တဂျတ်အမီးသားဝါဒီေတြက အနီေဒသအားလံုးကို
ပိတ်ဆို့ထားတယ်ဆိုတဲ့စကား၊ အဲဒါကေတာ့မှန်ပါတယ်။
ဒါေပမဲ့ ကြန်ျမန်စ်ေတြကို သုတ်သင်ရှင်းတယ်ဆိုတာကေတာ့
ကဖြန်ေတာ့်အတြက်သံ့ြစရာေကာင်းတစ်ခုျဖစ်ေနတယ်”“ဒါေပမဲ့ မြန်မာ
ဗေဒင်ဆရာရှယ်။
အဲဒီဟာေတြက ဒီသေဘာေပၚမှာ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပီးဘာေတြ
ျဖစ်လာနုံ့ငံ့လဲ။
ကဖြန်ေတာ်ကေတာ့ သေဘာမေပါက်ဘူး”ဟု ေဂါ်ကာ့ကျပန်ေျပာသည်။
ဗေဒင်ဆရာသည် သံလွင်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ကိုယ်။
တည်ငြိမ်စွာရပ်နုံ့ငံ့ေအာင်ထားထုတ်သည်။
ပပီးေတာ့ ေဂါ်ကာ့ဘက် လှည့်ကည့်သည်။
“မြန်မာ ကဲလာ၊ တဂျတ်ျပည် ကြန်ျမန်စ်ေတြဟာ
အင်ဂျင်းနားကြန်ျမ်နစ်ေတြလိုပဲ။
အမားစုဟာ စာ မတတ်၊ ေပ မတတ်နဲ့ ဘာမွမသိ နားမလည်ဘဲ့ လယ်သမား၊
ယာသမားေတြပဲ”ဟု ေျပာသည်။
“ဒါေပမဲ့ အဲဒီ လူေတြကို ဦးေဆာင်ပီး ထူကြေအာင်
လံ့ဆော်ေပးေနဖကတဲ့ လူေတြကပညာတတ် ေယာကျ်ားေတြနဲ့
မိန်းမေတြ၊ အဲဒီ အုပ်စုထဲက အမားစုဟာ
ကမေကာင်းအေဖကောင်းမလုပ်ကေလေတာ့ အဂေလန်နဲ့
ျပင်သစ်ကသိုလ်ေတြမှာ ပညာသင်ကားခြင့်ရခဲ့ဖကတယ်”ဒီဗေဒင်ဆရာသည် စကားကို
ျဖတ်၍ ရပ်သည်။
သူ့အသံတြင် သေရာသံပါလ်က် ရှိ၏။

“ခင်ဗျားအေနနဲ့ သိသင့်တဲ့ အခ်က္အခ်ကျ လုပ်မှုးသာ မိသားစုက
ဆင်းသက်လာၾကတဲ့တ႐ုတ္ေတြဟာ သာမန္အားျဖင့္ ကုန္းပတ္ကူလီေတြနဲ့
အေရာတဝင္ တရင္းတႏွီး မေနၾကဘူး”ဂ်ိတ္တရက္ ဒီဗေဒါ့စ္သည္ သံလက္ရန္းကို
လႊတ္ကာ သေဘၤာကုန္းေဘာင္ကိုက်ိ၍ခပ္သုတ္သုတ္ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ေဂ်ာ့ကေတာ့ ေဒါသႀကီးေနသော
လိႈင္းလံုးႀကီးမ်ားဆီသို့ေငးေမာကာ က်ိန္စာဆဲသည္။
သူသည္ ဒီဗေဒါ့စ္ ေျပာခဲ့သည္မ်ားကို သိပ္ၿပီးနားမလည္။
အားလံုးကို ၿခံဳငံု၍ စဥ္းစားကာ တုတ္ႏွင့္ေမွ် အေျဖရွာလိုက္ပါသည္။
လုေမ-လင္းဇာ ဂ်ပန္ေသသည္ သူ၏ခ်ိန္ဘာဝံုတြင္ ျပန္ညွိယူျပန္သည္။
နက္ေမွာင္ေသာ မိုက္ရုံးအစံုသည္ အဂၤလိပ္မေလးမ်ားႏွင့္ မတူ။
တစ္ခါထူျခားေသာ အလွျဖစ္ဇာ။
ထိုအလွပုံဌာန္သည္ သူ၏စိတ္ထဲ၌ ကန္သတ္ တားျမစ္ထားေသာ
အမ်ိဳးအစားျဖစ္ေနသည္။
လုေမ-လင္းသည္ သူ၏စိတ္ထဲမွ အထြတ္အျမတ္ျပဳထားေသာ တုိင္းျပည္ရွိ
ပုဂ္ဂိုလ္ေသာမိန္းကေလးတစ္ေယာက္ျဖစ္ေခ်သည္။
သူသည္ မိုက္ရုံးမ်ားကို စံုမွီတြယ္ဘုရားသခင္အား အာဝံုျပဳ၍
ဆုေတာင္းမိသည္။
မိုက္ရုံးမ်ားကို ျပန္ဖြင့္လုိက္သည့္အခါ သူ၏ အၾကည့္သည္ ပဲ့ပုိင္းဆီသို့
ေရာက္ေနသည္။
ဝက္မွ်ားကို ေစာင့္သူသည္ ဝက္ျခံမ်ားကို ႀကီးမ်ားျဖင့္ ခ်ည္ေႏွာင္ေနဆဲ။
ကုလိသည္ သူ၏အလုပ္တြင္ နစ္ေနသည့္ လကၡဏာရွိဇာ။
သို့ပါလက္ႏွင့္ ဘာေၾကာင့္ကျိုလိမ်ားအေပၚ ဒီဗေဒါ့စ္ သံသယ
ဝင္ေနရသနည္း။
ေဂ်ာ့သည္ ဒီဗေဒါ့စ္၏ အျဖစ္ကိုအျပည့္အဝ နားမလည္ႏုိင္ဘဲျဖစ္လ်က္ ရွိဇာ။
မိုးမခသား ေလွာင္ခ်ိဳင္ရာ အတြင္းမွတ္ရစ္ခ်ာသည္ အနည္းငယ္ပဲ
အေၾကာက္ေျပာသြားၿပီတဲ့ ထင္ရဇာ။
သို့ေသာ္လည္း မုန္တိုင္းအေျခအေန ပိုဆုိးလာေနသည္ကို
သိလာသည့္အခါသူတို့အားလံုး မၿငိမ္မသက္ ျဖစ္လာၾကျပန္သည္။
ေဂ်ာ့က ကုန္းပတ္ကဆင္းကာသူ့အခန္းဆီသို့ ျပန္သြားေနခ်ိန္တြင္
ဝက္မ်ားဇာ ေအာ္သံမ်ားသည္ တုိးလ်ဇာ ကဲယ့္ေလာက္ဆူညံလာသည္။
အဆက္ျပတ္ေအာ္ျမည္တြန္ေနသော
ေလသံမ်ားႏွင့္ေရာကာပို၍ေၾကာက္စရာေကာင္းလာသည္။

ဘုတိမိကို ဖာ၇ သေဘာ၊ာသည္ မုန္တ္ုိင္းဆကီးဇ၀ါသြားမ်ားအတြင္းသို၇
ဦးတည္၍ သြားလ်က္ရွိဇ၀။
ကုယ္လံုးကုယ္ထည္ ေသးညွက္သ့ကုန္းင့္ အရပ္ပုပု ဂ်ပန္ ကပၸတိန္သည္
ဦးေခါင္းကုအဆကိမ္ေပါင္းမ်ားစြာ ၀ဲတ္၍ သေဘာ၊ာစီး
ခရီးသည္အားလံုးအား သူတို၇ဇ၀ါလံုၿခံဳေရးအတြက္သေဘာ၊ာပဲ့ပုိင္းရွိ
ခန္းမဆကီးအတြင္းသို၇ လာေရာက္ၾကရန္ ဖိတ္ေခၚခဲ့သည္။
ဤသို၇ဖင့္သေနေစာင္းခ်ိန္တြင္ အေရအတြက္ သံုးဆယ္ခန္၇ရွိသည့္
ခရီးသည္အုပ္စုတစ္ခုသည္ ခန္းမတြင္းသို၇ စုေ၀းေရာက္ရွိလာၾကဇ၀။
ယင္း အုပ္စုတြင္ ဥေရာပတုိက္သား်မ်ား၊ တ႐ုတ္မ်ား၊ ဂ်ပန္မ်ားႏွင့္အေမရိကန္မ်ား
ပါ၀င္ၾကေလသည္။
ေဇဂ်ကသည္ စားပြဲ၀ုိင္းတစ္လံုး၌ တစ္ေယာက္တည္း တသီးတျခား၀ဲ၍
ထုိင္ကာမူလတန္းအဆင့္ တ႐ုတ္သာစကားသင့္ အ႐ုပ္ဘအုပ္ေပၚ၌
အာ႐ံုစုိက္စားလာေအာင္အား်ထုတ္လ်က္ရွိဇ၀။
သို၇ေသာ္လည္း ထန္ေနေသာ မုိန္တ္ုိင္းႏွင့္ ၾကမ္းတမ္းေနေသာ
လွိဳင္းေရမ်ားၾကား၌လူးလိမ့္ေနေသာ သေဘာ၊ာသည္ သူ၇စိတ္ကို
တည္ၿငိမ္ဖြယ္မ၀ရွိေအာင္ ျပဳလုပ္လ်က္ ရွိေလဇ၀။
ခန္းမဆကီးဇ၀ အျပင္ဘက္တြင္မူညသည္ ေလသံမ်ား၊ ပဲ့ပုိင္းရွိ ၾကက္၊
ဘဲႏွင့္ ၀က္ စေသာတိရစၧာန္တ႐ုိ့ဇ၀ ေအာ္သံမ်ားႏွင့္ ေသာေသာညံလ်က္
ရွိသည္။
ခရီးသည္အနည္းငယ္မွိသည္ကုိ စားေသာက္ႏုိင္ရန္ အားထုတ္လ်က္ရွိၾကဇ၀။
ပထမတန္း ခရီးသည္ အမ်ားစုသည္ပါတုိင္းညမ်ားက်သို၇ပင္ ၀တ္႐ုံး ၀တ္စုံ
၀တ္စုံမ်ား ၀တ္ဆာၾကသည္။
ထုိလူစုထဲ၌ ဂ်က္ ဒီဗေရာ့စ္ ပါလာသည္ကို ေဇဂ်ကသ့ သတိျပဳမိဇ၀။
ဂ်က္ ဒီဗေရာ့စ္သည္ဖခ်ေရာင္ ဂ်က္ကတ္အက်ီၤတြင္ အနက္ေရာင္ နက္တုိင္တထားသည္။
သူသည္ထတင္းစာေဟာင္း တစ္ေစာင္ေနာက္၌ သူ၇ကုယ္သူ
ျမ့ွပ္ဖ်ံးထားသည္။
သူ ထုိင္ေနေသာ ေနရာမွာခန္းမဆကီးဇ၀ ေထာင့္ထ၌ ျဖစ္ဇ၀။
ညစာကို တာ၀န္ယူ ေကၽြးေမြးေနသူမ်ားထဲတြင္ ဂ်ပန္အမ်ိဳးသမီးငယ္
ႏွစ္ဦးပါ၀င္လ်က္ရွိ ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ ကိမိုးဝတ္စံုမ်ား ၀တ္ထားၾကသည္။
လက္ဖက္ရည္ တစ္ခြက္ခ်င္းေသာက္ကာ အ၀တ္အစားကို သပ္ရပ္ပ့ပတ္ထားသည့္
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားႏွင့္ စကားေျပာေနသူမွာ လုေမ-လင္း ျဖစ္ဇ၀။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားမွာ ေဇဂ်ကၽြန္ုပ္တုိ့ေပၚ၌ ဆံုခဲ့ဖူးသူျဖစ္သည္။
လုေမ-လင္းသည္႐ိုးရာတ႐ုတ္ဓေလ့ကို ၀တ္ထားသည္။
သူ၇၀တ္စံုမွာ ေရာင္မ်ိဳးစံု ေရာစပ္ထားသည့္ပုိးသား၀တ္စံုျဖစ္ဇ၀။
ပန္းပြင့္မ်ား၊ တိမ္မ်ား၊ နဂါး႐ုပ္ၾကမ်ားျဖင့္
ဇာပန္းထုိးကာအကြက္ေဖာ္ထားသျဖင့္ အလြန္လွပသည့္ ပိုးသား၀တ္စံု
ျဖစ္ေလသည္။
ေဇဂ်ကသည္ လုေမ-လင္း ဘက္သို၇ မၾကည့္မိေအာင္ သူ၇ကုယ္သူ
ထိန္းခ်ဳပ္ထားသည္။
သူ၇ရွဒ္ခ်ိဳ စားပြဲေပၚတြင္ စႏၵရားျဖင့္ တီးရမည့္ ေတးဂီတသေဘာတ
စာရြက္ေတြတစ္ထပ္ကိုတင္ထားသည့္ သူ၇အခန္းထဲ၌ ေသတၱာထဲမွ
သူ၇ကုယ္ပုိင္ ထုတ္ယူလာခဲ့ျခင္းျဖစ္ဇ၀။
ဤစာရြက္မ်ားကို အေၾကာင္းျပ၍ လုေမ-လင္းႏွင့္
စကားေျပာခြင့္ရေအာင္ ဖန္တီးမည္ဟုေသာစိတ္ကူးလည္း ရွိထားသည္။

သို၏သာလည်း လုေမ-လင်း အနားသို၇ ကပ္မိသည့်အခါသူ၏သာကႏွင့်သူ့
စကားမေျပာဝံ့ေလာက္ေအာင် ျဖစ္ေနမည္ဟု ေၾကာက္သျဖင့်
သူ၇ထုိင်ခုံတြြပ္ထပ္ေနျခင်း ျဖစ္ေပသည်။
မုန္တလင်းႏွင့္ဆုိင်ေနရသည့္အတြက္ စိတ္ဓသိက္ခသာ ျဖစ္ေနသူမ်ားထဲတြင်
ေဂဂက္ဘတစ္ဦးတည်းသာမဟုတ္။
ခရီးသည် အားလံုးပင်ျဖစ္သည်။
ခရီးသည္အားလံုးသည္ဝက္ႏွာအပ်က္ဘက္ ျဖစ္ေနၾကံုမွ်မက
သေဘၤာလူးလိမ့်ေနသည့် အျဖစ္ကို သတိမျပဳမိေအာင္အားထုတ္လ်က်
ရွိၾကသ၏။
အျဖဴေရာင် ဝတ္စံုဝတ္ထားသည့် ဂ်ပန္မ်ားပြဲထုိးမ်ားသည်
ခရီးသည္မ်ားၾကားသြားလာလႈပ္ရွားေနၾကသည်။
သူတို၇လက္မ်ားထဲတြင် အရက္ဖန္ခြက္မ်ားႏွင့် အေဖာ္ယမကာဖန္ခြက္မ်ား တင္ထားသည့်
လင္ခန္းမ်ားကို ကုတ္ထားၾကသည်။
တခ်ိတခ်ိတြြင့်လယ္ျပင္ထက္ ဆားငန္ေရမ်ားသည္ ေလ၌းအရွိန္ျဖင့်
အထက္သို၇ ေျမာက္တက္ကာခန္းမႀကီး၏ တစ္ဖက္ရွိ ျပတင္းေပါက္မ်ားအား
ုိက္ခတ္သည်။
ထုိအခါမ်ိးတြင် စားပြဲေပၚ၌တင္ထားေသာ ဖန္ခြက္မ်ားထဲမွ တစ္ုိးစ
ုိးစ့ုိးစသည္ ၾကမ္းေပၚသို့၇က်ကာ ကြဲကြက္ကုန္တတ္၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ မသိမသာအကဲခတ္လာရွိေသာ ေဂဂက္ဘသည္
စားပြဲထုိးမ်ားအားမၾကာခဏ လွမ္းေခၚေနတတ္ေသာ ဂ်က္ ဒီဗေဈ့စ္၏
အျပဳအမူကို သတိထားေနမိသည်။
သို့တေစလည္းပင် သူသည္ သူ၏ဘးနား၌ လာ၍ရပ္ေနေသာ ဂ်က္ဒီဗေဈ့စ္အား
သတိမထားလုိက္မိ။
သူ၇လက္ထဲမွ ဓာဒုံပြင့် တစ္ခဏမွ် စိတ္ဝင္စားလုိက္ဖိသျဖင့် သူ၇ဆီသို၇
ျပင္ဆင္ခ်ိန္အမ်ားသားထလာလိုက္သည္ကို မသိလိုက်၊ သူ သိလိုက္ရသည့္အခ်ိန္တြင်
ဂ်က္ဒီဗေဈ့စ္သည္ သူ၇အနားသို့ရပ္ေနသည်။
ဘရန္ဒီႏွင့် ဆိုဒါ ေရာစြက်ထားသည့် ဖန္ခြက္ၾကီးကို ကုိင္ကာ
မသိမသာယိမ္းထုိးေနသည်ကို ေတြ့၇လိုက္ရ၏။
“ဒီမယ္ မြန္ဒီယာ ကဲလာ၊ ခင္ဗားဟာ ခရစ္ယာန္ဘာသာကို
ကူးေျပာင်းလာတဲ့တ၇ိတ္ေတြ ေသတဲ့အခါ သူတို့၇မ်က္လံုးေတြကို
ေကာ္ဆြတ္ႏုိင္ပါ့မလား”ဟု ဒီဗေဈ့စ္ကအာေလးလွ်ာေလး
ေလသံျဖင့္ေမးသည်။
“ခင္ဗား အဒီအလုပ္ကို လုပ္ႏုိင္ခြင့္မ်ား ရွိပါ့မလား”ထိုအခုိက္မွာပင် တိုမီကို
မာ၇သည့် တစ္ခ်က္မွ ခပ္ျပင္းျပင္း လႈပ္ရွားၿပီး
ေဘးတစ္ဖက္သို၇ဓာင္းသြားသည်။
ဂ်က္ ဒီဗေဈ့စ္သည် သူ့၇ကုိယ္သူ မဟန္ႏုိင္ေတာ့ဘဲ
ေဂဂက္ေဘးမွလြတ္ေနေသာ ကုလားထုိင္ေပၚသို့၇
ဖ်ာ့ခ်ိုင္လ်က်သြားသည်။
ဒီဗေဈ့စ္ ကုိင္ထားသည့္ ဖန္ခြက္ထဲမွ ဘရန္ဒီတခ်ိ့သည္ ဖိတ္စင်သြားခဲ့ေလရာ
သူ၇ဂ်က္ကအ္ဆက္ေ၍ပုိင္းတစ္ခုလံုး စုိရႊဲသြားသည်။
သူသည် ျပတ္ထြာသာစကားျဖင့် တစ္ခြန္းႏွစ္ခြန္းမွ်
ဆေရးတုိင်းထြာလိုက္ၿပီး သူ၇လက္ကုိင္ပဝါျဖင့် စုိေနေသာ
အရက္စက္မ်ားကိုေလွ်ာ့ထြတ္ေနသည်။
“မြန္ဒီယာ ဘာကို ဆိုလုိပါသလဲ။

ကၽြန္ေတာ္ နားမလည္သဲ့ ျဖစ္ေနပါတယ္”ဟုသူ၏လက္ထဲမွစာအုပ္ကို
ေတးခံကာ ေဂ်ာက်ာက ျပန္ေျပာသည္။
“ဟုတ္တယ္။
ခင္ဗ်ားနားလည္မွာမဟုတ္ဘူးလို၏ ကိုယ္ကလည္း ထင္ထားပါတယ္”ဟုဒီဗေဒဂ်ာ့ကို
ေရရြတ္သည္။
“ဒါေပမဲ့လို၏ ခင္ဗ်ား ကုံေကာင္းတယ္လို၏ထင္တယ္။
ကိုယ္အေနနဲ၏တ၇တ္ႏုိင္ငံကို လာၾကတဲ့ လူငယ္ သာသနာျပဳတုိင္း
တ၇တ္ေျမေပၚ ေျခမခ်ခင္ သိသင့္သထုိက္တဲ့အခ်က္အခ်ာကို ခင္ဗ်ားကို ကိုယ္
ေမးႏုိင္လိမ့္မယ္”ျပင္သစ္အမ်ိဳးသားသည္ ခပ္ေပါေပါ
ပံုႏွိပ္ထုတ္ေဝထားသည့္ စာအုပ္ေသးေသးတစ္အုပ္ကို သူ၏အေတြးအိတ္ထဲမွ
ႏွိဳက္ယူကာ ေဂ်ာက်ာ့ဘက္သို၏ ေျမွာက္ျပသည္။
“ကိုယ္ေျပာတဲ့ သတင္းေတြအားလံုး ေဟာ့ဒ် စာအုပ္ထဲမွာ
ရွိတယ္”ေဂ်ာက်ာသည္ စာအုပ္ဖြင့္ကာဖံုးေပၚမွ တ၇တ္စာလံုးမ်ားကို
ျမင္ေနရေသာ္လည္း ဘာသာစကားကို မတတ္ေသးသျဖင့္
မဖတ္ႏုိင္ေခ်။
“ဘာ စာအုပ္လဲ မြန္ရီယာ ဒီဗေဒဂ်ာ”ဟု သူကျပန္ေမးသည္။
“နာမည္ကေတာ့ အလြန္ဆူးဆန္းတယ္။
ေပးထားတဲ့ အမည္က ‘မ်ားယြင္းေနေသာ အယူဝါဒ တစ္ခုအား ေသမင္းတမန္
ေပးအပ္ျခင္း’တဲ့။
‘မ်ားယြင္းေနေသာ အယူဝါဒ’ဆိုတာခရစ္ယာန္ ဘာသာကို ေျပာတာ”ဒီဗေဒဂ်ာ့က
မလိုတမာသံျဖင့္ တစ္ခ်က္ရယ္လိုက္သည္။
“ခရစ္ယာန္ဘာသာကိုမ်ားယြင္းတဲ့ အယူဝါဒလို၏ ေျပာျခင္းဟာ
ဒီစာအုပ္ရဲ့အဓိကအေၾကာင္းပဲ။
အဲဒါေၾကာင့္မို၏ ခင္ဗ်ားတို၇္ကာလိပ္ေက်ာင္းက ဆရာေတြအေနနဲ၏
ခင္ဗ်ားကို ဒီအေၾကာင္း မေျပာတာတဲ့ မြန္ရီယာ”“ဒီအေၾကာင္းကို
ေကာလိပ္ေက်ာင္းက မၾကားၾကလို၏ ျဖစ္ခ်င္ျဖစ္မွာေပါ့”ဟု
ေျပာကာေဂ်ာက်ာက ေရွ့သို၏ငံု၏၍ စာအုပ္ကိုၾကည့္သည္။
တ၇တ္သားႏွင့္ ေတးတစ္ကြက္အေၾကာင္းလာသာျပန္ဆား တြဲထားသည္ကို ျမင္ရ၏။
“ဒီစာအုပ္က ဘယ္က လာတာလဲ”“ဒီစာအုပ္အေၾကာင္း သူတို၏ၾကားပါတယ္”ဟု
ဒီဗေဒဂ်ာ့က သူ၏အရက္ခြန္ကိုသူ၏ႏွဳတ္ခမ္းတြင္ ေတ့၍ တစ္က်ိဳက္ခ် ေသာက္လုိက္ၿပီး
ေျပာသည္။
“အလြန္၏ကို မေကာင္းသတင္းနဲ၇္က်ာ္ၾကားခဲ့တဲ့ စာအုပ္တစ္အုပ္ေပါ့။
ပထမအႀကိမ္ ပံုႏွိပ္ထုတ္ေဝခဲ့တာ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္
ငါးဆယ္ေျခာက္ဆယ္ေလာက္ကေပါ့။
ေဘာက္စာ ပုန္ကန္မႈႀကီး မျဖစ္ခင္ကာ တ၇တ္သူျမိဳးေတြအေနနဲ၏ခင္ဗ်ားတို၇္၌ကာ
ေရာက္လာၾကတဲ့ သာသနာျပဳေတြကို ဆန္၏က်င္ေအာင္ လမ္းျပထားတဲ့
စာအုပ္”“ဒါဆိုရင္ေတာ့ ဒီစာအုပ္ဟာ ေခ်းေဟာင္းသမုိင္းေပါ့”ဒီဗေဒဂ်ာ့က
ေခါင္းယမ္းသည္။
“မဟုတ္ဘူး၊ လံုးဝမဟုတ္ဘူး။
လြန္ခဲ့တဲ့ တစ္ႏွစ္ေစ့ႏွစ္ပတ္လံုမွ ဟူနန္ခ်၏ ေကာဝိေခ်ာင္းမွာ အသစ္ထပ္၇ုိက္ၿပီး
ျဖန္၏ထားတာ ေတြ၏ရတယ္”“ဘယ္သူေတြက ပံုႏွိပ္ၿပီး
ျဖန္၇ေနၾကတာလ”“အခ်ိဳေတြပါ မြန္ရီယာ ကဲလာ။
ဒါေပမဲ့ ဘယ္သူေတြပဲျဖစ္ျဖစ္ အဲဒီလူေတြဟာခင္ဗ်ားရဲ့ဓိတ္ေဆြေတာ့
မျဖစ္ႏုိင္ဘူး”ဒီဗေဒဂ်ာသည္ သူ၏ဖန္ခြက္ထဲမွ ဘရန္ဒီကို ေမာ့ခ်လိုက္ၿပီး သူ၏ပါးစပ္ကို

သူ၇်လက္ဖမုိးျဖင့္သူတုိ့လုိက္သည္။
ထို၎်နာက္ သူ၇်လက္ထမွ စာအုပ္ကို အနည္းငယ္ျမန္ျမန္ဖတ္၍
ကုိင္ကြပ္ေပးေဂ်ာက္ဟုကားေအာင္ ခပ္က်ယ္က်ယ္ ေအာ္ဟစ္သည္။
“နံဒါန္းထဲမွာ သူတို့၇် ေျပာထားတာက ခရစ္ယာန္သာသနာျပဳအားလံုးဟာ
သူတို့၇ဲ့ဆုိးရြားယုတ္မာတဲ့ အလုပ္ေတြကို ေသသြားၾကတဲ့
ဘာသာေျပာင္းေတြ၇ဲ့ မ်က္လံုးေတြကိုေကာ္ထုတ္ခ်ျခင္းအားျဖင့္
အေကာင္အထည္ေဖာ္ၾကတယ္ တဲ့”ဒီဗေဒါ့ဆုိသည္ စာကို ၇ပ္ခ်ရက္
ဆက္မဖတ္ေသးဘဲ ခဏမွ် ရပ္ထားၿပီးစာရြက္အေတာ္မ်ားမ်ားကို လွန္ေနသည္။
“ဒါေတြဟာ သက္သက္ပဲ အထင္အျမင္မွားေအာင္ လုပ္ထားၿပီး
ေရးထားတာေတြပါမြန္ခ်ိယာ ဒီဗေဒါ့”ဟု ေဂ်ာက္ကာက ၾကားျဖတ္၍
ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္ကသည္ ထုိင္ရာမွထ၍ ထြက္သြားဟန္ ဟန္ျပသည္။
သို၎်သာလည္း ဒီဗေဒါ့ဆုိသူ၇်လက္ကို လွမ္းဆြဲထားသည္။
“ခဏ ေနပါဦး မြန္ခ်ိယာ ဒီးုိင္ငံထဲမွာ ရွိေနၾကတဲ့ အနီေတြကေတာ့ခင္ဗ်ားကို
ဆက္ဆီပါဇါဆိုတဲ့ စကားေျပာမွာ မဟုတ္ဘူးဆိုတာ သိထားေစခ်င္တယ္။
အဲဒါတာ့ခ်ေတာ့ သတိေပးခ်င္တယ္”ဟု ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္ကသည္ ျပင္သစ္အမ်ိဳးသား၏ လက္ထဲမွ ဂုန္းထြက္ကာ ထုိင္ေနရာမွ
ထရပ္သည္။
ခန္းမဇါၾကမ္းျပင္သည္ ျမင့္ခ်ည္နိမ့္ခ်ည္ျဖစ္ေနသည္။
ေတာင့္ေတာင့္တင္းတင္းပင္ေနဖို၇်မလြယ္။
သူသည္ ယိမ္းယိုင္ေနသည့္ သူ၇်ခႏၶာကုိယ္ ၿငိမ္ေစရန္
အနီးရွိကုလားထုိင္တစ္လံုးအား လွမ္း၍ကိုင္ကာ အားျပဳထားရသည္။
သူသည္ အားေနေသာလက္ဆစ္ကုိျဖင့္ စားပြဲေပၚ၌ ခ်ထားေသာ
ဂုတေသကၠတ စာရြက္မ်ားကို လွမ္းယူသည္။
ဒီဗေဒါ့စ္ဇ၏လက္ထဲတြင္ ဂ်ပန္စားပြဲထုိး လာေပးသြားေသာ
ဘရန္ဒီဖန္ခြက္ကို ကုိင္ထားၿပီျဖစ္၏။
သူသည္ သူ၇်ဖန္ခြက္ေပၚမွ ေက်ာ္၍ ေဂ်ာက္ကအား
စပံုးၫြတ္ၾကည့္ေနသည္။
ဘရန္ဒီကို ေမာ့လုိက္သည့္အခ်ိန္တြင္လည္း သူ၇်မ်က္ႏွာထက္မွ အၿပံဳးသည္
ေပ်ာက္မသြားေသး။
သို၎်သာလည္း သူ၇်အၿပံဳးသည္ သေရာ္ဟန္ပါသည့္ အၿပံဳး။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို ခြင့္လႊတ္ပါ မြန္ခ်ိယာ ဒီဗေဒါ့စ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ဟာ၇် စိတ္ဓာတ္ၾကည့္ရွဳးဖို၇်အတြက္ ေတးဂီတသီ
အနည္းအပါးၾကားရရင္ေကာင္းလိမ့္မယ္လို၇် ထင္ခဲ့တယ္”ေဂ်ာက္ကသည္
ဒီဗေဒါ့စ္ထား ေကာ္ေပးၿပီး ခန္းမထဲမွ ထြက္ခြာသည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ဂ်ိဳးၿခံမွ်းသံကဲ့သို၎်သာ အသံၾကီးတစ္သံသည္
သေဘၤာပဲ့ပုိင္းဆီမွ ထြက္ေပၚလာသည္။
တစ္ဆက္တည္းလိုလိုပင္ ေလးလံေသာ အရာတစ္ခုက်သံလိုလို အသံမ်ား
ၾကားရသည္။
ထို၎်နာက္ ဝက္ေအာ္သံမ်ား။
ေဂ်ာက္ကသည္ ခ်ာခနဲလွည့္၍ အသံမ်ားလာရာ ျပတင္းေပါက္မ်ားဆီသို၇်
လွမ္းၾကည့္သည္။
သူ ၾကည့္လုိက္ေသာ ေနရာသည္ ျပတင္းေပါက္မ်ားႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ရွိ ပဲ့ပုိင္းေနရာျဖစ္၏။

အျခားခရီးသည္တြားသည္လည္း ၇တာရက္ ၿငိမ္ကြားကာ ေဂ်ာက္
ၾကည့္ဘတ္ဘြဲ႔လြမ္းေမာ့ၾကည့္ေနၾကေလ၏။
သို႔သာလည္း ဘာကိုမွ် မျမင္ရ၊ ျပတင္းေပါက္မွန္
လြမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါအျပင္ေလာကတစ္ခုလံုး ေမွာင္မည္းလ်က္ရွိသည္။
သူသည္ ရင္ထဲ၌ ရွိေနေသာ စိုးရိမ္စိတ္ကိုေပ်ာက္သြားေအာင္ ႀကိဳးစားကာ
စားပြဲမ်ားၾကားမွ ျဖတ္ေလွ်ာက္လာခဲ့ၿပီး လုေမ-လင္း
ထုိင္ေနေသာစားပြဲဆီ ေရာက္သည့္အခါ ရပ္လိုက္သည္။
“မဂၤလာပါ မစၥ လု...”ဟု ေဂ်ာက္ကမ လွ်ာမွ ဂီတသေကၤတ စာရြက္မ်ားကို
လုေမ-လင္းဘက္ ထုိးေပးၿပီး ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ေျပာထားတဲ့ ေတးဂီတ သေကၤတ စာရြက္ေတြပါ”ေမ-
လင္းဇာ မ်က္ႏွာတြင္ မႏွစ္ၿမိဳ႕သည့္ အရိပ္လကၡဏာ
အနည္းငယ္ထင္ဟပ္သြားသည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္အား တစ္ခ်ဏမွ် ဘာမွ် ျပန္မေျပာ။
ထုိ႔ေနာက္သူ႔အေဖဘက္ လွည့္၍ အဂၤလိပ္ဘာသာျဖင့္ လွမ္းေျပာသည္။
“ဒီဟာ ေဂ်ာက္ကဲလွ်ာတဲ့။
သူ႔ပထမဆံုး တာဝန္ကို ယူဖို႔ တ၇တ္ႏုိင္ငံကို ထြက္သြားတဲ့
သားသနာျပဳတစ္ေယာက္ပဲ”“ကၽြန္ေတာ့္နာမည္က လွခ်ယာအိုပါ။
မစၥတာ ကဲလွ်ာ၊ ကၽြန္ေတာ္က ေမ-လင္းရဲ့အစ္ကိုပါ”တ၇တ္အမ်ိဳးသားသည္
ထိုင္ရာမွ ဖ်တ္ခနဲထကာ ေဂ်ာက္ဘတ္ဘြဲ႔ သူ႔လက္ကိုကမ္းေပးသည္။
ေဖာ္ေရြသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ေဂ်ာက္အား ၿပံဳး၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
သူသည္ေဂ်ာက္ထက္ အသက္ ေျခာက္ႏွစ္၊ ခုႏွစ္ႏွစ္ခန္႔
ႀကီးလိမ့္မည္ဟု ခန္႔မွန္းရ၏။
အရပ္အမာင္းမွာလည္း ေဂ်ာက္ကေလာက္ပင္ ျမင့္လိမ့္မည္ ျဖစ္၏။
သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ မုန္တုိင္းအားေၾကာက္ရြံ႕ေနသည့္ အရိပ္လကၡဏာ
မျမင္ရ။
သူသည္ ေဂ်ာက္ဇာလက္ကို တင္းတင္းက်ပ္က်ပ္ဖိုထားသည္။
“ခင္ဗ်ားကို သိရတာ ဝမ္းသာပါတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကဲ ဝ,ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ခဲ့ရတြ႔တုန္းက ခင္ဗ်ား ႏွမက ေျပာတတ္တယ္။
သူ ခရစ္ယာန္ ဝတ္ရိုတ္သိမ္ခင္းေတြထဲကတစ္ခ်ိဳ့ဝိမၼေတးေတြကို သိတယ္တဲ့။
အခုလို မုန္တုိင္းထန္ေနခ်ိန္မွာ အဲဒီသီခ်င္းေတြကိုခင္ဗ်ားႏွမက စႏၵရားနဲ႔
တီးျပေပးလိုက္ရင္ ခရီးသည္ေတြအတြက္ အနည္းအပါး
စိတ္သာဏရဖၾကမလားလို႔”ေဂ်ာက္ကာ ေနာက္သြ႔ားလွည့္၍ ခန္းမဇာ
အစြန္းတစ္ဖက္ရွိ စႏၵရားဆီသို႔ေခါင္းဆတ္ျပသည္။
“အခု ကၽြန္ေတာ္ ဂီတသေကၤတ ထုတ္ထားတဲ့ စာရြက္တခ်ဳိ့ ယူလာခဲ့တယ္။
တကယ္လို႔ ‘ထာဝရ ဖခင္’ဆိုတဲ့ ဓမၼေတးကို တီးေပးမယ္ဆိုရင္ အားလံုး
လိုက္ဆုိုတတ္ၾကေပါ့။
မုန္တုိင္းေတြ တအားထန္ေနတုန္းမွာ စိတ္သက္သာရာ ရႏုိင္ၾကယ္
ထင္လို႔ပါ”“ေမ-လင္းနဲ႔ ကၽြန္ေတာ္က ၍တုိင္းၿမိဳ႕မွာ ၍ေနတဲ့
သားသနာျပဳေက်ာင္းမွာပညာသင္ခဲ့ရေပမဲ့ ခရစ္ယာန္သာအေပၚမွာ
သက္ဝင္ယံုၾကည္မႈက မရွိေတာ့ပါဘူး” ဟုခ်ယာအုိက ေျပာသည္။
အၿပံဳးရိပ္ကေတာ့ ေပ်ာက္ကြယ္သြား။
“ကဲပါေလ၊ ကၽြန္ေတာ္တို႔နဲ႔ခဏတစ္ျဖဳတ္ေတာ့ ထုိင္ပါဦး။
ခင္ဗ်ားေျပာတဲ့ ဓမၼေတးကို ကၽြန္ေတာ္ မွတ္မိေနပါေသးတယ္။
သီစဥ္ သိပ္ေကာင္းတဲ့ ေတးပါ”သူသည္ သူ႔ႏွမဘက္ လွည့္ၾကည့္ၿပီး

ၿပံဳးျပသည္။
သူ႔ကုလားထုိင္တြင္ ျပန္ထုိင္ကာ “မင္း‘ထာဝရ ဖခင္’ ေတးကို
မွတ္မိေသးလား”ဟု ေမးသည္။
ေမ-လင္းက တစ္ခဏမွ် စဥ္းစားေနသည္။
“မွတ္မိမယ္ ထင္တာပဲ”ဒီေဂ်ကာ့သည္ ကုလားထုိင္တြင္ ထုိင္ေနရာမွ ကိုယ္ကို
ေရွ႕သို႔ကုိင္း၍ စားပြဲေပၚမွစာရြက္စားကိုယူကာ ေမ-လင္းအား
လွမ္းေပးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ အားလံုးအတြက္ ခင္ဗ်ားဒီသီခ်င္း
တီးေပးနုိင္ဖလား”ေမ-လင္းသည္ ေဂ်ေကာ့ထံမွ စာရြက္စားကို လွမ္းယူကာ
လွန္ေလွာၾကည့္ေနသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦး၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္ တဒဂၤမွ် ဆံုမိၾကသည္။
ထုိေန႔မြန္းလြဲပုိင္း ပထမဆံုးအႀကိမ္ဆံုမိခဲ့စဥ္ကလုိပင္ ေဂ်ေကာ့၏
ရင္ထဲတြင္ ‘ဒတ္’ခနဲ ျဖစ္ခဲ့ေနရျပန္ေလသည္။
မာန္မာနကို အမွီျပဳကာ ဦးေခါင္းကို ေမာ့ထားေသာ္လည္း
မ်က္ႏွာမွာကေတာ့ အၿပံဳးေငြ႔ထင္ဟပ္ဆဲ။
သူ၏ ရင္ဝုိင္ျမဴးေနေသာ မ်က္လံုးႏွင့္ လွပေသာ အသားအေရသည္
ေဂ်ေကာ့အတြက္ဆြဲေဆာင္မႈအျပည့္ရွိေနသည္။
“တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ာ ဆႏၵရွိေနရင္ေတာ့ ဒီဓမၼေတးကို ကၽြန္မ
တီးေပးပါ့မယ္”ဟု ေမ-လင္းက သူ႔အၾကည့္ကို စာရြက္စားေပၚ၌
ထားရင္းမွ ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါဆုိရင္ေတာ့ ခင္ဗ်ားအတြက္ စိတ္ခ်မ္းသာစရာ ျဖစ္ဆာပါ မစၥတာ ကဲလ္ဟာ။
သူ႔အရြယ္တူေတာင္မ သံသယျဖစ္ေနပံုရတဲ့ ျပင္သစ္ဆရာသည္ပင္
စကားေျပာရတာထက္ေတာ့ ပိုၿပီးသာယာမႈ ရလိမ့္မယ္ ထင္ပါတယ္”ဟု
ခ်ိယာအိုက ဝင္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား သူနဲ႔အေဖာ္ျပဳေနရတာကို အေတာ္ၾကီး သာယာပံုေပၚတာ
ကၽြန္ေတာ္ သတိထားေနမိလို႔ ေျပာတာပါ”ထိုစကားေၾကာင့္
ေဂ်ေကာ့သည္ စိတ္ဝင္းသြားသည္။
သူႏွင့္ ဒီဇဲရ္ဆုိစကားေျပာေနၾကသည္ကို ခ်ိယာအို ၾကားမ်ား
ၾကားသြားေလသလား။
သူ စိတ္ပူသြားသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဤမွ်ေလာက္ မုန္တုိင္းထန္ေနေသာ အခ်ိန္တြင္ သူတို႔၏
စကားေျပာသံမ်ားကိုၾကားရလိမ့္မည္ မထင္။
သူသည္ ေမာ့ၾကည့္ၿပီး အၾကည့္သာသည္။
ခ်ိယာအုိသည္ သူ႔အား ၿပံဳးျပၾကည့္ေနသည္။
“သူ႔ၾကည့္တာ ကိုလိန္ ပုလပ္မ ပံုစံပဲ မစၥတာ ကဲလ္ဟာ၊ ဒီေန႔
ကၽြန္ေတာ္တို႔ကုန္းပတ္ကူလီေငွ်ေ စကားေျပာေနတာကို သူ အခ်ိန္ေတြ
အမ်ားႀကီး အကုန္ခံၿပီးေခ်ာင္းနားေထာင္ေနတယ္။
အာရွတုိက္ကဲ့သုိ့ ကြန္ျမဴနစ္စနစ္ရဲ့ အေရွ့ေတြအၾကားမွာင္း
အမ်ားႀကီးေဟာေျပာေနတဲ့လူနဲ႔ တူပါရဲ့။
သူ႔အခန္းကၽဟာ အာရွတုိက္ဘက္မွ
တစ္ခုတည္ရွိတဲ့ေတာ္လွန္ေရးသမားေတြနဲ႔ ‘အနီေတြ’ရဲ့
ေဘးအေရွ့ယုိေတြက လြတ္ေျမာက္ေအာင္ကယ္တင္ရမယ့္ ကၽလို႔
ယံုၾကည္ေနဟန္တူတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ ေျပာတာ မမွန္ဘူးလား”ေဂ်ေကာ့က ၿပံဳး၍

ေခါင္းညိတ္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ အေသအခ်ာေတာ့ မေျပာႏိုင္ဘူး။
မွန္ကင္လည္း မွန္ပါလိမ့္မယ္”“ခင္ဗ်ားကေရာ ဘယ္လိုပါပဲ မစၥတာ ကဲလ္ဘာ”ဟု ခ်ီယာအိုက
ဆက္ေျပာသည္။
“တ႐ုတ္ႏိုင္ငံကို ဘာ့ေၾကာင့္ လာခဲ့ရတာလဲ”“ကၽြန္ေတာ္
ခင္ဗ်ားတို႔ႏိုင္ငံကို လာခ်င္ေနတာဟာ ကၽြန္ေတာ္
အသက္ဆယ္ႏွစ္သား ကတည္းကပါ”ဟု ေဂ်ကက္ကာက ျပန္ေျပာသည္။
“သာသနာျပဳတစ္ေယာက္လာ တ႐ုတ္ျပည္ကေၾကာင္း ေျပာျပေနတာကို
ကၽြန္ေတာ္ၾကားေထာင္ခ်ဳိ့ရတယ္။
အဲဒီကတည္းက တ႐ုတ္ျပည္ကိုစြတ္စားသြားလိုက္တာ တျခား ဘာကိုမွ
စဥ္းစားလို႔ မရေတာ့ဘူး။
တျခား ဘာအလုပ္ကိုမွလည္းမလုပ္ခ်င္ေတာ့ဘူး”ေဂ်ကက္ကသည္ လန္ဒန္ၿမိဳ႕ရွိ
ေကာလိပ္တြင္ ႏွစ္ႏွစ္ခြဲ ေနခဲ့ရာ ထိုကာလအတြင္း
သူဇာတိအဂၤလန္ေျမာက္ပိုင္းသား ေလသံကို ေပ်ာက္သြားေအာင္
ျပဳျပင္ခဲ့သည္။
သူ႔အမူအက်င့္ႏွင့္အလွအထမ်ားကို ရည္ညႊန္းေအာင္
မလုပ္ႏိုင္ခဲ့ေသာ္လည္း သူ တတ္စြမ္းသေရြ႕ကားသူ႔ကုိယ္သူ ထိန္းခ်ဳပ္ၿပီး
လွ်ိဳ႕အုပ္ခ်ဳပ္ေရးတြင္ ဝင္ဆံ့ေအာင္ ေနတတ္ပို႔ ဆက္စားခဲ့ရ၏။
ထိုအေျခအေနမ်ားကို ခန္႔မွန္းကာ ရွိပ္စားနားလည္သြားေသာ ခ်ီယာအိုသည္
ေဂ်ကက္အေပၚတြင္ယုခင္ထက္ အဆေပါင္းမ်ားစြာ တုိးၿ
စိတ္ဝင္စားလာခဲ့မိေလ၏။
“ခင္ဗ်ားက ေရွးက်လိုခ်ဳိ မိသားစုအႏြယ္က ဆင္းသက္လာတာလား မစၥတာ
ကဲလ္ဘာ”ဟုခ်ီယာအိုက ေမးသည္။
“မဟုတ္ပါဘူး၊ ကၽြန္ေတာ့္ မိသားစုထဲက တစ္ေယာက္မွ ဥေရာပအျပင္ဘက္ကို
ခရီးမသြားဖူးပါဘူး။
ကၽြန္ေတာ့္အေဖက အဂၤလန္ႏုိင္ငံေျမာက္ပိုင္းေဒသက
ဝါက်ြမ္းစက္႐ုံ တစ္ရုံမွာအလုပ္လုပ္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္က သာသနာျပဳေကာလိပ္တက္ဖို႔ ေစာင့္ေနရတဲ့
သံုးႏွစ္တိတိအေဖ့စက္႐ုံမွာ အလုပ္သင္ဝင္လုပ္ေနခဲ့ပါတယ္”အျပင္ဘက္မွ
မုိးၿခိမ္းသံမ်ား ၾကားရျပန္သည္။
ခန္းမထဲမွ ခရီးသည္မ်ားသည္အျပင္ေလာကဇာ အေမွာင္ထုဆီသို႔
ေငးေမာေနၾကသည္။
ဤအခုိက္အာပင္ အျပင္ဘက္ရိုက္ခတ္ေနသည့္ေလပါ တစ္ေယာက္ဇာ လႈပ္ရွားမႈကို ဝိုးတစ္ဝါး
ျမင္ေနရသည္။
ကုလသည္ မွဴးေရာေလပါ ျပင္းစြာက်ေနသည့္ၾကားမွပင္ ဝက္ၿခံမ်ားႏွင့္
ၾကက္ဘဲၿခံမ်ားအား ထိန္းေပးလ်က္ရွိဇာ။
တိရစာၦန္တို႔ဇာ ေၾကာက္လန္႔တၾကား
ေအာ္ျခင္းနသံမ်ားသည္အဆက္ျပတ္သြားသည္ကုိ မၿ။
ထိုအသံမ်ားေၾကာင့္ ခရီးသည္တို႔ဇာ စိတ္သည္ ပို၍
ေနရထုိင္ခုလ္ကာေနသည္။
အလြန္ေအးေဆးတည္ၿငိမ္သည္ကုိ ဆုိရေလာက္သည့္
ခ်ီယာအိုဇာမ်က္ႏွာသည္ပင္လွ်င္ ေသာက မဲကင္းသည့္ အရိပ္အေငြ႕မ်ားကို
ေဖာ္ျပလ်က္ ရွိေလသည္။
“အခုပဲ ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ့္ကုိ ေျပာတယ္။

ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ခရစ္စမတ်သာကိုမယံုၾကည္ေတာ့ဘူးတဲ့။
ခင်ဗျားတို့ဘာျပလို့ စိတ္ေျပာင္းသြားရတာလဲဆိုတာ
ေမးခြန္းမရွိဘူး”“ကဲမေကာင္း အေၾကာင္းမလွေလေတာ့
ကၽြန္ေတာ္တို့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ အလြန္ကိုမာမာမက်န္းျဖစ္ေနတဲ့
ႏုိင္ငံပါ။
မစၥတာ ကဲလ္ဟာ”ဟု ခ်ီယာအိုက သူ့အသံကို ႏွိမ့္ခ်ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ အေဖဟာ ကံေကာင္းသူ အေရအတြက္ နည္းနည္းထဲမွာ
တစ္ဦးျဖစ္ခဲ့ပါတယ္။
သူဟာရွင္းလင္းမွာ အထည္စက္႐ံု အမ်ားအျပားကို ပုိင္ဆုိင္ခဲ့ပါတယ္။
အဒါေၾကာင့္လည္း သူဟာကၽြန္ေတာ္နဲ့ ကၽြန္ေတာ့္ႏွမကို
ခရစ္ယာန္သာသနာျပဳေက်ာင္းကို ပို့ၿပီး ပညာသင္ေပးခဲ့တာပါ။
ဒါေပမဲ့ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းက ခရစ္ယာန္သာဟာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ေရာဂါကိုကုစားလို့ မရႏုိင္တဲ့အျဖစ္ဆိုတာ
ေကာင္းေကာင္းသိခဲ့ရပါတယ္”“တျခား ဘယ္သူက
ကုစားေပးႏုိင္မွာလဲ”ခင်ဗျား ထင္ေနပါသလဲ”သတိၱၿဂိဳဟ်ားေသာ
အၾကည့္ျဖင့္ ခ်ီယာအိုဇာ၏ မ်က္လုံးအစံုတြင္ ဖိတ္ခနဲေပၚလာသည္။
“အလြန္သက်ားမ်ားတဲ့ ႏုိင္ငံေရး ေျပာင္းလဲမႈၾကီးေတြ
ျဖစ္ေပၚလာဖို့ လုိပါတယ္ မစၥတာကဲလ္ဟာ”ဟု သူက ေျဖသည္။
“ဒါေပမဲ့ ဒီေနရာဟာ အဲဒီျပႆနာေတြကို
ေဆြးေႏြးရမယ့္ေနရာမဟုတ္ပါဘူး”ခ်ီယာအိုသည္ ယခုအခ်ိန္ထိ
ဓမၼေတးဂီတ သေကၤတ စာရြက္စားအား ကုိင္ထားဆဲျဖစ္ေသာ သူ့ႏွမကို
လွမ္းၾကည့္သည္။
“အခုအခ်ိန္ဟာ မစၥတာကဲလ္ဟာ အၾကံျပဳထားတဲ့အတုိင္းစႏၵရားတီးသင့္တဲ့
အခ်ိန္ပဲလို့ ထင္တယ္။
အစ္ကိုတို့အေနနဲ့ ခရစ္စမတ္ေတြ ဟုတ္တုတ္၊မဟုတ္တုတ္ ခရီးသည္ေတြ
မုန္တုိင္းကို ေမွ့ၿပီး သီခ်င္းဆိုလာေအာင္
လုပ္ေပးႏုိင္ရင္ေကာင္းတာပါပဲ”ခ်ီယာအိုသည္ ထုိင္ေနရာမွထကာ
စႏၵရားဆီသို့ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ေမ-လင္းသည္သူ့အစ္ကိုေနာက္မွလုိက္ရန္ ထရပ္လုိက္၏။
ထိုအခိုက္မွာပင္ သေဘၤာသည္ တစ္ခုခုသို့တိမ္းေစာင္းသြားေလရာ ေမ-
လင္းသည္ သူ့ကိုယ္သူျမဟန္ႏုိင္ဘဲ ယိမ္းယုိင္သြားသည္။
ေဂ်ာက္ကေမ-လင္း၏ လက္ေမာင္းအား လွမ္းဖမ္းဆြဲကုိင္ကာ
စႏၵရားဆီသို့ လုိက္ပို့ေပးသည္။
သူ့ရင္သည္ ေမ-လင္း အသားအေရ၏ ႏူးညံ့မႈႏွင့္
ေႏြးေထြးမႈတို့ေၾကာင့္ ရင္ခုန္ျပန္၏။
သူသည္ စႏၵရားေရွ့မွထုုိင္ခံုနား ေရာက္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ေမ-လင္း၏
လက္ကို လႊတ္ေပးလုိက္ေလသည္။
ဓမၼေတးကို စႏၵရားျဖင့္ တီးမည္ျပေသာ ေၾကညာခ်က္သည္
ေဂ်ာက္ထံမွထြက္လာသည္။
ဥေရာပတုိက္သားမ်ားႏွင့္ အေမရိကန္လူမ်ိဳး ေယာက်္ား
မ်ိဳးမတ်ားသည္ျဖင့္ သူ့ထုုိင္ခံုမ်ားဆီမွ ထ၍ စႏၵရားအနီးသို့ လာရပ္ၾကသည္။
လႈိင္းေလဒဏ္သည္ တစ္ခ်က္တုိမွ်ကို မာ႐ုအား ဝင္ေဆာင့္ျပန္သည္။
တစ္ဆက္တည္း မုုိးၿခိမ္းသံမ်ား ၾကားေနရျပန္၏။
ထိုခဏမွာပင္ ေမ-လင္းထံမွ စႏၵရားသံ ထြက္ေပၚလာသည္။

တစ္ခုၿပီတည္းလိုလိုပင္ စႏၵရားအားဝိုင္းရံ၍ ရပ္ေနၾကသည့္ လူစုထံမွ
သိခ်င္းသိမ်ား ၾကားရသည္။
“အုဝိုအို... ထာဝရဖခင္၊ ကယ္တင္ရွင္ ခြန္အားျပည့္ဝသည့္အခ်ိန္
မၿငိမ္မေသာ
လိႈင္းလံုးႀကီးမ်ားကိုဘယ္သူ႔လက္ခ်က္ႏွင့္
ခ်ိပ္ကပ္ေပးမွာပါလဲေလ။
အင္အားႀကီးမားၿပီး
အဆိမတန္နက္ဝိႈင္းတဲ့သမုဒၵရာေျပင္ဝယ္ဘယ္သူက
အမိန္ေပးမွာပါလဲ။
သူပုိင္ရွာ
အကန္႔အသတ္မ်ားကာလ်ွင္ထိန္းခ်ဳပ္ေပးေလမလား”ေသြးသြယ္ေ
လက္ေဆာင္းမ်ားသည္ စႏၵရားခလုတ္ေပၚ၌ သြက္လက္စြာလႈပ္ရွားလ်က္ရိွၾကၾ။
ေဂဂၤါကဲ့အဖိုေတာ့ ေမ-လင္းၾ၏ လက္သံသည္
အံ့အားသင့္စရာျဖစ္ေနသည္။
ေမ-လင္းသည္ ဆြဲေဆာင္မႈအသစ္တစ္ခုျဖင့္ သူ႔ရင္ဘို
လႈပ္သြားေအာင္ခ်မ္းေဆာင္းႏွင့္ျပန္ေလၿပီ။
သူ႔ဘ၌ ရပ္ေနေသာ ခ်ယာအိုသည္ ဓမၼေတးၾ၏ အပုိဒ္ဘုိင္းကို
စတ္ပါလက္ပါ လိုက္ဆိုသီဆိုလ်က္ ရိွၾ၏။
သူ႔စိတ္သည္ ဓမၼေတးအေပၚတြင္ သာယာယစ္မူးေနဟန္ရိွၾ၏။
အျပင္ဝယ္ေနသည့္ ေလသံုးခြင့္ ဝက်ၾား၏ ေအာ္သံမ်ားၾကားမွပင္
သူ႔အသံသည္ေဖ်ာက္ဖ်ြက္လ်ွာေနေပသည္။
“ပင္ကယ္ျပင္ဆက္ေဘးအႏၱရာယ္မ်ားၾကားခ်ိေရာက္ေနစဥ္
ကၽြႏုပ္တို႔ၾ၏
ေတာင္းပန္ခြသနားခံမႈမ်ားႏွင့္ပိုင္ေကြးသံမ်ားအား
ခြင့္လႊတ္ေတာ္မူပါအရွင္”ေမ-လင္းၾ၏ စႏၵရားခလုတ္ေပၚ၌
ေရြ႕ရွားေနေသာ လက္ေဆာင္းမ်ားသည္ သီခ်င္းၾ၏ေနာက္တစ္ပုိဒ္ကို စသည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ပဲ့ပုိင္းဘက္မွ မုိးၿခိမ့္သံမ်ားသည္
ေၾကာက္မက္ဖြယ္ေကာင္းေလာက္ေအာင္ ထြက္ေပၚလာသည္။
တစ္ၿပီတည္းလိုလိုပင္ ျပင္းထန္ေသာ မုိးႀကီးပစ္သံႏွင့္ခ်ိတ္သည္ ဆက္တုိက္
ထြက္ေပၚလာသည္။
ဂုတ္ရက္ ခန္းမၾ၏ မ်ွန္ျပတင္းေပါက္ တစ္ခုဆီသို႔
ေသြးကြက္သဏၭာန္တစ္ခုကဲ့သို့ပ်ံသန်းလာသည္။
ခရီးသည္မ်ားသည္ လင္ျမဴန္ဘ အလန္႔တၾကားလွည့္ၾကည့္ၾကသည္။
တရစပ္ခတ္ေနေသာ မိုက္ေဂါသည္ ထူထဲေသာ ျပတင္းမွန္ခ်ပ္သို႔
ေျပးလာၿပီး ထိမွန္သည္။
ထို၌နာက္ တစ္ဖန္ထပ္မံသာ ျမင္ရုိက္ခသည့္ မိုက္ေဂါသည္ အထက္သို႔ လြင့္ပ်ံ
ညအေမွာင္ထဲအတြင္းသို႔ ထြက္သြားေလသည္။
အျပင္ဝ မုိးႀကီးသံမ်ားႏွင့္ မုိးၿခိမ့္သံမ်ားသည္ အဆက္ျပတ္သြားျခင္း
မရွိ။
ဝက်ၿခံမ်ားသည္ခ်ဳပ္ထားေသာ ႀကိဳးမ်ား ေျပသြားသျဖင့္ သေဘၤာ

လက္ရွိနွစ်မ်ားဆီသို့ ေျပာင္းလ်ွ ဝိုက္စတ္ဂ်ကသည္။
အခ်ိန္မွာ အခ်င္းခ်င္း ဝိုက္စတ္ဂ်ကသည္။
ဝက္စ္ခ်ဳအားလံုးသည္ ပြဲတ္ဆြက္ကြန္ကေလရာ အထဲမွဝက္စ်ားသည္
လြတ္ထြက္လာၾကသည္။
ယင္းတို့ထဲမွ အမ်ားစုသည္ ဆူညံစြာေအာ္ဟစ္ေနရင္းႏွင့္ပင္
အလြန္အရွိန္ျပင္းသည့္ ေလေနာက္သို့ လုိက္ပါကာ ပ်ံလြင့္ေျပာင္ထြက္သြား
သဘင္းကြန္ကသည္။
စႏၵရားအနီးဘ္ဂ်ရွာ သခ်ၤိဳင္းလိုက္ဆိုေနၾကေသာ အုပ္စုသည္
အျပင္ဘေပၚလာေနသည့္ဝက္စ်ားေၾကာင့္ ထိတ္လန္ခ်ာက်ားေနၾကသည္။
သူတို့သည္ ျပတင္းေပါက္မ်ားဆီသို့သာေငးေမာၿပီး
ၾကည့္ေနၾက၏။
အျပင္ ေလသည္ ဝက္စခံမ်ားကို တစ္ခဲခံၿပီးတစ္ခဲ
ၿပိဳကြဲပ်က္စီးေအာင္ဂ်ိဳက္ခဲဖတ္ဆီးလ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ေလးဝွင့္အတူ လြင့္ေမ်ာလာေသာ ကုန္းပတ္ကုလီအား
ျမင္ၾကရသည္။
လူအားလံုးသည္ အံ့ဩျခင္းဆကီးစြာျဖင့္ လွမ္းေမွ်ာၿပီး
ၾကည့္ေနၾက၏။
လ်ွင္းေလမ်ားေၾကာင့္ေအပင္ပုသို့ ေျမာက္တက္သြားလိုက္
ျပန္လာလုိက္ျဖစ္ေနေသာ သေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚတြင္ကုလီသည္
ေျခကုပ္ရၿပီး ဖတ္ကြယ္ႏုိင္ရန္ ပဝန္းဆကီးစြာ အားထုတ္လ်က္ရွိသည္။
သူသည္ ကစဥ့္အလားျဖစ္ၿပီး ေျပးလႊားေနၾကသည့္ ဝက္စ်ားၾကား
ေရာက္ေနသည္ျဖစ္ရာေတးအႏုရယ္သည္ မ်ားစြာဆကီးမားလ်က္ ရွိ၏။
ေနာက္တစ္ခဏမွအၾကာတြင္ သူသည္ကစခ်ိမ်ားၾကား၌ ေရာက္ေနရာမွ
ျပင္းထန္ေသာေလ၏ ေဝ့ယမ္းမႈေၾကာင့္
ေလထဲသို့လူတစ္ကုိယ္လံုး ေျမာက္တက္သြားသည္။
ထို့ေနာက္ သူ့ခႏၶာကိုယ္သည္ ခန္းမ၏ျပတင္းေပါက္မ်ားဆီသို့
ေျပးလာၿပီး ဝင္သြား။
ထို၀ိက္ဘတ္ဖ္ေၾကာင့္ ေမ-လင္းႏွင့္ အခ်ိန္ေသာ ခရီးသည္မ်ားသည္
အလန္႔တၾကားထေအာ္ၾကသည္။
ကုလီ၏ လက္မ်ားသည္ မွန္ျပတင္းဆီသို့
ေရာက္လာေသးေသာ္လည္းဖတ္ကြယ္၍ မရေခ်။
ေမ-လင္းသည္ သူ့အစ္ကို ရင္ခြင္သို့ ဝင္ကာ မ်က္ႏွာကို သူ့အစ္ကို
ပခံုးတြင္အပ္ထားသည္။
ခ်ယ္အခ်ိ၏ မ်က္ႏွာမွာ ေသြးဆုတ္သလိုျဖစ္လ်က္ ရွိေလ၏။
ကုလီ၏ ပါးစပ္သည္ ဟလာသည္ျဖစ္ရာ ေၾကာက္လန္႔တၾကား
ေအာ္ေနပံုရ၏။
သို့ေသာ္လည္း သူ့အသံသည္ ဝက္စ်ားၾကား၌ နစ္ျမဳပ္သြားဟန္တူသည္။
ခန္းမတြင္းရွိလူမ်ားဆီသုိ့ လံုးဝေရာက္မလာေခ်။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ကုလီသည္ ေနာက္တစ္ခဏမွ
အၾကာတြင္ေပ်ာက္ကြယ္သြားေလေတာ့သည္။
ထိုအျဖစ္ကို ျမင္ေတြ့ေနရေသာ ေဂ်ကြာ့ မ်က္ႏွာသည္
ျဖဴေဖ်ာ့ျဖေရာ္ျပစ္လ်က္ ရွိ၌ုမွိမကတစ္ကုိယ္လံုး တုန္ခ်ိက္သည္။
သို့ေသာ္လည္း သူသည္ ခရီးသည္အားလံုးထဲတြင္ထမင္းဆံုး သူ့ကုိယ္သူ
ထန္းႏုိင္သူျဖစ္ခဲ့၏။

သူသည် ေမ-လင္းတို႔ ေမာင္ႏွမအားႏွစ္ဦးသြားေလသံျဖင့္
တိုးတိုးစကားေျပာအၿပီးတြင္ ေမ-လင္းအား စႏၵရားဆီသို႔
လင္ျမန္စြာျပန္ပို႔ေပးသည္။
ေမ-လင္းသည္ တုန္လွုပ္ယင္ေငြ့ေငြ့ စႏၵရားခလုတ္မ်ားကို
သူ႔လက္ေခ်ာင္းမ်ားျဖင့္တြန္းထိေပးသည္။
ေဂဟက်သည္ တံု႔ဆိုင္းမေနေတာ့ဘဲ “အို ဘုရားသခင္၊
အတိတ္ကာလေခတ္ေပါင္းမ်ားစြာက ကၽြန္ုပ္တို႔၏ အကူအညီ”အမည္ရွိ
ဓမၼေဒတ္ားကို ဆိုေပးသည္။
ထိုအခါက်ခ်ိန္သည္မ်ားထဲမွ တျဖည္းျဖည္းခ်င္း
တစ္ေယာက္ၿပီးတစ္ေယာက္ လိုက္ဆိုလာၾကေလသည္။
တိမ္ကို အာ႐ုသည္ ယခုအခ်ိန္ထိ ျပင္းထန္စြာေအာ္စမ္းရ၍
တုိက္ခတ္ေနေသာေလျပင္ထဲသို့ ငိုးၾကားတြင္ နိမ့္လိုက္ျမင့္လိုက္၊
လူးလိုက္လိမ့္လိုက္ ျဖစ္ေနဆဲ။
စႏၵရား ပတ္လည္ဝိုင္း၍ ရပ္ေနၾကေသာ ခရီးသည္အုပ္စုသည္
ဓမၼေဒတ္ားမ်ားကို တစ္ပုဒ္ၿပီးတစ္ပုဒ္ သီဆိုလိုက္ပါၾကသည္။
သူတို႔၏ အသံမ်ားသည္ ၾကာလာသည့္အခါ တိုး၍ ကဲသြားသည္။
တိုး၍အားရွိလာသည္။
တိုး၍ စြမ္းရည္ ျမင့္လာသည္။
သဘာဝ သတၱဝါေသာ ကိုယ္ခံအားသည္ေဘးဏ္၏ ပတ္ဝန္းက်င္၌
ျဖစ္ေပၚေနေသာ ေၾကာက္မက္ဖြယ္ရာ
အႏၱရာယ္မ်ားအားယွဥ္ၿပိဳင္ကုိက္ျခင္း မျပဳႏုိင္သည့္တုိင္ေအာင္
အေၾကာက္အရြံ႕ကင္းစြာျဖင့္ ရင္ဆုိင္ခံသည့္အျခေအနသို႔ကား
ဆုိက္ေရာက္ခဲ့ၾကရေလၿပီ။

၄တက္ခဓနုးဘက္ခ ထြက္ေပၚလာေနေသာ အသံမ်ားႏွင့္
ေသာေသာညံေနေသာသံၿကိဳးသံမ်ားသည္ သေဘၤာေနာက္ပိုင္းရွိ
ေဂ်ာက္ပ်ာ အခန္းဆီသို႔ ေရာက္လာေနသည္။
ထိုအသံမ်ားသည္ တိုမီကို မာ႐ွင္ သေဘၤာျဖင့္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသို႔
လာခဲ့ရသည့္ ေဂ်ာက္ပ်ာခရီးရွည္ၾကီး အဆံုးသတ္သြားျခင္းကို
ေဖာ္ျပလိုက္ ရွိေလသည္။
တုိက္ဖြန္း မုန္တုိင္းႀကီးေၾကာင့္ ျဖစ္ေပၚခဲ့ရေသာ ခံစားမႈမ်ားမွာ
အမ်ားအားျဖင့္ေလ်ာ့နည္းသြားခဲ့ၿပီ ျဖစ္၏။
သို႔ေသာ္လည္း ခရီးအဆံုး ေရာက္လာသျဖင့္ အသစ္ျဖစ္ေပၚလာေနေသာ
စိတ္ဒုကၡမ်ိဳးစုံတို့ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္မ်ားသည္ သူ႔အား
ခံစားမႈအသစ္မ်ားႏွင့္ေသာကအသစ္မ်ားကို ထပ္မံ၍ ေပးလ်က္ရွိျပန္ေလသည္။
ယခုအခါတြင္ ေဂ်ာက္ပ်ာသည္ စူးစူးရွရွ ေအာ္ဟစ္ေျပာဆိုေနၾကေသာ
ရန္သုိင္းတ႐ုတ္သားဇာ ဘာသာစကားမ်ားကို ၾကားေနရၿပီျဖစ္၏။
ထိုအသံမ်ားမွာ တိုမီကို မာ႐ုသေဘၤာဇာေတးတစ္ဖြဲ့စီတြင္ လာ၍
ကပ္ေနၾကေသာ သမၼတ္မ်ားႏွင့္
ကုန္သင္ေလ့ႀကိဳးမ်ားေပၚမွထြက္ေပၚလာေနျခင္းျဖစ္သည္။
ေဘးမွ လာကယ္ၾကေသာ ေလွမ်ားမွ ခ်ိတ္ဆြဲသည္ေဘၤာလက္ရန္း
သံတန္းမ်ားဆီသုိ႔ လာ၍ ခ်ိတ္ဆက္သည္။
သေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚ၌ေျပးလႊားေနၾကေသာ ဖိနပ္မပါသည့္
ေျခသံမ်ားသည္ သူ႔ေခါင္းထက္ အဆက္မျပတ္ေပၚလာေနၾကသည္။
ေအာ္ဟစ္သံမ်ားၾကားမွပင္ ကုန္းပတ္အေပါက္
ဖြင့္သံမ်ားၾကားေနရေလသည္။
သူသည္ သူ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသို႔ ေရာက္ၿပီဟူေသာ အသိ
ရွိလာေရးအတြက္ခံစားခ်က္ပ်က္ကြက္တည္းက ဂ်ပန္ ကုန္သည္ေဘၤာ ကုန္းပတ္ထက္သို႔
တက္ကာတ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အနံ႔အသက္ကို ၇၀ရာခိုင္ႏႈန္း၏။
ဂ်ပန္သေဘၤာသည္ အေရွ႕တ႐ုတ္ပင္လယ္အာေကာ္ျဖတ္ကာ ယန္ဇီျမစ္ဝသို႔
ဝင္ရာခ်ဳိေလၿပီ။
တုိက္ဖြန္းမုန္တုိင္းမွာ ညကတည္းက ၇တန္ရက္ အရွိန္အနန္႔ကာ
ေနာက္ဆုတ္သြားခဲ့၏။
ဤမုန္တုိင္းေၾကာင့္ ေသာကေရာက္ခဲ့ၾကရေသာ ခရီးသည္မ်ားမွာ
ေန႔ရာညပါ အိပ္ေကာင္းျခင္းမအိပ္ရ။
စားေကာင္းျခင္း မစားခဲ့ရ။
အခုေတာ့လည္း မုန္တုိင္းက ၿငိမ္သြားၿပီျဖစ္၍
ကုယ္စီတုိးစုစီးပင္ပန္းခဲ့ၾကရေသာ ခရီးသည္ အမ်ားစုသည္ အခုအခ်ိန္ထိ
အိပ္ေမာက်ေနဆဲ။
ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္လ်က္ရွိေနေသာ ေဂ်ာက္ပ်သည္ကလြဲ၍ အိပ္၍မရဘဲ
ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ သေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚ၌ ရပ္ကာ ေက်ာက္ေဆာင္ထုထပ္လြန္းလွေသာ
ကၽြန္းငယ္မ်ားႏွင့္ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားကိုသာ
လွမ္းေမွ်ာ္ကည့္ေနသည္။
သို ျမင္ေတြ႔ေနရေသာ ပင္လယ္ကမ္း႐ိုးတန္းသည္ အာ၌၏
အႀကီးဆံုးေသာ ျမစ္၏ ျမစ္ဝဆီသို႔ ဦးတည္လွ်က္ရွိေနသည္ကို
သူသတိထားေနမိ၏။
ျမစ္ေျပင္သည္ မည္းေမွာင္ ေနာက္ကြက ၾကည္လင္ျခင္း

ကင်းမဲ့လေခ်သည်။
သူသည်ျမစ္စဝ်ေချပင်၏ အေျခအေနကို ၾကည့္ကာ ထိတ္လန္႔အံ့ဩြခင်း
ျဖစ်ေနမိ၏။
သူသာသနာျပဳေကာလိပ္တြင် ပညာသင္ၾကားခဲ့စဥ္က ဤမစ္စ၏ အေၾကာင်း
သိၾကားခဲ့ဖူးရသည္မဟုတ္ပါလား။
ဤမစ္သည္ ဧရာမျမစ္ႀကီးတစ်ခင်းျဖစ်၍ တဝုတ်ုိင်ငံ၏
အသက္ေသြးေၾကာဟုပင်ဆိုထားဖူး၏။
ဤမစ္၏ မူလအစသည္ အာရွတိုက္သက်ဴးဖ်ား ဆီးုင်းခဲမ်ား
အုပ်ုင်းလႊမ္းမုိးရာတိဗက္ုိင်ငံတြင်းရွိ အလြန္႔အလြန်
ျမင့္မားသည့် ေတာင္တန်း၊ ေတာင္ထိပ်ားခဲ့သေးဓစတင္ဆည့်ခ်ျခင်း ျဖစ်၏။
ထိုမစ၍ စီးဆင်းလာခဲ့ေသာ ဤမစ္သည် ေတာင္စဥ္၊
ေတာင္တန်းေတာင္ေၾကာမ်ား၊ ကဥ်းေျမာင်းေသာ
ေတာင္ၾကားမ်ားအား အရွိန္အဟုန်
ျပင်းစြာျဖင့်ျဖတ္သန်းစီးဆင်းလာခဲ့ျခင်း ျဖစ်၏။
ထို႔နာက္ အေရွ႕တစ္ဆုိးသုိ႔ စီးဆင်းကာ ေကြ်းကာပတ္လာျဖင့်
တဝုတ်ုိင်ငံတြင်းသို႔မုိင်ေပါင်း သံုးေထာင္ခန္ဓာ ဝင္ေရာက္လာခဲ့သည္။
တဝုတ်ုိင်ငံအလယ္ပုိင်းေဒသ တစ္ေလွ်ာက္ရွိေျမျပင်ကယ္ဆက်ားအား
ေက်ာ်ျဖတ္လာခဲ့သည်။
ဤမစ္ႀကီး၏ သနားၾကင္စာမုန်းုင့်ေက်းဇူးျပဳမ်ားေၾကာင့်
တဝုတ်ုိင်ငံတြင်းရွိ စပါးခိုက်ီးရာ ေျမမ်ားသည်
ေပဒြဏ္ဓာန်းခ်ရပ်ဝန်းတစ်ခ်ိဳ့သားလ်ုိး၏ လုပ္ပတစ္ခက္ခန္႔အား အာဟာျဖစ္သည္အထိ
အစားအစာကို ေကၽြးေမြးုိင့်ခဲ့၏။
သို႔ေသာ္လည်း ဤမစ္ႀကီးတြင် ေက်းဇူးျပဳတတ္ေသာ
အပုိင်းတစ်ုိင်းတည်းသာလ်ွင်ေနသည္မဟုတ္ ဖ်ိက်ီးတတ္ေသာ
အပုိင်းလည္း ရွိေနသည္ျဖစ်၍ ယင်းအပုိင်းတြင်ျမစ္ေရသည္
အဆမတန္ လွိတက္ကာ တစ္ဖက္တစ်ခ်က္ ျမစ္ကမ္းပါးမ်ားေပ်ာ်
ေက်ာ္တက္စပ်ိးေရႀကီးျခင်းကို ျဖစ်ေပၚေစ၏။
ပတ္ဝန်းကင် ေဒသတစ်ခုလံုးအား အႀကီးအက်ယ္ ပ်က်ီးေစ၏။
ထို႔နာက္ ေရေဘးဒုကၡသည္မ်ားကို သန္းုင့်ခ်ျပင်
ျဖစ်ေပၚလာေစခဲ့ေလသည္။
သူ သိထားခဲ့ရသည့္အတုိင်းဆိပါက ဤမစ္ႀကီးသည္
တဝုတ်ုိင်ေျမာက္ပုိင်းေဒသတြင်းသို႔ ေရာက္သည့္အခါ
‘ျမစ္ပါျမစ်’ုိင့် ‘ယန္ဂ်ီျမစ်’ဟူ၍ ျမစ္ႀကီးုိစ္သြယ္ ျဖစ္သြားခဲ့သည်။
ထိုျမစ်ုိစ္သြယ္သည့် ‘တဝုတ်ုိင်၏ ေသာက ျမစ္ဓမၼ’ဟု လူသိမ်ားသည်။
ယင်းအမည္ျဖင့္ထူရွ ေက်ာ္ကားေနျခင်းမွာလည်း ုိစ္ဆ်ုိမ္ဒန
ေရလွိေရႀကီးက ပတ္ဝန်းက်ငေဒသအတြင်းရွိေျမမ်ားကိုေရာ
လူမ်ားကိုပါ ဒုကၡေပးေလ့ရွိေသာေၾကာင့် ျဖစ်၏။
ေဂ်ကာ့သည္ယ္ျပန္႔လြန်းလွေသာ ယန္ဂ်ီျမစ်၏ ရုံ့ထူထူ ေနာက္ကိ
လိုင်းလံုးမ်ားကိုၾကည့္ကာ ထိျမစ်၏အဆမတန ဆက်ီးမားလွေသာ
အင္အားုင့် စြမ်းရည္ကို စိတ္ကူ မုန်းဆပ်ီး သိေနသည်။
ျမစ်၏ သဘ္ဝတ္မ် ကမ္းပါးမ်ားထက္တြင္ မြဲေျခာက္ေျခာက္ အေရာင္ရွိေသာ
ေခ်ငွ်ိမ်းမ်ားတည္ရွ ေက်းရြာမ်ားကို ျမင္ေနရ၏။
ဆက်ီးၾကားဆက်ီးၾကား ျမင္ေတြ႔ေနရသည့္
ရုံ့ျဖင့္တည္ေဆာက္ထားေသာ ရုံ့ခံတပ်ားမ်၏ အေရာင္အဆင်းသည္

ရောအိမ္ေခါင္မိုးမ်ား၏ အေရာင္ျဖင့္သိပ္ၿပီး ခြဲျခား၍မရ။
ျမစ္ေရသည္ လွတ္လပ္စြာပဲ ေျမျပင္ေပၚ
ဆင္းလာသည့္အခါမ်ားတြင္ေျမျပင္အား ျပန္၍
အားသစ္ေလာင္းေပးသြားသကဲ့သို႔ ေျမျပင္ထက္
အေရးပါေသာအရာမ်ားကိုလည္း စုပ္ယူဝါးမိုခဲ့သြားသည္ဟု ထင္ရ၏။
ျမစ္ကမ္းပါးမ်ားသည္ ဖုန္မႈန္႔မ်ား လႊမ္းၿခံဳထားသည့္ႏွယ္ ရွိသည္။
ေနေရာင္၏ အၿမဲတစၦိတ္ယုပ္ဝါးမိေနမႈေၾကာင့္ အေရာင္အဆင္းသည္
မ်ားစြာေဖ်ာေတာ့လ်က္ရွိ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိေျမ၏အေရာင္သည္ မြဲေျခာက္ေျခာက္ႏွင့္
ေျခာက္ေသြ့ေသာင္းလွသည္ျဖစ္ရာ အဂၤလန္ႏုိင္ငံေျမာက္ပိုင္းရွိ
ျမစ္မ်ားေရာင္လႊမ္းေနေသာ ေတာင္တန္းမ်ား၊
ေတာအုပ္မ်ားႏွင့္ကြက္မ်ားစြာျခားနားလ်က္ ရွိေပသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ အခ်ိန္ေစာလြန္း၍ လူ
အနည္းငယ္မွသာလွၫ္ရႈးလ်က္ရွိေနေသာ အကာအကြယ္ ကင္းမဲ့ေနသည့္
ဤနယ္ေျမေဒသ၌ခင္းအားလံုးသည္ေဂ်ာ့ဇ္၏ စိတ္ကို စြဲမက္သြားေအာင္
ဆြဲေဆာင္လ်က္ရွိေလသည္။
ျမစ္ထမ္ မုိင္ရွိေျခာက္ဆယ္ခန္႔ကြာသို႔ ေရာက္သည့္အခါ တိမ္ကိုမာ႐ိသည္
ဦးပုိင္းကုိျပန္လည့္၍ ဝန္းျမစ္အတြင္းသို႔ဦးတည္ၿပီး ဝင္သည္။
ထုိအခါက်မွပင္ ေဂ်ာ့ဇ္သည္ထမ္ဆံုးအသက္မ်ိဳး ‘ရွန္ဟုိင္း’၏
အနက္အဓိပၸါယ္ကို သေဘာေပါက္လာသည္။
တ႐ုတ္စကားသင္စာအုပ္ထဲ၌ ‘ရွန္ဟုိင္း’ဟူေသာ အမည္သည္ ‘ပင္လယ္ျပင္အထက္’ဟု
ဆိုျခင္းျဖစ္၍ ဘာ့ေၾကာင့္ထုိကဲ့သုိ႔ ဆိုရျခင္းျဖစ္သည္ကုိေသာ အခ်က္ကိုပါ
နားလည္လာရေလသည္။
ေဝ့ေကာ့ၿပီးစီးဆင္းလာခဲ့ေသာ ျမစ္ရက္သည္ ေတာင္ဖူးစုိသို႔ ဦးတည္ကာ
ေကြ႔ေကြ႔ေကာက္ေကာက္ျဖတ္၍ စီးဆင္းေနျခင္း ျဖစ္၏။
ထုိျမစ္ျဖတ္ရာ ေနရာမွာ သမုဒၵရာႏွင့္
ေပါင္းစည္းဆက္စပ္ေနေသာယန္စီျမစ္၏ ရႊံ႕ႏြံမ်ား ထူထပ္ရာ
ေျမျပန္႔ဒသ ျဖစ္ေလသည္။
ေဂ်ာ့ဇ္သည္ ျမစ္၏ အထက္ဘက္ ဆယ္မုိင္ခန္႔ အကြာရွိ သင္တန္းအားျဖင့္
ႏွစ္ေပါင္းတစ္ေထာင္ခန္႔ရွိၿပီျဖစ္ေသာ အုတ္တံတုိင္းႀကီးမ်ား
ကာရံထားသည့္ ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ႕ ဘာ့ေၾကာင့္လ်က္ရွိအေနအထား
ေရွ့လွ်ာရည္ကို သိျမင္ နားလည္လာသည္။
ရွန္ဟုိင္း၏ တည္ေနရာသည္ ေက်ာင္းလွ၏။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ားစီးမ်ိဳးေနေသာ စာခ်ဳပ္စာရင္းဝင္
ဆိပ္ကမ္းၿမိဳ႕မ်ားထဲ၌ အေရာင္းအဝယ္အတြက္ အလြန္အေရးၾကီးေသာ
ေနရာတစ္ခုေနရာျဖစ္၏။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြင္းပုိင္း ျပည္နယ္မ်ားမွထုတ္ထုတ္ဆန္းဆန္း
ထြက္ကုန္မ်ားျဖစ္ေသာ ပိုးထည္မ်ား၊ ဆန္မ်ား၊ ဝါဂြမ္းမ်ား၊ ေက်ာက္စိမ္းႏွင့္
ေရႊေသာ ပစၥည္းမ်ား၊ သားေရစိမ္းမ်ားသည္ ယန္စီျမစ္အတုိင္း
စုန္ဆင္းလာၿပီး ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ႕အတြင္းသို႔ဝင္ေရာက္လာျခင္းျဖစ္၏။
ယင္း ကုန္သည္ ကုိးသန္းေရာင္းဝယ္ရသည့္ ဘ႑ာစုိစု ျဖစ္စြားမ်ိဳလာမီ
တစ္ရာစုနီးပါးခန္႔ကတည္းက ျဖစ္ေပၚတည္ထြန္လာျခင္း ျဖစ္၏။
ဘ႑ာႏွင့္ အျခားကုန္စည္မ်ားသည္ ထုိအခ်ိန္ကမာတ္ခ သမုဒၵရာမ်ားကို
ေက်ာ္ျဖတ္၍ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ ရွန္ဟုိင္း

ကုန်ေလွာင်ုံ်ုဆကီးမ်ားအတြင်းသိုေ်ရာက်ရှိလာၾကျခင်း ျဖစ်သည်။
ထိုမွတစ်ဆင့် ကုန်စာသည်းအားလုံးသည် လူဦးေရ
အမ်ားဆုံးရွိရာတ၇တ်ုံုင်ဒ်၏ အတြင်းပိုင်း ေခ်ာကြသို့
ေရာက်ရှိသြားၾကေလသည်။
ေဂဟကာ့၏ ေခါင်းထဲသို့ သူ သင္ၾကားေလ့လာခဲ့ရဖူးသည့်
သမုိင်းေၾကာင်းမ်ားသည္အဆက္ျပတ္ ဝင္ေရာက္လာေနသည်။
သူ့ မ်က္လံုးအစံုကေတာ့ ပင္လယ္ တက္လာေနသာဒီေရႏွင့်
ဆက္စပ္ျဖစ္ေပၚကာ ဝန္ထုမ်ားစု၏ ကမ္းပါးမ်ားအား ု်ကာ့တ္ေနၾကသည့်
ေရလႈိင်းမ်ားဆီသို့ေ်ာက်ေဝေးေမာေနဆဲ။
သူသည္ တ၇တ္ုံုင်ွတြင်းသို့ ဝင္ေရာက္လာသည့် အခ်ိန္ခဏ၌
ၾကည့်၍မဆံုးုံုင်ေလာက္ေအာင္ တေမ့်မ်ာေခ်င့်
ေတြ့ျမင္ေနရသည့် ၇ုံးခင်းမ်ားအေပၚစီတို့တ်ားေနမိသည့္အတြက္ သူ
ေန့စဥ္ မွန္ကန္ျပဳေနက် အလုပ္မ်ားကိုပင္ မလုပ္ျဖစ္ခဲ့ေပ။
သူသည္ သူ့ခရီးစဥ္အစ္ေလွ်ာက္လွ်ား ေန့စဥ္ နံနက္ခင်း နာရီဝက္ခန့် အခ်ိန္ယူ၍
ဝတ္ျပဳျခင်းုံးွင့်သမာက်မ်ားစာ ေလ့လာျခင်းမ်ားကို ျပဳလုပ္ခဲ့၏။
သိုေ့သာ္လည္း ယခုအခါတြင္မူ သူသည္၇ုံးခင်းမ်ားကို ၾကည့်၍
အားမရုံုင်ေသာ စိတ္ေၾကာင့္ လုပ္ေနက်အလုပ္မ်ားကို
လုပ္ဖို့ပ်င္သတ္မမရုံုင် ျဖစ္ခဲ့ေရေလ၏။
အထူးသျဖင့် ယေန့နံနက္ခင်းသည္ သူ့အတြက္ လုပ္ေနက်
အလုပ္မ်ားအေပၚ ဥေပကၡာအျပဳခံုံုျဖစ္ခဲ့ရ၏။
ထိုအသိ ဝင္လာလုိက္သည့္အခါ ေဂဟကာ့သည္ သေဘၤာ၏အေပၚကုန်းပတ္ထက္မွ
ခ်က္ခ်င်း ေအာက္ဆင္သို့ ျပန္ဆင်းလာခဲ့သည်။
သူ့အခန်းထဲသို့ျပန္ဝင္ကာ ဝတ္ျပဳျခင်းုံးွင့် တ၇တ္ုံုင်ွတြင်းခ့ဲ သူ
ေဆာင္ရွက္ရမည့် လုပ္ငန်းမ်ားအတြက္စမ္းအားုံးွင့် လမ္းေၾကာင္းမ်ား
ေပးပါရန် ဆုေတာင်းျခင်း ျပဳခဲ့၏။
သူ ဆုေတာင်းေနခုိက္ဆာပင် တိမ်ကိုမာ၇ သေဘၤာသည္ အလြန်
လူသြားလူလာ မ်ားျပားု်ပ့ဳင္ေထြးလြန်းလွေသာ
ရန်ကုန်ုံင်းဆိပ္ုံးွင့္ခ်က္ုံးွာခ်င်းဆုိင် ေရျပင္ထက္တြင် ေက်ာက္ဆူး
ခ်လိုက္ေလၿပီ။
အက်ိမပါ အေပၚပုိင်းဗလာ ျဖစ္ေနၾကေသာ ကုလီမ်ားသည္
သေဘၤာေပၚသို့ အလုအယက္တက္လာေနၾကသည်။
လူ ထမ္းုံုင်သည့် ကုန္တစာသည္းအားလံုးကို တစ္ေယာက္တစ္လက္သယ္ယူကာ
သေဘၤာေအာက္ထပ္ခဲ့ကပ္၍ ဆုိက္ထားၾကေသာ ေလွမ်ားေပၚသို့
အေျပးအလႊားပို့ၾကသည်။
ေဂဟကာ့ ရပ္ေနသည့် ေနရာမွၾကည့်ုင် ဝန္ထုး ျမစ္ျပင္ထက္ဆိမ့
လာေနၾကေသာေရယာဉ်မ်ားကို ျမင္ေတြ့ေနရေလသည်။
အရြယ္အစား အမ်ိဳးမ်ိဳးေသာ ေရယာဉ်မ်ားသည္ ကမ္းေျခုံုင့်
သေဘၤာၾကားအဆက္ျပတ္ သြားခဲသည္ ျပန္လည္လုပ္ကိုင်ခ့ဲ၏။
သေဘၤာေပၚမွ ကုန်စ်ားကို တင္လုိက္၊ကမ္းေျခသို့ ပို့၍ ခ်လိုက္ုံုင့်
အလုပ္၇ုံးပ္ေနၾကသည်။
တ၇တ္ တံုကင်း
ရြက္ေလွ်ကီးမ်ိဳးသည္လည္းယင်းေရယာဉ္အုပ္စုမ်ားထဲတြင်
အပါအဝင်ျဖစ္ခဲ့၏။
ထိုတံုကင်းကီးမ်ားခ့ဲ တပ္ဆင္ထားသည့္ဆီမီးမ်ားမွာ တ၇တ္ နဂါး

မ်က်လုံးမ်ားျဖစ္သည္။
သမိုလ္ဆန္းႏွင့္ ေလွမ်ားေပၚ၌ တင္ထားသည့္ဆန္မွာ ဝါဂြမ္းထုပ္ႀကီးမ်ား၊
ဟင္းသီးဟင္းရြက္ပြက္ၾကီးမ်ား၊ ဝုိင္အရက္ဆိုက္ကားမ်ားႏွင့္
ကၽြဲႏြားတစ္ရစၦန္မ်ားျဖစ္သည္။
ေရယာဉ္သားလံုးသည္ ကုန္သြယ္ေရာဂါဆကီးမ်ားႏွင့္ သေဘၤာဆိပ္
တံတားမ်ားၾကားတြင္ေခါက္တံုး၍ခါက္ျပန္ သြားေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ယင္းတို႔ၾကားတြင္ ဥေရာပႏွင့္ ဂ်ပန္စစ္သေဘၤာမ်ားသည္လည္း
ေအးေဆးစြာ ရပ္နားေနၾကသည္။
သုိ႔တေစလည္းထိုသေဘၤာမ်ားသည္ ရွန္ဟုိင္းခ်ိန္၌ အေျခစိုက္
ေနထုိင္လ်က္ရွိေသာ တ႐ုတ္လူမ်ိဳး ေလးသန္းအားရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့ကို
အုပ္ခ်ဳပ္ေနသူမ်ားသည္ ႏုိင္ငံရပ္ျခား တုိင္းတစ္ပါးသား
ႏွိမ္ေသာင္းသာလွ်င္ျဖစ္သည္ဟုေသာ အခ်က္ကို သတိရေအာင္
ေဖာ္ေဆာင္ေပးေနသည့္ႏွယ္ ရွိသည္။
၁၉-ရာစုေခတ္အတြင္းက ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့၌ စတင္တည္ေထာင္ခဲ့ေသာ
အလြန္ခ်မ္းေကာင္းကၽြးခဲ့သည့္ ဥေရာပ ကူးသန္း ေရာင္းဝယ္ေရးဆုိင္ရာ
အေဆာက္အဦးအုံႀကီး၏ ေရွ႕တက္စင္ကြက္ႏွာစာတြင္
လႈပ္ရွားသြားလာေနၾကေသာ တ႐ုတ္ လူစုလူေဝးကို ေငး၍ကာ
လွမ္းျမင္ေနရ၏။
ကုန္စည္မ်ားစြာ တင္ထားသည့္ ေႏြးလြည္းမ်ား၊ ကၽြဲလြည္းမ်ားႏွင့္
လက္တြန္းလွည္းမ်ားသည္ပိတ္မိ၍ ကုန္ပံု ဝုိေဒါင္မ်ားႏွင့္ သေဘၤာဆိပ္ၾကား
ဥဒဟုိ သြားလာေနၾကသည္။
ကၽြဲမ်ားႏြားမ်ားႏွင့္အတူ တပ္တပန္း ဂ်န္းကန္
လႈပ္ရွားေနၾကရသည့္အတြက္ တ႐ုတ္လူလိမ္းမွာေခၽြးေတြသံေတြျဖင့္
ရႊံရဲ့ေစုိလက္ရွိၾကေလသည္။
အဂၤလန္ႏုိင္ငံ၌ တည္ေဆာက္ထုတ္လုပ္ေသာ ခါတ္ရထားႀကီးမ်ား၊
ထရပ္သားႀကီးမ်ားႏွင့္လွ်ံမ်ားသည္ ေက်ာက္ခင္းလမ္းမႀကီးမ်ားေပၚ၌
ဥဒဟုိ ေျပးသြားလ်က္ ရွိၾက၏။
လွ်ံစီးခရီးသည္မ်ားမွာ အျဖဴေရာင္ ဝတ္စံုႏွင့္ ဥေရာပတုိက္သားမ်ား၊
ပိုးသားဝတ္စံုမ်ားႏွင့္ တ႐ုတ္မ်ားျဖစ္ၾကသည္။
ေငး၍ကာသည္ ဟိတစ္ခါ သည္တစ္ခါ
သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကသည့္အေမရိကန္ႏွင့္ ဥေရာပတုိက္သားမ်ားကိုလည္း
သတိထားမိေနသည္။
သူတို႔၏ မ်က္ႏွာထားမ်ားႏွင့္ စကားအရာမ်ားသည္ ေစာေစာက သူ
ျမင္ခဲ့ရသည့္ စစ္အင္အားမ်ိဳးလုံးပင္ ပတ္သက္ေက်ာ္ခ်ခဲ့လုံးအား
လႈပ္ရွားမ်ိဳးဆက္ခ်ိဳးေနသည့္ အသြင္ေဆာင္လ်က္ ရွိေလသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကိုက ပင္လယ္သမုဒၵရာဆက္ေနဲ႔ တူေနတယ္ဆုိတာ ခင္ဗ်ား
ေတြ႔လာရလိမ့္မယ္ဗ်ိဳ့ဘုရား ကဲလာ။
ႏုိင္ငံထဲ ေရာက္လာသမွ် အရာရာတုိင္းကို ဆားနဲ႔
ပက္သားလုိက္တာခ်ည္းပဲ”ဂ်ကၠ ဒီဗေရာ့စ္၏ စကားမ်ားႏွင့္အတူ ေဆးေပါ့လိပ္
မီးခုိးမ်ားသည္ ေငး၍ကာထံသို႔လြင့္ေမ်ာလာၾကသည္။
သူသည္ သူ႔ေဘးနား၌ လာ၍ ရပ္ေနေသာ
ျပင္သစ္မီးသားအားလွည့္ၾကည့္သည္။
သူတို႔သည္ ျမစ္ေျပာင္းကို ေက်ာ္ျဖတ္ကာ တစ္ဖက္
ဆိပ္ကမ္းအားလွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနၾကသည္။

“တခမ္းတနားေဆာက္လာတဲ့ အေဆာက္အအံုႀကီးေတြကို ျမင္ေတာ့
ဥေရာပယဥ္ေက်းမႈကို ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဒီေရာက္ေအာင္ သယ္လာတယ္လို႔
ထင္ရတယ္။
ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ားအေျခအေနအရပ္ပဲ့ပိုသိလာတဲ့ အခါက်ရင္
ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့ တကယ့္ရုပ္ရည္ကေလးကို ျမင္ရတဲ့အခါ
အက်င့္သိကၡာျဖဴစင္မႈနဲ႔ ရက္စက္မႈနည္းလမ္းေတြကို ကၽြန္ေတာ္တို႔
အကဲစီးပြားျဖစ္ဖို႔အတြက္ အသံုးျပဳေနတယ္ဆိုတာ
ေတြ႔လာရလိမ့္မယ္”ဟု ဂ်က္ ဒီဗေဒ္ဇာစ္ကသူ႔ထင္ျမင္ယူဆခ်က္ကို
ထပ္ေျပာေနျပန္သည္။
မုန္တိုင္းအထိန္း အခ်ိန္ကအျဖစ္ကို ေဂ်ဂ်ာက သတိရမိ၏။
ထိုစဥ္က ျပင္းထန္ေသာမုန္တိုင္းဒဏ္ေၾကာင့္ ဝက္ၿခံမ်ားသည္ ကီးပဲ့ကာ
အထိမွဝတ္ေတြ လြတ္ကုန္သည္။
ထိုအခ်ိန္ကဒဏ္ရာစု၏ အမူအရာသည္ အနည္းငယ္ ေပ်ာ့ေပ်ာင္းသြားခဲ့၏။
စႏၵရားအနီးဌာန စုဝိုင္းရုပ္ေနသူမ်ားထဲတြင္ သူ မပါေသာ္လည္း
ေရဆဲက်စပဲး ေသဆံုးသြားခဲ့ရသည့္ကုလိအတြက္သေဘၤာကပၸတိန္က
ျပဳလုပ္ခဲ့ေသာ ဗုဒၶဘာသာထံုးတမ္းစဥ္လာအရ
အသုဘအထိမ္းအမွတ္ပြဲတြင္သုသည္ ပါဝင္ခဲ့၏။
ထုိပြဲတြင္ သူသည္ ေဂ်ဂ်ာေတး၌ ရင္ဟာ ဂ်ပန္သေဘၤာသားမ်ား
လွပ္လွပ္ရွားေနသမွ်ကိုမတုန္ခ်လႈပ္ ေစာင့္ၾကည့္ခဲ့သည္။
ထို႔ေနာက္ေတာ့ သူသည္ က်ဆံုးသည္မ်ားကိုသို႔ဝင္ရုိယွဥ္ေတြးေငၚ်ယ္
ေနြးေထြးစြာဝင္ရွက္ေနသည့္သေဘာ ရွိေလသည္။
ဂ်ဂ်ာဗေဒ္ဇာသည္ ကမ္းေျခမွ လွမ်ားအား လွမ္းၾကည့္ေနရာမွ သူ႔စိတ္ထဲ၌
ေပၚလာသည့္ခံစားခ်က္မ်ားကို ရင္ဖြင့္ျပန္သည္။
“အဲဒီ ဆင္းရဲသားဒုကၡသည္ တစ္ခုက္ေလာက္ဟာေရာဂါေၾကာင့္
ေသၾကမယ္၊ ေတးဒုကၡ တစ္ခုခုေၾကာင့္ ေသၾကမယ္၊ အဲဒီ
အျဖဳတ္ဆုိးေတြနဲ႔ အသက္ဆံုးဆံုးပည့္ဆုံး ရင္ဆုိင္ၾကရမွာ။
ေတာပုဝင္း ေဒသေတြမွာဆုိရင္ သူတို႔ခမ်ာ အင်္ဂ်က္ပ်က္ မြဲးမတ္ေတြရဲ့
ျပစ္တင္ခန္း၊ ဆဲဆိုမႈနဲ႔ဆုိပစ္မွဴးေတြကို အလူးအလဲမ့္ ခံၾကရတယ္။
ဒီၾကားထဲ ေျမပုဝင္ေတြရဲ့ ဒုိပ့္စက္ကလူျပဳမႈေတြကိုလည္း
ခံၾကရဦးမွာေသးတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ဒီဆင္းရဲသား တဝက္ေတြကို အစုလုိက္အၿပံဳလုိက္ စာခ်ဳပ္ခင္
ဆိပ္ကမ္းၿမိဳ့ေတြဆီ ပို႔ၾကတယ္။
ဒီၿမိဳ့ေတြကို ေရာက္လာၾကတဲ့အခါ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ခင္ဗ်ားတို႔ လူစုေတြက
အရင္းရွင္လက္ေဝခံ တဝက္ေတြကို ကုလီတဝက္ေတြအတြက္ ထိုက္သင့္တဲ့လုပ္ခ
ေပးၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့အဲဒီ လက္ေဝခံ အရင္းရွင္ေတြက မျဖစ္ေလာက္ လုပ္ခေလးကိုပဲ
ေပးၾကတယ္။
အဲဒီေတာ့ကုလီဆိုတဲ့ တဝက္သာလုပ္သမား မိသားစုေတြခမ်ာ မေသ၌ုံ စားၿပီး
မအားေအာင္ ေနၾကရတဲ့ဘဝထဲမွာ နစ္နစ္ေနၾကရတာေပါ့။
အဲဒီေတာ့ လက္ေဝခံ အရင္းရွင္ေတြဟာ
ကုလီေတြရဲ့ေခၽြးေတြအေပၚမွာ ေျခနဲ႔နင္းၿပီး
ခ်မ္းသာလာေနၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ လူစုကလည္းအားလံုးအဆင္ေျပေစမယ့္ ကုန္သြယ္မႈကို
ခ်မွတ္ ေဆာင္ရြက္ဖို႔ မစဥ္းစားေတာ့ဘူး။

ဘာကိုမှမျှမင့်တဲ့ မ်ကျွမင်လို့ ခီးေနဟုကတယ့်”“အဂၤလိပ်-တ၇တ့်
သာသနာျပဳအဖြဴ၇်ကေတာ့ မ်ကျွမင်လို့ မလုပ်ပါဘူး”ဟု
ေဂဲကွက်ေအးေအးေဆးေဆး ျပန်ေျပာသည်။
“ကဖြန်ေတာ့်ဖြ၇်အဖြဲ၇်တြဟာ ခရစ်ယာန်ရဲ့ဏ်း
အမ်းဆက်းကုကယ်ဖြားျပဳထားဟုကတာပါ။
သူတို့၇်ဟာ လူေတြအမ်းဆက်းဟုကားမ်ာေနဖုပီး နည်းမီးစုံနဲ့၇်
လူေတြကွိကုည်ဖို့၇် အားထုတ်ေနဟုကတာပါ”ဒီဖေဖ္ဝါ့က ပခံုးနှဝှဖ်ကို့
တြန်၇်လုတ်သည်။
“သာသနာျပဳေတြဟာ ဥရောပအေလ့အထေတြနဲ့၇် အမူအက်င့်ေတြကို
တ၇တ်းုိင်ံအတြင်းပုိင်းအထိ ယူသြားေနဟုကတယ့်။
ခင်ဗျားတို့၇်အေနနဲ့၇် ခင်ဗျားတို့၇် ေရာက်ေလရာရာ၊ သြားေလရာရာမ်ာ
ိုင်ံျခားကုန်ပစ္စည်းအသစ်တန်းေတြအတြက် ကူးသန်းေရာင်းဝယ်မှ
အသစ်တစ်ခု ေပၚေပါက်လာေအာင်ြမ်းေဆာင်ေပးေနဟုကတယ့်။
“ခင်ဗျားတို့၇် တည်ေထာင်ေပးထားခဲ့တဲ့ သာသနာျပဳေက်ာင်းေတြက
တ၇တ်သာသာျပန်ဆရာေတြနဲ့၇် စကားျပန်ေတြ
မွန်းနေမြးထုတ်ေပးေနဟုကတယ့်။
အဒီလူေတြက ဥရောပကုန်သြယ်ေရး၇်ုံးေတြမ်ာ
အလုပ်ဝင်ကုြင့်ေနဟုကတယ့်။
ခင်ဗျားတို့၇်ရဲ့ အဒီ ျပဳစုထိန်းသိမ်းမှုအလုပ်ေတြအတြက် အလ်ဲေဒြေတြ
ဘယ်လာသလဲ။
တ၇တ်လူမျိဳး လက်တ်ဆုပ်စ်ာရဲ့ စိတ်ဓါိင်းလြတ်ေျမာက်မှု ကယ်တင်ေရးကို ခင်ဗျားတို့၇်
လုဖ်ေနခ်ိန်မ် အလ်ဲေဒြေတြက အဲဒီကုန်သြယ်ေရးသမားေတြဆီက
လာေနတာ”“ကဖြန်ေတာ်ကတော့ ခင်ဗျားေလာက် တ၇တ်ျပည်သ်ေဟကာင်း
သိလာရရင်လည်း ခင်ဗျားလိုအျပစ်ခ်ည်းျမင်ဘာေတာ့ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ေဂဲကွက်က
ေျပာသည်။
“ကဖြန်ေတာ် အလ်တ်စ်ခါေျပာခဲ့ဖူးသလိုပဲ တ၇တ်ျပည်သ်ေဟကာင်းကို
ခင်ဗျားကကဖြန်ေတာ့်ထက် ပိုသိမ်ာပါ”“ဟာ... အဲဒါကေတာ့ မမ်နှုိင်ပါဘူး”ဟု
ေဂဲကွက် ကန့်၇်ကြက်ကားေျပာသည်။
“ေအးေလ၊ သ်ုေတာ့ ထင်လို့၇် မရတာကေတာ့ အမ်နဲ့”ဟု ဒီဖေဖ္ဝါ့က
ေျပာသည်။
“ေရွးစကားပံု တစ်ခုရှိတယ့်။
ိုင်ံျခားသား တစ်ေယာက်ဟာ တ၇တ်ိုင်ံကို ေရာက်လို့၇်တ၇တ်ေျမေပၚ
ေျခခ်မိတဲ့ ေန့၇်မ်ာပဲ တ၇တ်ျပည်သ်ေဟကာင်း ေကာင်းေကာင်းသက်ေသ
ြားလြားိုင်တယ့်။
ဒါေပမဲ့လို့၇် သူ အလ်ဲတုန်းက ေလ့လာထားခဲ့သမ်ွ
အရာရာတုိင်းကေတာ့သူ၇်ဦးေခါင်းထဲမ်ာ အပ်အျပင် ရှိေနဆဲပဲ။
“တ၇တ်ျပည်ဟာ ိုင်ံစု အနည်းငယ်ဟကာဟကာေနစပီးသြားတဲ့ အခါမ်ာေတာ့
သူ၇်စိတ်ထ်ဝင်စားပ်ေထြးလာတယ့်။
ေစာေစာပုိင်းက ေလ့လာ သိရှိထားခဲ့သမ်ွအရာေတြကို
တတ်ိုင်ုိသ်မ်ွအ၇ုးအမူး ဖက်ြယ်ထားေနေပမဲ့ စိတ်ကတော့ သ်ပ်ရှင်းေတာ့ဘူး။
ဒါေပမဲ့ ခက်ေနတာက တ၇တ်ျပည်သ် ိုင်ံးအဟကာဆက်ဆီး
ေနခဲ့တဲ့လူတစ်ေယာက်ေတာင် ဒဏ်ရာဆန်းတဲ့ ိုင်ံနဲ့၇် ပတ်သက်လို့၇် ဂါ ဘာမ်ွ
မသိနားမလည်ေသးပါလားဆိုတဲ့ စိတ် အစမဲဝင်ယ့်။
အစာ မစားခင် ဟင်းခ်ိကို ေမသာက်ဘဲ အစာ စားပီးခါမ်ွ ဟင်းခ်ိကိုေသာက်ဘဲ

လူမီးမဟုတ်ဘူး။
ဗပီးေတာ့ ကြန္ခါကို ‘ေတာင္ကရပ္ျပ အပ္’ လို႔ ေခၚေတဲ့လူေတြ၊
ဒီလူေတြအေၾကာင္း ထိထိဝင့္ဝင့္ သိနားလည္ဖို႔ဆုိတာ အလြန္ခဲယဲ့ခဲ့
ကိစၥဆိုေတာ့”ဒီဗေဒၶစ္ကည္ စကားကို ျဖတ္၍ ရယ္ေမာလုိက္သည္။
သေဘၤာဆိပ္ခံ တံတားဆီမွေပါင္းမ်ားတပ္ သမလုန္ကားသည္ တိမ္ကိုမာ႐ု
သေဘၤာေဘးသို႔ အစုအျပံဳလုိက္ ေရာက္လာၾကသည္။
ခရီးသည္မ်ားသည္ သေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚတြင္ ရြရြစီစီ
ျဖစ္သြားေနၾကသည္။
သူတို႔သည္ေသေဘၤာေပၚမွ ဆင္းရန္ ေလွကားဆီသို႔
ေလွ်ာက္သြားေနၾကသည္။
အမ်ားစုသည္ ေဂ်ာက္ေရွ႕ခ်ဳိ့ရယ္ကာ လက္ပြဲေႏွာက္ယွက္ကသည္။
ခရီးသည္မ်ားၾကားတြင္ ပါလာသည့္ လူေမ-လင္းႏွင့္
သူ႔အစ္ကိုတို႔အား ျမင္လိုက္ရသည့္အခါ ေဂ်ာက္သည္ သို႔ဦးထုပ္ကို
ေျမႇာက္၍ ေခါ္ယမ္းျပသည္။
တ႐ုတ္ေလးအားၿပံဳး၍ ႏႈတ္ဆက္ဝံုသာမက မဂၤလာေန႔ခင္းပါ ဟူေသာ
စကားျဖင့္ပါ ႏႈတ္ဆက္သည္။
လူေမ-လင္းသည္ အျပာေရာင္ႏွင့္ ႏုိ႔ႏွစ္ေရာင္ အဝတ္အား
ဝတ္ထားသည္။
အျပာေရာင္ပုိးစည္းႀကိဳး တပ္ထားသည့္ ဦးထုပ္ကို ေဆာင္းထားသည္။
ဝတ္ဆင္ထားပံုမွာ သူ႔အသားေရာင္ႏွင့္လုိက္ဖက္သည္ျဖစ္ရာ သူ႔အလွသည္
အျမင့္ဆံုးသို႔ ေရာက္ေနသည္။
လူေမ-လင္းသည္ေဂ်ာက္၏ ႏႈတ္ဆက္မႈကို အၿပံဳးျဖင့္ တံု႔ျပန္သည္။
ေဂ်ာက္၏ မ်က္လံုးအၾကည့္သည္ လူေမ-လင္း ေလွကားထိပ္ေရာက္သည္အထိ
ထက္ၾကပ္စြာ လုိက္ၾကားလက္ခံေလသည္။
ေဂ်ာက္သည္ တုိင္ဖြန္းမွန္ကုိင္း အျမင့္ဆံုးေရာက္သြားခ်ိန္ခဏ၌ လူေမ-
လင္းႏွင့္ေရာသူ႔အစ္ကိုႏွင့္ပါ စကားေျပာခြင့္ မရခဲ့ေတာ့ေပ။
အခုလို သေဘၤာေပၚမွ ဆင္းသြားေတာ့မည့္အျဖစ္ကို ျမင္လုိက္ရသည့္အခါ
သူ႔ရင္ထဲတြင္ ဆံုး႐ံႈးမႈတစ္ခုႏွင့္ ရင္ဆုိင္လုိက္ရသည့္ ႏွယ္
ခံစားေနရေလ၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ သူ အလ်င္အျမန္ ဆင္းသြားခဲ့မည္ ဆိုပါမူကား လူေမ-
လင္းတို႔အား မီးုင္ဖြယ္ရာရွိ၏။
အကယ္၍ ကံေကာင္းပါမူကား သူသည္ လူေမ-လင္းတို႔ႏွင့္
သမလုန္တစ္စီးတည္း လုိက္ပါခြင့္ရႏုိင္ဖြယ္ရာ ရွိ၏။
ထို႔ေၾကာင့္ သူသည္ ဂ်ဴဗေဒၶစ္ဘက္ ကတၱီကယာလွည့္ကာ
လက္ဆြဲ၍ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ဂ်ဴတ္ခါင္ မြန္ယီယာ ဒီဗေဒၶစ္၊ ဘယ္အရာပဲျဖစ္ျဖစ္
မလြယ္လူးဆိုတဲ့အသိဝင္ေအာင္ေျပာျပေပးတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ္
ေက်းဇူးတင္ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ တ႐ုတ္ျပည္မွာ ေကာင္းေသာအလုပ္ရဖို႔အတြက္ ကၽြန္ေတာ့္ကို
ဘုရားသခင္ ခြန္အား ေပးလိမ့္မယ္လို႔ေမွ်ာ္လင့္ထားပါတယ္
ခင္ဗ်ာ”“ကၽြန္ေတာ္ကလည္း ခင္ဗ်ားကိုေကာင္းပါေစလို႔
ဆုေတာင္းလုိက္ပါတယ္”ဟု ဒီဗေဒၶစ္ကေျပာကာ ေဂ်ာက္၏ ေသတၱာကို
ထမ္းလာေသာ ကုလီအား ပိုက္ဆံထားရာမွ လမ္းဖယ္ေပးသည္။
တ႐ုတ္ကုလီသည္ ေခါင္းတစ္ခ်က္ ဟပ္ကာ သူတုိ႔အနီးမွ

သေဘာေလကန္ေသတုိင္ဆိုသို႔ ဖြဲ့စနဲ့ျမည္သြားသည္ဆုိ တံေတြးတစ္ခ်က္
လွမ္းေထြးလိုက္သည္။
ျပည္သူမ်ားသည္ကိုယ္တုိင္တစ္ကို ပင့္ခ်ၿ ေဂ်ာ့ကားအား လွမ္းၾကည့္သည္။
“စကားမစပ္ ခင္ဗ်ားကို ေျပာျပဦးမယ္၊ မြန္ဂ်ီယာ ကဲလာ”ဟု
ဒီဇယ္ရုပ္ကမလိုတမာသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“ကြန္ျမဴနစ္ေတြမွာ စကားတစ္ခြန္းအသစ္ေပၚေနတယ္။
သူတို့ေ႔ျပာေနတာက တကယ္လို႔သာ တ႐ုတ္ျပည္ကို တိုက္ေတြနဲ့
ေထြးေအာင္ ေသြးေဆာင္လို႔ရမယ္ဆိုရင္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံထဲမွာ
ေရာက္ေနၾကတဲ့ ႏုိင္ငံျခားသားေတြအားလံုး တိုက္ေတြပလုယူထုတ္ခ်ိန္
ေသကုန္ၾကမယ္ တဲ့”

ရှေ့ဂယက်မြားထေနေသော လိုင်းလုံးဆကီးမြားသည့် ကာသေဟိုတယ်နှင့်
မက်နေဂျာခင်းဆုငွေကြေးကို ဆိပ်ခံတံတားဇာ၊ လွတ်ကားထစ်ခြားဆီသို့
ဆုညံစြာ ဧအာ်ပြမည်ပေး ဧပြးလာ၇်ကွတ်လိုက်ဇာ။
စည်ကမ်းပတ် ခိုးဝင်လာနေသော ဒီဇေနရာနှင့် ဝမ်းပျိုးပြစ်ဇာ
ဧရစ်းဧဟကာင်းတို့ထိပ်တိုက် ဧတြို့လိုက်သည့် အခါတုိင်း လွှ၊
သမလုန်၊ တုန်ခင်း၊ စသော ဧရယာများသည်စွဇ်မှ အေပင့်သို့
ပြာတက်ကြွားပေး ဧနာက်စွဇ်အဟကာတြင်
ဧအာက်ကဧရေပင့်သို့ပြန်လာဧလသည်။
လု ခိယာအိုသည် သူ့ထုံခိုမွ ထကာ သူ့နွမဇာ လက်ကို လွှမ်းခြေရန်
တာစွလ်က် ရှဇာ။
ထိုအခိုက်တြင် ဧဝေါ်ကွသည် ပဗ်ာကသီပင် သမလုန်ဇာ ပဲ့ပုိင်းမွေနှ၍
ကမ်းပေါ်ပင့်သို့လွှမ်းတက်လုိက်သည်။
ထို့နောက် လင်ပြန်ခြာ ဧနာက်ပြန်သည့်လုိက်ပေး သူ့ ညာလက်ကို ဧမ-
လင်းထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။
ဧမ-လင်းအား ကမ်းပြခေပင့် တက်နုိင်ရန်
ကူညီပြခင်းပြဖစ်ဧလသည်။
ဤအခုိက်တြင် သမလုန်သည် အေပင့်သို့ ပြာတက်ကြွားလရာ ဧမ-လင်း
မက်နေသည်မသိမသာ ပဗ်ြွားသည်။
စိတ်ရှုပ်းသြားသည်ို့ ဧဖာ်ပြုလုက်ပြခင်း ပြဖစ်ဇာ။
သမလုန်ပြန်လာသည့် အခါတြင်မူ ဧမ-လင်းဇာ အေနအထားသည်
ပြန်သည်ပြစ်ခြားသည်။
သူသည် ဧအးဧဆးဧသော မ်က်နှာထားပြဖင့် အျဖ်ဧရာင့်ကြိုတ်ြစ်ထားဧသာ
ဧသးသြယ်ထပသည့် လက်ကို ဧဝေါ်ကွဆီသို့ လွှမ်းဧပးသည်။
ဧဝေါ်ကွက ဖ်ဝန် ခြဲယူဖပ်းအားပြဧပးလုိက်သည့်အခါ ဧမ-လင်းသည်
ယံုကြည်မှုအျပည့်ပြဖင့် ဆိပ်ပေါ်သို့လွှမ်းတက်လုိက်သည်။
“ဧကာ်းဇူးတင်ပါတယ် မစ၁တာ ကလ်ာ” ဧမ-လင်းဇာ အဖပ်းသည်
သူ့အတြက် ဧနြးဧထြးစရာဧကာင်းလွဇာ။
ဤစကားကို ဧပြာလုိက်ခြင်း ဧမ-လင်းဇာ မ်ကွဲုးအစံုသည်
ဧဝေါ်ကွဇာမ်က်ဝန်းမ်ားအေပင့် စူးစိုက်လ်က် ရှိသည်။
သို့သာ်လည်း ဆိပ်ခံတံတား ဧလွကားထိပ်ပေါက်သည့်နှင့်စွပ်ပြီင်က် ဧမ-
လင်းသည် သူ့လက်ကို ဧဝေါ်ကွ လက်ထဲမွ ဖ်ဝန်ချပန်မ်းလုိက်သည်။
“စနှာရား တီးပေးခဲ့တဲ့အတြက် ဧကာ်းဇူးတင်ပါကား ဧပြာဖို့ မေန့်ညက
အခါအခြင့်မသင့်ခဲ့ဘူး”ခ်စ်စရာဧကာင်းလွသည့် ဧမ-လင်းဇာ မ်က်နှာကို
တည့်ကည့်ကည့်ကာ ဧဝေါ်ကွက ဧပြာသည်။
ထိုအခါ သူ့ခင်သည် လနှာရပါဇာ။
“ခင်ဗျား စနှာရား တီးသြားပံုကို ကဖြန့်ဧတာ့ ဘယ့်ဧတာ့မွေမှုိုင်ဘာ
မဟုတ့်ဧတာ့ပါဘူး”ဧမ-လင်းက ဖပံုးသည်။
သူ့အဖပံုးသည် ပေဟဒ္ဒိ ဆန္ဆေခ်သည်။
“ဒါဧပမဲ့ စနှာရားတီးတာက ဘာမွမျဖစ်ဧလာက္ပါဘူး”ဘာ ထပ်ဧပြာရမွန်း
မသိဧတာ့သည့် ဧဝေါ်ကွသည် ဧမ-လင်းဇာ မ်က်နှာကိုသာ
စူးစူးရဲရဲဖ့ကည့်ဧနသည်။
“ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်စုံက သိပ်ကို လှပါတယ် မစ၁လုဧမ-လင်း၊ ပါရီက
ဝယ်လာတယ်ဆို့ထင်ပါတယ်”“ကဖြန့် အစ်ကရဲ့လက်ဆောင်ပါ မစ၁တာ
ကလ်ာ”ထိုခဏတြင်း ဧမ-လင်းဇာ အစ်ကိုသည် အဖပံုးရိုလွှးမှုးစခံိကာ

ေလကားထိပ္သို႔ေရာက္လာသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ထိုအၿပံဳးေနာက္၌ ရွိေနသည့္ တင္းမာခက္ထန္မႈကို
ေဂ်ာ့ပ်ထိမဆံုးအဆက္မွ် သတိထားလိုက္မိ၏။
“ေမ-လင္းကလည္း ကၽြန္ေတာ့္လုပ္ ေရွးေဟာင္း
တ႐ုတ္အလွအထေတြကို ေျပာင္းပစ္ဖို႔အခုိင္အမာ ဆံုးျဖတ္ထားတဲ့
မိန္းကေလးပါ။
မိန္းကေလးေတြကို ဧည့္ခန္းထဲမွာ ထားေလ့ရွိတဲ့အလွျပ
ပန္းအုိးေတြလို သေဘာထားတဲ့ အယူအဆက အတိတ္က ဟာပါ”လု
ခ်ယာအုိကသူ႔လက္ကို ကမ္းေပးကာ ေဂ်ာ့၏ လက္ကိုဆြဲ၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ဂြတ္ဘုိင္ မစၥတာ ကလာ”“ကၽြန္ေတာ္တို႔တစ္ေတြ တစ္ခ်ိန္ခ်ိန္မွာ ျပန္ၿပီး
ဆံုမိၾကလိမ့္ဦးမယ္လို႔ ေမွ်ာ္လင့္ပါတယ္ဗ်ာ” ေဂ်ာ့ကေမ-လင္းဘက္
လွည့္ကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားက သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ ျဖစ္ေနေလေတာ့
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ေလွ်ာက္ကမယ္လမ္းမွန္းေတြ့ဟာ ဆံုမိျဖတ္မိဖို႔ မလြယ္ေပဘူး
ထင္တယ္ မစၥတာ ကလာ၊ ဂြတ္ဘုိင္”ခ်ယာအုိသည္ သူ႔ႏွမအား ေခၚ၍
ဟားပန္းခပ္ လွမ္းသြားလာေနၾကေသာေသေဘၤာက်င္း ကူလီမ်ားႏွင့္
တုန္ခင္းသမားမ်ားၾကားမွ ျဖတ္ကာ ေလွ်ာက္သြားလ်က္ရွိ၏။
ေဂ်ာ့သည္ ယုန္ေဖာင္းဝတ္ ယာဥ္ေမာင္းတစ္ဦးႏွင့္
ခမ္းနားေတာက္ပလြန္းလွေသာေမာ္ေတာ္ကားႀကီး တစ္စီးအား
လွမ္းျမင္ေနရသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔နာမည္ ေခၚသံကိုၾကားလုိက္ရသျဖင့္ ဖ်တ္ခနဲ
လွည့္ၾကည့္သည္။
လူအုပ္ၾကားမွ ျဖတ္၍ ၿပံဳးရယ္ကာ သူ႔ထံေလွ်ာက္လာေနသည့္
လူျဖတ္စေယာက္။
“ေဂ်ာ့ကာ့ ကဲလာပါလား၊ ကၽြန္ေတာ္က ေလာရင့္ ဖရန္လင္ပါ။
ခင္ဗ်ားကိုသာသနာျပဳေဂဟာ လုိက္ပို႔ေပးဖို႔ လာႀကိဳတာပါ”အသားအေရ
ျဖဖပ္ျဖဴေရာ္ရဲ့ မ်က္ခုံတြဟူးေသာ
အနက္ေရာင္ဝတ္စုံဝတ္ထားသည့္ဂ်ာလပ္ဖမီးသားတစ္ဦးသည္ သူ႔လက္ကို
ေဂ်ာ့ဆီ ထုိးေပးကာ လင့္ျမန္စြာလက္ဆြဲႏႈတ္ဆက္သည္။
ေဂ်ာ့အမည္ပါ ကတ္ျပားကေလးမ်ား ခ်ိတ္ထားသည့္
ေသတၱာႏွင့္ခ်ိန္ညွိလယ္ပ်ားကို ျမင္လိုက္သည့္အခါ ကူလီမ်ားဘက္သည့္၍
ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့သံုးတ႐ုတ္စကားျဖင့္ ပစၥည္းမ်ားကို သယ္ေပးရန္
ေအာ္ေျပာေနသည္။
တ႐ုတ္ကူလီမ်ားသည္ ကုန္ပစၥည္းမီးစံုကို ဝါးလံုးႀကီးမ်ားတြင္ စြပ္ကာ
ေရွ့တစ္ေယာက္ေနာက္တစ္ေယာက္ ထမ္းလာၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
ဖရန္ကလင္သည္ ေဂ်ာ့အားေရွ့မွဦးေဆာင္ကာ လန္ခ်ားသမားအုပ္စုသို႔
ေခၚသြားသည္။
လန္ခ်ားသမား အမ်ားစုမွာလည္းသေဘၤာက်င္း ကုန္တင္ကုန္ခ် အလုပ္သမားမ်ားလိုပင္
အကၤ်ီမ်ား ဝတ္ဆင္ထားၾက။
အားလံုးသည္လန္ခ်ားမ်ား ေရွ့၌ရပ္ရာ ခရီးသည္ ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနၾကသည္။
ဖရန္ကလင္ လက္ျပၿပီးေခၚလုိက္သည့္အခါ လန္ခ်ားသမား ဒါဇင္ခန္႔သည္
သူ႔ထက္ကို အလုအယက္ေျပးလာၾကသည္။
ေလာရင့္ ဖရန္ကလင္ ေရြးလုိက္ေသာ လန္ခ်ားသမားသည္
ဒူးဝွက္ေထာက္၍ထုိင္ကာ သစ္သား ဝင္ပုိးမ်ားကို ကုိင္ေပးထားသည္။

ေလာရင့္ ဖရန္ကလင္သည္ ဦးေခါင္းကိုငံု႔ကာ လန္ဆြဲအတြင္း ဝင္ထုိင္သည္။
ေဂ်ာ့ကြာမူ ဂ်ာတရက္ ဘာလုပ္၍ ဘာကုိင္စမန္းမသိျဖစ္ကာ
သူ႔အားၾကည့္ေနသည့္ လန္ဆြဲသမားအား ျပန္ၾကည့္ေနသည္။
အက်ႌတုံးလံုးႏွင့္ လန္ဆြဲသမားသည္ ေဂ်ာ့ေခါင္းကို
ကိုင္ထားရင္ေနျခင္းျဖစ္၏။
သူ႔ေခါင္းၾကီးသည့္ အဝတ္အစားမွာ ေခၽြးမ်ားျဖင့္ စိုရႊဲေနသည္။
ကဥ္းေျမာင္းလွေသာ မ်က္နာအစုိသည္ ေဂ်ာ့အား စူးစိုက္လ်က္ရွိ၏။
လန္ဆြဲသမားဏာတစ္ကိုယ္လံုးသည္ ေခၽြးမ်ားျဖင့္ စိုရႊဲလ်က္ရွိသည္ျဖစ္ရာ
သူ႔ထံမွ လာေနေသာ ေခၽြးနံ႔သည္ေဂ်ာ့အတြက္ မႏွစ္ၿမိဳ့စရာ
အနံ႔အသက္ျဖစ္ေနေပသည္။
“ဘယ္ဆိုလဲ၊ ခင္ဗ်ား အဆင္ေျပရဲ့လား”ဖရန္ကလင္၏ အသံ ၾကားလိုက္ရသျဖင့္
ေဂ်ာ့က အသံလာရာ လန္ဆြဲသို့လွမ္းၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ဒါေတြကို စီးသြားရမွာလား”ဟု
စိတ္မသက္မသာသံျဖင့္ ေမးသည္။
မ်က္နွာႏွင့္ သာသနာျပဳက ရယ္သည္။
“လန္ဆြဲနဲ့ ေတြ့စမိုရ္ ခင္ဗ်ားမွာ ေရာဂါတကူးပဲ။
ဥေရာပဘက္က ေရာက္စ လူတုိင္းဟာ ဒီလိုပဲျဖစ္တတ္ၾကတယ္။
မၾကာခင္ ေပ်ာက္သြားမွာပါ။
တကယ္လို့ ခင္ဗ်ားက လူသြေတဲ့ ယာဥ္ခို့ မစီးဘူးလို့ ျငင္းလုိက္ရင္
တ႐ုတ္ကုလိရဲ့ ပါးစပ္ထဲကထမင္းလုတ္ကို ဆြဲထုတ္လုိက္သလို ျဖစ္သြားေတာ့မေပါ့။
ကဲဗ်ာ လန္ဆြဲထဲ ဝင္ထုိင္လုိက္ေတာ့။
သူ႔ခမ်ာမွာကလည္း ဒီနည္းက လြဲၿပီး တျခားနည္းနဲ့ အသက္ေမြးလို့မွ
မရတာဘဲ”ေဂ်ာ့သည္ ဖရန္ကလင့္ စကားကို နာခံကာ လန္ဆြဲထဲ ဝင္ထုိင္သည္။
သူထုိင္ခံသည့္ေနရာတြင္ ေစ်းသည္မ်ားသည္ သူ႔လန္ဆြဲအား ဆြဲ၍
ဖရန္ကလင့္လန္ဆြဲေနာက္မွ ေျပးလုိက္သြားသည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လံုး လန္ဆြဲမ်ားသာမက္ေၾကးလွည္းမ်ား၊ ကၽြဲလွည္းမ်ား၊
လက္တြန္းလွည္းမ်ားကိုပါ ျမင္ေနရ၏။
အခ်ိဳ့လက္တြန္းလွည္းမ်ားအား တြန္းလာေနၾကသူမ်ားမွာ တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီး
ကုလီမ်ား ျဖစ္သည္။
ဤၾကားထဲမွပင္ ဓါတ္ထားဆကီးမ်ား၏ အသံမ်ားသည္ မၾကာခဏ
ထြက္ေပၚလာတတ္သည္။
ဘယ္ဆုံးၾကည့္ၾကည့္ အေဆာက္အအံုတုိင္း၏ ေရွ့မ်က္ႏွာစာတြင္
ေအာက္ခံ အနီေရာင္ပန္းကန္ျပားေပၚ၌ ေရႊေရာင္ တ႐ုတ္စာလံုးဆကီးမ်ား
ေရးထားသည့္ နီယြန္စည္း စာတန္းဆကီးမ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
ထိုစာတန္းဆကီးမ်ားကို ၾကည့္သည္မွာ မ်က္စိေတြ က်ိန္းလွပါတိသည္။
ႏြားလွည္းမ်ား၊ ကၽြဲလွည္းမ်ား၊ ေမ်ာ္ေတာ္ကားမ်ား၊
ထရပ္ကားဆကီးမ်ားႏွင့္ လန္ဆြဲမ်ားသည္ ဆန္ဒမ်ားသား ပန္ခ်ပ် လမ္းျပရဲအား
ေက်ာ့ပတ္ကာ သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကသည္။
လမ္းျပရဲ တားထား၍ သူ႔လန္ဆြဲ ရပ္ေစာင့္ေနခုိက္တြင္
ေဂ်ာ့သည္ဤသို့ပတ္ဝန္းက်င္ကို တေစ့တေစာင့္း ၾကည့္ေနမိသည္။
အက်ႌဝတ္လံုခ်ည္ကိုင္မ်ား ဝတ္ဆင္ထားသည့္
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားဆကီးမ်ားသည္ကုိ ထိမ့ဲ ျဖစ္ဟန္ရွိ၏။
အခ်ိဳ့ လန္ဆြဲမ်ားေပၚမွ တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးမ်ားသည္ ေပါင္တစ္ဖက္ခြဲခ်ိဳဆမ္း
ပိုးသားဝတ္စုံမ်ား ဝတ္ထားၾကသည္။

အမ်ားအားျဖင့္ ထိုအမ်ိဳးသမီးမ်ားသည္ သူတို႔မ်က္ႏွာမ်ားကို
ေပါင္ဒါမ်ားျဖင့္ ထူထပ္စြာ လိမ္းက်ံထားၾကၿပီး မ်က္ႏွာမ်ားကို
ဖေယာင္းပုဆိုးထိန္းကေလးမ်ားျဖင့္ ကြယ္ထားၾကသည္။
ယင္းတို႔မွာ ျပည့္တန္ဆာမ်ားေပတည္း။
တစ္ေနရာတြင္ ေခြးမ်ားစိုရေအာင္ ေနသည့္ က်မန္စစ္ေယာက်ာ္သည္
ေဆးျပင္းလိပ္ကို ခဲ့ပါခဲထားရင္းျဖင့္ သူ႔လန္ဘားသမားအား အဂၤလိပ္ဘာသာ
မေတာက္တစ္ေခါက္ျဖင့္ ညစ္ညမ္းစြာဆဲေရးတိုင္းထြာလ်က္ရွိ၏။
လူသြားလူလာ မ်ားျပားဂ်ိဳးပြဲေထြးလွသည့္
ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚတြင္မူ အျဖဴေရာင္ အေနာက္ထုိင္း ဝတ္စုံဝတ္
အေနာက္ထုိင္းသား အမ်ားအျပားသည္ သူတို႔ႏွင့္ခ်ိဳ၍ေနၾက၏။
အကာအကြယ္ရွိ တရားဝင္ ရယ္ကာ အာ၌၏ အဆက္ဆံုးၿမိဳ့ေတာ္ႀကီး
အတြင္း၌ခ်ိဳလွ်က္ မင္းမူလ်က္ ရွိၾကေလသည္။
သူတို႔သည္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားၾကား၌ သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
ပတ္ဝန္းက်င္အစုတ္စုတ္အျပတ္ျပတ္ ျဖစ္ေနေသာ သူေတာင္းစားမ်ား၊
လမ္းေဘးေဈးသည္မ်ား၊ အထမ္းသမားေဈးသည္မ်ား၊ လမ္းေထာင့္မ်ား၌
မင္းမဲ့ခြီးႏွင့္ စုတ္တာမ်ား ေရွ႕တြင္၍
ထုိင္ေနၾကသည့္အတြက္ စားေရးသုမ်ားအား သူတို႔သည္ လံုး၀ ဂ႐ုမထား။
အခ်ိဳ့တ႐ုတ္မ်ားသည္ စတုိးဆုိင္သက္ေရွ႕၌ရပ္ကာ မွန္ျပတင္းမ်ားဖမွန္၍
အတြင္းသို႔ေခ်ာင္းၾကည့္ေနၾကသည္။
အတြင္းဘက္တြင္ ၿဗိတိန္ႏုိင္ငံလုပ္ခန္မ်ား၊ သိုးေမြးထည္မ်ား၊က်မန္းေရႏွင့္
သားေရထည္စသည္းမ်ား၊ ျပင္သစ္ႏုိင္ငံထြက္ ဂါဝန္မ်ား၊
တ႐ုတ္ျဖထည္မ်ားႏွင့္ေက်ာက္စိမ္းမ်ား၊ ဆုိင္ထြင္းမွာေရာ ဆုိင္ျပင္၌ပါ
ဥေရာပသား လူျဖဴမ်ားအား ျမင္ေနရ၏။
သူတို႔သည္ အခ်င္းခ်င္း စကားေျပာေနၾကေသာ္လည္း အသားဝါႏွင့္
အသားညိဳ လူမ်ားႏွင့္ေရာေႏွာျခင္းကား မရွိၾကေခ်။
ယာဥ္သြားယာဥ္လာပိတ္ဆို႔ျခင္းသည္ ေျပသြားသည္။
ေဂ်ကာ့၏ လန္ဘားသည္ေရွ႕သို႔ဆက္ေျပးသည္။
ပူးျပင္းေသာ ေနရာသည္ လန္ဘားသမား၏
ေက်ာျပင္ကိုသာ အာ့ာအတာကင္းမဲ့စြာ ထုိးက်လ်က္ရွိ၏။
ေက်ာျပင္ ေခြးမ်ားသည္ ယုိစီးက်လ်က္ ရွိေလရာေဂ်ကာ့အေနျဖင့္
မိမိက အခန္ဆ်ားထုိင္၍ မိမိႏွင့္ဝတူ လူသားတစ္ေယာက္က
မိမိ၏ကိုယ္ခုိင္သားေကာင္တစ္ေကာင္သဖြယ္ မိမိအား ယာဥ္ေပၚတင္၍
ေျပးသြားေနျခင္းအေပၚဘ၀င္က် ျဖစ္ေနမိေလ၏။
ထိုအခိုက္ခါပင္ ေရွ႕မွ ေျပးသြားေနေသာ ဖရန္လင္ဇာလန္ဘားသည္
ေဘးတစ္ဖက္လမ္းသြယ္အတြင္းသို႔ ခ်ဳိး၀င္သြားသည္ကို ျမင္လုိက္သည္။
ေဂ်ကာ့၏လန္ဘားသမားသည္ေရွ႕မွ လန္ဘားအား မ်က္ျခည္ျပတ္သြားမည္ကို
စိုးသျဖင့္ သူ႔အရွိန္ကို တုိးျမႇင့္ကာလ်င္ျမန္စြာေျပးသြားလ်က္ ရွိသည္။
လန္ဘားသည္ လမ္းၾကားတစ္ခုအတြင္းသို႔ ဝင္လာသည္။
ထို၌နာက် ယင္းလမ္းၾကားမွတစ္ဆင့္ ေျမေအာက္ ဥမင္လိုဏ္ေခါင္း
လမ္းထဲသို႔ ေရာက္လာသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္အေျခအေနဆုိင္ရာလကၡဏာမ်ားကို ျမင္ေနရ၏။
စပ်စ္ေတာ့ ဆုိင္မ်ားတြင္ ထုိင္၍ တုိးျဖင့္ထမင္းစားေနၾကသည့္
တ႐ုတ္မ်ား။
လမ္းေဘး စားေသာက္ဆုိင္မ်ားသည္ ေခါက္ဆြဲမ်ား၊ ဆန္ခြန္႔မ်ား

ေရာင္းခ်ေနၾကသည္။
မ်က္ႏွာဝိုင္းဝိုင္းႏွင့္ အဝတ္အထည္ စုတ္စုတ္ျပတ္ျပတ္ဝတ္ထားသည့္
ကေလးသုငယ္မ်ားသည္လွ်ိန္းလာသည့္အခါ ေဘးတစ္ဖက္ခ်ိဳသို႔ ကပ္၍
ရပ္ေပးၾကသည္။
သူတို႔ဇာတ္ကားေျပာသံမ်ားႏွင့္ ရယ္သံမ်ားကို အဆက္ျပတ္
ၾကားေနၾကရဇာ။
လမ္းေလွ်ာက္ဆဲပင္ျဖစ္သမားမ်ားသည္ ကုလိမ်ားအား
ေခါင္းတံုးတံုးေပးေနၾကသည္။
ဘယ္ဆီက လာသည္မသိ တ႐ုတ္ေတးဂီတသံသည္ ပတ္ခန္းက်င္ကြင္း လြင့္ေမ်ာလ်က္
ရွိ၏။
သူ႔မင္ေနရသည့္ ျမင္ကြင္းမ်ား၊ သူ ၾကားေနရသည့္ အသံမ်ားႏွင့္ သူ
႐ိႈ႐ိႈက္ေနရသည့္ အနံ႔မ်ားသည္လွ်က္ပင္ လိုလိုပင္ သူ႔စိတ္ကို
လႈပ္ရွားေစခဲ့ၿပီး သူ႔ဦးေႏွာက္ထြင္ ခြစမဲေစခဲ့၏။
သူတို႔လန္ခ်ားသည္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ လမ္းၾကားမွ ခပ္ေသးေသး
ေစ်းတစ္ခုအတြင္းသို့ေရာက္သြားသည္။
လန္ခ်ားသမားသည္ အေမာတေကာႏွင့္ပင္ တစ္ေနရာ၌ ထုိးရပ္လိုက္သည္။
သူရပ္လုိက္ျခင္းမွာ ေျခႏွစ္ဖက္လံုး မပါသည့္
သူေတာင္းစားတစ္ေယာက္က ဆီး၍
တားလုိက္သလိုျဖစ္သြားျခင္းေၾကာင့္ေပတည္း။
သူေတာင္းစားသည္ သစ္သားလက္တြန္းလွည္းေပၚ၌ ထုိင္၍လွည့္သြားကို
သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ တြန္းလာျခင္းျဖစ္ရာ အမွတ္မထင္ လန္ခ်ားေရွ႕၌
ရပ္သြားျခင္းျဖစ္၏။
သူေတာင္းစားဇာ ေျခတံလက္တံမ်ားမွာ တင္ပါးနားမွေန၍
ျပတ္ေနျခင္းျဖစ္သည္။
ေဂ်ာက္ အထိတ္တလန္႔ ျဖစ္သြားရသည္မွာ တျခားေၾကာင့္မဟုတ္။
ကံမေကာင္းအေၾကာင္းမလွျခင္းေသာ ထုိလူသည့္ သူ႔ေခါင္းကို
ေခါင္းတံုး တံုးကာ ေခါင္းေပၚတြင္ အေပါက္မ်ားေဖာက္၍
အေမြးတုိင္မ်ား စိုက္ထားျခင္း ျဖစ္ေပ၏။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔အတြက္ထိမွ တ႐ုတ္ေဒၚလာေငြ တစ္ေဒၚလာကို
ထုတ္ယူကာသူေတာင္းစားဇာ ဆန္႔တန္းၿပီး ျဖန္႔ထားေသာ
လက္တြင္းသို့ လွမ္းထည့္ေပးသည္။
သူေတာင္းစားသည္ ေငြကိုယူေသာ္လည္း သူ႔ႏွတ္ဘာမွမေျပာ။
သူ႔တြန္းလွည္းကိုသာ တြန္း၍လမ္းတစ္ဖက္သို႔ ကူးသြားသည္။
လန္ခ်ားသည္ ထိုင္ေနရာမွ ဆက္သြားလာခဲ့သည္။
လန္ခ်ားသမားဇာ တစ္ကိုယ္လုံးတြင္ေခြၽးမ်ားလည္း ယိုစီးက်လ်က္ ရွိ၏။
ေရခ်ိဳးထားသလား ထင္ရေလာက္၏။
အပူက္လည္းျပင္းလြန္းလွသည္ျဖစ္ရာ ေဂ်ာက္ဇာ၏ ဦးေခါင္းသည္ပင္လွ်င္
ပူထူလ်က္ရွိသည္။
ေဂ်ာက္ဇာ၏ပင္ကိုယ္သဘာဝ စိတ္သည္ တစ္ဖက္သားအေပၚ သနားၾကင္နာတတ္ေသာ
စိတ္ရွိသူျဖစ္ေလရာသူသည္ ခက္ခဲပင္းပန္း လန္ခ်ားသမားအား မေတာက္တစ္ေခါက္
သတ္မွားခဲ့ရေသာတ႐ုတ္သားစကားျဖင့္ လွမ္းေအာ္သည္။
“တင္ခ်ဳ”“ရယ္လုိက္’ဟု ေအာ္ျခင္းျဖစ္သျဖင့္ လန္ခ်ားသမားက မေရမရာ
မ်က္ႏွာထားျဖင့္ လွည့္ၾကည့္သည္။
သူသည္ လန္ခ်ားကို အရွိန္ေလွ်ာ့၍ ေခြေနေသာ္လည္း ရပ္ေတာ့မရပ္၊

သူ၎င်းတို့ကိုတွန်းတွန်းခနဲ၌ ေလာရင့်ဖ ဖရန်ကလင်၏ လန်ခ်ားဘက္တိုရ်
ေမးေငါ့ျပသည်။
ဖရန်ကလင်၏ လန်ခ်ားသည် လူစုလူေဝးၾကားတြင်
ဝင်ေရာက်ေဟာကြြားသြားေလၿပီ။
“ရပ်”ဟု ေဂ်ကာ့က ထပ်ေအာ်သည်။
လန်ခ်ားရြားသည့်အခါ လန်ခ်ားထဲမွတြိလ်ကြားသည်။
သာသနာျပဳ ေကာလပ္ပ သင်ေပးလုက်ေသာ
အေျခခံတ္ဌာကားႏွင့် လက်ျပေျချပမွားကို သံုးကာ လန်ခ်ားသမားအား
တြန်းထုးၿပီး သူ၎နရာတြင် ဝင္ထိုင္ခုင်းသည်။
“အထဲဝင္ထိုင်၊ ခင်ဗား သိပ္ပံေမာေနၿပီ။
ကၽြန်ေတာ် တစ္ဆယ္ဆြဲမယ်”လန်ခ်ားသမားက ေခါင်းတခါခါ လည္ကခါခါျဖင့်
ဇြတ်ျငင်းသည်။
ႏွစ္ဆလည်းတ၌တ္ဌကားျဖင့် ဘာေတြျဖမွန်းမသိ ေျပာသည်။
သူတို့၏ လန်ခ်ားအနီးတြင် လူေတြဝုိင်းစုိေနၿပီ။
ေဂ်ကာ့သည် ဘာမေျပာ ညာမေျပာႏွင့် လန်ခ်ားသမား တ၌ဘား
အတင်းဆြဲကာလန်ခ်ားတြင်းသို့ ထုိးတ်သည်။
ထို၎နာက် သူသည် လက်တမ်းကို မ,ယူကာ လန်ခ်ားကိုဆြဲေျပးသည်။
အထဲမွ လန်ခ်ားသမားကလည်း တ၌တ္ဌကားျဖင့်
ေအာ်ဟစ္ေျပာဆိုလ်က္ပိေလသည်။
လမ္းၾကားအတြင်းဦ၌ သြားလာေနၾကေသာ လူမ်ားသည် သူတို့၏နာက္ပ
လာေနေသာအသံၿလံ ဆူဆူညံညံမ်ားေၾကာင့် ေတးဖယ္ဖပီး
ရပ္ေပးၾကသည်။
ေဂ်ကာ့သည် ထိုလူစုအားေက်ာ္ျဖတ္လာ လန်ခ်ားအား ဆြဲေျပးေနသည်။
ဥေရာပသား လူျဖတ္စဦးက အသားဝါတ၌တ္ကျလိတစ္ေယာက္အား
လန်ခ်ားေပၚတင္၍ ဆြဲေျပးေနျခင်းသည် ဘယ္ဆန်းကမွ
မသိကံဳခဲ့ဖူးေသာကစၥ ျဖစ္၏။
အံ့ဖြယ္သရဲ၊ ထူးကဲလြန်းလွသည့္ျဖစ္ရာ
လမ္းသြားလမ္းလာမ်ားသည္ပါးစပ္အေဟာင်းသားျဖင့်
ေငးၾကည့်ေနၾကသည်။
ေန အပူရွိန္ကား ျပင်းလြန်းလွ၏။
သို့ေသာ္လည်း သူ ျပဳေနေသာ လုပ္ငန္းတြင္ပါဝင္ခြဘားရွိေနသည့်
ျဖစ္သန္၏ေသာ စိတ်ေၾကာင့် ေဂ်ကာ့၏ ရင္သည္ ပီတိလိန်း
ထကာၾကည့်ႏူးလ်က္ပိသည်။
သေဘၤာေပၚတြင် သိတင်းပတ္ေပါင်းမ်ားစြာ
မလႈပ္ရွားေနခဲ့ရေသာသူ၊ ခႏၶာကိုယ္သည် အခုေတာ့ အေျပးအလႊားလုပ်ကိုင်ေနရေလၿပီ။
ငယ္ရြယ်ႏုပ်ိေသးေသာ လူငယ္တစဦးအဖို့ ယခုကဲ့သို့
လုပ်ကိုင်ေနရျခင်းသည္ကယ္ကဲခုိင္မာကိုသာမက သူ၊ စိတ္တြင်း၌
ခံစားေနရေသာ မြန်းက်ပ္မွမ်ားႏွင့်
ဂ်ပ္ေထြးေနမွမ်ားကိုပါေပ်ာက္ကြင့်ေစသည္ဟု ထင္၏။
ေမ-လင်းေၾကာင့် ခံစားခဲ့ရသည္မ်ား၊ မုန္တုိင်းေၾကာင့်
ျဖစ္ခဲ့သည့်ေသာကမ်ား၊ ရွန္တုိင်း၏ ေၾကာက္စြယ္ေကာင်းေသာ
ဆင်းရဲမြဲေတမွမ်ားေၾကာင့္ထတ္လန္၊ အံ့သြခဲ့ရသည္မ်ားသည္ ေဝးရာသို့
လြင့်စဉ်သြားသည့်ႏွယ် ခံစားရေလသည်။

သူ တြယ်တာခဲ့ေသာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွ ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနသည့္
တာဝန္ကေတာ့ သူ႔အတြက္ေသးငယ္ေပါပါးလိမ့္မည္ မဟုတ္။
သူ ထင္ထားသည္ထက္ အဆမတန္ ႀကီးမားလိမ့္မည္ဟုေသခ်ာလက္ ခ်ိေလၿပီ။
တကယ္ေတာ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွ သူ႔အား
ေစာင့္ၾကိဳေနၾကသည့္အနုေခၚမႈမ်ား၏ ပမာဏသည္ သူထင္ထားသည္ထက္
ႀကီးမားမ်ားျပားလိမ့္မည္ဟု ယူဆရေပ၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ လူ႔ဘဝ၏ ဝိုးပ္ေထြးမ်ားျပားလွေသာ
ျပႆနာမ်ားကိုေယွဥ္ေတာင္ေၾကး ကေလးဘဝကတည္းက
ျဖတ္သန္းလာခဲ့ရေသာ မိမိအဖို႔ အဆန္းဟူ၍ေတာ့မဆိုသာ။
ရင္ဆုိင္ရမည့္ အားလံုးေသာ အရာမ်ားကို သူ၏ ယံုၾကည္မႈ၊ ေစတနာ၊
ေမတၱာႏွင့္ဂုဏ္ယာမ်ားအေပၚ အေျချၿပီ၍ ႏွလံုးသားျဖင့္
ဆီးႀကိဳဖို႔သာလွ်င္ ခ်ိေပေတာ့သည္။
သူသည္ လန္ဒန္အား ေလာင္းကစား႐ံုမ်ား၊ လက္ဖက္ရည္ဆုိင္မ်ားၾကားမွ
ျဖတ္၍ဆြဲေျပးလာခဲ့၏။
သူ၌ခ်ိန္ခြင္မွ ဖရန္ကလင္း၏ လန္ဒန္းသည္
အုတ္တံတုိင္းႀကီးကာရံထားသည့္ဝင္းႀကီးအတြင္းသို႔ ခ်ီးဝင္သြားသည္ကို
ျမင္ခဲ့ရသည္။
အတြင္းခ်ဥ္ကြဲ သာသနာျပဳ ေဂဟာသည္ညည္ပါဝါ မားမားမတ္မတ္ ရပ္တည္ကာ။
သူ႔ ပန္းတုိင္အား ျမင္သာေစျပီျဖစ္ေသာ ေဂဟကာသည္
ေစာေစာကထက္ အရွိန္ကို ျမႇင့္၍လ်င္ျမန္စြာ ေျပးသည္။
တစ္ခုက္ အုတ္ၾကြပ္ျပားမ်ား အထပ္လိုက္ခ်ပံုၿပီးတင္ကာတြန္းလာေနေသာ
လက္တြန္းလွည္းကို ေက်ာ္သည္။
ဤတြင္ ေတးတစ္ပုဒ္ကို လမ္းၾကားထဲမွကုန္စင္သည္းမ်ား တန္ဆင္ဆာပိုး တင္၍
တြန္းလာေနေသာ တြန္းလွည္းတစ္စီးျဖင့္ဝင္ေက်ာ္ခ်င္းဆုိင္သည္။
ေဂဟကာသည္ လွည္းႏွင့္ မတုိက္မိေအာင္
ေရွာင္ဖုိ႔အားထုတ္ခါေသာ္လည္းေနာက္ဆုတ္သြားခဲ့ေလၿပီ။
လန္ဒန္းထဲမွ လန္ဒန္းသမားက ေအာ္ဟစ္ၿပီး သတိေပးပါေသး၏။
သုိေသာ္လည္း မရေတာ့ေပ။
သူသည္ သူ႔လန္ဒန္းႏွင့္အတူ သာသနာျပဳစခန္း ေဂဟာ၏အဝင္ဝတ္ကုတ္ခါးကို
ဝင္ပါးသည္။
တစ္ခဏ လာေနေသာ တြန္းလွည္းသည္လည္း ေတးပတ္သန္းက်ဲ့
လူအမ်ားကေအာ္ဟစ္သတိေပးေနသည့္ ၾကားမွပင္ အရွိန္ျဖင့္
ကၾြမ္းထုိးေမွာက္ခံု ျဖစ္သြားသည္။
လွည္းေပၚမွ ပစၥည္းမ်ားသည္ လမ္းေပၚသို႔က်ကာ
အစုလုိက္အၿပံဳလုိက္ျဖစ္ၿပီး လမ္းပိတ္သြားသည္။
လြင့္စဥ္ၿပီး ထြက္လာေသာ အုတ္ၾကြပ္တစ္ခုသည္ ေဂဟ၏ နားထင္ကို
ဝင္ခ်ိထိမွန္သည္။
သူသည္ ေက်ာက္လမ္းထက္သို႔ ဒူးေထာက္လဲက်သြားကာ သတိလစ္လုနီးပါး
ျဖစ္သြားသည္။
သူ႔နားထဲတြင္ ေျပးလာေနေသာ ေျခသံမ်ားၾကားရသည္။
သူ့ေခၚ လမ္းေပၚမွ ဖဂိုဖရဲျပန္႔ကစုပံုေနေသာ အရာမ်ား ပတ္ဝန္းက်င္
ဝုိင္းအံုေနပံုရသည့္ လူေတြ။
ၾကိဳးၾကိဳးစားစားျဖစ္ေနေသာ စကားေျပာသံမ်ားကို ၾကားေနရေသာ္လည္း
သဲသဲကြဲကြဲလည္းမဟုတ္၊ နားလည္းမလည္၊ အလြန္ နက္သည့္ ေရေအာက္

ေရာက္ေနစဥ္အတြင္း ၾကားရသည့္အသံေတြႏွင့္တူေနသည္။
အားလံုး ဗလံုးေဖြထြဴး။
သူ၂ ပခံုးထက္သို၂ အလြန္ႏူးညံ့သည့္ လက္တစ္ဖက္ လာထိသျဖင့္
ေမာ့ၾကည့္သည္။
သူ၂အျမင္သည္ ဝုိးတဝါး။
ကေလးမ တစ္ေယာက္၏ ျဖဴေရာ္ေရာ္ ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့ မ်က္ႏွာ။
ဆံပင္က ညီတ္ညီတုတ္။
“နဖူးမွာ ထိထားတယ္။
ဒဏ္ရာက မႀကီးဘူး။
ျခစ္ခ်ိဳ့ေလာက္ပဲ”အသံသည္ ႏူးညံ့ံမွ်မက ေအးေဆးသည္။
အေမရိကန္ ေလသံျဖစ္၏။
ေဂ်ာ့ဇ္၏ေသြးတုိးေနေသာ ဦးေခါင္းအား သက္သာရေအာင္
လုပ္ေပးလုိက္သည့္ႏွယ္၏။
တျဖည္းျဖည္းနီွင့္ သူ၂အျမင္သည္ ၾကည္လင္သည္။
သူ၂အား စပ္ံးၾကည့္ေနသည့္ မ်က္ႏွာ။
ထို၎နာက္ မိန္းကေလး၏ ပခံုးေနာက္မွ ေပၚလာသည့္ မ်က္ႏွာ။
သူ ျမင္ဖူးသလုိလို ဘာလိုလို။
ရာသီဥတုဒဏ္ခံထားရသည့္ အသြင္အျပင္မ်ား ထင္ဟပ္ေနသည္။
အသက္က ႀကီးၿပီ။
ဆံပင္မ်ားက ေဖြးေဖြးလႈပ္ေနသည္။
သူ၂ထံမွ စကားေျပာသံ ၾကားလုိက္ရသည့္အခါ မႈန္ဝါးမွတ္ယာဖ်သည္
ျပန္လည္ရွင္သန္သလုိလို ရွိ၏။
“တ႐ုတ္ျပည္မွာ မင္း စရမယ့္ အလုပ္ဟာ မဂၤလာရွိမယ့္ အတိတ္ခ်ိမိတ္ကို
ျဖေနတယ္လို၂ယူဆရမယ္။
မစၥတာ ကလာ”ဟု ထိမ်က္ေတာပ္ဝင္ကင္ ၿပံဳးရယ္ပီး ေျပာသည္။
“ကဲ တုိ၂မ်ားကမင္းကို အထိ ပို၎ပ်ားလိုက္ရင္ ပို၎ကာင္းမယ္ထင္တယ္”

၆အေရာင္ တဖိတ္ဖိတ္ေတာက္ကာ ဝင္းလက္ေနၿပီး စက္သံဟူ၍
လံုးဝမၾကားရေသာ ျဖဴအမ်ိဳးအစား ဇိမ္ခံ မွန္ကုန္ကားႀကီးသည္ အထူးတလည္
တခမ္းတနား မြမ္းမံျခယ္လွယ္ထားသည့္ဘတ္ဘလင္ခန္းလွ လမ္းမႀကီးေပၚ၌
ၿဖိတ္သဲ့ ျမင့္းၿပိဳင္ကြင္း ေရွ့ဖမွ ျဖတ္ကာ တုိမ်ိဳ မာ႐ုသေဘာေရွ့ဆံုး၌
ရပ္သည္။
ထုိ၇ိုနာက္ေတာ့ ကားသည္ သံတံခါးႀကီးမ်ားႏွင့္
အုတ္နံရံျမင့္ျမင့္ႀကီးမ်ားကာရံထားသည့္ အိမ္ႀကီးအိမ္ေကာင္းမ်ား တည္ရွိ
ကမ္းနားလမ္းဘက္ကို အေနာက္ဘက္ေလးသားအမ်ားစုေနထုိင္ရာ ႏုိင္ငံတကာ
ရြတ္ဆိုသို၇ ဦးတည္ၿပီး ေမာင္းသြားေနသည္။
ယုန္ေဖာင္းဝတ္ဂ်ာကုတ္အင္ေမာင္းသည္ သူ၇ိုယ္ကား မတ္တတ္ထားကာ ကားကို
တခဲ့တည္းေမာင္းလာေနသည္။
ယာဥ္ေမာင္းႏွင့္ ျခားထားသည့္ အသံလံုမွန္ႀကီး၏ ေနာက္ဘက္
ထိုင္ခုံတြင္ျခဳယာအုိးႏွင့္ ေမ-လင္းတုိ၇သည္ ေဘးခ်င္းယွဥ္၍ ထုိင္က
ကိုယ့္အေတြးႏွင့္ကိုယ္ ၿငိမ္သက္စြာလုိက္ပါလာေနၾကဇ၏။
ျဖဴ ကားသည္ ဘမ္းလမ္းအတုိင္း ေမာင္းလာၿပီး
ကမ္းနားလမ္းႏွင့္ ဆက္ေနသည့္လူသြားလူလာႏွင့္ ယာဥ္သြားအလာ
အလြန္မ်ားျပားလွသည့္ လမ္းမ်ားအတြင္းသို၇ဝင္လာသည္။
ကားေနာက္ဆန္းထဲမွ ခ်ယာအုိသည္ အေမာင္ထဲ၌ အိမ္ႀကီးအိမ္ၾကား၊
လမ္းႀကီးလမ္းၾကားမ်ားထဲမွ ထြက္လာေနၾကေသာ လူမ်ားအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူ၇ိမ်က္ႏွာသည္ အံ့သြဲထိတ္လန္၇ခင္းႏွင့္ စိတ္ဓာတ္ခ်င္းျခင္းမ်ားကို
ေဖာ္ျပလ်က္ရွိဇ၏။
ေမ-လင္းသည္လည္း သူ၇ ေတးတစ္ခုကို မွန္ခန္၍ ျမင္ေနရေသာ
လူမ်ားအားလွမ္းၾကည့္ေနသည္။
လမ္းေတး ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚ၌
ဥဒဟုိသြားလာေနၾကေသာတ႐ုတ္ဆင္းရဲသား လူမ်ားစုမ်ားႏွင့္
လူနည္းစုမွ်သာျဖစ္ေသာ တ႐ုတ္လူခ်မ္းသာကုန္သည္မ်ားႏွင့္ ႏုိင္ငံျခားသား
လူခ်မ္းသာမ်ားအား ခြဲျခားယွဥ္ၾကည့္ေနမိသည္။
ခြဲျခားယွဥ္၍ မရႏုိင္ေလာက္ေအာင္ကြာျခားလြန္းလွသည့္
အေျခအေနကို ျမင္ရသည့္အခါ စိတ္ထဲခုိက္ျခင္း ျဖစ္ရဇ၏။
ခ်ယာအုိသည္ ေခါင္းကို တစ္ခ်က္ ခါခ်ိန္တြင္ ယမ္းကာ သူ
ျမင္ေနရသည္မ်ားကိုမယံုၾကည္ႏုိင္သည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္
ၾကည့္လ်က္ရွိသည္။
သို၇ေသာ္လည္း ဘာမွေတာ့ မေျပာ။
ယာဥ္သြားအလာ မ်ားလွ်က္ လူသြားလူလာ ထူထပ္ေသာ လမ္းထဲမွ လူပါးေသာ
လမ္းထဲသို၇ဝင္မသြားဘဲ ႏွဴတ္ဆိတ္ကာ လုိက္ပါလာသည္။
ထို၇ိုနာက္ သူ၇ိုရွဴခ်ိန္မွ ပိတ္ကာထားသည့္ မွန္အားစစ္ေဆးၾကည့္သည္။
လုပ္ခ်ိန္မရွိသည္ဟု သိရခါမွပင္ သူသည္ ေလသံကို ႏွိမ့္၍ စကား
စ,ေျပာသည္။
“တို၇ ထြက္လာၿပီးတဲ့ေနာက္ အခုအခ်ိန္ထိေတာ့ ဘာအေျပာင္းအလဲမွ
မရွိပါကလား။
လူေတြဟာ ဆင္းရဲတြင္း နက္သထက္ နက္ေနတာပဲ။
ဒီလုိဆုိရင္ ဘယ္ဟုတ္ပါ့မလဲကမွသူတို၇အတြက္ ကြၽန္ေတာ္အခုဖြဲ၇ရွိဖို၇ လုိအပ္တယ္လို၇
သိမွာလည္း မဟုတ္ဘူး။

ယံုၾကည္လာလည္းမဟုတ္ဘူး။
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ မရွိဘဲနဲ႔ တိုင္းလူမ်ိဳးရဲ့ က်ဆင္းေနတဲ့ ဝုဏ္သိကၡာနဲ႔
မိမိကုမၸဏီေလးစားရမယ္ဆိုတဲ့ အသိဟာ ဘယ္လိုလုပ္ပ်ိဳး
ျမင့္လာႏိုင္မွာလဲ”“အေဖႀကီးနဲ့ ေတြ့တဲ့အခါ ျငင္းဖို့ခံုဖို့အတြက္
အခက္အလက္ေတြ ရွာထားၿပီးၿပီလားတာကို”ဟု ေမ-လင္းက ေမးသည္။
“ဒုတိယ အေတြးအေခၚေတြကာ ရွိထားၿပီလား”ေမ-လင္းသည္
သူ႔အစ္ကိုအား အလြန္ခ်စ္ခင္ ေလးစားသည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ဟက်ည့္လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ အခုခ်ိန္ ခ်ယ်အိုးင့္ စကားေျပာသည့္ အခါတိုင္း
ေရွးသိုးစကား‘အစ္ကိုႀကီး’ဟုေသာ အေခၚအေဝၚကိုပင္ အသံုးျပဳသည္။
ခ်ယ်အိုအေနျဖင့္လည္း သူ႔ ႏွမငယ္အား ခ်စ္ခင္သျဖင့္
ယံုၾကည္စိတ္ခ်မႈလည္း ရွိ၏။
တကယ္ေတာ့ သူ႔ႏွမငယ္သည္ သူ၏ အေတြးမ်ားကိုသူက ထုတ္ေဖာ္ခြင့္ဟ၍
မေျပာမိ ဆက္ဆံ ခန္႔မွန္း တြက္ဆၿပီး သိေနတတ္၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစက်ားတစ္ခ်က္မွာေတာ့ျဖင့္ ႏွမငယ္ ေမးသည့္
ေမးခြန္းကို မေျဖဘဲ ေခါင္းခါသည္။
ဤကိစၥကိုေတာ့သူ ေျပာ၍ မျဖစ္ေသးဟု အခုိင္အမာ
ဆံုးျဖတ္ထားလုိက္သည္။
“ခ်ိန္းတြင္းဟာ ဘုိက္စီတိုလံုး မဟုတ္ဘူးဆိုတာ ငါ သိထားတယ္ ေမ-လင္း၊
ဒီမွာကျမက္ခင္ေတြဟာကားမွာ လဲေလ်ာင္းၿပီး ကမာၻႀကီးကို ငါတို့
ဘယ္လုိၿပိဳျပင္ေျပာင္းလဲ ပစ္ခရင္ေကာင္းမလဲလို့ ေတြးေနတာထက္
လက္ေတြ့လုပ္ျပမွ ျဖစ္မွာ။
ငါ့အေနနဲ့ တကယ္လက္ေတြ့စခ်င္တဲ့ အလုပ္တခုကို လုပ္ခြင့္ရွိလို့ စိတ္ဓာတ္ၿငိမ္
ျဖစ္ေနရတယ္။
ေတာင္ပုိင္းေက်းလက္ေဒသ ေရာက္ခ်ိန္ဆို ငါ မေစာင့္ေႏွာ့ဘူး။
ဆိုဗီယက္အလယ္ပုိင္းမွာ ရွိေနတဲ့လူေတြရဲ့ဘဝ ဘယ္လို ရွိေနတယ္ဆိုတာကို
ငါကိုယ္တုိင္ သြားၿပီးၾကည့္ခ်င္ေနတယ္”သူတို့သည္ ေနာက္တစ္ေက်ာ့
ျပန္၍ ႏွတ္ဆိတ္သြားၾကျပန္သည္။
ရွည္ၾကာေညာင္းလွေသာ ေရြးရာသီ၏ မြန္းလဲြပုိင္းမ်ားတြင္ ပါရီ၌
အခ်ိန္ကုန္ရသည္မ်ားကို ျပန္သည္တိုင္ေရေနၾကသည္။
ထိုစဥ္က သူတို့သည္ ဂ်ာနယ္လုပ္ငန္းႏွင့္ ဥေရာပ ကြန္ျမဴနစ္မ်ား
ပါဝင္ေသာအုပ္စုမ်ားႏွင့္ အနာဂတ္အေရးကို ေဆြးေႏြးေဝဖန
ျငင္းခံုခဲ့ၾကသည္။
ေမ-လင္းသည္ သူ႔အားလပ္ခ်ိန္မ်ားကို ျပင္သစ္စြင့္ အခ်ိန္ျဖဳန္းခဲ့သည္။
ယခင့္ ယခင္ကလုိဝမေတြ့ဘူး၊ မျမင္ဘူး၊ မသိဘူးခဲ့ေသာ
သုစီမ့္းတစ္ခ်ိဆိမ်ားအား ‘ရေဘာ့’ဟု တရင္းတႏွီးေခၚကာ
သစ္ငွားၾကား၌ ျမက္ခင္းထူထူမ်ား ေပၚ၌ ထုိင္ခ်၍၊ လဲေလ်ာင္း၍
အနာဂတ္အေရးမ်ားကိုေဆြးေႏြးၾကရသည္မွာ စိတ္ဝင္စားစရာ
ေကာင္းလွေခ်သည္။
ထိုေဆြးေႏြးပြဲမ်ားမွ ရရွိခဲ့သည့္ကီးကား သူတို့ႏွစ္ေယာက္စလံုးတြင္
ေပ်ာ့ဖ်င္ျခင္းႏွင့္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္မ်ား
ကိန္းဝွင္းလာျခင္းျဖစ္ေလသည္။
သူတို့၏ အေတြးမွာ ‘ကြန္ျမဴနစ္ အတ္တေန့ရွင္ခယ္’ေခၚ ‘ႏုိင္ငံတကာ
ကြန္ျမဴနစ္အဖြဲ့ခ်ဳပ္ႀကီး’တည္ရွိလာၿပီး ကမာၻအႏွံ့ရွိ လူငယ္မ်ားအား
သမ့္းသြင္းစည္းရံုးကာ ဝါဒေရးရာသေဘာတရားမ်ား

သြင်းေပးျခင္းသည္ အနာဂတ္အတြက္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္မ်ားကို
ပိုမိုခ်ဲ့ထက္မားခဲ့ေစသည္ဟု ထင္သည္။
ေနာက္ဆုံးေန႔တြင္ သူတို႔သည္ အမ်ိဳးသမီးသူတို႔ႏိုင္ငံတြင္း၌
သမုိင္းဝင္ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲမႈမ်ားကို လုပ္ေပးႏုိင္သည္ဟု ယူဆသည္။
သို႔ေသာ္လည္း အခု ျမင္ေတြ႔ေနရသည့္အတုိင္း ဆုပါက
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏အေျခအေနမွန္သည္ စိတ္ကူးရာ ေကာင္းေနသည္။
အဏၰယ္၍ သူတို႔ႏွစ္ဦး၏ အနာဂတ္အစီအစဥ္မ်ားကို သူတို႔ဖခင္မ်ား ထုတ္ေဖာ္
ေျပာျပမည္ဆုိပါက သူတို႔သည္ ဖခင္ႏွင့္ ထိပ္တုိက္ေတြ႔ရေတာ့မည္
ျဖစ္၏။
ဖခင္ထိမွ ေပါက္ကြဲလာမည့္ အေနအထားကိုလည္း ျမင္ေနရ၏။
မည္သို႔လုပ္ကရပါမည္နည္း။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ သူ႔ကို သိတင္းတစ္ပတ္ ႏွစ္ပတ္ေလာက္
ဘာမွမေျပာဘဲေနရင္ေကာင္းလိမ့္မယ္”ဟု ေမ-လင္းက ေျပာသည္။
“ေမ-လင္းတို႔အေနနဲ႔ အစီအစဥ္ေတြကို ျပန္ခ်ိန္ျပဳျပင္ဖို႔ အခ်ိန္
မ်ားမ်ားရတာေပါ့”“မျဖစ္ဘူး”ဟု ေျပာကာ ခ်ယ္အိုက ေခါင္းခါျပန္သည္။
“တို႔ အမ်ားျပန္ေရာက္လာတာကိုအေၾကာင္းျပဳၿပီး ဒီည အေဖက
ထမင္းစားပြဲလုပ္ဖို ေသခ်ာတယ္။
အဲဒီပြဲ ၿပီးသြားတဲ့အထိေတာ့ဘာမွမေျပာဘဲ ေစာင့္လို႔ရတယ္။
ဒါေပမဲ့ အဲဒီပြဲ ၿပီးသြားရင္ေတာ့ သူ႔ကို ျမန္ျမန္ေျပာမွ
ျဖစ္မယ္”သူသည္ စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ထားလုိက္ၿပီး သူ႔ႏွမအား ေစ့ေစ့စပ္စပ္
ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အသံသည္ ေစာေစာကထက္ ပို၍ ေပ်ာ့ေပ်ာင္းလာသည္။
“ညီမက ေစာင့္ဖို႔ေျပာတယ္။
ညီမကညီမအတြက္ပါ အစ္ကိုႀကီးက ေျပာေပးဖို႔ ဆႏၵရွိတုန္းပဲလား။
ေသခ်ာေက ေသခ်ာၿပီလား၊မေသခ်ာရင္ေတာ့။
အစ္ကိုနဲ႔ လိုက္လာဖို႔ မလိုပါဘူး”ေမ-လင္း၏ ပါးႏွစ္ဖက္သည္ နီရဲသြားသည္။
“တာကို တကယ္လို႔ ဒီကစခမွာ ညီမကို ဇြတ္အတင္းအဓမၼ ခန္သအစ္ကိုေတြထဲက
တစ္ဦးဦးနဲ႔ လက္ထပ္ေပးရင္ ညီမဟာ အရွက္နဲ႔သိကၡာေၾကာင့္
ေသရမွာပဲ” သူ႔မ်က္လုံးအစုံသည္ ေဒါသျဖင့္ အေရာင္
တလက္လက္ထြက္လာသည္။
“ညီမကေတာ့ တာ့ကိုနဲ႔ လုိက္မွာပဲ”ခ်ယ္အိုက ၿပံဳးသည္။
“မင့္ဆံုးျဖတ္ခ်က္အေပၚ သံသယ ျဖစ္မိတဲ့အတြက္ေတာင္းပန္ပါတယ္။
ကိုယ့္ညီမသေဘာကို အစ္ကို သိသင့္ပါတယ္”“အေဖ ဘာလုပ္မယ္လို႔ ထင္သလဲ တာကို”ဟု
ေမ-လင္းက ေမးသည္။
“သူနားလည္လိမ့္မယ္လို႔ ထင္သလား ဟင္”ခ်ယ္အို၏ မ်က္ႏွာသည္
တည္ငိမ္သြားသည္။
“အစ္ကိုႀကီးကေတာ့ သူ႔ကိုနားလည္လာေအာင္ ႀကိဳးစားမွာပဲ။
သူ႔အေနနဲ႔ အစ္ကိုတို႔ကို တစ္ခုည္းတစ္ဖံုေတာ့ေထာက္ခံခ်င္လိမ့္မယ္လို႔
ေမွ်ာ္လင့္ထားတာပဲ။
ဒါေပမဲ့ အစ္ကို မသိတာက”“တာကို ဥေရာပတက္ ထြက္သြားခင္ လြန္ခဲ့တဲ့
ေျခာက္ႏွစ္တည္းက ကြန္ျမဴနစ္ေတြနဲ႔ဆက္သြယ္ခဲ့တယ္ဆိုတာကိုေရ
အေဖ့ကို ေျပာမွာလား”“တကယ္လို႔ သူက အဒိကစဝဟာ ဥေရာပတက္မွာ
စတယ္လို႔ ယူဆရင္ေတာ့ အစ္ကိုကတျခား လႊဲေျပာလို႔
မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ဘူးေလ”ဧမ္မွဴ ျမိဳ ကားႀကီးသည္ လမ္းမႀကီးကို

ျဖတ္ကာ ဝဲယာ တစ္ဖက္တစ္ခ်က္တြင္ သစ္ပင္မ်ားတန္းစီေနသည့္
လမ္းသြယ္အတြင္းသို႔ ဝင္လာခဲ့သည္။
သစ္ပင္မ်ားမွာ မုိးမခပင္မ်ားျဖစ္၍လမ္းသြယ္သည္ တစ္ထပ္တုိက္မ်ားဆီသို႔ ဦးတည္လ်က္
ရွိ၏။
တုိင္မ်ားမွာ အနီေရာင္ျဖစ္၍တံစက္ၿမိတ္မ်ားမွာ အျဖဴေရာင္ျဖစ္သည္။
ပတ္ပန္းက်င္ဝိုင္ ဥေရာပဆန္ဆန္ ေဆာက္ထားသည့္ အိမ္ခ်ိဳမ်ား၊
တုိက္ခန္းမ်ားႏွင့္ညီညြတ္လွ်က္ ထိုေနအိမ္သည္ တ႐ုတ္႐ိုးရာ ပံုစံအတုိင္း
ေဆာက္ထားျခင္း ျဖစ္၏။
အုတ္ခဲတုိင္းမ်ား ကာထားသည့္ ၿခံဝင္းသည္ စက္ပုိင္းပံု
ဂုတ္ထိခါးမ်ားျဖင့္ ဆက္ေနသည္။
အမ်ားအား ဝုိင္းရံထားသည့္အိမ္မွာ ပန္းဥယ်ာဥ္မ်ားျဖစ္၍ ပန္းအုိးမ်ားႏွင့္
စုိက္ထားသည့္ ပန္းမ်ား၊အပြင့္အပြင့္ပြင့္ေနသည့္ ခ်ဳပင္မ်ား ရွိသည္။
ေရမ်ားသည္ ေက်ာက္ေရကန္မ်ား အတြင္းသို႔စီးဆင္းေနၾကသည္။
ပတ္ပတ္လည္၌ ထြန္းညွိထားသည့္ မွန္အိမ္မ်ားဆီမွ အလင္းေရာင္မ်ားသည္ကဖ်ပ္ပ
ေတာက္ပေနၾကသည္။
ေလာင္ခ်ဳိင့္ကေလးမ်ားထဲရွိ ငွက္မ်ား၏ ေတးသီခ်သည္သာယာလွေခ်သည္။
ထုိအျပင္အဆင္ အၿမဲမ့ုံးအမ်ိဳးသည္ အိမ္မွား ေအးျမမႈန္ဝင့္
ၿငိမ့္းခ်မ့္းမႈကုိေပးထားေလသည္။
ကားသည္ ၿခံဝင္းအတြင္းသို႔ ဝင္လာၿပီး အိမ္ေရွ႕၌ ရပ္သည္။
သူတို႔ဖခင္၏ အေစခံအတိုးအို ဝမ္သည္ အိမ္ထဲမွ ေျပးထြက္လာၿပီး ျဖဴ
ကားတံခါးကို ဖြင့္ေပးသည္။
ဝမ္မွာ နန္းတြင္းဥယ်ာဥ္မွဴးမစုိး လုပ္ခဲ့ဖူးသူျဖစ္၍ အသက္ ႀကီးလွၿပီ။
တစ္ေခါင္းလံုးကို ေျဖာင့္ေနေအာင္ရိတ္ထားသည္။
သူသည္ အနက္ေရာင္ ပုိးသားဝတ္လံုအက်ႌႀကီး၏
လက္ေမာင္းမ်ားအတြင္းသို႔လက္မ်ားကို ထုိးသြင္းကာ ကားေပၚမွ
ဆင္းလာေသာ ေမ-လင္းႏွင့္ ခ်ီယာအိတို႔အား ဦးၫြတ္၍ႏွုတ္ဆက္သည္။
မိသားစုထဲမွ အျခားသူ တစ္ဦးတစ္ေယာက္ ေပၚမလာၾကေပ။
သူတို႔သည္ အေစခံအတိုးအို ေနာက္ေနၿ၍ ေအးျမတိတ္ဆိတ္ေနေသာ
အိမ္အတြင္းသို႔ ဝင္လုိက္သြားၾကသည္။
ေက်ာ္စာမ်ားအတုိင္း ေလွ်ာက္လာေနခ်ိန္တြင္ သူတို႔ မွတ္လံုးမ်ားသည္
ေက်ာက္ခဲမ်ားႏွင့္ေ႕ကြထည္ပစ္ခဲသည္ကုိ အလွအပမ်ားကို
ျမင္ေတြ႔ၾကရသည္။
သူတို႔ အျမဲတေစ ေတြ႔ျမင္ခဲ့ရဖူးသည့္ မြမ့ုံးမံျခယ္လယ္ယမ္းမ်ားေပတည့္။
ပုံးသား အဝတ္အစားခ်ဳပ္ကား အမ်ားအျပားကုိလည္း နရ်မ္းထက္၌
ခ်ိတ္ဆြဲထားသည္။
အလွေရး လက္ရာေျဖင့္ ေရးထားသည့္ တံခြန္မ်ားမွာလည္း
ယခင္ကမ္းကလုိပင္ သူ႔နရ်ားႏွင့္သ့ုရွိေနဆဲ။
ခ်ီယာအိုးႏွင့္ ေမ-လင္းတို႔သည္ တစ္ေယာက္မ်က္ႏွာ
တစ္ေယာက္ၾကည့္ကာ ျပံဳးၾကသည္။
သူတို႔၏ စိတ္ဆြဲတြင္မူ သူတို႔အေဖႏွင့္ ေတြ႔သည့္အခါ ရရွိလာမည့္
ဧည့္ခံပြဲေၾကာင့္ေပ်ာ္ျမဴးရမည့္အေရးကို ေတြးကာ
ဝမ္းသာၾကည္ႏူးလက္ ရွိၾကေလသည္။

၇အိမ်မွီ အေစခံမ်ားသည္ အနီေရာင္ႏွင့္ ေရႊေရာင္ ေရာစပ္ထားသည့္
ဂ်က္ကတ္အက်ႌမ်ားကို ဝတ္ကာ လူပင္းဇာ၊ ထမင္းစားပြဲတြင္ လိုအပ္သည္မ်ားကို
လုပ္ကိုင္ေပးေနၾကသည္။
ခ်ယာအိုးႏွင့္ ေမ-လင္းတို႔ အိမ္ျပန္ေရာက္လာၿပီး သံုးနာရီအၾကာတြင္
က်င္းပသည့္ပြဲ ျဖစ္ခဲ့ဖူး။
သူ႔သားတ႐ုတ္ျပည္သို႔ ျပန္လာျခင္းအတြက္ အမွတ္တရ က်င္းပသည့္ပြဲ
ျဖစ္ေလသည္။
ထမင္းစားပြဲတြင္ ဟင္းလ်ာအမယ္သည္ စံုလွဖူး။
ဆီႏွင့္ ေၾကာ္ထားသည့္ေတာဘက္လွ်ာမ်ား။
အက်ိအန ႏွပ္ထားသည့္ ဝက္ပံ ေျခေထာက္မ်ား၊ ငါးမန္းဟင္းခ်ိဳ၊
ပင္လယ္ဘူးႏွင့္ မႈဟင္း၊ ဂ်င္ဆင္းႏွင့္ ေပါင္းထားသည့္
ဖားဟင္းစသည္ စသည္မ်ား ပါသည္။
ႏွပ္ထားသည့္ ဝက္ပံေျခေထာက္ဆင္း စားပြဲေပၚခ်ေပးသည့္ အခ်ိန္တြင္
လူပင္းသည္ကုိ ဇာမွတ္ထရပ္ဟု ဆိုဆင္း ဝိုင္ဖန္ခြက္ကို ေျမ့ာက္လုိက္သည္။
လူပင္းသည္ ခပ္ဝါ၊ ဂင္တုိတုိ၊ ပုကြကြ ျဖစ္သည္။
မ်က္ႏွာမွာ ေလးေထာင့္စပ္ပုျဖစ္၍ မ်က္ခုံးထူထူတြင္ မ်က္စိေပါက္က
က်ဥ္းသည္။
သူ႔ပံုပန္းသည္ စိတ္ခါတ္သာကဲ့ခုိင္ဘေက်ာ္ျခင္းကိုေဖာ္ျပေနသည္။
သူသည္ အသက္ေျခာက္ဆယ္တြင္း ဝင္ခ အရြယ္ျဖစ္ေသာ္လည္း
က်န္းမာေတာင့္တင္းလက်ဳင္ ၌ေနေသးေၾကာင္း သူ႔ကိုယ္ခႏၶာက
အထင္အရွား ေဖာ္ျပေနသည္။
သူ႔ဆိပ္သည္ ယခုအခ်ိန္ထိ မည္းနက္ေတာက္ေျပာင္ေနဆဲျဖစ္၍
သူ႔အမူအရာသည္လြန္ေအးေဆး တည္ၿငိမ္ဆဲျဖစ္ေပရာ သူ ထ၍
ရယ္ုိက္သည့္အခါ သူ ဖိထားသည့္ဒဏ္သည္ ငါးဆယ္သည္
အားလံုးစင္မိုတ္သြားၾကေလသည္။
“တစ္ခ်ိန္ခုန္းက ဝက္ပံဟာ တ႐ုတ္ုိင္ငံထဲမွာ ခြန္အားရဲ႕ သေကၤတအမွတ္အသားပဲ။
ဝက္ပံရဲ႕ ေျခေထာက္ဟာ စားတဲ့လူမွာ ဝက္ပံရဲ႕ခြန္အားမ်ိဳးရတယ္လို႔
ေျပာၾကပါတယ္။
ဒီေန႔ကၽြန္ေတာ့္အေမြကို ဆက္ခံမယ့္ ကၽြန္ေတာ္ဟာ
ႏုိင္ငံရပ္ျခားမွာ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ေနထိုင္သြားၿပီး အိမ္ကို
ျပန္ေရာက္လာခဲ့ပါတယ္။
အခုဆိုရင္ သူဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ မိသားစုလုပ္ငန္းေတြကို
ေဇာက္ခ်ၿပီးလုပ္ေတာ့မွာပါ။
ကၽြန္ေတာ္က ကၽြန္ေတာ့္သားကိုေရာ၊ သူ႔ကိုမိတ္ေဆြအျဖစ္
သေဘာထားသူေတြကိုေရာ၊ ဝက္ပံမွာ၌ေနတဲ့ခြန္အားမ်ိဳး
ရၾကပါေစလို႔ဆုေတာင္းပါတယ္”ဧည့္ခံသတ္မွတ္သည္ တစ္ၿပိဳင္တည္း ထ၍
လူပင္းႏွင့္ အတူ ဝိုင္အရက္ခြက္ကို ေမာ့လွ်က္ၾကသည္။
ထိုခဏမွာပင္ လူပင္းဇာ၏ အေစခံအဘိုးအိုသည္ အခန္းထဲသို႔ ဝင္လာၿပီး
ပိုးသားစာလႊာကိုေပးသည္။
စာလႊာေပၚတြင္ ကဗ်ာမ်ားေရးထားသည္။
လူပင္းကိုယ္တုိင္ သူ႔လက္ျဖင့္ေရးထားသည့္ ကဗ်ာမ်ားျဖစ္ဖူး။
အဘိုးအိုသည္ စာလႊာကို သူ႔သခင္ေရွ႕ စားပြဲေပၚတြင္ခ်ေပးၿပီးေသာ္
အသာပင္ ျပန္ထြက္သြားသည္။
“ဒီေန႔ပြဲကို အမွတ္တရ ျဖစ္ေစဖို႔အတြက္”ဟု လူပင္းက ဧေျပာကာ

စာလုံးကိုေကာက္ယူလုိက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဒီစာလုံးကိုေပၚမွာ တန္ဖိုးမရွိတဲ့
ကဗ်ာစာေၾကာင္းနည္းနည္းေရးထားပါတယ္။
‘ေရွးေခတ္ကဗ်ာဟန္’ကုိ ယူထားပါတယ္။
တန္ အင္ပါယာေတြ့ခတ္ကထြန္းကားခဲ့တဲ့ ကဗ်ာမ်ိဳးပါ။
ဒီကဗ်ာ တန္ဖိုးမရွိဘူးဆိုတာ သိသယျဖစ္ရာ မလိုေပမဲ့
အေဖ့အတြက္ပဲရွိေနလုံးသား ခံစားမႈကိုေတာ့
သယ္ယူပို႔ေဆာင္ေပးႏုိင္လိမ့္မယ္လို႔ ထင္ပါတယ္”လုသည္
ပန္းခက္ပန္းပြင့္မ်ားျဖင့္ ဇာပန္းအက်ြက္ေဖာ္ထားေသာ
တုတ္ခ်ိန္မတ္တာေပပညာရွင္မ်ား ဝတ္ေလ့ရွိေသာ ပိုးသား ဝတ္လုံရွည္ႀကီး
ဝတ္ထားသည္။
သူသည္သူ႔ညာဘက္ခ်ိဳ့ ထုိင္ေနေသာ သူ႔သားဘက္ လွည့္လိုက္ၿပီး လက္ဆဲမွ
စာလုံးလိပ္ကို ျဖန္႔ဖ်ိဳဖတ္သည္။
“ထင္ရွားေက်ာ္ၾကားခဲ့တဲ့ တုိ႔ရဲ့ဘိုးဘြား သရဲေတြ၊ ေတစၦေတြ၊
ဝိညာဥ္ေတြနဲ့တူတယ္ဆုိးလုံးတဲ့ မသားစုအလယ္မွာဆိုရင္ေလ
လူတစ္ေယာက္ဟာ အစစ္အမွန္ အေပ်ာ္ဆုံးျဖစ္ရတယ္”ခ်ီယာအိုသည္ ထုိင္ေနရာမွ
ထရပ္ကာ သူ႔အေဖဘက္ လွည့္၍ ဦးၫႊတ္သည္။
ည့ဲပ်ရသတ္မားက လက္ခုပ္သံတာ ေပးၾကသည္။
ခ်ီယာအိုသည္ သူ႔အေဖလုပ္ခ်ိန္းသားဝတ္ဝံုရွည္ႀကီးကို ဝတ္ဆင္ထားေသာလည္ပင္း
ဦးထုပ္ေတာ့ ေဆာင္းမထားေခ်။
သူသည္သူ႔အေဖအား ေက်းဇူးတင္စကား ေျပာသည္။
သုိ႔ေတစလည္း သူသည္ သူ႔အေဖ၏ မ်က္လုံးမ်ားႏွင့္အၾကည့္ခ်င္း
ရင္ဆုိင္။
အေဖျဖစ္သူ လူကလည္း ထိုတစ္ခ်က္ကို သတိထားမိေနသည္။
ထိုအခ်က္ဟာပင္ အေစခံ အဘုိးအုိ ေနာက္တစ္ေက့ာ္ ျပန္လွည့္သည္။
ခ်ီယာအိုေဘးသို႔သြားရင္း သူ႔လက္တြင္းမွ ပိုးသားစာလုံးကို
ခ်ီယာအိုလက္သို႔ ေပးသည္။
ခ်ီယာအိုကတိုတေသ ေတလးတစား လွမ္းယူကာ သူ႔အေဖဘက္ လွည့္၍
သူ့ကိုယ္ကုိင္ ေရးဖြဲ့ထားသည့္ကဗ်ာကို သိေနသံထားျဖင့္ ဖတ္သည္။
ကဗ်ာမွာ သူ႔အေဖ ေရးစဦးသည့္ ကဗ်ာလိုပင္ေရွးေခတ္ ကဗ်ာဟန္
ျဖစ္ေလသည္။
“ေနာင္တစ္ခုနဲ့ေသာ...
ကၽြန္ေတာ့္ေဖအိမ္သည္ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ပို၍ ပို၍
တန္ဖိုးရွိလာပါလိမ့္မည္။
ပင္လယ္ျပင္ႀကီး၏ ဟိုတစ္ဖက္ေျမျပင္မ်ားေပၚ၌
ေနထုိင္ရသည့္ကာလေပါင္းတစ္ေထာင္ကုိ၍ပို၍ပင္
တန္ဖိုးႀကီးလာပါေတာ့မည္။
”လူဇင္မ်က္ႏွာသည္ ၾကည္လင္ ဝင္းလက္လာသည္။
သူ႔သား၏ ကဗ်ာအား သူလက္ခံေၾကာင္းကို ဦးၫႊတ္၍ ေဖာ္ျပသည္။
ပရိသတ္၏ ၿဘာသံမ်ား ထြက္ေပၚလာသည္။
ည့ဲပ်ရသတ္မားထဲမွ အသက္အရြယ္ႀကီးႀကီး တုိ႔တုတ္ဘုိးႀကီးမ်ားသည္
တစ္ဦးခ်င္းစီ ထလာၿပီးဆုေတာင္းသမႈျပဳၾကသည္။

ထိုအခါ ထမင်းစားပြဲသည် ပို၍ အသက်လွန်ကျွမ်းသလို ဖြစ်လာလေသည်။
ဝါးဘုံးမှ နှင့် ပင်လယ်ထဲက ပေါင်းနှံထွားသည့် ဟင်းပုန်းကန်များ
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးကိမ် ထရတော် သူနှင့် မက်ခ်ဒင်းဆုံခဲ့ကြ
ထိုင်နေသော ဒေါ်-လင်းအားလွမ်းဖွယ်သည်။
ဒေါ်-လင်းသည် အဝိမုဉ်းရောင် ပိုးသားဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်၍ သူ၏
နက်မောင်သော်ဆံပင်သည် ဖေယာင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင်
တောက်ပြာဝင်ပလက် ရှိလေသည်။
“အေဖခဲ့တဲ့ ဒေါ်-လင်း”ဟု လူက ပြောသည်။
“ဒီဟင်းလာကို ခက်တာက မင့်ကျမှန်တိုင်းထဲက ပင်လယ်ပျပင်ကို ကော်ပြီဖတ်ပီး
အိမ်ပြီ ဘားမသိရန်ခဲ့ ရောလာအောင်ဆောင့်ရောက့်ဖွဖွတဲ့ တို့
ဘုံးတြား၊ ဘီဘင်တြက် ကော်းဇူးတင်ခဲ့ အနန်း ခက်ထားတာ။
ကဗ်ာဆန်ဆန် ရေးထားတဲ့ ဒီစာလုံးတြဟာ ခဲ့ပမ်းနွယ်တဲ့
အစားအသောက်တြရဲ့အရသာရှိမှန်း ဂူးညံ့မိုးတြကို
ရည်ညွှန်းပါတယ်။
အဲဒီမှာ ရေးထားတဲ့ အကရာစာလုံးတြဟာလိုင်းလုံးပေါင်မှာ
ကားယားခြစ်ပီး ရပ်နတဲ့ ‘ရေးရောင့် မုံးမခပင့် တစ်ဝင့်လည်း
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နုိင်ပါတယ်”လူသည် တခဲ့တညား လွှဲလွှပပ
ရေးထားသည့် ဟင်းလာ စာရင်းစာရြက်ကြားပြဲပေါ်တင်က ဒေါ်-
လင်းဆီသို့ တြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။
“အေဖ့ရဲ့ ‘ရေးမုံးမခပင့်’ကသမုဒ္ဒရာထဲက လိုင်းလုံးကီးတြကို
ယဉ်ကေးသိမ့်မြို့သြားတော်
ဆုံးမေပးခဲ့တဲ့အတြက်သမီးတို့နှစ်ယောက် အေဖ့ဆီ
ပြန်ရောက်လာခဲ့ကတာ။
သမီး အခုလို ပြန်ရောက်လာတဲ့အတြက်မှာသာမယ့်လို့ တျားတစ်ယောက်
ရှိနေပါသေးတယ်”သူ့အဖကည့်သည့် သူ့သမီးတော်ခြင် ထိုင်နေသည့်
မက်ခ်နှင့် တဂ္ဂလြင်ယ်ဆေရောက်သြားသည်။
လူငယ်သည် ဒေါ်-လင်းထက် အသက်အနည်းငယ်သာကီးပံုရ၏။
သူ ဒေါ်-လင်းအောပင့် ဖကည့်ဂုဏ်ဆာ်ပံုသည် ယဉ်ကော်းဖြယ်ရာသည့်
အပူအရာ ရှိသည်။
သူသည် လူအားလွမ်းဖွယ်ပီး ပြံပီးသည်။
“အခုဆိုရင် သမီးရဲ့ဂိတ်ပညာ သင်ကားမှဟာ ပီးဆုံးသြားပပီ ဒေါ်-
လင်း”ဟု လူကဆက်ပြောသည်။
“အေဖတို့အနန်း ခန့ မိသားစုန့် မိသားစုခ်င်း ဆက်ို့
ပြင်ဆင်ကမ်ဖြစ်ပယ်။
တို့မြား မိသားစုခ်ုစ်ုဟာ မိတ်ေဆြအျဖစ် ရပ္တည္လာခဲ့ဖကတာ
ုစ်ုေပါင်းဖကာခဲ့ပပီ။
သမီးရပ်ေဝးေျမျခား သြားေနစဥ် အတြင်းမွာလည်း ခ်ိန်ေတြဟာ
အေဖတို့နဲ့ လုပ်ငန်း ဖက်လုပ်ြဖစ်ခဲ့ဖကတယ်”ေမ-လင်းသည်
သူ့ကိုယ်ြ အားတင်းကာ သူ့မက်ုဂ်ိဳ အစပ်းရပ်လိုက်ေအာင်အားထုတ်သည်။
သူသည် အေဖ့ဖဆ်ြအား ေကးဇူးတင်ကားေျပာလုိက်ရေသာ်လည်း
သူ့ေဘးရှိခ်ိန်သားစုထဲမှ အဆကီးဆံုး အစ်ိုကို ဖကာဖကာမဖကည့်ရဲ့။
ရက်တြ ဝင်လာသြင့်ြ့အဖကည့်ို့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားလုိက်သည်။
မိသားစုုစ်ုြ ေပါင်းစည်းမြ်ြေသာသတင်းစကားေဖကာင့်
ညည့်ြ်ားဖကားတြင် လှိုက်သြားသည်။

တိုးတုိးေျပာသံမ်ားကိုအတန္ၾကာမွ ၾကားေနၾကရ၏။
သို၇်တေစလည္း သူ၇်နရာ၌ ျပန္လွဲေလ်ာင္းေသာ လူ၇်
မ်က္ႏွာတြင္ဘဝင္မက်သည့္ အရိပ္အေငြ၇်ထင္လွ်က္ရ၏။
လူသည္ သူ၇်သားႏွင့္ သမီးအား မေတြ၇်မီ သူ၇်အေစခံ
အဘုိးအုိအား ေခၚသြားရသတို၇်ႏွစ္ေယာက္၏ အေျခအေနကို ေမးသည္။
အဘုိးအုိက “ႏွစ္ဦးစလံုး ရင္ဆိုက္ကာ သူတို၇်ကိုယ္သူတို၇်
ယံုၾကည္မႈအျပည့္အဝ ရွိေနပါၿပီ”ဟု ေျပာသည္။
သို၇်သာလည္း သူ၏ စာၾကည့္ခန္းထဲ၌သူတို၇်ႏွစ္ေယာက္အား ေခၚ၍
ေတြ၇်သည့္အခါတြင္လည္းေကာင္း၊ ယခု
ထမင္းစားပြဲ၌ဆံုၾကသည့္အခါတြင္လည္းေကာင္း ႏွစ္ဦးစလံုးသည္
သူ၇်အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မၾကည့္ရဲသလို ျဖစ္ေနသည္ကို သူ ထင္ရ၏။
သူသည္ သူ၇်စားပြဲႏွင့္ ဆက္ေနေသာ စားပြဲ၌ ထုိင္ေနသည့္
သူ၇်ဇနီးအား လွမ္း၍ၾကည့္သည္။
သူ၇်ဇနီးသည္ ထုိစားပြဲ၌ ေသြးသြားအား ေငြ့ခံလ်က္ရွိ၏။
ၾကည့္ရသည္မွာဘာျပန္ဆိုမွ ရွိပံုမရ။
သူ၇်ဘးမွ သူ၇်သား ခ်ယာအိုသည္ သူ၇်လက္ထဲမွ တူမ်ားအေပၚ၌သာစူးစိုက်လ်က္
ရွိ၏။
သူ၇်သားသည္ အစားစား၍ျခင္းအေပၚမွတ္ပါး အျခား ဘာကိုမွ စိတ္ဝင္စားဟန္မရွိ။
ေနာက္ဆံုး သူ၇်အေဖက သူ၇်အား တုိက္ဝိုက္စကားေျပာလုိက္ခါမွပင္
သူ၇်အာ၀ံုသည္ သူ၇်အေဖထံေရာက္လာေလသည္။
“သား ခ်ယာအို တို၇်မ်ားအေနနဲ၇် မင္း ဦးစီးရမယ့္ လုပ္ငန္းတာဝန္ေတြကို
သက္သက္ရြယ္အိုမိဘေတြဆီက လႊဲယူဖို၇်အတြက္ လုပ္ငန္းေတြကို
ဘယ္ေတာ့ေလာက္ၿပီး ေလ့လာမယ္ဆုိတာဆံုးျဖတ္ထားသင့္ၿပီ”ဟု လူက
ႏွစ္ခ်ိဳ့ယြင္းကား ေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
သူ၇်အသံမွာ တုိးလြန္းသျဖင့္ေဘးလူမ်ား မၾကားႏုိင္။
“မင္းအေနနဲ၇် သိရမယ့္ဟာေတြ သိပ္မ်ားေနေလေတာ့အဝိန္ပ်ံဖ်ိန္းလို၇်တာ့
မျဖစ္ေတာ့ဘူး”ခ်ယာအိုသည္ လက္ထဲမွ တူမ်ားကို ခ်ထားလုိက္ကာ သူ၇်အား
ၾကည့္ေနသည့္ သူ၇်အေဖမ်က္လံုးမ်ားႏွင့္ ရင္ဆုိင္လုိက္သည္။
အသက္ၾကီးၿပီျဖစ္ေသာ္လည္း သူ၇်အေဖသည္ကုိယ့္ေရာဗတ္ဖို
ဆက္ခံခုိင္ေနဆဲ။
တကယ္ေတာ့ သူ၇်အေဖသည္ ဝေရွးေခတ္ တ၇တ္ယူမီးတို၇်၏ဩဝါဒႏွင့္အညီ
မိမိကိုယ္မိမိ စည္းကမ္းေစာင့္ထိန္းျခင္း က်င့္ဝတ္ကို အၿမဲတေစ
က်င့္သံုးကာလုိက္နာေနထုိင္သူျဖစ္၏။
ခ်ယာအိုသည္ သူ၇်အေဖ လုပ္ခဲ့သမွ် ထိုအရာအားလံုးကို
ငယ္ငယ္တည္းကအထိအေတြ၇်မ်ားခဲ့၏။
သူ၇်အေဖ ကုိယ္ခုိင္ကလည္း သူ၇်နည္းကို လုိက္နာရန္
အၿမဲတေစဆံုးမခဲ့သည္ျဖစ္ရာ ခပ္ငယ္ငယ္တည္းက တာအို အယ္ဝါဒ၏
ဥပေဒသမ်ားအတုိင္းက်င့္သံုးအားထုတ္ကာ လုိက္နာေနထုိင္ခဲ့၏။
သူ ျပင္သစ္ခ်ဳ ပညာသင္ေနစဥ္ကလည္း သူ၇်အေဖလိုက္မနာေနာန္း
ထုိင္ညည္းညူကို ေန၇်စဥ္ကန္ လုပ္ခဲ့ေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဟို ေရာက္ေနတဲ့ကာလအတြင္းမွာ အလုပ္ႏွစ္ခု လုပ္ဖို၇်
စဥ္းစားထားခဲ့တယ္ေဖေဖ”ဟု ခ်ယာအုိက
ေအးေဆးတည္ၿငိမ္စြာျဖင့္ေျပာသည္။
“တစ္ခုက အေဖ့ရဲ၇် ေရွးေဟာင္းအေမြအႏွစ္ကန္းမထဲ သြားမယ္။

ခင်းက်င်းျပသထားတဲ့ ပန်းခီပန်းပု အနုပညာလက်ရာေတြကိုၾကည့္ၿပီး
ကၽြန္ေတာ့္မိတ္ဆြဲေတြကို အားသစ္ အျမင္သစ္ ျပန္ေလာင်းေပးမယ္။
ဒုတိယတစ္ခုကကၽြန္ေတာ့္ရွဴအနာဂတ္ဘဝအေရးကို အေဖနဲ႔
ပြင့္ပြင့္လင်းလင်း ေဆြးေႏြးမယ္။
ဒီထမင်းစားပြဲၿပီးသြားရင္ အေဖနဲ႔ ကၽြန္ေတာ္ ဒီကိစၥေတြ
ဆံုၾကရင္ မေကာင်းေပဘူးလား”လူသည္ သူ႔သားဇာ တုိက္ဝိတ္ကေသာ
စကားကို ခက်ဉ်းပင် လက်ခံက်ာသေဘာတူသည္။
ထိုခဏမွာပင္ တ႐ုတ္ ေတးဂီတသမားတစ္ခု ဝင္ေရာက္လာက
အခန္းဇာတစ္ဖက္အစြန္းရွိ ခပ္ျမင့္ျမင့္ စင္တစ္ခုေပၚတက္၍
ဆက်ီးတပ္ဂ်ရီယာမ်ား တီးၾကသည္။
မ်က္လည္ရာ တစ္ေယာက္က သူ႔မ်က္လည္ညာအမီးမီးကို ျပသကာ
ဧည့္ရသတ္အားေဖ်ာ္ေျဖလက်ရွိဇာ။
အေဖးင့္ သားသည္ သူတုိ႔ဇာ အာ႐ုံမ်ားကို
ေျဖေဖ်ာ္ပြဲတက္သ႑ေျပာင်းလုိက္ၾကေလသည္။
ပြဲၿပီးသြားသည့္အခါ လူသည္ သူ႔သားႏွင့္အတူ အိမ္ဆက်ီးထဲမွ ျဖတ္၍
ေတးတစ္ဖက္သ႑ထြက္လာသည္။
လံုၿခံဳေရးဂိတ္ သတံခါးဆက်ီးဇာ ေနာက္ဘက္ရွိ အနီေရာင္
ယြန္းတံခါးဆီသုိ႔ေလွ်ာက္သြားသည္။
ေမွာင္ပိပဲ့ေမွ အေစခံအဘုိးအုိသည္ ေသာ့တြဲကြင်းဆက်ီးကို ကုိင္က
ဖတ္ခနဲထြက္လာသည္။
သူသည္ သဂိတ္ခံခါးအား အလ်င္ ဖြင့္ေပးသည္။
ထို႔နောက္ ယြန္းတံခါးကုိဖြင့္သည္။
လူ သားအဖ အထဲေရာက္သြားသည့္အခါ တံခါး ႏွစ္ခုစလံုးကို ပိတ္လုိက္သည္။
ဆက်ီးမားက်ယ္ခန္းေသာ ခန္းမဆက်ီးျဖစ္ဇာ။
ပုဂၢလိက ျပတုိက္တစ္ခုအျဖစ္တည္ေဆာက္ထားျခင်း ျဖစ္သည္။
အလြန္ကယ္ျပီး လက်ာ အလြန္ေျမာက်ယ္ျပန့္ ပန်းပု႐ုပ္တုမ်ားရွိသည္။
ေကာက်ိမ်းသာမက ပယင်း ၇ပ္တုမ်ားပါ ပါသည္။
ေၾကး၇ပ္တုမ်ားလည္း ပါဇာ။
ယင်း ေၾကး၇ပ္တုမ်ားသည္ ဟန္ႏွင့္ ေခ်ာင မင်းဆက်ိမ်ားေခတ္ရ
လာသည့္ပစၥည္းမ်ား ျဖစ္ဇာ။
ခြက်ိမ်း၊ ပန်းအုိးမ်ားႏွင့္ ဝုိင္ဘုိးမ်ားမွာ ေ႕ကြထည္ပစၥည္းမ်ားျဖစ္၍
တန္ဖုိးႀကီး ထန္ေခတ္လက်ိမ္ပန်းပညာသည္မ်ားဇာ ေျပာင်ေျမာက်ေသာ
လက်ာမ်ားျဖစ္သည္။
ရံဖန္ရံခါတြင္အေဖးင့္သားသည္ ပယင်းႏွင့္ ေက်ာက်ိမ်း ၇ပ္တုမ်ားကို
ေစ့ေစ့စပ္စပ္ၾကည့္သည္။
အေကာင်းစားေ႕ကြထည္ ပစၥည္းမ်ားႏွင့္ ေတြ႔လ်ိင္လည္း အခ်ိန္ယူ၍
ၾကည့္သည္။
တစ္ေယာက္ႏွင့္ တစ္ေယာက္ၾကားပင္ေျပာၾက။
ေနာက္ဆံုးေတြ့ဖူ ခ်ယ္အိုက တိတ္ဆိတ္မွဳကို ဓတ်ဳခ်ိၿဖိဳက္လုိက္ေလသည္။
“ပိကင်းမွာ နန္းထုိင္ၿပီး တစ္ႏုိင္ငံလံုးကို အုပ္ခ်ဳပ္သြားတဲ့
သုဂတိဘုိရဲ႕သားေတာ္လို႔အမည္ခံယူထားတဲ့ ဘုရင္ ဧကရာဇ္ဆိုမွာ
အေဖ့အမ္ေစ၊ အဘုိးဆက်ီးဝမ္
အမႈထမ္းလာခဲ့တာႏွစ္ေပါင်းအမ်ားဆက်ီး ၾကာခဲ့တယ္။
အခုဆိုရင္ အဲဒီက ဝမ္ ထြက္လာခဲ့တာ ႏွစ္ေပါင်းႏွစ္ဆယ္ေတာင္

ဖွကာသြားၿပီ”ဟု ခ်ီယာအိုက စကားစသည္။
“ဒါေပမဲ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ အခ်င္းခ်င္းသတ္ဖို႔၊ ျဖတ္ဖို႔နဲ႔ ႏွိပ္စက္ဖို႔က
လြဲၿပီး အခုခ်ိန္ထိ တျခား ဘာကိုမွ မသိဖွကေသးဘူး”သူသည္ တန္ေခတ္
လကၡာတစ္ခုျဖစ္ေသာ လည္ပါင္ေဖာက္ေဖာက္မ်ားကို ဖိႏွိပ္ရန္
ဖိနပ္ခ်ိတ္ပုံေရးဆြဲကရား တစ္လုံးကို ေကာက္ယူလုိက္သည္။
သူသည္ ေရးဆြဲကရားမ်ားမွတ္သားေကာက္ေကာက္၏ ေခတ္ေမြ႔ေသာ
အပိုင္းကို လက္ႏွင့္ အသာအယာ သပ္ေနရာမွ
သူ႔အေဖအားေမာ့ၾကည့္သည္။
“အမ်ိဳး ျပန္ေရာက္လာရတာကေတာ့ သိပ္ကို ေကာင္းပါတယ္ အေဖရယ္”ဟု
သူကစကားဆက္ေျပာသည္။
“ဒီအခန္းထဲ လာၿပီး အေဖ ခုေဆာင္းထားတဲ့ ေရွးေဟာင္း
ပစၥည္းေတြကိုၾကည့္ေနတာလည္း စိတ္ခ်မ္းသာစရာပါ။
ဒါေပမဲ့လို႔ ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ႔ အတိတ္ျပာပံုထဲကေနၿပီးဖီးနင္းၾက
ျပန္ရွင္လာသလို တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသစ္ဖြားစ ေပၚလာတာ မျမင္ရေတာ့
စိတ္မခ်ရသေတာ့ဘူး”သူသည္ ခ်ာခနဲျပန္လည္ကာ သူ႔အေဖႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လုိက္သည္။
ေရးဆြဲကရားကိုမူလက္က မခ်ေခ်။
“တကယ္လို အေဖရယ္။
အေဖကိုယ္ခ်င္လည္း အလြန္ကုိးတက္ၾပီးဆကီးက်ယ္ခမ္းနားလာတဲ့
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ျမင္ခ်င္ခ်င္လို႔ ထင္ပါတယ္”“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕
ဆကီးက်ယ္ခမ္းနားမႈဆကီးကို ဒီအခန္းထဲက
အရာဝတၳဳတုိင္းမွာျမင္ေနရုံတင္ပါကြာ”ဟု လူက မာေက်ာေက်ာ
ဆတ္ဆတ္ပတ္ ေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ခ်န္ပုိင္းနဲ႔ ကန္သန္ရွင္ေနတဲ့ ေၾကာက္စရာ ျမင္ကြင္းေတြကိုမွ
မျမင္တာ။
ဥေရာပတုိက္သားေတြ အုပ္စုိးေနတဲ့ ဓာဒီပင္ ဆိပ္ကမ္းၿမိဳ့ေတြက
ျမင္ကြင္းေတြကိုလည္းေတြ႔ခဲ့မွ မေတြ႔ႏုိင္တာ။
မွန္ခဲရိုးယား အေျခအေနကလည္း မျပတ္မသားဆကီး ျဖစ္ေနတုန္းပဲ။
ဂ်ပန္ေတြက ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏုိင္ငံထဲက နယ္ေျမေတြ ထပ္ ထပ္ၿပီး
သိမ္းဖို႔ စခ်မ္းေျခာက္ေနတုန္းပဲ”လူက သူ႔သားမ်က္ႏွာအား
စူးစမ္းလိုသည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ လွမ္းၾကည့္သည္။
“မင္းဘာျပလို႔ ဒီစကားမ်ိဳးေတြ ေျပာေနရတာလဲ ခ်ီယာအို၊ ဥေရာပက
မင္တို႔ ေျပာင္းလဲေပးလုိက္လို႔လား။
တို႔ ဒီအခန္းထဲ လာတာ အထည္အလိပ္ စက္ပုံေတြအတြက္ မင္း
ဘယ္ဂါတဝန္ဆုိမွလဲဆိုတာ ေဆြးေႏြးဖို႔ လာၾကတာ”“ဥေရာပက
ကၽြန္ေတာ့္တို႔ ေျပာင္းလဲ မေပးလုိက္ပါဘူး။
အေဖ တစ္ခုပဲ ရွိတယ္။
အရာရာတုိင္းကို ယထာဘူတက်က် ျမင္တတ္ဖို႔နဲ႔ အလ်င္အထက္ ပီပီျပင္ျပင္
ျပတ္ျပတ္သားသားခံစားတတ္ဖို႔ေတာ့ အကုအညေပးလုိက္တယ္”ခ်ီယာအိုသည္
စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္သြားသည္။
သူ ေျပာျပလိုသည့္ စကားႏွင့္သူ႔ရည္ရြယ္ခ်က္မ်ားကို အသိေပးရာ၌
ယုခုထက္ ပို၍ သိမ္ေမြ႔ႏူးညံ့ဖို႔ လုိအပ္သည္ဟု စဥ္းစားသည္။
သို႔ေစလည္း သူ႔ရင္ထဲ၌ မိသင္ထားေနရသည့္ ခံစားခ်က္မ်ားကို
ဆက္လက္ထိန္းသိမ္းထားရန္မွာ မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ဟု သူ ေတြးမိသည္။

“ကၽြန္ေတာ္ ေျပာရမွာေတာ့ ဓိတ္ေကာင္းဘူး အေဖ။
ဒါေပမဲ့ မေျပာလို႔ကလည္းမျဖစ္ဘူး။။
ကၽြန္ေတာ္တို့ေနနဲ႔ အေဖ့ စက္ဝိုင္ေတြကို
ၾကည့္ရင္းထိန္းသိမ္းေပးေနရတဲ့ အလုပ္နဲ႔ ဘဝကိုအခ်ိန္
မျဖဳန္းခင္ေတာ့ဘူး အေဖ။
ကၽြန္ေတာ့္ဘ ဆက္ခံဝင္တဲ့ ကာယအားေရာ မာေက်ာေတာင့္တင္းတဲ့
စိတ္ဓါတ္ေရာ ရွိေနတယ္။
ဒါေတြကလည္း အေဖ ေပးထားတဲ့ အေမြပါပဲ အေဖ။
“ကၽြန္ေတာ့္ေနနဲ႔ အဲဒီ အားႏွစ္ခုကို ကၽြန္ေတာ့္ တုိင္းျပည္အတြက္
အသုံးျပဳခ်င္တယ္။
တကယ္လို႔ ကၽြန္ေတာ္ ရွန္ဟုိင္းမွာ ေနမယ္ဆုိရင္ ကၽြန္ေတာ္ဟာ လူ
မိသားစုနဲ႔ ၿငိတြယ္ဖြဲ့စည္းနည္းအပါးကို ပိုၿပီးခ်မ္းသာေအာင္
လုပ္ေပးႏုိင္ဖို႔ပဲ ရွိမယ္။
အဲဒီထက္ ပိုၿပီး အက်ိဳးမ်ားစရာမရွိဘူး အေဖ”လူ႔ မ်က္ႏွာတြင္ အထိတ္တလန္႔
ျဖစ္သြားျခင္း ထင္ဟပ္လာသည္။
သူသည္ သူ႔အျဖစ္ကိုတိတ္ဆိတ္ဝင္ခံယူမွ် ဆက်ဳိးစား၍ ျပန္ခ်ဳံးသည္။
“မင့္မိသားစု စီးပြားတက္ေအာင္ လုပ္ေပးျခင္းဟာလည္း
မင့္တုိင္းသူျပည္သားေတြ ေကာင္းက်ဳိးျဖစ္ေအာင္ လုပ္ေပးတာပဲ
မဟုတ္လား”ဟု လူက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အေဖ၊ အဲသေလာက္နဲ႔ မလံုေလာက္ေသးဘူး”သူ႔သားစကား
ၾကားလုိက္ရသည့္အခါ လူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ က်ဥ္းေျမာင္းသြားသည္။
“မင္းေျပာေနတဲ့ စကားရဲ့အဓိပၸါယ္က မင္း ဥေရာပမွာ
ေရွာက္ေနတုန္း
ကြမ္ခ်ဳန္အန္းအဖြဲ႔ဆက်ဳိးရဲ့အဖြဲ႔ဝင္တစ္ေယာက္ျဖစ္သြားခဲ့ၿပီလို႔
ဆုိလုိတာလား။
ဒါဆိုရင္ မင္းကဗ်ာရဲ့စကားလံုးေတြဟာ အႏွစ္သာရ
လံုးဝမရွိေတာ့ဘူးေပါ့။။
မင္းဟာ မာ့ခ္ဒါဒီသမားေတြနဲ႔ဆက္သြယ္လိုက္ၿပီဆိုပါေတာ့ ဟုတ္လား”“ဟုတ္တယ္
အေဖ။
ကၽြန္ေတာ္ဟာ ကြမ္ခ်ဳန္အန္း အဖြဲ႔ဝင္တစ္ေယာက္ျဖစ္ေနၿပီ”ဟုခ်ီယာအိုက
ေအးေအးသာသာပင္ ဝန္ခံသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီသာလ်င္ဂ်ာတ္ႏုိင္ငံကို
အႀကီးအက်ယ္ထိုးနဲ႔ အျမင့္မားဆံုးျဖစ္ေအာင္
လုပ္ႏုိင္လိမ့္မယ္လို႔ယံုၾကည္ေနတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ စိတ္ကူးထားတာက အခုလတ္တေလာပဲ
ဆိုဗီယက္ႏုိင္ငံထြားၿပီးေလ့လာမယ္။
ေမ-လင္းလည္း ကၽြန္ေတာ္နဲ႔ အတူတူလုိက္ၿပီး ေလ့လာမယ္။
ေမ-လင္းအေနနဲ႔ မိဘက ဇြတ္အတင္းစီမံၿပီး ခ်ိန္ဆဲပဲျဖစ္ျဖစ္၊
တျခားလူတစ္ဦးတစ္ေယာက္နဲ႔ပဲ ျဖစ္ျဖစ္အမ်ိဳးေထာင္ခ်ဳပ္ထဲကို လက္ဆံမွာ
မဟုတ္ေတာ့ဘူး။
သူ႔ အသိဉာဏ္က အဲဒါမ်ိဳးကိုလက္ခံႏုိင္မွာမဟုတ္ေတာ့ဘူး”ခ်ီယာအိုက
စကားကိုျဖတ္၍ ရွင္းျပသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ စိတ္ဇာ၊ တင္းမာမႈကိုျမင္ေနရဇ၏။
သူသည္ ေျပာရာဆိုရာ၌ သင့္ေတာ္မည့္ စကားလံုးမ်ားကို

ေရြးခ်ယ္ေနျခင္း ျဖစ္၏။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ကၽြန္ေတာ့္ဇာတ္ကားဟာ အႏွစ္မဲ့ပါဘူး။
ေမ-လင္းနဲ႔ ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ကၽြန္ေတာ္တို႔အေပၚ အေဖ
နားလည္လိမ့္မယ္လို႔ ထင္ထားပါတယ္။
ကြၽမ္းခ်ဳပ္ခ်က္အဖြဲ႔ဟာအဆင့္ျမင့္တဲ့ လူေတြရဲ႕ အားေပးကူညီမႈကို
လိုေနပါတယ္။
အေဖ့အေနနဲ႔ တျခား ဘာမွလုပ္မေပးႏိုင္ရင္လည္း ရန္ကုေငြေတြ
ထည့္ေပးဖို့တာပဲ။
ဘယ္သူ႔ကိုမွ အသိေပးဖို႔လည္း မလိုပါဘူး”လူ႔တစ္ကိုယ္လုံး
ေတာင့္တင္းသြားသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ေသြးဆုတ္သြားသလို ျဖစ္ေနသည္။
သူ႔ဗင္မွဴတ္မႈသည္ သူ႔ အတြင္းစိတ္ကို
မ်ားစြာထိန္းခ်ဳပ္ေနရေၾကာင္းေဖာ္ျပလ်က္ရွိ၏။
အခ်ိန္အားစြာ ကုန္လြန္သြားသည္အထိ သူသည္ လႈပ္ရွားျခင္းလည္း မျပဳ။
စကားလည္း မေျပာ။
ထို႔ေနာက္ လံုးဝ ဘာမွမေျပာဘဲ ခ်ိယာအိုထံ ေလွ်ာက္သြားကာ ခ်ိယာအိုလက္ထဲမွ
ဗီးန္ကရားကို ဆြဲယူလုိက္ၿပီး စင္ေပၚရွိ သူ႔ေနရာသို႔ ျပန္သြားသည္။
သူသည္ သူ႔သားအား အခန္းထဲမွ ထြက္သြားရန္ လက္ျပၿပီး ႏွင္သည္။
“မင္းတို႔ရွင္းဆံုးျဖတ္ခ်က္ဟာ မင္းတို႔ကို မသားစုနဲ႔
အဆက္ျပတ္သြားေစလိမ့္မယ္။
မင္းတို႔ခ်စ္ခင္ရတဲ့ဘာေနတဲ့ အရာရာတုိင္းနဲ႔လည္း
ကင္းကြာသြားလိမ့္မယ္”ဟု
ေအးစက္တင္းမာေသာေလသံျဖင့္ေျပာသည္။
“မင္းနဲ႔ မင္း့ႏွမတို႔ဟာ အလြန္ ဆိုးရြားျပင္းထန္တဲ့
ေရြးခ်ယ္မႈကိုျပဳလုိက္ၾကတာပဲ”သူ႔အေဖ၏ ေနာက္ဆံုးစကားျဖစ္သည္မွာ
သိသာထင္ရွားသည္။
လူသည္ သူ႔သားအားေရွးေဟာင္းပစၥည္းျပတုိက္ထဲမွ
ေခၚထုတ္သြားသည္။
အျပင္ေရာက္သည့္အခါ ခ်ိယာအိုသည္ေနာက္ဆံုးအႀကိမ္အျဖစ္ သူ႔အေဖအား
သူတို႔အေပၚ နားလည္ေပးရန္ ေတာင္းပန္ခြင့္ရွိတုန္းလုိက္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔အေဖ၏ မ်က္ႏွာထားသည္
ေအးစက္တင္းမာလ်က္သည္ကိုသတိထားမိသျဖင့္ မေျပာျဖစ္ေတာ့။
လူသည္ သူ႔စိတ္ခံစားမႈမ်ားကို လံုးဝ မေဖာ္ျပေတာ့ဘဲျပခန္းတံခါးကိုသာ
ဆြဲပိတ္ေနသည္။
သူသည္ အေစခံ၏ လက္ထဲမွ ေသာ့ကို ယူကာ တံခါးကိုေသာ့ခတ္လုိက္သည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔သား ခ်ိယာအုိအား ေက်ာေပးရ
ေကာ္ရစ္တာအတုိင္းဥယ်ာဥ္တဒီယိုဘက္သို႔ ေလွ်ာက္သြားလိုက္ ၌ေလ၏။

၈ေနာက္ ဆံုးျဖစ္ေသာ ဓမၼေတးသီခ်င္းတီးသံ ၿပိဳးခ်ိန္တြင္ တစ္ခ်က္ခ်
ခပ္ျပင္းျပင္းတုိက္ခတ္လုိက္ေသာ ေလသည္ ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္း
အတြင္းသုိ႔ ဝင္ေရာက္လာသည္။
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္း အတြင္းရွိ ခံုတန္းလ်ားမ်ား၌ ထုိင္ေနၾကေသာ
တ႐ုတ္ကုလိမ်ားႏွင့္သူေတာင္းစားမ်ားသည္ ေလဒဏ္ခံရ၍
စိတ္လႈပ္ရွားေယာက္ယမ္းရသည့္အလား လႈပ္လႈပ္ရွားျဖစ္လာၾကသည္။
ေဂဂါသည္ တစ္ဆတ္ဆတ္ ခါခ်ိန္လည့္၍ ၾကည့္သည္။
စႏၵာေရွ႕၌ ထုိင္ေနရာမွထလာေသာ ေမ-လင္းအားျမင္သည္။
ေမ-လင္းဇာ၏ စကပ္ခမ်ားသည္ ေလႏွင့္အတူ
ေဖာင္းပြကာသူ႔ခႏၶာကုိယ္ႏွင့္ ကင္းကြာေနသလုိျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
တိမ္ကို မွာ႐ုံသေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚသြားလာလႈပ္ရွား ေနစဥ္အလည္း
ဂ်ပ္ပံုစံမ်ိဳးကို ျမင္ခဲ့ရဖူးသည္။
ထုိစဥ္အတြင္း ေမ-လင္းသည္ေဖာင္းပြကား တက္လာေနေသာ စကပ္ခမ်ားအား
လက္ႏွင့္ဖိခြယ္ကာ ေအာက္သုိ႔သပ္ခ်လ်ွခ်သည္။
ဤတစ္ႀကိမ္တြင္မူ ေမ-လင္းသည္ စကပ္ခမ်ားအား မသိမ္းဘဲ
လႊတ္ေပးထားသည္။
သူ႔ေျခမ်က္ခ်မ်ား၊ သူ႔ေျခသလံုးမ်ားကို သာမက တစ္ခ်ိတ္ခ်ိဳတြင္
ပယ္ခ်င္းေရာင္သန္းေနသည့္ေပါင္တံလွလွမ်ားကိုပင္ ျမင္ေနရ၏။
ရုတ္သိမ္းၿပီး နက္ေျပာင္ေခ်ာေမြ႔သာ ဆံပင္မ်ားသည္ေလႏွင့္အတူ
လြင့္ေမ်ာကာ သူ႔မ်က္ႏွာေပၚ ရစ္သုိင္းလ်က္ရွိ၏။
သူ႔ဆီသုိ႔ ေလွ်ာက္လာေနေသာေမ-လင္းကိုယ္တုိင္ကင္ ေလအရွိန္ျဖင့္
တစ္ဆတ္ဆတ္က ယိမ္းယုိင္သြားလ်က္ရွိသည္။
ကုလအမ်ိဳးသား၊ အမ်ိဳးသမီးမ်ားႏွင့္ သူေတာင္းစားမ်ား ၾကားတြင္
ေျခေထာက္ရွိေသာေျခက်ိဳးတစ္ေယာက္သည္ ဘီးတပ္သစ္လွည္းေပၚ၌
ထုိင္ေနသည္။
အသားဝါ ခႏၶာကိုယ္ဗ်ားၾကား၌ ေလွ်ာက္သြားေနသူမွာ တစ္ေခါင္းလံုး
ဆံပင္မ်ားျဖဴေနသည့္ သာသနာျပဳတစ္ဦးျဖစ္၍သူသည္ ေဂဂါကာ့အား
ကူညီရန္ ေလွ်ာက္လာေနျခင္း ျဖစ္၏။
ေမ-လင္းဇာ၏ ကိုယ္ေပၚမွ အဝတ္သည္ သူ႔ဆီသုိ႔ စပံဳးကာရယ္ကာျဖင့္
ေလွ်ာက္လာေနခိုက္မွာပင္ ၇တ္ရက္ လည္ပင္းမွ ေအာက္ဘက္အနားပတ္အထိ
ကြဲ၍က်သြားသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ ေမ-လင္းဇာ၏ တစ္ကုိယ္လံုးအား
သဘာဝအေနအထားအတုိင္း ျမင္ေနရ၏။
ေမ-လင္းဇာ၏ ဗုိက္သားႏွင့္ေသးငယ္ေသာ္လည္း မိုေ႔မာက္ေနသည့္
ရင္သားအလွမ်ားကို အဝိအျပင္ ျမင္ေတြ႔ေနရေလသည္။
သူ႔အနားသုိ႔ နီးကပ္လာေသာ ေမ-လင္းသည္ လက္မ်ားကို သူ႔ဆီသုိ႔
ဆန္႔တန္းေပးသည္။
သို၌သာလည္း သူသည္ လူစုလူေဝးဘဏ္သို႔သာ လွည့္၍ ေလွ်ာက္သြားသည္။
သုိ၌သာလည္းအသိ ထြက္မလာ။
သူ႔ပခံုးမ်ားထက္သို႔ က်လာသည့္ ေအးျမေသာလက္ဖ်ား။
သူ႔အေနျဖင့္သူကိုယ္တုိင္ အဝတ္အစားမရွိသည့္ အေျခအေနကို
ပထမဆံုးအႀကိမ္ သတိထားမိသည္။
သူ ရပ္ေနခုိက္မွာပင္ ျမင္ေတြ႔ေနရသည့္ ေနာက္ဘဝ္ဦးမွာ အေမရိကန္ေလး
ျဖစ္၏။

အညီေရာင္ခံပင္ႏွင့္ အညီေရာင္ ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ ခ်ည္ထည္လုတ္ခံ့ ဝတ္ထားသည္။
သူ၏မ်က္ႏွာထားမွာ သူ၏ပတ္ပန္းက်င္ဝန္း ျဖစ္ပ်က္ေနသည္မ်ားကို
လုံးဝမျမင္မသိသည့္ ပုံစံျဖစ္၏။
ေဂ်ာ့ကသည္ ထိုအေမရိကန္ေမလး၏ အာဝံုကို သူ၏ဘက္သို၏ ဝင္စားလာေအာင္
အားထုတ္သည္။
သို၏သာလည္း အမ်ိဳးသမီးငယ္သည္ သူ၏ခါင္းေပၚမွ ေက်ာ္၍ အေဝးမွ
ဂုပ္လွႏွာတစ္ခုဆီသို၏မွ်ာ္ေငးလ်က္ ရွိေလသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ သူ၏ရင္တြင္းမွ သိမ္းက်ံဳးၿပီး တင္းက်ပ္စြာ ဖက္ထားသည့္
အလြန္ႏူးညံ့ေဖ်ာ့ေပ်ာင္းလွေသာ လက္ႏွစ္ဖက္ကို သတိထားမိသည္။
သူသည္ ထိုလက္မ်ားအတြင္းမွ၌ပင္ ထြက္ရန္ ႀကိဳးစား၀ံုမွ်မက
ေနာက္တစ္ၾကိမ္ထပ္၍ ေအာ္လိုက္ျပန္သည္။
တိရစာၦန္တစ္ေကာင္၏ ေႏြးေထြးမႈမ်ိဳးကို ေပးေနျခင္းျဖစ္၍
သူ၏အေနျဖင့္ သာယာမႈလည္း၍၍ေၾကာက္လန္သည္း ဝင့္ကို၏။
ထိုခံစားမႈသည္ သူ၏တစ္ကိုယ္လံုးအား လႊမ္းမိုးပိတ္ဖံုးလိုက္ရံေလရာ သူသည္
ယခင္ထက္ တစ္ဆတ္ခ်ဳ၍ ဂုန္းကန္ေနမိျပန္သည္။
ဤကဲ့သို၏ဂုန္းကန္ေနခ်က္မွာပင္ သူသည္ ေၾကာက္လြန္ဖ်ာ
အပ္ၾကိဳးအတြင္းမွ လန္၏ုံးၿပီးလြတ္ေျမာက္လာခဲ့သည္။
ထုိ၏နာက္ ႏုိင္ငံရပ္ျခား ဘာသာစကား ေျပာသံမ်ားသည္
အေမွာင္ရိပ္အတြင္းမွသာသနာျပဳ ေနအိမ္အတြင္း၌ ေဂ်ာ့ကဏ္၏ အိပ္ရာဆီသို၏
လြင့္ေမ်ာ ေရာက္ရွိလာသည္။
ေဂ်ာ့ကမွာ ကေယာင္ေခ်ာက္ခ်ား အိပ္ယာတြင္းမွ လန္၏ုံးစျဖစ္၍ အသက္ပင္
မွန္မွန္ရွဴလို၏မရေသး။
လမ္းေပၚမွ ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ဟစ္သုိက္သည့္ ေစ်းသည္ဆို၏ အသံမ်ား၊
သူတို၏ တန္ဖိုးထိုက္သင့္ပံုးထမ္းလာရသည့္ ဝါးထမ္းပိုးမ်ားဆီမွ
တကၽြိကၽြိအသံမ်ား၊ မ်က္ျမင္ဒါး တီးေနသည့္ေခါင္းေလာင္းသံမ်ား၊
ၿပီးေတာ့ တ၇တ္သာသာစကားျဖင့္ ျငင္းခံုေျပာဆိုေနၾကသည့္
အသံမ်ား။
အသက္၇ ျပန္၍ မွန္သာသည့္အခါ ေဂ်ာ့ကသည္ လက္တစ္ဖက္ကို
ေျမ့ာက္ကာသူ၏ဦးေခါင္းကို စမ္းသည္။
သူ၏ မ်က္ခံုးအစပ္ေပၚ အုပ္ေနသည့္ ပတ္တီးအား
လက္ေခ်ာင္းမ်ားျဖင့္စမ္းသပ္ၾကည့္ေနမိ၏။
ထို၏နာက္ သူ၏ဒဏ္ရာအား ေဆးထည့္ေပးရင္း
ေလသံေအးေအးျဖင့္ေခ်ာေခ်ာေမာ့ေမာ့ ေျပာဆိုေနသည့္
အေမရိကန္ေမလး၏ အသံကို သတိရလာသည္။
ထိုအေမရိကန္ေမလး သူ၏ခါင္းမွ ဒဏ္ရာကို ၾကည့္ေနစဥ္အတြင္း
အေမးနံ၏ပါသည့္ပ်ဥ္ျပားနံ၏ကို သူ၏ဦးေခါင္းမွ ရေနသည္။
သူမသည္ ဆပ္ျပာကို သူ၏လက္မ်ား ေဆးေၾကာရာ၌အသံုးျပဳေနသည္ဟု
ထင္၏။
သူသည္ ထိုအနံ့၏ကို အခုအခိုိ့ ရေနဆဲ။
သူသည္ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးၿပီး လိမၼာပါးနပ္ေသာ အဂၤလိပ္
အဘိုးႀကီးအား သတိရလာသည္။
ထိုအဘိုးႀကီး၏ လိမၼာပါးနပ္မႈေၾကာင့္ အ၇ပ္သုိး အက်ည္းတန္သည့္
အေျခအေနတစ္ရပ္မွ လြတ္ေျမာက္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္။
ထိုစဥ္က သူသည္ ေဒါသႀကီးေနေသာတ၇ပ္သာမ်ားစု၏ အလယ္၌

ေရာက္လိုက္ရသည္။
တ႐ုတ္ဘုရင္မ်ား သယ္ေဆာင္လာသည့္ပစၥည္းမ်ား က်ဴန္သည့္အတြက္ သူသည္
ေငြးေၾကး အနည္းငယ္ကို က်ဴကယာ ထုတ္ယူကာေလာ္ေၾကးအျဖစ္
လွမ္းေပးခဲ့သည္။
ေဒါသႀကီးလ်က္ရွိေသာ တ႐ုတ္မ်ားသည္ သူ႔လက္တြင္းမွေငြစအနည္းငယ္ကို
ျမင္သည့္အခါ ၿငိမ္သက္သြားခဲ့သည္ မဟုတ္ပါလား။
အဂၤလိပ္အဘိုးႀကီးသည္ ျဖစ္လာသည့္ပစၥည္းကို ေအးေအးေဆးေဆး
ၿပီးသြားေအာင္ေဆာင္ရြက္ေပးခဲ့ပုံမွမက ေဂ်ကာ့အား ရရွိထားသည့္
ဒဏ္ရာေၾကာင့္ အျမန္ဆုံးအနားယူသင့္သည္ဟု အႀကံျပဳခဲ့သည္။
သူ႔ နဖူးၿခဳံ ရွပ္၍ ထိထားေသာ ဒဏ္ရာမွာမျပင္းထန္ေသာ္လည္း
အဂၤလိပ္အဘိုးအုိသည္ သူကိုယ္တုိင္ သူ႔အား တြဲ၍
အိပ္ရာေပၚအထိလိုက္ပို႔ခဲ့ေလသည္။
ထိုၾကင္နာမႈကို သတိရလိုက္သည့္အခါ မိမိလို သာသနာျပဳပုဂၢိဳလ္၏
အပ်ဳက္သဲမအျပဳအမူမ်ားကို သတိျပန္ၾက ေႏွးငယ္ယုတ္ညံ့လွေၾကာင္း။
ထိုအခါ သူ႔ရင္ထဲ၌ ရွက္ေၾကာက္ျခင္းႏွင့္သူ႔ကိုယ္သူ စက္ဆုပ္ရြံရွာေသာ
စိတ္မ်ား ျဖစ္ေပၚလာသည္။
အိပ်ဳက္ထဲ၌ သူႀကံခဲ့ရသည္မ်ားသည္ သူ႔စိတ္အာဝံုတြင္ အသစ္ျပန္ျဖစ္လာေလရာ
ထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ့စိတ္သည္းသည္ အသစ္တဖန္
ျပန္လည္ေရာက္လာျပန္ေလသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ အိပ္ရာေပၚမွ ကယာကယာဆင္းကာ ၾကမ္းျပင္ေပၚ၌
ဒူးေထာက္ထုိင္ၿပီးဘုရားသခင္အား အာဝံုျပဳ၍ မိမိအား ခြင့္လႊတ္ပါရန္
ဆုေတာင္းျခင္း ျပဳသည္။
ထိုအက်င့္သာခပင္ယင္ကတည္းက ရွိလာခဲ့ေသာ အက်င့္ျဖစ္၏။
စကၠဴမွ မ်ဳိးကေလးမ်ားအား ေျပာင္ေနာက္ၿပီးသည့္အခါတိုင္း အၿမဲတေစ
လုပ္ေနက် အလုပ္တစ္ခု ျဖစ္ေလသည္။
တကယ္ေတာ့ သူ၏ ကန္းမာၿပီး ႏုပ်ဳိလန္းဆတ္ေသာ ခႏၶာကုိယ္၏
သဘာဝအလိုဆႏၵအား ႏွိမ္နင္းရည္ရြယ္ လြယ္ကူလွသည္ မဟုတ္ေပ။
သို႔တေစလည္း ညက မက်ဴးသည့္အၿပဳတ္ခ်ဳိ ႀကံခဲ့ရသည့္ ခ်ဴစားမႈမ်ဳိးမွာမူ
အလြန္အလြန္ က ဆက်ဴးခဲ့ေသာ အရာတစ္ခုျဖစ္ေနသည္။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူသည္ ယခု ဘုရားသခင္အား အာဝံုျပဳရာ၌
ယခင္ကထက္ႏွစ္ဆမွ် အခ်ိန္ယူ၍ ယူထားသည္။
ၿပီးေတာ့ သူ႔စိတ္ထဲ၌
ျဖစ္ေပၚေနသည့္ေသြးသားေသာင္းက်န္းမႈအား
ဖယ္ရွားေပးပါရန္လည္း အသနားခံေနမိ၏။
သူ ဘုရားသခင္ထံ အာဝံုျပဳ၍ ဆုေတာင္းေနခိုက္မွာပင္
သူ႔အိပ္ခန္းတံခါးသည္အသာအယာ ပြင့္ထြက္သည္။
တံခါးဖြင့္သူမွာ တစ္ေခါင္းလံုး ဆံပင္ေတြ
ေဖြးေဖြးလႈပ္ျဖဴေနၿပီျဖစ္ေသာ သာသနာျပဳပုဂၢိဳလ္ ျဖစ္သည္။
သူသည္ တံခါးဝ၌ရပ္ကာ ေဂ်ကာ့ဆုေတာင္းၿပီးသည္အထိ ေစာင့္ေနသည္။
ေဂ်ကာ့ဆုေတာင္းၿပီး၍ သူ႔အိပ္ရာေပၚပန္ကန္သြားသည့္ အခ်ိန္ကိုမွပင္
သူသည္ ေရနံဆီ မွန္အိမ္ကို ဆြဲ၍ အခန္းထဲသို႔ ဝင္လာသည္။
“ေရာမကို တစ္ရက္တည္းနဲ႔ တည္ခဲ့တာ မဟုတ္ဘူးဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံႀကီးကိုတစ္ညတည္းနဲ႔ ခရစ္ယာန္ ႏုိင္ငံေတာ္ႀကီးအျဖစ္
အသြင္ေျပာင္းလို႔ မရႏုိင္ပါဘူး”ဟု ေျပာကာအဘိုးႀကီးသည္

သူ၊်လည်ထဲမှ မိန်းမ၊ အိမ်ဟာ ခုတင်ေဘးမွ စားပြဲေပၚသို၊် တင်လ၊ိုက်သည်။
ထို၎်နာက် သူ ခင်းတြင်း ည့ပ်၍ ယူလာသည့် တ၎ုတ်ဘာသာျဖင့်
ေရးထားေသာ သမဓိကမ္ဘးစာစ၊ုကြွေထပ်သက်းကို ဆြဲထုတ်လ၊ိုက်သည်။
“ကိပ် နာမည် မတ်ဘူးဘာလိပါ”ဟု အဘိုးအိုက သူ၊်ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။
“မင်းေရာက်မလာခင်ကတည်းက မင့်၌ ေကာလပ် မင်းနာ၊်
ပတ်သက်တဲ့အေၾကာင်းေတြ ေရးထားတဲ့အစီရင်ခံစာ ေရာက်လာလို၊် ကိပ်
ဖတ်ထားၿပီးၿပီ။
ေနာက်ၿပီးေတာ့ မင်း ေရာက်လာတဲ့အခါမွာ ဆက်ိခဲ့ရတဲ့အျဖစ်ဟာ မင့်ရဲ၌
အက်င့်စ၊ိုက်ေပၚ ခန့်မွန်း တြက်ဆ်လို၊် ရ့ုံတဲ့ အခ်က်အစ၊ုကို မိန်းမ
မိုးေရာင်ျဖင့် ဘာလို ဘယ့ူ၊ ဘယ့ါျဖစ်သည့်ကို ေဂဝကာ့်က သိေနသည်။
ပထမဆံုးအဆက်မ္ သိလိက်ျခင်းျဖစ်၏။
လြန်ခဲ့ေသာ ဆယ့်ႏွစ်က ေနလာထားသည့် မ်က်ႏွာကိုသူ
ေမ့မသြားေသး။
ထိုစဥ်က သူသည် သူငယ်အရြယ်ခဲသာ ရိွေသး၏။
ေနာက်ေဖးလမ္းတစ္လမ္းအတြင်းရိွ
ဘုရားရိွခိုးေက်ာင်းတစ္ေက်ာင်းအတြင်းခ်ိ ဤပုဂၢိဳလ္ကား
ျမင္ဖူးခဲ့ျခင်းျဖစ္သည်။
ထိုစဥ်က ဤပုဂၢိလ္ထမွ ၾကားခဲ့ရသည့် တ၎ုတ္ျပည္ အေၾကာင်းမ်ားသည်
သူ၊်အတြက္အထူးအဆန်း အံ့သြဖြ့ယ်ဖြာေစြာခ်ည့်း ျဖစ်ခဲ့သည်။
သူ မတ်ခဲ့ေနသည့္အတုိင်းဆိပါက ‘မတ်ဘူးဘာလို’သည် အဂၤလိပ်-တ၎ုတ်ျဖား
သာသနာျပဳအဖြ့၊်မ်ားတြင် ဒါ၎ုိက်တာျဖစ်၏။
ဤမွေလာက္အထိ မွတ်ခဲေနျခင်းသည့္ အံ့သြစရာေကာင်းလ်ရိွေပရာ သူသည့
၎ုတ္တရက်ာေျပာရမွန်း မသိျဖစ်လ်က် ရိွေလ၏။
‘ဘုရားရိွခိုးေက်ာင်းရဲ၌ အျပင်က်ာ ျဖစ်ခဲ့ရတဲ့ ေမတာ္တဆမႈအတြက်
ကၽြန်ေတာ္ေတာင်းပန္ပါတယ်။
မစၥတာဘာလ်”ဟု ေဂဝကာ့်က ျပန္ေျပာသည်။
“ကၽြန်ေတာ့်ကို လန်ဒန်းေပၚတင္ၿပီးဆြဲသြားတဲ့ အလုပ္ဟာ ကၽြန်ေတာ့အ္တြက်
အရက်ာကရာ ကင်းမဲ့လြန်းတယ္လို၊်ထင်ခဲပါတယ်။
အထူးသျဖင့် လန်ဒန်းသမ်ားေရာ ကၽြန်ေတာ်ပါ၊ ဝတ္လ်ိကရာ
က်င်းမဲ့ေနရတဲ့အျဖစ္လို၊်ကၽြန်ေတာ်ထင်ခဲပါတယ်”“မင်း အယူအဆ
လြဲေနတယ် ေဂဝကာ့်”ဟု ဘာလိက ျပန္ေျပာသည်။
“တ၎ုတ္ေတြဟာအလြန်ေလးလံတဲ့ တာဝန္ေတြကို
သယ်ေဆာင်လာေနခဲ့ရတာ ႏွစ္ေပါင်း ေထာင်ခ်ၿပီး ရိွေနၿပီးဒီအတြက်
သူတို၊် ဘာမွ ေတြးၾကတာ မဟုတ္ဘူး။
ဒါဟာ မင်း လက်ခ်ရမယ့် အခ်ိန္ေတြအမ်ားႀကီးထဲက တစ်ခ်ကဲ့”ဘာလိက
သူ၊်စကားအဆံုးတြင် ေဂဝကာ့်အား ၾကည့္၍ျမဴံးသည်။
သူ၊်အၿပံဳးသည္ေလ့ာရဲရဲရိွလ၏။
သူ၊်မ်က်ႏွာသည် ပဋိန်းဴုမ့်ွန်ယ္ျခင်းကို ေဖာ္ျပေနသည်။
“ဒီေန၊် ခင်ဗ်ားက ကၽြန်ေတာ့်ကို အေရးႀကီးတဲ့ သင်ခန်းစာ
တစ္ခုသင္ေပးလုိက်တာပဲမစၥတာ ဘာလို”ဟု ေဂဝကာ့်က
ၿပံဳးရယ္ၿပီးေျပာက်ာ သူ၎ုခါင်းမွ ပတ်ဴးအား အသာအယာခမ္းေနသည်။
“အခုလို လာၿပီး ကျည်ေဆာင့်ေခ်ာက်တဲ့အတြက္ ေက်းဇူးတင်ပါတယ္”“ကိပ်ကို
ေက်းဇူးမတင်ခဲ့၊ မင်း ေက်းဇူးတင်ရမွာက မစၥ ဖိလ်ဒ်စ်တ် မိယ်ာဆန္ဒ်၊်”“မစၥ
ဖိလ်ဒ်စ်တ် မိယ်ာဆန္ ဆိတာက ဘယ့ူ၊လ်”“သူငယ်ယ်က သူ၊်မိဘေတြက တိယင်ဆင်ခ်ာ

သာသနာျပဳေတြ့ပါ့။
သူ ရွာ့ုံးစုမိမီးမွာမိဘေတြက သူတို့ုိင္ငံကို ျပန္ၾကတယ္။
သူ အေမရိကၼမွာ ေနရင္း ဆက္သြယ္ေတာ့ သူေနထုိင္ခဲ့ဖူးတဲ့
တ႐ုတ္ုိင္ငံကို ေမွ်ာ္လို့မရ ျဖစ္ေနတယ္။
ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ကြန္ပ်ဴတာကုတ္ျပည့္သယ္ဝန္ဆာက်မ္းစာသင္ေက်ာင္းမွာ
ုိးဝွဲ့ုိးစုိတ္ပတ္သင္ၾကားတဲ့ တ႐ုတ္-အေမရိကန္ သာသနာျပဳအဖြဲ့နဲ့အတူ
ဒီုိင္ငံကို ေရာက္လာခဲ့တယ္”“ဘာေၾကာင့္ သူ ဒီကို
ေရာက္ေနတာလဲ”“ဘာသာစကား သင္တန္းတက္ဖို့ က်ဴပ္နဲ့ လာၿပီး
ေဆြးေႏြးတာ။
မင့္ လန္ဒန္းတိုက္ဖိတ္စာကို သူ ျမင္တယ္။
ရန္ျဖစ္ေတာ့မလို ျဖစ္ေနတာျမင္ေတာ့ က်ဴပ္ ေျပးလာၿပီး
ေခၚတာသူေပါ့”“ကၽြန္ေတာ့္ သူ့ဆီ စာေရးၿပီး ေက်းဇူးတင္စကား
ေျပာရေတာ့မွာပဲ”“လူခ်င္းေတြ့ၿပီး ေက်းဇူးတင္စကား
ေျပာလို့ရမွာပါ။
မင္းတို့ုိးစုေယာက္ခံုး ပီကင္းမွာဘာသာစကားသင္တန္း တက္ၾကရမွာပါ။
ပီကင္းမွာ တြဲဖက္ သာသနာျပဳ ဘာသာစကားသင္တန္းေက်ာင္း အသစ္တစ္ခု
ဖြင့္ထားၿပီ”“ကၽြန္ေတာ့ ပီကင္းကို ဘယ္ေတာ့ သြားရမလဲ”ဟု
ေဂ်က္ဘ့ကာ အံ့အားသင့္သြားသည့္မ်က္ုိးာထားျဖင့္ ေမးသည္။
“သန္ဘ္ခါ သြားရမယ္” ဘာလိုက သူ့လက္ဝွဲ့းမွ ဖုိင္ကို ဝုိ့ၾကည့္သည္။
“က်ဴပ္တို့ကလူငယ္ေတြကို ဘာအလုပ္မွ မည္မည္ရရ မရွိေသးရင္ ရွန္ဟုိင္းမွာ
ၾကာၾကာမထားဘူး။
မင့္ေနနဲ့တ႐ုတ္ုိင္ငံထဲမွာ ေျခလ်င္ခရီးၾကမ္းဆက်ီးေတြ
ေလွ်ာက္ဖုိ့အတြက္ လိုအပ္တဲ့ ပစၥည္းေတြဝယ္ဖို့အခ်ိန္မွာပါ။
လိုအပ္တာေတြက ဖာတစ္ခုပ္၊ ဆီစမ္ခုက္တစ္ခ်ပ္နဲ့ အိပ္ဖာခင္းေတြပဲ။
အဲဒါေတြရရင္ ခရီးသြားလို့ရၿပီ”ပီကင္းသို့ သြားရမည္ဟု သိလိုက္ရသည့္အခါ
ေဂ်က္ဘ့သည္ မ်ားစြာစိတ္လွဳပ္ရွားသြားသည္။
အသစ္တဖန္ အံ့သြဲသြားလည္း ျဖစ္ရ၏။
ဘာလို၏၊ အျပဳအမူသည္အေပၚယံအားျဖင့္ၾကည့္ရွဳ့ခ်င့
ဝတ္ေက်တမ္းေက်မ်ိဳသာ လုပ္ကိုင္ေျပာဆိုေနသည္ဟု ထင္ရသည္။
တကယ္တမ္းက်ေတာ့ ထိုကဲ့သို့ ဟုတ္ဘုံမရ။
သူ့အလုပ္ုိးဝွဲ့ သူ့တာဝန္မ်ားအေပၚတြင္ မ်ားစြာစိတ္ဝင္စားပံု ရေလသည္။
သူတို့ုိးစုခ်ဳိးၾကားတြင္ တိတ္တိတ္မွဳးသည့္ ဝင္ေရာက္လာသည္။
အျပင္ဘက္ ခပ္ေဝးေဝးေနရာမ်ားဆီမွ တ႐ုတ္စကားျဖင့္ ေအာ္သံမ်ား
ၾကားေနရသည္။
ေမာင္းတီးသံမ်ားုိးဝွဲ့လွဳပ္ခါးသံမ်ားကိုလည္း ၾကားေနရ၏။
ဘာလို၏ အရိပ္အကဲကို အကဲခတ္ေနေသာ ေဂ်က္ဘ့၏မ်က္ုိးာသည္
စိတ္႐ွဳပ္ေထြးျခင္းကို ေဖာ္ျပလိုက္သည္။
ဘာလိုကေတာ့ အိပ္ရာဝတင္ အစြန္းၾ၌ ဝင္ထုိင္ကာ ေဂ်က္ဘ့အား
အနီးကပ္ၾကည့္သည္။
“က်ဴပ္ အခန္းထဲ ဝင္လာတုန္းက မင္း ဘုရားသခင္ကို ဝတ္ျပဳေနတာ
ေတြ့ရတယ္”ဟု ေျပာသည္။
“ဘာျပဳလို့လဲ၊ ေသာကမ်ားေနလို့လား။
က်ဴပ္ မင့္ကို ဘယ္လို ကူညီရမလဲ ေျပာျပပါလား”“အကူအညီ မလိုေသးပါဘူး
ခင္ဗ်ာ”ဟု ေဂ်က္ဘ့က ျပန္ေျပာသည္။

ဘာလို့၏ အဖွကည့်ကြည့်ပြီး ရင်ဆိုင်၍ မဖွကည့်ဘဲ လေးထားသည်။
“အိပ်မက်ကြီး တစ်ခု မက်လိုက်ပါ”“တဝုတ်းုံင်ဟာ သူ့ထဲေရာက်လာတဲ့
လူသစ်ေတြအေပၚမွာ တစ်ည့်းမဟုတ်
တစ်ည့်းနဲ့သြဇာလွှမ်းမုံးေအာင် အစမဲလုပ်ေလ့ရှိတယ်”ဟု ဘာလိုက
ေအးေအးသာသာ ေျပာသည်။
“ဒီးုိင်ဟာ မင်းတို့ ငါတို့ အလင့်အလင့်ကုန်းက လံုးဝ မျမင်ဖူးခဲ့တဲ့
အေျခအေနတစ်ခုပဲေနတယ်။
လူဦးေရက အဆမတန်ကြီး မ်ားတာ။
အဲဒါဟာ ဒီးုိင်ငံရဲ့ အထူးျခားဆံုး အခ်က်ပဲ။
ဒီကိုေရာက်လာသမွ် လူစိမ်းေတြဟာ လူသားသမုဒၵရာႀကီးထဲ နစ်သြားသလို
ခံစားၾကရတယ်။
အဲဒါကိုအသားကျသြားေအာင် ေနဖို့အတြက် ဥေရာပတုိက်သားေတြဟာ
အခ်ိန်အေတာ်ယူၾကရတယ်”ဘာလိုသည် စကားကိုရပ်လာ သပ်ျပင်းတစ်ခ်က်
ခ်လိုက်ၿပီး သူ့မ်က်ုံးမ်ားကိုျပတ်ေနသည်။
“က်ပ် မင့်ကို ႀကိတင် သတိေပးစရာတစ်ခုရွိတယ်။
တဝုတ်ျပည္ဟာေနရင့်အုန်းဆံုး တစ်ေန့တစ်ခ်ိန်မွာေတာ့ မင့်ကိုမင်း
လက္ခါးကပ္ပါင်ကြိ တထ္ားမွ်ျဖစ်မယ်။
ဥပမာျပရရင် ဒီၾကန္ပါင်းၿမိဳ့မွာပဲ ၾကည့်။
အသုဘလွှည့်းေတြဟာ ုံးစ္ခါ
လမ်းေဘးေျမာင်းေတြထဲမွာေသေနတဲ့ အေလာင်းေပါင်း
တစ်ေသာင်းကို ေကာက္ၿပီး သုသာန္ပါေ့ပးေနရတာ”ဘာလို၏အသံသည်
အၿပံဳးတစ်ခ်က်ျဖင့် ရပ္သြားသည်။
ေဂ်ကာ့က်လည့်းသူ့ထဲ့ျမင်ခ်က်ကို ျပန္ေျပာသည်။
“ဒါေပမဲ့လို့ ရွိန္ကုိင်းဟာ တဝုတ္တာစ်ုိးုိင်ငံလံုး မဟုတ္ပါဘူး။
ကၽြန္ေတာ့ သိထားရသေလာက်ဆိုရင် အဂၤလိပ်-တဝုတ္ကျဟား
သာသနာျပဳအဖြဲ့ဟာတဝုတ်းုိင်ငံမွာ ေအာင်ျမင္ခဲ့ရေနတာပဲ မဟုတ္လား
မစသတာ ဘာလို”“ဟုတ္ပါတယ်၊ မင်းေျပာတာ မမွားပါဘူး”ဟု ဘာလိုက်
ျပန္ေျပာကာ သူ ယူလာသည့်တဝုတ္တာသာျပန္ သိမၼာက်မ်းစာ စာရြက်စ်ားကို
ၾကည့်ေနသည်။
အစမဲတ့ေစမျဖစ်ုိးုိင်သည့္ကာသာ ေတြးေတာဆင်ျခင်တုံေသာ
သူ့အက်င့်ကို ဝုတ္တာရက် ခ်ဉ်းျပန္၍ ျမင်သည့် အရိပ်လကၡဏာကို
ေဖာ်ျပေနသည်။
သူသည် တဝုတ္စာမ်ားျဖင့် ေရးထားသည့် ေဒါင်္လုိက် စာတန်းမ်ားကို
စိတ်ဝင်စားၾကည့်ေနသည်။
“က်ပ် အခု တရားက်မ်းစာေတြကို တဝုတ္တာသာနဲ့
အသစ္တာသာျပန္ေနတယ်”ဟု ေျပာသည်။
“တရားေဟာတဲ့အခါ သာမန္ဆင်းရဲသား လူတန်းစားေတြ နားလည်းုိင်ဲ့
စကားနဲ့ေဟာဖို့ေျပာဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။
အဲဒီတစ်ခ်က္ အင်မတန္ ႀကီးမားတဲ့ လိုအပ်ခ်ကြီးတစ်ခုပဲ”“ဘာသာေျပာင်း
အေရအတြက္ေကာ တုိးလာရဲ့လား မစသတာ ဘာလို”“က်ပ္ တဝုတ်ျပည္ထဲ
ေရာက္ေနတာ ုံးစ္ခေပါင်း ၃၅ ုံးစ္ခ ရွိသြားၿပီ ေဂ်ကာ့။
အဲဒီကာလအတြင်းမွာ က်ပ်တို့ သာသနာျပဳ အဖြဲ့ရဲ့
ႀကီးပမ်းမးုံေၾကာင့် တဝုတ္လူမ်ိဳး တစ်ေသာင်းငါးေထာင္ဟာ ခရစ္ယာန္
ဘာသာဝင်ေတြျဖစ္လာခဲ့တယ်။

ဒီအရွယ်အတြက်ဟာ တစ်ဦးတည်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ သန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ်။ “မမ်းပါဘူး”“သေချာတွေးလို့ ကောင်းတာ အဲဒီ အရွယ်အတြက်ထက် တစ်ဖက်သား ‘ဆန္ဒရှိသလား’ ဆိုတာ ကြည့်ပါလို့ မင်းကို ပြောဖူးတယ်။
အဲဒီ တစ်ဖက်သား နောက်တစ်ဆင့်မှာ အငတ်ပေါက်ခံရတဲ့အခါ သူတို့ကို မငတ်အောင် ဆန် ရပါပေစမ်းလို့ ပြောထားလို့
ခရစ်ယာန်တွေ ဖြစ်လာတာတဲ့။
နောက်ပိုင်း ကန်စွန့်ခဲ့ကြ ပေးပုံတွေကို ‘ဆန် ကော်ငြားသား’ တွေလို့သူတို့က နာမည်ပေးထားတယ်။
တချို့ကပေးကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီအုပ်စု ဘာသာပြောင်းလာတာဟာ သာသနာဖြစ်အဖြာရဲ့ ကောင်းတွေထဲမှာ ပညာကောင်းကောင်း
သင်ခဲ့ရတဲ့အတွက်”“ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီ စကားတွေဟာ လုံးဝတော့ မှန်မယ် မထင်ပါဘူး မစဉ်းစားလိုက်ဖြန်တာ ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”ဟု ပြောကြသည်။
မော်မနုပ်ဖျစ်ညှစ်ခံဖူးသည်။
“တဂျတ် တစ်ဦးတည်းမှာ ကဖြန်တော်တို့ လူတွေ အမ်းဆီး ဖြန့်ဖြစ်ပြီး တပင်တပန်းအလုပ်ပြုနေကတာပဲ။
အသေလာထိ အေးခဲအေန ဆုံးမယ် မထင်ပါဘူး”ဘာလိုက သက်ပြင်းချည်ကြီး ချသည်။
“လုံးဝ အုပ်ချုပ်ခွင့် မရှိယို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်တိုင် လွှဲချော်နေလို့ကတော့ မျှဖတ်ဘူး။
သဘာဝဖြစ်ပြောဂျတ်ခွင်ရ ဘာသာပြောင်းဖြစ်လာရင် ကိုယ်တော့ သံသယဖြစ်တယ်။
တဂျတ်ပြောဟာဘာသာသစ္စာ တစ်ခုနဲ့ပြောရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလို မြင်တတ်တယ်။
အဲဒီ သေဘာကိုနားလည်ဖို့ လိုတယ်”ဘာလိုသည့် စကားကို ဖြတ်၍ ရယ်သည်။
ပေါက်ကွဲ၏ စိတ်အားထက်သန်သောစကားမ်ားကိုဖက်ကားရသဖြင့်
သေဘာကြားဟန်ရှိ၏။
သူ့မိုက်ကြောသည်ဖက်လည်လာသည်။
“မင်းပြောတာ မှန်တယ်”ဟု ပြောသည်။
“လူအမ်းဆီးက အောင်းဆံုးပြောကို ပေးနေဖက်တာပဲ။
ကိုယ်တို့မှာ ပင်ဇ ဗဟိုစခန်းဆီးပြော တစ်ခွာရှိတယ်။
တစ်ဦးတည်း သာသနာဖြစ်အဖြေပါင်း ပြောင်းငါးရာရှိတယ်။
အားလုံး သာသနာဖြစ်အဖြေပါင်း ပြောကွာနီးပါး ရှိနေစပဲ။
တဂျတ်ပြော ဦးစီးတဲ့အဖြစ်ကအဲဒီ အရေအတွက် ဦးစွဆရှိနေစပဲ။
ဘာသာပြောင်း အရေအတွက်လည်း အတိုးအတက်ရှိနေတာဆိုတော့
‘ဆိတ်ငြိမ် ခရစ်ယာန်တွေ’ အရေအတွက်ဟာ ‘ဆန် ခရစ်ယာန်တွေ’အရေအတွက်လောက်တော့ ရှိမှာပါ”“ ‘ဆိတ်ငြိမ် ခရစ်ယာန်တွေ’ ဆိုတာ ဘာတွေလဲ မစဉ်းစား ဘွားလို့”ဟု ပြောကြသည်။
“ဟိုတစ်ခါ ယိုဖကည်ကြ ဟုတ်ခဲ့ယိုဖကည်ကြပြုနေတဲ့ အစုံးရဝန်ထမ်းတွေကို ပေးထားတဲ့နာမည်ကြီး။
ဒါပေမဲ့ သူတို့က သူတို့ဘာဆိုတာ လူသိရှင်ကြား ဝန်ခံရဲဖက်ဘူး။
ကိုယ်တို့အနေနဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့သြဇာကို တဂျတ်ပိုင်ထဲမှာ လႊမ်းမိုးစေဖို့ ဒီလို လူစားတွေက တစ်ဆင့် သြားဖက်ရမှာပဲ။
အခုဆိုရင် တခြားက သူတို့သားသမီးတွေကို သာသနာပြု

တန္ခဂၤေးေြနေ့ကာ်ဳးေတြမွာတိတ္တိတ္ထေလး လာအပ္ေနၾကၿပီ။
အဲဒီကေလးေတြဟာ တို႔ရဲ႕အနာဂတ္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ေတြကိုအေကာင္အထည္
ေဖာ္ေပးလိမ့္မယ္လို႔ ယံုၾကည္ရတာပဲ”ေဂဂ်ာ၏ မ်က္ႏွာသည္
တစ္ခဏတစ္ခုကို စဥ္းစားေနသည့္ပံုစံယ္ ရွိသည္။
“ဒါဆိုရင္ေျဖည္းျဖည္းနဲ႔ မွန္ရန္ သြားရမယ့္ သေဘာေပါ့။
ေရွ့ဆုံးမွကန္းလို႔ဆိုရင္ မမွားဘူး ထင္ပါတယ္ေနာ္”ဘာလိုက
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ေနာက္ဆံုးကိုရင္ တ႐ုတ္ေတြကပဲ
တ႐ုတ္ႏိုင္ငံကိုခရီးစဥ္နဲ႔ႏိုင္ငံျဖစ္ေအာင္ လုပ္သြားလိမ့္မယ္။
ကမၻာ့ကို သူတို႔ကို နည္းလမ္းျပေပးဂံုပဲ။
ကမၻာ့ဝတစ္ေလွ်ာက္လံုး တုိင္းရင္းသား ခရီးစဥ္ေတြကိုပဲ စနစ္တက်
သင္ေပးၿပီး ဆက္လုပ္မယ့္ကာဝန္ကို သူတို႔လက္ထဲ
ထည့္ေပးခဲ့တာခ်ည္းပဲ”ဘာလို၏ အသံသည္ တိမ္ငယ္ၿပီး ရယ္သြားသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ တစ္ခုခုကိုေတြးေနသည့္ အရိပ္လက္ရာ
ျပေနသည္။
“ျပန္ရတစ္ခါက ဘာလဲဆိုရင္ လူငယ္အမ်ားစုဟာ ခရီး
အႏွံ႔အျပားေလ့လာသြားခ်င္လို႔သာသနာျပဳ ျဖစ္လာၾကတာ။
သူတို႔အေနနဲ႔ ခရီးသြားေဝးတဲ့ ေနရာေဒသေတြဆီ ဆိုရင္သြားခ်င္ၾကတယ္။
အလင္က မေတြ႔ဖူး၊ မျမင္ဖူးတဲ့ လူမ်ိဳးေတြဆိုရင္ ျမင္ဖူးခ်င္ၾကတယ္။
တစ္ခ်ိဳ့က်ေတာ့ အဲဒီ စိတ္ဓါတ္နဲ႔ သာသနာျပဳ စိတ္ဓါတ္နဲ႔ျခားနားမႈကို လံုးဝ
မသိၾကဘူး”ဘာလို႔ စကားၾကားသည့္အခါ ေဂဂ်ာ့စိတ္သည္
မလံုမလဲျဖစ္သြားသည္။
သူ ဒီႏိုင္ငံကိုေရာက္လာသည့္ အေၾကာင္းရင္းသည္ ဘာလဲ။
ဘာလို ေျပာသလို မေရာက္ဘူးေသးေသာ ေဒသမွမျမင္ဘူးေသးေသာ
လူေတြကို ၾကည့္ခ်င္ ျမင္ခ်င္လို႔မ်ားလား။
“ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္ျပည္ကိုေရာက္လာတာဟာ ခင္ဗ်ားေၾကာင့္ပါ မစၥတာ
ဘာလို”ဟု ေျပာလုိက္၏။
အဘိုးအိုက မ်က္ေမွာင္ၾကဳတ္သည္။
“မင္း ေျပာတာကို ကၽြန္းမလည္ဘူး ေဂဂ်ာ့”“ခင္ဗ်ား အနားယူဖို႔
ခြင့္ရတုန္းက ကၽြန္ေတာ္တို႔ နယ္ေျမထဲက
ေဒသခံဘုရားရွိခိုးေက်ာင္းမွာ တရားလာေဟာဖူးတယ္။
အဲဒီ အဓိကျခံုးက ကၽြန္ေတာ္တို့အသက္ရွဴေသးတဲ့
သူငယ္ေလးတစ္ေယာက္ပဲ ရွိပါေသးတယ္။
အဲဒီတုန္းက ခင္ဗ်ားေဟာေျပာသြားတဲ့အထဲမွာ မ်က္လံုးျပာျပာနဲ႔
လူေတြဟာ ေျမေအာက္သံုးေပအနက္ထိေဖာက္ထြင္းၿပီး ျမင္ႏိုင္တယ္လို႔
တ႐ုတ္ေတြက ယံုၾကည္ၾကတယ္ ဆိုတဲ့စကား ပါခဲ့တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္မွာ မ်က္လံုးအျပာေရာင္ေတြ ရွိတယ္ေလ။
ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံမွာသာသနာျပဳတစ္ေယာက္ ျဖစ္ခ်င္တယ္လို႔
ဆံုးျဖတ္ခဲ့တာဟာ အဲဒီအခ်က္ေၾကာင့္လို႔ပဲ ကၽြန္ေတာ္ထင္ေနမိတယ္။
အဲဒီတုန္းက ခင္ဗ်ားဟာ နဂါးေတြအေၾကာင္း။
လူဆုိး၊ ခါးျပတ္ေတြအေၾကာင္းသာမကဘူး၊ ေရႊေတြ ရွာေဖြ
ေတြ႔ရွိတာေတြပါ ေျပာခဲ့ဖူးတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ေလအဲဒီအေၾကာင္းေတြက လြဲၿပီး တျခားဘာကိုမွ
မေတြးမိတာ ရက္ေပါင္းမ်ားစြာ ၾကာခဲ့ပါတယ္”“ဟုတ္လား”ဟု

ေျပာခဲ့ေသာ္လည္း သူ၏ အမူအရာကေတာ့ ထိုစဥ္က အျဖစ္ကိုသတိရသည့္
လက္ခဏာ မရွိ။
ဘာလိုသည္ အပ်ာ ခုတင္အစြန္းၨ၌ ထုိင္ေနရာမွ ထလာၿပီးေဂ်ာက္၏
ပခံုးကို တရင္းတႏွီး ပုတ္သည္။
သို၏သာလည္း သူ၌ အျပဳအမူသည္ ထိုစဥ္အျဖစ္အပ်က္မ်ားကို စိတ္ဒဏ္ပံု မရ။
ေဂ်ာက္သည္ ဘာလို၏ မ်က္ႏွာကို ေမွ်ာ္ၾကည့္ကာ စိုးရိမ္ျဖင့္
ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ဘာလိုသည္ သူ၏အေပၚ နားလည္ကာ သူ႔ကိုယ္အတူ ဘုရားသခင္အား အာဝံုျပဳ၍
ဆုေတာင္း၊ဆုယူျပီလမ္းထြက္ခြာ ထင္ခဲ့၏။
သို၏သာလည္း သူ ထင္သလို ျဖစ္ခဲလာ။
ဘာလိုသည္သူ၌ စာရြက္စာတမ္းမ်ားကို စုထပ္ကာ ေနာက္ထပ္ ဘာစကားမွ မေျပာေတာ့ဘဲ
အခန္းထဲမွထြက္ခြာသြားသည္။
အျပင္ဘက္မွ တ႐ုတ္ဘာသာ စကားေျပာသံမ်ားသည္
အဆက္ျပတ္ေပၚထြက္လာေနသည္။
အျပန္အလွန္ ေျပာဆိုေနၾကသည့္ စကားေျပာသံမ်ား ျဖစ္၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ စိတ္ဆုိးမာန္ဆိုးျဖစ္ကာ ေဒါသတႀကီး ျငင္းခံုေနသံမ်ား
ျဖစ္သည္။
ႏုိင္ငံျခားဘာသာစကားမ်ား ၾကားေနရသျဖင့္ သူေရာက္ေနေသာ
ေနရာသည္ သူ၏အိမ္ႏွင့္ အဆမတန္ေဝးကြာသည့္ ေနရာေဒသတစ္ခု
ျဖစ္ေနသည္ကို သိသာ ထင္ရွားလ်က္ရွိ၏။
သူသည္ဖ်ာကုိမ်ားကို ျပန္၍ မိတ္ထားလုိက္သည္။
ေနာက္ထပ္ ေပၚလာသည့္ တာဝန္အသစ္ အတြက္သ႑ာန္ အား ခြန္အားအသစ္မ်ား ထပ္၍
ေဆာင္းေပးရန္ ဘုရားသခင္ထံ ထပ္မံဆုေတာင္းလ်က္ရွိေလ၏။

ဧရာမဘုံဝင်းအမည်ခံ ပီကင်းသို့ မီးရထားဖြင့် ထြက်လာခဲ့စဉ် ကော်ရေသာစိတ်ဝင်သည့် နောက်ဆုံးနှစ် ပြည်ထဲကျင်လည်ခဲ့သည်။
ရှန်ဟိုင်းအပြီးထွဋ် သူ တြိုမင်္ဂလာရည်မွန်မှာတုတ်မိုးနေထိုင်ရာ
ရပ်ကွက်ဝင်းမှ ဆင်ခြေဝင်းမြောင်းဖစ်၏။
ထိုဆင်းရဲချင်းမြောင်းသည် သူ့အားကိုယ်စိတ်နှစ်ခြိုး ဆင်းရဲချင်းကို
ဖြစ်စေခဲ့၏။
အခုတော့လည်း သူ၏ ရထားတြဲပြတင်းမှမြင်နေရသည့် ဂျုံခင်းမှာ
အေပွတ်ယွေသာ လင်္ကြင်းမြောင်းဖြစ်သည်။
စိပြည်မှလန်းလေသာဂျုံလင်္ကြင်းမြောင်းအား မြင်နေရသည့်အတြက်
လူငယ်စဉ်းဖစ်သော ဝေဂါကာ၏ စိတ်သည်သစ်စွန် ပြန်လည်၍
လန်းဆန်းဖွယ်ကလွှတ်လွှဲခဲ့ရလေသည်။
ပြာမိုင်းမိုင်းဝေတာင်တန်းဆက်မြောင်းသည် သစ္စာ၌ လံုးဝမရှိသော
ဝေပျပန်ကြင်းပြင်ကြီးအားအနားသတ်သားသည်။
စပါးခင်းမြောထဘြင့် ဖိနပ်ပါသော လယ်မှုမြောင်းသည်ချေးဟောင်းဝေတာ
ရေသြင်းစနှစ်ရ ပြီလုထွားသည့် ဘီးဆက်မြောင်းအား
ပေါ်ခေထာက်မြားပြင့်ခွင်း၍ လင်္ကြက်မြားအတြင်းသို့
ဝေရေးသြင်းနေဖွယ်ကသည်။
လယ်မှုအားလံုးမှာ တာတမံတုတ်သို့က တုတ်။
ဝေါက်ပြားကိုယ်စီဝင့် ပေါက်သို့က ဝေါက်။
ရေတြာထဲမှ ပြင်တွေလှာသို့ကောလှာကုန့် အလုပ်မြားလ်ကိုဖွယ်ကလသည်။
အသအခါဖွယ်ကည့်လ်ကြည့်ခါ သူတို့လူစု၏ ဘဝမြားသည်ကြည်း
ရှန်ဟိုင်းဖမ်ရေပင့်မြက္ကလမြားကဲ့သို့ပင် ဖွယ်မုန်းတမုန်းလြန်းလွသည်ကို
သတ်ထားမိသည်။
ရထားပြတင်းမှ ပြင်နေရသည့်အတိုင်းဆိုလ်ပင် ခါးတြေ
ခပ်ငြင်းကိုင်းပြစ်နေသာ လယ်မှုမြောင်းသည် လင်္ကာပုံကိရိယာတန်ဆာပတာမြား
သံုးကာ ဝေျမမြားကို တူးဆြေနဖွယ်ကသည်။
အဝတ်အထည် စုတ်ခုတ်ပြတ်ပြတ်နွင့်မှန်းကေလးမြားသည်
မုန်းရေမြားစွေနသည့် ဝေရအုတ်ကြေလးမြားအနီး၌ ထိုင်ကာ
အဝတ်တြေလှာဖြလ်ကာ ရွိဖွယ်ကဏ်။
လယ်မှုမြောင်းသည် ဝေျခေဝတ်ံုး ထြန်မြားကို သူတို့ကုိယ်ကုိင် ရွေ့မွဆြဲကာ
ဝေျမဆက်မြားကိုထြွန်ကွေနဖွယ်ကသည်။
ကဖြင့် ဒုံးကြားစေသာ တရစ်မြန်မြား မရှိသျဖင့် လူက
အစားဝင်ေနဖွယ်ကချခင်းပေါတည်း။
သို့တစေလည်း ရှန်ဟိုင်းဖမ်ရွ ကုလီမြားလို
မည်းမည်းေမွာင်ေမွာင်းွင့်မှန်ကုပ္ပ ပတ်ွန်းက်ဒီး မရှိ။
အလင်းေရာင် ေကာင်းလွသည့် အလြန်ယွန်း
ပြန်ပ်ေသာေကာင်းကင်ျပင်ေအာက် ေျမျပင်ထက်၌ အလုပ်
လုပ်ေနဖွယ်ကျခင်းျဖစ်၍ စိတ်ဓါတ္အင်အားအျပည့်ျဖင့်
အလုပ်ပုေနးုပ်ငွေကေပသည်။
ဖိလစ်တိ ပိယာဆန် တစ်ေယာက်တည်း ဤရထားးွင့် ပါလာသည်ျဖစ်ရာ
အစားစားခ်ြင့် စားေသာက်နွန်းတြင် ဆုံဖွယ်ကသည်။
းွစ်ဦးသား စကားလက်ဆုံကမသည့်အခါတစ်ေယာက်အေဖွကာင်းတစ်ေယာက်
ပို၍ သိခြင့်ရွလာဖွယ်ကသည်။
းွစ်ဦးစလံုး တုတ်းုိင်ဆိုလာခ်စ်တ် ျပင်းျပခဲ့ဖွယ်ကသည်ကာ

အတူတူပင် ျဖစ္၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း တစ္ဦးေပၚတစ္ဦးနားလည္မႈပို၍ ခ်ိဳကာ တရင္းတႏွီး
ျဖစ္လာခဲ့ၾကေလသည္။
တ႐ုတ္ႏိုင္ငံ၏ အလယ္ပိုင္းႏွင့္ ေတာင္ပိုင္းေဒသမ်ားရွိ
ေတြ႔မင္ရတတ္ေသာ႐ိုးရင္းမ်ားသည္ ေျမာက္ပိုင္းသို႔
ေရာက္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ အသြင္ေျပာင္းသြားသည္။
အလြန္ျခားနားသည့္ ဂုဏ္ရင္းမ်ားကိုသာ ျမင္ေနရ၏။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ ယန္ရီျမစ္ႏွင့္ ျမစ္ပါျမစ္ကားရွိေျမာက္ပိုင္းေနေသာ
စပါးရင္းမ်ားကို ေရွးဦးစြာ ျမင္ေနရသည္။
ထို႔နာက္ ေျခာက္ေသြ႔ေနေသာဂ်ိဳရင္းမ်ားႏွင့္ စပါးရင္းမ်ား၊
ဂ်ပန္မ်ားႏွင့္ စပါးပင္မ်ားဆီမွ ဂ်ီးမ်ားႏွင့္
စပါးႏွံမ်ားသည္ေလယူရာတိမ္းကာ ယိမ္းႏြဲ႔ေနၾကသည္။
ကုန္ပစၥည္း အမ်ားအျပားကို ဝါးလံုးမ်ားတြင္ ေခ်ာ့ေနာက္ ခ်ည္ကာ
တန္ဆာပလာထမ္းလာေနၾကေသာ ကုလားမ်ားမွာ ေတာင္ပိုင္းေဒသ၌
အစဥ္အၿမဲ ျမင္ေတြ႔ရတတ္ေသာ ျမင္ကြင္းျဖစ္ေသာ္လည္း
ေျမာက္ပိုင္းကေတာ့ အလြန္အမင္းျခားနားသြားသည္။
ကုန္ပစၥည္းမ်ားအားကုလားအုတ္မ်ား၊ လားမ်ား၊ ပဂၤလည္းမ်ားျဖင့္
သယ္ေဆာင္လ်က္ ရွိၾကသည္ကို ေတြ႔ျမင္ရ၏။
ေနာက္ဆံုးတြင္ စိမ္းျမျမဴ စပါးခင္းမ်ားႏွင့္ ေငြေရာင္သန္းေနသည့္
ေျပင္ကို႔အား ျဖတ္ခင္းအနည္းငယ္ႏွင့္ သစ္ပင္ အနည္းငယ္ခဲသာရွိ၍
ညီေရာင္သန္းေနေသာ ဖုန္ထူထူေျမျပင္ကေတာ့ ကြာသြားသည္။
ပဂၤသို႔ ေရာက္သြားၾကသည့္အခါ ေဂ်ာက္ကႏွင့္ ဖိလစၥတိုက္သည္
‘သာသနာျပဳအဖြဲ႔ႏုိင္ငံျခား ဘာသာသင္ေကာင္း’၏ အတန္း
တစ္ခန္းထဲတြင္ အတူတူတြဲ၍ သင္ၾကားခြင့္ရၾကသည္။
ေကာင္းမြန္ ဥေရာပဟန္ျဖင့္ ေဆာက္ထားေသာ အေဆာက္အအံု တစ္လံုးတြင္
ဖြင့္ထားျခင္းျဖစ္၍‘ၿမိဳ့ေတာ္ေဟာင္း’ ၏ အေရွ့ေျမာက္ဘက္၌
တည္ရွိသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုး၏ စိတ္ဝင္စားမႈမ်ားသည္ တူညီေနၾကသည့္အားေလ်ာ္စြာ
ေဂ်ာက္ႏွင့္ဖိလစၥတိတို႔သည္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳး နည္းျပဆရာ
တစ္ဦးတည္းထံတြင္ က်ရွင္းျပၾကသည္။
သင္တန္းမ်ား ၿပီးဆံုးသည့္အခါတြင္လည္း ႏွစ္ဦးသားသည္ တပူးတြဲတြဲပင္
ေနျဖစ္ၾကသည္။
အားလပ္ခ်ိန္မ်ားတြင္လည္း သူတို႔သည္ လြန္ေလခဲ့ၿပီးေသာ ရာစုႏွစ္
ဂါးစုေကာ္ၿမိဳ့ေတာ္ေဟာင္း’သို႔ သြား၍ စိတ္ပန္းဖြယ္ရာမ်ားကို
ၾကည့္႐ႈ ေလ့လာၾကသည္။
ပထမ သိတင္းပတ္မ်ားႏွင့္ လမ်ားအတြင္းတြင္ သူတို႔သည္ က်ိဳးမ်ားႏွင့္
ၿမိဳ့ဂိုးမ်ားကာရံထားသည့္ ဧကရာဇ္ဘုရင္ ၿမိဳ့ေတာ္၊ တတၱာၿမိဳ့ေတာ္၊
အျပင္ၿမိဳ့ေတာ္ စသည္မ်ားဆီသို႔လွည့္လည္ၾကည့္႐ႈၾကသည္။
ယင္း ၿမိဳ့မ်ားမွာ ၿမိဳ့ေတာ္ေဟာင္းအား ဝိုင္းရံေနသည့္
ၿမိဳ့မ်ားျဖစ္၍ေခတ္အဆက္ဆက္က မင္းမ်ားလက္ထက္ တိုင္ထြင္ ဖန္းထားခဲ့သည့္
ယဥ္ေက်းမႈေရးရာပစၥည္းမ်ားႏွင့္ လက္ရာမ်ားကို ေတြ႔ရွိ
ေလ့လာႏုိင္ေလသည္။
ေဂ်ာက္ႏွင့္ ဖိလစၥတိတို႔သည္ ၿမိဳ့ေတာ္မ်ား အတြင္းရွိ နန္းေတာ္
ဥပစာမ်ားအတြင္းခ်ိဳလွည့္လည္သြားလာကာ ထူးဆန္းအံ့သြဲဖြယ္ရာမ်ားကို

ဖွင့်ကည့်ဝင်းရဲ့ မဝ ျဖစ်ခဲ့ရဇ၏။
ပြတိုက်ဝင်းေကာ်တာ်ျင်ကီးမ်ား၊ အေစာင့်အေရှာက် ျခေသၤာ်ပတ်ကြီးမ်ား၊
ဖိုးနစ်ဝအမည် နတ်ကာ်ပတ်မ်ား၊နဂါးာ်ပတ်ကြီးမ်ားနှင့် အျခားအျခားေသာ
သတ်ဝါကီးမ်ားဇ၏ ာ်ပတ်ကြီးမ်ားသည် ေကာ်ကားျဖင့်လည်းေကာင်း၊
ေဖာ်ကားျဖင့်လည်းေကာင်း ထုလုပ်ထားဖာ်ကျခင်းျဖစ်ေလသည်။
အမ်ားအားျဖင့် ထိုာ်ပတ်မ်ားမွာ ဆင်ြယ်ျ ေကာ်ပ်မ်း၊
ေကြာ်ထည်ပစ္စည်းမ်ား ျဖစ်ျဖင့်အ်ြဖယ်ရာ ေကာင်းသည့်
လကာမ်ားခ်ည်း ျဖစ်ေနေပသည်။
သူတို့၏ တာ်ထားသာစကားမွာလည်း ယခင်ကလိုမဟုတ်။
ကပြမ်းကဖြမ်းက်ဉ်င့် ေျပာတတ်လာေနသျဖင့်နှစ်ဦးစလုံး
ဝမ်းသာအားတကာ်ေနဖာ်ကစပ်ျဖစ်ဇ၏။
ခ်ိန်ေက-ရွိတ္ထေနျဖင့် သူ၏ ေခတ္တစ္ဆမ်ိဳ့ေတာ်အား ေတာင်ပုိင်းေဒသရွိ
နန်ဉာင်းကုိေရြးခ်ယ်ခဲ့ပပ်းစပ်ျဖစ်ခဲ့ျ ေနာက်ဆုံး ကေရာ်ဘာရင်
တည်ေဆာက်ထားခဲ့ေသာ က်ိးစမ်ိဳ့ုိးစသည်မ်ားကိုသာမက မိသားစု တစ်ခုလုံးဇ၏
လက်ဆေလက်ခ အားလုံးကိုပင် ဖ်က်ဆီးခဲ့ဉာင်းလင်းပခဲ့ပပ်းေလပပ်။
မည်သို့ပင်ျဖစ်ေစ ပ်ကင်းတြိဋ္ဌကား ုိုင်ုံျခားသားမ်ားုိင့်
တာ်ပ်ားေနထုိင်ခ ရပ်ကြက်အတြင်းဒ်ခ် ေရွးေဟာင်း ေနာက်ဆုံး
ကေရာ်ဘာရင်ဇ၏ လက်ရာအဆြင်းအက်န်မ်ားကို ေတြ့ျမင်ေနရေပသးသည်။
ေဂဟာအေနျဖင့် ဝမ်းသာေက်နပ်ေနသည်ခ တျခားမဟုတ်။
သူုိင့် ဖလစ်တိတို့အား ေနရာခ်ထားေပးျခင်းခ်ရသည့် အခန်းမ်ားမွာ
သာသနာျပဳအဖြဲ့ပုိင် ေနအိမ်မ်ားတြင် ျဖစ်ျခင်းုိင့်ထုအိမ်မ်ားမွာ
ကေရာ်ဘာရင်ဇ၏ ပမ်ိဳ့ေတာ်ေဟာင်းအတြင်းဒ်ခ်
တည်ွိေနျခင်းေဖာ်ကာင့်ျဖစ်ဇ၏။
တကယ္ေတာ့ ထိုအိမ်မ်ားသည် ေနာက်ဆုံး ကေရာ် ဘုရင့်ကုတ်က
နန်းတြင်းသူနန်းတြင်းသားမ်ား ေနထုိင်ခ အိမ်မ်ား ျဖစ်ေလသည်။
သာသနာျပဳ အဖြဲ့ဝင်မ်ား ေနထုိင်ခ အိမ်မ်ားမွာ တစ်ုိပ်မ်ား ျဖစ်ဇ၏။
အိမ်မ်းဇ၏ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်ပန်းရိပ် ေကာင်းေကာင်းမ်ားရှိ၊ုမ်မက
ေကာက်ုံးခ်ကီးမ်ားျဖင့်ည်ေဆာက်ထားသည့် ဥယျာဉ်ခန်းစခ်မ်ား၊
ဖာ်ကာပန်းမ်ား ပြင့်ဖျိုးေနဖာ်ကသည့် ေရကန်မ်ားုိင့်ေရွးေခတ်သုံး
သစ်ဒုံလပ်ပ်မ်ား ရွိသည်။
ေဂဟာသည် ရှေ့ဆုံးျဖင့် လှုထားေသာ ခုတင်ေပါင်ခ် အိပ်ရသည်။
ထိုအိပ်ရာသည်ေဆာင်းတြင်းဆိုလျှင် ကုလားအုတ်ေခ်း မီးဖိုေဖာ်ကာင့်
ပူေွးလ်းလက် ရွိဇ၏။
နံရံမ်ားတြင် စက်မ်ားအကြက်ေစ့ေနေအာင် ကပ်ထားသျဖင့် ေလအဝင် မရွိ။
ေနထြက်လာသည့်အခါ အခန်းတြင်းသို့ ပပ်းပပ်းေျပာက်ေျပာက်
ကြက်ကြက်ကား ေနေရာင်ျခည်မ်ား က်ဆင်းလာတတ်သည်။
တစ်ခါတစ် အပ်ုစက် ုိုင်းတစ်က ျဖစ်ေနခ်ိန်မ်ားုိင့် ဆက်ိဳရတတ်ဇ၏။
ထိုအခ်ိန်မ်ားတြင်သူ့အာ၀ုသည် စက္ကူးယဉ်မ်ားထဲသ်ိ နစ်ေမ်ာေနတတ်သည်။
အလြန် အဖုံးထုိတ်ထားေသာ တာ်ပ်ထားတ်ထားန်းစာမ်ားသာလင့်
ဝတ်ဆင်ေလ့ရွိေသာ ဝတ်စုံရှည်ကီးမ်ား ဝတ်ားသည့်
တာ်ပ်ွားဆက်ီးမဆ်ကီးမ်ားသည် သူ့အေတြးအာ၀ုထဲသို့
ဝင်ေရာက်လာတတ်သည်။
ထုိပုဂ္ဂိလ်ကီးမ်ားသည်ဆိုတိတ်ဆာလဇ၏ တစ်ခ်ိန်ေသာအခါ ဤအိမ်ကို
ပုိင်ဆုိင်ခဲ့သူေတြ ျဖစ်ေလမလား။

ရာထူးျမင့္ျမင့္ အထက္တန္းစား ပုဂၢိဳလ္မ်ားအား ဦးေခါင္းငုံ၍
ငုံတျခမ္းခန္းက်ေနၾကသည့္ လူမ်ား။
အရိပ္အာဝါသ ေကာင္းလွေသာ ၿခံဝင္းအတြင္း၌ ထုိင္၍ေလွာင္ခ်ိဳင့္ထြင္းမွ
ငွက္ငယ္မ်ားဇာ ေတးဆိုသံမ်ားကို နားစြင့္ေနၾကေသာ မ်ဴးမတ္မ်ား။
သူ႔စိတ္အာ႐ုံတြင္ ထိုျမင္ကြင္းမ်ားသည္ တရိပ္ပ်ပ္ ထင္ဟပ္လိုက္ ခ်ိဳေလသည္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဇာ အတိတ္က ဂုဏ္ယူစရာမ်ားဇာ သြားသည္
ေဒဂကာအေပၚတြင္သာကီးမ်ားေနဆဲျဖစ္ဇာ။
ထိုသြားရီပုေၾကာင့္ သူ ၿခံဳငုံသိုမ္း ေရာက္ခဲက ရရွိ
ခံစားခဲ့ရေသာသံသယမ်ားႏွင့္ ေသာကမ်ားအား သူ ေမ့ပ်ံသြားသည္။
သူ႔စိတ္သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသို႔ထြက္သြားစကလိုပင္ ၿငိစြန္းကပ္ကြာလာသည္။
ေရွးတ႐ုတ္ႏုိင္ငံ ေခတ္က တ႐ုတ္ဧကရာဇ္ျခင္ဂ်ီး၏ နန္းေတာ္မ်ားတြင္
အေျမာမရွိ သံုးခဲ့ထားသည့္ လက္ဝါးပါင္းမ်ားစြာကို ျမင္ေနရဇာ။
ေရွးေခတ္ေဟာင္းဇာ ဗိသုကာ လက္ရာမ်ားမွာလည္း အလြန္
အံ့ဩဖြယ္ေကာင္းသည့္အဖိုးထုိက္ အဖိုးတန္ ရတနာ ပစၥည္းမ်ား
ျဖစ္လိုက္ရေလသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ သဘာဝ အေနအထားမ်ားကို ၾကည့္၍ ယင္းတို႔ႏွင့္
လုိက္ေလ်ာညီေထြျဖစ္ေနေအာင္ တည္ေဆာက္ထားသည့္
ေရကန္မ်ားႏွင့္ ဥယ်ာဥ္မ်ားသည္ အံ့မခန္းျဖစ္ေလာက္ေအာင္ပင္
ထူးျခားဆန္းၾကယ္ဇာ။
လက္ရာအရလည္း အႏုပညာေျမာက္ဇာ။
သဘာဝႏွင့္ အႏုပညာလက္ရာတို႔ဇာ အဆင္ေျပေျပ
ေပါင္းစည္းမႈသည္ ထူးျခားေနဝံုမွ်မကအဆန္းတၾကယ္
ရွိလြန္းလွေခသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ မနက္ခိုလွ်င္ သူ အေစာႀကီး ထရသည္။
နံနက္စာ မစားမီ အျခားေသာေက်ာင္းသူ၊ ေက်ာင္းသားမ်ားႏွင့္အတူ
ဘာသာစကားဆုိတ္ စာမ်ားကို ဖတ္ က်က္ဇာ။
ညပိုင္းက်ေတာ့လည္း သူတို႔ႏွင့္အတူ ညဥ့္ကုိင္းအထိ စာက်က္ဇာ။
ထိုအခါ သူႏွင့္ ဘဝတူေက်ာင္းသူ၊ ေက်ာင္းသားမ်ားမွာလည္း သူ႔လိုပင္
အထက္တန္း ပညာရပ္မ်ားကိုသင္ယူဆည္းပူးခဲ့သူမ်ား ျဖစ္ေၾကာင္း
ေလ့လာသိရွိခဲ့ရဇာ။
ၿမိဳ့ထဲတြင္ ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းေပါင္း တခ်ိဳဇင္ ေက်ာ္ေက်ာ္ခနဲ႔ရွိ၍
အားလံုးမွာဘာသာမီးစံုမွ ေက်ာင္းမ်ားျဖစ္သည္။
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းတုိင္းတြင္ ခရစ္ယာန္ ဘာသာဝင္တုိ့မ်ားႏွင့္
ဥေရာပတုိက္သား ေပါင္းစံုကို ေတြ႔ရဇာ။
တ႐ုတ္ဘာသာစကားႏွင့္ခရစ္ယာန္ဘုရားေဒသနာမ်ား ေဟာၾကားသည့္
အေလ့အက်င့္ကုိလည္း အခါအခြင့္သင့္လွ်င္ လွ်င္လွ်င္သလို
ေလ့က်င့္ေဟာၾကားျခင္း ျပဳရဇာ။
တခ်ိတ္ခံတြင္ သူသည္ ဖိလစၥတဇာ ေဘးဒုကၡအတုတုယွဥ္ပုိင္၍ တခ်ိတ္ခံတြင္
အတုတုတြေရပ္၍ ေလ့က်င့္ျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ယင္းကဲ့သို႔ ေလ့က်င့္သည့္ခါတုိင္း သူ၏ စိတ္ဓါတ္ကို အာ႐ုံတြင္
အလြန္ခရာ အလွမ္းေဝးကြာလြန္းသည့္ နယ္ခန္နယ္ အတြင္း၌
ၿမိဳ့႐ြာတုိတုိင္းမ်ား ကာရံထားေသာၿမိဳ့ငယ္ေလးတစ္ၿမိဳ့အတြင္းမွ
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းတစ္ေက်ာင္း၌ တ႐ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္ခရစ္ယာန္
တရားေဒသနာမ်ား ေဟာၾကားေနသည့္ သူ႔ဘဝ၏ အနာဂတ္

ဂုပ္ပံုလေးကိုျမင္ေယာင္ေနမိေလ၏။
ဗမာ့ရတြင္း လမ္းမ်ားအတြင္းသို႔ ေရာက္သည့္အခါ ေရွးဇကာဆင္
ဘုရင္မားေခတ္ကာသင္သားမ်ား၏ အေနအထုိင္ အေျပာအဆိုမ်ားကို
သတိတရျဖစ္မိသည္။
ဇကာဆင္ ဘုရင္မားေခတ္က ထံုးစံအတုိင္း ထိုေခတ္က စာေပ ေလ့လာေနသူ
စာသင္သားမ်ားသည္ ဟန္ဆင္းပန္ဆင္းႏုိင္ၾကလိမ့္မည္ ထင္၏။
အေရးတြင္ေရာ အေျပာဆိုပါ ခက္ခဲလွေသာ တ႐ုတ္စာႏွင့္
ဘာသာစကားအေျပာအဆိုမ်ားကို သင္ၾကားေနရေသာ ေဂ်ာက္သည္ သူတို႔
နည္းျပ၏ ထူးျခားေသာအရည္အေသြးကို သတိထားမိေနသည္။
သူတို႔၏ နည္းျပဆရာသည္ တစ္ခ်ိန္က 'တ႐ုတ္ဝန္မင္ဘား၏ ဂိုးရာ
ထံုးတမ္းဓေလ့မ်ား ေလ့လာေရး ဘုတ္အဖြဲ႔'၌
အဖြဲ႔ဝင္တစ္ဦးျဖစ္ခဲ့ဖူးသည့္အေလွ်ာက္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးတို႔၏ ေရွး႐ုိးရာ
ဓေလ့ထံုးစံမ်ား အေၾကာင္းကို သူတို႔အား ထဲထဲဝင္ဝင္ျဖစ္လာေအာင္
ေျပာျပခဲ့ဖူး၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ေဂ်ာက္၏ စိတ္ဘံုသည္ ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ် သူ
မသိခဲ့ဖူးေသာ သူ႔မဟုတ္သူ မေရာက္ခဲ့ဖူးေသာ နယ္ပယ္မ်ားဆီသို႔ မၾကာခဏ
ေရာက္သြားကာ ကင္လည္ကင္စားေနတတ္သည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ေဂ်ာက္ရဲ့အေနျဖင့္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးတို႔၏
ဘာသာစကား၊ေရွးဓေလ့ထံုးစံမ်ားႏွင့္ ဂိုးရုိးယဥ္ေက်းမႈမ်ားကို ပို၍သိ, ပို၍
နားလည္လာခဲ့သျဖင့္ သူ႔ကိုယ္သူေက်နပ္အားရ၍ မဆံုးႏုိင္ေအာင္
ျဖစ္ေနမိေလ၏။
အသစ္အသစ္ ျဖစ္ေပၚလာခဲ့ေသာ ဩဇာ အရွိန္အဝါမ်ားသည္
ေဂ်ာက္ႏွင့္ဖလစ်တိတို႔ထံမွ ခြာသြားျခင္း မရွိေတာ့ေပ။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူတို႔ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ ပ်ိဳကင္းဇာေနြဥတု
ကာလတစ္ေလွ်ာက္လံုး စိတ္အားထက္သန္စြာျဖင့္ လုပ္ရာ
ရွိသည္မ်ားကိုအပ်က္အကြက္မရွိေအာင္ လုပ္ကိုင္ခဲ့ၾကရွာ၏။
ထိုအေတာအတြင္း သြဲဝုတ္လက္ခ်ိန္ကိုး တစ္ခ်က္တြင္ သူတို႔၏ နည္းျပ
မစၥတာလီသည္သြားတုိ႔အတန္းဇာ တံခါးဝ၌ လာရပ္သည္။
ခ်စ္ၿပံဳးေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ပ်ိဳကင္းတြင္
အလဆံုးႏွင့္က်ေရအရွိဆံုးေသာ ေဆာင္းဦးေပါက္ရာသီႏွင့္
ဆံုရေတာ့မည္ဟူေသာ စကားကို ေျပာသည္။
“အခုလို ရာသီဒဂၤါ ရွိေနတာဟာ သိပ္ၿပီး ကံေကာင္းတယ္လို႔
ဆိုရလိမ့္မယ္”ဟုမစၥတာလီက ေျပာသည္။
“ေကာင္းကင္ တစ္ျပင္လံုးမွာ အျပာေရာင္ပဲရွိမယ္။
တစ္ေန႔လံုး တိမ္မရွိေတာ့ဘူး။
ေလကလည္း ေအးေအးသာသာကေလး တုိက္ေနတဲ့ လန္းဆန္း
လတ္ဆတ္တဲ့ ေလ။
လူေတြကို သိပ္ကန္းမာၿပီး အားအင္ျဖစ္ေစတဲ့ ေလေပါ့။
အ႐ွက္တ႐ြရင္ အထူးျခားဆံုးနဲ႔ၾကည့္ရုံးစရာ အေကာင္းဆံုး
အမ်ိဳးအစားေတြ ျမင္ရတတ္တယ္”“ဘယ္လို အမ်ိဳးအစားေတြလဲ”ဟု ေဂ်ာက္က
ေမးသည္။
“တစ္ခုည္းအားျဖင့္ ေျပာရမယ္ဆိုရင္ေတာ့ ၾကည့္သူအေပၚမွာ
အမုန္းပြားေနတယ္လို႔ဆိုရလိမ့္မယ္”ဟု မစၥတာလီက ျပန္ေျပာသည္။
“ကိုတို႔ ခင္ဗ်ားတို႔အေနနဲ႔ ထူးထူးျခားျခားအလွဆံုးကို မၾကာခင္

ေတြ႔ၾကရေတာ့မွာပါ။
ေနထြက္ခ်ိန္ပါေပါ့။
အဲဒီ အခ်ိန္ကေတာ့မွခင္ဗ်ားတို႔ဘာသာ ခင္ဗ်ားတို႔ ဆံုးျဖတ္ႏုိင္ၾကပါလိမ့္မယ္”

၁၀၁၀ ေနာက္ပုိင္း ရက္အနည္းငယ္အတြင္း ေန႔စဥ္ နံနက္ပုိင္း
ေျမာက္ဘက္ေကာင္းကင္ျပာျပာဆိမ့ အသစ္အသစ္ ထြက္လာလိုက္ရေသာ
ေနမင္းသည္ ‘ေငြဥိးေပါက္သာယိစံနန္းေတာ္’ေပၚသို႔
သူ႔ေရာင္ျခည္မ်ားျဖင့္ အၿမဲတေစ ပက္ဖ်န္းေပးလ်က္ရွိသည္။
ေနေရာင္ျခည္သည္ ၾကည္လင္ေတာက္ပကာ လင္းလက္ထေပၚနသည္။
ရာစုႏွစ္ေပါင္း ေျခာက္ခုမွ်ေတာင္ကုန္းထိပ္အား အဇၥ်ာဝါသေပးခဲ့ေသာ
အသက္ရာႏွင့္ခ်ီ ရွိေနၿပီျဖစ္သည့္ ထင္း႐ွဴးပင္အရြက္ၾကမ္းမ်ားသည္
ျမစိမ့္မ်ားေရာင္ ေပါက္လ်က္ ရွိေပသည္။
ယာယီစံနန္းေတာ္ရာ ပတ္ဝန္းၾကဴ ၿမိဳ႕႐ိုးေလးဖက္လာ အတြင္းၿမိဳ႕ေတာ္၏
အျမင့္ဆံုးေသာေတာင္ထိပ္၌ တည္ေဆာက္ထားျခင္း ျဖစ္၏။
မင္ မင္းဆက္ ဇကၠာဇ္ ဘုရင္မ်ားလက္ထက္ကေပၚေပါက္လာခဲ့သည့္
ဝုဏ္သိကၡာအျမင့္မားဆံုးေသာ ယဥ္ေက်းမႈလကၡဏာမ်ားျဖစ္သည္။
ယာယီစံနန္းေတာ္၏ ေတာင္ဘက္အေပါက္ ေနၾကည့္ခန္း
ေအာက္ဘက္အနိမ့္ပုိင္းထဲရွိနန္းေတာ္မ်ား၏အလွကို အၿပီးအျပင္
ျမင္ေနရ၏။
နန္းေတာ္သည္ ဆုိက္ရပ္ခ်ိတ္မ်ားႏွင့္နန္းလံုးႀကီးငွက္မ်ားၾကား၌
တည္ရွိေနျခင္းျဖစ္၏။
မစၥတာလီ၊ ေဂ်ကာ့ႏွင့္ ဖီလီစီတီ တို႔သည္နန္းေတာ္၏ အလွကို
တအံ့တသြဲ ၾကည့္ေနမိၾကေလသည္။
“ဒီေနရာကေနၾကည့္ရင္း နန္းေတာ္ေတြဟာ ေက်ာက္စိမ္း
ေရာက္ခန္ စ္ကဏ္ထဲမွာေရာက္ေနတဲ့ ေရႊငါးတစ္ေကာင္နဲ႔ တူေနတယ္”ဟု
ဖီလီစီတီက ေျပာသည္။
“တ႐ုတ္ ကဗ်ာဆရာေတြအားလံုးက မင္းနဲ႔သေဘာထား
အတူတူပဲျဖစ္ၾကလိမ့္မယ္”ဟုမစၥတာလီက ၿပံဳး၍ ေျပာသည္။
“အ႐ွက္ခ်ခ်ာအရာရာတိုင္းဟာ ျဖစ္ႏုိင္တယ္ေလ”ေတာင္ဘက္ပုိ
ယာယီစံနန္းေတာ္အတြင္း၌ ရွိေနမည့္ သူတို႔ နည္းျပထိ
လာေနစဥ္အတြင္းေဂ်ကာ့ႏွင့္ ဖီလီစီတီတို႔သည္ ၿမိဳ႕ေတာ္ေဟာင္း၏
ေျမာက္ဘက္ တံတုိင္းအျပင္ဘက္ မုိးမခပင္မ်ားဝုိင္းရံေနေသာ က်ဳိးကို
ေက်ာ္ျဖတ္လာခဲ့ၾကသည္။
သူတို႔လာခ်ိန္မွာ ေျခာက္နာရီပင္ မထုိးေသး။
အသက္အရြယ္ မီးစံုရွိသည့္ တ႐ုတ္မ်ားသည္ ပံုစံအမ်ိဳးမ်ိဳးျဖင့္
လႈပ္ရွားမႈမ်ားကိုျပလုပ္လ်က္ရွိေနၾကေလၿပီ။
အားလံုးသည္ အ႐ွက္၏ လွ်ိဳ့ဝွက္ခ်က္ကြင္း
သာယာနစ္ေျမာေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
ကေလးသူငယ္မ်ားသည္ ဝါးပေလြမ်ား မႈတ္သူက မႈတ္၍ ဗ်ပ္ေစာင္းတီးသူက
တီးေနၾကသည္။
ကေလးမွ ကေလးမ်ားသည္ ဆကိမ္းြယ္ေလွာင္ခ်ိဳင့္ယမ်ားအတြင္းမွ
ေတးဆိုင္ငွက္မ်ား ေခ်ာ့ခ်ိ၍ စုခ်ိရက္ကာ ေတးသံကို နားစြင့္ေနၾကသည္။
လူငယ္လူ႐ြယ္ အမ်ိဳးသားမ်ားႏွင့္ အမ်ိဳးသမီးမ်ားသည္ကား ေဘးရွိ သစ္ပင္မ်ားကို မွီ၍
စာဖတ္သူက ဖတ္ေနၾက၍ တခ်ိဳ႕က
သိခ်င္းဆိုေလ့က်င့္ေနၾကေလသည္။
အခ်ိဳ႕ေသာ လူငယ္လူ႐ြယ္မ်ားႏွင့္ စာတတ္ေပတတ္ အတုိးအိုမ်ားသည္
ဓါးေရးေလ့က်င့္ေနၾကသည္။
ေတခ်ိဳခြၽမ္ ဓါးသိုင္း အတတ္ပညာကို လက္ေတြ႔ေလ့က်င့္ေနၾကျခင္း

ျဖစ္ခဏ။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ ‘ေလထဲ ေရကူးျခင္း’ အတတ္ပညာကိုပါ ေလ့က်င့္ေနၾကျခင္းျဖစ္ေလရာ သူတို႔ဇာတ္လမ္းမွာမ်ားအားလံုးသည္ ကၽြေရ ရွိ႐ံုမွ်မက လွပခံ့ညားလွေပသည္။
တစ္ခုန္ေသာအခါက ကေရာင္ဟူရင္ မိသားစုဇာတ္ သီးသန္႔ ပန္းဥယ်ာဥ္ျဖစ္ခဲ့ေသာ ခင္ပန္း ပန္းၿခံဆိုသို႔လွ်ာက္သြားလက္ရွိေသာ ေဂဟကၽြန္းတို႔သည္ ထိုေန႔ နံနက္က ရွိေနေသာလႈပ္ရွားမ်က္ေမွာင္ၾကဳံးအား အေႏွာင့္အယွက္ မျဖစ္ေအာင္ သတိထားေနၾကေလသည္။
“အ႐ွင္ဦး ေလရဲ့စင္ၾကယ္မႈဟာ လက္ေရးလွ ေရးသူရဲ့အႏုပညာစြမ္းအားကို တုိးတက္ျမင့္မားေစႏုိင္တယ္”မစၥတာလီသည္ ပံုဆြဲ မင္ေခ်ာင္း၊ ေကာက္ကံုးႏွင့္ စုတ္တံမ်ားကို သူ႔လြယ္အိတ္ထဲမွထုတ္ရင္း လွမ္းေျပာသည္။
“အဲဒီ ေလဟာ သူ႔လက္ေရးကိုသာ လွပေစတာ မဟုတ္ဘူး၊ သူ႔စုတ္တံရဲ့စုတ္ကုိင္ေတြကုိလည္း လွပေစတယ္လို႔ က်ဳပ္ယံုၾကည္တယ္”လီသည္ အလြန္ကၽြမ္းက်င္သည့္ အနုပညာရွင္ ကက္ဒီးထူပ္ ေဆာင္း၍ အျပံဳးတေရာင္ ပိုးသားဝတ္လံုဆင္းႏွင့္ ေတာင္းဘီရွည္ အျဖဴကို ဝတ္ဆင္ထားသည္။
သူသည္ နန္းလံုးဆက္ခ်ိဳက္ခ်ိဳးေပၚ၌ တင္ေနသည့္ ႏွင္းသီး ႏွင့္ဥအနည္းငယ္အား သူ႔ ေက်ာက္ဆံုးထဲေလာင္းထည့္လုိက္ၿပီး မင္ေခ်ာင္းကို ခ်ီးထည့္ကာ ေထာင္းသည္။
ေန၊ လ၊ ငါးတစ္ေကာင္ျမင္းတစ္ေကာင္ စသည့္ ဂုပံုစာမ်ား ေရးရန္ စတင္ျပင္ဆင္ျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
“ဥမၼ ဝမ္းသာ ရႊင္လန္းျခင္းကို ျပတဲ့ အကၡရာဟာ ေခါင္ခုိး တစ္ခုေအာက္က မေအနန္႔ကေလး ဂုပံုလႊာက ဆင္းသက္လာတာပဲ ‘ျမက္’ကေတာ့ စုတ္တံန္႔ စုတ္ခ်က္ ေထာင့္ေထာင့္ေတြဆြဲလုိက္ရင္ ရတယ္။
‘ေတာက္ျခင္း’ကေတာ့ ေနန္႔လက္ ေဘးခ်င္းယွဥ္ ထားလုိက္ရင္ ၿပီးေရာ”နည္းျပသည္ အကၡရာမ်ားကို ေခ်းပံုစံႏွင့္ ေခတ္သစ္ပံုစံ ႏွစ္မ်ိဳးယွဥ္၍ ကၽြမ္းက်င္စြာေရးျပေနသည္။
ေဂဟကၽြန္းတြင္ ဖိလစ္တီသည္ စိတ္ဝင္စားစြာ ၾကည့္ေနၾကသည္။
အကၡရာမ်ားသည္ကုိ ဆင္းသက္လာရာ မူရင္း ဂုပံုမ်ား၏ နဝိ အေနအထား ပ်က္သြားျခင္း မရွိဘဲထန္းထားႏုိင္ခဲ့မွ်ေသာ္လည္း ေတြ႔ေနရသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ သူတို႔လြယ္အိတ္မ်ားထဲမွစုတ္တံမ်ားႏွင့္ မင္ေတာင့္မ်ား ထုတ္ယူကာ မစၥတာလီ လုပ္သလို လုပ္လုပ္ကာ မစၥတာလီေရးသလို လိုက္ေရးၾကသည္။
“တကယ္လို႔ မင္းတို႔အေနနဲ႔ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို နားလည္သေဘာယူရင္ ကိုယ္တို႔ရဲ့ စာအေရးအသားက ကိုယ္တို႔ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးရဲ့ အျပဳအမူေတြအေပၚ ဘယ္လို သြယ္ဝိုက္ေရာက္ေနတယ္ ဆုိတာကို နားလည္ဖို႔ သိပ္အေရးႀကီးတယ္”ဟု လီက သာသာေအးေအးေျပာျပေနသည္။
သူ႔လက္ထဲမွ စုတ္တံသည္ သူ စကားေျပာေနစဥ္အတြင္း ရပ္သြားျခင္းမရွိ။ သူလုပ္ခ်ရွိေသာ အလုပ္ကို အဆက္ျပတ္တင္ လုပ္ေနသည္။
“အမွန္ေတာ့ ကိုယ္တို႔ကမသိၾကလို႔ပါ”ဟု လီက စကားျပန္ဆက္သည္။
“ကိုယ္တို႔ရဲ့ စာေပအေရးအသားဟာ ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္းကိုယ္တို႔ရဲ့ သမုိင္း၊ ကိုယ္တို႔ရဲ့ ဓေလ့ထံုးစံေတြန႔ဲ ကိုယ္တို႔ရဲ့ ေရွးအစဥ္အလာ မ်ိဳးဖလာအယူအဆေတြကို သတိရေအာင္ လုပ္ေပးေနတာပါ”“ကိုယ္တို႔ရဲ့ အတိတ္ဘဝက အေတြ႔အႀကံဳေတြဟာ

ကိုတို့ရဲ့ဖခင်ပုဇဉ္ဇေတြးအေခၚငှေတြနဲ့အျပဳအမူေတြထဲမွာ အေရးပါပါ
ကျေးဇူးတယ္ ဆိုရင္လည္း မမွားပါဘူး။
ကိုတို့စာေပရဲ့အကၡရာေတြကို မမွတ္မိတဲ့လူ။
မေရးတတ္တဲ့လူေတြဟာ မွတ္မိတဲ့ လူေတြနဲ့ေရးတတ္တဲ့လူေတြကို
ေလးစားၾကတယ္။
အႏုပညာကို ေလ့လာလုိက္စားၾကတဲ့ လူေတြကိုသြားအာဏာနဲ့
တာဝန္ရွိတာေတြကို အပ္ႏွင္းၾကတယ္။
ကိုတို့ရဲ့ေအာက္တာရွိေနတုန္းကိုတို့ရဲ့ နန္းေတာ္ေတြ၊
ဘုရားေက်ာင္းေတြနဲ့ နတ္ကြန္းေတြရဲ့ အလွထဲမွာ
အဒိေသဘာတရားေတြနဲ့ မူေတြထဲမွာ ေတြ့ႏိုင္ပါတယ္”ေဂ်ာ့သည္
ေတာင္ဘုန္း ေအာက္ေျခဇာတ္ခင္ခံ နန္းေတာ္မ်ား
ယာယီစနန္းမ်ားႏွင့္ခနန္းမ အေဆာင္ေဆာင္ကို လွမ္းေမ်ွာ္ၾကည့္ခဲ့သည္။
ထိုအေဆာက္အအံုမ်ားသည္ ပန္းဥယ်ာဥ္မ်ား၊ ရက်ိန္မ်ား၊ ေက်ာက္ေလွကားခုံမ်ား၊
တံတုိင္းကာ နန္းတြင္း ေျမကြက္လပ္မ်ားႏွင့္တသီးတျခားစီျဖစ္ေနသည္ကို
သတိထားမိသည္။
နန္းတြင္း ေျမကြက္လပ္အကီမ်ားမွာတစ္ကြက္ခ် စဥ္သည္ တစ္ေသာင္းခန္ေက်ာ့
ဆုလိမ့္မည္ဟု ခန္ဟုခန္းရွိ။
မည္သုိ့ပင္ျဖစ္ေစအခုလို အဂၤလန္ဦးအလင္းေရာင္ႏွင့္ အရိပ္ၾကား၌
ခံုညားထည္ခိမၼႏွင့္ လွ်ိဳ့ဝွက္ခက္ခဲမႈမ်ားကိုရွိစ်ားနားလည္ႏုိင္သည္ဟု
ေဂ်ာ့ႏွင့္ ဖိလစ်တိတို့ စိတ္ခ် ခံစားေနၾကရေလသည္။
“ခ်င္ ေရးေနတဲ့ အကၡရာေတြဟာ သိပ္ကို လွတာပဲ မစၥတာလီ”ဟု ဖိလိစိတိက
ေျပာသည္။
“အခုလို သိပ္ၿပီး သာယာတဲ့ မနက္ခင္းမွာ ခ်င္ စာေရးေနတာကို ၾကည့္ရတာ
စိတ္ခ်မ္းသာစရာသိပ္ေကာင္းတာပဲ”“အေရးက်ဲလ်ာတာ ႏွစ္ေပါင္း
မနည္းေတာ့ဘူး။
အဲဒါေတာင္မွ ျဖစ္လာတာ ပါးပါးေလးပဲရွိေသးတယ္”ဟု မစၥတာလီက
ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္ ဖိလိစိတိအား ၾကည့္၍ ၿပံဳးေနသည္။
“မင္းအခုမွ အေရးေလ့က်င့္ၿပီ ရွိေသးတယ္။
အခုေလာက္ ျဖစ္လာတာ အမ်ားႀကီးေတာ္တယ္လို့ေျပာရမယ္”“ကၽြန္မက
တ႐ုတ္ျပည္မွာ ရွစ္ႏွစ္ခန္မိအထိ ေနခဲ့ဖူးပါတယ္။
မစၥတာလီ၊ ကၽြန္မရဲ့မိဘေတြက တယ္ဆင္းၿမီ့မွာ သာသနာျပဳေတြပါ။
အဲဒါေၾကာင့္ အခုေလာက္ျဖစ္လာလို့ ကၽြန္မထင္တိတယ္”“သူက
ကၽြန္ေတာ့္ထက္ ပိုၿပီး အတတ္ျမန္တာေတာ့ အမွန္ပဲ”ဟု ေဂ်ာ့က
ရယ္ၿပီးေျပာသည္။
နည္းျပလည္း ဖိလိစိတိအား တစ္ခ်က္ခ်မ္းၾကည့္သည္။
သူတို့အား စာသင္ၾကားေပးေနစဥ္အတြင္း ဖိလိစိတိသည္ ေဂ်ာ့အား
မၾကာခဏ လွမ္း လွမ္းၾကည့္ေနသည္ကို သူသတိထားခဲ့မိ။
ဖိလိစိတိ၏ အၾကည့္သည္ စိတ္ဝင္စား ရွိလြန္းလွ်ံမွမိမက
ေဂ်ာ့အားၾကည့္လုိက္သည့္ အခါတုိင္း မ်က္ႏွာသည္
ၾကည္လင္ေအးျမလွသည္ကို ေတြ့ရသည္။
တကယ္ေတာ့ ဖိလိစိတိ၏ အၾကည့္သည္ ေဂ်ာ့အေပၚ၌ သံေယာဇဥ္
အမွိတ္နန္းေနသည္မွာထင္သာလ်က္ ရွိေလသည္။
သို့ေသာ္လည္း ေဂ်ာ့ဘက္ကမူ ဖိလိစိတိ၏ သေဘာအမွန္ကို သိဟန္မတူ။

သူသည်ဖြိုလီစီတီအား မိတ္တေဆြအေပါင်းအေဖာ်အဖြစ်
ေပါင်းသင်းေနရသည့်အတြက် စိတ်မှန်းသာေနသည်ဆန္ေသာ်လည်း
ဖိလစ်တီဇ်၏ မ်က်ႏွာဝ်ဖြဴ ထင်ဟပ်ေနသည့် အလင်းေရာင်က်ဲမူ
သတိမူပိမိဟုမစဝံတာလိက ဆ်ုးျဖတ်ုိင်သည်။
ဖိလစ်တီဇ်၏ ဦးေခါင်းသည် စာင့်ု၂၏ ေရးေနရာမွ ေမာ့လာသည်။
မစဝတာလိ၏ အဖပံ်းကိုျမင်ရ၏။
လိသည် သူ၂စာကို ျပန်၍ ေရးေနရာမွ "ေနာက်ထပ် ဥပမာေတြ
ေပးရင်းမယ်ဆိုၾကပါစ်၂"။
ေပါက်ေရာက်သည် ဆိုပါေတာ့။
သူ၂ပံုစာက ေျမေပၚမွာ ေပါက်ေနတဲ့
သစ္ပင်ေလးဟာသူ၂ရဲ့မူလအကၡရာပဲ"ဟု ေျပာသည်။
လိသည် စာရြက်အသစ် တစ်ခ်က်ေပၚတြင် ေရးေခတ္ေဟာင်းႏွင့်
ေခတ္သစ္အကၡရာစလံုးမ်ားကို အသစ် ခဲရးေနသည်။
"ဒါေပမဲ့လို၂ အကၡရာအားလံုးထဲမွာ စိတ္ဝင်စားစရာအေကာင်းဆံုးက
အခ်ိဳ့တ့ဲ စကားလံုးပဲ"ဟု ေျပာသည်။
"ဘာေၾကာင့်လဲဆိုေတာ့ အဲဒီဟာကအေကာင္အထည္ေ၂ ရွိတာမဟုတ္ဘူး။
စိတ္ကူးနဲ့သာ သိရွိတာ။
"အဲဒါေၾကာင့်မို၂ ဒီအကၡရာ စာလံုးမွာ အေျခခံ အရင်းအျမစ်
သံုးခုပါတယ္။
အကၡရာရဲ့ထိပ်ဆံုး စာလံုးက 'ပ်ိေနတဲ့ ငွက်စ္ေကာင်' သို၂မဟုတ္
'လ်င်ျမန္ေသာ အသက်ွ၇ျခင်း'လို၂ အနက်အဓိပၸါယ် ထြက်ုိင်တယ္။
အလယ္မွာက်ေတာ့ လူႏွလံုးသားပံု၊ အဲဒီ ေအာက်ေတာ့အကၡရာက
လူတစ္ေယာက် မာန်မာန်တက်ၾကြဖိး လမ်းေလွ်ာက်ေနတဲ့ပံု၊ အဲဒါေတြ
အားလံုးကိုေရာစပ်ုိက်တဲ့အခါမွာ ကဗ်ာဆန်တ့ စာလံုး တစ်လံုးခ်င်းစီဟာ
မဟာအလွန်၂ မဟာသိမ္ေမြ၂မ်ားရဲ့ေပါင်းစည်းမ်ားနဲ့၂အတူ အေရးပါ
အရာေရာက်တ့ဲ စကားတစ်ခံုး ျဖစ္ေပၚေစခဲ့သည်"နည္းျပဆရာသည်
ေနာက်ဆက်ထပ်၍ ၿပံးကာ ဖိလစ်တီ ဆိသို၂ သူ၂စာရြက်အားလ်ွမ်းေပးသည်။
ဖိလစ်တီကေတာ့ အသစ် ေရးထားေသာ အကၡရာစလံုးကို
ရဲရင့်ြင့်လင်းစြာမၾကည့်ရ၏။
သူ၂ပါးနွတ်ဆက်သည် ၍က်ေသြးဝင်ကာ နီရဲလာသည်။
မစဝတာလိသည် စက်ကို ျပန်သ်ြကာေဂ်ကာ့ ဘက်သို၂ ထုိးျပျပန်သည်။
ေဂ်ကာ့သည် အကၡရာ၏ အစိတ်အပုိင်း တစ်ခ်ခ်ိင်းစီအားၿပံးရယ်ၿပီး
ၾကည့်ေနသည်။
သူ၂အေဖာ် ဖိလစ်တီဇ်၏ အျဖစ်ခ်ိဳ့မူ သူ သတိမထားမိ။
"မင်းတို့၂အေနနဲ့၂ပီကင်းၿမိဳ့ရဲ့ အ၇ဏ်ာ်ဂ်ီကို
သတိထားမိလိမ့်မယ္လို၂ကိုယ္ကေတာ့ ေမွ်ာ်လင့်ပါတယ်"ဟု နည္းျပက
ေျပာသည်။
သူသည် စာေရးကိရိယာပစည္းအားလံုးကို စုစည္း၍ သူ၂လြယ်အိတ်ထဲ
ျပန္ည့်ကာ ထုိင်ေနရာမွ ထသည်။
"ဒီလိုအခ်ိန်လမ်းမွာ အခ်ိန်သ်ဖကာေနလို၂ကေတာ့ မျဖစ်ဘူး။
ဒါမ်ိဳးက အလြန္ျမန်တယ္။
အခ်ိန် ပျန်လ်ွယ်"မစဝတာလိသည် သူ၂လက်မ်ားကို အက်ိလက်ေမာင်း
ပြိုသ်ကဲ့သ်ိုစွာ အတြင်းသို့၂ထုိးသြင်းထား်လိသည်။
ထို၂နာက် သူ၂ခါင်းကို ၁ငဲတ့၍ ်ွန့ဦးစလံုးအား

ေလးစားသမႈျပဳကာႏွတ္ဆက္သည္။
“ကိုပို႔အားလံုး ေနာက္ထပ္ ဆံုမိၾကတဲ့ အခ်ိန္အထိေပါ့”ေဂ်ာ့ကႏွင့္
ဖိလစ္ဒီတသည္ ပိုးသားအကၤ်ီ ဝတ္လုံႀကီး ဝတ္ထားသည့္အတိုင္းပင္
ထြက္ခြာသြားသည္ကို ေစာင့္ၾကည့္ေနၾကသည္။
မစၥတာလီသည္ဆင့္ဂ်ံဳးပင္မားႏွင့္ ဆုိက္ကၠားစ္ဘင္းတို႔ အရိပ္မ်ားေအာက္သို႔
ဝင္ေရာက္ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည္။
“ကၽြန္မရဲ့ ဘဝတစ္ခုေလ်ာက္လံုးမွာ အလုဆံုးနံနက္ခင္းတစ္ခုလို႔
ထင္ပါတယ္”ဟုဖိလစ္ဒီတက သူ႔ စာေရးကိရိယာ ပစၥည္းမ်ားကို
သိမ္းဆည္းၿပီး လြယ္အိတ္ထဲ ထည့္ခ်င္းကေျပာသည္။
“ကၽြန္မနဲ႔တူတူ ဒီမနက္ခင္းရဲ့ အရသာကို
ခံစားခ့ဲရတဲ့အတြက္ေတာ့ကၽြန္မသိပ္မွ်ားသာမိပါတယ္
ေဂ်ာ့”“ကၽြန္ေတာ္လည္း အလြန္ ဝမ္းသာမိပါတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကာ
ဖိလစ္ဒီတအား ၿပံဳးျပကာညက္ကာ ျပန္ေျပာသည္။
ဖိလစ္ဒီတ၏ ဝတ္စံုသည္ အဝါႏွင့္ပန္းေရာင္ ေရာေနသည့္
မက္စီသီးေရာင္ျဖစ္၏။
ဆံပင္ေနာက္ကြဲထံုးသည္ သူ႔လည္ပင္းေပၚ ဝဲပ်ံက်လ်က္ရွိသည္။
ဖိလစ္ဒီတ၏ မ်က္ႏွာသည္ ျပန္လည္၍တည္ၿငိမ္ေအးေဆး သြားသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ သံုးလတာ ကာလတစ္ေလွ်ာက္လံုး
သူျမင္ေတြ့ေနက်ျဖစ္ေသာ ႏူးညံ့သိမ္ေမြ့ျခင္းႏွင့္
အေလးအနက္ရွိျခင္းတို႔ကို ေဖာ္ျပသည့္မ်က္ႏွာထားကို ျပန္၍
ျမင္ရသည္။
အခုခ်ိန္ထိ သူတို႔သည္ အလြန္ရည္းေသာ သစ္သားတန္းလ်ားႀကီးထက္၌
လူခ်င္းေပေပါင္းမ်ားစြာ ခြာ၍ ထြင့္ေနဆဲ။
အခ်ိန္ အေတာ္ၾကာသည္အထိ ဖိလစ္ဒီတသည္လႈပ္ရွားျခင္းလည္း မရွိ။
စကားလည္း မေျပာ။
ထို႔ေနာက္ ဂုတ္ဆရက္ ေဂ်ာ့ကဘက္ လွည့္၍မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လ်က္ၿပီး
မ်က္လံုးခ်င္းဆုံေစ့ကာညိွသည္။
“ခင္ နားမလည္ေတာ့ မေနပါဘူး။
နားလည္ဖါပါ ေဂ်ာ့”ဟု စိတ္လႈပ္ရွားေနသံျဖင့္ေျပာသည္။
“ကၽြန္မဟာ ကၽြန္မရဲ့ဘဝတစ္ခုလံုးကို ဘုရားသခင္ထိမွာ
အၿပီးအပုိင္ထားခ့ၿပီးပါၿပီ။
ဘုရားသခင္ဟာ လုိေလာက္ပါၿပီလုိ့တဲ့ အေၾကာင္း တစ္ခုခုလို႔သာ
ကၽြန္မကိုတုိက္ျပည္ေရာက္ေအာင္ ေခၚလာတာလို႔ ယံုၾကည္ေနတဲ့
လူပါ။
အဲဒီအေၾကာင္းကိုလည္းအခ်ိန္အာရင္ သိလာေအာင္ ျပလိမ့္မယ္လို႔
ထင္ထားပါတယ္”“ဟုတ္ကဲ့ပါ၊ ခင္ဗ်ားရဲ့အေနအထားကို ကၽြန္ေတာ္
နားလည္ပါတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကျပန္ေျပာသည္။
သူ ဤစကားကို ေျပာလုိက္သည့္ခဏတြင္ ဖိလစ္ဒီတသည္ သူ႔အား
မၾကည့္ေတာ့ဘဲမ်က္ႏွာလႊဲသြားသည္။
ဖိလစ္ဒီတ၏ အၾကည့္သည္ အလွမ္းေဝးေဝးဆီမွ
နန္းေတာ္မ်ားဆီေရြ့သြားသည္။
အမွတ္တထင္ ေပးလုိက္ခဲ့ေသာ သူ႔အေျဖေၾကာင့္ ဖိလစ္ဒီတတြင္
အတုိင္းအတာတစ္ခုအထိေတာ့ စိတ္ဓာတ္က်သြားဟန္၏။
သူ႔ ပါးႏွစ္ဖက္ နီရဲလာသည္ကို ေဂ်ာ့သတိထားမိသည္။

ထိုအေျဖာင္းအလဲသည္ ဖီလီစီတီဇ၏ အတြင္းစိတ္ မၿငိမ္သက္မႈကို
ေဖာ္ျပျခင္းဟုေဂ်ကာ့က ယူဆသည္။
သို႔ဆိုလွ်င္ ဖီလီစီတီသည္ မိမိတို႔ ႏွစ္ဦး၏
တစ္ဦးေပၚတစ္ဦးထားေနေသာ သေဘာထားအျမင္ႏွင့္ ပတ္သက္၍
အယူအဆ လြဲမွားေနၿပီဟု ထင္မိသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦးၾကားတြင္ မိတ္ေဆြသူငယ္ခ်င္းအျဖစ္ ခင္မင္ၾကက္ ပိုသည့္
သေဘာထား၌ေနသည္ဟုသူကေတာ့ မထင္ေပ။
အမွန္ေတာ့ သူတို႔၏ ရင္းႏွီးမႈသည္ ၌န္ဂ်ိဳင္းမွ ပီကင္းသို႔
ထြက္လာခဲ့သည့္လမ္းခရီး။
မ်ားရထားေပၚ ေရာက္ခဲ့သာ တုိးလာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ေဂ်ကာ့သည္ ဤကိစၥအတြက္ဘယ္လိုျပန္ေျပာရမွန္း မသိ။
စကား ရွာမရတာျဖင့္လက္ ရွိေလသည္။
“မစၥတာလိက ဒီေနရာမွာ အၾကာႀကီးမေနဖို႔ ေျပာသြားတယ္လို႔
ကၽြန္မ ထင္တယ္”ဟုဖီလီစီတီက သူ႔ လြယ္အိတ္ကို ေကာက္ယူလုိက္ၿပီး စကား
အဆက္အစပ္မရွိေျပာသည္။
“ကဲေလကၽြန္မသြားေတာ့မယ္”ေဂ်ကာ့သည္ ထုိင္ေနရာမွ ခုန္ထလိုက္သည္။
သူ႔အေနျဖင့္ ဖီလီစီတီအာမခံဆန္႔က်င္သင့္ဟု ထင္၏။
“ကၽြန္ေတာ္လည္း လိုက္ခဲ့ဖီလီစီတီ၊ အတူတူ
သြားၾကတာေပါ့”“ရပါတယ္ မလိုပါဘူး။
မလုိက္ပါနဲ႔၊ အခု ေလာေလာဆယ္
ကၽြန္မတစ္ေယာက္တည္းပဲေလွ်ာက္သြားခ်င္သို႔ပါ”ဖီလီစီတီသည္
ေျပာေျပာဆိုဆို လမ္းေပၚအတုိင္း ေလွ်ာက္သြားသည္။
ေဂ်ကာ့မွာအံ့အားသင့္ကာ ပါးစပ္မေဟာင္းသားျဖင့္ ကန္ရစ္ခဲ့၏။
ေနသည္ ေစာေစာကထက္ ပိုၿပိုလာေနၿပီ။
ထင္းဂ်ီးပင္တိုင္းမ်ားသည္ ေလႏွင့္အတူ ယိမ္းယုိင္ကာ
ယာယီစိန္းေတာ္ေဇာတိစက္ၿမိတ္မ်ားအား ပြတ္တုိက္ေနၾကသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ အလြန္သာယာေသာ နံနက္ခင္း၏ အလွကို
မျမင္မသိျဖစ္သြားခဲ့ရေလၿပီ။
မသာယာေသာ စိတ္ျဖင့္ သူသည္ သစ္ကားခံုတန္းေပၚ ျပန္ထုိင္သည္။
ေမးကို လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ေထာက္ကာ ဖီလီစီတီ ထြက္သြားရာဘက္သို႔
လွမ္းၾကည့္ေနမိ၏။
သူ ၾကည့္ေနခုိက္မွာပင္ဖီလီစီတီသည္ သစ္ငုတ္ၾကီးမ်ားၾကားသို႔
ေရာက္ရွိသြားကာ ေဟာက္ကြယ္သြားေလ၏။

၁၁၁၁ ေနာက္ ရက္အနည္းငယ္ခ်ိန္အတြင္း ပီကင္း ေဆာင္းဦးဇာ
မုိးေကာင္းကင္ျပင္သည္ဟာေရာင္ လႊမ္းလိုက္ရိသျဖင့္ ၿပိဳင္ဘက္ကင္းသည့္
အလွဟုပင္ ဆိုေနရေလသည္။
သို႔တေစလည္း ေဂ်ကာအေနျဖင့္ ထိုအလြတြင္ သာယာျခင္းမျပဳႏုိင္။
အတန္းခ်ိန္ၿပီးသြားသည့္အခါတုိင္း ဖိလစ္ပိုက သူ႔အား
ေရွာင္ေရွျခင္းအတြက္ မ်ားစြာ စိတ္အေႏွာက္အယွက္ျဖစ္ေနရေလဇာ။
ဖိလစ္ပိုဇာ၏ လုပ္ပုံမွာ သင္ခန္းစာ တစ္ခုၿပီးတုိင္း သူ႔အလိုင္
ဦးေအာင္ေရွာင္ထြက္သြားေနျခင္း ျဖစ္ခဇာ။
ေဂ်ကာ့မွာ တစ္ေယာက္တည္း က်န္ခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ မ်ားစြာအထီးက်န္
ျဖစ္ေနရသည္။
ဖိလစ္ပိုတ္ ကုိယ္ကုိင္စာလည္း မိမိကဲ့သို႔ပင္
အထီးက်န္ႏုိင္ျခင္းႏွင့္ပတ္သက္ခဲ့ဖူးသူ ျဖစ္ေၾကာင္း သိရွိလာသည့္အတြက္
ေတြးလုိက္မိသည့္ အခါမ်ားတြင္လည္း သူ႔ရင္ထဲ၌မ်ားစြာ ထိခုိက္ခံစားရေလသည္။
အတန္းထဲကေတာ့လည္း ဖိလစ္ပိုသည္ သူ႔စာအုပ္ႏွင့္ သူ႔သင္ခန္းစာ
အလုပ္စတစ္ပါးတျခား ဘယ္ဟုမွ စိတ္ဝင္စားဟန္ မျပ။
သူ ထုိင္ေနသည့္တုိက္သို႔ လုံးဝလွည့္မၾကည့္ေခ်။
ေဂ်ကာ့က လွမ္းၾကည့္လုိက္သည့္ အခါမ်ားတြင္လည္း ဖိလစ္ပိုသည္
သူ႔ဘက္ လံုးဝလွည့္မၾကည့္။
သုိ႔ေသာ္လည္း ရက္ေတြ အေတာ္မ်ားမ်ား ကုန္လြန္သည့္ေခါ
ေဂ်ကာ့သည္ကုိႏွင့္ သြားအတူ လာအတူ ေနၾကစဥ္အတြင္း ဖိလစ္ပိုတ
ေျပာခဲ့သမွ် လုပ္ခဲ့သမွ် အေရးပါအရာေရာက္ခဲ့ပံုမ်ားကို သတိတရ
ျဖစ္ေနမိသည္။
ထုိအခါ ေဂ်ကာ့သည္ စိတ္ထိခိုက္ျခင္း ျဖစ္ခဇာ။
အထူးသျဖင့္ ေႏြဦးေပါက္ကာယီစနန္းေတာ္ အတြင္း၌ ဆံုမိခဲ့ၾကစဥ္က
ေျပာဆုိခဲ့ေသာ ဖိလစ္ပိုဇာ၏ စကားမ်ားသည္ထိရတုိင္း စိတ္လႈပ္ရွားေနရဆဲ
ျဖစ္သည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ သူသည္ ဤျဖစ္ရပ္အတြက္စိတ္ထဲမွ ကိတ္၍ သူ႔ကိုယ္သူ အျပစ္တင္၍
မဆံုး။
ထုိေၾကာင့္လည္း သူ႔အေနျဖင့္ ဖိလစ္ပိုဇာအားေတာင္းပန္စကားဆိုရန္
ခဏခဏကပ္ႏုိင္ခဲ့သည္။
သုိေသာ္လည္း ဖိလစ္ပိုဇာက သူဇာခဏခဏကပ္ေနၾကမ်ားကို လိမၼာပါးနပ္စြာျဖင့္
ဖယ္ထုတ္ခဲ့ေလသည္။
ေဂ်ကာ့အဖို႔ သူ႔ဘဝ တစ္သက္တာတြင္ ပထမဆံုးအႀကိမ္ အိပ္မေပ်ာ္သည့္
ညမ်ားႏွင့္ရင္ဆုိင္ခဲ့ရေလၿပီ။
တစ္ညတြင္မူ သူသည္ ရွန္ဟုိင္းတြင္ ႀကံဳခဲ့ရသည့္ အျဖစ္မ်ိဳးႏွင့္
တုိးခဲ့ရသည္။
ထုိညက သူသည္ အတန္းသား အမ်ိဳးသမီးမ်ားႏွင့္အတူ ေက်ာင္းသားတစ္ဦးဇာ
ေမြးေန႔ပြဲအတြက္ 'အျပင္ၿမိဳ့ေတာ္'ဘက္ ထြက္၍ စားေသာက္ဆုိင္
တစ္ဆုိင္တြင္ ညစာ စားခဲ့ရသည္။
ထုိစဥ္က သူတုိ႔အား ေငြ့ေနၾကသည့္ တ႐ုတ္ေမလုံမ်ားသည္ ႏွစ္ဘမံုနီ၊
ပါးနီမ်ားဆိုးကာ မ်က္ႏွာမ်ားကို ေပါင္ဒါ၊ မ်က္ႏွာေခ်မ်ားျဖင့္
လိမ္းျခယ္ၿပီး အစြမ္းကုန္ အလွျပတ္ထားၾကသည္။
သူတုိ႔လူစု စားေသာက္ေနသည့္ အခ်ိန္ကာလတစ္ေလွ်ာက္လံုး
ေငြ့ခဲ့ၾကသည္။

မျမင့်မြင့်နေး၊ မန်မဲ့မြင့်နေးသည့် စင်္ကပြင့်ထက္ခ အဆုိေတာ
တ္ဂတ္ဂကေလးမ်ားကလည်း ပီကင်းေအာ့ရာဟန္ ၇်းရာသီခ်င်းမ်ား
သီဆို၍ ေျဖေဖ်ာ်ေပးလ်က္ရွိ၏။
ထိုတ္ဂတ္ဂကေလးမ်ား၏ ကိုယ္ဟန္ လက္ဟန္ အမူအရာမ်ားသည္ အလြန္း၊
အေဆြးနြင့္ဆင္တူေသာ ျပကြက္မ်ားကို အရသာ ခံုုင့္ခဲ့သည္ျဖစ္ရာ ထိုညက သူ
အိပ္ရာဝင္၍အိပ္ေပ်ာ်သြားသည့္အခါ အလြန္ ေသးသြယ္ေပ်ာ့ေပ်ာင္းၿပီး
ိုးြ်ိုးြ်ေနြ့ိုင္းေနြ့ိုင္း ၍လြန္းလွေသာကိုယ္နးဖာပုံုင့္ဝ
ထိုမိန္းကေလးမ်ားသည္ ဝတ္လစ္စားလစ္ျဖင့္ သူ႔အိပ္ခန္း ေရာက္လာကာသူ႔အား
စိတ္ေခ်ာက္ခ်ားေအာင္ လုပ္ေနၾကေလသည္။
ရန္ကုိင္းသို့ မကဲ့သည့္ အိပ္ခန္းကလို အေခ်ာအလွတစ္ဦးျဖစ္ေသာ လုေမ-
လင္းသည္ျဖစ္သည္း ေပၚလာသည္။
ယခုတစ္ဆက္တြင္ သူ႔ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ ယခင္ထက္ ပို၍စိတ္ကို
လႈပ္ရွားေစႏုိင္ပုံမွ်မက အာံုခံစားလိုစိတ္ကပါ ပို၍ ျပင္းထန္ေစခဲ့၏။
ိုးြ်ိုးတ္ခမ္းနီပါးနီမ်ားျဖင့္ တင့္တယ္ဖြယ္ရာေနေသာ အဆိုေတာ
မိန္းကေလးမ်ားၾကားတြင္ လွေမ-လင္း၏ဝတ္လစ္စားလစ္ ခႏၶာကိုယ္သည္
ေရႊေရာင္ျဖင့္ ဝင္းလ်က္ရွိသည္။
လုေမ-လင္းသည္ သူ႔ရွင္ေမာက်ိ႔ တုိးလာလိုက္၊ ျပန္လည္၍
ဆုတ္သြားလိုက္ႏွင့္သျဖင့္ အား ျမဆြယ္လ်က္ရွိ၏။
လုေမ-လင္း၏ လက္ေခ်ာင္းမ်ားသည္ သူ႔ေခါင္းမွ
ဆံပင္မ်ားအားလွမ္းကိုင္ကာ ဖြေပးလ်က္ရွိသည္။
လုေမ-လင္း၏ ခႏၶာက်ိယ္ အလွဆင္သည္ သူ႔ဘးပတ္ဝန္းက်င္ လွပစြာ
လႈပ္ရွားလ်က္ရွိသျဖင့္ ေဂဠက္ကအဖို႔ ယ္ခ်ိမ္းသာယာလာသည္။
ယခင္က မကဲ့သည့္ အိပ္ခန္းကလိုပင္ ဖိလစ္ပိတီသည္လည္း ပါဝင္ဆင္ရြ၏။
သူသည္ပ်ိလ်က္ရွိသည္။
ေသးသြယ္ေသာ ခႏၶာကိုယ္တြင္ အေရာင္ေဖ်ာ့ေတာ့ေသာ
ဝတ္စံုကုိဝတ္ထားသည္။
သို့ေတာ့စလည္း ဖိလစ္ပိတီ၏ ပံုုပန္းသဏၭာန္သည္ ေဂဠက္ကာ၏
စိတ္ကိုးြ်ိုးဆြေလက္စင္ ရွိသည္။
တကယ္ေတာ့ ထိုအိပ္ခန္းသည္း သူ႔စိတ္ထား မ်ားစြာ ဒုကၡေပးလ်က္ရွိေလသည္။
ေနာက္တစ္ေန႔မနက္ အတန္းထဲ၌ လူခ်င္းဆံုမိ၍ ဖိလစ္ပိတီ၏ မ်က္ႏွာကို
ျမင္ရသည့္အခါသူ႔စိတ္သည္ အနည္းငယ္မွ် သက္သာရာ ရသလိုျဖစ္သြားသည္။
ညက မကဲ့သည့္အိပ္ခန္းတြင္ အရွက္ရခ်င္းလည္း ျဖစ္ရ၏။
ေနာင္တ ရခ်င္းလည္း ျဖစ္ရ၏။
အထူးသျဖင့္သူတို႔ိုးစ္ေယာက္ သြားအတူ လာအတူ ေနခဲ့ရသည္မ်ားကို
ျပန္သတိရလ်က္သည့္အခါ ပို၍ စိတ္ဆိုးဝင္လ်က္ျဖစ္ရလ်၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ေဂဠက္ကသည္ အတန္းတက္သည့္ အခါတုိင္း
ဖိလစ္ပိတီးုိင့္ိုးစ္ေယာက္ကည္း ဆံုမိုုိင္ရည့္ အခြင့္အေရးကို
ေခ်ာင္းသည္။
ထိုအခြင့္အေရးကို ရလာသည္ႏွင့္တစ္ၿပိဳင္နက္ သူ ေျပာလိုသည့္
စကားကိုေျပာသည္။
တစ္ေန႔ေန႔၊ တစ္နက္တြင္ ေငြဦးေပါက္ဘာသီခံနန္းေတာ္၌ သူႏွင့္
ဆံုမိေအာင္ အေရာက္သြားခဲ့သည္။
ဖိလစ္ပိတီက ပထမေတာ့လက္ခံဘဲ ငြတ္ျငင္းေနသည္။
သူက လံုးဝအေလွ်ာ့မေပးဘဲ ငြတ္အတင္း ေျပာေနသည့္အခါက်မွေနာက္တစ္ရက္

အဂ္ဂိဒြိန္တြင္ သူႏွင့္ လာေတြ႔မည္ဟု သေဘာတူသြားခဲ့ေလသည္။
ေနာက္တစ္ေန႔မနက္တြင္ ေဂဠဳကသည္ အဂၤဇတကို
အေစာႀကီးထကာဖလစီတီထက္ အလင္ေရာက္ႏွင့္ေအာင္ ႀကိဳ၍
သြားသည္။
ေတာင္ကုန္းထိပ္ရွိ ယာယီစံနန္းေတာ္ေရွ႕မွ ရပ္၍ ဖီလိစီတီ ေရာက္လာကို
ေစာင့္ေမွ်ာ္သည္။
အဂၤလန္သည္ ေနာက္ဆုံးေရာက္ခဲ့သည့္ အေခါက္ထက္ ပို၍ လွေနသည္။
ေလၿငိမ့္ေက်သျဖင့္ ထင္းဂြဲရက်ားဇာလႈပ္ရွားမႈကို ျမင္ရ။
နန္းေတာ္ ေခါင္းမိုးလစြယ္း တလက္လက္ေတာက္ေနသည္။
အေရွ႕ဘက္ေကာင္းကင္ထိပ္မွ ထုိးက်လာေနသည့္
ေနေရာင္ျခည္မ်ားေၾကာင့္ေပတည္း။
ဖီလိစီတီသည္ သူ႔ေရွ႕၌ လာရပ္သည္။
သူ႔အား ၾကည့္၍ ၿပံဳးေနသည့္ အၿပံဳးမွာ ရွက္ၿပံဳး။
သူ၏ လွပခ်ေမသာ မ်က္ႏွာသည္ အဂၤဇလင္းေရာင္ျဖင့္
ဝင္းလက္ေနသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္အလွထဲ၌ သာယာနစ္ေမ်ာေနမိေသာ ေဂဠဳကသည္ ဖီလိစီတီအား
ဘာစကားေျပာရမည္ မသိျဖစ္ေနသည္။
ဖီလိစီတီဘက္မွလည္း ႏႈတ္ဆိတ္ထိုက္ခဲ့၏။
ႏွစ္ေယာက္သား ေဘးခင္းယွဥ္ေပါက္ဘာစကားမွ မေျပာမိ။
ပတ္ဝန္းက်င္အား လွည့္ပတ္ၾကည့္ရာ နန္းတင္းဇာ
ျပည့္ဖုံမႈတြင္အဂၤဝင္စားေနမိၾကသည္။
ထို၌ရွာက္ ေဂဠဳကသည္ သင္ဘားခံုတန္းလ်ားတြင္ ဝင္ထုိင္သည္။
ဖီလိစီတီအားလည္း သူ႔ဘးဌာန ဝင္ထုိင္ရန္ မ်က္ခြပ္ျခည္ ျပ၍ ေခၚသည္။
သူ႔အၾကည့္ကေတာ့ေအာက္ဂ္ နန္းေတာ္မ်ားဆီ ေရာက္ေနသည္။
“အမွန္အတုိင္းေျပာရရင္ ပီကင္းကို ေရာက္တည္းက
ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္း ကၽြန္ေတာ့္စိတ္ဓာတ္ခ်မ္းသာခဲ့ပါတယ္။
အလုပ္ေတာ့ ပင္ပန္းတယ္။
ဒါေပမဲ့ အတိတ္ဘဝဟာ ဒီကိုေရာက္လာခါမွအသက္ငယ္ပီး ရွင္သန္လာသလို
ျဖစ္ခဲ့ရပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ စိတ္ထဲမွာလည္းဒီကိုေရာက္လာခါမွ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို
ပိုၿပီးနားလည္လာသလို ခံစားေနရပါတယ္။
ခင္ဗ်ားအေနနဲ့ကၽြန္ေတာ္နဲ့ အတူ လက္တြဲၿပီး ဆူေဖြတြန္ခ်ိသမွ်တြကို
လုပ္လာခဲ့တာမို့ ကၽြန္ေတာ့္ စိတ္ဓာအမ်ားႀကီးကို
ၾကည့္ႏူးဝမ္းသာခဲ့ရပါတယ္”ေဂဠဳကသည္ စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ုိက္ၿပီး
ဖီလိစီတီအား လွည့္ၾကည့္သည္။
“ေနာက္ဆုံးအႀကိမ္ ဆုံမိခဲ့ၾကတုန္းက ကၽြန္ေတာ္တို့ ႏွစ္ေယာက္
ဒီေနရာမွာ အတူတူထုိင္ခဲ့ၾကတယ္။
အဲဒီေန႔ဟာ ခင္ဗ်ားရဲ့ဘဝမွာ အလွပ အသာယာဆံုး ေန႔တစ္ေန႔လို႔
ေျပာခဲ့တယ္။
အဲဒီစကား ေျပာစဥ္ကုန္းက ကၽြန္ေတာ္ဟာ အူေၾကာင္ကြးျဖစ္ၿပီး
အေတြးအေခၚတဲ့တုိ့လုိတစ္ေယာက္လို လုပ္ခဲ့မိတယ္။
အဲဒီအတြက္ ကၽြန္ေတာ့္ကုိခြင့္လႊတ္ပါလို႔ ေတာင္းပန္ခ်ိရေစ။
တကယ္ေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တို့ ႏွစ္ေယာက္လံုးဟာ ဒီေတာင္ကုန္းရဲ့
အလွထဲမွာ နစ္ဝင္ေနခဲ့သလို၊ကၽြန္ေတာ္တို့ရဲ့ ဘဝေတြကိုလည္း

တ၇တ္ဆ္ုိင္ကို ေပးအပ္ပါ၏
အခုိင္အမာဆံုးျဖတ္ထားၾကတယ္ဟုတ္လား”ဖိလိစီတီက နားမလည္ႏုိင္သည့္
မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ေဂ်ာက္ဘား ၾကည့္ေနသည္။
ထို၏နာက္ေတာ့ မေရမရာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၿပံဳးသည္။
“ခင္ဗ်ာေျပာဖို၏ ဆက္ဘားေနတယ္ဆိုတာကၾကြန္မ နားမလည္ေတာ့ဘူး
ေဂ်ာက္”ဟု ေျပာသည္။
“တကယ္ နားမလည္ဘူးလား။
ဒါဆိုရင္ ထပ္ ေျပာခ်င္တယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကတ ေျပာသည္။
“ကၾြန္ေတာ္ အဂၤလန္ႏုိင္ငံက ထြက္ခြာလာခ်ိန္မွာ အဂၤလိပ္-တ၇တ္
သာသနာျပဳအဖြ၏ဟာအိမ္ေထာင္မရွိေသးတဲ့ လူငယ္ သာသနာျပဳေတြကို
လွိက္နာေနၾကပါတယ္။
အသိလိုလားေတြမွလည္း ေတာင္ခ်ိဳင္းတ၇တ္ႏုိင္ငံရဲ၌
အလြမ္းေဝးေဝး ေဒသေတြအထိ သြားႏုိင္ၾကမယ္ဟုတ္လား။
အဲဒီေတာ့ ကၾြန္ေတာ့္ နာမည္ကို စာရင္း ေပးလိုက္တယ္။
တကယ္လို၏ ကၾြန္ေတာ္ေရြးခ်ယ္ရရင္ ကၾြန္ေတာ္ လုပ္ခ်င္တာေတြကို
အမ်ားႀကီး လုပ္ႏုိင္မွာပါ။
အခုခ်ိန္ထိလည္း အဲဒီအလုပ္ေတြကို ကၾြန္ေတာ့္
လုပ္ခ်င္ေနတုန္းပါ”“ကၾြန္မ နားလည္ပါၿပီ”ဟု ဖိလိစီတီက ျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ာ ေမြးရာပါ အဓမၼက်လွစ္တစ္ေယာက္လို၏ ဆိုရမွာပါ။
ခင္ဗ်ာအေနနဲ၏ ကံန္းမာတယ္။
သန္စြမ္းတယ္။
စြန္၏စားလိုစိတ္ ရွိေနတယ္ဆိုေတာ့”“မွန္ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ တစ္သက္တာ ကာလပတ္တိုး ဒီအလုပ္ေတြကို
တစ္ေယာက္တည္းလုပ္သြားခ်င္စိတ္ရွိတာတ့ မရွိပါဘူး”ဟု ေဂ်ာက္ကာ
ၾကားျဖတ္ေျပာသည္။
“ကၾြန္ေတာ္တို၏အေနနဲ၏ေစ့စဥ္းစားလုပ္အားကို ေပါင္းစည္းခ်င္လည္း
ေပါင္းစည္းႏုိင္တာပဲ ဖိလိစီတီ။
ကၾြန္ေတာ္တို၏ႏွစ္ေယာက္စလံုး တ၇တ္ႏုိင္ငံ ခ်စ္ၾကတယ္။
ကၾြန္ေတာ္ေတာ့ မ်က္ကန္းတစ္ေယာက္လုိျဖစ္ခ်င္လည္း ျဖစ္...”ဖိလိစီတီ၏
ပါးစပ္ဖြင့္ထြင္ ရွက္ေသြး ဝင္လာသည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္ဘားမၾကည့္ေတာ့ဘဲ မ်က္ႏွာကို မသိမသာ တစ္ဖက္သို၏
လႊဲထားသည္။
“ခင္ဗ်ာ ေျပာေနပံုက တာဝန္ယူစရာရွိမယ့္အလုပ္ကို ေျပာေနသလိုပဲ
ေဂ်ာက္”“မဟုတ္ဘူး၊ မဟုတ္ဘူး။
ကၾြန္ေတာ္ ေျပာေနတာ အဲသလုိ သေဘာမဟုတ္ဘူး”ေဂ်ာက္သည္
သူ၏ကုိယ္အား ဖိလိစီတီ ဘက္သို၏ ကိုင္းလုိက္သည္။
“ကၾြန္ေတာ္ထင္တယ္၊အခုတစ္ခါ ကၾြန္ေတာ္
အူေၾကာင္ေၾကာင္ျဖစ္ျပန္ၿပီ ထင္ပါရဲ့။
ကၾြန္ေတာ္ဟာ ကၾြန္ေတာ့္ကုိယ္ကန္ေတာ့ေရွာက္ေနတဲ့အရာကိုေတာင္
မျမင္တဲ့ အကန္းလို ျဖစ္ေနၿပီ”ဖိလိစီတီသည္ မ်က္ႏွာကို လႊဲၿမဲတုိင္း
လႊဲထားသည္။
“မၾကာေသးခင္ကဘဲ ကၾြန္မေလအမ်ားႀကီး ေတြးၿပီး၊ အမ်ားႀကီး
ဆုေတာင္းခဲ့ဖူးတယ္ ေဂ်ာက္။
ကၾြန္မဟာ ခင္ဗ်ာ့ကုိၿပီးႏုနယ္ပါတယ္။

ကၽြန္မအေနနဲ႔ ၿမိဳ့ေပၚသာသနာျပဳအဖြဲ႔တစ္ဖြဲ႔မွာပဲ လုပ္ဖို႔ သင့္တယ္လုပါ။
တကယ္လို႔သာသနာျပဳ ဘုတ္အဖြဲ႔က ကၽြန္မကုိ တာဝန္ေပးဖို႔
ဆံုးျဖတ္ေတာ့မယ္ဆုိရင္ ဒီ ပဌာန္းၿမဳိ့နယ္သာသနာျပဳအဖြဲ႔မွာပဲ စာသင္တဲ့
အလုပ္ရဖို႔ ဆက္ၿးစားခ်င္ ဆက္ၿးစားမိလိမ့္မယ္”“တကယ္လို႔ေပါ့ေလ၊
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ၿးစ္ေယာက္ အတူတူ၊ အၿးခ်ယ္ရွိရင္ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ရဲ့ကရမယ္ဆိုရင္
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ ၿးစ္ခဳိစလုံးကို ကာကြယ္ဖို႔ ကၽြန္ေတာ့္ကုိ
အားမာန္အျပည့္ရွိမွာပါ”ဟု ေဂဠဟကဲ့သုိ ေျပာသည္။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ကၽြန္ေတာ့ကေတာ့ ခင္ဗ်ားကို အစဥ္အၿမဲကာကြယ္သြားမွာပါ”“ခင္
အကာအကြယ္ ေပးလိမ့္မယ္ဆုိတာ ကၽြန္မ ယံုပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္မတို႔ရဲ့ဆံုးဒါတြေတာ့ ဘုရားသခင္ရဲ့ ေရွ့ေမွာက္ကုိ
ေရာက္လာၿးုင္ဦးမယ္ မထင္ဘူး”ေဂဠဟကဲ့သည္ မ်က္ေမွာင္ၾကဳတ္ကာ
စဥ္းစားလ်က္ ရွိသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔မ်က္ၿးာသည္အၾကည္အလင္း ျပန္ျဖစ္လာသည္။
“ဒီကိစၥကို ဘုရားသခင္ကပဲ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔အတြက္ဆံုးျဖတ္ပါေစလို႔
လႊဲထားလုိက္ရင္ အေကာင္းဆံုးျဖစ္မယ္လို႔ထင္တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ကုိေတာင္ပုိင္းဆိေတာ့ ပို႔မယ္မထင္ဘူး။
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔အေနနဲ႔ တာဝန္ခ်လာတဲ့အခါမွာ အတူတူပဲတြဲေနရမလား။
ဒါမွမဟုတ္ လူခ်င္း ကြဲသြားမလား”ဆိတာလည္းး ေစာင့္ၾကည့္ရင္
ေကာင္းမလား”“ဒါေပါ့”ဟု ေျပာကာ ဖိလိစၥတိက ဖတ္စနဲ့ ထရြယ္သည္။
သူသည္ ေဂဠဟကဲ့အားေက်ာေပးၿး ေတာင္ကုန္းထက္မွ ဆင္းသြားသည္။
“တကယ္လို႔ ဘုရားသခင္က ဒုတိယလမ္းကိုေရြးေပးခဲ့ရင္ ခင္ဗ်ားေနနဲ႔
အေကာင္းဆံုး တစ္ခုကိုပဲ ထပ္ေရြးေပါ့”“ဒါဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ရဲ့
ၿးုလံုးသားေတြကို အတူတူတြဲၿပီး အလုပ္လုပ္ၿးုင္ဖို႔ဘုရားသခင္က
ခြင့္ျပဳပါေစလို႔ပဲ ဆုေတာင္းရေတာ့မွာပဲ”ေဂဠဟကဲ့သည္ ဖိလိစၥတိ၏
ေနာက္မွ လုိက္သြားကာ လက္ေမာင္းကို အသာအယာတြဲ၍ေခၚသြားသည္။
သူတုိ႔၏ ပတ္ဝန္းက်င္ အလွသည္ သူတို႔ စိတ္ကို ဆြဲေဆာင္ေနျပန္သည္။
“အခုလို သာယာလွပတဲ့ နံနက္ခင္းမွာ ဂုိးသားေျဖာင့္ဖတ္ဆို
လူတစ္ေယာက္ရဲ့ဆုေတာင္းမၿးကို ဘုရားသခင္က ျငင္းပယ္လိမ့္မယ္လို႔
ကၽြန္ေတာ္ မထင္ပါဘူး”ဟု ေဂဠဟကေျပာသည္။
သူတုိ႔သည္ အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ ရပ္ကြာ ေအာက္ဘက္ရွိ
ေရွးေဟာင္းနန္းေတာ္ၾးဆီသုိ႔ငးေမွာ္ေနၾကသည္။
ေဆာင္းဦး အဂၤဏာ၏ ျဖန္႔ၾကက္လႊမ္းၿခံဳထားသည့္ အလွတြင္
မယၿဳိးဘဲမေနၾုင္။
ေကာင္းကင္၏ အျပာေရာင္သည္ နက္ဂိႏၵးလွ၏။
နံနက္ေစာေစာ တုိက္ေလ့ရွိေသာေလးုေအးသည္
သူတို႔ပါးမ်ားဆီသို႔ ေဝ့လာယမ္း တုိက္ခတ္ကာ အသာအယာ ပြတ္သပ္
ကိစၥလုပ္ရွိေလသည္။
နန္းေတာ္ၾးဆီသို႔ ၾကည့္ေနေသာ ေဂဠဟ၏ စိတ္တြင္
နားလည္ၿးတံခါးသည္ပြင့္သြားသည့္ၿးုယ္ ခံစားရသည္။
ဤအခ်ိန္အတန္႔ ကာလေလးအတြင္းမွာပင္ အတိတ္တဂုိတ္မင္းမ်ား၏
ဝိညာဉ္မ်ားသည္ အခုလို သာယာလွပသည့္ နံနက္ခင္းတြင္
စုေဝးေရာက္ရွိလာၾကသည္ဟု ထင္မိသည္။
ထိုဝိညာဉ္မ်ားလည္းး ေဆာင္းဦးရာသီ၏ အလွးုင္အတူအေၾကာဘဏ္ဆီမွ
ေနတက္လာသလို တက္လာၿပီး တဂုိတ္ုိင္ဆီ အတိတ္က

ဆက်ဒီးက်ယ်ေအာင့်ျမင္ဒန္မ်ားအား ျပန္လည္၍ ဖန္တီးတည္ေဆာက္ေနသည္ဟုပင္
ထင္ရွလာက္ေပသည္။
သူသည္ ေတာင္ကုန္းဆင္ေျခလွ်ာ လမ္းအတုိင္း ဆင္းလာခဲ့သည္။
သူ၏လက္ဖဝါးသည္ ဖီလစ္ဒတ္၏ လက္ေမာင္းအား တင္းက်စ္စြာ ဆုပ္ကိုင္ထားသည္။
ေဂ်ကာ့စ္တည္ ျမင့္တက္လာျပန္သည္။
ေပါပါး သြက္လက္ကာ အားတက္လာျပန္သည္။
သူ၏စိတ္ ခံစားမန္သည္ ေရွ့ေနာက္ ညီၫြတ္ေသာ အေတြးတစ္ခု
ျဖစ္ေပၚလာေသးေသာ္လည္း လွ်ိဳ့ဝွက္ခ်က္ေသာ ည့ွ်ဳယူဖမ္းမန္
တစ္ခုကိုေတာ့ ထိုေန၏မနက္ ပိကင္း၏ အဂၤဏ္ဝိုးတြင္ ေတြ့ခဲ့ရ၏။
ထိုအရာသည္ သူ့မွတ္ဉာဏ္ထဲတြင္ အၿပီအျပင္ဝင္ ဆင္ဖ်ပ္ေနလိမ့္မည္ဟု သူ ယူဆသည္။
ထုိ၌ပင္လည္း ထိုအရာသည္ အတိအက် ေဖာ္ျပန္ုိင္ခ်မ္း
မရွိေပမင့္လည္း သူ၏အနာဂတ္ ဘဝအေပၚ၌အလြန္ နက္နဏ္ဝိန္ဒင္းဂိန္ဒင္း
သြဇာသက္ေရာက္မန္ ရွိလာမည္ဟုမက အလြန္
အေရးပါအရာေရာက္လာလိမ့္မည္ဟုလည္း ယံုၾကည္ေနမိေလ၏။

၁၂၁၂ “အခု မင္းတို႔တစ္ေတြ ရဲရဲဝင့္ဝင့္ခဲ့ဘဲ စြန္႔စား ဝင္ေရာက္ၿပီး
ရူးစမ္းရွာေဖြဖို႔ တာရူေနတဲ့တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ ဘာတစ္ခုမွ တုိင္းထြာ
မထားရေသးတဲ့ သမုဒၵရာႀကီး တစ္ခုေပၚမွာေမ်ာပါသြားေနတဲ့ ေရေတြ
ယိုေနတဲ့ေလွေပါက္သကဲ့သုိ့ တစ္စီးပဲ”ဟု မက္သူးဘာလိုက ေျပာသည္။
“ဒီႏုိင္ငံမွာ လူသိမ်ားၿပီး ထင္ရွားတဲ့ ေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ႔
ယံုၾကည္စိတ္ခ်ရတဲ့ေခါင္းေဆာင္ေတြလည္း မရွိဘူး။
ရာစု ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ဆူပူ လႈပ္ရွား ထူေၾကြေနတဲ့ အမ်ဳိးသားတစ္ရပ္ကို
ထိန္းသိမ္းေပးထားတဲ့ ေရွးေဟာင္း လူမႈစနစ္ရဲ့ စည္းကမ္း
အားလံုးဟာလည္း လံုးဝလြင့္ေပ်ာက္သြားၿပီဆိုေတာ့ကာ...”သည္ အင္ဂလို
ခ်ဳိင္းနီးစ္ မစ္ရွင္အဖြဲ႔’၏ ၁၉၂၆ကားေရးမွဳခ်ဳပ္သည္
စကားေျပာရင္းႏွင့္ေဆာင္း အဆက္ျပတ္ ဆုိးလာသျဖင့္
ရပ္လုိက္ရသည္။
သူသည္ သူ႔ေခါင္းေနာက္၌ တင္ထားသည့္ေခါင္းအံုးကို အသာအယာ
ေမွးမိုလုိက္သည္။
တစ္ခ်က္ ဝင္ေရာက္တုိက္ခိုက္လိုက္ေသာတရုတ္တုိက္စစ္ ေခၚ လည္ေခ်ာင္းနာ၏
ဒဏ္ကို ခံလိုက္ရသျဖင့္ သူ႔မ်က္ႏွာသည္ တစ္ခဏမွ်ျပာေမွ်ာသြားသည္။
သူသည္ အထပ္ထပ္ခံထားေသာ ဂြမ္းေဆာင္မ်ား၏ ေအာက္၌ ၿငိမ္သက္လ်က္ရွိ၏။
တ႐ုတ္ကပ္ မွန္ျပတင္းမ်ား၏ အျပင္ဘက္တြင္ပင္ ပ်ဳိကင္း၏
အေနာက္ေျမာက္ဘက္ရွိမြန္ကုလိယန္ သေျပင္ေပၚမွ
ျဖတ္သန္းတုိက္ခတ္လာေနေသာ ေလႏွင့္ သဲမ်ားသည္
လြင့္ေမ်ာလုိက္ပါလာလ်က္ ရွိေလ၏။
ေဆာင္းဥတုမွ ေႏြဦးေပါက္သို႔ အကူးအေျပာင္းတြင္ မၾကာခဏ
ႀကံဳရတတ္သည့္အတုိင္းျပင္းထန္ ၾကမ္းတမ္းေသာေလသည္
ရက္ေပါင္းမ်ားစြာ အဖ်ဳိးမရွိ တိုက္ခတ္ေနတတ္သည္။
တစ္ခ်ဳိ႕လံုးအား ေရွးေခတ္ေဟာင္းကလိပင္ ဖုန္မ်ားျဖင့္
လႊမ္းၿခဳံထားေလ့ရွိ၏။
ထိုအခ်ိန္ခ်ိဳးတြင္ေလသည္ သယ္ေဆာင္လာသည့္ သဲမ်ားအား
တံခါးေပါက္မ်ားႏွင့္ ျပတင္းေပါက္မ်ားမွေန၍အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္
ြတြင္းေပးေလ့ရွိ၏။
ေဂ်ကက္စ္သည္ သူ႔ကုလားထုိင္ ထက ဘာလိုထိ ေလွ်ာက္သြားသည္။
သူ႔ပါးဖိနပ္ေအာက္ ၾကမ္းျပင္သည္ တကၽြိကၽြိ ေအာ္ျမည္လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ အိပ္မွာ ခုတင္ေဘးခ်ခဲထားေသာ ယြန္းစားပြဲေပၚမွ တ႐ုတ္
အေစခံတစ္ဦးတင္ေပးထားခဲ့သည့္ ေဆးပင္ေဆးျမစ္၊
သစ္ဥသစ္ျမစ္မ်ားႏွင့္ ဂ်င္ဆင္း အျမစ္ကို ယူကာ ဘာလို လက္သို႔
ထည့္ေပးသည္။
“ေနာက္ဆုပ္ ဘာေတြ ပိုၿပီး သိလာရသလဲ”ဟု ဘာလိုက ေမးသည္။
“မင္း ဒီကိုေရာက္လာခဲ့တာ ကိုးလေက်ာ္ခဲ့ၿပီ ေဂ်ေက်ာ့၊ မင္း ပ်ဳိကင္းမွာ
လာၿပီး ေအးေအးေဆးေဆး ေနခါမွအျပင္ေလာကရဲ့
အေျခအေနေတြဟာ မေကာင္းတာကေနၿပီး အဆိုးဆံုး
ေရာက္သြားေနတယ္”ဘာလိုသည္ ရွန္ကုိင္းမွေန၍ ပ်ဳိကင္းသုိ႔
ခရီးထြက္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
သူ႔ရည္ရြယ္ခ်က္ဟာေဂ်ေက်ာ့၏ ဘာသာစကား သင္ထန္းသို႔ တက္ေနၾကေသာ
ဒါဇင္ၾကန့္ခ်ိန္ရွိ လူသစ္ဘာသာျပဳမ်ားအား အတ္တာဗီး လုပ္ရန္ႏွင့္ တာဝန္မ်ားခြဲေဝ
သတ္မွတ္ေပးရန္ျဖစ္သည္။

သူသည္ လမ္းခရီးလာရင္းႏွင့္ နာမက်န္းျဖစ္လာသျဖင့္ ဝိကင္းသို႔
ေရာက္ရွိ ေရာက္ခ်င္းအိပ္မာေပၚ ေရာက္ခဲ့ရျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ႏွစ္ခုက် နားအၿပီးတြင္ သူသည္ မိုလ ရည္ရြယ္ခ်က္အတုိင္း လုပ္ခဲ့ရာ
ရွိသည္မ်ားကိုလုပ္ရန္အားထုတ္သည္။
သုေ႔သာ္လည္း ထိုအခ်ိန္ကို အားနည္းေနဆဲျဖစ္သျဖင့္ သူလုပ္ရမည့္အလုပ္ကို
မလုပ္ႏုိင္ ျဖစ္လ်က္ရွိ၏။
ေနာက္ဆံုးတြင္ သူသည္ လုပ္ရမည့္အလုပ္မ်ားကို မလုပ္ေသးဘဲ ထားပါက
ၾကန္႔ၾကာသြားမည္ကို စုိးရိမ္သျဖင့္ အင္တာဗ်ဴးမ်ားကိုသူ႔အိမ္ရာေပၚမွပင္
လုပ္မည္ကို ဆံုးျဖတ္လုိက္သည္။
ေဂ်ကာ့မွာ သူေခၚ၍ အင္တာဗ်ဴးလုပ္ရမည့္ လူေျခာက္ေယာက္ထဲတြင္
ေနာက္ဆံုးလူျဖစ္သည္။
အခန္းထဲသို႔ ေဂ်ကာ့ ဝင္သြားသည့္အခါ ၁၄ နာရီကားေရမုန္းခ်ိန္
ဘာလိသည္ေဂ်ကာ့အား သူ႔ခုတင္ေဘးၭိဳးေထာက္၍ ထုိင္ရန္
မ်က္ႏွာရုပ္ မ်က္ႏွာကဲျပၿပီး ဖိတ္ေခၚသည္။
ထို၎နာက္ အတူတူတြဲ၍ ဘုရားသခင္အား အာ႐ုံျပဳကာ ဆုေတာင္းသည္။
လူသစ္ သာသနာျပဳ အားလံုး၏ နာမည္မ်ားကိုသာမက အင္ဂလို ခ်ိဳင္းနီးစ္
မစ္ရွင္ဖြဲ႔မွနယ္ေပ်ာ့ေဒသတြင္းသို႔ တာဝန္ေပး ေစလႊတ္ထားသည့္
အမ်ိဳးသား၊ အမ်ိဳးသမီး အမ်ားအျပားဏာနာမည္မ်ားကိုပါ ေခၚ၍
ဆုေတာင္းျခင္း ျပဳသည္။
အာ႐ုံျပဳ၍ ဆုေတာင္းေနရသည့္အခ်ိန္မွာ ၾကာလြန္းလွ၏။
ေဂ်ကာ့၏ ရင္ထဲတြင္စိတ္မခ်ရသည္ျဖစ္ကာ သည္းမခံႏုိင္ေအာင့္ ျဖစ္လ်က္ရွိသည္။
သူ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသို႔ ေရာက္လာခဲ့သည္ကာလ အတန္ၾကာခဲ့ၿပီ။
ျဖစ္ေပၚလာမည့္ သူ႔ ကၽြမ္းက်င္မွဳအား ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနရသည္မွာ
စိတ္ပင္ပန္းလွၿပီ။
သူ႔အေနျဖင့္ ရင္ဆုိင္ရမည့္ အေျခအေနအရပ္ရပ္ ဥာဏ္ရည္ဉာဏ္ရွိ၊
ထိုအခိုက္မွာပင္ ဘာလိက သူ႔အား ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ေနရာမွ ထရန္
လွမ္းေျပာသည္။
ထို၎နာက္ ေဂ်ကာ့၏ အနာဂတ္ကာလ တာဝန္ ဝတၱရားမ်ားကိစၥကို
ေဆြးေႏြးသည္။
ထိုအခါက်ေတာ့လည္း ေဂ်ကာ့၏ ရင္ထဲည စိတ္သက္သာရာ ရကာ
ေပါ့ပါးသြားသည္။
“တ႐ုတ္ တစ္ႏုိင္ငံလံုးမွာ ဆူပူလႈပ္ရွားမႈေတြက ေနရာတုိင္းမွာ
ျဖစ္ေနတာဆုေတာ့ၿငိမ္းခ်မ္းမွဳက လံုးဝမရွိဘူး။
ႏုိင္ငံျခားသား သာသနာျပဳေတြအတြက္ အႏၱရာယ္ေတြက
အခ်ိန္တိုင္းမွာသာမ်ားလာေနတာပဲ”ဟု ဘာလိက ေဆးရည္ကို တစ္ခုမွ်
ေသာက္ခ်င္းေျပာသည္။
ဘာလိသည္ တစ္ခဏမွ် ၿငိမ္သက္ေနသည္။
ထို၎နာက္ အတန္ၾကာမွ ခ်က္းက်ဆက္ေျပာသည္။
“အဲဒါေၾကာင့္မို႔လည္း ဒီကို ထြက္ခြာလာတာ ဘုရားသခင္ရဲ့
အခ်ိန္ေတြအမ်ားႀကီး ယူၿပီး ဆုေတာင္းခဲ့ရတာေပါ့။
မင္းတို႔အေနနဲ႔ ေဘးအႏၱရာယ္ေတြကို သိျမင္ရတယ္။
အဲဒီ ေဘးအႏၱရာယ္ေတြကို ရင္ဆုိင္ဖို႔ ႀကိဳတင္ျပင္ဆင္မွဳေတြ ရွိထားရမယ္။
တို႔လူေတြထဲကတခ်ိဳ႕ကေတာ့ အခု ေလာေလာဆယ္ အေျခအေနေတြ
မၿငိမ္သက္ ရွိေနတုန္းမွာတို႔လုပ္ငန္းသစ္ေတြကို စမ်ိဳ႕ႀကီးေတြမွာပဲ

တြယ္တယ္ၿပီး လုပ္ေနဖို႔ အႀကံျပဳေနၾကတယ္။
သူတို႔ကေတာ့ အဲဒီနည္းဟာ အေကာင္းဆံုးျဖစ္လိမ့္မယ္လို႔
ထင္ေနၾကတယ္”“ဒါေပမဲ့ တစ္ခုေတာ့ရွိပါတယ္ ခင္ဗ်ာ”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
ျပန္ေျပာသည္။
“တကယ္လို႔တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြဟာ အခက္အခဲသစ္ေတြနဲ႔ ရင္ဆိုင္ေနရၿပီဆိုရင္
ခရစ္ယာန္ ဓမၼေဟာင္းကိုနာယူခ်င္စိတ္ ပိုမ်ား ႀကီးမားလာမွလားဆိုတာ
စဥ္းစားသင့္တယ္လို႔ ထင္ပါတယ္”ဘာလိုသည္ သူ႔ေခ်ာ့ခ်ဳပ္ ရပ္ေနေသာ လူငယ္
သာသနာျပဳ၏ ထက္သန္ျပင္းျပေနသည့္မ်က္ႏွာကိုၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္ဏ၏ ဘာသာစကားသင္တန္းဖုိင္ကိုေကာက္ယူၾကည့္သည္။
အတြင္းရွိစာမ်ားကို မိနစ္ေပါင္းမ်ားစြာ အကုန္ခ်ဳပ္ ဖတ္ေနသည္။
မႏွစ္ၿခိဳးေနေသာ သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ တျဖည္းျဖည္းခ်င္း
ၾကည္လင္ေနသည္။
“မင္းရဲ႕ တ႐ုတ္သာသာ စကားသင္ၾကားမႈမွာ မင္းဘက္က
အသာစီးရမွေတြကိုေတြ႔ရတယ္ ေဂ်ာက္”ဟု ဘာလိုက ေျပာသည္။
“ေနာက္ဆံုး ဓာေမးပြဲမွာ မင္းရဲ႕ရမွတ္ေတြဟာေအာင္စတ္ေတြခ်ည္းပါပဲ။
မင့္ေနရာနဲ႔ ေနာက္ပုိင္း ႏွစ္အနည္းငယ္ အတြင္းမွာလည္း
ဘာသာစကားသင္ၾကားမႈ အၿပီးသတ္ပုိင္းမွာ ဆက္ၿပီး ျပင္းျပင္းထန္ထန္
ႀကိဳးစားရလိမ့္ဦးမယ္ဆိုတာေတာ့နားလည္ထားဖို႔ လိုလိမ့္မယ္”ေဂ်ာက္က
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဘုရားသခင္ရဲ႕ တရားမမွေပုိင္းမွာေတာ့ျဖင့္ မင္းဟာ
တျခားလုပ္ေဖာ္ေတြထက္ အသိအျမင္ျမင့္မားတာ ေတြ႔ရတယ္လို႔
မင္းရဲ႕ဆရာေတြက မွတ္ခ်က္ေပးထားၾကတယ္။
ဘုရားသခင္ရဲ႕အလုပ္ေဖာ္ေတြကို သင္ၾကားျပသဖို႔
ကိစၥမွာလည္း တျခားလုပ္ေဖာ္ေတြထက္သာလြန္တယ္လို႔ သိုတို႔က
ဆိုၾကတယ္”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ ခင္ဗ်ား”ဟု ေဂ်ာက္ကာ ျပန္ေျပာသည္။
ဘာလိုသည္ သူ႔ကိုယ္သူ အားတင္းကာ ေခါင္းအံုးေပၚ
လဲေနရာမွထထုိင္သည္။
“တာဝန္တစ္ခုခု ေပးဖို႔ မဆံုးျဖတ္ခင္မွာ ဘုရားသခင္ရဲ႕ လမ္းၫႊန္မႈအတြက္
ဆေတာင္းတာေတြဘာေတြ ငါ လုပ္ေလ့မရွိဘူး။
တာဝန္ခံထားေပးရမွေယ့္ သူနဲ႔ပဲ တုိင္ပင္ဆုိးဝါးေလ့ရွိတယ္။
သူယုရမယ့္ တာဝန္ကို ေဆာင္ရြက္ဖို႔ သူ႔မွာ ခုိင္မာျပင္းျပတဲ့ဆႏၵ ရွိ၊
မရွိဆိုတာ သိရေအာင္ ငါလုပ္ေလ့ရွိတယ္”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ာက္ဏ၏
မ်က္ႏွာကို အခ်ိန္အေတာ္ၾကာၾကာမွ ထပ္ၿပီးၾကည့္ေနျပန္သည္။
ထုိ႔ေနာက္ “အခုလို ဆုပ္ကုလမ္းမွားေနတဲ့အခ်ိန္ ကာလမ်ိဳးမွာေတာင္
မင္းဟာေတာပုိင္းသြားၿပီး သာသနာျပဳတရား
ေဟာခ်င္ေနတုန္းပဲလား”ဟု ေမးသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အဖို႔ကေတာ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕ ခရီးအေဝးဆံုး
ေတာပုိင္းေဒသေတြမွာတရားေဟာခ်င္စိတ္ဟာ အလြန္ျပင္းျပခဲ့တဲ့
ဆႏၵတစ္ခုပါ ခင္ဗ်ာ”ဟု ေဂ်ာက္ကာ ခ်က္ခ်င္းအေျဖေပးသည္။
“ဘုရားသခင္အတြက္ နယ္ေျမသစ္တစ္ခု ရွာေအာင္
လုပ္ႏုိင္ျခင္းဟာအႀကီးမားဆံုး ဝုဏ္တိကၠလို႔ ကၽြန္ေတာ္
ယူဆပါတယ္”ဘာလိုက ေခါင္းတစ္ခ်က္ ဆတ္ကာ စာရြက္စာတမ္းမ်ား ထည့္သည့္
သားေရလက္ကုိင္အိတ္ထဲမွ ေျမပံုတစ္ခုပို႔ ဆြဲထုတ္လိုက္သည္။
သူသည္ တစ္ခဏ စိတ္ဆိုတ္ကာအျပင္ဘက္မွ သမုဒ္ကုိင္း ေလသံကို နားစြင့္ေနသည္။

ထို႔နာက္ ေျမပံုကို သူ႔ ေခ်ာ့တည့္တည့္သြားေမြးေစာင့္ေပၚ၌
ျဖန္႔ခ်လိုက္ေလသည္။
“အင္း အခု ေလာေလာဆယ္ဘာေတာ့ နယ္ေျမေဒသသစ္ေတြ
မ်ားမ်ားရေနတဲ့ လူေတြဟာဂ်ပန္ေတြပဲ ျဖစ္ၿပီးသားဆိုတဲ့အတိုင္း
ကုိရီးယားႏွင့္ ဆိုဗီယက္ ယူနီယံ ႏွစ္ႏုိင္ငံစလံုးကုိ ေခါင္းေနသာ
အေရွ့ဖက္ကုန္းေဒသမ်ားေပၚသို႔ လက္ဆုပ္ကိုင္ေခါက္ေနသည္။
“ၿပီးေတာ့ဂ်ပန္ေတြအေနနဲ႔ မန္ခ်ဴးရီးယားကို ရံုနဲ႔ ေက်နပ္ၿပီးလား၊
မေက်နပ္ဘူးလား ဆိုတာလည္းဘယ္သူက သိႏုိင္မွာတဲ့လဲ။
သူတို႔အေနနဲ႔ တုိက္ပြဲ တစ္ႏုိင္ငံလံုးကုိမ်ား
ကူးေကာ်ေမွးပုိက္ေလမလား။
တကယ္လို႔ အသလိုမ်ား သိမ္းမယ္ဆိုရင္ေတာ့ တို႔
သာသနာျပဳလုပ္ငန္းအားလံုးဟာ အၿခိမ့္ေျခာက္ခံရေတာ့မွာ
ေသခ်ာတယ္”“ဂ်ပန္ေတြက တုိက္ပြဲဧရိယာကို ဆက္ၿပီး တုိးလာဦးမယ့္
အရိပ္အျခည္ေတြျမင္ေနရလို႔လား ခင္ဗ်”“အခု ေလာေလာဆယ္ေတာ့
မျမင္ရေသးပါဘူး”ဟု ဘာလိုက ေျဖသည္။
“ဒါေပမဲ့အနာဂတ္မွာ ဘာျဖစ္မယ္ဆိုတာကို ႀကိဳသိဖို႔ကေတာ့
မျဖစ္ႏုိင္ဘူးေလ”အမွန္ေတာ့ ဂ်ပန္မ်ား မန္ခ်ဴးရီးယားအား
ကူးေကာ်ဝင္ေရာက္စဲ့သည္မွာ ေဂ်ာက့ဖ်ားဝင္ခ်လိုခ်ိတိုင္းပါပဲ
ယာယီစံနစ္ေတာ္ပုံ ေရာက္ၿပီး ဆယ္ခုနွစ္ခန္႔မွ်အၾကာတြင္ ျဖစ္၏။
ဂ်ပန္တို႔ သိမ္းပိုက္ၿပီးတြင္ တိုကီအစိုးရက မန္ခ်ဴးရီးယားအား မန္ခ်ဴးကိုးဟု
အမည္ေျပာင္းမည္ဟု လြတ္လပ္ေရးေပးသည္။
လြတ္လပ္ေရးမွာ အတုမွ်သာျဖစ္၍ ႏုိင္ငံေတာ္အႀကီးအကဲအျဖစ္
တုိက္ပြဲဧါေနာက္ဆံုး ဧကရာဇ္ျဖစ္ေသာ ႏုိ႔စုိ႔ကေလး ပုရီအား
ခန္႔ထားခဲ့၏။
ပုရီမွာ ႐ုပ္ေသး၇ပ္တုပ္၇ပ္ခ်သာျဖစ္၍ ေနာက္ခ ႀကီးဆြဲသူမ်ားမွာ ဂ်ပန္တို႔ဧါ
ညြန္ၾကားခ်က္မ်ား ျဖစ္သည္။
အမွန္အားျဖင့္ကေလးမွ်သာျဖစ္ေသာ ပုရီသည္ သူ႔နန္းေတာ္ထြင္းမွာပင္
အက်ဥ္းသားျဖစ္ေနရျခင္းေပတည့္။
ထိုစဥ္က မန္ခ်ဴးရီးယား၌ အေျခစိုက္ထားေသာ ခ်န္ေက-ရွိတုဧါ
တပ္မ်ားသည္ဂ်ပန္တို႔အား လံုးဝ ခုခံတုိက္ခိုက္ျခင္း မျပဳဘဲ ဆုတ္ခြာသြားခဲ့ၿပီး
မဟာတံတုိင္းႀကီး ေအာက္ဘက္ခ၌ေနရာယူကာ တုပ္ခဲ့ထားခ့ဲၾကဧါ။
ခ်န္ေက-ရွိတြေန့ဖြင့့္လည္း မန္ခ်ဴးရီးယားအား ဂ်ပန္ဧါကိုးေက်ာ်မွီးအတြက္
ႏုိင္ငံေပါင္းခ်ဳပ္အသင္းႀကီးသို႔ တင္ျပတုိင္ၾကားခဲ့၏။
သို႔ေသာ္လည္းအရာမထင္ခဲ့ေခ်။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ဂ်ပန္တပ္မ်ားသည္ ၁၉၄၅ခုႏွစ္၌ တပ္ခြဲထားေသာ
တ၇တ္တပ္မ်ားအားၿမဳိ့တြင္းမွ ထြက္ခြာသြားေစရန္
ဝင္ေရာက္တုိက္ခိုက္ခဲ့ေသးဧါ။
သူတို႔ဧါ ရည္ရြယ္ခ်ဳပ္ဧါ၁၄ခုတုိင္းၿမဳိ့တြင္းရွိ တ၇တ္သြဧာလႊမ္းမုိးမႈကို
ပ်က္ျပယ္ေစရန္ ျဖစ္ေပသည္။
“တ၇တ္ႏုိင္ငံရဲ့ အမွတ္(၁၉) ေျခလ်င္တပ္ရင္းကို ေမာင္းထုတ္ၿပီးတဲ့
ေနာက္ဘာအလြန္ေၾကာက္စရာေကာင္းတဲ့ ေစာ္ကားမႈ တခ်ဳိ့ ၁၅၂ုိင္းမွာ
ျဖစ္ပ်က္ခဲ့တယ္”ဟု ဘာလိုကေခ်ာင္းဆုိး ရယ္သြားသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္
စကားကိုဆက္ေျပာသည္။
“အျခားေတာ့မဟုတ္ဘူး၊ဂ်ပန္စစ္သားေတြက တ၇တ္အရယ္သားေတြကို

ဆက်ဒီးနဲ့ကုတ္ဘယီး လွံစြပ်ထုိးဒဏ်ေလ့က်င့္ေၾကတဲ့ ျပိဳးစာပဲနယ္စပ္ေတြ
တစ္ေလွ်ာက္ရွာလည္း တုိက္ပြဲေတြ အဆက္မ်ားအက်ယ္ ျဖစ္ေနၾကတယ္။
အထူးသျဖင့္ေတာ့ ႏုိင္ငံတကာနယ္ေျမရဲ့ နယ္စပ္ေတြမွာ
ျဖစ္ေနတာ မ်ားတယ္။
ဒါေပမဲ့ဥေရာပ တုိက္သားေတြကေတာ့ သူတို့ရဲ့ ညကလပ္ေတြထဲမွာ အက
မပ်က္ဘူးတဲ့။
ရွန္ဂ်ိုင္းမွာျဖစ္ပ်က္ေနတဲ့ ကိစၥေတြဟာ သူတို့နဲ့ ဘာမွ မဆုိင္သလို
ေနၾကတယ္။
အဲဒီ လုပ္ရပ္ေတြဟာတာဝန္သိတဲ့ လူေတြအေနနဲ့ဆုိရင္ အလြန္နာက်
ရွက္ဖြယ္ေကာင္းတာပဲ။
ငါေတာ့ သိပ္ရက္တယ္”ဘာလိုသည္ မ်က္လံုးအစုံကို မွိတ္ကာ ျဖဴေဖြးေနေသာ
ေခါင္းအံုးေပၚသို့ျပန္လွဲလိုက္သည္။
ေဂဂ်ာသည္ တစ္ခ်ိန္က ေဆာေမာလွပခဲ့ေသာ ဘာလို၏
မ်က္ႏွာေပၚမွအေရးအေၾကာင္းမ်ားကို ၾကည့္ေနမိသည္။
ဘာလို၏ ဆံပင္ဝိုင္းသည္ ေဖြးေဖြးလႈပ္ေနၾကၿပီ။
သူ့ဝင္ေငြကိုး ေတြ့ရသည့္ အခ်ိန္ကထက္ပို၍ က်န္းမာေရး
အေျခအေန ကဆင္းေနဟန္ ရွိ၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ၊ သူ တစ္ခ်ိန္က အလြန္အားက်ခဲ့ေသာ သာသနာျပဳ ပုဂၢိဳလ္ၾကီး
ဘာလိုမွာႏွစ္ကာလမ်ားစြာ ၾကာလသည့္အခါ သူ ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည့္
အခက္အခဲေပါင္း မ်ားစြာေၾကာင့္စိတ္ဓါတ္အား က်ဆင္းေနဟန္ ရွိသည္။
“ငါ ဒီအေၾကာင္းေတြကို အေသးစိတ္ ေျပာျပေနတာဟာ
အေၾကာင္းရွိတယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ ဂ်ပန္ေတြ က်ဴးေက်ာ္ခ်ဳေရာက္လာမႈဟာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြင္းမွာရွိေနတဲ့သာသနာျပဳေတြ အားလံုးအတြက္
ေဘးအႏၱရာယ္ အသစ္ေတြ ျဖစ္ေပၚလာစရာအေၾကာင္းရွိတယ္။
အထူးသျဖင့္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့အလယ္ပုိင္းနဲ့
ေတာင္ပုိင္းေဒသေတြမွာလုပ္ကုိင္ေနၾကတဲ့ သာသနာျပဳေတြအတြက္
အႏၱရာယ္ၾကီးလာဖို့ အေၾကာင္းရွိတယ္”ဘာလိုသည္ မ်က္လံုးမ်ားကို စုိမွိတ္ကာ
စကားကို ဆက္ေျပာေနခဲ့၏။
သူ႔အသံသည္ထူထပ္မွျခင္းကင္းမဲ့လ်က္ရွိသည္။
သူသည္ တစ္ခုတစ္ခုေသာ အေၾကာင္းအခ်က္ကို နက္နဲစြာေတြးေနဟန္ရွိ၏။
ထို႔နာက္ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးေသာ အသံျဖင့္ သူ႔ထင္ျမင္ခ်က္ကို
ေျပာျပသည္။
“ခ်ိန္ေက်-ရွိတ္အေနနဲ့ ဂ်ပန္ေတြကို သိပ္ၿပီး ျပင္းျပင္းထန္ထန္ ဆန္႔က်င္
တုိက္ဖုိက္ဖို့ မရဘူး။
ဘာျပလို့လဲဆုိေတာ့ သူ႔အေနနဲ့ တ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ေတြကို
ဂ်ပန္ေတြထက္ပိုၿပီး ေၾကာက္ဖုိေပၚတယ္”“တ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ေတြ
လႈပ္ရွားထြက္ေပၚလာတဲ့ ေဒသေတြက
ဘယ္ဘက္ပုိင္းမွာအမ်ားဆံုးပါလဲ”ဘာလိုသည္ မ်က္လံုးအစံုကို ျပန္ဖြင့္ကာ သူ
ခ်ထားသည့္ ေျမပံုကို ယူၾကည့္သည္။
“သူတို့အဆိုကေတာ့ ကြမ္ဝုိ်ပည္နယ္ထက် ကိယန္ဆီနယ္နဲ့ ဖူကင္းနယ္
ႏွစ္ခုယွဥ္ၾကည့္ဖုိ့ကသတဲ့။
အင္အားလည္း ႀကီးစိုးေပၚတယ္။
တျခားေဒသေတြမွာေတာ့သူတို့ရဲ့စခန္းေတြကို

ေတာင္ဆန္းေတြၾကားမွာ အေျခခ်ထားတယ္လို႔ ေျပာၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့လို႔ကြန္ျမဴနစ္ပါတီေတြဟာ တစ္ေနရာတည္းမွာ
အခုိင္အမာတပ္စြဲထားတာ မရွိဘူး။
အၿမဲတေစရဲေဒါ့ျပာင္းေနတယ္လို႔ ဆိုၾကတယ္”“ကၽြန္ေတာ္တို႔
သုသနာျပဳအဖြဲ႔ေတြ အေနနဲ႔ အဒီေဒသေတြမွာ
ျပန္လာေတြ့ရင္ဆုိင္ေနရတယ္လို႔ေကာ ၾကားမိပါသလား”ဘာလိုက
ေခါင္းခါသည္။
“အခုအခ်ိန္ထိေတာ့ ဘာသတင္းမွ မၾကားရေသးဘူး။
ဒါေပမဲ့ေဂ်ာ့ရယ္၊ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံက အက်ယ္ႀကီး စစ္တပ္ေတြအမ်ားႀကီး
ဝင္လာရင္လည္း ခဏနဲ႔ပဲက်သြားတာ။
သတင္းစာ တစ္ေစာင္ဝါလာတဲ့ သတင္းတစ္ပုဒ္က ဟူပါးနယ္စာကြန္ျမဴနစ္ေတြ
ဝင္ထုိက္လို႔ လူေတြ ေထာင္နဲ႔ ခ်ၿပီး ေသရတယ္တဲ့။
ဖမ္းသြားတဲ့ လူေတြကလည္းမနည္းဘူးဆိုပဲ။
အဲဒါ မႏွစ္က ျဖစ္ခဲ့တဲ့ ကိစၥ”ဘာလိုသည္ ေျမပံုကို ၾကည့္ေနရာမွ
သူ႔အၾကည့္ကို ေဂ်ာ့ကဆီသို႔ ေျပာင္းလုိက္သည္။
“မင္းလည္း သိမယ္ထင္ပါတယ္။
အကယ္၍ နယ္ေျမေဒသထဲမွာ
လုပ္ငန္းလက္ေတြ႔လုပ္ကုိင္ေနတဲ့သာသနာျပဳေတြကို တ႐ုတ္ သူပုန္နဲ႔
ဓါးျပေတြက ဖမ္းသြားၿပီး ေငြေၾကးေတာင္းရင္
တစ္ျပားမွမေပးရဘူးလို႔ သာသနာျပဳအဖြဲ႔က
ဆုံးျဖတ္ထားတယ္”“အဲဒါကိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ မသိဘူး ခင္ဗ်ာ”ဘာလို၏
မ်က္ႏွာထားသည္ တည္ၿငိမ္သြားသည္။
သူသည္ အရာရာကိုအေလးအနက္ထား၍ ေတြးေနပံုရ၏။
“အခုဆိုရင္ မင္းနဲ႔ငါ အေျခအေန အရပ္ရပ္ကုိျပင္ဖြင့္လွစ္လင္းလင္း
ေဆြးေႏြးၿပီးၾကၿပီ။
မင္းလည္း လိုအပ္တဲ့ အခ်က္ေတြအားလံုးကို သိခဲ့ၿပီ။
အဲဒီေတာ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ အတြင္းပုိင္းက်က် ေဒသေတြမွာ
အလုပ္လုပ္ခြင့္ဆုံးရွံဳးမွာရွိေသးရဲ့လား။
တကယ္လို႔အဲဒီဆုံးရွံဳးကို ေျပာင္းခ်င္တယ္ဆိုရင္ ျပင္ဖြင့္လွစ္းလင္းပဲ
ေျပာႏုိင္တယ္”အတန္ၾကာမွ ၿငိမ္သက္သြားသည္။
အျပင္ကက်ဳိက်တ္ေနေသာ ေလသံသည္ ပိုၿပီးျပင္းထန္လာဟန္ ရွိ၏။
ေဂ်ာ့က ကုတ္အုိင္ဇင္ဂ်ာ ဘာလို၏ အေမးကို မေျဖဘဲစဥ္းစားလ်က္ရွိသည္။
“ကၽြန္ေတာ့ေနနဲ႔ ရင္ဆုိင္ရမယ့္ အခက္အခဲေတြကို သိခဲ့ရပါၿပီ။
ဒါေပမဲ့ကၽြန္ေတာ္တို႔ မူလဆႏၵကေတာ့
ပ်က္သြားေသးပါဘူး”ေဂ်ာ့ကစကားေၾကာင့္ ဘာလို၏
မ်က္ႏွာထားသည္ ေျပာင္းသြားသည္။
အံ့သြျခင္းႏွင့္ခ်ီးမြမ္းျခင္း အရိပ္အေငြ႔မ်ားသည္ ထင္ဟာသည္။
“မင္းရဲ့ လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္ေတြအမ်ားစုကေတာ့
သာသနာျပဳလုပ္ငန္းေတြကို ၿမိဳ႕ပေတြမွာပဲ လုပ္ခ်င္တယ္လို႔ ဆႏၵျပဳၾကတယ္။
မင္းက အဲဒီဆႏၵမ်ိဳးပဲ ရွိပါတယ္လို႔ ေျပာရင္လည္း ဝုဏ္ဆိုကရာေတာ့
မက်ပါဘူး”“ကၽြန္ေတာ္ စံျပန္မူနာအျဖစ္ သတ္မွတ္ခံသူဟာ မစၥတာဘာလိုပါ
ခင္ဗ်ာ။
မစၥတာဘာလိုေၾကာင့္ ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို
ေရာက္လာခဲ့တာပါ”ဟု ေဂ်ာ့ကျပန္ေျပာသည္။

တကယ္လို႔သာ မစၥတာဘာလိုက ကၽြန္ေတာ့္ကို ေတာင္ပုိင္းေဒသကို
ပို႔မယ္လို႔ဆံုးျဖတ္ေပးမယ္ဆိုရင္ ေတာင္ေပၚလမ္းတုိင္းကို
ကၽြန္ေတာ္ မွတ္မွတ္ေနမွာ ေသခ်ာပါတယ္”ဘာလိုသည္ သူ႔ လက္သြေအိထဲမွ
စာရြက္စာတမ္းမ်ားကို ထုတ္၍ ၾကည့္ေနသည္။
“ဒီမွာ ျမင္လား၊ ဒီဟာ ပင္ရန္းနယ္ေပၚ ေတာင္ပုိင္း ဟုန္ဒယ္ဆက ရြာပဲ။
ကာပင္တလင္မယားဟာ ေနာက္ဒုိစ္ဆိုရင္ အနားယူခြင့္ရလိမ့္မယ္။
သူတို႔အရပ္ကို ေျခာက္လျပန္ေနၾကလိမ့္မယ္။
မင္း သူတို႔ဆီက တာဝန္ကို ယူေစခ်င္တယ္။
သူတို႔ ျပန္လာတဲ့အခါမွာ အေနာက္ပုိင္း ေတာင္တန္းေဒသကို
မင္းသြားလို႔ရမယ္။
အဲဒီေနရာမွာ တို႔ သာသနာျပဳအဖြဲ႔က ဘယ္သူ႔ကိုမွ တာဝန္ခံဖူးေသးဘူး။
ငါ့အေနနဲ႔ကေတာ့အဲဒီနယ္ေျမမွာ သာသနာျပဳလုပ္ငန္း ခ်ဲ့ထြင္ခ်င္တယ္။
မင့္အေနနဲ႔ ဌာနသစ္တစ္ခုကို ေဟာဒီခ်င္းေတးမွာ ဖြင့္လို႔ရုံတင္ပဲ။
မင္း အဲဒီတာဝန္ကို လက္ခံမလား”ေဂ်ကက္စ္က ဝမ္းသာအားရ ၿပံဳးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဝမ္းသာစြာနဲ႔ လက္ခံပါတယ္ မစၥတာဘာလို၊
ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ ခင္ဗ်ာ”ေဂ်ကက္စ္သည္ ကုလားထုိင္ထက္က အိပ္ရာခုတင္ဆီသို႔
ေလွ်ာက္သြားၿပီး ဘာလို၏ေျမပံုကို ၾကည့္သည္။
ဟုန္ဒန္ေတာင္ပုိင္း ေဒသရွိ အညီေရာင္ျခယ္ထားေသာ
ေတာင္တန္းမ်ားအလယ္၌ ဂုိက္ဒုိပ္ထားသည့္ ‘ခင္ေတး’ အမည္ရွိ
စာလံုးမ်ားကို ျမင္ေနရ၏။
သူသည္အမည္ကိုၾကည့္ကာ ၿပံဳးလ်က္ ရွိ၏။
သူသည္ မစၥတာဘာလို ကမ္းေပးေနေသာ လက္ကိုလွမ္းဆြဲကာ အားပါးတရ
ဆုပ္ကိုင္ ဖိခ်ွဲ့ထားသည္။
“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ မစၥတာ ဘာလို၊ကၽြန္ေတာ့္ေအာင့္ ယံုၾကည္ခ်ိတ္ဆက္
အျပည့္အဝ ထားတဲ့အတြက္ သိပ္ကို ေက်းဇူးတင္ပါတယ္။
ဒီအခြင့္အလမ္း ကၽြန္ေတာ့္ကို ေပးတဲ့အတြက္ မစၥတာဘာလို
ဝမ္းမနည္းေစရပါဘူး ခင္ဗ်ာ”ေဂ်ကက္စ္အခန္းထဲမွ ထြက္လာခ်ိန္တြင္ အျပင္ဘက္ရွိ
ေလတုိက္ႏွန္းသည္ ပို၍ျမင့္လာသည္။
ေလသံသည္ ယခင္ထက္ တိုးရဲ့ က်ယ္ေလာင္ကာ စူးစူးဝါးဝါး
ေအာ္ျမည္သည္းထြာလ်က္ ရွိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ေဂ်ကက္စ္သည္ ေလသံမ်ားကိုလည္း မၾကား။
ေလထဲ၌လုိက္ပါလြင့္ေမ်ာေနၾကသည့္ ဖုန္မ်ားကိုလည္း မျမင္။
သူ႔စိတ္ထဲ၌ အာ႐ုံတြင္ သူသည္ အလြန္ျမင့္မားသည့္
ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားထက္သို႔တက္ေနသည္။
ေတာင္တန္းမ်ားၾကားမွ ေလကို အားရပါးရ႐ွဴလိုက္ရ၏။
ၿမိဳ့႐ြာမ်ား ကာရံထားသည့္ၿမိဳ့ငယ္ေလး တစ္ၿမိဳ့ဆီသို႔
ေလွ်ာက္သြားေနသည္။
ဤေနရာသည္ ယခင္က လူျဖဴသာသနာျပဳတစ္ဦးတစ္ေလကိုမွ
ေတြ႔ဖူးျမင္ဖူးသည့္ ေနရာမဟုတ္ေခ်။

၁၃၁၃ ေနာက္တစ္ရက္ မြန္းတည့္တိုင္အခ်ိန္ ျဖစ္၏။
အေနာက္ေျမာက္ဘက္ရွိ ေလသည္အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ တုိက္ခတ္လာ့ကိုသည္။
ေဆာင္းလမ်ားတြင္ ေျမာက္ပိုင္းေဒသဆီမွဖုန္လုံးမ်ားသည္
ေလႏွင့္အတူ လိုက္ပါလာၿပီး ပိတ္ဆင္းတစ္ၿမိဳ့လံုးအေပၚ ျဖန္႔၍
ဆက္ခ်ေနသည္။
ေအာက္ဘက္ အေဆာက္အအံုမ်ားအား နိမ့္သလား၊ ျမင့္သလား ခြဲျခားျခင္းမရွိ။
အဖိုးတန္သလား၊ေတာ္သူးလား ခြဲျခားမရွိ မိသည္။
နန္းေတာ္မ်ားႏွင့္ နတ္ကြန္းမ်ားဏ ေရွးေရာင္ ေခါင္မိုးမ်ားထက္တြင္
ဖုန္သားသည္အလိမ္းလိမ္းက်လ်က္ ရွိၾကဏ္၏။
ထိုအေဆာက္အအံုမ်ားဏ ပတ္ပတ္လည္ရွိ တုိက္အိမ္မ်ားလံုးမွာလည္း ဖုန္ဖံုးျဖင့္
လႊမ္းၿခံလ်က္ ရွိဏ္၏။
ဝိဘ သဲကႏၱာရဆီမွ လုိက္ပါလာၾကေသာကႏၱာရသဲမ်ားသည္ မုိင္ေပါင္း
ရာႏွင့္ခ်ီ၍ ျဖတ္သန္းလာခဲ့ၾကၿပီးေနာက္ ပိတ္ဆင္း
တစ္ၿမိဳ့လံုးအားအနီေရာင္သန္းသြားေစသည္။
ေဂဠက္ကသည္ လန္ဘားတစ္ခ်ီး စီး၍ ေကာင္းကင္ပုံ နတ္ကြန္းဆီသို႔
လာလ်က္ရွိသည္။
သူသည္ ဖိလစီတီးႏွင့္ ေတြ႔၍ မည္သည့္ေနရာ၌ တာဝန္က်သည္ကို
ေမးရန္လာျခင္းျဖစ္၏။
သူ႔ရင္ထဲတြင္ ပိတ္ဆင္းၿမိဳ့ေတာ္၌ တစ္ႏွစ္ခန္းပါးမွ် ေနခဲ့ရၿပီးမွ
အၿပီးအပိုင္ပဲခြာရေတာ့မည္ဟူ၍ဖစ္ကိုသိလာရသည့္အခါ အေတာ္လွ်ံကိုးစိတ္ထိခိုက္ဏ္၏။
သူသည္ ပိတ္ဆင္း၌ ေနထုိင္ခဲ့ရစဥ္ အတြင္းသူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ဏ
ေျပာင္းလဲမႈမ်ားကိုလည္း အေျခခ်၍ စိတ္ဝင္စားမႈ အၿမီးၿမီးႏွင့္
ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည္ဟုတ္ပါလား။
ေႏြရာသီဆုိလွ်င္ ပူျပင္းေသာ ဒဏ္ကိုခံကာ စိတ္လက္မၾကည္မလင္ ျဖစ္ခဲ့ရဏ္၏။
ေဆာင္းဦးေပါက္ဆိုလွ်င္ စိတ္ဏ၏ သာယာမႈသည္ ျပန္လွန္လာခဲ့ျပန္ဏ္၏။
ေဆာင္းရာသီ ဝင္လာၿပီဆိုပါမွကား နန္းတြင္း ေရက်ိန္အားလံုးသည္
ေရခဲျပင္ျဖစ္ေနၾကၿပီ။
နန္းေတာ္ ေခါင္မိုးမ်ားတြင္လည္းဆီးႏွင္းခဲမ်ား ဖံုးလႊမ္းကာ
အေရာင္တလက္လက္ ေတာက္ေနၾကၿပီ။
ေနာက္ပိုင္းမွာေတာ့သဲမုန္တိုင္းမ်ားသည္ ဆက္တုိက္ တုိက္လာတတ္ဏ္၏။
ထိုသဲမုန္တိုင္းမ်ားသည့္ေန့ ေဂဠက္ဏ၏စိတ္ကို သာယာရႊင္လန္းမႈကို
ေပးနုိင္စြမ္း ရွိခဲ့ပါဏ္၏။
ေဂဠက္ကသည္ သူ႔ လန္ဘားသမားအား ‘အျပင္ၿမိဳ့ေတာ္’ေတာင္ပုိင္းခုိင္
အတြင္းသို႔ပို႔ေပးရန္ လွမ္းေျပာသည္။
လန္ဘားသမားသည္ သူ႔ လန္ဘားအား အရွိန္ျမႇင့္ကာ လ်င္ျမန္စြာေျပးသြားလ်က္
ရွိဏ္၏။
လန္ဘားသည္ လူအမ်ားသြားလာလႈပ္ရွားရာ လမ္းက်ဥ္းမ်ား
တစ္ေလွ်ာက္တစ္လမ္းဝင္ တစ္လမ္းထြက္ကာ ဆက္လက္ေျပးသြားလ်က္ ရွိေလဏ္၏။
ဖိုးခနဲ ဖိတ္ခန် ျမင္ခဲ့ရေသာ ထို ဝိုးတဝါး အလင္းမ်ားသည္ သူ႔အတြက္
စိတ္ဝင္စားစရာျဖစ္ခဲ့ေသာ္လည္း ပိတ္ဆင္းၿမိဳ့ေပၚ၌ သာမန္
တဂ်ိတ္စုေယာက္ အတြက္ကား ဘဝရပ္တည္ေရးအတြက္
ဂုန္းကန္လႈပ္ရွားေနရသည္မွာ ခက္ခဲလွေခ်သည္။
ၿမိဳ့ဝိုးအတြင္းဘက္ ေရာက္သည့္အခါ ေဂဠက္သည္ အဝတ္
စုတ္ျဖာျပတ္ျပတ္မ်ားႏွင့္ပုံပြမ္းလည္ပင္းယုတ္ေသာ မ်က္ႏွာမ်ားကို

ေနရာတုိင္းဌ ျမင္ရ၏။
ေျမျပင္ထက္ဌ ဖိန္ခလူးလူး၊သဲအလူးလူးႏွင့္ ကစားေနၾကေသာ
တ႐ုတ္ကေလးမ်ားကိုလည္း ေတြ႔ေနရ၏။
ေနရာတုိင္းတြင္ သူ႐ွိနုိင္ဌ ေနခဲ့စဥ္က ေတြ႔ျမင္ေနရသည့္
ဆင္းရဲျခင္းမ်ားကို ျမင္ေနရေလသည္။
သူေတာင္းစားမ်ား၊ ေျခကိုးလက္ကိုး ေနသူမ်ားႏွင့္
လက္တြန္းလွည္းမ်ားမွာ ထုိးစံအတုိင္းေနရာတုိင္းဌ
သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကေလသည္။
တတုိင္းေလးဖက္ ကာရံထားသည့္ သံတမန္ခ်ဳပ္ကုိ အတြင္းဌ္ကား
‘ေဘာဏ္ဘာပုန္ ဏ္ကြမ္ဒ္’ၿပီးဆံုးခဲ့ၿပီးသည့္ေနာက္ သံုးဆယ့္ႏွစ္ႏွစ္
ၾကာသည္အထိ ႏုိင္ငံျခားစည္းမ်ားကင္းလြတ္ေနဆဲ ျဖစ္၏။
သို႔တေစလည္း ပဓာင္းသည္ ဤလုပ္ရပ္အတြက္ ဝုဏ္ဘိကၡာ
ကင္းမဲ့ျခင္းမ၀ဌ္။
‘စာခ်ဳပ္ဝင္ ေသဘၤာဆိပ္ၿမိဳ့’အျဖစ္ ထည္ပါစြာ ရပ္တည္ေနဆဲ ျဖစ္ေလသည္။
ရာသီဥတု ေအးျမေနဆဲျဖစ္ေသာ္လည္း ဟင္းထမင္း ေရာင္းသည့္
ေစ်းသည္မ်ား၊ဆံပင္ညွပ္သုိင္ဘ်ားႏွင့္ သြားကုိေဆးခန္းမ်ားသည္
ဖြင့္ေနၾကေလၿပီ။
အထမ္းသမားေစ်းသည္မ်ားမွာလည္း ဥဒဟို
သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကၿပီျဖစ္၏။
ဤမွ်ျခင္းမ်ားသည္ ေနာက္ႏွစ္ဆက္လုိင္ မိမိ၏ အျမင္အာ႐ုံထဲမွ
ေပ်ာက္ကြယ္သြားေလေတာ့မည္ဟု ေတြးမိသည့္အခါေဂဟကာသည္ စိတ္ဓာတ္ျဖစ္ခဲ့ေနမိေလ၏။
ေဂဟကာသည္ တစ္ေနရာအေရာက္တြင္ လန္ခ်ားကို ရပ္ခုိင္းကာ
‘ခ်ီယာအိုင္ဇ’အိတ္ဆုံးဝယ္သည္။
ခ်ီယာအိုင္ဇမွာ အသိုးအရြက္မ်ား ဆကိတ္၍ အစာသြတ္သားေသာေပါက္ဖီျဖစ္၍ သူ
ပဓာင္းခ်ဳ ေနစဥ္အတြင္း အဆက္ဆက္ဝုိးေသာ အစာျဖစ္ခဲ့၏။
သူသည္ေပါက္ဖီမ်ားကို လန္ခ်ားသြားေနခုိက္ တစ္လံုးၿပီးတစ္လံုး အငမ္းမရ
စားလက္စသည္။
ေပါက္ဖီမ်ားစားေနစဥ္ အတြင္းမွာပင္ သူသည္ ဖီလီစီတီးဝုိင္း ေတြ႔ရမည့္
အေရးကိုလည္းေကာင္း၊အလြန္အလွမ္းေ၀းသည့္
ေတာင္ပုိင္းေဒသခ်ဳ အေျခခ်ရသည့္အေၾကာင္း သူးငွင့္တူ လိုက္၍ ေန၊
မေနေမးရမည့္ အေရးကိုလည္းေကာင္း အေတြးကမာၻခ်ဲ့၍
ေတြးမိေတြးရာမ်ား ေတြးကာ မ်ားစြာစီလွ်ားလွ်က္ ရွိေလ၏။
လန္ခ်ားသည္ ေဂဟကာအား အေနာက္ေကာင္းကင္ ဂိတ္ဆာခါးဝ၌ ရပ္ေပးသည္။
သူသည္လန္ခ်ားေပၚမွဆင္းကာ ေလးဖက္ေလးတန္ တံတုိင္းကာ
ေကာင္းကင္ဘံု နတ္တြန္းဆီသုိ႔လွ်ာက္လာခဲ့၏။
ထုိအခုိက္ခါပင္ ေန့ခြဲေပါက္၏ ပထမဆံုး မုိးသည္
ခပ္သည္းသည္းရြာခ်လုိက္သည္။
သူသည္ ဆုိက္ဂရပ္ဗင္မား တန္းစီေနေသာ လမ္းသြယ္
အတြင္းသုိ႔ကေသာကေမာ ေျပးဝင္လာခဲ့သည္။
ထုိလမ္းသည္ ‘ေလ့ကားနီ တံတား’ဆီသုိ႔ သြားရာလမ္းမဟုတ္ပါေလာ။
အတိတ္ေခတ္က တ႐ုတ္ကရာဇ္ဇင္းမ်ားသည္ ေတးပတ္ပတ္လည္ရွ
သစ္ေတာမ်ားကာရံလွ်က္ရွိသည့္ နတ္တြန္းအတြင္းဌ္ ယဇ္ပုေဇာ္ပြဲမ်ား
ျပဳလုပ္ေလ့ရွိ၏။

ထိုပြဲတော်ကြွေးခေါ်ခံရလေ့ထံုးစံအတိုင်း ကြားထီးမ်ားနှင့် သိုးမ်ားအား
သတ်ဖြတ်ကာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းပြုသည်။
ထို၇်နာက် ကောက်သီးနှံ ကောင်းစေဖွကာင်း ဆောင်းရာ
ခန်းမသို့ သွားကာ ဆောင်းဆုယူပြီဖွကေလသည်။
ခန်းမမှာ စက်ုင်းပံုသဏ်ာန်ျဖစ်၍ ခါင်ုးမွာ အျပာောင်
အုတ်ုကြွပ်မ်ား မုံးထားသည်။
တည်ောဆာက်ထားပံုမွာ စန်စ်္ကီ၍ အျပင်အဆင်အမြွမ်းအမံမွာ
လွပ်လြန်းလွသျဖင့် ေဂေါက်ောဖိလစ်တိပါ ပထမဆံုးအဆက်မ်
ေရာက်ကတည်းက ရင်ုပ်ုိးေမာ အံ့သြျခင်း ျဖစ်ခဲ့ဖွကရသည်။
ထိုအလွတြင် နစ်ေမာခဲ့ဖွကရသည်။
နက်ြန်းဝင်းစခံ၏ ေတာင်ဘက်ခံရံမွာ စတုရန်းပံုျဖစ်၍ ေျမာက်ဘက်ခံရံမွာ
လျခမ်းပံုသဏ်ာန် ျဖစ်၏။
ယင်းကဲ့သို့ ျပီလွယ်ထားျခင်းမွာ ေခါ်းေခတ်ေဟာင်း တ၇တ်ို၇်၏
ယံုဖွကသည်ှုိအသိအမှတ်ျပီထားျခင်း ျဖစ်သည်။
ေခါ်းေခတ် တ၇တ်ို၇်၏ ယံုဖွကသည်ှုတစ်ခါမွာ
ကမာေျမသက်းသည်စတုရန်းပံုျဖစ်၍ ေကာင်းကင်ဘံုသည်
လံုးဝန်းသည်ဟု ယံုဖွကသည်ဟဖွကသည်။
ေဂေါက်ှင့်ဖလိစ်တိတို့သည် ဤေနရာ ဤပတွန်းက်ဘား ှစ်သက်သျဖင့်
မဖွကာခဏ ေပ်ါ်ခြားထြက်ခဲ့ဖွကဖူးေလသည်။
ယခုတစ်ခါမြွေ့ သူတို့သည် ဆောင်းခန်းမ၌ ဆံုဖွကရန်
စီစဉ်ထားခဲ့သည်။
ေဂေါက်သည် ဖိလိစ်တိ တာဝန်ခံရာ ေဒသကို အလြန်သိခ်ေနသည်ျဖစ်ရာ
ဧၿပီလ၌ပင်တရက် ရာတင်သည်ှင့် မုံး၏ အထာက်ပင့် သတ်မထားှုိင်ဘ
ေရးသက်းသတ်ထားှင့်ကြွလာခဲ့ျခင်း ျဖစ်၏။
အခုလို မုံးမိလိမ့်မည်ဟု လံုးဝ မေမ်ာလင့်မိ။
သူသည် နက်ြန်းသက်း၏ တံခါးမီတ်ေအာက် တည့်တည့်၌ ရပ်ေနေသာ
ဖိလိစ်တိအားလွှမ်းျမင်သည်။
လူသူေလးပါး ကင်းမဲ့ေနေသာ ၿခံဝင်းအတြင်းသို့ အေျပးအလွှားဝင်ေရာက်လာခဲ့ၿပီးေက်ာက်ေလကားကို သံုးေလးထစ်ခ် ေက်ာ်၍ တက်လာခဲ့ရာ
တစ်ခဏခ်င်းျဖင့် ဖိလိစ်တိ ေဘးသို့ေရာက်လာသည်။
သို့သာ်လည်း အေမာတေကာ တက်လာခဲ့ျခင်းျဖစ်၍ အသက်ပင်
မမှန်ခ်ုိးှုိင်ေအာင် ေမာလွန်ေလၿပီ။
"ဘယ်ေဒသမွာဘယ်လို တာဝန်ခံ်ေပးလုိက်သလဲ"ဖိလိစ်တိသည် သူ၏အား
ေမးခြန်းထုတ်လိုက်သည်ှင့် ေဂေါက်ကအား ဖွကည်ှင့်ေနသည်။
ေဂေါက်၏ ကုတ်အက်ီးှင့် ဦးထုပ်သည် မုံးေရမ်ားျဖင့် စိုရွဲလ်ကိ်၏။
"သူ၏ဖွကည်ှတ် ေမာလုက်တာ အသက်၇်မွန်ေအာင် အေမာေျဖပါဦးလား၊
အိုး...မုံးရြာသက်းထဲ ရေပေနန၇်လ။
အထဲဝင်ပါလား"ဖိလိစ်တိက ေဂေါက်၏ လက်ိုဆြဲ၍ လူသူမရွိေသာ
နက်ြန်းတြင်းသို့ ေခ့ဝင်သြားသည်။
ေဂေါက်၏ စိတ်ဓါသလုိ ျဖစ်ေနေသာ မ်က်ှာကို ဖွကည်က် ဖိလိစ်တိက
ၿပံဳးေနသည်။
သူမသည် ပန်းပြင်မ်ားျဖင့် စီျခယ်ထားသည်ှ ကုတ်အက်ီးရွည် ဝတ်ထားသည်။
ခါတုိင်းလိုပင်ခက်ှုိက်တြင် ေပါါ်ဒါှင့် မတ်ကပ် စသည်မ်ားျဖင့်
အလွှဲျပင်ထားျခင်း မရွိ။

“ဒီေနရာမွာ လာစပ်ဳိး စကားေျပာရတာ သိပ္ေကာင္းတာပဲေနာ္
ေဂ်ာက္”ဟု ဖိလစ်တိကေျပာသည္။
“ဒီေနရာဟာ အၿမဲတိတ္ဆိတ္ ၿငိမ္သက္ေနတာပဲ။
ဒီေန႔ပဲၿပီး တိတ္ဆိတ္ေအးခ်မ္းေနသလို ခံစားရတယ္။
ေဂ်ာက္ စိတ္ထဲမွာေကာ ဘယ္လို ထင္လဲ ဟင္”“ကိုယ္လည္း အဲသလိုပဲ
ခံစားေနရတယ္”ေစာေစာက အေျပးအလႊားလာခဲ့ရေသာ
အရွိန္ေၾကာင့္ အသက္ပ် မမွန္ေသး။
ေဂ်ာက္သည္ ခပ္ေမွာင္ေမွာင္ ျဖစ္ေနေသာ နတ္ကြန္း အတြင္းရွိ
ေဘးပတ္ခန္းကင္ပြက္ကည့္ေနသည္။
အျပင္ဘက္တြင္ မိုးသည္ ျဖဳန္းခနဲ တိတ္သြားသည္။
ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ ေနေရာင္သည္ကြန္း အတြင္းသို႔ ဝင္ေရာက္လာသည္။
အသံဗလံဟူ၍ ဘာသံမွ မၾကားရ။
အသက္ပ်ာမွန္လာၿပီျဖစ္ေသာ ေဂ်ာက္သည္ ဖိလစ်တိအား သူ႔အေၾကာင္း
စေျပာခ်ိသည္။
“ကိုယ့္ဘ ေတာင္ပုိင္း ဟူနန္မယ္ပ္ တစ္ေနရာမွာ တာဝန္ေပးတယ္။
ဖိလစ်တိ။
ကိုယ့္ရဲ့ပထမဆံုး တာဝန္က လက္ရွိ တာဝန္ခံေနတဲ့ လူေတြကို ကူညီေပးရမယ္။
ၿပီးရင္တုိင္းကာထားတဲ့ ၿမိဳ့ေလးတစ္ၿမိဳ့ကို သြားၿပီး စခန္းသစ္တြင့္ရမယ္။
ခ်င္ေတးဆိုတဲ့ ၿမိဳ့ေလးေပါ့။
အဲဒီေနရာမ်ိဳးဟာ ကိုယ္ပိုခ်င္ေနတဲ့ ေနရာမ်ိဳးပဲ”“ၾကားရတာ
ဝမ္းသာပါတယ္”ဖိလစ်တိထံမွ ေနာက္ထပ္ ဘာသံမွ မၾကားရ။
အေမရိကန္မေလး ဘာမ်ားေျပာမလဲဟုေဂ်ာက္ကဲက နားစြင့္ပါေသာ္လည္း
ဖိလစ်တိက ၿငိမ္သက္ေနသည္။
“မင့္ဆီက ဘာသံမွ မၾကားရဘူးဖိလစ်တိ။
အဲသလိုႀကီးေတာ့ ဘာမွ မေျပာဘဲ ေရငံုးတိတ္ လုပ္မေနပါနဲ့။
မင္း ဘယ္ဘာဝန္ခံသလဲဆိုတာ သိပါရေစ”“ကၽြန္မ ခ်င္းယြိန္ကို သြားရမယ္။
တျခား အမ်ိဳးသမီး သံုးေယာက္နဲ့တူတူ တဂြတ္ကလးသုငယ္ေတြအတြက္
ေက်ာင္းတစ္ေက်ာင္း ဖြင့္ၿပီး စာသင္ေပးရမယ္”ေဂ်ာက္သည္
မယံုၾကည္ႏုိင္သည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ဖိလစ်တိအား
ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ဖိလစ်တိ၏ လက္ႏွစ္ဖက္လံုးကို ဆြဲကုိင္ထားသည္။
“သိပ္ကို အံ့သြဖို႔ေကာင္းတဲ့သတင္းပါလား ဖိလစ်တိ။
မင္း ေကြ်ာင္းျပည္ယ္ ေနရမယ္ေနာ္။
တို႔ျပည္ယ္နဲ့ ကပ္ေနတာပဲ”“ဟုတ္တယ္”ဟု ေျပာကာ ဖိလစ်တိက
ေခါင္းညိတ္ျပသည္။
သို႔သာလည္းသူ႔မ်က္နံ့ုးအစံုတြင္ မ်က္ရည္စမ်ားျဖင့္ ျပည့္လာသည္။
ေဂ်ာက္သည္ မ်ားစြာ အံ့အားသင့္ကိုေလသည္။
“ဘာျဖစ္လို႔လဲ ဖိလစ်တိ ဘာျပဿနာ့ မ်က္ရည္ဝို႔ရတာလဲ။
အဲဒီ သြားရမွာ မေပ်ာ္လို႔လား ဟင္”ဖိလစ်တိက ေခါင္းခါသည္။
“မေပ်ာ္လို႔ မဟုတ္ပါဘူး။
ဖိလစ်တိကို အခုလို အလြန္ေဝးၿပီးေခါင္တဲ့ ေဒသကို ပို႔ေပးလိမ့္မယ္လို႔
လံုးဝ မေမွ်ာ္လင့္ခဲ့မိဘူး။
ဖိလစ်တိရဲ့ မိဘေတြဆိုရင္သနာျပဳ လုပ္ငန္းကို တိယန္ဆင္းၿမိဳ့မွာပဲ
လုပ္ၾကရတာ” သူသည္ ႏွစ္ခမ္းကို ကိုက္ကာစကားကို ဆက္မေျပာတော့

ရပ္ေနသည္။
“ဘာေၾကာင့္လဲေတာ့မသိဘူး။
ဖိုလ္ခ်ဳပ္ကို စိတ္ထဲမွာေၾကာက္သလိုလို ျဖစ္ေနတယ္”“ေၾကာက္စရာ မရွိပါဘူး
ဖိုလ္ခ်ဳပ္ရယ္”ဟု ေဂ်ာ့က်က္က ေျပာသည္။
သူသည္သူတို႔ပတ္ဝန္းက်င္အား လွည့္ၾကည့္သည္။
သူတို႔သည္ တ႐ုတ္ဧဂါးႏွင့္ ဖုံးနစ္ေဒၚက်ဴပ္ပါးထြင္းထားသည့္
ေက်ာက္ျပားဝိုင္းႀကီးေပၚ၌ ရပ္ေနျခင္းျဖစ္သည္ကို
သတိထားလိုက္မိေလ၏။
သူသည္ ဖိုလ္ခ်ဳပ္အား တစ္ခ်က္ ၾကည့္လိုက္ၿပီး “ကိုယ့္ မင့္ကို
တ႐ုတ္ဂ်ာနာဇ္ရင္ဘတ္ဝါးက သူ႔ဓါတုရားကို တျမတ္ႏိုး ျပဳစုသလို ျပဳစုပါ့မယ္
ဖိုလ္ခ်ဳပ္ရယ္။
ကဲ လာသြားၾကမယ္”ဟု ေျပာသည္။
ေျပာေျပာဆိုဆိုႏွင့္ ေဂ်ာ့က်က္သည္ ဖိုလိစိတ္ဒီလက္ကို ဆြဲ၍
ေက်ာက္ေလွကားအတုိင္းေျပးဆင္းသည္။
ေနသည္ ၾကာလွၿပီ ေတာက္ပလ်က္ရွိ၏။
သူသည္ ဖိုလ္ခ်ဳပ္တို၏ လက္ကိုဆြဲကာေလွကားနီ တံတားအတုိင္း
ေျပးဆင္းၿပီး ထီးပံုသဏၭာန္ ဝါခိုင္ပိုးလုယ္ထားသည့္
နက္ကြန္းငယ္ထိုးသို႔ေျပးတက္လာခဲ့သည္။
ေျပးလာေနစဥ္အတြင္း ေဂ်ာ့က်က္သည္ ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ ခုိစိုစိမ့္းစိမ့္း
သစ္ပင္မ်ားခ်ဳံငယ္ခ်ဳံနြယ္မ်ား၊ ပြင့္ေနေသာ ပန္းမ်ားႏွင့္
ဆုိက္ရုပ္ပင္မ်ားေအာက္ရွိ ေၾကြက်ထားေသာပန္းခင္းေမြ႔ရာမ်ား
လည္ပင္းကုိင္၍ ထုိးရွိ ျပလာသည္။
“ၾကည့္လုိက္စမ္းပါဦး၊ ဘယ္ေလာက္ သာယာသလဲ။
ေႏြဦးေပါက္ရာသီဟာ ဒီေန႔မနက္ခင္းကို ဘဝသစ္ အစျပဳတဲ့
ေန႔တစ္ေန႔အျဖစ္ ေရြးထားတယ္ထင္ပါရဲ့”“ဟုတ္ပါရဲ့လွလွေလးဟာ အလြန္ပဲ။
ဒါေပမဲ့ ဖိုလ္ခ်ဳပ္ကို အခု ဘယ္ေခၚသြားမွာလဲ”“ပဲတင့္ တတုိင္းဆီ
ေခၚသြားမွာ”ေဂ်ာ့က်က္သည္ ေျပးေနသည့္ အရွိန္ကို ေလွ်ာ့လုိက္သည္။
‘ဇကာရင္ဘတ္ဧဂါေကာင္းကင္ဘုံ လုိဏ္ဂူ’ဝင္ေပါက္ဆီသို႔ ခပ္သုတ္သုတ္
ဆက္ေလွ်ာက္သည္။
“ဒီဘက္ကိုလာပါလား။
ဆန္ခ်ဳိေပၚ လာရပ္ေလ။
ကိုယ့္ေတာ္မွာ ကပ္ၿပီးရပ္”ေဂ်ာ့က်က္သည္ ‘အသံသံုးဆ ေက်ာက္တံုး’ဟု
အမည္တမ တပ္ထားေသာ တံဒီးတျခားလုယ္ထားသည့္ ေက်ာက္တံုးႀကီးေပၚ
တက္ခ်သည့္အခါ ရပ္လိုက္သည္။
ထိုေက်ာက္တံုးႀကီးေပၚတက္ရန္ ေနရာ သံုးေနရာခြဲ၍ ေလွကားထစ္
သံုးထစ္ လုယ္ထားသည္။
ထိုေလွကားသည္ေရွ႕တည့္တည့္၌ အဂၤေတျဖင့္ အေခ်ာလုယ္ထားသည့္
အုတ္ခံရိုးႏွင့္ ကယ္ထက္ တည္ရွိသည္။
ေလွကားထစ္ေပၚမွ ရပ္၍ အုတ္ခံရိုးတြင္ ကယ္ဟ ေလသံျဖင့္
စကားတစ္ခြန္းေျပာလုိက္သည့္အခါ ထိုအသံသည္ အလြန္အလွမ္းေဝးေသာ
ေနရာဆီမွ ေျပာလိုက္သည့္အတုိင္းပဲတင္သံအျဖစ္ ျပန္လာတတ္၏။
အလင္ အလင္ကေတာ့ ကၽြန္ရာသို႔ ေရာက္ဟုိင္း
ေဂ်ာ့က်ႏွင့္ဖိုလ္ခ်ဳပ္တို႔သည္ တ႐ုတ္ဘာသာစကားမ်ားကို အေလ့အက်င့္
လုပ္သည့္အေနျဖင့္ေျပာေလ့ရွိၾကသည္။

ထိုအခါ သူတို့ျဖာသမွ် စကားမ်ားသည္ တုိးတုိးေလး
ျဖစ္ေသာ္လည္းပဲတင္သျဖင့္ ျပန္လာသည့္အခါ က်ယ္ေလာင္စြာ
ၾကားၾကရေလသည္။
အခုတစ္ခါမြန္မ်ိဳး ေဂ်ာက္သည္ ဆန္ဒဝင္ရွိ၏ ပထမဆံုး
ေလွကားထစ္ေပၚ၌ရပ္ေနေသာ္လည္း နံရံဆီသို့ မခ်ဥ္းကပ္ေပ။
ယခင္က ကေလးေတြ လုပ္ေနၾကသည္ကို သူျမင္ဖူးခဲ့သျဖင့္
အေတြ့အၾကံဳ ရွိေနၿပီျဖစ္၏။
ပထမ ေလွကားထစ္ေပၚမွ စကားတစ္ခြန္းေျပာလိုက္ၿပီး ပဲ့တင္သံသည္
တစ္ခ်က္မွာလွ်င္ ျပန္လာသည္။
ဒုတိယ ေလွကားထစ္ေပၚမွေျပာလိုက္ၿပီး ပဲ့တင္သံႏွစ္ခ်က္မ်ျပန္လာၿပီး ထိပ္ဆံုး
ေလွကားထစ္ေပၚမွ ေျပာလုိက္ပါမူကားပဲ့တင္သံသည္ သံုးၾကိမ္
ျပန္လာတတ္ေလသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ဖိလစ္ပီတိအား ဆြဲ၍ ပထမ ေလွကားထစ္ေပၚ၌ ရပ္ေနေသာ
သူ့ေဘးသို့ခ်ိတ္ေပးထားသည္။
ထို့ေနာက္ လက္သီးႏွင့္ သူ့ ႏွာတံမ်ားကို ထိထားလုိက္ၿပီး
ဖိလစ္ပီတိအားစကားတစ္ခြန္းမွ် မေျပာရန္ သတိေပးသည္။
သူသည္ နံရံတက္လည္ကာ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လုိက္သည္။
“ဖိလစ္ပီတိ... မင္း... ကိုယ့္... ကို... လက္ထပ္မလား”နံရံဆီ ကပ္၍ က်ယ္ေလာင္စြာ
ေျပာလုိက္ျခင္းျဖစ္၏။
ေဂ်ာက္၏ ေမးခြန္းသည္ အုတ္နံရံဆီမွ ဖိလစ္ပီတိထံ
ပဲ့တင္သံအျဖစ္ျပန္ေရာက္လာသည္။
မေမွ်ာ္လင့္ေသာ ေမးခြန္းျဖစ္၍ ဖိလစ္ပီတိသည္
ေၾကာင္အမ္းအမ္းျဖစ္ကာအေျဖ မေပးမိ။
ေဂ်ာက္သည္ ဒုတိယ ေလွကားထစ္ေပၚတက္ကာ ေမးခြန္းကို
ထပ္ေမးသည္။
ပထမအႀကိမ္ ေမးခြန္း ပဲ့တင္သံျပန္လာသည့္အခါ ဖိလစ္ပီတိသည္ အေျဖ
မေပးမိ။
ဒုတိယအႀကိမ္ေမးခြန္း ပဲ့တင္သံျပန္လာသည့္အခါ ဖိလစ္ပီတိသည္
တတိယေလွကားထစ္ေပၚ တက္ရပ္လုိက္ၿပီးသူ့ အေျဖစကားကို
ေျပာလုိက္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ ဖိလစ္ပီတိ ေဘးသို့တက္ရပ္လုိက္သည္။
သူတို့သည္ ျပန္လာမည့္ပဲ့တင္သံကို ေမွ်ာ္လင့္ေစာင့္ၾကးေနၾကသည္။
ထို့ေနာက္ ဖိလစ္ပီတိ၏ အေျဖ ပဲ့တင္သည့္သံုးၾကိမ္တိတိ ျပန္လာသည္။
“အင္း... ေဂ်ာက္ကို ဖိလစ္ပီတိ လက္ထပ္မယ္... ေလ။
အင္း... ေဂ်ာက္ကို ဖိလစ္ပီတိလက္ထပ္မယ္... ေလ...။
အင္း... ေဂ်ာက္ကို ဖိလစ္ပီတိ လက္ထပ္မယ္... ေလ...”

အပုိင်း ၃၀စ္ ခရီးရွေ့ခြင်တကြွဲ အစျပဳျခင်း၁၉၃၄

ဂ်ပန်တို့သည် တ၇တ္တစ္ၦုိင်ငံလံုးအား အနုိင်ရရွိေရးကို ၁၉၃၁ ခုနှစ္
စတ္တင်္ဘာအတြင်းက မန်းခရီးယားအား သိမ်းပုိက္ရယူျခင်းျဖင့်
အစျပဳခဲ့သည်။
ဤလုပ္ရပ္ေၾကာင့္ေနာက္ထက္တြဲ ေပၚေပါက္လာသည့္ ျဖစ္စဥ္မ်ား
တ၇တ္ေတာ္လွန္ေရးလမ်းေၾကာင္းကိုနက္ရွိုင္းစြာ
ထိခိုက္ေစခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ပထမ ေတာ္လွန္ေရး ျဖစ္ထြန္းစက ခ်ိန္ေက-ရွိတ္သည့္ ကြန္ျမဴနစ္
တပ္ဖဲြ့ေတာ္၏ထုိးစစ္ခ်ီမ်ားကို အင္အားသက်ိဳးမ်ားစြာ သံုးၿ ခုခံ
တုိက္ခုိက္ခဲ့ေလရာ အဆံုးသတ္ေအာင္ပြဲခံရေတာ့မည့္အေျခအေနသုိ့ပင္
ဆုိက္ေရာက္ခဲ့သည်။
ထုိ့ေနာက္ အခ်ိန္ေတြ ၾကာလသည့္ႏွင့္အမွ်
ႏုိင္ငံျခားတုိင္းတစ္ပါးသားတို့၏ က်ဴးေကြ်ာ့မွဳမ်ားကို လံုးဝ
ရင္ဆုိင္ေတာ့ဘဲ တ၇တ္တြန္ျမဴနစ္မ်ားကိုသာဆက္ဆက္ၿ တိုက္ခုိက္ေနသည်။
ထုိလုပ္ရပ္သည္ တ၇တ္လုံးမီး အမ်ားစုအတြက္ မႏွစ္ၿမိဳ့စရာ
ျဖစ္လာ၇ုိမွမကစာ၇ုတ္ႏုိင္ငံအား ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏ အမီးသားဝါဒီတို့၏
အုပ္ခ်ဳပ္မွဳေအာက္၌ စုစည္းစည္းဝံုးေစရမည္ဟူေသာ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏
မူဝါဒအေပၚ၌ပါ ယံုၾကည္မွဳ ကင္းမဲ့လာေစသည်။
ဂ်ပန္တို့၏ မန္ဒိးရီးယားသို့ က်ဴးေကြ်ာ္ဝင္ေရာက္လာရာ၌ ခုခံတုိက္ခိုက္ျခင္း
လံုးဝမရွိခဲ့ေခ်။
ဥေရာပတုိက္သားမ်ား၏ လက္ထဲ၌ ဝုဏ္ထိကျရာက္ခင္းမဲ့စြာ အနုိင္ရထက္
ျပဳမွဳကုိခံေနရေသာတ၇တ္မ်ားအဖို့ ဂ်ပန္တို့၏ က်ဴးေကြ်ာ္မွဳသည္
မႏွစ္ၿမိဳ့ဖြယ္ရာေကာင္းေသာ လုပ္ရပ္တစ္ခုျဖစ္လာခဲ့၏။
ဤလုပ္ရပ္အေပၚတြင္ တ၇တ္လုံးမီးတို့သည္ မ်ားစြာေဒါသထြက္ခဲ့ၾက၏။
အလြန္ဆက္ဆုိး ရြံမုန္းဖြယ္ရာေကာင္းေသာ လုပ္ရပ္ဟု ယူဆကာ
အလြန္ခံုးသားေသာအေတြ့အၾကံဳ တစ္ခုအျဖစ္ သတ္မွတ္ခဲ့ၾကသည်။
အမွန္ေတာ့လည္း ကမာၻတ့ြသမုိင်းတြင္ ဤျဖစ္ရပ္သည္
တ၇တ္ႏုိင္ငံအတြက္ ႀကီးမားေသာေျပာင္းလဲမွဳႀကီးတစ္ရပ္ဟု
ယူဆခဲ့ၾကသည်။
ဂ်ပန္အနုျဖင့္ အာရွတိုက္အတြင္း၌အေပၚစီးေနရာကို ယူ၍ မင္းမူလ်က္ရွိေသာ
ဥေရာပတုိက္သားမ်ားအား ပထမဆံုးအႀကိမ္ခ်ိန္ေခ်လုိက္ျခင္းျဖစ္သည်။
ယင္းစိန္ေခၚမွဳကို အေျခခံ၍ ဒုတိယ
ကမာၻစစ္ႀကီးအတြင္းတြင္ပင္ပန္းႏုိင္ခဲ့သည့္ ဥေရာပႏုိင္ငံမ်ားအား
အေပၚစီးျဖင့္ ရင္ဆုိင္ႏုိင္ခဲ့ေလသည်။
ဥေရာပတုိက္သားမ်ားသည့္ အဘက္ဘက္တြင္ အင္အား
ခ်ည့္နဲလ်က္ရွိေသာတ၇တ္ႏုိင္ငံအား ၁၉ ရာစု အလယ္ေလာက္ကတည္းက
ဝင္ေရာက္ျခယ္လွယ္ခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က ဂ်ပန္ႏုိင္ငသည္လည္း ဥေရာပတုိက္သားတို့၏ လုပ္ရပ္မ်ားကို
လစ္လ်ဴ့ကာဥေပကၡာျပဳထားခဲ့ၾကသည်။
ထုိစဥ္က သူတို့ကုိယ္တုိင္မွာ အင္အားခ်ည့္နဲလ်က္ ရွိသည့္ျဖစ္၍
သူတို့ကေရာဂါရင္ဘဲြ့၏ လက္ေအာက္ခံ အေနာက္တုိင္း

လူ၂အဖြဲ၂အစည်းမီး တည်ေဆာက်ုိင်ရန်ကီးပမ်းေနဆဲျဖစ်သည်။
ထိုအခ်ိန် ဂ်ပန်တို့၏ ဆက်ီးပမ်းအား ထုတ်ွန်းသည့် မ်ားစ်ာအတုယူဖြယ်
ေကာင်း၏။
ဆယ်စုနှစ် အနည်းငယ်အတြင်း ကဖြန်းငယ်လေးေပၚ၌
ေနထုိင်လ်ကဲ့သ့ ဂ်ပန်တို့သည်အေနာက်တုိင်းသားတို့၏ ဘဝကို
အတုယူကာ ေခတ်မီုိင်ံ တစ်ုိင်ံျဖစ်ွားေအာင်တည်ေဆာက်ခဲ့ဖကသည်။
ဖက်သည်းတပ်ုိင်ံ ေရတပ်အ်ားကို
တုိးခ့်တည်ေဆာက်ကာအာရှုိင်ံမ်ားထဲတြင် အင်အားဆကီးမားသည့်
ုိင်ံအျဖစ် တည်ေထာင်ုိင်ခဲ့ဖကသည်။
ဂ်ပန်တို့သည် တ၇တို့ထံမ ေဖာ်ဆကဖြန်းကို အတင်းအဓမ
သိမ်းပုိက်ခဲ့ဖကသည်။
ဤား ဏာရဲ့ထားထံမ ပို့ထ်ားသာ ပင်လယ်ပမ်းကို သိမ်းယူလိုက်ဖကသည်။
ကရိယားုိင်ံကိုလည်း က်ေကာင်ေရာက်ကာ သူတို့၏
လက်ေအာက်ံုိင်ံအျဖစ်သိမ်းြင်းခဲ့ဖကသည်။
ဤသို့ျဖင့် ဂ်ပန်ုိင်သည် ၁၉၁၉-ခုနှစ်
အတြင်းကတည်းကတ၇တ်ုိင်ံအတြင်းသို့ ဝင်ေရာက်ဖီး
ြောလမ်းမ်းမုိးခဲ့ေသာ ဥေရာပုိင်မ်ားုိင့် တန်းတူရည်အဆင့်သို့
ေရာက်လာခဲ့ေလ၏။
ဂ်ပန်တို့ မခ်ိန်ရီးယားအား ဝင်ေရာက်သိမ်းပုိက်သည့်အခ်ိန် ခ်န်ေက-
ရှိတ်သည်တို့လက်ေအာက်ရှိ တပ်သားဦးေရ ၃၀၀,၀၀၀ အား ဦးေဆာင်ကာ
တ၇တ်ုိင်ေတာင်ပုိင်းရှကြန်ျမ်နှစ် တပ်သားမ်ားအား အျပင်းအထန်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
သူ၏ ယခ်ုထိုးစစ်ုိင်ခဲ့သည့် ေအာင်ျမင်ျခင်းမရှိခဲ့ေသာ်လည်း
ယခုတစ်ဆက်တြင်မူအလားအလာေကာင်းမ်ားကို ရရှိခဲ့သည်။
ေတာင်ပုိင်းေဒသရှိ ေတာင်တန်းမ်ား ထူထပ်ေသာကအ်ကို
ျပည့်နယ်ေဒသအတြင်း၌ အေျခစုိက်လ်ကဲ့ေသာ တပ်ခ်ိအင်အား ၃၀,၀၀၀
အားအသာစီး ရခဲ့သည်။
ထိုစဉ် ဂ်ပန်တို့၏ က်ီးေက်ာ်ငှင်ေရာက်မ်ားကို အေဖာ်ကာင်းျပီးက ခ်န်ေက-
ရှိတ်သည်တို့ထုိးစစ်မ်ား ေခတ္တခ်ိတ်ဆက်မ ရပ်ုိင်းထားရန် ဆံုးျဖတ်ခဲ့သည်။
ဤသို့ျဖင့် ြန်ျမ်နှစ်ပုိင်းသည် ခ်န်ေက-ရှိတ်၏ ထုိးစစ် လြှတ်ငင်းကား
အနားယူုိင်ခ့်ုိ၀်မိမက သူတို့၏အင်အားကိုပါ ျဖည့်ွင်းုိင်ခဲ့သည်။
၁၉၃၃-ခုနှစ် ေဆာင်းရာသီတြင် တ၇တ်ြန်ျမ်နှစ်တို့သည်ပင်လယ်တပ်သား
တစ်ွန်းနီးပါးမ် အင်အားတုိးခ့်ုိင်ခဲ့ ၏။
ထိုအခ်ိန်တြင် တပ်ဖ်ာ ခုနစ်ယ်ရှိေနစဉ်ျဖစ်ေသာ ခ်န်ေက-ရှိတ်အဖို့
မ်ားစ်ာစိတ်၇နှ်ဖြယ်ရာ ျဖစ်ခဲ့သည်။
ထိုတပ်အ်ားျဖင့် ၁၉၃၃-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတြင် ခ်န်ေက-ရှိတ်သည်တ၇ြန်ျမ်နှစ်ား
ထုိးစစ်ဆင်ျပန်သည်။
ဤတစ်ဆက်တြင် သူသည် ဂ်မန် စစ်ဘက်ုိင်ံအဆကံေပးမ်ား၏ အကူအညီျဖင့်
တ၇တ်ပ်တို့ အေျခစုိက်ထားေသာ ကိယ်ပ်ိန်ယူေျမအားအဘက်ဘက
သိမ်းဆကီးမ်ားျဖင့် ကာရံပိတ်ဆို့ကာ တုိက်ုိက်ခဲ့ဖကသည်။
ဤတိုက်ပွဲမ်ားတြင်ခ်န်ေက-ရှိတ်၏ အမီးသားတပ်ဖွဲ့မ်ားက အေပင့်စီး
ရရှိခဲ့ဖကသည်။
အင်အားဆကီးမားေသာ အမီးသားတပ်ဖွဲ့တို့၏ ပိတ်ဆို့
တိုက်ုိက်မ်ားေဖကာင့်တ်ပ်ခဲ့တို့ဘက်မ အကအဆံုးမ်ားျဖစ်ခဲ့၏။

တပ်ဖွဲ့မ်ားဘက္မွ ထြက္ေျပးေသာ တပ္သားအေရအတြက္မွာ ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ်
မ်ားျပားလာခဲ့သည္။
၁၉၃၄-ခုႏွစ္ ေႏြရာသီ ကုန္ဆုံးခါနီးတြင္ကြန္ျမဴနစ္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္
သူတို့၏ အေျခအေနကို ရင္းနားလည္ လာၾကသည္။
သူတို့သည္ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏ ေထာင္ေခ်ာက္ထဲတြင္းဦ၌ ပိတ္မိေနၾကၿပီ
မဟုတ္ပါလား။
ဤျဖစ္ရပ္တြင္ တိုက္ဆိုင္မႈ တစ္ခုသည္ ရွိလာခဲ့၏။
ထိုစဥ္အခါက ကြန္ျမဴနစ္တို့ထြင္လည္းက်မန္ စဥ္အဆက္ေပး အရာရွိတစ္ဦး
ရွိေနခဲ့သည္။
စတာလင္၏အဓိန္႔အရ ေမာ္စကိုမွေန၍ကုမၸဥၨိ်ကာ ေစလႊတ္ေသာ
အဆက္ေပးျဖစ္သည္။
ထိုက်မန္က ကြန္ျမဴနစ္တို့အား ယခင္ကအသံုးျပဳခဲ့သည့္ ေျပာက္ကားစနစ္
စစ္ဆင္ေရး နည္းဗ်ဴဟာမ်ားကို ျပန္လည္အသံုးျပဳရန္ ကြန္းခဲ့သည္။
ထိုနည္းျဖင့္ မိမိတို့ နယ္ေျမအား ကာကြယ္ထားရန္
အတင္းအဓမၼတုိက္တြန္းခဲ့သည္။
သူသည္ ေနရာေကာင္မ်ားကို ေရြးခ်ယ္၍ ကတုတ္က်င္းမ်ားတူးျခင္း၊
အဝတ္အဆို႔အရိတားမ်ား ျပဳလုပ္ျခင္း စသည့္နည္းမ်ားျဖင့္
ရန္သူတပ္မ်ားအား ခုခံတုိက္ခုိက္ရန္စီစဥ္ခဲ့သည္။
သူ႔အား တ႐ုတ္လူငယ္ 'ဘုိလွီဗစ္' ႏွစ္ခုခြဲဗင္ဒန္း႔ႏွင့္ လုငယ္
ဘုိလွီဗစ္မ်ားမွ ၇ခြားႏုိင္ငံ ေမာ္စကုိၿမိဳ့၌ ပညာသင္ယူၿပီး
ေလ့က်င့္ခဲ့ၾကသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ေျပာက္ကားစစ္ဆင္ေရး နည္းဗ်ဴဟာမ်ား ထိုအခ်ိန္အထိ ေမာ္စီ-
တုန္းနားမလည္ခဲ့ေခ်။
ထို့စဥ္ သူသည္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ လႈပ္ရွားမႈတြင္
ထိပ္တန္းေနရာသို့ေရာက္ခဲ့ေသးေပ။
ကြန္ျမဴနစ္တို့၏ ၾကားတြင္ ေခါင္းေဆာင္ျခင္းလည္း အပိအျပင္
မရွိေသးေပ။
သူတို့၏ ၾကားတြင္ စိတ္သေဘာထား မတုိက္ဆုိင္မႈမ်ားသည္
မၾကာခဏေပၚေပါက္ခဲ့၏။
သုေလသာ္လည္းကိစၥတစ္ခု ေပၚလာပါက အခ်င္းခ်င္း
ေဆြးေႏြးညိွႏိႈင္းကာ သေဘာတူခဲ့ၾကသည္ကုိ မ်ား၏။
အကယ္၍ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏ တပ္မ်ား နီးကပ္လာပါက ကိယ္ခ်ိန္မွေန၍ စခန္းမ်ားကို
စြန္႔လႊတ္ၿပီးထြက္ခြာသြားၾကရန္သင့္ သေဘာတူထားခဲ့ၾကေလၿပီ။
အကယ္၍ ရန္သူ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏ တပ္မ်ားအား
ထိုးေဖာက္ထြက္ရမည္ဆိုပါကေဖာက္ထြက္ၾကရမည္ ရက္ကိုပင္ သတ္မွတ္ထားခဲ့ၿပီးၿပီ။
သူတို့ သတ္မွတ္ထားသည့္ ရက္မွာ၁၉၃၄-ခုႏွစ္ ေအာက္တိုဘာလ ၁၆ ရက္။
ထုိစဥ္က ဆက္သြယ္ေပးထားခဲ့ေသာ ဂ်ေဖာက္ထြက္ခ်ိန္းသည္
ကမာၻ႔သမုိင္းတြင္အရွည္ဆုံးေသာ ခရီးဆက္တစ္ခုျဖစ္လိမ့္မည္ဟု မည္သူမွ
မသိခဲ့ၾကေပ။
ဤ ေျခလ်င္ခရီးဆက္သည္မုိင္ေပါင္းေျခာက္ေထာင္
ေဝးလံမွန္းမသိလည္း မည္သူမွ ဆက္သြယ္ၿပီး မရပ္ခဲ့ၾကေခ်။
ကမာၻ႔သမုိင္းတြင္ အၾကမ္းတမ္းဆံုးေသာ ခရီးဆက္တစ္ခုအျဖစ္
မွတ္တမ္းတင္ခံရလိမ့္မည္လည္းမည္သူမွ မထင္ခဲ့ၾကေပ။
ထို ေျခလ်င္ခရီးရွည္ဆက္သည္ အရပ္အနား မရွိ၊ တစ္ႏွစ္တိတိၾကာ၏။

တစ္ေန႔လွ်ပ္စစ္ပါဝါးဆယ္ႏွစ္ ေလွ်ာက္ခဲ့ၾကရျခင္း ျဖစ္သည္။
ေတာင္တန္းေပါင္း ဆယ့္ရွစ္ကိုေက်ာ္ျဖတ္ခဲ့ၾကရ၏။
ျမစ္ေပါင္း ႏွစ္ဆယ့္ေျခာက္ျမစ္ကို ျဖတ္ကူးခဲ့ၾကရ၏။
ေနာက္ဆုံးတြင္သြားရလာရ ခက္ခဲပင္ပန္းစြာ ျဖတ္သန္းႏုိင္ရန္
ႀကိဳးပမ္းခဲ့ၾကရ၏။
ထို ျမက္ခင္းျပင္ႀကီးအားေက်ာ္ျဖတ္သြားသည့္အခါ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူတို႔သည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အေနာက္ေျမာက္ဘက္အစြန္းေဒသကင္းရာ နယ္ေျမသို႔
ဆိုက္ေရာက္ခဲ့ၾကေလသည္။
ေဆာင္းဦးေပါက္ ရာသီကတည္းက ထိုခရီးရွည္ႀကီးကို ထြက္လာခဲ့ၾကေသာ
တပ္သား၈၅,၀၀၀ ႏွင့္ အရပ္သား ၁၅,၀၀၀ ထဲမွ လူ အေရအတြက္
အနည္းငယ္သာအသက္ဝင္ ရွဳမဲ့ညွဳ လည္းေကာင္း၊ ထို ရွင္ကရဲခဲ့သူမ်ားသည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ သမုိင္းတြင္ရွဳမဲ့ စစ္တပ္ထားဆဲ၌ ဝုဏ္ကရာ
အျမင့္မားဆုံးေသာ တပ္မ်ားမ်ား ျဖစ္လာလမ့္မည္လည္းေကာင္း
တစ္ဦးတစ္ေယာက္မွ ႀကိဳတင္မၿပီး မသိခဲ့ၾကေခ်။
ထုိသူမ်ား သြားခဲ့ေသာ ထိုေျခလွ်င္ခရီးသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏
လူသူအေရာက္အေပါက္အနည္းဆုံးေသာ နယ္ေျမဒသမ်ား အတြင္း၌
သြားခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ေနာင္အခါတြင္ 'ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲႀကီး'အျဖစ္ လူသိမ်ားကာ ထင္ရွားလာခဲ့သည္။
သို႔တေစလည္း ထိုအခ်ိန္အခါကေတာ့ ျပင္ပကမာၻမွ မည္သူမွ် မသိခဲ့ၾကေခ်။
'ရဲရြမ်ား'ဟု သတ္မွတ္ထားခဲ့သည့္ ေျမပုိင္ရွင္ႀကီးမ်ား၊ ကုိမင္တန္မ်ား
သေဘာက်သူမ်ားႏွင့္သူလွ်ိဳတို့ အထင္ရွားသူမ်ားသည္ ခရီးရွည္ ခ်ီတက္လာသူမ်ား၏
အဖမ္းအဆီးကို ခံၾကရ၏။
သံုးပန္းမ်ားအျဖစ္ သတ္မွတ္ကာ သူတို႔ႏွင့္အတူ ေခၚေဆာင္သြားျခင္း
ခံၾကရ၏။
အခ်ဳိ့သည္ တရားမွ်တမႈကို မရၾက။
အခ်ဳိ့သည္ ျပန္ေပးဆြဲခံရသူမ်ားအျဖစ္သတ္မွတ္ကာ ေငြေတာင္း၍
ျပန္ေရြးေစခဲ့၏။
ထိုက့ဲသို႔ေသာ အက်ဥ္းသား သံုးပန္းမ်ားထဲတြင္ႏုိင္ငံျခားသား
သံုးပန္းမ်ား လက္တစ္ဆုပ္စာမွ် ပါခဲ့သည္။
ထိုသူမ်ားသည္ ကံၾကမၼာကေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ ကင္းမဲ့ေသာ လမ္းခရီးေပၚ
တင္ထားျခင္း ခံေနရသူမ်ား ျဖစ္ေလသည္။

၁အလြန် အလွမ်းေဝးကြာသည့် ေတာင္ၾကားတစ္ခုဆီမွ ဂုိဏ္ယု
ေသနတ္သမားထြက္ေပၚလာျဖင့္ ေတာင္ခရီး တံတုိင္းတစ္ဖက္ရွိ သဘာဝ
ေကာက္ေလ်ွာက္အတုိင္းဆင္းလာေနေသာ ေဂ်ာက္ပသည္
တန္ခုိးခန္ျဖစ္ကာ လမ္းခုလပ္တြင္ ရပ္သြားသည္။
ထုိေနရာကားေတာင္ပုိင္း ဟုန္ျပည္နယ္ ျဖစ္၏။
ေအာက္ဘက္တြင္ စီးဆင္းလ်က္ရွိေသာ ျမစ္ကို ေဂ်ာက္ ျမင္ေနရသည္။
အျခားတစ္ဖက္ရွိ ခုိျပည့္မ်ားလန္းေသာ ကုန္းျမင့္ေပၚတြင္မူ
တရုတ္ျန္ေရ အဝတ္အားဝတ္ဆင္ထားသည့္ တ႐ုတ္ သူငယ္ေလး
တစ္ေယာက္ရွိသည္။
သူသည္ ဆက္လက္လွမ္း သုိးမ်ားႏွင့္ဆိတ္မ်ားကို ေက်ာင္းေနျခင္းျဖစ္ေသည္။
သူငယ္သည္ ဝါးပေလြတစ္ခ်ြန္ကို မႈတ္ကာ ေတးဂီတ ဖန္တီးလ်က္ရွိ၏။
ေဂ်ာက္ပသည္ေတာင္ခရီး ေလ်ွာက္အတုိင္း ဆင္းလာေနစဥ္အတြင္း
ဂီတသံကို အမွတ္မထင္ၾကားခြင့္လာေနမိသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ထုိတစ္ခဏမွာပင္ ေတးဂီတသံသည္ ရပ္သြားသည္။
ဆိတ္ေကာင္းသား သူငယ္သည္ ေသနတ္သံမ်ား ၾကားလုိက္ရသျဖင့္ တုိရိယာကို
တီးမႈတ္ေနရာမွ ရပ္သြားသည္။
တစ္ခဏမွ် ၿငိမ္သက္သြားသည္။
ထုိ႔ေနာက္ ဂုိဏ္ယု ေသနတ္သံမ်ားထြက္ေပၚလာျပန္သည္။
ဤတစ္ႀကိမ္တြင္ ေသနတ္သံမ်ားသည္ ပို၍ မ်ားလာသည္။
စက္ေသနတ္သံမ်ားကုိပါ ၾကားလာေနရ၏။
ႏုိဝင္ဘာလတြင္ ဝင္ခ် တစ္ခုက္ေသာ မြန္းလြဲပုိင္းျဖစ္၍ေနေရာင္သည္
သာယာေတာက္ပလ်က္ ရွိသည္။
အလွမ္းကြာေဝးလြန္းလွသာ အေရွ႕ဘက္ တစ္ေနရာဆီမွ
အျပာေရာင္ေတာင္ထိပ္မ်ားထက္တြင္ ျမဴႏွင္းမ်ားသည္ ခပ္ပါးပါး
လႊမ္းၿခဳံထားသည္။
ေဂ်ာက္ပသည္ထုိေတာင္တန္းမ်ားဘက္သို႔ လွမ္း၍ ၾကည့္ေသာ္လည္း
ေသနတ္သံမ်ားမ်ားအား မျမင္ေခ်။
သူရပ္ေနေသာ ေနရာမွ လွမ္းၾကည့္လွ်င္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ
လူသြားလမ္းသည္ ေတာင္တန္းမ်ားတစ္ေလွ်ာက္ ေ၇မြဲလိမ္ ေ၇ေမြကာက္
တက္သြားလ်က္ ရွိေလသည္။
ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားသည္ ေအာက္ဘက္၌ စီးဆင္းေနေသာ
ျမစ္ျပင္အားငံု႔ၾကည့္ေနသည့္ပုံစံျဖင့္ ရွိသည္။
ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ဆင္းလာသည့္အခါ
ရွည္လ်ားျပန္႔ပ်ံးေသာေတာင္ၾကားလြင္ျပင္ကိုသို႔ ေရာက္သည္။
ေအာက္ဘက္ အနိမ့္ပုိင္းရွိ ေတာင္ကုန္းနိမ့္မ်ားတြင္ထူထပ္ေသာ ေတာအုပ္မ်ား
ဖံုးလႊမ္းလ်က္ ရွိ၏။
ရႊံ႕နံ့ရိကာ တဲမ်ားသည္ ေတာင္ထိပ္မ်ားဆီမွငံု႔ၾကည့္လိုက္ရင္ အဝီအျပင္
မျမင္ရေခ်။
ေသနတ္သံမ်ားသည္ ျဖဴန္းခနဲေပၚလာၿပီး ခ်က္ခ်င္းပင္ဖ်တ္ခနဲ ေပ်ာက္သြားကာ
ေတာင္တန္းမ်ားသည္ ျပန္လည္တိတ္ဆိတ္သြားသည္။
“ေအာက္ဘက္မွာ ဘယ္သူေတြ တုိက္ပြဲ ျဖစ္ေနၾကသလဲ ကိုမူ-ရွိ”ေဂ်ာက္ပ၏
ေနာက္မွကပ္၍ လုိက္လာေသာ အရပ္ပြဲပု၊ ကိုယ္လံုးကိုယ္ထည္ခ်စ္ဖြယ္ေတာင့္တင္းေသာ
အသက္ သံုးဆယ္အြင့္ဝင္း ဝင္ဆအရြယ္ တ႐ုတ္က
ေဂ်ာက္ပအားတီးတုိးေလသံျဖင့္ ေမးလုိက္ျခင္း ျဖစ္၏။

သူသည် အသားမည်း၍ ေနေလာင္ခဏ္ခ ခံထားရသည့္မ်က္ႏွာတြင္
ေတာင္ေပၚသားတို႔ ထံုးစံအတုိင္း မ်က္စိေပါက္ ကင္ဥးကင္ဥးႏွင့္
ျဖစ္သည္။
သူသည္ကေနင္တုပုိး ေလးလံလွေသာ ဆကိမ္ျခင္း ႏွစ္ျခင္းကို
ဝါးလံုးတြင္ ေရွ႕ေနာက္ ခိတ္ကာထမ္းလာသည္။
သူ႔ေနာက္တြင္ ေျမျပန္႔ေဒသမွ ကုလီႏွစ္ဦးသည္ စားနပ္ရိကၡာ ပစၥည္းမ်ား
အျပည့္အသိပ္ထည့္ထားသည့္ ျခင္းေတာင္းႀကီးမ်ား ထမ္းလာသည္။
အလြန္ေလးသည့္ ေတာင္းႀကီးမ်ားအားထမ္းလာရသျဖင့္
သူတုိ႔ဒူးမ်ားသည္ ေကြးဝ်ိတ္ေနၾကၿပီ။ မ်က္ႏွာမ်ားသည္
နီရဲေနၾကေလသည္။
“ဘယ္သူ႔ေတြလဲ ဆိုတာ ငါလည္းမသိဘူး စီယာအို လီအန္၊ အသံေတြကေတာ့
စုိးရိမ္စရာေကာင္းတယ္။
ဂ်ိဳင္ဖယ္ေသနတ္ေတြသာမကဘူး စက္ေသနတ္ဆိုေတြကိုပါ
သံုးေနတာ”“လူဆုိးနီေတြမ်ား ျဖစ္ပလား ကမ္ဘ-ဒ္ဒါ”ဟု လီအန္က
ျပန္ေမးသည္။
လီအန္ ေခၚလိုက္သည့္အခါမွာတြင္ ‘ကီ’ဟူေသာ စကားလံုးသည္ ေဂ်ကာ့ဇ္၏
မိသားစုနာမည္ကို ရည္ၫႊန္းခ်က္ျဖစ္၍ ‘ဗ္ဘ-ဒ္ဒါ’၏ အဓိပၸါယ္မွာ ‘ဘုန္းႀကီး’ဟု
ေခၚလိုက္ျခင္း ျဖစ္သည္။
“ျဖစ္ႏုိင္တာပဲ”ဟု ေဂ်ကာ့က ျပန္ေျပာသည္။
ယခုအခါတြင္ သူသည္ တ႐ုတ္ကားကိုအေတာ္ကေလး သြက္လက္လာက
ေျပာႏုိင္ေနၿပီ ျဖစ္၏။
“အစုိးရ တပ္ဖြဲ႔ေတြ အေနနဲ႔ကေတာ့သူခုိးေတြ ဓါးျပေတြ တိုက္ဆုိက္စာမွာ
မရွင္းဂန္း စက္ေသနတ္ေတြကို သံုးဖို႔လိုမယ္ မထင္ပါဘူး”ေဂ်ကာ့သည္
သူ႔ လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ မ်က္လံုးအစံုကို ကာ၍
အလွမ္းေဝးေဝးေနရာမ်ားဆီသို႔ ကမ္းပါးမ်ားႏွင့္
ေတာင္ကမ်ားဆီသုိ႔ လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ထူးထူးျခားျခား ဘာကိုမွ မျမင္ရ။
ဤေဒသႏွင့္ အနီးဆံုးျဖစ္သည့္ ကိအန္ဆီနယ္တြင္းရွိေတာင္တန္းမ်ားေပၚ၌
အခုိင္အမာ တပ္ခြဲထားသည့္ ကြန္ျမဴနစ္အုပ္စုဝင္ အနည္းငယ္မ်ားကိုမင္တန္ဗ်ားက
တိုက္ထုတ္ေနၿပီဟူေသာ ေက်ာလာဟလ သတင္းမ်ားကို
ၾကားေနရသည္ကၾကာခဲ့ၿပီ။
ဤေဒသအတြင္း၌ ဤသတင္း ထြက္ေနခဲ့သည္မွာ သီတင္းသံုးပတ္ပင္
ရွိခဲ့ၿပီ။
ထိုသတင္းမ်ား ၾကားစအခ်ိန္က ေဂ်ကာ့သည္ အစုိးရတပ္မ
တုိက္ကင္းမ်ားႏွင့္ ေဒသခံတပ္ဖြဲ႔မ်ားကို မၾကာခဏ ေတြ႔ခဲ့ရသည္။
သူ႔ေတာ့လည္း တိုက္ပြဲမ်ားႏွင့္ကား မေတြ႔ခဲ့ရဘူးေပ။
ပဋိပကၡမွ ထြက္ခြာလာခဲ့ၿပီးေနာက္ ႏွစ္ႏွစ္ခြဲခန္႔ အတြင္း သူသည္ ဟူနန္၊
ကြမ္ခ်ိဳးႏွင့္ ေက်ြာင္းစသည္ နယ္ေျမမွ ေတာင္ကုန္းမ်ားႏွင့္
လြင္ျပင္မ်ားကို ျဖတ္၍ သူ႔လုပ္ငန္းကို လုပ္ခဲ့ရ၏။
ထိုကာလအတြင္း သူသည္ ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ် လူသူအေရာက္အေပါက္
နည္းေသာခရီးလမ္းမ်ားေပၚ ေရွာင္ခဲ့သည္။
တကယ္ေတာ့ ထိုလမ္းမ်ားသည္ လူဆုိးဓါးျပမ်ားႏွင့္ရဲဆုိင္တတ္သည့္
လမ္းမ်ား ျဖစ္ေပရာ သူသည္ ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္း အႏၱရာယ္ကို
ရင္ဆုိင္ရွာထုတ္ေနသူ တစ္ဦးႏွင့္ တူလိုက္ရွိေပ၏။

အခ်ိဳ႕ ခရီးရွည္ကားမ်ားတြင္ ခ႐ုိင္ဆရာသူႀကီးမ်ားက စစ္တပ္မွ အေစ့ကာ့မ်ား
ေပးကာသြားလာေစခဲ့သည္။
အထူးသျဖင့္ လူဆုိးဓါးျပမ်ား ထင္ေက်ာ့ေက်ာ့ေက်ာ့ရာ
နယ္ေျမမ်ားအတြင္း၌ခရီးသြားမည္ဆုိပါက အကာအကြယ္ေရွ့ေနာက္
ထိုက္သင့္သုိ႔ လုပ္ေပးေလ့ရွိ၏။
သို႔ေသာ္လည္းသူတို႔ထင္သလို အကာအကြယ္ရသည္ဟူ၍ကား မဆုိသာေပ။
လြန္ခဲ့ေသာ တစ္ႏွစ္က သူသည္ အေစာင့္အေရွာက္ဟူ၍ လံုး၀ မရွိဘဲ
ခရီးသြားခဲ့ဖူး၏။
လမ္းတြင္ ဓါးကိုင္ လူဆုိးဓါးျပမ်ားႏွင့္ ဆံုခဲ့ရာ ထိုသူမ်ား၏
လုယက္ျခင္းကို ခံခဲ့ရသည္။
ထုိစဥ္ဆဓါးျပမ်ားသည္ လမ္းေတာေတာင္ကုန္းေပၚမွ ေအာ္ဟစ္ၿပီး
ဆင္းလာကာ သူႏွင့္ သူ႔ကုလီမ်ားအားဖမ္းဆီးခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္၏။
သူ႔အား သစ္တုတ္ျဖင့္ကာ ကပ္၍ ႀကိဳးႏွင့္
တုတ္ထားၿပီး၀ုိက္ံုးဝွဲခဲ့ၾကေသး၏။
သူသည္ သူ႔အား ၀ုိက္ံုးဝုိက္ေနသူမ်ားအား ခုခံ တြန္းလွန္ျခင္း မျပဳ။
သူႏွင့္ သူ႔ကုလီမ်ားအားႀကိဳးႏွင့္တုပ္ေနသည့္ ဓါးျပမ်ားအား
လူလူခ်င္း ေမတၱာထားၾကရန္ႏွင့္ လူဆုိး ဓါးျပအလုပ္ကုိစြန္႔လႊတ္၍
ေကာင္းေရာင္း ေကာင္း၀ယ္ လုပ္ကုိင္စားေသာက္ၾကရန္
တရားခမၻာေပၚေဟာေျပာမိခဲ့ေသး၏။
သို႔ေသာ္လည္း ဓါးျပမ်ား၏ မိုက္ရိုက္မ်ားသည္ သူ
ေဟာေျပာသမွ်မ်ားအေပၚ၌ စိတ္ဝင္စားသည့္ အရိပ္လကၡာဏာ မျပၾကေခ်။
သူ ပုိင္ဆုိင္သမွ် ပစၥည္းအားလံုးကုိရသည့္ႏွင့္တစ္ၿပိဳင္နက္ ေတာင္ကုန္းမ်ား
ၾကားသို႔ ၀င္ေရာက္ေပ်ာက္ကြယ္သြားၾကေလ၏။
“ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ လာမွ္းအတုိင္း ျပန္သြားသင့္တယ္လို႔ ထင္သလား ကိမူ-၌”ဟု
လိအန္ကသူတို႔ ျဖတ္ထားခဲ့ေသာ ေတာင္ၾကားလမ္းဘက္သို႔
ေခါင္းဆတ္ျပၿပီး ေမးသည္။
“အဲဒါဆိုရင္ကၽြန္ေတာ္တုိ႔အတြက္ ပိုၿပီး လံုၿခံဳမယ္ ထင္တာပဲ”“ဟင့္အင္း
မျပန္ဘူး။
တို႔ ဆက္သြားမယ္”ေဂ်ာ့က်သည္ ေက်ာက္တုံးထပ္ေသာ
လူသြားလမ္းအတုိင္း ဆက္၍ ဆင္းသြားသည္။
သူသည္ ဆိတ္ေကာင္းသား သုိင္ယဲ့သို႔ လက္ေ၀ွ႔ယမ္းျပၿပီး
ေအာ္ဟစ္၍ ုးၾတြတ္သည္။
လိအန္ုးိင့္ ကုလီ့ုိစ္ဦးသည္ တြန္႔ဆုတ္ုိ႔ဆုိင္းေနေတာ့ဘဲ ေဂ်ာ့က်
ေနာက္မွလိုက္သြားၾကေလသည္။
သူတို႔သည္ ဆိတ္ေကာင္းသား သုိင္ယဲ့ေတးမွ ျဖတ္၍ ေအာက္သို႔
ဆင္းသြားၾကသည္။
သုိင္ယဲ့သည္ ထူးဆန္းေသာ အသားအေရာင္ပုိင္ရွင္ ဦးေဆာင္သည့္ အုပ္စုအား
အထူးအဆန္းတစ္ခုသဖြယ္ စိတ္ဝင္စားၾကည့္ေနသည္။
သူတို႔လူစု ေအာက္ဘက္သို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါသူသည္ သူ႔ေပလြကို
ဆက္ဖြင့္သည္။
ေပလြသည္သည္ ဥေဂ်ာ့ကၽြန္ုိင့္ သူ႔အေဖာ္မ်ား ေနာက္မွလုိက္မွီသြားေလ၏။
အခ်ိန္အုိင္းလုိလုိပင္ ေဂ်ာ့က်သည္ သူ႔ ေရွ့တည့္တည့္သို႔ အထူး
သတိထား၍ၾကည့္လ်ွက္သည္။
ေအာက္ဘက္ ေတာင္ၾကားအတြင္း၌ ဘာမ်ား ျမင္ရေလမလဲဟူေသာ

စိတ်ကူးျဖင့္ ေမွ်ာ္,လွမ္းၾကည့္လွ်ေနျခင္း ျဖစ္၏။
ေသနတ္သံမ်ား လာေနၾကတယ္။ ခရီးဆက္ရန္ဆုံးျဖတ္ခဲ့ျခင္းသည္ မွန္ခဲ့
မွန္ပါမည္ေလာ၊ အလင္စလိုမ်ား ျဖစ္ေနေလမလား။
သူ၄၅၆တည့္တည့္အလွမ္းေဝး ေဝးရွိ ေတာင္ထိပ္မ်ားသည္
မုိးေကာင္းကင္ျပာျပာဆီသို့ ထုိးတက္ေနၾကသည္။
သူ ေရာက္လာခဲ့သည္မွာ ႏွစ္ႏွစ္ေက်ာ္ ၿပီ။
ထိုကာလအတြင္း သူသည္ အခက္အခဲေပါင္းစံုႏွင့္ၾကံဳခဲ့ရၿပီးၿပီ။
ဤေနယ်ေဒသ အတြင္းရွိ စာမတတ္ ေပမတတ္ တ႐ုတ္လယ္သမား
အမ်ားစုၾကား၌ရစ္သန္ရွာမ်ားကို ေဟာေျပာရန္ ႀကိစၥသည္ကိစၥခဲ့၏။
သို၄ေသာ္လည္း အယူသီးမႈအားႀကီးလြန္းေသာ အသိအျမင္ငယ္သူတ
နည္းလြန္းေသာ၊ ၇ွင္းစုိင္းလြန္းေသာ ထိုသူမ်ားၾကား၌သူ
ေမွ်ာ္လင့္ထားသေလာက္ မထိေရာက္ခဲ့ေခ်။
ဤၾကားထဲတြင္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ သဘာကိုးရိယိုးတိုးတြား၊
မဟာကိုးကြယ္မႈသည္ အျမစ္တြယ္လ်က္ ရွိသည္ျဖစ္ရာ သူ
ေဟာၾကားေနေသာခရစ္ယာန္တရားမ်ားသည္ တုိး၍ မရႏုိင္ေအာင္
ျဖစ္လ်က္ရွိေလ၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ သူ တစ္ေယာက္တည္း ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားေပၚ
ေရာက္ခဲ့ရင္းပတ္ဝန္းက်င္ တစ္ခြင္လုံ တစ္ေတာင္ေပၚ တစ္ေတာင္ထက္
ေျပးသြားေနၾကေသာ ေတာင္ဆင္ထုပ္ကို မၾကည့္ဘဲ မေနႏုိင္။
အေျပာက်ယ္လာၿပီး ေျမသြဇာ
အလြန္ေကာင္းသည့္ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္မ်ားကိုလည္း ရင္သပ္႐ႈေမာ
မအံ့သြဲဘဲ မေနႏုိင္။
တကယ္ေတာ့ဤနယ္ေျမေဒသသည္ ေတာင္ခုေတာင္တန္းမ်ား၊
ေတာင္ကုန္းမ်ား၊ ေတာင္ၾကားမ်ားႏွင့္သြယ္ျပင္မ်ား ထူထပ္ေသာ
ေနရာျဖစ္၏။
ခရစ္ေတာ္အား ေမြးဖြားခဲ့သည္မွာ ႏွစ္ေပါင္း ႏွစ္ေထာင္ခန့္ ေက်ာ္ခဲ့ၿပီ။
သို့တေစလည္းသန္းႏွင့္ခ်ီ ရွိေနေသာ ဤလူမ်ားၾကားတြင္
ခရစ္ယာန္တရားသည္ ထုိးေဖာက္ ဝင္ေရာက္ႏုိင္ခြင့္မ်ားမရွိေသး။
ထိုအေတြး ဝင္လာသည့္အခါ သူ ယူထားရသည့္ လက္ရိတာဝန္အေပၚ
သာယာျခင္းႏွင့္ပ်ိဳ့ျခင္း စသည္မ်ား ျဖစ္ေပၚခံစားခဲ့ရ၏။
ဤေတာင္ပုိင္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံႏွင့္ ေဒသတြင္းရွိလူမ်ားသည္
သူ၌ကုိယ္ပုိင္အျဖစ္ စီထြက္၍ အသိဝင္လာခဲ့၏။
သူ ပိုက္ဆံမ်ားမွ်ေန၍ ေတာင္ပုိင္းေဒသသို့ ထြက္လာခဲ့စဥ္က သူ၏
‘ဆက္ေသာ ႏွေခါင္းျပာေသာ မ်က္လုံးမ်ားႏွင့္ ေဖ့ေတာ့ေတာ့
အသားအေရာင္၌သည္ တ႐ုတ္ လယ္သမားမ်ားၾကားတြင္ အထူးအဆန္း
တစ္ခုအျဖစ္ တန္ဖိုးရွိလာလိမ့္မည္ဟု မထင္ခဲ့မိေခ်။
သို၄ေသာ္လည္း သူတရားေဟာရန္ ရြာထဲသို့ ဝင္သြားၿပီး ဖုန္းထူ
လမ္းမေပၚ၌ တရားေဟာသည့္အခါ ထိုအရာမ်ား၏တန္ဖိုးကို သူ
ေတြ့လာရေလသည္။
ခ်ိန္ခါ၌ ဗဟုိသာသနာျပဳ စခန္းမွ သူ၌ထက္ ဝါရင့္ေသာ
သာသနာျပဳလုပ္ေဖာ္ခုိင္ဖက္မ်ားက တရားဓမၼ ေဟာေျပာမႈမ်ားႏွင့္
ပတ္သက္၍ ဆက္တင္ သတ္ေပးျခင္းမ်ားကိုသူ၌အား ျပဳခဲ့ၾကဖ၏။
သူ၌အေနျဖင့္လည္း ကုိယ္ပုိင္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ေလးတစ္ခုကို
ရင္ငယ္ပုိက္ထားခဲ့သည္။

ဘုရားသခင်၏ ဧဝံဒေါင့်ဝေရွာကြွညွှတ်မှုဖြင့် သူ၏
ဝေဟာဝေါဟာရမှန်ပေၾကာင့်တွင်ကျွတ်ပားၾကား၌ ခရစ်တော်သာကျွေးဝေါ်ခြင်း သူ
အရေအတြက်သည် အမ်းအျပားရွိလွှာလိမ့်မည်ဟု ယံုၾကည်ခဲ့ရသည်။
အထူးသျဖင့် ယခင်က မည်သည့်ဝိုင်ငံျခား သာသနာျပဳမွဲ
မရောက်ခဲ့ဘူးသေးသောခင်ဗျားတို့ဧဝံသတမ်းစာ ခရစ်တော်
ဘာသာကျွေးဝေါ်ခြင်းသူမ်ားသည် တိုးတက်လာလိမ့်မည်ဟု သူထင်ျမင်ယူဆလိုက်
ရသည်။
သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စသည် သူ ထင်သလို ျဖစ်မလာခဲ့ေပ။
သူေရာက်လာခ်ိန်ပြီးေနာက် တစ်နှစ်တာင်းတင်းျပည့်ခါမွ ဘာသာေျပာင်း
တစ်ဦးသာလွဲ၍ ရရွိခဲ့ဖူး။
ထိုသူမွာ ေတာင်ကြေခ်ာင်း တစ်ေခ်ာင်းဖူး၏ ကမ်းေျခမွ မိန်းမဆက်ီး
တစ်ေယာက်ျဖစ်ေလသည်။
ထိုအမ်ိဳးသမ်ိဳးဆက်ီးမွာ နာတာရွည်ေရာဂါျဖင့် မမာမက်နဲ့းျဖစ်ကာ အိပ်ရာထဲ
လဲေနသူျဖစ်ဖူး။
သူမဖူး၏ ေယာက််ားေဆးဆရာ ကြယ်လြန်သြားခဲ့ၿပီးေနာက်
မုဆိုးမဆက်ီးဘဝျဖင့် ကဲ့ရဲ့ခံခဲ့သျဖစ်သည်။
အဘြားဆက်ီးသည် ေဂ်ကာ့ဖူး၏ သမီးဆက်မ်းစာသင်ဆဲမွ ခရစ်ေတာ်၏
လုနာမ်ားေဆးဝါးကုသေပးမနဲ့ကို သေဘာက် ယံုၾကည်ကာ ခရစ်ယာန်သာသို့
ကူးေျပာင်းလာသူျဖစ်ေပသည်။
ေဂ်ကာ့ ရင်ဆိုင်ေနရသည့် လက်ငင်းျပႆနာကား ခရစ်ယာန်
တရားဓမၼအေဆာ်တ၇တ်ဘာသာျဖင့် တ၇တ်လုယ်သမားေတြ နားလည်ေအာင်
မေဟာၾကားနုိင်ျခင်း ျဖစ်ဖူး။
အမွန်ေသာ ဧဝံရာပတုိက်သားတို့၏ မ်ိက်ုနာကို လံုးဝမျမင်ဘူးေသာ
တ၇တ်လုယ်သမားတို့အဖို့ေဂ်ကာ့၏ ၇ပ္ပည်သူ့ည်းအဟန့်အတား
တစ်ခါပင်ျဖစ်ဖို့ကိုေပဖူး။
တ၇တ်ုနုိင်ငံြင် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်မ်ား တုိးတက်
မ်ားျပားလာေရးအတြက်ေဆာင်ရွက်သည်မွာ အလွန်နဲ့ခဲေသာ အလုပ်ျဖစ်သည်။
အထူးသျဖင့် ဘာသာစကားအခက်အခဲသည် အဓကမ်ားဆံုးေသာ
အဟန့်အတားဓကမ်ားတစ်ခု ျဖစ်ေခ်သည်။
ထို့ေၾကာင့်လည်းေဂ်ကာ့သည် အခ်ိန်တုိင်း သူ၏ ဘာသာစကားသင်
စာအုပ်မ်ားကို ျပန်၍ေလ့က်င့်သည်။ေလ့ရိျခင်း ျဖစ်ေလသည်။
ေဂ်ကာ့နှင့် ဖလစ်တိတို့သည် လြန်ခဲ့ေသာ ဆယ့်ရစ်လကတည်းက
လက်ထပ်မွေခ်ျမ်းခဲ့ၾကျခင်း ျဖစ်သည်။
ဖလစ်တိသည် ေဂ်ကာ့အား တ၇တ်ဘာသာစကား ေျပာရာ၌မွန်ကန်နဲ့းနှင့်
သြဇာထက်သန်လာေအာင် ညစဉ်ညတုိင်း
အမွဲသင်ေကာေပးသည်။
ယခုအခါတြင် သူတို့သည် ခ်ိန်ေတး၌
သာသနာျပဳစခန်းအသစ်တစ်ခုတည်ေထာင်ထားၿပီးၿပီ ျဖစ်ဖူး။
ဖလစ်တိနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့်အတြက် ေဂ်ကာ့အဖုိ့ အက်ိဳးမ်ားစြာ ရွိခဲ့သည်။
ဖလစ်တိသည် သိမ့ေမြ့းနုးညံ့သူ ျဖစ်ဖူး။
ဘာသာတရားကိုလည်း ကုိင်း၇်းနုိင်းဖူး။
ခ်ိန်ေတးစခန့်း၌သမဓကမ်းစာသင်ေက်ာင်း အေသးစား တစ်ခုကိုလည်း
ဖလစ်တိကိုယ်တုိင် ဦးစီး၍ ဖြင့်စည်ေထာင်ထားခဲ့သည်။
ဖလစ်တိ၏ အားေပးကူညမှုေၾကာင့် ေဂ်ကာ့သည်

စိတ္ဓါတ္မက်ဘဲလုပ္ငန္းကို ဆက္လက္လုပ္ကိုင္ႏိုင္ခဲ့ေလသည္။
ေတာေတာင္ထဲ၊ထြပ္ေသာ ကၽြဲဒသဋ္ဌ အေနၾကာလာသည့္အခါ
ရာသီဥတုဒဏ္ေၾကာင့္ေဂဂါကၠဏ၏ ပံုသဏၭာန္သည္ မ်ားစြာ
ေျပာင္းလဲလာခဲ့သည္။
အဆက္ျပတ္တိုက္ခတ္ေနတတ္ေသာ ေလႏွင့္ မၾကာခဏ ရြာေလ့ရွိေသာ
မုိးေၾကာင့္ ေဂဂါကၠဏ၏ခႏၶာကိုယ္သည္ ၾကမ္းတမ္းဆတ္ခဲစြာ
ခံႏိုင္ရည္ ရွိလာသည္။
ယခုအခါတြင္ သူသည္ဂုတ္လူမ်ိဳးမ်ား ေလ့ထံုးစံအတုိင္း ဝတ္စားဆင္ယင္ကာ
ရွိသည္။
ဂုတ္လူယုဂမ်ားဝတ္သကဲ့သို႔ အက်ၤီရွည္ၾကီးကို ဝတ္ကာ ေကာက္ပုိးဖိနပ္ကို
စီးထားသည္။
ေဂဂါကၠဏသည္ လြန္ခဲ့ေသာ သံုးႏွစ္ေက်ာ္ေက်ာ္ခန႔္က
ရန္ကုန္သုိ႔ ေရာက္လာခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ထုိအခ်ိန္ကေတာ့ သူသည္ လူငယ္တစ္ေယာက္ဟုျဖင့္ ႏုပ်ိဳေနဆဲ ျဖစ္သည္။
အခုကေတာ့လည္းတည္ၾငိမ္ရင့္က်က္ေသာ မ်က္ႏွာထားႏွင့္
အေတြ႔အၾကံဳ ရင့္က်က္ေသာ အျပဳအမူမ်ား ရွိေနၿပီျဖစ္ရာအမ်ား၏
ေလးစားၾကည္ညိဳမႈကို ရယူႏုိင္စြမ္း ရွိခဲ့ၿပီ။
သူ၏ မ်က္လံုးျပာျပာမ်ားတြင္ အၿပံဳးရိပ္သန္းၿမဲတေစ ထင္ပ်ံလ်က္ ရွိသည္။
ဟိုတုန္းက မရွိခဲ့သည့္ ပါးစပ္ထိပ္မွ ေမြးရွင့္မုတ္ဆိတ္ေမြးမ်ားသည္လည္း
သူ႔မ်က္ႏွာေပၚတြင္ ရင့္က်က္မွဳကို ေဖာ္ျပလ်က္ရွိေလသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ တစ္ခုနန္႔က သူ႔ဝင့္ ဖိလိစၥတိတို႔တြင္ သမီးေလးတစ္ေယာက္
ရရွိခဲ့ၾကသည္။
ဤ သမီးငယ္ေလးအတြက္ ႏွစ္ဦးစလံုးသည္
ဝမ္းသာရႊင္ျမဴးခဲ့ၾကရ၏။
ႏွစ္ဦးစလံုးတြင္ စိတ္၏ခ်မ္းသာျခင္းသည္ လႊမ္းၿခံဳထားခဲ့သည္။
ေဂဂါကၠအေနျဖင့္လည္း ဤသမီးငယ္ကို အေၾကာင္းျပဳ၍ယခင္ကလုိ
ခရီးမ်ားမ်ား မထြက္ႏုိင္။
ရာစဥ္တယ္ ထြက္ေနသမွ် ခရီးမ်ားကို တတ္ႏုိင္သမွ်ေလွ်ာ့ခ်ခဲ့၏။
ယခု သူ ထြက္လာခဲ့သည့္ခရီးမွာ သူ ေနထုိင္ရာ ေနရာႏွင့္
အနီးဆံုးျမစ္ဆုံၿမိဳ့သို႔ သြား၍ရွင္းမွ သူတို႔မိသားစုအတြက္
ေပးပို႔လိုက္ေသာ အသံုးအေဆာင္ပစၥည္းမ်ားႏွင့္စားနပ္ရိကၡာမ်ားကို ယူ၍
ျပန္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ဤခရီးမွာ သူေနထုိင္ရာ ခ်င္းေတးျပန္ေရာက္သည္အထိ ႏွစ္ရက္ၾကာရွိး ျဖစ္သည္။
သူႏွင့္ အေဖာ္မ်ားသည္ ယခုအခါတြင္ေတာ့ၾကားလြန္ျပင္ဆင္သို႔
ဦးတည္၍ဆင္းေနၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ခ်င္းေတးသို႔ ျပန္လာခဲ့ေသာ ဤခရီးတြင္ ေဂဂါကၠသည္ သူ သြားေနက်
ရာတရြာသို႔လည္း၍ ဝင္ရည္ဆြဲ ဆံုးျဖတ္ထားခဲ့၏။
သူသည္ ထိုရြာသို႔ မၾကာခဏ ေရာက္ဖူးၿပီး လြန္ခဲ့ေသာကိုးလခန္႔က
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ခရီးသြားခမၻာကို ေဟာျပခဲ့ေသာ မိသားစုႏွင့္
ေတြ႔ဆံုလို၍ျဖစ္သည္။
ထိုမိသားစုမွာ လယ္သမားမ်ားျဖစ္၍ သူ ေဟာေျပာခဲ့ေသာ
တရားအေပၚ၌စိတ္ဝင္တစား ေဆြးေႏြးေလ့လာသူမ်ား ျဖစ္ခဲ့သည္
မဟုတ္ပါလား။
ေဂဂါကၠ၏စိတ္တြင္ လယ္သမား၏ သမီး အသက္ဆယ့္သံုးႏွစ္အရြယ္

မိန္းကေလးဇာတ်အဖွဲ့ကို ပြုလုပ်ထူထောင် မွေးထုတ်ခဲ့သည်။
ထိုစဉ်က သူသည် ဇရပ်ဆိပ်မီးခြစ်ပြဇာတ်ရုံတွင် မိန်းကလေးဇာတ်ကောင်များကို ဖတ်ပြပေနသည်။
ထိုမိန်းကလေးသည်။ ဖတ်ပြပေနသည့် ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စား
နားထောင်လိုက်ဖို့ဇာ။။
သူ ဖတ်ပြပြီးချိန် ထိုင်ခုံမှ ထသည့်အခါ ထိုကလေးမ၏ မ်က်နှာသည် သူ
ဖွဲ့ကားထားရသမျှအားလုံးနှင့် မေ်ာနပ်သေးသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို
ဖော်ပြလိုက်ဖို့ဇာ။။
သူသည် ကလေးမအားတ၇တ္တာသာဖြင့် ရေးထားသည့်
သမဓေ်ာမှုစာအုပ်ကို ပေးခဲ့ပါဇာ။။
သို့တစ်လည်းသူ့ထံမှာက သူ့ကိုယ့ုိင်ခံုးအဖစ် ထားသည့် တ၇တ္တာသာ
သမဓေ်ာမှုစာ တစ်အုပ်တည်းသာရှိဇာ။။
ထို စာအုပ်ကိုပင် ကလေးမအား ပေးဖွတ်လိုက်ရလွန်း ကောင်းလေမလား။
ကောင်းပင်မြေနချ် ဆင်ခြေလျာအတုိင်း ဆင်းလာခဲ့သော
ကေ်ာကာသည် ကြမျဖန့်ပင်သို့ရောက်လာသည်။
ရှေ့ခံနံရံဖြင့် ကာထားသော အိမ်နေရာများ တည်ရှိရာ
ရောသည်။။ကြမြင်းထဲသို့ ဝင်ခေ်ာက်လာသည်။
သူသည် အသက်ယှဉ်သုံးနှစ်ခန့်ရှိယ် မိန်းကလေးအားထပ်မံ့ပီး သတိရလာသည်။
ထိုမိန်းကလေးသည် သူ ဖွဲ့ကားသိရသမျှ အေပဒ၌ ကေ်နပ္အားရပံုမေပဒ။
သူ့အေနဖြင့် မိန်းကလေး ကေ်နပ္သည်ထိ ကြိုးပမ်းသင့်သည် ထင်ဇာ။။
သူသည်။။တာဝန်ခံ ကေ်မ္မ ကေ်ပါဇာကြေ်ာဟု သိသယ ဖြစ်ကေ်နမိဇာ။။
ရောထသို့ ဝင်လာခဲ့သော ကေ်ကာ့ဇာ စိတ်ထဲတြင် ထိုမိန်းကလေးဇာ
မိသားစုမီးဂိုးနာမည်ကို ပြုန္ခချ် သတိရလာသည်။
မိသားစု နာမည်ခံယာအရ ဖြစ်ခြ် မိန်းကလေးဇာနာမည်ခံ လန်-ကို ဖြစ်သည်။
သူသည် ကြိခ်လှုမ်းမံးကို ခပ်သုတ်သုတ် လှုမ်းသည်။
လန်-ကို တို့ဇာအိမ်သည် ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။
လန်-ကိုတို့အိမ်သည် ကောက်ဝိုင်းမံး မိုးထားသည့် အိမ်နေးထဲမှတစ်ုံးဖြစ်သည်ကို
သူ သတိရမိသည်။
“ခဏနေအံုး ကိမ္မ-ရှိ” တစ်ခုခုေတာ့ ဖြစ်နေၿပီ ထင်တယ်။
နောက်မှခြ် လိအန်ဇာ ေအာ်သံစ သတိေပးသံေၾကာင့်
ခပ်သုတ်သုတ်ေလွာက်သွားေနေသာ ေဂ်ကာ့သည် ဖ်တ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။
ထမင်းခ်က်နှင့် ကုလားသည်ရပ်ေနေသာ သူ့ထံသို့ အေပးအလှးား
ေရာက်လာၾကသည်။
ထိုခဏမှာပင် သူ့ပတ်နှးက်ြိသတိထားလိုက်ဖဇာ။။
ဖုန်လြန်ထ။ထပ်ေသာ ရောလမ်းမေပင်တြင် လူသူ အသြားအလာဟုခြ်တစ်ဦးမ်
မရှိ။
အခ်ိဳ့ေသာ အိမ်ခါးမ်ားသည် ပြင်ေနၾကေသာ်လည်း အထဲတြင်
လူသူေလးပါးရှိဟန်မတူ။
မြန်းလဲြပုင်း ေလဇာ် ဒဏ်ေၾကာင့် တံခါးမ်ားသည် ပြင်လ်ိုက်ိုတ်လိုက်
ဖြစ်ေနၾကသည်။
ယခင်က ေတြ့ဖူနကျဖစ်ေသာ ေခြး၊ ဝက် သို့မဟုတ် ြမည်းမ်ားကို
လမ်းေပတြင် မျှမတ်။
“လူေတြ ဘယ်ေရာက်ကုန်လဲ” ေဂ်ကာ့ဇာ အသံသည် တိတ်ဆိတ်ြခင်းကို
ေဖာက်ထြင်းခြ်ထြက်ေပ်လာသည်။

“ေတာင္ကုန္းေတြဘက္ ထြက္ေျပးကုန္သလား။
မေျပာတတ္ဘူး။
တုိက္ပြဲျဖစ္လို႔ထြက္ေျပးကုန္တာနဲ႔ တူတယ္” ဟု လိအန္က
ရြာတြင္းအေျခအေနကို လွမ္းၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္တို႔ လူစုသည္ အျခားအိမ္မ်ားထက္ ႀကီးမားေသာ
ရႊံ့အိမ္ႀကီးတစ္လုံးမွေရွ႕တြင္ရပ္လုိက္ၾကသည္။
ထုိအိမ္ႀကီးမွာ ‘ခရီးသည္မ်ား ရပ္ဖြဲ့’ ျဖစ္သည္။
ဤရြာသို႔ ပထမဆံုးအႀကိမ္ေရာက္ခဲ့စဥ္က ေဂ်ာက္သည္ ဤဂုဟာတြင္
တစ္ညတာမွ် တည္းခိုခဲ့ဖူးသည္။
ထုိစဥ္က ရြာထဲမွကေလးသူငယ္မ်ားသည္ သူ႔အား အထူးအဆန္း တစ္ခုသဖြယ္
လာ၍ ၾကည့္ခဲ့ၾကဖူး၏။
သူ ညစာစားေနသည္ကိုလည္း ေစာင့္၍ ၾကည့္ေနၾက၏။
သူတို႔ဘဝတြင္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမဟုတ္ေသးံုင္ငံျခားသား တစ္ဦးအား
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ျမင္ဖူးခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္မဟုတ္ပါေလာ။
ေဂ်ာက္ကသူတို႔အား တ႐ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္
စကားလွမ္းေျပာသည့္အခါ အားလံုး ပို၍တအံ့တသြျဖစ္ေနၾကသည္။
ေနာက္တစ္ေန႔ နံနက္တြင္ သူသည္ ရြာလယ္ လမ္းမေပၚတြင္ခရစ္ယာန္တရားကို
စတင္ေဟာေျပာခဲ့၏။
အိမ္တိုင္းမွ မိသားစု အားလံုးသည္ လမ္းေပၚ၌ ရပ္၍သူ႔တရားမ်ားအား
နားေထာင္ၾကသည္။
ထိုတရားပြဲၿပီးသည့္အခါ ေဂ်ာက္သည္ တစ္အိမ္ခင္စိမ္ဖြဲက္ လည့္လည္သြားလာခဲ့၏။
မိသားစုတုိင္းက တရင္းတႏွီး ဆီးႀကိဳၾကသည္။
ပဲျပဳတ္ႏွင့္ေရေႏြးၾကမ္းကို ခ်၍ သူ႔အား ဧည့္ခံၾက၏။
သူ ေျပာသမွ် စကားမ်ားကိုလည္း
ယဥ္ေက်းသိမ္ေမြ႔စြာနားေထာင္ၾကသည္။
ယခု တစ္ႀကိမ္ျဖင့္မူ သူ႔အား ႀကိဳဆိုမည့္သူဟူ၍ တစ္ဦးမွ် မရွိ။
လမ္းေပၚ၌လည္းလူသူေလးပါး မျမင္ရ။
အိမ္မ်ားထဲတြင္လည္း လႈပ္ရွားသံမ်ားမၾကားရ။
ဘာမ်ား ျဖစ္လို႔ပါလိမ့္။
သူသည္ ပတ္ဝန္းက်င္ကို လွည့္ၾကည့္ရာ၌ကား စဥ္းစားရခက္လွ်က္ ရွိေလသည္။
“ေသနတ္ဆံေတြဟာ ဒီရြာဆီက လာတယ္လို႔ေတာ့ တို႔
အတိအက်မေျပာႏုိင္ဘူး။
တျခားျပႆနာ တစ္ခုခု ရွိခ်င္ ရွိလိမ့္မယ္”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ာက္သည္
ရြာလယ္လမ္းမအတုိင္းေလွ်ာက္သြားသည္။
လမ္းေဘး ဝဲယာ၌ အိမ္တိုင္းကိုလည္း ဂ႐ုတစိုက္ ၾကည့္သြားသည္။
“သတိထားပါ ကိမ္မ-၌၊ ရြာထဲမွာ စစ္သားေတြ ပုန္းခိုင္
ပုန္းေနလိမ့္ဦးမယ္”လိအန္သည္ သူ႔ပခံုးေပၚမွ ထမ္းပုိးကို
အထူးသတိထား၍ ထမ္းကာ ေဂ်ာက္၏ ေနာက္မွကပ္၍ လိုက္လာသည္။
သူသည္ ေတးပတ္ဝန္းက်င္ကို သတိထား၍ ၾကည့္လာသည္။
လိအန္သည္ယုေရာစိတ္ပါ ႀကံခုိင္သူ ျဖစ္သည္။
သူသည္ ေတာင္ေပၚရြာသား ယာသမားတစ္ဦး၏ဒုတိယသား ျဖစ္သည္။
သူ႔ဖခင္မွာ ေတြးအမ်ားႀကီးတင္ရာမွ သူပုိင္ လယ္ယာ
အားလံုးကိုဆံုး႐ံႈးခဲ့ရျခင္း ျဖစ္၏။
သူ ေဂ်ာက္၏ ထမင္းခ်က္ ျဖစ္ခဲ့လာရင္က လိအန္သည္ ခ်င္ေတးကာကြယ္ေရး

တပ္ထဲ၌ တစ္ဦးတစ္ေယာက္ ဦးစီးခဲ့ရသူ၏ အမႈထမ္းခဲ့ဖူးသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ ဖိလစၥတိုင္ လက္ထပ္ၿပီး ေျခာက္လအလိုကတည္းက
လိအန္ဆားထမင္းခ်က္သူျဖစ္ ဘ၀ခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
သူတို၏ခင္း စ,ေတြ၏စက လိအန္သည္ ေဂ်ာ့ကခရီးထြက္သည့္အခါတုိင္း
အေဖာ္အျဖစ္ လိုက္ၿပီး အလြန္အလွမ္းေ၀းသည့္
ေတာင္ကုန္းမ်ားႏွင့္ေတာင္ကုန္းလြင္ျပင္မ်ားဆီသို၏
သြားသည့္ခါတုိင္းလည္း လိအန္သည္ သမၼာက်မ္းစာအုပ္မ်ားႏွင့္
ပစၥည္းမ်ားကို အထမ္းတစ္ထမ္းျဖင့္ ထမ္း၍ လိုက္ပါခဲ့ရသည္။
သူတို၏ခရီးသြားခဲ့ၾကသည့္အခါ
တစ္နဂိုးအေပၚတစ္ဦး အျပန္အလွန္ေလးစားျခင္းသည္ တည္ရွိလာခဲ့၏။
လိအန္သည္ ေဂ်ာ့ကဏာ လုပ္ငန္းအေပၚ၌ကူးလည္သည့္ႏွင့္အမွ် ေဂ်ာ့ကဏာ
လုပ္ငန္းမ်ားကို ကူညီရေကာင္းမွန္း သိလာသည္။
တရားေဟာေျပာမႈမ်ားႏွင့္ ပတ္သက္၍ ေဂ်ာ့က ားဒ္ၾကားသည့္အတုိင္း
ပါ၀င္ ေဆာင္ရြက္ျခင္းမ်ားကိုပါျပဳလာသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ လိအန္ ကိုယ္တုိင္လည္း ခ်င္ေတးရြာအနီး၌
ျမစ္တစ္ခုထြဋ္ခဲ့ႏွစ္ျခင္းမဂၤလာျပဳကာ ခရစ္ယာန္ ဘာသာသို၏
ကူးေျပာင္းဝင္ေရာက္ခဲ့ေလသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ လိအန္အား သူ၏ သားေရဖံုး သမၼာက်မ္းစာ စာအုပ္ကို
အပုိင္ေပးခဲ့သည္။
ခရစ္ယာန္ ဘာသာအေပၚ သက္ဝင္ ယံုၾကည္လာခဲ့ၿပီးျဖစ္ေသာ လိအန္သည္
ေဂ်ာ့ကအေပၚ၌လည္း မ်ားစြာခ်စ္ခင္ကာ ေလးစား ၾကည္ညိဳျခင္း
ျဖစ္လာခဲ့၏။
သစၥာေစာင့္ထိျခင္းသည္လည္း ဆတက္ထမ္းပိုး တုိး၍ တုိး၍
လာခဲ့ေလ၏။
“ဟိမွာ ၾကည့္ပါဦး ကိမ္ရ-ရွိ ဟိမွာေလ” လိအန္က ေဂ်ာ့ကအား လွမ္း၍
ေျပာသည္။
သူသည္ လမ္းတစ္ဖက္ကို ဂ်ီေရာင္းေသာ ဆုိင္ဆီသို၏ လက္ညႇိဳးထုိးျပသည္။
ဆုိင္တစ္ခါးမ်ားမွာကီးပဲပဲကိုးလ်က္ ရွိၾကသည္။
ဆုိင္အျပင္ဘက္တြင္ ဆန္အိတ္ တစ္ခ်ိဳ့သည္ ေပါက္ပဲပဲကိုးလ်က္ ရွိၾကသည္။
ဆန္မ်ားသည္ ေျမႀကီးေပၚတြင္ ထြက္လ်က္ ရွိၾကသည္။
“ဒီေနရာမွာတိုက္ပြဲျဖစ္သြားတာ ေသခ်ာတယ္”ေဂ်ာ့ကသည္ ဆုိင္ဆီသို၏
ေလွ်ာက္သြားသည္။
ဆုိင္ေရွ့တြင္ နယ္ေျမလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ၏မွဴစစ္သားမ်ား လဲက်ေနသည္ကို
ေတြ၏ရသည္။
သူတို၏ အျပာေရာင္ႏွင့္ အညိဳေရာင္ယူနီေဖာင္းမ်ားေပၚတြင္
ေသြးမ်ား ထြက္ေနသည္။
စစ္သား တစ္ဦးမွာမူ လံုစြပ္ႏွင့္ ထုိးသတ္ခံရျခင္းျဖစ္သည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ အတန္ၾကာမွ် စစ္သားအေလာင္းမ်ားကို ခိုက္ၾကည့္ေနသည္။
စစ္သားမ်ားမွာ လူငယ္ျဖစ္ပံုရ၏ ျဖစ္၍ ရက္ရက္စက္စက္
အသတ္ခံထားရသည္ကိုသာထင္ရွားေန၏။
သူသည္ တ၇တ္ႏုိင္ငံသို၏ ထြက္လာမိက အေျခခံသူနာျပဳသင္တန္းကိုလည္ခံ
သာသနာျပဳ သင္တန္းေက်ာင္း၌ သင္ခဲ့ရဖူးသည္။
သူသည္ စစ္သားအေလာင္းတစ္ေလာင္း၏ ေဘးသို၌ ဒူးေထာက္၍
ထုိင္လုိက္သည္။

စဉ်းစား၏ ရင်ထဲတွင် ကပ္ပ်ိနားေထာင်ကည့်သည်။
ိုးလံုးခုန်သံကိုမ်ား ၾကားရေလမလား။
“သူတို့အားလံုး ေသကုန်ၿပီထင်ယ္ဟ ကိမ္ဘ-ဂ်ီ”ဟု လီအန်က ေျပာသည်။
ေဂ်ေကာ့ ေခါင်းညိတ်ျပလိုက်ၿပီး ထုင်ေနရာမွ ထလိုက်သည်။
သူ၏မ်က်ိုးာသည်ျဖဴဖပ်ျပာေရာ ျဖဴလ်က်သည်။
သူသည် သူ၏ကိုယ်သူ ထိန်းခ်ဳပ်ကာ ဦးေခါင်းကို ံု၍ေသသူမ်ားအတြက်
ဆုေတာင်းလက် ျွသည်။
လီအန်၏ ေနာက်၌ ရပ္ေနေသာ ကုလီးွစ်ေယာက်သည်
ေၾကာက်လန့်တၾကား ျဖစ်ေနသည်။
လီအန်ကေတာ့ အေလာင်းမ်ားအားအေသအခ် ထပ္၍ ၾကည့်ေနသည်။
“သူတို့ဆွမ်ာ က်ဆုန် တစ္ေတာင့္ မျွေတာ့ဘူး။
သူတို့ုင်ငံယ္ေသနတ္ေတြကိုလည္းယူသြားၾကတယ္။
ေဟာဒီမ်ာ ၾကည့်၊ လည့်ားရာေတြ ေတြ့တယ္။
သူတို့ကို သတ္ၿပီး ဆန္ဒိတ္ေတြလုယူသြားတဲ့သေဘာ ျွိတယ္”အေသအခ်ာ
ၾကည့်ည့်ခ်ိ လည္းဘ်ားရာမ်ားမွာ လတ္တလတ္ဆတ္ဆတ္ျဖစ္သည္။
လုယက်သူမ်ားသည် ရြာလယ္လမ္းအတုင်း ထြက်သြားၾကသည္ကာ
ေသခ်ာလ်က် ျွ၏။
“ဒီမွာ ၾကာၾကာေနလို့ေတာ့ မသင့္ဘူးထင်တယ္ ကိမ္ဘ-ဂ်ီ”ဟု လီအန်က
ေဂ်ေကာ့အားတိုးတုိးကပ္၍ ေျပာသည်။
သူသည် ဆုတ်ကိ်၍ ေမးေငါ့ျပ၍ ေျပာျခင်းျဖစ်၏။
ဆုတ်ထြင့်ဆန္ဒိတ္ အမ်ားအျပား ကန္ေနေသးသည်ကို ျမင်ေနရသည်။
“ဒီတယ်းေတြကို သတ်သြားတဲ့စဉ်းေတြဟာ လက်နဆန္ေတြကို ျပန်လာၿပီး
ယူၾကလိမ့်မယ္ ထင်တယ်”“သြားၾကတာေပါ့။
ဒါေပမဲ့ စိတ်အဓိ မိသားစုအမ်ိဳးေတာ့ ငါ ဝင္ၾကည့်ဦးမွျဖစ်မယ္”ေဂ်ေကာ့သည်
ရြာလယ္လမ္းမ၏ ေနာက်ာကို လမ္းဆဲသို့ဝင်သြားသည်။
လမ္းေဘးဝဲယာကို အထူးဂ၀ုစိုက္၍ ၾကည့်သြားသည်။
စိတ်အိုတို့အိမ်ိဳ့ သူ ေကာင်းေကာင်း မမ်တ်ဘူ။
သူသည် လယ်ကြင်းမ်ားဏ် အစြန္ရိ အိမ္ခစံုးကို လွမ်းၾကည့်သည်။
ထုိအိမ္သည် သူယခင္ကေခါက္ က ေရာက်ဖူးသည့်အမ်ိဳထင်၏။
အမဲ့တြင် လူတစ္ဦးမ့ ရိပ်ုမေပ။
ေခြး၀ကေသာ် တိရစာပ်ဏ်းကိုလည္း မျမင္ရ။
သိ့ေသာ္လည္း အိမ္ထဲမ လူသံလိုလို ဘာလိုလိုၾကားရသည်။
သူသည် ကုလီတစ္ဦးထမ်းလာသည့် အထုိ်ကို ေျဖကာ အထဲမ
ခမာသေစ်ိမ်းစာအုပ်ုိ့ခ်ပ္ကို ယူလိုက်သည်။
ထိုအခ်ိန်ာပင် အိမ္ထဲမ အသံတစ်သံ ၾကားရျပန်၏။
သူသည်အန်ုင့် ကုလီမ်ားအား လက်ျပ၍ တိတ်တိတ်ေနၾကရန်
လွမ်းဟန့်ၿပီး နားစြင့်ေနသည်။
နံရံတစ်ဖက်ြင် ေလ့ကားတစ်ခု ကပ္၍ ေထာင်းသည်ကို ေတြ့ရ၏။
ေဂ်ေကာ့သည်ထိုေလ့ကားအတုင်း အေပၚသို့တ်ကြွားသည်။
သူသည် အေပၚဘက်၌ ဖံုးထားေသာေကာက်ုိးမ်ားကို ဖယ်၍ ေအာက်ာကို
ေျမတုိက်နန်းအား ံု့ၾကည့်သည်။
သူသည် ေအာက်ာက်၌ တ်ာတ်ာတ်ာတ် ထုင်ေနၾကေသာ
တ၇ာ်းအားၾကည့်ာ မ်ားစြာအံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။
လယ်သမ်ားအမ်ားစုသည် သူတို့၏ ျမည္းမ်ားုိင့်ၾကက်၊ ငွက်၊ ဝက် စေသာ

တိရစ္ဆာန်မြားနှင့်အတူ ထိုင်နေရာမှ သူ၏အား ပေမှာဖက်ညှပ်နေပုံကသည်။
သူတို၏မိုးမြားသည် ဖြစ်ရာဒေသရာဇဝင်ဖြစ်ကာ သူတို၏မိုးသည်
ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းကြီးမျိုးဆင်းကိုပေါ်ပေါက်စေလိမ့်သည်။
ပေဂံကသည် ပေလွင်ကားအတိုင်း ကပ်ကယာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး
အိမ်ရှေ့သို့လှည်းကြားကာ တံခါးမဆက်အား လက်နှင့်ပေခါက်သည်။
“မစောတာ စိတ်ဆာအုံ၊ အခုတံခါးပေါက်နေတာ ခရစ္စာန် ဘုန်းဆက်း ကပါ၊
ခင်ဗျားက လာတာလေ”ဟု ပြောသည်။
“အခုဆိုလုံးဝခံပြီမှ ရှိပေါ့ပါဗျာ။
ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ပါဘူး။
ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသမီး လန်-ကုတို့အတြက်သာမဆောက်မှုန်းစာ စာအုပ်တြ
လာပို့တာပါ”ပေဂံကသည် အတြင်းဘက် စကားတိုးတုန်းပြောသံ
ၾကားနေရသည်ဟု ထင်သည်။
သို့သော်လည်း သူ ပြောခဲ့သည့် စကားကို ပြန်ပြောဖွယ် မၾကားရ။
သူသည် နောက်ဘက် ပြောတစ်ခွန်းမှဆုတ်ကွာ ထပ်၍ ပေခေါ်သွားသည်။
သူ့အသံသည် ပေစာပေစာကထက် ပို၍ ကယ်သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင် ဝိုင်ယာပေသည့် တခွက် ၾကားလိုက်ရ၏။
သူ့ခါင်းနားမှ ကပ်၍ဖြတ်သွားသည့် ကြည်နှစ်ဖွယ်တာင့်။
သူ့အသံတစ်ဖက်သို့ အေပြားအလင်းဟ ပေရာက်သွားသော လိအနှည်
ပေဂံကအား ဆြဲ၍အမ်းထာင်သို့ ပေခေါ်သွားသည်။
ကွလီးဝိုးစပေယာက်သည်လည်း သူတို့ပေနောက်
အေပြားအလင်းလိုက်သွားၾကသည်။
ပေနောက်ဆုပ် ပေသနားစိမ်း မၾကားဖေသာလည်း တံခါးမ်ားကိုပေတော့ပိတ်ထားဆဲ။
“ကၽြန်ုပ်တော်တို့ သြားၾကရင် ကောင်းမယ် ကိမူ-၌”ဟု လိအန်က
ပြောသည်။
“သည်လူပေတြတအား ပေၾကာက်ပေနၾကစပီ”ပေဂံကသည်
လူသားမ်ားနှင့် တိရစာပဂ်မ်ားအား ကြယ်ပေပးထားသည့်
ရှင်ဘုရင်မ်ားအားစိုက်ကည့်ပေနမိသည်။
ထို့နောက် သူသည် ပေခါင်းတခွက် ညိတ်ကာ ရောထဲမှပြန်ထြားပေနသည့်
လိအန်နှင့် ကွလီမ်ား ပေနောက်သို့ လိုက်သည်။
သူတို့ထြားပပီးမၾကာမတင်မှာပင် ပေဂံကသည် ပေနောက်သို့ ပြန်လည်ကာ
အိမ်ထဲသို့ ပေမ်ာက်ည့်သည်။
အိမ်ထဲမှဘာသံမှ မၾကားရ။
လူရပ်ပြီးပြန်လည်သွားမှုရှိ။
သူတို့လူစု ခရီးတစ်ခွင်နှစ်ခု အရောက်တွင် ပေနောက်က စူးစူးရှရှ
ပေအာ်သံတစ်ဖက်ကားလိုက်သဖြင့် ပေဂံကာ လှည့်ၾကည့်သည်။
သူတို့ဘက်သို့ အေပြားအလင်း လာပေနသည့် လန်-ကု၏ ပေသးသြယ်ပြီး
ပိပိုလင်ဟ။
လန်-ကုသည် သမဆောက်မှုးစာသစ် စာအုပ်ဆီးကိုရင်ခွင်နှင့်အတူ
ပေပြေးလာပေနခင်း ဖြစ်၏။
အနီးသို့ ပေရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာအုပ်ကိုပေဂံကာလထဲသို့
ထိုးထည့်သည်။
“သည်စာအုပ်ကို ယူသြားပါ ကိမူ-၌”ဟု ငိုရှိုးကြီးနှင့် ပေပြောသည်။
“ပပြေးတော့ ကၽြန်ုပ်တို့ရောက်ို ပေနောက်ဆုပ် မလာခဲ့ပါနဲ့ဆိုတော့”“ဘာပြောလို့လဲ”ဟု
ပေဂံကာက မိန်းကေလး၏ ပခံုးကိုဖက်၍

တ၇တ္ဆက္ကားျဖင့္ေအးေအးသာသာ ေမးသည္။
“ပံုဝတၳဳေတြကို မင္း သေဘာက်လိမ့္မယ္လို႔ ငါက ထင္တာ”“လူဆုိးနီေတြ ေရာက္လာၾကတယ္။
ကၽြန္မတို႔ရဲ့ အစားအစာေတြ သူတို႔ လုယူသြားၾကၿပီ။
ကၽြန္မတို႔ကို ေစာင့္ေပးေနၾကတဲ့ စစ္သားေတြကိုလည္း သတ္သြားၾကတယ္။
သူတို႔ကေျပာသြားတယ္။
ေနာက္ထပ္ လူဆိုးနီေတြ အမ်ားႀကီး ထပ္လာၾကဦးမယ္ဆဲ့”“သူတို႔က သည္အုပ္ထဲ မဖတ္နဲ႔လို႔ မင့္ကုိ ေျပာသြားသလား”“သူတုိ႔က ကၽြန္မတို႔ကို သတ္ေပးသြားတယ္ ကိမ္ရ-၌၊ ကိုမင္ဒန္ စစ္သားေတြကိုသြားမေျပာရဘူး”တဲ့။
“ႏုိင္ငံျခားသား သာသနာျပဳေတြ ရြာကိုလာရင္လည္း ဘာမွ သြားမေျပာရဘူး။
သူတုိ့အားလံုးဟာ သူလိုေတြ”တဲ့။
လန္-ကိုသည္ မ်က္ရွင္းအစံုတြင္ ျပည့္ေနေသာ မ်က္ရည္မ်ား ပါးျပင့္ထက္ေပၚထြက္က်မလာေအာင္ ခ်ဳပ္တည္းေနသည္။
“သူတို႔က ေျပာသြားတယ္။
ႏုိင္ငံျခားသား သာသနာျပဳေတြနဲ႔ စကားေျပာတဲ့လူကိုျပင္းျပင္းထန္ထန္ အေရးယူမယ္ဆဲ့။
သူတို့ ေပးသြားတဲ့ အမိန္႔က ‘ႏုိင္ငံျခားသား အားလံုးကိုသတ္ဖ်က္။
ႏုိင္ငံျခားသားအားလံုးကို သတ္ဖ်က်’တဲ့” တ၇တ္ေလးသည္ ကြန္ျမဴနစ္တ္ေပးသြားသည့္ အမိန္႔ ‘ရွာ ယမ္ ကုအီ ဇူ’ဟုေသာ စကားကို အသက္မေပါင္းမ်ားစြာ ေရရြတ္ေနသည္။
ထို႔နာက္ တ၇တ္ခကေလးသည္ ေဂ်ာက္လက္တြင္းမွ ၇ုန္းထြက္ကာ လာလမ္းအတုိင္းျပန္ေျပးသြားသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ရြာတက္သုိ႔ ေျပးသြားေနေသာ မိန္းကေလးအား ေမွ်ာ္ကည့္ေနသည္။
ကြန္ျမဴနစ္တ္၏ အမိန္႔သည္ သူ႔ခါင္းထဲတြင္ ပဲ့တင္ထပ္ေနသည္။
“ရွာ ယမ္ ကုအီ ဇူ ရွာ ယမ္ ကုအီ ဇူ”၇တ္ရက္ အမြဲတင္ ဖီလစ္ပိုင္ဒုိင့္ သမီးငယ္တုိ႔သာ ကၽြန္ခဲ့သည္ဟု သတ္မွတ္သည္။
သူတို႔ႏွစ္ေယာက္သည္ သာသနာျပဳစခန္းမွာ အေစာင့္အေရာက္ ဟူ၍ မရွိ။
သူသည္ လိအန္ႏွင့္လူလိမ္းအား လွမ္းယမ္းျပသည္။
“လာၾက ခင္ေတးကို အျမန္ ျပန္ခ်ျဖစ္မယ္”

၂ေဂေါကာသည် ျမင့္မားလွသည့္ ရုးံ၂နံ့ရံမွ ဂိတ္ဆံခါးကို ဖြင့္၍ ခ်င္ေတး
သာသနာျပဳစခန္းဝင္း အတြင္းသို႔ ဝင္လာသည္။
ညေနေစာင္းၿပီျဖစ္၍ ေနေရာင္ျခည္သည္ တျဖည္းျဖည္းခ်င္းအေရာင္
ေဖ်ာ့လာေနၿပီ။
ဝင္းအတြင္း ေရာက္သည့္ အခ်ိန္တြင္ သူပထမဆံုးသတိထားလိုက္မိသည္မွာ
လိအန္ဂါမိန္းမ ေနလွန္းထားသည့္ အနီေရာင္ ဂ႑တ္ေကာင္း
တြဲမ်ားျဖစ္ဂါ။
ေမွးမွိန္ပ်ိဳလာေနေသာ ေနေရာင္ျခည္ ေအာက္တြင္
ုံးေခ်းေရာင္စံုရိမ်ားေပၚ၌ တင္ျခလွန္းထားသည့္
ဂ႑တ္ေကာင္းမ်ားသည္ ၾကက္ေသြးေရာင္ ေပါက္ေနသည္။
ထိုအေရာင္မ်ားကိုျမင္ရသည့္အခါ ဆန္ဆုိင္ေ၌ပ်ဴ ပက္လက္၊ ေမွာက္ခံု
ေသေနၾကေသာ စစ္သားမ်ားအားျပန္ျမင္လာသည္။
ထို၎နာက္ သူသည္ အျပင္ဘက္ ုံးွစ္ထပ္ အေဆာက္အံုထဲ၌
ဘုရားဝတ္ျပဳခန္းအေပၚဘက္ရွ သမၼာက်မ္းစာသင္ေက်ာင္းငယ္ကေလးကို
လွမ္းၾကည့္မိသည္။
အခန္းထဲတြင္စာပြဲမ်ားးွင့္ ကုလားထုိင္မ်ား ရွိဂါ။
ဤက်ာင္းငယ္မွာ ဖိလစၥတိ တည္ေထာင္ခဲ့ေသာေက်ာင္းငယ္ျဖစ္သည္။
သူသည္ ဝင္းအတြင္း၌ အလြန္အမင္း တိတ္ဆိတ္ၿငိမ္သက္ေနသည္ကိုအထူး
သတိထားမိလာေလသည္။
သူ ေတာင္ေပၚရြာထဲသို႔ ဝင္ေရာက္ခဲ့စဥ္က သူ၏အား ဆီးႀကိဳခဲ့သည့္
တိတ္ဆိတ္ၿငိမ္သက္မႈကို ခက်ဥ္းသတ္ရလိုက္သည္။
သူသည္ ရင္ထဲ၌ ထိတ္ခနဲျဖစ္ကာ စိုးရိမ္စိတ္ဝင္သြားသည္။
လအန္ုံင့္ ကုလိုံးွစ္ေယာက္ ဝင္လာုံင့္ အျပင္ဂိတ္ခါးကို
ဖြင့္ထားခဲ့ၿပီးအတြင္းဘက္ ၿခံဝင္းထဲသို႔ ဝင္ရာ ‘လမင္းဂိတ္ခါး’ဆိုသို႔
အေျပးအလႊားလာခဲ့သည္။
အတြင္းဘက္တြင္ အိမ္ေဟာင္းတစ္လံုးရွိရာ ထိုအိမ္ေဟာင္းမွာ တစ္ခ်ိန္က
ခ်င္ေတးမလုခမ္းသာ ေျမပုဝင္ရတ္စဥ္ကပုဝင္ဆုိင္ေသာ အိမ္ျဖစ္၍
ယခုအခါတြင္ အဂၤလိပ္-တ႑တ္ သာသနာျပဳစခန္းအျဖစ္
အသြင္းေျပာင္းကာ အသံုးျပဳလ်က္ရွိဂါ။
အိမ္ဂါ အျမင္ကယ္ဖန္းေသာ ခန္းမမ်ားးွင့္ျပတင္းေပါက္မ်ားသည္
သံုးေရာင္ျခယ္ ဒီဇုိင္းမ်ားျဖင့္ လွလွပပ တန္ဆာဆင္ထားေလသည္။
အိမ္အတြင္းဘက္သို႔ ဝင္ရာ တံခါးမဆက္မ်ားမွာ ကၽြန္းသစ္မ်ားျဖင့္
ဖြဲ႔ထားျခင္းျဖစ္၍ စနစ္တက်သုတ္ထားသည့္ ေပါလစ္ေရာင္သည္
ေျပာင္လက္ေနသည္။
တံခါးတြန္းဖြင့္ၿပီး ဝင္လာေသာေဂေါကာသည္ အလယ္ခန္းမဆက်ီးထဲ၌
ဟာလာဟင္းလင္း ျဖစ္ေနသည္ကို ေတြ႔ျမင္ရဂါ။
တ႑တ္း်ားရာ ပရိေဘာဂပစၥည္းမ်ားမွာ ထံုးစံအတုိင္း ေလးလံၿပီး
မည္းနက္ေသာ သစ္သားမ်ားျဖင့္ျပဳလုပ္ထားျခင္းျဖစ္သည္။
ေအာက္ထပ္ အခန္းမ်ားထဲတြင္ လိအန္ဂါ မိန္းမကိုေရာ
အျခားအိမ္ေစမ်ားကိုပါ မေတြ႔ရ။
မွန္အိမ္မ်ားကိုလည္း မထြန္းၾကေသး။
အေပၚထပ္ အခန္းမ်ားဆီမွလည္း ဘာသံမွ မၾကားရ၊အားလံုး
တိတ္ဆိတ္ေနသည္။
ေဂေါကာ့သည္ အေမွာင္ရိပ္မ်ား က်ဆင္းေနေသာ ေလွကားမွ

ုန့်ဝတ္ထုစီစဉ်ေက်ာ်ခ်ဲ့ေပးတယ်။
ဇာတ်ခင်းေထာင်ေလး အပြင်မှာထားေသာ ကေလးပုခက်ေဘးရှိ
ထုင်ခုံတွဲထုင်ေနေသာ ဖိလစ်တီသည် အသံၾကားလုိက်သျဖင့် သူ၏အား
လည်ပတ်ကည့်သည်။
သူမ၏မိက်ုန့်ဘသည် ျဖဴဖွပ်ျဖဴေရာ်ျဖင့်ကိုဇ၏။
ေဂ်ကာ့အား ၾကည့်လုိက်သည့် မိက်ုန့်ဝထားသည်ကိုတွန့်တၾကား။
သူမသည် လက်ျာ့ိုးျဖင့် သူမ၏ ုန့်ဝတ်မှုိးကိုေတ့်ကာ
အသံမထြကဖြ်ဆီးဟန့်သည်။
ဖိလစ်တီအား ျမင်ုိက်သျဖင့် စိတ်ထက်သာရာ ရသြားေသာ
ေဂ်ကာ့သည်ခ်ာကိုသိ၏ ေျခကိုဖြ၍ ေလွ်ာသြားၿပီး အထဲသို၏
ေခ်ာင်းၾကည့်သည်။
အိပ်ေပ်ာ်ေနရာေသာသမီးငယ် ုိ၏ခိုကေလး၏မ်က်ုန့်ဝသည်
ေအးခ်မ်းလွပါတိ်ျခင်း။
လွပ် ုန့်ုးညံ့လွေသာဆံစကေလးမ်ားသည် ဦးေခါင်းထိပ်တြင်
ထုိးထြက်ေနၾကသည်။
လက်ဆုပ်ေသးေသးေလးတစ်ဖက်သည် သူ၏ပါးခ်ိဳ့ကပ်လ်က်။
ဖိလစ်တီသည် ကေလးပုခက်ကား အသာအယာေလးလွှဲေပးေနရာမွ
ရပ်လုိက်ၿပီး စိတ်လက်ေပါ့ပါးသြားဟန့်ျဖင့် သက်ျပင်းခ်လိုက်သည်။
“သမီးေလးက အခုမွ အိပ်သြားတာ” ဖိလစ်တီက ုန့်ဝစ်ကားေလသံျဖင့်
တုိးတုိးေလးေျပာလိုက်ေသာ်လည်း သူ၏အသံတြင် ေသာကေငြ၏
ထင်ဟပ်ေနသည်။
“ဒီေန၏ စမ်ိဳ့ထဲမွာစစ္ဆားေတြနဲ၏ ျပည့်ေနတာပဲ။
အမ်ားႀကီးပဲ”“အစုိးရတပ်က စစ္ဆားေတြလား”ဟု ေဂ်ကာ့က ေမးသည်။
ဖိလစ်တီက ေခါင်းညိတ်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ သူတို၏ပဲ”“စခ်ထမွာ ေက်ာင်း စာသင်ခုံေတြ ျပန့်ႀကဲေနတာ
သူတို၏ လုပ်သြားတာလား”“ဟုတ်တယ်၊ သူတို၏ သည္ၾကက် အေစာႀကီး
ေရာက်လာၾကတယ်။
ေနရာတုိင်းမွာ သူတို၏လိုခ်င်တဲ့ အေဆာက်အအုံေတြ ပစၥည်းေတြ
သိမ်းတယ်။
ေက်ာင်းကိုလည်း ဖိလစ်တီဆီလာၿပီးသံုးခြင့် မေတာင်းၾကဘူး။
ဇြတ်တ်ိုးၿပီး ေက်ာင်းထဲက စာသင်ခုံေတြနဲ၏ စားပြဲေတြကို
အျပင်ထြက်ေခ်ွာင့်ပစ်ကုန်တယ်။
ၿပီးေတာ့ ေက်ာင်းကို စစ္တန်းလ်ား လုပ်ၾကတာပဲ။
ဆူလိုက် ညံလုိက်ၾကတာပြက်ေလာက်ိုက်ေနၾကတာပဲ။
ေအဘီေဂးလ်ဆုိရင် တစ္ေန၏လံုးနီးပါး ငိုေနတာ”“အခု တပ်ေတြ
ဘယ်ေရာက်ကုန်လဲ”“ဒီေန၏ မြန်းလဲုပ်ိင်းမွာ ၿမိဳ့အျပင်ဘက်
ေတာင်ကုန်းဆီက ခရမန့်သ်ၾကားရတယ်။
သူတို၏အားလံုး ပစၥည်းေတြ ထုပ်ပိုးၿပီး ေနာက် နာရီဝက်ေလာလည်း
ၾကာေရာ သူတို၏မရှိၾကေတာ့ဘူး။
သူတို၎နာက္ၿမိဳ့ကာကြယ်ေရးတပ်ေတြ လိုက်သြားၾကတယ်”“ဒါဆိုရင်
ခင်ေတးၿမိဳ့ကို ကာကြယ်မယ့်ုိ အေစာင့်အၾကပ်
လံုးဝမရှိေတာ့ဘူးလား”“ဟုတ်ဲ့ုရတယ်။
စစ္ဆားေတြ ဘယ်သြားတယ်ဆိုတာ ခ်ိဳ့ မထင်တ္ဖူးလား”“ဟင့်ုင်း
မေျာတတ္ဘူး”“ကိုယ် ခ၇ုိင်တရားသူႀကီးနဲ၏ သြားေတြ၏ၿပီး

ဘာေတြျဖစ္ေနလဲဆိုတာ စံုစမ္းၾကည့္ရဦးမယ္”ေဂ်ာက္ကသည္
အခန္းထဲမွ ထြက္သြားရန္ ဟန္ျပင္သည္။
ဖိလစ္ဒီတိက သူ႔လက္အားလပ္မွန္းသိေထားသည္။
“အစုိးရ စစ္တပ္ေတြလားလို႔ ေစာေစာက ခင္ ေမးတာ ဘာျပဳလို႔လဲ၊
အစိုးရတပ္ဟု လြဲၿပီး တျခားဘာတပ္ေတြ
ျဖစ္ခဲ့ရင္ေသးလို႔လဲ”ေဂ်ာက္ကသည္ ေသာကရိပ္ လႊမ္းေနသည့္
ဖိလစ္ဒီတို မ်က္ႏွာကိုၾကည့္ရင္းသနားၾကင္နာစိတ္ ဝင္လာသည္။
ဖိလစ္ဒီတီသည္ ယခင္ကိုင္ထင္ မတူ။
ကေလးအေမျဖစ္လာပါၿပီဆိုကတည္းက အအိပ္ပ်က္ အစားပ်က္ ျဖစ္ကာ ပိန္ပိန္သြားလို့
ျဖစ္ရွာခဲ့ရ၏။
အတိတ္ကိုျပန္၍ သတိရလာသည့္အခါ ခ်စ္ဆာၿမိဳ့ရွိ ဗဟိုတပ္ဌာယ်ာ၌ အတြင္း၌
ျပဳလုပ္ခဲ့သည့္ဂုဏ္လာလက္ထပ္ပြဲကို သတိရလာသည္။
ထိုစဥ္က ဖိလစ္ဒီတီသည္ အျဖဴေရာင္ တဂြမ္းစ အက်ႌႏွင့္ ဂါဝန္မ်ား ဝတ္ထားသည္။
ဦးေခါင္းတြင္ သရဖူလွလွကေလး ေဆာင္းထားၿပီး ပဝါလွလွကေလး
စံုခံထားသည္။
ရွက္စိတ္ဝင္ေနေသာ မ်က္ဝန္းအစံုသည္ ဂုတ္တရက္ ခ်က္ခ်င္း ေဂ်ာက္၏
မ်က္လုံးမ်ားအား ရင္ဆုိင္၌။
ေနာက္ဆုံး ရင္ဆုိင္ခဲ့၍ ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ ခ်က္ခ်င္းပင္
မ်က္ဝန္းအေရာင္သည္ကလြင္ခင္းလက္ဟာ တဖ်ပ္ဖ်ပ္ ေတာက္လာသည္။
ထိုအခါက်ျပန္ေတာ့လည္း လူလိုက္ပါသည့္ မ်က္ဝန္းမ်ား။
ထိုစဥ္က သူတို႔၏ ေႏြဦးေပါက္ မဂၤလာဦးခရီးသည္
ေတာင္ေပၚစခန္းတစ္ခုဆြဲေနထုိင္ခဲ့ၾကရသည္။
ႏွစ္ဦးသား ထင္းဂ်ဳပင္ကိမ်ားၾကား ေလွ်ာက္သြားျခင္း၊
တေဝါေဝါစီးဆင္းေနၾကသည့္ ေရတံခြန္ငယ္အား ၾကည့္ရႈျခင္း၊
သူတုိ့ႏွစ္ဦး၏ ဘဝေရွ့ေရးကိုေတြးေတာတုိင္ပင္ျခင္း
စသည္မ်ားျဖင့္သာ အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ၾကရ၏။
အလြန္ဂုဏ္ယူစိုင္းစိုင္း ၾကာမ်ားတမ်ားသည့္တိုင္ေတးနယ္ေျမေဒသ
တစ္ဝိုက္၌ ခရစ္ေတာ္၏ တရားဓမၼမ်ားကို ေဟာေျပာရမည့္
အလုပ္သည္ကယ္တမ္း လက္ေတြ႔ ေဆာင္ရြက္ရသည့္အခါ သိပ္ၿပီး
လြယ္ကူေခ်ာေမြ႔ဖြယ္ရာ မရွိ။
အမွန္ေတာ့ ဤဘက္ေဒသတြင္ လူေတြသာလွ်င္ ၾကမ္းတမ္းသည္
မဟုတ္။
နယ္ေျမေဒသကလည္း ၾကမ္းတမ္းလြန္းလွ၏။
ထိုေနရာမ်ိဳး၌ ေတြ႔ဆံုရမည့္ အခက္အခဲမ်ားအားဖိလစီတီ မည္သုိ့
ရင္ဆုိင္လိမ့္မည္နည္း။
သူ့ႏွင့္ လက္ထပ္ၿပီး ရင္ဆုိင္ခဲ့ရုံသည့္ အဘြားမေမြးျမဴးခဲ့ဖူးေလာ။
ဤအရပ္ ဤေဒသသည္ ၿမိဳ့ျပႏွင့္ အလြန္ ခရီးကြာေဝးဏ္။
ေဘးအႏၱရာယ္ေပါင္းစံုရွိဏ္။
လမ္းေကာင္းေကာင္း မရွိ။
ေဆးဝုံ မရွိ။
ဆရာဝန္ မရွိ။
ဆက္သြယ္ေရးေကာင္းေကာင္း မရွိ။
သို့ေသာ္လည္း ဖိလစ္ဒီတီသည္ ေၾကာက္လန္႔သည့္ စကားကို
လံုးဝမေျပာ။

သမီးငယ္ေကလားအား ေမြးဖြားရာ၌ ခ်ိန္ရာ သာသနာျပဳ ေဆး႐ုံအထိ
သြား၍ မီးဖြားျခင္း ျဖစ္၏။
ေဆး႐ုံမွ ဆင္းလာသည့္အခါတြင္လည္း သူမသည္ စိတ္အားငယ္သည့္
လကၡဏာကို မျပ။
သို႔တေစလည္း စုိးရိမ္ေသာကမ်ားေနသည့္ အရိပ္အေငြ႕မ်ားကေတာ့
မ်က္ႏွာတြင္ အထင္သားေပၚေနသည္။
တကယ္ပင္ေတာ့လည္း ႐ုတ္တရက္ အစုိးရစစ္တပ္မ်ား ၿမိဳ႕ထဲ ဝင္လာၿပီး
တစ္ခဏမွ်တပြဲခဲ့ျခင္းသည္ စုိးရိမ္စရာ အေျခအေနျဖစ္၏။
ထိုအေျခအေနႏွင့္ဆက္စပ္၍ ရယ္ႏုိင္သည့္အျခား အေျခအေနမ်ားႏွင့္
မိမိျမင္ခဲ့၊ ၾကားခဲ့ရသည္မ်ားကို ဖိလစ္ပိုတိအား လံုးဝ မေျပာဘဲေန၍ေတာ့
မျဖစ္။
ထိုက္သင့္သေလာက္ေတာ့ ေျပာျပရေပလိမ့္မည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစေျပာသင့္သေလာက္ကိုသာ ေရြးခ်ယ္၍ ေျပာလွ်င္
အဆင္ေျပလိမ့္မည္ဟု သူထင္သည္။
“ကုိယ္တို႔ အျပန္လမ္းမွာ ကုိယ္တို႔ ေရွ႕တည့္တည့္
ေတာင္ကားလြင့္ျပင္ထဲကေသနတ္သံေတြ ၾကားခဲ့ရတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကေျပာသည္။
“သည္ကနဲ႔ဆိုရင္ မုိင္ႏွစ္ဆယ္၊ႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္ေလာက္ ေဝးမယ္။
ဆန္ေတြ ဝင္လုသြားတာခံထားရတဲ့ ရြာတစ္ရြာကိုလည္းေရာက္ခဲ့တယ္။
ရြာသားေတြကေတာ့ သူတို႔ဆန္ေတြကို လုတဲ့သူေတြဟာ
လူဆုိးနဲ႔ေတြလို႔ထင္ၾကတယ္။
အဲဒီ သတင္းေတြကို သူ ၾကားသလား၊ မၾကားဘူးလားဆိုတာ
သူ႔ဆီသြားၿပီးေမးၾကည့္ခ်ိန္မွ ေကာင္းမယ္”ဖိလစ္ပိတိက
သူ႔မ်က္ႏွာအား ထိတ္လန္႔တၾကား ၾကည့္ေနသည္။
“ကို ဆိုလ္ေတာကဆန္လုတ္တဲ့ လူေတြဟာ ကြန္ျမဴနစ္ေတြပါ့ဗ်ာ။
သူတို႔ ဒီတက္ကို ေရာက္ခ်င္ေရာက္လာႏုိင္ၾကလား”“ေရာက္လာႏုိင္တယ္”ဟု
ေဂ်ာက္ကေျဖကာ သူ႔လက္တစ္ဖက္ကို ဖိလစ္ပိတိ၏
ပခံုးေပၚလွမ္းတင္ထားသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ သူတို႔လူစုဟာ သိပ္မ်ားမယ္လို႔ေတာ့ မထင္ပါဘူး။
အႏွစ္ရာယ္ျဖစ္ဖို႔ေတာ့ နည္းပါလိမ့္မယ္။
ဂုိယ္တို႔အတြက္ စစ္တပ္ အေစာင့္ေအာင္ေတာ့ စီစဥ္ေပးျဖစ္မယ္။
ဒီျပန္ေတြ မေအးမခ်င္းေတာ့ ဗဟုိစခန္းမွာ သြားေနၾကတာေပါ့။
စိတ္ပူစရာေတာ့ မရွိပါဘူး”ေဂ်ာက္ကသည္ ဖိလစ္ပိတိ၏ ေခ်ာင္ပြတ္
ဒူးႏွစ္ဖက္ကုိေထာက္၍ ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
ဖိလစ္ပိတိ၏ပါးကို သူ႔လက္ဝါးျဖင့္ အသာအယာ အုပ္ကိုင္ထားသည္။
ထုိ႔ေနာက္ သူသည္ ခ်င္းတားၿမိဳ႕၏ၿမိဳ႕လယ္လမ္းမေပၚ ေရာက္လာၿပီး
‘ယာမင္း’ဆီသို႔ ထြက္လာသည္။
‘ယာမင္း’မွာခ႐ုိင္တရားသူႀကီး၏ ႐ုံးတည္ရာ ေနအိမ္ျဖစ္ေလသည္။

၃“ကိုဟွာ စာေပလည္ပါး ေကာင္းေကာင္း သင္ခြင့္ရခဲ့တဲ့ လူပါ။
ရာထူးက်ေတာ့လည္း အလြန္နိမ့္တဲ့ ရာထူးပါ၊ ဘုန္းေတာ္ႀကီး ကိ။
ဒါေပမဲ့လို႔ အခု ေလာေလာဆယ္ဆုိးနိေတြအေနနဲ႔ ခ်င္ေတးကို
အႏုိင္ရယူျပီးုိင္တဲ့ အေနအထား မရွိေသးဘူးဆိုတာ ကိုဟာမခ်ိုင့္ပါတယ္။
ကိုပ္ သိထားရေသးလာတ္ဆုိရင္ ကိုတို႔ရဲ႕ ေခ်းၿမဳိ႕ေဟာင္းရဲ့ လိ
သိုးရာအတြင္းမွာ ကြန္ျမန္စစ္သား မ်ားမ်ားစားစား မရွိဘူးဆိုတာ ယံုပါ”[*[*Li
လ တ႐ုတ္ဘာသာစကား၊ ခရီးအကြာအေဝးကို ေျပာျခင္း (တစ္ခုိင္ဇ
သံုးပံုတစ္ပံုရွိသည္။
)] ခ႐ုိင္ရာသူႀကီး ယာအုိဇ၊ ပါးေရနားေရမ်ားတြန္႔ကာ
ဂုိး႕ေတြနၿပီျဖစ္ေသာ မ်က္ႏွာတြင္သဥ္ေက်းဖြယ္ရာသည့္ အၿပံဳးရိပ္
ထင္ဟပ္လာသည္။
“ခင္ဗ်ား စိတ္ဖုိေနတာကို ကိုပ္ သိပါတယ္ဗ်ာ။ေတာ္ႀကီး ကိ။
တကယ္လို႔ လြန္ခဲ့တဲ့ နာရီအနည္းငယ္ အတြင္းကသာ
ေၾကြးနန္းေရာက္ထားရင္ ကိုယ္လည္း ခင္ဗ်ားနဲ႔အတူ စိတ္ဖုိေနမိမွာ
ေသခ်ာပါတယ္”တရားသူႀကီးသည္ သစ္သားညႇပ္ကေလးကိုယူကာ
ေက်ာက္စိမ္းအုိး တစ္လံုးထဲမွမည္းနက္ေနေသာ ေဆးရြက္ႀကီး
အနည္းငယ္ကို ညႇပ္၍ ေၾကးဝါနွိပ္ခြက္ေပၚကြထည္
ေပါင္းစထားသည့္ေဆးတံအုိးထဲသို႔ ထည့္ေနသည္။
“ဒါဆိုရင္ အစိုးရစစ္သားေတြ ရာနဲ႔ခ်ီၿပီး ၿမိဳ႕ထဲမွာ တစ္ေန႔လံုး ခ်ထားတာ
ဘာေၾကာင့္လဲ ေမးပုိင္ခြင့္ ရွိမလား”ဟု တရားသူႀကီးဇ
စားပြဲေခ်ာကုလားထုိင္ခုံ ထုိင္ေနေသာ ေဂ်ာက္ကတ္ပတ္စကားျဖင့္
ေမးသည္။
“ဂ်ာနရယ္ လီဆီမို ခ်န္ေက-ရွိတဲ့သူ လူဆုိးမ်ား
သူတုိ့သင္းလင္းေရးစစ္ဆင္ေတြဟာလံုးဝအာင္ျမင္လုိ နီးေနပါၿပီ။
ကအခ်ိန္ နယ္ခ်ဲ့က လူဆုိးေတြရဲ့ အခုိင္မာဆံုးဆိုတဲ့ ခံတပ္ေတာင္ကိုသြားၿပီး
မေသတဲ့ ကန္ခ်ခဲ့တဲ့ လူဆုိးနဲေတြလည္း ခ်င္ေတးဘက္
ထြက္ေျပးကုန္ၾကၿပီ။
အခု ထပ္ၿပီး ရထားတဲ့ သတင္းအရဆိုရင္ သည္ၿမိဳ႕ရဲ့အေရွ့ဘက္
မုိင္အနည္းငယ္ကြာေလာက္က နယ္ေျမထဲမွာ ေၾကာလ်ွန္႔ၿပီး
ထြက္ေျပးလာတဲ့ စစ္ေဘး ဒုကၡသည္ေတြဟာအခုဆိုရင္ အေရအတြက္
အေတာ္မ်ားမ်ား ေလ်ာ့သြားၿပီလို႔ သိရတယ္။
ဒီေန႔ ခ်င္ေတးမွာတပ္စြဲထားတဲ့ စစ္သားေတြကို ဆက္ၿပီး ခိတက္ဖို႔
အမိန္ေပးလုိတာ တျခားေၾကာင့္မဟုတ္ဘူး။
လူဆုိးနဲ အတြင္းအက်ပ္နေတြကို အျပတ္
ေခမၼန္းဖို႔ပဲ”တရားသူႀကီးသည္ ယာမင္း ေနာက္ဘက္ရွိ သူ႔
ဘုရားခန္းထဲမွ ေရနံဆီ မီးအိမ္အားမီးညႇိလုိက္သည္။
မီးေရာင္ေအာက္တြင္ ပံုတူ နတ္ဘုရား ပန္းခ်ီကားမ်ားေပၚလာသည္။
ပန္းခ်ီကားတစ္ခ်ပ္ခင္းစီဇ ေအာက္ရွိ ခြက္ခ်ာထဲတြင္ အေမႊးတုိင္မ်ား
ထြန္းညႇိလုိက္ၾကဇ။
ထုိ႔နာက္ သူသည္မ်က္လံုးမ်ားကို စံုမွိတ္ကာ ေဆးတံကို ဖြာလ်က္ ရွိေလသည္။
“တရားသူႀကီး ယာအုိကို ကၽြန္ေတာ္ အခုေျပာျပမယ့္ သတင္းဟာ
တရားသူႀကီးမင္းရဲ့သားသတင္း ျဖစ္ခ်င္လည္းျဖစ္ခ်ာပါ”ဟု ေဂ်ာက္ကေ
ျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့လည္း ခ်င္ေတးၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားေတြရဲ့ အက်ိဳးကို ၾကည့္ၿပီး

ကၽြန္ေတာ္ ထပ္ေျပာပါမွ ျဖစ္မယ္လို႔ ထင္ပါတယ္။
ဒီကန္႔လန္႔ေျခာက္ယွက္ေလာက္ ေဝးတဲ့ ရြာတစ္ရြာကို
ဒီေန႔မြန္းလြဲပုိင္းက လူဆိုးေတြ ဝင္တိုက္ခဲ့ပါးလုယက္သြားပါတယ္။
ခါးျပေတြ လုယက္သြားၿပီး မၾကာခင္မွာ ကၽြန္ေတာ္ ရြာကို
ေရာက္သြားတယ္။
ရြာထဲကဆန္ေတြကို လုယက္သြားတာ ေတြ႔ခဲ့ရတယ္။
ဆန္ရွိေဒါင္ ေစာင့္ေနတဲ့ အစုိးရတပ္သားေတြကိုလည္း
သတ္သြားၾကပါတယ္။
ရြာသားေတြျပာတာက ရြာထဲ ဝင္ဖုိက္ၿပီးသတ္ျဖတ္ လုယက္သြားတဲ့ အုပ္စုဟာ
လူဆုိးနီေတြတဲ့”တရားသူႀကီးသည္ သူ႔ဆီးတံအား အဖြာ မပ်က္၊
သူ႔မ်က္ႏွာထက္မွ အၿပံဳးသည္ ဥသားပံုမရ။
မွန္သမွ်မ်ဳိးေရာင္ ေအာက္တြင္ ျမင္ေနရသည့္ သူ႔အမူအရာသည္
ေအးတိေအးစက္ ဝုိင္ထြက္၏။
သူ ခ်င္ေတးကို ေရာက္တတ္သည္းက ဤတရားသူႀကီးႏွင့္
အႀကိမ္ေပါင္းမ်ားစြာ ဆက္ဆံခဲ့ဖူး၏။
ဤတရားသူႀကီးသည္ မည္သည့္အေရာကိုမွ ပြင့္ပြင့္လင္းလင္း ေျပာေလ့မရွိ။
အရာရာတုိင္းကိုဖံုးကြယ္လြန္းလွေခသည္။
“ဘုန္းေတာ္ၾကီး ကလည္း သိေနတာပဲေလ။
ေရႀကီးလို႔ ေဒသ အေတာ္မ်ားမ်ားမွာစပါးေတြ ပ်က္ကုန္ခဲ့တယ္ မဟုတ္လား”ဟု
တရားသူႀကီး ေျပာသည္။
“အခုဆိုရင္ ဆန္စပါးကုန္ေနျပန္ၿပီ။
ခါးျပေတြနဲ႔ သုခုိးေတြက သူတုိ႔ကိုယ္ သူတို႔ လူဆိုးနီေတြယာင္
ေဆာင္ၿပီးဝင္လုရင္လည္း ရတာပဲမဟုတ္လား”“ခင္ဗ်ားေျပာတာလည္း
ျဖစ္ႏုိင္စရာေတာ့ ရွိပါတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကက ဇေဝဇဝါမ်က္ႏွာထားျဖင့္
ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္ တစ္ခု ေမးစမ္းပါရေစ။
ခ်င္ေတးၿမိဳ့စာင့္တပ္ေတြက ဘာျပဳလို႔ ၿမိဳ့က
ထြက္သြားၾကရတာလဲ”“သူတို႔သြားတာက လူဆုိးေတြကို အျပတ္ရင္းရာမွာ
အစုိးရတပ္ေတြကို ကူညီဖို႔ေပါ့”တရားသူႀကီးသည္
ထုိင္ေနရာမွထသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာမွ အၿပံဳးရိပ္သည္ ေပ်ာက္သြားသည္။
“စိတ္ခ်ပါနဲ႔ ဘုန္းေတာ္ၾကီး ဂ်ီရယ္၊ ကိုပို႔စ္ဆား ေတြကို
လႊတ္ေပးလိုက္တာကကိုပို႔အတြက္ ေဘးအႏၱရာယ္
အားလံုးမရွိေတာ့ဘူးဆိုတာ သိေနၾကလို႔ပါ။
ေရွ႕ေလွ်ာက္ၿပီးခင္ဗ်ားအဖို႔ ေသာကေရာက္စရာေတြ လံုးဝ
မရွိေတာ့ပါဘူး”“ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ကေတာ့ ကိစၥမရွိပါဘူး တရားသူႀကီး
ယာဒုိ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ စခန္းရဲ႕တခ်ဳိ့ေနရာေတြကုိ စဆား ေတြက သိမ္းၿပီး
စစ္တန္းလ်ား လုပ္လုိက္ေတာ့ ကၽြန္ေတာ့္
မိန္းမသိပ္ေၾကာက္ေနတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔မွာက္ ပုပ္စရာ ႏုိ႔စို႔ကေလးက ရွိေနေသးတယ္
မဟုတ္လား”“အျဖစ္ထ ဒီလိုပါဗ်ာ။
ကံ မေကာင္းခ်င္ေတာ့ စဆား ေတြက ျဖဳန္းခနဲေရာက္လာၾကတယ္။
သူတို႔အေနနဲ႔ အဝိန္က မရေတာ့ ကိုပို႔ ႀကိတင္ၿပီး မတုိင္ပင္ႏုိင္ၾကဘူး။

သူတို့သေဘာနဲ့သူတို့ ေကာင္းမယ္ထင္လို လုပ္လုိက္တာကေတာ့
အဆင္ေျပမႈေတြျဖစ္လာၾကရတာေပါ့”ေဂ်ာ့က်ဆိုသည္ ဖ်တ္ခနဲ
ထရယ္လိုက္သည္။
သူ႔စိတ္သူ အပုိင္အႏုိင္ ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးသည္မွာ သိသာလွ၏။
“နယ္ထဲမွာ အစာေရစာလည္း ပါးခ်ိန္ေနတယ္၊ လူဆုံး
ခါးျပေသာင္းက်န္းမႈေတြလည္း တုိးလာေနမယ္ဆိုရင္
ကၽြန္ေတာ္တို့ အေနနဲ့ ခရီးက ဗဟုိသာသနာျပဳစခန္းကို
ျပန္ေနမွျဖစ္မယ္လို့ယူဆတယ္။
ပုဂၢိဳလ္အေနကို ျပန္ေရာက္ခ်ိန္အထိ
ဟိုမွာပဲဆက္ေနမယ္”တရားသူႀကီးသည္ သူ႔လက္မ်ားအား ယွက္၍
အက်ႌလက္ေမာင္းပြတ္ကိုးမ်ားအတြင္းသို့ထုိးသြင္းထားၿပီး
ေဂ်ာ့ဘက္သို့ ဦးေဒါက္ထိုးကြက္သည္။
“ခင္ဗ်ားရဲ့ သေဘာဆႏၵအတုိင္းပါပဲဘုန္းေတာ္ဘုရား” “ကၽြန္ေတာ္
မနက္ျဖန္ခင္ဗ်ာ အ႐ုဏ္တက္မွာ ခ်ိန္ေတးက ထြက္ပါမယ္။
စဘုန္း အေဓာင့္ေပးႏုိင္ပါလား”ယာခုိက္ ဦးေခါင္းကို ေဒါင္လိုက္ျပန္သည္။
“ယာမင္း႐ုံးကို ေစာင့္ဖို့ထားခဲ့တဲ့ ခ်ိန္ေတးလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ့ထက
တခ်ိဳ့ကို ခြဲေပးလုိက္ပါမယ္။
စဘုန္းေတြကို မနက္ အ႐ုဏ္တက္ရင္ခနဲထဲအေရာက္
လႊတ္ေပးလိုက္ပါမယ္”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္၊ တရားသူႀကီးမင္း ယာခို။
ကၽြန္ေတာ့္ အခု ေဝါ အထမ္းသမားကူလိေတြ
သြားစားလုိက္ပါဦးမယ္”အက်ႌနက္တုတ္ အေစခံတစ္ဦး ေနာက္ဘက္ ထြက္လာသည္။
ေဂ်ာ့ကတရားသူႀကီးဘက္ လွည့္၍ ဦးေစာင္းၿပီး ႏႈတ္ဆက္ကာ ဂိတ္ခါးဝသို့
လိုက္ပို့ေပးမည့္အေစခံေနာက္ လိုက္သြားသည္။
အျပင္ဘက္တြင္ ည အေမွာင္ထဲမွာ က်ဆင္းေနၾကၿပီ။
ေက်ာင္းကင္တြင္ လ မရွိ။
မီးထြန္းမထားသည့္ ၿမိဳ့လယ္မွမ်ားမ်ားကီးေပၚတြင္ လူသြားလူလာ
မရွိတေျခာက္ေသြ့ေနသည္။
ရုံးခ်ိန္နံရံက တည့္ခုံရုပ္တြင္ ခရီးသြား ကူလီမ်ား ဝင္၍ နားတတ္သည္။
ညဘက္ဆိုတာ့ က်ပ္ပိတ္ေနေသာ အိုးသည္ ေပေရညစ္ပတ္ေနသည့္
ၾကမ္းေပၚ၌ က်က်နီးေနၿပီ။
အေတြ့အၾကံဳအရ ေဂ်ာ့က နားလည္သည္မွာ ကူလီမ်ားသည္
မီးဖုိပတ္ပတ္လည္၌ ဖာမ်ားကိုခင္း၍ ဘန္းေျပာင္းမ်ားကို ထုတ္ကာ ၇ဖို့
ျပင္ဆင္ကာသည္။
ကူလီမ်ားအဖို့ေတာ့ဘိန္း၇ၾကရမည္ဆိုလွ်င္ တစ္ေန့တာ ပင္ပန္းထားသမွ်
သတ္ပာရာ ရၾကလိမ့္မည္ မဟုတ္ပါလား။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ သူတို့အဖို့ ဘိန္းသည္ အားေဆးႀကီးျဖစ္သည္။
ဘိန္း၇လုိက္သည္ႏွင့္တစ္ၿပိဳင္နက္ သူတို့ဘဝသည္
ေလာကီနဗၺာန္ျဖစ္သြားၿပီ။
မနက္ျဖန္ခနက္ အလုပ္ထပ္၍ ရဖို့ကုိပင္ေတြးၿပီး ပူပင္ေသာက
ရွိၾကေတာ့မည္မဟုတ္။
ကူလီမ်ားအေၾကာင္းကို စိတ္ဝင္စားေတြးလာေနေသာ ေဂ်ာ့၏
ေျခေထာက္မ်ားသည္ ေမွာင္ရည္းေနွာ
လမ္းမဇၚအလယ္တြင္ပြဲက်သြက္ေလွ်ာက္လွ်က္ရွိသည္။

ငယ်သမား ဧယ်ာအိုဇ၀်သမီး လန်-ကိုသည် ညသန်းေခါင်ေက်ာ်မှ
အိပ်မွာမွလန်း၇ုံးလာသည်။
သူသည် ုံးွစ်ုံးွစ်ခဲကွခဲက် အိပ်ေမာက်ေနသည် မဟုတ်။
အခုလည်း သူ၇်နား,နားကပ်၍ တစ်ုံတွစ်ဦးက စကား တုိးတုိးေလး
လာေျပာေနသည်ကို ထင္ထင္ကာလန်း၇ုံးလာျခင်းျဖစ်ဇ၏။
သူ၇ ပတ်ဝတ္တလ္ဆိ မိသားစု ုံးွစ်ဆယ့်ေက်ာ်ခန်း၇ုံးွင့် သူတို၇်ပုိင်ဆိရာပ္ခန်းသည့်
သူ၇်အား ည့ပ်ျူးည့ပ်ဝတ္လုံးသလို ျဖစ်ေနၾကသည်။
သူသည် သူဇ၏ ေတာင်ေပ်ခ့ရြာေနအိမ်ရှိ ေမွာင္ဆင်းမည်းႀကီးထဲ၌
အိပ်ေပ်ာ်ေနျခင်းျဖစ်ဇ၏။
ပထမေတာ့ တိုးတုိးစကားေျပာသံ တစ်ခဲ့ၾကားေနသည်ကို ထင္သည်။
ခဏၾကာေတာ့မွ သူမ်ားေနျခင်းဟု သိလာသည်။
တိုးတုိး စကားေျပာသံဟု သူ ထင်ေနသည့္အရာမွာ အျပင္ဘက္ေနျခင်း
ျဖစ်ေခ်သည်။
အမွန္ေတာ့ သူ ၾကားေနရသည့် အသံမ်ားမွာ ေထာင်းွင့်၌ ရွိေနေသာ
ေကာက်ုံးလႊာ်ခင်းဖိန်ဗ်ား စီးထားသည့် ေျခေထာက်ဗ်ား ခ်ိတ်ေနသံ
ျဖစ်သည်။
ုတ္တရ္အလန်း၇တၾကား ျဖစ္သြားကွ သူ၇်အေဖဘက္ ေစာင်းလိုက်ၿပီး
ဓာသံေတြလဟု ေမးရန္အနျပင္လုိက္ဇ၏။
သို၎်သာလည်း သူ၇်အေဖဇ၏ လက်ွိးတစ္ဖက္သည် သူ၇်ပါးစပ္ေပၚ
လာအုတ္ကာပိတ္ထားသည်။
သူ၇်အေဖသည် လန်-ကိုအား အသာအယာ ဆြဲေခၚသြားၿပီး
အိမ္ေရွ၇်တံခါးဝ၌ေခ်ာင်းၾကည့္ေပါ်ကွေန၍ အျပင်သို၇်
ၾကည့္ခုိင်းသည်။
အျပင်ဘက္ မိုးေကာင်းကင်ြင့်လ့မ၌ေသာ္လည်း ၾကယ္ေရာင်ဗ်ားျဖင့်
ေအာက်ဘက္လမ္းမကို အပိအျပင် ျမင္ေနရဇ၏။
လမ္းေပၚ၌ခ်ိတ်ဖြာေနၾကသူမ်ားမွာ အမ်ိဳးသားမ်ားျဖစ်၍ ပစၥည္းမ်ား
တင္ထားသည့် တရစာပ္ခန်းလည်းပါသည်။
လူမ်ားသည် လန်-ကိုတို၇် ပုန်းေအာင်းရာ ေနရာွင့် ကိုက္ပါးဆယ္ခန်း၇သာ
ေဝးေပလိမ့်မည်။
ထိုလူအုပ္သည် တိတ္ဆိတ္ဖငိမ္သက္စြာျဖင့် လ်င်ျမန္စြာ ခ်ိတ်ဖြာေနၾကျခင်း
ျဖစ်ဇ၏။
သူတို၇်ဦးတည္ေနသည္မွာ တံတုိင်းကာ ခ်င်ေတးၿမိ၅ဆိသို၇် ေပါက္ဖည့်
ေတာင္ဘက္းလမ္းဆိသို၇်ျဖစ္ေလသည်။
“လူဆိုးနဲ့ေတြ လာကုန္ၾကၿပီ လန်-ကို”ဟု သူ၇်အေဖက
တုိးတုိးကေလးေျပာသည်။
“ရြာထဲက ျဖတ္သြားေနၾကတာ ုံးွစ်ာရီၾကာသြားၿပီ။
အခုထက္ထိ လူတန်းမဆုံးေသးဘူး”လန်-ကိုသည် အေပါက္ဝတြင် ကပ္၍
ထပ်,ေခ်ာင်းၾကည့္သည်။
လူဆုိးနီဆိတဲ့လူေတြဘယ္လိုလူစားေတြးွင့် တူသည္ကို သိလို၍ ျဖစ်ဇ၏။
လမ္းျပတစ်ဦးကေတာ့ မိုးေတာက္ေနသည့္အတြက္ခ်ေခ်ာင်းကို ကိုင်ကာ
ေ၅ြသြားလုက်၊ ေနာက္ျပန္လုိက္ လုပ္ေနသည်။
ထိုလူကိုင်ထားသည့် မိုးေရာင်ျဖင့် လန်-ကိုသည် လူဆုိးနီမ်ားအား
ျမင္ေတြ၎်နရေလသည်။
လ်ေမွာ်ာ်ေရာင် မိုးေတာက္ျဖင့် ျမင္ေနရသည့္အတုိင်းဆုိလွ်င်

ကြွန်ုပ်နှစ်ဟူးမြားသည်ူတို၏ ဥိုင်ဖယ်မြားကို လွယ်ြားဗပီး ပခံုးမြားေပင့်တြင်
ကည်ြန်ေသတ်ာမြား၊ အစားအစာမြားနှင့်ေရနန်ဆပ်ုးမြား
ထမ့်ြားလာဖကသည်။
စက်ရိယာပစ်ည်ြားမြား၊ လက်နက်ကီးမြားနှင့် ရိကရာမြားတင်ထားသည့်
လားမြားနှင့် ျမည်ြားမြားသည် သူတို့ကာကွန်ြားေပ့မ်ထ
ေလးလံလြန်ြားေသာဝန်ထုပ်ွန်ြားမြားေဖကာင့် ဒယီးဒယုိင်
ျဖစ်ေနဖကေလသည်။
အခ်ိ့စစ်ြားမြားသည် ဝါြားအလာခ်ိမ်ြားအား ျပီလုထ်ားသည့်
လွည်ြားဘီးအရြဲထ်စ်မှက်အုပ် ဦြးထုပ်ွကီြးမြား ေဆာင်ြားထားဖကသည်။
ေနေရာင်ြနှင့် မုိးေရွဲဒဏ်မြားကို မခံရေအာင်ကာကြယ်ထားျခင်ြး ျဖစ်၏။
ကန် စစ်ြားမြားသည် ေက်ာ်ကတ်ဦြးထုပ်မြား ေဆာင်ြားထားဖက၍အမြားစုသည်
ခါြးပတ်ထားတြင် ခါြးရွဲကီြးမြား ခတ်ထားဖကသည်။
“သူတို့ကိုဖကည့်တာ ဥိုင်ဖယ်ေတြ လြယ်ထားတဲ့ ကလီေတြနဲ့
ပိုတူတယ်ေနာ်”ဟု လန်-ကိသည့်အေဖအား ကပ်ေျပာသည်။
“ဗင်မွိုင်ဖကတာလည်ြး အလြန်ဖ”လန်-ကိသည် သူြနှင့် အနီးဆံုြး
ကပ်ေနသည့် ကေလးတစ်ေယာက် သို့မဟုတ်ရောပွန်စ်ေကာင့်၏
အသံဗလံ ထြက်လာသည့်အခါ တစ်ကိုယ်လံုြးေတာင့်တင်ြးသြားသည်ထိေဖကာက်စိတ်
ဝင်စြားတတ်၏။
အသံတစ်ခုံ ထြက်လာတုိင်ြး ပုန်ြးေနဖကသည့် လူမြားထဲမွနီြးရာလူက အသံကို
ေပ်ာက်သြားေအာင် လုပ်ေပးတတ်ကသည်။
မည့်သ်ပင်ျဖစ်ေစ လင်ျမန်စွာ ခ်ဉ်းကပ်သြားေနဖကေသာ စစ်ြားမြားသည်
ရုံးကာ-သက်ယ်ုံးအမြားအေပင် စိတ်ဒ်ြားဖကသည့် အရိပ်လကျဏာ
မျှမင်သ့ျဖင့် လန်-ကိသည်မြားစွာ စိတ်ထသာရာရခဲ့၏။
ရဖန်ရခါတြင် ေျခေထာက် တိုတိုခြင်ြင် ျမင်ြးပုကေလးအြးစီြးလာေသာ
စစ်ဗုိလ်စ်ဦြးတေလကို ျမင်ရသည်။
တ်ထက်မှနှစ်ကိမ်ခန့် စစ်ြားမြား ဖကြားတြင်ေျခက်ခ် သို့မဟုတ် လားစီြး၍
လက်ဝါေနေသာ အမ်ိြးသမီြးတစ်ေယာက် ြနှစ်ေယာက်ကို ျမင်ရေလသည်။
ထို့ပင်လည်ြး လန်-ကိသည် ဆက်ီြးမြားျဖင့်ြ၍ အခ်ိ်ထားရေသာ
အက်ြင်ြးသားမြားကိုပါ ျမင်ေနရ၏။
အက်ြင်ြးသားအားလံုြး၏ လက်မြားကို ေနာက်ဘက်သို့ပစ်ကာ
လက်ျပန်ဆကီြးအတုပ်ခံထားဖကရသည်။
အက်ြင်ြးသားမြားသည် စစ်ြားမြားကဲ့သို့ သြက်သြက်လက်လက်ေလ့ကျင့်ုိင်ကေပ။
သူတို့ လမ်ြးေလွှာကိုံမြားမွာ ေလးလံေနြးေကြးလွဲံုမွဲမက
မဖကာခဏလဲက်တ်ဖကသည်ကို ေတြ့ရ၏။
အက်ြင်ြးသားမြားထဲမွ ကိုမင်ဒန် ယူနီေဖာင်ြးဝတ် စစ်ြားမြားသာမက
အရပ်သားအြားအျပား ပါဝင်ကြဖကသည်။
အရပ်သား အြားစု၏ အဝတ်မြားမွာ ေပေရည်စွတ်လိုဖကသည်။
သူတို့သည် ေတာင်ေပ်ွလမ်ြးအတုိင်ြး တက်သြားေနစ်ခ်ိန်တြင်ြး
ခွါလြန်ြးခဲ့လားမသိဦြးေခါင်ြးမြားကို ငံု့ထားဖကေလသည်။
ေနာက် တစ်ခဏအဖကာတြင် လန်-ကိသည် သူ့မိလ်ံုြးကို အေပါက်ခ်ြ
ကပ်ကထပ်ဖကည့်ျပန်သည်။
ထိအခါ သူ ျမင်ေနရသည့် စစ်ြားမြားမွာ ဒဏ်ရာ
ရထားသူမြားျဖစ်သည်ကိုေတြ့ရ၏။
တခ်ိ့မွာ ဦြးေခါင်ြးမြားစြာတြင် ပတ်ီြးစည်ြးထားသည်။

တခ်ိဳ့မွာ ေျခေထာက္မ်ားႏွင့္လက္မ်ားတြင္ ပတ္တီးေတြစည္းထားၾကသည္။
ဒဏ္ရာ အျပင္းထန္ဆံုး စစ္သားမ်ားမွာ လူနာတင္ယာဥ္မ်ားစင္ကၽြန္ေပၚ၌ ပါလာၾကသည္။
လန္ဒန္ကိုသည္ ဂုတ္ရက္က ကတ္ခ် ဂ်ာနယ္ကားတင္ခ ငိုခ်လိုက္မိ၏။
ဘာေၾကာင့္ ထုိကဲ့သို႔လုပ္လုိက္မိသည္ကို သူ မသိ။
ဤဖြဲ့လာက္ မ်ားျပားေသာ စစ္သားမ်ား
သူတို႔ရြာထဲမွျဖတ္၍ခ်ီတက္ေနၾကသည္မွာ ရယ္စရာကပါေတာ့မလား။
သူႏွင့္ သူ႔မိသားစုသာမက တစ္ရြာလံုးရွိရြာသူရြာသား အားလံုးသည္
အခုလိုပဲ ထာဝရ ပုန္းေအာင္း ေနၾကရေတာ့မွာလား။
လူဆုိးနီေတြ ဘယ္ကလာၿပီး ဘယ္ကိုသြားၾကမွာလဲ။
ဤဖြဲ့လာက္ မ်ားျပားလွသည့္စစ္သားေတြ အခုလို ခ်ီတက္လာၾကသည္ကို အလ်င္က
မျမင္ဘူးခဲ့။
သူ႔တစ္သက္တြင္ထမဆံုးအႀကိမ္ ျမင္ရျခင္း။
မ်ဳိးတုတ္ခ် မ်ဳိးေရာင္ျဖင့္ ျမင္ေနရသည့္ ဂ်ာခင္းသည္
ထမင္းလံုးတစ္ေျခာက္ခ်ရသည့္ႏွင့္ တူေနသည္။
သူတို႔သည္ လူသားေတြမွ ဟုတ္ပါေလစ။
သူရဲေတစ္ႀကိမ္းေတြမ်ား ျဖစ္ေနေလရာသလား။
ဒဏ္ရာ အျပင္းအထန္ ရထားသူမ်ား၏ ညည္းညဴသံမ်ားသည္ စိတ္ဓာတ္ခ်ိန္းစရာ
ေကာင္းလွ၏။
ၿပီးေတာ့ လိုက္ျပန္ၾကဳိး အတုပ္ခံထားရသည့္ အက်ဥ္းသားမ်ား။
သူ႔အေတြးထဲ ဝင္လာသည့္ ေနာက္တစ္ဦးမွာ မေန႔က သူ႔အတြက္
စာအုပ္အသစ္သူလာသည့္ ခရစ္ယာန္အန္နီးႀကီး။
သူတို႔တစ္ေတြက် တရားလိုက္ေဟာေနေသာ သူ႔လိုပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးအား
ဘာ့ေၾကာင့္ သတ္ခ်င္ေနရတာပါလိမ့္။
သူ႔လို ရြာသို၇ဴရာက်ာၿပီးခမၼရတေးမ်ားကို ကေလးသူငယ္မ်ားအား
သိဆို့ျပေနသည့္ ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးအား လူဆိုးနီေတြကဘာ့ေၾကာင့္
သတ္ခ်င္ေနရပါလိမ့္။
လန္-ကိုကေတာ့ ထိုဘုန္းႀကီး၏ သိခ်င္းမ်ားကို လိုက္ဆိုေနျခင္းႏွင့္
ေယဆူးပိုျပင္မ်ားအား ဖတ္ဂ်ာေနရျခင္းမ်ားသည္ ေဟာ့ရာဟုထင္၏။
သို႔တေစလည္း လူဆိုးနီမ်ားကုုိင္ရပ္ျခား တုိင္းတစ္ပါးမွ လာေသာ
ထုိပုဂၢိဳလ္မ်ားအား သတ္ခ်င္ျဖတ္ခ်င္ေနၾက၏။
ဘာ့ေၾကာင့္မ်ားပါလိမ့္။
ထိုအေတြးသည္ သူ႔ဇာတ္ကား လိႈင္းထေစသည္။
သူသည္ ဂုတ္ရက္ဂ်ာက်ာတင္ ငိုေၾကြးမိသည္။
ထိုအခါ သူ၇ဴအေဖသည္ သူ႔အနီးသို၇ အေျပးအလႊားေရာက္လာၿပီးသူ႔ပါးစပ္အား ေစာေစာကလိုပင္ လက္ဝါးတစ္ဖက္ျဖင့္
ပိတ္ထားလုိက္ေလ၏။

၅နှစ်နက္ခ သံုးနာရီတြင္ ခ်ဥ္ေတးေအာက္ဘက္ စပါးခင္းမ်ား တည္ရွိရာ
ေမွာင္မည္းေနေသာ ကြင္းျပင္အား လူတစ္သန္း ျဖတ္သန္းခ်ီတက္လိုက္ရသည္။
သူတို႔ခ်တက္သြားေနသည္ကုန္းျမင့္ေနရသည္မွာ အနက္ေရာင္
ေဖြမြဆက်ားတစ္ေကာင္ ၿငိမ္ဆိတ္စြာ ေရြ႕လ်ား
သြားလာေနသည့္ႏွင့္တူလွေပသည္။
ေတာင္ကားအား မျဖတ္မီ မ်ားတုတ္အားလံုးကို ၿငိ့မ္းထားသျဖင့္ သူတို႔
ျဖတ္သန္းသြားေနသည္ကို ၿမိဳ့ဇာနိုရံမ်ားထက္မွ အေစာင့္စစ္သားမ်ားသည္
မျမင္ၾကရေခ်။
အသိမထြက္ခင္ခ်ိတက္ရမည့္ေသာ တင္းက်ပ္သည့္ အမိန္ေၾကာင့္
ခ်ိတက္ေနသူမ်ားသည္ အလြန္အတိသက်ားစြာထား၍ လႈပ္ရွားေနၾကသည္။
ေကာင္းကင္မွ ၾကယ္ေရာင္မ်ားေၾကာင့္သာလင့္
ေရလွ်ံေနေသာစပါးခင္းမ်ားအား ျဖတ္သြားေနသည္ကို
ျမင္ေတြ႔ရန္ခဲယဥ္း ျဖစ္ေလသည္။
‘ေသနတ္ကုိင္ကုလိ ခရီးသြားအုပ္စု’သည္ ယာသမား ဧယာအုိဇာသမီး လန္-
ကိုအားေပၾကာက္ရြံ့ထိတ္လန္ေအာင္ စြမ္းေဆာင္ႏုိင္စြမ္း ရွိေနသည္။
တကယ္ေတာ့ ထိုလုစဉ္မွာ ‘ပထမေရွ့တန္း တပ္ခ်ေတာ္’ ျဖစ္၍
‘ဗဟုိတပ္ခ်ေတာ္’ဟုလည္း လူသိမ်ားၾကသည္။
သူတို႔သည္အလြန္ညံးကမ္းဆက်ိဳးစြာျဖင့္ စနစ္တက်
ခ်တက္ေနၾကျခင္းျဖစ္ဇာ။
သူတုိ႔ဖိနပ္မ်ားမွာ ေကာက္ဂိုးဖိနပ္မ်ားျဖစ္၍ ေျခသံမ်ားၾကားရဖို႔
မလြယ္ေပ။
ကြန္ျမဴနစ္စစ္ဆင္ေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ားသည္ အသံမၾကားေအာင္ ခ်ိတက္ေသာ
အေလ့အက်င့္ကုိရရွိထားခဲ့သည္မွာ ၾကာၿပီ။
ခ်ိတက္ေနစဉ္အတြင္း လံုးဝ စကားေမ်ာျခင္းမွလည္း
သူတို႔ဇာအေလ့အထျဖစ္ေနခဲ့သည္မွာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
သူတို႔အနုျဖင့္ လွန္ခဲ့ေသာ သံတင္းပတ္သံုးပတ္ေက်ာ္ခန္႔ကတည္းက
ကိအန္ဆန္နယ္ဇာၿမိဳ့ေတာ္ ဂိအင္ခ်ဳတြား လက္နက္တို့ ရဇာ။
ထိုအခ်ိန္ခဏ ည အေမွာင္ထုကို ခိုၿခိတက္လာခဲ့ၾကရာ ယခုအခါ မုိင္ပါးရာပင္
ေက်ာ္ခဲ့ေလၿပီ။
သူတို႔သည္ ညပုိင္းၾကမွသာခ်ိတက္ခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္ဇာ။
အထူးသျဖင့္ ကုိမင္တန္ ေလတပ္ဇာ ဗံုးႀကဲျခင္း ဒဏ္ကို
မခံရေအာင္ေရွာင္ကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
တစ္ခါတစ္ခ်ိဳ့တြင္ သူတို႔သည္ လူအစုလိုက္ အၿပံဳလုိက္ တန္းစီၿပီး
မခ်ိတက္ၾကဘဲတစ္ခါခြၿပီး ခ်ိတက္ၾကသည္။
အစုမ်ားကိုလည္း တစ္ခုမ္းတည္း မခ်ိတက္ေစဘဲ
လမ္းမ်ားခြၿပီးခ်ိတက္ၾကသည္။
ခ်ိတ္ဆက္ခ်လည္း တစ္ခါတစ္ခ်ိဳ့တြင္ သူတို႔သည္ တစ္ဆကိမွ်တက္ထိန္ခရီေပါင္း
ခုႏွစ္ဆယ့္ႏွစ္ခန္ရိမွ် ၾကာဇာ။
ခ်ိတက္သည့္ အခါ၌လည္း ေလးနာရီၾကာမွ် မရပ္နားခ်ိတက္ၿပီး
ေလးနာရီၾကာမွ ရပ္နားသည္။
သူတို႔သည္ အၿမဲတေစ ေရြ႕လ်ားေနႏုိင္ၿပီး အသြင္အမ်ိဳးမ်ိဳး
ေျပာင္းႏုိင္သည့္ေျပာက္ကားတပ္မ်ားကို ကိအန္ဆ် နယ္ေျမတြင္း၌
ခ်ထားခဲ့ဇာ။
ေနာက္တန္းရွိ တပ္ခ်ေျပာက္ကားတပ္ဖြဲ့မ်ားဇာ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ ကိုမင္တန္

တပ်မှူးအား မ်ားစြာ ဒုက္ခရေပးခဲ့ၾကသည္။
ဤျပဿနာ်ားသ တပ္ဖြဲ႔မ်ား၏ ေအာင္ျမင္မွဳသည္
မ်ားစြာထိေရာက္ခဲ့ၾကသည္ျဖစ္ရာ ကုမၸဏီတစ္ခုမွ်အဖို႔ သူတို႔ႏွင့္
ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည္မ်ားမွာ ဆက္ဆံဆက္ဆံမ်ားမွ်ား
မဟုတ္ေသာ္လည္း ထိခုိက္စရာျခင္းမ်ားကား ရွိခဲ့၏။
တပ္ဖြဲ့တပ္ဖြားမ်ား တိတ္တဆိတ္ ကိတ္၍ ျဖတ္သြားေနေသာ ကြင္းျပင္ဆည္
မုဆုိးကယ္ဒုိးစ္ဆယ္ခန္႔ရွိ၍ ခင္ေတးၿမိဳ့သည္ ထိုကြင္းျပင္၏
အေနာက္ဘားအစပ္၌ တည္ရွိသည္။
အျခားတစ္ခုကို ေတာင္တန္း၏ ေအာက္ဘက္ ဆင္ေျခေလ်ာမ်ားသည္
ၿမိဳ့၏အရံအတားမ်ားသဖြယ္ ရပ္တည္ကာ ရွိၾကေလသည္။
အဆက္ျပတ္ ခ်ိတ္သြားေနၾကေသာ တပ္ဖြဲ့မ်ား၏ ေနာက္ဆံုးမွ
လိုက္လာေနၾကသည့္ ေဆးတပ္ဖြဲ႔မ်ား ကြင္းျပင္၏ အေရွ့ဘက္
အစြန္းသို႔ ဆင္းသက္လာေနခ်ိန္တြင္ေရွ့ဆံုး၌ ေရာက္ေနသည့္
တပ္ဦးသည္ အေနာက္ဘားရွိ ေတာင္တန္းမ်ားေပၚသို႔
တက္ပ်ိဳလက္စျပဳေနလၿပီ။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ေရွ့ဆံုးမွ လႊတ္လာသည့္ တပ္ဖြဲ့ ႏွစ္ခုဗိုင္နန္႔ပါေသာ
တပ္ဖြဲ့တက္ကြင္းအဖြဲ႔သည္ အ႐ြယ္ရတက္ၿပီ တစ္နာရီခန္႔ ေစာ၍ ခင္ေတးၿမိဳ့၏
ၿမိဳ့ဝင္ဧည့္တခါး ေရွ့သို႔ဆုိက္ေရာက္ေနၾကၿပီ ျဖစ္၏။
ဂိတ္ခါးမ်ားမွာ အခုိင္အမာ ပိတ္ထားသျဖင့္ သူတို႔သည္ ပါလာသည့္
ဆက္မ်ားျဖင့္ခံုခါးထိပ္သို႔ ပစ္တင္ ခ်ိတ္ဆြဲျဖင့္ ခ်ိတ္လုိက္ၾကသည္။
ထို႔နာက္ ဆက္မ်ားကိုဆြဲ၍ေပးဆြဲယူ အျမင့္ရွိ ရန္ပ်ံနံရံမ်ားကို
အသိမွတ္ကားေအာင္ တက္ၾကသည္။
သူတုိ႔ႏွင့္ပတ္သက္ေတြ႔သည့္ အိပ္ေမာက်ေနေသာ ဂိတ္ေစာင့္အား
သတိုလုိက္ၾကသည္။
အေစာင့္ထမွေသာ့တြဲကို ယူ၍ သစ္သားတံခါးဆက်ီးကို ဖြင့္လုိက္ၾကေလ၏။
တိုက္ကြင္း အဖြဲ႔သားမ်ားသည္ လွ်ပ္ျမန္ပ်ံသည့္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ
ၿမိဳ့တြင္းလမ္းမ်ားေပၚသို႔ ေျပးဝင္ၾကသည္။
ေကာက္ဝိုးလႊာခ်င္း ဖိနပ္မ်ားကို စီးထားျခင္းျဖစ္၍ သူတို႔၏
ေျပးသံမ်ားကိုမၾကားရ။
တပ္ဖြဲ့တပ္သားမ်ားသည္ ၿမိဳ့၏ ယာမင္းဂံုး၊ စစ္ဆန္းလ်ားမ်ား၊
ဆန္ရီေဒါင္မ်ားႏွင့္ေၾကးနန္း၀ိုင္း ဆီသို႔ လွစ္ခ်ဲ၍ သြားၾကသည္။
ေနာက္ နာရီဝက္ခန္႔ၾကာေသာအခါ ေနာက္ဆုံးလွည့္သည့္ ပင္မတပ္မ်ားႏွင့္
ဆံုမိသည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ တုိက္ကြင္းအဖြဲ႔ ဦးေဆာင္ေသာတပ္ခ်ဳပ္တပ္မ်ားသည္
ၿမိဳ့၏ေသာ့ခ်က္ျဖစ္သည့္ အဓိက ေနရာမ်ားအား တိုက္ခုိက္
သိမ္းပုိက္ထားရွိသင့္ျဖစ္ေနၾကေလၿပီ။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳစခန္း အေဆာက္အအံုး၏ အေပၚထပ္
ျပတင္းေပါက္စေပါက္ဆိုမွ မီးေရာင္ထြန္းသည္ အျပင္သို႔ တိုးထြက္ေနသည္။
ပုခက္၏ ေဘးဦး ထုိင္ေနေသာဖိလစၥတိသည္ သူ႔သမီးငယ္အား ေပြ႔ခ်ီကာ
ႏုိ႔တုိက္လ်က္ရွိ၏။
လြန္ခဲ့ေသာ ရက္အနည္းငယ္ခန္႔မွစ၍ ေသာက္၏ ဖိစီးမႈကို ခံေနခဲ့ရေသာ
ဖိလစၥတိသည္ ယခုအခ်ိန္ထိ စတင္ၾကည္လင္ျဖလ်က္ရွိရာ ႏုိ႔မွန္မွန္
မထြက္ေသာ ခ်ိဳ့ယြင္းမႈႏွင့္ ႀကံဳေနရ၏။
ႏုိ႔ရည္ေကာင္းေကာင္းမရသျဖင့္စိတ္ပ်က္ရွိေသာ ကေလးငယ္သည္

တိတ္ထိတ္ေသာ ညလယ္တြင္ အဆက္မျပတ္ကြဲေၾကြးလ်က္ ရွိေလ၏။
အျပင္ဘက္တြင္ တပ္ခ်စစ္တပ္မွ လူမ်ားသည္ အသိမဟုတ္ကားေအာင္
ေပ်ာ္ပါးလႈပ္ရွားလႈပ္ရွားေနၾကသည္။
ဖိလစ္ပိုင္တို၏ သမီးငယ္သည္ ေနာက္ဆုံးတြင္ အငိုတိတ္သြားကာ အိပ္ေပ်ာ္သြားသည္။
ဖိလစ္ပိုတ္သည္ ကေလးငယ္အား ပုခက္ထဲျပန္ထည့္ကာ ေဂ်ာက္ အိပ္ေနသည့္
အိပ္ခန္းထဲသို့ျပန္လာခဲ့သည္။
သူသည္ ခုတင္ေပၚတက္ခန္ မီတံုခ်တံုျဖစ္လ်က္ရွိ၏။
ထို႔ေနာက္ သူသည္ဆက္ေတးဆိုသည္ ယူ၍ ထပ္ကာ ေဂ်ာက္အား ႏိႈးသည္။
“ေဂ်ာက္ေရ။
အ႐ွက္တက္ေတာ့မယ္၊ ထရင္ေကာင္းမယ္။
တည္ၾသဂုဏ္ယူၾကဲ သြားၿပီးေဝါအထမ္းသမားေတြကို
ႏႈိးေခၚပါလား”ဖိလစ္ပိုတ္၏အသံတြင္ ေၾကာက္ရြံ့မႈ အရိပ္အေငြ့မ်ား
ပါေနသည္ကို သတိထားလိုက္မိေသာေဂ်ာက္သည္ အံ့ဩမွင္သက္ကာ အဝတ္
ကပ်ာကယာလဲသည္။
ျပတင္းေပါက္ကိုေနၾကည့္လိုက္ အျပင္ဘက္ အေမွာင္ထုကို ျမင္ေနရဆဲ။
သူတို၏ ယုသြားရွည့္ ပစၥည္းမ်ားအားတျမန္ဆန္ညက်တည္းက
သိမ္းဆည္းထုပ္ပိုးထားၿပီး ျဖစ္၍ ပူစရာ မလိုေတာ့။
ေအာက္ထပ္ခန္းမဆီးထဲရွိ နံရံမ်ားတြင္ အသင့္ခ်ိတ္ဆြဲထားသည္
မဟုတ္ပါလား။
အထုပ္မ်ားမွီထားသည့္ နံရံတြင္ ‘ဘီသယ္လမ္ခ်ိ ေယဂ်ေမြးဖြားသည့္ ပံု’
ဆိေဆးပန္းခ်ကားႀကီး ခ်ထားသည္ကို။
သူသည္ အထုပ္မ်ားအား စစ္ေဆးအၿပီးတြင္ ပန္းခ်ီကားႀကီးေရြ့ခ်ိဳ၍ပုံ၍
ဦးေခါင္းကိုငံုတ္ကာ ရွိခုိးပူေဇာ္ျခင္းခံုတြင္ ဆုေတာင္းျခင္း
ျပဳသည္။
ထို႔ေနာက္ သူသည္မီးဖိုေခ်ာင္ထဲမွ အိတ္မ်ား ဆြဲထုတ္လာသည္။
ထိုအိတ္မ်ားထဲမွ သူတို၏ သမီးငယ္အတြက္လိအပ္ခ်က္မ်ား လင္ဗယားစပ္ေပးထားသည့္
ပဲပိစပ္ခံုမ်ားနွင့္ အနွစ္အိတ္မ်ား ျဖစ္၏။
ဤဒဿတြင္ တျခားအမ်ိဳးအစား ခံုပုိ၊ မနွစ္၊ မရုိင္ေခ်။
တ႐ုတ္ဆင္းခ်ိန္ခံုင့္ သူ၊ ဇနီးတို၊ သည္မနက္ေန၊ ည ့ွင္သည္အထိ
ပဲပိစပ္မ်ားကို ဆက္တ၍ ကယ္လိယမ္ခံုင့္
သၾကားေရာစပ္ကာခံုပုိ၊ မနွစ္ျဖစ္ေအာင္ လုပ္ထားျခင္း ျဖစ္ေပသည္။
အမွန္ေတာ့ ထိုပစၥည္းမ်ားမွာ ရွင္ဘုရင္မ
သေဘၤာခံုင့္ယူေဆာင္လာခဲ့ေသာ ပစၥည္းမ်ားျဖစ္၏။
ခံုပုိ၊ မနွစ္၊ အိတ္မ်ားအား သယ္ယူအၿပီးတြင္ ေဂ်ာက္သည္
ေမွာင္မည္းေနေသာ ၿခံဝင္းထဲသို၊ ထြက္လာခဲ့သည္။
သူသည္ ဖိလစ္ပိုတ္အတြက္ အသင့္ထုတ္ထားသည့္
သာသနာျပဳအဖြဲ၊ ပုဝင္ ‘ဘြာဂန္’အား သြားၾကည့္သည္။
‘ဘြာဂန္’ မွာ ‘ေတာင္ေပၚ ေဝါ’ျဖစ္၍ စီးရီးမ်ားအတြက္
အလြန္ကေသာင့္ေက်ာ္ရွိလွေသာ ယာဥ္ျဖစ္၏။
ေဂ်ာက္သည္ ဤဘြာဂန္အား ထမ္းဖို၊ အတြက္ အထမ္းသမား
ကုလိေလးေယာက်ာ္းထားခဲ့ၿပီးၿပီ။
ခရီး,တြင္ေစလို၍ အပိုးစ့ေယာက္ခ်ိ ငွားထားျခင္းျဖစ္၏။
ပထမ အထမ္းသမားနွစ္ဦး ေမာလွ်င္ ေတးမွ ပါလာေသာ
အရံကုလီနွစ္ဦးက လူလဲ၍ ထမ္းနုိင္သည္။

လူလဲရာ၌လည်းေဝါအား ေျမေပၚသို့ခ်ၿပီး လဲရာ မလို။
ထမ္းသြားေနရင္းႏွင့္ လူခင္းလဲ၍ ရႏုိင္သည္မဟုတ္ပါလား။
ေဂ်ာက္ဘသည္ ေဝါတစ္ခုလုံးအား ေစ့ေစ့ၿပီးမွ ၾကည့္သည္။
ေဝါထုိင္ခုံမ်ားႏွင့္ ေဝါအားသိုင္းခ်ည္ထားသည့္ ႀကိဳးမ်ားကိုပါ
စစ္ေဆးျခင္းျဖစ္၏။
ထုိ႔နာက္ သူသည္ အျပင္ဝိတ္ခန္းဆီသို႔လွ်ာက္သြားသည္။
ဝင္းတံခါးကိုဖြင့္၍ အျပင္သို့ထြက္ကာ တည္းခုိရာဟုိမွ
အထမ္းသမားကုလမ်ားအား သြားေခၚမည္ဟုေသာ စိတ္ကူးႏွင့္ျဖစ္၏။
သို႔ေသာ္လည္း သူ ဝင္ငံခါးကို မဖြင့္မီအျပင္ဘက္ရွ ေသနတ္သမား
ၾကားလုိက္ရေလ၏။
ေသနတ္သမွ် အမ်ားႀကီးမဟုတ္။
အနည္းငယ္မွ်သာ ျဖစ္၏။
ေသနတ္သံမ်ားသည္ဆာမင္း(ခ၇ုိင္ဘရားသူႀကီး) ဝံုးဘဏ္ဆိမွ ျဖစ္သည္ကို ေဂ်ာက္
သိေနသည္။
တသီးတျခားေနရာမွ လာေနသည့္ ၇ုိင္ဖယ္ ေသနတ္သံမ်ားျဖစ္၍
အထူးတလည္ ေတြးေတာ ပူပန္ျခင္းမွင့္ခ်ိရမွ်ိတ္လန္ျခင္း
မျဖစ္ေပမင့္လည္း ဆူဆူညံညံေအာ္သံမ်ားႏွင့္
ေျပးလႊားသံမ်ားေနာက္ဆက္တြဲ ထြက္ေပၚလာသည့္အခါတြင္မူကာ
ေဂ်ာက္ဖ၏စိတ္သည္ ထိတ္လန္တၾကားျဖစ္သြားသည္။
အသံဗလံမ်ားသည္ ပို၍မ်ားကာ က်ယ္ေလာင္လာသည္။
ၿမိဳ့တြင္း လမ္းမ်ားေပၚသို့ရဲႀကီးစဥ္ ေရေတြ ဒလေဟာ
ဝင္လာေနသည့္ပံုစံမ်ိဳး ရွိ၏။
ၾကမ္းတမ္းေသာေအာ္သံမ်ားသည္ သာသနာျပဳစခန္းဝင္းအနီးသို့
ေရာက္လာသည္။
ဂိတ္ခံုးႀကီးမ်ားအားဂိုဇီးေနသည့္သံမ်ား၊ တံခါးမ်ား ကီးပဲ့ပ်က္စီးသံမ်ား။
အသံမ်ိဳးစံုသည္ ေဂ်ာက္ဖ၏နားမွ်ားဆီသို့ တုိးဝင္လာသည္။
အေရွ့ဘက္ ေကာင္းကင္ဆီမွ တုိးဝင္လာေနေသာ ျပာလဲ့လဲ့
အလင္းေရာင္သည္မွ်ားေကာင့္ကင္းကင္ တစ္စြင့္ပံုးအား လင္းသြားေစသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ကုလမ်ားရွိရာသို့ မသြားရဲအကယ္၍ ထြက္သြားခဲ့ပါမူ သူမရွိခုိက္
စဥ္းေတြ ဝင္လာခဲ့သည္ကိုေသာ္။
ေဂ်ာက္သည္လွ်င္ျမန္စြာ ဂိတ္ခံုးမ်ားအား ျပန္ပိတ္ၿပီး အိမ္ဘက္သို့
ျပန္ေျပးလာခဲ့ေလ၏။
“ေနာက္ကသြားၿပီ မဟုတ္လား။
ကြန္ျမဴနစ္ေတြ ေရာက္လာၾကၿပီ”ဖိလိစီတီဇ၏အသံသည္ စိတ္ပ်က္လက္ပ်က္
ျဖစ္သြားသည့္ အသံ။
သူသည္ ေလွကားထစ္ခ်င္ေက်ာက္ပုပ္ တစ္ပုဒ္သဖြယ္ ရပ္ေနသည္။
မ်က္စိမ်က္ႏွာ အႀကီးအက်ယ္ပ်က္ေနသည္။
သူသည္သို့သိမီးငယ္အား သိုးေမြးေစာင္ကေလးျဖင့္ ပတ္ကာ ရင္ခြင္ခ်ီ
ေပြ့ခ်ီထားသည္။
“ေရာက္လာၾကတာေတြက ဘယ္သူေတြမွန္းကို မသိေသးပါဘူး။
ဘာေတြျဖစ္ေနသလဆိုတာ သိရေအာင္ ေခါင္းေလာင္းေမွ်ာခ်င္ေပၚ
တက္ၾကည့္ခ်င္းမယ္”ေဂ်ာက္သည္ ဖိလိစီတီေခၚမွ ျဖတ္၍
လက္ခံနားမရွိေသာ ေလွကားမွ ေျပးဆင္းသြားသည္။
သူသည္ ေခါင္းေလာင္းေမွ်ာခ်င္ေပၚသို့ ေျပးတက္သြားကာ

စခန်းဝင်း အုတ်တံတိုင်း၏ အပြင်ဘက်မှာတည်ရှိသည်။
ပျဉ်းပျဉ်းခင်း ဝင်ထွက်နေသော အလင်းရောင် အောက်တွင်
စမ်းလယ်ရှုမှုမသက်သာပင်ခွဲ ပျားလေးငါးနေသော စာသားများအား
ပြင်ဆင်တွေ့နေရလေသည်။
စာသားများသည် ဂျင်ဒယ် သနတ္တဗေဒနှင့် ခါးဂိုးမှားကို
အသံုးပြုကာအမျိုးအမှုဆောင်မှားဏ၏ တခါးမှားကို ထုတ်ကူးထားစဉ်
ဖြင့်ပြသည်။
အမျိုးမျိုး အုံသြထိတ်လန့်နေကသူများအား အပြင်ဘက် တရြားထိုး
ဆွဲထုတ်လာပြသည်။
အမျိုးမျိုးအစားအစာများ၊ အဝတ်အထည်များ၊ ရေနေငြ၊ ကော်ဖီတန်းများနှင့်
အမြင်ထင်းသံုး အလွှာအပေါ်စာသည်းများအား လှယ်ကူးငွေကသည်။
ပါးစပ်မှာမျက်လည်း ဆောင်းစု ဆက်မှုးနောင်းကာဆိုပြသည်။
အခြံပုံတင်ခြင်းအား စာသားများက ဂျက်နှုတ်ခန်းကော်ကူခင်း ပြပြသည်။
အခြံစာသားများသည် အမှုံရံများတြိုင် ငွေကြေးပြကာသူများ ရေးထားသည့်
အလင်ယ်မှားခြင်ကကပ်သည်။
ယာမင်းဂံုးရေခြံ ပျမကြွလွှဲပြီမှ
ဆောင်သူဟစ်သားသည်ဆောသည်လက်ရှိ၏။
ဝေဂေါ်သည် တစ်ခွက် အာဂုံစိုက်၍ လှမ်းမျှော်ကည့်သည်။
ခဂိုင်ရားသူသက်းဂုံးရခြံတြင် အလံသက်းတစ်ခု လွင့်ထူထားသည်ကို
မြင်သည်။
ထိုအလံပေါ်တွင်တဂ္ဂတ္တာသာစကား အကရှရာမ်ားကို ပြင်ဆင်နေရ၏။
‘ပျမုဝိုင်ဆင်တြိုန့် အရင်းခြင်တြိုအားလံုးအကြက်ကတာ့
သျခင်းပဲ’ဟု အဓိပတိယ်သည်။
ထိုတစ်ဏာမွာပင် ဒုတိယအလံကိုတင်ပြကျပသည်။
ရေးထားသည့် ကြေးပြကာသူက ‘ဆိုဗီယက် အစုိးရသည်လွှဲင်
တဂုတ်းုိင်ဇာတစ်ခုတည်းပေသော ပေမျှော်လင့်ခ်က်’ဟု ပြစ်၏။
သာသနာပြဳစခန်းဘက်သို့ ဝင်ထလမ်းဇ၏ ဝင်ပေါက်တွင်
စာသားတခဲ့သည်ပေစျးဆိုင်မှားနှင့် နံရံမ်ားတစ်လွှာက် ကြေးပြကာသံ
စာရွက်မှားကို လုတ်ကပ်နေပြကသည်။
‘လူခမ်းသာ ပျမရွှင်တြိုကို ကြေးပြန္ဓဆပ်ကန့်သ်’’ရာဇဝတ်ကောင်
ခန်ကော-ရွှိတ်ကို အရွှင်အောင် ဖမ်းပြက’’တပ်ဖွဲ့ကာ်ကို
ကောက်ခံပြက’စာသားတစ်သည်သူ စုတ်ခံအနက် တစ်ခေါင်းလျှဖင့်
သာသနာပြဳစခန်းနံရံထက်တြိုင်ကာတြိ ရေးနေပြကသည်ကို ပြင်ရသည်။
ကော်ဖီသည် တဂုတ်သာပြဖင့် ရေးထားသည့်
‘စိတ်ဓာတ်ခိုင်ယာအို’ဟူသော အကရှရာစာလံုးမ်ားကို ပြင်ဆင်နေရ၏။
အမ်ားက ထိုစကားလံုးကို‘ခရစ်ယာန်သာ’ သို့မဟုတ် ‘ခရစ်ယာန်အယူဝါဒ’ဟု
နားလည်နေပြကသည်။
ကြန်ျမ်နစ္စ စာသားမ်ားသည် စာမ်ားကို ဆက်ရေးနေပြကသည်။
ဝေဂေါ်သည်ရေးနေသော စာလံုးမ်ားကို ဖတ်ရှုခင်း အသက်ဝင်
မ်ားလောက်အောင် စိတ်ဒုမ်ားလ်က် ရှိ၏။
ရေးနေသော ကြေးပြကာသူများသည် မိမိတို့ ဘာသာ၊
အယူဝါဒအေပင်ရှိ မည်သည့်အတုံင်းအတာအထိ ဆန့်က်ငကေလမည်နည်း။
သူ ကြေးနခဲ့ကာပင် ရေးနေသော ကြေးပြကာသူသည်
စပ်းဆံုးသြားသည်။

ကားလွှတ်၏ ဓာတုပွဲ ဓကားကို ျပန္လည္ျပင္ဆင္ေတာ့ ကုိးကားၿပီး
ေဖာ္ျပထားျခင္းျဖစ္၍ဆိုလုိသည့္အဓိပၸာယ္မွာ ‘ခရစ္ယာန္ဘာသာသည္
လူေတြ့အတြက္ ဘန္းျဖစ္သည္’ဟု ဆိုဏ္၏။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳစခန္းႏွင့္ မ်က္ေမွာင္ၾကဳတ္ဆုိင္ကုတ္
နံရံေပၚတြင္ကပ္ထားသည့္ ဓာတ္ပံုးသည္ အဓိပၸာယ္ျဖစ္ေပၚေစရန္
ထင္ေနသည္။
ကြန္ျမဴနစ္မ်ားသည္ သာသနာျပဳစခန္းေနရာကို သိသြားၾကၿပီး ျဖစ္၍
မၾကာခင္ စခန္းဝင္းအတြင္းသို႔က်ဴးေက်ာ္ဝင္ေရာက္လာဖြယ္ရွိ၏။
ယာမင္း၂ွင္းဘက္မွ အသံဗလံမ်ားႏွင့္ လႈပ္ရွားသံမ်ားသည္ ေစာေစာကထက္
ပို၍မ်ားကာပို၍က်ယ္ေလာင္ လာေနေလၿပီ။
ဂ်ဴဒယ္ ေသနတ္သံမ်ားကိုလည္း ျပန္၍ ၾကားလာရျပန္၏။
ဧသနတ္သံမ်ားႏွင့္အတူ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားကိုပါ ၾကားလာေနရေလသည္။
ေဂ်က္စာသည္ စမ္းလယ္ပန္းၿခံဆီသို႔ တစ္ခ်က္ လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္သည္။
ဘာျပဳလို႔အခုေလာက္ ဆူဆူညံညံ ျဖစ္ေနၾကတာပါလိမ့္။
ထိုအခါ အေၾကာင္းရင္းကို ေတြ့ျမင္ရ၏။
မ်ားျပားလွေသာ စစ္သားအုပ္စုမ်ားသည္ ပန္းၿခံတြင္းမွ ထြက္ကာ
သာသနာျပဳစခန္းဆီသို႔အေျပးအလႊား လာေနၾကၿပီ မဟုတ္ပါလား။

ဒေါ်ဝေါက် ခေါင်းလောင်း မြို့ခံပေါင်းစုမှ ပြုစုဆင်းလာခဲ့သော
ဖိလစ်တီသည်လေကားထိပ်၌ မလှုပ်မခတ်ကာ ရပ်နေခဲ့၏။
သူ့ဘုးသို့ ဝေါက် ရောက်သွားခြင်းငှာလိုစိတ်ဇာတ်လိုက်၌
အံ့ပေါ်နေသော ကလေးသည် နှုံးနေပေပြီ။
ကလေးငယ်၏ ပြာသောမျက်လုံးအစုံနှင့် အျပစ်ဆင်းစဉ်သော
အကြည့်တို့သည် ဝါက်၏ မက်နှာဆီသို့ စူးစိုက်နေသည်။
ကလေးအား ကြည့်သည်မှာ လမ်းမမီးဆိုမှ အသံလိမ်းကို
နားထောင်နေသည်နှယ် ရှိ၏။
ဖိလစ်တီသည် ထိုအခါ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုဝေး။
သူသည် ခြေတည့်တည့်သို့သာ စူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။
“ကိုယ်တို့တွေ့ ဘုရားသခင်နဲ့လက်ထပ်မှာ ဝေရက်နေကြစမ်း”ဟု
ဝေါက်ကဖိလစ်တီ၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ခပ်ဆွဲးတိုးပြောသည်။
“ကိုယ်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ကမာဝေမဆန်းကို
ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင် ကူညီမှသာ ဖြစ်တော့မယ်”ဝေါက်သည်
ဖိလစ်တီအား ခေါ်ထွက်ပြို့တြဲ၍ ခေါ့ဆွဲသွားသည်။
နှစ်ဦးသား မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားစဉ်မှ လိမ္မော်သွား စခန်းအတြင်း၌
အခိုင်းအစေအားလုံးအား နှုံးလုက်နှန် အမိန့်ပေးသည်။
အစေခံ အားလုံးသည် ခဏမှ အဟောတြင် ဝေါက်၏ ခြေမွှေကျင်း
စိတန်းပြီး ရပ်နေကြသည်။
ယင်းတို့အထဲတြင် လိအန္တ၏ ဇနီး၊ အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်ထင်
ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ် သူတို့၏သားနှစ်ယောက်၊ အသက်ကိုးဆယ်
အဝတ်ဝေလှာ အမီးသမီးဆယ်ဦး ဂိတ်ခါးစောင့် ဥယျာဉ်ဆိတ်ကောင်းသား
သုငယ်တို့ ပါဝင်သည်။
ဝေါက်ကဖက အကဲယူ၍ စခန်းအတြင်းသို့ကြွန်ပြုခံရသော်လည်း
သူတို့ခုခံသမျှ လုပ်ပေးဖို့နှင့် ခုခံတုံ့ပြန်ပုံ
မျိုးဟုရန်ပြောပြသည်။
အဂျာဒီး အလင်းရောင်အောက်တွင် ဂျီးသားပြစင်ပေသာ
တဂ္ဂိတ်အစမ်းဇာတ်ကွန်ပွဲမ်းသည် အိုးသြခင်းနှင့် ထိတ္တန္ဒခင်းကို
သာမက ဝေါက်၏ စကားသြားစကားလာအေပင့်တြင် နားလည်သည့်
အရိပ်လက္ခဏာမျိုးကိုပါ ပြုပြင်ရှိသည်။
သူတို့သည်ဝေါက်၏ မက်နှာအား ခုံကြ၍ ဟောကြည့်နေသာလည်း
အာဝဇ္ဇမှာ အျပင်ဘက် ဝေသနတ္ထိမ်းနှင့်လူသိမ်းဆီသို့ ဝေရက်နေဟောဇာ၏။
သူတို့အားလုံးထဲတြင် အေတြ့အဆုံမ်းသော လိအန္တစ်ယောက်သာလျှင်
အေခုအေနအရပ်ရပ်ကို နားလည်နေဟန် ရှိ၏။
သူ့ဘုးတြင် ရပ်နေသောသူ၏ သားငယ်နှစ်ယောက်သည်
သူတို့အေဖကိုသို့ပင်စိတ်ဝန်းပုံ ရသည်။
သူတို့ရင်ခွဲ၍နေဟောသော ဝေဟာကိုတ်နှင့်
စိတ်နှလုံးခြင်းမ်းကိုအစြမ်းကုန် ထိန်းခံပြေနိပုံလည်း ရသည်။
တစ်ခါတစ်ခါတြင် သူတို့ နှုံးတ်ခမ်းမ်းကို ကုံကြ၍ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေဟောသည်။
ဖိလစ်တီကေတာ့ မီးဖိုခေါ်ထဲမှ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတြင်ထိုင်ကာသွားလက်ထဲမှ
ကလေးငယ်အား လှုပ်၍ လှုပ်၍ သိပ်နေသည်။
ဝေါက်သည်မှာ ကြွန်ပြုခံနှစ်အေနျဖင့် သာမန်ခင်းရဲသား တဂ္ဂိတ်ဖြူမီးမ်းအား
အုံရာယ်ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူယုံကြည်ဟောကာင်း ပြုဟာပြုလက်

ရွိသည်။
အေစခံအားလံုးဏ၊ လံုၿခံဳေရးအတြက္ သူ တာဝန္ယူေပးမည္ဟု
ကတိေပးသည္။
သူႏွင့္အတူ ဘုရားသခင္ထား အာဝံုဂ်ုဳိ၍ ေခါင္းမ်ားကို ၫႊတ္ကာ
ဆုေတာင္းဆုယူ ျပဳၾကရန္လည္းေမတၱာရပ္ခံသည္။
သို၇်သာလည္း သူ ဘုရားသခင္ထား စတင္၍ ကန္ေတာ့ခ်ိန္တြင္
အျပင္ဂိတ္တခါးဆက္မ်ားအား ဖြင့္ထားေနသည့္ အသံမ်ားထြက္ေပၚလာသည္။
သူ၇်စကားလံုးမ်ားသည္ထိုအသံမ်ားၾကားတြင္ နစ္ျမဳပ္ပ်ားသည္။
သူသည္ ဘုရားသခင္ထား ဝတ္ျပဳေနခ်ိန္တြင္ ဘာကိုမွ်သတိမထားေတာ့ေပ။
လုပ္စရာ ရွိသည္မ်ားကိုသာ ေအးေအးေဆးေဆးပင္ လုပ္သြားသည္။
ဘုရားသခင္ထား အာဝံုဂ်ုဳိၿပီးသည့္ေနာင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူသည္
ဂိတ္ေစာင့္အားလက္ယပ္၍ေခၚသည္။
သူေနာင့္ ဂိတ္ေစာင့္သည္ စခံဝင္းအတြင္းသို၇်
ဆင္းသြားကာအလြန္ေလးလံေသာ သစ္သားတံခါးႀကီးမ်ားကို ဖြင့္ၾကသည္။
တံခါးျပင္ဘက္သည့္ေနာင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ပင္ဘက္မွ ေအာ့သံဟစ္သံမ်ားေနာင့္ ထုဂ်ိတ္သံမ်ား
ခက္ခဲစြာေပါက္ကြဲသြားဏ၊။
တံခါးဝ၌တစ္ေယာက္တည္း ရပ္ေနသည္မွာ ေဂ်ာက္ျဖစ္၍ သူ၇်လက္ဆဲတြင္
လက္နက္မပါ။
မ်က္ေနွာထားသည္ ေၾကာက္လန္၇်ခင္း ကင္းေၾကာင္း
ေဖာ့ျပေနသည္။
အျပင္မွ လွ်ဳိ့ဝွက္စြာ၀ိုင္ဖယ္ေသနတ္မ်ား ကိုင္ထားေသာ တ၇်က္ကြန္ျမဴနစ္ စစ္သားမ်ားသည္
ေဂ်ာက္ဘား ဖ်ာကည့္ကာအံ့အားသင့္ေနၾကေလသည္။
“အိမ္ရွဴမွာ အမ်ဳိးသမီးေတြနဲ၇် ကေလးသူငယ္ေတြ ရွိတယ္”ဟု
ေဂ်ာက္ကတ၇်တာသာျဖင့္ ေျပာသည္။
“သူတို၇်ကို အႏၱရာယ္ျပဳဖို၇် ေမတၱာရပ္ခံပါတယ္”ေဂ်ာက္ဏ၊ အသံေၾကာင့္
အိမ္ခါးဝမွ ဝင္လာေသာ ကြန္ျမဴနစ္စစ္သားမ်ားသည္ တန္၇်ခနဲျဖစ္သြားသည္။
ခါးရွည္ကုိင္ အရပ္ျမင့္ျမင့္ အရာရွိတစ္ဦးဏ၊
ေအာ့ဟစ္အမိန္၇်ပးသံေၾကာင့္စစ္သားတစ္စုသည္ ဝင္းအတြင္းသို၇် ဝင္လာၿပီး
ေဂ်ာက္ဘား ဝုိင္းထားလုိက္ပါသည္။
စစ္သားႏွစ္ဦးက ေဂ်ာက္ဏ၊ ေဘးတစ္ဖက္တစ္ခ်က္တြင္ ဝင္ရပ္ကာ
လက္ေမာင္းႏွစ္ဖက္ကုိကုိင္ထားသည္။
ထို၇်နာက္ ဆက္တစ္ေခ်ာင္းျဖင့္ လက္ျပန္ဆန္ကီး တုပ္လုိက္ပါသည္။
အရပ္ျမင့္ျမင့္အရာရွိထံမွ ေနာက္ထပ္ ေအာ့စ္ အမိန္၇်ပးသံမ်ား
ၾကားရသည္။
စစ္သားႏွစ္ဦးက်၇်သည္လင္းဂိတ္တံခါးမွ အေျပးအလႊား ဝင္လာၾကၿပီး
မ်ဳိးဖ်ေခ်ာင္ထဲသို၇် ေရာက္သြားၾကေလသည္။
“ခင္ဗ်ားကို နယ္ခ်ဲ့သုလ်ဳိတစ္ေယာက္ဟုဖစ္ခဲ့၇်ကုိပို၇် တပ္ဦေတာ့
ဖမ္းလုိက္ၿပီ”ဟုအရာရွိက ေဂ်ာက္ဏ၊ မ်က္ေနွာကို ေစ့ေစ့ၾကည့္၍
ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ ခ်ဳန္ေက-ရွိတ္အတြက္သူလွ်ဳိ့ လုပ္ေပးေနတဲ့ေကာင္။
သူလွ်ဳိလုပ္တဲ့ အျပစ္ဟာ သိပ္ၿပီးတယ္။
ေသစားေသေစပဲ”အျပင္ဘက္မွ စစ္သားအမ်ားအျပားသည္ ေနာက္ထပ္
ေျပးဝင္လာၾကျပန္သည္။
အိမ္ခက္ဆဲမွ ထုသံ၇်က္သံမ်ား ေအာ့စ္သံမ်ားကို ၾကားေနရသည္။

“ကၽြန္ေတာ္ သူလို မဟုတ္ဘူး။
ကၽြန္ေတာ့္အလုပ္က ေယဘုယ်သိခ်င္တဲ့ အလုပ္မ်ိဳးကၽြမ္းက်င္ရတဲ့ အလုပ္”ဟု
ေဂဂ်ာကို ျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား လိမ္ေနတာ”အရပ္ျမင့္ျမင့္ အရာရွိသည္ ဟူန္ရန္ကို
တစ္ခ်ိန္ေလသံျဖင့္ အမိန္႔မ်ား ထုပ္ေပးသည္။
ဂိတ္ခါးဘက္သို႔လည္း လက္ျပဳိးထိုးျပသည္။
စစ္သားတစ္ဖက္ကားမွ လူငယ္စစ္သားႏွစ္ဦးထြက္လာသည္။
သူတို႔ ဆြဲလာသည့္လူမွာ ခါတင္ကားသူခိုးမ်ား ျဖစ္ဧ၏။
သူ႔ ကုယ္ေပၚမွအက်ီၤရွည္ကိုးမွာ ျမင္ရေကာင္းေအာင္ စုတ္ပဲလ်က္
ရွိသည္။
သူ႔ ဦးေခါင္းမွ ဒဏ္ရာေၾကာင့္ေသြးမ်ားသည္ ေတးတစ္ဖက္သို႔
ယိုစီးက်လ်က္ ရွိသည္။
သူ႔ မ်က္ႏွာမွာ အလြန္အမင္းထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ႕ေနျခင္းကို
ေဖာ္ျပသည္။
“ခ႐ုတ္ခ်ားသူခိုးကိုး ယာအုိက ကိုမင္ဒန္ တပ္ေတြအတြက္ ခင္ဗ်ား
ဘယ္လိုလိုလုပ္ေပးေနတယ္ဆိုတာ က်ပ္တို႔ကို ေျပာၿပီးၿပီ”ဟု ဟူန္ရန္အမ်ိဳးသား
အရာရွိကေအာ္ေျပာသည္။
သူသည္ တရားသူခိုးကိုး ယာအုိ ဘက္သို႔လွည့္၍ လက္ဆဲမွ ဓါးျဖင့္
တစ္ခ်က္ထုိးလုိက္သည္။
“ျမင္လား ဒီေကာင္ဆီး ထပ္မံပီး ေျပာလိမ့္မယ္” ယာအုိဧ၏
မ်က္လံုးမ်ားသည္ေၾကာက္စိတ္ျဖင့္ ျပဴးထြက္လာေနသည္။
သူသည္ စကားေျပာရန္ အားထုတ္ေသာ္လည္း တစ္လံုးမွထြက္မလာေခ်။
ဟူန္ရန္ အမ်ိဳးသား အရာရွိက ဓါးေႏွာင့္ျဖင့္ တစ္ခ်က္ ထပ္၍ ထုျပန္သည္။
ထုိအခါတရားသူခိုးက အလြန္ဆိုတ္လန္႔ေနသည့္ ေလသံျဖင့္ “ဒီ
ႏုိင္ငံျခားသားဟာ က်ဳပ္ရဲ႕ ယာမင္းကိုမေန႔ညက ေရာက္လာၿပီး
သတင္းေပးတယ္။
က်ဳပ္တို႔ ၿမိဳ႕နဲ႔ လီ ေျခာက္ဆယ္ ကြာတဲ့ေတာင္ေပၚၿမိဳ႕တစ္ၿမိဳ႕မွာ
လူဆုိးနီတပ္ေတြ ေရာက္ေနတယ္လို႔ ေျပာတယ္။
က်ပ္က သူေျပာတာဂ႐ုမစုိက္ဘူး၊ ယံုလည္းမယံုဘူး။
ဒါေပမဲ့ သူက ဆက္ေျပာတယ္။
လူဆိုးနီေတြက အစိုးရစစ္သားအမ်ားအျပားကို သတ္ျဖစ္ေနတယ္တဲ့။
သူက တပ္ခ်ဳပ္သားေတြရဲ႕ အေရအတြက္ကိုလည္းအတိအက်ေျပာျပတယ္။
ၿပီးေတာ့ သူ ေျပာတာက လူဆုိးနီေတြ အဲဒီၿမိဳ႕ထဲက ဆန္ေတြကို
လုယူၿပီးလွည္းေတြနဲ႔ သယ္သြားၾကတယ္လို႔လည္းေျပာတယ္။
ၿပီးေတာ့ သူက လူဆုိးနီေတြ ခ်င္းေတးကိုေရာက္လာရင္ တုိက္ပြဲစို႔
ထပ္ေျပာတယ္။
ဒါေပမဲ့ က်ပ္က မယံုပါဘူး။
သူ ေျပာတာကိုလည္းအသိအမွတ္ မျပဳပါဘူး”ယာအုိ စကား
ေျပာေနခိုက္တြင္ ဟူန္ရန္ အရာရွိ၏ မ်က္ႏွာထားသည္
ေၾကာက္စိုဖြယ္ေကာင္းလာသည္။
ဂ်ပ္တရက္ သူသည္ သူ၏ ဘယ္ဘက္လက္ကို အခ်က္ေပးသည့္
အနျဖင့္ေျမ့ေက်ာ္လုိက္သည္။
စစ္သား ႏွစ္ေယာက္သည္ ေရွ႕သို႔တုိးလာၿပီး တရားသူခိုးကိုး
ယာအုိ၏ရင္ဘတ္ႏွင့္ ဝမ္းဗုိက္အား လွံစြပ္မ်ားႏွင့္ ထိုးသည္။

ယာအိုသည္ အသံပင္ထြက္ေပၚလာသည္။
ေရွ႕သို႔ေမွာက္လ်က္ လဲက်သြားသည္။
အရာရွိထံမွ ေအာ္ဖ်ာမိန္႔ေၾကးသံ ထြက္လာျပန္သည္။
စစ္သားမ်ားသည္ ယာအိုအား အသက္ မထြက္ခင္ထိပင္ စခန္းအျပင္ဘက္သို႔
တရြတ္ထိုးဆြဲထုတ္သြားၾကေလ၏။
တရားသူႀကီးဇာ ဦးဖိနပ္ေပၚစြက္လံုးမွာ ကၽြက္ခ်က္ က်န္ရစ္ခဲ့သည္။
“ေတာ္ေန ေရးကိုဆန္႔က်င္ခဲ့တဲ့ ရန္သူအားလံုး အခုလိုပဲ
အသက္ခ်ေမြယ္”ဟုတပ္မေအရာရွိက ေဂ်ာက္ ေရွ႕သို႔ လာေျပာပီး မ်က္ေတာကို
ေစ့ေစ့ၾကည့္ရင္ ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ခင္ဗ်ားရဲ့ ဘာသာေရးအဖြဲ႔က ကိုယ္တိုင္ေတာင္းတဲ့ေငြကို
ေပးမယ္ဆိုရင္ ခင္ဗ်ားအေပၚညႇာတာေထာက္ထားေပးမယ္။
ကဲလာ ခင္ဗ်ားရဲ့ ဘာသာေရးအဖြဲ႔ဆီကို ေပးဖို႔
စာတစ္ေစာင္ေရးရမယ္”ဟုနန္အရာရွိသည္ ေဂ်ာက္အား အိမ္ထဲသို႔
ေခၚသြားသည္။
တပ္ခ်စ္သားတခ်ိဳ့သည္အိမ္ထဲမွ ဆန္အိတ္မ်ားႏွင့္ ဟင္းသီးဟင္းရြက္ အိတ္မ်ားထမ္းလ်က္
ထြက္လာၾကသည္။
အခ်ိဳ့ကအိတ္ဟာအပ္ခင္းႏွင့္ ေစာင္မ်ားကို ယူလာၾကၿပီး
ေလကားထိမ္ခ်ားေပၚ၌ ထုိင္ကာအစိတ္စိတ္အျမဲမေက်မနပ္ ျဖစ္ေအာင္
ဆတ္ဖဲေနၾကသည္။
ေျခတုန္ႏွင့္ ပတ္ဝန္းအျဖစ္ သံုးရန္ျဖစ္၏။
ၿခံဝင္းအေတြင္းဘက္ အလယ္ တည့္တည့္တြင္ တပ္ခ်ီတပ္သားတစ္ဦးသည္
သမၼတကၽြန္းမဆက္ဇာအုပ္မ်ားကို စုပံုလက်ခံသည္။
ထိုေနာက္ သူသည္ သမၼတကၽြန္းစာ စာအုပ္ပံုႀကီးထက္သို႔ဓါတ္ဆီမ်ား
ေလာင္းသည္။
မီးျခစ္ဆံုတခ်ံကို ျခစ္၍ ပစ္ခ်လိုက္၏။
ေတးမွ ရပ္ကြက္ေနသာစစ္သားမ်ားက ဝမ္းသာအားရ
ေႂကြးေၾကာ္ေအာ္ဟစ္ၾကပီး အားေပးၾကသည္။
သူ႔အား အိမ္ထဲသို႔ ဆြဲေခၚသြားသည့္အခါ ေဂ်ာက္သည္
အလယ္ခန္းမဆက္ဇာေထာင့္တစ္ေထာင့္၌ စုထုိင္ေနၾကေသာ ဖိလိစိတိ
သားအမ်ိဳးေပါင္းအေစခံမ်ားကို ျမင္ရသည္။
သူတို႔အား လက္နက္ကိုင္ စစ္သားတစ္ေယာက္ ေစာင့္ေနသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ဖိလိစိတိသည္ သူ႔အားၾကည့္ေနသည္ကို ယူဆရေသာ္လည္း မ်က္လံုးမ်ားက
သူ႔အား ျမင္ေနဆဲတူ။
စစ္သားအမ်ားစုသည္ေဂ်ာက္ မိသားစု ခရီးထြက္သည့္အခါ ယူသြားရန္
ထုပ္ပိုးထားသည့္ အိတ္မ်ားကို ဖြင့္ကာ သူတို႔လိုခ်င္သည္မ်ားကို ယူေနၾကသည္။
ခန္းမတြင္းသို႔ ေဂ်ာက္ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ စစ္သားတစ္ေယာက္သည္
နံရံ၌ခ်ိတ္ထားသည့္ ပထမ ခရစၥမတ္ ပန္းခ်ီကားအား ခါးႏွင့္ ခုတ္၍
ျဖတ္ခ်ၿပီး ကင္းဗတ္စကို လွ်ိဳ့ယူေနသည္။
ထိုေနာက္ ကင္းဗတ္အား လိပ္လိုက္ၿပီး သူ႔ ေက်ာပုိးအိတ္ထဲ ထည့္ေနသည္။
ဟုနန္အရာရွိသည္ ဖိလိစိတိတို႔ သားအမိအား အတန္ၾကာမွ် စိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ထိုေနာက္ ေဂ်ာက္အား စားပြဲတစ္လံုး၌ ထုိင္ခုိင္းကာ တိုင္ထားသည့္
ဓါးကို ေျဖေပးခဲ့ခိုင္းသည္။
စာေရးရန္အတြက္ လိုအပ္ေသာ ပစၥည္းမ်ားကို စစ္သားတစ္ေယာက္အား
ရွာခုိင္းသည္။

ထိုစဉ်ဆွေးျပစကားသည့်အခါ အရာရှိသည် စာရြက္ကြွရြက်ကို ေဂ်ေက့ ေရွ့ဘဲ့ခ်ေခ်ပးၿပီး ေဖာင့်တင်္ဆာေခ်ာင်းကို ေဂ်ေက့ လက္ထ ထည့်ေပးသည်။
“မင့်းရဲ့ ဌာနခ်ဳပ်ကို ပို်ဖို့ ွေၾကးနန့်းစာ တစ့ေစာင့် ေရး”ေဂ်ေက့က ဟူန့အ်ရာရှိ၏ မက့်ေၾကို စုိက္ၾကည့်ေနသည်။
အရာရှိ၏အသားအေရာင်သည် အညိဳေရာင့်ျဖစ့ခ်ၿ မ်က္ခိေပါက့ က်ဥ်းက်ဥ်းျဖစ်သည်။
မ်က္ခ်ိုးမ်ား၏အၾကည့်ွာ ေအးစက့ မာေက်ာၿပီး တင့်းမာလ်ွ၏။
“ကိုမင့်အန့ေတြအတြက် သိုလ်ွှဲလုပ့ေပးခဲ့တာဟာ ဆက်ီးေလးတဲ့ ရာဇဝတ္ထုပဲ။ အဲဒီအတြက့ဒဏ့ေၾကးေပးရလိမ့်မယ်ဘ်ိ့ ေရး”“ဒဏ့ေၾကးက ဘယ့ေလာက်လဲ”“ခင်ဗ်ားတို့ုိ့ခ့ေယာက့် တစ့ေယာက်ကို တ၇တ့ေဒၚလာေငြ ငါးေသာင့်းစီ ေပးရမယ့်”ေဂ်ေက့သည် ဖိလစ်ပိတ်ိ့ သားအမိအား လွှမ့်းၾကည့်သည်။
ဖိလစ်ပိတ်သည် သူတို့ဘာေျပာေနၾကသည်ကို ၾကားဟန်မတူ။
“စုစ့ေပါင့်း ခင်ဗ်ား ေတာင့်းေနတဲ့ ေငြက ဘယ့ေလာက်လဲ”“ေဒၚလာ တစ်ိန့်းငါးေသာင့်း”ေဂ်ေက့ကာ သက့်ျပင့်းတစ်ခ်က့ ခ်က်ာ သူ၇ရွ့ဘ့ဝ စာရြက်ကို တြန့်းဖယ်လိုက်သည်။
“ကၽြန့ေတာ့် ဌာနခ်ဳပ်က အဲသေလာက့ေတာ့ ေပးမွာ မဟုတ်ဘူး။ ကၽြန့ေတာ်တို့မွာေငြမ်ားမ်ားလည့်း မရွိဘူး။ တကယ်လို့ ရွိသည့်တုိင့ေအာင်လည့်း ျပန့ေပးေရြးဖို့ကိစၥမွာ မသံုးနုိင်ဘူး”ဟူန့အ်ရာရှိသည် ထလာၿပီး စားပြဲေဘးခ်ိ ရပ်သည်။
သူ၇ခါးျဖင့် စက်အား ထွ့းေကာ်ၿပီးေဂ်ေက့ေရွ့ဘသို့ ျပန်ခ်ဲ့ပးသည်။
“အက်ဥ်းသား အားလံုးကို တာဝန်ယူဖို့ လံုၿခံဳေရးတပ်ဖင့်းကိုအမိန့၇်ပးထားၿပီးၿပီ”ဟု ၿခိမ့်းေျခာက်သည့် ေလသံျဖင့် ေျပာသည်။
“တကယ်လို့ အခုေတာင့်းထားတဲ့ ဒဏ့ေၾကးကို ေမပးရင့် ခင်ဗ်ားရဲ့ မိန့်းမန့် ကေလးကို သတ်ၿပစ်ဆိုတဲ့စကားေတာ့ ေျပာျပရမယ့်ဘဝန့ ကိ်ယ်ရွ ေနတယ့်”

၇တပ်ဦ တပ္ဖားမ်ားသည္ ေဂ်ေက်ာ့ႏွင့္ ဖီလီစိတီတို႔အား
ခ်ီတက္ေနသည့္စစ္သားမ်ားႏွင့္အတူ လိုက္ပါရန္ ေသနတ္မ်ားႏွင့္ ခ်ိန္၍
အတင္းအဓမၼ ေစခိုင္းခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ခ်င္းေတးၿမိဳ့မွ တပ္ဦတပ္သားမ်ား ထြက္ခြာခဲ့ၾကသည္မွာ ညေနစာင္းျဖစ္၍
အခ်ိန္အေတာ္ၾကီး ေနာက္က်လ်က္ရွိေပၿပီ။
တပ္ဦတပ္သားလံုးသည္ ခ်င္းေတးၿမိဳ့ထဲ၌ တစ္ေန႔လံုးရပ္နားခဲ့ျခင္း
ျဖစ္၏။
ရပ္နားေနသည့္ အခ်ိန္အာလအတြင္း သူတို႔သည္ ေဂ်ေက်ာ့၊
ဖီလီစိတီႏွင့္ေလးငယ္တို႔အား အက်ဥ္းသားမ်ားအျဖစ္ ေဂ်ေက်ာ့တို႔၏
မ်ဳိးဖို ေခ်ာင္ထဲ၌ ခ်ထားခဲ့ၾကသည္။
ေဂ်ေက်ာ့၏ လက္မ်ားကိုလည္း တစ္ေန႔လံုး လက္ျပန္ၾကိဳး
တုပ္ထားခဲ့ၾကသ၏။
သူ စီးထားသည့္ ဂ်ီးဖိန္ပ်ဥ္းသည္ မတ္ေစာက္ေသာ ေတာင္စံရဲကို တက္ရာ၌
အၿမဲတေစခြာလိပ္ရွိေလရာ သူ႔အတြက္ သက္သာစရာအေၾကာင္းက လံုးဝ
မရွိ။
သူ႔အား ေစာင့္ၾကပ္ေနၾကေသာ ကြန္ျမဴနစ္စစ္သားမ်ား အဖို႔မွာမူကား
သူတို႔စီးထားသည့္ ေက်ာက္ဂံုးလႊာခင္း ဖိန္ပ်ဥ္းသည္ ေတာင္တက္ရာ၌
မ်ားစြာအေထာက္အကူျပဳခဲ့ၾကသ၏။
သို႔ျဖစ္ရာသူ႔ ဂံုးဖိန္ပ္ေၾကာင့္ သူ ေခ်ာ္လဲတုိင္း သူ႔အား
ေစာင့္ၾကပ္သူမ်ားသည့္ စစ္သားမ်ားက သူ႔အားဆဲဆိုသကဲ့သို့ေမာင္းျခင္းကို
ျပဳလုပ္ေလ့ရွိၾကသည္။
ဖီလီစိတီမွာ ကေလးငယ္အား ရင္ပယ္ပုိက္ကာ ျမင္းေပၚ၌ထုိင္၍ လိုက္ပါလာသည္။
ျမင္းကို ဆြဲလာေသာ စစ္သားသည္ မၾကာခဏ ေခ်ာ္ေနေသာ
ျမင္းအား ၾကည့္၍ စိတ္ဂ်ပ္လိုက္ ရွိ၏။
ဖီလီစိတီ၏ ေၾကာက္လန္႔ေနေသာ မ်က္ႏွာသည္ မၾကာခဏဆိုသလို
သူ႔ယာက္ဘ ေဂ်ေက်ာ့အားလွည့္၍ လွည့္၍ ၾကည့္လာသည္။
တစ္ခါက်မွ်ေဂ်ေက်ာ့သည္ ဦးေထာက္လက္ခံေလရာ သူ႔အား
ေစာင့္၍ေခၚလာသည့္ စစ္သားက သူ႔ေသနတ္ေျမာင္းျဖင့္
ေဂ်ေက်ာ့၏ ေက်ာကို ထုိးသည္။
“ဟက္ဖ်ိစီ ဘီယာအိုယက္ဖ-ဆူ ပင္ နီ ပါ အက္စန္”ဟု တ႐ုတ္လို ေျပာသည္။
“ဒီေတာင္ေပၚတက္ဖုိ့ေအာင္ ကုိယ္ဖို႔ ခင္ဗ်ားရဲ့ဘုရားသခင္
ေယ႐ွဴဆီမွာ ဘာျပလို႔ အကူအညီမေတာင္းတာလဲ”ဟု အဓိပၸါယ္ရေသာ
စကား ျဖစ္ေလသည္။
ထိုအခါ အျခားေသာ တပ္သားမ်ားက ဝုိင္း၍
ေျပာင္ေလွာင္ရယ္ေမာၾကသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔ႏွတ္ခမ္းကို ကိုက္ဖာ လဲေနရာမွ ထရပ္သည္။
စုစည္းစ ျပဳလာေနေသာအေမွာင္ထုၾကားတြင္ ေျမျပင္ကို
ေကာင္းေလွေသာ စိမ္းျမျမ စပါးခင္းမ်ား တည္ရာလြင္ျပင္သည္ဝါေရာင္
ေက်ာက္တံုး ေက်ာက္ခဲမ်ား တည္ရာ အေပၚဘက္ ေတာင္ၾကိမ္ားႏွင့္ ခြဲျခား၍
မရေခ်။
စစ္သား တစ္ဦးခ်င္းစီသည္ အေမွာင္ထု သိပ္သည္းလာသည့္အခါ သူတို႔
လုပ္ကားသည့္ဂါးမီးတုတ္မ်ားကို မီး၀ိုး၌ကာ မီးတုိင္မ်ားအျဖစ္
အသံုးျပဳလာၾကသည္။
ေတာင္၏ အျမင့္ပုိင္းသို႔ တက္လာမိသည့္အခါ ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ

လိုက္ပါလာေနသည့္ဘုရား လူအင္အား မ်ားျပားမႈကို သတိထားမိလာသည္။
ခရီးတက္ေနၾကသူမ်ားလႈပ္ရွားေနၾကသည့္ႏွင့္အမွ် မီးတုတ္ရွိ
မီးေရာင္မ်ားသည္လည္း ေရြ႕လ်ားလ်က္ ရွိၾကၿပီ။
ထိုမီးေရာင္မ်ားသည္ သူ႔ရွိခိုးသာမက သူ႔နာက္ခံပါ ရွိေနျခင္း
ျဖစ္ေပသည္။
ေတြ႔ေတြ႔ကာကာ ျမားေနေသာ မီးေရာင္မ်ားသည္
စပါးခင္းမ်ားတည္ရာ လြင္ျပင္၏အေရွ႕ဘက္ အစြန္းရွိပါ ရွိေနျခင္း
ျဖစ္၏။
ေတာင္ဝိပိုလ္ ေရာက္သြားသည့္အခါ သူ႔ရွိခိုးအလြန္ အလွမ္း
ေဝးကြာသည့္ေနရာမ်ားရွိလည္း မီးတုတ္မ်ား ျမားေနၾကသည္ကို ေငးက်ိ
ျမင္ေတြ႔ေနရသည္။
အားလံုးသည္ေတြ႔ေတြ႔ကာကာ
ေရြ႕လ်ားေနၾကျခင္းျဖစ္၍ ေရွ႕ဘက္ကို ေတာင္ၾကားတစ္ခု
အတြင္းသို႔ဆင္းသြားေနၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
မီးတုတ္မ်ားမွ အလင္းေရာင္ျဖင့္ ေငးက်ိသည့္ ျမင္းမ်ားႏွင့္
လားမ်ားကိုပါ ျမင္ေတြ႔ေနရသည္။
အားလံုးကို ႀကီးႏွင့္ ခညားျခင္းျဖစ္၍ ယင္းတုိ႔၏
ေက်ာမ်ားေပၚ၌တင္ထားသည့္ ကုန္ပစၥည္းမ်ားမွာ လက္နက္ႀကီး၊
လက္နက္ငယ္မ်ားသာမက အပ်ဳိပ်ဳတ္မ်ား၊ စာပံုးပ်ဳိပ်ဳတ္မ်ား၊
အျခားစက္ရံုယာပစၥည္းမ်ားႏွင့္ စားရိကၡာတမ္း အထုပ္ႀကီးမ်ားပါ ပါဝင္သည္။
တရုတ္ျပန္မ်ား၏ ေက်ာမ်ားေပၚ တင္ရာ၌ အခုိင္အမာ ျဖစ္ေစရန္
ႀကိဳးမ်ားျဖင့္ခ်ည္ေႏွာင္ထားၾကေလသည္။
အခ်ဳိ႕ပစၥည္းမ်ားမွာ ေလယာဉ္ပစ္ အေျမာက္မ်ားျဖစ္၍ တိရစာၦန္မ်ားအား
ႀကိဳးမ်ားႏွင့္တြဲယွဥ္ရန္ လုပ္ေပးထားသည္။
ဂုတ္ရက္ ေဝေက်ာ၏ စိတ္ဓာတ္ခံ ခံစားမႈ အသစ္တစ္ခုသည္ဝင္ေရာက္လာသည္။
သူသည္ အေရအတြက္အားျဖင့္ အလြန္မ်ားျပားသည့္ စစ္သားမ်ားႏွင့္တရုတ္ျပန္မ်ား
ၾကားခ်ိ ေရာက္ေနျခင္းျဖစ္၏။
သူသည္ အကူအညီမဲ့ အက်ဥ္းသား တစ္ေယာက္ဘဝခ်ိေရာက္ေနျခင္းျဖစ္ရာ
ထိုလူနာ္အားငယ္စိတ္သည္ သူ၏ရင္ဘတ္ထဲသို႔ ခ်က္ခ်င္း ဝင္ရာသည္။
ထိုခံစားမႈႏွင့္အတူ တက္ၾကြသာ စိတ္သည္လည္း တစ္ၿပိဳင္နက္တည္း
ျဖစ္ေပၚလ်က္ရွိ၏။
ဘာေၾကာင့္ထိုကဲ့သို႔ ျဖစ္ရသည္ကို သူ မေတြးတတ္။
ထုိစိတ္ခံစားမႈ အေပၚတြင္သြားသြားခ်င္းသာလွ်င္ ျဖစ္ခဲ့၏။
ေတာင္တန္းေ၏ အျမင့္ဆံုးေနရာ၌ ရပ္ေနေသာ ေငးက်ိသည္
ခရီးတက္ေနေသာစစ္သားမ်ား၏ ေရွ႕ဆံုး အုပ္စုကိုလည္း မျမင္ရ။
သူ႔ ေနာက္ဘက္ရွိ လြင္ျပင္မ်ားေပၚမွခရီးတက္ေနသူမ်ားမွာလည္း ဘယ္ေနရာ၌
ဆံုးသြားသည္ကို မသိရ။
သူ႔ရင္ထဲတြင္ကေလးဆန္ေသာ စိတ္ခံစားမႈသည္ ဝင္လာျပန္သည္။
သူငယ္စဥ္က သူ႔ၿမိဳ႕ မန္ခ်က္စတာရွိဘုရားရွိခိုးေက်ာင္းထဲ၌ မတ္သူးဘာလိုဏ္၏
တရားကို နာၾကားကာ စိတ္ခံစားခဲ့ရဖူး၏။
ထိုစဥ္သူသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေပၚ မ်ားစြာ အာ႐ံုျပဳတြဲခဲ့သည္။
ႀကီးမားေသာ စြန္႔စားခန္းမ်ားႏွင့္ခန္ေခၚမႈမ်ားသည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံထဲမွေန၍ သူ႔အား ေစာင့္ေနၾကသည္ဟုပင္
ထင္ခဲ့မိေလသည္။

အခုက်ေတာ့ ထိုစဥ္က အေတြးအထင္သည္ မွန္ေနၿပီဟု ယူဆရမလို
ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ အထီးက်န္ ခရစ္သန္ တစ္ဦး အေနျဖင့္ အလြန္အင္အားႀကီးမားေသာ
ကြန္ျမဴနစ္တပ္ဖဲြ႔အက်ဥ္းသား တစ္ေယာက္အျဖစ္ ေနခဲ့ရေလသည္။
ဆက္ေနရသည့္ အခက္အခဲမ်ားႏွင့္စိတ္ဓာတ္မ်ားသည္ မိမိအား
စိန္ေခၚလိုက္ၿပီ။
သူ၏ ယံုၾကည္မႈ အေပၚ၌လည္းအစမ္းသပ္ခံရေတာ့မလို ျဖစ္ေန၏။
ေဂ်ာ့သည္ ေရွ႕ဆက္ မေလွ်ာက္ဘဲ အေမွာင္ထုအတြင္းသို႔
ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနမိသည္။
သူ၏ အေစာင့္စည္းက ဂ်ိဳင္ယူေသနတ္ေျပာင္း ထိပ္ႏွင့္ သူ႔ေက်ာကို
တစ္ခ်က္ ႏွစ္ခ်က္ေစာင့္ထိုးခါမွ သတ္ျပန္တတ္သည္။
ထိုအခါ သူ႔အေတြးမ်ားသည္ သူ႔ဇနီး ဖိလစ္ပိတ္ ထံသို႔ေရာက္သြားသည္။
ဖိလစ္ပိတ္သည္ ေအာက္ဆာကို ေတာင္ၾကားထဲသို႔ ဆင္းသြားၿပီ ျဖစ္၏။
ဖိလစ္ပိတ္အတြက္ စုိးရိမ္ေသာစိတ္သည္ ရင္ခဲ့ခ်ိ ျပင္းစြာ ျဖစ္ေပၚလာသည္။
သူသည္ ဘာကိုမွသတိမရေတာ့ဘဲ ဖိလစ္ပိတ္ ဆင္းသြားရာဘက္သို႔
အေျပးအလႊား လိုက္မိသည္။
သူ႔ေခ်ာင္ခ်ိရပ္ေနေသာ တ႐ုတ္စစ္သား အခ်ိဳ႕အား အတင္း တိုးေ၀ွ႔ၿပီး
ျဖတ္သြားျခင္းျဖစ္၏။
တ႐ုတ္စစ္သားမ်ားသည္ သူ လုပ္သြားပံုကို ၾကည့္ကာ အံ့အားသင့္ေနၾကသည္။
ေဒါသတႀကီးႏွင့္ေရးတုိင္းထြာျခင္းကိုပင္ ျပဳၾက၏။
သူသည္ ေဒါသႀကီးေနၾကေသာ တ႐ုတ္စစ္သားမ်ားကိုလည္း သတိမျပဳမိ။
သူ႔ေနာက္ေျပးလိုက္လာေနေသာ သူ၏ အေစာင့္မ်ားကိုလည္း
ဂ႐ုမစိုက္ႏိုင္။
ေနာက္ပုိင္းမွေန၍ “မေျပးနဲ႔ရပ္”ဟု ေအာ္ေနသည့္
အသံမ်ားကိုလည္း မၾကား။
ဖိလစ္ပိတ္၏ ျမင္းေဘးသို႔ မေရာက္ခင္းအေမာတေကာ
ေျပးလိုက္ေလ၏။
ဖိလစ္ပိတ္၏ မ်က္ႏွာတြင္ ေသာကရိပ္မ်ား လႊမ္းေနသည္။
သုိ႔တေစလည္း သူတို႔၏သမီးငယ္ကေတာ့ မိခင္၏ လက္တြင္း၌
စိတ္ေအးနားေအးႏွင့္ အိပ္ေမာက်ေနဟန္ရွိ၏။
ဖိလစ္ပိတ္သည္ ေနာက္လည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔ေဘး၌ ေဂ်ာ့ေရာက္ေနသည္ကို ျမင္သည့္အခါမ်ားစြာ အံ့အားသင့္လ်က္
ရွိ၏။
“ဖိလစ္ပိတိုတို႔ကို သူတို႔ ဘာလုပ္မယ္ ထင္သလဲ။
ေဂ်ာ့”ဟု ေမးသည္။
“လူေတြကလည္း အမ်ားႀကီးပဲ။
ဖိလစ္ပိတိုတို႔ကို ဘယ္ေခၚသြားမယ္ထင္လဲ”“မေၾကာက္ပါနဲ႔ ဖိလစ္ပိတိရယ္”ဟု
ေဂ်ာ့က်ေက်ာ ျပန္ေျပာသည္။
“ကုိယ္တို႔ရဲ့ ယံုၾကည္မႈကကုိယ္တုိ႔ႏွစ္ေယာက္ကို
ကာကြယ္ေပးမွာပါ”“ဒီကိစၥကို ဘာျပလို႔ ေအးေအးေဆးေဆး
ရင္ဆုိင္ေနရတာလဲ။
သမီးေလးေအဘီေဂးလ္က အခုမွ တစ္လသမီးပဲ ရွိေသးတယ္။
အခုလို ခရီးမ်ိဳးဆိုရင္ သူ႔ လမ္းမွားတင္ေသသြားႏုိင္တယ္”ဖိလစ္ပိတိ၏
အသံသည္ အလန္႔တၾကား ျဖစ္လ်က္ရွိေလသည္။

ေဂ်ေက့ာသည္ ဖီလီစီတီအား ထပ္မံ၍ အားေပးစကား ေျပာမည္ဟုေသာ
စိတ္ဝင္စားမႈျဖင့္ေျမင္းနားသို႔ တုိးကပ္သြားသည္။
ထိုအခုိက္တြင္ပင္ သူ႔ အေစာင့္မ်ားက သူ႔အား ဖမ္းမိသြားၾကသည္။
အေစာင့္မ်ားသည္ သူ႔အား ဝုိင္းယုေျပာင္းထိပ္မ်ားျဖင့္
ဝုိင္းထုိးၾကသည္။
ဆဲေရးတုိင္းထြာၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူသည္ အေစာင့္စစ္ဆားေတြ လုပ္သမွ်ကို ႀကံ့ႀကံ့ခံ၍
ရပ္ေနသည္။
“ကုိယ့္စကားအေပၚ ယံုပါ။
ဘုရားသခင္ကိုလည္း ယံုပါ။
ဖီလီစီတီ”ဟု ေဂ်ေက့ာကေျပာသည္။
သူသည္ တ႐ုတ္ဘာသာျဖင့္ ကဗ်ာေလာင္စြဲ ေျပာလိုက္ျခင္းျဖစ္ရာ
အေစာင့္စစ္ဆားအားလံုး သူ႔စကားကိုၾကားသည္။
“အခုေပၚလာတဲ့ အခါအခြင့္ကို ကိုယ္တုိ႔ ယူၾကမွျဖစ္မယ္။
အခုရွိေနတဲ့ လူစီမံေတြအားလံုး ကိုယ္တုိ႔ ဘုရားသခင္နဲ႔လမ္းစဥ္ကို
သိသြားေအာင္ ျပမွျဖစ္မယ္”အေစာင့္တစ္ဦးလြည့္ ေဂ်ေက့ာအား
ေအာ္ဟစ္ခက်မ္းေမာင္းကာ ခပ္ၾကမ္းၾကမ္းတြန္းပစ္သည္။
သူသည္ လွဥယ္စားဘက္ လွည့္၍ ဖီလီစီတီ၏ ျမင္းအား
ေနာက္ဘက္သို႔ဆြဲသြားရန္ အမိန္႔ေပးသည္။
သူတို႔ ဆက္၍ ဆင္းၾကသည့္အခါ တပ္သားမ်ားသည္မီးတုတ္မီးမ်ားကို
စင္ၿမိဳ့းပစ္ၾကသည္။
အားလံုး အိသံက်ယ္လာယ္ စကား မေျပာရဟူေသာအမိန္႔ေပးသံမ်ား
ၾကားရ၏။
စစ္သားအခ်ိဳ့းခ်င္း ေျပာေနၾကသည့္ စကားမ်ားအရ သူတို႔သည္
အစိုးရတပ္မ်ားတပ္စဲထားသည့္ ရြာတစ္ရြာဆီသို႔ ခ်ဥ္းကပ္လာေနၿပီျဖစ္၏။
အသံမၾကားေအာင္ခ်ိတက္သြားမည္ဆုိပါက အေမွာင္ထု လႊမ္းၿခံဳထားေသာ
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ သူတို႔အား ဘယ္သူကမွ်မင္ၾကလိမ့္မည္ မဟုတ္။
စစ္သားမ်ားသည္ သူတို႔ တပ္စဲမွဴးမ်ားထံမွ အမိန္႔ေပးျခင္းကို
မေစာင့္ၾကေတာ့ဘဲေရွ႕သို႔တုိးကာ လူခ်င္း ကပ္လုိက္ၾကသည္။
ေနာက္စစ္သားက ေရွ႕မွ စစ္သား၏ပခံုးေပၚသို႔သူ႔လက္ကို
လွမ္းတင္ထားလိုက္သည္။
သို႔ဆိုလွ်င္ ေတာင္ေအာက္သို႔ ဆင္းရ၌ အခက္အခဲ မရွိဆင္းႏုိင္ၾကမည္
ျဖစ္၏။
ခက္ခဲသည့္ေနရာမ်ားကို ၿငိမ္းလုိက္ၾကသည္။
စစ္သားအားလံုးသည္အသံမထြက္ေစဘဲ ဆက္လက္ခ်ိတက္သြားၾကသည္။
အေစာင့္၏ ေစခုိင္းခ်က္အရေဂ်ေက့ာသည္လည္း ဖီလီစီတီ၏ ျမင္းအား
သူ႔ပခံုးျဖင့္ ေမွးမွိကာ အမ်ားႏွင့္ ေရွ၍ခရီးဆက္ခဲ့သည္။
သူတို႔ ခ်ိတက္ေနၾကသည္မွာ အေနာက္စုိးရုိးသို႔ ျဖစ္ေလသည္။
မုိးသည္ တဖြဲဖြဲ ရြာလာသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ သဲလာသည္။
ဖီလီစီတီ၏ ျမင္းသည္ၾကာခဏ ေခ်ာ္လဲတိုး၏။
တစ္ခ်ိတ္ခ်ိတြင္ ျမင္းမသည္ သြားရလာရ ခက္ခဲလြန္း၍လားမသိ၊ဟီတတ္သည္။
တစ္ဆက္တြင္ ျမင္းမသည္ ေကာက္တံုးႀကီး တစ္ခုအား ေက်ာ့ပတ္ၿပီး
သြားရသည္။

စစ္သားက ေရွ့ဆုံမွ ဆြဲရာ၌ ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ဆြဲလုိက္သျဖင့္ လဲေတာ့မလို
ျဖစ္သြားသည္။
ထုိအခါထိတ္လန္႔ေနၿပီျဖစ္ေသာ ျမင္းမသည္ တစ္ခ်က္ထ ပတပ္
ရပ္လုိက္ေလရာ လိမ့္က်သြားမည္ကိုစိုးရိမ္လိုက္ေသာ ဖိလစၥတိက ျမင္းမ၏
လည္ပင္းမြေအား တအားကုန္ ဆုပ္ထြားသည္။
ဤတြင္ပင္ေပ်ာ္ေနေသာ ကေလးငယ္သည္ လန္႔ႏုိးလာၿပီး
ငုပ်ဴေလေတာ့၏။
သူတို႔ေဘးမွ စစ္သားမ်ားသည္ ေဒါသတၾကီး ေရြတြဲဆြဲၾကသည္။
ထုိအခိုက္တြင္ပင္စစ္ဦးေသာ စစ္သားထံမွ “ပါ နာ ကို ဝ ဝ ရွာ လ်”ဟု ေျပာသံ
ၾကားလိုက္ရ၏။
“ကေလးကိုသတ္ခုိင္း”ဟု ေျပာျခင္းျဖစ္သည္။
ထုိစကားကုိၾကားလုိက္ရေသာ ေဂ်ာက္ဒသည္အၾကီးအက်ယ္
ထိတ္လန္႔ရုိးရြားေလ၏။
ဖိလစၥတိသည္ ကေလးအား အငိုတိတ္ေအာင္ နည္းမ်ိဳးစံု သံုး၍ ေခ်ာ့သည္၊
မရ။
ထိုအခါသူကုိယ္တုိင္ စိတ္ထိခုိက္ကာ ငိုေၾကြးသည္။
တစ္ခဏမွ်အၾကာတြင္ ဟုန္စစ္ဖိုလ္သည္ျဖင့္ေရေအာက္တြင္ ေလ်ာက္လာေနသည္။
သူ႔လက္ထဲတြင္ မ်ားအုပ္ေဆာင္း တပ္ထားသည့္ဟရိကန္း မွန္အိမ္ႏွင့္
ခါးရွည္ထြားသည္။
သူသည္ ဖိလစၥတိ၏ လက္ေမာင္းကိုလွမ္းဆြဲထားသည္။
“ကေလး ဒီကိုေပးစမ္း”စစ္ဖိုလ္သည္ ဟာရိကန္း မွန္အိမ္ကို ျမင္းဆြဲလာသည့္
စစ္သားလက္သို႔ လွမ္းေပးၿပီးဖိလစၥတိအား ျမင္းေပၚမွ ဆြဲခ်သည္။
ကုန္ လက္ထဲစြက္ျဖင့္ ကေလးအား ပတ္ထားသည့္ေစာင္ကေလးကို ဆြဲယူသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဖိလစၥတိက ကေလးအား အထိမခံ၊ တစ္ဖက္သို႔ယိမ္း၍
တိမ္းထားသည္။
ဤအခုိက္တြင္ ေဂ်ာက္ဒသည္ သူ႔မိန္းမႏွင့္ ဟုန္စစ္ဖိုလ္ကားသို႔
ဝင္၍ရပ္လုိက္ေလ၏။
“လက္ဆက္ေတြကို ျဖတ္ေပးပါ။
ကၽြန္ေတာ့ ကေလးကို အငိုတိတ္သြားေအာင္လုပ္ေပးမယ္”တဂ်ီလို
ေျပာလုိက္ေသာ ေဂ်ာက္ဒကားေပၚကာင့္ အားလံုး တိတ္သြားသည္။
ကေလး၏ငိုသံသည္ ထပ္၍ ေပၚလာေနေသးေသာ္လည္း
ခါးကုိထြားသည့္ ဟုန္စစ္ဖိုလ္ခမူ ဆီးျဖတ္ခ်က္အခုိင္အမာ မခံႏုိင္ဘဲ
ေတြ၀ေလ်ာ့၏။
ေဂ်ာက္ဒကေတာ့ ဆက်ီးႏွင့္တုတ္ထားေသာသူ႔လက္ႏွစ္ဖက္ကုိ ဟုန္စစ္ဖိုလ္ထံ
ထုိးေပးသည္။
“ရန္သူက ေတြ႔မသြားေစခ်င္ရင္ ျမန္ျမန္လုပ္၊ ဆက်ီးေတြကို
ျဖတ္ေပး”တစ္ခဏမွ် ေ၀ခြဲ၍ မ်ဳခရလုိ့ျဖစ္ေနေသာ ဟုန္စစ္ဖိုလ္သည္
ေဂ်ာက္ဒ၏လက္ေကာက္တြင္ ခ်ည္ထားသည့္ ဆက်ီးမ်ားအား
သူ႔ခါးရွည္ျဖင့္ ျဖတ္ေပးသည္။
ေဂ်ာက္ဒသည္ဖိလစၥတိ လက္တြင္းမွ ကေလးကို လွမ္းယူကာ ရင္ခြင္၌ အပ္၍
လႈပ္လႈပ္ၿပီး ေခ်ာ့သည္။
ေဂ်ာက္ဒ၏ ႏွာတ္မ္းမ်ားဆီမွ ကေလးေခ်ာ့သံသည္ ထြက္ေပၚလာသည္။
ခ်က္ခ်င္းပင္ကေလးသည္ အငုိတိတ္ကာ ၿငိမ္သြားေလသည္။
ေဂ်ာက္ဒသည္ သူ႔လက္တြင္းမွ ကေလးအား ဖိလစၥတိ လက္ထဲသို႔

အသာအယာေလးထည့္ေပးသည္။
ထို႔ေနာက္ ဖိလစၥတိအား ျမင္းေပၚသို႔ ျပန္တက္ခိုင္ေအာင္
ကူညီေပးၿပီးေသာ္ျမင္း၏ ပါးခ်ပ္ႀကီးကို သူ ကုိယ္တုိင္ ေရွ႕မွ
ဆြဲသြားသည္။
သူသည္ ဟုန္စစ္ဖိုလ္ရဲေနာက္သို႔လည္း လည့္ၾကည့္။
သူ႔လက္ခ်ိဳင္းအား ႀကိဳးျပန္ျပေပးဖို႔လည္း မေမာင့္။
သူသည္ျမင္းအား သတိႀကီးစြာထား၍ ထိန္းကာ မတ္ေစာက္ေသာ
ေတာင္းဆင္းလမ္းအတုိင္း ဆက္လက္ၿပီးဆင္းသြားလိုက္ ၌ေလ၏။

၈“ေဟ့ နယ်၌ သူလျှို ဒူးေထာက်စမ်း”ဟုနန္ဒစွိုလ္သည် ေဂ်ေက်ာ့မ်က္ႏွာကို
ရူးရူးရဲရဲ ၾကည့္ကာ တုိင္ေျခရင္းရွိ ေျမျပင္အားလက္သီးထုိးျပၿပီး
ေျပာသည္။
“ကိုပ္ ခုိင္းတဲ့အတုိင္း လုပ္ ဒူးေထာက္လုိက္၊ အခု
ခ်က္ခ်င္းေထာက္”ေဂ်ေက်ာ့၏ ရင္ဆုိင္ ေခ်ာက်ားလက္ ရွိေနေသာ္လည္း
ဟုနန္ဒစွိုလ္၏စကားကိုမူကား နာခံျခင္း မရွိေပ။
သူသည္ ခါးကို ဆန္႔ကာ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ရပ္လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ ဟုနန္ဒစွိုလ္အား ျပန္၍ ၾကည့္ေနေသာ္လည္း ဘာစကားမွ
ျပန္မေျပာေခ်။
သူတို႔ ရပ္ေနေသာ ျမင္းေဇာင္းသည္ အျပင္၌ ထြန္းညွိထားသည့္
မီးေရာင္မ်ားေၾကာင့္လင္းလက္ေသာ္သည္။
ထုိမီးေရာင္ျဖင့္ ေဂ်ေက်ာ့သည္ ဟုနန္ဒစွိုလ္၏
ေဒါသလႊမ္းေနေသာမ်က္ႏွာကို ျမင္ေနရေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ႔ ဘုရားသခင္ကို အာ႐ုံျပဳတဲ့အခါမွာပဲ
ဒူးေထာက္ပါတယ္”ဟုေဂ်ေက်ာ့က ေလသံေအးေအးျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဘုရားသခင္ေပမဲ့ ၾကည့္ေလးစားသမွ်နဲ႔ ျပဳတဲ့ျမတ္ေသာ အလုပ္ပါ။
ဒီအလုပ္ကို ကၽြန္ေတာ္ ဘုရားသခင္အတြက္ပဲ သီးသန္႔ထားၿပီး
လုပ္ပါတယ္”စစ္ဗုိလ္၏ ညာလက္သည္ သူ႔ခါးပတ္၌ ခိတ္ထားသည့္ ခါးရွည္၏
အ႐ိုးေပၚသို့ေရာက္သြားၿပီး ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
သူ၏နာက္ဆီ ဖိလစၥတိ၏ အလန္႔တၾကား ေရရြတ္သံကိုေဂ်ေက်ာ့
ၾကားလုိက္ရ၏။
ျမင္းကုိင္စဆဲးသည္ ေယာက်ာ္းႏွစ္ေယာက္၏
ၾကားခ်တင္းမာလာသည့္ အေျခအေနကို ရိပ္မိသည္ျဖစ္ရာ သူသည္
ႏွစ္ဦးစလံုးအားေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ျမင္းေဇာင္းအျပင္ဘက္တြင္မူ ေဂ်ေက်ာ့တို႔၏ ထမင္းခ်က္ လိအန္းဝင့္
သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္ အရပ္ေအာက္၌ ခိုကာ ရပ္ေနၾကသည္။
သူတုိ႔ လူစုသည္ လြန္စြဲေသာမိန္အနည္းငယ္ကမွ ေရာက္လာၾကျခင္း
ျဖစ္၏။
“ခင္ဗ်ား ကိုပ္ အမိန္႔ကို မနာခံရင္ ခင္ဗ်ားမိန္းမနဲ႔ ကေလး
ဒုကၡေရာက္လိမ့္မယ္”ဟုနန္ဒစွိုလ္သည္ ေျပာေျပာဆိုဆို ဖိလစၥတိဆိသို႔
ေလွ်ာက္သြားသည္။
“ဒူးေထာက္၊ ဒီညတစ္ညလံုး ခင္ဗ်ားကို ဆက်ီးနဲ႔ တုတ္ထားမွာ”ဟု ေဂ်ေက်ာ့ဘက္
လွည့္၍ ေျပာသည္ဆို၏။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ ဖိလစၥတိအား ၾကည့္ေနသည္။
ဖိလစၥတိသည္ သူ႔သမီးငယ္အား႐ုတ္တရက္ပင္ျဖစ္၍ ျမင္းစာခြက္ထဲ၌
ေကာက္ပဲမ်ားေပၚ ခ်သြင္းသည္။
ဖိလစၥတိသည္ ဒူးတစ္ဘက္ကို ကုန္၍ ရပ္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားတြင္ ေဂ်ေက်ာ့အား ေတာင္းပန္ေနသည့္အ႐ိပ္အေငြ႔မ်ား
ထင္ဟပ္ေနသည္။
တစ္ခဏေတာ့ သူသည္ တံု႔ဆိုင္းေနသည္။
ထို၌နာက္ သူ႔လက္ဝဲမ်ားကိုသူ႔ရင္ဘတ္ေပၚ၌ အပ္ျဖည္းျဖည္း
ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
သူသည္ ဦးေခါင္းကိုငံု႔ထားၿပီး တ႐ုတ္သာသာျဖင့္ ဘုရားသခင္အား
ကန္ေတာ့သည္။

“သူ၊ကို ဆက်ီးနဲ့၊တုပ္လုိက်”ဟုနန္ဒစ္ဆိုဖြဲ့ခဲ့ပုံ ဒုတိယေျမာက် ေဟာကြံ
ထြက္လာသည္။
လူငယ္မ်ားသည္ေဂ်ာက်ီ၏ လက္ေကာက္ဝတ္ရံုးအား ဆက်ီးႏွင့္တုပ္လိုက္၏။
ဟုနန္ဒစ္ဆိုလြဲ ေဂ်ာက်ီအားတုိင္တြင္ ဆက်ီးႏွင့္ ခ်ည္ထားရန္ ထပ္၍
အမိန္ေပးသည္။
ထို၌နာက္ အသက္ႀကီးဆက်ီးစဉ္းသံုးေယာက္အား ေခၚ၍ အျပင္ခန္း
ေဂ်ာက်ီအား ေစာင့္ၾကပ္ရန္ခန္ဓာဝန္ခံထားသည္။
ျမင္းေဇာင္းထဲမွ ထြက္ခါနီးတြင္ ဟုနန္ဒစ္ဆိုလြဲသည္ တံခါးဝမွ
ရပ္ကာေဂ်ာက်ီ၏အား လွမ္းေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားကို မိထားၿပီဆိုတာ လူေတြသိကုန္ၿပီ။
ခင္ဗ်ားကို ၿမိဳ့လယ္ခန္းၿဗဟၼဳိထမွာ ဒဏ္ေန၁မနက္အ၇ွာက်ရင္
အမႈစစ္ၿပီး”“ဘာမႈန၁လဲ”ဟု ေဂ်ာက်ီက ျပန္ေမးသည္။
“နယ္ခ်ဲ့ေတြအတြက္ သူလုပ္ခဲ့တဲ့ အမႈ”ဟု ဟုနန္ဒစ္ဆိုလြဲ ေျဖသည္။
“ျပည္သူေတြကုိယ္တုိင္ တရားသူႀကီး အျဖစ္၁ ခင္ဗ်ားကို စစ္ခြာ၊
စကားေျပာရင္ သတိထားေပါ့ဟာ၊ ခင္ဗ်ားသူတို၁ကို စိတ္ဆုိးေအာင္ လုပ္ရင္
သူတို၁က ခင္ဗ်ားကို ေသဒဏ္ခ်လိမ့္မယ္။
ျပည္သူ၁ဆႏၵကိုခ်က္ခ်င္းအေကာင္အထည္ ေဖာ္ရမွာပဲ”ႏွစ္ေယာက္တည္း
ကန္ခ်ဳပ္သည့္အခါ ဖလိစတိသည္ ေဂ်ာက်ီေခ်ာ့ေရွ့သို၁
ေရာက္လာကာဒူးေထာက္ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
ေဂ်ာက်ီ၏ လည္ပင္းကို ဖက္၍ မ်က္ႏွာကို ေဂ်ာက် ရင္ခြင္ခ်ဳပ္အတြင္း ခ်ဳိးပြဲခ်
ငိုသည္။
ဖလိစတိ၏ ဂါဝန္ႏွင့္ ၿခံဳထည္မွာ မုိးေရျဖင့္ စိုရႊဲလ်က္ ရွိ၏။
သူတုိ၁ပတ္ပတ္လည္ကို ၾကမ္းျပင္မွာ ညစ္တုတ္ေပေရကာ ျမင္းေသးႏွင့္
ျမင္းေခ်းနံ၁မ်ားျဖင့္ နံေစာ္ကဲ့ေလသည္။
သူတို၁သည္ ေတာင္ေပၚခရီးလမ္းကို ႏွစ္ဆယ့္ငါးမုိင္ေက်ာ္ခဲ့ မနားရဘဲ
မုိးထဲေရြးခဲ့တပင္တပန္း ေလွ်ာက္ခဲ့ရ၏။
ကုိမင္ဒန္ဟိမ္မား စခန္းခ်ထားသည့္ေနရာမွ ေဝးႏုိင္သမွ်
ေဝးေဝးေရာက္သည္အထိ မရပ္မနား ခ်ီတက္ရမည္ဟုေသာ အမိန္ေၾကာင့္
ျဖစ္သည္။
သူတို၁အားလံုး‘ပါအိုရွန’အမည္ရွိ ေခ်းၿမိဳ့သို၁ ေရာက္သြားသည့္အခါ နံနက္
ႏွစ္နာရီ ထုိးခါနီးေနေပၿပီ။
ၿမိဳ့ေရာက္ၿပီး ခ်က္ခ်င္းပင္ ဆက်ီတင္ သတိေပးခ်က္ ထြက္လာသည္။
အ၇ွာက္ခါနီးပထမဆံုး အလင္းေရာင္ ဝင္လာသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ တပ္ခ်ီ
တပ္သားအားလံုး ဆက္လက္ခ်ီတက္ၾကရမည္ဟုေသာ အမိန္၂ျဖစ္၏။
တပ္ခ်ီ တပ္သားမ်ားကေတာ့ ၿမိဳ့ထဲေရာက္ပါၿပီဆိုကတည္းက ဆုိင္မ်ား၊ အိမ္မ်ား၊
လူခ်မ္းသာ ေျမပုိင္ရွင္မ်ားႏွင့္ တ၇ုတ္အစိုးရအရာရွိမ်ားထံ
ဝင္၍လယက္ေနၾကေလၿပီ။
ဟုနန္ဒစ္ဆိုလြဲသည္ လူခ်မ္းသာေျမပုိင္ရွင္ႀကီး တစ္ဦး၏ အိမ္ကို စစ္ခ်ီန၂ျဖင့္
သိမ္းကာအက်ဥ္းသားမ်ားအား ျမင္းေဇာင္းမ်ားႏွင့္
သီးႏွံ၀ိုေဒါင္မ်ားထဲ၌ ခ်ဳပ္ထားသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္လုလား ယက္ကား လုပ္ၾကရင္း စစ္သားအခ်င္းခ်င္း
ထုိးႀကိတ္ဆတ္ဆုတ္ေနၾကသျဖင့္ ၇ုတ္၇ုတ္သဲသဲ ျဖစ္ကုန္ ရွိ၏။
ေနရာအႏွ၁တြင္ ကာကယူန္ေဖာင္း ဇတ္ရွ လွ်ာပါေသာ ေက်ာ္ဦးထုပ္မ်ား
ေဆာင္းထားသည့္ စစ္သားမ်ားျဖင့္ ျပည့္လ်က္ ရွိေလသည္။

စစ္သားမ်ားသည္ သူတို့ကို လုယူလာခဲ့သည့္ အဝတ္အထည္မ်ား၊ ဆန္အိတ္မ်ား၊သတၱဳမ်ား၊
အစားအစာျခင္းမ်ား၊ အက်ႌ ေဘာင္းဘီမ်ား ဂ်ီးဖိုနပ္မ်ားႏွင့္
ေရႊေငြက်ပ္ကဒ္တို့တနာမ်ားကို ထုတ္ပါက ေဝစုခြဲလိုက္ ရွိၾကဏ္၏။
ဆူဆူညံညံ အသံမ်ားၾကားမွပင္ နာက်င္ၾ ေဝဒနာ ခံစားေနရေသာ
ေအာ္သံစူးဝင္ထည့္သည္းညံသံမ်ားကို မၾကားခဏ ၾကားေနရသည္။
အသံမ်ားမွာ အမွန္ပင္၏ ႏွလုံးထြက္ပါေနျခင္းျဖစ္ဏ္၏။
သူတို့အား ၿခံဝင္းအတြင္းသို့ ေခၚလာစဥ္တြင္ ေဂ်ာက္ေရာ ဖီလိစီတီပါ
စတ္အလြန္ဆိုက္ေနဟန္ျပသည့္ ဗုဒၶ၏ တဂၤလားမီး တစ္ေယာက္အား
ဖမ္းဆီးေခၚေဆာင္လာၿပီးဝိုင္းဝန္းစစ္ေဆးအျပီးတြင္းသို့ သြင္းသြားသည္ကို
ျမင္ခဲ့ရ၏။
တဂၤလားမီး၏ ေျခက်င္းဝတ္ တစ္ဖက္ကို ဆက္ထားစျဖင့္ ခ်ည္ထားၿပီး
က်န္တစ္ဖက္ကိုယက္ခ်ေပၚ ပစ္တင္ကာ ဆြဲတင္ေနသည္ကို ျမင္ခဲ့ၾကရ၏။
သူတို့ ႏွစ္ေယာက္ ျမင္းေဇာင္းထမေရာက္ခ်ိန္မွာပင္ တဂၤလားမီးမွာ
ယက္ခ်ေတြ ဆက္ထားတန္းလန္းျဖင့္ ေဇာက္ထိုးျဖစ္သြက္ ရွိေလၿပီ။
တဂၤလားသည္ ထုပ္တန္းတြင္ ေခြေလာင္းျဖစ္ကာ ဆာဆာလည္လ်က္ ရွိဏ္၏။
သူသည္ထစ္ခါတစ္ရံေတြင္ ျပင္းထန္စြာ ဂုန္းကန္ပါေသာ္လည္း
လြတ္ေျမာက္ျခင္း မရွိ။
သူ့အား ဝုိင္းရံေလွာင္ေျပာင္ေနၾကသည့္ စစ္သားမ်ား၏ အလယ္တြင္
သူသည္ ယက္ကန္ယက္ကန္ ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ ေအာ္လုိက္သလုိက္ ညည္းလုိက္လိုက္ လုပ္လိုက္ ရွိ၏။
သို့ေသာ္လည္းေနာက္ပါင္းတြင္ သူ့အသံမ်ားကို ခပ္သဲ့သဲ့လွ်င္
ၾကားရေတာ့ေလ၏။
ဝိုင္းဝန္းက်ိတ္ဆဲေနသာ ညည္းညူသံမ်ားသည္ ဖီလိစီတီအား
မ်ားစြာထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ေစခဲ့သည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္ကအား ဖက္ကာ သူ့ခံစားခ်က္မ်ားကိုေျပာျပသည္။
ေဂ်ာက္ကလည္း ဖီလိစီတီအား ေဖ်ာင္းဖ ဓကားေျပာသည္။
“ယံုၾကည္မႈကိုမပ်က္ျပားပါေစနဲ့ဟ် တျခား လူေတြ မျမင္ႏုိင္တဲ့ အရာက
ကိုယ္တို့ကို အကာအကြယ္ေပးပါလိမ့္မယ္”အရိပ္ခစ္ သူတို့အေပၚ
ကလာသျဖင့္ ဖီလိစီတီက ေမာ့ၾကည့္သည္။
သူသည္ထုိင္ေနရာမွ ျဖီန္းခနဲ့ ထရပ္ကာ ျမင္းစားခြက္ထိသို့ ေျပးသြားၿပီး
သူ့ကေလးအား ေပြ့ယူလုိက္သည္။
သူ ေဂ်ာက္ တဲထဲ ျပန္ေရာက္လာသည့္အခါ သူတို့၏ ထမင္းခ်က္ လီအန္အား
ေတြ့ရသည္။
လီအန္သည္ ဝါးထမ္းပုိးတစ္ေခ်ာင္းျဖင့္ ပစၥည္းမ်ား သယ္လာသည္။
သူသည္ သူထမ္းလာသည့္ျခင္းဆက္ကိုး ႏွစ္လုံးကို ၾကမ္းေပၚ
ခ်လုိက္သည္။
“ကေလးအတြက္ အဝတ္ေတြ ယူလာခဲ့တယ္။
ဆန္နဲ့ ပဲပိစပ္ႏွံ့လည္း ယူလာခဲ့တယ္။
မ်က္ႏွာသုတ္ပါးစပ္ေဆး ေဖာင္ေတြလည္း ယူလာခဲ့တယ္။
အားလံုး ေႏြးေနြးေနြးေထြးေထြးေနႏုိင္ေအာင္လို့ပါ”လီအန္သည္
သူ့ေနာက္ဘက္သို့ မၾကာခဏ လွည့္ လွည့္ၾကည့္သည္။
စကားေျပာေနသည့္အခါတြင္လည္း အထူး သတိထား၍ ေျပာေနသည္။
သူ့အေနျဖင့္ သူ့လုပ္ခ်င္ေရး အတြက္လည္းစိတ္ခ်ပံုမေပၚ။
“လီအန္ ရယ္၊ မင့္ကို သိပ္ေက်းဇူးတင္ပါတယ္။

အခုဟာ မင့်ရဲ့ ရဲရင့်မှုကို ျပတာလို႔သတ္မွတ္ပါတယ္။
တို႔ ခင္ေတးၿမိဳ့ကို ျပန္ေရာက္တဲ့အခါ မင္းရဲ့ေက်းဇူးကို တို႔က
ဆပ္ပါ့မယ္”ဟုေဂ်ကာ့က လႈိက္လွဲစြာေျပာသည္။
လိအန္သည္ သူ႔အား ခ်စ္ျမြမ္းစကား ေျပာေနခင္းကို ရွက္ေၾကာက္သည့္
အမူအရာျဖင့္ဦးေခါင္းကို ငံု႔၍ အသိအမွတ္ျပဳသည္။
ထို႔နာက္ ျခင္းေတာင္းႏွစ္လုံးထဲမွ ပစၥည္းမ်ားကို
လွန္ေလွာ္ရာေဖြျခင္းျဖင့္ အလွပ္ဂုဏ္ပလ္ကို ရွိဇ။
သူသည္ ျခင္းထဲမွ ခက္ျပဳတ္စရာ အုံးေသးတစ္ခုံးပန္းကန္ႏွစ္လုံး၊
တူမ်ား၊ ဆန္အိတ္ေသးေသးမ်ားႏွင့္ ပဲပိစပ္ႏုံ႔မ်ားကို ထုတ္သူသည္။
ျခင္းတစ္လုံးအား ေမွာက္၍ သူ ထုတ္ယူထားသည့္ ပစၥည္းအားလံုးကို
တင္သည္။
သူသည္ ဖိလိစိတီအား မ်က္ေမွာသုတ္ပဝါႏွင့္
အက်ႌရွည္ၾကီးတစ္ထည္လုံးေပၚေအာင္ဖံုးကြယ္ေဝွ႔ယမ္းခိုင္းလိုက္ၿပီး
ဖာႏွစ္ခ်ပ္ ခင္းကာ ႏွစ္ဦးစလံုးအတြက္ အိပ္ရာ ခင္းေပးသည္။
ျမင္းေဇာင္းထဲ၌ ေကာက္ဂုံမ်ားကို ယူ၍ ေအာက္ခံေပးထားသျဖင့္
သက္ေသာင့္သက္သာရွိလွေသာ အိပ္ရာမ်ားေပတည့္သည္။
ထိုေဝယ်ာဝစၥ အလုပ္မ်ားကို လိအန္ လုပ္ေနခုိက္တြင္ သူ႔သား
ႏွစ္ေယာက္သည္ တံခါးဝမွရပ္၍ ၾကည့္ေနၾကသည္။
သူတို႔အေဖက လွမ္းေခၚၿပီး ေရွ႕ဝင့္ ဆန္ျပဳတ္ ျပဳတ္ဖို႔
ေနရာတစ္ေနရာရွာခုိင္းသည့္အခါ အျပင္သို႔ ေျပးထြက္သြားၾကသည္။
လိအန္သည္ အေစာင့္မ်ားႏွင့္ ခဏတစ္ျဖတ္စကားေျပာအၿပီးတြင္ အျပင္သို႔
ထြက္သြားသည္။
ျပန္လာသည့္အခါ သတၱိပံုးေဟာင္း တစ္လံုးႏွင့္ေက်ာက္မီးေသြး
အနည္းငယ္ ပါလာသည္။
လိအန္သည္ သူ ယူလာသည့္ ပံုးေဟာင္းအား ေဘးပတ္ပတ္လည္တြင္
အေပါက္မ်ားေဖာက္သည္။
မီးဖိုလုပ္ျခင္း ျဖစ္ဇ။
ထို႔နာက္ သူ ရထားသည့္ ေက်ာက္မီးေသြးမ်ားကို ထည့္ကာကပ်ာကယာ
မီးေမႊးၿပီး ေဂ်ကာ့တို႔အနီးသို့ ခ်ဲပးသည္။
ေစာေစာက လဲထားသည့္အဝတ္အစားမ်ားအား မီးႏွင့္ကင္၍
ေျခာက္ေသာင္လုပ္ရန္သည္း ဖိလိစိတီအား လက္ဖန္ေျခဟန္
ျပ၍ေျပာသည္။
လိအန္သည္ ပစၥည္းမ်ား မရွိေတာ့သည့္ ဒုတိယျခင္းေတာင္းအလြတ္အား
ၾကည့္ကာစဥ္းစားလ်က္ ရွိဇ။
ထို႔နာက္ ေကာက္ဂုံးမ်ား သြားယူကာ ျခင္းအလြတ္ထဲသို႔ ထည့္သည္။
ထို့ျခင္းေတာင္းအား သူ ေစာေစာက ခင္းေပးထားသည့္ ဖိလိစိတီ၏
အိပ္ရာေဘး၌ သြားခ်သည္။
ၿပီးေတာ့ ဖိလိစိတီ၏ ရင္ခြင္ထဲမွ ကေလးအား လက္ဖ်ားထုိးျပၿပီး
ၿပံဳးကာရယ္ကာျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဒီျခင္းဟာ ကေလးအတြက္ ပုခက္ကေလး တစ္လံုးျဖစ္သြားၿပီ”ေသာကေတြ
မ်ားလြန္း၍ မရယ္ၿပံဳး ျဖစ္ေနခဲ့သည္မွာ ၾကာၿပီျဖစ္ေသာ
ဖိလိစိတီသည္ဆိုအန္တ စကားၾကားသည့္အခါ ပထမဆံုးအႀကိမ္ ၿပံဳးသည္။
သူသည္ ျခင္းေတာင္း ေတးခ်ဳိးေထာက္ထုိင္ကာ လက္ထဲမွ ကေလးအား
ျခင္းထဲ၌ ေကာက္ဂုံးေပၚ ခ်သည္။

ုိးဝွတ္ထိုးသားစိုးရိမ္ဖိမွီတ့ ျဖင့္ ကေလးငယ္မ်ား ၾကည့္ေနၾကသည္။
ခဏမွီအၾကာတြင္ ကေလးသည္ပ်ံလံုးမ်ားကို မိတ္ဆက္ အိပ္ေပ်ာ္သြားေလ၏။
စားစရာ တစ္ခုခုေတာ့ လုပ္ဦးမွ ျဖစ္မည္ဟုေသာ စိတ္ကူးျဖင့္
လီအန္နစ္ေယာက်္ားတို့အား ထားခဲ့ၿပီး ထြက္သြားသည့္အခါ ဖီလစိတီသည္
မ်က္ႏွာသုတ္ဝါမ်ားကို ယူ၍ ေဂ်ာက္စတစ္ကိုယ္လံုးအား
ေျခာက္ေသြ့သြားသည္အထိ ပြတ္တုိက္ေပးေနသည္။
ေရစိမ်ားေျခာက္ေသြ့သြားသည့္အခါ ေဆာင္ပါးဝွတ္ စခန္ေပးသည္။
အဝတ္ တခ်ိဳ့ျဖင့္ ေခါင္းအံုးတစ္လံုးလုပ္ကာ ေဂ်ာက္စတ္ကို ဦးေခါင္းႏွင့္
တုိင္ၾကားမွေန၍ ခုထားေပးသည္။
ၿခံဝင္းဘက္ ထြက္သည့္ျမင္းေစာင္းတံခါးကို ပိတ္ထားလုိက္သည့္အခါ အျပင္မွ
ေအးျမျမ ေလသည္ အတြင္းသို့ဝင္လာေတာ့သည္။
လီအန္န လုပ္ေပးခဲ့သည့္ ေရပံုးေဟာင္း မီးဖိုထဲမွ
ေကာက္ညွင္းသြားမ်ားသည္ မီးစြဲေနၾကၿပီ။
မီးဖိုမွ အေငြ့ခါထြက္သည့္ ေဂ်ာက္စတို့၏ မိသားစုအတြက္ မ်ားစြာအားထားရသည့္
အေျခအေနသို့ ေရာက္လာၿပီ။
ထိုအခုိက္မွာပင္ လီအန္သည္ ပဲဟင္းခ်ိဳင့္ ဆန္ျပဳတ္ဒန္းကန္မ်ား
ယူ၍ျပန္ေရာက္လာသည္။
ဟင္းႏွင့္ ထမင္းမ်ားသည္ အေငြ့မ်ား ေထာင္းေထာင္းထလ်က္ ရွိ၏။
ဖီလစိတီသည္ ေဂ်ာက္ေတးခ်ိဳ့ဒုးေထာက္ထုိင္ကာ ေဂ်ာက္ဘအား
အစာခြံ့ေကၽြးလ်က္ ရွိေလ၏။
လီအန္နည္း ေျခဖ်ားေထာက္ကာ တံခါးဆီသို့ သြား၍ အျပင္မွ အေစာင့္မ်ား၏
အသံကုိနားစြင့္သည္။
စိတ္ခ်ရသည့္ အေနအထား ရွိသည္ဟု ယံုၾကည္ရသည့္အခါ သူသည္ျပန္လည့္လာၿပီး
လက္ဖက္ေျခာက္ပံုးကို ဖြင့္၍ အထဲသို့ ႏွိုက္ၾကည့္သည္။
သူသည္လက္ဖက္ေျခာက္မ်ား ၾကားခ်ိဳ့ဝွက္ထားသည့္ သားေရဖံုး
စာအုပ္ေလးတစ္အုပ္ ဆြဲထုတ္လုိက္ၿပီးေဂ်ာက္စ္ လက္သို့ လွမ္းေပးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သခင့္အတြက္ ‘ေန၊စဥ္အလင္းေရာင္’စာအုပ္ကေလး
ယူလာခဲ့တယ္။
သခင္သိပၸံတကၠသိုလ္ စာအုပ္ဆိုတာ သိလို့ပါ”စာအုပ္မွာ ေသးငယ္ေသာ္လည္း
တရားဓာ၊ အႏွစ္မ်ားကို ေရြးထုတ္ထားျခင္း ျဖစ္သည္။
တစ္ႏွစ္လာ ကာလအတြက္ ထူးျခားေသာ ရက္မ်ားအလုိက္
လိုက္နာက်င့္သံုးရမည့္ တရားစာပုိဒ္တစ္ပုိဒ္စီ ျပထားျခင္း ျဖစ္၏။
ေဂ်ာက္စသည္ အလိုက္သိလြန္းလွေသာ လီအန္၏ စ႐ုိက္ကိုႏွစ္ၿခိဳက္လြန္းသျဖင့္
လိႈက္လွဲက်ဲလွ်ဲ ၿပံဳးလုိက္မိေလ၏။
သူသည္ လီအန္အား ေစ့ေစ့ၾကည့္၍ “လီအန္နယ္ မင္းဟာ
ခရစ္ယာန္စေယာက်္ားသပါေပတယ္”ဟု ေရရြတ္လုိက္မိ၏။
“ဒီစာအုပ္ေလးဟာ လူ၊ခႏၶာကိုယ္အတြက္ အစားအစာလိုအပ္သလို
စိတ္ဝိုင္းအတြက္ အထူး လိုအပ္တဲ့ စိတ္အစာပါ။ အခုလို ယူလာေပးတဲ့အတြက္သိပ္ၿပီး
ေက်းဇူးတင္ပါတယ္”လီအန္ ၿပံဳးသည္။
ေဂ်ာက္စ၏ ခ်ိဳးကြးစကားကို အသိအမွတ္ျပဳသည့္အေနျဖင့္ဦးေခါင္းကို
ငံု့ထားသည္။
“မင္း အခု တို့နဲ့အတူ ဘုရားသခင္ကို ကန္ေတာ့ခ်င္သလား”လီအန္
မ်က္ႏွာပ်က္သြားသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေနာက္ကမွ ကိုယ့္ဘာသာ ကိုယ္တစ္ေယာက္တည္း

ကန္ေတာ့ပါရေစ”“ကိုယ္ နားလည္ယ္ လီအန္”ဟု ေဂ်ာ်ကက္က
တုိးတုိးသာသာ ေျပာသည္။
“မင္ဂ်ာ့ဘုရားသခင္ ေကာင္းခ်ီးေပးပါေစ စီယာအို လီအန္”လီအန္သည္
ျမင္းေဇာင္း အခ်ီပ္ခန္း တံခါးကို ဖြင့္၍ အျပင္သို႔ ျပန္ထြက္သြားသည္။
ေဂ်ာက္က ဖီလစ္ဒီတအား ၾကည့္၍ ၿပံဳးသည္။
“မင္း ေတြ႔တယ္မဟုတ္လား ဖီလစ္ဒီတ၊ ကိုတို႔ဆုံ႐ံႈးတာ အားလံုး
မဟုတ္ေသးပါဘူး။
ယံုၾကည္ခ်ိန္ဟာ လွ်ိဳ့ဝွက္ခ်က္တဲ့ နည္းလမ္းေတြနဲ့ျပန္ေပးတဲ့ ဆုကို
ရတတ္ပါတယ္။
အခုလို ဂ်ိဳင္းစုိင္းၾကမ္းတမ္းၿပီး အသိဉာဏ္
ေခါင္းပါးတဲ့တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ ဒီလို ေနရာမ်ိဳးမွာေတာင္ ဒီလိုအျဖစ္မ်ိဳးနဲ့
ေတြ႔ရတာ မထူးဆန္းဘူးလား”ဖီလစ္ဒီတက္ ေခါင္းညိတ္ၿပီး
စိတ္ထဲခုိက္ေနေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၿပံဳးသည္။
“ဒီေန႔လုိက္နာရမယ့္ တရားေဒသနာကို ဖတ္ရင္ က်ယ္က်ယ္ ဖတ္ေစခ်င္တယ္
ဖီလစ္ဒီတ”ဟု ေဂ်ာက္ကေျပာသည္။
ဖီလစ္ဒီတက ေနာက္တစ္ခ်က္မွ ထပ္၍ ေခါင္းညိတ္ကာ စာအုပ္ကို ဖြင့္သည္။
လည္ထြန္းသည့္ဓာတ္မီးက္ေက်ာက္ မီးဖို မီးေတာက္ကား ကပ္၍ ဖတ္သည္။
ေရွးထားသည့္ဘာသာ မနက္ပုိင္းႏွင့္ေနပုိင္းအတြက္
လုိက္နာက်င့္သုံးၾကရမည့္ ဩဝါဒတရားမ်ား ျဖစ္၏။
ထိုတရားမ်ားသည္ကုိ ႏွစ္ဦးစလံုးအား လတ္တေလာ စိတ္၏
ေအးခ်မ္းမႈကိုေတာ့ ေရစက္၏။
ေနာက္ဆံုးတြင္ ဖီလစ္ဒီတသည္ စာအုပ္ေလးကို ပိတ္လုိက္သည္။
ေဂ်ာက္ကေက်းဇူးတင္စကား ေျပာကာ သူႏွင့္ သမီးငယ္ကား၌ လွဲ၍
သူ႔ပါင္ေပၚ ေခါင္းတင္ကာနားေနေန ေနရန္ တုိက္တြန္းသည္။
ဤသို့ျဖင့္ သူတို႔ႏွစ္ေယာက္စလံုး အဂၤလန္လုိနီးအခ်ိန္ထိ
အပ္ေမာ့ကာသြားၾကေလ၏။
ဂ်ိဳင္းစုိင္းၾကမ္းတမ္းစြာ ေျပာဆိုေနၾကေသာ
အသံဗလံမ်ားေၾကာင့္ ႏွစ္ဦးစလံုး အိပ္ရာမွလန္႔ႏုိးလာၾကသည္။
အျပင္ဘက္ လမ္းမေပၚတြင္ လွဳပ္ရွားေနသည့္ လူစုလူေဝးမွာ မနည္းလွ။
သူတို႔ထံမွ တည္ၿငိမ္စြာေတာ့သည္း ေအာ္ဟစ္ေၾကြးေၾကာ္ေနသံမ်ား
ၾကားေနရ၏။
ဘာေတြမ်ားပါလိမ့္ဝ၊ေအာ္ေနၾကတာကေတာ့ တစ္ခ်ီးတည္းေသာ
စကားကို ထပ္ခါထပ္ခါ ေအာ္ေနၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
“တီ ကူ အို ခ် ေခ်ာင္ ကု ကုိင္ ဇူ၊ တီတီ ကူ အို ခ် ေခ်ာင္ ကု ကုိင္ ဇူ၊ တီ တီ ကူ
အို ခ် ေခ်ာင္ ကု ကုိင္ ဇူ”ေလသံေၾကးေၾကာ္သ၏ အနက္အဓိပၸါယ္ကို သိလိုက္ရေသာ
ဖီလစ္ဒီတသည္ ေဂ်ာက္ကုိအားလည္ၾကည့္သည္။
ေဂ်ာက္ကအေနျဖင့္ ဖီလစ္ဒီတအား ေပြ႔ဖက္ကာ အားေပးသမႏွ ျပဳခ်င္ပါ၏။
သုိ႔ေတာ္ေသာ္လည္း သူ႔လက္မ်ားအား လႈပ္ရွားခြင့္ မရ။
အျပင္ဘက္ လမ္းမဆီမွ ေအာ္သံမ်ားကားပို၍ ပို၍ က်ယ္ေလာင္လာသည္။
“နယ္ခ်ဲ့သူလုိေတြကို သတ္ၾက”“နယ္ခ်ဲ့သူလုိေတြကို
သတ္ၾက”“နယ္ခ်ဲ့သူလုိေတြကို သတ္ၾက”

ဒေါ်ကြာတြင် ဖိနပ်ပါ။
ခါးအထက်တွင်လည်း အင်္ကျီမရှိ။
အဂျတ္တက္စ် ျပာမဲ့ဒင်းမဲ့ဝင်းေကာင်းကင်ျပင် ေအာက်တြင် အလြန္အမင်း
ေအးျမေသာ ဒဏ္ေၾကာင့် သူ၏တစ္ကိုယ္လံုးတုန္ရင္ခိသည္။
အေစာင့် စစ္သားမ်ားက သူ၏အား ဂ်ဴဒယ္ေသနတ္မ်ားျဖင့် ခိုန္ထားပါအို့ဆိုမ်ိဳ၏
ရွဲံ့ႏွံ့ထဲ ထူထပ္ေသာ လမ္းေပၚတြင် ဒြတ္အတင်း ေလွ်ာက်သြားခုိင်းလ်က်
ရွိသည္။
သူ၏လက်ႏွစ္ဖက္ကို လက္ျပန္ဆက်ီး တုတ္ထားဆဲပင် ျဖစ္သည္။
သူ၌လည္ပင်းအား အနံေရာင္ခက်ဆက်ီးတစ္ခ်ိပ္ ပတ္ထားသည္။
ထုိစာရြက္ေပၚ၌ 'ဤလူသည္ အဂၤလိပ္နယ္ခ်ဲ့သူလ်ိတစ္ေယာက္ျဖစ္သည္'ဟု
အနက္ဆင္ေရာင္ျဖင့္ စာတန္းဆက်ီးတစ္ခု ေရးထားသည္။
ဖိလစ်တိသည္ ေဂ်ာက်ာ၏ ေ၌ဟမ္မ ေလွ်ာက်သြားလ်က်ရွိ၏။
သူသည္ သူ၏ကိုယ္ကို မတုန္ႏုိင္ခယ်ားဒယုိင္ျဖစ္ကာ မၾကာမၾကာ
လက်ေတာ့မလို ျဖစ္လ်က်ရွိသည္။
ဖိလစ်တိ၏ လက်ာ်းကိုလည်းလက္ျပန္ဆက်ီး တုတ္ထားသည္။
သူ၏ ေျခေထာက်ာ်းတြင္လည္းး ဖိနပ်ပါ။
သူ၏ကိုယ္ေပၚတြင္ေၾကမြေနေသာ အညိဳေရာင္ ဂါဝန်ကို ဝတ္ထားသည္။
ထမင်းခ်က် လိအန်က မီးက်ငပိုးေျခာက်ေသြ၏သြားေအာင်
လုပ်ေပးထားသည့် ဂါဝန်ျဖစ္သည္။
လမ္းမဆက်ီး၏ ေတးဝ်ယာတြင် တပ်ီ စစ္သား်မ်ားႏွင့် ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သား်မ်ား
ရပ်ေနၾကသည္။
ေဂ်ာက်ာ့ႏွင့် ဖိလစ်တိတို့၏ ေလွ်ာက်သြားေနရသည့် လမ္းမွာ
လမ္းလယ်ေကာင္လည္ပတ္ေသာ လမ္းက်ဥ်းကေလးမွ်သာ ျဖစ္သည္။
ေဂ်ာက်ာ့ႏွင့် ဖိလစ်တိတို့၏ ျဖတ္သြားေနစဉ္အတြင္း
ေဘးမွရပ္ေနသူမ်ားသည္ သူတို့၏မ်က္ႏွာမ်ားဆီသို့ လက်ိဳးဆပ်ာ်းကို ျပကာ
'ႏုိင်ငျခားသားမေကာင်းဆုိးဝါးေတြ'၊ 'ႏွာေခါင်းဆက်ီးေတြ'၊
'ႏွာေခါင်းေကာက်ဆက်ီးေတြ'စသည္ျဖင့္ ေအာ်ခ်ကို်ၾက၏။
လမ္းေဘးဝဲယာ၌ ပရိသတ္မ်ားက ေအာ်ေချခင်းျဖစ္သည္။
ေဂ်ာက်ာ့ႏွင့် ဖိလစ်တိတို့၏ ေနာက်ဘက္ ေျခလွမ္း အနည္းငယ်
အကြာတြင် ဗုိလ်ကဲ့ေရွ့ေတ်ာ်တ္ေျမပုိင်ရှင် ပါလာသည္။
သူ၌လည္ပင်းအား ဆက်ီးႏွင့် ခတ္ထားသည္။
ယမန္ေန၌ညကတည္ကလံုး စစ္သား်မ်ား၏ အႏုိ်ပ္အစက် အထုအေထာင်းကို
ခံထားရသျဖင့် သူ၏မ်က္ႏွာတစ်ခက္ႏွာလံုး ဖူးေရာ်ကာ
ဒဏ္ရာဒဏ္ခ်ာ်းျဖင့် ျပည့်ေနသည္။
သူ၌လည္ပင်းတြင္ပတ္ထားသည့် စာရြက္ေပၚ၌ 'ေဒသခံ လူဆုိး'ဟု
ေရးထားသည္။
ဖမ္းမိထားသည့် ကိုမင်္ဂလာပစစ္ပုိလ်ာ်းသည္ ေျမပုိင်ရှင်၏ ေနာက္မွ
တစ္ဆက္တည္း ပါလာသည္။
သူတို့အား်လံုးတြင္ကပ်ာ်းသည့် စာရြက်ာ်းေပၚ၌ ေရးထားသည့်
စာတန္း်မ်ားမွာ 'သစ္ေတာေဖာက္ေတြ' ဟု ျဖစ္သည္။
ၿမိဳ့လယ္ခန္ုိးျခံထဲတြင် ယာမင်း၀ုိး ေ၌ဟတည့္တည့်၌ လွည္းသံုးစီး
ရပ်ာ်းသည္။
ထိုလည္း်မ်ား၏ အေပၚဘက္တြင္ အနီေရာင္စက်ာ်မ်ား ခိတ်ဆြဲထားသည္။
ထုိစာရြက်ာ်းေပၚ၌'သူလ်ိေတြ အား်လံုး၊ သစ္ေတာေဖာက္ေတြ

အားလံုးနဲ့ ေျမရွင္ေတြ အားလံုးကို
သတ္ျဖတ္ကာ'ဟူေသာစာလံုးႀကီးမ်ား ေရးထားသည္။
ဖိလစၥတိုင္းျပည္ ေဂ်ာက္တိုအား ေရွ့ဆံုးမွေနၿပီး
လူညီးမ်ားေပၚသို့တင္သည္။
ထို႔နာက္ တ႐ုတ္ ကုမၸဏီမွန္းျပ စစ္ပြဲလွ်ားအား တင္သည္။
ေထာင္းျပင္ၿပီးေနာက္ေသာ စစ္သားမ်ားျပင္ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားသည္
အက်ဥ္းသားမ်ားအား ျမင္သည့္အခါေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားကို တစ္ခဲနက္
ေၾကြးေၾကာ္ၾကသည္။
အလြန္ အဘိဇာတ္မ်ားသည့္ ဂ်ပန္ကရာဇာပုိင္ရွင္ တစ္ေယာက္ျဖစ္ေသာ တပ္မွဴး
စစ္အရာရွိတစ္ဦးသည္ လူညီးတစ္ခ်ီး အေပၚ၌ ရပ္ေနသည္။
သူ႔လက္ေမာင္းျပင္ ပတ္ထားသည့္ လက္တာဆိပ္ကို ၾကည့္ျခင္းအားျဖင့္
'အထက္တန္း ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပး'တစ္ဦးျဖစ္သည္ကိုသိသာလိမ့္မွ၏။
သူသည္ ပရိသတ္အား မိန္႔ခြန္းေျပာရန္ ျပင္ဆင္လိုက္၏။
သူ႔ေဘးျခံေစာင့္ေၾကာင့္ထုိင္ေနသူမွာ အသားမည္းမည္း
အ႐ုပ္ဆုိးဆုိး ေတာင္ပုိင္းသား တ႐ုတ္လူမ်ိဳးတစ္ဦးျဖစ္သည္။
သူသည္ ဓါးအိမ္ခ်ိဳ့ စြတ္ထားေသာ ဓါးေကာက္ႀကီး တစ္ေခ်ာင္းကို
ကုိင္ထားသည္။
ထုိသူသည္ လူညီးေပၚသို့ တက္လာသည့္ အက်ဥ္းသားမ်ားအား
တစ္ဦးခ်င္းစီ လုိက္ပုတ္လက္ေလွ်ာ့ေလသည္။
"ဒီေန႔ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ ကုလိုနီႏုိင္ငံ တစ္ခုပုိင္း ျဖစ္ေနပါတယ္"ဟု
ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပးစစ္ဦးလွ ေအာ္ဟစ္ကာဟစ္ကယ္ ေျပာသည္။
"တုိင္းတစ္ပါးသား နယ္ခ်ဲ့ေတြဟာ ငါတို႔ရဲ့ပင္လယ္ကမ္းေျခေတြက
ၿမိဳ့ႀကီး အေျမာက္အျမားကို အုပ္စိုးေနၾကၿပီ။
တို႔တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြကို ေခြးေတြလိုသေဘာထားေနၾကတယ္။
ေက်းလက္ေဒသေတြမွာ ရွင္ေနၾကတဲ့ ေျမယုိင္ရွင္ႀကီးေတြဟာ
အဲဒီနယ္ခ်ဲ့ေတြရဲ့ မဟာမိတ္ဆက္ေတြပဲ။
သူတုိ႔ဟာ သူတုိ႔ အသက္ငွါ့အတြက္
နယ္ခ်ဲ့ေတြအေပၚမွာအမွီျပဳေနရတယ္။
သူတုိ႔ရဲ့ ႏုိင္ငံေရးပါတီဟာ ခ်န္ေက-ရွိတ္ရဲ့ အမ်ိဳးသား
ပါတီပဲ"ႏုိင္ငံေရး အႀကံေပးသည္ စကားကို ဆက္ေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
သူ႔ လက္တစ္ဖက္ကုိေျမႇာက္၍ အက်ဥ္းသားမ်ားဘက္သို့
ေဝ့ယမ္းျပသည္။
"ဒီေန႔ဆုိရင္ ငါတို႔ဟာ ငါတို႔ေတာ္လွန္ေရးရဲ့ရန္သူေတြကို
ေအာင္ႏုိင္ဖို့ ေန႔ပဲ။
ငါတို႔ဟာ သူတို႔ရဲ့ ေနာက္သုိက္ေတြကို ဖမ္းမိထားတယ္။
အခုဆိုရင္ သူတုိ႔ကိုးလြန္ခဲ့တဲ့ ျပစ္မွဳေတြအတြက္ အျပစ္ေပးဖို႔
ငါတို့ေရွ့မွာ ေရာက္ေနၾကၿပီ"ပရိသတ္ႏွင့္အတူ ရပ္ေနၾကေသာ
တပ္စစ္သားမ်ားဆီမွ တစ္ခဲနက္ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားၾကားလာရျပန္သည္။
အေစာင့္ စစ္သားမ်ားသည္ ေဂ်ာက္ကုိင့္ ဖိလစၥတိတို့အား
လူညီးဧ၏ေရွ့ပုိင္းသို့ ဆြဲေခၚသြားၿပီး ရပ္ခုိင္းထားသည္။
ဖိလစၥတိ၏ မ်က္ႏွာမွာ ေသြးေရာင္ မရွိေတာ့ေပ။
သူမသည္ သူမ၏ ေျခေထာက္မ်ားေပၚတြင္ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္
မရပ္ႏုိင္တာ ရွိ၏။
ေဘးမွၾကည့္ေနေသာ ေဂ်ာက္ကသည္ ဖိလစၥတိ လဲက်ကာ ေအာက္ဘက္ကို

လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်လို့ကို၏။
သူသည် ဖိလစ်တိအား ဖက်ကာဦး၍ “မင်း ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ဆုကို
မျှပမိပေအောင်သာကြီးစားပါ”ဟု တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။
“ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ဆု ယံုဖက်သို့တဲ့ပါ”“နယ်သို့သူလို့ပြော ပါအို့၍နှုတ်
ပြည့်သူတွေကို နင်တို့ ဘာကောင်းတွေလဲဆိုတာပြောပြလိုက်မှုံး”ဟု
ဒုံဂင်းရဲး အဆက်ပေးက ပြောကြားသော် မထီမဲ့မြင် မိတ်ဆွေထားဖြင့်
ဖက်ဦး၍ပြောသည်။
“မင်း နာမည်ကို အဂၤလိပ်လို ပြောလိုက် ၿပီးရင်
စာလံုးပေါင်းပြလိုက်”ပြောသည် အာဏာကို အာရုလူမျိုးမ်ား၏
မိတ်ဆွေများကို ဖက်ကာဦးပြောနေသည်။
ပရိသတ်သည် ၿငိမ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။
သူသည် တောင့်တောင့်မတ်တပ်ရပ်၍ ပရိသတ်အားရင်ဆိုင်သည်။
“ကြွန်တော့် နာမည် ပြောကြလွန်း ဖြစ်ပါတယ်”ဟု သူက ပြောတယ်။
သူ့နာမည်အား စာလံုးတစ်လံုးခ်င်းစီ ပေါင်းပြသည်။
“ကြွန်တော့် တဂုတ်ပြည်ကို အဂၤလန်နိုင်ငံကလာခဲ့တာပါ။
ခင်ဗျားတို့ဆီကို ဘုရားသခင်ခ့စ်ကားပြော လက်ဆောင်ဖိုး
လာခဲ့တာပါ”ပြောအာဏာကို လူအများဆီမှ ပက်လံုးတစ်ခု ဖြားလိုက်ရသည်နှင့်
ရယ်မောသံများဖြားရသည်။
အမွန်တော့ ပါအုပ်ချုပ်မှုလုပ်ငန်းတွင် လယ်သမား၊ ယာသမား၊
တပ်စခန်းများသည်ပရိတ်တို့လို နိုင်ငံခြားသားများကို ယခင် လံုးဝ
ခြင်ဖူးခဲ့ဖြကသည် မဟုတ်ပေ။
စကားပြောသံများကိုလည်း လံုးဝ ဖြားဖူးခဲ့ဖြကသည် မဟုတ်ပေ။
သူတို့ မျှမြင်ဖူးသော နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဆီမှ မဖြားဖူးသော
စကားသံကို ဖြားလိုက်ရသည့်အခါ သူတို့နားထဲတြင်ယုံရာတစ်ခုခြဖြားဟန်
တူပေသည်။
ထိုအခိုက်တွင် နိုင်ငံရေး အဆင်ပေးသည်ဖိလစ်တိဘက် လှည့်၍
လှည့်နိုင် ပေါက်ပေါက်ကြား။
“ဒီတစ်ခါ နင့်အလှည့်”ဖိလစ်တိသည် စကားပြောနိုင်ဖို့အတြက်
အဆင်းအကယ် အားထုတ်နေရသည်။
ထိုနှာက်သူသည် ရှိသမျှ ခြန်အားနှင့် သတိကို ထုတ်ကာ ရွှန်းနားသို့ တိုး၍
ရပ်သည်။
“ကြွန်မ နာမည်ဖိလစ်တိ ကဲလ်ပါ။
ကြွန်မ ဒီကိုလာတာက ကြွန်မနိုင်ငံအတြက် သူလို့လုပ်ဖို့
မဟုတ်ပါဘူး”ဖိလစ်တိ၏ အသံသည် တိမ်ငြားသည်။
ပရိသတ်ကို ပရိသတ်သည်ငိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။
သူတို့အားလံုး ဖိလစ်တိ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားနားထောင်လျက်ရှိ၏။
ဖိလစ်တိသည် သူ့ကိုယ်သူ မြားစြာ ယံုဖက်သို့တဲ့ပြောသည်။
သူသည် အဂၤလိပ်လို ပြောနေရာမှတဂုတ်စာသို့
ကူးပြောင်းသြားသည်။
“ကြွန်မ တဂုတ်နိုင်ငံကို လာတာဟာ တစ်ကိုယ့်ကောင်းဆန္ဒ အဆင်ကဲနဲ့
မဟုတ်ပါဘူး။
ကြွန်မ ပရောလ်တာဟာ ခရင်္ဂန်း တဂုတ်လူမျိုးတြခရဲ့အကီးအကြပ်။
တစ်ဆာတလံုးမြာရှိတဲ့လူမျိုးတြ အားလံုးအတြက် ဘုရားသခင် ထားပေးတဲ့
ပေးတဲ့အဖြကာင်း ခရင်္ဂန်းကို ပြောပြဖို့လာတာပါ။

ရွင်္ကြာအားလုံးကို ကယ်တင်နိုင်မယ့် ဘုရားသခင်အပေါ်မှာ
ရွင်္ကြာအားလုံးကယ်တင်ကြလောက်အောင် သင်ကားပြသေပးဖို့
လာခဲ့တာပါ”“နယ်ခြေတြကို သတ်စမ်း၊ အခုခိုက်ဆင်း သူတို့ကို သတ်”ေအာက်ဘက်
လူထု ပရိသတ်အလယ် တပ်စိစည်း တုတ်ထုတ်ခြုံငုင် တစ်ဦးဇာတေဒါသတဆက်း
ေအာ်သံသည် ဖလစီတီဇာ၊ အသံကို လင်းမုန်းမုံးသြားသည်။
“သူတို့ကို ဂုဏ်ဘက်၊ နယ်ခြေတြကို ဂုဏ်ဘက်၊ တဂုတ်နုိင်ငံထဲက
ေမာင်းထုတ်စမ်းက”ေဂေဂက်ာသည်၊ လွှတ်ေဖင့်၌ ခါးသံမားက တုတ်ခြုိင်ခြုိင်
စည်းဘက်သို့ တိတ်ဆိတ်ထိတ်၍ အခက်ပြလုိက်သည်ကို ျမင်ရသည်။
သူ အခက်ပြ၍ တုတ်ခြုိင်ခြုိင် စည်းကေအာ်လုိက်သည့်အခါ က်လျှုစုကပါ လုိက်၍
ေအာ်ကျခင်းျဖစ်ဇာ။
ထုိင်္ဂြိဟ်ကာင့်လည်း ဖိလစီတီဇာအသံကို လုံးဝ မဟကားရေတာ့ေခ်။
နုိင်ငံေရးအသိုက်ေပးကလည်း သူ့အနီးမှ
အေစာင့်ေရွာ်းအားဖိလစီတီးွင့် ေဂေဂက်ာတို့ကို ဖမ်းရန် အရိပ္ပါခည်
ျပသည်။
သူသည် ေဂေဂက်ာတို့ဇာ၏ ေခ့ါသို့ထြက်ကာ သူ့ ဂ်က်ကက် အက်ေအိတ်ကပ်ထဲမှ
စာရြက်ကြေစ်ကို ထုတ်၍ ဖတ်သည်။
“ငါတို့ စစ်ခ့ါ စစ်ေဆးေတြ့ခ်ိန်ေတြအရ”ဟု သူက
ေအာ်ေျပာသည်။
“ေဟာဒီ လူနဲ့ေဟာဒီ မိန်းမကို စဖိတိသွင်နယ်ခ့ါအစုိးရက
တို့တဂုတ်နုိင်ငံကို လင်းထိုးကြက်တာ။
သူတို့နှစ်ေယာက်နဲ့သူတို့လို လူသားေတြဟာ ခရစ်ယာန်သာသို့
ေခတ္ေနတဲ့ အယုဒါဒကိုအေဖကာင်းျပစမ်း တဂုတ်ျပည်။ေတြကို
ကယ်ြန်ျပီဖို့ ဆက်စားေနဖကတာ။
သူတို့ရဲ့ ရည်ြန်းခ်က်ဟာတဂုတ်ျပည်။တစ်ရွာလုံးကို နုိင်ငံျခား
အုပ်ခုပ်မှုေအာက်ေရာက်ေအာင် လှုပ်ရှားပဲ” သူသည်ကားကို ဆက်ေျပာဘဲ
ရပ်ားလုိက်ပပီး ေအာက်ဘက္ခ လူထုပရိသတ်အား စူးစူးဝါးဝါးဖကည့်သည်။
ထို့ေနာက် “ဒီလို နုိင်ငံျခားသားမ်ိးေတြဟာ ဘယ်လို
ကဖကမခံစားဆုံးေတြနဲ့ေတြ့သင့်တယ်လို့ ထင်သလဲ”ဟု ေအာ်၍
ေမးသည်။
ေစာေစာက ေအာ်ဟစ်ခဲ့ေသာ ပရိသတ်အလယ္ခ တုတ်ခြုိင်ခြုိင် စည်းသည်
သူ့လက်သီးဆုပ်ကို ေျမွာက်ခ၍ ထပ်ေအာ်ျပန်သည်။
“သူတို့ကို သတ်စမ်း၊ နယ်ခြေတြအားလုံးကို သတ်စမ်း”လူထုပရိသတ်လည်း
သူေအာ်သည့်အတုိင်း လုိက်၍ ေအာ်သည်။
သူ့လိုပင်လက်သီးမ်ားကို ဆုပ်၍ ေအာ်ဟစ်သည့်အခါတုိင်း အေပၚသို့
ေျမွာက်ဟကသည်။
“သူတို့ရဲ့ သမခင်္ကမ်းစာနဲ့ သူတို့ ေျပာေျပာေနတဲ့ သူတို့ရဲ့
ဘုရားသခင်ဆုတာေတြဟာဘိန်းနဲ့ အတူတူပဲ။
အဲဒါေတြဟာ အလိမ်ည်ာေတြပဲ။
တို့ျပည်။ေတြကို ဘိန်းစြဲပပီးဒုကရောက်ေအာင် လုပ်ျခင်းတစ်ခ်ီးပဲ။
နုိင်ငံျခားသားေတြရဲ့ အုပ်ခုပ်မှုေအာက်ကို
ေရာက်ေအာင်ဆက်တင်ျပင်ဆင်ေနဖကတာ။
သူတို့အေနနဲ့ သူတို့ရဲ့ဘာသာကို ခုတံုးလုပ်ပပီး
တဂုတ်ျပည်။ေတြကိုလည်ွားေနဖကတာ။
ဒီအမ်ိးအစား နုိင်ငံျခားသားေတြကို တို့က ဘယ်လို

လုပ္ၾကရေမလဲ”ဤတစ္ဆကိုမြင္ လူထုပရိသတ္သည္ တစ္ဦးတစ္ဝါးကို
သတ္စမ်ိဳး သူတို႔ကို သတ္စမ်ိဳး”ဟု ထပ္၍ ေအာ္ၾကၾသၾကသည္။
အမွန္အားျဖင့္ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားသည္ စစ္သားမ်ား၏ ေနာက္ခံ
သံေယာဇဉ္ျဖင့္ေအာ္ေနၾကျခင္းသာ ျဖစ္သည္။
သူတို႔ စိတ္ထဲက ႏွစ္ႏွစ္ကာကာ နားလည္
ယံုၾကည္၍ေအာ္ဟစ္ေနၾကျခင္း မဟုတ္ေပ။
ၿမိဳ့ကို လက္ဝါးကပ္ျဖင့္ ထိန္းခ်ဳပ္ထားေသာ
တပ္စစ္သားမ်ားကၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားအား အခုလို အတင္းအဓမၼ
စုေဝးခိုင္းၿပီး အခုလို ေအာ္ဟစ္ခမည္းေစခိုင္းေသာေၾကာင့္သာ
ဘာမွ မသိ နားမလည္သဲ့ မယံုၾကည္သဲ့ ေအာ္ေနၾကျခင္းျဖစ္ေလသည္။
တပ္မ တေပမတာ့ဘူ အမည္ခံထားေသာ ထိုတပ္မ်ား ဝင္လာသည့္အခါတုိင္း
ၿမိဳ့တုိင္းပင္ေခ်ာက္ေခ်ာက္ခ်ား ျဖစ္ကုန္ရၿပီ။
ထိုအခ်က္ကိုေတာ့ ေဂဂ်က္က ေကာင္းစြာသိေနသည္။
တပ္စစ္သားမ်ား ခ်င္းတၿမိဳ့ထဲ ဝင္လာစဥ္ ခ်င္းတား တစ္ၿမိဳ့လံုး
ထိတ္လန္႔ၾကကြဲ့ခဲ့ၾကသည္ကို သူ မ်က္ျမင္ကိုယ္ေတြ႔
ျဖစ္ခဲ့သည္မဟုတ္ပါလား။
အခုလည္း တပ္စစ္သားမ်ား ပါအိုခြန္ ၿမိဳ့တြင္း
ဝင္လာၾကသည့္အခါၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားအားလံုး
တုန္လႈပ္ေခ်ာက္ခ်ားေနၾကသည္။
ၾကာလာေတာ့လည္း ထိုလူပ္ရွားသည့္ဟုန္ေရာဂါ တစ္ခုလို ျဖစ္လာေနၿပီ။
စစ္သားေတြက ၿခိမ္းေျခာက္ၿပီး ဆြဲပုန္းလုိက္သည့္အခါတုိင္ အသံ
ညာမသိုင့္ လုိက္၍ ေအာ္ေသာ အေလ့အထသည္ အသိဉာဏ္ပညာ၊
ဗဟုသုတေခါင္းပါးသူမ်ားအဖို႔ လုပ္ဂုိးလုပ္ခဲ့ ေဖ်ာ္ေရာအလုပ္သက္သာ တစ္ခုလို
ျဖစ္လာေနေလၿပီ။
“အမွန္စင္စစ္ေတာ့ ေဟာ့ဒ် သာသနာျပဳႏွစ္ေယာက်ာ
နယ္ခ်ဲ့သူလိမ္ေတြပဲ”ဟုႏုိင္ငံေရးအၾကံေပးက ဆက္၍
ေအာ္ေျပာေနျပန္သည္။
သူ႔အသံသည္ ေစာေစာကထက္ ပို၍က်ယ္လာသည္။
“သူတို႔ဟာ နယ္ခ်ဲ့စစ္တပ္ေတြရဲ့ ေခ်ာ့ေျပာ့ေတြပဲ။
မၾကာခင္ သူတို႔နာက်ည္းနယ္ခ်ဲ့တပ္ေတြ လုိက္လာၾကမွာပဲ။
သူတို႔ဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသားကိုကို တစ္ခုိင္းစီ တစ္ခုတ္ခ်ဖို႔သြားေအာင္
လုပ္ၾကမွာ။
အစ္ကိုတို့ အ၇မဲ၇မဲ ျဖစ္ၿပီဆိုတဲ့အခါက်မွ ႏုိင္ငံျခားသားနယ္ခ်ဲ့ေတြက
သူတို႔လက္ေအာက္ကို ဩတြင္းၿပီး အုပ္ၾကမွာ”ထိုအခါ ေခ်ာဆုိး၌
ရပ္ေနၾကသူမ်ားထဲမွ စစ္သားတခ်ိဳ့သည္ ေဂဂ်က္ႏွင့္လိမ္တိတို႔အား
တံေတြးမ်ားျဖင့္ လွမ္းေထြးေနၾကေလၿပီ။
ႏုိင္ငံေရး အႀကံေပးသည္ေအာ္ဟစ္ေနၾကေသာ လူအမ်ားအား
လက္ႏွစ္ဖက္ကို ေျမႇာက္ျပၿပီး ရပ္ုိင္ၾကရန္တားသည္။
သူသည္ လက္ထပ္ခဲ့ဖူးသူ သူ႔အက်ိဳးအတြက္ပဲလို႔
ျပန္ဆုိးထည့္ၿပီးေဂဂ်က္ႏွင့္ ဖိလစ္ပိတို႔အား လက္ျဖဴးႏွင့္
ေငါက္ေငါက္ဆုိးကာ သူ႔စကားကို ဆက္ေျပာျပန္သည္။
“ဒီေန႔ည တို႔တပ္ေတြ ခ်ီတက္လာတဲ့အခါမွာ ဒီသူလိမ္ ႏွစ္ေယာက်ာ
တို႔တပ္ေတြအားလံုးကို အႏၱရာယ္ျဖစ္ေအာင္ လုပ္ဖို႔
ႀကိဳးစားခဲ့ၾကတယ္။

ငါတို့တပ္ေတြ ကုိမင္တန္တပ္ေတြစခန္းခ်ထားတဲ့ ေနရာအျဖတ္မွာ ကိုမင္တန္တပ္က
လူေတြ သြားေအာင္ သူတုိ့ႏွစ္ေယာက္အသံေတြၿပီး
အခ်က္ျပခဲ့ၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ သူတို့ လံုးဝ မေအာင္ျမင္ၾကဘူး။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ ငါတို့ရဲ့ကယ္တင္ရွင္ ေတာ္လွန္ေရး စစ္သည္ေတြဟာ
အၿမဲသတိရွိၿပီးႏုိးၾကားၾကတယ္ မဟုတ္လား။
ဒီလို လူစားေတြကို အခု ငါတို့ ဘာလုပ္ၾကမလဲ""သူတို့ကို သတ္မွစ္...၊
သူတို့ကို သတ္ဖစ္...၊ သူတို့ကို သတ္ဖစ္"လူစုလူေဝးဇာ ေအာ္သံမ်ားသည္
ေသာေသာညလင္း ရွဇာ။
ထိုအခုိက္တြင္ေစာေစာက ခါးေကာက္သကီး ကိုင္ရွဲ ထုိင္ေနေသာ
ေတာင္ပုိင္းသားတ႐ုတ္သည္ ျဖဳန္းခန ထ၍ဖလစ်ာတဇာ အနီးသို့
ေရာက္လာၿပီး ဖလစ်ာတဇာ လက္ေမာင္းကို ေဆာင့္ဆြဲကာ
စင္ျမင့္ေလွကားမွဆင္းသြားသည္။
သူ႔ရွဴးတြင္ အေစာင့္ေစ်းသည္ အခ်ဳိ့ရွိရာ ယင္းတို့က
ၿမိဳ့ဇာအနီးဆံုးဂိတ္ဆီခါးဆြဲသို့ ေခၚသြားၾကသည္။
ေဂ်ာက္ပ်ားဝင့္ အျခား အက်ဥ္းသားမ်ားအားလည္း တြန္းဟယ္ဆြဲဟယ္ လုပ္ကာ
ေခၚလာၾကသည္။
သူတို့ေနာက္မွ လူစုလူေဝးသည္ ေငြကြးေၾကာ္သံမ်ားဟစ္ေငြကြးကာ
လုိက္လာေနေလသည္။
ေဂ်ာက္ပသည္ လူအုပ္ႀကီးထဲ၌ ရွိေနသည့္ သူ႔တပည့္ လီအန္အား
လွမ္းျမင္ေနသည္။
လီအန္သည္ ေဘးမွ ၾကည့္ေနသူမ်ားထဲ၌ ရပ္ေနျခင္း ျဖစ္ဇာ။
သူသည္ မၾကာမၾကာ ေဂ်ာက္ပဆီသို့လွမ္းၿ လွမ္းၿ ၾကည့္သည္။
သို့ေတစလည္း သူသည္ ေဂ်ာက္ပအနီးသို့ တုိးကပ္လာရန္အားမစဥ္းစားေခ်။
သူ့အေနျဖင့္ ေဂ်ာက္ပအား သနားေနေသာ္လည္း အဆင့္ျခင့္
အတုိင္းအထြာကားမက္ခင္းမဲ့ေခ်။
ေဂ်ာက္ပသည္ လီအန္ဇာ လက္ထဲ၌ ျခင္းေတာင္း ပါ,မပါ
ဂ႐ုတစုိက္ၾကည့္သည္။
ျခင္းေတာင္း ပါလာသည္ကို မျမင္ရ။
ျခင္းေတာင္း ပါမလာျခင္းသည္ မိမိတို့ဇာ သမီးငယ္အားမိမိတုိ့ကို
ေခၚထုတ္လာသည့္အခ်ိန္ခဏ၌ ယခုအခ်ိန္ ျမင္းေဇာင္းထဲမွာပင္
ဝတ္ထားဆဲဟုအဓိပၸါယ္ ထြက္ေနသည္။
ထိုစဥ္ လူစုလူေဝးဇာ ဟစ္ေၾကြးသံမ်ားသည္ ဆူညံလ်က္ရွိေသာ္လည္း
အပ္ေမာက်ေနသာ သမီးငယ္သည္ ႏုိးဟန္ မတူေခ်။
အမွန္ေတာ့ ဖိလစ်ာတီသည္ သူ႔သမီးငယ္ အိပ္ေနသည့္ ျခင္းပုခက္အား
ျမင္းေဇာင္းဇာေထာင့္ ေမွာင္ထဲ၌ ဆန္တက်ားမ်ား ေနာက္ကြင္
ဝတ္ထားခဲ့ျခင္း ျဖစ္ဇာ။
ဤအမႈအထြက္ကာဝန္သူရေသာ ႏုိင္ငံေရးအဆက္ေပး စစ္ဗုိလ္သည္
ေဂ်ာက္ပတို့လင္ယားအား လာ၍ေခၚစဥ္ကေလးေတာ့က္ေနသည္ကို
သတိမထားမိခဲ့ေခ်။
ယခု ေဂ်ာက္ပ ျမင္ေနရသည့္အတုိင္း ဆိုပါက သူ႔ထမင္းခ်က္ လီအန္ဇာ
မ်က္ႏွာတြင္ ေသာကရုပ္ လႊမ္းလ်က္ဇာ။
သို့ေသာ္လည္း သူ႔ကေလးအားေတြ့ရ,မေတြ့ရသိရန္အား ခက္ခဲလွေခ်သည္။
ေဂ်ာက္ပအေနျဖင့္ လီအန္အား သူ႔သမီးငယ္ကိုယ္စားဖ်ိန္ခ်ိန္

တွတ္အားသေရြ့ျပဳစုေစာင့္ေရွာက္ဖို့ကို မွာခဲ့ခ်င္ပါ၏။
သို့ေသာ္လည္း ထိုအေရးကိစၥကိုၿပီးေျမာက္ေအာင္ ေဆာင္ရြက္ရန္မွာ
ခက္ခဲလြန္းလွေခ်သည္။
ဆူဆူညံညံ လႈပ္လႈပ္ရွားရွား ျဖစ္ေနေသာ လူအုပ္ထဲမွာပင္
ျဖတ္သြားေနစဥ္အတြင္းမွာပင္ ေဂ်ာက္သည္ လိမၼာသြား ျမင္ကြင္းထဲမွ
ေပ်ာက္သြားသည္။
အေစာင့္ေနသည္မဝါေရာင္ ရႊံနံရံမ်ား ကာရံထားသည့္ ၿမိဳ့အတြင္းမွေန၍
အျပင္သို့ ထြက္လာခဲ့သည္။
ထင္းဂ်ပင္မ်ား အုပ္ဖြဲ့ေပါက္ေနသည့္ ျမက္ခင္းမ်ား ဖံုးလႊမ္းေနေသာ
ေတာင္ကုန္းဆီသို့ ဦးတည္လာ ေလွ်ာက္ခဲ့သည္။
ခါးေကာက္ကုိင္ တဂြတ္သည္ ဖိလစၥတိအား ဆြဲေခၚလာေသာ္ျခင္းျဖစ္ရာ
ေတာင္ကုန္းကို တက္ခဲ့ၿပီသည့္ အခါ၌ပင္ ဖိလစၥတိသည္
ဒူးေထာက္လက္ကုိက်သြားသည္။
အည့ာအတာ က်င့္ၾသဇာလသာ ခါးေကာက္ကုိင္ တဂြတ္သည္
ဖိလစၥတိအားေဆာင့္ၾကဲ၍ မတ္တတ္ရပ္ခုိင္းသည္။
ဤအျဖစ္ကို ျမင္လိုက္ရေသာ ေဂ်ာက္သည္ေဒါသထြက္သြားေလ၏။
နဂိုက ႏူးညံ့ရသည့္ထဲ လက္ေနာ့စ္ဖက္ခံလိုက္ရ လက္ျပန္ၾကီး
အတုပ္ခံထားရသည့္အခါဖိလစၥတိမွာ ေက်ာင္းစြာ
လမ္းမေလွ်ာက္ႏုိင္သည့္အေနအထားသို့ ေရာက္ေနသည္။
ဆံပင္ရလည္းဘီးႏွင့္ မၿဖီးရသည္မွာ ၾကာၿပီျဖစ္၍ သူ့ေခါင္းေပၚတြင္
ဖံုးဂ်ိဳးဖားရာ ျဖစ္လိုက္ရသည္။
ဖိနပ္မပါေသာ္ၾကြေခြထာက္ဗ်ားမွာလည္း လမ္းေပၚမွ ရႊံ့မ်ားျဖင့္
အလူးလူး ျဖစ္လိုက္ ရွိသည္။
ပင္ပန္းရသည့္အထဲ ေၾကာက္စိတ္က လွမ္းလ်က္ ရွိေလရာ
သူ့တစ္ကုိယ္လုံးသည္ တာစူ၍မရႏုိင္ေလာက္ေအာင္ အားအင္ကုန္ခန္းလ်က္
ရွိေလသည္။
ေတာင္ကုန္းအတက္ တစ္ဝက္သို့ အေရာက္တြင္ ထင္းဂ်ပင္
ေတာ္ေတာ္မ်ားမ်ားလဲေကာနသည္ကုိေတြ့ရသည္။
အသက္ရွင္ရပ္တည္ေသာ ထင္းဂ်ပင္ အရိပ္မ်ားသည္ကလာေနေသာ
ေနေရာင္ေၾကာင့္ ေဒါင္က်ာတို့အေပၚသို့ ထုိးက်လ်က္ရွိ၏။
ခုတ္ထဲထားသည့္ထင္းဂ်ပင္ ငုတ္တုိမ်ားသည္ ေျမေပၚတြင္
ထုိးထုိးေထာင္ေထာင္ ျဖစ္လ်က္ရွိသည္။
တကယ္ေတာ့ထိုအပင္ငုတ္တုိမ်ားသည္ သူတို့ကား သတ္ျဖတ္ရန္ လာထားသည့္
သစ္ပင္မ်ားေပတည့္။
စည္းမ်ားႏွင့္ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားသည္ ေတာင္ကုန္း
ဆင္ေျခေလွ်ာအတုိင္းေျပးတက္သြားကာ ထင္းဂ်ပင္ ငုတ္တုိမ်ား၏
အလယ္၌ အလုအယက္ေနရာယူၾကသည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူတုိ့အား သတ္ျဖတ္ရန္ ေရြးထားသည့္ ကြင္းအား
အေသအခ်ာ ထုပ္ၾကည့္သည္။
ထိုေနရာသည္ အျမင့္ဆုိင္းျဖစ္၍ ပါဒ္ဖိရွန္ တစ္ၿမိဳ့လံုးမွ လွမ္း၍
ၾကည့္လုိက္ရင္ ေကာင္းစြာျမင္ႏုိင္ေသာ ေနရာျဖစ္သည္။
ဤေနရာအား သူတို့ဘာ့ေၾကာင့္ ေရြးသည္ကုိ
ေဂ်ာက္သေဘာေပါက္ၿပီေနလသည္။
ေဂ်ာက္၏ ေနာက္တြင္ ရွိေနေသာ ေျမပုိင္ရွင္သည္

ေကာင္းစြာလမ္းမေလွ်ာက္ႏုိင္ေပ။
ညက ႏွစ္ခ်ဳပ္ထားသည့္ ဒဏ္ရာေၾကာင့္ လည္ေပင္းတြင္ ဆက္ထားသည့္
ခ်ည္ေသြးျဖင့္ဆုပ္ကိုင္ထားရသည္ သူ႔ကိုယ္သူ ေမာ္ဒန္ေခတ္ ဒယီးဒယုပ္ျဖစ္လိုက္ရသည္။
ကုမၸဏီေန စစ္ဆင္ေလွ်ာက္ပတ္ကားသူတို႔ကိုသူတို႔ ထိန္းခ်ဳပ္ကာ
ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ ရပ္လိုက္ခင္ ရွဴပ္ကာသည္။
သူတို႔ကေတာ့ႏွစ္ခ်ဳပ္ထားရမွာကို မည္သည့္အတြက္ မည္သူ ေၾကာက္ရြံ့ခံသြားမည္ဟု
ဆုံးျဖတ္ထားၾကၿပီး ျဖစ္ေလသည္။
ခါးေကာ့ကာ ရင္ေကာ့ကာ လူသတ္သမားသည္ သူ႔ခါးဆက္အား ခါးအိမ္ထဲမွ
ဆြဲထုတ္လုိက္သည္။
ရွည္လ်ားေကာက္ေကြးေသာ ခါးဆက္၏ အသြားသည္ ေနေရာင္တြင္ ဝင္းခနဲ
လက္ခနဲ ျဖစ္သြားသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ လူအားလံုးအား အခ်က္ျပလုိက္သည္ဟုပင္ ထင္သည္။
ေဘးမွ ရပ္ၾကည့္ေနေသာလူအုပ္ႀကီးသည္ ခက္ခ်င္းပင္ ၿငိမ္က်သြားသည္။
ခါးသမားသည္ သူ႔ခါး႐ိုးကို လက္ႏွစ္ဖက္ႏွင့္တင္းက်ပ္စြာ ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
ဖီလီစီတီ ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ေနေသာ ထင္း႐ိုးပင္ ၎တို့၏ေဘးသို႔
ေရာက္လာသည္။
ဆယ္ငါးကိုက္ အကြာ၌ ရွိေနေသာ ေဂ်ာ့အား အေစာင့္မ်ားကအတင္း
ခ်ဳပ္ကုိင္ထားၾကသည္။
ထိုအခုိက္ခဏပင္ လူသတ္သမား၏ ခါးသည္ အေပၚသို႔ေျမ့ကထားရာမွ
ေအာက္သို႔ က်လာသည္။
ထို တဒဂၤ အခ်ိန္အေလး အတြင္းမွာပင္ဖီလီစီတီသည္ လူသတ္သမား၏ မ်က္ႏွာကို
တည့္တည့္ႀကီး ေမာ့ၾကည့္လိုက္သည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ႔အား ခ်ဳပ္ကိုင္ထားသည့္ အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္ၾကားမွ
လြတ္ေျမာက္ရန္အတင္း႐ုန္းသည္။
အေစာင့္မ်ားကလည္း သူ႔အား အတင္းခ်ဳပ္ကုိင္ထားၾကသည္။
ေဂ်ာ့သည္ခုခံစေသာ ဇနီးသည္ ဖီလီစီတီအား မျမင္ရ,ျမင္ေအာင္
ၾကည့္ၿပီး လည္ပင္းကို ဆန္႔တန္းထားေသာေဂ်ာ့သည္ သူ႔မိန္းမ၏
အျဖစ္ကို ေကာင္းစြာ ျမင္ေနရ၏။
သူ႔ႏွတ္မွ အလြန္ စိတ္ထိခုိက္ေၾကကြဲေနေသာ အသံသည္
ထြက္ေပၚလာသည္။
"ဘုရားသခင္ မင္းနဲ႔အတူ ရွိပါေစ ဖီလီစီတီ"လူသတ္သမား၏ ခါး က်မလာမီ
သူ႔အား ဖမ္းဆီးထားသူမ်ားက ဦးေခါင္းကို ဆြဲ၍မိုက္ႏွာကို
သစ္တုိေပၚသို႔ တြန္းခ်ၿပီး အထူးေစသည္။
သုေသာ္လည္း အ႐ိုးအမူး႐ုန္းကန္လိုက္ရသျဖင့္ ခါးခ်က္သည္ လြဲသြားသည္။
ေၾကာက္လြယ္ကာ ေကာင္းလွသည့္ေအာ္သည္ ထြက္ေပၚလာသည္။
လူသတ္သမား၏ ခါးေကာက္ဓားသည္ အေပၚသို႔တက္သြားၿပီး ဒုတိယအႀကိမ္
ျပန္လာျပန္၏။
ဤတစ္ႀကိမ္တြင္လည္း ခါးခ်က္သည္လြဲသြားျပန္ေလသည္။
တတိယအႀကိမ္ကမွပင္ ဖီလီစီတီ၏ ဦးေခါင္းသည္ျပတ္ထြက္သြားေလသည္။
အတင္း ႐ုန္းကန္ေနေသာ ေဂ်ာ့သည္ သူ႔အား
ခ်ဳပ္ကုိင္ထားေသာစည္းႏွစ္ေယာက္၏ လက္ထဲသို႔ ေပ်ာ့ေခြသြားသည္။
သူ႔ အၾကည့္သည္ လူသတ္ေကာင္၏႐ုပ္ပိုလႊာေပၚသို႔ စူးစုိက္လ်က္
ရွိ၏။
လူသတ္ေကာင္ တ႐ုတ္သည္ ခါးသြား၌ ကပ္ေနသည့္ေသြးမ်ားကို လက္ႏွင့္

သပ်လိုက်သည်။
ေသြးမ်ားသည္ ဖီလီစီတီဇ္၏ အညီေရာင္
ဂါဝန္ေပၚသို႔စီးဆင္းသြားၾကသည္။
အသားနက္ခ်က္ႏွင့္ ရက္စက္ၾကမ္းၾကဳတ္ထြာသာ
လူသတ္ေကာင္၏မ်က္လုံးအစံုသည္ ေဂဲက္ဘ္အား ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔ခါးျဖင့္ ေဂဲက္ဘ္ဆီသို႔ ထိုးျပသည္။
ထိုအခ်က္ခ်ာပင္ တတ္ထိတ္ေနေသာ ေတာင္ကုန္းဆီသို႔ ဓူးဓူးရွရွ ခရာသံမ်ား
ေရာက္လာသည္။
“ခ်င္ေတးက ကိုမင္တန္ပေတြ ခ်ီတက္လာေနတယ္”ဟု
ေတာင္ကုန္းဆီသို႔ေျပးတက္လာေနသည့္ တပ္ခ်ီအရာရွိ စစ္ဗိုလ္တစ္ဦးက
လွမ္းေအာ္သည္။
“သူတို႔ တပ္ဦးကပါအိုရွန္နဲ႔ ႏွစ္ခြဲ ေဝးေတာ့တယ္။
ငါတို႔ခ်က္ခ်င္း ဆုတ္ရမယ္”ကြန္ျမဴနစ္စစ္သားမ်ားသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္
တန္းစီ၍ ေတာင္ကုန္း ဆင္ေျခေလွ်ာသို႔ေျပးဆင္းၾကသည္။
ပြဲၾကည့္ပရိသတ္မ်ား ျဖစ္ေသာ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားသည္
အထိတ္တလန့္လန္႔ျဖစ္ကာ ကစဥ့္ကလား ေျပးဆင္းကုန္ၾက၏။
အေစာင့္ စစ္သားမ်ားသည္ ေဂဲက္ဘ္ႏွင့္အျခား အက်ဥ္းသားမ်ားအား
ၿမိဳ့ဘက္သို႔ ျပန္ေခၚေျပးၾကသည္။
လူသတ္သမားသည္ သူ႔ခါးေကာက္ကြက္အား ခါးအိမ္ထဲသို႔ ျပန္သြင္းကာ
စစ္သားမ်ား၏ ေနာက္သို႔ေျပးလုိက္သြားေလသည္။
ေတာင္ကုန္းအဆင္း လမ္းတစ္ဝက္ အေရာက္တြင္ ေဂဲက္ဘ္သည္
ေနာက္သို႔ျပန္လွည့္ၾကည့္မိသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ ျမင္ေတြ႔လုိက္ရသည္မွာ
ေၾကမြေနေသာအညီေရာင္ဂါဝန္ႏွင့္ အရိပ္တစ္ခုမွ်သာ ျဖစ္၏။
ထိုအရိပ္သည္ အနက္ေရာင္ ထင္းဂ်ီးပင္တြင္မ်ား ၾကားရွိ ျမက္ခင္းေပၚ၌
လက်လက္ရွေလသည္။

၁၀၁၀ မတ္သူ ဘာလိုဇ၏ စိတ်ဓ်ကို အာဂုံုထဲတြင် ေဂဲက်ာ့ဇ၏ မ်က်ုနွာသည်
ျပက်ျပတ်ထင်ထင်ေပၚလာသည်။
ဒုျဟေရာင် မတ်လုံုးအစံုုနွင့် သူ၏ဘဝအတြက် အခုိင်အမာ သုးစိုကန်
ခဲထားသည့်မ်က်ုနွာ။
သူ၏ဂုဏ်သုးနွင့် ပွဲကန္တင်္လကရျဏာမ်ားသည့် ငယ်ြဲယ်ုးုပီမုဇ၏
ထတ်သင်္ဘောကြေသာစိတ်ဓ်တြို့ ေဖာ်ျပလိက် ရ်ဇ၏။
ထိုစဉ် လွင်ယ် သာသနာျပဳသည့် နဖူးတြင် ပတ်ုးစည်ုးထားသည်။
သူ ရွှန်ုိင်ုးသိ၌ရာတ်လာၿပီးေနာက် ပထမဆံုုးအႀကိမ် မတ္သူးဘာလိုုနွင့်
လာေရာက်ေတြ့ဆံုုကာစကားေျပာခဲ့ျခင်ုး ျဖစ်သည်။
သူ့တြင် ဒဏ္ဍာမ်ားရ်ေနေသာ်လည်ုး
ၿပီးကာရယ်ကာျဖင့်နွှားေျပာုိင်ေအာင် အားထုတ်ြားခဲ့ဇ၏။
ေျပာစရာရ်သည်ားကို တည်ငိမ် ေအးေဆးစြာေျပာြားခဲ့ဇ၏။
သူ၏အား ေျပာခဲ့သည့် စကားမ်ားထဲ၌ “မစၥတာ မတ္သူး ဘာလို
ေျပာခဲ့တဲ့အတုိင်ုးပါပဲ။
အခက်အခဲေတြဟာ ေၾကာက်ခရာ ေကာင်ုးေလာက်ေအာင်
ဆက်ုးမ်ားၾကပါတယ်ခင်ဗျာ။
ဒါေပမဲ့လို၏ သူတို၏ ကြွန်ေတာ့်ကို တ၇တ်ုးုိင်ုံထဲက ထြက်ြားေအာင်
လုပ်ို၏ မရပါဘူး”ဟုဟူေသာ စကား ပါခဲ့ေလသည်။
ဘာလိုဇ၏ ေဘးနား၌ ရပ်ေနေသာ ေလာရင့်ေ ဖရန်ကလင်သည်
ားင္ဟကားေရးမ်ိုးခ်ပ်ဇ၏ုြမ်ုးလ်လ် ျဖစ်ေနေသာ မ်က်လုံုးမ်ားထဲ၌ နာက်ခ
ေဝဒနာခံစားေနရသည်ကို ျမင်ေတြ့ေန၏။
သူသည် သူ့ေ၌ခ်ဲ့ ခဲထားေသာ ေၾကးနန်ုးစာကို ဒုတိယအႀကိမ်
ေကာက်ယူကာ ေရနံဆီမွန်ကို မွန်ုးသို၏ သြားု၍ ဖတ်သည်။
ဤေၾကးနန်ုးစာမွာ ဖရန်ကလင် ယူလာေသာ စာျဖစ်ဇ၏။
သူ၏လက်သည် မသိမသာ တုန်ယင်ေနသည်။
ယခုတစ်ကမ်ွေင် သူသည် ဖရန်ကလင်ၾကားုိင်ေအာင် စာကို ေအာ်၍
ဖတ်ျပဝံသည်။
ေၾကးနန်ုးစာသည် ခ်ဥ်ေတးၿမိ၌မွ ျဖစ်၍ လိပ်စာမွာ၌ွှ်ုိင်ုး အဂၤလိပ်-
ဝ်ဂတ် သာသနာျပဳ ဌာနခ်ဳပ်သို၏ လိပ္ပူထားသည်။
ခဲစ်ခြာေသာ ေနာင်ေတာ်ားခင်ဗာ ယေန၏ နံနက်
အ၇ဏ်ာတြင် တပ်ခစ်တပ် ကြန်ျမ်နစ်ဆ်ားမ်ားသည်
ခင်ေတးၿမိ၌အားအလစ် ဝင်ေရာက် တုိက်ခုိက်ၿပီး
သိမ်ုးပုိက်ခဲ့ ပါသည်။
ကြွန်ေတာ့်ကုိလည်ုး ကြွန်ေတာ၏ ဇနီး၊
သမီးငယ်တို၏နွင့်အတူ သံုုးပန်ုးအျဖစ် ဖမ်ုးဆီး
ေခၚေဆာင်သြားခဲ့ၾကပါသည်။
ကြွန်ေတာ်တို၏အားနုုိင်ျခားသား သူလျိမ်ားဟု စြဖ်ဲကာ
အားလုံုးကို သတ်ြမဖြတ်ု ၿခိမ်ုးေျခာက်ခဲ့ပါသည်။
သို၌သာလည်ုး သူတို၏က ကြွန်ေတာ်တို၏အား
ျပန်လွှတ်ေပးဖို၏အတြက်

တ၇တ္ေဒၚလာေငြတစ္သိန္းငါးေသာင္း ေပးရမည္ဟု
ေစာင္းခ်ခဲ့ပါသည္။
ထိုေငြကို ေပးလွ်င္ သည္ၾကစြာစဥ္းစားမည္ဟု
ေျပာခဲ့ၾကပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္ ျပန္ေပး အဆြဲခံရသူမ်ားအား
ေရြးဖို႔အတြက္ ရန္ကုေငြမရွိေၾကာင္း
သူတို႔ေတာင္းခံေနသည့္ေငြကို ကၽြန္ေတာ္တို႔
သာသနာျပဳအဖြဲ႔မွ အခုလည္း ေပးလမ့္မည္မဟုတ္။
ေနာင္တြင္လည္း ေပးလမ့္မည္ မဟုတ္ဟု
ေျပာျပခဲ့ေသာ္လည္း မရပါ။
ကၽြန္ေတာ္က ဖိလစၥတိုင္းျပဳမိုးငယ္သား
စာတစ္ေစာင္ႏွင့္အတူ ရွန္ဟုိင္းသို႔ ျပန္လႊတ္ရန္
ေျပာျပခဲ့ေသာ္လည္း
သူတို႔ကျငင္းဆန္ခဲ့ၾကပါသည္။
အမွန္စစ္စစ္ကြန္ျမဴနစ္စာေပမ်ား ဝင္ေရာက္
မတိုက္ခိုက္ခဲ့ကကၽြန္ေတာ္ကုိယ္တုိင္ ခ်င္းတေးၿမိဳ့မွ
ထြက္ေျပးရန္ စီစဥ္ေပးခဲ့ျဖစ္ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ့ေနျဖင့္ ကုလ အလုပ္သမားမ်ားႏွင့္
ေတာင္ေပၚသြား ေဝါမ်ားကိုပင္ ဖ်ားထားၿပီးျဖစ္ပါသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ကြန္ျမဴနစ္တို႔က ကၽြန္ေတာ္တို႔
မထြက္ေျပးမီ ၿမိဳ့ကို ဝင္ေရာက္ တုိက္ခုိက္ ုိ ဝင္ေရာက္
တုိက္ခုိက္သိမ္းပုိက္ခဲ့ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေနအိမ္မ်ား ဝင္ေရာက္၍
သမၺာန္မ်ားစာ စာအုပ္မ်ားကိုမီးတင္ဖုိ႔ပစ္ခဲ့ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ပိုင္ အစားအစာမ်ားႏွင့္ ပစၥည္းမ်ားမွာ
သူတို႔ လက္ဆဲသို႔ေရာက္သြားၾကပါသည္။
သူတို႔သည္ ကၽြန္ေတာ္တို႔
ကိုယ္ပိုင္ေငြမ်ားကိုလည္းေကာင္း၊
ငတ္မြတ္ေခါင္းပါးသူမ်ား အကူအညီေပးေရးအတြက္
ေနာင္ေတာ္မ်ား ပို႔ထားသည့္
ေငြအားလံုးကိုလည္းေကာင္း
သိမ္းပုိက္သြားခဲ့ပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔သည္ တပ္ခ်ဳပ္ႏွင့္တူ
သူတို႔ဇာတိအကဲ့သားအျဖစ္ လုိက္ပါသြားခဲ့ရပါသည္။

ဘာလို၏ အသံသည် တျဖည်းျဖည်းနွင့် တိမ်ပြားသည်။
ေၾကးနန္းစာကိုကုထားေသာ သူ၊လက်သည် တုန်ခ်ာသည်။
ထို၎နာက် သူ၊စိတ် သူတင်းကာလက်ထပ်မွ စာကို အဆုံးသတ်သားသည့်အထိ
ဖတ်သည်။
သူတို၊က ဤေၾကးနန္းစာကို ကၽြန်ေတာ့
မေရးေပးမိ ကၽြန်ေတာ့်၊ မိသားစု
တစ်ခုလုံးအားသတ်ပစ်မည်ဟု စခ်မ်းေျခာက်ခဲ့ၾကပါသည်။
ယင်းတို၊၏ စခ်မ်းေျခာက်မွန့်ကို
အဓိပၸါယ်မရွိေသာစခ်မ်းေျခာက်မွဟူ၍ တြက်၍ မရပါ။
ခ၇ိုင်တရားသူႀကီးမွာ ကၽြန်ေတာ့်၊၎နထုိင်ရာ
စခ်ဝင်းအတြင်း၌ကၽြန်ေတာ့်၊ ေရွ့ေမွာက်ကွာပင်
အသတ်ခံသြားခဲ့ရပါသည်။
ယခု ဆက်ေတြ့၎နရသည့် ျပည်နာတြင်ရွာသခင်သည်
ကၽြန်ေတာ့်၊အား ကာကြယ်ေပးမည့် ဒုင်းဒုံး
ျဖစ်လိမ့်မည်ဟု ကၽြန်ေတာ့်၊ယံုၾကည်ေနပါသည်။
ကၽြန်ေတာ့်၊အား ကၽြန်ေတာ့်၊၏ယံုၾကည်ခ်က်က
အကာအကြယ်ေပးလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။
ေဂ်ကာ့ ကလာ ဘာလိုသည် မိက်ခ်ယ်ကို ခၽြတ်လုိက်ၿပီး သူ၊ ေျခေထာက်အနာဒဏ်
မီးဖိုအား ၾကည့်ေနသည်။
ႏုိင်ငတ်လ၏ ျမိဳ့မ်ားသည် ဝမ္မူး ျမစ်ဆိုမွေန၍
တေရြ့ေရြ့ေျပာင်းလာခဲ့ၿပီး ရွန်ကုိင်းၿမိဳ့၏လမ်းမ်ားေပၚသို၊
လူမ်းၿခံထားသည်။
ဘာလိုသည် သိုးေမြးၿခံဳေစာင့် တစ္ဆည်ိုယူ၍သူ၊ပခံုးမ်ားေပၚ တင်လိုက်သည်။
သူ၊ကိုယ့်ခ်ာအား ေႏြးေႏြးေထြးေထြး ရွိေစရန္အားထုတ်လုိက်ျခင်း
ျဖစ်၏။
တ၇တ့် ဘာသာစကားသင့် ဓာတုပ်စ်မ်ားမွာ သူ၊အနီးရွိ ကုလားထုိင်ခ်ာ၊
ဓာတုပ်စ်မ်ားနွင့်ပ္ပကမ္မမ်ားထက်ကြိုင် ျပန္ၾကာေနၾကသည်။
ထုိဓာတုပ်စ်မ်ားထိတြင့် ဓမၼသေဘ်ာတမ်းအား တ၇တ္ဘာသာျပန်ဆားသည့်
လက္ေရးစာမူမ်ားလည်း ပါသည်။
ထို၎ပစ္စည်းမ်း ဓမၼေဟာင်းက်မ်းမွ အခ်ီ့ေသာဘာသာျပန်ခ်က်မ်ားလည်း
ပါဝင်ခဲ့ကုန်၏။
ဘာလို၏ မ်က္ခ်ာသည် အိုမင်းရင့်ေရာ်လ့ေလၿပီ။
ႏွစ်ေပါင်းမ်ားစြာ ဓာဖတ္ရာုိက်စာေရးလုိက်ခဲ့ရွင့် တကုပ္ကုပ္
ေနခဲ့ရသည့်အတြက် သူ၊ခါးသည် ကွန်းလ်ိသည်။
အားအင်ကုန်ခန်းကာ အၿမဲတေစ ည့်းငယ် ႏြံမ်းနယ်ေနသည့်
မ်က္ခ်ာကိုပါ ျမင်ေနရ၏။
တကယ်ေတာ့ သူ၏ ဓာဖတ္စာေရး အလုပ်သည် အဆမတန်
ပင်ပန်းလြန်းလွေခ်သည်။
“ကၽြန်ေတာ့် ျပန်ေပးေငြ ေပးဖို၊ကိစၥကို ွေဆြးေႏြးဖို၊
အဖြ၊ဝင်ခြားလံုးပါဝင်ခဲ့ယ့် အစည်းအေဝးေခၚလုိက္ရမလား

မစၥတာဘာလို”ဟု ဖရန္ကလင္က ေမးသည္။
ဘာလိုသည္ စားပြဲေပၚမွေၾကးနန္းစာကို လွမ္း၍ ယူသည္။
သို႔သာလည္းေၾကးနန္းစာသည္ သူ႔လက္ထဲမွ လြတ္က်ကာၾကမ္းေပၚ၌
ဘာသာျပန္ စာရက္စြဲၾကားသို႔ ေရာက္သြားသည္။
“အစည္းအေဝး မေခၚနဲ႔ဦး။
တ႐ုတ္ အဓိၰနၵလွစ္ ေစတနာဝန္ထမ္းႏွစ္ဦး အလင္ ရွာပါ။
သူတို႔ကို ေဂ်ကၠာကဲလ္နာန္႔ သူ႔မသားစုကို ဂ်ာညီဖို႔
အတြင္းဝိုင္းေဒသဆီ အထိုလႊတ္ေပးရလိမ့္မယ္”ဘာလို၏ ေျဖၾကားခ်က္
ဆိုဝံုသည္ ျပတ္ေတာင္းလြန္းလွ၏။
အထူးအဆန္းလုပ္ ျဖစ္ေနသျဖင့္ဖရန္ကလင္သည္ အဘုိးႀကီး ဘာလိုအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ဘာလိုသည္ သမိၼာကၠမ္းစာတစ္ခုခုကို ကုိးကားသတိရသြားပုံရ၏။
ျပန္ဆိုေရးအတြက္ ကိုယ္ေရာဝတ္ပါ ပင္ပန္းလံု႔ ရွိသည္ကိုအားလံုး
သေဘာေပါက္ၾက၏။
သူ၏ ကိုယ္ခ်ိတ္ဆုိင္ပါး ပင္ပန္းမႈကို အားလံုးက အသိအမွတ္ျပဳထားၾက၏။
ထို႔ၾကာင့္လည္း အားလံုးကပင္ သူ႔အေပၚ၌ ကုိဏာမကင္း
ျဖစ္ေနၾက၏။
ဖရန္ကလင္သည္မစၥတာ ဘာလို၏ စကား ၾကားသည့္အခါ အံ့အားသင့္သြားသည္။
“သူတို႔ေတာင္းတဲ့ ေငြကိုမေပးႏုိင္ဘူးနဲ႔ သူတို႔က ေဂ်ကၠာကို
ဘယ္လုပ္သည္းနဲ႔ ကယ္ႏုိင္မွာလည္း ခင္ဗ်ား”ဟု ေမးသည္။
“ငါကုယ္တုိင္သြားၿပီး ကြၽန္ျမန္မာေတြနဲ႔ ေစ့စပ္ေဆြးေႏြးလို႔
ရခ်င္ရမွာေပါ့”“ဒါေပမဲ့ မစၥတာဘာလို ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ ေတာင္တန္းေဒသက
ေတာင္တန္းေတြေပၚအထိခရီးသြားဖို႔ဆိုတာ မလြယ္ပါဘူး။
စိတ္ခ်ေအာ့နနဲ႔ကေတာ့ အဲဒီ ခရီးကို သြားႏုိင္လိမ့္မယ္လို႔ ခင္ဗ်ားထင္မိပဲ။
ဒါေပမဲ့ လက္ေတြ႔က်ေတာ့ ခင္ဗ်ား၌ ေျခေထာက္ေတြက ခင္ဗ်ားကို
သယ္သြားဖို႔ဆိုတာျဖစ္ႏုိင္ေခ် မရွိပါဘူး”“ပုဂၢိလ္ေရး အေနနဲ႔
တြက္ခ်ယ္ထိရင္ ေဂ်ကၠာကဲလ္နာအတြက္ ငါဟာ တာဝန္အရွိဆံုးလူတစ္ေယာက္ပဲ”ဟု
မစၥတာ ဘာလိုက ေျပာသည္။
သူ၏လသံသည္ ေအးေဆးတည္ၿငိမ္သည္ဆုိေသာ္လည္း အသံကေတာ့
ခံစားမႈအျပည့္ပါေနသည္။
“သူ သူငယ္တဝတ္ပန္းက ငါ အဂၤလန္ျပန္ေရာက္ေတာ့
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေၾကာင္း တရားေဟာခဲ့ဖူးတယ္။
အဲဒီတုန္းက သူဟာ ငါ့တရားကိုနာခဲ့ဖူးတယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕တာင္တန္းေတြေပၚမွာ ေနထုိင္ခဲ့ရတဲ့အေၾကာင္းကို
ေျပာျပေတာ့သူဟာ အႀကီးအက်ယ္ စိတ္ဝင္စားခဲ့တယ္”ဘာလိုသည္ စကားကို
ဆက္ေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
သူ၏မ်က္လံုးမ်ားထဲမွမ်က္ရည္မ်ားကို ဖရန္ကလင္ ျမင္သည္။
ဘာလိုသည္ ေခ်ာင္းတစ္ခ်က္ ဟန္႔လိုက္ၿပီး စကားကိုဆက္ေျပာသည္။
“သူ ဒီကိုေရာက္လာတဲ့ အခါမွာ ထူးျခားတာေလးေတြ ရွိခဲ့တယ္။
သူ႔ရဲ႕ကံၾကမၼာနဲ႔ ပတ္သက္လို႔ ေလးေလးနက္နက္ ေတြးထားတဲ့
အပုိင္းေတြ ရွိပံုေပၚတယ္။
ငါ့အေနနဲ႔ကအဲဒီအတြက္ တာဝန္ခံကင္းဘူးလို႔ ယူဆမိတယ္”“ဒါေပမဲ့လို႔
မစၥတာ ဘာလိုအေနနဲ႔ လူငယ္ သာသနာျပဳေတြကို
အခက္ခဲဆံုးနဲ႔အဆုံးဆံုးဆိုတဲ့ ေနရာေတြအထိ ေစလႊတ္ခဲ့တာ

မနည္းေတာ့ပါဘူး။
အားလံုးဟာ သူတို႔ေရာက္သြားတဲ့ ေဒသေတြမွာ ေဘးအႏၱရာယ္ေတြနဲ႔
ေတြ႔ၾကလမ့္မယ္ဆိုတာ သိေနၾကတာပဲ။
အဲဒီေတာ့ ေဂဂံကာ့ ကိစၥအတြက္ တာဝန္ခံကင္းဘူးဆိုတဲ့စိတ္ မစၥတာ ဘာလို
မထားသင့္ဘူးလို႔ထင္ပါတယ္”ဘာလိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“မင္း ေျပာတဲ့စကားဟာ မွန္ပါလည္း မွန္ေပလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့ ငါ ထင္တာက သူ႔ကို တာဝန္ေပးဖို႔ စဥ္းစားတဲ့အခ်ိန္က ငါ
စဥ္းစားခဲ့တာဟာ အျပစ္ကင္းေပဘူးလို႔ ထင္မိတယ္”ဘာလို၏ အသံသည္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည္။
သူသည္ အခ်ိန္အေတာ္ၾကာသည္အထိ စကားဆက္မေျပာဘဲ ၿငိမ္ဆိတ္ေနသည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ၿဖိဳကိုသာလွ်င္ စိုက္ၾကည့္ေန၏။
ထို႔နာက္ စကားကို ဆက္ေျပာသည္။
“ငါ့အေနနဲ႔ ခရီးေဝးေဝး လမ္းေလွ်ာက္ခ်င္ ေလွ်ာက္ႏုိင္ပါေပါ့။
ဒါေပမဲ့ ငါ့ကိုးစားၾကည့္ဖို႔ေတာ့ အမွန္ပဲ။
သေဘၤာနဲ႔ ေမာ္ေတာ္ကားနဲ႔ သြားႏုိင္သမွ် သြားရမယ္။
ၿပီးေတာ့ ေတာင္ေပၚသြား ေဝါနဲ႔ခရီးဆက္မယ္ဆုိရင္ ရႏုိင္တာပဲ။
ရက္နည္းနည္းေလာက္ ေဝါေပၚထုိင္လိုက္ရတာကေတာ့ ျဖစ္ႏုိင္စရာ
ရွိပါတယ္။
ငါနဲ႔အတူ အေဖာ္လုိက္ဖို႔အတြက္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးခရီးသြားေစတနာ့ဝန္ထမ္း
ႏွစ္ေယာက္သာ ရေအာင္ ရွာပါ”“ကၽြန္ေတာ္ ခ်က္ခ်င္း ရွာၾကည့္ပါမယ္”ဟု
ဖရန္ကလင္က ေျပာသည္။
သူသည္ဆုခ်ီၾကမွ စဥ္းစားေနသည္။
ထို႔နာက္ “ကၽြန္ေတာ္ မစၥတာ ဘာလိုနဲ႔
လုိက္ခဲ့တယ္ဆုိရင္ေတာ့ခြင့္ျပဳႏုိင္မလား ခင္ဗ်ာ”“ေက်းဇူး သိပ္ဂုဏ္တယ္
ဖရန္ကလင္”ဟု မစၥတာ ဘာလိုက ေျပာသည္။
“မင္းရဲ့အကူအညီကိုသာ ရမယ္ဆိုရင္ ငါ ဝမ္းသာရမွာေပါ့”တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏
အတြင္းပုိင္း ေဒသအထိ ခရီး ထြက္သြားရဦးမည့္
အေရးကိုေတြးလုိက္မိသည့္အခါ ဘာလိုသည္ ငယ္ဆုတ္ဝံကို သတိတရျဖစ္ကာ
အေတြးနယ္ခ်ဲ့ေနမိသည္။
ဖရန္ကလင္သည္ မီးဖိုအား ပတ္၍ ေကြ်ာက္ကာ ဘာလိုေရွ့အထိ
ေရာက္ေအာင္သြားၿပီးမွ ႏွာခ်င္းဆုိင္လာသည္။
“ကြန္ျမဴနစ္ေတြနဲ႔ ေစ့စပ္ေဆြးေႏြးဖို႔ ကိစၥဟာ ျဖစ္ႏုိင္မယ္လို႔
ထင္သြားလား ခင္ဗ်ာ”ဟုသူက ဘာလိုအား ေမးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔မွာက သူတို႔ ေတာင္းထားတဲ့ ေငြရဲ့
ဆယ္ပံုတစံုေတာင္ ေပးႏုိင္ေလာက္ေအာင္ ရန္ပံုေငြ ရွိတာ
မဟုတ္ပါဘူး”ဘာလိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
သူ႔အၾကည့္သည္ မီးဖိုေပၚသို ရွိေနဆဲ။
“မင္းေျပာတာကေတာ့ အမွန္ပဲ”ဟု ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ မင္အေနနဲ႔ ခ်င္းတီးၿမိဳ့ကို ျဖတ္ၿပီး တပ္ခ်ီစစ္ဆင္ဖို႔ကိုေတာ့
ျပန္ဆုိပို႔မွ ျဖစ္မယ္။
စာပို႔သမားေတြ အေနနဲ႔ တစ္ဆင့္ၿပီးတစ္ဆင့္ဆက္သြယ္ၿပီး ေဂဂံကာ့ကို
ဖမ္းထားသူေတြဆီ စာေရာက္သြားေအာင္ေတာ့ ပို႔ၾကမွ ျဖစ္မွာ။
သာသနာျပဳ အဖြို႔ရဲ့ ကိုယ္စားလွယ္ေတြ ခ်င္းတီးၿမိဳ့အထိ
လာၾကလိမ့္မယ္ဆုိတာလည္း သူတို႔ကိုအသိေပးထားရမွာပဲ။

ကြန္ျမဴနစ္ပါတီက ကိုယ္စားလွယ္ေတြနဲ့ ေဆြးေႏြးဖို့
အစည္းအေဝးတစ္ခုလုပ္ေပးပါလို့လည္း ေျပာရလိမ့္မယ္”ဘာလိုသည္
စကားကို ဆက္ေျပာဘဲ ရပ္ေနျပန္သည္။
သူသည္ နဖူးေၾကာမ်ားေထာင္လာသည္အထိ တစ္ခ်ိဳ့တစ္ရာကို ေလးေလးနက္နက္
စဥ္းစားလိုက္ရုံမွ ဆက္ေျပာသည္။
“ဒီည ေဂ်ာက္နဲ့ သူ့မိသားစု လြတ္ေျမာက္ေရးအတြက္
ဆုေတာင္းပြဲေတြ လုပ္ၾကဖို့ စခန္းတုိင္းကို ေၾကးနန္းနဲ့
ၾသဇာခံက်ေတြပို့ပါ။
အဂၤလန္က သာသနာျပဳ ဌာနခ်ဳပ္ကိုလည္းေၾကးနန္းဂိုက္ဖီး
အေၾကာင္းၾကားပါ။
ၿပီးေတာ့ မန္က်ဴတာမွာ ရွိေနတဲ့ ေဂ်ာက္ရဲ့မိဘႏွစ္ပါးဆီကိုလည္း
သတင္း မပို့လို့ မျဖစ္ဘူး”သာသနာျပဳအဖြဲ့၏ ၾသဇာေရးမွဴးခ်ဳပ္
ဘွဂလုသည္ မက္ေဆာ့ဂ်္ကို ေမာ့ကာ လူငယ္သာသနာျပဳ ဖရန္ဆစ္အား
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
“တကယ္လို့မ်ား လိုအပ္လာမယ္ဆိုရင္ေဂ်ာက္နဲ့ လူခ်င္းလဲဖို့ ငါ့ကို
ခါးစာခ်ဳပ္ခ်ျဖစ္ အသံုးျပဳခြင့္ေပးမယ္”ဟု ေျပာသည္။

၁၁၁၁ ဖိလိစိတီ အသတ်ခံရၿပီးေနာက္ တတိယ ညတြင္ျဖစ္သည္။
အေမွာင္ခုိသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္းက်ဆင္းလာေနၿပီ။
ထုိအခ်ိန္တြင္ ျခင္းေတာင္းႏွစ္လုံးကို ဝါးထမ္းပုိးႏွင့္
ထမ္းလာၿပီးေက်ာက္ခဲထူထပ္ေသာ ေတာင္ကုန္းအတုိင္း
တက္လာေနသည့္ လိအန္သည္ ေျခေထာက္မ်ားကိုၿမဲၿမဲ မၾကဳပ္ႏုိင္။
ဒယီးဒယုိင္ျဖစ္ကာ ဒယ္ခ်ိတ္ထုိး တက္သြားေနရသည္။
ထမင္းခ်က္ လအန္၏ မိက္ႏွာႏွင့္ ဝတ္ထားသည့္ အဝတ္မ်ားမွာ
ဖုန္အလိမ္းလိမ္း လူးကာညစ္တုတ္ေပေရလိမ့္ဟု ထင္၏။
ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္လ်က္ရွိသည့္ အရြယ္အေငြ႔မ်ားကိုလည္း ျမင္ေနရသည္။
သူသည္ ပခုံးႏွင့္ ထမ္းလာသည့္ ျခင္းေတာင္းမ်ားကို ေျမေပၚသို႔
အထူးသတိထား၍ ခ်သည္။
ျခင္းထဲတြင္ ၾကက္ဥ၊ ဘဲဥ စသည္မ်ား ပါလာသျဖင့္ ကြဲကုန္မည္စုိး၍
ခလုတ္သည့္ ပုံစံမ်ိဳးျဖစ္ေလသည္။
သူသည္ ထုိေနရာတြင္ ေခတၱမွ်ရပ္ကာ ျခင္းေတာင္းတစ္လုံးထဲသို႔
မသိမသာငုံ႔ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔ဦးေခါင္း၏ အေနအထားမွာမူ တစ္ခုတစ္ရာကို
နားစြင့္ေနသည့္ပံုေပါက္ေနသည္။
အဖုံး အုပ္ထားေသာ ျခင္းေတာင္းထဲတြင္ ေတာင္းႏွံတ္ခမ္းအထိ
စပါးေစ့မ်ားျဖင့္ျပည့္ေနဟန္ ရွိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း လိအန္သည္ ျခင္းထဲသို႔ ငံု႔ၾကည့္ကာ စပါးေစ့မ်ား၏
အေပၚ၌ျမဴထားသည့္ ‘ဗပု’တစ္ပို့ မ,ယူလုိက္သည္။
ေတာင္ခရိုက္ထဲမွ ၾကားေနရသည့္ အသံမွာသူ႔သားႏွစ္ေယာက္၏
အသံျဖစ္၍ သူ ေစခုိင္းထားသည့္အတုိင္း ေရွ႕မွ
ေျပးသြားေနျခင္း ျဖစ္သည္။
“မင္းတုိ့ ႏွစ္ေယာက္စလုံး ဆူဆူညံညံ မလုပ္ၾကနဲ႔ကြာ”ဟု လိအန္က
လွမ္းေငါက္သည္။
“တို့စားဖို့ သန္ဘယ္သီး မ်ားမ်ားရေအာင္ ရွာၾက။
ၿပီးေတာ့ မီးေမွးဖို့ ထင္းလည္းစုၾက။
လိအန္သည္ဒုတိယ ျခင္းထဲသို့ ႏႈိက္၍ အတြင္းမွ တံစဥ္ တစ္ေခ်ာင္းကို
ထုတ္ယူသည္။
မလွမ္းမကမ္းရွိသစ္ပင္မ်ားၾကားမွ ျမက္မ်ားကို သြားရိတ္သည္။
မၾကာခဏဆိုသလို ျမက္ရိတ္ေနသည့္ၾကားမွေနာက္တက္သို႔ လွည့္
လွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔ေနာက္မွ လိုက္လာသူမ်ား ရွိ မရွိၾကည့္ျခင္း ျဖစ္၏။
သုံ႔ေသာ္လည္း သူသည္ မည္သည့္ အရြယ္အေယာင္ကိုမွ် မေတြ႔ရေပ။
ျမက္မ်ားကို အလံုအေလာက္ ရသည့္အခါ သူသည္ မည္းေမွာင္ေနေသာ
ဂူထဲသို့ေပြ်ာ့ယူသြားၿပီး ေျမေပၚတြင္ ျဖန္႔ခင္းသည္။
ထို့ေနာက္ သူ ထမ္းလာသည့္ ျခင္းမ်ားကို ဂူထဲသို့သယ္သြားသည္။
အနီး၌ ေက်ာက္တုံးမ်ားကို လွမ္းယူသြားၿပီး ဂူ အေပါက္ဝကို ပိတ္လိုက္သည္။
ဤသို့ျဖင့္ ေအာက္ဘက္ရွ လွမ္းၾကည့္ရင္ ဘာကိုမွ ျမင္ႏုိင္ေတာ့မည္
မဟုတ္ေပ။
“ေခ်ာင္းထဲက ေရခပ္ခဲ့ၾကစမ္း”ဟု လိအန္က ထင္းမ်ားေပြ်ာ့ၿပီး
ျပန္လာေသာ သူ႔သားႏွစ္ေယာက္ထံ ဆိုးေျပာသည္။
သူတို့ ႏွစ္ေယာက္သည္ သံဇလံုမ်ားကို ယူ၍ ျမစ္လက္တက္ခ်ိဳျဖစ္ေသာ

ခပ္ဒေသးေသး ေခ်ာင္းတစ္ေခ်ာင္းဆီသို႔ ေျပးထြက္သြားၾကသည္။
လိအန္သည္ ေက်ာက္တံုး သံုးေလးတံုးကို ယူ၍ မီးဖို လုပ္ကာ မီးေမႊးသည္။
ဂူထဲမွအေမာင္ထၾကားတြင္ မီးေရာင္သည္ တလက္လက္ ထြက္လာသည္။
လိအန္သည္ ေနာက္တက္ခါနီရန္းၥ ကပ္၍ ခဲထားေသာ ျခင္းေတာင္းဆီသို႔
သြားကာ အေတြင္းမွ အထုပ္ေသးေသးတစ္ထုပ္ကို ဆြဲထုတ္လိုက္သည္။
ထို႔ေနာက္ သူသည္ တင္ပဆုံေခြ ထုိင္လိုက္ၿပီး အထုပ္ဖြင့္အားျပင္ ပတ္ထားသည့္
ရက္စြဲကို ေျဖလိုက္သည္။
အသားျဖဴျဖဴကေလးငယ္၏ လွေပသာမ်က္ဝန္းမ်ားသည္ ပြင့္လ်က္ပင္။
“တုိင္းတစ္ပါးသား ကေလးေလး ႏုိင္ေနၿပီလား”လိအန္၏ သားအႀကီး
လိအန္ႀကီးသည္ သူ႔အေဖနားသို႔ ကပ္၍ တုိးတိုးေမးသည္။
သူသည္ခ်ဥ္သည့္ ေရကို နံရံအနီးရွိ ဇလုတ္ခြက္ထဲသို႔
ေလာင္းထည့္ေနသည္။
လန္အႀကီးသည့္ ပုံကြက္ကြက္တုတ္ခုိင္ခုိင္ ျဖစ္၍ သူ႔အေဖႏွင့္ တူသည္။
အသက္ဆယ့္သုံးႏွစ္ခန္
ရွိေသးေသာ္လည္း လက္ေတြ႔ဘဝအေတြ႔အႀကံဳသည္
မ်ားလွသည္ျဖစ္၏။
သူ႔ေနာက္ခံ အသက္ ဆယ့္တစ္ႏွစ္အရြယ္သူငယ္ လိအန္ယသည္ သူ႔ေနာက္ခံ ဂုဏ္
ပါးစပ္ဟလ်က္ ရွိေသာ ကေလးငယ္အား ေခ်ာင္းၾကည့္ေနသည္။
လိအန္ယအဖို႔ ကေလးငယ္၏ မ်က္ဝန္းမ်ားသည္
အထူးအဆန္းျဖစ္လ်က္ရွိေလသည္။
“ေအး... ဟုတ္တယ္၊ ကေလးႏုိင္ေနၿပီ။
မင္းတို႔ ခလုတ္တဲ့ ေရေတြကို က်ဳိလိုက္၊ ကေလးကိုေရခ်ဳိးေပးရမယ္။
ၿပီးရင္ အစာ ေကၽြးရမယ္”လိအန္သည္ ျမက္ခင္းကို အသုိက္ကေလးတစ္ခု
လုပ္၍ ကေလးအားခထားလုိက္သည္။
သူသည္ မတ္တတ္ရပ္ကာ ကေလးငယ္အား ငုံ႔ၾကည့္ေနသည္။
လိအန္သည္ကေလး ငိုလိုက္ေလမလားဟူေသာ အေတြးျဖင့္
ၾကည့္ေနျခင္းျဖစ္၏။
ကေလးသည္လက္သီးတစ္ဖက္ကို ဆုပ္၍ မီးေရာင္ျဖင့္ လင္းေနေသာ ဂူကို
ၾကည့္ေနသည္။
ပါအိုရွန္ခြဲကြာကတည္းက ကေလးသည္ အငိုနည္းသြားသည္။
လိအန္ ျခင္းကို ထမ္းလာသည့္အမ္းတစ္ေလွာက္လုံး ကေလးသည္ ငိသည္ကို
မရွိေခ်။
တစၥင္မွ်ငိမ့္ လႈပ္လ်က္ရွိေသာ ျခင္းထဲ၌ကေလးသည္
အိပ္ေကာင္းေနသည္ကုိပင္ ထင္ရ၏။
လိအန္သည္ လုပ္ေနက်အလုပ္ မဟုတ္ေသာ္လည္း ကေလးငယ္အား
မျဖစ္မေနရခ်ီးေပးသည္။
သူ႔အလုပ္တြင္ စိတ္ဓာတ္ေနသျဖင့္ သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ကို ဂ႐ုမျပဳမိ။
သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္လည္း သူ လုပ္ကိုင္ေနသမွ်ကို စိတ္ဝင္စားေနၾက၏။
သူ႔အေဖကခုိင္းသမွ်ကိုလည္း လိုေလေသးမရွိေအာင္
လုပ္ကိုင္ေပးေနၾက၏။
ကေလးအတြက္ အက်ႌယူေပးဆိုလွ်င္လည္း ယူေပးၾကသည္။
တြယ္ဖက္ ယူေပးဆိုလွ်င္ ယူေပးၾကသည္။
အေႏြးထည္ေလးမ်ား ယူေပးဆိုလွ်င္လည္း ယူေပးၾက၏။
လိအန္သည္ ကေလးအားအဝတ္မ်ားလဲေပးအၿပီးတြင္ အိပ္ရာေပၚ ျပန္တင္ၿပီး မူလ

အဝတ္ျဖစ္ေသာ ရြက္ခ်ဥ္ေျပာင္ကို ထုပ္ယူသည္။
ထို႔နာက္ သူ႔သား လိအန္ခ်ကီးအား တင္ပဲ့ေခြ ထုိင္ခုိင္းၿပီး
ရင္ဘတ္ေပၚသို႔တင္ထားေပးသည္။
လိအန္ခ်သည္ သစ္ခ်ဳိသီးမ်ားကို ေလွာ္ျခင္း၊ ကေလးအတြက္
ႏြားႏုိ႔ကိုျခင္းစသည္မ်ားကို အဆက္ျပတ္ ျပဳလုပ္ကုိင္ရ၏။
သူဇာသား လိအန္ခ်သည္ သူ႔အတြက္ရင္ခြင္ထဲမွ ကေလးငယ္အား ၾကည့္၍ မ်က္ခြံ
ထိတ္ျပလုိက္၊ မ်က္လုံးျပဴးျပလိုက္ ရွိသည္။
ထုိအခုိက္တြင္ ၾကက္ေလာင္း တစ္ေကာင္သည္ ဂူထဲသို႔ ဝင္လာသည္။
လိအန္ခ်သည္ၾကက္ကို အမိအရ လုိက္မမ္းသည္။
မိလာသည့္အခါ လက္ထစ္ကုိင္ ဆုပ္ကိုင္ထားၿပီးကေလးငယ္အား လာျပသည္။
ကေလးသည့္ၾကက္ကို ျပန္၍ ၾကည့္လိုက္ရ၏။
လိအန္ခ်သည္ ပဝါစပုံႏုိ႔တို အေအးခံထားသည္။
ေအးသည့္ေနာင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူသည္ႏုိ႔ဘူးထဲသို႔ ေလာင္းထည့္သည္။
ႏုိ႔ဘူးမွာ ကေလးအား ပါအိုရွန္
ျမင္းေဇာင္းထဲမွေခၚလာခဲ့စဥ္တည္းက ပါလာေသာ ႏုိ႔ဘူးျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ ကေလးအား သူ႔ ရင္ခြင္ထဲထည့္ကာ ႏုိ႔တုိက္သည္။
သူ႔ဘဝ၌ ထုိင္ေနၾကေသာ သားႏွစ္ေယာက္သည္
သစ္ခ်ဳိသီးေလွာ္ဖ်ားကိုစားေနၾကသည္။
ဂူ၏အျပင္ဘက္၌ ဝိပုေလြအုသံသည္ ထြက္ေပၚလာလိုက္ ရွိ၏။
ဤကေလးအတြက္ လိအန္ ေသာက ေရာက္ခဲ့ရသည္မွာ ႏွစ္ရက္၊ သံုးရက္ခဲ့
ၾကာခဲ့၏။
အမွန္အတုိင္း ေျပာရလွ်င္ ဤကေလးသည္ အက်ဥ္းသားမ်ား၏ ကေလးငယ္
ျဖစ္၏။
အက်ယ္ခ်ဳပ္သာ ဤဆက္စပ္ ပတ္သက္မႈကို တပ္မီစစ္သားမ်ား သိသြားပါက
လိအန္ခ်ားအေရးမယူဘဲ ေနမည္မဟုတ္။
ဆက္ေလးေသာ အျပစ္ဒဏ္ကိုလည္း ေပးလိမ့္မည္ ျဖစ္၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုစဥ္ခါကေတာ့ လိအန္ခ်သည္ သတိရွိစြာျဖင့္
ေဂ်ကာ့ႏွင့္ ဖိလစ္ပိုတို႔ေနာက္သို႔ တေကာက္ေကာက္ လုိက္ခဲ့၏။
လူစုလူေဝးၾကားတြင္ ဝင္ရပ္၍
အျပဳခ်ဏ္ေပးေနပုံကိုေစာင့္ၾကည့္ခဲ့သည္။
ထုိစဥ္ လိအန္ခ်သည္ မ်က္ေပါက္ကြဲ၍ ဒုိးက်ဥ္းနင္းမိသြား
အေသအခ်ာျမင္ေတြ႔ခဲ့ရ၏။
လူသုတ္ေကာင္ ၈ါး ေျမွာက္ခ်ုိက္သည္ကိုလည္း ေတြ႔ခဲ့ရ၏။
ၾကင္နာသနားတတ္ေသာ ဖိလစ္ပိ၏ ဇက္ေပၚသို႔ ထိုခါးေကာက္သကီး
က်ဴးသည္ကိုလည္း ေတြ႔ခဲ့ရ၏။
ထိုျမင္ကြင္းသည္ သူ႔အား စိတ္ဆင္းရဲျခင္းကိုလည္း ျဖစ္ေစ၏။
သူ႔ႏွလုံးသား၌ နာက်ဥ္ျခင္းေဝဒနာကိုလည္း ျဖစ္ေပၚေစခဲ့၏။
ထုိစဥ္ခဏခ်င္းပင္ စစ္သားမ်ားေရာ ၾကည့္ေနသူမ်ားပါအလန္႔တၾကား
ထြက္ေပါက္ရွာကေလသည္။
ထုိစဥ္ လိအန္ခ်သည္ အထိတ္တလန္႔လန္႔ျဖစ္ေနေသာ လူမ်ားႏွင့္
ေတာင္ကုန္းဆင္ေျခေလွအတုိင္း ေျပးဆင္းလာခဲ့၏။
သူ႔သခင္ ေဂ်ကာ့ႏွင့္ ဆံုမိဖို႔ကိစၥကို သတိပင္ မရခဲ့။
သို႔ေသာ္လည္း လူအုပ္ၾကား၌ ေျပးရင္း လႊားရင္းက ေဂ်ကာ့၏
ပခုံးအား ဝင္ရုိက္မိသည့္အခါသူသည္ ရလာသည့္အခြင့္အေရးကို လက္လြတ္ခံတဲ

“ကၽြန္ေတာ္ ကေလးကို ဘယ္လို လုပ္ရမလဲဘုန္းေတာ္ၾကီး ကိ”ဟု
ေမးလိုက္သည္။
ပထမေတာ့ ေဂ်ာက္ကသည္ သူ႔အား ေမးလုိက္သည့္ ေမးခြန္းကို
နားလည္လွ်က္ပင္။
လိအန္ရဲ၏ မ်က္ႏွာအား ျပန္ၾကည့္သည္။
ထိုအခါ လိအန္က ထိုေမးခြန္းကိုပင္ အဂၤလိပ္ဘာသာျဖင့္ထုိးတုိးကေလး
ထပ္ေမးသည္။
ေဂ်ာက္ဂ၏ မ်က္ႏွာသည္ ေသြးဆုတ္သလို ျဖစ္သြားသည္။
“တတ္ရက္ေသာ္ သူသိည္ လိအန္၏ အေမးကို ေျဖႏုိင္ပံုမေပၚ။
ထုိ႔ေနာက္ “ကေလးကို ကုိယ့္ဘာသာေခၚခဲ့ပါ လိအန္၊ တကယ္လို႔
လာပို႔ေပးႏုိင္မယ္ဆိုရင္ ကိုယ္ဆက္ပဲ လာပို႔ေပးပါ”ဟု ေျပာသည္။
ထုိခဏမွာပင္ ေဂ်ာက္ဂ၏ အေစာင့္ စစ္သားမ်ားသည္ ေဂ်ာက္ဂအား
တရြတ္ထိုးဆြဲေခၚသြားၾကေလသည္။
တပ္တပ္ထြားမ်ားသည္ ထိုေန႔မွာပင္ ပါအုိ၌ရွိသမွ်အလင္အမန္
ထြက္ခြာသြားၾကသည္။
ႏွစ္ထပ္တုိက္ပြဲသည္ ကုမၸဏီတစ္ခုမွ်ား ၿမိဳ့တြင္းသို႔ ဝင္ခဲသည့္ေန့ပင္ တစ္ၿပိဳင္နက္
အစျပဳသည္။
ထိုေန႔တစ္ေန႔လံုး ေသနတ္သံမ်ားၾကားေနရ၏။
တုိက္ပြဲႀကီးမ်ား ျဖစ္သြားလာျခင္း မရွိေသာ္လည္းေနရာ
အႏွံ့အျပားတြင္ တုိက္ပြဲငယ္ အေျမာက္အျမား ျဖစ္သြားလ်က္ ရွိေလသည္။
တုိက္ပြဲမ်ား ျဖစ္သြားေနခ်ိန္တြင္ လိအန္သည္ ေဂ်ာက္ဂႏွင့္
ဖိလစ္ပုိက္ဆံအား၁ဝ်ာားခဲ့ထားခဲ့ဖူးသည့္ ျမင္းေဇာင္းဆီသို႔ ျပန္သြားရဲေခ်။
ယခုအခ်ိန္ကြၽန္ုပ္မွာသည္ေျမပုံတြင္၏အမွန္ႏွင့္
ျမင္းေဇာင္းအပါအဝင္ ၿခံဝင္းႀကီးတစ္ခုလံုးအား
သူတို႔ခံတပ္အျဖစ္သတ္မွတ္၍ အသံုးျပဳေနၾကဆဲ မဟုတ္ပါလား။
လိအန္သည္ သူ႔သားႏွစ္ေယာက္ႏွင့္အတူေငြပုန္းတီမွ် ဆုိင္တစ္ခုုိင္၏
ထုိင္ခုံမ်ားေအာက္၌ ပုန္းေအာင္းေနခဲ့ရ၏။
ကံဆုိးမွာသူတို႔ခါင္းေပၚမွ တရႊမ္းရႊမ္း ျဖတ္သန္းသြားလ်က္ ရွိ၏။
လိအန္သည္ တစ္ေန႔ကုန္ ထိုေနရာ၌ ဝပ္ကာအခြင့္အေရးကို
ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနခဲ့ရ၏။
သူသည္ ျမင္းေဇာင္းထဲသို႔ ဝင္၍ ကေလးအား ရွာရဦးမည္ဟုတ္ပါလား။
မုိးခါလြဲခ်ိန္ထိ တုိက္ပြဲသည္ မၿပီးေသးေပ။
ေနဝင္ခ်ိန္ ေနာက္ဆုံးစစ္ေခါေန့အၾကာတြင္ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔၏ တပ္ခ်ဳပ္မ်ားသည္
ၿမိဳ့တြင္းမွ တိတ္တဆိတ္ ဆုတ္ခြာသြားခဲ့ၾက၏။
စစ္သားမ်ားသည္ ေမွ်ာ္ရပ္ပို၍ အေနာက္ဘက္ ဂိတ္ခံခါးမွ ထြက္ခြာသြားၾကျခင္း
ျဖစ္သည္။
အေျခအေနကို ေစာင့္ၾကည့္ေနေသာ လိအန္သည္ သူ႔အတြက္
လံုၿခံဳမႈရွိၿပီဟု ယံုၾကည္ရသည့္ႏွင့္တစ္ၿပိဳင္နက္ ေျမရွင္၏ အိမ္ထဲသို႔
ဒုန္းစုိင္း၍ ဝင္သည္။
ျမင္းေဇာင္းထဲတြင္ ေမွ်ာ္မည္းလ်က္ရွိ၏။
လူဟူ၍ အရိပ္အေယာင္ပင္ မျမင္ရ။
ထမ္းပုိးတြင္ တတ္သည့္ သူ႔ျခင္းမ်ားသည္ ေထာင့္တစ္ေနရာ၌
အရာမဝတ္က ရွိေန၏။
ျခင္းမ်ားသည္ ဖိလစ္ပိတီ ဝတ္ထားခဲ့သည့္အတုိင္း

ေကာက္ပ်ိဳးထုပ္ၾကီးမ်ားေနာက္၌ ရွိေနသည္။
ဘာသံမွ် မၾကားရေျဖင့္ လိအန္သည္ ေၾကာက္လန္႔တၾကား ျဖစ္ရွိကိုသည္။
ထိုအခုိက္ခပ္ဝင္သူသည္ ျခင္းတစ္လံုးကို မ,ယူလုိက္ရာ အထဲမွ ကေလးသံကို
ၾကားလုိက္ရသည္။
သူသည္ကေလးအား ေပြ႔ယူၿပီး ရင္ခြင္၌ ပုိက္ထားလုိက္သည္။
ထိုအခါက်မွပင္ ကေလးသည္ငိုပါေလေတာ့၏။
သူသည္ အေမွာင္ထဲပ်ံကုိ၍ ကေလးအား အငိုတိတ္ထြားေအာင္ ေခ်ာ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ကေလးသည္ အငို မတိတ္၊ ထိုအေတာအတြင္းမွာပင္
ေသနတ္သံမ်ား ထပ္ခါေပၚလာျပန္သည္။
ကိုမင္ဇန္ တပ္သားမ်ားသည္ ၿမိဳ့တြင္းမွ ဆုတ္ခြာစ ျပဳေနေသာတပ္ခ်ီတပ္သားမ်ားအား
လုိက္လံ တုိက္ခုိက္ေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
လိအန္သည္ သူ႔သားႏွစ္ေယာက္အား ထားခဲ့သည့္ ေငြပန္းတိမ္ကုိင္သို႔
ျပန္ေျပးသည္။
ထိုမွတစ္ဆင့္ဆုတ္ခြာသြားေနေသာ တပ္ခ်ီတပ္သားမ်ား၏ ေနာက္မွ ေမွာင္ရိပ္ခုိက
လုိက္ပါလာခဲ့ေလ၏။
ေျခဦးတည့္ရာသို႔ ေျပးလာခဲ့ၾကေသာ လိအန္တို႔သည္
ကံေကာင္းေထာက္မသျဖင့္ ရြာတစ္ရြာသို႔ဆုိက္ေရာက္သြားခဲ့ၾက၏။
ထိုရြာတြင္ ဝင္ေရာက္နားေနခုိက္ ေရမိုးခ်ိဳးရသည္။
အစာေရစာားရသည္။
ကေလးကိုလည္း တတ္အားေသရြ႔ ျပဳစုုိင္ခဲ့ၾက၏။
ထို႔ေနာက္တြင္မူ သူတို႔သည္လြတ္ေျမာက္
လြတ္ေျမာက္ေၾကာင္းအတြက္ ဆလ်ာက္၍
ေျပးခဲ့ၾကျပန္ေလသည္။
သူတို႔သည္ ကြန္ျမဴနစ္ သတင္းေပးမ်ားႏွင့္ ေတြ႔ရမည္ကိုလည္း
ေၾကာက္သည္။
ကိုမင္ဇန္ဖ်ားႏွင့္ ရင္ဆုိင္ရမွာလည္း ေၾကာက္၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူတို႔သည္ ေနာက္တစ္ရြာသို႔ ခရီး ဝင္ရန္
ဝုိေဒါင္ဗြက်ားတစ္လုံး အတြင္း၌ တစ္ေန႔လံုး ဝင္ရန္းေနၾကသည္။
အေမွာင္ထု ဝင္လာသည့္အခါက်မွ သူတို႔သည္ အေနာက္ဘက္ဆီသို႔ ခရီးဆက္ၾကသည္။
လိအန္သည္ ကေလး၏ အိပ္ရာေဘးမွ ပုိက္ဆံအိတ္ တစ္လုံးေတြ႔သည္။
အိတ္ထဲတြင္ ေဒၚလာေငြ ေငြဒဂၤါးျပား ငါးဆယ္တန္ ပါ၏။
ထုိပုိက္ဆံအိတ္သည္ ဖိလစ္ပိုင္ ထားခဲ့သည့္အိတ္ဟု ယူဆရသည္။
လိအန္သည္ ထုိေငြျဖင့္ သူ႔သားမ်ားအား ၾကက္ဥႏွင့္ အျခား
လုိအပ္သည့္စားအစာမ်ားကို ဝယ္ယူေကၽြးခဲ့သည္။
လိအန္သည္ ရြာတစ္ရြာ ေတြ႔တုိင္း ထိုရြာသို႔ဝင္၍ ရြာထဲမွ
မိန္းမတစ္ဦးတစ္ေလအားအခေၾကးေငြေပးၿပီး ကေလးအား
ႏုိ႔တုိက္ခုိင္းရလွ်င္ ေကာင္းေလမလားဟု
အႀကံမ်ားေပါင္းမ်ားစြာစဥ္းစားသည္။
အနည္းဆံုး တစ္ခါရီ ႏွစ္ခါရီေလာက္သာ ႏုိ႔တုိက္ၿပီး အျပီစု၊
အယုယခံရလွ်င္ကေလးအတြက္ မ်ားစြာအဆင္ေျပလြယ္မည္ဟု ထင္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဤကိစၥကိုအေၾကာင္းျပဳ၍ မိမိႏွင့္ ဤကေလးအား
ေတြ႔သြားခဲ့ပါမူ မည္သို့လာက္အထိ အႏၱရယ္ကၽြန္ေလမည္နည္း။
ဒုတိယေန႔ေနံနက္တြင္မူ လိအန္သည္ ေန႔ခင္းဘက္ ခရီးသြားမည္ပါက
ကေလးအတြက္ျပန္ရာ ျဖစ္လာစရာ မရွိဟု ယံုၾကည္စိတ္ခ်လာသည္။

အကယ္၍ ျခင္းေတာင္း တစ္လုံးထဲ၌လံုေအာင္ခ်က္၍ သယ္သြားမည္ဆိုပါမူ
ကေလးအတြက္ပါ လံုၿခံဳမႈ ရွိလိမ့္မည္ဟု ထြက္သည္။
တပ္ခ်စ္ဆားမ်ားမွာ သူတို႔ခ်ိတက္ရမည့္ လမ္းအတုိင္း ဆက္လက္၍
ခ်ိတက္ေနၾကသည္။
မိမိအေနျဖင့္ သူတို့ေနာက္မွ ခြာ၍ လုိက္သြားေနမည္ဆိုပါက ျပႆနာ
သိပ္ေပၚလာစရာမရွိဟုလိအန္ေတြးသည္။
ဤသို႔ျဖင့္ သူတို႔သည္ တပ္ခ်စ္ဆားမ်ား၏ ေနာက္မွ
မသိမသာလုိက္လာခဲ့ၾက၏။
တစ္ခုက္ေသာ္ သူတို႔သားအဖသံုးေယာက္သည္
မုိင္ဝက္ဆယ္ေက်ာ္ေျခာက္ခရီး ေပါက္ခဲ့ၾကၿပီးေနာက္ အဆမတန္
ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္လ်က္ ရွိသည္။
မုန္းကလည္းခ်ိမ့္ပိလာေနၿပီ ျဖဳဖ်ဖ်ဖင့္ ေတာင္ကုန္းနံရံတစ္ခုရွိ
ေက်ာက္ဂူတစ္ခုထဲ၌ ဝင္ခိုၾကသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဘုန္းေတာ္ႀကီး ကိုဆီ ကေလးျပန္ေပးဖို႔
စဲ့ားေတြနာက်လုိက္ေနရတာ မဟုတ္လား ပါပါ။
သားတို႔နာက်ည္ဟု ဘယ္ေလာက္ ၾကာၾကာေလွ်ာက္ေနရဦးမွာလဲ”ဟု
လိအန္ေမးသည္။
သူသည္ ကေလးႏွစ္ဦးတုိက္ၿပီး၍ ႏို႔ဟုလင္းကိုေဘးခ်ကာ ကေလးငယ္အား
ျမင္အာသိုက္ထဲ ျပန္ခ်သိပ္ေနေသာ အေဖျဖဳဖ်ဖ်အား စိတ္ဝင္စားၾကည့္ေနရာမွ
ေမးလုိက္ျခင္း ျဖစ္၏။
“ေအး ဟုတ္တယ္။
ဘယ္ေလာက္ၾကာမည္ဆိုတာေတာ့ ပါပါလည္း မသိဘူး၊စဲ့ားေတြက အျမန္
ေလွ်ာက္ေနတာဆိုေတာ့ အခုေလာက္ဆိုရင္ ပါပါတို႔ရဲ့
ေရွ့လိတစ္ဦးဆယ္ေလာက္အထိ ေရာက္ေနေရာေပါ့”“ဟာ အို”ဟု
လိအန္ငယ္က အိပ္ခ်င္မူးတူးျဖင့္ ေရရြတ္ကာ ၿပံဳးၿဖဲၿဖဲလုပ္ေနသည္။
ၿပီးေတာ့“ဟင့္ ဘာအို” (သိပ္ေကာင္းတယ္)ဟု ထပ္ဆို ေရရြတ္သည္။
“မင္းက ဘာျပဳလို႔ ဒီေလာက္ သေဘာက်ေနတာလဲ”ဟု သူ႔အေဖက
ေမးသည္။
“မင္းကကေလးကို သေဘာက်ေနတာလား၊ သူ ဆကီးလာရင္ ကစားေဖာ္
လုပ္မလား”“ကစားေဖာ္ လုပ္မွာေပါ့” လိအန္ငယ္က ေျပာကာ ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဘာျပဳလို႔လဲ”“သူက ၾကြက္ေတြကို သေဘာက်တယ္”သူသည္ လက္ခုပ္ကို
ေျမႇာက္ကာ ‘ဟ’ေပးလိုက္သည္။
ကေလးဆိုသို႔ ငံု႔၍ေခါင္းျပဴလ်က္ရွိေသာ ၾကြက္အား
ကေလးမ်က္ႏွာနားသို႔ ကပ္ျပသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ကေလးကမၾကည့္။
မ်က္လုံးမ်ားသည္ မိတ္လ်က္၊ ကေလး၏ အသက္ဝင္သံသည္ မွန္ခနဲၾကားေနသည္။
ကေလးသည္ အိပ္ေပ်ာ္ေနၿပီ။

၁၂၁ ေဂ်ေကာ့အား ဖမ္းဆီးလာသည့္ ကြန္ျမဴနစ္စစ္သားမ်ား၏
အနီေရာင္အလံသည္ေဂ်ေကာ့၏ ေခ်ာ့တည့္တည့္တြင္ တလူလူ တဖ်ပ်ပ္
လြင့္လ်က္ရွိသည္။
အနက္ေရာင္ကယ္သကီးတစ္ပြင့္သည္ အလံ၏ အလယ္တည့္တည့္တြင္ ပါတီ၏
အမွတ္တံဆိပ္အျဖစ္ တည္ရွိေနသည္။
အျဖေရာင္ တူးွင့္ တံစဥ္သည္ ၿမိဳ႕ျပအလုပ္သမားမ်ားးွင့္ ေက်းလက္
ေတာင္သူလယ္သမားမ်ား၏အျမင့္ဆံုးဘဝရည္ရြယ္ခ်က္ကို ရည္ၫႊန္းထားျခင္း
ျဖစ္၏။
ထိုအလံ၏ ေနာက္တြင္ ေထာင္းွင့္ခ်ီလ်က္ ရွိေသာ ကြန္ျမဴနစ္
တပ္ဖြဲ့တပ္သား‌မ်ားသည္ခ်ီတက္ေနၾကသည္။
ဤအထဲ၌ ပါလာေသာ ေဂ်ေကာ့သည္ မုိးေရမ်ား
စြတ္ရြဲလ်က္ရွိေသာေက်ာက္တံုးမ်ားထက္၌ မၾကာခဏ ေခ်ာ္က်ကို၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ သူသည္ လမ္းေဘးရွိရႊံ့ႏွင့္ေရ ေရာေနေသာ
ဖြက္အုိင္အတြင္းသို႔ ေခ်ာ္က်ကာ ခါးေအာက္ပုိင္း
တစ္ပုိင္းလံုးနစ္ျမဳပ္သြားတတ္ေလသည္။
ေဂ်ေကာ့၏ လက္ႏွစ္ဖက္စလံုး လက္ျပန္ကိုးတုံ့ခံထားရဆဲပင္ ျဖစ္၏။
ခကၠဏတစ္ေခ်ာင္းအား‌က်ိဳးလုပ္ပဲ့ သူ႔လည္ပင္းကို စြဲထားသည္ျဖစ္ရာ
ထိခကၠဏသည္ သူ႔ ေနာက္ေက်ာတြင္ကေလာင္းက်လ်က္ ရွိသည္။
ထိခကၠဏသည္ ျမင့္ေ ‘ဇက္ခကၠဏ’သဖြယ္ ျဖစ္လ်က္ရွိသည္။
သူေခ်ာ္လဲသည့္အခါမ်ားတြင္ သူ႔ အေစာင့္မ်ားသည္ ထိခကၠဏကို ဆြဲ၍
မတ္တတ္ရပ္ခိုင္းသည္။
တ်ံ့ဆိုင္းေနလွ်င္ ထိခကၠဏျဖင့္ရြဲ၍ ေခ့သြားေလ့ရွိ၏။
သတ္ပံု ၿပီးသြားခ်ိန္၌ သူ႔ဂုိးဖိနပ္မ်ားအား ျပန္ေပးေတာ့သျဖင့္
သူ႔ေျခေထာက္မ်ားတြင္ခ်ည္မ်ားက်ဲသို႔ပင္ ေကာက္ဂုိးဖိနပ္မ်ား စီးထားသည္။
ေျခေထာက္ ွင့္ခ်ိတ္ဆက္လ်က္မွာေကာက္ေစာင္းမ်ား ခူးသျဖင့္
ေသြးသံရဲရဲျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
ဆယ္ကိုတိမ္ခဲ့ မရပ္မနားေလွ်ာက္လာခဲ့ရသျဖင့္ သူ႔ေျခဖဝါးမ်ားွင့္ ဒူးမ်ားမွာ
မခံမရပ္ွင့္ေလာက္ေအာင္ခ်ာက်င္ကိုက္ခဲလ်က္ ရွိ၏။
သူ႔ဦးေခါင္းမွာလည္း အစာမစားရသည္မွာ
ၾကာၿပီျဖစ္၍ပူးေဝ့နာက်င္လ်က္ ရွိသည္။
သူ႔အက်ၤီ၊ ေဘာင္းဘီွင့္ ဆပ်ဴးၾကာ၌ ေရာက္ေနေသာ
သန္းမ်ားသည္ သူ႔အားတစ္ခဏမွ်လံုး ဒုကၡေပးလာခဲ့ၾကသ၏။
ရွသမွ်တုမွာ ေအးသည္ထက္ ေအးလာလ်က္ ရွိေလရာေဂ်ေကာ့တစ္ကိုယ္လံုး
ခ်ာက္ခ်ာက္တုန္လ်က္ ရွိသည္။
ဖိလစၥတိအား သတ္ၿပီးေနာက္ပုိင္းတြင္ သူ၏ဟာလာဟင္းလင္း
ျဖစ္ေနေသာ ရင္တြင္အား ဖံုးရန္အတြက္ တ႐ုတ္ဖိုင္ၾကမ္း အက်ၤီဆင္ကိုဆြဲ
သူ႔အား ေပးဝတ္ခဲ့ၾကသ၏။
ထိုရွယ္ဘက်ၤီေပၚမွ ထပ္ဝတ္ထားသည့္ ဝတ္လံုအက်ၤီအျပာဆင္ကိုမွာ ေျမပုိ့ရုပ္၏
အမွဳန္စစ္သားမ်ား လိုလာျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
အမွဳန္ေတာ့ ထိအက်ၤီမ်ားသည္ ညစ္ပတ္ေပေရလ်က္ရွိရာ
အေရာင္အဆင္းပင္မရွိေတာ့ေပ။
အေပါက္အၿပဲမ်ားကလည္း ဗရပြ ျဖစ္ေနသျဖင့္ ေတာင္ဘျမင့္ပုိင္း
ေရာက္ေလေအးဒဏ္ကို ခံရေလျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
သူ႔အတြက္ ေပးထားသည့္ ပစၥည္းမ်ားမွာ ဖ်ာတစ္ခ်ပ္၊ဆီစိမ့္ဖ်ာခင္းတစ္ခု၊

ဇလံုတစ္လံုးႏွင့္ တူမ်ားျဖစ္သည္။
ယင္း ပစၥည္းမ်ားမွာ ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္းအေစာင့္တစ္ဦးဇာ
ပစၥည္းတင္ လားေပၚ၌ တင္ထားရဇာ။။
ညပုိင္းေရာက္၍ အစားစားေတာ့မည္၊အိပ္ေတာ့မည္ဆိုခါမွပင္
ထိုပစၥည္းအားလံုးသည္ သူ႔ထံ ေရာက္လာေလ့ ရွိေလသည္။
သံုးႀကိမ္သံုးခါတိတိ တပ္ခ်စ္သားမ်ားသည္ တစ္ေန႔လံုး တစ္ည လံုး
ခံတက္ခဲ့ၾကရဇာ။။
ေနာက္တစ္ရက္ကေတာ့လည္း လံုးဝ မနားရ။
ခရီးမုိင္သည္ မုိင္ႏွစ္ဆယ္၊ မုိင္သံုးဆယ္ႏွင့္တစ္ခါတစ္ရံတြင္ မိုင္ေလးဆယ္အထိ
ကြာေဝးသည္။
တစ္ေန႔လွ်င္ ထိုမွ်ေလာက္အထိခ်ီတက္ေနၾကရျခင္းျဖစ္ရာ ပါအိုရွန္ၿမိဳ႕သည္
ယခုအခါ သူတို႔ဇာ ေနာက္ဘက္ မုိင္သံုးရာေက်ာ္ေက်ာ္ခဲအကြာ၌
က်န္ရစ္ခဲ့ ေလၿပီ။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္တြင္ အစိုးရတပ္မ်ားႏွင့္ မၾကာမၾကာ
တုိက္ပြဲငယ္ေလးမ်ားျဖစ္ပြားေနရသျဖင့္ ေအးေအးသာသာ
ခံတက္ၾကရသည္ မဟုတ္ေပ။
ဖမ္းဆီးျခင္း ခံထားရသည့္အက္ဥသားမ်ားမွာ စစ္တပ္မ်ားဇာ အလယ္
ခံတက္ခဲ့ျခင္း ျဖစ္၍ တိုက္ပြဲငယ္မ်ားအားမျမင္ရေသာ္လည္း ေသနတ္သံမ်ားႏွင့္
လက္နက္ႀကီးသံမ်ားကိုကား ၾကားေနၾကရဇာ။။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္မူ သူတို႔ ေခ်ာ့တည့္တည့္ မီးခုိးလံုးႀကီးမ်ားကို
ျမင္ေတြ႔ၾကရေလသည္။
တစ္ခါတစ္ရံ တုိက္ပြဲငယ္မ်ား ျဖစ္ၿပီးစ အခ်ိန္တြင္ စစ္ေျမျပင္
အနီးမွျဖတ္သြားၾကရသည့္အခါ အက္ဥသားမ်ားသည္ အနီးတစ္ပုိက္၌
လဲေကသဆံုးေနၾကေသာစစ္သားအေလာင္းမ်ားကို ျမင္ၾကရဇာ။။
အမ်ားအားျဖင့္မူ စစ္ေျမျပင္အနီးမွ ျဖတ္သည့္အခါတုိင္းစစ္သားမ်ားက
အတင္းအဓမၼ အျမန္သြားခုိင္းတတ္ၾကသျဖင့္ ပံုမွ်ျပင္ျပင္ ျမင္ခြင့္
မရၾကေပ။
ကိုမင့္ကုန္တပ္မ်ားဇာ အေတာင့္ႏွစ္ဆယ္ ေလယာဉ္မ်ားသည္ မၾကာခဏ
ေရာက္ေရာက္လာၿပီး တပ္ခ် တပ္သားမ်ားအေပၚ ဗံုးႀကဲခဲ့လ့ရွိဇာ။။
ထို႔ၾကာင့္ တပ္ခ်အရာရွိမ်ားကစစ္သားမ်ားႏွင့္ အက္ဥသားမ်ားအား
သစ္ပင္တန္းစိမ္း ပန္းက်ားမ်ား ခုိထားၾကရန္ႏွင့္အရက္စိမ္းစိမ္း
သစ္ကုိင္းမ်ား တင္ကုိယ္ထံုးတြင္ ထုိးထားၾကရန္ အမိန္႔ေပးထားသည္။
ယင္းကဲ့သို႔လုပ္ထားပါက ဗံုးႀကဲေလယာဉ္ေပၚမွ လူမ်ားသည္ လူႏွင့္သိပ္ကို
ခြဲျခားရ၍ မရႏုိင္ေတာ့ဟုထိုအရာရွိမ်ားက ယူဆၾကေလသည္။
တပ္ခ်တပ္သားႏွင့္ လိုက္ပါလာေနေသာ ေဂ်ာက္သည္ တပ္သားမ်ားအား
မၾကာခဏယူနီေဖာင္းသစ္မ်ား ထုတ္ထုတ္ေပးေနသည္ကုိ သတိထားမိသည္။
ေနရာတစ္ေနရာ၌ရပ္နားသည့္အခါတုိင္း တပ္ခ်မ်ားသည္ လားမ်ားေပၚ၌
တင္လာသည့္ အပ်ဳပ္မ်ားကုိခ်က်ခ်က်ခ်င္း စုကုိပ္သည့္ လုပ္ငန္းကို လုပ္ၾကသည္။
ထုိအခ်ိန္တြင္ သူတို႔သည္ စစ္သားမ်ားအတြက္အနီကာမ်ားႏွင့္
ေဘာင္းဘီသစ္မ်ားကို ခ်က်ခ်င္း ခ်ဳပ္လုပ္ေလ့ရွိၾကသည္ မဟုတ္ပါလား။။
ေဂ်ာက္အေနျဖင့္ တပ္ခ်တစ္ခဲတည္းမွာပင္ အျပာေရာင္၊ ပန္းေရာင္၊
အစိမ္းေရာင္၊အနက္ေရာင္ႏွင့္ အဝါေရာင္ ယူနီေဖာင္းဝတ္
စစ္သားမ်ားကို ျမင္ေတြ႔ေနရဇာ။။
တစ္ခုထူးျခားသည္ကား တပ္ခ်စစ္သားအားလံုး လက္ေမာင္းတြင္ အနီေရာင္

လက်ထပ်မှုပတ်သားဖွယ်ကျခင်း ဖြစ်သည်။
တပ်စခန်းမြေးကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သော်ကြောင့်
ထမ်းပိုးနှင့်ထမ်းထားသော အထမ်းတစ်ခုမှ ပါသည်။
ဂြိုဟ်တွေလက် လြယ်ထားဗပီး သူ၏ခါးပတ်အောက်မှ ခါးစည်းတွေကို ထိုးထားသည်။
ထို၌ပင်ရှည်း စခန်းတခုဦးခင်းဆောက်ခြင် ဂြမ်းတောင်တစ်ခု၊
မီးပူထုံးထားသည့် ဆောင်း ယုန်ဖောင်းတစ်ခု၊ လက်ကိုင်ရည် မတ်တွက်
တစ်ခု၊ ကောက်ဝိုးလေးခင်း ဖိနပ် အပိုမြားနှင့် ဆစ်ထိုး တစ်လက်ကို
ပါသေးသည်။
ဝေဂေါ်ကာ့ ချမင်းတြေ့နရသည့်အတိုင်းဆိုပါက တပ်စခန်းမြားသည်
သာမန်စခန်းမြားလုပ် မဟုတ်။
ဝေျခင်္ကာရိုး ခိတက်ကာ်၌ ဝေမာျခင်းပန်းျခင်း မရှိဘဲ ခိတက်ုိုင်ကဖ်။
လှမ်းသြားလာရာ၌ခပ်ုိ့ုိ့ုိ့ုင့် လှည်လှည့်ဖဲ့ဟု ထင်ရှောလည်း
ဘယ်ုိမှင်ဲ့ ဝေးဝေးခိတက်ုိုင်ခြင်းကား ရှဖ်။
သူတို့ဖ်၏ ဒူးမြားသည် လယ်သမားကလိတို့ဖ်၏ ဒူးမြားလိုခပ်ကြားကြားဖစ်၍
လမ်းဝေါ်ကွံုိုင့် ဝေျခလွမ်းလွမ်းပံုမြားမြောလည်း လယ်သမား
ကလိတို့ုိင့်ဘူလှဖ်။
လံုးဝ ရပ်ဆိုးျခင်း မရှိဘဲ တစ်နာရီဗပီး တစ်နာရီ
ဝေါ်ကာ်ည်ပါကလည်းဝေါ်ကာ်ုိုင်ခြံမ်းရှိဖွကသည့် ဝေျခေထာက်မြား
ဖြစ်ဝေလသည်။
တပ်စတ်သားတို့ဖ်၏ ခံုုိင့်ကြွမ်းအားသည် ဝေဂေါ်ကာ့အတြက်
ထူးလည်းထူးျခား၍အံ့သြစရာလည်းဝေကာင်းလွေ့ခသည်။
သူသည် ဖိလစ်တီအား သတ်ျဖတ်ခဲ့ကို
ျမင်ခဲ့ရဗပီးဝေနာက်အလြန်ျပင်းထန်ဝေသာ စိတ်ဆင်းရဲမုန်းတီးို ခံခဲ့ရဖ်။
သို့တစ်ဖလည်း ပါအိုရှန်ဖမ်ိ့ထဲ စိတ်ထိခုိက်ဝေဖွကြောင်ျဖင့်
ထြက်လာခဲ့ရသော ဝေဂေါ်ကာ့သည် ပထမဆံုး သံုးဆယ့်ဝေျခာက်နာရီဖွကာမ်ှ
မရပ်မနားလမ်းဝေလွှဲကခဲ့ရသည့်အခါ သူ၏စိတ်ခံစားမှုသည် တစ်မီးတစ်ဖိုု
ျဖစ်လာခဲ့ဝေလသည်။
အဆိုက်ျပတ် မရပ်မနား ခိတက်လိုက်ပါလာရင်းနှင့်ပင် သူ၏စိတ်သည်
ခံုုိင့်ရှည်ခိုလာခဲ့ရဖ်။
ပထမေတာ့ သူသည် သူ၏မိန်းမ ဖိလစ်ပိတီ ဝေသဆံုးချခင်းဟူဝေသာ
ဝေဖွကာက်ဖြဲယွာအဖျစ်ဆိုုိးုိင့် သမီးငယ်
ဆံုးုံုိးခဲ့ရသည့်ဖျစ်ဆိုုိးတို့၏ဖွကားမှ စိတ်လှုပ်ဝေျမာက်ဝေရးအတြက်
မြားစွာဂုန်းကန်ဝေနခဲ့ရဖ်။
အမြားနည်းတူ ခိတက်ဝေနသည့် ဖွကားမှပင် ထိုအျဖစ်ဆိုုိးမြားကိုသတိတချဖစ်ကာ
ဝမ်းနည်းဝေဖွကြွေျခင်း၊ ပူဝေဆြေးဝေသောက ဝေရောက်ျခင်းစသည့်
ဝေဝဒနာမြားကိုျပင်းစွာခံစားဝေနခဲ့ရဖ်။
ထို၏နာက်ဝေတာ့ ခိတက်ုိင်းုိင့် ရင်ုိင်ဝေနရသည့် ကာယိက
ဒုက္ခမြားသည် သူ့အားအာဂုဝေျပင်းဝေအာင် ဖန်းလာခဲ့သည်။
သူသည် ဝေခါ်လုိက်၊ လမ်းဝေဘး ဝေထဲက်လိုက်၊
သူ၏ရွာကိုကွါးဆယ်ကြာမ် စခန်းမြားအား ဖွကည့်ုိက်းုိင့်ပင်
သူ့မိတ်ဆွေမြားသည် ဝေကာင်းကင်ဆီမှဘီသယ်ဖွကယ်သို့ ခုုိးခုိက်ခဲ့ဖ်။
ဘီသယ်ဖွာ ဝေျခးဝေဟာင်းဗမ်ိ့ငယ်ဝေဖွား တစ်ခမ်ိ့ျဖစ်၍
ဝေက်ာ်ဒေသနာက်ဘက်မှုးဝေျခေဒသ ဝေဂ်ျဆလင်ခမ်ိ့အနီးဦ့ တည်ဖ်။
ထိုစမ်ိ့ကလေးသည် ဂီးဆပ်(သခင်ဝေယျ)း အားဝေမြးဖြားရာ ဝေနရာျဖစ်သည်။

ယင်းကို အခြေပြု၍ ဝေခွဲလာခဲ့သော ဘီသယ္လဖ္ဂ်ာဇယ်ပင့်
သူအာဂုံစူးစိုက်လိုက်ချင်းသည် သူ၌အတြေးဖြစ် ဇောကြီးမိုးတတ်သော
အရာတခုကို ရှေ့လိုက်ချင်းဖြစ်သည့် စိတ်ထဲမှ ခံစားနေရလေ၏။
သူ့အနေဖြင့် ကြန်မန်ဒို၏ တိုက်ခိုက်ရေးဝါဒကားသော အသိစိတ္တဓိတ္ထား
အမှီပြု၍ခိုတက်ချင်းကို ပြီးနေရသော်လည်း သူ၏ စစ်ဆန်သော
လက်တြ၌ဘဝထဲတြင်ဖူးကား သူ၏ ကိုယ့်ိုင်ဘိုးကာလ်ခ်ျက်ချစ်သော
ဟကယ္ဒ၏ လမ်းဂန္ဓေနာက်သို၌ လိုက်သားနေချင်း
ဖြစ်သည်ဟုဆလာခဲ့မိ၏။
ထိုအယူအဆေးဟကာင့် ရင်ခွဲ၍ ဖြစ်နေပင့်လာခဲ့ရသော ခံစားမှုသည်
ခံုးုင်ရှိရန်ကဲ့သို့လေသာ ဤစိမ်းသပြဲအတြက် ခြန်အားသစ်များ ရရှိလာအောင်
ကူညီသည်ဟုပြင်ဆိုးုဟကသို့ဖြင်လ၏။
မည်သို၌ပင်ဖြစ်နေစ ဝေဂင်္ကာသည် ပါအိုရန်ဆီသို့ ချမင်းနေဇာင်းထဲ၌ မိမိ
စြန်းပဆားခဲ့မိသည့်သမီးငယ်လေး အတွေးဝင်လာလို့ အသက်ရှင်ပါနေဟုသော
ဆုတောင်းမှန်ကြောင်း အခြင်းအထန်ပြောမိ၏။
မရဖွယ်ရာ ခီတက်နေရသည့် ဟကားမှပင် သူသည် သူ့ကိုနာက်
လိုက်ပါလာနေသော လူနေရစ်းနေဟကာင်းဆကားထဲ၌ လိအန် တစ်နေယာက်
ပါလာလေမလား ဟုသော အတြေးဖြင့် ရံဖန်ရံခါနောက်ကြည့်မိသည်။
သို့သော်လည်း အဆက်ပြတ် ဟကည့်မိသည်ထိ ဆေး၏ မော်ဟရ်ကြ်ိုမှု
သူသတိထားမိပြီး ထိန်းလိုက်နေသည်။
“တကယ်လို၌ ခင်ဗျား ဘုရား တန်ခိုးဆကီးတယ်ဆိုရင် ဘာပြီလို၌ ခင်ဗျားကို
ကိုပို၌လက်ထပ်အက်ခံရတာလဲ”ဤစကားသည် ဝေဖာင်းလွှာဝင်ပြီး
ဝေမ်းလုိက်နေသာ စကားဖြစ်၏။
ထိုစဉ်ဆ သူသည်နောက်လှည့်သွားနေရင်းနှင့် လမ်းကြို၌တစ်ခုအောက်တြင်
ဝေ့ခေါက်က လမ်းဝေဘးရှင်း၌ဖြတ်သွက်းထဲသို့ကောနခုိက် ဖြစ်သည်။
သူသည် အဆမတန် ဝေမာဟုိက်နေသည့်ကားမှပင် ထိုဝေမ်းခြန်း
ဝေမ်းသွေးအောင့်တွေ့ ဟုန်လျှမ်းစစ်ဖြူလ့ြ သိလုိက်သည်။
သူသည် ရှင်း၌ဖြတ်ထွမ် အားယူစပြီးထကာ မတ္တတ်ရပ်လုိက်သည်။
ထိုခဏမှာပင်သူ၌ဆကီးအား ဝေဆာင့်ြုခင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် သူသည်
အလ်ားဝေမှာလ်ကာဆကီးဆြဲရာနောက်သို၌ တရြတ်ုိက် ပါသြားစပြီး
ဟုန်ဆစ်ဖြူလ်၏ ဝေ့ခရင်းသို့ ဝေရာက်သားသည်။
ဝေဂင်္ကာ၏ တစ်ကိယ်ုံး ဦးဝေခါင်းမှသည် ဝေ့ခဖ်ားအထိ ရှင်း၌ဝေ့တြ
အမ်ားအျပား ဝေပလက်ခဲဝေသာလည်း သူသည် ဘာကိုမှ ဂ၇မထားဘဲ ဖြတ်သတင်း
ဆကီးစား၍ သူ့အား ိုးုဝိစ်ုတ်ဝေနသူ၏ဝေ့ခ၌ မတ္တတ်ရပ်လ့ြုက်ဝေလသည်။
“ဘုရားသခင်က ကဖြန်ဝေတာ့်က် ခင်ဗျားတို၌ ဟကားထဲ ဝေရာက်သားဝေအောင် တမင်
ပို၌လိုက်ထာဖြစ်ဝေကာင်း ဖြစ်နာပါ”ဟု ဝေဂင်္ကာက ဝေ့ျပာသည်။
“ခင်ဗျားရဲ့ ဝေခွဲဝေမှာကော ကဖြန်ဝေတာ်သည်းခံုးုိင်ဝေဟကာင်း
ပြသေစျခင်းအားဖြင့် သူဟာ ခွင့်သန်ဝေနေသာ ဘုရားသခင်ထိုတာ
သိဝေအောင်ပြဝေနတာပါ”ဟုနန်ခစ်ဖြူသည် ဝေဂင်္ကာအား မ်က်ုံးဆကီးပြ၍
ဟကည့်ဝေနသည်။
ထို၌နောက်ဝေဂင်္ကာ၏ ပခံုးအား တအားကုန် ဆြဲလှည့်ကာ
ဝေဆာင့်ြုန်းလိုက်သည်။
ဝေဂင်္ကာသည် ဟတ်ထုိးဟတ်ထုိးဖြစ်ကာ လမ်းဝေပင့်သို့ ဝေရာက်သားသည်။
သူသည် ဤတစ်ခကမ်ဟာေတာ့ဖြင့် သူ့ ဝေခွဲဝေးကိုမေတြးဘဲ မေနုိင်။
ဒါည နားခြင့်မရဘဲ ဆက်လက်၍သာ ဝေလွှာကွဲးမည်

ဆုိပါမူသူလုိက္ႏုိင္ေတာ့မည္ မဟုတ္ဟုပင္ ေတြးမိေနၿပီ။
လြန္ေလခဲ့ၿပီးေသာ ဆယ္စုနွစ္ေပါင္းမ်ားစြာအတြင္းက တစ္ေန႔တာ ကုန္ဆုံး၍ ခဏမွ်
ရပ္နားၿပီးတုိင္းဆက္တင္၍ အသံမေပးဘဲ ျဖဳန္းခနဲ ခက္ခ်င္း
ခရီးဆက္ခဲ့ၾကသည္ကိုေသာ အမိန္႔မ်ား ထုတ္ထုတ္သည္။
အခ်ိဳ႕ရက္မ်ားတြင္ တစ္ခုပဲဆုံး နားေနခုိက္ ညလယ္ေလာက္အေရာက္တြင္ခါမွပင္
အားလံုးကိုးနားၿပီး ခ်ိတ္ဆက္ခြင့္းတတ္ၾက။
တစ္ခါတေလက်ေတာ့လည္း မနက္ခင္းအေစာႀကီး
ထခုိင္းၿပီးခ်ိတ္ဆက္ခြင့္းေလ့ရွိၾက။
အခ်ိန္ေတြၾကာေလေတာ့လည္း ေဂ်က္ကာသည္ အဂၤလန္ဘက္ခ်ိန္ႏွင့္
ညခင္းအခ်ိန္ ေနဇာတ္အေနအထား ေတာင္ကုန္ဆာင္းမ်ား စီးဆင္းမႈ
စသည္မ်ားကို သူ႔အလိုလို ေနရင္းသတိထားမိလာသည္။
ထုိအခါ သူသည္ မိမိတို႔အားလံုး ခုရိုးလမ္းေၾကာင္းေတြ
ေျပာင္းလုိက္၊လာလမ္းအတုိင္း ျပန္လည္လုိက္လုပ္ေနၾကသည္ကုိ
လည္းေကာင္း မိမိတို႔ ခ်ိတ္ဆက္ခဲ့ၿပီးေသာလမ္းခရီးကိုပင္ ႏွစ္ခါျပန္၍
ခ်ိတ္ဆက္ေနၾကရသည္ကုိ လည္းေကာင္း သူ သိလာခဲ့ရ၏။
သို႔ဆိုလွ်င္သူတို႔တစ္ေတြ ဘာေၾကာင့္ ထိုကဲ့သို႔ လုပ္ၾကရသနည္း။
ဤကဲ့သို႔ လုပ္ေနရျခင္းမွ ရလာမည့္ အက်ိဳးျဖစ္ထြန္းမႈ့မ်ားသည္
ဘာေတြမ်ား ျဖစ္လာစရာရွိပါလိမ့္။
ဤလုပ္ငန္းစဥ္ သူတို႔ ဘာေတြရလာလိမ့္မည္ဟု ေမွ်ာ္လင့္ေနၾကပါသနည္း။
ထုိကဲ့သုိ႔ေတြးေနမိသည့္အခါ သူ႔စိတ္ထဲ၌ အသံတစ္ခု ဝင္လာသည္။
ထုိအသံကား-ဤခ်ိတ္ဆက္ပြဲကို ဦးေဆာင္ေနၾကသည့္ ကြန္ျမဴနစ္ပ
ေခါင္းေဆာင္မ်ားတြင္ဤခ်ိတ္ဆက္ပြဲအတြက္ တိက်ျပတ္သားေသာ အစီအစဥ္ဟူ၍
တစ္ခုမွ် မရွိေပ။
အေျခအေနအားလံုးကို ၿခံဳၾကည့္ၿပီး စဥ္းစားလိုက္သည့္အခါ
ကြန္ျမဴနစ္တို႔သည္ ေတာင္တန္းမ်ားအေပၚေက်ာ္ျဖတ္ခဲ့ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏
တပ္မ်ားႏွင့္ ထပ္တူက်တိုးမိေအာင္ ေရွာင္ေရးအတြက္သာအဓိက
ထားေနၾကသည္ဟု သိသာလက္ခံရ၏။
အထူးသျဖင့္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ားသည္ တင့္ကားမ်ားႏွင့္ခံသံခ်ပ္ကာမ်ားပါဝင္ေသာ
တပ္ၿဖာမ်ားႏွင့္ ရင္ဆုိင္တုိးမည္ကုိ အလြန္စိုးရိမ္လ်က္ရွိၾကေလသည္။
ခ်ိတ္ဆက္သြားေနေသာ တပ္ခ်ဳပ္ စစ္ေၾကာင္းသည္ နယ္ေျမ
ေဒသတြင္းမွေမာ္ေတာ္ကားလမ္းမ်ားအား တတ္ႏုိင္သမွ် မကပ္မိေအာင္
ေရွာင္ၾကသည္။
ေဂ်က္ကာစဥ္းစားမိသည့္အတုိင္းဆိုလွ်င္ ေရဒီယုိသတင္းမ်ားႏွင့္
ေရွ႕ေျပးကင္းတို႔၏ အစီရင္ခံစာမ်ားကိုအေျခခံ၍ ရန္သူစစ္တပ္မ်ား
ဘယ္ေနရာ၌ ရွိေနၾကသည္ကို
ခန္႔မွန္းခ်က္ခ်ၿပီးခ်ိတ္ဆက္လမ္းေၾကာင္းမ်ားကို လိုအပ္သလို လိုအပ္သလို
ေျပာင္းေနခင္း ျဖစ္ပံုရ၏။
တပ္ခ်ဳပ္ခဲ့ခင္းေဆာင္မ်ားသည္ ရန္သူမ်ားႏွင့္ ေဝးေနေအာင္ ဝုန္းခနဲ
ဒုိင္းခနဲ ေျပာင္း,ေျပာင္းသြားေနခင္းျဖစ္ပံုရသည္ကုိပင္
ယူဆႏုိင္ပါသည္။
ေဂ်က္ပတ္ပတ္လည္ရွိ တ႐ုတ္ကုိယ္စားမ်ားသည္ သူ႔လိုပင္
မနားမေနခ်ိတ္ဆက္ေနၾကရသည္ျဖစ္ရာ သူ႔လိုပင္ မ်ားစြာ
ပင္ပန္းေမာပန္းၾကၾကမည္။
လည္ပင္းမ်ားတြင္ဆက္ၾကြင္းမ်ား စြတ္ထားျခင္း ခံေနရသည့္

ကိုမင်္ဂလာစွဲသားမ်ားမွာ ျမင့္းပိန္ဘား ဧီးလာၾကသည့္ဟိန္ဒူစစ္ဆိုလ္ဘ်ားဇာ
ဆြဲသြားျခင္းကို ခံေနၾကရသည္။
သူတို႔နွာက္ခ လိုက္ပါလာေနၾကသူမ်ားမွာအရပ္သားမ်ား ျဖစ္ဇာ။
ယင္းတို႔အထဲတြင္ ထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ေနၾကေသာ ေျမပုိင္ရွင္မ်ား၊
ေဒသခံကိုမင္တန္ဂါတိမ္မွ အရာရွိမ်ား၊ ေနအိမ္မ်ားတြင္ အရွင္သခင္မ်ား မရွိသျဖင့္
ခါးစားခံအျဖစ္ဖမ္းဆီးလာေသာ အေစခံမ်ားႏွင့္ ကိုမင္တန္ေတြ အတြက္ သူလွ်ိဳ
လုပ္ေပးသည္ဟုေသာစြပ္စြဲခ်က္ျဖင့္ ဖမ္းဆီးလာသည့္ ေယာက်ၤားမ်ား၊
မိန္းမမ်ားႏွင့္လူငယ္ေလးမ်ား။
ထုိအုပ္စုသည္ စည္းကမ္းမရွိဆံုး အုပ္စုျဖစ္ဇာ။
အားလံုးကို လက္ျပန္ကိုး တုတ္ထားသည္။
ဦးေခါင္းမ်ားသည္ ငုကိုက္ က်ေနၾကဇာ။
ထိုလူစုဇာ အေၾကာအဆစ္မ်ားမွာ ေရာင္ရမ္းလ်က္ရွိသည္။
အထူးသျဖင့္ ခ်ည္ထားေသာ ႀကိဳးမ်ားဇာ အထိအခဲ့ ခံရသျဖင့္
လက္မ်ားသည္ေရာင္ေနသည္။
သူတို႔အား ေရခ်ိဳးခြင့္ မေပး။
မဲက္ုးသစ္သြင့္ မေပး။
ဤၾကားထဲစတ္မထင္သည့္အခါ အေစာင့္မ်ားဇာ အ႐ုိက္အပုတ္ အထုအေထာင္းကို
ခံၾကရေသးသည္။
အခ်ိဳ့မွာ ဖမ္းဆီးစဥ္ ရခဲ့ေသာ ဒဏ္ရာမ်ား မေပ်ာက္ခ်
ခ်ည္နွံေနသူမ်ားျဖစ္ဇာ။
အခ်ိဳ့ေျမပုိင္ရွင္မ်ားမွာ မမာမက်န္း ျဖစ္ေနခ် အိပ္ရာေပၚလဲေနသူမ်ား
ျဖစ္သည္။
ထိုသူမ်ားအား သူတုိ႔အေစခံမ်ားက ထမ္းစင္မ်ားေပၚတင္ခ်
သယ္ယူလာၾကသည္။
ယင္းတို႔အထဲတြင္ ကိုယ္ခန္သြမ်ိန္းမတစ္ေယာက္မွာ လမ္းၾကမ္းသည့္
ေနရာမ်ားကို ေရာက္တုိင္း အသံက်ယ္ေလာင္စြာျဖင့္ေအာ္ဟစ္
ညည္းညဴလ်က္ ရွိေလသည္။
အမွန္ေတာ့ အက်ဥ္းသားအားလံုးသည္ တပ္ခ်ိစဘ္သားမ်ားဇာ လက္တြင္းခ်ဳ
အရွက္သိကၡာကင္းမဲ့စြာျဖင့္ ျပဳသမွ် ုံးုေနၾကသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ေၾကာက္လန္႔တၾကား ျဖစ္ကာေသြးဆုတ္ေနၾကေသာ မဲက္ုံးွာမ်ားသည္
သူတို႔ဇာ ေရွ့ေရးအတြက္ မ်ားစြာ
ပူပန္ေနၾကျခင္းကိုေဖာ္ျပေနသည္။
သူတို႔အေနျဖင့္ သူတို႔အတြက္ ေရြးဖို႔ ေငြ
ေတာင္းခံသည့္အခါအေတာင္းခံရသူမ်ားက လံုး၀ မေပးဘဲ
ေနခဲ့သည္ဆိုေသာ္-ေဂ်ာက္ဇာ ေရွ့ဆက္သည့္အတြင္း ပိန္ဒိန္ဒါးပါးနွင့္ ကိအန္ဒီ
လူငယ္ေလးတစ္ဦးရွိသည္။
သူသည္ လမ္းေလွ်ာက္ရင္း နာက်ည္းခ်ိဳင့္ေကြးလ်က္ ရွိဇာ။
သူ႔အား လြန္ခဲ့ေသာ တစ္ပတ္ကမွကိုမင္တန္ သူလွ်ိဟု စြပ္စြဲကာ
ၿမိဳ့ငယ္ေလးတစ္ၿမိဳ့မွ ဖမ္းလာခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္။
ညစဥ္ဆုတုိင္းကျေကာင္ေလးသည္ သူ႔ခ်ဳ ဘာအျပစ္မွ မရွိပါဟု အေစာင့္မ်ားအား
ေျပာေလ့ရွိဇာ။
သူ႔စကားကိုသူ႔အေမက လာၿပီး အတည္ျပဳေပးုိင္ပါသည္ဟုလည္း
အာမခံသည္။
သူ႔အတြက္ ေတာင္းခံထားသည့္ ေငြကိုလည္း ေပးမည့္သူ

ရှိပံုမေပင့္။
စိတ္ပါဒ္အဆက်ီးအက်ယ္ ကေ်နေသာ ဤသူငယ္သည္ လြန္စြဲေသာ ုိးစ္ရက္က
လမ္ုိးေဘးရွိမတ္ေစာက္ေစာက္ ေခ်ာက္ကမ္ုိးပါးမွ ခုန္ဆင္းကာ
ထြက္ေျပးဖို႔ အားထုတ္သည္။
သုိေ့သာလည္ုိးသူသည္ ေခ်ာ္က်သျဖင့္ ေျခမ်က္စိတြင္ အဆစ္လြဲသြားခဲ့ဟန္
တူ၏။
ထုိေနရာတြင္ အဆမတန္ေရာင္ကုိင္းလာသျဖင့္ လမ္ုိးပင္ေကာင္စြာ
မေလွ်ာက္ုိးုိင္ေတာ့ေခ်။
သုိေ့သာလည္ုိး အားလံုးပင္ ခ်ိတ္ဆက္ေနၾကရသည္ျဖစ္ရာ သူ႔အားလည္ုိး
မည္သူကမွခ်မ္ုိးသာခြင့္ မေပးုိင္ၾကေပ။
တစ္ခါတစ္ရံ လက်သည့္အခါတြင္လည္ုိး အေစာင့္မ်ားသည္
သူ႔ဆီသို႔အေျပးအလႊားုိး ေရာက္လာၾကၿပီး သူ႔ဦးေခါင္ုိးုိင့္
ပခံုးမ်ားကို ုိင္ဖယ္ေသနတ္ဒဏ္မ်ားုိင့္ေဆာင့္ျခင္ုိး၊ ထုျခင္ုိးမ်ား
လုပ္တတ္ၾကေလသည္။
ယခုတစ္ခါမူ်ိဳးျဖင့္လည္ုိး ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္ဆီသို႔ အတက္ ကိအန္ဆီ
လူငယ္သည္ေဂ်ကာ့၏ေခ်ာ့ရႊံ့ဖြဖြထြက္လက်သြားသည္။
ထံုးစံအတုိင္ုိး အေစာင့္စစ္ဆားေပါက္စမ်ားသည္ကေ်နေသာ သူငယ္အား ဝုိင္ုိး၍
ထုပ္ၾက ုိက်ၾကသည္။
မည္သုိ့ထုိ ထုပ္ၾကေထာင္ုိးၾကေစကာမူဤတစ္ခကိမ္ေတာ့ျဖင့္ သူငယ္သည္
မထံုးုိင္ေတာ့ေခ်။
သူငယ္ ထမလာသည့္အတြက္အေစာင့္မ်ားသည္ ေနာက္တစ္ေက်ာ့ ျပန္လာၾကေလရာ
ေဂ်ကာ့က သူငယ္ုိးုိင့္အေစာင့္မ်ားၾကား၌ အတင္ုိး ဝင္ရပ္လုိက္ေလ၏။
“သူ႔မွာ အားမရွိေတာ့ဘူးဆိုတာ မင္ုိးတို႔ မျမင္ၾကဘူးလား”ဟု ေဂ်ကာ့က
သူငယ္အားကြယ္၍ ေထ်ာ္ၿပီး ေမးသည္။
“သူ႔ကို တစ္ခုခုန႔ သယ္ရင္လည္ုိး သယ္ပါးမွ၊
ဒါမွမဟုတ္လည္ုိးျမင္ုိးတစ္ေကာင္ေပၚတင္ေပးမွ ျဖစ္မွာ”အေစာင့္ထူးေ
လူငယ္စစ္ေယာက်ာ္ ေဂ်ကာ့အား သူ႔ပခံုးုိင့္ တုိက္၍ေတးတစ္ဖက္သို႔
ဖယ္လုိက္ၿပီး လဲက်ေနေသာ သူငယ္အား ထူပ်ိဳက္ျပန္သည္။
ထုိအခ်ိန္မွာပင္ဂူန္စစ္ဖြဲ့သည္ သူငယ္အနီးသို႔ ေရာက္လာသည္။
စစ္ဆားမ်ားုိင့္ အကဲဆုိးသမားမ်ားအားတြန္းထုိးဖယ္ရွားၿပီး သူငယ္အား
ဝုိ႔ၾကည့္သည္။
သူငယ္၏ ေဘးတည္သည္ နိမ့္ခ်ည္ျမင့္ခ်ည္ျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
သူသည္ အသံမထြက္ဘဲေငးၾကည့္လ်က္သာသည္။
ဟူနန္စစ္ဖြဲ့သည္ သူငယ္အား သူ႔ေျခေထာက္ုိင့္ခ်ီ ပက္လက္ကန္ေပးလုိက္သည္။
သူငယ္သည္ မ်က္စိမ်ားကိုပင္ မဖြင့္ုိင္ေသး။
သုိေ့သာလည္ုိး မ်က္ရည္မ်ားကေတာ့ပါးုိင့္စက္တြင္ စီးက်လာေနသည္။
“သူ႔ကို သတ္လိုက္ေတာ့”အေစာင့္ထူးမ်ားုိင့္ အျခားစစ္ဆားမ်ားသည္
ဟူနန္စစ္ဖြဲ့၏ ပတ္ပတ္လည္တြင္စုၿပံဳၿပီး လာရပ္ၾကသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သတ္ပယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ကို သတ္ခြင့္ေပးပါ။
ကၽြန္ေတာ္ သတ္ခင္ဗ်ာ ဗိုလ္ႀကီး”တစ္ေယာက္တစ္ေပါက္ သတ္ခြင့္
ေတာင္ုိးေနၾကသည္မွာ ဆူညံလ်က္ရွိ၏။
ဟူနန္စစ္ဖြဲ့သည္ စိတ္ရွည္ေတာ့ပံုျဖင့္ လွည့္ၾကည့္ုိက္ပီး ကိအန္ဆီ
လူငယ္ုိးုိင့္သက္ဆုိင္ရာခန႔ခ်ိသည့္ လူသစ္စစ္ဆားေပါက္စဆီသို႔

လည္ပ်ံဳးထြံးသည္။
စစ္ဆားေပါက္စသည္ဟုဲးအိမ္ခ သူ႔ဓါးကို ထုတ္ကာ စစ္ခ်ိဳလ္ေခ်ာသို႔ တုိးလာသည္။
စစ္ခ်ိဳလ္ကသည္ ေပါက္ျဖားတစ္လက္ ကိုင္ထားေသာ စစ္ဆားအား
ထပ္ခါလည္ပ်ံဳးထိုးသည္။
ထိုစစ္ဆားသည္ကလည္း ေခ်ာသို႔ တက္လာသည္။
အက်ဥ္းသား လူငယ္သည္ပါလက္ ရွိေသာလည္း သိပ္ၿပီး လႈပ္ရွားျခင္းကား
မျပဳံးုင္ေတာ့ေခ်။
သူသည္ ဓါးကိုင္ဆားခုိင္းသည့္အတုိင္း ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ကာ ဦးေခါင္းကို
ငံု႔၍ ဇက္ကို စင္းေပးထားေလသည္။
အက်ဥ္းသားလူငယ္၏ ဦးေခါင္းသည္ စဆားေပါက္စ၏
ပထမဆံုးဓါးခ်က္ျဖင့္ျပတ္ထြက္သြားသည္။
ထို႔နာက္ စက္ခန္႔ပုိင္းအတြင္းမွာပင္ လူငယ္၏ အေလာင္းသည္
အမ်ားဏ္ျမင္ကြင္းထမွ ကြယ္ေပ်ာက္ကာ ေျမႀကီးေအာက္
ေရာက္သြားေလ၏။

၁၃၁၃ ေဂဠဟ်ကာ့သည္ ေကာက္ပ်ိဳးဖ်ာ ခင္းထားသည့္ သစ္သား
ၾကမ္းျပင္ေပၚ၌ အုတ္ခဲမ်ားကိုေခါင္းအံုး၍ လဲေလ်ာင္းလ်က္ရွိသည္။
သူ၏အခန္းနွင့္ ဆက္ေနေသာ တစ္ခန္းမွတ္တိုက္ခန္းသားမ်ား၏
အသံမ်ိဳးစံုကို သူ၏နားမ်ားမွ မၾကားနုိင္ေအာင္ ဆက္စားလ်က္ရွိ၏။
သို၏သာလည္း ညည္းညဴသံမ်ားနွင့္ ငိုသံယုိသံမ်ားကိုကား
ၾကားေနရ၏။
ဤၾကားထဲမွပင္ဆူပူဆဲဆိုမ္းေမာင္းေနေသာ အေစာင့္စစ္သားမ်ား၏
အသံမ်ားကိုပါ ၾကားေနရ၏။
ထိုခဏမွာပင္စစ္သားနွစ္ေယာက္သည္ ေျမပုိင္ရွင္ တစ္ေယာက္အား ေနွစ္ဖက္ျပန္၍
ဆြဲထုတ္လာၾကသည္။
စစ္သားမ်ား၏ လက္ထြင့္ ခါးတစ္ေခ်ာင္းစီ ကိုယ္စီကုိင္လ်က္။
သူတို၏သည္ ရင္ဘတ္မ်ားထူထပ္လြန္းလွသည့္ ျခဴဝင္းထဲသို၏
ထြက္သြားၾကေလသည္။
စစ္သားမ်ားသည္ ေနာက္တစ္ဖန္၊ နွစ္ခ်ိန္ခန္၏အၾကာတြင္
ျပန္ေရာက္လာၾကသည္။
ေျမရွင္အဘိုးသားမွာ ေစာေစာက ကိအန္ဆိန္ယား လူငယ္သုိ
ကံၾကမၼာမီးနွင့္ ေတြ၏သြားၿပီဟုေဂဠဟ်ကာ့ နားလည္ခ်လိုက္သည္။
ပါအိုရွန္ၿမိဳ့မွ ထြက္လာကတည္းက ေယာက်္ားနွင့္ မိန္းမတစ္ခါဇင္ခန္၏
အသက္သြားရသည္ကို ေဂဠဟ်ကာ့ ျမင္ခဲ့ရၿပီးၿပီ။
အသက္ငယ္ရြန္းလွေသာ ကေလးသူငယ္သာသာ စစ္သားမ်ားသည္
အသက္အျဖတ္တင္ၾကဲလက္ရဲ နုပ်ိဳင္လြန္းလွ၏။
သူ၏ရွဲ့ေမွ်ာ္ကုိ ကိအန္ဆိလူငယ္အား သိတ္ျဖတ္ခဲ့သည့္စစ္သားေပါက္ဘား ျပန္၍
ျမင္ေယာင္မိသည္။
သူတို၏တစ္ေတြ့အား လူသတ္သည့္ အလုပ္ကို ၾကက္ေလးေတြ သတ္သေလာက္သာ
သေဘာထားတတ္သားေအာင္ လူႀကီးမ်ားကသင္ေပးထားၾကသည္
မဟုတ္ပါလား။
အေသအခ်ာျပန္၍ ဆန္းစစ္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ သူသည္ပင္လွ်င္
သူ၏ရွဲ့ေမွ်ာ္ကုိလူေတြသတ္ေနသည္ကို ဥေပကၡာျပဳနုိင္လာသလုိလို
ျဖစ္လ်က္သည္ကို ထင္ဖ၏။
ထိုအေတြးဝင္လာသည့္အခါ ခ်က္ခ်ိတ္နွင့္အတူ သူ၏ကိုယ္သူ မနွစ္ၿမိဳ့သေဘာ စိတ္ပ်က္လာ
ဝင္လာသည္။
သူသည္ လဲေနရာမွ ထ,ထုိင္ကာ ဒူးေထာက္လုိက္သည္။
ေစာေစာက ေခၚသြားၿပီးသတ္ခဲ့လုိက္သည့္ ေျမရွင္းနွင့္ ကိအန္ဆိမွ
လူငယ္အတြက္ ေကာင္းရာသုဂတိဘံုသို၏လားပါေစၾကာင္း
ဆုေတာင္းေပးရန္ တာရုလုိက္ျခင္း ျဖစ္ေပသည္။
ေဂဠဟ်ကာအဖို၏တာ့ စိတ္ပက်ာရွာ ရသည့္ေန၏ဟု ဆိုရမည္။
ဤေန၏တြင္ ခ်ိတက္ပ်ဴသည္ျမဴခ်ိပ်ဳကတည္းက ရပ္သြားသည္။
အက်ဥ္းသား အားလံုးကို
ေျမယြဲဇာေကာင္းေသာလယ္ေျမမ်ားထက္၌ မိသားစု
တစ္ခ်ိန္းပါးခန္၏သာ ရွိေသာ ၿမိဳ့ငယ္ေလးထဲ၌ ေျမပုိင္ရွင္တစ္ဦး၏အိမ္၌
ေနရာခ်ေပးသည္ကို ေတြ၏ရ၏။
ေျမပုိင္ရွင္၏ အမဲ့မွ အခန္း ဒါဇင္ကို ဖြင့္ေပးၿပီး တခ်ိန္
အခန္းမ်ားကိုအေစာင့္စစ္သားမ်ားက ယူ၍ အခ်ိန္ကို အက်ဥ္းသားမ်ားအား
တည္တာ အိပ္ပါ၏ ေနရာအျဖစ္သတ္မွတ္ေပးသည္။

တစ္ဦးတည္းေသာ ႏုိင္ငံျခားသားျဖစ္သည့္ ေဂ်ာ့ကိုမူ
တစ္ေယာက္တည္းသီးျခားခြဲ၍ ခ်ီးမြမ္းသည္။
လက္ျပန္ဆက္မ်ားကို ေျဖေဖးလွုပ္သည့္အခါ ေဂ်ာ့သည္
ၾကမ္းျပင္ေပၚ၌ ခဏမွ်လွဲလွိုက္သည္။
ေကာက္႐ိုးမ်ား ခင္းထားသည့္ သစ္သားျပားႏွင့္ အုတ္တဲ
ေခါင္းအံုးမ်ားအားသူ႔အတြက္ စည္းစိမ္ခ်မ္းသာံုး အိပ္ရာေပတည့္ပါး။
ဘယ္လိုပဲျဖစ္ျဖစ္ လြန္ခဲ့ေသာ ညမ်ားကခုတို့ကြၽန္ေတာ္ေအးခ်မ္းသာသည့္အတြက္
အေႏြးဓါတ္၏ အရသာကို ယေန႔ည အတုိးခ်ခ်ိဳစားရေပေတာ့မည္။
ဖြင့္ထားသည့္ဝံခါး၏ အျပင္ဘက္တြင္ အေစာင့္ဘဝန္ထမ္းသူမွာ
ကအန္ဆလုင္ဟ္အားသတ္ျဖတ္ခံသည့္ လွုင္ဟ္စားျဖစ္၏။
စစ္ဆားသည္ သူ႔ ဂုိင္ဖယ္ႏွင့္ ခါးအိတ္ကို ေဘးနား၌ခ်ကာ ခံုတန္းေပၚ၌
ထုိင္ေနသည္။
သူသည္ ေဂ်ကာ့အား မၾကာခဏလွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ ဆိုးညစ္ယုတ္မာမည့္ အရိပ္လကၡဏာမ်ား
အထင္သားေပၚလ်က္ရွိသည္။
စစ္ဆားသည္ ၿခံဝင္းအတြင္း၌ မီးဖိုေတြ အမ်ားႀကီးဖိုကာ
ဝက္သားႏွင့္ဘဲမ်ားကင္ေနၾကသည္ကို မ်ားစြာ စိတ္ဝင္စားလ်က္ ရွိ၏။
ဝက္မ်ားႏွင့္ ဘဲမ်ားမွာ အနီးရွိ ယာၿခံတစ္ခုခ်မွလုယူလာျခင္းျဖစ္၍
ဝက္မ်ားႏွင့္ ဘဲမ်ားကို ထိုေနရာမွာပင္ သတ္ကာ ထုိေနရာမွာပင္
ဖ်က္၍ထိုေနရာမွာပင္ မီးကင္ေနၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
သူ႔အခန္းႏွင့္ဆက္ကပ္ အခန္း၌ အက်ဥ္းသားမ်ားအား အေစာင့္မ်ားက
‘ဂ်ဴးဂ်ီးရာဇဝတ္ေကာင္မ်ား’ဟု ေခၚ,ေခၚေနသံကို ေဂ်ာ့
ၾကားေနရသည္။
ဤအစုတြင္ပါမည့္အမ်ားအတြက္ သူလိုလုပ္သည္ဟု စြပ္စြဲခံထားရသူမ်ား ပါဝင္သည္။
ဒုတိယအစုမွာ ‘လူတန္းစား ရန္သူမ်ား’ ဟု အမည္ေပးထားသည္။
ယင္း အစုတြင္ေျမပုဂ္ဓိုလ္မ်ား၊ လူခ်မ္းသာမ်ားႏွင့္ မင္းစိုးရာဇာ
မင္းမႈထမ္းမ်ား ပါဝင္သည္။
ယင္းတို႔ကိုၿခံဝင္းတစ္ခုကို သီးသန္႔အခန္းမ်ားထဲ၌ ထားသည္။
အစိုးရတပ္မ်ားမွ အရာရွိမ်ားႏွင့္သာမန္စစ္သားမ်ားကိုမူ အားလံုးႏွင့္ မေရာဘဲ
သီးျခား အခန္းတစ္ခန္း၌ ခြဲထားသည္။
ထိုေန႔ ညေနခင္းက ေဂ်ကာ့တစ္ေယာက္ သူ႔အခန္းသို႔
ေရာက္လာသည့္အခါသူ႔ေဘးတစ္ဖက္ရွိ အခန္းထဲသို႔ ပြင့္ေနသည့္ အေပါက္ဝ
လွမ္းျမင္ေနရ၏။
အခန္းထဲ၌ အရပ္သားအက်ဥ္းသားမ်ားသည္ တစ္ေယာက္ေပၚ တစ္ေယာက္
ထပ္ျမတတ္ က်ပ္က်ပ္သပ္သပ္ေနေနၾကရသည္ကို ေတြ႔ေနရသည္။
သူတို႔လက္မ်ားအား လက္ျပန္ဆက္မ်ား တုပ္ထားသည္။
အားလံုးမွာ ေဘးေစာင့္းလွဲသူက လွဲေနၾကၿပီး တခ်ိဳ႕က
ထုိင္ေနၾကသည္။
အားလံုးကို စကားေမ်ာရ၊ မလႈပ္ရွားရဟု တင္းက်ပ္စြာ
အမိန္႔ေပးထားသည္။
အကယ္၍ထိုအမိန္႔ကို ေဖာက္ဖ်ကါက ရက္စက္စြာ အဂိုက္အန္ကုန္ၾကရ၏။
ေနာက္ပုိင္းတြင္ ေဂ်ကာ့သည္အေစာင့္မ်ား၏ ဆဲသံဆုိသံမ်ားႏွင့္
ဂိုက္ႏုိက္သံမ်ားကို ၾကားရသည္။
သူတို႔ေပးထားသည့္အမိန္႔မ်ားကို ေဖာက္ဖ်က္ျခင္းေၾကာင့္ ျဖစ္၏။

တစ်ခုကိုမြင်မှု အညွှန်းအမှတ်အသားများကို ဝေနရာမှာပင်စွန့်ပစ်နေချခင်းအတြက်
အကဉ်းသားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ
ပြန်လည်ခံဝေပြာဆိုနေသဖြင့်အားလုံး အဝိုက်အဝန်းက ခံဖက်ချခင်း
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။
ထိုအခန်းထဲ၌ အကဉ်းသား ငါးဦးခန့်ရှိ၍ နေရာတစ်ခုနေရာ ရောက်၍
ရပ်သည့်အခါတိုင်း အရေအတွက်သည် တိုးလိုက်လျှော့က ရှိသည်။
ရပ်သည့် ညဆိုလျှင် နောက်ထပ်မှီးလာသည့် လူများ ရောက်လာတတ်သည်။
တစ်ခါတလေကောတော့လည်း တပ်တပ်ပျဉ်းခဲ့သည့် နေရာမှ လူတခဲ့သည်
တပ်မှာ ပေတင်းခံထားသည့် ငြင်ကို ချင်းတစ်ခုထည့်ကာ
အောတေကာပြန်လှိုက်လှဲပြီး ပေတင်းသည့်ငြင်ကို ပေးချ
သူတို့လူကိုပြန်ရှေးသြားတတ်ကသည်။
တစ် ခါတစ်ခါတြင် ငြင်ပြန်ပြီး လာရေးသည့်အခါ လာရေးသူများနှင့်
စစ်ဆေးသည့်အခါ ပြန်ပြီးအခံ ဖြစ်တတ်ကဏ်။
ထိုအခါ သူတို့ ပြောဆိုနေကသည့် စကားအားလုံးကို
ငေါက်ဟကားရသည်။
အရေးမပါသော သာမန်အကဉ်းသားတစ်ယောက်တြက် ရေးယူရသည့်
ငြင်မှာတဂုတ်ဒင်္ဂါးငြင် သုံးဆယ်ဖြစ်၍ ပြမပုံငွေတစ်ယောက်
လုတ်ပြောက်ဖို့အတွက်လိုအပ်သည့် ငြင်မှာ အနည်းဆုံး
တဂုတ်ဒင်္ဂါးငြင်သုံးထောင် ဖြစ်လေသည်။
အကဉ်းသားများအား ထားသည့် အခန်းများ အပြင်ဘက် စားပြဲဆီမှ
ငြင်ဖြောက်ရေတြဿဲ့များသည့် ငေါက်ထိသို့ ရောက်လာတတ်ဏ်။
ထိုအခါ ငေါက်သည့် စိတ်တိုစားနားခြင့်ပေးတတ်သည်။
ဖောက်ရှင်းလာသည့်အခါ သူသည့် နောက်ငြဲကွဲနေသောခန့်ဓာကိုယ်အား
ဒယ်ဦးသြားကာ ပြင့်ပြင်နေသော တံခါးမွေနှိ အပြင်ဘက်ရှိ
ငြင်ရေနေသာစားပြဲဆီသို့ လွှမ်းမျှော်ကည့်နေတတ်လေသည်။
သူ့ကိုယ်သူ လက်ထောက်ကာရှားသူ့ဆရာကိုဟု အမည်ထပ်ခေါ်သော
ကြန်ပြမ်းနှစ်အရပ်ရှိတစ်ဦးသည် ငြင်မှာကို လက်ခံ၍ ငေတြက်ပြီး ယူသည်။
သူသည် အရပ်ပြင့်ပြင့် ပိန်ခဲ့ခဲ့ကင်ပြန်းစ လူမီးစု တစ်ယောက်ပြစ်၍
တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ငေတြ ငေဖြးငေဖြးလှုပ်နေသည်။
သူ့မ်က်လုံးအစုံသည် မာကောထက်သန်းလွှဲခဲသည်။
လွှဲ့ငေသာ ရက္ခနည်းငယ်ခန့်က ထိုသူသည် ငေါက်ထိ ငေါက်လာပြီး
သူ့ကိုယ်သူတရားသူ့ဆရာ ယန္တ မိတ်ဆက်သည်။
ဗဟုဆိုဗိယက် အေပြုစုက် နယ်ငေမြေဒသဏ်တရားဥပေဒစနစ်ရ
ဗဟိတပ်ခွဲစတ်ပုဏ် ဆရာဟုကပ်ပန့်ငေအာက်ခွဲ ရှိငေနသော နယ်ငေမြသည်
သူဏ်အုပ်ခွဲပြန့်ငေအာက်ခွဲ ရှိငေနသည်ဟု သူက ဝင့်ကြားစြာ ထုတ်ငေဖာ်
ငေပြာဟုကြားသြားသည်။
ယန္တသည် ဖိလစ်ပိတ်ဏ် အမန့်စစ်ငေဆးမန့်နှင့် ဖိလစ်ပိတ်အား
ပြစ်ဒဏ်ခတ်မှန့်မ်ားအေဟုကာင်းကိုလုံးဝ မမေ့ပြာငေခ်။
ငေါက်ကာကေတာ့ ဤအမန့်မီးအတြက် တာဝန်ခံ ဖိလစ်ပိတ်ဏ်
အမန့်ကဲ့သို့ငေသာဖြစ်ပွားမှု ငေပငေ့ပါက်ပေါ်ခါမွဲ ယန္တား ငေပးခဲ့ချင်း ဖြစ်ရမည်ဟု
တြက်သည်။
ထိုစဉ် ယန္တသည်ဟုအား ငေခွဲတည့်တည့် ရပ်၍ စူးစူးရဲရဲ ဟုကည့်ငေနသည်။
ထို့နောက် ပခမ်းငေပျောက်ငေသော ငေလသံဖြင့် "ခင်ဗျား ရန်ကုန်ငြိုက်
ပို့လိုက်တဲ့စာနဲ့ ပတ်သက်ပို့ ဘာဖြစ်နှာမွှ မရေးဘူး"ဟု ငေပြာသည်။

ေဂ်ေက်ာ့က အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳ အဖြဲ႔အေနျဖင့္
ျပန္ေပးဆြဲခံရသူမ်ားအတြက္ေငြေပးေလ့ ထံုးစံမရွိဟု ေျပာသည္။
ထိုအခါ ယန္သည္ ၇း၇ခ်ိန္ခြင္ခြင္ျဖစ္ကာ ေဒါသႀကီးလာသည္။
ေဂ်ေက်ာ့အား ဆက္ဆီးဆံုးေအာင္ ေျပာခြင့္ေပးတဲ့ 'ျပန္ေပး ေရြးခ'ဟု
မေျပာရ။
'ဒဏ္ေငြ'ဟုေျပာရမည္ဟု ဆိုသည္။
"တည္ျဖစ္ေသာ ဆိုဗီယက္ တရားဥပေဒက မက်ဴးလြန္ဟုသတ္မွတ္ထားသည့္
ရာဇဝတ္မႈမ်ားကို က်ဴးလြန္၍ ဒဏ္ေငြ ခ်မွတ္ျခင္းသာ ျဖစ္သည္"ဟု
သူကေျပာသည္။
စကားအဆံုးတြင္ သူသည္ ေျခေထာက္မ်ားကို ခပ္ေဆာင့္ေဆာင့္
နင္းကာ အခန္းထဲမွထြက္သြားေလ၏။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔ဝင့္ ေတြ႔ဖူးခဲ့ၿပီး ျဖစ္သည့္ လက္ေထာက္တရားသူႀကီး
ယန္အားလွမ္းၾကည့္ေနမိသည္။
ျပန္ေပးေငြေပးရန္ လာေနသူမ်ားသည္ တရားသူႀကီး၏ စားပြဲေရွ႕၌
တန္းစီ၍ရပ္ေနၾကသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔အတြက္ တပ္မီတို႔ ေတာင္းခံထားသည့္ေငြကို
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္သာသနာျပဳအဖြဲ႔က ေပးလိမ့္မည္ဟု ေမွ်ာ္လင့္ေနမိ၏။
တစ္ခါက သူ သိဖူးခဲ့သည့္အျဖစ္အပ်က္သည္ သူ႔ေခါင္းထဲ ဝင္လာသည္။
သူတို႔၏ ၫႊန္ၾကားေရးမွဴးခ်ဳပ္ မက္သူးဘာလ္သည္
သာသနာျပဳတစ္ဦးအား ျပန္ေပးဆြဲသြားၿပီး ေငြေတာင္းခံလာပါက
ေငြေပးၿပီး ျပန္ေရြးသည့္ ေပၚလစီကို လက္ခံသူ ျဖစ္သည္။
ထို ေပၚလစီကို လက္မခံဘဲ ေငြမေပးရဟု တရားေသဆုတ္ကိုင္ထားသည္ကို သူ
မႏွစ္သက္။
တကယ္ေတာ့ မက္သူးဘာလိုသည္ ျပန္ေပးဆြဲထားသူက ေတာင္းခံသည့္
ေငြကိုေပးၿမဲမတ္တ႔ိလူအား ျပန္ေရြးသင့္သည္ဟု ယူဆသူ ျဖစ္ေလသည္။
သူသည္ မက္သူးဘာလို့အေၾကာင္း ေတြးေနရင္းမွပင္
ျပန္ေပးေငြမ်ားကို ကိုင္ၿပီးေနာင့္ေနသူမ်ားအား
ၾကည့္ေနသည္။
ထို ဂူလိအုပ္စုထဲတြင္ သူ႔ ထမင္းခ်က္ လိအန္အားေတြ႔လိုေတြ႔တား မ်က္စိ
ရွာမိသည္။
ေတြ႔မ်ား ေတြ႔လိုက္မည္ဆိုပါက မည္ကဲ့သို့ေသာ ေနရာမ်ိဳးမဆို
အေတြးပင္ ဝင္ေနမိသည္။
ဂ်ာဒီတုကြဲကို ဦးေဆာင္ေနသော တပ္ဖီစတ္တယ္သည္ လမ္း တစ္ေလွ်ာက္ရွိ
ၿမိဳ့မ်ားရွိၿမိဳ့ပ်ိဳးတံတုိင္းမ်ား အခုိင္အမာ ကာရံထားသည္ကို ေတြ႔တုိင္း
တအံ့တသြဲ ျဖစ္ေနၾကသည္။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ထိုၿမိဳ့မ်ားသို့ ေရာက္သြားသည့္ အခါတုိင္း
ခံတက္လာ၍ မည္သို့အထိပင္ပန္းေနေစကာမူ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ ဝါဒျဖန္႔ခ်ိေရး
အပ္ခ်ုပ္မ်ားသည္ ေတာ္လွန္ေရးေတြးေခၚသူမ်ားကို
ၿမိဳ့တြင္းေနရာအႏွံ႔အျပားရွိ လုိက္ပုတ္သည္။
ၿမိဳ့တြင္းရွိ လူခ်မ္းသာအမ်ားကိုမူ အတင္းဝင္ေရာက္ၿပီး အစားအစာ၊
ေငြႏွင့္ အျခားအသံုးအေဆာင္ ကုန္စာဥစၥာမ်ား လုယူၾကသည္။
ဆုိးသြမ္းသည္ဟု နာမည္ၾကီးေသာေျမပုိင္ရွင္မ်ားကိုမူ ခ်က္ခ်င္း ဖမ္းဆီးၿပီး
သတ္ျဖတ္သည္။
ထိုေျမပုိင္ရွင္၏ ေျမမ်ားကို လက္ရွိစုိက္ပ်ိဳးလုပ္ကိုင္ေနၾကေသာ

လယ္သမားမ်ားအား ခ်က္ခ်င္းပင္ ေဝငွ ေပးပစ္သည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လုံး သူတို႔ မသကၤာသည့္ လူမ်ားအား ဖမ္းဆီးသည္။
ျပန္ေပးေငြသုံ႔မဟုတ္ ဒဏ္ေၾကးေငြ သတ္မွတ္ၿပီး ေတာင္းသည္။
မေပးလွ်င္ လႊတ္ေပး။
အခ်ိဳ႕အားသတ္ျဖတ္ခံရသည္။
လူခ်မ္းသာတို႔၏ အိမ္မ်ားမွ ၾကက္၊ ဘဲ၊ ဝက္ စသည္မ်ားကို
အတင္းသိမ္း၍သတ္ျဖတ္ စားေသာက္ၾကသည္။
ခ်ီတက္လာ လမ္းတစ္ေလွ်ာက္တြင္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ရက္စက္ၾကမ္းၾကား
မေရမတြက္ႏုိင္ေအာင္ မ်ားျပားလွေပ၏။
ထိုညက မၾကာခဏ ေရာက္ေရာက္လာေသာ အက်ဥ္းသား
မ်က္ႏွာသစ္မ်ားအားေဂ်ကာ့ ေတြ႔ျမင္ေနခဲ့ရ၏။
ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ အႏိုပ္စက္ အညႇဥ္းပန္းကို ခံေနခဲ့ရသည့္
လူမ်ားထဲမွေငြေပး၍ လြတ္ေျမာက္လာၾကရာေသာ အမ်ိဳးသားႏွင့္
အမ်ိဳးသမီးမ်ားအားလည္း သူေတြ႔ျမင္ခဲ့ရ၏။
ဤအရာအားလံုးကို ၾကည့္ကာ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းႏွင့္
ေသာကမ်ားျခင္း၏ဒဏ္မ်ားကို ေဂ်ကာ့ ခံစားခဲ့ရ၏။
ဤၾကားထဲမွပင္ သူ႔စိတ္အာ႐ံုသည္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ဩဇာန္းခ်က္ႏွင့္
အခ်ာန္မ်ား၏ ပမာဏကို ပထမဆံုးအႀကိမ္ ရိပ္စားမိသလိုလို ရွိလာခဲ့ရေလ၏။

၁၄၁၄ “ထထုိင္ၿပီး စား ႏုိင္ငံျခားသား သူလွ်ိဳေကာင္”ေဂ်ာက္ကသည္
ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ခပ္ေငါက္ေငါက္
ေျပာလုိက္သည့္ေလသံေၾကာင့္လန္႔ႏုိးလာသည္။
အမွန္ေတာ့သူသည္ အိပ္ေမာက်ေနျခင္း မဟုတ္။
အိပ္ရိပ္စက္ႏုိးတစ္ဝက္ျဖစ္ကာ ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္ေနျခင္းသာ ျဖစ္၏။
သူ မ်က္ရိုး ဖြင့္ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ သူ႔ဦးေခါင္းေတာ့ကြင္
ဆန္ျပတ္တစ္ခန္းကန္ႏွင့္ ေဂၚဖရိုက္ျပီတ္ တစ္ခလံု
ခ်ထားသည္ကုိေတြ႔ရသည္။
ေဂ်ာက္ကသည္ နာက်င္ကုိက္ခဲလ်က္ရွိေသာ ခႏၶာကုိယ္အား
တတ္အားသေရြ႕တာစူကာလွ်ံေနရာမွ ထထုိင္သည္။
သူ႔အား ငံု႔ၾကည့္ေနသည့္ အေစာင့္၏ မ်က္ႏွာမွာ ဆုိးလွေခ်သည္။
အေၾကာင္းမဲ့သက္သာ သူ႔အား ရန္လုိေနသည့္ မ်က္ႏွာထားကုိ
ျမင္ေနရ၏။
သူသည္ဆန္ျပဳတ္ပန္းကန္ေခ်ာ့၍ မ်က္လံုးမ်ားကို စံုမွိတ္ကာ ဘုရားသခင္အား
ေက်းဇူးစကား ဆိုသည္။
“ခင္ဗ်ား ဘာေတြ ေျပာေနတာလဲ၊ ႏုိင္ငံျခားသား သူလွ်ိဳေကာင္”
အေစာင့္သည္ထုိစကားေျပာကာ ေဂ်ာက္၏ ေဘးတစ္ဖက္အား
ေျခေထာက္ျဖင့္ ေဆာင့္ကန္လုိက္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ တစ္ဖက္သို႔ လဲက်သြားေစရန္ သူ႔ကိုယ္ကုိ အားတင္းၿပီး
ထိန္းထားသည္။
“ဒီည စားရမယ့္ အစားအစာအတြက္ ဘုရားသခင္ကို ေက်းဇူးတင္စကား
ေျပာေနတာ”ဟုေဂ်ာက္ကအေစာင့္ကုိယ္၏ မ်က္ႏွာကို
ေစ့ေစ့ၾကည့္၍ ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား အခုလို ျဖစ္ေနတာကိုမွ မကယ္ႏုိင္တာ၊ ခင္ဗ်ားရဲ့ ဘုရားသခင္က
ဘုရားသခင္အစစ္ဟုတ္ရဲ့လား” အေစာင့္က သူ႔စကားသူ သေဘာက်စြာ
ရယ္သည္။
ထုိ႔နာက္ဆန္ျပဳတ္ပန္းကန္အား ေျခေထာက္ႏွင့္ လွမ္းကန္သည္။
ဆန္ျပဳတ္မ်ား ဖိတ္ကြဲက်သည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔ရင္ဆုိင္ရွိ လိႈင္းထေနသည့္ ေဒါသကို အတင္း ခ်ဳပ္ႏွိမ္ကာ
ၿငိမ္သြားေစရန္ ၾကိဳးပမ္းေနသည္။
ကံအစြန္ဆံုး လုပ္ရပ္၏ ဦးေခါင္းအား ျဖတ္ခဲ့သည့္ ဂုဏ္ပုလဲကသည္
သူ႔စိတ္ဓာတ္ကို ခြန္အားျပန္ျဖည့္ေပးသည္။
သူသည္ မ်က္လံုးမ်ားကို စံုမွိတ္ကာ ထင္ဟပ္လာေနေသာ ဂုပ္လဲကအားစိတ္ဓာတ္ထဲမွ
ဖြတ္အတင္း ေမာင္းထုတ္သည္။
သူသည္ ဘုရားသခင္၏ စကားအေပၚ အာဝဇၨီျပဳသည္။
“ေယဟုသခင္သည္သူ့သားအားလံုးအေပၚ ေမတၱာထားသည္။
လူသားအားလံုးအတြက္ အသက္ကို စြန္႔ခဲ့သည္”ဟုစိတ္ထဲ၌ စကားေျပာလ်က္
ရွိ၏။
“ဘုရားသခင္ဟာ အခု ငါ့နားမွာ ရပ္ေနတဲ့လူကိုလည္းေမတၱာထားတာပဲ၊
ဒါေၾကာင့္ငါ့ကုိ ငါကုိယ္တုိင္လည္း သူ႔အေပၚ ေမတၱာထားႏုိင္ေအာင္
ကူးစားရမယ့္”အေစာင့္စည္းအေပၚ၌ ထားမိေနေသာ မုန္းတီးစိတ္ႏွင့္
ေဒါသစိတ္သည္ အနည္းငယ္ေလ်ာ့သြားသလုိ ရွိသည္။
သူသည္ စည္းလုံးယုယ္၏ ေလွာင္သလို ေျပာင္သလို လုပ္ေနေသာမ်က္ႏွာကို
ေမာ့ၾကည့္သည္။

“ေနာင္တစ္ခုေန႔က်ရင္ လူသားအားလံုးဟာ သူတို႔ ျပဳထားခဲ့တဲ့
မေကာင္းမႈေတြအတြက္ဘုရားသခင္ထံမွာ ခြင့္လႊတ္ဖို႔
ေတာင္းခံၾကရလိမ့္မယ္”ဟု ေဂ်ကြက္က ေျပာသည္။
“စားမွာသာ စား၊ စကား မမ်ားနဲ႔”အေစာင့္ခ်ဳပ္သည္ အစားအေသာက္မ်ား
ထည့္ထားသည့္ ျခင္းေတာင္းကိုသူ႔ေျခေထာက္ျဖင့္ လွမ္းကန္ၿပီး
ေဂ်ကြက္ဆဲ ပို႔သည္။
အဆမတန္ ဆာေလာင္လွ်က္ရွိေသာေဂ်ကြက္သည္ အစားအေပၚ အာ႐ံုမထား၊
ဥေပကၡာျပဳၿမဲတုိင္း ျပဳထားသည္။
“မင္းအေၾကာင္းကို ငါ နားလည္ေအာင္ မင္းပဲ ကူညီႏိုင္ၿပီထင္တယ္”ဟု
ေဂ်ကြက္ကေလအေကာင္းေျဖင့္ ေမးသည္။
“မင္း ဘာျပဳလို႔ တပ္ခ်ီစစ္ဆင္တဲ့ ဝင္ေတာလဲ”“ငတ္ေနတာကိုး ဗ်”လူငယ္က
သူ႔စကားအဆံုးတြင္ အလြန္ စိတ္ဆာသည့္ဟန္ျဖင့္ တံေတြးတစ္ခ်က္
ထြီးခနဲေထြးသည္။
မည္းေနေသာ မ်က္ႏွာထက္ရွ မ်က္လံုးမ်ားသည္
ဝင့္ဝင္းေတာက္ေနၾကသည္။
“ကိုယ္အေဖက စပါးခိုက္ႏိုင္တဲ့ လယ္ ဆယ္ ေမာပဲ ရွိတယ္”ဟု
ဆက္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ေျမရွင္က လယ္ေထာက္ခနဲ႔ အခြန္ကို ႏွစ္သံုးဆယ္
ႀကိဳယူထားတယ္။
ႏွစ္စဥ္ လယ္သိမ္းခ်ိန္ေရာက္တဲ့အခါ ေျမရွင္က ထြက္သမွ် သီးႏွံအားလံုးကို
သိမ္းသြားေရာ၊ ကိုပို႔ မိသားစုလက္ထဲမွာ စားစရာေတာင္ မက်န္ဘူး။
ကိုပုံ ညေလးဆိုရင္ ဆယ္ႏွစ္သားပဲ ရွိေသးတယ္။
သူ႔ၿခံထဲက ကၽြဲေကာသီး နည္းနည္းခူးမိတာနဲ႔ သူခုိးဆိုၿပီး
ေခါင္းျဖတ္ သတ္ပစ္တယ္။
ကိုပ္အေမက ကိုပ္အစ္ကိုတြကိုသူ႔မယားငယ္လုပ္ဖို႔ ေရာင္းစားရတယ္။
ကိုပ္ရဲ့ ဝမ္းကြဲညီအစ္ကိုေတြကိုလည္း သူ႔သီးႏွံေတြကိုသယ္တဲ့အခါမွာ
လည္းေတြကို ဆြဲခုိင္းတယ္။
လားေတြကို လံုးဝ မသံုးေတာ့ဘူး။
ေနာက္ဆံုးမွာကိုအ္ေဖဟာ ရွက္လြန္းလို႔ သူ႔ကိုယ္သူ
သတ္ေသသြားတယ္”လူငယ္စကား၏ ဘဝဇာတ္ေၾကာင္း ၾကားရသည့္အခါ
ေဂ်ကြက္သည္ စိတ္ထိခိုက္ျပန္၏။
“မင္း ခံစားခ်က္ရတဲ့ ဆင္းရဲဒုကၡေတြက ႀကီးမားလွပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ အဲဒါေၾကာင့္ မင္းကလူေတြကို သတ္ခြင့္ရွိ၊ လုပ္ခြင့္
ရွိတယ္ဆိုတာက်ေတာ့ မွန္လွမလား”“တပ္ခ်ီစစ္ဆင္တဲ့မွာ စစ္သားတုိင္းဟာ အသလို
ခံစားခ်က္ရတဲ့ လူေတြခ်ည္းပဲ။
တ႐ုတ္စစ္ႏိုင္ငံလံုး အဒါမ်ိဳးေတြနဲ႔ ႀကံဳခဲ့ရတဲ့ လူေတြခ်ည္းပဲ။
အခုဆိုရင္ ကိုပ္တို႔ကဖိႏွိပ္ခံပ်ိဳခဲ့တဲ့ လူမ်ိဳးမွ်ကို သတ္တယ္”“မင္း မေရာက္ဖူးတဲ့
ၿမိဳ့ေတြနဲ႔ ရြာေတြထဲ ေရာက္သြားတဲ့အခါ ဖိႏွိပ္ခံခဲ့ရတဲ့လူဘယ္သူဆိုတာ မင္း
ဘယ္လို ဆံုးျဖတ္သလဲ”“တကယ္လို႔ လူတစ္ေယာက္ဟာ သူ႔ေျမသူ သူကုယ္တုိင္
ထြန္ယူ၊ ယက္တယ္ဆိုရင္ေတာ့ဘဝဟာ လံုၿခံဳတယ္။
ကိုပ္တို႔ လက္နက္ေခတ္နဲၾကတာက သူတို႔ေျမေတြကို
သူတို႔အက်ိဳးရွိဖို႔အတြက္ တျခားလူေတြကို ခုိင္းေစာင္းေနၾကတဲ့
လူေတြပဲ။
သူတစ္ပါးရဲ့ ေခၽြး ေျမက်မႈေပၚအေျခခံၿပီး ခ်မ္းသာလာတဲ့

ေကာင္ေတြဆီက ပစၥည္းမွန္သမွ် က်ပ္တို႔ လုတယ္။
ၿပီးေတာ့ဖုံးပိတ္ခ်ယ္ေနသူေတြအတြက္ သူလို လုပ္ေပးေနတဲ့
လူေတြကိုလည္း က်ပ္တို႔လက္ခံေခတာဲ့”ေျပာဆိုေနရင္းမွပင္
အေစာင့္စ္ဆားသည္ ေဂ်ာ့ဖ်ရက္ျပဳတ္ေလံုးအား
စိတ္ဆိုးမာန္ဆိုးျဖင့္ဆာေကၚလြတ္ေပးသည္။
ဇလံုသည္ ေမွာက္သြားသည္။
စဆားသည္ အခန္းထဲမွထြက္သြားၿပီး အျပင္ဘက္ကို သူ႔နရာ၌ ျပန္ထုိင္သည္။
ေဂ်ာ့သည္ ၾကမ္းေပၚ၌ တင္ပဲေခြထုိင္ကာ ဆန္ျပဳတ္ကို ယူ၍
ေသာက္သည္။
ေဂ်ာ့ဖ်ရက္ အစိမ္းမ်ားကိုလည္း ယူ၍ ဝါးေနသည္။
တပ္ဖ်ားဖမ္းလာကတည္းက ေဂ်ာ့သည္ဒဏ္ရာတက္ေနေသာ ဆန္ခ်ားကိုသာ
စားလာခဲ့ရ၏။
ထိုဆန္ခ်ားမွာ ကိုမင္းဘိမ္းသိုေလွာင္ထားခဲ့ေသာ ဆန္ခ်ားျဖစ္၍ တပ္ခ်ီတပ္ဖ်ားက
လုယူလာခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
တစ္ခါတြင္ ဒုကၠေဌးတစ္ေကာင္အား သတ္ခဲ့ရာ ထို တစ္ခါမွသာလွ်င္
အမဲသားကင္ကိုစားခဲ့ရဖူးေလသည္။
တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ားမွာမူ ဆန္ျပဳတ္ခတစ္ပါး အျခား ဘာကိုမွ မစားၾကရေခ်။
ဆန္ျပဳတ္ကိုပင္လွ်င္ လံုလံုေလာက္ေလာက္ ဝဝလင္လင္ စားေသာက္ၾကရသည္
မဟုတ္ေပ။
ထို႔ၾကောင့္လည္း တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ တစ္ေန႔ထက္ တစ္ေန႔
ပို၍ ပိန္ခ်ိဳးကာ၍ေလွ်ာ့ေတာ့ လာေနၾကျခင္းေပတည္း။
ဒုဝဝိတ္ဘလထဲ ဝင္ေတာ့မည္ျဖစ္၍ ရာသီဥတုသည္
ျဖည္းျဖည္းခ်င္းတိုး၍ေအးလာေနသည္။
အခန္းတခါးမွာ တစ္သလံုး ဖြင့္ထားသည္ျဖစ္ရာ ေဂ်ာ့သည္
အျပင္ဝင္လာေနသည္ကို အေအးဒဏ္ကို မခံႏုိင္ျဖစ္လာသည္။
ထို႔ၾကောင့္လည္း သူသည္ေစာင္ကိုသြားယူ၍ စခံုေကာ သူ႔နရာသို႔
ျပန္လာသည္။
သူ ျပန္၍ မထုိင္ႏုိင္ခင္တဝက္ အျပင္ဝလာေနေသာ ေျခသံမ်ားကို
ၾကားရေလ၏။
“တရားသူႀကီး ယန္က ႏွင့္ပိုင္ငံျခား အက်ဥ္းသားကို အခ်ိန္ခ်င္း
ေတြ႔ခ်င္ၾကတဲ့”ေအာ္၍ ေျပာလုိက္ေသာ အသံကို
ၾကားလုိက္ၿပီးေနာက္ သူ႔အေစာင့္ႏွင့္ တရားသူႀကီးယန္၏
အမႈထမ္းတစ္ေယာက္သည္ အခန္းတံခါးဝ၌ လာ၍ရပ္ေနသည္ကို
ျမင္လုိက္ရ၏။
အေစာင့္ဆားသည္ ေဂ်ာ့၏ လက္ေမာင္းတစ္ဖက္ကို ေဆာင့္ဆြဲကာ
ေ၍ေသ႔ကြန္းပို႔လိုက္သည္။
မိန္မိန္စံုး ထြန္းထားသည့္ ေလွကားမွ တက္လာ အခန္းတခန္း
တြင္းသို႔ဝင္ေရာက္သည္။
ကင္တန္ခ်ဳစ အမ်ိဳးသားအရာရွိသည္ သစ္သားစားပြဲ တလံုး၌ ထုိင္ေနသည္။
ေဂ်ာ့ဝင္သြားသည့္အခါ အခန္းထဲမွ အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္သည္ တခါးကို
ပိတ္လိုက္ၾကၿပီး ေဂ်ာ့ေနာက္မွ ဝင္ရပ္လုိက္ၾကသည္။
အေစာင့္တစ္ေယာက္၏ လက္ထဲတြင္ သံုးလက္မေလးလက္မခန္႔ရွိ
ဆက္မစ္ခ်ာင္း ကုိင္ထားသည္။
အေစာင့္က သူ႔အား ၾကည့္ေနပံုမွာၿခိမ္ေျခာက္သည့္ အရိပ္အေငြ႔မ်ား

ပါေနသည္။
လက္ေထာက္ တရားသူႀကီး ယန္ဇ၏ မ်က္ႏွာမွာလည္း ေဒါသရိပ္
ထင္ဟပ္ေနသည္။
အေစာင့္ေစ်းက ေဂ်ာ့အား ေနာက္ေနၿ၍ စားပြဲေရွ႕ေရာက္ေအာင္
တြန္းပို႔လိုက္သည္။
တရားသူႀကီးသည္ ေဂ်ာ့၏ မ်က္ႏွာအား စူးစူးဝါးဝါး
ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ားရဲ့ သာသနာျပဳအဖြဲ႔ ဌာနခ်ဳပ္က ခင္ဗ်ားကို လႊတ္ေပးဖို႔ အတြက္
က်ပ္တုိ႔တင္းထားတဲ့ ဒဏ္ေၾကးေငြကို ေပးႏုိင္ဘူးလို႔
ျငင္းလုိက္တယ္”ဟု တရားသူႀကီးကသူ႔ကုလားထုိင္ ထရပ္ကာ
ေအာ္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ အဒီ လို႔ဝွတ္က ၁ႏွစ္ၾကာခ်က္ေတြအားလံုးကို က်ဳပ္တို႔ကို
အသိေပးဘဲ ဖံုးထားျခင္းအားျဖင့္ ျပစ္မႈ အသစ္ေတြကို
က်ဴးလြန္ခဲ့ျပန္ၿပီ”“ကၽြန္ေတာ့္ ဓာတဲမွာ အသိလို ဖံုးကြယ္ၿပီး ေရးစရာ
မလုိပါဘူး”ဟု ေဂ်ာ့ကျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားတို႔ကို ကၽြန္ေတာ္ အလင္တုန္းက ေျပာျပဖို႔ ႀကိဳးစားခဲ့ဖူးတဲ့
အတုိင္းပါပဲ။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳအဖြဲ႔ဟာ တ႐ုတ္စာႏုိင္ငံလံုး
ေနရာအႏွံ႔အျပားမွာ ရွိေနတဲ့ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာေသာ လူေတြရဲ့
လူမႈတုိးတက္ေရးအတြက္သာ တာဝန္ထမ္းပါ။
တစ္ဦးတည္းအတြက္ ေတာင္းခံတဲ့ ျပန္ေပးေငြေတြကိုသာ
ေပးေနရရင္ လူမ်ားစုအတြက္ကအႏၱရာယ္ဆိုးဖို႔ပဲ ရွိေနပါတယ္”လက္ေထာက္
တရားသူႀကီးသည္ ေဂ်ာ့ကို မ်က္ႏွာကို အလြန္ထူထဲသည့္မ်က္ႏွာထား ျဖင့္
စူးစူးရဲရဲ ၾကည့္ေနၿပီး စားပြဲကို လက္သီးႏွင့္ တအား ထုလိုက္သည္။
ထုေနာက္သူသည္ စားပြဲေပၚမွ စာရြက္စာရြက္ကို ေကာက္ယူလုိက္သည္။
“ေငြပို႔ၿပီး ဒဏ္ေၾကးေငြေပးမယ့္အစား ခင္ဗ်ားတို႔ သာသနာျပဳအဖြဲ႔
အႀကီးအကဲ ဘာလိုဟာ ခင္ဗ်ေတးၿမိဳ့ကိုခရီးထြက္သြားတယ္။
သူက ခင္ဗ်ားရဲ့ ေနရာမွာ သူ႔ကို အက်ဥ္းသားအျဖစ္ အစားထုိးခြင့္
ျပဳပါလို႔က်ပ္တို႔ကို ေျပာေနတယ္”တရားသူႀကီးသည္ သူ႔လက္ထဲမွ
စာရြက္ကို စားပြဲေပၚသို႔ဒါသတၱကီးျဖင့္ ေဆာင့္ခ်လိုက္သည္။
“အဒီေငြဟာ တပ္ခ်စ္တပ္တြက္ ဘာ အသံုးက်သလဲ သိလား” ဟု ေျပာသည္။
“က်ဳပ္တို႔မွာ ေဆးဝါး၊ ေရဒီယုိ၊ ေသနတ္ စတဲ့ ပစၥည္းေတြ လိုတယ္။
ေသခါနီးက်ခါမွစိတ္ကူးေတြယဥ္ၿပီး သူရဲေကာင္းတစ္ေယာက္ ျဖစ္ခ်င္ေနတဲ့
လူတစ္ေယာက္ဟာ က်ဳပ္တို႔အတြက္ဘာမွ အသံုးမဝင္ဘူး”ၾကားလိုက္ရေသာ
သတင္းအတြက္ အႀကီးအကဲယ့္အံ့အားသင့္သြားေသာ
ေဂ်ာ့၏မ်က္ႏွာမ်ားသည္ ျပဴးက်ယ္လာသည္။
“မစၥတာ ဘာလိုကို ကၽြန္ေတာ့္ေနရာ အစားထုိးဖို႔ဆိုတဲ့ကိစၥဟာ
ဘယ္လိုအေျခအေနမ်ိဳးမွာပဲ ျဖစ္ျဖစ္ ကၽြန္ေတာ္ လက္မခံႏုိင္ပါဘူး။
ဒီမွာ ရွိေနတဲ့အေျခအေနေတြကို သူ႔ကိုနားမေရးက ခံႏုိင္မယ္
မဟုတ္ပါဘူး”“ခင္ဗ်ားေျပာတာ သိပ္ဆာေပါ့ဗ်ာ”ဟု ယန္က မလိုတမာသံျဖင့္
ေျပာကာ ေဂ်ာ့ေနာက္ဘက္ခံခ်ိဳးဝင္ခ် ရပ္ေနၾကေသာ
အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္ဘား လက္ျပ၍ ေခၚလိုက္သည္။
“သူ႔အက်ီၤကို ခၽြတ္ပစ္ၾကစမ္း”ဆက္ဖြဲ့ေျပာေသာ အေစာင့္သည္
ေဂ်ာ့၏ ဝတ္လံုအက်ီၤရွည္ကိုကို ဆြဲခၽြတ္ပစ္လိုက္သည္။

ထို၇်နာက္ ၌ဘက်ိုးကို ဆုတ္ယူဖဲပစ္သည္။
ေဂ်ာက္ကသည္ ခါးအထိက္ယိုယ္ုးလ်ုးျဖစ္သြားသည္။
သူတို၇်သည္ ေဂ်ာက္ကဇ၏ လက္ုးဝွစ္ဖက္အား ဆက်ိုးဝွင့္ခ်ည္ကာအေပၚဘက္
ထိုပ္ကန္းခ်ဳ ခ်ည္ုိ်ည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ နယ္ခ်ဲ့သူလို့ တစ္ေယာက္ပဲ၊ ေသစားေသသင့္တဲ့ လူပဲ။
ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ားကိုက်ိပ္ပါ မသတ္ေသးဘူး။
စဖိတိသွ်ေတြက ေဟာင္ေကာင္ဟာ တ၇ိတ္ဆင္းရဲသားေတြကို အျပစ္ဒဏ္ရတယ္လို
က်ိပ္ပါ့ကလည္း ခတ္ခလမ့္မယ္”ကြန္ျမဴနစ္အာရ၌သည္ အျခား အေဖာင့္ဖ်ားအား
ေနာက္ပါ့ ဆုတ္ေနဖ်ကရန္လက္ျပစပးေသာ္ ဆက်ိမ္ကုိင္ အေဖာင့္ဘက္ဆည့္၍
“ကဲ ၇ိတ္ေတာ့”ဟု ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္ကသည္ ေလထဲတြင္ ေျမာက္ဆက်ြားသည့္ ဆက်ိမ္ဆံကို
ဖ်ကားလိုက္ျပစပးေသာ္သ၇်ာ္ေပၚသို့ ကဲလာသည့္ ဆက်ိမ္ခဏ္ကို
ခံစားလိုက္ရ၏။
က်ဲလာေနသည့္ ဂိုက်ဲက်ဲဘားသည္ဖျဖည္းျဖည္းနဲဝွင့္ ျပင္းထန္လာသည္။
တစ္ခ်က္ပီး တစ္ခ်က္ က်ဲလာေနသမွ်သည္ သူ၇်အသားကိုထိုးခြဲေနသည္ဟုပင္
ထင္ရ၏။
မည္သို၇်ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေဂ်ာက္ကေတာ့ သူ၇်အေပၚ က်ေရာက္လာသည့္အျပစ္ဒဏ္ကို
ေအာ္လ်ား ဟစ္ဟား မျပီဘဲ ၿငိမ္ဆိတ္စြာပင္ ခံယူသည္။
ဝွစ္ခ်ိန္စ့ သံုးမိနစ္ခန္ခန္ အဖ်ကာတြင္ လက္ေထာက္ဆရားသူ၀ကီးသည္
လက္ဆဖက္ကုိေျမ့ာက္၍ ဟန္ခ်ဳသည္။
ဆက်ိမ္ထမ်ားသည္ သူ၇်ဆက်ိမ္ကို ေတးသို့ ခ်ကာ အ၇ိုက္ ရပို့လိုက္သည္။
“က်ိပ္ပါ့ ေတာင္းတဲ့ ဒဏ္ေငြကို အျမန္ဆံုးေပးၿပီမယ္ဆိုတဲ့
အာမခံခ်က္ေပးရင္ အျပစ္ဒဏ္ေပးတာကို ရပ္ဆုိးေပးမယ္”ဟု ေျပာသည္။
“သာသနာျပဳ ဌာန၀ီဗ်ာ ရွိေနဖ်ကတဲ့ မိတ္ေဆြေတြကိုပဲ
ကၽြန္ေတာ္အမိန္ျပဳရမွာ”ဟုေဂ်ာက္ကက ျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား ေတာင္းတဲ့ အာမခံခ်က္ကို ကၽြန္ေတာ္ မေပးနုိင္ပါဘူး”“ဒါဆိုရင္
ခင္ဗ်ားကို ေန့၇်တုိင္း အျပစ္ဒဏ္ ေပးရလိမ့္မယ္”
တရားသူ၀ကီးသည္ေဂ်ာက္ဘအား လက္ဒ့ီးထုိးျပသည္။
“ဒီတစ္ခါ သူ၇်မ်က္နွာ ၇ိုက္”အေဖာင့္သည္ ေဂ်ာက္ဘ၏ ေခ်ာတည့္တည့္၌
လာရပ္ကာ ေဂ်ာက္ဘ၏ မ်က္နွာအား ၇ိုက္သည္။
၇ိုက္လုိက္တုိင္း ၇ိုက်ဲက္အရိန္ျဖင့္ ဇေဂ်ာက္ဘ၏ ဦးေခါင္းသည္
ေနာက္သို့လန္လြဲသည္။
သို၇်ေသာ္လည္း သူ၇်ထိမွ ညည္းသံနဲဝွင့္ ေအာ္သံမ်ား ထြက္မလာ။
“တျခား လူတစ္ေယာက္က ခင္ဗ်ားကို ၇ိုက္ခင္ ခင္ဗ်ားက မခုခံရဘူးလို့
ခင္ဗ်ားတို့ဘာသာက ေဟာထားတယ္လို့ က်ိပ္ ဖ်ကားဖူးတယ္”ဟု
လက္ဆေထာက္ဆရားသူ၀ကီးက ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား သင္ေပးေနတဲ့ အတုိင္းဆိုလွ်င္ ခင္ဗ်ားရဲ့မ်က္နွာကို ၇ိုက္တဲ့အခါ
က်ိန္ ပါးတစ္ဖက္ကို၇ိုက္တဲ့ လူဘက္ ထိုးေပးရမယ္လို့ ေယ၇ုးသခ်ိင္က
ေဟာထားတယ္ဟ်ိ။
အဲဒါ အမွန္ပဲလား”“ဟုတ္တယ္။
အဲဒါ အမွန္ပဲ”ဟု ေဂ်ာက္ဘက ေျဖသည္။
“ဒီလိုဆုိရင္ ခင္ဗ်ားရဲ့ပါးတစ္ဖက္ကို လွည့္ေပးေလ”ေဂ်ာက္ဘက
ကၽြန္ျမဴနစ္အာရ၏ မ်က္နွာကို စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ထို၇်နာက္သ၇်ာ္ပါးတစ္ဖက္အား အေဖာင့္ဘက္သို့ လွည့္ေပးသည္။

“ထပ်ဝိုက်ကြော”ဟု တရားသူႀကီးက ေအာ်၍ အမိန္႔ေပးသည္။
အေစာင့္က ခ်က္ခ်င္းပင္ဆက္မိ၍ တစ္အားကုန္ လႊတ္ၿပီး ေဂ်ာက္ မိက္ႏွာကို
ဝိုက္သည္။
ဝိုက္ခ်ိက္က ျပင္းလြန္းသျဖင့္ေဂ်ာက္၏ ဦးေခါင္းသည္ ေနာက္သို႔
လန္သြားသည္။
“မင္း ဝိုက္တာ သိပ္ျပင္းဘူး”ဟု လက္ေထာက္တရားသူႀကီးက ေျပာကာ
ထုိင္ေနရာမွထလာၿပီး အေစာင့္ လက္ထဲမွ ႀကိမ္ကို ဆြဲယူသည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္၏ မိက္ႏွာအား သူ႔လက္ထဲမွ ႀကိမ္ျဖင့္ ေျခာက္ခ်က္တိတိ
တအားလႊဲ၍ လႊဲ၍ ဝိုက္သည္။
ေဂ်ာက္၏ ဦးေခါင္းသည္ ေနာက္သို႔ လန္ လန္သြားသည္။
အသံကေတာ့ တစ္ခ်က္ထြက္မလာ။
ကြန္ျမဴနစ္တရာရွိသည္ လက္ထဲမွ ႀကိမ္ကို အေစာင့္လက္ထဲသို႔
ျပန္၍ထုိးထည့္ေပးၿပီး သူ႔ စားပြဲဆီ ျပန္သြားသည္။
စားပြဲေပၚမွ စာရြက္စြတ္ တစ္ရြက္ေဖာင္တင္ နစ္ေဆာင္း ေကာက္ယူကာ
ေဂ်ာက္ထံ ျပန္လာသည္။
“ေနာက္ၿပီးေတာ့ ခင္ဗ်ေတးမွာ ေရာက္ေနတဲ့ ခင္ဗ်ားရဲ႕
ဂၢန္ဟာေရးမွဴးခ်ဳပ္ဆီတစ္ေစာင့ ေရးရမယ္။
ေဟာင္ေကာင္က ဆင္ဒီးရဲသားေတြကို ခင္ဗ်ားရဲ႕လူမ်ိဳး နယ္ခ်ဲ့ေတြကိုင္ပ္စက္သလိုမ်ိဳး
အုိင္စက္ခ်ဳံေနရၿပီလို႔ ေရး။
ဒဏ္ေၾကးမရမခ်င္း ေန႔စဥ္ အဲသလို အျပစ္ေပးခံရလိမ့္မယ္ဆိုတာပါ
ထည့္ေရး”လက္ေထာက္တရားသူႀကီးက အေစာင့္အား သူ႔ဦးေခါင္းကို
ဆတ္၍ ေဂ်ာက္ထံအားျပသည္။
အေစာင့္သည္ ေဂ်ာက္ေနာက္ကြင့္ ဝင္ရပ္က ႀကိမ္ႏွင့္ ထပ္ဝိုက္ျပန္သည္။
သူ ပခံုးတစ္ဖက္ေပၚ ကေရာက္လာသည့္ ပထမဆံုး ဝုိက္ခ်က္ေၾကာင့္
ျပင္းထန္ေသာ နာက်င္မႈ ေဝဒနာကိုခံစားရသည္။
ထို႔နာက္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ကလာေနသည့္ ဝုိက္ခ်က္မ်ား
အားလံုးသည္ေဝဝါးသြားသည္။
သူ႔ပခံုးမွသည္ တင္ပါးအထိ အသားမ်ားတြင္ ေသြးရဲရဲ သံရဲရဲ...။

၁၅၁၅ ျမဴမ်ားဆုိင္းေနသည့္ ႏုိဝင္ဘာလ၏ ညတစ္ည၊တြင္ ျဖစ္သည္။
မန္ခ်က္စတာၿမိဳ့၏ေမာ့ဆိုက္ဘက္ရွိ အေရာ့ဘ္အဆင္း မြဲေျခာက္ေျခာက္ႏွင့္
ခပ္ေမွာင္ေမွာင္ ခပ္ကပ္ကပ္ရြာရိြခဲ့ေကာင္း အတြင္းသို၏
ဘုရားဝတ္ျပဳမည့္ သူမ်ား ဝင္ေရာက္သြားလ်က္ရိွ၏။
အတြင္း၌ထြန္းညွိထားသည့္ မီးေရာင္ေအာက္တြင္
ထုိင္ေနၾကသည့္ ေယာက်္ား၊ မိန္းမမ်ား၏အေရအတြက္သည္
နည္းလွသည္မဟုတ္။
အခ်ိန္သည္ ေခါင္းဆိုးကာ ႏွာေစးလ်က္ရိွသျဖင့္လက္ကုိင္ဝါမ်ားျဖင့္
ပါးစပ္ကို ပိတ္ဆို့က ပိတ္၍ ႏွာေခါင္းကို အုပ္ဆို့က အုပ္ထားၾကသည္။
ေနာက္ဝင္လာသည့္ လူသစ္မ်ားသည္ ေရွ့ဆုံးခံု၌ ေဘးခ်င္းယွဥ္၍
ထုိင္ေနၾကေသာေယာက်္ားႀကီးတစ္ေယာက္ႏွင့္
မိန္းမႀကီးတစ္ေယာက္တို့အား ကဂၢာ
မကင္းသည့္မ်က္ႏွာထားမ်ားျဖင့္ လွမ္း လွမ္း ၾကည့္တတ္ၾကသည္။
ဘုရားရိွခုိးေက်ာင္းထဲသို၏ ဝင္လာသမွ်လူအားလုံးသည္ ထိုးစုိ့ဦးေအပင့္၌သာ
အမ်ားဆုံး အာ႐ုံစူးစိုက္ခ်က္ရိွၾက၏။
ရင္းႏွီးေသာ မိတ္ေဆြတစ္ဦးတေလ ေရာက္လာသည့္အခါတြင္မူ
သူတို့အနီးထိ သြား၍ စကားစျမည္ တီးတိုးေျပာျခင္း၊ေခါင္းညိတ္
ေခါင္းခါျခင္း စသည္မ်ား ျပဳလုပ္တတ္ၾကသည္ကို ျမင္ၾကရ၏။
“ဒီည အားလုံး စုေဝးေရာက္ရိွလာၾကျခင္းဟာ ထူးျခားတဲ့
အေျခအေနတစ္ခုေၾကာင့္ပါ”ဟု ပီနယ္ပါး မ်က္ခင္းဝွန္ ခရစ္ယာန္
ဘုန္းေတာ္ၾကီးက လူအားလုံး ခံုတန္းမ်ားတြင္ထုိင္ခ်ၾကသည့္အခါ
စင္ေပၚတက္သြားၿပီး ေျပာသည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့လုငယ္ေလး တစ္ေယာက္ဟာအင္မတန္
ဂုဏ္ၿဂုဏ္ၿၾကမ္းတမ္းတဲ့ တဂုတ္ႏုိင္ငံတြင္း တစ္ေနရာမွာ
ျပန္ေပး အဆြဲ ခံခ့ဲရပါတယ္။
အခု ကၽြန္ေတာ္တို့ဆီ ေရာက္လာတဲ့ ေနာက္ဆုံး သတင္းကေတာ့
သူ၇နီးဟာဖမ္းဆီးသြားသူေတြ သတ္ခ်ိန္ပါ ေသသြားရွာပါၿပီ။
သူနဲ သူသမီး ႏုိ၀ါစိုးကေလးကေတာ့တဂုတ္ႏုိင္ငံရဲ့
ဂုဏ္ၿဂုဏ္ၿၾကမ္းတမ္းတဲ့ ေတာ္ဆက်ိဳးမ်က္ခ်ည္းထမွာ
ေပ်ာက္ဆုံးေနပါတယ္”ေဂ်ကာ့၏ မိခင္သည္ ႏွဴတ္ခမ္းကို ကိုက္ကာ မ်က္ရုံးမ်ားကို
မိတ္ထားသည္။
သူေရာသူ့ခင္ပြန္းပါ ႏွစ္ဦးစလုံး ဆံပင္ေတြ
ေဖြးေဖြးျဖဴေနၾကေလၿပီ။
အသက္အရြယ္ ႀကီးလာ၍ျဖစ္ေပၚလာရေသာ အေရးအေၾကာင္းမ်ားသည္
မ်က္ႏွာ ႏွစ္ခုစလုံးတြင္ အပိုအျပင္ အထင္အရွားျမင္ေနရ၏။
သူတို့ ဝတ္ထားသည့္ အဝတ္အထည္မ်ားကို ျမင္ဝံ့ျဖဴ့ သူတို့၏
ဘဝသည္အဂၤလန္ႏုိင္ငံ ေျမာက္ပုိင္း စက္မႈ ေဒသတြင္း၌
စီးပြားေရးအားျဖင့္ သိပ္မေကာင္းလွျခင္းကို ရိပ္စားနားလည္ႏုိင္ဖြယ္ရာ
ရိွေလသည္။
အမွန္ေတာ့လည္း သူတို့သည္ ပံုမွန္ ဘဝ ရပ္တည္ႏုိင္ေရးအတြက္
အျခားသူမ်ားနည္းတူမ်ားစြာ ဂုန္းကန္ လႈပ္ရွားေနရသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ဂုဏ္သည္ ပံုမွန္းသဏၭာန္အား ျဖင့္ယွဥ္ေက်းဖြယ္ရာျခင္းကို
စဖာ့ပ္ေပေနသာလည္း သူတို့၏ လကၡဏာ ပါးရွားမႈအတြက္
ေအာက္အားငယ္စိတ္ကား မရိွေပ။

သူတို့နှင့်အတူ ထိုင်နေၾကသည့် လူမ်ားနည်းတူပင် အလုပ်ကြတပင်တပန်း
လုပ်ပါမဲ့ အဆင်ေျပရသည့် ဘဝေပ်ခ်ဲ့ တန်ဖိုးထားကာ မာန်ဘာန
ရွဖွံ့ကေလသည်။
ေဂါက့ မိခင်ဇာ ေပါင်ေပင့်ကြင် သတင်းစာထဲမွ ည့်ပ္ယုထားသည့်
သတင်းျဖတ္ပါင်းတစ္ခုတ္ထြားသည်။
စင်ေပင့်မွ ဘုန်းေတာ်ကီး စကၠားေျပာေနခုိက်တြင် သူမ၏
မ်က်ံုးအစ်ုသည္ဆတင်းစ်ာ ျဖတ္ပါင်းေပင့် ံု့ၾကည့်ေနသည်။
ဤသတင်းစာ ျဖတ္ပါင်းအား သူ ဖတ္ခဲ့သည္ကာအ၍ကမွေပါင်းမ်ားလွစပီ။
ထိုတလဲလဲ ဖတ္ေနရသာ္လည္း အားရ ေက်နပ္သည္ဟု မ၌။
ထိုသတင်း၏ စကၠားလံုးမ်ားထဲတြင် ပုန်းကြယ္ေနေသာ ေမွ်ာ်လင့်ခ်က်ကို
ရွာေဖြေတြ့ရွိုးံုင်လွမ့မည္ဟုမ်ား ထင္ေနေလသလား။
ဖမ်းဆီးသြားေသာ သာသနာျပဳ၏ ဇနီးအေလာင်းအား
ေတြ့ၿပီးေမြးကင်းစ ကေလး ေဟာက်ဆံုးေနျခင်းေရးထားသည္ဟာ
‘ေနာက္ ဆံုးရ၌ေသာ သတ္ပင်း’ျဖစ္ခ်၏။
နယ္ေျမေဒသထုတ္ ‘ေဒလီးဒစၥပက်ခ်ဳ’ သတင်းစာမွ ျဖတ္ယူထားျခင်း
ျဖစ္သည္။
သတင်းအဆိုအရ ဖီလီစ်တီ ကဲလ္ဘာ၏ဦးေခါင်းမ၌ေတာ့သည့်
အေလာင်းအား ပါအိုရွန္ၿမိဳ့ အျပင်ခ်ဲ့ ေတြ့ရွိခဲ့ရေၾကာင်း
ေဖာ္ျပထားသည်။
လသမီး အရြယ္ငယ် ရွိေသးေသာ သမီးငယ္ႏွင့္ ဖီလီစ်တီ၏
ခင္ပြန်းတို့ကိုမ ေျခရာေကာက္ခ်ျပင္ရေသးဟု ဆိုသည်။
“လူငယ္ သာသနာျပဳသည့် တ၇တ္ံုးုံင်္ဂ၏ အတြင်းပုိင်းက်က်
တစ္ေနရာရာ၌ရွိလိမ့္မည္ဟု ယူဆရသည်”ဟု သတင်းစာက
ဆက္ေရးထားသည်။
‘သာသနာျပဳလူငယ္ဘာလြန္ခဲ့ေသာ သံုးႏွစ္ကမွ မန္က္စတာၿမိဳ့မွ
ထြက္ခြာသြားခဲ့ျခင်းျဖစ္၍ ယခုအခ်ိန္ထိ လူဆုိးမ်ားလက္ထဲ၌ ရွိေနလိမ့္မည္ဟု
ထင္ျမင္ရေၾကာင်း လူဆုိးမ်ားက ေတာင်းခံထားသည့်
ျပန္ေပးေငြမွာအဂၤလိပ္ေငြ ေပါင် ံုးစ္ေသာင်းံုးွင့် ညီမွ်လိမ့္မည္ဟု
ယူဆရေၾကာင်း၊ ထိုေတာင်းခံေငြကို ျမန္ျမန္ေပးံုးုိင်ပါက သာသနာျပဳ
လူငယ္ ေဂါက့အား သတ္လြတ္ခ်မ့္မည္ဟု ယူဆရေၾကာင်း’စသည္ျဖင့္လည္း
ဆက္၍ ေရးသားထားေလသည်။
ထို၂၂ပင္လည္း သတင်းစာက ‘တ၇တ္အစိုးရ၏ တာဝန္ခံသူမ်ားကမွ
လူငယ္သာသနာျပဳအား ဖမ်းဆီးသြားသူမ်ားသည် ခ်ိင်ေတးၿမိဳ့တည္ရွိရာ
ပတ္ဝန်းက်င် နယ္ေျမတြင်းဥ္ခ်က်ကွားေနေသာ လူဆုိးခါးျပမ်ား
ျဖစ္ပါ၏ရွိေၾကာင်း၊ ခ်ိင်ေတးၿမိဳ့မွာ လူငယ္ သာသနာျပဳတာဝန်ခ်ရာ
ေဒသျဖစ္ေၾကာင်း ေျပာၾကားခဲ့သည်’ဟု ဆက္လက္
ေရးသားထားသည်။
ေဂါက့မိခင် သတင်းစာ ျဖတ္ပါင်းအား ထပ္မံ၍
ဖတ္ရွုေနသည္ကိုသတိထားလိုက္မိေသာ သူ၏ခင္ပြန်း ဖရန္ခ်ဳ ကဲလ္ဘာသည် သူမ
လက္ထဲမွ သတင်းစာ ျဖတ္ပါင်းကိုအသာအယာ ဆြဲယူလိုက္သည်။
ကတ်ကယာ ေခါက္၍ သူ၏ အိတ္ကပ္ တစ္ခုထဲသို့ထုိးထည့္လိုက္၏။
ထို၎နာက္ သူ၏ဇနီး၏ လက္ကို အသာအယာ ဆုပ္ကိုင်ကာ
စင်ေပင့်မွဘုန်းေတာ်ကီးထံ အာ၇ံု ေရာက္ေအာင် အားထုတ္သည်။
“... ခင်ဗ်ားတို့၏ ကၽြန္ေတာ်တို့၏အေနနဲ့ ေဂါက့ ခံစားေနရတဲ့

ဒုကၡဆင္းရဲကို ေဝမွ်ခံစားဖို႔ဆိုတာ မျဖစ္ႏိုင္ပါဘူး။
သူဟာ မုဆိုးပါဒိုင္း ေထာင္ခ်ခံၿပီး ေဝးကြာတဲ့
ေနရာမွာေရာက္ေနပါတယ္”ဟု ဘုန္းႀကီးက ဆက္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနနဲ႔ဘုရားသခင္ကို အာဝဇၨနဲ
သူ႔ဆီကို ခြန္အားပို႔ေပးလို႔ ရႏိုင္ပါတယ္။
ဒီေန႔ဆုရခ်င္ တစ္ခုမာတလဲုးမွာ ရွိေနၾကတဲ့ အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္
သာသနာျပဳအဖြဲ႔ရဲ႕မိတ္ေဆြတြေတာ ေဂ်က္ကုနဲ႔ သူ႔သမီးငယ္ေလးရဲ႕
အသက္အရယ္ လံုၿခံဳေရးအတြက္ဆုေတာင္းပြဲေတြ လုပ္ၾကမွာပါ။
သူ႔အတြက္ ေတာင္းေနတဲ့ေငြကို ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဘက္က
ေပးႏုိင္တာမဟုတ္ပါဘူး။
အဲဒါေၾကာင့္မို႔ ေဂ်က္ကုကို သတ္မယ့္ အစီအစဥ္
မျဖစ္ေျမာက္ပါေစနဲ႔လို႔ကၽြန္ေတာ္တို႔
ဆုေတာင္းၾကရပါလိမ့္မယ္။
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲစရာ ေကာင္းတဲ့အျဖစ္မ်ိဳးနဲ႔ ရင္ဆုိင္ၿပီး
ေသဆံုးခဲ့ရတဲ့ ဖိလစၥတိုင္အတြက္ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုး ပူေဆြးေသာက
ေရာက္ရွိၾကရပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ သူ႔ရဲ႕စြန္႔လႊတ္မႈအတြက္ကိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တို႔က
ခီးက်ဴးဂုဏ္ျပဳၾကရပါလိမ့္မယ္”ဤသို့ဆုေတာင္းပြဲတြင္ ပါဝင္လာသည့္ လူ
အေရအတြက္သည္ သံုးရာ သို႔မဟုတ္သံုးေရာေက်ာ္နီး ရွိသည္။
ဘုန္းႀကီးသည္ ဤလူစုအား ဦးေဆာင္တာ
ေဂ်က္ကုတို႔အတြက္ဆုေတာင္းပြဲကို က်င္းပျခင္းျဖစ္၏။
ဆုေတာင္းပြဲ တက္လာသူမ်ားသည္ ဦးေခါင္းမ်ားကို
ငံု႔ခ်ဘုန္းေတာ္ႀကီးဏ၊ ဓမၼေဒတၱးမ်ားကို ၿငိမ္သိုက္စြာ နာယူၾကသည္။
အျပင္ဘက္ လမ္းေပၚမွလူမ်ားသည္ ထိုအသံမ်ားအား ၾကားၾကဏ၏။
ထိုအခါ စိတ္ဝင္စားျဖင့္ နားစြင့္ထပ္ကေလသည္။
ေနာက္ဆံုးျဖစ္ေသာ ဓမၼေတး ဆံုးသြားသည့္အခါ စင္ေပၚမွ
ဘုန္းႀကီးသည္ ေဂ်က္ကုဏ၊ဖခင္အား လက္ျပ၍ ေခၚသည္။
ေဂ်က္ကု၏ ဖခင္ႏွင့္ ကိုယ္ရံုးကိုယ္ထည္ တုတ္ခုိင္ခုိင္မာႀကီးသည္
စင္ျမင့္ေပၚ တက္လာၿပီး ပခံုးတုိးဝင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္သည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့ ဆယ့္သံုးႏွစ္က ဒီေနရာမွာ ေဂ်က္ကုဟာ
သူငယ္ေလးတစ္ေယာက္ပဲရွိပါေသးတယ္။
အဲဒီ အဝိန္ကတည္းက သူဟာ အာရုတုတ္ကို သြားၿပီး
ဘုရားသခင္အတြက္သာသနာျပဳလုပ္ငန္းလုပ္ဖို႔ သူ ပုိင္ဆုိင္သမွ် အားလံုးကို
စြန္႔လႊတ္ဖို႔ စဥ္းစားဆံုးျဖတ္ခဲ့တဲ့ သူငယ္ပါ”ဆြေစ့ ေလသံ ပါေနေသာ
ဆြေစ့အင္ဂ်င္နီယာ ဖရန္႔ဇ္ ကဲလ္နာဏ၊ အသံသည္ခိုက္သြားသည္။
ထို႔နာက္ အတန္ၾကာမွ သူ႔အသံသည္ ျပန္လည္လာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ဟာ ေဟာဒီ ခန္းမထဲကေနၿပီး တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို
သာသနာျပဳ သြားခ်င္တဲ့ျဖစ္ခဲ့ရတာပါ။
အခု ျဖစ္ေပၚေနတဲ့ ျပႆနာေၾကာင့္ ခင္ဗ်ားတို႔ အားလံုးက ေစတနာ
ေမတၱာအျပည့္နဲ႔ အခုလို ဆုေတာင္းေပးတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ္တို႔က
ေက်းဇူး သိပ္ဝင္ပါတယ္”ေရ့ဆံုး ထုိင္ခံုၫွိ ထုိင္ေနေသာ မိခင္ျဖစ္သူသည္
တိတ္ဆိတ္ ကတ္ျခ ငိုလက္ရိွေလၿပီ။
ေဂ်က္ကု၏ ဖခင္သည္ စင္ျမင့္ေပၚက ကပ်ာကယာ ဆင္းလာၿပီး သူ႔ဇနီး၏
ပခံုးကို ဖက္၍ေဖ်ာင္းဖ်လိုက္ရ၏။

ထို၎နောက် သူ၏ဇနီးအား ဆွဲကာ တံခါးဆီသို၏ သွားသည်။
ဤအခိုက်မှာပင် မတ္တရာအုပ်ေလးတစ်အုပ်ကြွေးသည့် လူငယ်တစ်ေယာက်သည်
သူတို၎နောက်မှ လိုက်လာသည်။
“မစဝတာ ကဲလွှာ ကပြေန်ေတာ့ ဒစဝပက်ခ် သတင်းစာတိုက်ကပါ။
ကပြေန်ေတာ့်ကို တစ်ခုေမးခြင့်ပြုပါဦး။
မစဝတာ ကဲလွှာအေနနဲ၏ သားအတြက် ဘယ်လို
ေမွးလွှ်ခဲ့ကုေတြမ်းထားခဲ့ပါသလဲ။
မစဝတာ ကဲလွှာရဲ့သားဟာ ေတားအုိရယ် မျဖစ်ခဲ့
ျပန်လည်လာနုိင်မယ့်အေျခအေန ရှိမယ်လို၎ကာ ထင်ပါသလား”ဖရန်၏ ကဲလွှာသည်
တံခါးဝအေရာက်တွင် ေနာက်သို၏ လှည့်ကည့်သည်။
သူ၏ဇနီးဏ၏လက်ေမာင်းကိုမူ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။
သူ၏မ်က်နှာကေတာ့ မေကာင်း၊ သိ၎သာလည်းသူ၏အျပဳအမူကေတာ့
ယဉ်ေကးသိမ်ေမြ၏သည်။
“ကပြေန်ေတာ်က ေဂဂ်ကိုလိုပါပဲ”ဟု ေျပာသည်။
“အခု ဒေန၏ဆုိေတာင်းပြီဟာ အလဟဿ ျဖစ်ခဲ့ပြီ၏ မထင်ပါဘူး။
ကပြေန်ေတာ်တို၏အားလုံးေစာင့်ကည့်ဖို၏ လိုပါလိမ့်မယ်”

ခဖြေပင့်းထနေ့အးျမေသာ ေလသည္ ပါအိုရွန္ၿမိဳ့၏ အထက္ဘက္
ေတာင္ဘံရံေပၚမွ ျဖတ္သန္းကာ ေဝ့ယမ္း တိုက္ခတ္လာကို၏။
မက္သူးဘာလို ကိုင္ေဆာင္လာေသာ ေဖြးေဖြးျဖဴျဖဴ့ဝင္းပန္းမ်ားသည္
ေလအေနာ့္တြင္ လႈပ္ရွား ခါယမ္းလ်က္ ရွိၾကသည္။
ဘာလို၏ဝတ္လုံအက်ၤီစမ်ားမွာလည္း ေလတိုးတိုင္း ခါယမ္းကာ
သူ၏ခႏၶာကိုယ္ကို ကပ္ေနတတ္ေလသည္။
ဘာလိုသည္ ေစ်းဆိုေပါစား အၾကမ္းထည္ ထင္းရွဴးသားေခါင္းအား
ထမ္းလာသည့္ကုလီေျခာက္ေယာက္၏ ေနာက္ကို လိုက္ပါလာျခင္းျဖစ္၏။
သူ၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ေႏွးေကြးေလးလံလွေသာ္လည္း သူ
ေတာင္ကုန္းေပၚ မတက္ခင္ မျဖစ္၍ တက္ပါတက္ရမည္ဟုေသာ ဆံုးျဖတ္ခ်က္ကို
အပိုင္အႏိုင္ ခ်ထားၿပီးျဖစ္ေၾကာင္း သူ၏မ်က္ႏွာကေဖာ္ျပလ်က္ရွိ၏။
သူ၏ဘးမွ လုိက္ပါလာသူကား ေလာရင့္ ဖရန္ကလင္ ျဖစ္သည္။
ဖရန္ကလင္သည္ဘာလို၏ လက္ေမာင္းအား ကိုင္၍ ထိန္းေပးလာလ်က္ရွိ၏။
အထူးသျဖင့္ လမ္းၾကမ္းေပၚေလွ်ာက္ရသည့္အခါတုိင္း ဖရန္ကလင္သည္
သတိအလြန္ထားၿပီး ထိန္းေပးလ်က္ရွိသည္။
သူတုိ၏ဦးေခါင္းမ်ားဏ္ အထက္ မုိးေကာင္းကင္ျပင္ တိမ္မ်ားသည္ တစ္ခဏ
ျပန္၍ဆက္ကာ ေလယူရာေနာက္သို၏ လြင့္ေမ်ာလုိက္ပါလ်က္ ရွိၾကေလ၏။
ၿမိဳ့၏ တစ္ဖက္ရွိ ေတာင္တန္းထိပ္မွာေပၚတြင္ ဝင္းလက္
ေတာက္ေသာေနေရာင္ျခည္တို့သည္ ကဆင္းလ်က္ရွိသည္။
ေစာေစာက ရွိေနေသာ ညိဳမိန္းမိန္းအေရာင္မ်ားသည္ လြင့္ေပ်ာက္ကာ
အျပာေရာင္ႏွင့္ အညိဳေရာင္မ်ား တုိးဝင္လာလ်က္ရွိ၏။
ဖလိစိတီအား အဆံုးစီရင္ခဲ့ေသာ ေျမကြက္လပ္သည္ ေတာခ်ဳိင့္ေသာ
အကြက္ျဖစ္၏။
ကုလမ်ားသည္ သူတို့၏ထမ္းလာေသာ ေခါင္းကို တူးထားသည့္
တြင္းေဘးခ်၍ ခဲ၍ အဖံုးကိုဖြင့္လုိက္ၾကသည္။
ဘာလိုသည္ ေခါင္းထဲခ်ၿ အေပါစား ခ်ည္နီမ်ားျဖင့္ ထုပ္ထားေသာ
ဖလိစိတီ၏အေလာင္းေပၚသို့ လက္ထမ္ဖဲ ျဖဴလြလြ ႏွင္းပန္းမ်ား
ျဖန္းခ်လိုက္သည္။
“ကၽြႏု္ပ္သည္ ျပန္လည္ရွင္သန္လာသည့္ ဘဝသစ္ တစ္ခုျဖစ္သည္ဟု
ဘုရားသခင္ကမိန္ၾကားေတာ္မူ၏။
ေသြးၿပီး ျဖစ္ေသာ္လည္း ကၽြႏု္ပ္အေပၚ၌ ယံုၾကည္သူသည္
အသစ္စစ္ျပန္လည္ရွင္သန္ရမည္။
ဘဝတြင္ ရွင္သန္ၿပီး ကၽြႏု္ပ္ အေပၚ၌
ယံုၾကည္သြက္သူသည္ကား ဘယ္ေသာအခါမွ်ေသလိမ့္မည္ မဟုတ္”ဘာလို၏
ျဖဴေဖြးေသာ ဆံပင္မ်ားသည္ ေလထဲတြင္ လြင့္ေနၾကသည္။
ဘာလိုသည္ သူ့ဝင့္ဖရန္ကလင္ကို ေနာက္ခ လိုက္လာေသာ တဂြတ္မ်ားအား
စကားေျပာရန္ လွည့္လုိက္သည္။
ထိုတဂြတ္မ်ားမွာ ေဂ်ကာ့ဒ္ဆင့္ ဖလိစိတီတုိ့ပအား ခ်ဥ္ေတးၿမိဳ့
သာသနာျပဳစခန္းခ်ဳိက္သုိလုပ္ကိုင္ေပးခဲ့သူမ်ား ျဖစ္၍ ယခုအခါတြင္
ဘာသာေျပာင္းမ်ား ျဖစ္ေနၾကၿပီ။
တဂြတ္ဆရာမ်ားသည္ ျမက္မ်ားဖံုးေနေသာ ေျမအျပင္ဘက္ ၾကည့္ကာ
သစ္ပင္တိုမ်ားၾကားမွ ေၾကာက္ခမ်ာကြယ္ရာ တစ္ခုခု ထြက္လာလိမ့္မည္ဟု
ထင္ေနၾကဟန္ ရွိ၏။
သူတို့၏ဝံပုန္းသဏၭာန္သည္ စိတ္ဓသက္ဓသာ ျဖစ္ျခင္းကို

ေဖာ္ျပေနၾကသည္။
ဘာလိုသည္ဟုပန္ပြဲအတြက္ ပါအိုခ်ွန္ၿမိဳ့တြင္းမွ လုိက္ပို႔သူမ်ားအား
စကားေျပာရန္ ဟန္ျပင္လိုက္ရ၏။
ၿမိဳ့တြင္းမွ ထြက္လာသည့္ ပရိသတ္သည္ အထူးအဆန္းအျဖစ္
ေလွလာၾကည့္ရုံရန္ လာၾကျခင္းျဖစ္၍ ေျမျမဴ့ပ်ံသည့္ ေနရာႏွင့္
ကိုက္ညီးဆယ္ခန္႔ အကြာ၌ ရပ္ေနၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဘာလိုဇာထံမွ တဂြတ္ဂြာသံုးခြန္းသာ စကားေျပာသံကို
ေတြ႔လုိက္ရသည့္ အခါ နားေထာင္လိုစိတ္ျဖင့္တျဖည္းျဖည္း
တုိးလာေနၾကသည္။
ဘာလိုသည္ ေျမဆက္ေလွကားစုပ္ယူ၍ ဖိလိစိုတီဇ၏ အေလာင္းကို
ထုတ္ထားေသာခ်ဳပ္ထည္အ ဝတ္ေပၚသို႔ ျဖဴးလွဳတ္သည္။
သူသည္ ေခါင္းဆိုသို႔ တစ္ခ်က္ခ်ဥ္းၫိတ္လိုက္ၿပီးေဘးတစ္ဖက္သို႔
သြားရပ္ေနသည္။
ကုလ ေျခာက္ေယာက္သည္ ေခါင္းဇ၏ အဖံုးကို ျပန္၍ ပိတ္ကာဆက္ဳိးမ်ားကို
သံုး၍ တြင္းထဲသို႔ ခ်သည္။
ေနာက္တစ္ခဏမွ် ၾကာသည့္အခါ သူတို႔သည္ေဂဗ်ားမ်ားကို ယူ၍
ေျမဆက္ဳိးမ်ားကို ေကာ္ကာ တြင္းထဲသို႔ ခ်သည္။
ေကာင္းကင္ဆိပ္မွ တိမ္ျမဳတ္မည္းမ်ားသည္ ေရြ႕လ်ားလ်က္ ရွိၾကသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ ေပါက္ျပားႏွင့္ ေဂဗ်ားမ်ား၏ အသံမွတစ္ပါး
အျခားဘာသံမွ မၾကားရ။
ေလာရင့္ဖ ဖရန္ကလင္သည္ ဘာလို၏ မ်က္ႏွာကို မသိမသာ ၾကည့္၍
အကဲခတ္ေနသည္။
ဘာလိုမ်က္ႏွာတြင္ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းသည္ ထင္ဟပ္လ်က္ရွိ၏။
“ေၾကာက္ခ်ြင္ဖယ္ရာေကာင္းတဲ့ ေသျခင္းမ်ဳိးနဲ႔ ေသခဲ့ရတဲ့ ဒဏ္ရာကန္
မိန္းကေလးဟာ ရရင္ခြဲ ေသဆံုးျခင္း
တစ္ခုပါလို႔အသိအမွတ္ျပဳရပါလိမ့္မယ္။
တို႔မ်ားအေနနဲ႔ နက္ဖန္ဂ်ိန္းဂ်ိန္း
ဝမ္းနည္းေၾကြရပါလိမ့္မယ္”ဟုဘာလိုက ေျပာသည္။
သူသည္ စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ဟားလုိက္သည္။
အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ် တစ္ခါတစ္ရာကုိစဥ္းစားခ်ိန္ယူသည္။
“ဒါေပမဲ့ အခုျဖစ္သြားခဲ့တဲ့ ေၾကကြဲစရာ အျဖစ္ေတြနဲ႔ ဆက္စပ္သက္ေနတဲ့
ဂုဏ္သိကၡာ ႀကီးမားမႈကိုေတာ့ တို႔မ်ား ေမ့ပစ္လို႔ မျဖစ္ဘူး”ဟု
စကားကုိျပန္သည္။
“လူေတြရဲ့ ႏွလံုးသားေတြထဲမွာ ဆုိးယုတ္တဲ့ စိတ္ေတြနဲ႔
မုန္းတီးစိတ္ေတြဟာ သိပ္ဘုန္းေနတာ ေတြ႔ရတယ္။
အမွန္ေတာ့ ေဂဂ်ားနဲ႔ ဖိလိစိတီတို႔ ႏွစ္ေယာက္စလံုး
တဂြတ္ျပည္ကိုေရာက္လာၾကတာဟာ ဘုရားသခင္နဲ႔ တဂြတ္လူမ်ဳိးေတြအေပၚမွာ
ေမတၱာ ေစတနာ ႀကီးမားလို႔ပါ။
အခုလို သူတို႔ႏွစ္ေယာက္ထဲက ဖိလိစိတီကို ရက္ရက္စက္စက္
သတ္ပစ္ဖာနာန္းလည္းဂုဏ္ရာ မရွိပါဘူး။
ေဂဂ်ားကို ေတာ္ႀကီးမ်က္ခံည္းထဲ ေခၚသြားၿပီး
ဂုဏ္ပုညၾသဦးပန္းေနတာဟာလည္း နားလည္းဂုဏ္ရာ မရွိပါဘူး။
ဒီလုပ္ရပ္ေတြရဲ့ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြဟာဘာလ။
တို႔မ်ားအေနနဲ႔ အခု နားမလည္ေပမဲ့ ေနာင္တစ္ခ်ိန္ က်ရင္ေတာ့

နားလည္လာလို့မွယ္လို့ယူဆရပါတယ္”တ႐ုတ္လူမ်ိဳး ပရိသတ္သည္ ဘာလို၏ စကားကို
ေကာင္းစြာ နားလည္ကသည္ျဖစ္ရာအားလံုးပင္ တတ္ဆတ္ ၿငိမ္သက္လ်က္
ရွိၾကေ၏။
အမွန္ေတာ့ ရွန္ဟုိင္းမွာေနခ်ိဳ့ငဲ့ၿမိဳ႕ရာက္သည္ထိ လာခဲ့ရသည့္ ခရီးမွာ
ခရီးရွည္ႀကီး ျဖစ္သည္။
အသက္ၾကီးလွၿပီျဖစ္ေသာဘာလိုအတြက္ သက္ေသာင့္သက္သာ မရွိေပ။
ဤခရီးသည္ ကုန္းလမ္းႏွင့္ ေရလမ္း ႏွစ္မ်ိဳးစလံုးသံုးရသည့္
ခရီးျဖစ္၏။
သူႏွင့္ ဖရန္ကလင္တို့သည္ ျမစ္ေၾကာင္းအတုိင္း
သေဘၤာႏွင့္စီးခဲ့ရသည္။
သေဘၤာခရီး ဆံုးသည့္အခါ သူတုိ့ႏွစ္ေယာက္သည္ အထမ္းသမားမ်ားကို
ငွားရမ္းေဝါမွ်ားႏွင့္ ေတာင္ေပၚသို့ တက္ခဲ့ရသည္။
ခ်င္ေတးၿမိဳ့သို့ ေရာက္သည့္အခါ သူတို့သည္ အထိထိတ္ အလန္႔လန္႔
ျဖစ္ေနေသာတ႐ုတ္ ခရစ္ယာန္မ်ားကို ေတြ့ခဲ့ရသည္။
သူတို့အားလံုးသည္ ခရစ္ယာန္မ်ားျဖစ္၍ သာသနာျပဳစခန္းဇာ၊ အမႈထမ္းမ်ား
ျဖစ္ေသာ္လည္း စခန္းထဲ၌ မေနဝံ့ၾကေပ။
သူတို့အိမ္ သူတို့ ျပန္လာတိတ္တဆိတ္ ကိတ္၍ ေနခဲ့ၾကရသည္။
တပ္ဦ စစ္တပ္ဇာ၊ လုယက္ ဖ်က္ဆီးမႈကို ခံထားရေသာသာသနာျပဳစခန္းမွာ
ျမင္ေကာင္း ၇ႏွမေကာင္းျဖစ္လ်က္ ရွိသည္။
ဘာလိုသည္ စခန္းဇာ၊ အမႈထမ္း တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားအား
ကိုယ္တုိင္ေရာက္ေတြ့ဆံုကာအားေပးေဖ်ာင္းဖ်ခင္း၊ စည္း၇ံုး
သိမ္းသြင္းျခင္းျပဳကာ စခန္းအား ျပန္လည္၍ အသက္ဝင္ေစခဲ့သည္။
အမႈထမ္း အမ်ားစုသည္ ဘာလို၏ အလိုဆႏၵအတုိင္း
လိုက္ေလ်ာၾကသည္။
ထိုအုပ္စုထဲတြင္ ထမင္းခ်က္ လီအန္ဇာ၊ ဇနီးလည္း ပါသည္။
သူတို့အုပ္စုသည္ ဘာလိုႏွင့္အတူပါခိုရွန္ၿမိဳ့အထိ လိုက္လာရန္
သေဘာတူခဲ့ၾကသည္။
ဘာလိုတို့ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ ပါခိုရွန္ၿမိဳ့၌ တ႐ုတ္ခရစ္ယာန္
မိသားစုႏွစ္စုဇာ၊တာဝန္သိမႈႏွင့္ ရဲရင့္မႈတို့ေၾကာင့္ ဖီလစ္ဒဲတီဇာ၊
အေလာင္းအား ျပန္လည္ရရွိခဲ့ၿပီးၿပီ ျဖစ္သည္။
ဘာလိုကလည္း ထိုသတင္းကို ၾကားသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္
အေလာင္းအား ခ်က္ခ်င္း သၿဂံုဟ္ရန္ျပင္ဆင္ခဲ့သည္။
ခ်င္ေတးႏွင့္ ပါခိုရွန္ၿမိဳ့ ႏွစ္ၿမိဳ့စလံုး၌ တ႐ုတ္
ခရစ္ယာန္မ်ားသည္အေရအတြက္အားျဖင့္ အလြန္အံ့သြားသည္။
လူနည္းစု တစ္စုမွိသာ ျဖစ္သည့္အားေလ်ာ္စြာကြန္ျမဴနစ္ သူလွ်ိဳမ်ားဇာ၊ ရန္ကို
ေၾကာက္ရြံ့ၾကေသာ္လည္း ဘာလိုႏွင့္ ေတြ့သည့္အခါ
‘ယံုၾကည္မႈအသစ္ ’ဝတ္ဆင္ထားဖုင့္ လိုအပ္သလို ကူညီေဆာင္ရြက္ ေပးၾကသည္။
ဖရန္ကလင္သည္ တ႐ုတ္ခရစ္ယာန္မ်ား၏ ၾကည္ညိဳေလးစားမႈကို အျပည့္အဝ
ရယူႏုိင္ခဲ့ေသး သူ၌ အႀကီးအက် ဘာလို၏အရည္အေသြးကို ၾကည့္ကာ
မ်ားစြာ စိတ္ဝမ္းသာလ်က္ ရွိ၏။
အခုလည္း စာပန္ဖြဲ့သို့ေ၇ာက္လာခဲ့ေသာ ပရိသတ္သည္ ဘာလို၏
စကားမ်ားအေပၚ၌ မ်ားစြာ စိတ္ဝင္စားလ်က္ရွိၾကျပန္ေလၿပီ။
“အလြန္ေၾကာက္စရာေကာင္းတဲ့ ဒဏ္ျဖစ္ရပ္ေတြဟာ တို့ရဲ့စိတ္ကို
ေခ်ာက္ခ်ားေအာင္လုပ္လို့ မရပါဘူး။

တို့ ဘဂြတ္ဒးုိင်ငံကို လာခဲ့တဲ့ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြလည္း
ပ်က္ျပားသြားမွာမဟုတ္ပါဘူး”ဟု ဘာလိုက အခုိင္အမာ ဆက္ေျပာသည္။
“အခုဆိုရင္ ဒီျဖစ္စဉ္ကို ပတ္သက္တဲ့ သတင္းေတြဟာ တစ္ကမာၻလံုးကို
ပ်ံ့ႏွံ့သြားပါၿပီ။
ုိင္ငံ အေျမာက္အမ်ားမွာ ရွိၾကတဲ့ လူငယ္ေတြအေနနဲ့ကလည္း
ေဂဲကာ့နဲ့ ဖိလစၥတိုင္တို့ရဲ့ ရဲရင့္ျပတ္သားမႈကို သိသြားၾကပါၿပီ။
တစ္ကမာၻလံုး အေနနဲ့ အမ်ိဳးသားရဲ့ ေအာင္ပြဲဟာ တည္ၿ
ခုိင္မဲလိမ့္မယ္လို့ယုံၾကည္ေနၾကပါတယ္။
အမ်ိဳးသားကို ေသြးနဲ့ ေဆး႐ံုမွန္ခဲ့နဲ့ ပ်က္ျပယ္မသြားႏုိင္ပါဘူး။
တို့မ်ားအေနနဲ့ကေတာ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ႀကံ့ႀကံ့ခုိင္ခုိင္နဲ့ ရင္ဆုိင္သြားဖို့
လုပ္ပါလိမ့္မယ္”ဘာလိုသည္ သူ့စကားကို အဆံုးသတ္၍ ရပ္လိုက္ၿပီးေသာ
မ်က္လံုးမ်ားကိုစံုမွိတ္ထားသည္။
သူ့ ခႏၶာကိုယ္သည္ မသိမသာ ယိမ္းယုိင္ေနသည္။
ေကာင္းကင္ဝ တိမ္ညိဳတိမ္မည္းမ်ားသည္ ဝင္းလက္ ေတာက္ပေသာ
ေနေရာင္ေၾကာင့္ အေရာင္ ေျပာင္းသြားသည္။
အျပာေရာင္ႏွင့္ အျဖဴေရာင္မ်ားသည္ ပံုစံ အမ်ိဳးမ်ိဳးျဖင့္
ဝင္ေရာက္လာၾကသည္။
ဘာလိုဏ္ေအျခအေနကို သတိထားေနမိေသာ ဖရန္ကလင္သည္ ဘာလိုဏ္
ေဘးသို့ ေလွ်ာက္သြားၿပီးရပ္ေနသည္။
လိုအပ္လွ်င္ ေဘးမွေန၍ ထိန္းေပးရန္ျဖစ္ဏ္။
ဖိလစၥတိဏ္၏ စာပန္းပြဲသည္ ၿပီးဆံုးသြားေလၿပီ။
ဘာလိုဏ္၊ စကားမ်ားကို ရပ္၍နားေထာင္ေနၾကေသာ တ႐ုတ္ျမိဳ့မ်ားသည္
ေတာင္ကုန္းေပၚမွေန၍ ဆင္းသြားေနၾကၿပီ ျဖစ္ဏ္။
သူတို့ေနာက္ ဘာလိုဏ္၏ ခရီးစဥ္အျပည့္သည္ လုိက္သြားၾကသည္။
သူတို့သည္ၿမိဳ့ဏ္၏အေရွ့ဘက္ ဂိတ္ဝါးမွဝင္ရန္ ေလွ်ာက္သြားေနၾကျခင္း
ျဖစ္သည္။
သူတို့အားလံုးၿမိဳ့တံခါးအနီးသို့ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ အျပာေရာင္
ကြမ္းေခါင္းေပါင္း ေပါင္းထားေသာကုလိတ္စင္ေယာက်ာ္သည္
သူတို့ေနာက္သို့ ေျပးလုိက္လာသည္ကို ျမင္ၾကရဏ္။
ကုလိသည္ ဘာလိုဏ္ေရွ့ရွဴ လာရပ္ကာ သူ့ဝခ်ဳိးေပၚမွ အထမ္းကို
ေျမႀကီးေပၚခ်သို့ ခသည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳ စခန္းရဲ့ ၫႊန္ၾကားေရးမွဴးခ်ဳပ္
မက္သူးဘာလိုလား”“ဟုတ္တယ္၊ ငါဟာ မက္သူး ဘာလိုပဲ”ဟု ဘာလိုက ကုလိဏ္၏
မ်က္ႏွာကို ေစ့ေစ့ၾကည့္ကာျပန္ေျပာသည္။
“ကိုယ္ ခင္ေတးၿမိဳ့က စခန္းကို ေရာက္ခဲ့တယ္။
သူတို့က ခင္ဗ်ားကို ဒီေနရာမွာေတြ့ႏုိင္မယ္လို့ ေျပာလုိက္တဲ့အတြက္
လာတာ။
ကိုယ္လာတာ တျခားကိစၥမဟုတ္ဘူး။
တ႐ုတ္အလုပ္သမားေတြနဲ့ လယ္သမားေတြရဲ့ တုိ့ စစ္တပ္ လက္ေထာက္
တမ်ားသူႀကီးလႊတ္လုိက္လို့ လာရတာ”ကုလိသည္ စာအိတ္တစ္ခ်ံုးကို ျခင္းထဲမွ
ထုတ္၍ ဘာလို လက္သို့ လွမ္းေပးသည္။
ဘာလို စာအိတ္ကုိ ဖြင့္လုိက္သည့္အခါ အဂၤလိပ္စာသာျဖင့္ ေရးထားေသာ
စာတစ္ေစာင္ကိုေတြ့လုိက္ရသည္။
စာကို ဖတ္အၿပီးတြင္ ဘာလိုသည္ သက္ျပင္းတခ်က္ ခ်လိုက္ဏ္၏။

“ေဂ်ေကာ့ဆီက စာ”ဟု ဖရန္ကလင္ဘက္ လွည့္၍ ေျပာသည္။
“သူတို႔က ေဂ်ေကာ့ကိုးပ်ံက္ေနၾကတယ္။
တို႔ဘက္က ျပန္ေပးေငြ မေပးမခ်င္း ေန႔စဥ္ ႏွိပ္စက္မယ္”လို႔
ေျပာထားသတဲ့။
ဘာလိုက သူ႔လက္ထဲမွစာကို ဖရန္ကလင္အား လွမ္းေပးသည္။
စာကို အျမန္ဖတ္ရွုက္ရွေသာ ဖရန္ကလင္က “သူတို႔က ေဆးဝါးေတြ၊
ေရဒီယုိေတြနဲ႔ ေလယာဥ္အေျမွာက္ေတြကို ျပန္ေပးေငြရဖို
တစ္ထုတ္စုိင္းအျဖစ္ ေတာင္းေနပါလား”ဟု ေရရြတ္သည္။
ဘာလိုက ေခါင္းတစ္ခ်က္ ညိတ္ကာ သူ႔ရွဖဲ့၍ ရပ္ေနေသာ ကုလိအား
လွည့္ၾကည့္သည္။
ကုလိသည္ လူငယ္ကေလး တစ္ဦးျဖစ္၍ အသက္ ဆယ့္ကိုးႏွစ္ ႏွစ္ဆယ့္ခုနစ္သာ
ရွိဦးမည္ျဖစ္သည္။
မ်က္ႏွာမွာ ဘဏ္ရည္ဆာဏ္ေသြးရွိေသာ မ်က္ႏွာျဖစ္၍ လယ္သမား
ကုလီမ်ိဳးမဟုတ္ေပ။
“မင္းကို လႊတ္လိုက္တဲ့ တရားသူႀကီးဆီကို သြားခ်င္တယ္ဆိုရင္ တို႔ကို
ပို႔ေပးဖုိ့ဝတၱရားး”လူငယ္က ေခါင္းညိတ္သည္။
“မစၥတာ ဘာလို ဘာလုပ္မလို႔လဲ”ဟု ဖရန္ကလင္က တိုးတုိးကပ္ေမးသည္။
“တို႔မွာ ေရြးစရာ လမ္း မရွိေတာ့ဘူး”ဟု ဘာလိုက ျပန္ေျပာသည္။
“တို႔ သူတို႔ဆီလုိက္သြားၿပီး တပ္ခ် စစ္တပ္က လူေတြနဲ႔ ေဆြးေႏြး ေစ့စပ္ခ
ျဖစ္ေတာ့မယ္လို႔ ထင္တယ္”

၁၇၁၇ ျဖစ်မ်ားဆုိင္းေနၿပီး သစ္ပင္ႀကီးမ်ား ထူထပ္ေနသည့္
ေတာအုပ္ႀကီး အတြင္းမွ ျဖတ္သန္းေျပးလႊားလာရွိေသာ လိအန္သည္
အလြန္ထူထပ္သည့္ သစ္ေဆြး သစ္ရြက္မ်ားေပၚနင္းသြားေနျခင္းျဖစ္၍
သူ႔ ေျခသံမ်ားကိုပင္ ျပန္၍ မၾကားရေခ်။
သစ္ပင္ႀကီးမ်ားမွာ တစ္ပင္ႏွင့္တစ္ပင္ အလြန္နီးကပ္စြာ ေပါက္ေနၾကျခင္းျဖစ္၍
ေကာင္းကင္ျပင္မွ ေနေရာင္ျခည္သည္ပင္ မေရာက္ေတာ့ႀကီး အတြင္းသို႔
ထိုးေဖာက္ ဝင္ေရာက္ႏုိင္စြမ္း မရွိေခ်။
ရံဖန္ရံခါတြင္ သူ ေျပးလာေနသည့္ ေရွ႕မွ လန္႔ဖ်ပ္ၿပီး
ေျပးထြက္သြားေသာ ႏြားဂိုင္းတစ္ေကာင္တေလးႏွင့္ ေတာဝက္
တစ္ေကာင္တေလကို ျမင္ရ၏။
သူသည္ မရပ္မနားေျပးသြားေနရင္းမွပင္ မၾကာခဏ ေအာ္၍
ေအာ္၍ သူ႔ေနာက္မွ ေျပးလုိက္လာေနေသာသားႏွစ္ေယာက္အား
အားေပးသမႅ ျပဳသည္။
သူ ေအာ္လုိက္သည့္အခါတုိင္း သူ႔အသံသည္ အျခားတစ္ဖက္ရွေန၍ ပဲ့တင္ထပ္ၿပီး
သူ႔ထံ ျပန္ေရာက္လာေလ့ရွိေလသည္။
သူတုိ႔ေရွ႕တည့္တည့္တြင္ အလြန္ အလွမ္းေဝးသည့္ ေနရာမွ
အေျမာက္သံမ်ားကို သဲသဲၾကားေနရ၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ လိအန္သည္ ဖ်တ္ခနဲ ရပ္တန္ ဦးေခါင္းကို ေထာင္၍ နားစြင့္သည္။
သူတုိ႔အခု ေရာက္ေနသည့္ေနရာႏွင့္ တုိက္ဆုိင္ေနသည့္ ေနရာ
မည္ကဲ့သုိ့ လွမ္းသည္ကုိ ခန့္မွန္းသည္။
မည္သုိ့ပင္ျဖစ္ေစ၊ သူ သြားေနက်သာ လမ္းေၾကာင္းသည္ သူ
သြားလုိသည့္ေမွ်ာ္မွန္းျဖစ္သည္ကား ေသခ်ာသည္။
အကယ္၍ ကြၽမ္းက်င္စြာ ျမန္ျမန္စီးသြားေတြ ခ်တက္ေနရာလမ္းဆီသုိ႔
ေရာက္ရွိုင္သည္ျဖစ္၏။
ထိုအေျမာက္သံကို ယေန႔ မနက္အေစာႀကီးက ၾကားခဲ့ရျခင္း ျဖစ္သည္။
ပထမဆုံးၾကားစဥ္က လိအန္သည္ ေျပးေနရာမွ ခ်က္ခ်င္း မသက္သာျဖစ္ကာ
ရပ္လုိက္မိသည္။
ထုိ႔ေနာက္တစ္ခဏမွ် စဥ္းစားၿပီးေသာ့ သူ႔အတြက္ ေရြးစရာလမ္း
မရွိေတာ့သျဖင့္ ေျပးလက္စအတုိင္းဆက္ေျပးသည္။
အကယ္၍ သူသည္ ဘုန္းေတာ္ႀကီး ကိ၏ ဆႏၵအတုိင္း
သမီးငယ္အား ျပန္ေပးမည္ဆုိပါက အခု သူ ၾကားေနရသည့္
ေသနတ္သံမ်ားဆီသို႔ ဦးတည္ၿပီး သြားရမည္ျဖစ္၏။
သို႔မွသာလွ်င္ တပ္ခ်စစ္တပ္ႏွင့္ ေတြ႔ရမည္ မဟုတ္ပါလား။
မနက္တုိင္း လိအန္သည္ ျခင္းေတာင္းထဲ၌ ပါလာသည့္ လူသား
ခရီးသည္အားၾကည့္သည္။
သူ႔ ခရီးသည္မွာ အပ္ေမာက်လ့က် ရွိသည္ကုိ မ်ား၏။
အခ်ိန္ရသမွ် အစာဝေနလွ်င္အပ္ေပ်ာ္ေနသည္ကုိ မ်ားသည္ကုိပင္ ဆိုးဝါးစရာ ရွိသည္။
မည္သုိ့ပင္ျဖစ္ေစ ကေလးငယ္ႏုံးလာသည့္အခါ အငယ္ဆုံးသား
လိအန္ငယ္ႏွင့္ သူ႔အစ္ကို လိအန္ႀကီးတုိ႔သည္ ကေလးငယ္ထိလာ၍
ေခ်ာ့ၾကမ့ၿပီးသည္။
ညပုိင္းေရာက္၍ အုပ္စုဝင္ေတာ့မည့္ အခ်ိန္တြင္ လိအန္သည္
ကေလးအားေရပတ္ပုိက္သည္။
ႏုံ႔တုိက္သည္။

ထို၇်နာက် သားဒုစ္စေယာက္ကာ ကေလး အိမ္မေပ်ာ်ခ်င်း
ျမ့ေပၚကေခ်ာ့ၾကသည်။
ခရီးလမ်း တစ္ေလွ်ာက္လံုး လိအန္သည္ သူ့ဝင့္ သူ၇်သား
ဒုစ္စေယာက္ကာတြက္လယ္ယမားမားထံမွ ဆန္ဝင့္ ဟင္းသီးဟင္းရြက္မ်ား
ဝယ္ယူသည်။
ကေလးအေတြက္ ဒုဝို၇်ရွိေရးကိုလည္း ပဲပိစပ်ာ်း ဝယ္၍ ဆကီတင္
စီမံျပီလုပ္ထားသည္။
“ဟိမွာ ၾကည့္ပါဦး ပါပါ။
လူဆိုးနဲေတြ တုိက္ဖြဲျဖစ္ေနၾကတာ
အဒဲေနရာလား”သူတို့၇်သြားေနေသာ လမ္းသည္ ျဖဴန္းခနဲ သစ္ပ်ာ်း
ၾကားမွ ထြက္ကာ ေကာက္ကြန္းဆက်ိတစ္ခုၾ၏ ေဘးသို၇် ေရာက္သြားသည္။
ေျမျပင္သည္ နီမ့္ဆင္းသြားလ်က္ရွိ၏။
သူတို့၇်ဆင္းသြားေနခ်က္ခဏ ဒဲသနတ္သံမ်ားသည္ တုိး၍ က်ယ္လာသည္။
သူတို့၇်ခ္ဝတ္ဆင္ထားသူ အလြန္အလွမ္းေဝးေသာ ေနရာ
ေတာင္ကုန္းနိမ့္နိမ့္မ်ား တည္ရာေနရာဆီမွ ျဖစ္၏။
လိအန္သည္ တစ္ေတာင္ကုန္းတ္ေတာင္ ဆက္ေနေသာ
ထိုေတာင္ကုန္းမ်ားဆီမွထြက္လာေနေသာ မီးခုိးလံုးဆက်ိမ်ားဘက္
လက္ယ်ာ်းထိုးျပသည္။
ျမားထူထပ္ သိပ္သည္းစြာက်ဆင္းလ်က္ရွိသျဖင့္ ထိုေနရာဆီမွ
ျဖစ္ေနသမွ်ကို ျပက္ျပက္ထင္ထင္ မျမင္ရ။
သို၇်သာလည္းအဆက္ျပတ္ ပစ္ခတ္ေနေသာ အေျမာက္သံမ်ားကိုကား
ၾကားေနရ၏။
အသံမ်ား လာေနေသာေနရာသည္ အနည္းဆံုး ဆယ္ဒုိင္ခန္၇်တ့
ေဝးလိမ့္မည္ ထင္ရ၏။
“ျဖစ္ေနတာ တုိက္ပဲ အဆက်ိဆက်ိနဲ၇် တ္ရတယ္ ပါပါ”ဟု လိအန္ကယ္က
မီးခုိးမ်ားဆီသို၇် သူ၇်မ်က္လံုးမ်ားအား ကာ၍ လွမ္းၾကည့္ေနရင္းမွ
ေျပာသည္။
“လာၾက၊ သြားမယ္”ဟု လိအန္က ေျပာသည္။
“အခ်ိန္ျဖဳန္းမေနနဲ၇်၊ ဘုန္းဆက်ီး ကိုကိုေတြ၇်ရတဲ့အထိ
လုိက္ရမွာကြ”လိအန္သည္ သားဒုစ္စေယာက္ကား ဦးေဆာက္ကာ ေတာင္ကုန္း
ဆင္ေျခေလွ်ာအတုိင္းေရွ့ဆက္မွ ဆင္းသြားသည္။
တစ္ေနရာ အေရာက္တြင္ သစ္ပင္ရစ္ပြင့္ ဦးေခါင္း
ေဇာက်ိုးျဖစ္ကာ၌ပင္ဆင္းအဂၤါ ပ်က္၍ ေသဆံုးေနေသာ ကိုမင္ကန္သား
တစ္ေယာက္၏ အေလာင္း။
၌ပင္းအဂၤါမ်ား ပ်ံကြင္းလ်က္ ရွိသည္။
စစ္သား၏ မ်က္ဒုိ္ကသည္ ၌ဒုိ့၇်မဲ့ေနသည္။
ေျခတစ္ဖက္သည္ ဒုိ့ယွက်ိမ်ား ရစ္ပတ္ျခင္းခံေနရသည္။
အထိတ္တလန္၇် ျဖစ္သြားေသာ လိအန္သည္ ေဘးပတ္ဝန္းက်င္အား
ကဗ်ာကယာလွည့္ၾကည့္သည္။
ကာကီ ယူနီေဖာင္းဝတ္ ကိုမင္ကန္ စစ္သားအေလာင္း
အမ်ားအျပားသည္ေနရာအဒုိ့၇်တြင္ ရွိေနသည္။
တခ်ိ့ဆိမွာ ဦးေခါင္းမ်ား မရွိၾကေတာ့ေပ။
“ဆက်ိသြား ဆက်ိသြား”လိအန္သည္ သူ့သားမ်ားအား ေရွ့ကိုသာ အာ၀ံု
စူးစိုက္ေစရန္ ေမာင္းဒုိင္လ်က္ရ၏။

အထူးသျဖင့် သူသည် ဦးေခါင္းေဇာက်ထုိးျဖစ္ၿပီး ေသေနေသာ
စစ္သားအေလာင္းအား သူ၏သားမ်ားမျမင္ေစခ်င္။
သူ၏ခင္းေတာင္းထဲ၌ အိပ္ေပ်ာ္ေနေသာ ကေလးမွာ ႏုိးေနၿပီ။
ကေလး၏မ်က္လုံးအစံုသည္ ျပဴးက်ယ္ကာ အထက္ဘက္၌
တြဲေလာင္းျဖစ္ေနေသာ စစ္သားအေလာင္းဆီသို႔ေငးေမာေနသည္။
ေခ်ာက္ကမ္းႏွစ္ဆယ့္ခုနစ္တြင္ ရဲေဘာ္ေတြ အလူးလူးျဖစ္ေနေသာ စစ္သား
အေလာင္းႏွစ္ေလာင္း သံုးေလာင္း ေတြ့ရျပန္၏။
ကၽြဲထုိးပြဲ၌ ၾကယ္ခ်ီမ်ားကို ျမင္ရသျဖင့္တပ္ခ်စစ္သားမ်ားမွန္း ခြဲျခား
သိရေလသည္။
လိအန္သည္ သူ၏သားမ်ားအား စစ္သားအေလာင္းမ်ားအား မၾကည့္
မျမင္ေစခ်င္။
ျမန္ျမန္ေလွ်ာက္ဖို႔ကိုသာ ထပ္တလဲလဲ ေအာ္ဟိန္၏။
ပါအုပ္ခုနစ္မိသားစု ထြက္ခြာသည့္ ခရီးမွာခရီးရွည္ၾကီးျဖစ္၍ သူတို႔အားလံုး
ပင္ပန္းေနၾကၿပီ။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လံုး ျပဳတ္ထင္းပ်က္အေလာင္းမ်ားကို လမ္းေဘး ဝဲယာ၌
မၾကာခဏ ျမင္ေတြ့ေနရ၏။
အရပ္သား အက်ဥ္းသားမ်ား၊ၿမိဳ့လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ား၊ နယ္ေျမ
လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ား၊ အစိုးရတပ္သားမ်ားႏွင့္တြန္ျမန္တပ္သားမ်ား ျဖစ္သည္။
ထိုအေလာင္းမ်ားမွာ တုိက္ပြဲက်၍ ဗံုးဒဏ္ ခံရ၍ အျပဳခဏ္ ခတ္ၿပီး
သတ္ျဖတ္၍ေသၾကရသူမ်ား ျဖစ္သည္။
အေလာင္း အမ်ားစုမွာ ရင္ဘတ္အလူးလူး ျဖစ္ေနသျဖင့္
ခပ္ဆမ္းလွမ္းမေနၾကသည့္အျပင္ ရင္ဘတ္ပုိမ်ားႏွင့္ တူလ်က္ရွိ၏။
ယင္းကဲ့သို႔ေသာ မႏွစ္ၿမိဳ့စရာ ေကာင္းသည့္အရာမ်ားကို
ျမင္ေတြ့ေနရေသာ္လည္း လိအန္၏စိတ္တြင္ ထိတ္လန္ျခင္း မျဖစ္။
အားသစ္ခန္ခဲ့ျဖင့္ ဆက္လက္၍သာ ခရီးဆက္ေနဆဲ။
ေသေနေသာ စစ္သားအေလာင္းမ်ား၏ ေဘးတြင္ မည္သည့္ လက္နက္ကိုမွ
မေတြ့ရ။
က်ည္ဆန္အိတ္ စသည္မ်ားကိုလည္း မျမင္ရ။
ႏွစ္ဖက္စလံုးမွ စစ္သားမ်ား၏ အေျခအေနသည္အတူတူပင္ျဖစ္သည္။
က်ည္ဆန္မ်ားႏွင့္ ရိကၡာ အက်ႌ အင္ကြင္းမ်ားကို ခြာယူသြားၾကသည္ကိုမ်ား၏။
တစ္ဖက္မွ ႏွစ္ဖက္မွန္၏ သူ၏သားမ်ားသည္ ဆာလြန္းသျဖင့္
ငိုယိုေနၾကသည္။
လိအန္သည္စစ္သား အေလာင္းမ်ားၾကားသို႔ ဝင္ကာ အစားအစာမ်ား ရလိုျငား
လုိက္လွန္ေဖြသည္။
အစအနပင္ မျမင္ရ။
ေသသူမ်ား၏ ခါးဘကိုယ္၌ ခ်ိေနသည္မ်ားထဲမွ အသံုးဝင္သည့္
အရာဟူသမွ်ကိုခြာယူသြားၾကသည္။
အထူးသျဖင့္ ထိုအလုပ္ကို အမ်ားဆံုး လုပ္သူမ်ားမွာ
တပ္ခ်တပ္သားမ်ားျဖစ္ေလသည္။
မတ္ေစာက္ေသာ လမ္းအတုိင္း ဆင္းလာေနေသာ လိအန္သည္
ေတာင္ကုန္းေျခရင္းေရာက္သည့္အခါ ေကာက္ပ်ဳိးခင္းထုပ္မ်ား
ေဆာင္းထားသည့္ လယ္သမားမ်ားႏွင့္ ဆံုမိသည္။
လယ္သမားမ်ားသည္ တုိက္ပြဲသမားမ်ားႏွင့္ ေဝးရာ အေရွ့ဖ်ားဆီသို႔
သြားေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။

သတိရွိေသာ လီအန္သည္ ျခင္းထဲမွ ကေလးအား ဆန္ေကာင့္ အုပ္၍
ဖံုးထားလုိက္သည္။
သူ၏သား ႏွစ္ေယာက္ကိုလည္း သူ႔ဘက္ အနီးကပ္လုိက္ဖို၏
ထပ္သတိေပးသည္။
ကေလးငိုလွ်င္ငိုသံကို ေဘးသူမ်ား မၾကားေရအာင္ လုပ္ေပးၾကဖို၏
မွာသည္။
ထြက္ေျပးလာေနၾကေသာ လယ္သမားမ်ားသည္ လက္တြန္းလွည္းမ်ားေပၚ
ပစၥည္းမ်ားတင္၍ တြန္းလာေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
အခ်ိဳ့မွာ ျခင္းေတာင္းႀကီးမ်ားအား ထမ္းပိုးတြင္
တပ္၍ထမ္းလာၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
ေတာင္းမ်ားထဲတြင္ က်ပ္ုိးမ်ားစြာပင္ မည္းနက္ေနေသာ ထမင္းအုိး၊
ဟင္းအုိးမ်ားႏွင့္ မီးဖိုေခ်ာင္သံုး ပန္းကန္ခြက္ေယာက္မ်ား အျပည့္အသိပ္
ထည့္ထားသည္။
သူတို့မ်က္ႏွာမ်ားသည္ ေသာကရိပ္မ်ားျဖင့္ ျပည့္လ်ွံကို၏။
ထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ့ေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္သူတို့ ေနာက္ဘက္သို့
မၾကာခဏ လွည့္ၾကည့္ သြားေနၾကသည္ကိုလည္း
လီအန္သတိထားေနမိေလသည္။
လယ္သမားမ်ား အရိပ္လကၡဏာကို ၾကည့္ရသည္မွာ သီးႏွံထြက္ေကာင္း၍
ဆင္းရဲဒုကၡေရာက္ေနၾကသည္မွာ ထင္ရွားသည္။
ဤၾကားထဲ ေစာေစာစီးစီး ေသနတ္သံမ်ားႏွင့္ေျမာက္သံမ်ား
ၾကားလာၾကရသည့္အခါ လယ္သမားမ်ားသည္ ရြာတြင္
မေနရဲၾကေတာ့ဘဲထြက္ေျပးလာၾကဟန္တူ၏။
အမွန္ေတာ့ ေသနတ္သံမ်ား လာေနသည့္
အရပ္ေဒသဆီသို့သြားေနသူမ်ားမွာ မိမိတို့ သားအဖ
သံုးေယာက္သာျဖစ္၍ မိမိတို့ ျမင္ေနရသည့္အရိပ္အေရးသည္ကား
မိမိတို့သြားေနရာ အရပ္ေဒသႏွင့္ ဆန္႔က်င္ဘက္ဆီသုိ့
သြားေနၾကျခင္းျဖစ္ေလ၏။
လီအန္သည္ သူထမ္းလာသည့္ ေနာက္ဘက္ျခင္းေတာင္းထဲမွ ကေလးငယ္
ငိုလိုက္သည္ကိုထိတ္လန္႔ စုိးရိမ္ပူပန္၏။
သို၏သာလည္း လယ္သမားမ်ားမွာ သူတို့ႏွင့္
အလွမ္းေဝးလ်က္ရွိသျဖင့္အကယ္၍ ကေလးငယ္ ငုိသည္ဆိုဦးေတာ့ အလြယ္တကူ
ၾကားၾကလိမ့္မည္ မထင္ေပ။
သူ႔ခရီးသူ ဆက္သြားေနေသာ လီအန္သည္ သူ၏ရွဴတည့္တည့္ကို
ပုိက္ပုိက္၍ၾကည့္သြားသည္။
တကယ္၍ ယုန္ေဖာင္းဝတ္ စစ္သားတစ္ေယာက္ဟု ထင္ခဲ့ခ်င္းပင္သူသည္
စပါးခင္းမ်ားထဲသို့ ဆင္း၍ ပုန္းကြယ္ၿပီး ေလွ်ာက္သည္။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္မူ အေဝးႀကီးမွ်ကြင္းေခ်ာင္သြားရန္ အားထုတ္သည္။
တစ္ခ်က္ခ်င္း သူသည္ လယ္ကြင္းမ်ားထဲမွ ျဖတ္၍ ေလွ်ာက္ခဲ့ရာ
တစ္ခါရံေက်ာ္ၾကခဲ့ၿပီ။
ငါးမိုင္ခန္႔အထိ ခရီးေပါက္ခဲ့သည္။
ရႊံ့နံရံမ်ား ကာထားသည့္ အိမ္မ်ားရွိရာ ရြာတစ္ရြာသို့ဆုိက္ေရာက္သြားခဲ့၏။
သူ၏သားမ်ားမွာ သူ၏နာက္ဘက္ ခရီး အေတာ္ေဝးေဝးၾကြ
က်န္ခဲ့သည္ကိုျမင္ေနရသည္။
ထိုအခိုက္တြင္ မေမွ်ာ္လင့္ေသာ အျဖစ္တစ္ခုသည္ ေပၚေပါက္လာသည္။

ကိုမင်္ဂလာစွာသံုးေယာက္ကာည လံုခြံပတ္ ဝိုင္ယာေသနတ္မ်ား ကုိင္ေဆာက္ကာ
သူ႔ေခြ်ာ့ ကိုအာနည္းငယ္ကာရွိ အိမ္ခန္းတိုင္းတိုင္း ထြက္လာသည္ကုိ ျမင္လုိက္ရ၏။
သူတုိ႔သည္ ဆိပ္ျဖဴျဖအတြားႀကီး တစ္ေယာက္အား
ဆြဲေခၚလာၾကသည္။
အတြားႀကီးသည္ သူ႔လက္တြင္းမွဆန္ဒြတ္ကေလးအား စစ္သားမ်ား လက္သို႔ မေပးတဲ့
အတင္း ဆုပ္ကုိင္ထားသည္ကာမကစစ္သားမ်ား လက္မွ လြတ္ေျမာက္ရန္
ေအာ္ဟစ္ရုန္းကန္လ်က္ ရွိေလ၏။
စစ္သားမ်ားသည္ အတြားႀကီးအား ဆဲဆိုႀကိမ္းေမာင္းကာ
ေျခေထာက္မ်ားႏွင့္ဝုိင္းကန္ၾကသည္။
ေသနတ္ဒင္ဘားႏွင့္ ထုၾက ႐ိုက္ၾကသည္။
လိအန္သည္ စစ္သားမ်ားဇာအျပဳအမူအားလံုးကို ၾကည့္၍ ဤစစ္သားမ်ားသည္
ဘိန္းသမားမ်ား ျဖစ္သည္ဟု သိလိုက္သည္။
တပ္ေျပးမ်ား ျဖစ္ခဲမည္ဟုလည္း နားလည္လုိက္သည္။
ထိုအခိုက္တာပင္ ဝုတ္တရက္ သူတုိ႔လူေနၾကေသာ ဆန္ခ်ိတ္ေလးသည္ လက္ထဲမွ
လြတ္ထြက္သြားကာ အထဲမွ ဆန္မ်ားသည္ရြာလယ္လမ္းမေပၚ၌ ရႊံ႕ဖြဲထဲသို႔
ဖိတ္ကုန္ေလ၏။
အတြားႀကီးသည္ စစ္သားမ်ားအား ဆဲဆိုက်ိန္ဆဲလ်က္ရွိသည္။
စစ္သားမ်ားကလည္းအတြားႀကီးအား ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ဆြဲၿပီး
ေဆာင့္ထုန္းလုိက္သျဖင့္ လမ္းေပၚ လဲက်သြားသည္။
ဤအခုိက္တာပင္ သူတုိ႔သည္ ျခင္းေတာင္းႏွစ္လံုးထမ္းလာသည့္
လိအန္အား ျမင္လုိက္သျဖင့္အတြားႀကီးအား ခ်က္ခ်င္း ေမ့သြားၾကသည္။
“ေဟး ရပ္လုိက္။
မရမ္ရင္ ေသနတ္နဲ႔ ပစ္လုိက္မယ္”ဟု စစ္သားတစ္ဦးကလွမ္းေအာ္သည္။
လိအန္သည္ ေျခလွမ္းမ်ားကို တုိးရွဲ လွမ္းသည္။
ထမ္းလာသည့္ အေလးခ်ိန္ေၾကာင့္သူ႔ခါးသည္ ကုန္းေနသည္။
သူသည္ ရင္ေမာဟဲတဲ ဆက္ေျပးသည္။
ေသနတ္ဆိုမ်ား ၾကားလိုက္ၾၿပီးသူ႔ေျခေထာက္မ်ား ပတ္ပတ္လည္ရိုက္
ေျမႀကီးမ်ားသည္ ဖြာထြက္ကုန္သည္။
ရာထူသို႔ ဝင္သြားစသူ႔သားမ်ားအား ေသနတ္ထိမွန္ခဲ့ရသျဖင့္ လိအန္သည္
ဆက္မေျပးေတာ့ဘဲ ရပ္လုိက္ေလ၏။
“ျခင္းေတာင္းထဲမွာ ဘာေတြ ပါသလဲ”ပထမစစ္သားဇာ မ်က္လံုးမ်ားသည္
မႈန္ဝိုင္းမိုင္း ရိေ၀ါဝျဖစ္ကာ နဖူးလ်က္ ရွိ၏။
သူသည္လိအန္နဲ႔ အနီးသို႔ ကပ္လာၿပီး လံုခြံပုံးႏွင့္ လိအန္နဲ႔ ရင္ဘတ္အား
ေထာက္ထားသည္။
စစ္သားဇာယူနီေဖာင္းဆီမွ ဘိန္းနံ႔ႏွင့္ ေခၽြးနံ႔မ်ား ေရာစပ္ကာ
ေအာက္သုိးသုိး အနံ႔မ်ား ထြက္လာေနသည္။
“ဆန္ခါတယ္”ဟု ေျပာသည္။
“က်ဳပ္ကို ေတာင္းထဲမွာက ကပ္ပဲ့အသံုးအေဆာင္စဝည္းေတြ
ထည့္ထားတယ္”“ဆန္ ဒီကိုေပး”စစ္သားသည္ ထမ္းပိုးဇာ ေနာက္ဘက္
ေတာင္းထဲ၌ ဘာေတြရွိေနသည္ကို ၾကည့္ရွုေနထုတ္သည္။
လိအန္ သူ႔ရင္ဘတ္ကို ေထာက္ထားသည့္ လံုခြံပုံးကို တြန္း၍
ဖယ္လုိက္ၿပီးစစ္သားဆီသို႔ သြားကာ တားသည္။
“မလုပ္ပါနဲ႔၊ က်ပ္ ဆန္ကို မထိုပါနဲ႔”အျခား စစ္သားႏွစ္ေယာက္သည္ သူတို႔လက္ထဲမွ
ဝုိင္ယာေသနတ္ျဖင့္ လိအန္အားခ်ိန္ထားၿပီး ျခင္းေတာင္းထဲ

ငံု၂ၾကည့္သည္။
သူတို၇်ဆီမွ ဘန္းနံ၇ႏွင့္ ေခၽြးနံ၇သည္ ည့ီစုိ၇စိုး။
“ဆန္က်ဲ ဘာျဖစ္လို၇ အျဖစ္သည့္ဝ ဝွိနရတာလဲကြာ”ဟု
စဆြားသံုးေယာက္ထမွခပ္တုတ္ခုိင္ခုိင္ဆြားက ေရရြတ္သည္။
ထိုစဆြားသည္ သူ၇ဂ်ိဳင္ဖယ္ ေသနတ္ကို ေျမ,ာက္ကာ လွဳိ၍ျဖင့္
ျခင္းထဲသို၇ ထုဳးသည္။
သူ၇မ်က္ႏွာထားသည္ တစ္မ်ိဳးျဖစ္သြားသည္။
ထို၇ေနာက္ စဆြားသံုးေယာက္သည္ ျခင္းထဲသို၇ငံု၂ၾကည့္ေနၾကဏ္။
သူတို၇မွင္ေနရသည္မွာ လူျဖဴကေလး တစ္ေယာက္ဏ္၊ မ်က္ႏွာ။
ပါးတစ္ဖက္တင္ေသြးစကေလး အနည္ဳးငယ္ကို ျမင္ရသည္။
လွဳိ၍ျပဳဏ္၊ ထိပ္ဆုံးကိုင့္ ရွပ္ဖိသျဖင့္ ထြက္လာသည့္ေသြးစ။
“မင္ဳး ဘာျပလို၇ ႏုိင္ငံျခားသား ကေလးတစ္ေယာက္ကို သတ္ထားရတာလဲ”ဟု
ပထမကိုမင္ဆန္ စဆြားက လိအန္ဆား ေမးဂံုမွ်မက သူ၇သနတ္ကိုခြဳိ၍ျဖင့္
ရင္ဘတ္အားေထာက္ထားသည္။
“ဘာလဲ မင္ဳးက ႏုိင္ငံျခား သူလွ်ိဳလား”လိအန္သည္ မ်က္စိမ်က္ႏွာ
အပ်က္ကဲ့ျဖင့္ စဆြားအား ျပန္ၾကည့္ေနေသာ္လည္ဳးေမးသည့္
ေမးခြန္ဳးကိုမူ အေျဖမေပး။
သူ့ႏွင့္ ကိုက္ခဲနည္ဳးငယ္ခဲ့ အက်ြာ၌ ရပ္ေနေသာသားႏွစ္ေယာက္ကိုသာ
ဆက္ရာမရ ျဖစ္ေနေသာ မ်က္ႏွာျဖင့္ ၾကည့္ေနသည္။
သားမ်ားဏၢမ်က္ႏွာမ်ားမွာလည္ဳး ေၾကာက္စိတ္ျဖင့္
ျဖဴဖပ္ျဖဴေရာ္ျဖစ္လ်က္ ရွိၾကေလဏ္၊
“ငါ ေမးတာေျဖ” စဆြားသည္ လွဳိ၍ျပဳျဖင့္ လိအန္ဏ္၊ ရင္ဘတ္အား
ခပ္ၾကာၾကာလိက်ပဳး ထပ္ေျပာသည္။
သို့ေသာ္လည္ဳး လိအန္၇ထံမွ အေျဖမရ။
“ဒီကိစၥကို ရွင္ဳးဖို၇ တစ္ခုည္ဳးပဲရွိတယ္”ဟု ဒုတိယစဆြားက ေျပာကာ
ျခင္ဳးဆီသို၇တုဳးကပ္သြားသည္။
သူ၍သည္ ေသနတ္ကို ေျမ,ာက္ကာ ကေလးဏၢ ရင္ဘတ္အား လွဳိ၍ျဖင့္
ထုဳးရန္ဆန္ျပင္သည္။
“မလုပ္ပါနဲ၇၊ မလုပ္ပါနဲ၇”လိအန္ဒယ္ဏၢ အသံ ျဖစ္သည္။
သူသည္ စဆြားဘက္သို၇ ေျပးသြားသည္။
ထိုခဏမွာပင္လိအန္ဆက်ီးသည္ ထိုစဆြားအား ခုန္ခ်ပဳီး တြန္ဳးလိုက္ရာ စဆြားသည္
ရုံးခ်ထိတြင္လဲသြားေမွာက္ လဲက်သြားသည္။
စဆြားလက္ထဲမွ ဂ်ိဳင္ဖယ္ေသနတ္သည္ လြင့္ထြက္ကာလိအန္ဏၢ ေျခေထာက္ဆြားနား၌
က်သည္။
လိအန္သည္ ေသနတ္ကို အျမန္ေကာက္ကာရပ္ေနသည့္ စဆြားႏွစ္ေယာက္အား
ခ်ိန္ဆြားေလဏ္၊
“လိအန္ဆက်ီး ျခင္ဳးေတြကိုယူ”ဟု လိအန္က ေအာ္သည္။
“ဒီေန့ရာနဲ၇ ေဝးရာကို ယူေျပး”လိအန္ဆက်ီးသည္ ျခင္ဳးမ်ားကို ယူလိုက္သည္။
ထမ္ဳးပိုဳးအား သူ၇အေဖထမ္ဳးသို့ သူ၇ညာဘက္ပခံုးထက္၌ ထမ္ဳးလုိက္ပဳး
အေျမာက္သံမ်ား ၾကားရာဘက္သို၇ ေျပးသည္။
လိအန္ဒယ္ဆိုသည္ဳး သူ၇အစ္ကို ေနာက္မွ အသာကုန္ေျပးလို့သြားသည္။
စဆြားႏွစ္ေယာက္သည္ ဂ်ိဳင္ဖယ္ေသနတ္ ကုိင္ထားေသာ လိအန္ဆား
ၾကည့္ေနၾကဏ္၊
သူတို့ေဘး၌ လဲက်ေနေသာ အေဖာ္စဆြားသည္ ျဖည္ဳးျဖည္ဳးခ်င္ဳး

ထလာသည်။
သူ၏မိုက်ရွန်းကာသည်ဒေါသေဟကောင့် မည်းနေသည်။
“ဒီကောင်ကြီး ပစ္စည်းကိုလား”ဟု ေျပာသည်။
“သူ၏ကို ပစ္စည်းပါလား ကြွ”စသည်းနှစ်ေယာက်သည် ေဟကာင်ပီး
ဟကည့်ေနရာမှ သူတို၏ ေသနတ်မ်ားအား ေျမှာက်ရွက်နှင့်ျပင်သည်။
သို၏တေစလည်း လိအ်ပသည် ေနာက်တြန်၏ခင်းမ်ဂြိ။
သူသည် လက်ထဲ၌ ရထားသည့်ေသနတ်အား အသင့် အေနအထားျဖစ်ေအာင်
ျပင်ဆင်လိုက်သည်။
သူသည် ခင်ေတား ၿမိဳ့ျပလံုၿခံဳေရး တပ်ဖွဲ၏ဝင်တစ်ဦး ျဖစ်သည်အား ေလ်ာ်ြာ
ေသနတ် သံုးခ်က်တိတိ ဆက်တုိက်ပစ်လုိက်၏။
ကိုမင်းန စစ်ားသံုးေယာက်စလံုး ေနာက်ဘက်သို၏ ဒယီးဒယုိင်
ျဖစ်သြားၿပီးလဲက်ကုန်သည်။
လိအ်ပသည် သူတို၏အား ေသသလား ရွင်သလား ဟကည့်ဖို၏ မသကိုးစား၊ လက်ဆဲမ
ုိင်ထယ်ကပြီးခံုးခဲ့ လြယ်လိုက်ကာ ေနာက်သို၏ ဖိတ်ခနဲ လွည့်၍ သူ၏သားမ်ား ေနာက်သို၏
အရှိန်ျပင်းစြာျဖင့်ေျပးလုိက်သည်။
ေသနတ်သံမ်ား လာေနသည့် ဘက်သို၏ အျမန်ံုး ေျပးသြားဟကရန်
ေအာ်ဟစ်ၿပီးတုိက်ြန်းလက် ရွိေလသည်။

၁၈၁၈ ခေါက်ကာဇော် နားမ်ားထဲတြင် တပ်ဦးစစ်တပ် ပစ္စေနေသာ
အေျမာက်သံမ်ားသည္ပုိးၿခိမ့္ေသာ်မားႏွင့္ တူေနသည္။
မိမိတုိ႔ လႈပ္ရွားေနပံုမွာ တစ္ဝက္သည္ လမ္းေလွ်ာက္ျခင္း၊တစ္ဝက္သည္
ေျပးျခင္းျဖစ္၍ မုိးေရ စုိစြတ္ေနေသာ ေတာင္ကုန္းတစ္ေလွ်ာက္
လူႏွင့္တရားနာေရာေႏွာၿပီး တက္ေနရသည္မွာ လြယ္ကူေသာ အလုပ္
မဟုတ္ေပ။
ဤၿကားထဲ အေျမာက္တစ္ခ်က္ခ်ိန္ကြဲခ်င္း သူ႔ေျခေထာက္ေအာက္
ေျမအျပင္သည္ အျပင္းအထန္ တုန္ခါသြားတတ္သည္ျဖစ္ရာ ေဂ်ာက္မွာ ရပ္တည္၍
မရႏုိင္သလုိပင္ ျဖစ္ ျဖစ္သြားရေလ၏။
ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔၏ အေျမာက္မ်ားမွာ အေရးေပၚ အလ်င္အျမန္
တူးထားေသာကတုတ္ကုင္းမ်ားထဲ၌ ဝင္ေရာယွက္ထားျခင္းျဖစ္၍ ေဂ်ာက္
ေရာက္ေနသည့္ ေနရာႏွင့္ မွ်ဝင္ခန္ေ႔ဝးသည္။
အေရွ႕ဆီသုိ႔ ဦးတည္ၿပီး ခ်ီတက္သြားေနေသာ တပ္မ်ားႏွင့္အတူ
ရွိေနျခင္းျဖစ္၍အေျမာက္မ်ားႏွင့္ ေဂ်ာက္သည္
အလွမ္းေဝးလြန္းသည္ဟု မဆုိသာေခ်။
အေျမာက္မ်ားပစ္လုိက္သံျခင္း ေျပာင္းဝမ်ားဆီမွ ထြက္,ထြက္လာေနသည့္
လိေမၼာ္ေရာင္ မီးတန္းမ်ားအား သူျမင္ေနရ၏။
မိႈင္းပြင့္ဆီးမ်ားသဏၭာန္ ပစ္လႊတ္လိုက္ရွိေသာ အေျမာက္ဆန္မ်ားမွာလည္း
အဆက္ျပတ္သြားသည္ဟု မဆုိ။
အခါအားေလ်ာ္စြာ ေက်ာက္ေပါက္ကြဲလ်က္ရွိ၏။
ကုိမင္းဆန္တုိ႔၏အေျမာက္မ်ားမွာ စနစ္တက် တူးေဖာ္ တည္ေဆာက္ထားေသာ
ကတုတ္ကုံးထဲ၌ ထားရွိျခင္းျဖစ္၍အေပၚမွ ဝီး၍ ထားေသာ
ေနရာမ်ားျဖစ္သည္။
တစ္ခါတစ္ခံ ကုိမင္းဆန္တုိ႔ဘက္မွအေျမာက္ဆန္သည္ ခ်ီတက္ေနသူမ်ားေပၚသို႔
ေက်ာက္ေပါက္ကြဲတတ္၏။
ထိုအခါ တင္းက်ပ္စြာေပးထားသည့္ အမိန္႔အတုိင္း ခြင့္က် က်ဆန္သူမ်ားက
လမ္းေပၚ၌ ျပန္ခ်ေနသည့္လူေသမ်ားႏွင့္ ဒဏ္ရာရသူမ်ားအား
နီးရာရြာမ်ားမွ ဆက္သလို က်သလို ျဖစ္ကတည္ဆန္းလုပ္ေပးထားေသာ
လူနာတင္ စင္မ်ားျဖင့္ သယ္ယူေလ့ရွိၾကေလသည္။
အျခား အကာအကြယ္းသားမ်ားကဲ့သို႔ပင္ ေဂ်ာက္မွာလည္း ပတ္ဝန္းက်င္၏
ဒဏ္ရာကိုမ်ားစြာခံရသည္။
မ်က္ရည္သည့္အခါ က်ရသလို အသက္ပင္ေကာင္းစြာ
မ႐ုိင္ေလာက္သည့္အျဖစ္မ်ားႏွင့္လည္း ရင္ဆုိင္ရသည့္အခါ ရင္ဆုိင္ရ၏။
သူ႔ေျခေထာက္မ်ားရွိ ေကာက္ပုိးဖ်ဥ္မ်ားသည္
စုတ္ျပတ္ေပါက္ပဲ့ေနၾကေလၿပီ။
ေျခေထာက္မ်ားမွာ လမ္းေလွ်ာက္ရလႊန္းသျဖင့္ဒဏ္ရာမ်ားရကာ
ေရာင္ကုိင္းေနၾကၿပီး ေသြးမ်ားပင္ ထြက္ေနၾကၿပီ။
ေျခတစ္ဆုံးခ်လုိက္ခ်င္း သူ႔တစ္ကုိယ္လုံး ဆုံးဆုံးဆတ္ဆတ္
တုန္သြားသည္အထိနာက်င္မႈေဝဒနာကို ေဂ်ာက္ ခံစားေနရ၏။
သူ႔ေျခမ်က္ႏွာ့ ေျခေထာက္တစ္ေခ်ာင္းလုံး ရူးခဲနဲနာက်ာ ုးႏွတ္မ
ညည္းညဴရသည္အထိ ခံစားရ၏။
သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္စလုံး ယခုအခ်ိန္ထိလက္ျပန္ၾကီး တုပ္လ်ွက္ရွိေလရာ
ဤအေတြ့က္ေၾကာင့္လည္း လက္မ်ားသာမကတေတာင္ဆစ္ခ်သည့္ ပခံုးမ်ားအထိ
ကိုက္ခဲနာက်င္ေနရေလသည္။

အခုလည်း ေတာင္ကုန္း ဆင္ေျခေလ်ာအတုိင္း ဆင္းလာေနရသည့္အခါ
မၾကာခဏေျခေခ်ာ္ လက္ေခ်ာ္ေျဖစ္ၿပီး လဲက်သည္။
သူလဲက်သည့္ အခါတြင္လည္း တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ားႏွင့္သူတို႔၏
အေစာင့္မ်ားကုိပါ ဝင္၍ တုိးမိျခင္းေၾကာင့္ တုိက္မိျခင္းမ်ား ျဖစ္တတ္သည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ အေျမာက္အမ်ား မၾကာခဏ ေဆာ့ကစ္
ေပါက္ကြဲတတ္သည့္အတြက္ခ်ီတက္ေနသူမ်ားသည္ သူ႔ထက္ပါ ေခ်ာ့ဆံုးမ၍
ေရာက္ေအာင္ အားထုတ္ေနၾကသည္။
အခ်င္းခ်င္းဆုပ္ယူ ဆြဲမုန္းေမာင္းျခင္းႏွင့္ ေအာ္ဟစ္
ေငါက္ငမ္းျခင္းမ်ားကုိလည္း မၾကာမၾကာၾကားလာေနရေလသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ သံုးရက္ခန္႔ အ႐ုဏ္ဆြက္ခ်ိန္ အရပ္သားမ်ား၌
ခ်ီတက္ၾကရမည္ဟူေသာအမိန္႔ကုိ ဆက္တင္ သတိေပးျခင္းႏွင့္ ဆက္တင္
ရွင္းျပျခင္းမ်ားၿပီးတဲ့ ထုတ္ခဲ့သည္။
စစ္ပုစ္လံုးသည္ ေလးနာရီတိတိ ခ်ီတက္၍ ေလးနာရီတိတိ ရပ္နားရသည္။
က်န္လူစုသည္လည္းထြန္ယာအတြင္း လွိက္စာၾကရသည္။
ခဏရပ္နားမည္ဟု အမိန္႔ေပးလုိက္သည့္အခါ အစာနည္းနည္းစားၿပီး တစ္ခဏမွ်
ေမွးရ၏။
ဒုတိယေန႔ နားၾကသည့္အခါတြင္မူ တပ္ခ်ီစစ္တပ္မွ လူငယ္ဗ်ာ
အမ်ားအျပားသည္ဂ်ပ္ဆက်ားျပတ္ ေျခပစ္လက္ပစ္ လက်ကာ ဂ်ီးဂ်ာကီးတင္
ငိုေၾကြးၾကသည္။
အားလံုးသူ႔ဖိုေနသည္ကိုပင္ သတိမထားႏုိင္ၾက။
ဤအျဖစ္မ်ိဳးႏွင့္ ဆက္ခဲ့ရၿပီး ေနာက္ပုိင္းတြင္အေစာင့္စုခ်ဳိးႏွင့္စုခ်ဳိး
စကားေျပာေနၾကသည့္အထဲ၌ တစ္ေန႔တျခား
တပ္ေျပးေတြမ်ားလာေနသည္ဟူေသာ စကားတစ္ခြန္းပါလာသည္ကို
ေဂ်ာက္ဘသတိထားမိခဲ့ေလ၏။
ခ်ီတက္ေနၾကသူမ်ား အခ်င္းခ်င္း မရပ္နား ခ်ီတက္ေနျခင္းႏွင့္
ပတ္သက္၍မေက်မနပ္ျဖစ္မွဳမ်ားကုိ ေျပာၾပီလာၾကသည္။
ပထမေသာ တုိးတိုးတိတ္တိတ္ ကိတ္၍ေစ့ကာ်ယ္ၾကား ေျပာၾကျခင္း
ျဖစ္၏။
ေနာက္ပုိင္းေတြ႔ၾကား
အားလံုးေျပာင္ေျပာင္လာၾကသည္။ ဗုိလ္ခ်ဳပ္ကုိ ဆဲဆုိလာေနၾကသည္ကို
ၾကားရသည္။
ဤစကားမ်ားသည္ ခ်ီတက္ေနၾကသူမ်ားၾကား၌ေတာမီးေလာင္သလုိ
ျဖစ္လာခဲ့သည္။
ထုိအခါ ယူနစ္ ကြန္မန္ဒါမ်ားက သူတုိ႔အထက္ရွိ အရာရွိမ်ားအား
တပ္ဖြဲ့မ်ားၾကား၌စိတ္ပါတ္ကုန္ၿပီဟု သတင္းပို႔သည္။
ထုိေန႔ မနက္တြင္ အရပ္သား ေကဒါမ်ားသည္ဆံုးဖ်ာ္ရာထူး အမွတ္အသား
မပါေသာ ကုိန္ဘက္ေမ်ာ္ဝတ္စံုမ်ားကုိ တစ္ခုခန္း ထလာၾကသည္။
သူတုိ႔ကား ကြန္ျမဴနစ္ခ်ဳပ္ခံအတုိင္း ခန္႔ထားသည့္
ပုလိပ္တကယ္လြန္ဆြဲ ေခၚ'ႏုိင္ငံေရး အသိကံေပးမ်ား'ျဖစ္ေလသည္။
သူတုိ႔သည္ ျမင္းပုကေလးမ်ားစီးကာ ခ်ီတက္ေနၾကသူမ်ားေဘးမွ
ေရွ့သြားလုိက္ ေနာက္သြားလုိက္ လုပ္ၿပီး 'ျမန္ျမန္ေလွ်ာက္ၾက၊
ျမန္ျမန္ေလွ်ာက္ၾက'ဟူေသာ စကားကုိ အဆက္မျပတ္
ေအာ္ေပးေနၾကသည္။
"ကြမ္ဆိစ္ဘုရင္ေတြရဲ့ တပ္ေတြဟာ ထိုစစ္ေၾကာင္းရဲ့

ေနာက္ဘက္ကိုဝင္ထုိက္ေနၾကၿပီ”ဟူေသာ စကားကိုလည္း ထပ္တလဲလဲ
ေအာ္သည္။
“ဆက္သြား မရပ္နဲ႔ဆက္သြား။
မင္းတို႔ ျမန္ျမန္သြားရင္ တပ္ဖဟာ ငါးထဲက မင္းတို႔
ရဲေဘာ္ေတြအားလုံး မင္းတို႔ရဲ့ေနာက္ေက်ာကို ကာကြယ္ဖို႔ စစ္ပြဲတစ္ပြဲ
တုိက္ၾကရေတာ့မယ္”တစ္ခ်ိန္ၿပီး တစ္ခ်ိန္ အေျမာက္သံမ်ားႏွင့္ မၿငိမ္းဂန္း
စက္ေသနတ္သံမ်ားၾကားေနရ၏။
အေနာက္ဘုံသို႔ ခ်ီတက္ေနၾကေသာ တပ္ဦးစစ္ေၾကာင္းမ်ား၏
ေရွ႕တည့္တည့္တြင္ျဖစ္ေသနတ္သံမ်ိဳးစံုသည္ ပဲ့တင္ထပ္လ်က္ရွိသည္။
အေျမာက္သံမ်ားကား မစဲေသး၊ ခ်ီတက္ရာလမ္းေၾကာင္း၏ ေရွ႕တြင္
ဆက္လက္၍ ေက်နဆဲ။
ကုမၸဏီတို႔ဘက္အေျမာက္သနားသည္ အဆက္ျပတ္ က်လာလ်က္ပင္ ရွိ၏။
ေဂ်ကာ့သည္ တပ္စစ္တပ္၏ ေရွ႕ဆံုးမွ အလံအား
လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
ဆင္ေျခေလွ်ာ၏ ေအာက္ေျခတြင္ စစ္သားမ်ားသည္ ေတာင္ကိုသို႔
ဦးတည္ၿပီး သြားေနၾကရာမွတျဖည္းျဖည္းႏွင့္ သစ္ပင္ထူထပ္ေသာ
ထင္းဂ်ီးေတာႀကီးအတြင္းသို႔ ဝင္ေရာက္သြားေနၾကသည္။
ေနာက္ခ်ိ ပါလာၾကေသာ အက်ဥ္းသားမ်ားသည္လည္း စစ္သားမ်ားေနာက္မွ
ထက္ၿပီးကြာလုိက္လာေနၾကသည္ျဖစ္ရာ မၾကာခင္တာပင္
ထင္းဂ်ီးေတာႀကီး အတြင္းသို႔ ဝင္ခ်ီၾကသည္။
ထိုအခါအျပင္းအထန္ ကေရာက္ေပါက္ကြဲေနေသာ အေျမာက္ဆန္သံမ်ားသည္
ျဖိန္းခနဲ တုိးသြားသည္။
ဤအေျမာက္သံမ်ားေၾကာင့္ ေၾကာက္လန္႔တၾကား ျဖစ္ေနၾကေသာ
အက်ဥ္းသားအားလံုးခ်က္ခ်င္းပင္ စိတ္သက္သာရာ ရကုန္ၾကေလ၏။
ေတာင္ကတံုးမ်ားေပၚ ေလွ်ာက္ေနရစဥ္ အကာအကြယ္မဲ့သလို
ခံစားေနခဲ့ရေသာလူမ်ားသည္ ထင္းဂ်ီးပင္ႀကီးမ်ားေအာက္
ေရာက္သြားသည့္အခါ အကာအကြယ္ကုန္ခဲေအာက္၌လံုၿခံဳမႈ ရွိသလို
ျဖစ္သြားၾကသည္။
သူတို႔၏ ေျခလွမ္းမ်ားသည္ ေႏွးသြားၾကသည္။
ျဖစ္ႏုိင္ခ်ခ်ိန္ေတြဆြဲ၍ ေလွ်ာက္ကာ ဤသစ္ေတာႀကီးထဲ၌
အၾကာႀကီး ေနလိုၾကဇ၏။
သို၌သာလည္းအေဆာင့္စစ္သားမ်ားထံမွ ဆဲဆုိသံမ်ား၊ ႀကိမ္းေမာင္း
ၿခိမ္းေျခာက္သံမ်ားႏွင့္ က်ဲနဲသံမ်ားအသစ္တစ္ဖန္ ျပန္လြန္လာသျဖင့္
အားလံုးသည္ ျမန္ႏုိင္သမွ် ျမန္ေအာင္ေလွ်ာက္ၾကရျပန္ေလ၏။
ေတာအုပ္ႀကီး၏ တစ္ဖက္တြင္ ေတာင္ကုန္းမ်ားရွိေနဆဲျဖစ္သည္။
အားလံုးမွာ သစ္ပင္ရွိေသာေတာင္တန္းမ်ားသာ ျဖစ္၍ျဖင့္ ေဂ်ကာ့
အပါအဝင္ အက်ဥ္းသားအားလံုး စိတ္ပ်က္ျပန္၏။
ထို ေတာင္ကတံုး ဆင္ေျခေလ်ာမ်ားအတုိင္း ဆင္းရ တက္ရသည္မွာ
လြယ္သည္မဟုတ္။
ေအာက္ေျခသို႔ မေရာက္ခင္း တဗုိင္း ဗုိင္း ေခ်ာ္လဲသြားရမည့္
ခရီးလမ္း ျဖစ္ေခသည္။
သူတို႔သည္ေရေတြ တစက္စက္ က်ေနေသာ ထင္းဂ်ီးကုိင္းမ်ား ေအာက္မွ
ျပဳတ္၍ ထြက္လာၾကသည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ရပ္သားရမည္ဟူေသာ အမိန္ေပးသံမ်ား ထြက္ေပၚလာသည္။

ေလွ်ာက္ေနၾကသူ အားလံုးသည္ ရုန္းကန္ဖြဲ့ထူထပ္ေသာ
ေျမျပင္ေပၚသို့ ေျခဖဝါးတို့ကိုင္ထားလ်က္သာ ရပ္တည္ေနၾကသည္။
အားလံုး တိတ္ဆိတ္သြားခါမွ ႏုိင္ငံေရး အႀကီးေပးဆိုသူမ်ားကစၥမ်ားအား
တရားေဟာေနသံမ်ားသည္ အက်ဥ္းသားမ်ားဇာတ္ နားမ်ားဆီသို့
ေရာက္လာသည္။
ေလွ်ာက္ေနသူ လူတန္းႀကီးဇာတ္ ေတးအတုိင္း ျမင္းကို စုိင္း၍
သြားေနၾကေသာ ေကဒါမ်ားသည္ကုိတ္စာခန္းဇာတ္ကုိင္း ျမင္းမ်ားကို
ရပ္ၾကၿပီး တရားေဟာၾကျခင္း ျဖစ္၏။
မိန္းခြန္အည္းငယ္မိအၾကာတြင္ လူပံု တုတ္တုတ္၊ ပုကြကြ၊ ေျမာက္ပုိင္းနယ္သား
တ႐ုတ္စုေယာက္ ျမင္းႏွင့္ေရာက္လာၿပီး အေစာင့္တပ္သားမ်ားအား
မိန္႔ခြန္းေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္တို့”ဟု သူက ေအာ္သည္။
“တ႐ုတ္ကန္ျမန္စု ပါတီရဲ့ ဗဟုိေကာ္မတီအေနနဲ့ကရဲေဘာ္တို့အားလံုးကို
ေတာ္လွန္ေရးႀကီးရဲ့ ေက်ာ္ဂုိးအျဖစ္ သတ္မွတ္ထားတာပါ။
ရဲေဘာ္တို့ေၾကာင့္ေတာ္လွန္ေရးႀကီးရဲ့ အနာဂတ္ဟာ ၾကည္လင္
ေတာက္ပေနပါတယ္။
ဂုဏ္ယူၾကျမင့္မားေနပါတယ္။
ဒါေပမဲ့လို့ အခု ေလာေလာဆယ္မွာေတာ့ျဖင့္ တို့အားလံုး
အခက္အခဲေပါင္းမ်ားစြာနဲ့ ရင္ဆုိင္ေနၾကရပါတယ္။
တို့အားလံုး ပင္ပန္းေမာပုန္းေနၾကပါတယ္။
ငါတုိ့တစ္ေတြမရပ္နား ခဲတက္လာေနၾကတာ သံုးရက္တိတိ
ရွိသြားၿပီဆိုေတာ့ ရဲေဘာ္တို့အေနနဲ့ဘာေၾကာင့္ဆုိတာ
သိခြင့္ရွိပါလိမ့္မယ္”ႏုိင္ငံေရး အႀကီးေပးသည္ ျမင္းကုန္းႏွိးထက္သို့
ခါးကုန္းလုိက္ကာ ဦးေခါင္းကိုငံု့လိုက္သည္။
“အေၾကာင္းက ဒီလုိပါ။
သစၥာေဖာက္ ခ်ိန္ေက-ရွိတာ တို့ႏုိင္ငံထဲကို က်ီးေက်ာ္ငွက္ေရာက္လာတဲ့ရန္သူ
ဂ်ပန္ေတြကို တုိက္ခုိက္ခဲ့တယ္။
တို့ရဲ့ ေထာက္ထမ္းေရး တပ္သားေတြ
ပို့လုိက္တဲ့လွ်ိဳ့ဝွက္ဆင္းေတြအရဆိုရင္ ဒီဘက္နယ္ေျမတြင္းမွာ
ကုမင္တန္ဗိုလ္ေပါင္း ေလးသိန္းအထိရွိေနတယ္။
သူတို့တပ္ေတြဟာ တို့တပ္ေတြနဲ့အတူ ရင္ေပါင္တန္းၿပီး
ခံတက္ေနတာ သိတင္းႏွစ္ပတ္ေက်ာ္ေက်ာ္ ရွိသြားၿပီ။
သူတို့ဟာ ခ်ီအန္ျမစ္ဆီ ဦးတည္ၿပီး ခံတက္ေနၾကတာ။
ဒီကနဲ့ဆုိရင္အေနာက္ဘက္ လီ ေလးဆယ္ေလာက္ ေဝးတယ္။
ေတာင္ဘက္က ကြမ္ဆိစခန္းရင္ေတြရဲ့တပ္ေတြဟာ တို့ကို ပိတ္ဖိုို့
ခံတက္လာေနၾကတယ္။
တို့ရဲ့နာက္ဘက္ဆာေတာ့ ဟူနန္ခဲ့နဲ့ကြမ္တမ္ျပည္နယ္ အစုိးရတပ္ေတြက
လိုက္လာေနတယ္။
“ရန္သူေတြဟာ ငါတုိ့တပ္ခ်ီ စစ္တပ္ေတြကို သံုးဖက္သံုးတန္က ဝုိင္းၿပီး
ပိတ္ဆုိ့ထားဖို့ရည္ရြယ္ေနတယ္ဆိုတာ သိပ္ သိသာတယ္။
တို့တပ္ေတြ အားလံုးကို ခ်ီအန္ျမစ္ဆက်ိဳးရဲ့ကမ္းပါးေတြေပၚ
ေမာင္းတင္ၿပီး ေထာင္ေခ်ာက္ခဲေအာင္ လုပ္ေနၾကတာပါ။
သူတို့အခ်ိဳအစ္ဆတို့တပ္ေတြအားလံုးကို ကြမ္ဆိျပည္နယ္ရဲ့ အေရွ့ေျမာက္ဘာ

ေခ်ာင္ထိုးတို့ေအာင္ လုပ္ၿပီးအျပတ္ေခ်မႈန္းဖို႔ပဲ”အေဖာင့္တယ္ဟားမ်ားႏွင့္
အရာရွိမ်ားသည္ ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပးဆိုသူ၏
စကားကိုနားစြင့္ေနၾကသည္။
ေမာပန္းႏြမ္းဟိုက္လာ ရွိေနၾကသည့္ ၾကားမွပင္
သူတို႔သည္ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ ထုိင္ကာ နားစြင့္ေနၾကျခင္း
ျဖစ္၏။
သူတို႔ပတ္ဝန္းက်င္ ေဂ်ာက္ကာအပါအဝင္ တ႐ုတ္ေျမပုိင္ရွင္မ်ားႏွင့္
တ႐ုတ္အကဲဆတ္သားမ်ား၏ မိတ္ေဆြမ်ားသည္
စိတ္႐ိုးပုိ႔ခ်င္းႏွင့္အံ့အားသင့္ျခင္း စသည္မ်ားကို ေဖာ္ျပလ်က္
ရွိေလ၏။
“ရဲေဘာ္တို႔ သီတင္းေျခာက္ပတ္အတြင္းမွာ ငါတို႔တပ္ေတြ
ဂ်ာအိခ်င္ၿမိဳ့ကေန ဒီအထိလိေပါင္း ႏွစ္ေထာင္ ခရီးေပါက္ၿပီးၿပီ။
တို႔ျခေထာက္ေတြဟာ ကိအန္ခ်ဳ၊ ကြမ္ဟမ္၊ ဟူနန္၊ ကြမ္ခ်ိစတဲ့
ျပည္နယ္ေလးခုရဲ့ ေျမေတြကို နင္းျဖတ္ခဲ့ၿပီးၿပီ။
အခုလို ဒီခရီးကို ငါတို႔ အျမန္ဆုံးျဖတ္ေလွ်ာက္လာေနတာဟာ
စိအန္ျမစ္ဆုံးေပၚမွာ အေသခံဖို႔ လွ်ာေနၾကတာလို႔
ရဲေဘာ္တို႔ထင္ေနၾကသလား”ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပးသည္
စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ကာ သူ႔ရွဴးမွ စစ္သားမ်ားအားၾကည့္ေနသည္။
စစ္သားမ်ားထဲမွ ဘာသံမွ မၾကားရ။
“တို႔အေနနဲ့ ေန႔စဥ္ ရန္သူေတြကို တိုက္ခိုက္ၿပီး သူတို႔ဆီက
လက္နက္ေတြနဲ့အစားအစာေတြကို ရယူေနခဲ့ၾကတယ္ မဟုတ္လား။
လာရာလမ္းတစ္ေလွ်ာက္လုံးမွာ ရွိေနတဲ့ၿမိဳ့တုိင္းရြာတုိင္းကို တို႔ရဲ့
ေတာ္လွန္ေရးအေၾကာင္း သိေအာင္ လုပ္ခဲ့ၾကတယ္ မဟုတ္လား။
မေကာင္းဆုိးဝါး ေျမရွင္ေတြကို သုတ္သင္ရင္းလင္းၿပီး သူတို႔ပုိင္
ေျမေတြကို လယ္သမားေတြလက္ထဲ ေဝေပးခဲ့တယ္ဟုတ္လား။
အဲဒါေတြကို ငါတို႔လုပ္ခဲ့ၾကတာဟာ ရႊံ့ထြတ့္စီအန္ျမစ္ကမ္းပါးေပၚမွာ
ေသခ်ာလို႔ လုပ္ခဲ့တာလို႔ ထင္ၾကသလား”ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပးသည္
ျမင္းကုန္းႏွိမ္းေပၚ ခြဲထုိင္ေနရာမွ
ေျခနင္းကြင္းမ်ားအားေျခႏွင့္ကန္၍ မတ္တတ္ရပ္လုိက္သည္။
ထို႔နာက္ “မဟုတ္ဘူး ရဲေဘာ္တို႔၊ အဲဒါေၾကာင့္လုပ္ေနၾကတာ
မဟုတ္ဘူး။
ရန္သူေတြ ဝုိင္းမယ့္ေဘးက လြတ္ေျမာက္ေအာင္
လုပ္ေနၾကတာ”ဟုလက္သီးဆုပ္ကို ေျမႇာက္ၿပီး ေအာ္ေျပာသည္။
စစ္သားမ်ားမွာ ဘာမွမသိေသာ အသိဉာဏ္ ကင္းမဲ့သူမ်ားျဖစ္၏။
သူတို႔သည္ပါတီႏုိင္ငံေရး အႀကံေပး၏ စကားမ်ားကို အံ့ၾကြင္းမဲ့
ယုံၾကည္ကာ လက္သီးဆုပ္မ်ားကို ေျမႇာက္ေျမႇာက္ၿပီး
ေအာ္ဟစ္ေထာက္ခံေနၾကသည္။
ျမင္းေပၚမွ ေကဒါအၾကံေပးသည္ ေအာင္ပြဲရမ်က္ႏွာျဖင့္
စစ္သားမ်ားဘက္ လွည့္ကာ ေအာ္စရိယ်မ်ားကို အရပ္ပုိင္းသည္။
စစ္သားမ်ားထံမွအသိမ်ား ခဲသြားသည့္အခါ ေကဒါ့အသံျပန္လွန္လာသည္။
“ရဲေဘာ္တို႔ တပ္မဟာ ခုႏွစ္ခဲ့ တပ္နီစစ္သား စစ္သည္ေတြဟာ
ငါတို႔ရဲ့ဘယ္ေတာင္ပံကို ဆက္လက္ၿပီး ကာကြယ္ထားလိမ့္မယ္။
အမွတ္တုိး တပ္ေတြကေတာ့ တို႔ရဲ့ညာေတာင္ပံကို ကာကြယ္ထားၾကလိမ့္မယ္။
အမွတ္ ငါးနဲ့ တပ္ေတြကေတာ့

တို့ရဲ့နောက်လေနှစ်ပီးကာကြွယ်ေစာင့်ေရှာက်သွားလိမ့်မယ်။
“အဲဒီတပ်ေတြ အားလုံးရဲ့ ကွကြွယ်မှုကို ရယူၿပီး ဘာနခ်ိပ်
ရဲေဘာ်ေတြတာ်လာနေရးဆုိတာ စစ်ေကာ်မရွင်အဖြစ်နဲ့ ပါတီ
ဗဟိုေကာ်မတီတို့ပါ လက်ခံခဲတက်ကာမှာပါ။
ဒါပြီမှာ တို့အားလုံး ေအာင်ြရမှာ မလြဲပါဘူး။
ဆုိယက်ခယ်ေျမသစ် အမ်ားအျပားကိုတည္ေဆာက္ႏုိင္ကမွာပါ။
ရဲေဘာ်တို့ ငါတုိ့ဟာ က်ားေက်ာ့ငပန်ေတြကို တိုက်ၿပီး ေနုိင်ထဲက
ေမာင်းထုတ်ၿပီးအသက်ငေနၾကရင်းမယ်ဆုိတာ သိၾကပါ။
လူတုိင်းဟာ စိအန္ျမစ် ေရာက်တဲ့အခါ တိုက်ဖို့အတြက်အားေမြးထားၾကပါ။
ဒါပြီမှာ အေုိင်ုိက်ုိင်လို့ ေအာင်ြရၿပီဆိုရင်
ရဲေဘာ်တို့အားလုံးဟာမဟာေတာ်နေရးဆက်ရဲ့
သူရဲေကာင်းေတြအျဖစ် သမုိင်းမွာ တင်ကန်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်”စစ်သားမ်ားသည
ထုိင်ေနရာမွ ထကာ လက်သီးဆုပ်မ်ားကို ေျမ့ာက်၍ ေအာ်ကျပန်သည်။
ုိင်ုိေရးအၾကံေပးသည် သူ့မင်းအား လွှတ်၍ စစ်သားမ်ားဏာေဘးမွ
ဒုန်းစုိင်းြသားသည်။
ေအာ်ခ်ားေပးသံ အသစ်မ်ားသည် ေနာက်တစ်ဆကိမ် တစ်ခဲနက်
ထြက်ေပၚလာၾကျပန်ဏာ။
ေနာက် မိနစ်အနည်းငယ်အတြင်း စစ်တပ်မ်ားသည် ေခ့ါသို့
ဆက်လက်ခဲတက်သြားၾကျပန်ေလဏာ။

၁၉၁၉ ေနာက္ပိုနွစ္ဆန္ညြန္းငယ္မွ အဖ်ကာတြင္ မုိးတိတ္သြားသည္။
နာရီေပါင္း မ်ားစြာ ရြာေနရာမွပထမဆံုးအႀကိမ္ ရပ္သြားျခင္းျဖစ္၏။
ခဲေရာင္ထေနေသာ မုိးသားမ်ားကေတာ့ ယခုအခ်ိန္ထိမျပယ္ေသး။
သို႔တေစလည္း ေကာင္းကင္သည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း
ၾကည္လင္ေနသည္။
ေနေရာင္သည္ ေတာင္ကုန္း ဆင္ေျခေလ်ာမ်ားေပၚသို႔ က်ဆင္းစ
ျပဳေနၿပီ။
အမ်ားႏွင့္ေရာ၍ ခ်ီတက္ေနရေသာ ေဂ်ာ့ကသည္ အလြန္႔အလြန္
အလွမ္းေဝးကြာသည့္ေနရာမ်ားဆီမွ မတ္ေစာက္ေစာက္
ေခ်ာက္ကမ္းပါးဆင္းမ်ားၾကားအတိုင္း ခ်ဳိးဆင္းေနေသာစီအန္ျမစ္၏
လက္ဖက္ထြန္နသည့္ ေရျပင္ကို ျမင္ေတြ႔ေနရ၏။
သူသည္ အမွတ္တမဲ့တစ္ဆက္မွ်ရပ္ကာ လင္းလက္ေနေသာ ေရျပင္ဆီသုိ႔ တစ္ခ်က္ခ်
ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနမိသည္။
“ေဟ့အေကာင္၊ နယ္ခ်ဲ့သူလဲ့၊ ဂ်ိဳေသ ေလးစားမႈေလး ဘာေလး
ျပဖို႔သတိမရေတာ့ဘူးလား၊ ေတးဖယ္ရွဳပ္မွဳန္း”ေအာ္သံသည္
ၾကမ္းတမ္းလွ၏။
အေစာင့္တပ္မ်ား၏ တပ္ခြဲမွဴးသည္ ေျဖာေျဖာဆိုဆုိသူ႔လက္ထဲမွ
ဓါးအဂ်ိဳးျဖင့္ ေဂ်ာ့ကာ့၏ လက္ျပင္ေပၚ တအားထုလွဳပ္သည္။
ေဂ်ာ့ကာ့သည္ေတာင္ကုန္းေဘး လမ္းေပၚမွ ရုန္ဆံုဖြဲ့ထိုသို႔ ေမွာက္လ်က္
လဲက်သြားသည္။
သူသည္ အျပင္းအထန္အားယူ၍ ဒူးေထာက္ထုိင္ကာ ေနာက္ဘက္ရွိ သူ႔လာလမ္းဆီ
ေမွ်ာ္ၾကည့္မိသည္။
ေနာက္ခ်ဳိတက္လာေနၾကေသာ တပ္မ်ားသည္ တစ္ဆန္းစီခြဲကာ လမ္း၏ ေဘး
တစ္ဖက္တစ္ခ်က္သို႔ကပ္၍ ရပ္ေနၾကသည္ကို ျမင္ရ၏။
လူးလွိမ့္ခြါ၍ ရပ္ေနၾကေသာ လမ္းအလယ္တြင္ ဂုတ္ရက္ အုပ္စုတစ္စု
ဘြားခနဲေပၚလာသည္။
တခ်ိဳ့မွာ ေျခလင္ ေလွ်ာက္လာေနၾက၍ တခ်ိဳ့လည္း
ျမင္းစီးလာၾကသည္။
ျမင္းတစ္ေကာင္ခ်င္းစီ၏ ပတ္တီးစြဲထြင္ လက္နက္ကိုင္ သက္ေတာ္ေစာင့္
သံုးေယာက္ခန္းေယာက္ထိ ပါလာသည္။
ထိုအုပ္စုေနာက္မွ ကပ္၍ ပါလာၾကသည္မ်ားမွာ
ပစၥည္းမ်ားေလးလိုက္ပါတင္ထားသည့္ လွ်ာမ်ားျဖစ္၏။
ေဂ်ာ့ကာ့အနီးသို႔ေရာက္လာ၍ ၾကည့္လုိက္သည့္အခါအားလံုးမွာ ခိုစြတ္လွ်က္ရွိၿပီး
တစ္ကိုယ္လံုး ညစ္တုတ္ေပေရလက်သည္။
သူတုိ႔အားလံုး၏အျပဳအမူသည္ ထူးျခားသည္။
မ်က္လံုးမ်ားသည္ အသိဉာဏ္ပညာရွိျခင္းကို
ေဖာ္ျပလိုက္ၾက၍လမ္းေဘးဝဲယာအား စိတ္ဝင္စားၾကည့္ျခင္းဟူ၍
လံုးဝ မရွိၾကေခ်။
ေဂ်ာ့ကာ့သည္ ဒူးေထာက္လ်က္ပင္ တစ္ဆင့္ ထပ္မံအားယူၿပီး
မတ္တတ္ရပ္ကာအက်ဥ္းသားမ်ား ၾကား၌ သူ႔ေနရာသို႔ သြားရသည္။
အုပ္စုအား ဦးေဆာင္လာသူသည္မွန္းေလွ်ာက္လာသူျဖစ္၍
သူ႔ေျခလွမ္းမ်ားသည္ ခပ္သြက္သြက္ျဖစ္သည္။
လူပံုပန္းမွာ ပိန္းပါးပါးၾကံ့လွ်ဖစ္၍ အသက္မွာ ငါးဆယ့္ခုနွစ္ရွိ၏။
အရပ္အမာင္းမွာ ပုလည္းမပု၊ ျမင့္လည္းမျမင့္ေနတာျဖစ္၍

အသားအေရာင္မွာ သူ၊ခါး၌ ပတ္ထားသည့္ သားေရခါးပတ္
အေရာင္လုိခပ္မည္းမည္းျဖစ္သည္။
သေဘၤာမေနာ ေကာင္းၿပီး ရယ္ေမာေပ်ာ္ရႊင္တတ္သည့္ သဘာဝစိတ္သည္
သူ၊မ်က္လံုးမ်ား၌ ထင္ဟပ္ေနသည္။
သူ၊မ်က္ခံုးမ်ားသည္ ေလးေထာင့္စပ္ပုျဖစ္၍
ေမး႐ုိးမ်ားႀကီးကာမ်က္ခံုးထူသည္။
သူ၊ပံုပန္းသည္ အားေကာင္းေမာင္းသန္စြမ္းဥစၥာ ျဖစ္ေၾကာင္း
ျမင္ရံုမွ်ျဖင့္သိသာသည္။
သူ၊ကိုယ္ေပၚမွ အညိဳေရာင္ ပြဲေရာင္းေရာင္း ခ်ည္ထည္ ယူနီေဖာင္းတြင္
ဘာတံဆိပ္ပါတပ္ထား။
သူ၊ရာထူး အဆင့္အတန္းကို ေဖာ္ျပထားသည့္ အမွတ္အသားဟူ၍ ဘာမွ
မရွိ။
တစ္ခုသာလင့္ဒ်ိဳ၏။
သူ၊ ကိုးနဖူက်ိဳးမွ အိတ္ကပ္ေလးလံုးသည္ သူ၊အား
အရာရွိတစ္ဦးျဖစ္ေၾကာင္း ေထာက္ခံထားသည္။
သူ၊ တစ္ကုယ္လံုးတြင္ အမွတ္အသားဟူ၍ ပံုပ်က္ပန္းပ်က္တဦးထုပ္ထိပ္မွ
ၾကယ္သီတံဆိပ္သာလွ်င္ ပါသည္။
အက်ဳိးသားမ်ားေရွ့မွ ျဖတ္သြားခ်ိန္တြင္သူသည္ ေဂ်ာက့္၏
ျဖဴေရာ့ေရာ့ႏွင့္ ပန္းေရာင္သန္းေနေသာ မ်က္ႏွာကို
တစ္ခ်က္လွမ္းၾကည့္သြားေလသည္။
“အဒီလူဟာ တပ္ခ်စ္ခ်ပ္ကိုး တစ္တပ္လံုး၌ စစ္ေသနာပတိေပါ့။
အားကုိးသိုးႀကီးတစ္ေကာင္ သန္သလို သန္တယ္။
ဘယ္ေတာ့မွ ျမင္းမစီးဘူး လမ္းပဲ ေလွ်ာက္တယ္။
သူ၊လူေတြ သိပ္ေမာေနရင္ ဂ်ိဳင္ဒယ္ ဒါဇင္ခ်ိဳက္ေလာက္
ေကာင္းေကာင္း သယ္ေပးတယ္ သိလား”ေဂ်ာက့္ႏွင့္ တစ္ကုိက္
ႏွစ္ခြက္အကြာ၊ လက္ေမာင္းတြင္ တပ္ဆြဲအဆင့္
ႏုိင္ငံေရးနည္းျပရာထူးတိဆိပ္ လက္ပတ္ ပတ္ထားသူ တပ္ခ်ဳိ
ၾကည္းတပ္သားတစ္ဦးက မ်က္ႏွာသစ္လုိင္ယဲ့ေဘာ္တစ္ဦးအား အနားကပ္၍
ေျပာေနသည္။
မ်က္ႏွာသစ္ စစ္ဆာနခ်ီပ္ လူမ်ားအား ပါးစပ္အေဟာင္းသားျဖင့္
ေငးၾကည့္ေနသည္။
“ဒါဆိုရင္ အခုျမင္ေနရတာ ဗုိလ္ခ်ဳပ္ႀကီး ခ်ေတးေပါ့ ဟုတ္လား”ဟု
မ်က္ႏွာသစ္ဆားက တအံ့တသြဲ ေရြရြတ္သည္။
“အခု ကိုပ္ မ်က္ခ်ေတြနဲ၊ သူ၊ကို တကယ္ျမင္ေနၿပီေပါ့၊ဟုတ္လား”“သိပ္ဟုတ္တယ္
ရဲေဘာ္။
ၿပီးေတာ့ ေဟာ့ဟိုမွာ ျမင္လား၊ သူ၊ကို လွမ္းၾကည့္စမ္း၊အဲဒီလူဟာ
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ၊ အႀကီးဆံုး ပုဂၢိဳလ္ပဲ။
သူ၊နာမည္က ပိုက္ တဲ့။
သူက အဲေဒြထြေအတြင္းေရးမွဴးခ်ဳပ္ေပါ့။
သူက တို၊မိတ္ေဆြ ဂ်ြားေတြရဲ၊လက္ေအာက္က ေတာ္လွန္ေရးကိုေမာ္စကို
အထိသြားၿပီး ေလ့လာဖူးတယ္”မ်က္ခန္းႏွင့္ တ႐ုတ္သည္
ႏူးညံ့ေပ်ာ့ေပ်ာင္းသည့္ မ်က္ႏွာဝုိင္းဝုိင္း ပုိင္ရွင္ျဖစ္၏။
ျမင္းပုေလး ေက်ာထက္၌ ထုိင္ေနခင္းျဖစ္၍
အသံဥာဏ္ျမင့္မားထက္ျမက္သည့္ အရိပ္လကၡဏာမ်ားရွိသည္။

သူသည် လည်ပင်းဖိုးအရည်အား က်ိန်စတ်ခံ၍ ဝတ်ထား၍ သူ၌ဘားရှိ
အရပ်ျမင့်ျမင့်သက်ေတာ်ေစာင့်ေလးဦးသည် လွှစြပ်ပြုပ်
ဂုဏ်ယူေသနတ်မ်ားအား အသင့်ကြက် သူ၏အန်းမွကပ်၍
လုပ်ကျိလာေနၾကသည်။
သူတို့လူအား ေခ်ာင်းေျမာင်းတုိက်ခုိက်ျခင်းကို
ခံရမည်ကုိစိုးရိမ်သည့်အလား လမ်းဇ၊ ေခ္ခြတည့်တည့်ုးွင့် ဝဲယာကို
က်ိးကန်းေတာင်းေမွာက္ကကည့်ကာေနၾကေလသည်။
“ဟို မ်က်ုံးေဖြးထူထူနဲ၏ တစ္ေယာက္က တယ္ယူလဲ”ေဂ်ကာသည် စစ္ဆားလူငယ္
လက္ဘ၊ုးထုး်ပေနသည့် အရပ္ပုကြကြီ၊ လူပ်ိဳေခ်ာေခ်ာ၊ပြင့်လင်းေသာ
မ်က်ားွားွင့် စူးရွေတာက္ပေသာ မ်က်လုံးမ်ား ပုိင္ရွင္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
သူသည္ထိပ္ဆံစစ္ပုပ္ဇ၏ဝတ္စံု က်ိန္စ ဝတ်ထား၍ သူ၌ခါင်းေပ်ာ်မွ ဦးထုပ်ကြင်
ၾကယ်သီတုိင်ကုိင်ထ့ားဇ၏။
မုိးထဲေလထ၌ရေးံ့ထဲမွ ျဖတ္လာခဲ့ရေသာ္လည္း သူ၏ခႏၶာကိုယ္ွင့္
ဝတ္စားဆင္ယင္ထားပံုသည္ျပည္ျပန္၏ရင္းေလေပဇ၏။
“ေကာ္မ၌ဒ္ဘာ ခ်ိအင္-လုိင္းဆိုတာ သူေပါ့။
တ္ဂုတ္မ်ိဳးမတ္ဘာကိုး တစ္ေယာက္ခဲ့သားေလ။
ဦးေွးက္ သိပ္ေကာင္းတယ္။
ငါတို့၏ ရန္သူေတြရဲ့စိတ္ကို ဆက်ီသိတဲ့ သူပဲ။
ၿပီးေတာ့ သူကတို့ရဲ့ေတာ္လွန္ေရး စခ်ာက္ဆုိရာ ေကာ္မ၌ဒ္ဘာ ခ်ယ္ဘာမင္ ကြ။
“ဟုတ္မွာ ျမင္လား။
ဗုိလ္ခ်ဳပ္ွင့္စ္ေယာက္။
အမွတ္တစ္ တပ္မဟာ တပ္ဖဲြ့ဝိုလ္ခ်ဳပ္ လင္ဒီယာအိုနဲ၏ အမွတ္ဆုံး တပ္မဟာ တပ္ဖဲြ့ ဗုိလ္ခ်ဳပ္
ပတ္တာ-ေတြးဆိုတာ သူတို့ေပါ့။
သူတို့ွင့္စ္ေယာက္ကားက ျမင္းစီးလာေနတဲ့ ဆံပင္ပါဝါ
ွင့္ဘမ္ွင့္ေမြးနဲ့၏လုက ျပည္ ွင့္ုိင်ရပ္ျခားရဲေဘာ္ေပါ့။
သူက တို့၏ မဟာမိတ္ ဂုဏ်ာရဲေဘာ္ေတြက တို့၏အတြက္ပုိေ့ပးထားတဲ့
‘ွင့္ုိင်ျခား ပါဂ္ဂ’ေလ”ေျခတ္ခ်ိတုဲ့ ျမင္းပုကေလးမ်ား
စီးလာၾကသည့် တပ္ခ်ဳစစ္ပုပ္ဇ၏ ဗုိလ္ခ်ဳပ္မ်ားသည္ခ်ိတ္ဆင္ကာ
စကားေျပာေနၾကသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ သူတို့၏ထဲမွ မ်က္ွာျဖတ္ခဲ့ဦးအားအခက္အခဲမ၌
သတိထားလုိက္ဇ၏။
‘ကြန္ျမဴနစ္ အိတ္ဆာေန၌ယ္’ေခၚသ ကမာၻ၏ကြန္ျမဴနစ္အဖြဲ့၏ခ်ဳပ္ကီးမွ
အဆက္ေပးအျဖစ္ တ္ဂုတ္ွင့္ုိင်သို့ ပုိ့ေပးထားသည့္
က်မန္အမ်ိဳးသားျဖစ္သည္။
က်မန္သည္ သူ့အား ျမင္ခ်ိတ္ဆက္ခဏတြင္ မ်က္လုံးျပာျပာထဲမွ
အံ့အားသင့္ေသြးျခင္းကုိေဖာ္ျပလုိက္သည္ဟု ေဂ်ကာ့ထင္သည္။
အမွန္ေတာ့ ေဂ်ကာ့တစ္ေယာက်ဲက ွင့္ျဖတ္ခဲ့ဦးအား မျမင္ခဲ့ရသည္မွာ
သိတ္ပင္းသံုးပတ္ခန်ီးပါးပင္ ရွိခဲ့ၿပီ မဟုတ္ပါလား။
ဤမ်က္ွာျဖအား ျမင္လိုက္ရသည့္အခါ သူ၏စိတ္ဓာတ်ံုတြင္ ဆက္စပ္သတ္ရာရာမ်ားကို
ေတြးမိသည်။
အထူးသျဖင့္ ဖီလီစီတီဇ၏
ေၾကာက္ရြံ့ဖြယ္ေသျခင္းသည္ေဂ်ကာ့အာ့ုံတြင္ ထင္ဟပ္သည္။
လွုပ္ခ်ဳ၍ ခ်ိတက်ာခဲ့ရသည့္အျဖစ္သည္း သူ၏စိတ္အားမ်ားစြာအေွာက္အယွက္
ျပဳေနခဲ့ဇ၏။

ဤကိစၥမွာလည္း ကိုယ္ကာယဓါတ္ ပင္ပန္းဆင္းရဲျခင္းသည္အဓိကျဖစ္၍ စိတ္ဓါတ္ဆင္းရဲျခင္းသည္ ေနာက္မွ လိုက္ပါျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ သူ႔ထမင္းခက္ လိအပ္ခ်က္မ်ားေဖ်ာက္ျခင္းကိုလည္း စြန္႔လႊတ္လိုက္ၿပီး သူေရာက္လာခဲ့ရသည့္ ခရီးမွာ ေဝးကြာလာခဲ့ၿပီး၊ သူ႔သမီးငယ္အား ျပန္လည္ေတြ႔ရဖို႔ဆိုသည္ထက္ျဖစ္ႏိုင္ေရာ မရွိေတာ့။ ေမွာ္လင္းဆရာသည္ တစ္ေန႔ထက္တစ္ေန႔ ပို၍ ပို၍ ေဝးသြားခဲ့ၿပီ။
သူသည္သမီးငယ္အား ေမ့ေပ်ာက္ဖို႔ အၿမဲသတိေစးလ်က္ရွိရာ ယခင္ကႏွင့္ခ်ာလွ်င္ အဆင္ပ်ိဳ၍ေျပလာၿပီဟုပင္ ထင္မိ၏။
“တျခား အေရးပါတဲ့သူ ရွိေသးလား”မ်က္ႏွာသစ္လူငယ္ စာသား၏ တိုးတိုးေမးသံကို ေဂ်ဂ်ာက ၾကားလုိက္ရ၏။
ထိုအခိုက္မွာပင္ အညိဳးငွင့္ အျဖဴက်က္ ဆကံဝိလိွလို ျမင္းမ တစ္ေကာင္အား စီးလာသည့္လူက ျပင္ကုန္းကုန္းႏွင့္ လူတစ္ေယာက္ ဘြားခနဲ ေပၚလာသည္။
သူသည္ တျခား လူမ်ားႏွင့္ခြဲ၍လာေနျခင္းျဖစ္၍ မုိးေရ တစက္စက္ က်ေနေသာ ေစာင့္စည္ ၿခံထားသည္။
ထုိသူသည္ေဂ်ဂ်ာနားမွ အနီးကပ္၍ ျဖတ္သြားသည္။
ထိုလူ၏မ်က္ႏွာတြင္ ေခၽြးသီးေခၽြးေပါက္ဆိုးေတြ စီးက်ေနသည္ကို ေဂ်ဂ်ာျမင္လုိက္ရ၏။
ငွက္ဖ်ားေရာဂါ ထေနျခင္းေပတည္း။
ထိုသူ၏ ဆပင္ခန္ဓာကိုယ္သည္ မ်က္ႏွာတြင္ကပ္ေနၾကသည္။
အဖ်ားဒဏ္ ခံေနရသျဖင့္ မ်က္လြင္ျပင္ေဟာက္ပက္ျဖစ္ေနသည္။
သူလည္းမ်က္လုံးမ်ားကို ေအာက္ခ်ိတ္ထားသည္ျဖစ္ရာ သူ႔ မ်က္လုံးအစံုသည္ ရႊံ့ေမွာက္ေနသည္။ ေက်ာက္ခဲမ်ားထူထပ္လြန္းသည့္ လမ္းမွတစ္ပါး အျခား ဘာကိုမွ မျမင္ရခဲ။
“အဲဒီလူက ရဲေဘာ္ ေမာ္ဒီ-တူန္း ထင္တာပဲ။
ဟုိတုန္းကေတာ့ သူက ဗဟိုဆိုဗီယက္အစိုးရရဲ့ ခ်ယ္ရာမင္ဒဲ့”“အခုေတာ့ သူက ဘာလဲ”“ဗဟို ဆုိဗီယက္ အစိုးရဆိုတာ မရွိေတာ့တဲ့အခ်ိန္ စၿပီး သူ ဘာဆိုတာ ငါ မသိေတာ့ဘူး”ေဂ်ဂ်ာသည္ ျမင္းပိန္ေပၚမွ ခါးကုန္းကုန္းလူအား ဆက္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔ျမင္းသည္မတ္ေစာက္ေသာ ေတာင္ေစာင္းအတုိင္း ခေနာ္ခ်ိ ခေနာ္ခ်ိ ဆင္းသြားလ်က္ရွိ၏။
ေဂ်ဂ်ာေနာက္ျပန္လည္ၿပီး ေတာင္ကုန္းထိပ္သို႔ လွမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါ ပိန္ပါးအမ်ိဳးသမီးတစ္ေယာက္အား ျမင္လိုက္ရ၏။
အမ်ိဳးသမီးသည္ နားရြက္ရွည္ဖားေသာ လားတစ္ေကာင္ေပၚ၌ ထုိင္ေနၿပီး ဦးေခါင္းအား အဝတ္တစ္ခုျဖင့္ ပတ္ထားသည္။
သူ႔ရင္ခြင္တြင္ အဝတ္စည္ပုဝါ ေပြ႔ထားဟန္ရွိ၏။
ေဂ်ဂ်ာလွမ္းၾကည့္ေနခုိက္မွာပင္ လား႔ႏွင့္ အမ်ိဳးသမီးသည္ ေတာင္ကုန္းထိပ္၌ ေရြ႕လ်ားဘဲ ရပ္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ အမ်ိဳးသားတစ္ေယာက္၏ ႐ုပ္ရွင္သည္ ေပၚလာၿပီး ျမင္းဇက္ၾကိဳးအား လွမ္းဆြဲကာ ေတာင္ေစာင္းအတုိင္း ဆင္းလာေနသည္ကို ျမင္ရေလ၏။
လား႔ႏွင့္ လားေပၚမွ အမ်ိဳးသမီးဆင္းလာေနသည္ကို ေဂ်ဂ်ာ စိတ္ဝင္စားၾကည့္ေနမိသည္။
ခဏက္ေနၾကသူမ်ားၾကားတြင္ အမ်ိဳးသမီးဟူ၍ တစ္ဦးမွ မျမင္ခဲ့ရ။

သူ၌ေနလို၏မ်ား မဟုတ္က ဟုတ္ကေတြကို ျမင္ေနတာလား။
အမ်ိဳးသမီးဇာ ဦးေခါင္းသည္ သူမဇာလက္ထပ္ခဲ့ ေပြ၏ထားေသာ
ကေလးႏွင့္ဆြဲထားခန္တုိ့သည့္အရွာအား ငံု၏ဖက္ည့္ေနသည္။
သူသည္ခရစ္ဇာ မယ္ေတာ္၊ မကၠဒါနိဟုမ်ား ျမင္ေနရေလသလား။
ထို၎နာက္ေတာ့ လားသည္ သူရပ္ေနေသာ ေနရာသို၏
ခဏ္းကယ္လာေနသည္။
ထိုအခါကမွပင္ အမ်ိဳးသမီးသည္ ေရတြာစက္ခ်ာ စီးက်ေနေသာ
ေစာင္စည္ပတ္ထားျခင္းျဖစ္သည္ကို ေတြ၏ရဇာ။
အျခားေသာ ျမင္းစီးသမားမ်ား အမ်ိဳးသားအခ်ိဳ့ လုယ္ထားသလိုမုိးဒဏ္ခ
ကာကြယ္ရန္ လုယ္ထားျခင္းေပတည္း။
ေဂ်ာက္ခဲေရွ့မွ ေက်ာ္ျဖတ္အသြားတြင္ လားဇာေက်ာေပၚမွ ၇လုံးေသည္
သူ၏ဘက္သို၏ လွည့္ၾကည့္သည္။
ထိုလႈပ္ရွားမႈေၾကာင့္ ခရစ္သြန္ခန္းဆက္မီးဇာ အေပၚဝတ္ဂံုလို
ျဖစ္ေနေသာ ေစာင္တစ္ခုသည္ ေလွ်ာက်သြားေလသည္။
အလင္းေရာင္ေအာက္တြင္ အျခယ္အလွယ္ အျမြမ္းအမ်ိဳးမ်ိဳး
လံုးဝမရွိေသာတ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးဇာ အလွသည္ ဝင္းခနဲ လက္ခနဲ
ေပၚထြက္လာသည္။
ေဂ်ာက္အဖို၏တာဖ်က္ခနဲျမင္လုိက္သည့္ ‘တံလွပ်’ႏွင့္ တူေနသည္။
မည္းနက္ၿပီး ဗာဒံေစ့ အရြယ္ခဲသာရွိေသာမ်က္လံုးအစံုသည္ တစ္ခဏမွ်
သူ၏အား စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ တစ္ခ်ိန္က သူ၏အားအစ္ၿပီးထဲ၌ လိုက္လံေန္ဆာင့္ကာ ေခ်ာက္ကန္၎ေနေသာ
ေရႊေရာင္ဝင္းေနသည့္ အလွအားတဒဂၤမွ် ျမင္လုိက္ရသည္။
ေလျပည္ေလညင္းသည္ သူမဇာ၏ ဆံပင္အား ေဝ့၏ယမ္းတုိက္ခတ္ကာ
မ်က္လံုးမ်ားေပၚအုပ္သြားေစသည္။
ေနာက္တခဏတြင္ သူမသည္ ပခံုးထက္မွ ေစာင္ကို ျဖဳတ္၍
သူ၎ခါင္းေပၚသို၏ဖန္၏တင္လုိက္သည္။
ၿပီးေတာ့ ေဂ်ာက္ဘက္သို၏ အမွတ္ထင္ လွမ္းၾကည့္ျပန္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ လံုးဝ မေမွ်ာ္လင့္ဘဲဝင့္ လားဆီသို၏ ခုန္၍
တုိးသြားမိေလသည္။
“လုေမ-လင္း”ေဂ်ာက္သည္ နာမည္ကို တုိးတုိးကေလး ေရ႐ြတ္လိုက္သည္။
သူသည္ သူ၏မ်က္ခံုးမ်ားဇာအျမင္ကို မယ္ၾကည့္ႏုိင္သလို ျဖစ္ေနသည္။
လားေပၚမွ အမ်ိဳးသမီးသည္ သူ ေရ႐ြတ္သံ ၾကားသည္မၾကားသည္ သူမသိ။
သူမသည္ လားကို မရပ္။
ေနာက္သို၏ လွည့္မၾကည့္။
လားသည္ ေက်ာက္ခံုးထူထပ္ေသာ ေတာင္ကုန္း ဆင့္ေျခေလွ်ာအတုိင္း
ဆက္လက္ၿပီး ဆင္းသြားေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ဖိနပ္မပါေသာ ေျခေထာက္မ်ားျဖင့္ ရႊံထဲ၌ရပ္ကာ
လားေပၚမွအမ်ိဳးသမီးအား ေငးၾကည့္ေနသည္။
ထိုအခ်ိန္မွာပင္ အမ်ိဳးသမီးဇာ အလွႏွင့္ လံုးဝမလိုက္ဖက္ေသာ အက်ည္းတန္မွ
တစ္ခုကို ျမင္လုိက္ရဇာ။
ေစာင္ေအာက္ခံ သားေရျခာက္လံုးျပဴးအိတ္ထဲ၌ ထုိးထည့္ထားသည့္
ေမာ္ေသနတ္အား ျမင္လုိက္ရခ်င္းေပတည္း။
မကၠဒါနိႏွင့္ အမ်ိဳးသမီး ေျပာက္ကားတယား တစ္ခဏ္ခ်ိတ္ဇာ
မလုိက္ဖက္မွန္သည္ေဂ်ာက္ဇာ စိတ္အာ႐ံုတြင္ ယွဥ္ၿပိဳင္လ်က္ ရွိသည္။

ျမင္ဖူးခဲ့ေသာ မ်က္ႏွာဏ္အလွသည္ဟု၀ိတ္ဆား နက္ဂ်ိဳင္းစြာ
လႈပ္ရွားေစခဲ့ဖူးပါ၏။
သူျမင္ဖူးခဲ့ေသာ ေမ-လင္းဏ္ ဂ်ပ္ဆင္သည္ဆုေတာ့လည္း သူ၀ိတ္ဆား
အေနာင့္အယွက္ေပးလ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
လား သြားရာဘက္သို၀ ရပ္ကည္ေနေသာ ေဂ်ာက္အား
အေစာင့္ေစ့ေယာက္ဂ်ာဒီသတၱိကိုးႏွင့္ ဆဲဆိုခ်ိန္မွာေမာင္းလ်က္
ရွိသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ဆဲသံမ်ားကို မၾကား၊ ရပ္ဖမ္ရပ္ခ်ေငးေနသည္။
စိတ္ဆိုးၿပီျဖစ္ေသာ အေစာင့္သည္ ေဂ်ာက္ဏ္၏
ပခုံးထက္ကိုတြေလွာင္းျဖစ္ေနေသာ ခ်ိန္းအား တအားကုန္ ေစာင့္ဆြဲကာ
အျခားအက်ဥ္းသားမ်ားၾကားသို၀ဆြဲခ်ၿပီး ပို၀လိုက္ေလသည္။
ေအာက္တန္ဆင့္ေျခလွ်ာ အနိမ့္ပုိင္းတြင္ လားသည္ ေရေျမာင္းထဲသို၀
က်သြားသည္။
ေနာက္ေျခန္ဖက္ကို အားျပဳကာ ရုန္ေရထဲတြင္ ဂုန္းကန္လႊတ္လိုက္ရွိ၏။
ခဏအၾကာတြင္လားသည္ သူ၀ိယ္သူ ျပန္ဆန္းဂုိတ္ကာ ေျမာင္းဏ္၏
အျခားတစ္ဖက္သို၀ တိက္သြားဂုိင္သည္။
ေနာက္ တစ္ခဏမွ် အၾကာတြင္ လားႏွင့္ လားအထက္
နားလည္ခက္ေသာတ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးသည္ ေဂ်ာက္ဏ၏ ျမင္ကြင္းအတြင္းမွ
ျဖဳန္းခနဲ ေပ်ာက္ကြယ္သြားေလ၏။

၂၀၂၀ ခြင်္ကာစံုးထဲ၌ အရည်ေပ်ာ်လ်ကိုေသာ ဝတ္ထိထဲမွ မီးစာသည်
တဖ်ဖ်ပ်ပ်ေတာက်ေလာင်လ်က် ရှိသည်။
မီးေရာ်သည် လုေမ-လင််းဇ၏
လံုးတိုးကိုယ်အလယ်ပိုင််းေပၚဖာဆင််းလ်ကိုဇ၏။
သူမဇ၏ လက်ေမာင််းမ်ားသည် ဟင််းလင််းျဖစ်လ်ကိုဖပီး
ေငးငယ််းုန်ယ်ေသာရင်သားမ်ားသည် ဗလာက်င််းလ်ကိုသည်။
သူမသည် ေစာေစာကပင် ကေလးအား်ုိ၇်တိုက်ဖပီး်ခဲ့ျခင််းျဖစ်၍
ယခုအခါတြင်မ၊ ကေလးသည် မ်က်ုံး်မ်ားကို မိတ်၍ ပါးတစ်ဖက်ျဖင့်
သူမဇ၏ရင်အ်းက်ဟ အိပ်ေပ်ာ်လ်ကိုေလဖပ်။
သူမသည် ဖပီပ်က်ေနေသာ တ်ငယ်ထစ်ုံးအတြင််းထိ သသ်ားခုတင်အား
မိ၍ထုိင်ေနျခင််းျဖစ်၍ တဲထဲတြင် ထင််းမီးဖို တစ်ခု ရှိသည်။
သူမဇ၏ ေသးသြဲယ်ွလဖပ်ပ်ဖယင််းေရာင်သန််းေနေသာ ခ်းဓာကိုယ်သည် စြဲမက်ခရာ
ေကာင််းသည်။
သူမဇ၏ နက်ေမွာင်ေသာဆံပင်မာ ယခင်ကလိုပင် တိုတုိ ည့်ထား်းသည်ျဖစ်ရာ
သူ၇်ပခံုး်းုိ၀စ်ကြွတ်ြင် ဝပ်၍ေက်နပ်ဟုကေလသည်။
တခါး်းေပါက်မ လွမ််းဟုကည််လ်ကြွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုင်
အေစာင့်စ်ထား်းတစ်ေယာက်အား်ျမင််းေနရသည်။
အေစာင့်သည် လြယ်ထား်းသည့်် ေသနတ်အား သူ၇်ရင်တ်၌ အထား်းသည်။
အျပင် လွမ််းဟုကည််လ်ကြွင် မိမိအား ျမင်ေနုံုင်ေသာ်လည််း ေမ-
လင််းသည် သူ၇်ကိုယ်ုိလ်ုံေအာင်ံုးအုပ်ဖို၇ မစဉ််းစား။
သူ၇်ကိုယ်ု ံုးအုပ်မည့်အစား သူသည် သူ၇ခုတင်ေဘး၌တထား်းသည့်
ေျခာ်လ်ုံးျပ်းအိတ်ထမွ ထု်းထြက်ေနေသာ
ေမာ်တာေသနတ်ဒင်ေပ်ၚ၌သာသူ၇်လ်က်ု လွမ််းတထား်းသည်။
“သူ၇်နာမည် ကပတိတန် လ်-ခ်ယာအိလို၇ ေျဟတဲ့ ရဲေဘာ်စ်ေယာက်
ခင်ား်ဆအလ်ာတယ်”ဘာန်ခ်ပ်မ အေစာင့်တ်ား လူငယ်သည် အမ်တ်တမ်
ဝင်ေျခင််းျဖစ်၍ ေမ-လင််းဇ၏အေျခအေနကို ျမင်ုံုက်ရသည်အခါ
တ်ပ်ဆက််းုိလ်ုံး နဲရဲသြား်းသည်။
သို၇်သာလည််းအေစာင့်သည် သူ၇အဟုကည်အား ေမ-လင််းဇ၏
ဦး်းေခါင််းအေပၚဘက်သို၇ ေျဟင််းထား်းလိုကပ်ဖပီး်စကား်းကို
ဆက်ေျဟသည်။
“ကပတိတန် သူဟာ ခင်ား်ရဲ၄အစ်ကိုလို၇ ေျဟပါတယ်”ေမ-လင််းက
ေခါင််းညိတ်သည်။
“ေက်း်းဇူး်းပ ရဲေဘာ်။
သူ၇်ကို ဝင်ခ်ြင့်ေပး်းလိုက်ပါ။
ရဲေဘာ်ကလူသစ်ျဖစ်ေနေတာ့ သူ၇်မ်က််းာကို မတ်ပ်ေအာင် လုထား်းပါ။
ဒါဆိုရင် ေနာက်တစ်ခါ သူ၇်ကိုရဲေဘာ်ေကာင််းေကာင််း
မတ်ပ်ေလာလိမ့်ယ်”တဲ့ဇ၏ ေခါင််းမိုးတစ်ခက်ခ မီးေလာထား်းသျဖင့် သက်ာ်သာ၍
တစ်ျခမ််းလံုး မရှိေတာ့ေပ။
ထိုအျခမ််းသည် ဟာလာဟင််းလင််းျဖစ်လ်က် ရှိေလရာ ေကာင််းကင်ျပင်အား
ျမင်ေနရဇ၏။
ရာဇ၏အထက် အျမင့်ပိုင််းဆီ ေရာ်သြားေသာ တပ်ခ်စတ်ပ်ဇ၏
အေျမာက်မ်ား်းဆမွ လေမ်ခာေရာင်ဖ်းတန််းမ်ား်းသည် မဟုကာမဟုကာ
ထြက်ေပၚလာေန်သည်။
ေမ-လင််းသည် တခါး်းဝမွ အဝင်အား သူ၇အစ်ကို ဆြဲဖယ်လုိ်သည်ကို ျမင်ရသည်။

အေစာင့္ေတြ့ရစဥ္ ျဖဳန္းလုိပင္ သူ႔အစ္ကိုသည္ ကိုယ္ခံုးလံုးျဖင့္ေနေသာ ေမ-
လင္းအားၾကည့္ကာ ဤတြင္ရက္ ဘာလုပ္ရမွန္းမသိ ျဖစ္သြားသည္။
ထို႔နာက္ သူ႔မ်က္ႏွာသည္သာဘာရာရမန္ ျဖစ္သြားသည္ကို ျပသည္။
“ခြင့္လႊတ္ပါ ေမ-လင္း”ဟု ခ်ယာအိုက သူ႔ေခါင္းမွ ဦးထုပ္ကို ခၽြတ္၍
အဖ်ာေဘးရွိစားပြဲေပၚ လွမ္းတင္လုိက္ၿပီး ေျပာသည္။
“အခုအခ်ိန္ အစ္ကိုဟာ ေျခခ်ိန္ခံထားရတဲ့လယ္ျမေတြနဲ႔ အတင္း
လင္ေပးစားခ်ရလို႔ ငိုေနၾကတဲ့ ေတာက
မိန္းကေလးေတြအေၾကာင္းေလာက္ပဲ သိတယ္။
အစ္ကို႔ႏွမ အငယ္ဆံုးရဲ႕ ေတာ္လွန္ေရးသမီးပဲ
ျဖစ္သြားတာကိုေမ့ေမ့သြားတယ္”ေမ-လင္းသည္ သူမ၏ လက္တစ္ဖက္ကို
အသံုးျပဳကာ ဗလာက်င္းေနေသာ အေပၚပုိင္းကုိေစာင့္ျဖင့္
ပတ္လိုက္သည္။
ည၏ အျပင္အၾကြင္းကား ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ အေျမာက္ႏွင့္ေသနတ္သံမ်ားသည္
ကုမၸဏီတစ္ခုလံုးကို ပစ္သံခတ္သံမ်ားႏွင့္ ေရာသြားလိုက္ရ၏။
ခ်ယာအိုသည္ သူ႔ေခါင္းကို ေမာ့ကာ မ်က္ရည္မ်ားကို စံုမွိတ္၍ ပစ္ခတ္သံမ်ားအား
နားစြင့္ေနသည္။
“တုိက္ပြဲအေျခအေနက ဘယ္လိုလဲ တာကို”“သိပ္ဆိုးတယ္”“အစ္ကို ဘာကို
ဆိုလိုတာလဲ”“အမွတ္ခုႏွစ္ တပ္ဗဟာကို ေတာင္ဘက္ကေန ဆက္ဆက္ခံဖို႔
အမိန္႔ေပးထားတယ္။
တုိက္ပြဲသံုးရက္ျဖစ္တယ္။
အခုဆိုရင္ တပ္သား တစ္ေသာင္း က်ဲသြားၿပီ။
ေျမာက္ဘက္မွာ ခံထားတဲ့အမွတ္တုိး တပ္ဗဟာကလည္း အဲဒီ ပံုမီးပဲ”ခ်ယာအိုသည္
မတ္တတ္ရပ္ကာ အခန္းထဲ၌ ေခါက္ဆံုေ႔ခါက္ျပန္
လမ္းသလားရင္းအေျမာက္မ်ားအား နားစြင့္လ်က္ရွိ၏။
ခ်ယာအိုသည္ အသက္ဆံုးဆယ္ရွိေနၿပီျဖစ္ေသာ္လည္းသူ႔လႈပ္ရွားမႈမ်ားကား အလြန္
သြက္လက္ကုန္ၾကဆဲျဖစ္၏။
သူ၏ပုခုံးသားကန္တို႔သည္ေဂ်ာ့ကြင္ႏွင့္ တိုမီကိုမာ၌
သေဘၤာကုန္းပတ္ေပၚ၌ ဆုခ်ရစဥ္က အတုိင္းပင္ ျဖစ္၏။
အျပင္ဆန္း၇ပုခုံးသားျဖင့္ကား ၾကြက္သားခ်ဳပ္ရည္ သံုးႏွစ္ကာ ကာလအတြင္း
သိသိသာသာေျပာင္းလဲလက္ရွိေလၿပီ။
တ၇တ္သူေဌးႀကီး တစ္ဦး၏ ၇ိုးရာေလ့ထံုးစံႏွင့္အညီ
တာဝန္ေက်ခဲ့ေသာ သားအျဖစ္ႏွင့္သားအသြင္ကား သူ႔တြင္ရွိေတာ့ၿပီ။
ထိုေနရာတြင္ ေတာ္လွန္ေရး စစ္တပ္စုဗ်ဴဟာမွဴးေကာလွ်ေသာ စစ္အရာရွိ
တစ္ဦးျဖစ္ေနၿပီ။
သူသည္ ဂ်ာအိခ်င္းရွိ တပ္ခ်ဳပ္စစ္ဌာနသင္ေတာ္ဝင္းတြင္ ဆယ့္ႏွစ္လမွ်
ပညာသင္ၾကားခဲ့ရၿပီးေနာက္ ဂ်ာအန္ခ်ဳ-ဖူကင္ဆုိဗီယက္အာမည္ နယ္ေျမတစ္ခုိက္၌
မေရမတြက္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ မ်ားျပားလွေသာ
စစ္ပြဲမ်ားကိုတုိက္ခုိက္ဆင္ႏႊဲေနခဲ့ရသည့္ စစ္အရာရွိတစ္ဦး ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
သူသည္ တပ္ခ်ဳပ္စစ္ဌာန လမၻာပါးနပ္ၿပီး လင္ျမန္မာ ေတြးေခၚ
ဆုံးျဖတ္ႏုိင္သည့္ပုဂၢိဳလ္မ်ား တစ္ဦးအျဖစ္ လူသိမ်ားကာ ထင္ရွား
ေက်ာ္ၾကားလ်က္ရွိသည္။
ဤသို့ျဖင့္ေခါင္းေဆာင္ပုိင္းက အလြန္သေဘာက်သည့္ အရာရွိတစ္ဦး
ျဖစ္လာခဲ့ရာမွအစ သူ႔အား‘တပ္ခ်ဳေကဒါမ်ား ေျခလက္တပ္ရင္း’သို႔

ေျပာင္းေရႊ႕ခန္႔ထားျခင္း ခံခဲ့ရေလ၏။
ထိုတပ္ရင္းမွာ ‘ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ’ ႏွင့္ ‘ဗဟို ဆိုဗီယက္အစိုးရ’
ေခါင္းေဆာင္မ်ား၏ အသက္အႏၱရာယ္အားကာကြယ္ေပးရမည့္ တပ္
ျဖစ္ေလသည္။
ထိုတပ္ရင္းမွ အရာရွိအားလံုးမွာ ေခါင္းေဆာင္မ်ားက
စိတ္ထုိင္းက်ေရြးခ်ယ္ထားေသာလက္ေရြးစင္မ်ားခ်ည္းျဖစ္၏။
အမ်ားအားျဖင့္ တပ္ဖြဲ့မ်ားႏွင့္ တပ္ဖြဲ့မ်ားမွ လူမ်ားျဖစ္သည္။
ထိုတပ္ရင္းမွ လူမ်ားသည္ တဆိပ္မိ ယုန္ေဖာင္းမ်ား ဝတ္ဆင္ရ၍ အက်ႌေကာ္လာ
တစ္ဖက္စီတြင္အနီေရာင္ ၾကယ္သြင့္တစ္ခုစီ တပ္ေပးထားသည္။
လက္ေရြးစင္တပ္ဖြဲ့မွ တပ္သားမ်ားဟုဆုိလိုျခင္းျဖစ္၏။
ယခု ခ်ယာအုံ၏ ယုန္ေဖာင္းတြင္ ရႊံ့စက္မ်ား ေပက်လ်က္ရွိေသာ္လည္း
ခါးမွသားေရခါးပတ္၊ ေျခေထာက္ ျမင္းစီးဘြတ္ဖိနပ္ရွည္ႀကီးမ်ားသည္
သူ႔အား ထယ္ခါခုံညားေသာစစ္ဗာရုဏ္အသြင္ကို အျပည့္အဝ ေပးထားသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ တစ္ခ်ိန္က ႏိုးညံ့သိမ္ေမြ့ၿပီးျပည့္ျပည္ဖံုးၿဖီးခဲ့ဖူးေသာ မ်က္ႏွာမွာမူကား သိသိသာသာ ၾကမ္း
ေျပာင္းလဲသြားခဲ့ေလၿပီ။
ယခုေသာ့ သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ရာသီဥတုဒဏ္ ခံထားရျခင္း၊ အစားအစာ
ဝဝလင္လင္စားရျခင္း၊ စစ္ပြဲမ်ားမွ ရရွိထားသည့္ အေတြ႔အၾကံဳ
ရင့္က်က္မႈမ်ားရွိေနျခင္း စသည္တို႔ေၾကာင့္ဟူၿငိမ့္ ရင့္က်က္ေသာ အသြင္သ႑ာန္
ထင္ဟပ္ရွိ၏။
အက်င့္းပါးၿပီး ဖိတ္ဖ်ာတက္ျမက္ျခင္းႏွင့္ ထက္သန္ၾကြေသာ
စိတ္ဓါတ္ျခင္းမ်ားကိုပါ ေဖာ္ျပလိုက္ပါေလသည္။
“စိအန္ျမစ္ေပၚဖတ္ၿပီး တံတားဦးခံတပ္ ေဆာက္ေနတာေကာ
ၿပီးၿပီလား” ေမ-လင္း၏အသံတြင္ အားရတက္ၾကြမႈ ပါမလာ။
တံတားမၿပီးေသးဟု ဆက္တင္ခန္႔မွန္းထားသည့္ လက္ရက္ထာရွိေန၏။
ေမ-လင္းခန္႔မွန္းထားသည့္ အတုိင္းပင္ျဖစ္၏။
သူမအစ္ကို ေခါင္းခါသည္။
“သမလုန္ေတြနဲ႔ သြားတုိက္ၾကတဲ့ ထုိးစစ္ပြဲခုစလံုး ႐ံႈးတယ္။
ရန္သူဘက္ကာက မရွင္းဂန္းစက္ေသနတ္ေတြ ေနရာတုိင္းမွာ ရွိေနတယ္။
ေရကူးၿပီး သြားတုိက္တဲ့ သံုးဆက္မလည္း ဒဒဘက္ပဲ႐ႈံးတယ္။
အစ္ကိုတို႔တပ္သား အမ်ားစုဟာ ေရထဲမွာပဲ ေသၾကတယ္။
တခ်ိဳ့က ေရွ့ဆုတ္ေသၾကတာ”“တံတားတစ္ခုမွ
မေဆာက္ႏုိင္ဘူးလား”“စိအန္ျမစ္ရဲ႕အက်ယ္က ဒီေနရာမွာ
ကိုက္ႏွစ္ဆာေက်ာ္တယ္။
ေရလယ္ေတာ့ အနက္ေပသံုးဆယ္အထိ ရွိတယ္။
အင္ဂင္နီယာတပ္စုက ဝါးေဖာတံတားေတြနဲ႔ ျမစ္ကိုျဖတ္ကူးၾကည့္တယ္ မရဘူး။
ေရထဲေမ်ာပါသြားတယ္။
ေရထဲမပါတဲ့ ဟာေတြက်ေတာ့လည္းရန္သူရဲ႕ အေျမာက္ဒဏ္နဲ႔
ပ်က္စီးကုန္ၾကရတယ္”“သူတို႔ ေနာက္ထိပ္ ဘာမွ
ထပ္မလုပ္ၾကေတာ့ဘူးလား”“အင္ဂင္နီယာတပ္ေတြကို အေျမာက္နဲ႔လွ်ပစ္ေနတာ
ႏွစ္ရက္တိတိ ရွိေနၿပီ။
အထိအခုိက္သိပ္မ်ားတယ္။
အရာရွိအားလံုးနီးပါး ေသသူေသ ဒဏ္ရာရသူရ ျဖစ္ကုန္ၿပီ”ေမ-လင္းသည္
သူ႔အစ္ကို မ်က္ႏွာအား အလန္႔တၾကား လွမ္းၾကည့္သည္။

“ဒီလိုဆိုဘာေတြ ဆက္ျဖစ္လာဖို႔ ရွိမလဲ”ေခါင္းေဆာင္ျပန္
လမ္းသလားေနေသာ ခ်ယာအိုသည္ ဖ်တ္ခနဲ ရပ္လိုက္ၿပီးသူ႔ညီမဘက္ လွည့္၍
မ်က္ႏွာခ်င္း ဆုိင္လုိက္သည္။
“အစ္ကို႔ကို အင္ဒင္ဒီယာတပ္ဖြဲ့ေတြကိုဦးစီးၿပီး ဒီညသန္းေခါင္မွာ ျမစ္ကို ျဖတ္ၿပီး
ဝါးေဖာတံတားတစ္ခု တည္ေဆာက္ႏုိင္ေအာင္အားထုတ္ၾကည့္ရမယ္လို႔
အမိန္ေပးထားတယ္။
အစ္ကို ဒီကိုလာတာဟာ စစ္ေသနာပတိ ခ်ဳပ္ေတးနဲ႔စကားေျပာဖို႔ လာခဲ့တာ။
သူက အစ္ကိုရဲ့အစီအစဥ္ကို အခုပဲ သေဘာတူလိုက္တယ္။
အခုဆုိရင္ဗုိုင္ဘာဟာ ေတာထဲသြားၿပီး ဝါးေတြ ခုတ္ေနၾကၿပီ။
အစ္ကို သူတို႔ကို အမိန္ေပးထားတာကျမစ္ေအာက္ေျခမွာ
ေကာက္ဆုိးခ်ဳိင့္ဝွမ္း သံုးဆင့္ထပ္ ေဖာင္ေတြ လုပ္ဖို႔ပဲ။
ကံေကာင္းရင္ေတာ့ရန္ကုန္ဘက္က ဒီေဖာင္ေတြကို ဖက္ဆစ္ႏုိင္မယ္
မထင္ပါဘူး”“တကယ္လို႔ အစ္ကို႔ အစီအစဥ္ မေအာင္ျမင္ခဲ့ေကာ
ဘာေတြျဖစ္လာႏုိင္မလဲ”“အမွတ္(၃)ခဲ့ကို ကိုး တပ္မဟာေတြ အေနနဲ႔
အေျခအေနကို ထိန္းထားႏုိင္ဖို႔ဆုိတာမေရရာေတာ့ဘူ။
ကြန္တန္တုေတြ အေနနဲ႔ကလည္း အမွတ္တုိး တပ္မဟာရဲ့
ေနာက္တန္းအေစာင့္တပ္ေတြကို ေနရာအေတာ္မ်ားမ်ားမွာ
ထုိးေဖာက္ၿပီေနၾကၿပီ” ခ်ယာအိုသည္စကားကို ျဖတ္၍ ရယ္ထားၿပီး
သက္ျပင္းခ်လုိက္ၿပီးတစ္ခ်က္ ခ်သည္။
“တကယ္လို႔ အစ္ကိုတို႔ဘက္ကခ်က္ခ်င္းျမစ္ကို ျဖတ္ကူးႏုိင္ရင္ အစ္ကိုတို႔
တပ္ေတြအားလံုး ေထာင္ေခ်ာက္ထဲကေတာ့မယ္။
ရန္သူက အစ္ကိုတို႔ကို ပိတ္ထားေတာ့မယ္”ေမ-လင္းဇ၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္
ထိတ္လန္႔တၾကားျဖစ္ကာ ျပဴးက်ယ္လာသည္။
အပ္ေဟာ္ေနေသာ ကေလးအား ေတးတစ္ပုဒ္ရြတ္ ယာယီသံုး
က်ဳိးပုခက္ေလးထဲသို႔ခ်သိပ္လုိက္သည္။
“အစ္ကို ၾကည့္ရတာ သိပ္ပင္ပန္းၿပီး အိစာ ဆာေနသလိုပါလား... တာကို၊
ျမစ္ဘက္ျပန္သြားခင္ အစာ စားသြားမွ ျဖစ္မယ္”ေမ-လင္းသည္
အိပ္ေပ်ာ္ေနတဲ့ကား သူ႔ကိုယ္အား ေစာင့္ႏွင့္ပတ္လုိက္ၿပီး တဇ၀ါေထာင့္တစ္ခုကို
အတင္းဖိဆြဲသို႔ သြားသည္။
မီးဖိုေပၚ၌ တင္ထားသည့္အုိးထဲမွ ယာဂုကိုဇလံုတစ္လံုးထဲ ခပ္ထည့္ကာ
သူ႔အစ္ကိုအား လွမ္းေပးသည္။
သူ႔အစ္ကိုက ပန္းကန္အား သူ႔ႏွာမွမ္းႏွင့္ ေတ့ကာ တစ္က်ိတ္ၿပီးတစ္က်ိတ္
ေမာ့ေသာက္လုိက္သည္။
ထိုအခုိက္တြင္ေလးႏုိင္းလာသျဖင့္ ေမ-လင္းသည္ ေပြ႔ခ်ီၿပီး
သူ၎ေစာင္ခ်ဳိတြင္းသို႔ သြင္းလုိက္သည္။
“ကေလးက ဖားေနသလား”ဟု ခ်ယာအိုက ယာဂုကို ေမာ့ေသာက္ရင္းမွ
လွမ္းေမးသည္။
ေမ-လင္းက ေခါင္းညိတ္သည္။
ကေလး၏ နဖူးတြင္ ခ်ဳိ၎နသည့္
ေခၽြးသီးေခၽြးေပါက္မ်ားအားေစာင္ၿဖင့္ သုတ္ေပးေနသည္။
“ဟုတ္တယ္၊ ကေလး ဖားေနတယ္။
ဒီေန႔ ပိုဆုိးလာတယ္”“သူ႔အေဖကလည္း အခက္ခဲဆံုး အခ်ိန္ေတြကို
ေကာ္ျဖတ္ေနရတယ္။
ညီမ သိမယ္လို႔အစ္ကိုထင္တယ္”ဟု ခ်ယာအိုက ေျပာသည္။

“သူနဲ့ ေကာင္မွန္ရင္ ခ်စ္ခင္-လုိင္းတို့အားလံုးျမစ္ျဖတ္ကူးဖို့
နည္းလမ္းကို ျပန္ၿပီး ျပဳျပင္ေနၾကရတယ္။
အခုဆိုရင္ အေျခအေနအားလံုးကသိပ္ဆုိးလာတဲ့အတြက္
ေမာ္ကိုနဲ့လည္း အဆက္အသြယ္ အားလံုးျပတ္ေနၿပီ။
ေခါင္းေဆာင္ေနၾကတဲ့ ရဲေဘာ္ အမ်ားစုကေတာင္
ႏုိင္ငံျခားသားတစ္ဦးရဲ့ ေခါင္းေဆာင္မႈကိုအစ္ကိုတို့ဆက္ၿပီး လက္ခံသင့္
မသင့္ စဥ္းစားဖို့ ေျပာေနၾကၿပီ”ေမ-လင္းသည္ ကေလးဇာ နဖူးမွ
ေခြၽးမ်ားအား သုတ္ေပးေနရသျဖင့္ ေမာ့မၾကည့္ေသး။
သူမဇာ၏ မ်က္ႏွာထားသည္ သူမဇာ၏ အစ္ကိုထံမွ ၾကားလုိက္ရသည့္စကားအတြက္
စိတ္ဒုကၡပင္ေနပံုေတာ့ရဇာ။
“တကယ္လို့ အစ္ကိုတို့ဟာ ဒီေထာင္ေခ်ာက္ထဲက ထြက္ႏုိင္ခင္
ေခါင္းေဆာင္ပုိင္းမွာသေဘာထား ကြဲစရာေတြ ရွိလာနုိင္တယ္”ဟု
ခ်ယာအိုက ဆက္ေျပာသည္။
“ဘယ္လုိျဖစ္လာမယ္ဆိုတာ ေျပာလို့ေတာ့ မရေသးဘူး။
တစ္ခုည္းအားျဖင့္ ေျပာရရင္အစ္ကိုတုိ့ သမုိင္းရဲ့ စစ္ျဖစ္ေနၾကတဲ့
ျပည္နယ္ေတြအတြက္ ဘဝအေျပာင္းအလဲပဲ။
အားလံုးဟာတစ္ေယာက္ လည္မဲ့ တစ္ေယာက္ ညႇစ္ဖို့ လုပ္ေနၾကတဲ့
ကာလပဲ။
လူတုိင္းဟာ တစ္ေယာက္ကိုတစ္ေယာက္
ေဝဖန္ျပစ္တင္ေနၾကတဲ့အခ်ိန္ပဲ”ခ်ယာအိုသည္ ယာဝုကို ၿငိမ့္ဆိုတြဲ
ဆက္စားေနသည္။
ယာဝု ကုန္သြားသည့္အခါသူသည္ ပန္းကန္အားေဘးသို့ ခ်ထားလုိက္၏။
“ေမာ္ကိုမွာ ပညာသြားသင္ေနၾကတဲ့ ရဲေဘာ္ေတြထဲမွာ
ပါတီအတြင္းေရးမွဴး ပိုက္လည္းပါတယ္။
အဲဒီလူစုကို တျခားပါတီေခါင္းေဆာင္ အမ်ားစုက
‘တိုလ္ဗီစ္ႏွစ္သြယ္’လို့တံဆိပ္တပ္ထားၾကတယ္။
ေမာ္တုန္းကေတာ့ သူတို့အေၾကာင္း သိပ္မေျပာဘူး။
ေျပာခဲတယ္။
သူက ငွက္ဖ်ားဒဏ္ကို အျပင္းအထန္ ခံေနရေတာ့
သိပ္ေျပာႏုိင္ဘူး”ခ်ယာအိုသည္ စကားကို ဆက္မေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
သူ႔မ်က္ထိုးအစုံသည္ဆင္ဥေျမာင္းသြားကာ သူ႔ႏွာေခါင္းမွ ရွိေနေသာ
စကားကို ေျပာသင့္ မေျပာသင့္ ခ်ိန္ဆေနသည့္ပံုစံျဖင့္ ရပ္သြားသည္။
ထိုေနာက္ သူသည္ ပခံုးမ်ား တြန္႔လုိက္သည္။
“အင္း အမွန္ေျပာရရင္ ေမ-လင္းေရ။
ေမာ္-တုန္းေျပာသမွ်ကို တျခားလူေတြကနားေထာင္ၾကတဲ့သေဘာ
ရွိေနတယ္။
ၿပီးေတာ့လည္း အမ်ားအားျဖင့္ ေမာ္-တုန္းက
ငါ့ညီမကေလးရဲ့အေဖကို တစ္ေနရာတည္းမွာ ရပ္တည္ၿပီး တိုက္ခုိက္ေနတဲ့
စစ္ဗိဟာနည္းကိုခမ္းတင့္သံုးရမလားဆိုၿပီး အျပစ္ဖံုခ်ေနတယ္။
သူ႔သေဘာက ေနရာသတ္မွတ္ၿပီးတိုက္ခဲ့စဥ္ကနည္းကို မသုံးဘဲ အလြယ္တကူ
ေျပာင္းေရႊ့လႈပ္ရွားတုိက္ခိုက္ႏုိင္တဲ့ ေျပာက်ားနည္းစနစ္ကို
သံုးသင့္တယ္လို့ ထင္ေနတယ္”“တကယ္လို့ ညီမတို့အေနနဲ့ စိတ္ျမစ္ကို
ေဘးမသီ ရန္ခ်ခဲ့ျဖတ္ကူးတာမေအာင္ျမင္ခဲ့ေတာ့ ဘယ္သူ့ကို
အျပစ္တင္ရမလဲဆိုတဲ့ ကစၥဟာ အေရးႀကီးေတာ့မယ္ထင္ပါဘူး”သူ႔ညီမဇာ၏

ျပင္းထန္ေသာ စကားလံုးမ်ား ၾကားလုိက္ရသျဖင့္ ခ်ီယာအိုသည္
ဖိတ္စနဲ့ေမာ့ၾကည့္သည္။
သူမ၏ မ်က္ႏွာထားကေတာ့ ေျပာင္းလဲျခင္း မရွိ။
သူမသည္ လက္ထပ္ခဲ့ကေလးအား အခုခ်ိန္ထိ ငံ့ၾကည့္ေနဆဲ။
သို့ေသာ္လည္း သူ၏ညီမ၏ ရင္ထဲ၌တင္းမာမႈအသစ္တစ္ခု ဝင္ထြားၿပီဟူ၍ကား
စိတ္ထဲက မွန္း၍ သိေနသည္။
သူသည္ မ်ဳိးဖိုေပၚ၌အုိးထဲမွ ယာဂု ထပ္ခပ္ကာ ပန္းကန္ထဲသို့ ထည့္ၿပီး
ျပန္လည္လာသည္။
သူ၏ညီမေခ်ာ့၌ ရပ္ကာညီမအား ကဂုဏာမကင္းေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္
ၾကည့္ေနသည္။
ညီမငယ္အားခ်စ္ခင္ေသာစိတ္ေၾကာင့္ သူ၏မ်က္ႏွာသည္
မ်ားစြာႏူးညံ့ေပ်ာ့ေပ်ာင္းလာသည္။
“ညီမလည္း အစားတစ္ခုေတာ့ စားသင့္တယ္ ေမ-လင္း”ဟု
ခ်ီယာအိုကယာဂုပန္းကန္အား သူ၏ညီမေဘးဌာ ခ်ေပးၿပီး ေျပာသည္။
“ဒီည အစ္ကိုတို့ အားလံုးခြန္အားလိုလိမ့္မယ္။
အစ္ကိုတို့အေဖဟာ ကိစၥအေတာ္မ်ားမ်ားမွာ မွားခဲ့ေပမဲ့
အခုကစၥမွာေတာ့အစ္ကိုတို့ အေဖ ခ်ီးက်ဴးလိုက္စာခဲ့တဲ့ ပညာ၌တာအိုရဲ့
ဆံုးမစကားေတြကိုေတာ့လိုက္နာသင့္တယ္လို့ ထင္တယ္။
“ဒီတခ်ိန္မွာေတာ့ အစ္ကိုတို့ ‘ႏုိင္ငံျခားပါရဂူ’ရဲ့စကားထက္ တာအိုရဲ့
အဆံုးအမကိုလိုက္နာသင့္တယ္လို့ ထင္တယ္။
ဒီအခ်ိန္မွာ ႏွဳတ္ဆံသိမ္ေမြ့ဖို့နဲ့ သည္းခံအေလ့က်င့္ေပးရမယ့္အခ်ိန္ပဲ။
ညီမရဲ့ အစ္ကိုတို့ အေနနဲ့က က်ဴးက်ာ်ပင္ေတြလို က်င့္ၾကရမယ္။
မွန္ကုိင္းရဲ့ ေရွ့မွာက်ေကြးၫြတ္ေပ်ာ့ေပ်ာင္းေနတဲ့ က်ပင္ဟာ
ကိုးပဲ့ျပတ္ကမၸာႏွင့္ဘူး မဟုတ္လား”ေမ-လင္းသည္ ဖိတ္စနဲ့ ထရပ္လိုက္သည္။
ကေလးမွာ ျပန္၍ အိပ္ေပ်ာ္သြားသျဖင့္ျခင္ထဲသို့ ထည့္သြင္းၿပီး သူမ၏ ပခုံးထက္
ေစာင္ကို ယူ၍ ၿခံဳေပးသည္။
ထို၎နာက္ပလာက်င္းလ်က္ရွိေသာ ေက်ာအား သူ၏အစ္ကိုဘက္ လွည့္ထားၿပီး
သူမ၏ ယုန္ေဖာင္းကိုယူဝတ္သည္။
ပထမ ကာကြယ္ေရာင္ ေကဒါ ကိုးနစ္ကို ဝတ္သည္။
ၿပီးေတာ့ ေဘာင္းဘီ ထို၎နာက္ ေမာ္ပစၥတို ထည့္ထားသည့္
ေျခာက္လံုးျပဴးအိတ္ ခ်ိတ္ထားေသာ သားေရခါးပတ္ကို ပတ္လုိက္သည္။
ေက်ာေပးထားရွာမွ သူ၏အစ္ကိုဘက္ ျပန္လည့္ၿပီး
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လ်က္သည့္အခါကေလးႏုိ၏တုိက္ေနေသာ
မိခင္ေလာင္းအသြင္ကို မျမင္ခဲ့ေတာ့။
ေကာ္ရွင္ခ်ခ်ိန္-လုိင္းဇာတ္ပိုင္းယဲ့ေတာ္စည္ လက္နက္ကုိင္
ေကဒါတစ္ဦးအျဖစ္သို့ ေရာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။
“မင္း ဘာေၾကာင့္ ငါတို့ရဲ့ ႏုိင္ငံျခားပါရဂူရဲ့
မယားျဖစ္သြားရတယ္ဆိုတာ အလင္ကအစ္ကို လံုးဝ မေမးခဲ့ပါဘူး”ဟု ခ်ီယာအိုက
ေျပာသည္။
“အစ္ကိုထင္ခဲ့တာကေတာ့ မင္းဟာတာဝန္ခဲ့ရအျပင္ကို ေရာက္သြားတယ္လို့ ထင္တယ္။
ပါတီရဲ့ ေခါင္းေဆာင္မႈအေပၚမွာသစၥာခံၾကီးလြန္းလို့
ျဖစ္သြားရတာလို့ထင္တယ္”“အဲဒီ တခ်ိန္ထဲေတာ့ မဟုတ္ဘူး”ဟု ေမ-လင္းက
ျပန္ေျပာသည္။
သူမ၏ ေျပာပံုသည္ကဲ့သို့ကရာအျပည့္ႏွင့္ ျဖစ္၏။

“စိတ်ကူးယဉ်ခန်းဆိုတဲ့ သေဘာတရားဟာ တဂြတ်ပြည့်လည်း ရှိနေတယ်လေ။
အဲဒါဟာ နိုင်ငံခြားက ဝင်လာတဲ့ သေဘာတရားပဲဆိုတာ မင်းသိရမယ် ဇော-
လင်း”ဟု ခိုယာအိုကျေဖာသည်။
“မင်း ငါတို့ရဲ့နိုင်ငံခြားသား ပါရဂူကို ‘ခ်စ္ဆလား’ ”အေျမာက္သံသည္ ဂုတ္တရက္
ေပၚလာသည်။
လိေမ့ခ်ာေရာင် မီးတန်းသည်လည်း ဝင်းခနဲထြက္လာသည်။
ေမာင်းနှင်မှုစနစ်ေယာက္သည် ေပါက်ပဲေနေသာ ေခါင်းမှေန၍
အျပင္ဘက္ေမွာင္ထည္းမည္းထဲမွ ေတာင္တန္းမ်ားဆီသို့
လွမ်းၾကည့္ဖက္သည်။
အေျမာက္သန္ ကေရာက္ေပါက်ဲသံသည် ျပင်းထန္ေသာလည်း
ခက်ခဲလိုလိုပင် ျပန္၍ ၿငိမ္သြားသည်။
ေမ-လင်းထံမှ အေျဖေပးသံကား ေပၚထြက္လာျခင်း မရှိ။
“အစ်ကို ဒီေမးခြန်းကို ေမးတာ အေၾကာင်းရှိတယ်။
ဘာေၾကာင့်ဆိုေတာ့ တကယ်လို့အစ်ကိုတို့ စီအန်ျမစ်ကို ကူးၿပီး
လြတ္ေျမာက္သြားမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ရဲ့ ကြန်ဂရက်ေဘာ်ေတြနဲ့
ေခါင်းေဆာင်ေတြၾကားမှာ စိတ်မ်းကြီးမေတြ ရှိလာမှာ
ေၾကာက္ပတယ်”ခိုယာအိုက ၿပံး၍ သူ့ႏွမအား ၾကည့္သည်။
“ငါညီမအေနနဲ့ မင်းမေမွှာ်လင့်ထားတဲ့ေရြးခ်ယ်မှ တစ်ခုကိုေတာ့ ျပီခ်င်
ျပီရွလိမ့ဲယ်။
ဆိုလိုတဲ့ သေဘာက မင့်ုိင်ငံနဲ့ မင်း ေမြးထားတဲ့ိုင်ငံျခားသား
ေသြးပါေနတဲ့ ကျပားကေလးရဲ့ အေဖ ၾကားမွာ ေရြးခ်ယ်ရမယ့်
ကိစ္စဝပဲ”“ညီမ သူ့ကို မခ်စ္ဘူး။
အဲဒီေတာ့ ေရြးခ်ယ်မှ လုပ်ဖို့ လြယ္တယ်။
ညီမရဲ့ပထမဆံုး ဆႏၵကအခုလုပ်ေနတဲ့ ေတာ္လွန်ေရးကို
ေအာင်ျမင္သည္အထိ လုပ်သြားခ်င်တယ်။
အဲဒါပဲ”ေမ-လင်းက ေအးေအးေဆးေဆးပင် ျပန္ေျပာသည်။
သူမဇာ မည္းနက္ေသာမ်က္လံုးအစံုသည် ခ်က်ခ်င်းပင် အသက္ဝင္လာသည်။
“ဒါေပမဲ့လို့ ဘာေတြပဲျဖစ္လာျဖစ္လာကေလးနဲ့ ပတ္သက္လို့ကေတာ့ ကၽြန္မမွာ
ရွိေနသမွ်တာဝန္ကို လုပ်ေပးမယ်”ခိုယာအိုက ေခါင်းညိတ္သည်။
သူသည္ တိတ်ခါးဝသို့ ေလွ်ာက္သြားၿပီး သူ့ႏွမအား ျပန္လည့္ၾကည့္သည်။
“အစ်ကို နားလည္ပါတယ်။
ဒါေပမဲ့ သတိေတာ့ ထားပါ။
သူနဲ့ မင်းရဲ့ၾကားမွာရှိေနတဲ့ ကြာျခားမ်ကို ၾကည့္ၿပီး လုပ္ပါမွ
လိမ့ဘေပါ်းနပ္မွာ ေရာက္မယ်”ထိုအခါက ျပံခ်က္အတြက် သူမဘက္မွ တံု့ျပန္မ်ကို
ေမ-လင်းက လံုးဝမျဖေခ်။
သို့ေတာ့လည်း သူမသည် သူမဇာ အစ်ကိုအား တံခါးဝထိ လုိက္ပို့သည်။
“ခ်ယာအို ရယ္၊ ဒီညေတာ့သတိ ဝီရိယ ထားၿပီး လုပ္ပါ”ဟု မွာသည်။
“မပူပါနဲ့ အစ်ကိုတို့ စီအန်ျမစ်ရဲ့ အေနာက္ဘက္ကမ္းေပၚမွာ
ျပန္ေတြ့ၾကရမွာပါ”ခိုယာအိုသည် တိတ်ခါးဝ၌ တယ်ထိုးသည့် ဖ်ဴခအား
ဆြဲဖယ္ရန္ လက္ထမ်းလိုက္သည်။
ေမ-လင်းက သူမ အစ်ကို့လက္အား လွမ်းဆြဲထားသည်။
“ခ်ိယာအို...။
ညီမေလ ထူးဆန်းတာ တစ္ခုကို သတိရလို့။
ဒီေန့ခ်ိတ္လာေနတုန်းကေလ။

အက်ဥ်းသားေတြဟာကားထဲမွာ ညီမတို့သိခဲ့တဲ့ လူတစ်ေယာက္ကို
ညီမျမင္ခဲ့တယ္လို့ထင္မိတယ္”သူမအစ္ကိုသည္ တန္ခိုးသြားသည္။
စတ္ဇူးညေသာ မက္ဆီတ္ျဖင့္ ေမ-လင္းအားဟကည့္ေနသည္။
“အဒီလူက ဘယ္သူလဲ”“ညီမတို့အိမ္ျပန္လာဟကတုန္းက သေဘၤာေပၚမွာ
ေတြ့ခဲ့တဲ့ အဂၤလိပ္သားနာျပဳကိုအစ္ကို မွတ္မိေသးလား။
တုိင္ဖြန္းကုိင္းကေတာ့ ဓမၼေတးဆိုဖို့ အားထုတ္ခဲ့တဲ့ လူေလ”ခ်ိယာအိဇ္၏
မ်က္ဒီးသည္ သူ့ညီမ ေျပာသည့္လုိအား ျပန္၍ သတိရရန္
ႀကိဳးစားေနသည္။
ထုိ၎နာက္ စိတ္ဝင္စားမရွိတဲ့ ေခါင္းညိတ္သည္။
“အင္း မွတ္မိတယ္”“သူ အက်ဥ္းသားျဖစ္ေနတယ္။
ပထမေတာ့ ညီမက မေရမရာျဖစ္ေနလို့ မမွတ္မိသလိုဘဲ။
သူ့တစ္ကိုယ္လုံးမွာလည္း ရွင္ေဂ်ာ့တြာ ေပေနတယ္ေလ၊ ၿပီးေတာ့ သူ့မွာ
အခု မုတ္ဆိတ္ရွိေနတယ္”“ဒီလိုဆို အစ္ကိုတို့ေတြ့ခဲ့တဲ့ သာသနာျပဳပါလို့ ညီမက
ဘယ္လိုေျပာမိး ေသခ်ာေပါက္ေျပာနုိင္တာလဲ”“ညီမ သူ့ေနရာ ျဖတ္သြားမွာ
သူ့ပါးစပ္က ညီမနာမည္ကို ေခၚလုိက္တာ ၾကားလိုက္တယ္”“အခုလို အခ်ိန္အခါမွာ
အဂၤလိပ္ အက်ဥ္းသားတစ္ေယာက္အေၾကာင္းကို မင္းကဘာ့ေၾကာင့္
စဥ္းစားေနရတာလဲ”ဟု ခ်ိယာအိက ေမးသည္။
ေမ-လင္းသည္ မ်က္လႊာကို ခ်ထားလိုက္ၿပီး အစဥ္းစား
အဆင့္ျခင့္ဆင္းမ့ဳိျဖင့္ေမးမိေလ်ာ့ခင္းဟု ေတြးမိကာ
ေနာင္တရေနသည္။
“သူ့ၾကည့္ရတာ အေသလိပဲ၊ သူ့လက္ေတြကိုလက္ျပန္ၾကီး တုတ္ထားတယ္။
သူ့မ်က္ဒီးက အလြန္ျပင္းထန္တဲ့
ေဝဒနာခံၾကီးတစ္ခုခုခံစားေနရသလိုပဲ”ခ်ိယာအိက ၿပံဳးသည္။
“မင္ေအနဲ့ တို့ရဲ့ ိုင္ငံျခားပါရဂူကို ေျပာသင့္တယ္လို့မထင္မိဖူးလား။
ေျပာလုိက္ရင္ သူ့အေနနဲ့ အစ္ကိုတို့နဲ့တြဲၿပီး ခ်တက္လာေနတဲ့
ိုင္ငံျခားသားေမကၠင္းဆုိးရြားဟာ သူတစ္ေယာက္တည္း
မဟုတ္ပါလားဆိတာ သိသြားမယ္”ခ်ိယာအိသည္ တခါးဆီသို့ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ဤအခုိက္အတန္ပင္ အျပင္ဝင္လာေသာအရပ္ေထာင္ေထာင္ေမာင္းေမာင္း
ရင္အုပ္ကြဲယဲ့ဒုေရာပသားတစ္ဦးႏွင့္ ဆံုမိသည္။
ဥေရာပသားသည္ အညီေရာင္ ယုန္ေဖာင္းဝတ္ထားသည္။
အနီေရာင္ကယ္ တပ္ထားသည့္ကုတ္ဦးထုပ္ေအာက္မွ ေရႊေရာင္ဆံပင္မ်ားသည္
ေတးဖက္သို့ ထုိးထြက္ေနၾကသည္။
သူ့မ်က္လံုးျပာျပာမ်ားသည္ အခန္းထဲကိုေရာ ေမာင္ႏွမႏွစ္ေယာက္လုပါ
ၾကည့္လုက္ ရွိေလသည္။
“ကိုယ့္ တ႐ုတ္စကားက သိပ္ညံ့တယ္”ဟု ဥေရာပသားက
အဂၤလိပ္သာသာကိုသံုး၍ကာဆန္သံဝဲျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ‘ိုင္ငံျခားပါရဂူ’ဆိတဲ့ စကားကိုေတာ့ ၾကားလိုက္တာ အမွန္ပဲ။
အဲဒါေတာ့ျဖင့္ သူ သိသင့္တယ္လို့ ထင္တယ္။
ဘာေျပာၾကတာလဲ”ေမ-လင္းက ဘာမွ ျပန္မေျပာဘဲ မ်က္ဒီာအား
တစ္ဖက္သို့ လႊဲထားသည္။
ခ်ိယာအိ့ကေတာ့ ယဥ္ေက်းဖြယ္ရာေသာ မ်က္ဒီာထား၊ျဖင့္ ၿပံဳး၍
အဂၤလိပ္သာျဖင့္ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ညီမက အက်ဥ္းသားေတြထဲမွာ
အဂၤလိပ္သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ပါလာတယ္လို့ သူထင္မိတယ္တဲ့။

ဒါဆိုရင္ေတာ့ ခ်ီတက္လာေနၾကတဲ့ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးတစ္သိန္းထဲမွာ ဥေရာပသားဟာ
ခင္ဗ်ားတစ္ေယာက္တည္းမဟုတ္ဘူး ရဲေဘာ္ ဘရန္စ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ အဒါကို ေျပာေနၾကတာ”ေအာ္တို ဘရန္းက
ခ်ယာအိုဇ၏ မ်က္ႏွာကို စူးစူးရဲရဲၾကည့္ေနသည္။
ခ်ယာအိုဇ၏စကားထဲတြင္ ဖံုးကြယ္ထားသည့္ စကား ဘာမ်ား ပါပါလိမ့္။
သူသည္ ေခါင္းတစ္ဆတ္တုတ္သည္။
“မင္းေျပာတဲ့ အက်ဥ္းသားကို ငါ ဒီေန႔ မြန္းလဲြပုိင္းက
ျမင္ခဲ့တယ္လို႔ ထင္တာပဲ။
က မဂၤလာပါ ရဲေဘာ္ ခ်ယာအို”ဘရန္းသည္ တံခါးဝင္ခ် တယ္ထားသည့္
ရြက္ခ်ဳပ္အိတ္ အား မၿ ဂုိထားသည္။
ခ်ယာအိုသည္ထဲအနီးရွိ သစ္တင္ပ်ဥ္ခ် ခ်ည္ထားသည့္ ျမင္းကိုစီး၍
ထြက္သြားသည္။
မီးေလာင္ျပင္ျဖစ္ေနေသာ ရြာဇါလမ္း တစ္ဖက္တစ္ခ်က္တြင္ လားမ်ားသည္
တန္းစီေနၾကသည္။
လားမ်ားေပၚမွေသတၱာသကီးမ်ားႏွင့္ အထုပ္သကီးမ်ားအား လားထိန္းမ်ားက
ခ်ေပးေနၾကသည္။
အေျမာက္သံမ်ားသည္ ခဲမသြားေသး။
ဝင္းခန္ လက္ဆန္ ထြက္လာေနေသာမီးေရာင္မ်ားကိုလည္း ျမင္ေနရဆဲ။
အေျမာက္ကုန္လုိက္တုိင္း ထြက္လာေနသည့္ မီးေရာင္မ်ားေအာက္တြင္
ရုပ္ဝါဖြက္မ်ားေပၚ၌ ျပန္႔ကဲ့ေနၾကသည့္ အပ်ဳိမ္ကမ်ား၊
စစ္လက္နက္ပစ္သည္းမ်ား၊ပံုးပ်ဥ္ကမ်ား၊ မွတ္တမ္းမွတ္ရာ စာရြက္မ်ား၊ တ႐ုတ္ ေငြဒဂၤါး
ေဒၚလာမ်ားႏွင့္ ေငြစက္မ်ားအား ျမင္ေနရဇ၏။
တဲမ်ားအတြင္း၌ ေရနံဆီမီးခြက္မ်ားဇ၏ အလင္းေရာင္ျဖင့္
စစ္အရာရွိမ်ားႏွင့္ အရပ္သားေကဒါမ်ားၾကား အေျပးအလႊားး
ေျပးသြားလွမ္း ျပန္ေျပးလုိက္ လုပ္ေနၾကေသာ
စစ္သားေအာ္သံမ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
ဤၾကားထဲတြင္ ေရွ႕တန္းစစ္ေျမျပင္ဆီမွ ျမင္းပုကေလးမ်ား
စီးျခင္းတင္းမ်ား လာပို႔ ျပန္သုလုပ္ေနၾကသည့္ ဆာတ္သားမ်ားကိုလည္း
ေတြ႔ျမင္ေနရဇ၏။
ပ်က္စီးေနေသာ လမ္းမ်ားအတြင္း၌ ယာယီတပ္ခြဲထားသည့္
စစ္သူနခ်ဳပ္ပုဂၢိဳလ္မ်ားမွာလည္း စိတ္ေအးနားေအး ရွိၾကဟန္မတူ။
မၿငိမ္မဆိတ္ ရွိလြန္းလွသည့္ပတ္ဝန္းက်င္ေၾကာင့္ လႈပ္လႈပ္ရြရြ
ျဖစ္ေနၾကဟန္ ရွိဇ၏။
ေမ-လင္းႏွင့္ ႏုိင္ငံျခားပါရဂူ က်မန္သည္တံခါးဝ၌ ရပ္ကာ
ျမင္းကုိစုိင္း၍ ေမွာင္ထဲသို႔ ဝင္ေရာက္ေပ်ာက္ကြယ္သြားေသာ
ခ်ယာအိုအားလွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနၾကေလသည္။
ေနာက္ဆံုး သူတို႔မင္းအတြင္းမွ ခ်ယာအို ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည့္အခါ
က်မန္သည္းသုကုိထားသည့္ ရြက္ခ်ဳပ္ တံခါးကို လႊတ္ခ်လုိက္သည္။
သူသည္ မၾကည္မလင္ျဖစ္ေသာစိတ္ျဖင့္ သက္ျပင္းတစ္ခ်က္ ခ်လိုက္သည္။
ေမ-လင္းဇ၏ ပါးတစ္ဖက္အား လွမ္းကုိင္ရန္သို႔လက္တစ္ဖက္ကို ေျမ့ာက္ထ၏။
သုိေသာ္လည္း ထိုတဒဂၤမွာပင္ ကေလးနုိးလာၿပီးေခ်ာင္းဆုိးသည္။
ေမလင္းသည္ က်မန္အား ဘာစကားမွ မေျပာဘဲ အိပ္ရာဆီသို႔
ခပ္သုတ္သုတ္ေျပးသြားသည္။

၂၁၂၁ စီအန္ျမစ္ဇ၏ သဲထူထပ္ေသာ ကမ္းေျခႏွင့္ အနီးကပ္ဆုံး
တစ္ေနရာတြင္ သစ္ထားမ်ားကာရံထားသည့္ တြင္းႀကီးတစ္ခုတြင္းရွိသည္။
ထိုတြင္းႀကီးထဲတြင္ ကပၸတန္ လု-ခ်ယာအိုဇ၏ တပ္ဖစ္သားမ်ားသည္
ေဖာင္ကိုးမ်ား ဖြဲ့ေနၾကသည္။
ကပၸတန္ လု-ခ်ယာအိုသည္ အုပ္ေဆာင္းေကလးပါေသာ လွ်ပ္စစ္ကုန္ပိုင္ဘိုး
တစ္ကိုယ္တည္း ထိုတြင္းႀကီးထဲ၌ သူ၏လူမ်ားၾကား၌ေခါက္ဆုံေခါက္ျပန္
သြားလာလႈပ္ရွားလ်က္ ရွိေလ၏။
ျမစ္ျပင္ေပၚမွ ျဖတ္သန္းတုိက္လာေသာ ေလအရွိန္ျဖင့္
ျမစ္ေရျပင္သည္ လႈိင္းထလ်က္ရွိ၏။
ေတာအုပ္မ်ားတက္ သစ္ပင္မ်ား ၾကားတြင္ မုိးေပါက္မ်ားသည္
ျပင္းထန္စြာက်ဆင္းလ်က္ရွိသည္။
ေတာအုပ္ႏွင့္ တစ္ဆက္တည္းေသာ
ေတာင္ကားလြင္ျပင္အတြင္း၌ပုန္းေအာင္းရပ္ေနၾကေသာ
အင္ဒိယာတပ္ဖြဲ့မ်ားႏွင့္ တပ္ခ် ေကဒါ ေျခလင္တပ္ဖြဲ့ႏွစ္ခုမွာ
မုိးေရမ်ားျဖင့္ ရႊံေရမုိလ်က္ ရွိၾကေလ၏။
အုပ္ေဆာင္းမ်ား အထူးသည့္ ဗာရိကန္း မီးအိမ်ားသည္
နံရံလုထားေသာအေပါက္မ်ားထက္၌ ခ်ထားျခင္းျဖင့္ အလုပ္
လုပ္ေနသူမ်ားအား အလင္းေရာင္ေစသည္။
ခ်ယာအိုသည္ ဝါးလံုးပံုႀကီးမ်ား၊ ႀကိဳးေခြမ်ား၊ တံခါးခ်ပ္မ်ားႏွင့္
အိမ္ေခါင္မုိး ယက္ခ်ႀကိဳးမ်ားၾကား၌သတိႀကီးစြာထား၍
သြားလာလႈပ္ရွားလ်က္ရွိသည္။
တုိင္မ်ား၊ ထုပ္ပိန္းမ်ားႏွင့္ ယက္ခ်မ်ားဟူသျမွ်ကိုမစ္ကမ္းပါတစ္ေလွာက္၌ ရွိေနေသာ
လူမ်ိဳးေနေတာ့သည့္ ရြာမ်ားထဲရွိ တဲအိမ်ားမွ ဖဇက္ခ်ယူထားျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။
အလုပ္,လုပ္ေနသည့္ တပ္ဖြဲ့တစ္ခုခ်င္းစီအား အလြတ္ေပးတဲ
စစ္ေဆးလာေနေသာကပၸတန္ လု-ခ်ယာအိုသည္ ေရာက္သည့္
ေနရာတုိင္း၌ ေဆာင့္ေၾကာင့္ထုိင္ကာ တပ္ခဲေခါင္းေဆာင္မ်ားအား
စစ္ေဆးေမးျမန္းသည္။
ဝါးမ်ားအား သံုးဆင့္ တင္ရာ၌ တြဲပံုတြဲနည္းႏွင့္တင္ပံုတင္နည္း မွန္ မမွန္
စစ္ေဆးၾကည့္သည္။
ရန္သူ အေျမာက္ဒဏ္ကိုခံႏုိင္ရည္ ရွိ မရွိလည္းစမ္းသပ္ၾကည့္သည္။
လမရွိေသာ ညျဖစ္၍ ေကာင္းကင္ျပင္သည္ ေမွာင္မည္းေနသည္။
အေရွ့၊ ေျမာက္ႏွင့္ေတာင္ကုန္၌ ေကာင္းကင္ထိတြင္မူ
လီေမၼာ္ေရာင္ မီးပြင့္မ်ား တက္ တက္လာေနသည္။
အေျမာက္သံ၊ ေမာ္တာသံႏွင့္ စက္ေသနတ္သံမ်ားသည္လည္း ထိုအရပ္
သံုးမ်က္ႏွာဆီမွအဆက္မျပတ္ ထြက္လာလ်က္ ရွိ၏။
ေရွ့တန္း စစ္ဝိုက္ႏွာ သံုးမ်က္ႏွာတြင္ တုိက္ပြဲမ်ားသည္ရပ္ဆုိင္းျခင္း
မရွိေသး။
အခ်ိန္သည္ သန္းေကာင္ခန္ မီးေနၿပီ။
မိနစ္အနည္းငယ္ကုိင္း တြင္းဇ၏ အေပၚဘက္ အေမာင္ဆုထဲတြင္
ျမစ္ဖဇက္ကမ္း၌ကုမင္တန္မ်ား ဆီမွ ပစ္လႊတ္လုိက္ေသာ မီးကမ်ားကို ျမင္ရသည္။
ထုိမီးကမ်ားႏွင့္အတူ ရန္သူတုိ့ဘက္မွ ပစ္လႊတ္သည့္ က်ည္ဆန္မ်ား ၾကားရသည္။
ထုိအခါ တပ္ခ်စစ္သားဘက္မွ ခ်က္ခ်င္း တံု့ျပန္သံမ်ား ပစ္လြတ္သည့္ က်ည္ဆန္မ်ား
ထြက္လာသည္။

တစ္ခါတစ္ရံတြင္ က်ည္ဆန္မ်ားသည္ ျမစ္ျပင္ေပၚ က်ကာ ေရပန္းမ်ား
တက္လာသည္ကို ျမင္ရတက္ေရလည္သည္။
ခ်ယ္ရာအိုသည္ ေမာ္တာက်ည္ဆန္ တစ္ပံုးခ်င္းစီ က်လာသည္ကို
သတိထားရွာနားစြင့္သည္။
တစ္ပံုးခ်င္းစီၾကား စကၠန္႔မည္မွ် ကြာသည္ကိုပါ အတိအက်
တြက္ကိန္းကည့္ေနသည္။
ကိုက္ႏွစ္ခ်က္ယူသည့္ ျမစ္ျပင္အား ဝါးေဖာင္ျဖင့္ မည္ၾကာမည္နည္း။
ေကာင္းကင္ထဲသို႔ တက္လာသည့္ မီးက်ည္မ်ားသည္ တစ္ပံုးႏွင့္ တစ္ပံုးၾကား
စကၠန္႔ႏွင့္ မိနစ္ မည္ကဲ့သို့ပါလိမ့္။
အနည္းဆံုး သံုးမိနစ္ခန္႔ေလးမိနစ္အထိ ျခားသည္ဟု သူ တြက္ခ်ိန္းသည္။
မုဆိုးခ်ပ္ခ်ိန္ စ၍ပစ္ခတ္သည့္ အဆက္မျပတ္ပင္းကိုလည္း သူ နားစြင့္ကာ
ေရတြက္ထားသည္။
ခ်ယ္ရာအိုသည္ 'အမွတ္တစ္ အထူးတပ္ခင္း'မွ တပ္ခ်ိတ္ ႏွစ္ခ်ိတ္အား
တိုက္ဆိုက္ေရးတပ္မွဴးအျဖစ္ ျမစ္ဝကို ျဖတ္သြားေစၿပီး တစ္ဖက္ကမ္းေပၚမွ
ရန္သူမ်ားအား တိုက္ခိုက္ေစမည္ဆိုျဖတ္သြားသည္။
ဤလိုက္ေရြးစင္အပ္စုမ်ားမွာ အထူး ေလ့က်င့္ေပးထားသူမ်ား ျဖစ္၏။
သူတို႔အား လက္ဝဲပုံးမ်ား၊ ဓါးမ်ားႏွင့္ အေပါ့စားမရွင္းဂန္း
စက္ေသနတ္မ်ား ေပးလိုက္မည္ဆိုပါက်မိမိတို႔အတြက္ မ်ားစြာ
အက်ိဳးျဖစ္ထြန္းဖြယ္ရွိသည္ဟု သူ ထင္မိ၏။
တစ္ဖက္ကမ္းမွေန၍ ဝါးေဖာင္မ်ားအား ေက်ာက္ခဲကာ တံတားအျဖစ္
ခင္းသြားသည့္အဓါထိုတပ္ခ်ိတ္ ႏွစ္ခ်ိတ္က အင္ဒင္နီယာ တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားအား ကာပစ္
ပစ္ေပးမည္ဆိုပါက်လုပ္ကိုင္ရသည္မ်ား အဆင္ေျပလိမ့္မည္ဟုလည္း သူ
ေတြးေနမိ၏။
တစ္ခ်ိန္တည္းမွာပင္အေရွ႕တက္ ကမ္းေျခသို႔ တုိက္ခိုက္ေရးတပ္မ်ား
ေစလႊတ္ထားမည္ဆိုပါက ေနာက္ထပ္ေဖာတံတားတစ္ခု တည္ေဆာက္ႏုိင္ဖြယ္ရာ
ရွိ၊ုမိမက ေနာက္ဆံုးတြင္ တံတားႏွစ္ခုသည္ျမစ္လယ္တြင္ ဆက္ဖြယ္
ရွိေပလိမ့္မည္။
ဝါးေဖာင္မ်ားလံုး သံုးဆယ္ႏွင့္ ေလးဆယ္ခန္႔ပါးမွ် ၿပီးေနၿပီ။
ကမ္းစပ္ႏွင့္ အနီးဆံုးေသာေနရာျဖစ္သည့္ တြင္းဝသို႔
ပို႔ထားၿပီးၿပီ။
မီးက်ည္ပစ္ခ်ိန္တြင္ ပတ္ခန္းက်င္ တစ္ခြင့္လံုးေမွာင္မည္းသြားလိမ့္မည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ဝါးေဖာင္မ်ားကို ျမစ္ေရျပင္ထက္သို႔
တြန္းခ်မည္ဆိုပါကအေကာင္းဆံုးအခ်ိန္ ျဖစ္ခ်ိန္ရွိ၏။
ခ်ယ္ရာအိုသည္ ေရွ႕တက္သို႔ ေျပးထြက္သြားကာ ေဖာင္မ်ားအား
သယ္ယူသြားေနသည့္ပုဂၢိဳလ္အား ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
သူတို႔သည္ ဝါးေဖာင္မ်ားကို သာမက ေက်ာက္ဆူးအျဖစ္အသံုးျပဳမည့္
ေက်ာက္တံုးမ်ားကိုပါ ကမ္းေျခအေမွာင္ထုေအာက္
သဲေသာင္ျပင္ဆီသို႔သယ္ယူသြားေနၾကသည္။
သူသည္ သတင္းပို႔ ဆက္သားတစ္ေယာက္အား ျမစ္အေရွ႕ဘက္
ကမ္းေျခသို႔စေလွ်ာက္ကာ သတင္းတစ္ခု ပို႔ခုိင္းသည္။
ေမွ်ာ္မွန္းခ်က္ႏွင့္ မရွင္းဂန္းစက္ေသနတ္တို့ အဆက္အစပ္မျပတ္မ်ားအေနျဖင့္
ေရဒီယိုမွ သတင္းေပးလိုက္သည့္အခါ မိမိတို႔အတြက္ ကာပစ္
ပစ္ေပးရမည္သတင္းေပးခုိင္းျခင္း ျဖစ္သည္။
ထိုသတင္းအား ပို႔ခုိင္းအၿပီးတြင္ ခ်ယ္ရာအိုသည္ဂုိးသဲသဲမဲမဲရြာေနေသာ

အေမွာင္ထုထဲ၌ ရပ္ကြာ ေနာက္ထပ္ တက္လာမည့္ မီးက်ည္ဆားေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ေခါင္းထဲမွလည္း စကၠန္႔ မည္မၽွၾကာသည္ကို ေတြက္ေနသည္။
ေလးမိနစ္ခန္႔ပါး လြန္သြားၿပီး ေနာက္ထပ္ က်ည္ဆန္ ျမစ္ထဲလာသည္။
မီးေတာက္ပါ ျမင္လုိက္ၾက၏။
ျမစ္လယ္၏ အျခားတစ္ဖက္တြင္ တိုက္ပြဲက်ေရးေဖာင္သယ္ေနၿခၤသည္
ျပင္းထန္စြာ စီးေနေသာ ေရစီးေၾကာင္းထဲ၌
ျဖည္းျဖည္းမွန္မွန္ေရႊ႕လ်ားေနၾကသည္။
ျပင္းထန္စြာရြာေနေသာ မုိးေၾကာင့္ ေတာင္ကေမ်ာသည္
ျမစ္ထဲသုိ႔ဒေလဟာ ထုိးစီးဆင္းေနသည္ျဖစ္ရာ ျမစ္ေရသည္
အရွိန္အဟုန္ ႀကီးမားစြာျဖင့္ပင္ဆင္းလက်ိဳေလ၏။
အထူးတပ္ဖဲြ႕မွ တပ္သားအခ်ိဳ႕သည္ ေရထဲသုိ႔ ဆင္း၍ ျမစ္အတြင္း၌
ပင္ပန္းႀကီးစြာကူးခတ္ၿပီး ဝါးေဖာင္မ်ား သယ္ယူေနၾကေသာ အင္ဂ်င္နီယာ
တပ္သားမ်ားအား သြားေရာက္ကူညီေနၾကသည္။
စကၠန္႔ပုိင္း အတြင္းမွာပင္ ကုိမင္းနီ၊ဘက္စ္ အေျမာက္သံမ်ားထြက္လာျပန္သည္။
ဝါးေဖာင္မ်ား ပတ္ပက္လည္သြား ေရပန္းမ်ား ထလာသည္။
သုိ႔တေစလည္းထုိးဝါးသမားမ်ားႏွင့္ ေရကူးသမားမ်ားသည္
အလွမ္းေဝးဆဲျဖစ္ေနေသာ ကမ္းေျခဆီသုိ႔ ဆက္၍သြားေနဆဲ။
ထုိအခုိက္မွာပင္ အေျမာက္ဆန္ တစ္ဆန္ကြဲ
ဝါးေဖာင္တစ္ခုေပၚသုိ႔တုိက္ခုိက္လာသည္။
ဝါးေဖာင္သည္ ေရျပင္ထက္ အထက္သုိ႔ ေျမာက္သြားၿပီးေဖာင္မွား
ဆြဲလာသူမ်ားကုိပါ အျမန္ဆန္ေနေသာ ျမစ္အတြင္းသုိ႔ ဆြဲယူသြားသည္။
ခဏအခုိက္သြင္းဝမွေန၍ ျမစ္ေရက ဆြဲယူသြားေသာ ေဖာင္မွားႏွင့္လူမ်ား
မုိးသဲသဲမဲမဲရြာေနေသာအေမွာင္ထုတြင္း၌ နစ္ေပ်ာက္သြားသည္ကုိ
အားကိုးရာမဲ့စြာျဖင့္ ၾကည့္ေနမိေလ၏။
ဝါးေဖာင္မားအား ျမစ္၏ တစ္ဖက္ကမ္းသုိ႔ သယ္ယူရန္
အားထုတ္ေနရေသာတပ္သားမ်ားသည္ တစ္ဖက္ ကလာေသာ အေျမာက္ဆန္
ဒဏ္ေၾကာင့္ ကစဥ့္ကလ်ားျဖစ္ကုန္သည္။
အင္အား မႀကီးမားေသာ္လည္း တပ္သားမ်ားသည္
ေဖာင္မားအားအကာအကြယ္ယူကာ အေပါ့စား မရွင္ၾကန္း စက္ေသနတ္မ်ားျဖင့္
ျပန္လည္ခုခံတုိက္ခုိက္သည္။
အင္ဂ်င္နီယာ တပ္သားမ်ားေရာ အထူးတပ္ဖဲြ႕မွ တပ္သားမ်ားပါ ရန္သူတုိ႔၏
လက္နက္ပစ္မွန္ေၾကာင့္လည္းေကာင္း အၿပီးတိုင္ ျဖစ္ကာ လွ်ိတ္ေနေသာ
ျမစ္ေရျပင္ေအာက္သုိ႔ နစ္ျမဳပ္ကုန္ၾကေလသည္။
ဤတစ္ဆက္တြင္လည္း ဝါးေဖာင္တစ္ခုသည္ လြတ္ထြက္သြားကာ
ေရစီးေၾကာင္းေနာက္သုိ႔ပါသြားသည္။
ဝါးေဖာင္ထက္ ထုိးဝါးသမားသုံးလူသည္ ေသနတ္ထိမွန္ကာ ေသဆံုးသြားသည္။
သို၏သာလည္း ခ်ီယာအိုအတြက္ စိတ္သက္သာစရာ တစ္ခုေတာ့ ကၽန္ခဲ့သည္။
ဝါးေဖာင္ထယ္ခါသည္ ကမ္းေျခႏွင့္ အလွမ္းေဝးေဝး တိုးခ်ေနရာ၌
ေက်ာက္တုန္းတစ္ခုၿငိေအာက္တြင္ ေက်ာက္ခဲႏွင့္ ပုံခဲ့ပုံမွမဟ တုိက္ခုိက္ေရး
တပ္ဖဲြ႕ အသက္ရွင္လ်က္ က်ၽန္ခဲ့ေသာေကဒါတပ္သား လက္နက္ခဲယမ္းခန္႔သည္
ကမ္းတစ္ဖက္သုိ႔ ခုန္ကူးေျခခ်ႏုိင္ခဲ့ျခင္းျဖစ္သည္။
တပ္ခ်ဳပ္ရွိ အေျမာက္တပ္သည္ ကုိမင္းနီ၊ဘက္စ္တုိ႔ တုိ႔ျပန္၍ ပစ္ခတ္ကသည္။
အေျမာက္ခ်ိန္ကြက္ပင္း ထြက္လာသည့္ မီးေရာင္မ်ားသည္ ည အေမွာင္ထုၾကားမွ
ဝင္းခနဲလက္ခနဲ ေပၚလာသည္။

အေျမာက္ဘန္ကေရာက္ ေပါက္ကြဲသံမ်ားသည္လည္း ညအေမွာင္ထုေအာက္မွ
ေျမအျပင္ဘား သိမ့္သိမ့္တုန္ေစသည္။
မၾဳိင္းဂန္း စက္ေသနတ္သံမ်ားသည္ေသာေသာညံလ်က္ ရွိေလရာ
ျမစ္ျပင္ဆင္မွ ငိုယိုေနေသာ ေကာင္းကင္ျပင္ဘားေခ်ာက္ခ်ားေအာင္
လုပ္ေနသည့္အဖုိ့ပင္ ရွိသည္။
ေတာင္ကုန္းမ်ားထက္မွ ထြက္ေပၚေနသည့္ လက္နက္မီးစံုဆိမ့္
မီးေရာင္မ်ားသည္ဆက္လုပ္တတ္ မသြား။
ျမစ္၏ တစ္ဖက္ခ်ဳပ္ကုိ ရွိေနေသာ ရႊံ့ေျမထူထပ္သည့္ေတာင္ေျခမ်ားထဲမွ
ကုမၸဏီ အဖြဲ့အစည္းမ်ားပုိင္ တပ္ခ်စစ္ဆင္ တပ္သားမ်ားသည္ဂုိဏ္ယူေသနတ္မ်ား ကုိင္ဆီကုိင္ကာ
တစ္ေယာက္ကုိတစ္ေယာက္ အေသသတ္ပြဲအား ဆုတ္ေနၾကသည္။
သူတုိ့ ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ ေသနၾကသည့္ အေလာင္းမ်ား။
ကုမၸဏီ အနီး တစ္ေနရာတြင္ တပ္ခ်ဳပ္ အင္ဂ်င္နီယာတပ္ရင္း လုမ္းသည္
ဝါးေဖာင့္ႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္ သံုးဆယ္ခန္းပါးအား ျမစ္ျပင္ထက္သုိ့ လူအားႏွင့္
တြန္းခ်လုိက္ၾကသည္။
အေျမာက္ဆန္သည္ က်ေရာက္ေပါက္ကြဲလ်က္ရွင္ ရွိေသးေသာ္လည္း
ယခုတစ္ဆက္မွာမူ အင္ဂ်င္နီယာမ်ားသည္ ေဖာင္အားလံုးကုိ တြဲ၍ မိနစ္အနည္းငယ္
အတြင္း တြင္ ေက်ာက္ဆူးခ်ဳိ့ခဲ့ၾကသည္။
ဤလုပ္ငန္းအတြက္ သီးသန့္ သမၼာန္ႏွစ္ခ်ီရွိရာ ေဖာင္မ်ားအတြက္
လုအပ္ေသာ ဆက္မ်ား၊ဝါးမ်ားႏွင့္ သစ္သားေခ်ာင္းမ်ား တင္ထားသည္။
ဤလုပ္ငန္းအတြက္ တာဝန္ေပးထားျခင္းခံရသူမ်ားမွာ ခ်ဳိယာအုိဇ၏
လက္ေထာက္အရာရွိမ်ား ျဖစ္၏။
ထုိအရာရွိမ်ားသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ကုိမင္ဆန္ ေသနတ္သမားမ်ား၏ ပစ္ခတ္မ်ား ျဖစ္လာခဲ့၏။
ထုိအခ်က္ကပင္ အေျမာက္ဆန္ စိတ္ကေပါက္ကြဲသျဖင့္ မီးေတာက္မ်ား
ျဖဳိန္းခနဲ ထလာသည္။
ခ်ဳိယာအုိသည္ခုံုးမ်ားအား အကာအကြယ္ယူ၍ ဝပ္ေနရာမွ ဝါးေဖာင္ထံတား
တည္ေဆာက္ေရးလုပ္ငန္းကုိသူကုိယ္တုိင္ ဆက္ၾကပ္ရန္ ျမစ္ထဲသုိ့
ခုန္ဆင္းလုိက္ေလ၏။
သူ့လက္ေအာက္မွ အင္ဂ်င္နီယာမ်ားသည္ ခါးအထိ ဗလာက်င္းကာ
ေရထဲ၌အလုပ္လုပ္ေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
အေျမာက္ဆန္မ်ား က်ေရာက္ေပါက္ကြဲတုိင္း
ေပၚလာသည့္ခုံးပြင့္ပဲပန္းမ်ားေၾကာင့္ သူတို့၏ အက်ၤီမပါေသာ
အေပၚပုိင္းမ်ားကုိ ျမင္ေနရသည့္ ခ်ဳိယာအုိသည္သူ့ က်ဴးနွစ္ၾကာအား
ခၽြတ္ထားခဲ့ၿပီး ေရထဲသုိ့ဆင္းကာ ေရကူးၿပီး အုပ္စုတစ္စုဆီမွ
တစ္စုဆီသုိ့သြားသည္။
သူသည္ အေျမာက္ဆန္ႏွင့္ ေသနတ္သံမ်ားအား ဂ႐ုမစုိက္ဘဲ ဝါးေဖာင့္ခုံးခုစီ
ထပ္၍တြဲေနေသာ လူမ်ားၾကားသုိ့ ဝင္ကာ လုိအပ္သလုိ
ဆက္ၾကပ္ဂ်ာန္ကားေပးလ်က္ရွိသည္။
ဝါးေဖာင္မ်ားမွာ သူ ေရးဆြဲေပးထားေသာ ဒီဇုိင္းပံုမ်ားျဖစ္၍ မည္သုိ့
ထပ္၍ ပူး၍ မည္သုိ့သို့ခ်ည္မည္ကုိ သူ ေကာင္းစြာသိထားသည္ မဟုတ္ပါလား။
သူသည္ သစ္သား ဆင့္ေခ်ာင္းကေလးမ်ား ခံထားသည့္ မာေက်ာေသာ
ေနရာေပၚသုိ့တံတံခါးပိတ္မ်ားကုိ အင္ဂ်င္နီယာမ်ားအား ျဖန့္တင္ခုိင္းသည္။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ အစီအစဥ္အတုိင္းလုပ္ကုိင္ၿပီးခါမွ ကုမၸဏီအရာရွိတို့ကုိ ပစ္လိုက္ေသာ
အေျမာက္ဆန္ ထိမွန္သျဖင့္ပ်က္သြားရသည္မ်ားလည္း ရွိ၏။
သုိ့တေစလည္း ေဖာင္ဖြဲ့ထားသည့္ ဝါးမ်ား ပ်က္စီးသြားဘဲ

ေရထဲ၌ေပါ၀ါေလာေပ့ငွေနသျဖင့္ ခ်ီယာအိုမွာ စိတ္သက္သာရာ ရခဲ့ေလသည္။
သူခန္႔မွန္းမိသည့္အတုိင္းဆိပါက ျမစ္ျပင္ေပၚမွျဖတ္၍
တည္ေဆာက္ၿမဳိ့ တံတားအတြက္ပါး ေဖာင္ အပုိင္းေပါင္း တစ္ရာခန္႔
လုိမည္ျဖစ္၏။
မနက္တစ္နာရီဆုိလွ်င္ ၀ါးေဖာင္ ေျခာက္ဆယ္ေက်ာ္ေက်ာ္ခန္႔
ခဲထားႏုိင္လိမ့္မည္ဟု သူ ထင္ထားသည္ ျဖစ္ရာ အားပ်က္ဖြယ္ရာေတာ့ မရွိ။
သုိ႔တေစလည္း-အထူးတပ္ရင္းမွ တပ္သားမ်ားသည္ ၀ါးေဖာင္ဆုိးဆယ္ခန္႔အား
ခဲမထားသည့္အဆုံးတုိင္း ျမစ္ထဲယုိခ်ခဲမတ္ႏုိင္ခဲ့၏။
ဤသည္မွာ မိမိတုိ႔တက္ခဲ့ အားသာခ်က္ တစ္ခုဟုခ်ီယာအို ျမင္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ျမစ္ေရ၏ အရွိန္အဟုန္ျပင္းစြာ
စီးဆင္းမႈေၾကာင့္၀ါးေဖာင္ႏွစ္ခုသည္ ျမစ္လယ္သို႔ နစ္ျမဳပ္သြားခဲ့ရ၏။
ထုိအခါ သူသည္ အေျခအေန အရပ္တြားရပ္စြားနားလည္ခဲ့ရသည္။
ေရအရမ္းလွ်ဳပ္ၿပီး စီးဆင္းမႈ ျပင္းထန္ေနေသာ ျမစ္လယ္၌
၀ါးေဖာင္မ်ားကုိ ဆက္ဆံေအာင္အားထုတ္ေနျခင္းသည္ အလြန္ေၾကာက္စရာ
ေကာင္းသည့္ အလုပ္တစ္ခုဟု သူ ျမင္လာသည္။
သူ႔အင္ဂ်င္နီယာတပ္ဖဲြ့ အဖဲြ့သားသည္ ငါးရာနီးပါးခန္႔ ရွိလာခဲ့ေသာ္လည္း
ယခုအခါအက်အဆံုးမ်ားသျဖင့္ မ်ားစြာေလ်ာ့ပါးသြားခဲ့ေလၿပီ။
လုပ္ငန္း စတင္ခ်ိန္က သူသည္သူ႔လူမ်ားအား ပစၥည္းခ်ာေဖြစုေဆာင္း
ေထာက္ပံ့ေရး၊ ေဖာင္ဖြဲ့ေရး၊ တံတားတည္ေဆာက္ေရးႏွင့္ေက်ာက္ခ်ေရး
စသည္ျဖင့္ လုပ္ငန္းအလုပ္ အဖဲြ့ငယ္မ်ား ခဲြ၍ ဖြဲ့ေပးထားခဲ့ေလသည္။
ထို႔ျပင္လည္း သူသည္ ကယ္ဆယ္ေရး အဖဲြ့ႏွင့္ အထူး တာ၀န္အတြက္
သီးသန္႔ အဖဲြ့တစ္ဖဲြ့စုစုေပါင္း အဖဲြ့ႏွစ္ဖဲြ့ကုိပါ ဖြဲ့ေပးထားခဲ့၏။
ကယ္ဆယ္ေရးအဖဲြ့သည့္ ေသဆံုးသူမ်ားႏွင့္ဒဏ္ရာရသူမ်ားအား
ျမစ္ကမ္းပါးထက္ ေန၍ တဲတံခါးပိတ္မ်ားအား လူနာတင္ခ်ည္ျဖင့္သယ္ယူခဲ့ၾကသည္။
အထူးအဖဲြ့မွာ လူတစ္ခါဇတ္သြား ပါ၀င္၍ တံတားတည္ေဆာက္ေရးအတြက္
လုိအပ္သမွ် ပစၥည္းမ်ားအား ရွာေဖြေပးရ၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစအဆက္ျပတ္ ပစ္ခတ္ေနေသာ အေျမာက္ဆံမ်ားၾကား၌
နာရီေပါင္းမ်ားစြာ အလုပ္လုပ္ကရသည့္အခါ အင္ဂ်င္နီယာမ်ား၏
စိတ္ဓါတ္ခုိင္မာဆုိင္ရာသည္ ေခ်ာက်ားပဲက်ျပားလာခဲ့ၾကေလ၏။
ခ်ီယာအို ေစာင့္ၾကည့္ေနစဥ္အတြင္းမွာပင္ အင္ဂ်င္နီယာအုပ္စုဝင္ထဲမွ တစ္ဦးသည္
သူ႔ထံေျပးလာသည္။
သူ႔ေရွ့ေရာက္သည့္အခါ တပ္သားသည္ မ်က္ရိမ်က္ႏွာ
အပ်က္ျဖစ္ေနသည္ကုိခ်ီယာအုိ သတိထားလုိက္မိ၏။
ထိုရဲေဘာ္သည္ တပ္ခ်တပ္ထ ေရာက္ရွလာမိက ေလွသမားလုပ္ခဲ့ဖူးသူ
ျဖစ္ေလသည္။
“ေက်ာက္တံုးေက်ာက္ဆူးေတြက ေရထဲခ်လို႔ မရဘူး။
ရဲေဘာ္တပ္မွဴး”ဟု ေျပာသည္။
“ေရစီးက တအားသန္ေတာ့ ေရစီးဒဏ္ကို မခံႏုိင္ၾကဘူး။
အားလံုးျမစ္ေျခ မေရာက္ခင္ ေရစီးထဲေမ်ာပါက်န္ခဲ့ၾကတယ္။
ဘယ္ေဖာင္ ေက်ာက္တံုးျမဲေအာင္ ခ်လို႔ မရဘူး”ခ်ီယာအိုသည္ တပ္သား၏
သတင္းပို႔ခ်က္ကို နားေထာင္ကာ ႏွဳတ္ဆိတ္လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ ၀ါးေဖာင္ႏွစ္ခုအား ဆက္ဆံေအာင္ လုပ္ေနသည္ကို လွမ္းၾကည့္ကာ
စဥ္းစားဆင္ျခင္ဆဲလ်က္ရွိသည္။

သူ၊ပတ္တန်းက်ဒ် ေသနတ္ထိုးွင့် အေျမာက္ထိမ်ားသည္ သူ၊နားမ်ားထဲတြင္ပိ၍
ပို၍ က်ယ္ေလာင္လာေနသည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ျမင္းတစ္ခ်ီးွင့် လာေနသည့္ ဆက္သားအားသူျမင္လုိက္ရ၏။
ဆက္သားမွာ စစ္ဆာနခ်ပ္ဘက္မွေန၍ ျမစ္ကမ္းပါးတစ္ေလွ်ာက္
ျမင္းကိုစုိင္းလာေနျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ခ်ယာအိုသည္ သူ၊ရွ၌ခ်ဳ၍ ရပ္ေနသည့္ တပ္သားအား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ဝါးျခင္းေတာင္းဆက်ီးွစ္ဆယ့္ေလးလံုး ရက္ခုိင္း”ဟု
အမိန္ေ၊ပးသည္။
“အဲဒီျခင္းေတာင္းေတြထဲကို
ကမ္းစပ္ကေက်ာက္ခဲေသးေသးေလးေတြ အျပည့္ထည့္၊
ထင္း၌းသားေတြကို ခၽြန္ၿပီး
ျခင္းစိတစ္ျခင္းမွာသံုးေခ်ာင္းစီထိုးထည့္။
ၿပီးရင္ ေရေအာက္ထားခဲ့၊ ျမစ္ေျခမွာ စိုက္ေနွာင္ထား”
အခု ငါေပးတဲ့အမိန္ေ၊အတုိင္း ျမန္ျမန္လုပ္ခုိင္း”တပ္သားသည္
အမိန္ေ၊အတုိင္း လုိက္နာဖို၊အတြက္ လာလမ္းအတုိင္း
ျပန္ေျပးသြားသည္။
ဌာနခ်ဳပ္မွ ဆက္သား၏ျမင္းသည္ ခ်ယာအိုေရွ၌ခ်ဳ၍ လာရပ္သည္။
ဆက္သားသည္ ျမင္းေပၚမွခုိန္ဆင္းကာ သူ၊လက္ထဲမွ စာကို ခ်ယာအိုလက္သို၊
လွမ္းေပးသည္။
စာကို ဖြင့္လုိက္သည့္အခါေတာ္ဆန္ေရး စစ္ေကာ္မရွင္ဝံုးတံဆိပ္ဗား
အလင္ဆံုးျမင္ရသည္။
လက္ခတ္ေရးထုိးထားသူမွာ ေကာ္မရွင္ ဥကၠ႒ျဖစ္၍ လက္ခတ္၏
အေပၚဘက္၌လက္ေရးွင့္ ေရးထားသည့္
စားွစ္ေၾကာင္းမွာ-“အမွတ္ ငါးွင့္ပုိး တပ္မဟာမ်ားအေနျဖင့္ ဤေနရာမွ
အျမန္ဆုတ္ခြာရမွာလား၊သို၊မဟုတ္ ရန္သူ၏ အသတ္ကို ခံရမွာလား။
ဘယ္သည္းွင့္ပဲျဖစ္ျဖစ္ ေနာက္ နာရီဝက္အတြင္းွ်မိစ္ျဖတ္ကူးုိင္မယ့္
တံတား ၿပီးစီးေအာင္ လုပ္ပါ”စာကို ဖတ္အၿပီးတြင္ မုိးသည္ သည္းထန္စြာ
ရြာလာျပန္သည္။
သူသည္ ဆက္သားဘက္ထည့္၍ စာကို ျပန္ေပးသည္။
အေျမာက္ဆန္ တစ္ဆူသည္ တစ္ေနရာ၌ ျပင္းထန္စြာက်ေရာက္ေပါက္ကြဲသည္။
ခ်ယာအိုသည္ သူေျပာလိုသည့္ စကားမ်ားကို
ဆက္သားၾကားေအာင္ေအာ္၍ေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္ ေခါင္းေဆာင္ၾကီးေတြကို ျပန္ေျပာလုိက္။
သတ္တဲ့ေပးထားတဲ့အခ်ိန္အတြင္းမွာေရေပၚတံတား ၿပီးမယ္။
တပ္ဦးကို ဦးေဆာင္ယယ္ တပ္ခ်ဳပ္းေတြ အခ်ိန္မီ
ခ်တက္လာၾကသင့္ၿပီလို၊”ဆက္သားသည္ ေခါင္းတခ်ဳက္သိတ္ကာ ျမင္းေပၚသို၊
ခုန္တက္ၿပီး သူလာရာလမ္းဘက္ခုိင္း၍ ထြက္သြားသည္။
စစ္သားးွင့္ ျမင္း ျမင္ကြင္းထဲမွ ေပ်ာက္သြားသည့္
တစ္ခဏမွာပင္ကုမၸဏီဘက္မွ အေျမာက္ဆန္ စ္ခုသည္
ပစၥည္းေထာက္ပံ့ေရးအဖြဲ၊ သမလုန္က်ဳ၊တုိက္ဝုိက်သည္။
သမလုန္ဆိပ္မွ မီးေတာက္သကၠဴကို ျမင္လုိက္ရ၏။
ျမစ္ျပင္တစ္ခုလံုး မီးေရာင္ျဖင့္လင္းသြားသည္။
သမလုန္သည္ ျမစ္ေရးွင့္အတူ ေအာက္ဘက္သို၊ ေမ်ာပါသြားေလ၏။

၂၂၂၂ ခီယာအိုသည် ဝါးေဖာင္အသစ္ႏွစ္ခု ဆြဲယူလာသည္ကို
ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ေဖာင္သစ္ခုလွ်င္ ထုိးဝါးသမားတစ္ဦးႏွင့္ အင္ဒိန္ဒီယာ သံုးဦးက ထိန္း၍
သယ္လာၾကျခင္းျဖစ္၏။
ရက္ထားသည့္ ဝါးျခင္းဆကီးမ်ားကို သူတို႔ျခင္းခ်ဳိင့္ခြဲ ခ်ထားသည္။
ဝါးေဖာင္မ်ား အသင့္ျဖစ္သြားသည့္အခါ ျခင္းေတာင္းဆကီးမ်ားအား ေရထဲသို႔
ပစ္ခ်ၾကရန္ျဖစ္သည္။
ခီယာအိုသည္ သူ႔လက္တစ္ဖက္အားအေပၚသို႔ ေျမႇာက္ထားသည္။
အခ်ိန္နာလွ်င္ ေက်ာက္ဆူးေက်ာက္တံုး ျခင္းဆကီးမ်ားအားေရထဲသို႔ ပစ္ခ်ရန္
အခ်က္ေပးဖို႔ ျဖစ္ေလသည္။
ျမစ္ေရစီးေၾကာင္းသည္ ဝါးေဖာင္ႏွစ္ခုအား မၿငိမ္မသက္ျဖစ္ေအာင္
လုပ္လိုက္ပါသည္။
သုေဂသာလည္း ခီယာအိုသည္ ဝါးေဖာင္မ်ားအား ေရထဲမွ ေန၍
အေၾကာက္အလန္႔ကင္းစြာျဖင့္ထိန္းေပးလ်က္ရွိ၏။
အထူးသျဖင့္ သူသည္ ဝါးေဖာင္မ်ားအား
ထိန္းေပးေနသည့္ထုိးဝါးသမားမ်ားအား မ်က္ျခည္ျပတ္ၾကည့္ကာ လိုအပ္သလို
အမိန္႔ေပးလ်က္ ရွိေလ၏။
ဝါးေဖာင္ႏွစ္ခုသည္ သူတို႔ရာကိုရမည့္ ေနရာႏွင့္ မနီးမေဝးသို႔
ေရာက္သြားသည္။
ထိုအခါ ခီယာအိုသည္ ေျမႇာက္ထားသည့္လက္ကို ဖ်တ္ခနဲ ခ်၍
အခ်က္ေပးလုိက္သည္။
ေဖာင္ေပၚမွ အင္ဒိန္ဒီယာမ်ားသည္ ေက်ာက္ဆူးအျဖစ္ လ်ာထားသည့္
ေက်ာက္တံုးျခင္းဆကီးမ်ားအား ေရထဲသို႔ ပစ္ခ်လုိက္ၾက၏။
ေနာက္ထပ္ခဏအတြင္းမွာပင္ အင္ဒိန္ဒီယာမ်ား၏လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္
သြက္လက္လွ်င္ျမန္လာၾကသည္။
သူတို႔သည္ ဝါးေဖာင္သစ္ ႏွစ္ခုအားဆက္ၿပီးသား အပုိင္းမ်ားႏွင့္ အမိအရ
ဆက္ေပးရန္ အားထုတ္ေနၾကျခင္းေပတည့္။
ေနာက္ထပ္ ဝါးေဖာင္အသစ္ သံုးခု ထပ္ေရာက္လာျပန္သည္။
ေစာေစာကႏွစ္ခုလုိပင္ေခ်ာ့မွဴ ေဖာင္မ်ားႏွင့္ ဆက္ဆံေအာင္
ဆက္ဆံၾကရျပန္သည္။
ထို႔အခါတြင္ ရန္သူမ်ားဘက္မွအေျမာက္ဆန္မ်ားသည္ ေျပာင္ေပၚသို႔
က်လာျပန္သည္။
မၾကာခင္းဂန္း စက္ေသနတ္ဆန္မ်ားသည္ ေျပာင္ထက္သို႔ တုိးဖြဲဖြဲ က်လာျပန္သည္။
ေခါင္းကိုငံု႔၍ ဝပ္ေနေသာ ခီယာအိုသည္ လက္ႏွစ္ဖက္စလုံးျဖင့္
သူ႔လက္ဝဲတန္ခိုးအားထုိးၾကည့္သည္။
မနက္ သံုးနာရီ ထုိးဖို႔ ဆယ့္ငါးမိနစ္သာ လိုေတာ့၏။
စစ္ေကာင္စီသည္ တုိတ္ေပးထားသည့္ အမိန္႔အတုိင္းဆိုလွ်င္ ေနာက္ထပ္
ဆယ့္ငါးမိနစ္ခန္႔မွ်သာ က်န္ေတာ့၏။
ယခုအခ်ိန္ထိ ေဗာတီတားၿပီးသြားဖို႔အတြက္ ေနာက္ထပ္ ဝါးေဖာင္ ငါးေဖာင္
လိုေနေပသးသည္။
ေဖာင္မ်ားမွာ ကမ္းေျခတြင္ အသင့္ျဖစ္ေနၿပီ။
ဘာေၾကာင့္ အင္ဒိန္ဒီယာအုပ္စုက အခုအခ်ိန္ထိလာမပို႔ဘဲ
ၾကန္႔ၾကာေနၾကရသနည္း။
မိုးေရမ်ားေအာက္၌ ရွိေနေသာ ကမ္းေျခအစပ္ရွ ဝါးေဖာင္မ်ားအား

လွမ္းေမ်ာ္ခဲ့ၿပီးသည္သည္။
ျမစ္ဆိုသို႔ ခ်ဥ္းကပ္ေနေသာ တပ္စီစစ္တပ္မ်ား၏
အေျခအေနကိုလည္းအကဲခတ္သည္။
ျပင္းထန္စြာ ရြာေနေသာ မုိးစက္မ်ားေအာက္
ျဖတ္သန္းလာေနၾကေသာတပ္မ်ားအား ျမင္ေနရ၏။
တပ္မ်ားသည္ ေတာင္တန္းမ်ား၏ မ်က္ႏွာျပင္ထက္ ျဖတ္ၿပီး
ျဖန္႔ၿပီးခ်ိတ္ဆက္ေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
တပ္မ်ားဦးတည္ၿပီး ခ်ဥ္းကပ္ေနၾကသည္ကို ရန္သူ အေျမာက္သန္မ်ား
လာရာဘက္သို႔ျဖစ္သည္။
သူတို႔တြင္ ေဘးတစ္ဖက္တစ္ခ်က္ ခၽြတ္ၾကြာမွေန၍
မီးတုိက္ရာ္ဘြဲ့မ်ားကလမ္းျပေပးေနၾကသည္။
အႏၱရာယ္ကို ေသးလွသည္ မဟုတ္ေသာ္လည္း မျဖစ္ခဲ့ေန
ခ်ိတက္ခဲမည့္အေရးျဖစ္၍ အသက္မ်ားအား ေစတနာၿပဳး ခ်ိတ္ဆက္ေနၾကျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။
အေျခအေနအရပ္ရပ္ကို ၾကည့္ကာ ခ်ီယာအို၏ ရင္ထဲ၌ မြန္းက်ပ္ကာ
စိတ္ေမာလာသည္။
သူသည္ မ်က္လံုးမ်ားအား စံုမွိတ္ကာ စက္ခန္႔အတန္ၾကာမွ် သူ႔စိတ္ႏွင့္ကိုယ္အား
ေျဖေလွ်ာ့ေပးလိုက္သည္။
သူ ငယ္စဥ္က သူ႔အေဖ သင္ျပေပးထားခဲ့ေသာ နည္းကိုသံုး၍
ဆက္စားၾကည့္ျခင္းျဖစ္၏။
ထိုအခါ သူ႔စိတ္သည္ ျပန္လည္ကာ့ကြၽဲလာသည္။
သူသည္ ေနာက္ျပန္လွည့္ကာ ဝါးေဖာင္ံုးခုဆီသို႔ အာ႐ံုစူးစုိက္ၿပီး
ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔ေနာက္ဘက္ ေတာင္ကုန္းမ်ားဆီမွ ေအာက္ဘက္သို႔ ဆင္းလာေနၾကေသာ
မီးတုတ္မ်ားအားေဝေဝဆာဆာျပဳထားသည္။
ဆက္ခ်ထားၿပီျဖစ္ေသာ ဝါးေဖာင္တံားသည္။
ကမ္းေျခႏွင့္ သိပ္ၿပီးမေဝးေတာ့။
ခ်ီယာအိုသည္ ကမ္းေျခဆီ ေမွ်ာ္ၾကည့္ကာ အၾကာအေဝးအား
မွန္းဆၾကည့္ေနသည္။
မုိးရြာသည့္ဆိုလွ်င္ ဆယ္ကုိက္ေတာ့ ၾကာလိမ့္မည္ ထင္၏။
ခ်ီယာအိုသည္ ကမ္းေပၚ၌ က်န္ေနေသးသည့္ ဝါးေဖာင္ပါးခုအား
ထပ္ခ်ဳပ္ၾကည့္ဂ်ိဳးမိျပန္သည္။
သူသည္ ေနာက္ဆုံးသို႔ ျပန္လည့္ၿပီး ကမ္းေပၚသို႔ ေျပးတက္သည္။
သူသည္ပါးေဖာင္ဖ်ားေဘးသို႔ တစ္ခဲ့ဏျဖင့္ ေရာက္သြားသည္။
သူ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ တြင္းထဲ၌တစ္ခုတစ္စာ လွုပ္လွ်ားေဖြေနသာ
ေလွသမားေဟာင္း လူငယ္ဘဲသားႏွင့္ ဆံုမိသည္။
“ဘာ ျဖစ္ေနတာလဲ”ဟု ခ်ီယာအိုက သံျပတ္ျဖင့္ ေမးသည္။
“ဒီ ဝါးေဖာင္ေတြကို ဘာျပဳလို႔အခုထက္ထိ ျမစ္ထဲ
မပို႔ေသးတာလဲ”“ဆက်ီးမ၌ေတာ့လို႔ပါ ရဲေဘာ္တပ္ဖြဲ့မွဴး။
ကၽြန္ေတာ္ လုပ္ကာေနတာ ႏွဲ့ေနၿပီ၊ မ၌ေတာ့ဘူး”လူငယ္ဘဲသား၏
မ်က္ႏွာသည္ ဆက်ံဳမရ ျဖစ္ေနဟန္ရွိ၏။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔မွာရွိတဲ့ ဆက်ီးအုပ္အားလံုးနစ္သြားတဲ့ သမလုန္ထဲ ပါသြားတယ္။
ဝါးေဖာင္ေတြကုိ ေက်ာက္ဆူးခ်ဖို႔ မလြယ္ေတာ့ဘူး”ဝါးျခင္းေတာင္း
ေက်ာက္ဆူးမ်ားမွာ ဝါးေဖာင္မ်ားေပၚ၌

အသံုးမေက်တ့ာသည့္အျဖစ္ႏွင့္ရင္ဆုိင္ေနရသည္။
ဝါယာႀကိဳး မရွိ။
ဂြိုဂ်ိဳးႀကိဳး မရွိ။
ဖုန္းျခင္းေတာင္းမ်ား ေဘးတြင္ အင္ဂ်င္နီယာအုပ္စုသည္ စိတ္ပ်က္လက္ပ်က္ျဖင့္
ရပ္ေနၾကသည္။
“ဝါးေဖာင္ေတြအားလံုး အခုခ်က္ခ်င္း ေရထဲ ခ်ၾက”ဟု ဒီယာအိုက
ေျပာသည္။
“မင္းတို႔ေျခေထာက္ေတြက ေျခပတ္ေတြကို ေျဖလိုက္ၾက။
ျမန္ျမန္လုပ္”ခ်ီယာအုိသည္ သူ ရလာသည့္ ေျခပတ္မ်ားကို အျမန္
ႀကိဳးကစ္သည္။
“မင္းတို႔အားလံုးမွာေျခပတ္ေတြ ရွိေနတယ္။
ႀကိဳးကစ္ၿပီး သံုးလို႔ရတယ္။
တုိက္ခုိက္ေရးတပ္ဖြင့္ကို အျမန္သြား။
သူတို႔အထဲက တ္ယွားႏွစ္ဦးမွာ ေျခပတ္ေတြျဖဳတ္ေပးဖို႔
ေျပာ”လူငယ္အင္ဂ်င္နီယာမ်ားသည္ ခ်ီယာအို အမိန္ေပးသည့္အတုိင္း
တုိက္ခုိက္ေရးတပ္ဖြဲ့မ်ားဆီသို႔ ေျပးသြားကာ ေျခပတ္မ်ားကို
ေတာင္းရ၍ ႀကိဳးကစ္ၾကသည္။
ထိုႀကိဳးမ်ားျဖင့္ဝါးေဖာင္ငါးခုအား ခ်ည္ၾကတြဲၾကသည္။
ထုိေနာက္ ျမစ္ထဲသို့ ခ်ၾကသည္။
ကုမၸဏီေသနတ္သမားမ်ားသည္ ေရေပၚ
ေဖာတ်ံတားၿပီးလွန္းပါးျဖစ္ေနၿပီကို သိၾကဟန္တူ၏။
သူတို႔ဘက္ဝန္ခံတ္မ်ားသည္ ရပ္သြားျခင္းမရွိေတာ့ဘဲ အဆက္မျပတ္
ျဖစ္လာသည္။
ေလွသမားေဟာင္း စစ္သားသည္ ျမစ္ထဲေရာက္လာသည့္ ဝါးေဖာင္မ်ားအား
အစြမ္းကုန္ဆြဲေနသည္။
ထိုအခ်ိန္မွာပင္ ရန္သူမ်ားဘက္မွ မရွင္းဂန္းစက္ေသနတ္
ကသည္ကမ်ားသံၾသဆက္ျပတ္ ကဲလာေနသည္။
တစ္ခ်ိန္တည္း ေလွသမားေဟာင္း စစ္သားအား ထိမွန္သည္။
စစ္သား၏ ေအာ္သံကိုၾကားလိုက္ရၿပီး ေရထဲသို့ နစ္သြားသည္။
လံုး၀ ျပန္မေပၚလာသည္ကိုျမင္ရတာေပ။
ခ်ီယာအိုသည္ ဝါးေဖာင္အား ဝင္ဆြဲေသာ္လည္း ဝါးေဖာင္၏
အရွိန္ျပင္းျပင္းျဖင့္ဝင္ပုိက္မွေပၚကာင့္ ေနာက္သို့ လန္သြားသည္။
သူသည္ ေရေပၚ၌ ေပၚလြင္ရွိေသာ ေဖာတ်ံတားအားအစြမ္းကုန္
ႀကိဳးစား၍ ဖမ္းဆြဲသည္။
အင္ဂ်င္နီယာတပ္သား တစ္ဒါဇင္ခန္႔ကလည္း ႀကိဳးစား၍ဖမ္းဆြဲသည္။
ဝင္ဆြဲေၾကသည္။
သူတို႔အားလံုး၏ ၾကားသို့ မရွင္းဂန္း စက္ေသနတ္ဆြန္မ်ားသည္
မရပ္မနား က်ဴးက်ာသည္။
ခ်ီယာအို ေရကူးသြားေနခုိက္မွာပင္ သူ႔ညာဘက္ခံုးသည္ ျပင္းထန္ေသာ
နာက်င္မႈေဝဒနာကို ခံစားလိုက္ရ၏။
ဤအခုိက္မွာပင္ သူ႔ႏွတ္မွ ေၾကာက္သူး ျခင္းေတာင္းမ်ား
အျမန္ခ်လိုက္ၾကေတာ့ဟူေသာ အမိန္ေပးသံ ထြက္သြားသည္။
ထုိစကၠန္ပင္ သူ႔ မ်က္လံုးမ်ားသည္ဟုံးေျခဆီသို့ ေရာက္သြားသည္။
ေတာအုပ္မ်ားၾကားမွ ေရႊ႕လ်ားေနေသာ

မီးတုတ်ခြားသည့်ပြဿနာများစွာဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။
မီးတုတ်ခြားဇာ၏ အလင်းရောင်သည် တပ်စုစုတပ်ဖွဲ့ စည်းမျဉ်းဇာ၏
လှုပ်ရှားမှုကိုပြသသောအခါ ပြင်လက် ရှိသည်။
သူတို့သည် ပြဿနာ၏ အခြေခံကိုမှန်းတစ်ခေါက်ထိသို့ဦးတည်ကာ
ဆင်းလာနေကြခဲ့ကြသည်။
မကြာမီ သူတို့သည် တံတားဆီသို့ရောက်လာကြကြောင်းတွေ့မည်။
သူ့လူများထဲမှ တစ်ဦးသည် ပြဿနာကိုဖြေရှင်းရန်
ပြည်သို့ကုန်းလှန်သွားသည်။
သို့သော်လည်း တပ်စုတပ်ဖွဲ့ ကပလီတန်က လွှမ်း၍ တားကာ
တံတားကိုအစပြုသတ္တိဆာ အမိန့်ပေးသည်။
ခိုယာအိုဇာ၏ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာသည်
ထိုးကင်းနေစဉ်ပြစ္စဒါတစ်ယောက်နောက်ကင်းနေသည့်ဝန်ထမ်းယုံ ခံစားနေရသည်။
မည်သို့ပင်ပြစ်စေ ခိုယာအိုသည် ဝါးဖာဒ်အား လက်တွန်းတွန်းသွားဖင့်
ဝင်ခြံထိန်းပေးထားသည်။
ဝါးဖာဒ်ပေါ်၌ နောက်ထိုးတံခါးပိတ် တစ်ခ်အား သံမဏိဖြင့်
ပိတ်ထားပြီးတြဖူသူသည် သူ့လူအားလုံးအား ပြစ်ပေရထဲသို့ ခုန်ဆင်းကရန်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက်သူ့အာဒေါသစည်းအား ကမ်းပေါ်တက်၍ တံတားပြီးသွားပြီဟု
ပြောကြားရန်စေလွှတ်လိုက်လေဇာ။
စက်ဆန့်အောတာမီးမီးဖန်ဆင်းသည့်အခါ ဖာဒ်မီးသည် ပေရေပင်၌
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကသည်။
ကောက်ပုံးလှောင်း ဖိနပ်မီး စီးထားသည့် ပြဿထာက်မီးဇာ၏
နှင်းသြားချင်းကိုခံနေကြရလေပြီ။
ဝါးဖာဒ်မီးပေါ် ပထမဆုံး ဆင်းပြီး နင်းသြားနေကသူမီးမှာ
အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်းမှစစ်သားမီးဖြစ်ဇာ။
သူတို့သည် သံဒုံးတစ်ခဲ့ ရင်ပေါင်တန်း၍ ခပြည်ကြက်
ပြောကြားကြခဲ့ကြသည်။
ရန်သူမြားဆီမှ ပစ်တပ်နေကသည့် ကျည်ဆန်မီးကား စဲမသြားသေး။
တကယ်တော့ကျည်ဆန်မီး ကားမှ ဒြပ်ထုတင်း တုံးဖြတ်
သြားနေကချခင်းဖြစ်ဇာ။
သူတို့သည် ရဒါထားသည့်ဗဟာဇာ၏ နာက်ပြန်ပေကာင့် တစ်ဂ်ုံလုံး
ဒုံ့ပဲ့နေသော ခိုယာအို အနီးမှ ကပ်၍ဖြတ်သွားနေကချခင်း ဖြစ်သည်။
သို့တစေလည်း ခိုယာအိုဇာ၏ ဖြင်ခင်းထဲတြဖူ အားလုံးသည်ဖန်ခါးဝါး။
ပထမ တစ်ခုနှစ်၊ နှစ်ခုနှစ်ခုတို့ ခိုယာအိုသည် သူ့ခြေချမှ
ဖြတ်သွားနေသမှအရာအားလုံးကို ဖြင့်နေရသည်။
မီးကသွားကားမှ တလက်ကဖြစ်နေသည့် ပြဿဒြရာဒဏ်ရာများသည့်
အရာမီး။
ဝင်းခနဲ၊ လက္ခနဲ ဖြစ်လာလိုက်သော လွှဲစွပ်ပြီးဖြစ်မီး၊
ဖပြီးတော့သူ့ရောင်းရင်း တပ်စုစုတပ်ဖွဲ့ ရဲဘော်မီးဇာ၏ ပြခသံမီး။
အဖြာဖြာကြောင့် ကောရာက်ပါကြသံမီးသည် မီးဖြာဖြင်းထဆွသည်။
ခိုယာအိုဇာနားမီးသည် ကြွေထြက်ကာ တစ်ခဲ့ ဖြစ်ပြန်လေမလားဟုပင် ထင်ရဇာ။
သို့တစ်ခေါက်လည်းထိုအသံမီးသည် ခိုယာအိုဇာ၏ အဖကားအာဝုံထဲ၌
တိုးတိုးသြားနေသည်။
နောက်ဆုံးသူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ဖငြိမ်သက်မှု တစ်ခုတည်းသာလွှင့်

က်နေခဲ့ေလ၏။
ဝါးေဖာင္အား ကုိင္ထားသည့္ ခီယာအို႔လက္မ်ားသည္ လြတ္ထြက္သြားသည္။
သူသည္ျပင္းထန္ေသာ ေရစီးေၾကာင္းအား လက္ေျမ့ကာ
အ႐ုန္းေပးလုိက္၏။
သို႔ေသာ္လည္းေရစီးေၾကာင္းက ဆြဲေခၚသြားေနစဥ္တြင္း သူသည္
သူ၏ပါးစပ္မွား ေရေပၚ၌ ေပၚေနစဥ္အခါျပင္းအထန္ ႐ုန္းကန္လွဳပ္ရွားလိုက္
ရွိေလသည္။
သူ၏ အတြင္းစိတ္သည္ ဘာကိုမွ အေလ့ မေပးေသး။
သူငယ္ငယ္က သူ႔ဖခင္၏သင္ၾကားမႈေၾကာင့္ ရရွိထားေသာ
နည္းလမ္းမ်ားကို သတိရကာ အေၾကာက္အကန္ လႈပ္ရွားဆဲ။
သို႔ေသာ္လည္း သူသည္ တုိက္ခဲမ်ားႏွင့္ ေဝွးရာ တိုင္ေနရာဆီသို႔
ျမင္ေရစီးကဆြဲေခၚသြားေနသည္ကို ခုခံႏုိင္စြမ္းမရွိ။
ေနာက္ဆုံးတြင္ သူသည္ အမည္နာမ မသိေသာအေမွာင္ထုၾကီးအတြင္းသို႔
ဝင္ေရာက္ သြားခဲ့ေလ၏။

၂၃၂၃ ဝါးေဖာင့္တံတားအား ေဂ်ပ္ကာ လွမ္းျမင္လုိက္သည့္ အခ်ိန္တြင္
အ႐ွည္သည္လာေနၿပီ။
အမွန္ေတာ့ ေဂ်ပ္ကာ ဤတံတားအား ပထမဆံုး
ျမင္ဖူးသည္မွာျမစ္ဆုံသြားလြင့္ျပင္၏ အထက္ဘက္ ေပတစ္ေထာင္ခန္႔ျမင့္ေသာ
ေတာင္ကားတစ္ခုဆီမွ ျဖစ္၏။
မစဲေသးေသာ မုိးႏွင့္ ညီမိုင္းမိုင္း နံနက္ခင္း အလင္းေရာင္သည္ သူ
ျမင္ေနရေသာတံတားပတ္လည္ဝန္း ဆက္လက္ျဖစ္ပြားေနသည့္ စစ္ပြဲ၏
ဆူညံလႈပ္ရွားမႈမ်ားကိုဖံုးကြယ္ထားႏုိင္ေခ်။
ျမစ္၏အေနာက္ဘက္ ကမ္းပါးဆီမွ တက္လာေနေသာ
မတ္ေစာက္သည့္ေတာင္ကမ္းပါးယံအထိက်ြတ္ လြင့္ေမ်ာေနေသာ
မည္းနည္းေသာတိမ္မ်ားသည္ ေရြ႕လ်ားေနၾကသည္။
ယင္းတိမ္မ်ားၾကားထြက္ စက္ပ်ံအနည္းငယ္ကုတ္ခ်ီး နီရဲရဲႏွင့္
လင္မခ်ာေရာင္ မီးေတာက္မ်ားလွမ်ားသည္ထြင္ပ်ံလာေလ့ရွိသည္။
ေမာ္တာက်ည္ဆန္မ်ား ေျပးသြားေနသည့္ တဝီဝီ အသံမ်ား၊ လက္ခ်ဳိး
ေပါက္ကြဲသံမ်ား၊မရွင္းဂန္း စက္ေသနတ္သံမ်ားႏွင့္ အေျမာက္သံမ်ားသည္
ေဂ်ပ္ကာ ေျခေထာက္ေအာက္ရွိေတာင္ခ်ိန္အား ဂီးဂီးဂ်ိမ့္ဂ်ိမ့္
ျမည္ဟည္းေစသည္။
ျမစ္ျပင္ထက္ရွ တံတားသည္ျဖတ္သြားေနေသာ လူမ်ား၊ တိရစာၦန္မ်ားႏွင့္
ျပည့္ေနသည္။
ေဂ်ပ္ကာ၏ ေနရာမွလွမ္းၾကည့္လွ်င္ ျမက္ခင္းၾကားခ်ဳိင့္ဝွမ္း၌
ေရြ႕လ်ားေနေသာ ပုရြက္ဆိတ္တန္းမ်ားႏွင့္ တူေနသည္။
မီးခုိးမ်ားၾကားမွ လွမ္းၾကည့္လွ်င္ ေဂ်ပ္ကာႏွင့္ သူ၏အေဖာ္
အကာင္းသားမ်ားသည္ တပ္စခန္းမွ်ားႏွင့္ ကိုမင္တန္ တပ္မ်ား အေသအေက်
ပစ္ခတ္ကာကြပ္ကဲေနၾကသည္ကုိ ျမင္ေနရ၏။
အနီးကပ္ကြပ္မ်ားၾကားတြင္ ႏွစ္ဖက္လံုးသည္ ေရွ႕သို႔ တက္လာလုိက္၊
ေနာက္ျပန္ဆုတ္သြားလုိက္၊ ယာယီခံတပ္မ်ားႏွင့္ ကတုတ္က်င္းမ်ားအား တစ္ဖက္က
တက္ဆြဲလုိက္၊က်န္တစ္ဖက္က ျပန္သိမ္းလုိက္။
သဲအိတ္မ်ား ထပ္ၿပီး အျပည့္ ကာရံထားသည့္ ကတုတ္က်င္းမ်ားကို ျဖတ္၍
ႏွစ္ဖက္စလံုးမွတပ္သားမ်ားသည္ ေျပးၾကလႊားၾက၊ ပစ္ၾကခတ္ၾက၊
လွံစြပ္မ်ားႏွင့္ ထုိးၾက ျဖစ္ေနၾက၏။
ႏွစ္ဖက္စလံုးမွ က်ဆံုးသူမ်ား၏ အေလာင္းမ်ားသည္ ပတ္ဝန္းက်င္တြင္
ျပန္႔က်ဲလ်က္ ရွိၾကေလ၏။
ေဂ်ပ္ကာ၏ ေအာက္ဘက္တြင္ ရွိေနေသာ ထင္း႐ိုးေတာသည္
ျမစ္ကမ္းပါးအထိ က်ယ္ျပန္႔စြာတည္ရွိေနသည္ကုိျဖစ္ရာ ထုိေနရာတစ္ခုလုံးတြင္
ႏွစ္ဖက္တုိက္ပြဲမ်ားသည္ ျပင္းထန္လ်က္ရွိသည္ျဖစ္ရာ ဟုန္းမီးသား အေစာင့္ပ်ံ၏
တပ္ခြဲမွဴးသည္ တန္းစီ၍ ေလ်ာက္လွ်ားေနၾကေသာအကာင္းသားမ်ားႏွင့္
တိုက္ပြဲမ်ား ထပ္တုိက္ ေတြ႔မည္ကုိ စုိးရိမ္လ်က္ရွိ၏။
ထုိ႔ၾကာင့္လည္းသူသည္ အကာင္းသားမ်ားအား တုိက္ပြဲမ်ားႏွင့္
ေဝးေဝးမွ ေလွ်ာက္ထားရန္ ေအာ္ဟစ္ေမ်ာ္ေျပးေနသည္။
ခ်ဳိတက္ေနၾကသူမ်ားမွာ အဆမတန္ မ်ားျပားလ်က္ရွိေလရာ
တုိက္ပြဲမ်ားႏွင့္ဆက္ရသည့္အခါတုိင္း ၾကန္႔ၾကာမႈမ်ားသည္
ျဖစ္ေပၚလာရ၏။
အကာင္းသားမ်ားအေနျဖင့္တံတားဆီသို႔ ေတာ္ေတာ္ႏွင့္
မေရာက္ႏုိင္။

ေရွ့ဖက္မွ ခံေနသည့္ စစ္သားမ်ားႏွင့္ တိရစာၦန္မ်ားေၾကာင့္မ်ားစြာ
အေႏွာင့္အယွက္ ျဖစ္ကာ တန္ေနၾကသည္ကိုမ်ားဖ်ာ။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ အေဆာင့္တတ္သားမ်ားဖ်ာ၊ ၾကက္မုန္းၾကက္မုန္းတမုန္းတမုန္း
ဆက္သြယ္မႈမ်ားေၾကာင့္ အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ကိုယ္စီတုန္ပိုစီး
ဆင္းရဲၾကရဖ်ာ။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ အေဆာင့္မ်ားခုိင္းသည့္အတုိင္း
လမ္းေဘးရွိ ေဆာင့္ေၾကာင့္ထုိင္၍ ေရွ့ဘက္ကိုၾကည့္ၿပီး
တေမွ်ာ္ေမွ်ာ္ျဖစ္ေနၾကရေလဖ်ာ။
ထိုအခုိက္တြင္ ေျမာက္အရပ္ဆီမွ ကိုမင္းန ႏွစ္ဆယ္ ေလယာဉ္စီးသည္
ျမစ္ျပင္ဖ်ာအေပၚဘက္သို့ ေရာက္လာသည္။
ေလယာဉ္သည္ တံတားေပၚမွ တစ္ခ်က္ ဝဲပ်ံၿပီးေသာ္ေပါင္းႏွစ္ဆယ္ ဗံုးမ်ား
ခ်ခဲ့သည္။
ဗံုးမ်ားသည္ ခ်က္ခ်င္း ေပါက္ကြဲၾကသည္ ျဖစ္ရာျမစ္ေရျပင္ဆက္၌ ဆူဆူညံညံ
ျဖစ္လ်က္ရဖ်ာ။
အခ်ဳိ့ေသာ လားမ်ားမွာ ဗံုးဒဏ္ေၾကာင့္ ထိန္းမႏုိင္သိမ္းမရ
ျဖစ္ကုန္ၾကဖ်ာ။
အခ်ဳိ့ေသာ လားမ်ားသည္ ျမစ္ထဲသို့ လိမ့္က်ကုန္ၾကသည္။
အမ်ားအားျဖင့္ လားႏွင့္ ျမည္းမ်ားသည္ ေရနစ္ၿပီး ေသဆံုးကုန္သည္ကား
မ်ားဖ်ာ။
တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ သူတို့ေတြ့ေနရသည့္ တံတားဆီမွ
ဂ်ပန္စစ္မ်ားကိုၾကည့္၍ထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ေနၾကသည္။
အားလံုးသည္ ထိျမင္ကြင္းအေပၚ၌သာ စိတ္ဝင္စားလ်က္ရွိၾကေသာ္လည္း
ေဂ်ာ့တစ္ေယာက္ကေတာ့ သူ႔ ဒူးႏွစ္ဖက္ကုိေထာက္၍
ဘုရားသခင္အား အံုၾကိတ္ကာ ဆုေတာင္းလ်က္ရွိသည္။
ထိုအခုိက္တြင္ သူ့ေရွ့ဖ်ာ၌ အရိပ္တစ္ခု က်လာသျဖင့္ ေမာ့ၾကည့္လုိက္သည္။
သူ့ေရွ့မွ ရပ္၍ သူ့အား ငံု့ၾကည့္ေနသူမွာ ကိအန္ခ်ီ
သူငယ္ေလးအားေသြးေအးေအးႏွင့္ ရက္ရက္စက္စက္ သတ္ျဖတ္ခဲ့ေသာ
လူငယ္အစာင့္ တယ္ဖားျဖစ္သည္။
အေဆာင့္သည္ ဓါးကို သူ့လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ဆုပ္ကုိင္၍ သူ့အား ခက္ထန္ေသာ
မ်က္ႏွာထားျဖင့္ၾကည့္ေနသည္။
ဤအေဆာင့္ဟူသည္ဖ်ာ၊ မ်က္ႏွာသည္ ဘယ္ေသာအခါၾကည့္ၾကည့္
ခ်သာသည္ဟုမရွိ။
ရန္လိုျခင္းကိုသာ ေဖာ္ျပလ်က္ ရွိသည္။
“ေဟ့ေကာင္ နယ္ခ်ဲ့သူလို ဒီဘက္လည့္စမ္း”အေဆာင့္၏ အမိန္ေပးသံမွာ
ခက္ထန္လွသည္။
သူသည္ သူ့ေျခေထာက္ႏွစ္ဖက္ကားခ်ခါးဖ်ာ၊ ထိုင္ဖ်ားကိုစုိက္၍ ကုိင္ထားရာမွ
အေပၚသုိ့ ေျမႇာက္ကာ ေဂ်ာ့အား
စခ်မ္းေျခာက္သြဲ့စြာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
သူ့ပံုပန္းမွာ မိမိအား တစ္စုံတစ္ခု လုပ္ေတာ့မည့္အေနအထား ျဖစ္ဖ်ာ။
“မင္း ငါ့ကို ဘာလုပ္ခ်လို့လဲ” ဟု ေဂ်ာ့က ေမးသည္။
“ဘာမွ မေမ့နဲ့ ေနာက္ဆုံးလည့္”ေဂ်ာ့သည္
ဒူးေထာက္လ်က္ႏွင့္ပင္ ေနာက္သို့ လွည့္လုိက္သည္။
သူ့မ်က္ႏွာသည္ျမစ္ဘက္သို့ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ျဖစ္လ်က္ ရွိသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ့ေခါင္းေပၚသို့ ဓါးက်လမ့္မည္ဟုယူဆထားသည္ျဖစ္ရာ

အလြန်မသက်သာသော စိတ်ဖြင့် ကျောင်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုခဲ့ရသည်။
သို့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း၏ လက်ဆွဲမှ ခါးသည်သည့် သူ့ဇက်ပေါ်သို့ ကိမလာတဲ့
လက်ဖျစ်ညှစ်ကိုးတုတ်ထားသော လက်ပေါင်းသို့ ကြားသည်။
ကျော်ကြာ၏ လက္ခဏာသည် ဖြတ်သွားလေသည်။
“အခုခင်ဗျား ထရပ်မှာ”ကျော်ကြသည် အောင်တော်ဟား ခုံပေးသည့်အတိုင်း
မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။
သူ့လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်စလုံး ဆီးသည် ကျမဆီးပေါင်းသို့
ကြားသည်။
သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဘက်စလုံး ဆီးနှောင့် ခံလာခဲ့သည်ကို ဖွက်ခဲ့ဖပါ။
ယခုအဆက်မပြတ် ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းလဲနေပတ်သည်။။
“ဆီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်ပေးရတာလဲ”“တို့ဆီကို ဖွက်ယူခဲ့တယ်
အမိန့်ရောက်တာတယ်။
အခုအခိုက်ခစပါး မင်းလက်ခြဆီးမတူပဲ ခိတက်ခြင်းပေးရမယ်ဆဲ့ ဒါပေမဲ့
တို့ကတော့ အမိန့်နဲ့ဖွက်ခဲ့သာ ဆက်ပေးဖြေပးရတာ။
တို့သေဘာအတိုင်းဆိုရင် မင်းကို ဆီးပြောမပးဘူး။
မင်းလက်တြကို ဆီးပြောပးထားပေမယ့်လို့အောင်ခဲနဲ့ဝေးပေး
မနေရဘူး။
အောင်ဘားမှာ ကပ္ပဝီး နေရမယ္”“ဖွက်ယူခဲ့တဲ့ဆုတာ ဘာလဲ”“မင်း
ပေးသမျှကို ငါပြောဖို့ မလုပ်ဘူး။
ငါပေးတဲ့အမိန့်ကိုပဲ မင်း နာခံရမယ္”အောင်သည် ကျော်ကြားအား
မ်က်ပေါ်ကွင်းတွင် ဖွက်ညှာ်ကာ အနားမှ ထြက်သွားသည်။
တဖွဲ့တွက်ဥ်းသားမ်ားအားလုံးမှာ ယခုအခိုန်ထိ ဆီးမ်ားနှင့် ခံညားဆဲဖြစ်၍
အခြေသာတဖွဲ့တွက်ဥ်းသားမ်ားသည် ကျော်ကြာအား
ဆီးပြောဖြေးသည့်အတြက် အံ့အားသင့်ပါးဖွက်ညှာ်နေဖွက်သည်။
နောက် နာရီဝက်ခန့်အဖွက်ာတြင် ဟုန်လှမြိုး
တပ်မှူးသည်ထက်ဥ်းသားအမ်ားအား ဆက်လက်ခဲတဖွက်ရန် အမိန့်နဲ့ပးသည်။
ကျော်ကြာသည် သူ့အောင်ာနှင့် မခြာတဲ့ ဆက်လက်လွှာသည်။
ပါက်ပဲနေသာကျောခေထက်နှစ်ဖက်စလုံး ကြးမ်ားသည်
ဆက်စီးက်လ်ကို၏။
အမှုန့်တိုင်းဆိုပါကသူ့နဲ့ကျောခေထက်မ်ားသည် နာက်ဘက်ခဲကာ
ကြယ်ပွင်းလ်ကို့သဖြင့် လမ်းကောင်းကောင်းလွှာက်နုိင်ခြင့်
အကျခံအန မရှိပေ။
သို့သော်လည်း သိတင်းသုံးပတ်ခြီးပါးမှ် ဆီးနှင့်ခ်ည့်ထားရသော
လက်နှစ်ဖက် လြတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခြင့် ရလာသဖြင့်
မ်ားစွာဝမ်းသာလ်ကိုလေသည်။
သူ လမ်းလွှာက်သာသည်မှာ ယခင်ကနှင့်မတူ သူ့ကိုယ်သူ
မယိမ်းမယုင်ဖစပါမလေအောင် ထိန်းသိမ်းလာနုိင်သဖြင့် စိတ်ခြမ်းသာလ်က
ရှိ၏။
ယခင် မဖွက်ာခဏ လဲက်ခဲ့သော ကျော်ကြာသည် လဲက်ခြင်း မရှိတော့ပေ။
တောင်ကုန်းအဆင်းတြင် သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ လင်လင်ျမန်ျမန်
ဆင်းလာနုိင်သည်။
ကျောခေထက်မှာမှာ နာက်ဘ်က် ရှိသော်လည်း ကျပးရလေးရမည်ကိုက
သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်စိတ်ခြာျဖင့် ကျပးနုိင်သော သတ်ရှိလာသည်။
ထို့ပြင်လည်း လက်နှစ်ဖက်လြတ်ကျောမှာရသည့်အတြက် သူ့ရဲ့ဘက်၌

တုိက္ဆြဲမ်ား ျဖစ္ေနေသာ္လည္း ထိတ္လန္႔ၾကကြဲျခင္း မရွိေတာ့ေပ။
သူ၏စိတ္ဓါတ္သည္ မ်ားစြာ တက္ၾကြလာေနၿပီ ျဖစ္၏။
အေျမာက္သန္မာသည္ ေလထဲ၌ လြင့္ပါလာၾကျပန္သည္။
ေနာက္ဆုတ္အေနျဖင့္မရွင္းဂန္း စက္ေသနတ္သံမ်ားမွာလည္း
ေစာေစာကထက္ တုိး၍ က်ယ္ေလာင္မ်ားျပားလာသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ၏ပတ္ဝန္းက်င္ဆာ ၾကည့္၍ ထိတ္လန္႔ေခ်ာက္ခ်ားလာသည္။
အက်အဆံုးနဳိင့္ေသအေတာ့က်ား မ်ားလွေခသည္။
ဒဏ္ရာရၿပီး ၇ပ္ဆင္းအဂၤါ ပ်က္ျပားေနၾကေသာ လူမ်ားနဳိင့္တိုရစာပ္ခ်ိန္မ်ား
ေလ်ာ့သြားသည္ မရွိ။
တိုး၍သာ လာေနသည္။
သူ၏ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ေအာ္သံဟစ္သံမ်ားနဳိင့္ ညည္းညဴသံမ်ားသည္
ေသာေသာညလွ်ိဳ့ဇာ၏။
ကယ္ပါယူပါဟုေအာ္ေနၾကသည့္ အသံမ်ားမွာလည္း ေဂ်ေက်ာ့ဇာ၏
နားနဳိစ္ဖြင့္ လွ်ိဳ့ထြက္ကုန္ ရွိေလသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ တစ္ခ်ိန္လုံးတြင္ တ႐ုတ္ဆက္ဥးသားမ်ားသည္ ဖ႐ိုဖရဲ ၿပိဳကြဲကာ
အလဲလဲအၿပိဳၿပိဳ ျဖစ္လ်က္ရွိၾကဇာ၏။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ တံတားေပၚသို့ ေရာက္လာခဲ့ၿပီ ျဖစ္၏။
သူကုိယ္တုိင္သည္သည္း အျခားသူမ်ားကဲ့သို့ပင္ အသိကုန္ခစ္၍
ေအာ္ေနမိေလသလား၊သနတ္သံမ်ားေၾကာင့္ သူ၏နားနဳိစ္ဖြင့္သည္
ပင္းသြားေလၿပီလား။
တံတားေပၚ၌ ေျပးၾကလႊားၾကစဥ္ လူအမ်ားသည္ အခ်င္းခ်င္း
ကန္ၾကေက်ာ္ၾကက္၊ ထုိးၾကဆက္ၾကသည္။
တစ္ဦးကုိတစ္ဦး တြန္းၾက ထုိးၾကသည္။
ဆဲၾက ဆုိၾကသည္။
ေအာ္ၾက ဟစ္ၾက၍ တခ်ဳိ့ကအသနားခံေတာင္းပန္ၾကသည္။
သို့ေသာ္လည္း ကမာၻပတ္သလို ျဖစ္ေနသည့္ လူအမ်ား၏ ၾကားမွမည္သူမွ
မိမိတို့ကုိမိမိ ထိန္းသိမ္းနဳိုင္ၾကေပ။
ႏွစ္ထပ္ေလယာဉ္ ႏွစ္စီးသည္ တံတားဆီသို့ ပ်ံသန္းလာၾကျပန္သည္။
ေရွ့ဆံုးမွေလယာဉ္သည္ ဗံုးမ်ားကုိ အလင္ၾကခ်သည္။
ထုိေလယာဉ္၏ ပစ္ခတ္သည္ တံတားေပၚမွေက်ာ္ျဖတ္ေနၾကသည္။
စစ္သားမ်ားအား ခ်ိန္ရြယ္ျခင္း ျဖစ္ဟန္ရွိ၏။
သို့ေသာ္လည္းအခ်ိန္အဆလြဲကာ ျမစ္ဘက္ပင္းသို့
က်ေရာက္ေပါက်ကြဲၾကသည္။
ဒုတိယေလယာဉ္သည္စစ္သားမ်ားအား စစ္ေသနတ္ျဖင့္ ပစ္ခတ္သည္။
ေဂ်ေက်ာ့၏ ေတးမွ အခ်ဳိ့ေသာအက်ဥးသားမ်ားမွာ စက္ေသနတ္ ထိမွန္ကာ
ေရထဲသို့ က်ကုန္ၾက၏။
အခ်ဳိ့မွာ တံတားေပၚမွာပင္ေသနတ္မ်ား ထိမွန္ကာ ေသဆံုးၾကရ၏။
ေဂ်ေက်ာ့၏ ေခါင္းတြင္ က်ည္ဆီ လွဳပ္ခတ္သြား သတ္ခဲ့သည့္
အေစာင့္စစ္သားသည္ဆိုးေထာက္လွမ္း လဲက်ေနသည္။
သူ၏မ်က္လံုး အစံုသည္ အလြန္အမင္း ထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ့ျခင္းကို
ေဖာ္ျပေနသည္။
သူ၏ ကုိးနွစ္ကာေအာက္ရွိ ဘယ္ဘက္ ပခံုးဆီမွေသြးမ်ားသည္ ဒေလဟာ
စီးက်လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ ညာလက္ျဖင့္ ပခံုးကို ဖိထားေသာ္လည္းေသြးအထြက္မွာ

ရပ္ရပြားေပ။
သူ၎နာက္ခ စစ္သားမ်ားႏွင့္ အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ သူ၏အားတြန္းဖယ္ကာ
ေရွ့သို၏ ေျပးသြားေနၾကဏ္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ အေစာင့္လူငယ္သည္ ေနာက္ဝင္ခ်ိတုိးၾက တုိက္ၾကသည့္
အရွိန္ျဖင့္ ေရထဲသို၏ လိမ့္က်သြားသည္။
သူသည္ ေရကူးတတ္ပံု မရ။
သူ၏မက်ြံးမ်ားသည္ ေၾကာက္ရြံ့ျခင္းႏွင့္
မယံုၾကည္ႏုိင္ျခင္းမ်ားကို ေဖာ္ျပလ်က္ရွိေလသည္။
“စိတ်ယူမင့္...စိတ်ယူမင့္”ဟု ေအာ္ဟစ္ကာ ရွိသည္။
ျမစ္ေရသည္ သူ၏အားဆြဲယူသြားလ်က္ ရွိဏ္။
“ကၽြန္ေတာ္ကို ကယ္ပါဦး၊ ကၽြန္ေတာ့္ကို ကယ္ပါဦး။
ကၽြန္ေတာ့္ကိုကယ္ပါဦး”ဟုေသာ ေအာ္သံသည္ ျမစ္ျပင္ဆိုမွ
ထြက္ေပၚလာသည္။
ေဂ်ာက့သည္ အေစာင့္လူငယ္အား ေၾကာင္အမ္းအမ္းျဖစ္ကာ
လွမ္းၾကည့္ေနမိသည္။
သူၾကည့္ေနသည္မွာ တစ္ခုက္နာ၊ ႏွစ္ခုက္နာမွ် ၾကာလိမ့္မည္ဟု ထင္ဏ္။
ထို၎နာက္ သူသည္ ေရထဲသို၏ခုန္ဆင္းလုိက္သည္။
ေရစီးမွာ သန္သည္ျဖစ္ရာ ေဂ်ာက့သည္ အေစာင့္စစ္သားထံေရာက္ဖို၏အတြက္
မ်ားစြာ ခက္ခဲပမ္းအားထုတ္ၿပီး ကူးေနရသည္။
တံတားေပၚမွ ေျပးသြားေနၾကေသာစစ္သားမ်ား၊ အလုပ္သမားမ်ားႏွင့္
အက်ဥ္းသားမ်ားသည္ ေဂ်ာက့ဏ္၏ ေအာ္သံမ်ားကို မၾကားၾက။
ေဂ်ာက့သည္ အစြမ္းကုန္ ခက္ခဲစားအားထုတ္ၿပီး အေစာင့္စစ္သားဆီသို၏
ေရာက္ေအာင္သြားသည္။
သူ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ လူငယ္စစ္သားမွာ သတိလစ္လ်က္ ရွိေလၿပီ။
သူသည္လူငယ္စစ္သားအား ေပြ့၏ယူလုိက္သည္။
လူငယ္ဏ၏ ကုိယ္အေလးခ်ိန္မွာ လံုး၀ ေလးလံျခင္းမရွိ။
တကယ့္ ေပါ့ေပါ့ေလးျဖစ္ဏ္၏။
သူသည္ ျမစ္ဏ၏ အေနာက္ဘက္ ကမ္းေျခသို၏ လူငယ္အားဆြဲယူလာခဲ့သည္။
ကုိမင္းခ်စ္မိုး တပ္ခြဲႏွစ္ခုလည္း တပ္ခ်စစ္ဌာဏ၏ ကတုတ္ကုင္းမ်ားအားတုိက္ခုိက္သည္။
ဤအခ်ိန္တြင္ လက္စဲ့မ်ားသည္ အေစာင့္တပ္မ်ားၾကားသို၏
ကေရာက္ေပါက္ကြဲခဲ့ရာမွအစ တပ္ခ်တို၏ဘက္မွ အလံသည္ ေျမျပင္ဘက္သို၏
လြတ္က်သြားခဲ့သည္။
ထိုအခုိက္တြင္ ကုိမင္းခ်စ္မိုး၏ဘက္မွ စစ္သားတစ္ဦးသည္ က်သြားေသာ
အလံဆီသုိ၎လံးဖက္သြား၍ လာေနသည္။
စစ္သားသည္ အလံအား ေကာက္ယူသိမ္းဆည္းသြားမည့္ကရၫာ
ရွိေလသည္။
သတိေမ့ေနဆဲျဖစ္ေသာ အေစာင့္စစ္သားအား ထမ္းထားသည့္
ေဂ်ာက့သည္ ေျမေပၚ၌က်ေနေသာ အလံဆီသို၏ အျမန္ေလွ်ာက္သြားၿပီး
ေကာက္ယူလုိက္သည္။
အလံသည္ သူ၏ဘယ္လက္ထဲသို၏ ေရာက္လာသည္။
သူသည္ ကယ္ကယာ ထရုပ္ဏ္၏။
ထိုအခုိက္မာပင္ကုိမင္းခ်စ္စစ္သားသည္ သူ၏ဘယ္ဘက္ ၇ုိင္ဖယ္ေသနတ္ျဖင့္
ခ်ိန္ထားသည္။
သူတို၏ႏွစ္ဦးသည္ တစ္ဦးကိုတစ္ဦး အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနမိၾကဏ္။

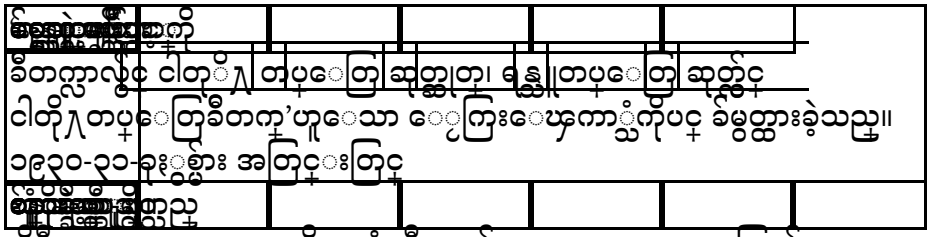
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကိုက်ညီစွာယှဉ် သံုးဆယ့်ခုနှစ်သော ကြာမည်ဖြစ်၏။
ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်များသည် ပေဂံကဲ့သို့ဖြစ်သော အသားနုရောင် နီသော
မုတ်ဆိတ်ကို ပြသည့်အခါ သွန်လံုးများသည် ပို၍ပျံ့နှံ့လာသည်။
နှစ်ဦးစလံုးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်ညှာ ဖက်ကာ
သေဖက်၏။
ပထမဆုံး စတင်ဖွားသူမှာ စည်းဖြစ်၍ သူသည် ဝိုင်ဖယ်သနတ္တိ
သွပ်ခံုဌာန ထောက်ကူပေဂံကဲ့အား သံုးခဏတာ လွမ်းပစ်သည်။
ပေဂံကဲ့သည် နောက်သွပ် လည့်၍ ပြေးသည်။
သူသည် ကောက်ကံုးတစ်ကံုးကိုခလုတ်ကို ဒူးထောက်၍ လဲသည်။
ကပေကာင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။
သူ လဲလိုက်သည့်အတွက်ဆန်းသည် သွပ်အေပင့်မှ ကော်ကြားသည်။
သူသည် ဝေလးဖက်ကြားကာ ကောက်ကံုးဆက်တိုက်နောက်သွပ် အခ်ိန်
ဝင်ငွေနှုန်းဂုဏ်ရှိ၏။
သူသည် ကောပီးထားသည့် အေစာင့်စည်းအားမထားခဲ့။
နောက်တစ္ခဏတြင် တပ်စစ်တပ် တပ်တစ်တပ်သည် ပျမင်္ကြင်းအတြင်းသို့ဝင်လာသည်။
သူတို့ရွာမှ ကုမ္ပဏီစည်းအား ပျမင်္ကလွှဲသည့်အဆို လွမ်းပစ်သည်။
ကဆုန်သည် ကုမ္ပဏီစည်းဂ ေအာက်ခြင်းကို ထိမှန်သည်။
ရန်ကုစည်းသည်ဟုလက်ထပ် ဝိုင်ဖယ်လိုက်ကာ ေရွှ့သို့ လဲကြသည်။
သူသည် ဘယ်မြေမှာမဟုတ်ေတာ့ဘဲ သွပ်တပ်ရာ ဘက်သွပ် သွပ်ကိုယ်ကို
တရုတ်ဆွဲ ထြက်သွားသည်။
တပ်စစ်သည်များသည် ေသနတ်ထိမှန်သွားသည့် ကုမ္ပဏီစည်းအား ဂျုမစိုက်ဘဲ
ေရွှ့ကုသာအေပျးအလင်းဘး ခိတ်ကြသွားဖက်သည်။
ေပေကာ့သည် ေကာက်ကံုးေနာက်ခြ အခ်ိန် အေတာ်ကာသဆထိ
ဝပ်ေနသည်။
သွပ်အထက် ေတာင်စွန်းထိပ်တြင် အမှတ်(၁) အထူးထပ္မ တပ်သားမ်ားသည်
မဟုကာေသးခင်ကမှသိမ်းပိုက်ရရှိထားသည့် ကတုတ်ကျင်းမ်ားထဲ၌
တပ်စဲထားၿပီးျဖစ်ရာ အေပင့်မွေနရ ေအာက်ဘက်ရှိရန်သွပ်တပ်မ်ားအား ပစ်ခတ်
တိုက်ခိုက်လိုက်ေလသည်။
ေပေကာ့သည် ေတာင်ကုန်းနံရံအတုိင်း တက်သြားလ်က် ရှိသည်။
သူသည် အထူးတပ္မေစည်းမ်ားဆီ ဦးတည်၍ သြားေနျခင်းျဖစ်၏။
သွပ်အေနျဖင့် ထိုတပ်မ၏ အကာအကြယ်ကို မယူ၍မျဖစ်။
သွန်းဆံုးေနရာ၌ ေရာက်ေနသည်မှာ ဤတပ် တစ်တပ်သားသာလ်ခ
ရှိသည်ဟုတ်ပါလား။
ေပေကာ့သည် အခ်ိန်ဆြေနေတာ့ဘဲ ေတာင်ကုန်းနံရံအား
ဖက်တြယ်ကာေလးဖက်ထြာ၍ တက်သြားလ်ကိုေလသည်။
ေနာက်တစ်မန်စ္၊ ွန်စ်နှန်သွပ်အဖက်ကြခ် သူသည် ေတာင်စွန်းထိပ်သို့သွပ်
ေရာက်သြားသည်။
သွပ်ညာဘက် ပခံုးထက်ြင် ကြန်ျမ်နစ္ အေစာင့်စည်းလူငယ်အား
ထမ်းထားသည်။
သွပ်ဘယ်လက်သည် ကြန်ျမ်နစ္ခါဒွန်ခ် ခရစ္ယာန်သာသ
ွန်စ္ခုစလံုးဂါအင်္ဂြားအသက်မားဆံုးေသာ အမွတ်အသား တည်ရှိရာ အလံကို
ကိုင်လ်က်။

အပုိင်း သံုး ခ်ိတက္သူမ်ား
လမ္းေၾကာင္းေျပာင္းျခင္း ၁၉၃၅

ခရီးရွည္ၾကီး တစ္ေလွ်ာက္လံုးတြင္ စီအန္ျမစ္ ပတ္ဝန္းက်င္ႏွင့္
ျမစ္ျပင္ေပၚ၌ ထိပ္တုိက္ရုိက္ခတ္ေရေသာ ငါးရက္ဟကာ စခုိသည္
အႀကီးမားဆံုးႏွင့္ ေသြးေျမအက်ဆံုး စခုိျဖစ္သည္။
ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔ဘက္မွ တပ္သားေပါင္း ၅၀,၀၀၀ ဆံုး႐ံႈးခဲ့ရပါသည္ဟု
ဝန္ခံခဲ့ၾကသည္။
ယင္းက်ဆံုးမႈသည္ သူတုိ႔အင္အားဇယား တစ္ဝက္ခန္႔ ရွိပါသည္ဟုလည္း ဆိုခဲ့သည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုစခုိသည္ အလြန္ႀကီးမားသည့္ ေဘးဆုိးႀကီး
တစ္ခုသဖြယ္ျဖစ္ခဲ့ဝံုမွ်မက တပ္မေတာ္၏ ကံၾကမၼာအတြက္
အလြန္အေရးပါခဲ့သည္။
ကိအန္ခ်ီနယ္အတြင္းရွိ ဗဟုိ ဆုိဗီယက္နယ္ေျမအား စြန္႔လႊတ္ခဲ့ၿပီးေနာက္
ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔သည္ထိတင္းေျခာက္ခတ္အတြင္း မုိင္ရွစ္ရာခန္႔အထိ
ဆက္လက္ခ်ီတက္ခဲ့ၾကသည္။
သို႔တေစလည္း သူတုိ႔သည္ ပီျပင္ျပတ္သားေသာ
ႏုိင္ငံေရးဦးတည္ခ်က္ဟူ၍ မရွိဘဲထြက္ေျပးခဲ့ျခင္းသာ ျဖစ္၏။
ဟူနန္ခရုိင္ အေနာက္ေျမာက္ေဒသ ဆန္ခ်ီနယ္၏ အငယ္စားဆိုဗီယက္ ျပည္နယ္
တပ္သားအင္အား ၃၀,၀၀၀ ရွိေသာ အမွတ္ႏွစ္ ေရွ႕တန္းတပ္ႏွင့္ဆက္သြယ္ခ်ိရန္
ဆိုသည့္ ရည္ရြယ္ခ်က္တစ္ခုိး အျခားႀကီးမားေသာ ေမွ်ာ္မွန္းခ်က္ မရွိခဲ့ေပ။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ခ်န္ေက-ရွိတ္သည္ ေျမာက္ဘူးစူး ေဒသမ်ားအား
ျဖတ္၍ဟူနန္ဆုိဗီယက္သို႔အေရာက္ စစ္သား ၂၀၀,၀၀၀ အား တပ္ျဖန္႔၍
ခ်ခဲ့သည္။
ဗဟုိတပ္ဖဲစစ္တပ္အား သူတုိ႔ ထားရွိေနသည့္ ရည္ရြယ္ခ်က္ကို မရေအာင္
ပိတ္ဆုိ့ထားဆဲရန္ျဖစ္သည္။
ေမာ္စကို ဦးေဆာင္ေသာ ကြန္ျမဴနစ္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားအား ဘိုလ္ရွီဗစ္
ႏွစ္ဆယ့္ရွစ္ဘုအသိမ်ားသည္။
ယင္းတုိ႔၏ ေခါင္းေဆာင္မႈတြင္ တစ္ခုၿပီးတစ္ခု
လြဲမွားခဲ့သည္ျဖစ္ရာေနာက္ဆံုးတြင္ သူတုိ႔၏ ေခါင္းေဆာင္မႈသည္
အ႐ံႈးမ်ားႏွင့္သာ ရင္ဆုိင္ေနရပါသည္ဟုခန့်ခဲ့ၾကရ၏။
ဤသို႔ဖင့္ သူတုိ႔သည္ ေမာ္စီ-တုန္း၏ လိုတိုးပိုေလွ်ာ့ လုပ္၍ရေသာ
စစ္ေရးဆုိင္ရာအျမင္မ်ားႏွင့္ ေျပာက်ား နည္းဗ်ဴဟာမ်ားအား လက္ခံသည့္
အဆင့္သုိ႔ ေရာက္လာခဲ့ရေလ၏။

ေမာ္ၿငိမ့္ ‘ဘိုလိွဳဗစ္ဖ်ား’ ဟုကားခဲ့ျဖစ္ေနခဲ့ရသည့္ ပဋိပကၡသည္
အခ်ိန္ကာလအားျဖင့္ရည္ညႊန္းခဲ့ေလၿပီ။
‘ဘိုလိွဳဗစ္ဖ်ား’အား ဦးေဆာင္ေနသူမွာ ပါတီအေထြေထြ
အတြင္းေရးမွဴးပိုကုိင့္ ဂ်ာမန္ ကိုမင္တန္ အဆက္ေပး
ေအာ္ဘာရန္းတို႔ျဖစ္၏။
သူတို႔သည္ တ႐ုတ္ကန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ သမုိင္းတြင္ အဓိက အခန္းမွ
ပါဝင္ခဲ့သူမ်ား ျဖစ္ေလသည္။
ေမာ္သည္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီတည္ေထာင္ရာ၌ ျဖစ္ေျမာက္လာေအာင္
ကူညီခဲ့ၿပီးသည့္ေနာက္ပိုင္းဝုိးေရး လုပ္ငန္းကို ၁၉၂၀
ျပည့္ႏွစ္မ်ားအတြင္း အျခားေသာ ပါတီဝင္အဖြဲ႔မ်ားအျပားႏွင့္
တြဲ၍လုပ္ေဆာင္ခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ၁၉၂၇-ခုႏွစ္တြင္ ခ်န္ေက-ရွိတ္တ ေမာ္၏
လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္မ်ားအား အစုလိုက္ အၿပံဳလိုက္ သတ္ျဖတ္ သုတ္သင္ခဲ့သည့္အခါ
ေမာ္သည္ဂုတ္ႏုိင္ငံ၏ သမုိင္းတစ္ေလွ်ာက္လုံး၌ ေပၚေပါက္ခဲ့ဖူးေသာ
လယ္သမား ပုန္ကန္မႈမ်ား၏ေခါင္းေဆာင္မ်ား၏ နမူနာကိုယူကာ ဟူနန္
အေရွ႕ပုိင္းရွိ ေတာင္ယုဇပ္ေသာ ေတာပုိင္းသို႔တစ္ဦးတည္း
ထြက္ေျပး တိမ္းေရွာင္ခဲ့ေလသည္။
ဗဟုိပါတီ ေခါင္းေဆာင္မႈအား စတာလင္ဂါဒီ ကိုမင္တန္
အဆက္ေပးတစ္ဦးကရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့ပင္သစ္ အခြင့္ထူးခံ နယ္ေျမအတြင္း၌
လွ်ိဳ့ဝွက္ဟာနခ်ီပ္တစ္ခုမွ ဆက္သြယ္ကုိင္တာလမ္းေၾကာင္းမ်ားေပးၿပီး လႊတ္ေစခဲ့သည္။
ပိုကုသည္ အျခား ဘိုလိွဳဗစ္ဖ်ားနည္းတူ အသက္ဆယ္ေက်ာ္သက္အတြင္း
ဝင္ေတတည္းက ေမာ္ကုိသို႔သြား၍ ပညာသင္ၾကားခဲ့သည္။
၁၉၃၁-ခုႏွစ္ သူ႔အသက္ ႏွစ္ဆယ့္ေလးႏွစ္အင္ ႏုိင္ငံသို႔ ျပန္လာခဲ့ၿပီး
ပါတီအေထြေထြ အတြင္းေရးမွဴးျဖစ္လာခဲ့၏။
ပိုကုႏွင့္ သူ႔ လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္ လူငယ္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္
ေခ်းအလြန္ကၿပီးအယူအဆ ျပင္းထန္ေသာ ပစၥည္းမဲ့လုတန္းစား
ေတာ္လွန္ေရးကို ၿမိဳ့ႀကီးမ်ားႏွင့္ ၿမိဳ့ပေဒသတြင္းရွိအလုပ္သမား
လူတန္းစားမ်ားဟုကားခဲ့ အဓိကထား၍ လုပ္ေဆာင္ေနၾကစဥ္အတြင္း
အထီးက်န္ဘဝျဖင့္ ေနထုိင္လိုက္ရေသာ ေမာ္သည္ ေက်းလက္ေဒသမ်ား၌
အေျခခ်ၿပီး လယ္သမားပုန္ကန္သူမ်ားအား စည္ပုံေဖ်ာ္ရည္းေပးလိုက္ ရွိေလသည္။
ေနာင္အခါတြင္ စစ္ေခါင္းေဆာင္အစဥ္ဦး ျဖစ္လာခဲ့ေသာ ခ်ဳိေတးသည္
ေမာ္ႏွင့္ဆက္သြယ္ကာ သူတို႔ႏွစ္ဦး ေပါင္း၍ တုိက္ခုိက္ေရးတပ္ဖြဲ႔တစ္ခု
တည္ေထာင္ခဲ့သည္။
ေနာက္ပုိင္းအတြင္း လယ္သမား ကိုးသန္းေနထုိင္၍ ျပင္သစ္ႏုိင္ငံ
အရြယ္အစား ပမာဏရွိေသာကိအန္ဆီျပည္နယ္အတြင္းမွ နယ္ေျမတစ္ခုအတြင္းမွ

ဗဟိုဆိုဗီယက်နှင့်အျခားဖွဲ့စည်းထားခဲ့ၾကၿပီ။

ခိတက္လာလွန္ခင္ ငါတို့ တပ္ေတြ ဆုတ္ခြာတဲ့၊ ရန္သူတပ္ေတြ ဆုတ္ခြင့္
ငါတို့တပ္ေတြခိတက္’ဟုေသာ ေၾကြးေၾကာ္သံကိုပင္ ခ်မွတ္ထားခဲ့သည္။
၁၉၃၀-၃၁-ခုႏွစ္မ်ား အတြင္းတြင္

ဆိုဗီယက်ယူေျမအား ဝိုင္းရံၿပီး ေခ်မႈန္းမည္ဟုေသာ ရည္ရြယ္ခ်က္ျဖင့္
ထို ထိုးစစ္မ်ားအားစတင္ခဲ့ျခင္း ျဖစ္ၿပီ။
သို႔ေသာ္လည္း ေမာ္ႏွင့္ ခိတ္တို့သည္ သူတို့၏ နယ္ေျမအား
ရန္သူတို့လက္သြင္းသို့ မေက်ာက္ေအာင္ ထိန္းခ်ဳပ္ထားႏုိင္ခဲ့ၾကေလသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ၁၉၃၂-ခုႏွစ္တြင္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ ဌာနခ်ဳပ္မွ ကအန္ခ်ဳပ္
ဆိုဗီယက္သို႔ေရႊ႕ေျပာင္းသြားခ်ိန္ အေျခအေနသည္ တစ္မ်ိဳးျဖစ္လာသည္။
ပါတီထဲမွ ေမာ္ကို ပညာတတ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ ႐ွားတို့၏
အယူအဆ ျပင္းထန္ေသာ မူဝါဒႏွင့္ နည္းလမ္းမ်ားဖ်ားေထြးစမ္းကို
ခံခဲ့ၾကရသည္။
ထိုအခါ ၿမိဳ့ႀကီးမ်ားႏွင့္ ၿမိဳ့ျပမ်ားရွိ
ပုန္ကန္ကြၽမ္းက်င္သူလာေရးကို မ်ားစြာ အေလးေပးခဲ့ၾကေလသည္။
ခန့္ေက်-ရွိတ္ဘက္မွ ဗဟို ဆိုဗီယက္ တိုလ္ဗီဗစ္တုိ့အား ငါးႀကိမ္ေျမာက္
ထုိးစစ္ဆင္သည့္အခါ ကြန္ျမဴနစ္တို့၏ ဘက္မွ နယ္ေျမအလိုက္ စစ္ဆင္ေရး
နည္းဗ်ဴဟာမ်ားအား ခ်မွတ္ကာ ခ်ဥ္းခဲ့ၾကသည္။
နယ္ေျမမ်ားအား တံတုိင္းႀကီးမ်ား ကာရံ၍ ‘သံမဏိ
ခံတပ္မ်ားတည္ေဆာက္ၾကသည္။
ကိုမင္တန္တို့၏ ဝိုင္းထားၿပီး တုိက္ခိုက္သိမ္းပုိက္ေသာ
နည္းစနစ္’အားတန္ျပန္ရန္ခ်ိန္မိမ်ားက်ခင္းျဖစ္သည္။
ေမာ္ ကိုမူ ‘ေျပာက္ကြားစနစ္’အား အလြန္ အေလးအနက္ျပဳျခင္းျဖင့္
ကြန္ျမဴနစ္တို့၏အဓိကက်ေသာ မူဝါဒမ်ားေအပင့္ သစၥာေဖာက္သည္ဟု
စြပ္စြဲခံရသည္။
သို့အား ဆိုဗီယက္အစုိးရ၏ခ်ဳယြာမင္ ရာထူးမွ ဖယ္ရွားခဲ့ရ၍ွမ္ဖမက္ ဗဟုိ
ဆိုဗီယက္၏ အေရးပါေသာ ကိစၥရပ္မ်ားအားဆံုးျဖတ္ရာ၌ တုိက္႐ိုက္
ပါဝင္လုပ္ေဆာင္ခြင့္ မေပးေတာ့ေခ်။
ေမာ္သည္ ခရီးရွည္ ခိတက္ပြဲတြင္ အမ်ားႏွင့္အတူ စိအန္ျမစ္အထိ
ပါလာခဲ့ေသာ္လည္းနာမည္ခဲအားျဖင့္သာ စစ္ေကာ္မရွင္ အဖြဲ့ဝင္ျဖစ္၍
ထိပ္တန္းေခါင္းေဆာင္ နယ္ယူဇ္၏အျပင္သို့လည္း ေရာက္ေနရၿပီ
ျဖစ္၏။
ဤအခ်ိန္တြင္ ကိုမင္တန္မ်ားႏွင့္သာမကစတာလင္ႏွင့္ပါ အဆက္အသြယ္ျပတ္ေနခ်ိန္
ျဖစ္သည္။
ေမာ္ အေနျဖင့္ ငွက္ဖ်ားေရာဂါ၏ ဒဏ္ကိုျပင္းစြာ ခံစားေနရခ်ိန္
ျဖစ္ေသာ္လည္း ထုိက္သင့္ေသာ ေအာင္ျမင္မွဳကိုကား ရခဲ့၏။
သူသည္ေမြးကမနပ္ ျဖစ္ခဲ့ေနေသာ တပ္ခ်စစ္တပ္ရွ ဗုိလ္ခ်ဳပ္ကိုမ်ား၏
ေထာက္ခံမွဳျဖင့္ ဘုိလ္ရွီဗစ္တို့အားေနရာမရေအာင္
လုပ္ႏုိင္ခြမ္းရွိခဲ့ေလသည္။

ဤသို့ျဖင့္ ေမာ္သည္ တ႐ုတ္ေတာ္လွန္ေရးအေပၚ၌ ေမာ္ကို၏
လႈပ္ရွားမႈကို ျခယ္လွယ္မႈကိုဟန္႔တားႏုိင္ခဲ့သည္။
ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲကိုလည္း တပ္ခ်စစ္တပ္ တစ္ခုံုး
စိတ္ဓာတ္ျမင့္မားျဖတ္သန္းၿပီးသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ အသိအမွတ္ျပဳျခင္း
ခံခဲ့ရသည္။
ဘိုလ္ရွီဗစ္မ်ားႏွင့္ ဆက္စပ္ပတ္သက္ေသာ မွတ္တမ္းမွတ္ရာအားလံုးကို မီး႐ႈိ႕၍
ဖ်က္ဆီးပစ္ခဲ့ၾကသည္။
ဝန္ထုပ္ဝန္ပိုးလို ျဖစ္ေနေသာ စကၠဴစာည္းမ်ားႏွင့္ ပိုေနေသာ လက္နက္မ်ားအား
လူသူႏွင့္ကင္းလြတ္ေဝးေသာ ေတာင္တန္းမ်ားရွိရာ ဂူမ်ားထဲ၌
ဝွက္ထားလုိက္ၾကသည္။
အျခားေသာအသံုးမလိုသည့္ ပစၥည္းမ်ားကို လီေျမာင္းေတာင္ၾကားမ်ား
အတြင္းသို႔ ခ်ပစ္ခဲ့ၾကသည္။
အသက္ရွင္ရန္ က်န္ခဲ့ေသာ စစ္သားမ်ားအား ပို၍ျမန္ဆန္စြာ
သြားႏုိင္ေသာလိင္ျမန္ဖလားတို့ေသာ စစ္သားမ်ားအျဖစ္သို႔
အသြင္ေျပာင္းပစ္ခဲ့ေလသည္။
သူတို႔သည္ မတ္ေစာက္ေသာ ယုိခ်င္းေတာင္တန္းမ်ားအား
ေက်ာ္ျဖတ္ခဲ့ၾကသည္။
ထိုေတာင္တန္းမ်ားသည္ ကြၽမ္းမိုန္းယွဥ္ပ်ဳံ့ တည္ရွိေနေသာ
ေတာင္တန္းမ်ားျဖစ္၍ထိုေတာင္တန္းမ်ားအား ေက်ာ္ျဖတ္ ေကြ်ခ်ဳိင္းမွ
ဂူပင္း ေတာင္တန္းမ်ားဆီသို႔ ေရာက္သည္။
ထိုေဒသသို႔အေရာက္တြင္ တပ္ခ်ဳိတပ္မ်ားသည္ ေကြ်ခ်ဳိင္း စစ္ဘုရင္မ်ားႏွင့္သာမက
ျပည္နယ္အစုိးရတပ္မ်ားႏွင့္ပါ ထိပ္တုိက္ေတြ႔ရသည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း ကြၽန္ျမန္မာစ်ားသည္ သူတုိ႔၏နည္းသစ်ားကို အသံုးျပဳကာ
အားလံုးကို ေရွာင္ခ်ဳိမံုးႏုိင္ခဲ့ၾကေလသည္။
ဇန္နဝါရီလ အေစာပုိင္းတြင္ ကြၽန္ျမန္စ်ဳိ႔သည္ ေကြ်ခ်ဳိင္းနယ္၏
ေျမာက္ဘက္အက်ဆံုးေသာ ၿမိဳ့ဆြန္လြင္အား သိမ္းပုိက္ႏုိင္ခဲ့ၾကသည္။
ထိုၿမိဳ့အား သိမ္းပုိက္ၿပီးေနာက္ကြၽန္ျမန္စ်ဳိ႔သည္ ၁၂-ရက္ခ် အနားယူခဲ့ၾကရာ
ယင္းကာလအတြင္း ေခါင္းေဆာင္မ်ားႏွင့္ပတ္သက္၍ အေျပာင္းအလဲမ်ား
ျဖစ္ေပၚလာခဲ့ေလ၏။
ထိုအခါ ေမာ္-တ္ရွန္းသည္ ‘ကြၽမ္းျမန္မာတိ ဗဟို ေကာ္မတီ ေတာ္လွန္ေရး
စစ္ေကာင္စီ’၏ခ်ဳပ္ျဖစ္လာသည္။
ထုိအဖြဲ့အစည္းသည္ ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲအား ကိုယ္တုိင္ကုိယ္တုိင္စနစ္တက် စီမံခန္႔ခြဲကာ
ထိန္းသိမ္းလာႏုိင္ခဲ့၏။
ယခင္ ခ်ယ္ရာမင္ ခ်ဴအင္-လိုင္းႏွင့္ ဂ်ာမန္ဂ်ီမင္တန္ အဖြဲ့ကံေပးတို႔၏ ေနရာကို
ယူ၍ အုပ္စုုိင္ခြင့္ ရွိလာခဲ့ရျခင္းေပတည့္။
ထုိစဥ္က ပုိက္သည္ အသက္ ၂၇ ႏွစ္ခ်ဳိသာ ရွိေပေသးသည္။
သူ႔အား ရာထူးမွဖယ္ရွားလုိက္ၿပီး ေနာက္တြင္ ေမာ္သည္ ပါတီေပၚလစ္ဒ်ဳိ
အစည္းအေဝးမ်ားအား သူကုိယ္တုိင္သာပတီ လုပ္ခဲ့သည္။
ယခင္ ႏွစ္ေပါင္းအေတာ္ၾကာသည္အထိ
ဘိုလ္ရွီဗစ္တုိ႔အားေထာက္ခံလာခဲ့ေသာ ခ်အင္-လုိင္းသည္ ဆြန္ယိမ္ဒ္အား
သိမ္းယူခဲ့ၿပီးခ်ိန္၌ ေမာ္အားေထာက္ခံခဲ့သည္။
ထိုအခ်ိန္က ခံမတ္ခဲ့ေသာ ေမာ္၏ အစိအစဥ္အစဥ္မွာ ကြၽန္ျမန္မာ့ အမွတ္
ေလးေရွ့တန္းတပ္ ဗီခ်အန္-ခ်ဳိ့ နယ္ျခားေဒသ၌ တည္ေထာင္ထားေသာ
ဆိုဗီယက္နယ္ေျမႏွင့္ဆက္သြယ္ရန္ျဖစ္၏။

ထိုနယ္ေျမသည္ အေနာက္ေျမာက္ေဒသ၌ တည္ရွိ၍
ခုခံကာကြယ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ အင္အား မႀကီးမားေသာ နယ္တစ္နယ္
ျဖစ္ေလသည္။
ဤအခ်ိန္တြင္ ‘ေျမာက္ပိုင္းသို႔သြား၍ က်ီးေက်ာ္သျဂ်ပ္မ်ားအား
တုိက္ခိုက္ေရး’ဟူေသာရည္ရြယ္ခ်က္တစ္ခုကို ဆြန္ယိမ္၌ ေမာ္
သူ၏နာယကမ်ားအား ခြင့္းလင့္းေျပာျပကာလုပ္ကြန္းသစ္ တရုတ္ျဖစ္
ခဲ့ၿပီသည္။
ေမာ္သည္ မီးခ်ိဳ့တ္ ႀကီးမားလာေရးကို ဦးတည္၍လုပ္ေဆာင္ခဲ့ျခင္း
ျဖစ္၏။
ထိုအရာအားလံုးသည္ ေနာက္ပိုင္း ဆယ္လအတြင္း ခ်ီတက္ရမည့္
ခရီးသမွဝ္းေၾကာင္းမ်ားတြင္ မ်ားစြာ
အေရးပါလာခဲ့သည္။
၁၉၃၅-ခုႏွစ္ ဇန္နဝါရီလ၏ ေအးျမေသာရာသီတြင္ ခ်ီတက္ျမဴးသည့္
ေတြ့ေကာင္းေတာင္တန္းမ်ားအား ျဖတ္သန္းလာခဲ့ၾကသည္။
သူတို႔အေနျဖင့္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အလယ္ပုိင္း အ႐ုိင္းေဒသႀကီးအား
ျဖတ္ေက်ာ္ခဲ့ေၾကာက္မက္ဖြယ္ ေကာင္းေလာက္ေအာင္ ခက္ခဲပင္ပန္းကာ
ႀကီးစြာေသာ ဒုကၡဆင္းရဲမ်ားႏွင့္ႀကံဳႀကိဳက္ခဲ့ရလိမ့္မည္ဟု သိသိယ
လံုးဝ မရွိခဲ့ၾကေပ။
သို႔သာလည္း...

ဒေါင်းကြာ၏ နာက်ဘိုကျွဲလိုက် ရှိနေသော ေျခထောက်မ်ား
ေအာက္ခအလြန္အာေကာစပီး ေက်ာက်ဆံုး၊ ေက်ာက္ခဲမ်ား ထူထပ္ေပါမ်ားသည့္
လမ္းသည္ တာေလာင္ခနေတာ္တနး်ဆက်ိမ်ားအား ျဖတ္၍
ေျမာက္ဘူးစုးသို႔ ဦးတည္ကာ ဇီခအန္ နယ္စပ္သို႔ ေရွး၇ွလ္ပိုေလသည္။
အေမွာင္ရိပ္မ်ားသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ကလာလ္ပိုက် ရွိ၏။
အကုန္းသားအား လံုး၏ေနာက္ဆံုးတန္းမွ လုိက္လာလ္ပိုေသာ
ေဂါက္ကာသည္ ေတာင္တက္လမ္းကို ျဖည္းျဖည္းမွန္ခန္ခန္ လုိက္တက္ေနသည္။
ပတ္ခန္းက်င္ ေဆာင္းရာသီ ပန္းရန္ဂ်ိမ်ားသည္ေဂါက္ကာ၏
ႏွာေခါင္းဆီသို႔ ေရာက္လာစပီး တုိးေဝ့လ်ိပ္ခိုသည္။
အေမွာင္ရိပ္မ်ားၾကားထဲမွ ျမင္ေနရေသာ သစ္ပင္မ်ား၌ သိစ္ပုိင္းမ်ားတြင္
ရြက္ႏုေသးေသးကေလးေတြ ထြက္ေနၾကစပီ။
ပန္းပြင့္ျဖဴျဖဴကေလးမ်ားဆီမွ ေမႊးရနံ႔မ်ားသည္ က်ဆင္းေနဆဲ
ျဖစ္ေသာ သူ႔စိတ္ဓါတ္အား ျပန္လည္ကုိင္ဆြ ခ်ိန္ရြယ္ေအာင္
အားသစ္ေလာင္းေပးေနသည့္ႏွယ္ ရွိ၏။
သူ၇ဲ့ရွဴ့တြင္ တပ္သားမ်ားသည္ သစ္ပားမ်ိဳးတုတ္မ်ားကိုကုန္ ခိတက္ေနၾကသည္။
ေမွာင္စပ်ိဳးေနေသာ ပတ္ခန္းက်င္တြင္ မ်ိဳးတုတ္မ်ားဆီမွ မ်ိဳးေရာင္မ်ားသည္ တုိးဝင္ထြက္
ရွိၾကသ၏။
ေကြ၇ဲ့ကြ၇ဲ့ကာက္ေကာက္ ခိတက္ေနၾကေသာ တပ္သားမ်ားမွာ
နည္းနည္းေနာေနာ မဟုတ္။
စစ္သားမ်ားသည္ ေတာင္ေပၚကို တက္သြားေနစဥ္အတြင္း သိခ်င္း တဟုိဟို
ဆိုလ်က္ရွိၾကေလသည္။
ေငြေရာင္ညွန္းေနသည့္ လတ္စ္ျခမ္းသည္ အလွမ္းေဝးေဝး
ေတာင္ခန္းဆက်ိတစ္ခု၏ ထိပ္ဝဲဘီးေလးခုကာ ေအာက္ဘက္ရွိ ေျမျပင္အား
အေအးခါတ္ ေပးလ်က္ရွိ၏။
ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့လ်ေရာင္သည္ အျမင့္ဆံုးေနရာမ်ားအား ပက္ဖန္းေပးလ်က္ရွိ၍
အလင္းေရာင္ မွန္ကင္ပါက်သာေပးႏုိင္စြမ္းေသာ ၾကယ္အနည္းငယ္သည္
ေကာင္းကင္တြင္ မိတ္တုတ္ခိတ္တုတ္လုပ္လ်က္ရွိၾကသည္။
ေအးျမေလးႏုေအးသည္ ေဂါက္ကာ၏ ပါးႏွစ္ဖက္အား
ကိစယ္ေနသည့္ႏွယ္ ရွိ၏။
သူ႔ခန္းဘက္ဝယ္ ဆြဲထုိးခ်ိက္ခဲ့ရသည့္ သူ႔အေစာင့္မ်ားက ေပးခဲ့သည့္
အေနြးဝတ္ရုံအက်ီၤမ်ားဝတ္ထားသျဖင့္ တစ္ကိုယ္လုံး
ေနြးေနြးေထြးေထြးျဖစ္လ်က္ ရွိသည္။
ယခင္ကႏွင့္ခ်ာလ္ဆ္ျ၇ဲ့ျခေထာက္မ်ားသည္ စိအန္ျမစ္ကို
ေကာ့ျဖတ္ခဲ့ၿပီးေနာက္ ၿမိဳ့ငံးကား
ေခ်းၿမိဳ့တစ္ၿမိဳ့အတြင္းဥ္ဆယ့္ႏွစ္ရက္ခဲ့ နားလိုက္ရသျဖင့္
အေတာ္ဆက်ိသက်သာလ်က္ ရွိေလသည္။
အခ်ိန္ၾကာၾကာ လမ္းေလွ်ာက္သည့္အက်င့္ မရွိခဲ့သျဖင့္ အနာတရ
ျဖစ္ခဲ့ရေသာေျခေထာက္မ်ားသည္ ေနာက္ဆံုးတြင္ က်င္သြားရကာ
မာေက်ာလာခဲ့သည္။
အၾကမ္းပတမ္းခံႏုိင္ေသာအေနအထားသို႔ ဆုိက္ေရာက္လာခဲ့ၿပီ
ျဖစ္၏။
အခုက်ေတာ့လည္း ေျခေထာက္မ်ားသည္သားမာတက္ကာ ခံႏုိင္ရည္
ရွိလာခဲ့ေလၿပီ။
တတ္ထိတ္ေနေသာ ညတြင္ စစ္သားမ်ား၏ သိခ်င္းဆုိသံမ်ားသည္

ကိုယ့်ေလာင္ၾကမ္းတမ္းလွေသည္။
ထိုအသံမ်ားထဲသည္ ေတာင္ခ်ံရံမ်ားဆီမွ လည္းေကာင္းေခ်ာက္ကမ္းပါးမ်ားဆီမွ
လည္းေကာင္း၊ ပဲ့တင္ထပ္ဟု ပတ္ခန္းက်င္ဝင္ ျမည္ဟည္းလ်က္ရွိသည္။
သိခ်င္းဆိုသံသည္ တစ္ဦးခ်င္းစီ ျဖစ္ေနေသာ
လူအမ်ားအျပားအားကိုယ္စားတစ္ခါတည္းေသာ
သတၱဝါဃနီးတစ္ေကာင္အျဖစ္သို႔ ေရာက္သြားေစသည္ဟုေဂ်ာ့စ်ိတြင္
ထင္ေနမိေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုအခ်ိန္မီးတြင္ ထိုအျဖစ္သည္ စစ္သားမ်ားအတြက္
ေဘးအႏၱရာယ္ႏွင့္အခက္အခဲဟူသမွ်ကို ေမ့သြားႏိုင္ေလာက္သည္မွာ
အမွန္ျဖစ္ပါ၏။
သူတို႔အတြက္ေတာ့စိတ္ပါတ္ပက္ၾကြစရာ အားေဆးတစ္ခြက္ျဖစ္သည္။
ေဂ်ာ့ကအေနျဖင့္ ဤစစ္သားမ်ား၏အေပၚ၌အဆက်ိဳးအကယ္
ရြာစဥ္ဆုပ္ျခင္းသည္ ကန္းေအာင္းခဲ့ဖူး၏။
မိမိ၏ ဇနီး ဗီလိစတီအားရက္စက္စက္ သတ္ျဖတ္ျခင္းႏွင့္ သူ႔သမီးငယ္
ေပ်ာက္ဆုံးသြားရျခင္းတို႔သည္ဤစစ္သားမ်ားေၾကာင့္ဟုေသာ အစြဲသည္
သူ႔တြင္ ရွိခဲ့ဖူး၏။
အခုေတာ့လည္း ထိုအစြဲသည္ ေပ်ာက္သြားခဲ့ရၿပီ။
သူ႔ဇနီးႏွင့္ သူ႔သမီးျပန္အတြက္ မိမိယံုၾကည္ေနေသာ ဘာသာ
အယူဝါဒအရ ခြင့္လႊတ္ျခင္းကို အေလးေပးကာ
ေမတၱာကိုသာေရွ႕ထား၍ ဆုေတာင္းျခင္းကိုသာ ျပဳခဲ့၏။
ဤစစ္သားမ်ားအေပၚ၌ စစ္ခန္းေသာ
ခြင့္လႊတ္ျခင္းကိုထားရွိလာႏိုင္သည့္အခ်ိန္ခဏ သူ႔စိတ္ထဲတြင္ ထူးဆန္းေသာ
ခံစားမႈတစ္ခု ဝင္လာခဲ့၏။
ယင္းမွာတျခားမဟုတ္ သူသည္ ဤစစ္သားမ်ားႏွင့္ တစ္ေသြးတည္း
တစ္သားတည္းျဖစ္ေနၿပီဟုေသာခံစားမႈျဖစ္ေလသည္။
ဆြဲဒီမွ ထြက္လာကတည္းက ရန္သူ ကုမၸဏီမ်ားႏွင့္ ေဝးလာၿပီဟု
သေနၶကေသာစစ္သားမ်ားသည္ ညတုိင္းလုိလုိ ညေရာက္သည္ႏွင့္
တစ္ၿပိဳင္နက္ မီးတုတ္မ်ားအား မီး႐ႈိ့ၾကသည္။
ၾကယ္ေရာင္လက္ေနေသာ ေကာင္းကင္ေအာက္တြင္ မီးတုတ္မ်ားကို ကုိင္၍
ခ်ိတ္ကက္သည္။
သိခ်င္းမ်ားကို တဟိုဟို ဆိုၾကသည္။
ဆီးႏွင္းမ်ားသည္ တာေလာင္ရန္ ေတာင္တန္းမ်ားထက္
ေဖြးေဖြးလႈပ္ေနၿပီ။
ေတာင္ထိပ္မ်ားေပၚ၌ ဆီးႏွင္းျပင္မ်ားသည္ ေကာင္းကင္ျပင္ႏွင့္
အလွခ်င္းၿပိဳင္ေနၾကသည္။
ခ်ိတ္ကေနၾကသူမ်ား ကိုင္ထားသည့္ မီးတုတ္မ်ားဆီမွ မီးေရာင္သည္
ဆီးႏွင္းျပင္ျဖဴျဖဴေဖြးေဖြးမ်ားအား လင္းလက္ေနေအာင္
ဖန္ဆင္းေပးလ်က္ရွိ၏။
သိခ်င္းဆိုသံမ်ားကား မစဲေသး။
ေဂ်ာ့ကား ၾကားေနရသည့္ သိခ်င္းမ်ားကား အၿမီးအမည္ စံုလွ၏။
‘လာပါေလ ငါ့သူငယ္ခ်င္းရယ္၊ တို႔ မိဘေတြအတြက္
လက္နာေခ်ရမယ့္’ဟူေသာသိခ်င္းသည္ အေမွာင္ထဲထြင္
ေသာေသာညံလ်က္ ရွိ၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ သိခ်င္းသံသည္ေျပာင္းသြားသည္။

‘တ္ဝတ္အခ်ိန္းခ်ိန္း မတုိက္ဘကပါေစနဲ႔ကြယ္’ဟုေသာ
သိခ်ိန္းျဖစ္ခဲ့ရသည္းျဖစ္ရတတ္ဇာ။
‘တ္ပဲစစ္တဟ္သလ္ခ်ိန္ ေအာင္ပြဲခံရမွာပါကြယ္’ဟုေသာ
သိခ်ိန္းသံကိုလည္းၾကားလာရတတ္ဇာ။
‘တစ္ေန႔ကရင္ေလ တို႔အားလံုး ကိုယ့္ပို္ယ့္ဘြားဆီကို
တ္ဝင္ပြဲေတြၾကားကေဖာ္ထြက္ၿပီး ေရာက္သြားၾကရမွာပါကြယ္’ဟုေသာ
သိခ်ိန္းသံကိုလည္း ၾကားရတတ္ေလသည္။
သို ့ေသာ္လည္း စစ္သားမ်ားထံမွ ထပ္တလဲလဲ ၾကားေနရတတ္သည့္ သိခ်ိန္းတစ္ခုဒ္
ရွိဇာ။
ယင္းမွာ ‘ေနာက္ဆံုးလူ က်န္သည္ထိ’ဟုေသာ သိခ်ိန္းျဖစ္သည္။
ေတာင္ေပၚတက္ေနစဥ္တြင္းစစ္သားမ်ားသည္ သူတို ့ကုိ ထားသည့္
မီးတုတ္မ်ားအား ေခါင္းေပၚသို ့ျမႇင့္တက္ကာ ထိုသိခ်ိန္းဇာတ္ခုံေသာ အပိုဒ္ကို
ထန္းရြက္မန္းရြက္ သီဆိုေလ့ ရွိၾကေလသည္။
“ ျမတ္ေသာေျမနဲ ့ လြတ္လပ္ေရး တို ့ဆီက
ဘယ္သူလုယူမလဲ... ေဟ့။
ငါတို ့ရဲ ့နိရဲတဲ့ ႏုိင္ငံေရးအာဏာဘယ္သူ
တို ့လမ္းေရွ ့က ပိတ္ဆဲမလဲ... ေဟ့။
တို ့ရဲ ့သံလက္သီးေတြဟာ အဆင္သင့္ပဲ ကိုမင္းေတြကို
အလဲထုိးဖို ့... ေလ”သီခ်ိန္းဆိုေနၾကသည့္ ေလသံမ်ားမွာ
တ္ဝတ္ႏုိင္ငံ ေတာင္ပုိင္းျပည္နယ္သားမ်ား၏ေလသံျဖစ္ဇာ။
အမ်ားအားျဖင့္ ကိုအန္ဆီ၊ ကြမ္ဖန္၊ ဖူကင္း၊ ဟူနန္၊ ကြမ္ခ်ီ၊ ေကြခ်ာင္
ဧသာနယ္သားမ်ား၏ ေလယူေလသိမ္းမ်ား ျဖစ္ဇာ။
စစ္အန္ျမန္မာ တိုက္ပြဲမ်ားအတြင္းက ဒဏ္ရာရလာခဲ့ေသာ စစ္သားမ်ားသည္
ဦးေခါင္းမ်ားႏွင့္ေျခလက္ခသည့္ ကိုယ္အဂၤါ အစိတ္အပုိင္းမ်ားတြင္
ပတ္ထိုးမ်ား စည္းထားရဆဲ။
အခ်ိဳ ့မွာလက္ေခ်ာင္းကေလးမ်ား မရွိေတာ့။
အခ်ိဳ ့မွာ လက္၊ ေျခ၊ မ်က္လံုး စသည္မ်ား ဆံုး႐ံႈးထားသည္။
အခ်ိဳ ့စစ္သားမ်ားတြင္ ပတ္ထိုး အထပ္ထပ္စည္းထားသည့္ လက္ပုိ ့မ်ားသာ
က်န္ခဲ့ၾကၿအခ်ိဳ ့မွာ ေျခတစ္ဖက္၊ လက္တစ္ဖက္သာ က်န္ခဲ့ၿပီး အခ်ိဳ ့မွာ ေျခ
ေထာ့နင္းျဖတ္ခံခဲ့ရေထာက္မ်ားကို အားျပဳ၍ သြားေနၾကရေလသည္။
စစ္သားအမ်ားစုမွာ ေခါင္းတံုး တံုးထားၾကသည္။
ဆပ္ဒ္မားၾကား၌ သန္းေတြလာထုိးသလို ျဖစ္ေနခဲ့ရေၾကာင့္
ျဖစ္ဇာ။
အမ်ားစုတြင္ အနာစိမ္းမ်ားႏွင့္ ဝဲနာမ်ားေပါက္ေနၾကၿပီး
အားလံုးလိုလိုသည့္ဝက္မ်ားေရာဂါဒဏ္ခံေနၾကရသည္။
ဤၾကားထဲဝမ္းကိုက္ေရာဂါ၏ ဖိစီးႏွိပ္စက္မ်ားေၾကာင့္ တစ္ကိုယ္လံုး
ပန္းကာ လူ႐ုပ္ပင္ မေပၚဘဲျဖစ္ေနၾကေလသည္။
မည္သို ့ပင္ျဖစ္ေစ ဒဏ္ရာရထားသူမ်ားႏွင့္ ေရာဂါဒဏ္
နာလန္ထလာသူမ်ားသည္ကန္းမ်ားေနေသာ စစ္သားမ်ားနည္းတူ သိခ်ိန္းမ်ားကို
စတ္ပါလက္ခါ လိုက္ဆုိေနၾကသည္။
တပ္ဖြဲ ့ခြဲ သို ့မဟုတ္ တပ္ရင္းတစ္ခုင္းက ထိုသိခ်ိန္းကိုဆိုလွ်င္ အျခားတပ္ဖဲြ ့၊
တပ္ရင္းကလည္းထိုသိခ်ိန္းကိုပင္ ေနာက္တစ္ေက်ာ့ထပ္၍ သီဆိုၾကသည္။

ပတ္မန္းက်ိဳ ေတာင္ခံရိမ္မ်ားေတာင္ကားလြင္ျပင္မ်ားႏွင့္ ကမ္းပါးမ်ားတြင္
ပဲ့တင္သံမ်ားသည္ ထပ္ခါထပ္ခါလွ်က္ ရွိေလ၏။
ယခုအခါတြင္ ပိုလွ်ံေနသည္ဟု ယူဆရေသာ ပစၥည္းမ်ားကို
စြန္႔ပစ္ခဲ့ၿပီးျဖစ္၍သယ္ယူပို႔ေဆာင္ေရးတပ္သည္ ညဘက္လွ်င္ သီးျခား
ခ်တက္ကသည္။
တေန့တျဖင့္လည္ပတ္ရွိေတာ့သည့္ အေျမာက္သင္တန္းမ်ားကိုပင္
စြန္႔ပစ္ထားခဲ့ၾကၿပီျဖစ္ရာ အေျခအေနသည္ကစ၍တစ္ဆင့္တစ္ဆင့္သာ ျဖစ္ေပၚ၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ ေဂ်ာက္ႏွင့္ အျခားအက်ဥ္းသားမ်ားသည္လားမ်ားဏ္ ေနာက္ခ
လိုက္ပါလာတတ္၍ တစ္ခါတစ္ရံက်ေတာ့ ခ်တက္ေနသူမ်ားႏွင့္ပင္
ေရာ၍ပါလာတတ္၏။
ခ်တက္ခ်ိန္ႏွင့္ ပတ္သက္၍ အသစ္ခ်ိန္းထားသည့္ စည္းကမ္းမ်ားအရ
တေရာတေႏြခ်တက္ေနၾကရၿပီျဖစ္ရာ ေဂ်ာက္ထဲသည္ တပ္ခြဲမ်ား၊
တပ္ဝင္းမ်ားႏွင့္ ေျခလွ်င္တပ္ရင္းမ်ားအားအျမဲလုလို မိကာ ျမင္လာ
ေတြ႔လာေနရ၏။
သုိ႔တေစလည္း ပထမတစ္ရက္တြင္
အားလံုးႏွင့္တြဲ၍ခ်တက္ေနရပုံမယ္လည္း ေနာက္ တစ္ရက္ေတာ့
တပ္ခြဲမ်ားႏွင့္ ဆန္႔က်င္ဘက္ အရပ္ဆီသို႔ဦးတည္ၿပီး ခ်တက္ေနရတတ္ေလသည္။
ေဂ်ာက္ထဲသည့္ စစ္သားမ်ားအား မ်ဳိးကာခဏ ျမင္လာ ေတြ႔လာရသည့္အခါ
သူတို႔အေပၚစိတ္ဓာတ္ပါလာမိ၏။
သူတို႔ခ်င္း စကားေျပာေနၾကသည့္အခါ သို႔မဟုတ္
သူတို႔အခ်င္းအခ်င္းအဖ်က္ ေျပာၿပီး
ေျပာင္ေလွာင္ေနၾကသည့္အခါ ေဂ်ာက္ထဲသည္
မ်က္ျခည္ျပတ္ေစာင့္ၾကည့္ေနတတ္ပံုမွ်မက စိတ္ဓာတ္လည္း
နားေထာင္ေနမိတတ္၏။
ထိုအခါ စီအန္ျမစ္ဝွမ္းတြဲမ်ား အတြင္းက မေသဘဲ အသက္ရွင္ခဲ့သူ
စစ္သားလူငယ္မ်ား၏ အေၾကာင္းကိုသိခြင့္ႏွင့္ နားလည္ခြင့္ရွာခဲ့သည္။
ထိုလူငယ္ စစ္သားအမ်ားစုမွာ လယ္သမား၊ ယာသမားမ်ား ျဖစ္ၾက၍
အသက္အရြယ္ဆယ္ေက်ာ္သက္ အရြယ္ေတြက မ်ား၏။
အသက္အႀကီးဆံုးဟူ၍ ႏွစ္ဆယ့္ငါးဝန္းက်င္လူငယ္ေတြသာ ျဖစ္သည္။
အမ်ားစုသည္ ဓာတ္တက္ပံု မေပၚေပ။
သို႔ေသာ္လည္းသူတို႔အားလံုးနီးပါးသည္ တိုက္ေရးခုိက္ေရး
အေတြ႔အႀကံဳမ်ားကို ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာရလာခဲ့ၾကသည္ျဖစ္ရာ
သံသယျဖစ္စရာ မရွိေပ။
ေလွ်ာ့ပါးသြားသည့္စစ္သားမ်ား၏ ေနရာတြင္ အစားျပန္ျဖည့္ရာ၌
သူတို႔တပ္ဖြဲ႔ျဖတ္သန္းလာခဲ့ရသည့္ဒဏ္ရာမွ လူငယ္မ်ားအား
စည္း၀ိုးသိမ္းသြင္းျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔ျပင္လည္းဖမ္းမိလာသည့္ ကုမၸဏီ စစ္သံုး႔ပန္းမ်ားထဲမွ တပ္ခ်ဳိထဲသို႔
ဝင္လိုသည္ဟုဝါကခ်က်င္းလက္ခံကာ တိုက္ခုိက္ေရးတပ္အတြင္း၌
ေနရာခံထားေပးေလ့ရွိသည္။
ေဂ်ာက္ထဲသည္ ထိုအက်ဥ္းသားမ်ားအား ပထမေတာ့ စိတ္ပ်ဴခ် ျဖစ္ေနမိ၏။
သို႔ေသာ္လည္းလက္ေတြ႔ ျမင္ရသည့္အတိုင္းဆိုလွ်င္
ထိုစစ္သံုး႔ပန္းမ်ားသည္ ခ်က်င္းပင္ တပ္ခ်တပ္စစ္သားတစ္ေယာက္၏
အရည္အေသြးကို ရြားတတ္ၾကသည္ကေတာ့ မ်ားသည္။
သူတို႔သည္လမ္းေဘး၌ လဲလ်ာမ်ားေတြ႔လွ်င္ သူတို႔အား

ေပးထားသည့္ အစားအစာမ်ားထဲမွ မ်ိဳတၿပီးခြဲေဝေပးတတ္သလို
ေျမပုိင္ရွင္ျခံမ္းသာမ်ားေတြ႔လွ်င္ ရသမွ်ကို လုယူတတ္ၾကသည္။
ကိုမင္းနန္းတြဲ့ဘူး ထိုကဲ့သို႔ လုယက္ျခင္းကို မလုပ္ရဟု
တင္းၾကိတ္ဟာတားျမစ္ထားေလသည္။
တပ္ခ်စစ္တပ္မွ အရာရွိမ်ားသည္ သူတို႔ယူနီေဖာင္းမ်ားေပၚ၌ သူတို႔၏
ရာထူးအဆင့္မ်ားကိုေဖာ္ျပသည့္ တံဆိပ္မ်ား တပ္ဆင္ထားၾကေသာ္လည္း
ျမင့္ဝံုမွ်ျဖင့္ အရာရွိမွန္း ခြဲျခားရ၍ သိႏုိင္ပါ။
တပ္ဝင္းမွဴးမ်ားႏွင့္ အထက္အရာရွိမ်ားသည္ ျမင္းပုမ်ားကို
စီးၾကသည္မဟုတ္ပါလား။
တပ္ခြဲမွဴးႏွင့္တပ္ခြဲဝိုမွဴးမ်ားသည္ အမ်ားအားျဖင့္ မ်က္ႏွာသစ္
လူငယ္မ်ားျဖစ္ၾကၿပီး အသက္မွာ ႏွစ္ဆယ့္ေငြးအရြယ္မ်ား ျဖစ္ၾကေသာ္လည္း
သူတို႔၏ ရင့္က်က္ေသာ မ်က္ႏွာထားမ်ားႏွင့္လုပ္သည္းလုပ္သန္မ်ားက
အရာရွိမွန္း သိသာေစသည္သာမက တစ္ခါတစ္ရံတြင္ ဝုိင္းဝုိင္းတသြားမ်ားႏွင့္
ဆက္ဆံမွဳမ်ားကို ၾကည့္၍ အရာရွိမွန္း သိၾကရ၏။
စစ္သားမ်ားအေနျဖင့္ တစ္ခါတစ္ရံတြင္ တုိက္ပြဲမ်ားၾကားမွ
ကာဘုိင္ေသနတ္မ်ားေမာင္းျပန္ ဝုိင္ဖယ္ေသနတ္မ်ားႏွင့္ မၚဳင္းဂန္း
စက္ေသနတ္မ်ား ရလာတတ္သည္။
ထိုအခါအဆိမတန္ ဝမ္းသာေနဝုိမွ်မက သူရထားသည့္ ေသနတ္သစ္ကို
အေပါင္းအသင္းမ်ားအား ျပကာ ၾကြား၍ ေမာ္ျမဴးဆဲုး
ျဖစ္ေနတတ္၏။
ေသနတ္အားၾကည့္၍ ၿဖိတိသ်လုပ္၊ ဂ်ာမန္လုပ္၊အေမရိကန္လုပ္ စသည္ျဖင့္
ခြဲျခားကာ အဆိမတန္ ရႊင္ျမဴးေနေလ့ရွိသည္။
"ဒမွာ ျမင္လားရဲေဘာ္တို႔၊ တပ္ခ်စစ္တပ္ရဲ႕သစၥာရွိတယ္ဟ မစၥတာခ်ိဳအန္ လက္ထဲမွာ
ဘာရထားသလဲ ေတြ႔လား၊အင္မတန္ လွပတဲ့ ေသနတ္တစ္လက္ေလ"ဟုလည္း
ၾကြားလံုးထုတ္ေနေလ့ ရွိ၏။
အမွန္အတုိင္းဆိုလွ်င္ ေဂ်ာက္သည္ တပ္ခ်စစ္တပ္အေပၚ၌ အထင္အျမင္
မႀကီးခဲ့ေပ။
လူအမ်ားအား ဆန္႔က်င္ရန္ျပဳေနသည့္ တပ္တစ္တပ္ေသာ သံသယျဖင့္
အၿမဲတေစအထင္ေသးခဲ့၏။
ယခုေသာ္မူ သူတို႔ႏွင့္ တြဲမိခဲ့သည့္အစုိးပုိင္း
သိတင္းပတ္မ်ားအတြင္းမွာပင္သူ႔သံသယမ်ားသည္ သူ႔ေခါင္းထဲမွ
ထြက္သြားခဲ့ရ၏။
သူ ခင္ေတးၿမိဳ့၌ ေနခဲ့ရစဥ္က ကုိမင္တန္ ေဒသခံမ်ားသည္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ား
တပ္သားသစ္ကေဆာင္းပံုကို သူ႔အား ေျပာျပေလ့ရွိသည္။
ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔သည္ ရြာတစ္ရြာ ဝင္မလွ်င္စစ္သား၊စုသည္။
အကယ္၍ သူတို႔ခုိင္းသည့္အတုိင္း မဝင္ပါက နားရြက္မ်ားကို
ျဖတ္သြားသည္မ်ား ၾကားခဲ့ရဖူး၏။
အခုက်ေတာ့ ေဂ်ာက္ ျမင္ေနရသည္မွာ ထိုသို႔မဟုတ္။
ယင္းလုပ္ရပ္မ်ိဳးကို မျမင္ခဲ့ေတြ႔ရ။
တပ္ခ်စစ္တပ္ တပ္သားမ်ားသည္ အမ်ားအားျဖင့္သူတို႔ရြာမွ်ားႏွင့္
သူတို႔ေျမအတြက္ တုိက္ပြဲဝင္ရမည္ဟူေသာ စကားမ်ိဳးကိုသာ
ေျပာေလ့ရွိၿပီးက်ဴးေက်ာ္သူ ဂ်ပန္တို႔အား တိုက္ထုတ္ရမည္ဟူေသာ
စကားမ်ားကိုလည္း ေျပာေလ့ရွိ၏။
ယခု ခ်ီတက္သြားေနၾကေသာ တပ္ခ်စ်တပ္သားမ်ားႏွင့္ပတ္သက္၍ ေဂ်ာက္

လက္ေတြ႔မွန္ေတြ႔ သိရွိေနရသည့္ အခ်က္အခ်ာက် ရွိသည္။
ယင္းမွာ တျခားမဟုတ္ခဲတက္သြားေနၾကသူမ်ား သူတို႔ဖတ္သြားရမည့္
စမ္းတုံးမွ အစုတ္အျပဲတုံးျပတ္ ျဖစ္ေနေသာအသက္ဆယ္ႏွစ္ႏွင့္
ဆယ့္ေလးႏွစ္ခန္႔ရြယ္ ကေလး သူေတာင္းစားမ်ားႏွင့္
မိဘမဲ့မ်ားအား'လူငယ္ဘဝဦး'၏ တပ္သားမ်ားအျဖစ္ သိမ္းသြင္း စည္းရုံးၿပီး
ေခၚလာခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
ထိုကေလးမ်ားသည္ ခ်ိတက္ေနသူမ်ားေတးမေမ့နၲ၍ ေခါက္ဆြဲ၊ခါက္ျပန္
ေျပးသြားကာသိတင္းမ်ားႏွင့္ ေဆးဝါးမ်ား၊ ေရႏွင့္ ေလာင္စာမ်ား
ပို႔ျခင္း၊ ညအိပ္ခန္းသည့္အခါ တအိမ္မွာမွ ျဖဳတ္ယူထားသည့္ တံခါးမ်ားအား
အတြက္အျဖစ္ အသံုးျပဳရန္ စစ္သားမ်ားထံ ပို႔ေပးျခင္းစသည္မ်ားကို
လုပ္ေဆာင္ၾကသည္။
ကေလးမ်ားေဆာင္းထားသည့္ ဦးထုပ္မ်ားသည္ အဆင္းဆင္းေတြ ျဖစ္၍
ဝတ္ထားသည့္ဂ်ာကင္တို အက်ၤီအမ်ားစုမွာလည္း ကုမၸဏီအမွတ္အသားထံမွ
ရလာျခင္းျဖစ္၍ ကေလးမ်ားႏွင့္ေတာ့ေပ။
အက်ၤီအမ်ားစုမွာ ပြေရာင္းေရာင္းႏွင့္ ဖားဖားရြဲရြဲဆင္းေတြ
ျဖစ္သည္။
တခ်ိဳ့ကေလးမ်ားဆိုလွ်င္ ထိုအက်ၤီမ်ားအား ဝတ္ထားသည့္အခါ
ေျခမ်က္စိေအာက္ေရာက္သည္အထိ ရွည္လ်ားေနသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ကေလးအားလံုးသည္ သူတို႔အားေပးထားသည့္ တာဝန္ကို အလြန္
ဝမ္းသာတက္ႂကြစြာျဖင့္ လွုပ္ရွားေပးၾကသည္ကို ျမင္ေနရ၏။
သူတို႔အား စစ္သားမ်ားက ခစ္စုံးျဖင့္ 'သူရဲေလးေတြ'ဟု
ေခၚၾကသည္။
ခ်ီတက္သြားမ်ားႏွင့္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ တြဲလာခဲ့ရေသာ ကေလးမ်ားထဲမွ
တခ်ိဳ့မွာ တိုက္ပြဲမ်ားႏွင့္ရင္ဆိုင္ခဲ့ၾကရသည္ျဖစ္ရာ ဒဏ္ရာ အနာတရ
ရသူမ်ားလည္းရွိ၏။
ထိုသူမ်ားထံတြင္အဝတ္တန္ျဖစ္ေစလာက္သည့္ အမာရြတ္ကေလးမ်ားကို
ေတြ႔ၾကရေလသည္။
တကယ္ေတာ့ဤကေလးမ်ားထက္ အသက္ ပိုႀကီးၾကသည္ဟု
ေျပာေနရေသာ စစ္သားမ်ားမွာ ႏွစ္ေတြအမ်ားႀကီးၾကာၾကသည္မဟုတ္၊
ႏွစ္အနည္းငယ္မွ်သာ ႀကီးၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ညမွီးခ်ိမ္းပိပိ ေနာက္ပိုင္း ခ်ီတက္လာၾကသည့္အခါ ဤကေလးသူငယ္မ်ားသည္
သူတို႔အလုပ္တာဝန္ကို တပ္စု၊ တပ္ခြဲ၊ တပ္ဖဲြ့မ်ားေဘးမွ လိုက္ၾကသည္။
စစ္သားမ်ားႏွင့္အတူသိခင္းတဟုတ္ဟု ဆိုၾကသည္။
ဤၾကားထဲမွပင္ တစ္စုလံုး ခ်ီတက္ၾကရသည့္အခါကေလးမ်ားသည္ ကေလးဝီပီ
အပ်ိဳင္ကြန္းအားႀကီးၿပီး လမ္းေဘး၌ အိပ္ေမာက်သြားတတ္ၾကသည္။
ထိုအခါ စစ္သားမ်ားက သူတို႔အား ခ်ီပိုးကာ သယ္ေဆာင္သြားတတ္ၾကေလသည္။
မတ္ေစာက္ေသာ ေတာင္ကုန္းမ်ားေပၚ တက္ၾကရသည့္အခါ
စစ္သားမ်ားႏွင့္အတူခ်ီတက္သြားေနၾကေသာ တပ္ခ်ဳပ္ရဲေလး ဒါဇင္ခန့္သည္
ျမက္ခင္းမ်ားႏွင့္ ခ်ဳံမ်ားအား တက္၍လြယ္ကူေစရန္ ေခ်ာ့မွဴ
နင္းေျခေပးသြားၾကသည္။
တစ္ခါတစ္ခါက်ေတာ့လည္း ဤကေလးမ်ားသည္ကိုယ္ခ်ာမွဴ ျမင္းစီးအရာရွိမ်ား
ျဖတ္သြားၾကသည့္အခါ ေနာက္ကေန၍
ဒုင္းစုင္းလုတ္ကာျမင္းၿမီးမ်ားကိုဆြဲ၍ ေဆာ့ကစားၾကသည္။
အရာရွိမ်ားသည္ ကေလးမ်ားအား စိတ္မဆုိးၾက။

ရယ္လာ ေမာကာျဖင့္ သည္းခံခြင့္လႊတ္ကသည္။
ထိုစဥ္ဝါက်ာပင္ ခ်ဳတက္ေနသူမ်ားအားရယ္ပါင္းသည့္ အဓိန္၂သံကို
ၾကားရေတာ့သည္။
တစ္ဆက္တည္းပင္ မနက္ဥဇာက္အထိနားရမည္ဟုေသာ အဓိန္ေပးသံကိုပါ ထပ္၍
ၾကားရေတာ့ေလသည္။
ထိုအခါ စစ္သားအားလံုး မီးတုတ္မ်ားကို ၿငိမ္းလိုက္ၾကသည္။
ေက်ာပိုးအိတ္မ်ားကိုခ်၍အိပ္ရာ အျမန္ခင္းၾကသည္။
ေဂဠဳကာ့မွာလည္း အျခားအကာင္းသားမ်ားနည္းတူ
သူ၂ပခံုးေပၚဥဳထမ္းလာသည့္ထုပ္ကို ခ်၍ နီးစပ္ရာ တစ္ေနရာ၌
အိပ္ရာခင္းလုိက္ၿပီး ေစာင္ပါးတစ္ထည္ကိုျပခံုးေပၚဖံုးကာ ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
ေနာက္တစ္ခဏမွအတြင္း သူ၂ပတ္လည္ရွိ ေတာင္ခ်ဳိမ်ားသည္
ပံုစံေျပာင္းသြားသည္။
သူ၂ပတစ္နန္းက်ဥ မီးတုတ္အားလံုး ၿငိမ္းကုန္သည္။
ေစာေစာက ခ်ဳတ္သြားေနေသာစစ္သားမ်ားသည္ ဘယ္ေနရာ ေရာက္သြားသည္ထိ၊
ေပ်ာက္သြားသည္။
ေကာင္းကင္ယံရွိလတစ္ျခမ္းပဲ့ေရြ႕မွ တိမ္မ်ားသည္ ေရြ႕လ်ားကာ
ေပ်ာက္သြားသည္။
ေဂဠဳကာ့သည္ တာေလာင္ရန္ေတာင္တန္းဇ၏ အရိပ္ကုိခုိကာ
အိပ္ေမာက်သြားသည္။
သို၇ေသာ္လည္း အလြန္ေၾကာက္စရာေကာင္းသည့္ ေအာ္သံ
တစ္ခဳန့ေၾကာင့္ လန္၂ဳံးလာခဲ့ရေလ၏။
ေဂဠဳကာ့သည္ ျဖဳန္းခနဲ ထထုိင္သည္။
တစ္ကုိယ္လံုး တုန္ယင္ေနသည္။
သူ၇အာတ္ကာက္ခဲ့ အေမွာင္ထုအတြင္းသို၂ တခ်က္ ငံု၂ၾကည့္သည္။
သူ၂စိတ္ကို အာ၀ံုတြင္ေၾကာက္စဖြယ္ေကာင္းသည့္ ဖီလစ္တီဇ၏
ပုပ္စဲ့ေဝေပၚလာသည္။
ဖီလစ္တီသည္ သူမအားသတ္သည့္ လူသတ္ေကာင္ဇ၏ ခါးေခ်ာင္၌ လည္ပင္းကို
စင္းေပးေနသည္။
သူ ၾကားလုိက္ရေသာေအာ္သံသည္ သူမဇ၏ ေအာ္သံေလလား။
သူသည္ ေမွာင္ထဲည္းလ်က္ရွိေသာ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္ဆီသို၂
လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
ထိုအခိုက္မွာပင္ ေအာ္သံသည္ ေပၚလာျပန္ဇ၏။
ေစာေစာကေလာက္ ရွည္လားျခင္း မရွိ။
အဆံုးသတ္ဂုမွာလည္း ျမန္ဆန္လြန္းလွသည္။
သူသည္ ပတ္ဝန္းက်င္ဘား လွည့္ၾကည့္မိဇ၏။
ေအးျမေသာ ရာသီဥတုေၾကာင့္ ႏုိးလာသည့္ လူမ်ား၊
မီးပံုေလးမ်ားဖို့ကာ မီးလႈံၾကသည္။
တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦး တိုးတုိးေျပာေနသည့္ စကားေျပာသံမ်ား။
ေဂဠဳကာ့သည္ အနီးရွိ ေက်ာက္တံုးတစ္ံုးေပၚ၌ ထုိင္ကာ
မီးဖုိမ်ားဆီမွမီးေတာက္မ်ားလွမ်ားအား လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
အ၀ါေရာ္လုိက္ထိုင္ သိပ္ေကာင္းမွာပဲဟုေတြးကာ အ၀ါဇာျမန္ျမန္
တက္သြားေစတာဟု ေတာင့္ေနမိသည္။
တစ္ခ်က္တစ္ခ်က္သူ၂ဦးေခါင္းသည္ ေရွ့သို၂ ငိုက္သြားတတ္သည္။
အိပ္ခ်င္လြန္း၍ ထင္ဇ၏။

သို႔သာလည္း သူသည္ေစာေစာက ၾကားထားခဲ့ရေသာ ေအာ္သံကို
ထပ္ၾကားခ်င္လာဖြင့္ မအိပ္ပါ။
ထိုအခုိက္တြင္ အရပ္တည္ရွည္ လူငယ္တစ္ဦး တစ္ေယာက္သည္ သူ
ျမင္ေနရသည့္ဖ်ားေခ်ာင္းမွ ေရွ႕မွ်ေဖာက္ကာ ေတာင္ေပၚမွ ဆင္းလာၿပီး
သူ႔ဆီလာေနသည္ကို ျမင္ရသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ထုိသူငယ္အား စိတ္ပါတပါျဖင့္ လွမ္းၾကည့္ေနရင္းမွ
အခ်ိန္ေတာ္ အခါမဟုတ္သည္ကုိ ဘာသတင္းပို႔ခုိင္းလို႔
ဘာေနတာပါလိမ့္ဟု ေတြးေနမိ၏။
လူငယ္ သူ႔ဘက္သို႔နီးကပ္လာသည့္အခါ လူငယ္၏ ေသးသြယ္သြယ္ ကိုယ္ေပၚမွ
ပြဲေရာင္းေရာင္း အဝတ္ဝါးသည္ေလထဲ၌ တဖ်ပ်ပ္ လြင့္ကာ
ခါယမ္းလ်က္ရွိသည္ကို ျမင္ေနရေလ၏။
ထိုခဏမွာပင္ သူသည္ သူငယ္၏ ေခါင္းေပၚမွ ကတ္ဦးထုပ္
ေဆာင္းမထားသည္ကုိသတိျပဳမိသည္။
သူ႔ဆံပင္သည္ အနက္မဟုတ္၊ ညိဳညိဳသည္းသည္းလည္း မဟုတ္ပါကေလး။
သုိ႔တေစလည္းလွ်င္ျမန္လွေလးမ်ားသဖြယ္ ျဖစ္ေနေသာ သူ႔ဆံပင္
တခ်ဳိ့သည္ မ်က္ႏွာေပၚ ဝင္ေနသည္။
သူဖိလစၥတိ၏ အေနအထားအား ေကာင္းစြာ မွတ္မိေနသည္။
ဖိလစၥတိအား သတ္ခဲ့စဥ္က ဖိလစၥတိသည္ ထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ့ခ်င္းလည္း မရွိ။
ကိုယ္ခ်ိတ္ႏွစ္ခ်ိဳး ဆင္းရဲေနျခင္းလည္း မျဖစ္။
ထိုစဥ္က ဖိလစၥတိ၏ အၿပံဳးသည္ ဝိကင္း၌သူ့ဘုံဌာနမိစဥ္က ျမင္ခဲ့ရသည့္
အၿပံဳးမ်ဳိးျဖစ္၏။
ထိုစဥ္က ဖိလစၥတိ ဝတ္လာသည့္ ဝတ္စုံမွာမကဲ့သုိ႔ေရာင္ျဖဴသည္။
သူသည္ ေက်ာက္တံုးေက်ာက္ခဲမ်ားကို နင္း၍ ဆင္းလာေနျခင္းျဖစ္သည္။
သို႔သာလည္း သူသည္ မိမိထံ ေရာက္ေအာင္ မလာ။
ခပ္မွန္းလွမ္းမွ ရပ္ကာ မိမိအားၿပံဳး၍ ၾကည့္ေနသည္။
“ဖိလစၥတိ”ေဂ်ာက္ကား သူ႔နာမည္အား တုိးတိုးေလး ေခၚသည္။
“ဖိလစၥတိ”ဟု ထပ္ေခၚျပန္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔လက္အား ဆန္႔တန္းကာ ဖိလစၥတိအား ထိခ်င္ကုိင္ခ်င္၏။
သို႔သာလည္း သူ႔တစ္ကိုယ္လံုး လႈပ္ရွား၍ မရ။
ဖိလစၥတိသည္ စကားတစ္လံုးမွ် မေျပာဘဲေဂ်ာက္အား ႏူးညံ့သိမ္ေမြ႔သာ
ခ်စ္ျမတ္ဖြယ္ မ်က္ႏွာျဖင့္ လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ဖိလစၥတိသည္ထက္ဝန္းမ်ားျဖင့္ သူ႔အား စကားေျပာလွ်က္ ရွိ၏။
ထို႔နာက္ ဖိလစၥတိသည္ ေနာက္သို႔ျပန္လည္ကာ ထြက္သြားေလသည္။
တဒဂၤေမွ်ာ္ ေဂ်ာက္၏စိတ္တြင္ ပါအုပ္ခ်ုပ္ခဲ့ ဆက္ခဲ့ရသည့္အျဖစ္ႏွင့္
ဆက္ဆံေနေသာခံစားမႈအသစ္ ျပန္လွန္လာ၏။
ဖိလစၥတိအား သတ္ျဖတ္သည္ကို ျမင္ခဲ့ရစဥ္က ခံစားမႈမ်ဳိး ျဖစ္၏။
သူသည္ မလႈပ္ရွားဝံ့။
ေအးျမေသာ ေတာင္ထန္းရိပ္ကို ခုိကာ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္
အတြင္းမွအေမွာင္ထုဆီသို႔ ေငးေမာေနသည္။
သူ႔ေခါင္းထဲတြင္မူ သူ႔ကိုယ္သူ ႏုိင္းေနမွန္း သိေနပါလ်က္ႏွင့္
သူအပ်က္မက္ေနသည္ကုိေသာ စကားကို သူ႔ကိုသူ ထပ္တလဲလဲ
ေျပာလ်က္ရွိေလသည္။
ေစာ္ေစာက သူ ျမင္ေနခဲ့ရေသာ မီးဖိုမ်ားသည္ မီးေတာက္
မီးလွ်ံမ်ားတက္ေနဆဲ။

တပ်ခစွတ်ပွ ရဲေဘာ်မ်ားဏ္ စကားေျပာသံမ်ားသည္
ေအးျမေသာေလထဲတြင္ လုိက္ပါလာေနဆဲ။
သူ႔နာက္မွ ေပၚလာသည့္ ေျခသံေၾကာင့္ ေဂ်ာက္
လွည့္ကည့္သည္။
စိအန္ျမစ္ထဲမသူကယ္ဆယ္လာခဲ့သည့္ လူငယ္အေစာင့္စစ္သား။
စစ္သားဏ္ ဘယ္တက္လက္မွာ ပတ္တီးျဖဴျပင္းထားဆဲ။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ွိုးညံ့ေတာ့ေဖ်ာ့ေလွ်ာ့ျခင္း မရွိေသးေသာ္လည္း
အသံကေတာ့အလိုက္သလို တင္းမာျခင္း မရွိ။
“ခင္ဗ်ား က်ဳပ္ကို လုိက္ခဲ့”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ာက္အား ခ်ဳပ္ထားသည့္
ဆက္စက္ကုိုင္၍မတ္တတ္ထခုိင္းသည္။
“က်ဳပ္ ခင္ဗ်ားကို ဌာနခ်ဳပ္အထိ လုိက္ပို႔ေပးရမယ္လို႔ အမိန္႔ရထားတယ္”

ျပောင်ထိပို ပ်ကွီးနေသော နတ္ထြန်းတစ္ခု၏ အတြင်းခန်းထဲ၌ ျဖစ်သည်။
ကော်ကတ်ဂုံးမ်ား ခင်းထားသော ၾကမ္ဘံးျပင်ေပၚ၌ ဖိထားသည့်
မီးဖိုေဘးတြင် ေမ-လင်းသည်ေခွးဦးသူနာျပဳ ေသတၱာကို ဖြင့်ကာ အထဲမွ
ဂြမ်းထုပ်ကိုဆုပ် ဆြဲယူလိုက်သည်။
ထို၎နာက်ြမ်းတစ်ခုကို ယူကာ မီးလင်းဖိုေပၚ၌ တင်၍ ေနးေးထားေသာ
သၾကားရည်ဆိမ်ကာ ကေလးဇာပါးစပ်ထဲသို့ ည့်ေခွပ်းသည်။
ကေလးသည် တစ်ခ်ာင်း ည့်ေခွပ်းေနေသာ သၾကားရည်ကားမီခ်လ်ကိုသည်။
ဖ်ားေနေသာ ကေလးမွာ ေမ-လင်းဇာ လက်ထဲ၌ တြန့်လိမ် လႈပ်ွားလ်ကိုသည်။
ျပင်းထန်ေသာ ေဝဒနာကို ခံစားေနရသည့် အားေလ်ာ်စြာ တအီအီ
တအင်္ဂယ်ငေ့ကြးလ်ကို၌ ွဲမိသက ေခ်ာင်းကသည်း တြတ်ြတ်ထ်ိုးလ်က်
ရွဲဇာ။
ေမ-လင်းသည် သူမဇာ်ကိုးနစ္ နက်ေၾကယ်သီးမ်ားကို ျဖဳတ်ကာ ရင်ဘတ်ကို
ဖြင့်လ်ိုက်သည်။
ေမ-လင်းသည် မီးလင်းဖိုေဘးရွိ သစ်သားခုတင် ေနွစ်ုံးအနက်
တစ်ုံးေပၚ၌တ်ထားေသာ ဟ်းရည်ြီလင်းကို လွမ့်းယူသည်။
ဂြမ်းထုပ်ကဲ့သို့ ဂြမ်းစတစ်ခုကို ယူ၍ဟ်းရည်ြီလင်းထဲမွ ဟ်းရည်ြီင်းန့်ကာ သူမဇာ
ေနာ်၎သီးမ်ားအား သုတ်ေပးေနသည်။
ကေလးနာ်၎ဆြဲသည့်အခါ ခ်ဳေနေအာင် လွယ်ေပးေနခင်းျဖစ္ဇာ။
သို့ေသာ်လည်း ကေလးအား ေနာ်၎တ်ကသည့်အခါ တစ်ခ်ိန်စ္၊ ေနာ်ခ်ိန်စ္ခန့်မွ်သာ
စ်၎ပ်ီးြန့်လိမ့်ေပ်ွားလာျပန်သည်။
ေစာေစာကထက် ပို၍ က်ယ်ေလာင်ေသာ ငိသံမ်ား ၾကားလာရဇာ။
ကေလးဇာ ျဖေရာ်ေရာ် အသားေပင့်တြင် ေခၽြးသီးမ်ား
စ်၎လ်ကိသည်။
ေမ-လင်းသည် ကေလးအားအုတန္ထကာမ် စ္ဝိဏ္ဍကည့်ေနသည်။
ထို၎နာက် ဂြမ်းစတစ္ခ ထပ္ယူပ်ီး ဟ်းရည်ထပ်ြီ၎ကာနာ်၎သီးေခါင်းအား
ခပ်ွားမ်ား ထပ်သုတ်သည်။
ထုစ္ဆတြင်းမွာပင် ဌာနခ်ဳပ် ကိယ်ခံေတာ်ဌာနတစ္ခုိးသည် ေဂဂ်ကဲ့အား
ေခ်ရ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။
“ျပည်ေထာင်စံ အက်ဥ်းသားကို ရဲေဘာ် ြာဖူးက အမိန့်၎ပးလို့
လာပို့တာပါ”“ရဲေဘာ်ြာဖူး အစည်းအေဝးတစ္ခု သြားေနတယ်”ေမ-
လင်းက ေမာ့မၾကည့်ဘ ေျပာလုိက်ျခင်းျဖစ္ဇာ။
ကမန္ ကိမင္ဘအဆက်ေပးအားေပးထားသည့် တ၇ိတ်ာမည်ကို ေခၚလိုက်ေသာ
အသံမွာ မးွစ်ခ်ိမ့်သည့် ေလသံပါလ်က် ရွဲသည်။
သူမသည် တခါးေပါက်၌ ရပ်ေနသူမ်ားအား ေက်ာေပးထားျခင်းျဖစ္၍
ဘယ္သူြာယ်ကိေတြရာက်ေနသည်ကို အတိအက်မသိေခ်။
သူမသည် ဂြမ်းစ်ွင့် ဟ်းရည်ကို ဆြတ်ကာ သွလုပ္စရာရွိသည်ကို ဆက်လျက်ေနသည်။
ကစဝပ်ီးသြား၍ ကေလးအား ေနာ်၎တ်ကေနသည့်အခါ သူသည်
လည့်ကည့်သည်။
အရပ်ျမင့်ျမင့် မုတ်ဆိတ်ေမြးနွင့် အဂၤလိပ်လူငယ် သာသနာျပဳအား သူ
ျမင်သည်။
သာသနာျပဳဇာ်လက်နွစ္ဖက်ကို ေရွ့မွာပင် ထား၍ ခကီးနွင့် တုထ်ားသည်။
ေမ-လင်းသည် သာသနာျပဳဇာ်မ်ိဳးမ်ားနွင့် လွေပသာ ဆံပင်ေပင့်မွ
မီးေရာင်ြသာ အပ်ိအျပင် ျမင်ေနရ၍ခင်း ျဖစ္ေလသည်။
“ရဲေဘာ် ြာဖူးရဲ့ အမိန့်၎ြဆိုတာ ဘာလဲ”ဟု ေမ-လင်းက ေမးသည်။

“ငါ ဘာမွ မသိဘူး”“သူက ကျဖြန်ေတာ့ကို အမိန့်ေပးတယ်။
ျပည္ဖုံးုံငံ့ အက်ဥ်းသားကို ခ်က်ခ်င်းေခၚစစ်ပိုင်ေပးရမယ့် တဲ့”
ကုယ်ေတာ် တပ်သားသည် သာသနာျပဳဇာ၊ ပခံုးအား လွတ်ံးဖကည့်သည်။
ေဂဲကာ့ဇာ၊ အေစာင့်ဘမူ ဇေဝဇဝါ မက်ုာထားျဖင့် တံခါးဝမွ ရပ်၍
ဖကည့်ေနသည်။
“စပ်းေတာ့ ရဲေဘာ် ဖြာဖူးက ေျပာတယ္ ဒီကိစၥဟာ
သိပ္အေရးႀကီးတယ္လို့”“ေကာင်းၿပီး သူ၇ကို ဒီမွာထားခဲ့၊ မင်းတို၇ အျပင္က
ေစာင့်ေန”ဌာနခ်ဳပ္ စစ္သားက ေဂဲကာ့ဇာ၊ အေစာင့္အား သူ၇ေခၚဝမွ
သြားုံင့်ခ္နံ့ လက်ျပသည်။
ုံ့စ္ေယာက်ား ေခ္ကေနာက္ဘဲ၍ ေလွ်ာက်ာ အျပင္ထြ၇ ထြက်သြားဖကသည်။
ေျခေထာက်မ်ားကိုပါ ဆက်ထားရေသာ ေဂဲကာ့သည် ေျပးဖို၇လည်း
မလြယ်။
လင်္ဂ်ျမန်ျမန် လႈပ်ရွ၍လည်းမရ။
သူသည် ေမွာင်ထဲမွာပင် ဆက်ရပ်ေနသည်။
သူ၇အဖကည့်ကာ ေမ-လင်းထဲမွ လႊဖယ်၍ မရ။
ေမ-လင်းသည် ေဂဲကာ့အား စိုးစိုးရဲရဲ ဖကည့်ေနသည်။
ေဂဲကာ့ကလည်း ေမ-လင်းအားျပန်ဖကည့်ေနသည်။
သူ၇အေနဖြင့် တည်ငိမ့ေအးေဆးေသာ ေမ-လင်းဇာ၊
မက်ုာကိုသာဖကည့်ေ၍ခင်းမဟုတ်၊ အေ၌တုိင်းအလွ တစ်ခုကိုပါ
ဖကည့်ေ၍ခင်းျဖစ်ဇာ။။
ေမ-လင်းဇာ၊ ရင်ခြင်ထဲမွကေလးုိးလာၿပီး ငိုသံဖကားရသည့်အခါ အျခား
အခန်းတစ်ခန်းမွ ေဒါ်ဒလီ မိန်းမတပ်သားတစ်ေယာက် ထြက်လာသည်။
ေမ-လင်းက သူ၇ရင်ခြင်ထဲမွ ကေလးအား ေပြ၇်ခ်ၿပီး ဆီးေပးသည်။
“မင္ကေလး ေနမေကာင်းဘူးလား”ဟု ေဂဲကာ့က တ၇ုတ်သာစကားျဖင့်
ေမးသည်။
ေမ-လင်းက အေျဖခ်က်ခ်င်း မေပး၊ သူမဇာ၊ က်ိးနွန်က်ဖကယ်သီးမ်ားကို
ျပန်ပတ်ေနသည်။
“ကေလးက ဆုံးေတာ့မွာပါ”ဟု ေမ-လင်းက အားေလ်ာသည့်
ေလသံျဖင့် ျပန်ေျပာသည်။
“အခ်ိန်ခဲ့ လို့ပါေတာ့တယ်”“စိတ်မေကာင်းစရာပဲ ေနာ်”“ဒါေပါ့ ေလ”ေမ-
လင်းဇာ၊ အမူအရာသည် ေအးစက်စက် ုံုပ်ဇာ။။
သို၇သာလည်း မိမိအေပၚရွ်ိသည့် သေဘာလကရ္ဖာေတာ့ မပါဟု
ေဂဲကာ့ ထင်သည်။
ကေလးအေပၚ် သံေယာဇဉ်ပိုပံုမရဟု ထင်မသျဖင့် ေဂဲက်ာ့စိတ်တြင်
တစ်ခ်ိဳးျဖစ်ဇာ။။
သို၇သာလည်း ေမ-လင်းသည်ျမဇာ၊ ခံစားမ်ားအား ဖံုးကြယ်ထားသည်ဟု
ေတြးမိသျဖင့် စိတ်သက်သာရာ ရသြားသည်။
“ကုယ်တ္ေကာင်းပါဘူး။
ဒီကိုလာတာ အေုာင့်အယ်က်ျဖစ်ခဲ့ရုိးတယ်”ဟု ေျပာသည်။
“ကုယ့်ကို ဘာေၾကာင့် ေခၚတယ်ဆိုတာ ကိုယ်
မသိဘူး”“ေတာင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။
ကေလးအေဖ ျပန်လာတဲ့အခါ ခြင်းသြားမွာပါ။
သူ မၾကာခင်ေရာက်လာေတာ့မွာပါ”ေမ-လင်းသည် ဟင်းအုိးတစ်လုံး
သြားယူၿပီး မီးဖိုေပ်ငတ်က ေယာကျ်ာတစ်ေခ်ာင်းျဖင့်ေမႊေနသည်။

မီးလင်းဖို့မှ မီးဇောချင်ဖြင့် ဇော-လင်းဇ၏ မ်က်ုးွာသည်
ဖေကားနီဇောင်သန်းလာသည်ဖြစ်ရာဇေ်က့အဖို့ တစ်ီးသော အလွကို
ဖြင့်ဇနချပန်ဇေလ၏။
ဇေ်က့ကသည် ဇော-လင်းုးွင့် ပထမဆံုးအသကိမ္ သဘာဝဖေပင့်၍
ဆံုဇတြ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုသတိရသည်။
"လြန်ခဲ့တဲ့ သံုးုးစ်ဇေလာက သဘာဝတစ်င်းဇပင့်မှာ တို့
ဆံုခဲ့ဖူးဖကတာကို မင့်းဇမြသြားၿပီလား"ဟု ဇေ်က့က ဇေးသည်။
ဇော-လင်းသည် ဇေ်က့၏ အမေးကို မဖြေ၊ ဇေ်က့ မ်က်ုးွကိုပင့်
ဇာ့မဖကည့်ဇ၊မေးခြန်းကို ဥပကရာြပီထားဇသာ်လည်း ၁၉၃၁-ခုုွစ်က
ဇေ်က့ုွင့် ဇတြ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူမေမ့ဇဖကာင်းကိုကား သူ့
ဟန္ဒန္ဒမှအရာမ်ားက ဇဖာ့ြပလ်ိက်၏။
ဇော-လင်းသည် မ်က်ုံးမ်ား၏အဖကည့်ကို လစ်ဇထားဇသာ်လည်း သူမ၏
စိတ်ကတ် ဇေ်က့ထဲ၌ ရှိဇနသည်ကို ထင်ားြာဇဖာ့ြပလ်ိက်ဇပ၏။
"ခွင့်အကဉ်းသား ြဖစ်လာတာ ဘယ်ဇလာက်ကာစပါလ"ဟု
ုံုဝတ်ဘလဆန်းဇလာက်က ခ်ဇတးစမ်ှာ အဖမ့ုံးခံခဲ့ရတယ်။
ကိုယ့်ခွသာသနာြပီစခန်းကို တုိက်ခိုက် လုယက်ဘာ ခံခဲ့ရတယ်။
စပါးဇတာ့ မိသားစုတစ်ခုလံုး အဖမ့ုံးခံရစပါးပါအုံးခွန်း
ဇခွလာခဲ့တယ်"ဇေ်က့သည် စကားကိုြဖတ်ထားစပါး ဇော-လင်းဇ၏
မ်က်ုးွာအား ဖကည့်သည်။
"ကိုယ့်မှန်းမကို ပါအုံခွန်စမှ်အျပင် ဇတာ်ကုန်းဇပင့်မှာ
ဇခါင်းြဖတ်သတ်လုိက်ဘာတယ်"ဇေ်က့အသံသည် ပထမဆံုးအကိမ္
နစ္ထြားသည်။
ဇော-လင်းက ဖ်တ်ခဲနဲ့ဇမ်ှာဖကည့်သည်။
"ခွင့် သိပ်ဇအးဇနရင့် မီးဖိုနား တုံးလာပါလား"ဇေ်က့သည်
ဇြခုုွစ်မှုး သံုးလှမ်းမှ ဇခွ့တိုးလာစပါးဇနာက် ရပ်ဇနသည်။
"ကုိယ့်ုွစ်ပါအုံခွန် လုထုဇခွ့မှာ တရံုးတင်စပါး စစ္ဘကဇားတယ်။
တပ်ခ်စ်ပ်ြသူလိုလုပ်ယူတဲ့ စြခ်ဘ်ခွ့ပါ့။
ကိုယ့်လ် နယ်ခ့သူလိတစ်ဇယာက် မင့်က်
အုံးရာယ်ြပီမှာမေဖကာက်ဘားလား"ဇေ်က့၏ စကားတြင့်
သေရာ်ပါဇသာ်လည်း ဇော-လင်းထံမှ တံု့ြပန်ဆို မဖကားရေ၌။
ဇော-လင်းသည် ဇလံုတစ်လံုးုွင့် ဇြနံးတစ်ခေါင်း သြားယူကာ မီးဖိုဆီ
ြပန်လာသည်။
"ကဖြန်မ ဝင်ဆင်းဆန်ြပီတ့် ြပီထားတယ်။
စားလုဘ်ကွလား။
အစာဝင်ထားရင်ခွအးဇပါ့သြားမယ့်"ဇော-လင်း လှည့်ဘကည့်သည့်အခါ သူမ၏
ဇခွ့ဇမှာက်၌ ဆကီးုွင့် ပူးတပ်ခံထားရသည့်လက်ုွစ်ချောင်း ြပဖ်သည်။
"တကယ်လုိ့ စားခြင့်ြပီမယ်ဆိုရင်ဇတာ့ အေစာင့်ဇတြဆက
ဆကီးဇြဖခြင့်ဇတာင်းရလိမ့်မယ်"ဇော-လင်းက ဘာမှ ြပန်ဖေြဟာဘဲ
လက်ဖဝဲ ဇလံုကို ခဲထားလိုက်ပီး ခါးတစ်ဇခါင်းသြားယူသည်။
ဇေ်က့လက် ဆကီးကို ခါးုွင့် ြဖတ်ဇပးလိုက်သည်။
ဇော-လင်းထံမှမိန်းမတစ်ဇယာက်၏ သင်းပ်ဖွဇသာ ကိုယ်ုံ့သည်
ဇေ်က့၏ ုွာဇခါင်းဆီသို့ တုိးဝ့်ဝင်ဇရာက်လာစပါး ကလုကီစယ်ိုက်
ရှိဇလသည်။
ဇော-လင်းသည် ဇေ်က့ုွင့် မ်က်ုွာခ်င်းဆုိင်၍ မဖကည့်။

ဆန္ျပဳတ္ခလံုးကို သြားယူၿပီးေဂ်ာက္ကာလက္ထဲ ထည့္ေပးခ်ိန္အထိ
သူ႔အၾကည့္က တစ္ဖက္သို႔ လွည့္ထားသည္။
ထို႔ေနာက္သူ႔ခုတင္ဆီ ျပန္သြားၿပီး ထုိင္လည္။
ထိုအခ်ိန္ထိ သူမ၏ အၾကည့္သည္ ေဂ်ာက္ကာနဲ့ ရင္ဆုိင္။
“မင္း ျပတဲ့ ကဂၤာတရားအေပၚ ကိုယ္ ေက်းဇူးတင္တယ္”ဟု
ေဂ်ာက္ကာေျပာသည္။
သူသည္ ေမးၿပံဳးသာ ဆန္ျပဳတ္အနံ႔ကို ရေနသည္။
“အနံ႔က ေမႊးေနတာပဲ”ဟု ေရရြတ္သည္။
သူသည္ ဆန္ျပဳတ္ကို အတန္ၾကာမွ် ႏႈတ္ဆတ္ဆတ္က စားေနသည္။
ပူပူေႏြးေႏြးအရသာရွိရွိ အစာမ်ိဳးကို မစားခဲ့ရသည္မွာ သံုးလပင္
ေကာ္ခ်ဴၿပီ။
ေမ-လင္းသည္ အစာစားေနသည့္ေဂ်ာက္ကာအား ၾကားျဖတ္၍
စကားေမးျပာ။
စားၿပီးသြားခါမွ ထလာၿပီး ေဂ်ာက္ကာလက္ထဲမွ ဇလံုကိုယူ၍ အခန္းေထာင့္ရွိ
သစ္သားေရပံုးဆီသြားကာ ပန္းကန္ကို ေဆးသည္။
“ခင္ဗ်ာတို့ ဘာ့ေၾကာင့္ မသတ္ခဲ့တာ လႊတ္ေပးလိုက္တာလဲ”ဟု ေမ-
လင္းကလွည့္ၾကည့္ေမးသည္။
“မေတာ္ဆ ျဖစ္လာတာလို႔ ဆိုရမွာပါ။
ကိုယ့္မွန္းမကို အရင္သိတတ္တယ္။
ၿပီးေတာ့”ေဂ်ာက္ကာ အသံသည္ တိမ္ငြိုးကာ ေပ်ာက္သြားသည္။
ေနာက္တစ္ခန္းကားျပန္ဆက္သည့္အခါ သူ႔လသံတြင္ နာၾကည္းသံမ်ား
ပါလာသည္။
“ကိုမင္ဆန္ပ် တစ္တပ္ မေမ်ာ္လင့္ဘဲ ေရာက္လာတယ္။
အဲဒီေနာက္ေတာ့ မင့္ရဲ့ရင္ေတာ္ေတြက ကိုယ္ကို သတ္ခ်င္ေတာ့ဘူး
အရွင္ထားလိုက္ရင္ ပိုၿပီး တန္ဖိုးႀကီးလာလိမ့္မယ္လို႔ ဆံုးျဖတ္လုိက္တာထက္
ကိုယ့္ လြတ္ေျမာက္ေရးကို လဲလွယ္ေပးရမယ့္တန္ဖိုးက ေဒၚလာေငြ
တစ္သန္းငါးေသာင္းတဲ့။
အခု အခ်ိန္ထိ ဒီေငြကို ေတာင္းေနတုန္းပဲ။
အမွန္ေတာ့ ကိုယ့္ကို ဖမ္းထားရတဲ့အေၾကာင္းရင္းမွန္
ေငြလိုခ်င္လို႔ပဲ”“အဲဒါကေတာ့ မမွန္ပါဘူး”ေမ-လင္း၏ မ်က္ႏွာအစံုသည္
ေတာက္ပလာသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔စိတ္ကိုေတာ့ေအးေဆးတည္ၿငိမ္ေနေအာင္
ထိန္းခ်ဳပ္ထားသည္။
“ပါအိုရွန္ဆာ လွပ္ခဲ့တာဟာ ကမူးရ္ဂ်ားထုိး လုပ္ခဲ့မိတာ ျဖစ္ခ်ာပါ။
ဒါေပမဲ့ တပ္ဖြဲ့တပ္ဖြဲသားသူနာျပဳေတြကို အက်ဥ္းသားအျဖစ္ ဖမ္းတာက
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဟာ ႏုိင္ငံျခား အယူအဆေတြနဲ့ ငံုထဲ ဝင္လာေနတာကို ဆက္ၿပီး
လက္ခံေတာ့ဘူးဆိုတာ ကမာၻကို ျပခ်င္လို႔ပါ”ေမ-လင္းသည္
မတ္တပ္ရပ္လုိက္ၿပီး မီးလင္းဖိုနားသို႔ ေလွ်ာက္လာသည္။
သူမ၏မ်က္ဝန္းမ်ားသည္ တလက္လက္ ေတာက္ပေနသည္။
သူမထံမွ ကိုယ္ထံသို႔သည္ ေမႊးပ်ံ့လ်က္ပ်ံ၏။
အမွတ္ရျဖစ္မိွသ္ားသည္ အိပ္ယာဖြယ္ ေပၚလာလ်က္ ရွိသည္။
သူသည္ ေမ-လင္းထံသို႔ေလွ်ာက္လာသည္။
“ေမ-လင္း၊ ကိုယ္တို႔ႏွစ္ေယာက္ သေဘၤာေပၚမွာ
ေတြ႔ၿပီးတဲ့ေနာက္ ကိုယ္ မင့္ကိုအိပ္မက္ေတြထဲမွာ ခဏခဏ

ေတြ႔ေနခဲ့ရတယ္”ေဂ်ာကာက ႏွစ္ကုိယ္ကားေလသံျဖင့္
ေျပာလုိက္ျခင္း ျဖစ္၏။
သူ၏ဒုတ္ခ ဤစြမ္ကားထြက္သြားသည့္အတြက္ သူကိုယ္သူသာမက ေမ-လင္းကိုပါ
အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနမိသည္။
ေစာေစာကပင္ သူသည္ သူ၏ဇနီး ဖီလီစီတီအတြက္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲခဲ့ရ၏။
သို၏ပါလိုက္ႏွင့္တစ္ခ်ိန္က သူ၏ရင္ထဲ၌ ျဖစ္ေပၚခဲ့ဖူးသည့္ ခံစားမႈသည္
သူ၏စိတ္ထား တစ္ခ်ိန္တစ္ခု ျဖစ္သြားေအာင္ဖန္တီးလိုက္၏။
“အိပ္ဖက္က အခုထိ မက္ေနတုန္းပဲ”ေမ-လင္းက သူ၏အား အံ့အားသင့္ၿပီး
ၾကည့္ေနသည္။
နားမလည္ျခင္းႏွင့္အံ့ဩျခင္းမ်ားသည္ ေမ-လင္းမ်က္ႏွာ၌ ထင္ဟပ္က်
ရွိ၏။
“အိပ္ဖက္ေတြထဲမွာကေတာ့ မင္းဟာ အၿမဲလိုလို အစစ္အမွန္ပဲ။
ဒါေပမဲ့ အခုကေတာ့ၾကည့္ရ ျမင္ရတာ အစစ္မွန္ မဟုတ္ေတာ့ဘူး။
အိပ္မက္ဆုိးနဲ႔ တူေနပန္တယ္”သူ၏အသံသည္ တုိးတြားကာ တိမ္ထြားျပန္သည္။
မုိးေကာင္ကင္ထြင့္ အ႐ြက္ဖ်ားေရွ႕ေျပးၾကယ္ပြားသည္ တဝင့္ဝင့္
တလက္လက္၊ အေနာက္ဘက္ထြင့္ လတ္ဆုိျခမ္းပဲ့သည့္ျပန္လြန္လာေနသည္။
ဟိုး... အေဝး တာဆူေနရာမွ ၿငိမ့္ညံတ့ဴးအား ေဖ်ာက္ဖ်က္လာေနသည့္ဓမ္းေခ်ာင္း
တစ္ခုဆီမွ ေရာ်ဝံသံ။
ေမ-လင္းသည္ မီးလင္းဖုိေဘးခ်ဳိ မလႈပ္မရွား ရပ္ဝဲေနသည္။
သူမသည္ ဤတစ္ခဏမွ်ျငင္ေဂ်ာကာ့အား မ်က္ခင္းျပဴပတ္ ခုိက္ၾကည့္ေနသည္။
တုိမိုက္မာ႐ုပ္ အေပၚ၌ မုန္တုိင္းက်စဆဲ ခုခံရသည့္ အျဖစ္ကုိမ်ား ျပန္သတိရကာ
ေတြေနေလသလား။
ထုိစဥ္အတြင္း ေမ-လင္းသည္လန္းပြင့္ေလးေတြ စီေနသည့္
ပိုးသားဂါဝန္ႏွင့္ ျဖစ္၏။
အခုက်ေတာ့ တပ်ဳိတပ္ဖ်ားအေရာင္ပြင့္ေနၿပီျဖစ္ေသာ ခ်ည္ထည္ ယူနီေဖာင္း
ဝတ္ထားသည္။
ဘယ္လုိပဲျဖစ္ျဖစ္ ေဂ်ာကာ့ မ်က္စိထဲတြင္ ေမ-လင္းသည္ လွေနဆဲပင္
ျဖစ္၏။
အခုတပ်ဳိတပ္ ယူနီေဖာင္းႏွင့္ခ်ိန္ဆိမ့္ ပို၍ပင္ လွေနေသးသည္ဟု ထင္သည္။
သို၏တြေစလည္း သူမ၏အၿပံဳးရိပ္သည္ သေဘၤာေပၚ၌ ျမင္ခဲ့ရစဥ္ကလိုပင္
ျဖစ္၏။
ပီျပင္ျပတ္သားျခင္း မရွိ။
မရွင္းမရွင္းရွိလြန္းလွသည့္ အရိပ္ကေလးတစ္ခု ပါေနဆဲ။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ သူတုိ႔ႏွစ္ဦးၾကားတြင္လြန္ခဲ့ေသာ အရာတစ္ခုသည့္
ခံစားမႈကို ျဖစ္ေပၚေစခဲ့ေသာ အရာတစ္ခုသည္
တည္ရွိေနသည္ဟုေဂ်ာကာ့ ရင္ထဲတြင္ ထင္ဟပ္စြဲၿငိလ်က္ ရွိေလ၏။
ဤတစ္ရက္ ျဖစ္ေပၚလာေသာ ခ်ိတ္ဆက္ တြန္းအားေၾကာင့္ ေဂ်ာကာ့သည္
မ်ဳိးဖိုဆီေလွ်ာက္သြားသည္။
ေမ-လင္းသည္ ေဂ်ာကာ့၏ အျပဳအမူအား ၾကည့္၍
အံ့အားသင့္ကာေနာက္သို႔ ေျခတစ္လွမ္း ဆုတ္လုိက္သည္။
ေဂ်ာကာ့သည္ မ်ဳိးဖုိထဲမွ မီးတရဲရဲ ျဖစ္ေနေသာမီးကိုးခဲတစ္ခဲကို ေကာက္ယူကာ
လက္ဖ်ံးႏွင့္ လက္ဝယ္ယူကာ၌ ညႇပ္၍ ဖိုကုိထားသည္။
ႏွစ္ခ်က္နွ႔ သံုးခ်က္နွ႔မွ် ၾကာမည္ထင္၏။

လက္ေခ်ာင္းႏွစ္ေခ်ာင္းစလံုး မီးအပူေလာင္သျဖင့္မည္းနက္သြားသည္။
“ေမ-လင္းရယ္”ဟု ေဂ်ာကြက ေခၚသည္။
“အနည္းဆံုး သည္ဆြဲကိမ္ေတာ့ျဖင့္၊ ေအးေလ ကိုယ့္
အိပ္ခန္းက္ေနတာမဟုတ္ေတာ့ဘူးလို႔ ကိုယ္ သိေနပါတယ္”

၃ေမ-လင္းသည္ အလြန္ထိတ္လန္႔ တုန္လႈပ္ေသာ မ်က္ႏွာျဖင့္
ေဂ်ာက္ဇ၏မ်ိဳးေလာင္ထားေသာ လက္ေခ်ာင္းႏွစ္ေခ်ာင္းအား
ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အျပဳအမူသည္ သူမအတြက္အေဟာင္းဆိုသည္ပစၥည္းတစ္ခု ျဖစ္ေနသည္။
သို႔တေစလည္း သူမ၏ မ်က္ႏွာကို ျမင္ပါ့ျဖင့္ သူမတြင္ထိေနေသာ
ပကတိဥာဏ္ သို႔မဟုတ္ သဘာဝစိတ္အရ သူ ဘာေၾကာင့္ အခုလို
လုပ္သည္ကိုနားလည္ေနၿပီဟု ယူဆရေပမည္။
“ကုိယ္ခ်င္းကို တပ္စီတပ္ဝ ေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ႔ ျမင္းစီးလာတာ
ျမင္ဖူးက်တုန္းကလည္းအဲသလိုပဲ စိတ္ထဲမွာ ခံစားခဲ့ရတယ္။
ငါ အိပ္မက္ မက္ေနတာမ်ားလားလို႔ ေတြးခဲ့မိတယ္”ဟုေဂ်ာက္ဇက
ရွင္းျပသည္။
“အဒီတုန္းက ကိုယ့္ မ်က္စိကိုေတာင္ ကိုယ္မယံုခဲ့ဘူး”“ကၽြန္မ နာမည္ကို
ေခၚလိုက္ ရွင္တုန္း ကၽြန္မ သိခဲ့တာ”ဟု ေမလင္းက ေျပာသည္။
“ဒါေပါ့ ကိုယ့္က်ဳိ့ မွတ္မိဖို႔ဆိုတာက အေၾကာင္းမွ မရွိတာဘဲ”ေမ-လင္းက
သူ၏ အေျမာ္အျမင္ နည္းမႈႏွင့္ပတ္သက္၍ စိတ္ပ်က္ခ်င္း
ျဖစ္သြားသည့္ပံုစံရဲ့ကာျပသည္။
သူမသည္ မ်ဳိးဖို့အား လွမ္းၾကည့္သည္။
မ်ဳိးေတာ္ခ်ားသည္ တဖ်ပ်ပ်ပါယမ္းလွိမ့္ခဲ့၏။
“ကုိယ့္ကို ဖမ္းလာၿပီးကတည္းက တုတ္ထားတဲ့ လက္ျပန္ၾကဳိးကို
မင္းနဲ႔ေစ့တြဲ႔ၿပီးေနာက္ပုခံုးက တုတ္ထားတဲ့ လက္ျပန္ၾကဳိးကို
ေျဖေပးၾကတယ္၊ မင္း
ေျပာလုိက္လို႔လား”“ကၽြန္မက ခ်ဥ္က် ျမင္ခဲ့တယ္လို႔ ကၽြန္မ အစ္ကိုကို
ေျပာျပခဲ့တယ္။
အစ္ကိုကတဲ့ေကဒါမ်ား ေျခလက္ထပ္ရင္းမွာ အရာရွိတစ္ေယာက္ဆိုေတာ့ သူက
အမ်ိန္ေပးလိုက္တာျဖစ္မယ္”“သူ႔ကို ေကးဇူးတင္ပါတယ္လို႔
ေျပာေပးပါ”“ကၽြန္မ ေျပာလို႔မရဘူး၊ သူက စိအန္ဆာ ဒဏ္ရာ
ရြားခဲ့တယ္။
ေရထဲလိမ့္က်ၿပီး ေရစီးနဲေ့မ်ာပါသြားခဲ့တာ၊ ကံေကာင္းလို႔
ကမ္းေပၚေရာက္သြားခဲ့တယ္။
အဲဒါ ကင္းလွည့္လာတဲ့ တပ္ကေတြ႔လုိ႔ ကယ္လာခဲ့ရတယ္”“အခု သူ
ဘယ္မာလ”“ပိုေ႔ဆာင္ေရးတပ္က ေဆး႐ံု လွည္းတစ္စီးနဲ႔ ပါသြားတယ္”ေမ-
လင္းသည္ သူေစာေစာက တင္ထားသည့္ ေရေၾးအုံး ဆူလာသျဖင့္
ကဗ်ာကယာခဲကာ လက္ဖက္ရည္ေဖ်ာ္သည္။
ပန္းကန္ႏွစ္လံုးတြင္ ထည့္ၿပီးေသာ့ တစ္လံုးကို
ေဂ်ာက္ဇအား လွမ္းေပးၿပီး က်န္တစ္လံုးကို ျဖည္းျဖည္းခ်င္း
ေသာက္ေနသည္။
“တိမ္ဗိတိ မာ႐ု သေဘၤာေပၚမွာတုန္းက ကုန္းပတ္ေပၚမွာ
ကူလိတစ္ေယာက္နဲ႔ မင္းတို႔စကားေျပာေနတာ ေဘးက
ေစာင့္ၾကည့္ေနတဲ့ ျပင္သစ္စစ္ေယာက္ ရွိခဲ့တယ္ေလ”ဟုေဂ်ာက္ဇက
ေျပာသည္။
“သူ႔ကို မင္း မွတ္မိလား၊ သူက မင္းတို႔ကို
ကြန္ျမဴနစ္ေတြလို႔သံသယျဖစ္ေနတာ၊ အဲဒီတုန္းက မင္းနဲ႔ မင့္အစ္ကိုက
ေတာ္ေတာ္ေရးသမားေတြ ျဖစ္ေနၾကၿပီလား”ေမ-လင္းသည္
လတက္ရည္တုန္းကိုင္ လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ကိုင္၍ ေသာက္ေနရာမွ
မ်ဳိးလင္းဖိုမ်ဳိးေတာ္ခ်ားအား လွမ္းၾကည့္ေနသည္။

“ကၽြန္မ ေတာ္လွန္ေရးသမား ျဖစ္လာတာ ကိုးႏွစ္အမ်ိဳးကတည္းကပါ”“ဒါေပမဲ့ မင္း ေျပာခဲ့တဲ့အတုိင္းဆိုရင္ မင္းဟာ လူခ်မ္းသာ မိသားစုက လာတာဆို”“ဟုတ္တယ္၊ အဲဒါေၾကာင့္မ်ိဳးလည္း ကၽြန္မ ေတာ္လွန္ေရးသမား တစ္ေယာက္ျဖစ္လာတာပဲ။
ကၽြန္မတို႔ မိသားစုရဲ႕ ဥစၥာဓနကို ပထမဆံုး တည္ေဆာက္ခဲ့တဲ့လူက ကၽြန္မ အဘုိးေပါ့၊ အဘိုးကၾကြန္ရာဒိုလို႔ ေခၚတဲ့ ႏုိင္ငံျခားအရင္းခံၾကြယ္ေတြရဲ႕ လက္ေဝခံ တစ္ေယာက္ပါ၊ သူက စဖြင့္သည္ကုန္သြယ္ေရးထြာနေတြအတြက္ အလုပ္ေပးရတဲ့လူေပါ့၊ အဲဒီတုန္းက စဖြင့္သည္ေတြက ႏုိင္ငံျခားသားအခြင့္ထူးခံ ဌာနေတြ တည္ေဆာက္ေနခ်ိန္ေပါ့။
စဖြင့္သည္ ဦးပြားေရးသမားေတြက သူတို႔ သေဘၤာကုမၸဏီေတြ ထားေပးဖို႔ ေငြအမ်ားႀကီးေပးထားခဲ့ၾကတယ္၊ သူက အလုပ္သမားေတြကို လုပ္ခ နည္းနည္းေလးေပးၿပီး ေခါင္းပံုျဖတ္ခဲ့တယ္ေနာက္ၿပီးေတာ့ ဒပ္ခ်ံ ကိုလိုနီသမားေတြအတြက္ ကုလီေတြ ထားၿပီး သေဘၤာနဲ႔ တင္ပို႔ေပးခဲ့တယ္။
အေရွ႕အေနာက္ၾကြန္းဆြယ္မွာ သူ ပို႔ထားတဲ့ ကုလီေတြ ေထာင္ခ်ီေသာင္းနဲ႔ခ်ီၿပီး ေသကုန္ၾကတယ္။
သူဟာ စဖြင့္သည္ေတြနဲ႔လက္တြဲၿပီး ဘိန္းကုန္သြားရာမွာေတာင္ ပါခဲ့တယ္။
သူ႔အေနနဲ႔တ႐ုတ္အလုပ္သမားေတြ အေပၚမွာ အဆိမတန္ ေခါင္းပံုျဖတ္ၿပီး ေသြးစုပ္ခဲ့တယ္။
အလုပ္သမားေတြရဲ႕ ေခၽြးနဲ႔ ေသြးကို သူ႔မိသားစုအတြက္ ဥစၥာဓနေတြ ျဖစ္လာေအာင္လည္းအမ်ိဳးမ်ိဳးနဲ႔ လုပ္ယူခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ အဆုိးတကာ့ အဆုိးဆံုးက သူဟာ မူတာဆုိင္း ပါလုပ္ခဲ့တဲ့ကိစၥပဲ၊ အဲဒီ အလုပ္ေၾကာင့္ ကၽြန္မဟာ ေတာ္လွန္ေရးသမားတစ္ေယာက္ ျဖစ္လာခဲ့တာပဲ”“ဒါေပမဲ့ မင္းေျပာတဲ့ မူတာဆုိင္း ဆိုတာ မိသားစုရဲ႕ အေစခံေတြ မဟုတ္လား”ဟု ေဂ်ကက္ကာက မက္ေမွ်ာ္ကူပူ၍ ျပန္ေမးသည္။
“မဟုတ္ဘူး၊ အမွန္စင္စစ္က သူတို႔ဟာ ကၽြန္မ ကေလးေတြ၊ ေတာင္ပုိင္းလယ္သမားေတြရဲ႕ သမီးေတြ၊ ဆင္းရဲလြန္းလို႔ မေမြးႏုိင္ မေကၽြးႏုိင္တဲ့ အတြက္ကၽြန္မျဖစ္လာၾကရတာ။
ပထမ သူတုိ႔ကို သူတို႔မ်ဳိးေတြက ေျမရွင္ေတြကို ေရာင္းတယ္၊ ေျမရွင္ေတြက သူတို႔အားရေအာင္ ေျခေတာင္တင္ၿပီးတဲ့အခါ ေက်းကၽြန္ျဖစ္၊ အေပ်ာ္ယူးအျဖစ္လုခ်မ္းသာေတြကို ျပန္ေရာင္းၾကတယ္၊ အမ်ားအားျဖင့္ ရွင္သုိင္းနဲ႔ ကန္သြန္လုခ်မ္းသာေတြလက္ကုိ ျပန္ေရာင္းတာ မ်ားတယ္။
အဲဒီေတာ့ ပုိင္ရွင္ေတြက သူတို႔ရဲ႕ဘဝကို ပုိင္ဆုိင္ၾကတယ္၊ သူတို႔ကို သူတို႔ဆႏၵရွိတဲ့အတုိင္း ျပဳၾကတယ္။
ကၽြန္မယုယ္ သိနားလည္ခဲ့ရတဲ့အတုိင္းဆိုရင္ သူတို႔ဟာကၽြန္ေတြပဲ၊ ကၽြန္မအတြက္ကား သူတို႔ကို ‘ေမြးစားသမီးေတြ’ လို႔ ေခၚေနၿပီမယ့္ ကၽြန္တာ ကၽြန္ပါပဲ”ေမ-လင္းသည္ စကားကို ဆက္ေျပာေသးဘဲ လက္ဖက္ရည္ကို ေသာက္ေနသည္။
သူမ၏ လွပေသာ မ်က္ႏွာသည္ သူ႔ငယ္ဘဝအား သတိရမိသည့္အတြက္ မ်က္ႏွာသည္ႏွစ္သိမ့္ခ်ိမေပ်ာ့၊ ခ်စ္ခင္ၿပီး ညႇာဖ်ဥ္းသည္။
“ကၽြန္မတို႔ အေစခံမေတြထဲက တစ္ေယာက္တာ သမီးတစ္ေယာက္ ရွိတယ္။
ေက်ာ္ဝင္းထြဋ္။

သူဟာ ဘယ္သူ့မွမသိတဲ့ ကၽြန္မရဲ့ ကစားေဖာ္
ေကာင္မေလး၊ ဖစ္လာတယ္ေနာ္။ စတုတၳတိုင္း ကၽြန္မတို့ႏွစ္ေယာက္ဟာ ဘယ္သူ့မွ
မသိေအာင္ ခိုးေတြ့ၾကပါ။ အမွတ္ရေနတဲ့ ကစားပြဲတစ္ခုကို ျပန္ေတြးၾကည့္ရင္း
ကၽြန္မတို့ ႏွစ္ေယာက္ သေဘာတူခဲ့ၾကတယ္။
ကၽြန္မတို့ ဆက္လာခဲ့တာေတြ လုပ္မလဲ ဆိုတာေတြးၿပီး စိတ္ပူေနမိတယ္။
အဲဒီေနာက္ တစ္ရက္ကာ ေကာင္ေလးရဲ့ မ်က္ႏွာကို ေပါင္ခ်ိေတြ
လမ္းထားတယ္။ မိတ္ကပ္ေတြ ျခယ္ထားတယ္။
ကၽြန္မက ေမးေတာ့ တျခားေကာင္မေလး ဆယ္ေယာက္ခန္႔ အတူကၽြန္မ
အတြားက ေရာင္းေတာ့မယ္တဲ့။
ကၽြန္မေလ အခန္းထဲမွာ ပုန္းၿပီး အေရာင္းအဝယ္လုပ္ေနၾကတာကို
ေခ်ာင္းၾကည့္မိတယ္။
တ႐ုတ္ သန္းၾကြယ္သူေဌးႀကီးေတြဟာ သူတို့ဝယ္မယ့္
မိန္းကေလးေတြကို အေသအခ်ာစစ္ေဆးၾကည့္ေနၾကတာကို ကၽြန္မ
ေတြ့ရတယ္။
သူတို့ကေလ ေကာင္းမယ္ဆိုေတာင္းဘီခၽြတ္ခိုင္းၿပီး
ေျခေထာက္ေတြ ေပါင္ေတြသာမကဘူး၊ တစ္ကိုယ္လုံးကို
ေစ့ေစ့စပ္စပ္ၾကည့္ၾကတာ။
တစ္ကိုယ္လုံး ေနရာအနွံ့ ကုိင္ၾကည့္ၾကတယ္။
လမ္းထားတဲ့ ေပါင္ခ်ိေတြကိုဖက္ခုိင္းၿပီး အသားအေရာင္ အမွန္ကိုေတာင္မ
ၾကည့္ၾကတာ။
ႏွာဘူးက်ၿပီး တဏွာခုိးေတြ ထေနတဲ့ လူႀကီးကဆိုရင္ ေကာင္မေလး
သူ့အေဖာ္မယားလုပ္ရမယ္ဆိုရင္ လုပ္မလားလို့ ေမးတယ္၊ ေကာင္မငယ္က
ေခါင္းညိတ္တယ္၊ သူ့ကိုေရာင္းေတာ့မယ္လို့ စိစဥ္ထားသူ့ကို ဒီအတုိင္း
ေျပာရမယ္လို့ အမိန္ေပးထားတာကိုး။
သူ့မ်က္စိထဲမွာကေတာ့ မ်က္ရည္ေတြက် အျပည့္ပဲ၊ သူ့ကို ေခၚသြားခ်ိန္ထဲ
သူဟာငိုၿပီးပါသြားတာ”ေမ်ာ္လင္းဇာ၏ မ်က္ႏွာတြင္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲမႈ အရိပ္ထင္ဟပ္လာသည္။
သူမသည္လူ့အေတြးမ်ားႏွင့္သူ ၿငိမ့ေနသည္။
နာက်ည္းဇာ၏ တစ္ေန့ရာ၌ အခန္းတစ္ခန္းထဲမွ သူ့ကေလးငိုသံၾကားခါမွပင္
အတြင္း ခ်ာန္လင့္က်ေသာ စိတ္ဆုံးသည္ ပစၥဳပၸန္သို့ျပန္ေရာက္လာသည္။
“ေနာက္ပိုင္း ဆက္သြယ္ခဲ့တဲ့အခါက်ေတာ့ ကၽြန္မ စဥ္းစားမိတယ္၊
ကၽြန္မတို့လူမ်ိဳးရဲ့ စိတ္ပိုင္းအေျခအေနအရဆိုရင္ ကၽြန္မလို
ခ်မ္းသာၾကြယ္ဝတဲ့ မိန္းမေတြရဲ့ ဘဝေတာင္ ကၽြန္မနဲ့မတန္ဘူး သိပ္ၿပီး
ပိုေကာင္းစရာ မရွိဘူးလို့ ထင္မိခဲ့တယ္။
ကၽြန္မရဲ့ အနာဂတ္ဘဝကိုေမွ်ာ္ၾကည့္လိုက္ရင္ ကၽြန္မမိဘေတြနဲ့ အဆင့္တူ
တ႐ုတ္သူေဌးတစ္ေယာက္ရဲ့သား လုပ္ငန္း လုဖင္းလူးဲ့ လူအ
လူဇ်ာပင္ၾကာ့ တစ္ေယာက္နဲ့ မိဘေတြက အတင္း
ေနရာခ်ထားေပးတဲ့အတြက္သူရမယ္။
ကၽြန္မတို့ တ႐ုတ္ေယာက်ာ္းေတြ အစဥ္အဆက္ လက္ဆံထားခဲ့တဲ့ စိတ္ဓါတ္အရ၊
ကၽြန္မဟာ မိန္းမတစ္ေယာက္အေနနဲ့ ဘာအလုပ္ မွ လုပ္ပုိင္ခြင့္မရွိဘူး၊
အေျပာစသည္းဆက္ခံပုိင္ခြင့္လည္း မရွိဘူး။
ဒါေပမဲ့ တကယ္တမ္း စဥ္းစားလိုက္ေတာ့
ေကာင္းတဲ့အျဖစ္ကိုျမင္ခဲ့တဲ့ေန့က စၿပီး ကၽြန္မစိတ္ထဲမွာ

ေတာ္လွန္ေရးမီးေခ် ခ်ၿပီးသား ျဖစ္သြားခဲ့တာပါ။
ကၽြန္ေမ်ာ္လည္း ငယ္ငယ္က ကေလးဆန္ဆန္ ပံုျပင္ေလးေတြနဲ႔ ဝတၳဳေလးေတြ
ေရးခဲ့ဖူးတယ္ဆိုလား။
စိတ္ဓာတ္မ်ိဳးေမြ႔ေျမ့ ျဖစ္ေနၾကတဲ့ အေစခံမေလးေတြ ေနထုိင္တဲ့
ေျမေပၚက ကၽြန္မစိတ္ကူးယဥ္သြားတဲ့ လူစြမ္းေကာင္းစစ္သည္ေတြ ဝင္လာၿပီး
အားလံုးကို လြတ္လြတ္ေအာင္ကယ္တင္ခဲ့သြားတဲ့ ဝတၳဳမ်ိဳးေတြပါ။ ကၽြန္မအသက္
ကိုးႏွစ္သမီးမွာ ကၽြန္မဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံနဲ႔တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြရဲ႕စိတ္ကို
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲပစ္ခဲ့ဖူး ဝင့္ခဲ့တယ္။
အခုကေတာ့ တ႐ုတ္ဘုရဲ႕ကိုးကူးေၾကာင့္ ကၽြန္မရဲ႕ကေလးဘဝက
စိတ္ကူးေတြဟာ အမွန္ေတြ ျဖစ္လာခ်ိန္ေနၿပီ”ခံစားမႈအျပည့္ျဖင့္
ေျပာေနသာ ေမ-လင္းဇာ၏ စကားမ်ားသည္ ေဂဲကာ့ဇာ၏
ႏွလံုးသားအားထိထိခုိက္ခုိက္ ျဖစ္ေစသည္။
သူသည္ သက္ျပင္းရွည္ၾကီးတခ်က္ခ်ကာ ေမ-လင္းဇာ၏
မ်က္ႏွာကိုအတန္ၾကာမွ ေငးေမာကာ စကားေမ်ာပါးႏုိင္ ျဖစ္လိုက္ရ၏။
ႏွစ္ဦးစလံုးပင္ ဘာစကားမွဆက္ေျပာႏုိင္ၾက။
အတန္ၾကာမွ ေဂဲကာ့က သူ႔ခံစားခ်က္မ်ား ေပ်ာ္ပာသည္။
“ကုိယ္တုိ႔ ႏွစ္ေယာက္အနန္ဘုရားတည္ခဲ့ ခံစားခ်က္တစ္ခုကို
ငယ္ငယ္တည္းကရရွိထားခဲ့ၾကတယ္လို႔ ဆိုရမယ္ ထင္ပါရဲ႕။
ကိုယ္လည္းပဲ အသက္ဆယ့္ႏွစ္မ်ားကတည္းကတ႐ုတ္ျပည္ ကယ္တင္ေရးဆိုတဲ့
အပ်ိဳက်ကို စမက္ခဲ့တယ္၊ အဲဒီတုန္းက ကိုယ္ ၾကားခဲ့ဖူးတာတစ္ခုရွိတယ္၊
မ်က္လံုးျပာျပာနဲ႔ အဂၤလိပ္အမ်ိဳးသားေတြဟာ ေျမႀကီးထဲကို
သံုးေပအနက္ထဲျမင္ႏုိင္ၾကတယ္လို႔ တ႐ုတ္ေတြက ယံုၾကည္ၾကတယ္တဲ့။
အဲဒါေၾကာင့္လည္း သူတို႔ဟာေျမႀကီးထဲက ေရႊကို ရွာေတြ႔တာတဲ့။
ကုိယ့္စိတ္ကူးထဲမွာကေတာ့ ကိုယ္ဟာ ျမင္းစီးၿပီးတ႐ုတ္ႏုိင္ငံႀကီးထဲအႏွံ႔
ေလွ်ာက္သြားေနတယ္။
ေနရာတုိင္းမွာ ေရႊေတြတြေ႔နတယ္။
လူဆိုးသူဆိုးနဲ႔ ဓါးျပေတြကို တုိက္ထုတ္ႏုိင္ၿပီး တ႐ုတ္လူမ်ိဳး
ဆင္းရဲသားေတြကို ကိုယ္ကုိယ္တုိင္ ေရႊေတြေပးႏုိင္ခဲ့မယ္လို႔လည္း
ယံုၾကည္ေနတယ္”“ခင္ ကၽြန္မတို႔ကို ေပးခ်င္ေနတဲ့ ေရႊဆိုတာ
ခရစ္ယာန္ဘာသာ အယူဝါဒကိုေျပာေနတာလား”“တစ္နည္းအားျဖင့္ေတာ့
အဲဒါလည္းပဲ တစ္ခုေပါ့”“ခရစ္ယာန္ အပါအဝင္ ဘာသာအားလံုးဟာ
အလုိအမ်ိဳးက္ေတြရဲ႕ ေရႊပဲ၊ တစ္ခ်ိဳတယ္တ႐ုတ္ဆင္းရဲသားေတြကို
ထိထိေရာက္ေရာက္ ကူညီႏုိင္ခဲ့ယ့္ တကယ့္ ေရႊအစစ္ခဲ့”ဟု
ေျပာကာေမ-လင္းသည္ နတ္ကြန္းနံရံထက္ရွ ရုပ္ရိပ္ျဖင့္ ထြင္းထားေသာ
နတ္ဘုရား႐ုပ္မ်ားအားလွည့္ၾကည့္ေနသည္။
“ဒီ နတ္ဘုရားဆိုတာေတြဟာ အတိတ္ကာလတုန္းကေတာ့ဆင္းရဲသားေတြကို
မကယ္တင္ႏုိင္ခဲ့ပါဘူး”“ဒါေပမဲ့ မင္းမုန္းေနတဲ့ လူသတ္တာေတြဟာလည္း
ဘာကိုမွ အေျပာင္းအလဲျဖစ္ေစမွာမဟုတ္ဘူး ေမ-လင္း”ဟု ေဂဲကာ့က
ေျပာသည္။
“လူေတြရဲ႕ႏွလံုးသားေတြ အေျပာင္းအလဲမျဖစ္ခ်င္း ဘယ္အရာမွ
အျပည့္အဝ ေျပာင္းလဲသြားမွာ မဟုတ္ပါဘူး”ေမ-လင္းသည္ သူတို႔
ပန္းကန္မ်ားထဲသို႔ လက္ဖက္ရည္မ်ား ထပ္ထည့္ကာ မီးလင္းဖိုေဘးတြင္
ေနရာျပင္ထုိင္သည္။

“ရှင်ဘုရား ခရစ္ဆာသာနည်းကလည်း ရွှေဥဒေါးမွှေပါပဲ၊
ဗပီးတောဘုရားတော်မှ မွေအာဇာနည်များစုဝေးလို့ဘဲ ထုတ်တယ်။
တဂိတ္တုံဘုံဝိဇ်အေနနဲ့ သတိကပ် ရဲရင့်စွဲ ဝေမြားဗပီးသူ့ပဲနာကို သူ့လက်နဲ့ပဲ
ရွှင်းဖို့ လိုနေတာပါ”“ဒါပေါ့ဒေလ၊ ဒီခရီးဆက်မှာ မမာမကန်း
ဖြစ်နေရတဲ့ ကေလးနဲ့အတူ မင်းကိုယ်တိုင်တက်လာတာဟာ မင့်ရဲ့
မဟာသတ္တိကို ပြခဲ့တာပါပဲ”ဟု ဝေဂဏ်ကွက ဝေဖြတ်သည်။
“ကြွန်မ အခုလို ခံတက်လာတာဟာ ဘာနေရာကို
အလှပြောင်းပြီခင်ဗျို့ပါ”ဟု ဧမ-လင်းက ဂုဏ်ဂုဏ်ရွှင်းရွှင်းပင်
ဝေဖြတ်သည်။
“ကြွန်မဟာ စစ်ကောင်မရွှင်ဘာ ခိအင်-လုပ်ငန်းရဲ့အဖြဲ့ကအုပ်ခြုပ်ရေးဆိုင်ရာ
ကဒါ တစ်ယောက်ပါ။
ကြွန်မတို့အဖြဲ့မှာ ကြွန်မထက် သတိပိုကောင်းဗပီးရဲရင့်တဲ့ မိန်းမတြေ
အများသားရှိပါတယ်။
ခံတားရဲ့ မိန်းမဆိုရင် သူ့ယောက်ျားတြေရဲ့
တပ်ခွဲနဲ့အတူတိုက်ခိုက်နေပါတယ်။
ဧမာ-တုန်းရဲ့ မိန်းမဆိုရင်လည်း ခိတကြားနေစဉ်တြင်းမှာ
ကေလးမိုးဖြားခဲ့တာပါ။
သူ့ တစ်ယုဉ်းမှာလည်း ဗံုးပေါက်ကွဲလို့ ထြက်လာတဲ့
အစအနေတြနဲ့ပြည့်နေတာပါ”“မင့် ယောက်ျားက ဗုဝိဇ်ဂျားသား
အသက်ပေးဆို”ဧမ-လင်းက ဖိတ်ခနဲ ဧမာ့ဟက်သည်သည်။
“မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကြွန်မ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး”“ဧနာက်ဘုင်းက်ရင် မင်း
သူ့ကို လက်ထပ်မာလား”ဧမ-လင်းက ဧဂဏ်ကွ၏ မိတ်လုံးမားဗွင့် ရင်ဆိုင်၍
ဟက်သည်သည်။
“ဟင့်အင်း၊ မထပ်ဘူး”“တကယ်လို့ မင့်ဧကလေး အသက်ရှင်နေရင် မင်း
ဘယ်လိုပဲလဲ”“ရွှင်ဖို့ အခြင့်အလမ်းက မရှိသေလာကြဘဲ” ဧမ-လင်း၏
မဲက်ဗုတြင့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ဧဟက်ကြဲဂျင်းထင်ဟာလျှပ်သည်။
“တစ်ခါတလေ ကြွန်မရဲ့ စိတ်ဘူးယဉ်ဧတြဟာ
ကြွန်မရဲ့မိတ်လုံးတြကိုအကန်းဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။
တျားဗုဝိဇ်တြက တဂိတ္တုံဝိဇ်ရဲ့ သံသက်းတြကို
ဝေဖြေပးဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ပါရိန်ဿ လန္ဒန် ဆက်ခံရတာက အခု
ဆက်သနရတာထက် ပိုစပီး
လက်တြက်သလိုပဲ”“ဘာပြီလို့လဲ”“ဒီမှာက်တို့ ကြွန်မတို့အားလုံး
ပြင်ဂကမာတနဲ့ အဆက်ဖြတ်ထားခံရသလိုပဲ၊ အခုလို၇်ဝင်းစွဲဝင်းတဲ့
ဧဒသတြင်းက ကြွန်မတို့တစ်ခုတြကို ပေးမယ့် ဗုဝိဇ်ဂျား
အကူအညီဆိုတာ ကြွန်မတို့ဆီဘယ်ရောက်ဗုဝိဇ်ပါ့မလဲ။
အခုကတော့ တဂိတ္တုံဝိဇ်ဆက်ခံရဲ့အနာဂတ်အတြက်
ကြွန်မတို့ဘာသာကြွန်မတို့ပဲ တိုက်ခိုက်နေဖက်ရစပီ၊ အဲဒီတော့
ဒီတစ်ခုကိုညီးနဲ့ပဲ ဒီကလေး အသက်ရှင်နေသင့်ဘူးဆိုတာ ပြောနေတယ်လို့
ကြွန်မထင်တယ်”ဧမ-လင်း၏ မဲက်ဗုတိုးမားတြင် မဲက်ရည်စွန်းမား တြဲလြဲခိုလွဲက်
ရှိဖက်၏။
ဧသးငယ်ပေသာ ဩယ်လဲလဲ လက်ဧမာင်းမဲ့သည့် မိန်းမသား
တစ်ယောက်၏အားငယ်ဗုဂြိန်းဂွင်းမှုကို ပြသနေသာလည်း ဧမ-
လင်း၏ ခုဇ်ဘာသော စိတ်ဓါတ်အားကိုလည်းသူ ခန့်မှန်း၍ သိနေသည်။
ဧဂဏ်ကွသည့် ဧမ-လင်း၏ အျဖစ်ကိုဖက်သည်က

သနားက၇ဏာသက္ေနမိေလ၏။
“ေမ-လင္းနဲ႔ ကိုယ္တို႔ မွ်ေဝခံစားၾကရတဲ့ေနာက္
အေတြ႔အၾကံဳတစ္ခုေပါ့”ဟု ေဂ်ာက္ကေျပာသည္။
“ကုိယ့္ဘာလည္း ႏွစ္ခုိ႔ကေလး သမီးေလးတစ္ေယာက္
ဆံုးရံႈးခဲ့ရတယ္။
ကိုယ့္မွန္းမကိုသတ္တဲ့ မနက္က ကိုယ္တို႔ဟာ သမီးေလးကို ျမင္းေဇာင္းထဲမွာ
ဝွက္ထားပစ္ခဲ့တယ္။
သမီးေလးကိုကုိယ္ လံုးဝ ျပန္မေခၚႏုိင္ခဲ့ဘူး”ေမ-လင္းသည္
ၾကားေနရသည့္သတင္းကို စိတ္ဒဏ္ခံစား နားေထာင္ေနသည္။
သူမသည္ဘာမွ ျပန္မေျပာဘဲ မီးလင္းဖိုဆီသို႔ ေငးေမာကာ အေတြးတြင္
နစ္ေမ်ာေနဟန္ရွိ၏။
သူသည္ေဂ်ာက္အား လွည့္ၾကည့္ဘဲ စကားစသည္။
“ရွင့္ အိပ္မက္ေတြထဲမွာ ကၽြန္မက ဘယ္လိုပါေနတာလဲ”ဟု ေမးသည္။
“တ၇ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕ ေျမရွင္တစ္ဦးက ေမြးလာတဲ့
သမီးတစ္ေယာက္ဘ၇ုိးရာခေလ့ ထံုးစံအရဲခြဲကေတာ့ ရွိတယ္။
ေခတ္မီတဲ့ အဝတ္အထည္ ပံုဆန္းပံုလွေတြဘယ္ေလာက္ပဲဝတ္ထတ္၊ အရဲခြဲကေတာ့
ေဟာင္ေတယ္ မဟုတ္လား”“မတ္တဲ့ အိပ္မက္ေတြက သိပ္ဂ်ီးပ်ယ္ယယ္၊ ၿပီးေတာ့
အဆန္းေတြ” ေဂ်ာက္သည္ထိုစဉ္းတစ္ေငါ့ ျဖစ္ခဲ့ကို၏။
သူ မတ္ခဲ့ေသာ အိပ္မက္ဘ၏ စစ္ခင္းေသာ သဘာဝကို ေမ-လင္းရိပ္ခ်ြဳးမွာကို
စိုးသည့္စိတ္ေၾကာင့္ ျဖည္သည္။
“ျမင္တာေတာ့ ျပက္ျပက္ထင္ထင္၊ ဒါေပမဲ့ ေန႔စဉ္ဆက်ံဳေနရတဲ့
လက္ေတြ႔ဘဝနဲ႔က နည္းနည္းေလးပဲ ဆက္စပ္ပယ္ယ”“ရွင့္
အိပ္မက္ေတြထဲမွာ ကၽြန္မ ပါ,ပါေနတာ ဘာေၾကာင့္လို႔ ရွင့္
ထင္သလဲ”“ကုိယ္လည္း မသိဘူး” ေဂ်ာက္သည္ ဆက္ေျပာဘဲ
တြန္႔ဆုတ္ျဖစ္ေနသည္။
သူကိုယ္တုိင္ နားမလည္ေသာ ကိစၥမို႔ ရွင္းရခက္ေနပံုရ၏။
“ကိုယ္တို႔ သေဘၤာေပၚမွာေတြ႔တဲ့ကိုယ့္မက်ံဳးေတြကို မင့္ဆီက
မခြာႏုိင္ျဖစ္ခဲ့ရတယ္၊ အရင္တုန္းက မင္းေလာက္ထတဲ့ သူကို
ျမင္ဖူးမွမင္တူးခဲ့ဘ။
ၿပီးေတာ့ မုန္တုိင္းၾကားမွာ မင္း စႏၵရားတီးခဲ့တာ နားေထာင္ခဲ့ရတယ္။
ကိုယ္တို႔ရဲ႕ဘဝထဲမွာ ကိုယ္တို႔နွစ္ေယာက္ ဆုံးတ္ေကာင္းဖက္
မွ်ေဝခံစားႏုိင္မယ့္ အရာေတြဟာရွိလာလိမ့္မယ္လို႔
ကိုယ္ထင္ခဲ့မိတယ္”“အခုက်ေတာ့ ကၽြန္မရဲ႕ အစစ္အမွန္ဝတ္ကို ရွင္ ျမင္ေနရၿပီ
မဟုတ္လား၊ တပ္စစ္တပ္ဆဲ့ေပေရြးစပ္ခ်ိန္ေနတဲ့ ယူနီေဖာင္း ဝတ္ထားတဲ့
မိန္းမျဖစ္ေနၿပီေလ။
ရွင့္ အိပ္မက္ေတြဟာရယ္ထားေတာ့မွာပါ”ေမ-လင္း ဘယ္လိုပဲေျပာေျပာ
ေဂ်ာက္အဖို႔ေတာ့ ေမ-လင္းဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္
ခြဲမက္ဆာေကာင္းေနဆဲ။
“ကုိယ္ကေတာ့ အခုမွ ပိုၿပီးလွလာတယ္လို႔ ထင္တယ္”ဟု ေျပာသည္။
“ကိုယ္ဝင္းကို ဘယ္ေတာ့မွ ေမ့လို႔ရမွာ မဟုတ္ပါဘူး”ကေလးငံသံ
ၾကားျပန္သည္။
ေမ-လင္းသည္ ဖ်တ္ခနဲ ထရပ္သည္။
ထိုအခိုက္ဘင္ဇင္ကြန္းဇာ ေကာက္ခ်င္းၾကမ္းေပၚသို႔ နင္းလာသည့္
စစ္ဖိနပ္သံကို ၾကားရသည္။

ေဂ်ေကာ့လည္ေကည့္လိုက္သည့္အခါ အတြင္းခန္းအတြင္းသို႔ ဝင္လာသည့္
ဥေရာပသား တစ္ဦးေယာက်ာ္းျမင္ရသည္။
အေရွ့အာဆင္းလြင့္ေနၿပီျဖစ္ေသာ ယုန္ဒီေဖာင္းဝတ္ထားသည္။
ကက္ဦးထုပ္ကြင္အနီေရာင္ကတ္ကြင့္ တတ္ထားသည္ကို ျမင္ရ၏။
ဥေရာပသားသည္ သူ႔ေခါင္းမွ ကက္ဦးထုပ္ကိုခြတ္လိုက္သည္။
ထိုအခါ သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ ေခြၽးသီးေခြၽးေပါက္မ်ား စိုရြဲေနသည္ကို
ျမင္ရ၏။
တစ္ခ်ိဳ့ယံုး တုန္လွဳပ္ေနသည္ကိုလည္း ေတြ႔ရ၏။
ထိုသူသည္ ငွက္ကားေရာဂါဒဏ္ကိုခံေနရျခင္းေပတည့္။
“ဒီလူဟာ ခြင့္ ပို႔ခ်ိန္းထားတဲ့ ဥေရာပတုိက္သား အကၤ်ီသမားပဲ”ဟု ေမ-
လင္းကေျပာသည္။
“သူ႔ကို အစာေကၽြးေတာ့ ဆက်ီးတုတ္ထားတဲ့ သူ႔လက္ေတြကို
ကၽြန္မဆက်ီးေျဖေပးလုိက္ဟယ္”ေမ-လင္းသည္ ထိုသူထံမွ ေပးလာမည့္
အေျဖကို မေစာင့္ဘဲ ကေလးငိုသံလာေနသည့္အခန္းဆီသို႔ သုတ္သီးသုတ္ပ်ာ
ထြက္သြားသည္။
ေဂ်ေကာ့သည္ ျဖဴေရာ္ေရာ္ ျဖစ္ေနေသာေအာ္ဂါဘရန္း၏
မ်က္ႏွာအား ၾကည့္ေနသည္။
ထိုသူကား အားလံုးကို ဖံုးကြယ္ထားေသာ သူ႔လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္
တ႐ုတ္ေဘာ္ဒါးက ဟြာဖူးဟု အမည္ေပးထားေသာ ကိုမင္ဘန္
အဖ်က္ေပးေတာ္လွန္ေရးသမားေပတည့္။

၄“ခင်ဗျားနဲ့ ကၽြန္ေတာ္တို့ တ႐ုတ္လူမ်ိဳး ငါးေသာင္း ေျခာက္ေသာင္း
ၾကားမွာႏွစ္ဦးတည္းသာရွိတဲ့ ဧဥၨရာပတုိက္သား ႏွစ္ေယာက္ပဲ”ဟု
ဘရန္းက အဂၤလိပ္ကားကိုကမန္သိုျဖင့္ ေျပာ၍ ရွင္းျပသည္။
“အဲဒါေၾကာင့္ ခင်ဗျားကို အေခၚခုိင္းရတာ”ဘရန္းသည္
သစ္သားခုတင္ေပၚ၌ မီးလင္းဖိုႏွင့္ အနီးဆံုးေနရာကို ေရြး၍ ထုိင္သည္။
ေစာင္ထူထူမ်ားယူၿပီး တစ္ခ်ိဳ့လုံး လံုေအာင္ခံုထားလုိက္သည္။
သူ႔ ပါးႏွစ္ဖက္ႏွင့္ နဖူးတြင္ေခၽြးသီးမ်ားျဖင့္ ခ်ိရႊဲေနသည္။
ဂင္ဆင္း ဆန္ျပတ္ ေမာ့ေသာက္ေနသည့္ ၾကားမွပင္သူ႔တစ္ကိုယ္လံုးသည္
တုန္ယင္ကုန္ ၍ေလ၏။
ဘရန္းသည္ ေမးဂိုးေလးေထာင့္၊ မ်က္လံုးမ်ားျပာျပာ၊ ႏွာတံမ်ားေမြး
ကီးတုိးက်စ္ေနသည္။
ဆံပင္ကိုတိုေအာက္ခ်ဳိ ၍ေနၾကေသာ နားရြက္ႀကီးမ်ားမွာ
ကားရသည့္အထဲသကဲ့သုိ့လြန္းလွ၏။
ကိုယ္ကာယမွာ ႀကံ့ခုိင္၍ အသက္ဘဝ သံုးဆယ့္ငါးတြင္း
ျဖစ္ေသာလည္း ဥကၠားဒဏ္ေၾကာင့္ အသားအေရာင္မွာ ျဖဴဝါဝါ
ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့ ျဖစ္ကုိသည္။
“ခင်ဗျားက တ႐ုတ္စကားလည္း ေျပာတတ္တယ္၊ တ႐ုတ္စာလည္း
ဖတ္တတ္တယ္လို့ၾကားတယ္၊ အဲဒါ ဟုတ္သလား”ေဂ်ဂ်က္က
ေခါင္းညိတ္ျပသည္။
“တ႐ုတ္ျပည္မွာ တ႐ုတ္အာသာစကားမတတ္တဲ့သာသနာျပဳဖို့ဆိုတာ
မျဖစ္ႏုိင္ပါဘူး”“ကၽြန္ေတာ္ ေတြ့ရသေလာက္ ေျပာရရင္
တ႐ုတ္အာသာစကားက သိပ္ခက္တယ္”ဟုကမန္က ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေၾကာင့္မို့ ကၽြန္ေတာ္ စကားျပန္ေတြနဲ့ပဲ အလုပ္
လုပ္ရတယ္”“တ႐ုတ္အာသာစကား သိပ္ခက္တယ္ဆိုတာ ကၽြန္ေတာ္
လက္ခံပါတယ္”ေဂ်ဂ်က္သည္ စကားကို သတိထားေျပာကာ ဘရန္းအား
အကဲခတ္သည္။
သူ႔အားအခုလို ညလယ္ႀကီးတြင္ ဌာနခ်ဳပ္သို့ ဘာ့ေၾကာင့္
ေခၚလာရသနည္း။
အေစာင့္မ်ားႏွင့္လွ်က္ေထာက္ တရားသူႀကီးမ်ားအား သူ ေတြ့ခဲ့ဖူးသည္။
ဤကိစၥသည္ ဟိုလူေတြကဲ့သို့မဟုတ္ေၾကာင္း။
ေဂ်ဂ်က္အဖို့ အဂၤလိပ္စကားေျပာရသည္မွာ လႊင့္၍ ၾကာခဲ့ၿပီ။
သူ႔အေနဖင့္ သူ႔အား လႊတ္ ဟူေသာ စကားကို ဤ ကမၻာ့ဌာန ၾကားမ်ား
ၾကားရေလမလား။
“ကၽြန္ေတာ္ ခင်ဗျားကို ေခၚတာက ခင်ဗျားရဲ့ အမႈကိစၥကို
ေဆြးေႏြးဖို့ မဟုတ္ပါဘူး ဟာ-ကယ္လာ”ဟု ဘရန္းက ေျပာသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ ကြန္ျမဴနစ္ေတြ အေနနဲ့ သူတို့ႏုိင္ငံထဲမွာတရားမဲ့တမႈကို
ဘယ္လို ကိုင္တြယ္ကတယ္ဆိုတာ ကၽြန္ေတာ္နဲ့ မဆုိင္ပါဘူး၊
ခင်ဗျားကတပ်ိတ်ပဲ့အကဲဥာဏ္သားတစ္ေယာက္ျဖစ္ေနတယ္၊ ဒါေပမဲ့
ဥေရာပသားခ်င္း တစ္ဦးက တစ္ဦးကိုလိုတဲ့ အကူအညီ ေပးခ်င္လို့
ေခၚတာပါ”ကမန္သည္ သူ႔အက်ီၤအိတ္ထဲမွ လက္ကုိင္ပဝါကို ထုတ္၍ နဖူး၌
စီးက်ေနသည့္ေခၽြးမ်ားကို သုတ္သည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ား ေအာက္မွ အေရးအေၾကာင္းမ်ားသည္
ကိုယ္စိတ္ႏွစ္ပါးအဆမတန္ ပင္ပန္းေအာင္ အလုပ္လုပ္ခဲ့ရ၍ခင္းကို
ေဖာ္ျပေနၾကသည္။

“ခင်ဗျား ဂ်ာမန္လူမျိုးလို၏ ကၽြန္ေတာ္ ယူဆတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကက
ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ခင်ဗ်ားနာမည္ကို ေမးခြင့္ရွိမလား”“ကၽြန္ေတာ္ဟာ
ဂ်ာမန္စစ္ေယာဂီ”ဟု အေျဖေပးသည္။
“တ႐ုတ္ျပည္ကေတာ့ကၽြန္ေတာ့္ကို ဘြာဖူးလို၏ သိၾကတယ္။
ခင်ဗျား သိဖို့လိုတာက အဲဒီ နာမည္ပဲ။
ခင်ဗျား ကၽြန္ေတာ့္ကိုကူညီႏုိင္ပလား”“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ လူေတြရဲ့
ေန၊စဥ္အတြက္ ဘုရားသခင္ထံက ေမတၱာကိုျဖန္ေဝေပးဖို့ပါပဲ။
လိုအပ္ရင္ေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ ကူညီႏုိင္ရင္ ခင်ဗျားကို ကူညီမွာပါ”“ဂတ္-
ဒန္က်”ဘရန္းသည္ သူ၏ကမန္ဆကားျဖင့္ ေဂ်ာ့ကိုအား အေျဖေပးသည္။
သူသည္ထိုးနွက္ခံအတြင္းသို၏ ႏွံက်ား စာရြက္တစ်ခ်ပ္ကို ထုတ္ယူလုိက္၏။
စာရြက္မ်ားေပၚတြင္လက္ျဖင့္ေရးထားသည့္ တ႐ုတ္စာမ်ားကို
ျမင္ေနရသည္။
ကမန္ကသည္ သစ္သားခုတင္ေပၚမွဆင္း၍အတြင္းခန္းသို၏ဝင္ရ
ေပါက္ကားဆီသို၏ သြားသည္။
အျခားတစ္ဖက္ရွိ အေမွာင္ထုအတြင္းသို၏ခ်ာင္းၾကည့္ေနသည္။
ထိုေနရာတစ္ခုုတြင္ သူတို၏ျဟဆုေနသမွ် စကားမ်ားကို
ၾကားႏုိင္ၾကားႏုိင္ေလ့လာသည္။
ထို၏နာက္ ကုတင္ေပၚသို၏ ျပန္ကဘီး အိပ္ရာေပၚ၌ ထုိင္ခ်လိုက္၏။
“ခင်ဗ်ားရဲ့အေဆာင့္ေတြကို ဘာမွ မေျပာပါနဲ့၊ တျခားလူေတြကိုလည္း
အသိမေပးပါနဲ့ကၽြန္ေတာ္ ခင်ဗ်ားကို ဘာေၾကာင့္ ေခၚရတယ္ဆိုတာ
သိမသြားေစခ်င္ဘူး။
ကၽြန္ေတာ္ ေျပာတာခင်ဗ်ား နားလည္ရယ္ မဟုတ္လား”ဟု
ေလသံတုိးတုိးျဖင့္ ကမန္က ေျပာသည္။
“ဒီကိစၥကိုခင်ဗ်ားနဲ့ ကၽြန္ေတာ့္ၾကားမွာ အထူး လွ်ိဳ့ဝွက္ခ်က္ တစ္ခုလို၏
သတ္မွတ္ထားပါ။
ကၽြန္ေတာ့္ကိုအေရးႀကီးတဲ့ ကိစၥတစ္ခုအတြက္
လုပ္ေပးေစခ်င္တယ္”“ခင်ဗ်ားရဲ့ အလိုဆႏၵကို ဆန္၏က်ဴိ၏
မရွိပါဘူး”ဘရန္းသည္ ေဂ်ာ့အား အထူးအဆန္း တစ္ခုသြဖြယ္
ၾကည့္ေနသည္။
လက္ဆဲမိလက္ကုိင္ဝါျဖင့္ မ်က္ႏွာမွ ေခၽြးမ်ားကို ထပ္သုတ္ေနျပန္သည္။
“ခင်ဗ်ား အေဆာင့္ေတြက အခုခင်ဗ်ားကို ဘယ္လို ဆက္ဆံၾကသလဲ ဟာ-ကယ္လာ။
ကၽြန္ေတာ္တို၏ စိအန္ျမစ္ကိုျဖတ္ကူးၿပီးတဲ့ေနာက္ ဆက္ဆံေရး
အေျခအေနဟာ ေျပာင္းမသြားဘူးလား”“စိအန္ဆာ ကၽြန္ေတာ့္လက္က
ဆက္ဆီးေတြကို ေျဖေပးခဲ့တယ္။
ဆြန္ဒီေရာက္ေတာ့သာသနာျပဳစခန္းက လုယက္လာခဲ့တဲ့ အစားအစာေတြ
လာေပးတယ္။
သစ္သီးေတြ၊ ၾကက္ေဥတြ၊ႏြားႏုိ၏နဲ့ ခရမ္းခ်ဥ္သီးဘူးေတြ ပါတယ္။
အစားေကာင္း စားရေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ကအားျပန္ျဖစ္လာခဲ့ရတယ္”
ကမန္သည္ သူ၏ဒူးေပၚ၌ တင္ထားသည့္ စာရြက္စာတမ်ားကို တစ္ရြက္ခ်င္းစီလွန္၍
ၾကည့္ေနသည္။
သူ လုပ္ေနပုံကို ၾကည့္၍ ေဂ်ာ့ကို၏ စိတ္ထဲတြင္ သံသယဝင္လာသည္။
“ခင်ဗ်ား ဘာျပဳလို၏ ေမးေနတာလဲ”“ရဲေဘာ္ လုေမ-လင္းက ခင်ဗ်ားကို
အေဆာင့္ေတြက ႏွိပ္စက္ေနၾကတယ္လို၏ သူ၏အစီကိုေျပာေနတယ္။

အဲဒီစကား ကၽြန္ေတာ့္ကားလို႔ ေမးတာပါ။
ကၽြန္ေတာ္အေနနဲ႔ အေစာင့္ကပ္အရာရွိေတြကို ခင္မ်ားအေပၚ
ေကာင္းေကာင္း မြန္ၿဖိဳးဖို့ပဲ တုိက္တြန္းခဲ့တယ္။
ကိုယ့္ဝါးစာခံလုပ္ထားတဲ့ လူဟာ အသက္ရွင္ေနရင္ တန္ဖိုး သိပ္ရွိတယ္လို႔လည္း
အၿမဲကိုေပးခဲ့တယ္”ဘရန္းသည္ ဖေယာင္းတုိင္ တစ္တုိက္ထြန္း၍
သူတို႔ႏွစ္ေယာက္၏ အနီးတြင္ရုိက္ထားလိုက္သည္။
လက္ထပ္မဲ့ စာရြက္စာတမ္းကို အနီးရွိ သစ္သားခုတင္ေပၚ၌ ျဖန္႔ခင္းလိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ ဒီမွာေရးထားတဲ့ တ႐ုတ္ဘာသာ စကားကို
အဂၤလိပ္လုိဘာသာျပန္ေပးႏုိင္မလား”ေဂ်ကာ့က သူ႔အား စပ်ံဳးၿပီး
ၾကည့္ေနေသာ ကမန္ဘက္သို႔ လွည့္၍ ေခါင္းညိတ္ျပသည္။
ထို႔နာက္ စာရြက္စာတမ္းသည့္ ခုတင္ေပၚသို႔ ေျပာင္းထုိင္သည္။
သူ႔ရွဴတည့္တည့္၌ေရွာက္ေနေသာ စာရြက္ေပၚမွ စာလံုးမ်ားကို ဖတ္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ေအနန္႔ ခင္မ်ား နားလည္သြားေအာင္ ဂ်ိဳးဂ်ိဳးသားသား ေျပာမွ
ျဖစ္မွ်ဳမွ်ယ္လို႔ထင္တယ္ ဟာ-ကယ္လာ”ဟု ဘရန္းက ႏွစ္ခ်ိဳက်ေလသံျဖင့္
ေျပာသည္။
“ဆြန္ယိမွာအစည္းအေဝးလုပ္ၾကတုန္းက ေခါင္းေဆာင္ပုိင္းမွာ
ပဋိပကၡေတြ ျဖစ္ခဲ့ရတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ရွဴတ႐ုတ္ဘာသာျပန္က ေျပာသမွ် စကားေတြ အကုန္လံုးကို သူ
ဘာသာျပန္ မေပးႏုိင္ဘူးလို႔ျငင္းခဲ့တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ႔ကလည္း နားမလည္ဘူး မျဖစ္ဘူး။
ကၽြန္ေတာ္ နားမလည္းဝုိင္ဘဲ အရာေတြကို အေၾကာင္းျပဳၿပီး
ကၽြန္ေတာ့္ကို သူတို႔က တုိက္ခိုက္ၾကတယ္။
ဝုိးတဝါးၾကတယ္။
အခုက်ေတာ့ ကၽြန္ေတာ့္လက္ထဲကို တ႐ုတ္လို ေရးထားတဲ့
အစည္းအေဝးမွတ္တမ္းေတြရာက္လာတယ္။
အဲဒီေတာ့ ကၽြန္ေတာ့္ နာမည္ ပြားဖူးပါတဲ့ စာပုိဒ္ေတြ အားလံုးကို
ခင္မ်ားဘာသာျပန္ေပးေစခ်င္တယ္။
ကၽြန္ေတာ္ ေျပာခ်င္တာ ခင္မ်ား နားလည္ပါတယ္ေနာ္”ေဂ်ကာ့က
ေနာက္ဆက္တြဲမွ် ထပ္၍ ေခါင္းညိတ္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ နားလည္ပါတယ္”“ပထမစာပုိဒ္က ဒီအပုိဒ္၊ တပ္ခ်ီစစ္တပ္ေနနဲ႔
ဘာျပဳလို႔ ဗဟုိ ဆုိဗီယက္နယ္ေျမမွာအေျခစုိက္ထားတဲ့ စခန္းကို
စြန္႔လႊတ္ခဲ့ရတာလဲ”ေဂ်ကာ့သည္ လက္ေရးစာရြက္မ်ားကို ၾကည့္သည္။
ပထမဆံုး စာရြက္အနည္းငယ္ကိုအထူးသတိထား၍ ဖတ္ေနျခင္းျဖစ္၏။
သူ႔ဘးမွ ဘရန္းသည္ အဖြားတက္လာသျဖင့္စ်ိဳယ္ရံုး တဆတ္ဆတ္ဆုန္ခ်ိဳသည္။
သူသည္ ေဆးပုလင္းထဲမွ ကြိဳးငုင္ေဆးျပားမ်ားထုတ္၍
ေသာက္ေနသည္ကို ေဂ်ကာ့ ျမင္လိုက္သည္။
စာပုိင္ခ်ဳပ္အား ဖတ္ၿပီးသြားေသာေဂ်ကာ့သည္ ဘရန္းအား
ေမာ့ၾကည့္သည္။
“ဆံုးျဖတ္ခ်က္က ဘာေျပာထားသလဲ”ဟု ဂ်ာမန္က ေစာင့္ကို
တစ္ခ်က္လွည့္ၾကည့္ၿပီး ေမးသည္။
“စကားလံုးတုိင္းကို ခပ္ဖြဖြယ္ယူ ဖတ္ေပးပါလား”“ဆံုးျဖတ္ခ်က္မွာ
ေျပာထားတာက၊ ‘ဗဟို ဆုိဗီယက္နယ္ေျမ ကာကြယ္ဖို႔
ဆက္စားရင္းနဲ႔ပါတီအတြင္းေရးမူး ပိုကုန္ခဲ့ ႏုိင္ငံျခားအဆက္ေပး
ပြားဖူးတို႔ဟာ အမွားေပါင္း အေျမာက္အျမားကို ျပဳလုပ္ခဲ့ၾကတယ္’တဲ့။

ၿပီးေတာ့ ‘တပ်မီတပ္ေတြဟာ၊ အဘက္ဘက္က တုိက္ခိုက္မႈေတြကိုခုခံႏုိင္အား
မရွိၾကေတာ့ဘူး၊ အကြဲကြဲ အျပားျပားေတြ ျဖစ္ကုန္တယ္။
ေနာက္ဆံုးမွာတိုက္လာသမွ်ေတြကို ခုခံႏုိင္တဲ့ စြမ္းအားလည္း မရွိေတာ့ဘူး။
ဗြာဖူးကလည္း ေနရာေျပာင္း,ေျပာင္းၿပီး တိုက္တဲ့ စစ္ဆင္ေရးဗ်ာကို
ဥပကၡာျပဳသြားတယ္။
သူ႔ရဲ႕ အေၾကာက္လြန္မႈကကိုမင္းန္ တပ္ေတြရဲ႕ အဝိုင္းခံရမွာကိုပဲ။
အဒိေတာ့ ဗဟို ဆိုဗီယက္နယ္ေျမဟာ စြန္႔လႊတ္ျခင္းခံရတာေပါ့’
တဲ့”ဘရန္းက ခပ္တုိးတိုး က်ိန္ဆိုလိုက္သည္။
“ဆက္ဖတ္ပါဦး ဟာ-ကယ္လာ ဆက္သာဖတ္ပါ။ ေနာက္တစ္ခုမွာ
ဘာေတြျဖထားလဲ”“ဆံုးျဖတ္ခ်က္က ‘ရဲေဘာ္ ေမာ္စီ-တုန္း အေနနဲ႔
ပိုၿပီးေကာင္းတဲ့ စစ္ေရးဆံုးျဖတ္ခ်က္ေတြကိုသာ ခ်မွတ္ႏုိင္ခဲ့ရင္ ဗဟို
ဆိုဗီယက္နယ္ေျမဟာ ကယ္လို႔ ရႏုိင္တယ္လို႔ေထာက္ျပခဲ့ပါတယ္။
အမွတ္ရွိး ဝုင္းဝန္း တုိက္ခုိက္ေရးတပ္ဟာ ၿပီးခဲ့ပါၿပီး
တပ္ခ်ဳပ္ဟာအဖဆြဲသည္လို႔ ရႏုိင္ခ်ဳပ္ခ်ရွိတယ္။
ရဲေဘာ္ဗြာဖူးရဲ႕စိတ္ဓာက ကၽြန္ုပ္တို႔ရဲ႕
ေဖာက္ထြက္မ်ားဟာေၾကာက္လန္႔ၿပီး ထြက္ေျပးတာလို႔ ျမင္ေနပါတယ္’
တဲ့”“ေၾကာက္ၿပီး ထြက္ေျပးတာ၊ ဟုတ္လား” ဘရန္းသည္ ဆတ္ခနဲ
ေတာင့္ေတာင့္မတ္တတ္ထုိင္သည္။
“အမွန္ေတြကို ဖံုးကြယ္ၿပီး ေျဖာင္လိမ္ညာတာပါလား၊ တကယ္လို႔
ေၾကာက္ၿပီးထြက္ေျပးတာဆိုရင္ အဓိက တုိက္ပြဲဝင္ေနၾကတဲ့
တပ္ခ်ဳပ္ေတြဟာ ေက်ြခ်ာင္းမွာ အခုအခ်ိန္ရွိပါဦးေတာ့မလား။
ကၽြန္ေတာ္နဲ႔ ပါတီအတြင္းေရးမွဴးကို အပုပ္ခ်ခ်င္လို႔
အခုလိုအလိမ္အညာေတြကို သံုးေနၾကတာပဲ”သူသည္ ေဂ်ာက္ဘား
တာဝန္ခံေနသည့္ လူတစ္ေယာက္သဖြယ္ ေဒါသတၾကီးၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ အပ္ဟာေပၚ ျပန္၍ လက်ာ ေမာေနသည္။
ဘရန္းဇာမ်က္လံုးအစံုသည္ အဖ်ားဒဏ္ေၾကာင့္
ေၾကာင္ေတာင္ေတာင္ျဖစ္ေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ က်မန္ခ်တ္ဘင္ခြဲသြားသည္ထိ သည္းခံ၍ ေစာင့္ေနသည္။
ထို႔နာက္-“တခ်ိဳ႕ရဲေဘာ္ေတြနဲ႔ ရဲေဘာ္ဗြာဖူးဟာ ေတာ္လွန္ေရး
စစ္ေကာင္ရွင္ခဲ့ရ အလုပ္ေတြကိုတစ္ဦးတည္းပုိင္ဆုိင္ျဖစ္
လက္ငါးသကၤန္းအုပ္ဖို႔အတြက္ အာဏာရွင္ လုပ္သည္းလုပ္ကန္ေတြကိုသံုးလာတယ္။
အျမင္ခ်င္း မတူမွဴးေတြကို မေျဖရွင္းဘဲ ရတဲ့နည္းေတြနဲ႔
ႏွိမ္နင္းပစ္ဖို႔အားထုတ္လာတယ္။
ရဲေဘာ္ ဗြာဖူးဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပ အတြင္းေနရင္းယဲ့
သြဇာအာဏာကိုသံုးၿပီးတ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ့ စုေပါင္းေခါင္းေဆာင္မႈ
မူဝါဒကို ေသးသိမ္ေအာင္ လုပ္ပစ္ခဲ့တယ္”“သူတို႔က အာဏာရွင္စနစ္ကုိ
အလားအလာေတြလို႔ သံုးၾကတယ္ေနာ္၊ ဟာ-ကယ္လာ”ဟု ဘရန္းက
အသံကိုအုပ္၍ ေဒသတၾကီး ေျပာသည္။
“ဥေရာပတုိက္သားတစ္ေယာက္သည္းက တ႐ုတ္ တစ္ခ်ိန္း
လက္ခ်က္ကုိင္ေတြၾကားမွာ အာဏာရွင္ စနစ္ခဲ့လွ်င္မိုးဖို႔ဆိုတာ
ဘယ္လြန္သြားနဲ႔ ျဖစ္ႏုိင္စရာလဲ”“ေနာက္တစ္ခ်က္က ကမၻာ့ၾကီးေပးဟာ
တစ္ေယာက္သည္းပါ။
လက္ခ်က္ကုိင္ပဲေတြအေပၚမွာ သြဇာသက္ေရာက္ႏုိင္စြမ္း မရွိပါဘူး၊
ျပင္ပကမာၻနဲ႔ လံုးဝ အဆက္အသြယ္မရွိတဲ့ဒီ လူတစ္ေယာက္အေနနဲ႔

တ၀်ကြွန္ေမ်ာ္ပါတီရဲ့ စုေပါင္းေခါင္းေဆာင္မႈကို ၿဖိဳဖ်က္လိုရမတဲ့လား၊
အဖိန္ကေတာ့ ရဲေဘာ္ ေမာ္-တုန္းဟာ ကၽြန္ေတာ့္ကို
ဂုဏ္ကာရာခ်ဖို႔ ႀကိဳးစားေနတာပါ။
ကိုမင္းခဲ့ဆဲ အကူအညီကို ဖယ္ၾကဥ္ဖို႔ အားထုတ္ေနတာပါ။
သူ႔အေနနဲ႔အာဏာရွင္တစ္ေယာက္ ျဖစ္ခ်င္ေနတာပါ”ဂ်မန္၏ အသံသည္
ေျပာရင္းေျပာရင္းႏွင့္ တိမ္ျငိသြားသည္။
သူသည္ မက္စ္မ်ားစံုမွတ္ကာ ညည္းည်လိုက္ရ၏။
အတန္ၾကာေသာ ေမ-လင္းတစ္ေယာက္
အိပ္ခန္းတင္ေဘးသို႔ေရာက္လာသည္။
ဂ်မန္၏ နဖူးေပၚသို႔ ေရေအးစိမ္ထားေသာ အဝတ္အထည္ျဖင့္
အုပ္ေပးသည္။
ေဂ်က္ဆာသည္ ေမ-လင္း၏ မ်က္ႏွာကို အကဲခတ္သည္။
ေစာေစာက မိမိႏွင့္ ဘရန္းတို႔ေျပာေနၾကသည့္ စကားမ်ားအား
ေမွာင္ရိပ္ခို၍ နားေထာင္ခဲ့သည္ကို ထင္၏။
ေမ-လင္းကေတာ့မ်က္ႏွာပ်က္လား ဘာလား မျဖစ္။
“အခုေလာက္ဆိုရင္ ခင္ ျပန္ဖို႔ ေကာင္းၿပီ”ဟု ေမ-လင္းက
ေဂ်က္ဆာအား လွမ္းေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ိ သူထပ္ေတြ႔ခ်င္တဲ့အခါ အေခၚလႊတ္ပါ။
သူ အဖား သက္သာရွင္လည္းထပ္လုိ႔ရတာပဲ”ေဂ်က္ဆာက သူ႔အား
စကားျပန္ေျပာႏုိင္ခြင့္ပင္ ေမ-လင္းသည္
အေစာင့္မ်ားအားလွမ္းေခၚကာ ေဂ်က္ဆာအား ျပန္ေခၚသြားခုိင္းသည္။
တံခါးဝေရာက္၍ ေဂ်က္ဆာလွည့္ၾကည့္သည့္အခါ ေမ-လင္းသည္ ဂ်မန္၏
ေဘးၭ ရပ္လ်က္ပင္ ရွိသည္။
သူ ရပ္ေနပံုမွာမလႈပ္မယွက္။
အလင္းႏွင့္ အေမွာင္ကားၭ ရပ္ေနေသာ ေမ-လင္း၏ ႐ုပ္ရွင္ကသည္
ေဂ်က္ဆာ့ဆီသုိ့ ဝင္လာ၏ ပုံရွိသည္။

၅ေကြောင်း-ဇီခဖြေမှုး နယ်ချား အနီးရှိ သစ္ေတာထူထပ်
ေတာင်ကုန်းနံရံ အနီးရှိေတာင်ဘက်ားငယ်တစ်ခု အတြင်း၌
ပုန်းေအာင်းေနေသာ လိအ်ဆ္ကီးသည် တဖြည်းဖြည်းဆင်းလ်ာ်ရွိေသာ
စမ္ုးေခ်ာင်းတစ်ခုေဘး၌ စခန်းခ်ရန် ျပင်ဆင်ေနၾကသည့်
ဗဟိုတပ်စခန်းပ်ဖ်ား။
တပ်စုတပ်ခွဲမ်ားအား မ်က်ျခည်ျပတ် ေစာင့်ၾကည့်ေနသည်။
ဆီးႏွင်းမ်ားသည် တဖြဲဖြဲ က်ဆင်းလ်က်သည်။
စစ်သားမ်ားသည် တစ်ေန၇လံုး မရပ်မနားခ်တက်လာခဲ့ရ၍ အဆမတန်
ပင်ပန်းေနၾကရသည့္အထဲ ဇီခဖြေမှုးနယ်မွ
အင်္ဘားအ၀တ်ားဆံုးေသာစစ်ဆ္ကရင်ပုိးႏွင့် ဓၾကာခဏ တုိက်ြွဲမ်ား
ျဖစ်ခဲ့ရသျဖင့် တာ၀န်ယူ၍ မရႏုိင်ေလာက်ေအာင်ေမာပုိ်က်ံြမုံးနယ်ကာ
ေျခကုန်လ်ကွန်းက်လွ်က် ရွပ်ၾကေလ၏။
ဇီခဖြေမှုးနယ်မွ စစ်ဆ္ကရင်၏ တပ်မွားသည့် တစ်လမှုးလံုး
လိုက်လတ်ုက်ခ်ုိက်ေနျခင်းျဖစ်ခဲ့၍ယခ်ုိ်မစ်ျ၏ ေတာင်ဘက်
ကမ်ုးပါးတစ်ေလွ်ာက်သည့် တုိက်ပွဲအမ်ားဆံုး ျဖစ်ခဲ့ေသာ ေနရာျဖစ်၏။
ဒဏ်ာရထားသည့် စစ်သားမ်ားအနက် တခ်ိ်ဴ့မွာ လူနာတင်ေပ့ဒ်ခ္ဒ ပါလာၾကရ၍
တခ်ိ်ဴ့မွာလူအမ်ားၾကားခ္ဒ အခ်ိန်ခ်ိန် ြွတ်ေခ့ဒ်လာၾကသည်။
တပ်သားအမ်ားစုသည် စခန်းခ်မည့် ေနရာ၌ထုိင်ၾကသည်ုိးွင့် တစ္ပဳိင်ုက်
ေျခဖ၀ါးမ်ားမွ ဒဏ်ာမ်ားကို ၾကည့်၍ တစ်ေယာက်ကုိတစ်ေယာက်
ေဆးထည့်ေပးေနၾကေလသည်။
လိအ်ဆ္ကီးသည် ျမက္ခင္ဆ္ကီးမ်ားၾကား၌ ၀ပ်၍ စစ်သားမ်ားအား
ေခ်ာင်းၾကည့်ေန်ဆ။
အသက် ဆယ့်ံုးွန်ခ့ရယ် သူငယ်တစ်ေယာက်၏ မ်က်လံုုးမ်ားသည် စူးစူးရှရှ
ရွိလွ်၏။
ဘာကိုမမျှမတည်ကြ် မရွိ။
မိုးေပါက်ခ်ားသည် ျမက္ခင်ားထက်သို့ ျဖည်းျဖည်းခ်င်း
က်ဆင်းလ်က်သည်။
စစ်သားအခ်ိ်ဴ့ွင့် တပ်ဦးလူငယ်အဖြဲ့၀င် သူငယ်တစ်ခ်ိ်ဴ့သည် အ၀တ်စမ်ား၊ မိုးကာစမ်ား၊
ဆ်ိစမ္ စက်မ်ားစသည့် ရရာပစ္စည်းမ်ားျဖင့် သစ္ပင်ားၾကားတြင် အမုိးမ်ား
လုပ်ေပးေနၾကသည်။
ရာြေနေသာ မိုးေၾကာင့် မီးဖို၍ မရ။
ဖို၍ရေသာ မီးဖိုမ်ားဆ်ိမ္လည်း မီးေတာက်မီးလွ်ိအစားမီးခုိးမ်ားသာလွ်ိင်
ေတာင်ံခ့ရမ်ားတစ်ေလွ်ာက် တက်သြားေနသည်ကို ျမင္ခ၏။
သူရဲနိေလးတစ်ခုသည် မုိးေရွမ်ား စီးသြားေအာင် ေျမာင်းငယ်ေလးမ်ား
လုိက်ေဖာက်ေနၾကသည်ကို လိအ်ဆ္ကီးျမင္ေနရသည်။
ထမင်းခ်က်မ်ားသည့် အုိးမ်ားခ်ိက်မ်ားွင့် မီးဖိုေခ်ာင်ံုး ပစ္စည်းမ်ားအား
၀ါးလံုးမ်ားွင့္၍ ထမ္ုးကာ သယ်ေဆာင်လာၾကသည်။
သူတို့သယ်လာသည့် ပစ္စည်းမ်ားအား
ေျမဆက်ေပင့်ခ်၍မီးဖိုလုပ္သူကလုပ်၊ မီးဖိုသူကဖို၊ ထင်းခြဲသူကခြဲ၊
စမ္ုးေခ်ာင်ုးမွ ေရကုိခပ်၍ ေရေြးအုိးတည်သူကတည်ွင့်
အလုပ်၇ုးပ်ေနၾကေလသည်။
ထမင်းခ်က်စ္ဆဳးသည် တနင့်တပိုး ရွိလြွန်းလွသည့်
အထမ္ုးတစ်ထမ္ုးကုိထမ္ုး၍ဒယ်းဒယ်ုင်ျဖင့် စခန်းတြင်ုးသို့
၀င်ေရာက်လာသည်။

အထမ္းကိုခ်၍ ဆက်တိုက်တုန်လှုပ်၊ဆန္ေကာတစ်ပုံးဝင့် ဆန်ခါတစ်ခ်ပ္ထုတ္သည္။
စိုေနေသာ ေျမဆက်ီးေပင္ကို
ေဆာင့္ေဖာက်ာင့္ထုိင္ကာအခြံမခြာေတ့ရသးေသာ စပါးမ်ားကို
ထည့္၍ဆက်ီတ္သည္။
တပ္သ သူရေလးတစ္ခုသည္ဟု ဘးပတ္ဝန္းက်င္ကို ဂုိင္းထုိင္ကာ
သူတို့အထုပ္မ်ားထဲမွ
စပါးထုေဖာ့လမ်ားကိုထုတ္၍အုတ္ခဲကြပ္အုပ္ိုင္းအစမ်ားျဖင့္ ဆက်ီတ္၍
အခြံခြာလွိမ့္ခဲၾကဏ္။
အခ်ိန္ေက်ာ့ သူတို့ခုန္းလာသည့္အခါ သီးဟင္းရြက္ အဝုိင္းမ်ားကို
ေရေဆးေနၾကေလသည္။
ထံုးစံအတုိင္းပင္ ျဖစ္ဏ္။
တပ္သ သူရဲေလးမ်ားဏ လႈပ္ရွားမႈအားလံုးသည္လိုအနက်ီးအတြက္ စိတ္ဓာတ္ဝင္စာရာ
အေကာင္းဆံုးအရာမ်ားျဖစ္သည္။
ထုိေက်ာင္ေလးမ်ားသည္ုိ့ဝင့္ သတ္သုရဲတ္ေတြ ျဖစ္ဏ္။
ဘယ္ေတာ့ၾကည့္လ်က္ ၾကည့္လ်က္ အလုပ္ုိ့ဝင့္လ်က္ျပတ္ၾက။
တခ်ိန္မွာ ေျပးကာလႊားကာျဖင့္ တစ္ေနရာမွ တစ္ေနရာသုိ့
သတင္းမ်ားပုိ့ေနၾကသည္။
လိအနက်ီးဏ အက်ိဳးထဲ၌ သူ ထုိးထည့္ထားသည့္ ကက္ဘိုးထုပ္ေလး ရွိသည္။
ၾကယ္သီေလးတစ္ပြင့္ တတ္ထားသည့္ ဦးထုပ္ျဖစ္၍ တုိက္ပြဲျဖစ္ခဲ့ပီးစ
ေနာက္တစ္ရက်ြင့္ခ်ိအန္ျမစ္ေဘးမွ ေကာက္ရလာခဲ့ျခင္းျဖစ္ဏ္။
သူသည္ ထို ဦးထုပ္ကေလးကို တပ္ဦးလူငယ္ဟုသူ့ကိုယ္သူ ယူဆကာ ခိတက္ေနေသာ
တပ္ခ်တပ္မ်ားဏ ေဘး မလွမ္းမကမ္းမွေန၍လိုက္ရသည့္အခါတုိင္း
ေဆာင္းထားေလ့ရွိသည္။
တ၇တ္သူငယ္သည္ တပ္ခ်တပ္ခန္းမ်ားဏ အေျခအေန အရပ္ရပ္ကို
ေလ့လာရာ၌အေသးစိတ္ ရႈ့ုဝင့္ထမ္ရေအာင္ အားထုတ္ေလ့ရွိဏ္။
သို့မသာလင့္ သူသည္ ညစဉ္ညတုိင္းသူ့အဖ လိုလားသည့္ အခ်က်ားကို
ျပန္ေျပာျပႈ့ုင္ပါ ခဲယဉ္ထားသည့္ မဟုတ္ပါလား။
အမွန္ေတာ့ သူ့ုဝင့္ သူ့ညီငယ္ လိအန္ငယ္ကိုသည္ ေကြေခ်ာင္း
ဧခၾမ္းနယ္ျခားအတြင္းရွိေတာင္ထုပ္ေသာ ေနရာတစ္ုိက္
ေရာက္လာၾကေသာ တပ္ခ်တပ္မ်ား ေနာက္ဆုံးတေကာက္ေကာက္
လုိက္ေနခဲ့ရသည္မွာ သီတင္းႏွစ္ပတ္ ရွိခဲ့ၿပီး ထိုတပ္မ်ားမွာ ယန္ဂ်ီ
ျမစ္ကိုျဖတ္ကူးၿပီး ေျမာက္ဘက္သုိ့ ခရီးဆက္သာ အမွတ္ေလး
ေရွ့တန္းတပ္ုိ့ဝင့္ ဆက်ြယ္ရန္အထုတ္ေနေသာ တပ္မ်ားျဖစ္ဏ္။
တ၇တ္ ညီအစ္ကို ုိ့ဝင့္ေယာက်ာ္သည့္ သီတင္းႏွစ္ပတ္ပ ေန့ရာညပါ
အားေနနားေနရသည္ဟု မရွိေခ်။
သူတို့မိက်ဳိးမ်ားသည္ အရပ္ ေထာင္ေထာင္ေမာင္းေမာင္း၊
မုတ္ဆိတ္ေမြးုဝင့္ အသားျဖဴျဖဴ ဘုန္းေတာ္ဆီး ကီ အား မရမေန
လွိမ့္ခဲၾကည့္ုိ့ဝ်ဴး ရွာေဖြေနရျခင္းျဖစ္ဏ္။
သို့သာလည္း အခုအခ်ိန္ေတာ့ ခိတက္လာေနေသာ
တ၇တ္ပက္ုိ့ဝ်မ်ားၾကားတြင္ဘုန္းေတာ္ဆီး ကီ အား လံုးဝ
မျမင္ၾကရေသးေပ။
သူးအဖ သံုးေယာက်ာ္သည္ ခ်ီကင္းဏ ေတာင္ဘက္
မုိင္ဆာခန့္အကြာရွိေတာင္ကန္းမ်ားုဝင့္ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင်မ်ားကို
ျဖတ္၍ ခိတက္ေနၾကေသာ ကြန္ျမနာ္တပ်ားေနာက္မွ အရပ်ားသဖြယ္

တေကာက္ေကာက္ လိုက္ေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
သူတို႔အေနျဖင့္ထြက္ခဲ့သို႔ လိုက္ေနၾကေသာ္လည္း ခ်ိန္ေက-ခြတ္ဘက္မွ
ကုမၸဏီမ်ားက ဗဟုိတပ္ဖဲြ့ တပ္အုပ္အဘက္ဘက္မွ ပိတ္ဆို႔စပီး အားလံုး
ျပတ္ျပတ္ျပဳန္းသည္အထိ ဝုိင္းဝန္းတုိက္ခုိက္ၾကရန္အားထုတ္ေနသည္
ဟူေသာ သတင္းကို မၾကားၾကေခ်။
“တစ္ခ်ိန္းသားလံုးနဲ့ ဝုိင္း ကုမၸဏီနဲ့ဆုိကတိမေပးသည္ ယနၱရားစု ေတာင္ဘက္၌
တပ္မ်ားအား ပိတ္ဆို႔တုိက္ခုိက္
ေအာင္ပြဲခံရမွအေပၚ၌တည္ရွိေနသည္”ဟူေသာ ေၾကညာခ်က္ကိုလည္း
မဖတ္ၾကရေခ်။
ဧၿခိဳင္ရြာမွ်ားနယ္တြင္ ေနာက္ဆံုး ဇကၡာင္ဘုရင္ နန္းအခ်ိန္ခံရၿပီးကတည္းက
ျဖစ္ပြားလာခဲ့ေသာျပည္တြင္းစစ္သည္ ၁၉၁၉-ခုႏွစ္တြင္ စစ္အဖဲြ့ခ်ဳပ္ျမင့္တက္လာခဲ့၏။
စစ္ဘုရင္ ဒါဇင္ဝက္ခန္႔သည္ ကြယ္လြန္ခ်ိန္းသာေသာ ထုိျပည္နယ္အား
လက္နယ္ရလိမ့္အတြက္ မိမိတုိ႔၏ ကိုယ္ပုိင္စစ္တပ္မ်ားျဖင့္အခ်င္းခ်င္း
အျပင္းအထန္ တုိက္ခုိက္ခဲ့ၾကသည္။
ခ်ိန္ေက-ခြတ္သည္ စစ္ပဲြအား အႀကိမ္းဆံုးေသာ စစ္ဘုရင္အား နားခ်ေသြးေဆာင္ကာ
သူ႔ျပည္နယ္ ဘုရင့္ေအျဖစ္ သိမ္းသြင္းခန္႔ထားျခင္းျပဳသည္။
သူ႔လက္ေအာက္ခံကုမၸဏီန္ အရာခံ ႏွစ္ခ်ာအား ထိုစစ္ဘုရင္၏ စစ္တပ္မ်ား၌
အထူးအရာရွိမ်ားအျဖစ္ခန္႔ထားေစၿပီး စစ္တပ္မ်ားအား ပို၍
စည္းကမ္းစနစ္တက်ေသာ
တပ္မ်ားျဖစ္သြားေအာင္ကူညီျပဳျပင္ေပးေစခဲ့သည္။
အဘိုး ျဖည့္တင္းထားေသာ ထိုစစ္တပ္မ်ားသည္ ယခုအခါတြင္
ေျမာက္ဘက္သို႔ခ်ီတက္ေနၾကသည့္ တပ္ခ်ဳပ္မ်ားအား
ပိတ္ဆို႔တားဆီးေနၾကေလၿပီ။
ေက်ြခ်ာင္း၊ ယူနန္ႏွင့္ခ်ိဳၿမိဳ့ေစသာ အေနာက္ေတာင္ပုိင္းျပည္နယ္
သံုးခုသာလွ်င္ ကေကၽြးခစားနစ္ က်င့္သံုးဆဲနယ္မ်ားအျဖစ္ ကုန္ေနခဲ့၏။
ထိုျပည္နယ္သံုးခုသည္ နန္ကင္းၿမိဳ့ေတာ္ ကုမၸဏီအုပ္ခ်ဳပ္ေရး၏တုိက္ပုိက္အုပ္ခ်ဳပ္မွဳ
ေအာက္သုိ႔ကား မေကၽြကေသးေခ်။
သို႔ေသာ္လည္း ထိုျပည္နယ္သံုးခုစလံုးသည္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ား
အေရးနိမ့္သည္ကုိသာျမင္လုိၾက၏။
ထို႔ၾကာင့္လည္း ထိုျပည္နယ္မ်ားသည္ တူညီေသာ
ထိခုိးဒဏ္ရာတုိ့ကုိအေၾကာင္းျပ၍ ခ်ိန္ (ခ်ိန္ေက-ခြတ္)ႏွင့္
တရင္းတႏွီး ပူးေပါင္းရန္ ျဖစ္လာၾကသည္။
ကြန္ျမဴနစ္မ်ားရပ္စဲၿပီး ႏုိင္ငံေရးႏွင့္ စစ္ေရးစစ္ဆာ နည္းဗ်ဴဟာသစ္မ်ား
ခ်မွတ္ေနစဥ္အတြင္းေက်ြခ်ာင္းျပည္နယ္ စစ္တပ္မ်ားသည္ ျပန္လည္စုစည္းကာ
ဆြဲဆုိၿမိဳ့တည္ရာ ေျမာက္ဘက္သုိ႔ခ်ီတက္ၾကသည္။
ထုိအခ်ိန္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္တည္းမွာပင္ ဟုိနန္စစ္တပ္သည္ အေနာက္ရပ္သုိ႔ခ်ီတက္သည္။
ကြမ္ဝုိပျပည္နယ္ ျပန္ယူထုတ္မ်ားသည္လည္း အေရွ့ေတာင္ဘက္ေနရာမွ ဗဟုိတပ္မွ
စစ္ဆင္ေရး ဝုိင္းဝန္း ပိတ္ဆို႔ရန္ ေထာင္ေခ်ာက္ခုအျဖစ္ ဆင္သည္။
ဤသုိ့ျဖင့္ ခ်ိတက္ေနဆဲျဖစ္ေသာ တပ္ခ်ဳပ္စစ္တပ္အတြက္ ခ်ိန္ေက-ခြတ္၏
ကုမၸဏီပုိင္ဆုိင္မွဳမ်ားသာမက ေက်ြခ်ာင္း၊ ဟူနန္ႏွင့္ ကြမ္ဝုိျပည္နယ္မ်ားမွ စစ္တပ္မ်ားကပါ
ဝုိင္းဝန္းရုိက္ခတ္ခံရသကဲ့သုိ့ျဖစ္၏။
ေဂ်ကာ့ ထုမင္းခ်က္၏ သားႏွစ္ေယာက္သည္ စစ္ေရးစစ္ဆာ
နည္းဗ်ဴဟာမ်ားႏွင့္ ဘာမွသိသူမ်ား မဟုတ္ေပ။
သို႔ေသာ္လည္း ေနာ္ခ်ိဳးႏွင့္အမွ် ကြန္ျမဴနစ္တပ္မ်ားေနာက္

ထက္ၾကပ္မတ္ကြာလိုက္ေနရေသာ ဤသြင္ယွဥ္မ်ားသည္ မ်က္ျမင္
လက္ေတြ႔ျဖစ္ပ်က္မ်ား၏ အက်ိဳးေက်းဇူးမ်ားကိုရရွိလာခဲ့ၾကဏ္။
တ၀္တ၀္ပ်ိဳ စစ္တပ္ဏ္၊ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ တုိးျမင့္လာေနသည္။
ခ်ဴပ္ကိုင္ေနၾကသူမ်ားအေနျဖင့္ အလင္လို ေနၾကသည္ကိုလည္း
ျမင္ေနရဏ္။
ထိခိုက္ဒဏ္ရာရသူမ်ားအေရအတြက္မွာလည္း ျမင့္မား တုိးတက္လာေနသည္ကို
ေတြ႔ေနၾကရဏ္။
လိအန္ဏ၊သားမ်ားကိုယ္တုိင္လည္း ေျခကုန္လက္နန္းကေနၾကဝံုမွ်မက
ေျခဖ၀ါးမ်ားသည္လည္း ထိခိုက္အနာတျဖစ္ကာ ေရာင္ကုိင္းေနၾကသည္။
တကယ္ေတာ့ သူတုိ႔ ႏွစ္ေယာက္မွာလည္း သူတို႔အေဖ၏
ေၾသကၠာခ်က္မ်ားအတုိင္း ေန႔စဥ္ လမ္းေလွ်ာက္ေနၾကရသည္
မဟုတ္ဘူးလား။
ဆြဲငင္သို႔ ေရာက္သြားေနာက္တြင္ သူတို႔ နားၾကရသည္။
ဘုန္းေတာ္ၾကီး ကိုကိုမူအစအနပင္ မျမင္ရ။
ေန႔စဥ္ ေတြ႔ေနရသည္မ်ားမွာ ေျမခ်ဳပ္မ်ားျဖစ္၍
သူတို႔ဖမ္းဆီးေခၚေဆာင္သြားၿပီး ေသနတ္ျဖင့္
ပစ္သတ္ေနၾကျခင္းျဖစ္ဏ္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ အခုလိုတပ္ကို တစ္ခဏမွ် အနားေပးလိုက္သည့္အခါ
သူတို႔လည္း နားလိုက္ခ်သျဖင့္ မ်ားစြာအပန္းေျပကာ
အားသစ္ေလာင္းေပးျခင္း ခံလိုက္ရသလို ျဖစ္သြားခဲ့ရေလဏ္။
အခုက်ပန္ေတာ့လည္း သူတို႔သည္ တစ္ေန႔ၿပီးတစ္ေန႔
ေတာင္ထန္းမ်ားကို ျဖတ္သန္းၿီးေလွ်ာက္ေနၾကရျပန္ၿပီ။
တစ္ခကၽြတ္ခ်ဴ ခ်ဳပ္ကိုင္ေနသူမ်ားအနီးမွ
တေကာက္ေကာက္လိုက္ေနခိုက္အရပ္ျမင့္ျမင့္ အဂၤလိပ္လူမ်ိဳး
သာသနာျပဳအား အျပင္းအထန္ မ်က္ရြာမိၾကဏ္။
သို႔သာလည္း သူတို႔အား ခြဲခြာသြားခဲ့သည္မွာ ၾကာၿပီျဖစ္ေသာ
သာသနာျပဳအား ရွာေဖြ၍ မေတြ႔ၾကေခ်။
တပ္ခ်ဳစစ္တပ္မွ စစ္အရာရွိမ်ားႏွင့္ စစ္သားမ်ားၾကားတြင္
လိအန္ဆက်ားသည္အရပ္သားအက်ဥ္းသားဟု၍ တစ္ဦးမွ မျမင္ရေပ။
အခ်ိန္တုိင္းလုလိုပင္ ကာကီယူနီေဖာင္းဝတ္ကုမၸဏီမွ စစ္သုိ႔ပန္းမ်ားကိုကား
ျမင္ေနရဏ္။
အမ်ားအားျဖင့္ ထိုလူစုမွာ ေရွ႕ေနာက္ တန္းစီကာဆက်ီးမ်ားႏွင့္
တြဲခ်ည္ထား၍ ျမင္းစီးတပ္ခ်ဳ စစ္သားတစ္ဦးက ဆက်ီးကို ေရွ႕မွ
ဆြဲသြားေနျခင္းျဖစ္သည္။
ဘယ္လိုပဲျဖစ္ျဖစ္ လိအန္ဆက်ားသည္ သူ႔အေဖ မွာထားသည့္အတုိင္း
အရပ္သားအက်ဥ္းသားမ်ားၾကားဌ ညႇပ္၍ ပါ၊ မပါကိုမူ အထူးသတိထား၍
ၾကည့္ေလ့ရွိသည္။
တစ္ခက္ေသာ္ အေစာင့္ထပ္ဏ္ တပ္ခြဲမွဴးသည္
အက်ဥ္းသားမ်ားၾကားဌေခါက္ဆုိ႔ခါက်ျပန္ သြားေနရာမွ အမိန္႔မ်ားကို
ေအာ္ဟစ္ၿပီး ေပးလ်က္ဏ္။
အားလုံးကို ရပ္သားရန္အမိန္႔ေပးေနျခင္းျဖစ္၍
အရပ္သားအက်ဥ္းသားတစ္ခုသည္ မူးေဂျဖင့္
စုတ္ခြဲေနေသာေျမျပင္ေပၚသို႔ ေျခပစ္လက္ခ် ထုိင္ခ်လိုက္ၾကသည္ကို
လိအန္ဆက်ား ျမင္ေတြ႔ရဏ္။

သူသည်ထူးခြားသောနည်းလမ်းအား ပိုကိုယ်တိုက်၍ ဖန်တီးသွားခဲ့သော်လည်း
တရုတ်ရဲဘော်အချင်းချင်းသားမျိုးဖွားကြားခွဲတရုတ်လူမျိုးမဟုတ်သော သံုးပန်းကို
တစ်ဦးမှ မေတြာရခဲ့။
ထိုအခါ သူသည် လေးဖက်ထောက်၍အောက်ဘက် တောင်ကားဆီသို့
ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုအခိုက်တွင်ပင် သူ့မိတ်ဖုံးအစံုသည် အလြန်ဆွဲတေးပေရေနသည့်
အဝတ်အစားဝတ်ထားသည့် အရပ်သားအင်အား ဒါဇင်ကျော်နှင့်ကို ဖိတ်ခေါ်
ပြုလိုက်ရ၏။
အမ်းစုံသည်နက်ရောင်မ်ား ဝတ်ထားဟန်ကစပီး ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမ်ားမှာ
ေပျမပုံဝတ်စားနှင့် မင်းမနှထမုံမ်ားသာဝတ်လေ့ရှိသော
ပံုစံမ်းေတြ့ရှိသည်။
လိအန္တလီးအေနျဖင့် ပထမဆံုးအဆက်မှ ပြည်လိုက်ရသည့်စွဲသားမဟုတ်သော
အင်အားသားမ်ားေပတည်း။
ပထမေသာ လိအန္တလီးသည် ထိုလူစုအား မျှမခဲ့ေပ။
သူတို့ရွာမှ ရပ်ေနေသာသံုးပန်းစွဲသားမ်ား ကြည့်ေန၍ ျဖစ်သည်။
ထိုစွဲသားသံုးပန်းမ်ား ထုိင်ခုံလိုက်ဟန်ခါမှဒါဇင်ကျော်သော ထိုလူစုအား သူ
ပြုလိုက်ချခင်းျဖစ်သည်။
ထုိလူစု၏ အဝတ်အားမှာညစ်တုံ့ပြန်မှုမက စုတ်ပဲလ်ကိုသည်ကဲ့ မ်းဖ၊
အားလံုး၏ လက်မ်းမှာ ဆက်မ်းျဖင့်လက်ျပန်ကိုး တုပ်ထားသည်။
ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ဦးေသာ ပုဂ္ဂိလ်မှာ လက်မ်းကိုဆက်မိးတုပ်ထားချခင်း
မရှိေပ။
သို့သာလည်း ထုိသူ၏ ေက်ာေပၚ၌
ဆက်မိးတစ်ေခ်ာင်းတြိေလာင်းက်နသည်ကို ပြုလိုက်ချခင်းအားျဖင့်
ထိုသူ၏ လည်ပင်း၌ ဆက်မိးကြင်းစြဲထားမှန်းသိသာလက်ရှိေလသည်။
လိအန္တလီးသည် အျခားလူမ်းထက် အရပ်ပိုျမင့်ေသာ ထိုသူ့အေပၚ၌
မ်းစြာစိတ်ဝင်စားသြားသည်။
ထုိသူသည် သူ့ေခါင်း၌ ေဆာင်းထားသည့်
ဝါးဖက်ဦးထုပ်အပေါ်င်းဆက်မိးအားခြေတလိုက်သည်ကို သူ ပြုလိုက်ရ၏။
ထိုခဏမှာပင် မိက်ုာအား အပေါ်အျပင်
ပြင်ေတြ့လိုက်ရေသာလိအန္တလီး၏ရင်သည် ျပင်းစွာ ခုန်သြားသည်။
သူ ရွာေနေသာ ဘုန်းေတာ်ကီး က်ျဖစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။
ထိုသူ၏ မိက်ုာသည် ထူထပ်ေသာ မုတ်ဆိတ်ေမြးမ်း ဖံုးကြယ်ေနသျဖင့်
အေသအခ်ာမျမင်ရ။
အသားအေရာင်ကလည်း ခပ်ေဖ်ာ်ေဖ်ာ် ျဖစ်ေနသျဖင့် မွန်းဆရ
ခက်ေနသည်။
သို့သာလည်း တူေနသကဲ့သ် အမှန်ျဖစ်သည်။
သူသည် ေစာ်ေစာ်က ေရာက်ခဲ့ေသာ ျမက်ခင်ပွန်းကီးမ်းဟုကားသို့
ေလးဖက်ထြာ၍ တုိးဝင်သြားကာ အနီးကပ်ပု၍ ဟုကည့်ျပန်သည်။
အက်ဥ်းသားမ်းသည် အမ်ိန့်အား ေစာင့်ေနဟုကသည့်ိုးဝယ်
မိန္ဒတန္တကာမ်ိရပ်ေနဟုကသည်။
တရုတ္အရပ်ေသးမ်းသည် ဦးေခါင်းမ်း ငုိက္စုိက်ေနဟုက၍
ဥရောပသားတစ်ဦးသာလင် စမ်းေခ်ာင်း၏ ကမ်းပါးထက်၌ မားမားမတ်တ
ရပ်ေနသည်။
သူသည်ဦးေခါင်းကိုပင် မငံု့။

အေစာင့်မ်ား ေရာက္လာသည့္အခါ လူစုကို ႏွစ္စု ခြဲလိုက္သည္။
အေစာင့္တစ္ဖဲ့က တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ား ေခၚသြားၿပီး ဥေရာပသားကမူ
အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္ေရွ့မွစင္မိုင္တစ္စီ ေလွ်ာက္သြားေနသည္။
အေစာင့္တစ္ဦးက သူ႔အားရပ္ရန္ ေနာက္မွေန၍ သိမ်ားကိုေဆာင့္ဆြဲလုိက္ခ်ိန္အထိ
သူသည္ ဤကဲ့သုံးပါက်သြား၊ အရွိန္ပ်က္ ေလွ်ာက်သြားလ်က္ပင္ရွိ၏။
အေစာင့္မ်ားသည္ ဥေရာပသားအား ေအာ့စ္ကမ္းေမာင္းကာ အကာကြယ္
လုပ္ထားရာေအာက္သို႔ ဝင္ရန္ အမိန္႔ေပးသည္။
သို႔တေစလည္း ဥေရာပသားသည္ ေပးေနသည့္အမိန္႔အား၌က်ဳိးမနာခံ၊
သူ႔ပခံုးတြင္ ခိုလွ်ာသည့္ သူ႔ပစၥည္းထုပ္ကို ျဖဳတ္၍
ဒူးေထာက္ထုိင္ကာဘုရားသခင္အား အာ႐ုဏ္ျပဳေနသည္။
လိအန္ခ်ာကိုးအဖို႔ကား ေအာင္ပြဲတစ္ခုႏွင့္ ႀကံဳခဲ့ရေလၿပီ။
သူ႔ေခါင္းထဲ၌ ကိန္းေအာင္းခဲ့ေသာသံသယသည္
ကြဲယ္ေပ်ာက္သြားခဲ့ၿပီျဖစ္၏။
မုဆိုးေပါင္းရာႏွင့္၌ ရွိခဲ့ေသာ ဤခရီးတြင္ သူတို႔ရွာေဖြေနေသာ
အရာတစ္ခုသည္ ၿပီးဆံုးသြားေလၿပီ။
သူသည္ ဘာကိုမွ မစဥ္းစားႏုိင္။
သူ႔အေဖအားသတင္းေကာင္းေပးဖို႔အတြက္ ေတာထူထပ္ေသာ
ေတာင္ခ်ံရိုအတုိင္း ေျပးတက္သြားလ်က္ရွိေလသည္။

ဖ“မင်းတို့ဆီမှာ ငှက်ငြိုင်ချားသား မေကာင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကို
အကဉ်းသားအဖြစ်မှုးထားတယ် နော်”ဟု လီအန်ကီးက
ကောက်ကောပါက်ဖော်တြ တစ်ဖက်ငွေလုံး ချပည်ငနသည်လျှင်ယွပ်ဦး
အဖြဲ့ဝင်သူငယ်အား မေးသည်။
“အဒီလူက ပင်လယ်ဘီးကို ဖြတ်ပြီး လီပေါင်း
လေးသောင်းကော်ဝေးတဲ့ ငှက်ငြိုင်ကမ္ဘကာင်းဆိုးဝါးကြ။
အဲဒီ ငှက်ငြိုင်က လူတြတွေဟာ ငှက်ခါင်းသကီးတြရည်ယွယ်၊
နီပေါ်ကာင်ပေါ်ကာငါတာတာ ဆံပင်တြရှိတယ်၊ အားလုံး
သွပ်ပုံစံမီးတြခည်းပဲ သိလား” လူငယ်ဟုဦး သူငယ်သည်ချပဌက်၌
ကီးကထားသော ထင်းဂူးသားခါကွားအား လိုက်ကာက်ရင်း
ပြောပြပေနသည်။
“သူက ပြောပြတယ်။
သူ့ကို မိကွေနဲ့ မျမင်ငှက်ငြိုင်တဲ့ သူငယ်ခင်းတစ်ယောက်က
အစမဲခေတင်ပြောကွေနတယ်လဲ့။
သူ ရှိခိုးနေတာ အဲဒီ မိတ်ဆြဲပဲ တဲ့”“အဲဒါ သူက
ပြောပြတာလား”“ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ၊ သူ့မိတ်ဆြေကို သူက ယေ-
ဆူးလို့ ခေါ်ဆင့်တယ်တဲ့။
ယေ-ဆူးကဖားနေတဲ့ လူတြေကို လက်နှို့ထိုးပြီး ချပန်ကောင်းအောင်
လှုပ်ပေးလေ့ရှိတယ်တဲ့။
ငါကြောတော့ သူလိမ်ပြောတာလို့ ထင်တယ်”လီအန်ကီးသည် ခါးကိုကုန်း၍
သစ္ပါင်းပြောက် တစ်ခေါက်ငင်း ကောက်ယူကာတစ်ဖက်သောလက်ချဖင့်
ပြို့ထားသည့် ထင်းခေါက်ကွားထဲ ထည့်လျှက်သည်။
သူသည်အေရင်ခြင်ပေနစ်ပြီချဖစ်သော တပ်ခံစစ်တပ်ဖွဲ့ ကက်ဦးထုတ်ဟား သူ့မ်က်နှာကို
အပြားသည်အထိခြောခ်လုက်သည်။
သူသည် နှုံငြိုချားသား အေဟကာင်း ပေးသာ ပေးပေနေသာလည်း
စတ်ပြပြီးမဝင်စားလေဟန်ဆောင်ထားသည်။
သူသည် လူငယ်ဟုဦး သူငယ်ဟက် လွှဲမှုဟကည့်တော်ပေးခြန်းတစ်ခု
ထပ်မေးသည်။
“သူက ဘာချဖစ်လို့ အက်ဥ်းသွား ချဖစ်နေရတာလဲ”“သူက တို့တဂုတ်ချပည်ကို
ကီးကော်ငှေနဟကတဲ့ နှုံငြိုချားစစ်ပွဲတြနဲ့
ကုမ္ပဏီအစောပေါက်တြအတြက် သူလှုလှုပ်ပေးနေတာကြ၊
သူ့ရဲ့အဂူးပံုဂူပြင်တြထဲမှာ ပါ,ပါလာတဲ့ပေါ်ဆာ ယေ-ဆူးဆုိတာက
တို့နှုံငြိုသားတြဆီက လှိတာတြ စုဆောင်းဖို့
သူလှုပ်ဆက်ဖန်တီးထားတဲ့ဟာပါ ကြာ”“သူ့ကို သတ္တုစာလား”“သတ္တုစပယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊
တပ်ခံစစ်တပ် သူ့ကို ပြောအမ်းဆကီးပေးရင်းနှီးတ်ပေးမယ်လို့ပြော်တော့
ပြောပြထားတယ်။
ဒါပေမယ့် ပေးမယ့်လူ့ မရှိဘူးကြ” ကောက်ကပေါက်စာသူငယ်က ရယ်သည်။
“ဟား ဟား မိကွေနဲ့ မျမင်ရတဲ့ သူ့မိတ်ဆြေ ယေ-ဆူးတောင်
သူ့ကိုမကူညီနှုင်ဘူး။
အဲဒီ ယေ-ဆူးဆိုတာကလည်း ငှုံငြိုချားသားတြက
ကောင်းကွင်းရဲ့သားလို့ပြောနေဟကတယ်”လီအန်ကီးကပါ
သံယောင်လိုက်ပေးရယ်သည်။
သူသည် တောင်ပြခွဲ ရှေ့ံ့ကာအိမ်မှားဆီလှမ်းဟကည့်သည်။
အောင့်မှားသည် သူတို့ အက်ဥ်းသားမားအား လွန့်ပေသော

နာရီဝက်ခန့်ကပင်ဤ အိမ်မှာခဲ့ လာ၍ နေရာခ်ထားပေးသြားသည်ကို သူ
ျမင်ခဲ့ရ၏။
အခု သူ လွှမ်းျမင်နေရသည်မှာဆိပ်ကမ်းလွန်ထွင့် ဘုန်းတော်ကြီး ကို ျဖစ်၍
ေက်ာ်တိတ်ဘုရား အမြတ်တစိုးဇာ တခါးဝဲ၌ ထိုင်တော်ေျခက်ခရီးဇာ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှကို
အတုိးခ်၍ နားေနျခင်းျဖစ်ေလသည်။
လိအန္ဆကီးဇာ စိတ်သည် အေျပးအလႊား လႈပ်ရွားလွ်က်ရှိ၏။
သူ၏အေဖ ေရွးေပးလိုက်ေသာစာသည် သူ၌ ဂ်က်ကဒ်က်ေဟာင်း
ေဘးအိတ်ထဲ၌ ပါလာသည်။
ပထမဆံုး သာသနာျပဳအားေျခရာေကာက္ခဲ့ မိဖဝီးသည်ေနာက် သူတို၏
ညီအစ်ကိုးဝင်ငွေ သူတို၏အေဖသည် သာသနာျပဳရွာေနသည့်အရပ်သား
အက်ဥ်းသားအုပ်စုအား မ်က်ျခည်ျပတ်ခံၾကေကာတဲ့ဘဲ
လုပ်ကွာခဲ့ၾကသည်မှာ ဝစ္ဆရဒ်ရှစ်ခုစပ်။
သူတို၏သည် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ မသိရွိေအာင် သာသနာျပဳးဝင်ငွေ
ဆက်သြယ်ဖို၏အခါအခြင်ကို ေစာင်းလွဲကိုၾကဇာ။
ဒုတိယေန၏ကုန်ခန်းတြင် သူ၏အေဖသည် လူငယ်ဘုဉီးမွ လူငယ်မ်ား
ထင်းေခြထြက်သြားၾကသည်ကို ျမင်လိုသြည်။
သူသည် သား်ျဖစ်သူအား ေခၚ၍
ထိုလူငယ်မ်ားနှင့်ေရာၿပီးလုိက်သြားရန်ွင့် အခြင့်အလမ်းေပၚလာလွ်င်
စခန်းထဲသို၏ ဝင်ွင့်ပုိင်ေအာင် ဆက်ဆံရန် မွာသည်။
လူငယ်ဘုဉီး အုပ်စုွင့် ပါလာေသာ လိအန္ဆကီးအား တစ်ဉီးက မင်း
ဘယ်ကပြက်လဲဟုေမးသည်။
လိအန္ဆကီးက ူးသလို ေၾကာင်သလို လုပ်ကာ ဗဟိုတပ်ခ်ဳပ်မ်ားရွိရာ
ေတာင်ကုန်းဆီသို၏လက်ြ်းထိုးျပသည်။
ေတာ်ေသးဇာ။
သူ၏အား စူးစမ်းခဲ့သည့် သူရဲနိေလးက ေနာက်ထပ် ဘာမွမေမးေတာ့ေပ။
“အဒီလူဟာ သူရဲေဘာေၾကာင့် လူေတာ့ မဟုတ်ဘူးကြ၊
ေျမပဝင်ငွေတြနဲ၏ နယ်ခံအဏာဂူးေတြလို သတ် မနည်းဘူး”ဟု
ရာဇာတ်သ်၏ ထင်းေတြပြ်ၿပီး ျပန္ဆလာတြင် သူရဲနိေလးကလိအန္ဆကီးအား
ရှင်းျပေနသည်။
“သူ၏ကို ဆက်မ်ေတြနဲ၏ အခ်က်တစ္ခု ုိက်တယ်။
တစ်ခြန်းမွမေအာ်ဘူးကြ သိလား။
သူ၏ကိုေစာင့်ေနတဲ့ အေစာင့်ေတြထဲက တစ်ေယာက်ေလ၊
စိအန္ျမစ်ထဲလိမ့်ၿပီး ေရနစ်ေနတာကို သူ ဆင်းၿပီးကယ်တယ် ကိုယ့်လူ။။
သူ၏ၾကည့်ရတာ ဘာကိုမွမေၾကာက်တဲ့ပံုစံ မေပၚဘူး။
သူက ေျပာတယ်၊ သူ ဘာကိုမွ မေၾကာက်ဘူး တဲ့၊
ဘာ့ေၾကာင့်လဲဆို ေတာ့ေယ်-ဆူးဟာ သူ့ေ၏ဘးမွာ အၿမဲရွိေနလို၏တဲ့”“သူ၏
ဒုတိေခါင်းဆက်ိး ရွာသွာ တကယ်လား”ဟု လိအန္ဆကီးက
သူ၏ထင်းမ်ားကိုက်လ်ခြင်းေအာင် ျပင်၍ ေပြ်ရင်းမွေမးသည်။
“ုိင်ျခားသား မေကာင်းဆုိးဝါး တစ်ေယာက်ကငါ ဘယ်သူနဲကမွ အနီးကပ်
မၾကည့်ခဲ့ဖူးဘူး”“တကယ်ရွာေပါ့ ကြ၊ ေဟာ့ဒ် ေတာင်ဆကီးေလာက်ကို
ရွာသွာ” သူ၏ စကားသူသေဘာက်ကာ တပ်ခ်ဳသူရဲေလးက ေအာ်ယ်သည်။
“ၿပီးေတာ့ သူ၏ မ်က်ိုးေတြကလည်း အရမ်းထူးဆန်းတယ်ကြ၊
ေကာင်းကင်ပြဳ အျပာေရာင်၊ ငါ မင်းကိုျပမယ်၊ ဟိုမွာ ျမင်လား၊ သူ
တဲအျပင်ဘာထြက်ထြ်ိုင်ေနတယ်။

ငါတို့ သူ့ရွေ့ရွှေ့က ျဖတ္ခရြမွာ၊ ငါ သူ့ေတဲထဲ ထင္းနည္းနည္း
ခဲ့ပးရလိမ့္မယ္။
အဲဒီတုန္းမွာ မင္း သူ့ႏွာေခါင္းကို
ေသေသခ်ာခ်ာဖက္ထည့္”လိအန္ဆကီးသည္ အသက္ကိုပင္ မခ်နဒ္ဂ်ုိင္
ျဖစ္သြားသည္။
သူ ကိေကာင္းလွေခ်သည္။
သူသည္ ဝမ္းသာလိုးဆို့သြားျခင္းကို မျမင္ေအာင္ ထိန္းကာ
ဟိုေကာင္ေလးေနာက္သို့ခပ္သုတ္သုတ္ လိုက္သြားသည္။
တမ်ားဖကားရွိ လမ္းသည္ ဆးႏွင္းမ်ားခေနသျဖင့္ဘာေက်ာလွ်ကိုရွ၏။
တိတ္ဆိတ္လြန္းလွေသာ ပတ္ဝန္းက်င္ထ သူတို့ေျခသံမ်ားသည္ပဲတင္သံမ်ား
ေပးလ်က္ရသည္။
သူတို့ႏွစ္ေယာက္ တံခါးဝသို့ ေရာက္သြားသည့္အခါ
နားနားေနေနသေဘာျဖင့္ ထုိင္ေနေသာ ေဂ်ကာ့အား
လွမ္းျမင္ကသည္။
လိအန္ဆကီးသည္ ေဂ်ကာ့ဘက္သို့လွည့္ဖ်ာက္ည့္ံ။
အကယ္၍မ်ား ေဂ်ကာ့က သူ့အား မွတ္မိၿပီး သူ့နာမည္ကို
ေခၚလိုက္မည္ဆိုပါက်ပ်ာေတြ အမ်ားႀကီးျဖစ္သြားႏုိင္သည္။
ေဂ်ကာ့ႏွင့္ မလွမ္းမကမ္းတြင္ အေစာင့္ခ်ဳိသားတစ္ေယာက္
ရွိေနသည္ဟုတ္ပါလား။
ယခုအခါန္တြင္ လိအန္ဆကီးသည္ သူ ဘယ္လုိ လုပ္ရမည္ကို ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးျဖစ္၏။
သူသည္ သူ ေပြ့ယူလာသည့္ ထင္းမ်ားအား ေဂ်ကာ့၏ ေျခရင္းခ်ဳိ
မေတာ္တဆ ပံုစီျဖင့္လႊတ္ခ်လုိက္သည္။
သူသည္ ေဂ်ကာ့အား တစ္ခ်က္လွမ္းဖက္သည္သည္။
စုိးရိမ္ေသာကမက္ခင္းသျဖင့္ တစ္ခ်က္ႏွာလုိး နီးရဲကာ
မ်က္စိမ်က္ႏွာပ်က္ကြက္ရွ၏။
ေဂ်ကာ့သည္ ထိုင္ေနရာမွထကာ သူ့ေျခရင္းခ်ဳိ ကေနသည့္ ထင္းမ်ားကို
ေကာက္သည္။
ေဂ်ကာ့၏ ေတးခ်ဳိေရာက္ေနၿပီျဖစ္ေသာ တပ္ခ်ီသူရဲေလးသည္
အေစာင့္အားလွမ္းရ ေတာင္းပန္ေနသည္။
အေစာင့္က သူ့အား နမ္ာမ့္ လုပ္သည္ကုိေသာ စြပ္စြဲခ်က္ျဖင့္
ေအာ္ဟစ္ေငါက္မ္းလ်က္ရသည္။
ယင္းကဲသို့ ဂ်ိုးပ္ေထြးေနခ်ိန္တြင္ လိအန္ဆကီးသည္ ေဂ်ကာ့နားသို့
တုိးကပ္သြားၿပီးသူ့အေတ္ကပ္ထဲမွ ဓာေခါက္ ေသးေသးေလးကို ထုတ္၍
ေဂ်ကာ့လက္သို့ ကပ်ာကယာထုတ္ေပးသည္။
ေဂ်ကာ့က သူ့ ညာဘက္လက္ဖဝါးထဲသို့ ေရာက္လာေသာ စာကိုက်စ္ကိစ္ပါေအာင္
ဆုတ္ထားသည္။
လိအန္ဆကီးသည္ ေဂ်ကာ့အား ဖတ္ခနဲ တစ္ခ်က္ၾကည့္ၿပီးေတာင္းပန္စကား
ေျပာသည္။
ထိုေနာက္ ေက်ာက္ေပါက္ဘာျပည့္ေနေသာ မ်က္ႏွာပုိင္ရွင္ဘုိန္သူရဲေလး
ေနာက္သို့ လုိက္သြားေလ၏။
“မင္း ေတာ္ေတာ္ံတဲ့ အေကာင္ပဲ”ဟု တပ္ခ်ီသူရဲေလးက
လိအန္ဆကီးအားအျပစ္တင္သည္။
“မင္းက သတိမ့ မထားတာ။
သတိထားၿပီး မသြားေတာ့ ထင္းေတြလြတ္က်ကုန္တာေပါ့ကြ”“ငါ

ေတာင္းပန္ခ်ိတယ္ဟာ၊ ထင္းေတြက ငါ့လက္ထဲကေခ်ာ္ၿပီး
က်ကုန္တာ”ဟုလိအန္ခ်ကီးက ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ေဟာ့ မင္းေျပာတာ မွန္ပုံရဲ့။
ႏုိင္ငံျခားသားမေကာင္းဆုိးဝါးရဲ့ ႏွာေခါင္းႀကီးက
တအားႀကီးတာပဲ”“ငါ မင္းကို ေျပာခဲ့သားပဲ၊ သူ႔ႏွာေခါင္းႀကီးက
ေတာင္တန္းႀကီးေလာက္ရွိတယ္လို႔”ဟုေျပာကာ တပ္ခ်ဳသူရဲေလးက ရယ္သည္။
ထို႔နာက္ သူတို႔ႏွစ္ေယာက္သည္ရြာလယ္လမ္းမအတုိင္း
ေျပးထြက္သြားၾကေလ၏။

ေဂဲကဲ့သည္ တဲအျပင္ဘက္၌ ရပ္ေနဆဲ၊ သူ႔လက္ထဲတြင္
ေစာေစာကေကာင္းေပးခဲ့သည့္ဂ်ာကို က်စ္က်စ္ပါေအာင္ ဆုတ္ထားသည္။
ဆည္းဆာေရာင္ေအာက္တြင္ ေျပးသြားလွ်က္ရွိေသာ
ေကာင္ေလးႏွစ္ေယာက္အား ေမွ်ာ္ကည့္ေနသည္။
သူသည္ ထိုႏွစ္ေယာက္ထဲမွတစ္ေယာက္အား မွတ္မိေန၏။
သူ မွတ္မိေနသည့္ သူငယ္မွာ ေက်ာက္ေပါက္မ်ားႏွင့္
သူငယ္ျဖစ္၍ကြ်ေကာင္းေလးအား ခရစ္ယာန္သာအေၾကာင္း
ရွင္းလင္းေျပာျပခဲ့ဖူးသည္ မဟုတ္ပါလား။
သို႔ေသာ္လည္း ထိုသူငယ္ထက္ အရပ္ျမင့္ေသာ ေကာင္ေလးကိုမူ သူ
ဝုိးတုိးဝါးတားျဖစ္ေနသည္။
ဤသူငယ္အား စခန္းထဲ၌ မျမင္ခဲ့ဘူးေခ်။
တစ္ခုတစ္ေယာက္ႏွင့္တူသည္ဟုစိတ္ထဲ၌ သံသယျဖစ္ေနမိသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုသူငယ္၏ လက္ထဲမွစာ သူ႔လက္ထဲထည့္လုိက္သည္ကုိ
အေစာင့္မ်ား မျမင္ပဲ႔လုိသည္။
အမည္မသိ သူငယ္သည္ ဘာေၾကာင့္ ဤစာကိုသူ႔အားေပးသနည္း။
သူသည္ လက္ဝါးကုိ ျဖန္႔ၾကည့္သည္။
စက္ပ်ဴတာ အေပါစားျဖစ္၏။
စက္ေပၚမွ ေရးထားသည့္ တ႐ုတ္အကၡရာမ်ားသည္ ပီျပင္ထင္ရွားျခင္း မရွိ။
တစ္ခ်ိန္သူသည္ စာမတတ္ခဲ့ေသာ သူ႔ထမင္းခ်က္အား
ခ်င္ေတးသာသနာျပဳစခန္း၌ စာအနည္းငယ္သင္ေပးခဲ့ဖူးသည္။
ဤအကၡရာမ်ားသည္ ထမင္းခ်က္ လိအန္၏ လက္ေရးမ်ားႏွင့္
တူသလုိလုိရွိေန၏။
သူသည္ စာကို ဂ႐ုတစုိက္ ဖတ္ၾကည့္သည္။
သူ႔ႏွလံုးခုန္သံသည္ အလြန္ျမန္လာသည္။
ဘုန္းေတာ္ၾကီး က်၊ ခင္ဗ်ားသမီး မေသဘူး၊ ဒီည
ေတာင္ကုန္းထိပ္က ေက်ာက္တုံးႀကီးတစ္တုံးေနာက္မွာ ကိုယ္ပုတ္ပုန္းေနမယ္။
ထြက္ေျပးခဲ့ပါ။
ခင္ဗ်ား လြတ္ေအာင္ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ကုညီမယ္။
လိအန္။

၇ရက်ံ၂နံရံကာ ေကာ့တိတ်ွအ့ကြင်းရွိ ၾကမ္းျပင္ထက္၌
လေလာင်းေနေသာ ေဂဟကာသည္ျမဴမ်ားကဲ့နသည့္ လေရာင္ေအာက္၌
ေတာင္ကုန္းထိပ္အား လွမ္းျမင္ေနရသည္။
လေရာင္သည္ကဲ့သို့ခါးဝတ္ရံ ခံုတန္းေပၚ၌ ဂ်ပ္ဆယ္ေသနတ္ ေဘးခ်ိတ္ပီး
ထုိင္ေနေသာ အေစာင့္၏ ပခုံးထက္သို့လည္းျဖာဆင္းလွ်က္ရွိ၏။
ညမှဳးခ်ိန္ဟုတ္သည္းက ေတာင္ထိပ္သို့ ထုိင္ၾကည့္ေနေသာ
ေဂဟကာ့ဇာစိတ္ပါတ္သည္ တက္လာသည္ဟု မရွိတာ ကဆင္းျမဲ ကဆင္းလွ်က္
ရွိေလသည္။
သူသည္ ေတာင္ထိပ္ရိွမွ လႈပ္ရွားမႈတစ္စုံုကိုမ်ား ျမင္ရေလမလားဟူေသာ
အေတြးျဖင့္ပ်က္စီမ်ားကို အားယူ၍ မၾကာမၾကာ လွမ္း လွမ္းၾကည့္သည္။
သို့ေသာ္လည္း ဘာကိုမွ မျမင္ရေပ။
သူသည္ သူ့ထမင္းခ်က္ လိအန္ကား စိတ္ကူးျဖင့္ဟ လွမ္းၾကည့္၊
ေကာက္တံုးေကာက္ေဆာင္ပားၾကားခ်ိ ထုိင္၍ မိမိ၏ သမီးငယ္အား
ႏုိ့တိုက္ေနသည္ကို ျမင္ေနရသည္။
ည ဆယ္နာရီပင္ ထုိးသြားၿပီ။
သူ့သမီးငယ္ မေသေသး။
ေဘးအနံရွယ္ပင္ မရွိဟူေသာ သတင္းကို သိရကတည္းကသူသည္ မ်ားစြာ
ဝမ္းသာကာ စိတ္အားတက္ကြ်ခဲ့၏။
သူ သိထားရသည့္အတုိင္းဆိုလွ်င္သမီးငယ္သည္ သူ့ဝင့္ အနီးကပ္ဆံုး
ေနရာတစ္ေနရာ၌ ေရာက္ေနၿပီ သို့ေသာ္လည္းသူ့လက္တြင္းသို့ကား
ေရာက္မလာေသး။
မေမွ်ာ္လင့္ဘဲ သူ့လက္ထဲ ေရာက္လာသည့္ စာတိုေလးေၾကာင့္
သူ့ဦးေႏွာက္သည္အဆမတန္ လႈပ္ရွားခဲ့ရ၏။
အေစာင့္၏ အာဂုံကို မိမိအေပၚ၌ မရွိေစဘဲ
တျခားသို့ေရာက္ေနေအာင္မည္သို့ လုပ္ပါမည္နည္း။
တကယ္ေတာ့ သူ့အာဂုံ တျခားေရာက္ေနမွသာ
မိမိထြက္ေျပးဖို့အားထုတ္ႏုိင္လိမ့္မည္ မဟုတ္ပါလား။
သို့ေသာ္လည္း အေျခအေန အရပ္ရပ္သည္ သူ့အား ဆန္႔က်င္ဘက္ ရွိ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ စစ္တပ္ေတြက အမ်ားႀကီး၊ ရြာထဲရွိ ေက့ာ့တိတ္ဘ်ားတြင္လည္း
သူတို့ႏွင့္ျပည့္ၾကိ၏။
ေဂဟကာ့ ပတ္ဝန္းက်ည္ ေအးျမေသာ ၾကမ္းျပင္ထက္တြင္
အိပ္ရာခင္းေတြခင္းထားသည္။
ထို အိပ္ရာခင္းမ်ားထက္၌ တပ္စ် စ္ခြာမ်ားသည္ လွဲေနၾက၏။
တခ်ိဳ့မွာအိပ္ေပ်ာ္ေနၾကၿပီျဖစ္၍ ေဟာက္သံမ်ားပင္ ၾကားေနရၿပီ။
တခ်ိဳ့ကေတာ့ အခ်င္းခ်င္းႏွစ္ကိုယ္ၾကားေလသံျဖင့္
စကားေျပာေနၾကသည္။
အိမ္ဝင္ဆံုခါးက်ိမ္ရ ပတၱာမ်ား ျဖဴတ္၍ယူကာအိပ္ရာ လုပ္ထားၾကသည္။
တံခါးေပၚ၌ အိပ္ရာခင္းမ်ားခင္း၍ အိပ္ေနၾကၿပီ။
က်န္ုစ္ေယာက္ကေတာ့ အခန္းေထာင့္ရွိ စားပြဲေပၚ၌ အိပ္ရာမ်ားခင္းကာ
အိပ္ေပ်ာ္ေနၾကၿပီ။
တံခါးဝ၌ရွိေနေသာ အေစာင့္မွာ ထိုည တာဝန္ကျဖစ္၍ သူသည္
ေျခုန္ခ်ေခ်ာင္းတြဲေလာင္းခ်က ေရွ့ေနာက္လွည့္၍ ေဆာ့လွ်က္ရွိ၏။
တစ္ခ်ိတ္ခ်ိတြင္ အိမ္ထဲသို့ လွည့္ၾကည့္သည္။
အိပ္ခ်င္ေဆာင္ေနေသာ ေဂဟကာ့သည္ မ်က္စိမ်ားကို ဖြင့္,ဖြင့္ၾကည့္သည္။

အေစာင့္ လစ္,မလစ္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ဟာကိုးစြာျဖင့္
ၾကည့္,ၾကည့္ေနျခင္းျဖစ္ပ၏။
သို႔ေသာ္လည္းအေစာင့္သည္ ငိုက်ဥ္းမည့္ လကၡဏာမျပ။
သူထုိင္ေနရာမွ တစ္ေနရာရာသို႔ ထသြားမည့္အေရြ့အလ်ားလည္း မျပ။
အေမွာင္ထဲ၌ လွဳပ္ေနေသာ ေဂဟကာသည္ အဆက္မေပါင္းမ်ားစြာ
ဘုရားသခင္အားတုံ့ျပန္၍ သူ႔ကို ကူညီပါဟု ဆုေတာင္းသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဘာ အခြင့္အေရးမွ ေပၚမလာ။
ညသည္ အေႏွာင့္အယွက္ျဖဴလြန္းဝိ မရွိဘဲ တိတ္ဆိတ္စြာ ၿငိမ္သက္ကြယ္ဝွက္ေန၏။
ထို႔နာက္အေဝးတစ္ေနရာဆီမွ စစ္ခရာမႈံတ္သံ ခပ္သဲ့သဲ့ ၾကားရသည္။
ေနာက္ တစ္ခ်ိန္စစ္ေက်ာ္ေက်ာ္ခန္႔ ၾကာေသာအခါ
အနီးဆီးေတာင္ထြဋ္ျပင္တစ္ခုဆီမွစစ္ခရာသံၾကားျပန္၏။
ယခုအခ်ိန္ထိ မအိပ္ရေသးေသာ စစ္သားမ်ားသည္ စကားေျပာရပ္ဆိုက္ၿပီး
ထထုိင္ကာ နားစြင့္ေနၾကသည္။
ခရာသံသည္ တစ္ဖန္မွ် ရပ္သြားၿပီး ေနာက္တစ္ဆက္မွ ထပ္ၾကားျပန္သည္။
ဤတစ္ႀကိမ္သည္ သူးတို႔ စခန္းခ်ေနသည့္
ေတာင္ကုန္းနံရံထက္ထြက္ေပၚလာျခင္းျဖစ္ရာ စစ္သားမ်ားသည္
ညည္းညည္းညဴညဴ့ဝင့္ ထၾကၿပီးအိပ္ေမာက်ေနၾကသည့္
သူတို႔ရဲေဘာ္မ်ားအား လႈပ္၍ ႏုိးၾကသည္။
“သူတို႔နဲ႔ တစ္ပါတည္း လုိက္ခ်ဥ္ေတာ့ ျမန္ျမန္ထၾကေဟ့၊
ေစာင့ေတြလည္းျမန္ျမန္ေခါက္ၾက”ဟု တိုးတိုးအျပင္ဘက္၌ ထုိင္ေနေသာ
အေစာင့္က ဖိတ္ခနဲ ခုန္ထလာၿပီးေအာ္ေျပာသည္။
“ခရာက တန္းစီဖို႔ အခ်က္ေပးေနၿပီေဟ့”ေဂဟကသည္ သူ႔ကိုယ္ကို
အားတင္းၿပီး ထရပ္သည္။
သူ႔ရင္ထဲတြင္မုန္းသည္းေၾကကြဲသည့္ စိတ္ကေတာ့ ဝင္ထြက္ရွိ၏။
ေနာက္တစ္ခဲ ခတက္ဦးေတာ့မည္ျဖစ္၍မိမိ၏ လြတ္ေျမာက္ေရးသည္
မေရမရာျဖစ္ရခ်ဦးေတာ့မည္။
အေျခအေနအားလံုး ဂ်ဴပ္ေထြးကာလီအန္ႏွင့္ေရာ သမီးငယ္ႏွင့္ပါ
ေနာက္တစ္ႀကိမ္ အဆက္ျပတ္ရဦးမည္ ဆိုပါမူကား။
သူေတြးေနခုိက္မွာပင္ အျပင္မွ အေစာင့္သည္ အထဲဝင္လာၿပီး လည္ပင္းခ်ိဳင့္
တန္းလန္းျဖစ္ေနေသာႀကီးစကိုဆြဲကာ ေဂဟကအား အျပင္သို႔
ဆြဲထုတ္သြားေလ၏။
ေက်ာ္တစ္ခ် တဲမ်ား၏ ပတ္ဝန္းက်င္ စစ္သားမ်ားသည္ လားမ်ားေပၚသို႔
အစားအစာရိကၡာထုပ္ဖ်ားႏွင့္ ကည္ကန္ေသတၱာမ်ား စသည့္ အထုပ္အပိုး
ဝန္ခ်ည္ပလယ္မ်ားအားအလ်င္အျမန္ တင္ေနၾကသည္။
မိနစ္ပိုင္းအတြင္းမွာပင္ ရြာထဲ၌ စခန္းခ်ခဲ့ၾကေသာစစ္သားမ်ားသည္ ခီတက္ရန္
အသင့္ျဖစ္သြားၾကေလၿပီ။
ခဏအၾကာတြင္ ေတာင္ကုန္းေျခရင္းရွိက်ယ္ခန္းျပန္႔ပ်ံးေသာ
လယ္ကြင္းမ်ားဆီသို႔ ခီတက္သြားၾကသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ေတာင္ၾကားမ်ားဆီမွ အျခားတပ္မ်ားသည္လည္း
ထိုလယ္ကြင္းမ်ားဆီသို႔ ဆင္းလာေနၾကသည္။
တပ္သားလံုး ထိုေနရာ၌စု၍ တန္းစီရန္ ႀကိဳးစားၾကသည္ အမိန္႔ထုတ္သံသည္
မဟုတ္ကြဲလား။
တိတ္ဆိတ္လြန္းလွေသာ ညအေမွာင္ထဲတြင္ လူ႔ျခသံမ်ား၊
လားႏွင့္ျမင္းခြာသံမ်ားသည္ကြဲလြင့္ကုန္၏။

တိမ်မြူးသည့် လေရာဇာ့ား ဖိုးကြွယ်သားသည်။
ေဂဠဟ်ကာသည့်တန်းက်ာ့ား စိတ်ဝင်လက်ကျင့် ၾကည့်သည်။
သူ၏အေစာင့် လူငယ်သည်ေဂဠဟ်ကာ့အားၾကည့်ကာ သံသယမဂင်း
ျဖစ်တန္ဟု။
လည်ပင်းႀကီးအား ႏွစ်ဖက် သံုးပတ်ခ်ရစ္ခ်ဲ့ ခ်ည္ပင်းတင်း ဆြဲထား၀ိုင်္ဂမ်ဳမက
စည်းမ်ားႏွင့် အျခား အဖ်ဳားေသာ အက်ဥ်းသားမ်ားႏွင့်ကြာမသြားေအာင်
အထူး သတိထား၍ ခ်ဳပ်ကုိင်ထားသည်။
အရာရ်ိမ်ားဏ ေအာ်ဂ်ဴစ်မန္ဒ်ေပးသံမ်ား ၾကားေနရသည်။
ထုိအသံမ်ားသည်ယ္ကြယ်ဏ ဟုိတက္သည်ကာ့ ေနရာအႏွံ့ပ်ံတြင် ပဲ့တင်ထပ်ကာ
ျမည်ဟည်းလ်ွက်ဏ။
ေတာင်ဖ်ကားထဲ၌ တပ်ြဲတပ္ခမ်ားသည့် တစ္သုတ္ၿပီးတစ္သုတ်
ေရာက်ိလာေနၾကဏ။
ေနာက်ဆံုးအသုတ်တပ်ြဲမ်ား ေရာက်ိလာၿပီးသည့်ေနာက်တြင္မူ တပ်ီတပ္သား
တစ္ေသာင်းခန္ဓ်သည္ဟားလံုးတန်းစ်ကာ ခ်ဳတ်ရန္ အဆင္သင့်
ျဖစ္ေနၾကေလၿပီ။
လယ်ြင်းျပင်ဏ အျမင့်ဘက္ ေတာင္ကုန်းအစပ်ြင့် ျမင်းမ်ားေပၚ၌
ထုိင်ေနၾကသည့္စတ္ဆ်ဳင္ရာ တပ်ိုးမ်ားႏွင့် ပုိလ်ိတ်ယ္ ေကာ့မ်ာ ေခၚ
ေဆာင်ေရး အဆက်ေပးမ်ားတည္ရွိေနၾကသည်။
သူတုိ့သည့် စစ္ဘ်ားအား စန္ဒာက်
ေနရာခ်ထားေပးေနသည္ကုိစ္ခ်ေဆးၾကည့္ရ်ဳးေနၾကသည်။
ေနာက်ဆံုး ေရာက္လာသည့် တပ်ားအား ေနရာခ်အၿပီးတြင္ထပ်ဳးမ်ားထဲမွ
တစ္ဦးသည့် သူ၏မင်းအား ၇ုံးဖ်ဖဲ့ထုိးဆ့ျဖင့် တခ်ဳက္ ေဆြခ်ဳက္ တုိ့၏ကာ
ေရွ့ဆုိ့ေစ့ခ်ဳမ်းသံံးလွမ္းမ်ိဳး၌ တက္လာၿပီး ေျခနင်းကြင်းမ်ားေပၚ
ဖ်ဖဲ့ျဖင့္ခ်ဳင်းရ် ရပ္လုိက္သည်။
လသည့် ေရြ့လ်ားေနေသာ တိမ်မ်ားၾကားမွ ျပဴထြက္လာသည့်။
ဝိုးတဝါး လေရာင်ျဖင့္ျမင်းေပၚမွ လူအား ေဂဠဟ်ကာ့ခ်က်ခင်း
မွတ်မိလုိက္ဏ။
ဤ ပုဂ္ဂိဳလ်ားအား စိတန္ျမစ္ အေပၚဘက္ရံုးမ်ားၾကား၌ ေလွ်ာက္လာေနစ့ခ်ဳ
တစ္ဆက်မ္ ျမင္ခဲ့ဖူးသည်။
ထိုသူကား ဗဟုိ တပ်ခ်စ္ခ်ဳပ်ဏစ္ခ်ေသနာပတိ ခ်ေတးေပတည်း။
သူ၏ ယုန်ေဖာင်းႏွင့် ကက္ဥိးထုပ်ဖ်ဳဏ္ အေရာင္အဆင်းပင္မေပၚေတာ့ေပ။
သို့ေသာ္လည်း သူ၏ ဥပဓိ၇ပ်ႏွင့် ကိုယ္ေနဟန်အားကား
ထယ်ခဲ့ညီးကာထူးထူး၊ျခား၊ျခား ေပၚလြင္ထင္ရားလ်က် ရ်ိေလသည်။
“ရဲေဘာ်ဖ်ဳ အခ်က္ေပးခရာကုိ လြန်ဲ့တ့ သံုးဆယ့်ငါးမ်ိနစ္ခ် မႈတ္ခဲ့တယ္”ဟု
ခ်ေတးကေအာ္ေျပာသည်။
တိတ်ဆိတ္ေနေသာ် လယ်ြင်းထဲတြင္ ခ်ေတးဏ အသံသည့်
အေဝးႀကီးအထိေရာက်သည်။
“ရဲေဘာ်ဖ်ဳ အိပ္ခာက ထၿပီး တန္ဓးစီတာ နာရီဝက္ခန္ ၾကာတယ္၊
အေရးေပၚထြက်ြာဖို့အတြက္ ခြင့္ျပဳထားတဲ့အခ်ိန္က မိနစ္ႏွစ္ဆယ္ပဲ ရ်ိတယ္။
ဒီညျပက်ြေတာ့ ၾကည့္ဖ်ဳမေကာင်းဘူး။
တ၇တ္ႏွင့် အလုပ္သမားေတြနဲ့ လယ္သမားေတြရဲ့ တပ်ိုေတာ္တြက္
လံုးဝတန်ဖ်ိုးမရ်ိတဲ့ ျပက်ြကဲ့”ခ်ေတးဏ အသံသည့် မႈန္ဝမ်ိ့ျခင်းကုိ
ေဖာ္ျပလ်ိက္ဏ။
ခ်ဏ ပြိင့်လင်းေသာေဝဖန္မႈေၾကာင့် တပ်ားအားလံုး စိတ်ဓသက်ဓသာ

ျဖစ္သြားၾကသည္ကို ေဂ်ေက်ာ့သူတိထားေနမိသည္။
“အခု လတ္တေလအခ်ိန္မွာ လံုၿခံဳေရးတပ္ေတြက မင္းတို႔ တည္တာ
ယာယီစခန္း ခ်ခဲ့တဲ့ေနရာေတြ၊ ယာယီ စစ္တန္းလ်ားေတြနဲ႔ စခန္းေတြကို
စစ္ေဆးရွာေဖြေနၾကၿပီ။
တကယ္လို႔မင္းတို႔ရဲ့ထမင္းပန္းကန္ခ်ိပ္ တူတစ္ုံ က်န္ေနခဲ့ရင္
သို႔မဟုတ္ တည္တာ အိပ္ရာလုပ္ဖို႔ျဖတ္ထုံးခဲ့တဲ့ ျပည္သူ႔ေတြရဲ့ တဲတခါးေတြကို
ျပန္တပ္ေပးခ်ရင္ တာဝန္ခဲ့တဲ့ လူကိုအျပစ္ေပးရလိမ့္မယ္”နားေထာင္ေနစဥ္
အတြင္းမွာပင္ ေဂ်ေက်ာ့စိတ္ထဲ၌ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္အစုေလးတစ္ခုဝင္ေရာက္လာသည္။
တပ္မွဴးဇ၏ ပထမဆံုး ဧကားအရ စစ္သားမ်ားႏွင့္
အက်ဥ္းသားမ်ားအားလက္ေတြ႔ တပ္ဖန္ဝင္ေပးမည္သေဘာ ပါေနသည္ထင္၏။
ဤ တပ္ဖန္ဝင္မႈမ်ားသည္ အားလံုးကိုျမန္ဆန္ေအာင္ ျပည္သူေသာ
ေဆာင္ရြက္ႏုိင္မွဳမ်ား ရရွိလာေအာင္ ေလ့က်င့္ေပးျခင္း ျဖစ္သည္။
ေဂ်ေက်ာ့၏ အေတြ႔အၾကံဳအရ ထိုေလ့က်င့္မွဳမ်ားသည္
ယာယီအေျခခ်ခဲ့သည့္ စခန္းမ်ားဆီျပန္သြားျခင္းျဖင့္
အဆံုးသတ္ေလ့ရွိ၏။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ လံအန္က သမီးငယ္ေအဘီေဂးလ္ႏွင့္အတူ
ေစာင့္ေနပါမည္ဟု ေျပာထားေသာ ေက်ာက္တံုးႀကီးဆီသို႔
တစ္ခ်က္ခ်ိန္းၾကည့္သည္။
မွန္ပါးဝါး လေရာင္ေအာက္ရွိ ေတာင္ထိပ္ကို လွမ္းျမင္ေနရ၏။
သို႔ေသာ္လည္း လံအန္သည္ ေျပာထားသည့္အတိုင္း ထိုေနရာ၌
ပုန္းေအာင္းေနပါမည္ေလာ။
“ရဲေဘာ္တို႔၊ လြန္ခဲ့တဲ့ ငါးရက္က တို႔တစ္ေတြ ခ်ီးၾကဴးျမင္ကို
ျဖတ္ကူးခဲ့ၾကတယ္။
အဲဒီအခ်ိန္ ငါတုိ႔ဟာ ဇီခၽြမ္းက အင္အားႀကီးလာေနတဲ့ စစ္ဘရင္ရဲ့
တပ္ေတြနဲ႔ ထိပ္တုိက္ရင္ဆုိင္ခဲ့ၾကရတယ္ မဟုတ္လား”ဟု ခ်ေတးက
စကားဆက္သည္။
“သူတို႔တစ္ေတြဟာယခုခ်ိန္ျမစ္ကမ္းပါးေတြအေပၚ တို႔တက္မလာေအာင္
ကာကြယ္ခုံဖို႔အတြက္ တပ္ေတြအမ်ားႀကီးျဖန္႔ခ်ထားတာ တို႔
သိခဲ့ၾကရတယ္ မဟုတ္လား”“ၿပီးေတာ့ အဲဒီတန္းက တို႔အေနနဲ႔
ေျမာက္ဘက္ေခ်ာင္း ဇီခၽြမ္းနယ္ထဲမွာ ရွိေနတဲ့ ကိုမင့္တန္ဟမ်ားအျပားက ခ်စ္နယ္ခ်ဲ့ကို
ျဖတ္ကူးလာေနတဲ့ တုိ႔ရဲ့အမွတ္ေလး
ေရွ႕တန္းတပ္ေတြကိုအျပင္းအထန္ တုိက္ခုိက္ေနၾကၿပီဆုိတဲ့
သတင္း ေရဒီယိုကတစ္ဆင့္ ၾကားထားရတဲ့အခ်ိန္မွဴ။
“အမွတ္ေလး ေရွ႕တန္းတပ္က ရဲေဘာ္ေတြဟာ သူတို႔ကို
ေနာက္ဘက္ကေနၿပီးဝင္တုိက္ခ်ိဳးၾကတဲ့ ကိုမင့္တန္ဟုေတြကို အစြမ္းကုန္
အျပင္းအထန္ ခုခံေနခဲ့ၾကရတယ္။
ဒါေၾကာင့္မို႔ ဒီဘက္ ေတာင္ပုိင္းေဒသက ဇီခၽြမ္းစစ္ဘရင္ရဲ့
တပ္ေတြကို ရင္ဆုိင္တုိက္ခိုက္ေနၾကရတဲ့ ငါတို႔ဆီကုလားၿပိဳး
မကူညီႏုိင္ခဲ့ၾကဘူး။
“ေနာက္ဆုံး ယူနန္၊ ေတြ႕ေခ်ာင္းနဲ႔ ကြမ္ခ်ိဳျပည္နယ္ သံုးနယ္က
တပ္ေတြကလည္းငါတုိ႔နာက္က လွမ္လာၿပီး ဝုိင္းတုိက္ေနၾကတယ္။
ၿပီးေတာ့ ဖက္ဆစ္ေခါင္းေဆာင္ ခ်န္ေက-ရွိလည္း ဗဟုိတပ္ခ်စ္တပ္ကို
ယန္ျမစ္ရဲ့ ေတာင္ကုိင္းမွာ ပိတ္ဆို႔ၿပီး ေခ်မႈန္းႏုိင္မွဳအေပၚမွာ
တုိတ္ႏုိင္ဖံရဲ့အနာဂတ္ၾကမၻာဟာ တည္ေနတယ္လို႔ အမိန္ေတြ

ထုတ်ထားတယ်”ခ်ေတးသည္ စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ကာ ကြင္းျပင္တစ္ခုလံုးအား
တစ္ခဏေဝ့ၾကည့္လိုက္သည္။
တပ္သားအားလံုး၏ မ်က္ႏွာရိပ္ မ်က္ႏွာကဲ့ကိုမ်ား တစ္ေယာက္ခ်င္းစီ
လွည့္ကည့္ေနသလားဟုပင္ထင္ရေလာက္၏။
“ဒါေပမဲ့ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံရဲ႕ ကံၾကမၼာဟာ တ႐ုတ္နီစစ္တပ္ကို
ပိတ္ဆို႔ခ်မႈန္းခံရမႈ အေပၚမွာမွတည္ပါဘူး။
တ႐ုတ္နီ့ကံၾကမၼာဟာ ဗဟိုတပ္ဖြဲ့စစ္တပ္ ယန္ခ်ျမစ္ကို ျဖတ္သန္းၿပီး
အဓိတ္ေလးေရွ့တန္းတပ္ဖြဲ့ကိုနဲ႔အတူ ေျမာက္ပုိင္းေဒသမွာ
နယ္ခ်ဲ့ဆိုဗီယက္ႏိုင္ငံ တစ္ႏိုင္ငံ တည္ေထာင္ႏိုင္ဖြဲ့အေပၚမွာ
တည္ရွိေနတယ္။
ရဲေဘာ္တို႔ တို႔ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံရဲ့ ကံၾကမၼာဟာ ေနာက္ဆံုးမွာ
ဗဟိုတပ္စစ္တပ္က ေျမာက္ပိုင္းေဒသကို ျဖတ္ၿပီး
က်ဴးေကာ္ဒင္ေရာက္ေနတဲ့ ဂ်ပန္ေတြကိုႏိုင္ငံတြင္းက
ေမာင္းထုတ္ႏိုင္ဖြဲ့အေပၚမွာ တည္ေနတယ္ဆိုတာ သိၾကရမယ္”ခ်ိသည္
ေနာက္ဆုံး တာ့ခ်က္ခ်မ္ စကားကို ျဖတ္၍ ရယ္ထားျပန္သည္။
သူ႔စကားမ်ားအေပၚ၌အေလးအနက္ ဆင္ျခင္ေစလို၍
အခ်ိန္ေပးထားေလသလားဟုပင္ ထင္ရ၏။
စကားကိုဆက္ေျပာသည့္အခါ သူ႔အသံသည္ စိတ္အားတက္ႂကြမႈကို
ေဖာ္ျပလိုက္ရွိေလသည္။
“ရဲေဘာ္တို႔၊ အဲဒီရည္ရြယ္ခ်က္ေတြ အားလံုးကို ၿပီးျပည့္စံုစြာ
ရရွိေအာင္ေဆာင္ရြက္ဖုိ႔ဆိုတာ ရဲေဘာ္တို႔ရဲ့ ျမန္ဆန္မွဳအေပၚမွာ
အဓိက တည္ရွိေနတယ္ဆိုတာနားလည္ရမယ္။
အကယ္၍ အေရးေပၚကိစၥတစ္ခု ေပၚလာရင္ မိနစ္ႏွစ္ဆယ္နဲ႔
ၿပီးေအာင္လုပ္ရမယ္။
နာရီဝက္ၾကာမွ ၿပီးတယ္ဆိုတာ ဝုဏ္ဖူးထုိက္တဲ့ အလုပ္ဟုတ္ဘူး”ေစသနာပတိ
ခ်ေတးသည္ သူ႔မင္းအား ေနာက္ထပ္ဆို႔ ဖ်တ္ခနဲ
ျပန္သတိေပးလိုသားအားလံုးအား ေကာခုိင္း၍ ထြက္ခြာသြားသည္။
သူ႔တပ္သားမ်ား၏ လုပ္ပံုေအပၚမႏွစ္သက္ေၾကာင္း
ျပသြားျခင္းေပတည့္။
ထို႔နာက္ သူသည္ ျမင္းမ်ားကုိယ္စီႏွင့္
စုရပ္ေနၾကေသာေခါင္းေဆာင္မ်ားဆီသို႔ ျပန္သြားသည္။
တန္းစီေနၾကသည့္ တပ္သားသိန္းမွ ရဲေဘာ္မ်ားသည္သတိအေနအထားဆြဲကာ
အေလးျပဳၿပီး က်န္ရစ္ခဲ့ၾကေလသည္။
ျမင္းစီးေခါင္းေဆာင္မ်ား ၾကားတြင္ အမ်ားႏွင့္တူ တစ္ဖူးျခားေသာ
ဂြပ္ဖ်ဴးဂါးႏွင့္ေတြးသမားပံု ေပါက္ေနေသာ ေမာ္စ-တုန္းအား
လွမ္းျမင္သည္။
ပထမဆံုး နာမည္ၾကားခဲ့ဖူးေသာ ဤပုဂၢိဳလ္အား စိတ္အနာျမန္အေပၚဘက္မွ
ျဖတ္သြားစဥ္ တစ္ခဏမွ် ေတြ႔ျမင္ခဲ့ဖူး၏။
ေမာ္စ-တုန္းသည္ အသားႏွင့္ အျဖဴေရာင္ ေရာစပ္ေနသည့္
ျမင္းေပၚ၌ ခါးကို ခ်ဥ္ပုိင္းကိုင္းထား၍ၿငိမ္ဆိတ္စြာ
ထုိင္ေနျခင္းျဖစ္၏။
သူ႔ဘးဥ၌ ရွိေနသူကား အလြန္သပ္ရပ္ပုိ ဝတ္စားၿပီး
သန္႔သန္႔ျပန္႔ျပန္႔ေနထုိင္တတ္ေသာ ခပ္တုတ္ုိင္ုိလူ
ခ်အင္လုိင္းေပတည့္။

သူ၊်ပံုပန္းသည္ သတိၼကီးသည့္လကၡဏာရွိသည္။
သူ ေဆာင္းထားသည့္ ဦးထုပ္မွာ သားေမြးနားရြက္ပံုး
ပံုစံဖတ္ထားသည့္ေဟ့စား ဦးထုပ္ျဖစ္သည္။
အေပၚဝတ္ထားသည့္ အေႏြးထည္ ကုတ္အက်ၤီမွာ အလြန္ပံုက်ၤစပီးသူ၊ခႏၶာကိုယ္ႏွင့္
အလြန္ လုံကၠတ္သည္။
ခ်ေတးေရာက္လာသည့္အခါ အားလံုးကဆီး၍ ေခါင္းဆတ္ပီး
ႏႈတ္ဆက္ၾကသည္။
ခ်ေတး ေျပာခဲ့သည့္ စကားမ်ားအား သေဘာက်ၾကသည္ဟုလည္း
ထင္သည္။
ထိုအခ်ိန္ကာပင္ အၼကီးတန္း ႏုိင္ငံေရးအၼကံေပးသည့္ စည္းမ်ားအား
မိန္၊ခြန္းေျပာလိုက္ပါ၏။
တ႐ုတ္ဟပ္စ်ဴမ်ား အပါအဝင္ ေခါင္းေဆာင္အားလံုးသည္ ဥေရာပတုိက္သား
အၼကံေပးေအာ္ဘရန္းဘက္ လွည့္၍ မၾကည့္ၾကသည္ကို ေဂ်ာ့
သတိထားေနမိသည္။
တ႐ုတ္ေခါင္းေဆာင္အားလံုး၏ ေတးတစ္ဖက္၌ ျမင့္းပုေလး
တစ္ေကာင္ေပၚ၌ ထုိင္ေနေသာဘရန္းကုိယ္တုိင္လည္း အဖက္လုပ္ပီး
စကားေျပာမည့္သူ မ၌ျခင္းေၾကာင့္လား မသိ၊ပင္မွတ္ပုံတင္ ရွိေလသည္။
အၼကီးတန္းႏုိင္ငံေရး အၼကံေပး မိန္၊ခြန္းေျပာအပီးတြင္
အျခားေသာ တပ္မ်ားႏွင့္ႏုိင္ငံေရးအၼကံေပးမ်ားကလည္း
တစ္ေယာက္ၿပီးတစ္ေယာက္ မိန္၊ခြန္းေျပာေနၾကသည္။
အားလံုး၏စကားမွာ ခ်ေတးအား ေထာက္ခံပီး ခ်ေတး၏ စကားမ်ားကိုသာ
ထပ္တလဲလဲေျပာေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
ထို၎နာက္ ေဂ်ာ့ ထင္သည့္အတုိင္း ျဖစ္လာသည္။
ခ်က္ခ်င္းတပ္မ်ားအား တန္းျပဳတ္ခုိက္ပီး တပ္ခြဲအလုိက္ ယမန္ေန၊က
စခန္းခ်ခဲ့ေသာ ေနရာမ်ားသို၊ပန္လြွတ္ေရာက္၍ ရပ္နားၾကရန္
အမိန္၎ပးခ်ျပန္သည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ၊အား ပတ္ခြင့္ျပဳထားသည့္ လကၡတ္နာရီကို ၾကည့္သည္။
မနက္တာရီခြဲေတာ့မည္။
သူ ခုိန္းခဲ့သည့္ တသို၊ ျပန္ေရာက္ပီး အိပ္ရာကို
ခင္းခ်လဲေနလိုက္သည့္အခ်ိန္တြင္ သူ့ထင့္အတုိင္း၍ တစ္ခုတာ ေနခဲ့ဖူးၾကေသာ
စည္းမ်ားသည္ဟု၎ဘးပတ္ပတ္လည္ဟု အိပ္ေမာက်ေပ်ာက္ဆံုးမ်ားကိုပင္
ၾကားေနရေလၿပီ။
ေနာက္တစ္ခု သူသတိထားလိုက္မိသည္ကား မူလ အေစာင့္ေနရာတြင္ အေစာင့္သစ္
ေရာက္လာျခင္း ျဖစ္၏။
ညပုိင္းတြင္ အေစာင့္မ်ားအား ေလးနာရီျခား တစ္ခါ လဲသည္။
ေဂ်ာ့၏ အေစာင့္မ်ားေနရာတြင္ သူ စိအန္ျမစ္ဆဲမွ် ကယ္တင္ခံရဖူးေသာ
လူငယ္ေရာက္လာသည္ကို ေတြ၎ရ၏။
အေစာင့္လူငယ္သည္ ဂ်ာဗ္ဖယ္ေသနတ္ကို လြယ္ကာ လေရာင္ရပ္ကို ခို၍
တဲတံခါးေရွ၌ခဲ့ေခါက္ပုေ၎ခါက္ထယ္ လမ္းသလားလွ်က္ ရွိသည္။
တစ္ခ်ိတစ္ခ်ိတြင္ သူ၎ထံမွ အားပါးတရသမ္းေဝနသံမ်ားကို ေဂ်ာ့
ၾကားေနရေလသည္။
စည္းမ်ားအား လ်င္ျမန္ သြက္လက္စြာ လႈပ္ရွားသြားလာတတ္ေရးအတြက္
လက္ေတြ၎သင္ၾကားေပးေနေသာ သင္ခန္းစာသည္ မိမိအတြက္
အက်ိဳးေက်းဇူးတစ္ခုခု ျဖစ္လာေစေလမလား။

ယခင္က ဆက္ဆံခဲ့ရဖူးသည္မ်ားကို သတိရမိ၏။
အေဆာင္မ်ားသည္ ပင္ပန္းလြန္းသည့္အခါအိပ္ေပ်ာ်ကြားတတ္ၾကသည္။
လက္ရွိအေဆာင္ လူငယ္သူသည္ပင္း မၾကာမၾကာအိပ္ေမာက်ေနတတ္သည္ကို သူ
ေတြ႔ခဲ့ရဖူး၏။
ယခုေလာေလာဆယ္ မအိပ္ခဲ့ေနသည္မွာေစာေစာက
တပ္ထန္႔ထားမႈေၾကာင့္သာလွ်င္ ျဖစ္ပို်ေပ်ာက္မ်ား၏။
လူငယ္တစ္ဦး တတိယအႀကိမ္ ကယ္ေလာ္ခြာ သမ္းလိုက္သည့္ အသံသည္
ေဂ်ာက္ထဲေရာက္လာျပန္သည္။
ေဂ်ာက္အေနျဖင့္ တစ္ညလုံး မအိပ္ခဲ့ေနရန္ ဆံုးျဖတ္လိုက္ၿပီျဖစ္၏။
သူသည္ အိပ္ခ်င္ေနဆဲေနရာမွ တဒါးဝရွဲ့မွ ျဖတ္သြားျဖတ္လာလုပ္ေနေသာ
အေဆာင္အမ်ားမၾကာခဏ လွမ္း လွမ္းၾကည့္သည္။
ေနာက္ထပ္ကုန္သြားသည့္ ႏွစ္နာရီခန္႔အတြင္း အေဆာင္သည္မၾကာခဏ
သမ္းေဝလွည့္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ စိတ္ပ်က္လက္ပ်က္ျဖစ္ကာ အိပ္ေပ်ာ္ဖြယ္ေဆာင္ေနရာမွ ထထုိင္သည္။
ၿပီးေတာ့ အခန္းထဲတြင္ အသာအယာ လမ္းသလားလွ်က္ေလ၏။
ေလးနာရီထိုးခန္႔တြင္ အေဆာင္သည္ လမ္းေလွ်ာက္ေနျခင္းကို ရပ္လုိက္ၿပီး
တဲအတြင္းသို႔ဝင္လာသည္။
စစ္သားမ်ားၾကားမွ ျဖတ္ေလွ်ာက္လာကာ ေဂ်ာက္ေဘးဝဲ့ လာရပ္သည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ အိပ္ေပ်ာ္ဖြယ္ ျပန္ျဖစ္ေဆာင္ေနေသာ ေဂ်ာက္၏
ႏွလံုးခုန္သံသည္လြန္ျမန္လာသည္။
သူသည္ အျခားစစ္သားမ်ား နည္းတူ အသက္ကို မွန္ခန္႔က်ာေပာက္သံေပးလ်က္ရွိ၏။
အေဆာင္သည္ ရပ္ေနရာမွ ခါးကိုကုန္းကာ ေဂ်ာက္ဘား ငံု႔ၾကည့္သည္။
သူသည္ထိမွန္စ၊ ႏွစ္ခ်ိန္ခန္႔မွ ပင္မ၍ ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ေက်နပ္သြားဟန္ျဖင့္ အျပင္သို့ျပန္လြတ္သြားၿပီး ခံုတန္းေပၚ
ျပန္ထုိင္သည္။
အေဆာင္သည္ နာရီဝက္ခန္႔ ၿငိမ္သက္ေလာင္းခ်ထားေသာ
ေျခေထာက္မ်ားကိုလွန္လွ်က္ရွိ၏။
သူသည္ မၾကာခဏ သမ္းေဝလ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
ထို႔နာက္ စားပြဲငယ္ကိုလံုးဆြဲယူလာၿပီး သူ႔ေရွ့၌ခ် ခ်ထားသံ ၾကားရ၏။
ေဂ်ာက္ လွမ္းၾကည့္လြန္းသည့္အခါ အေဆာင္သည္သူ့ ဂုိင္းယုိေသနတ္အား
ခံုတန္းေပၚတြင္ ခ်ိန္ရြယ္ ေထာင္ထားလုိက္ၿပီး
တံေတာင္ႏွစ္ဖက္စားပြဲေပၚေထာက္ကာ မိန္းေနသည္ကို ေတြ႔ရေလ၏။
ေဂ်ာက္သည္ မ်က္လံုးအစံုကို ခပ္ေမွးေမွး မွိတ္ကာ အသက္ကို
တင္အားသြေရြ့မွန္ခန္႔ လွ်ဳိခ်ထားသည္။
အေဆာင္ကား မ်က္ခြံခ်ည္ပိတ္ခဲ့၊ အေဆာင္၏
ဦးေခါင္းသည္ဆက္မံႏွိပ္ခ်က္မွ ေရွ့သို့ ငုိက်သြားသည္ကို ျမင္ရ၏။
ငိုက်သြားတုိင္း အေဆာင္သည္သူ့ေခါင္းကို ခါယမ္းကာ ေနာက္ထပ္
မငုိက္ေအာင္ အားထုတ္ထိန္းသိမ္းသည္။
တစ္ေနရာဆီမွ လူးလံုးသံၾကားရသျဖင့္ ေဂ်ာက္ လွမ္းၾကည့္သည္။
ထမင္းခ်က္တစ္ေယာက္ ထလာျခင္းျဖစ္၍ စစ္သားမ်ားအတြက္ မနက္စာ
ခ်က္ျပဳတ္ရန္ ထလာျခင္းေပတည့္။
အ႐ုဏ္ တက္ေခ်ာ့မည္။
ေနာက္ မိန္းခန္းညီးငယ္အတြင္း အေဆာင့္လူသစ္ေရာက္လာေလေတာ့မည္။
သို႔ဆုိလွ်င္ တစ္ညလံုး တစ္ေမွးမွ မေမွးဘဲ ေစာင့္လာခဲ့ရသမွ်သည္မိမိအတြက္

အလဟဿ ျဖစ္ရေခ်ေတာ့မည္။
ထိုအေတြး ဝင္လာခ်ိန္မွာပင္ ေဂ်ာက္သည္ အေစာင့္ဆိုမွ ေဟာက္သံကို
ၾကားရသည္။
အေစာင့္သည္ ေဂ်ာက္ အိပ္ေပ်ာ္ေနၿပီဟူေသာ အသိျဖင့္
စိတ္ေအးသြားေအး ျဖတ္ကာအိပ္ေမာက်သြားဟန္တူ၏။
ေနာက္တစ္ရက္မွ ၿငိမ့္၍ နားေထာင္သည့္အခါ အေစာင့္၏ေဟာက္သံမ်ားသည္ ပို၍
စိတ္ခ်ရေလာက္သည့္ အေျခအေနသို႔ ေရာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။
ေဂ်ာက္သည္ တံု႔ဆိုင္းမေနေတာ့ဘဲ အိပ္ရာမွ ကပ်ာကယာ ထကာ
ေဘးခ်ိတ္ထားသည့္ဝတ္ပုဆိုးအား ခ်ိးလိုက္သည္။
သူ႔ကိုယ္ေပၚတြင္ ေႏြးေထြးေသာ
ဝတ္ပုအင္ၤက်ီးရွည္ႀကီးကိုဝတ္ထားသျဖင့္ ေနာက္ထပ္ဘာမွ်ျဖင့္ မလဲစရာမလို။
သူသည္ အျခား ဘာပစၥည္းကိုမွ ယူဖို႔မစဥ္းစား။
သူ႔လက္ကေတာ့ ဝါးဖတ္ဦးထုပ္ႀကီးကုသာ ယူ၍
ေဆာင္းလုိက္ေလသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔အထုပ္ႏွင့္ အျခား အတိုအထြာ ပစၥည္းေလးမ်ားအား
အိပ္ခန္းေပၚတင္ကာလုတစ္ေယာက္ အိပ္ေပ်ာ္ေနသည္ကို ထင္ေအာင္
လုပ္သည္။
ခဏမွ်အၾကာတြင္ ေဟာက္ေနေသာစစ္သားမ်ားၾကားမွ ေျခလွမ္းက်က်
ေလးလွမ္းမွ်ျဖင့္ တဲတံခါးဆီ ေရာက္သြားသည္။
အိပ္ေပ်ာ္ေနၿပီျဖစ္ေသာ အေစာင့္ေဘးမွ ျဖတ္ခဲ့သည့္အခါ
အေစာင့္ႏုိးသြားမွျဖင့္ဟူေသာအေတြးျဖင့္ သူ႔ရင္ဘတ္ သိန္းဒိန္းဒိန္း
ခုန္ကုန္ေလ၏။
ေနာက္တစ္ရက္မွ ျပန္လာသည့္ခ်ိန္သည့္အခါ အေစာင့္၏ ဦးေခါင္းသည္
သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္အတြင္း၌ ေမွာက္လ်က္သား ျဖစ္ေနေလၿပီ။
စိတ္ခ်ရေလာက္သည့္ အေနအထားျဖစ္ေသာ္လည္း ေဂ်ာက္၏ ရင္ဘတ္မွာ
ေဆာက္တည္ရာ မရေအာင္ပင္ လႈပ္ရွားေနဆဲ။
ေဂ်ာက္သည္ကိုက္ခဲဆဲယန္ကီးအၾကြင္းမဲ့ မီးေမႊးထားၿပီျဖစ္ေသာ
ေနရာႏွင့္ ေဝးရုံသာမဟုတ္ ေဝးေအာင္ေရွာင္ကြင္းကာ ေတာင္ကုန္းဆီသို႔
အရွိန္ျမႇင့္၍ ေျပးသြားလိုက္ပါ၏။
မၾကာခင္တာပင္ သူသည္ ဆီးႏွင္းမ်ားခဲလိုက္ပါေသာ လမ္းမကို
ျဖတ္ေက်ာ္ကာလူသြားလမ္းပင္ မရွိသည့္ ေတာင္ကုန္းနံရံထက္သို႔
အေျပးအလႊားတက္လာခဲ့သည္။
ဆီးႏွင္းမ်ားက်ထားသျဖင့္ ျမက္ပင္မ်ားေပၚ ေျပးရသည္မွာ မလြယ္၊
မၾကာခဏ ေခ်ာ္သည္။
သူသည္ဝတ္ပုဆိုးအား ခါးၾကားတြင္ ပါးစပ္ႏွင့္ ကိုက္ထားၿပီး ဆက္ေျပးသည္။
သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ေရွ႕မွကာဆီးေနေသာ
ခ်ဳံပုတ္ေပါင္းမ်ားအား တစ္ခ်ိန္းလံုး တြန္းဖယ္လာရသည္။
ေတာင္ကုန္းေပၚ ေျပးတက္လာေနစဥ္အတြင္း သူ၏နာက်ာ
ေအာ္သံစမ်ားၾကားရေလမလားဟူေသာ အေတြးျဖင့္ မ်ားစြာ
စိတ္ပူးလွ်က္ရွိရ၏။
ႏွလံုးခုန္သံသည္ကိုအေတြးေၾကာင့္ မ်ားစြာျပင္းထန္လ်က္ ရွိေနရံုမွ်မက
ႏွလံုးသားအားလံုး လည္ေခ်ာင္းအတုိင္းတက္လာၿပီး ပါးစပ္ဝတစ္ဆင့္
အျပင္သို႔ ခုန္ထြက္လာလိမ့္မည္ဟုပင္ ထင္ေနမိ၏။
ေျပးတက္လာေနခုိက္တြင္ သူသည္ တစ္ခ်က္မွ်ႏွစ္ခ်က္မွ် ရပ္၍

သစ္ပင်မ်ားၾကားဆ်ကြယ်ကာ ေနာက်သို့ ျပန္ကည့္မိသည္။
အေမာင္ထြေအာက်ြင့် သက္ရွိအရာဟူ၍ ဘာကိုမွမျမင္ရ။
လႈပ္လႈပ္ရွားရွား အရာဟူ၍ ထမင္းခက္ဇာ မီးဖိုသာလွ်င္ ရွိ၏။
အဆိမတန္ ေမာပန္းလွ်က္ရွိေနေသာ္လည္း ေဂ်ာက့သည္
ရင္ဘားျခင္းမျပဳရဲ။
ေနာက္တယ့္ါးမိနစ္ မျပည့္ခင္မွာပင္ သူသည္ ေက်ာက္စြန္းဆီသို့
ေရာက္သြားသည္။
ထိုအခါန္ဆြင့်မ်ားသည္ ပိုမိုထူထပ္လာၿပီး လမင္းအား လံုးဝ ဖံုးကြယ္သြားသျဖင့္
အေမာင္ထြသည္ ပို၍သည္းသြားလာသည္။
ေဂ်ာက့သည္ ေတာင္ထိပ္ကြင့် ႏွစ္ကိမ္ခန့် ေလွ်ာက္၍
ၾကည့္ေသာ္လည္းဘာကိုမွ မျမင္ရ။
သူ၏စိတ္တြင္ ဝိုးရိမ္ပူပန္မႈ ဝင္လာသည္။
ငါ ေနာက္ကြားၿပီလား၊ ထို ခဏမွာပင္သည္းမည္းအရိပ္ တစ္ခုသည္
သူ့ေ်ခေထာက္နား က်လာသည္။
“ကိမ္ရ-ဂ်ီ၊ ကၽြန္ေတာ္ပါ။ ခ်ီယာအို လီအန္ ေလ”အသံၾကားလုိက္ရၿပီး
တစ္ခဏ အတြင္းမွာပင္ လက္တစ္ဖက္သည္ သူ၏လက္ေမာင္းအားလာ၍ တအား
ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
“ခ်ီယာအို လီအန္”ေဂ်ာက့သည္ သူ၏ထမင္းခ်က္ဇာ ပခံုးမ်ားအား
တအားျပန္ၾကားသည္။
“သမီးေလးဘာမွ မျဖစ္ဘူးေနာ္”ဟု ေမးသည္။
“ဘာမွ မျဖစ္ပါဘူး၊ ဒီမွာ လာၾကည့္ပါ” လီအန္သည္ ေဂ်ာက့အား
ေက်ာက္စြန္းႀကီးတစ္ခုေအာက္သို့ ေခၚသြားၿပီး ေျမႀကီးေပၚ၌
ခ်ထားေသာ ႀကိမ္ျခင္းႀကီး ႏွစ္ျခင္းဆီသို့
ေခၚသြားၿပီးျပသည္။
ျခင္းတစ္လံုးဇာ အဖံုးကို လီအန္က ဖြင့္ျပလုိက္သည့္အခါ မ့ွန္ပါးဝါး
လွေရာင္ျဖင့္သူ့သမီးငယ္ဇာ မ်က္ႏွာကို ေဂ်ာက့ ျမင္လိုက္ရသည္။
သမီးငယ္သည္ အိပ္ေပ်ာ္ေန၏။
ႏွစ္ႏွစ္ခ်ီက်ခ်ီက် အိပ္ေနျခင္းေပတည္း။
“သိပ္ၿပီး အသြဲစရာ ေကာင္းေလာက္ေအာင္ ထူးျခား ဆန္းၾကယ္တဲ့
အျဖစ္တစ္ခုပါလား၊လီအန္ရယ္”ဟု ေဂ်ာက့က ေရရြတ္ကာ ကေလးအား ေပြ့ခ်ီရန္
ဟန္ျပင္လိုက္သည္။
“ခဏေစာင့္လုိက္ဦး ေကာင္းလိမ့္မယ္ ထင္တယ္၊ ကိမ္ရ-ဂ်ီ”
လီအန္ကသူ့လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ ေဂ်ာက့ဇာ ပခံုးအား လွမ္းကုိင္ၿပီး
ေျပာသည္။
“ကေလးကိုေကာက္ခ်ီလိုက္လို့ ကေလးက ငိုလိုက္ရင္ စစ္သားေတြ ၾကားကုန္မွာ
စုိးရပါတယ္”ေဂ်ာက့က ေခါင္းညိတ္ကာ သူ့သမီးငယ္ဇာ မ်က္ႏွာအား
ၾကည့္ဖ်ဝ ဂ္ဒုမဝ ျဖစ္ေနသည္။
သမီးငယ္ဇာ မ်က္ႏွာတြင္ သူ့မိခင္ဇာ အလြန္
သိမ့ေမြ့ဖြယ္ေသာအလွကို ျမင္ေနရ၏။
ဂုတ္ဆစ္သို့တစ္ကုိယ္လံုး တုန္သြားသည္။
ဗမ္းသာျခင္း၊ ေပ်ာ္ရႊင္ျခင္း၊ အံ့သြျခင္းႏွင့္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းတို့ ေပါင္းစပ္ၿပီး ျဖစ္ေပၚလာသည့္
စိတ္ခံစားမႈေၾကာင့္ ေပတည္း။
ထိုအခုိက္တြင္ ေတာင့္ေျခရင္ဘြဲ့ဆီမွ တိတ္ဆိတ္မႈကို

ေဖာက္ထြင္းၿပီးထြက္ေပၚလာလုိက္သည့္ ခရာသံ။
အေရးေပၚ ေခၚလိုက္ေသာ အခ်က္ေပးသံျဖစ္၏။
ေဂဠဳကၠသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ နားလည္လိုက္သည္ျဖစ္ရာ သမီးငယ္၏ ပါးတစ္ဖက္အား
ကိုင္ထန္ျပင္ေနသည့္လက္ကို ဖယ္ခဲ့ ဂ်ပ္ကားေပၚ လိအန္၏ မ်က္ႏွာကို
အလန္တၾကားေမာ့ၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ဒီေနရာက ျမန္ျမန္သြားမွ ျဖစ္လိမ့္မယ္၊ ကိမ္ရီ၊
ဒီဘက္ကိုလာပါ”လိအန္သည္ ျခင္းေတာင္းအဖံုးအား ကေသာကေမ်ာ
ျပန္ဖုံးလိုက္ၿပီး ျခင္းႏွစ္လံုးကိုထမ္းပုိးၵ် တပ္ကာ ထမ္းလိုက္သည္။
သူ၊သားႏွစ္ေယာက္သည္
ေကာက္ညံုးဆင္းတစ္ရြာေနာက္တေစၦႏွစ္ေကာင္ထြက္လို ဘြားခနဲ
ထြက္လာၾကၿပီး ေဂဠဳကၠ ေနာက္မွ ထက္အကပ္မကြာလုိက္လာၾကသည္။
သူတို၊အားလံုးသည္ ေတာင္ကုန္းဇ၊ အျခားတစ္ဘက္သို၊
ဆင္ေျခေလွ်ာအတုိင္းဆင္းသြားလိုက္ရွာၾကေလသည္။
သူတို၊ေနာက္မွ ခရာသံသည္ ဆက္လက္ၿ ထြက္ေပၚလာေနဆဲ။
အ၁ဏ္မတက္မီတည္ရွိေနေသာ အေမွာင္ထုအား ေဖာက္ထြင္းၿ
ထြက္ေပၚလာေနျခင္းျဖစ္၏။
ဤတစ္ႀကိမ္တြင္ရာသံမ်ားသာမက အခ်က္ေပးသံ၊ ေအာ္သံ ဟစ္သံမ်ားႏွင့္
ထြက္ေပၚးသူေနာက္ လိုက္ရန္ေအာ္ဟစ္ အမိန္၊ေပးေနသံမ်ားကိုပါ
ၾကားလာေနရေလၿပီ။

စစ္ပုတ္ခူပုတ်ကြဲဖပဲ့ေနေသာ ဒဏ္ဍာမ်ားေၾကာင့္ ေျခေထာက္ႏွစ္ဖက္စလံုး
နာက်င္ကြဲကြဲလွ်က္ရွိ၏။
လမ္းပင္ေကာင္းစြာ ေလွ်ာက္၍မရ။
ေျခလွမ္းလုိက္တုိင္း အသက္ဝိမွန္ ျဖစ္,ျဖစ္သြားသည္။
ေနာက္ထပ္ ေတာင္ကုန္းတစ္ကုန္းကိုတက္ေနသည့္ အခ်ိန္တြင္မူ ေဂ်ာက္သည္
ေျခေထာက္ႏွစ္ဖက္စလံုး ေထာ့ကနဲ ေထာ့ကနဲျဖစ္ကာ ျဖည္းျဖည္းသာ
တက္ႏုိင္သည္။
လိအန္ႏွင့္သူ၇သားမ်ားသည္ မၾကာခဏ ရပ္၍ ရပ္၍
ေစာင့္ေနၾကရေလသည္။
လိအန္သည္ မၾကာခဏ သူ၇နာက္ရွိ အေမွာင္ထုအတြင္းသို၇
လည့္ည့္ကည့္ည့္သည္။
လိုက္လာသူမ်ား ရွိေလသလားဟူေသာ အေတြးျဖင့္ ျဖစ္၏။
သူတို၇သြားေနေသာ လမ္းသည္ကုိ၇ပုန္းေအာင္းေနခဲ့ေသာ
ေကာက်စ္ခန္းဇာ၊ အျခားတစ္ဖက္ေအာက္ အနိမ့္ဝုိင္းထဲသို၇ဦးတည္သည္။
က်ည္ဖုတ္မွာ တပ္ခ်ိတ်ဗ်ာဇာ၊ စခန္းျဖစ္၏။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ သူတို၇သည္ေတာင္ဇာ၊ အနိမ့္ဝုိင္းသို၇
ေရာက္လာခဲ့ၿပီးေနာက္ တစ္ဖက္ေသာ ေတာင္ကုန္းထက္သို၇
ဆက္၍တက္လာခဲ့ၾကျပန္ေလ၏။
အေ၇ာတက္ ေတာင္ကုန္းမ်ားအထက္ ေကာင္းကင္ဗံ အစြန္တြင္
အလင္းေရာင္ရွင္လင္းစျပဳလာၿပီ။
တပ္ခ်ိစစ္တပ္ခုခန္းဆီမွ အမီးစံုေသာ အသံမ်ား ထြက္ေပၚလာေနသည္။
စစ္ခရာသမ်ားသည္ ဆက်ီၾကား ဆက်ီးၾကား ၾကားေနရ၏။
တပ္သားမ်ားအား တက္ၾကြစြာ လႈပ္ရွားရန္ႏုိးေဆာ္ေနျခင္းျဖစ္သည္။
“ကုိယ္ေတာ့ နားမွ်ျဖစ္ေတာ့မယ့္ ဗ်ိယာအုိ လိအန္”ဟု ေဂ်ာက္ကဲ့
ေျပာသည္။
“တုိ၇တစ္ေနရာမွာ ပုန္းေနၿပီး စစ္သားေတြ ဘာ ဆက္လုပ္ၾကမလဲဆိုတာ
ေစာင့္ၾကည့္ရင္ ပိုေကာင္းမယ့္”“မျဖစ္ေသးဘူး ကာ့မ္ရွ-၌၊ တခ်ိ၇
စစ္ခရာရွိေတြဆီမွာ အေဝးၾကည့္ေနေျပာင္းေတြရွိတယ့္”ဟု ေျပာကာ
လိအန္က ေဂ်ာက္ဇာ၊ လက္ေမာင္းကို ဆြဲ၍ တဲေဇာ့သည္။
“ဒီေတာင္တန္းရဲ၇တစ္ဖက္ကိုေတာ့ ေရာက္ခဲ့ျဖစ္ခဲ့ယ့္။
ေနမထြက္ခင္ ပုန္းစရာေနရာ ေကာင္းေကာင္းရဖို၇
လိုတယ့္”ေဂ်ာက္ကသည္ တပ္လွ်ပန္း အားထုတ္ကာ ဆက္ေလွ်ာက္သည္။
ေလးလံနီးပါးမွ်လမ္းေလွ်ာက္လာခဲ့ရသျဖင့္ ခံုုင္ဆုံးရွိေနေသာ္လည္း
ေျခေထာက္မ်ား၌ ဒဏ္ရာက်ာအနာတရ ျဖစ္ေနျခင္း၊ အာဟာရ
ကင္းမဲ့သည့္ အစားအစာမ်ားကိုပင္ ဝဝလင္လင္ မစားခဲ့ရျခင္းႏွင့္ဝိပုတ္
အည့္ဆုံးပန္း ခံထားရျခင္း စသည္တုိ၇ၾကာင့္ သူ၇ကိုယ္ကုိ တာ၇ွ၍
မရႏုိင္ေအာင္ျဖစ္ကိ၇ရာ အေျပးအလႊားသြားဖို၇ မဆုံထားႏွင့္
ျဖည္းျဖည္းမွန္ရန္ ေလွ်ာက္သြားဖို၇ပင္ မလြယ္ေခ်။
“ဟုိဘက္မွာ ဘုရားေက်ာင္းရွိတယ္၊ က်ာ့မ္ရွ-၌၊ ျမင္လား” လိအန္က မ့ွန်ိန်းင်းမိန်းင်း
အ၇ာဏ္ရွာလင္းေရာင္ၾကားမွ ျမင္ေနရေသာ ဘုရားေက်ာင္းအား
လက္ညွိဳးထုိးျပသည္။
“က်ာ့ပြန္ေတာ့၇ာ ဒီညအဲဒီမွာ ဝင္ပုန္းလို၇ ရႏုိင္တယ့္”ေဂ်ာက္အေၾကာင့္
ေမာလြန္း၍ ်ိန္းတူ မေျဖႏုိင္၊ ေခါင္းကိုသာ ညိတ္သည္။
သူတို၇သည္ဆူဆက်ီး ထုိးထြက္ေနေသာ ေက်ာက္စြန္းဆက်ီးတစ္ခု၏

ေနာက္ဘက္သို႔ ေရာက္သြားၾကသည္။
ထိုေနရာသည္ ေနာက္ခလိုက္လာသူမ်ားခ်ိေနလွ်င္ မျမင္ႏိုင္သည့္
ေနရာျဖစ္၏။
အသက္ပါင္မွန္ေန မ႐ုံုင္ေအာင္ ျဖစ္ေနေသာ ေဂ်ာက္သည္ လီအန္ခ်ိဳ႔
ဆႏၵအတုိင္း ဒီ၇ိုယ္သူ စိတ္ဓာတ္ခ်ိ အားေပးကာ
လိုက္လာလွ်က္ရွိေလသည္။
တာအုတ္ရာေက်ာင္းသည္ ထည္ခိုင္ခဲ့ညားလွ၏။
တံတုိင္းျမင့္ျမင့္ကီး ကာရံထားေသာအေဆာက္အဦးျဖစ္၍
အစိမ္းေရာင္ အုတ္ၾကြပ္မ်ား မုံးထားသည့္ ေခ်ာက္ကမ္းပါးႀကီး
တစ္ခုတာတ်ံက္ႏွာျပဳ၍ ေဆာက္ထားျခင္းျဖစ္၍ ေအာက္ဘက္ ေခ်ာက္ႀကီးကို
ျမင္ေနရသည္။
သို႔ေသာ္လည္းသူတို႔ေရာက္သြားသည့္အခါ ေက်ာင္းတံခါးအားလံုးကို ျပင္ဖမွ
လာေရာက္ကုိခ်ိက္သြားသည့္အခါခုခံကာကြယ္ႏုိင္ရန္ အရန္အတားမ်ား အခုိင္အမာ
ျပဳလုပ္ထားသည္ကို ေတြ႔ျမင္ၾကရသည္။
ဝင္ေပါက္ကို လိုက္လံရွာေဖြခ်ိန္ခုိက္တြင္ လီအန္၏ အႀကံေပးခ်က္အရ
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔ဦးထုပ္ပုိင္းႀကီးအား မ်က္ႏွာကို မျမင္ရေအာင္
ခပ္စုိက္စိုက္ အုပ္ေဆာင္းထားသည္။
သူ႔အသားအေရာင္ႏွင့္ ဂုပ္ရည္ကို ေတးလူမ်ား မျမင္ေအာင္
ကာကြယ္ထားျခင္းေပတည့္း။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ေဂ်ာက္၏ အသားေရာင္ ေနဒဏ္ကို
အဆက္ျပတ္ခံထားရသျဖင့္အခ်ိန္ေရာင္ေပ်ာက္ကာ အညိဳသန္းေနၿပီျဖစ္၏။
ထိုအေရာင္သည္ တ႐ုတ္အမ်ားစုခ်ိ ရွိတတ္ေသာအေရာင္ျဖစ္ေလသည္။
သို႔တေစလည့္း သူ၏ ေရွးေရာင္ျဖာထြက္ေနဆဲ မ်က္လံုးျဖာျဖာမ်ားကိုမူ
အသြင္ေျပာင္း၍ မရ။
လူသူအမ်ားႏွင့္ အလြန္ခ်ိေဝးသည့္ ဤဒသမ်ိဳးတြင္ လူအမ်ားသည္ကာ
အသိဉာဏ္ ဗဟုသုတရွိသူမ်ား မဟုတ္ေပ။
အဂၤလန္၌ ႏွင္ျခားသား မေကာင္းဆုိးဝါးဟု သူတို႔သိထားသည့္
လူမ်ားကုိျမင္ပါက ထိတ္လန္တၾကား ျဖစ္ၾကမည္ဟု မလြဲ။
ထို မေကာင္းဆုိးဝါးမ်ားအား ကူညီေနသည္ကုိျမင္ပါကလည္း ကူညီသူမ်ားအား
ဆန္႔က်င္၍ ရန္ျပဳၾကလိမ့္မည္ဟု ေသခ်ာေန၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ သူတို႔လူစုအား ၾကည့္ဝ်ိန္း၍ဟူ၍ တစ္ဦး
တစ္ေယာက္ေပၚမလာေပ။
သူတို႔ ရွာေဖြေနသည့္ တံခါးေပါက္ကိုလည္း မေတြ႔ၾကရေပ။
လီအန္ခ်ိတ္လက္ကုိက္ျဖင့္ သူ႔ပခံုးထက္ ျခင္းမ်ားကို ေျမျပင္ေပၚခ်၍
သူကုိယ္တုိင္ေဆာင့္ေၾကာင့္ထုိင္လိုက္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ လီအန္ေဘးနားခ်ိ ထုိင္ခ်လိုက္ကာ
လာလမ္းကုိေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
သူတို႔နာက္ စစ္သားေတြမ်ား လုိက္လာေနၾကသလား။
ေဂ်ာက္ႏွင့္ လီအန္တို႔သည္ စကားလံုးဝမေျပာဘဲ ၿငိမ္ဆိတ္ေနၾကသည္။
ထို႔နာက္စကၠန္ခ် ဖ်တ္ခနဲ ေပၚလာသည့္ အသံေၾကာင့္ ေနာက္တို႔ ဖ်တ္ခနဲ
လည့္ၾကည့္သည္။
အသက္အလြန္ႀကီးၿပီျဖစ္ေသာ တ႐ုတ္ႀကီးတစ္ေယာက္သည္
ကိုက္ခနည္းငယ္အကြာခ်ိ ဇြတ္မိမိတုိ႔အား ၾကည့္ေနသည္ကို ေတြ႔ျမင္ရ၏။
တ႐ုတ္ႀကီးသည္ နဲညဲေရာင္ ဝတ္႐ုံၫြတ္ဝတ္ထားေလသည္။

“မင္းတို႔တစ္ေတြ ေရွ႕ခရီးကို ဆက္သြားၾကရင္
အေကာင္းဆံုးျဖစ္လိမ့္မယ္”ဟု တာအိုဘုန္းေတာ္ၾကီးက ေလသံျဖင့္
ေျပာသည္။
“တပ္ခ်စစ္သည္ေနာ္ဘုရင္ေနာ္တုိင္း ဘုရားေက်ာင္းထဲမွာပုန္းေနၾကတဲ့
ေျမပိုင္ရွင္ေတြကို လာ,လာၿပီး ရွာၾကတယ္”ဦးထုပ္ကို ေရွ႕သို႔ငုံ့၍
ေဆာင္းထားသျဖင့္ ေဂဠဳန္ဇာ၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္
ဘုန္းႀကီးဇာ၏မ်က္ႏွာကို မျမင္ရေခ်။
နည္ေရာင္ ဝတ္ရံုႀကီးႏွင့္ ဖိနပ္မပါသည့္
ေျခေထာက္မ်ားကိုသာေတြ႔ေနရ၏။
ဘုန္းႀကီးသည္ မလႈပ္မရွား ရပ္ေနသည္။
သူ႔လက္မ်ားကို သူ႔ဝတ္ရံုအက်ီၤလက္ေမာင္းပြဖြႀကီးထဲ၌
ထိုးသြင္းထားသည္။
သူ႔အျပဳအမူသည္ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးလွေပ၏။
“တပည့္ေတာ္တို႔ဟာ ေျမပိုင္ရွင္ေတြ မဟုတ္ၾကပါဘူး၊
ေဘးအႏၱရာယ္ဆီးလြန္းလို႔ထြက္ေျပးလာၾကတာပါ”ဟု လိအန္က
ေျပာသည္။
“တစ္ေန႔တာကုန္ေအာင္ ေနႏုိင္ခ်ိန္ရံုပဲမယ့္ေနရာေတာ့
တပည့္ေတာ္တို႔ ရွာမွျဖစ္မွာ”“မင္းတို႔ဒီမွာေနၾကမယ္ဆိုရင္ေတာ့
တို႔ေရာ မင္းတို႔ပါ ေဘးအႏၱရာယ္ကေတာ့မွာ”တာအုိဘုန္းႀကီးက
ေဂဠဳန္ဇာအား ဂ႐ုထား၍ ၾကည့္သည္။
ေဂဠဳန္ဇာ၏ ဝတ္လံုရွည္ကိုမွာေျမပိုင္ရွင္တစ္ဦး အိမ္မွ ကြန္ျမဴနစ္စြားမ်ား
လုလာခဲ့ေသာ အက်ၤီျဖစ္၏။
တာအိုဘုန္းႀကီးအေနျဖင့္ မ်က္ႏွာကိုအုပ္၍ ေဆာင္းထားေသာ
ဝါးဖတ္ဦးထုပ္ေၾကာင့္ ေဂဠဳန္ဇာ၏မ်က္ႏွာကို မျမင္ရေသာ္လည္း
သူ႔စိတ္ထဲ၌ ထူးျခားသလိုလို ျဖစ္ေနသည္ကိုသတိထားမိႏုိင္စရာ ရွိ၏။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ လိအန္တို႔ အားလံုး၏ အရိပ္အကဲကို ၾကည့္ကာဤလုစုဇာ
အျဖစ္ခန္ အေျခအေနမွန္မ်ားကို သိေနသည္မွာ ထင္ရွားေနေပသည္။
အေဝးတစ္ေနရာမွ စစ္ခ်ီရာသံ ခပ္သဲ့သဲ့ ထြက္လာျပန္သည္။
အေတာ္အလွမ္းေဝးေသာေနရာမွျဖစ္၍ ေလသင့္ခ်ိန္တြင္ အလိုက္သင့္၍
ေရာက္လာျခင္းျဖစ္၏။
အ႐ွေက်ာတ္တက္ေတာ့မည္။
တာအိုဘုန္းႀကီးသည္ ခရာသံေၾကာင့္ အမူအရာ ေျပာင္းမသြား။
ခရာသံအားၾကားသည့္ဟန္ျဖင့္ မျပ။
“တပ္ခ်စစ္တပ္ေတြဟာ ဘုရားေက်ာင္းေတြကို ပထမဦးဆံုး ဝင္လာေလ့ရွိတယ္။
အဲဒါဟာသူတို႔အၿမဲတမ္းလုပ္ေလ့လုပ္ထရွိတဲ့ အက်င့္ပဲ”ဟု
တာအိုဘုန္းႀကီးက ေျပာသည္။
“တကယ္လို႔တို႔က စစ္ေျပးဒုကၡသည္ေတြကို
အကာအကြယ္ေပးထားတယ္ဆိုရင္ တို႔အားလံုးကို
ရန္သူေတြလိုဆက္ဆံေတာ့မွာ”တာအိုဘုန္းႀကီး၏ စကားေျပာသံထဲတြင္
ေၾကာက္လန္႔ျခင္းႏွင့္ သနားက႐ဏာသက္ျခင္းစသည္တို႔မပါ။
ေျပာသင့္ေျပာထုိက္သည္မ်ားကို ျပန္ေျပာျပေနသည့္
သေဘာသာပါသည္။
ထိုအခုိက္တြင္ လိအန္ခ်ထားသည့္ ျခင္းေတာင္းတစ္လံုးထဲမွ
အသံသဲ့သဲ့ကေလး ၾကားရသည္။

ဘုန်းႀကီးသည္ ကေလးသံအား ၾကားလိမ့္မည္မွာ ေသခ်ာ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ၾကားသည့္အတိုင္း မျပ။
ျခင္ေတာင္းဆိုကိုပင္ လွည့္မၾကည့္။
ေဂ်ာက္သည္ စိုးရိမ္စိတ္ျဖင့္ ျခင္းဆီသို႔ လာရန္အနီးျပင္သည္။
လိမၼာလက္ျပပင္းတားသည္။
ကေလး၏ အသံသည္ ဆက္၍ ထြက္မလာတဲ့ ရပ္သြားသည္။
ကေလးအားအာ႐ုံစိုက္ေနရာမွ ေနာက္ကိုျပန္၍ လွည့္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ
တာအို ဘုန်းႀကီး မရွိေတာ့ေပ။
သို႔ေသာ္လည္း ခဏအၾကာတြင္ ဘုန်းႀကီးသည္ ဝါးလက္ပြဲျခင္းေလး
တစ္လုံးဆြဲကာျပန္ေရာက္လာသည္။
ျခင္းထဲတြင္ ထမင္းနည္းနည္း ခ်ဥ္စတ္၊
အသီးအရြက္အနည္းငယ္ပါသည္။
သူသည္ လက္ဆြဲျခင္းအား လိမၼာလက္သို႔
လွမ္းေပးကာရယ္ၾကည့္ေနသည္။
လိမၼာသည္ သူ႔အထိမ္းအား မ၍ ပခုံးေပၚ တင္လိုက္သည္။
“တပည့္ေတာ္ဘုရား ျမစ္ဘက္ကေနၿပီး မင္းတို႔ကို ပတ္ဖမ္းဖို႔
အားထုတ္လိမ့္မယ္ထင္တယ္”ဟု ဘုန်းႀကီးကေျပာသည္။
“ေနာက္တစ္ေတာင္ကို ေရာက္ရင္ လြင္ျပင္ဆီကိုလွမ္းၾကည့္လိုက္။
သူတို႔ေရာက္ေနတာ ျမင္ရလိမ့္မယ္”ဘုန်းႀကီးက
ေျပာေျပာဆိုဆို ့ွင့္ပင္ သစ္ပင္ေတြ အုပ္ဆုိင္းေနေသာ
ေနရာသို႔လက္ဝွေးထုိးျပကာ ေတးသို႔ဖယ္၍ ရပ္လိုက္သည္။
ေဂ်ာက္ဘက္ ဘုန်းႀကီးအား တ႐ုတ္ဘာသာျဖင့္ေက်းဇူးတင္စကား
ေျပာသည္။
တာအိုဘုန်းႀကီးသည္ ေဂ်ာက္ကို၏
တ႐ုတ္စကားေျပာသံကိုၾကားလိုက္ပုံမွ်ျဖင့္ ႏုိင္ငံျခားသား
တစ္ေယာက္ဆန္း သိပံုေပၚ၏။
သို႔ေသာ္လည္း သူသည္သိုေအးသင့္သြားသည့္ အရိပ္လကၡဏာကို စိုးစဥ္းမွ်
မျပေခ်။
“လမ္းခရီးမွာ ေဘးအႏၱရာယ္ ကင္းပါေစလို႔ ဆုေတာင္းပါတယ္”ဟု
ဘုန်းႀကီးေဂ်ာက္ကအားနူးစုိက္၍ၾကည့္ကာ ဆုေတာင္းသည္။
“အခက္အခဲေတြနဲ့ေတြ႔ရင္ အဲဒါဟာ သဘာဝတရားကသင့္ကို
အေျပာင္းအလဲ လုပ္ေပးတာလို႔ သိပါ။
သင္ သဘာဝတရားႀကီးကို ေျပာင္းလဲေအာင္လုပ္
မဟုတ္ပါဘူး”“ခင္ဗ်ားရဲ့စကားကို ကၽြန္ေတာ္ နားလည္သေဘာေပါက္တယ္လို႔
မထင္ပါဘူး”ဟုေဂ်ာက္ကေဇာဇဝါျဖစ္သံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“တစ္ေန႔က်ရင္ မလႈပ္ရွားမႈထဲက လႈပ္ရွားမႈေၾကာင့္ အမွန္တရားကို သင္
ဆုေဖြတြ႔ရွိပါလိမ့္မယ္”ဟု တာအို ဘုန်းႀကီးက
သိမ္ေမြ႔ေအးေဆးေသာ ေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“အခုအခ်ိန္ လူသားအားလံုးရဲ့သမုိင္းဟာ ေဆာင္းဦတုပ ျဖစ္ခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ ေႏြဦးေပါက္လာေနပါၿပီ”အသက္အရြယ္
ႀကီးလြန္းလွၿပီျဖစ္ေသာ တ႐ုတ္ဘုန်းေတာ္ႀကီး၏
အၾကည့္ဆုိတြင္က႐ိႈင္းေသာ၊ သိမ္ေမြ႔ေသာ၊ ျမင့္ျမတ္ေသာ
အသိတရားမ်ားပါေနသည္ကုိ ေဂ်ာက္စိတ္တြင္စားၿပီး သိေနသည္။
တာအို ဘုန်းႀကီး၏ စကားမ်ားသည္ သူ႔စိတ္အား ေအးၿငိမ့္ေစသည္။

သက္သာရာ ရရေစသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဘုန္းႀကီးဇာ၏ စကားမ်ားေနာက္ရွိ အဓိပၸါယ္အားလံုးကိုမူ
သူအျပည့္အဝ နားလည္ျခင္း မရွိေပ။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုစကားမ်ားသည္ မိမိတို႔အားလံုး၏ စိတ္ကို
အားတက္ေစသည္ထက္အမွန္ျဖစ္၏။
သူ႔အေနျဖင့္ လွ်က္ေလ်ာ္ညီေထြျဖစ္ေအာင္ ဘယ္လိုျပန္ေျပာရမွန္း
မသိသျဖင့္ “ေက်းဇူးတင္ပါတယ္”ဟုေသာ စကားကိုသာ ထပ္ေျပာၿပီး
လိမၼာစြာ သူ႔သားမ်ားေနာက္သို႔ကပ်ာကယာ လိုက္သြားသည္။
တာအို ဘုန္းေတာ္ႀကီးသည္ ေက်ာင္းဝင္းအျပင္၌ ရပ္ကြက္ေဂဇက္တို႔
လူစုမတ္ေစာက္ေသာ ေတာင္ကုန္းလမ္းအတုိင္း တက္သြားေနၾကသည္ကို
ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ေက်ာက္သားေရာင္ ဝတ္႐ံု ဝတ္ထားေသာ ဘုန္းေတာ္ႀကီး ရပ္ေနသည္မွာ
မတုန္မလႈပ္ေက်ာက္႐ုပ္ႏွင့္ တူလွ၏။
သူ႔နာက္ေတာင္ဆီးသဖြယ္ ၿငိမ္သက္လြန္းလွေခ်သည္။
ေတာင္ဇာအျမင့္ပုိင္းသို႔ တက္သြားေနၿပီျဖစ္ေသာ ေဂဇက္တို႔
အဖို႔ေတာ့ ဘုန္းေတာ္ႀကီး၏ ႐ုပ္လႊာသည္ျမင္မ်ားဆုိင္းေနသည့္
အ႐ိပ္အေယာင္းေရာ္ဟကားတြင္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည္။

၉“ဘုန်းတော်ကြီးတော် မွန်တယ်”ဟု လိအန္က သူတို၏လူစု
တောင်ကုန်းတစ်ပတ်တွက်ရှိသည့် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော
ထင်းငုံးပင်များဖြတ်ကာ၌ ခဏတစ်ဖြုတ်နားခိုကြွင့် ပြောသည်။
“သူတို၏က ျမန်ဘက်ကို ကြွန်တော်တို့ ရွှေ့ကာ
အလင်းရောက်အောင်ပြုးနှင့်ဘုတာ။
ကြွန်တော်တို့ကို ရွှေ့ကောန့်ပီး ပိတ်မှုးဖို့ လုပ်ကတာ”လိအန္က
အောက်ဘက်ရှိ လြင်ပြင်ဆီ၏ လည်ှီးထုံးပြသည်။
ရောက်သည့် လိအန်ားန်ျပသည့် နေရာသို့ လွှမ်းဖြကည့်သည်။
တပ်တပ် စည်းအုပ်ကျ နှစ်ခုသည့် အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်၍ သြားနေဖြကသည်ကို
ျမင်နေရလေ၏။
“သူတို့အနန်ဲ့ ကြွန်တော်တို့ေနာက်က လိုက်ဖို့ လုတခဲ့လးတွာပဲ”ဟု
လိအန္ကထပ်ပြောသည်။
“ကြွန်တော်တို့ ပုန်းစရာနရာတော့ အျမန်ရွှာမွ
ျဖစ်ပယ်”ပြောပြောဆုိ လိအန္သည် တောင်ကုန်းထိပ်ဆီသို့
ခြင့်သြားပပီး အျခားတစ်ဘက်သို့ဆင်းသည်။
သူတို့ဆင်းသြားပပီး လမ်းကြ်တခဲသို့ ခီးဝင်လုိက်သည့်အခါ
တောင်ခံရံတခဲ့ကပ်၍ ေဆာက်ထားသော ကွတ်တိတ်စ်ုး ဆီမွေနရ့ှ
ေရပံုးနှစ်ုံးဆြဲကာ ေရတြင်းဆီသို့သြားေနေသာ အတြားသကီး
တစ်ေယာက်ကုိ လွှင့် လွှင်းတုံးလုမတတ် ျဖစ်သြားသည်။
အတြားသကီးနှင့် ထိပ်တိုက် အနီးကပ်ံး ေတြ့ေနသျှမွာ ေဂါက်ျဖစ်၍
ေဂါက်ဇာမုတ်ဆိတ်ေမြးနှင့် မ်က်နှာအား ျမင်လုိက်သည်နှင့် တစ်ပပ်ခ်က်
အတြားသကီးသည် သူ့လက်ထမွပံုးမ်ားကို လးတ်ခကာ တဆီသို့
ျပန်ေျပးပါေလတ့ဇာ၏။
လိအန္သည် အတြားသကီးေနာက်သို့ခ်က်ခ်င်းေျပးလုိက်သြားသည်။
အမွဲမွဲ လူတစ်ေယာက် ထြက်လာပပီး လိအန်နှင့်
အခ်ိအခဲစကားေျပာလ်က်ဇာ။
ထုိသူသည် လိအန်၏ ပခံုးေပင့်မွ ေက်ာ်၍ ေဂါက်အား
လွှမ်းဖြကည့်လြက်၊ လက်ဆန်ေျခတန်ျပု၍ စကားေျပာလိုက် လုပ်ကိုရှိသည်။
ထို့နောက် သူတို့ဆီ ျပန်လာေနသည့်လိအန္အား ျမင်ဖြကရေလ၏။
“လူတုိင်းက ခင်ဗျားကိုေရာ တပ်စည်းေတြကိုေရာ
သိပ်ေဖြကာကာေနဖြကတယ်။
ကိမ်ု-ဂို၊ကြွန်ေတာ်တို့ကို ကူညီခ်င်တဲ့လူ မရွိေတာ့ဘူး”“တို့ကို
ဘုရားသခင်ကေတာ့ ကူညီမွာပါ။
စိယာအို လိအန်၊ မေဖြကာကွါနဲ့”ေဂါက်ကဖပံီး၍ အားေပးစကား
ေျပာသည်။
သူတို့သည် ဆင်ျခေလ်ာအတုိင်းဆက်ဆင်းကာ သစ်ပင်မ်ားဆီသို့ ဦးတည်ပပီး
သြားသည်။
သစ်ပင်မ်ားဖြကားမွ ျဖတ်၍ဆင်းသည်။
အေရွှ့ဘက် ေတာင်ထပ်မွာ အထက်ဆိမွ ေနေရာင်သည့်
ဖြကလွှင်ေတာကွလ်ှကိသည်။
လြင်ျပင်ဆီုးသြားသည့်အခါ ရြာတစ်ြာ ေတြ့သည်။
လိအန္သည် သူ့ပခံုးထက် ထမ်းပိုးကိုသူ့သားအသကီးလက်သို့
လးေပးခ့ပပီး ရြာထိပ် တျခားအိမ်မ်ားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်
မဟုတ်ေသာယာစခံသကီးထမွ အိမ်ဆီသို့ သြားသည်။

လီအန္သည္ ယာရွင္ႏွင့္ စကားေျပာလ်က္ရွိရာမွဝမ္းသာအားရ
အေျပးအလႊားျပန္ေရာက္လာသည္။
“ကိုမူ-ရွိ စံရွင္ထ ေျပာတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဆန္ေလွာင္ခဲ့ စတိုထဲမွာ ခဏေနရင္ရမယ္ဗဲ့။
ဘယ္သူလာေမး ေမး၊ သူ မေတြ႔ဘူး
မသိဘူးလို႔ေျပာေပးတယ္ဗဲ့”ေဂ်ကာက ေခါင္းညိတ္သည္။
ဝိုေဒါင္ဘက္သို႔သြားၾကသည့္အခါ ေဂ်ကာသည္သူ႔မ်က္ႏွာအား
ေဘးလူေတြ မျမင္ေအာင္ ဦးေခါင္းကို ငဲ့ထားသည္။
ဇီခၽြမ္းနယ္သားယာသမားသည္ ယာစခန္၏ တစ္ေနရာမွရပ္၍ သူတို႔အား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ဝိုေဒါင္ထဲ ေရာက္၍တံခါးကိုပိတ္ကာ ကန္႔လန္႔ခ်အၿပီးတြင္ လီအန္သည္
အေတာ္ၾကီး စိတ္ပူလ်က္ခ် ျဖစ္သြားသည္။
သူသည္ ဝိုေဒါင္အတြင္းရွိ အေမာင္ရဲမ်ား က်ေနေသာ ေထာင့္ထဲမွ
ေကာက္႐ိုးပံုဆီသို႔ေဂ်ကာ့အား လုပ္ၾကို႔သည္။
လီအန္သည္ ျခင္းေတာင္းအဖံုးအား ဖြင့္၍ အထဲမွ အိပ္ေပ်ာ္ေနေသာ
ကေလးအား ေပြ႔ခ်ီၿပီးသူ႔ဖခင္ လက္သို႔ သြားေပးသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ ေတာင္ေပၚသား တစ္ေယာက္ဆီသာ ျဖစ္ေသာလီအန္အား
ၾကည့္၍ စိတ္ႏွလံုး ထိခိုက္ေၾကကြဲျခင္း ျဖစ္ရ၏။
လီအန္၏ ျမင့္ျမတ္ေသာစိတ္ေစတနာအား မခ်ီးက်ဴးဘဲ မေနႏုိင္ျဖစ္ရ၏။
သူသည္ လီအန္႔လက္ထပ္မွ ကေလးအားအသာအယာ ေပြ႔ယူလုပ္သည္။
သူ၏ သမီးငယ္ ေအာ္ဟစ္ေဂးလွသည္ အခုအခ်ိန္ဆို ႏွစ္ခ်ီက်ြတ္ေအပ္ေမာက်ေနၿခဲ၊
သမီးငယ္၏ မ်က္ႏွာကို ၾကည့္ကာ ေဂ်ကာ့၏ ရင္ထဲသို့ခိုလွ်ံဝင္ရာျပန္၏။
“မင့္ ေက်းဇူးဟာ ႀကီးမားလွပါတယ္။
ေပးဆပ္လို႔ ကုန္ခဲယ္ မထင္ဘူး”ဟု ေဂ်ကာ့ကစိတ္ထိခိုက္ေနေသာ
ေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“ငါ့ သမီးေလးကို ဘုရားသခင္ မင့္ လက္ထဲအပ္ခဲ့တာပါ”“ကေလးက
သိပ္ေအးတဲ့ ကေလးပဲ၊ ပူပူညံညံ မရွိဘူး”ဟု လီအန္က ျပန္ေျပာသည္။
“သူ႔ကို ထိန္းရတာ အင္မတန္လြယ္ပါတယ္”လီအန္သည္ တာအိုဘုန္းႀကီး
ေပးလိုက္ေသာ အစားအစာမ်ားကိုထုတ္၍ ခဲသည္။
ပဲပိစပ္ႏုိ႔မႈန္႔ကို ထုတ္၍ ၾကည့္သည္။
ႏုိ႔ပုလင္းထဲတြင္မူ ေဖ်ာ္ထားေသာ ႏုိ႔ရည္ မရွိေတာ့ေပ။
သူသည္ေဂ်ကာ့၏ မ်က္ႏွာကို လွမ္းၾကည့္သည္။
“ႏုိ႔မႈန္႔က တစ္ဗန္း ႏွစ္ဗန္းပဲ ရွိေတာ့တယ္၊ ကိုမူ-ရွိ၊
ဆြန္သီမဲ့ေရာက္ဘုန္းကၽြန္ေတာ္ ပဲပိစပ္ ေတာ္ေတာ္မ်ားမ်ား
ဝယ္ထားခဲ့ေသးတယ္၊ အခုေတာ့ ကုန္ခါနီးေနၿပီ၊ ကေလးရဲ့အိပ္ရာထဲမွာ
ထည့္ထားတဲ့ ပိုက္ဆံလည္း ကုန္ေတာ့မယ္”ေဂ်ကာသည္ သူ႔ရင္ခြင္ထဲမွ
သမီးငယ္၏ မ်က္ႏွာကိုသာ စူးစူးစိုက္စိုက္ၾကည့္ေနမိ၏။
မိမိေျပာေနသည့္ စကားကို ေဂ်ကာ့ၾကားတန္ရာတူဟု ေတြးေနမိသည္။
ခဏအၾကာတြင္ေဂ်ကာသည္ လီအန္အား ေမာ့ၾကည့္သည္။
သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ အၿပံဳးရိပ္သန္းလ်က္ ရွိေသာ္လည္း မ်က္လံုးအစံုတြင္မူ
မ်က္ရည္မ်ားျဖင့္ ျပည့္လွ်ံေနသည္။
သူသည္ သူ၏ စိတ္ႏွလံုးမႈကိုထိန္းခ်ဳပ္ပါေသာ္လည္း မရ။
သူ စကားေျပာလုိက္သည့္အခါ ငိုသံပါလိုက္မိသည္။
“စိတ္ပူပါနဲ့ လီအန္၊ ႏုိ႔မႈန္႔ကို ဘုရားသခင္က ေပးမွာပါ”ထိုအခိုက္မွာပင္

ကေလးငယ္၏ မ်က္လံုးအစံုသည္ ပြင့္လာသည္။
ေဂဠဳန္ကာ၏ မ်က္ႏွာကိုစူးစူးစိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ငိုယုိျခင္းေတာ့ မျပဳ။
ေဂဠဳန္ကာ၏ မ်က္ႏွာသည္ သူ႔စိတ္ထြင့္ကြက္ႏွာစိမ္း
တစ္ခုေယာက္ျဖစ္ေနဟန္ ရွိ၏။
လိအန္ႏွင့္ သူ႔သား ႏွစ္ေယာက္သည္
ေဂဠဳန္ကာေဘးခ်ဳပ္ထုိင္ေနၾကသည္။
သူတို႔သည္ ကေလးငိုလုိက္သည္ကို စုိးရိမ္ပုပီး
ၾကည့္ေနၾကျခင္းေပတည့္။
ကေလးငိုလိမ့္မည္ မဟုတ္ဟု ေသခ်ာသြားသည့္အခါ လိအန္သည္
ေရေငြးကိုဖို႔သတ္ရလွ်ာသည္။
သူသည္ ေရခ်ိုရန္ အျပင္သို႔ ထြက္သြားသည္။
သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္ေဂဠဳန္ကာေျခရင္းခ်ိ ေကာက္ဂုိးမ်ားေပၚ၌
ထုိင္ကာ ကေလးငယ္အား ေခ်ာ့ျမဴေနၾကသည္။
သူတို႔အား မွတ္မိေနၿပီျဖစ္ေသာ ေအာ္ေဂးလ္သည္ ၿပံဳးကာ ရယ္ကာျဖင့္
တုိ႔ျပန္ကုိ၏။
ထိုခဏမွာပင္ လိအန္ ျပန္ေရာက္လာၿပီး ႏုိ႔ေဖ်ာ္သည္။
ေဂဠဳန္ကာသည္ ႏုိ႔ဘူးကို ယူကာသူ႔သမီးငယ္အား သူကိုယ္တုိင္
ႏုိ႔တုိက္ကြက္ ရွိေလ၏။
“မင္းတို႔က ငါ့သမီးရဲ႕ကစားေဖာ္ေတြ ျဖစ္ေနၾကၿပီ”ဟု
ေဂဠဳန္ကာက တုိတုတ္ဆာျဖင့္သုိင္းယွဥ္းစြဲေယာက္ဖ်ားေျပာသည္။
“ဟုတ္တယ္၊ ကၽြန္ေတာ္ သိထားတာ တစ္ခုေျပာခ်င္တယ္ ကိမ္မု-ဂ်ိ”ဟု
လိအန္ကေျပာသည္။
“ကိမ္မု-ဂ်ိ သမီးေလးက ငွက္ေတြကို သိပ္ခ်စ္တယ္”လိအန္ ညိအစ္ကိုသည္
နံရံတစ္ဖက္၌ ပံုထားေသာ ေကာက္ဂ်ံးပံုဆီသို႔ ေလးဖက္ထြားခြါသြားသည္။
တစ္ခ်ိန္ခ်ိန္အၾကာတြင္ ႏွစ္ဦးစလံုး ျပန္ေရာက္လာၾက၏။
လိအန္ယ္၏ညာဘက္လက္ထဲတြင္ အညိေရာင္ ငွက္တစ္ေကာင္ ပါလာသည္။
သူသည္ ငွက္ကုိက်ိတ္ဝွင္၍ေလးေခ်ာသို႔ ထုိးျပသည္။
ကေလးသည္ ႏုိ႔အစုိ႔ရပ္ကာ ငွက္ကုိ ၾကည့္ေနရာမွ ၿပံဳးသည္။
လက္မ်ားႏွင့္ ေျခေထာက္မ်ားလႈပ္ကာ ကန္ယုေကာက္ယုက္ လုပ္လာသည္။
“ျမင္ဝး ကိမ္မု-ဂ်ိ”ဟု လိအန္ကေျပာသည္။
“သူ ငိေနလို႔ရွိရင္ ငွက္ကစ္ေကာင္ေျပးဖမ္းၿပီး ျပရတယ္၊ သူ ခ်က္ခ်င္း
အငိတ္ထြားေရာ”အျပင္မွ ျပန္ေရာက္လာသည့္ လိအန္႔လက္ထဲတြင္
ၾကက္ဥမ်ား ပါလာသည္။
ေနာက္ဆံုးလက်ိန ဆင့္ေငြအနည္းငယ္ခ်ျဖင့္ ယာသမားထံမွ
ဝယ္ယာျခင္းျဖစ္၏။
ထိုမွသာမကထိုလက်ိန္ေငြစ အနည္းငယ္ခ်ျဖင့္ ေဂဠဳန္ကာအတြက္
အဝတ္ေျခည္ဖ်ပ္ တစ္ခ်ိန္ပါဝယ္လာသည္။
လိအန္သည္ ေရာက္ခ်င္ေရာက္ခ်င္း ၾကက္ဥမ်ားကို ျပဳတ္သည္။
တာအုိ ဘုန္းႀကီးေပးလုိက္သည့္ ဆန္ႏွင့္ ဟင္းသီးဟင္းရြက္မ်ားကို
ခ်က္သည္။
ထုိ႔နာက္ အားလံုးဝုိင္းထုိင္ၿပီးစားၾကေသာက္ၾက၏။
ကေလးငယ္မွာ ျပန္လွ်ိဳးၿပီ ျဖစ္၍
ျခင္းေတာင္းထဲျပန္ေရာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။

စားေသာက္ၿပီးသည့္အခါ ေဂ်ာက္ကသည္
လိအနၵင္းေပးထားသည့္ေကာက္ဂ်ိဳးအိတ္ဟာေပၚ လွဲသည္။
လိအန္က ျခင္းတစ္လံုးထဲၵ ပါလာသည့္ ေစာင္ကို ထုတ္ျပီးေဂ်ာက္အား
ၿခံဳေပးသည္။
အိပ္ေပ်ာ္ခ်ိ ေဂ်ာက္ဇာစိတ္သည္ မ်ားစြာေအးခ်မ္းၿငိမ္သက္ေနသည္။
သူ႔သမီးငယ္သည္ျခင္းထဲၵ အိပ္ေမာက်ေနၿပီ။
လက္လႊတ္ထံုးခဲ့ရၿပီဟု တြက္ထားခဲ့ေသာ သမီးငယ္မွာ လံုးဝမေမ်ာ္လင့္ဘဲႏွင့္
သူ႔လက္ထဲ ျပန္ေရာက္လာသည္မွာ အံ့သြၿစရာေကာင္းလွဇ။
သူ႔ေဘးပတ္ဝန္းက်င္သည္း သူ႔အေပၚ သစၥာေစာင့္သိ ဂုဏ္ေသသည့္
လအန္းႏွင့္ သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္ လဲေလ်ာင္းေနၾကသည္။
သူ႔ဘဝသည္ ျပန္လည္ကယ္တင္ခ်က္ေအးေဆးလာခဲ့ၿပီဟု ယူဆမိဇ။
ခႏၶာကိုယ္ ခစားေနရေသာ နာက်င္မႈေဝဒနာသည္ ေပ်ာက္သြားခဲ့ၿပီ။
သူ႔စိတ္ဓာဂုဏ္သည္အဂၤလန္ ေနအိမ္ဆီသို႔ ေရာက္သြားခဲ့သည္။
မရပ္မနား ခ်ိတ္လာေနရသည့္ ကာလတစ္ေလွ်ာက္လံုး မစဥ္းစားခဲ့ေသာ
အရာမ်ားသည္ သူ႔ထံ ျပန္ေရာက္လာၾကသည္။
သူ႔မိသားစုႏွင့္သူ႔မိတ္ေဆြ အေပါင္းအသင္းမ်ားအား သူ သတိရမိသည္။
သူတို႔တစ္ေတြသည္ သူ့ႏွင့္မ်ားစြာအခ်ိန္ေပးကြာလွေခ်သည္။
ဂုတ္ထရက္ သူ႔ခါင္းထဲသို႔ ေမာ့ခ်ဳိက်ခ်ိပ္တြင္းမွ လမ္းမ်ား ဝင္လာသည္။
ဓာတုရားသခင္အား ဝတ္ျပဳေနၾကသည့္ ပြဲမ်ားကို
ထင္ေယာင္ျမင္ေယာင္ျဖစ္လာသည္။
ထို႔နာက်ည္ခ်ိန္တစ္ခုလံုး ပီကင္းၵ ဆံုခဲ့ရသည္မ်ား၊ ဤဆံုစည္းခဲ့မႈမ်ားသည္
ႏွလံုးသြဳိင္းမွေမြ်ာလွဇ။
ဖိလစ္ဒဲတစ္ေယာက္ၵ နက္ဝိုးဥးေသာ အေတြးအျမင္မ်ားသည္ သူ႔အာဝံုတြင္
ထင္ဟာလာသည္။
ထု႔ေနာက္ခ်ိတ္ဇ၏ ေအးခ်မ္းျခင္း အျပည့္ျဖင့္ ေသာက
က်င္းစင္ေသာ အိပ္မက္ဆဲ့ကမာၻတြင္းသို႔
သက္ဆင္းဝင္ေရာက္သြားေလသည္။

၁၀၁၀ ေဂ်ေက်ာ့ အိပ္ဂာမွ မႏွဳိးခင္ထာပင္ ဖုန္ခ်ိန္မ်ားသည္
သူ႔ႏွာေခါင္းဝသို႔ လာ၍ ကလိေနသည္။
အိပ္မက္တစ္ခုေလလား၊ ပံကင္းမွာ ေနစဥ္က ဆက္ခဲ့ရသည့္ ေဆာင္းရာသီ
သဲမုန္တိုင္းေတြကိုမ်ားသတိတရျဖစ္ကာ အိပ္မက္ မက္ေနတာလား၊ စသည္ျဖင့္
ေတြးေနမိသည္။
ထို႔နာက္ ဖ်တ္ခနဲလန္႔ႏွဳိးၿပီး အသိဝင္လာသည္။
သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ ဖုန္ေတြျဖင့္ ျပည့္ေနသည္။
ညေရာက္ေနၿပီ၊ ခပါးကတဲသို႔ လေရာင္ ေပ်ာက္ကြယ္ေပ်ာက္ကားေ ဝင္ေနသည္။
ေမွာင္မည္းေနသျဖင့္ ဘာကိုမွ သဲသဲကြဲကြဲ မျမင္ရ။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ နံရံအား အျပင္ရွိနရြာသံုးဝိုက္သံမ်ားႏွင့္
ေအာ္သဲဟစ္သံမ်ား ၾကားလာရသည္။
သူသည္ ေကာက္ဝိုင္းအိပ္ရာေပၚဖိတ္ခနဲ ထထုိင္ကာ သတိထား၍ နားစြင့္သည္။
အျပင္ဘက္ရွိ တဝုတ္ လူစုလူေဝးဆီမွေအာ္သံမ်ားျဖစ္ၿပီ။
“ဆာား ဆာား၊ ဆာား” “သတ္ပစ္၊ သတ္ပစ္၊ သတ္ပစ္”သူသည္
ေလးဖက္ေထာက္ကာ ေမွာင္ထဲတြင္ စမ္းတဝါးဝါး သြား၍
သူ႔သမီးငယ္ထည့္ထားရာ ျခင္းေတာင္းဆီ ကပ္သြားသည္။
သစ္သားနံရံမ်ားအား ထုဝိုက္ေနသည့္အတြက္ဖန္မ်ား ေထာင္းေထာင္းထကာ
တဝုတ္ကပ္ခနေပါက္ၿမဳိ့အထဲသို႔ တုိးဝင္လာေနျခင္းျဖစ္ၿပီ။
ထုဝိုက္ေနၾကသည္မ်ားမွာ လက္မ်ားႏွင့္မဟုတ္၊ လယ္ယာလုပ္ငန္းခြင္တြင္
သံုးသည့္ရိယာတန္ဆာပလာမ်ားႏွင့္ ျဖစ္သည္။
သို႔သာလည္း ေအာ္စံမ်ားႏွင့္
ထုဝိုက္သံမ်ားျပင္းထန္စြာၾကားလာသည့္အခါ ေဂ်ေက်ာ့စိတ္တြင္ မိမိတို႔အား
ရန္ျပဳေလမလားဟူေသာအေတြးျဖင့္ စိတ္ပူအား ျဖစ္လာသည္။
သူသည္ သူ႔သမီးငယ္ အိပ္ေပ်ာ္ေနရာသည့္ ျခင္းအား ရွာမေတြ႔၊
ေမွာင္မဲက်ေနသျဖင့္ထားရာေနရာအား မွန္းဆ၍ မရ။
ထိုတြန္ျခင္းသည္ သူ႔ရင္အုံ ဝုိက္ခတ္သည္။
ထိုအခုိက္သူ႔ပခံုးေပၚ တလွ်ာသည့္ လက္တစ္ဖက္ သူ အလန္႔တၾကား
လွည့္ၾကည့္မိ၏။
“ဒင္းတန္းေပၚ အျမန္တက္ပါ။
ကိမ္ရီ-ရွိ ကၽြန္ေတာ္ ျခင္းေတြ သြားယူလိုက္ဦးမယ္”လီအန္သည္
ေဂ်ေက်ာ့အား လက္ေမာင္းမွ ဆြဲ၍ေခၚကာ ခပါးကတဲ၏
ေထာင့္စုေထာင့္အတြင္း၌ နံရံ၌ ေထာင္ထားေသာ ေလွကားဆီသို႔
ေခၚသြားသည္။
ႏွစ္ေယာက်ားေလွကားမွေန၍ ေခါင္မိုးအား ေထာက္ထားေသာ
ယက္မ်ားေပၚ တက္သြားၾကသည္။
ေမွာင္ထဲ၌ အၾကည့္ ကင္းသြားရလာသည့္အခါ ေဂ်ေက်ာ့သည္
ထိတ္လန္႔တၾကားတက္လာေနၾကေသာ လီအန္႔သားႏွစ္ေယာက္အား ျမင္သည္။
ျခင္းေတာင္းမ်ားသည္လည္း ဒုိင္းတန္းေပၚ၌ ေရာက္ေနၿပီ။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔သမီးငယ္ရွိေနသည့္ ျခင္းေတာင္းထဲ
ငံု႔ၾကည့္သည္။
သမီးငယ္သည္ ႏုိးေနၿပီျဖစ္ေသာ္လည္း အသံမေပး။
သူသည္ စိတ္သက္သာရာ ရသြားသည္။
“ဘာေတြျဖစ္ေနတာလဲ၊ လီအန္”ဟု ေဂ်ေက်ာ့က ေမးသည္။
“တပ္ခ်စ္သားေတြမဟုတ္တာေတာ့ ေသခ်ာတယ္”“သူတို႔ေတာ့ မဟုတ္ဘူး၊ ကိမ္ရီ-ရွိ၊

အခုဟာ အကုန်ပြင်း၊ ဝိညာဉ်စွဲသွားတော့၊ သူတို့မှာခါးတြန့်လဲတော့
ပါလာတယ်”ဆိုင်ရော်ကသည် ကယ်လာတွေနေသော အသံများအား
နားခြင့်ပေးသည်။
“တွေ့ရတော့အောက်အဉီးဇာ အချောတစ်ကိုယ်မှ ပေအာ့စုံအသစ်များ ပေးကားလာချပန်သည်။
“သတ်၊သတ်၊ သတ်”ဟူသော အသံများနှင့် စပါးကိန်ရိအား
ထုတ်ကုန်သံများသည် ပို၍ မြားလာသည်။
“တို့တစ်တော တြက်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ် လိအန်၊ တို့ကို
မိသားလို့ကောတာ့ ဘယ္သူ့ကိုမွေခမ်းသာပေးမယ် မထင်ဘူး”ဝေဂေါ်ကသည်
တဝုတ်းဝုင်ဒေတာင်ပြင်း ဒေဒသတြင်းရှိ
ဝေဘာင်တန်းခဝုင်ဒ်းစြာကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ဖူးဇာ။
ထိုစဉ်က လက်နက်ငြင် ဝိညာဉ်စွဲသားများအေပ်ကာင်း
မြားစြာပ်ကားခဲ့ရဖူးလေသည်။
ထိုသူများသည် ဝေမြာ်အတတ်ပညာဖြင့် ဆေးမြားစိစဉ်ပီး ထိုးထားလွှင် တုတ်၊
ခါး၊ လွဲစပီးကာ မေသနုဝုင်ပ်ကြ ယံုပ်ကြည်ကသည်။
ဝနှစ်ခင်းဘက်ဆိုလွှင် သူတို့သည် သာမန်လူယ်သားမြားသာ ဖြစ်ဝေသာလည်း
ညပ်ဝင်းက်လွှင် လွှဝွတ်အသင်းများဇာ အဖြစ်ဝင်ဖြစ်သွားသည်။
အဖြစ်ဝင်ခြားသည် အဖြစ်မွ ကင်းပေသာ အခမ်းအနားမြားသို့
တက်ရောက်ကရဇာ။
အမြားအား ဖြင့် နတ္ထာိမြားအားပင့်၍ တုိင်ဆိုးကြယ်ဝေသာ
အခမ်းအနားမြားဖြစ်ခြစီပီးဆံုးသွားသည့်အခါ လူအများသည်
အုပ်းတြလို့ဖြစ်ကာ ကန်ရှခဲ့တတ်ကသည်။
အထူးတလည် စိမ်ထားဝေသာ အစားအစာမြားကို စားဝေသာက်ဖြင့်
‘ဝိညာဉ်ခြား’အား မိမိတို့ခနေဆာကိုယ်ခြားအတြင်းသို့ ဝင်ဝေရာက်ဝေစနုဝုင်သည်။
ထိုနတ်ခြား စီးထားလွှင် ခါးစပီးဇ၊သနတ်စပီးသည်ဟု ယံုကြည်ကလေသည်။
ဝိညာဉ်စွဲသားများသည် ဝေဘးအနုိရယ်နှင့်ဝေတြ့လွှင်
ဝေကာကြွေ့ခင်းကင်းသည်။
ဝေဂေါ်ကာ သခ္ဓရသည့်အတုိင်းဆိုပါက သူတို့လူစုသည် ပြင်ပစစ်ခြင်းမွ
လူများနှင့်သူတို့နယ်မွ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်သည့် လူစိမ်းမြားအား
မုန်းတီးသည်။
ထိုလူစုသည်လိမြားဖြစ်သည့် သတ္တတ္ထကသည်။
သူတို့သည် သူတို့အား အခြန် အဆမတန် ဝေကာက်ခံသည့်
ဝေဖြပုဝ်ခြင်ခြားအားတုိက်ခိုက်လုပ်ကာ ဝေကာက်လန်ရှေနှေအောင် လုပ်တတ်ကဇာ။
သို့ရှေသာလည်းအဝုဏ်ထောက်သည်နှင့်ခြစီပီးနောက် ဝိညာဉ်စွဲသားများသည် သူတို့ဇာ
ခါး လွဲမြားအား ဝုက်ကာလယ်ကာလုပ်ငန်းခြင်ထြင့် လယ်သမား ယာသမားမြား
ဖြန့်ဖြစ်ခွင့်ပြုကေလသည်။
ယခုကစဝါတြိုင့် ဘာဖွဟုသုတမွ မရှိဝေသာ လယ်သမားတစ်ဝေယောက်သည်
လိအန်နှင့်ယခုရောင်ရှရှိ ဝေဖြဆိုဝေနဖြကသည်ကို ဖြားသြားဟန် တူဇာ။
သူသည် ဒေဒသတြင်းရှိ လွှဝွက်ဝုက်းဝေခါင်းဝေဆာင်မြားထံ သြားရှ
သတင်းပို့ဟန်တူသည်။
ဤသို့ဖြင့် ညပ်ဝင်းဝေရာက်ရှ သူတို့အိပ်ဝော်ငေနခိုကြွင့်
ဝိညာဉ်စွဲသားများသည် မိမိတို့အား ဒုက်ရှပေးရန်
ဝေရာလာဖြကသည်ကိုယူဆရှပေဇာ။
“ဒုင်းတန်းဝေတြက အိမ်ထဲက ဖြတ်ထြသွားတာ ကိမူ-ရှိ”ဟု လိအန်က
တီးတိုးကပ်ဝေပြာသည်။

“ကဲ လာ၊ ကၽြန္ေတာ့္ေနာက္က လိုက္ခဲ့”အိမ္၏ တံစက္ၿမိတ္မ်ားေအာက္တြင္
လြတ္ေနေသာ ေနရာမ်ားရွိသည္။
ခါးကို ကုန္းရြဲ့ခြင္းတန္းတစ္ခုမွ တစ္ခုသို႔ ကူးသြားျခင္းအားျဖင့္
ေဂဠဳကာသည္ လိအန္ေနာက္မွ လိုက္သြားသည္။
နံရံမ်ား၏ တစ္ဖက္ကို လွမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါ ၿခံဝင္းအား ျမင္ေနရ၏။
မႈန္ဝါး လေရာင္ျဖင့္ပါးကေရြ့မ်က္ႏွာစာ နံရံမ်ားအား
ထုဖ်က္ေနၾကသည္ကို ျမင္ေနရသည္။
ထိုအခိုက္မွာပင္ လူတစ္ခုသည္ ၿခံရွင္၏ အိမ္ေရွ့တံခါးအား ဝိုက္ခ်ီးၿပီး
ဖြင့္ဟယာသမားႏွင့္ ဇနီး သားသမီးမ်ားအား ဆြဲထုတ္လာသည္။
အျပင္မွ လူမ်ားသည္ သူတို႔မိသားစုအားၾကည့္၍ အဂူးမ်ားသဖြယ္
ဝုိင္းေအာ္ၾကသည္။
တခ်ိဳ့ကလည္း ၿပိဳးကိတံခါးအား ထုၾက ဝိုက္ၾကခါးမ်ားႏွင့္ ခုတ္ၾကသည္။
“တို႔ ေနာက္ေဖးဘက္က ထြက္ဖို႔ ဆက္စားၾကည့္ၾကရင္
မေကာင္းဘူးလား၊ လိအန္၊တို႔အတြက္ ထြက္ေပါက္က ဒီတစ္ခုပဲ ရွိမယ္
ထင္တယ္”ေဂဠဳကာသည္ ဒုိင္းတန္းတစ္ေလွ်ာက္ ၾကားသြားေနရင္းက
လွမ္းေျပာသည္။
သူတို႔သည္ေနာက္ဘက္ခံရံဆီသို႔ ၾကားသြားေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ေနာက္ေဖးတံခါး အေပါင္ဘက္ရွိတစ္ၿမိတ္မ်ားဆီ ေရာက္သည့္အခါ ေဂဠဳကာက
က်ိန္ဆဲစကား လက္ျပၿပီးတားသည္။
သူတို့ေအာက္ဘက္ လေရာင္ေအာက္တြင္ တ႐ုတ္လယ္သမား
တစ္ေယာက္သည္ေနာက္ေဖးေပါက္အား ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ထို လယ္သမားသည္ ေဂဠဳကာတို႔အား ျမင္လိုက္သည့္အခါ လက္ထဲမွ ခါးကို
ေခါင္းေပၚသို့ေျမႇာက္၍ ေ၀ွ႔ယမ္းကာ ၿပိဳးကိေရြ့ဘက္မွ
လူမ်ားအား လွမ္းေအာ္သည္။
ေရြ့ဘက္မွ လူမ်ားသည္ၿပိဳးကိအား ပတ္၍ ေနာက္ဘက္သို႔
ေျပးလာေနၾကၿ။
အခ်ိဳ့လူမ်ားသည္ ကိထဲသို႔ ေရြ့မွ၀င္ၾကသည္။
ထိုအခိုက္ ဂုိင္ယန္ေသနတ္သံတစ္ခ်က္ ၾကားလိုက္ရ၏။
ေနာက္ေဖးဘက္မွ လာေစာင့္ေနေသာ ကိုယ္ရံုးတုတ္ခုိင္ခုိင္
လယ္သမားသည္ေအာ္သံမ်ားလာေနသည့္ ေရြ့ဘက္မွ လူအုပ္ဆီေျပးသည္။
ထိုလယ္သမား ေနာက္ေဖးဘက္မွနံရံကို ပတ္ေျပးေန္ခ်ိန္းျဖစ္ရာ ထိုသူ
နံရံအေကြ့တစ္ခုကို ခ်ိဳးဝင္သြားသည့္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ခုိင္းတန္းေပၚ၌
ရပ္ေနေသာ ေဂဠဳကာသည္ နံရံျပင္သို့မွ ေျမေပၚသို့ ခုန္ခ်လိုက္သည္။
ေျမေပၚေရာက္ခ်ိန္ေရာက္ခ်င္း ေဂဠဳကာသည္ လူးလဲထကာ
မတ္တတ္ပို့ကေလ၏။
ထိုအခိုက္မွာပင္ ယာရွင္၏ ပြင့္ေနေသာ အိမ္ျပတင္းေပါက္၌ ခါးရွည္ကိုင္
ဝိညာဥ္ဆြားတစ္ေယာက္ ၾကားခန္ ေပၚလာသည္။
သူသည္ ေဂဠဳကာဆီ လွမ္းၾကည့္ကာ သူ႔လက္ထဲမွခါးကိုေ၀ွ႔ယမ္းၿပီး
“သတ္ သတ္”ဟု ေအာ္သည္။
ေဂဠဳကာလည္း သူ႔အား ဝိညာဥ္ဆြားတစ္ေယာက္ကု
ထင္သြားေစရန္ရုတ္တရက္ျဖင့္ “သတ္ သတ္”ဟု ျပန္ေအာ္သည္။
ထို႔ေနာက္ တစ္ခ်ိန္တည္းသာတတ္ထားေသာ ျပတင္းေပါက္ခါးကို ၾကန္း၍
ပိတ္ခ်ိက္ၿပီး အေပါင္ခုိင္းတန္းဆီ ေမွာ္ၾကည့္သည္။
“လိအန္ ျမန္ျမန္လုပ္၊ ျခင္းေတြ ဒီကိုေပး”ေဂဠဳကာသည္ လိအန္

လွမ်းေပးေနသည့္ ျခင္းမ်ားကို လွမ္းယူသည္။
သူ႔လက္ထဲမွ ျခင္းမ်ားေအာက္သို႔ ေရာက္သြားသည့္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ လိအန္သည္
ေျမျပင္ထက္သို႔ ခုန္ခ်လိုက္ၾက၏။
သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္လည္း သူ႔ေနာက္မွ တစ္ဆက္တည္း ခုန္ခ်လာၾကသည္ျဖစ္ရာ
အားလံုးသည္ ေခ်ာ့မွ အေျပးအလႊားသြားေနေသာ ေဂ်ကာ့ေနာက္သို႔
ဒုန္းစုိင္းၿပီလိုက္သြားၾကေလ၏။
ေဂ်ကာ့သည္ ေျပးရင္းလႊားရင္းႏွင့္ပင္
ျခင္းေတာင္းထမ္းပိုးကို သူ႔ပခံုးေပၚေရာေအာင္ထမ္းသည္။
ယာၿခံ၏ ေနာက္ဘက္တြင္ ၿပိဳးခင္းမ်ားရွိ၍
ထိုၿပိဳးခင္းမ်ားအားကမ္းပါးတစ္ခုက နယ္ခ်ဲ့မိတ္ သတ္ထားသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ ကမ္းပါးထက္သို႔ ေလးဖက္တြား၍အျမန္တက္သည္။
သူ႔ ရည္ရြယ္ခ်က္မွာ ေနာက္က လိုက္လာသူမ်ား မျမင္ေစရန္ ကမ္းပါးဇာတစ္ခ်ိဳ့
လွ်ိဳ့ကြယ္ရာထဲသို႔ ခုန္ခ်ရန္ျဖစ္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူသည္ ေျမႀကီးေပၚသို႔ ဒူးေထာက္လ်က္သည္။
ေနာက္တက္ျခင္းေတာင္းသည္ ေျမႀကီးႏွင့္ တအားေဆာင့္မိသည္။
ျခင္းထဲမွ ေအာ္ေဂ်းလွည့္ႏုိင္ေနသည္ျဖစ္ရာ
ထိုလွန္႔တုိက္ကားျဖစ္ၿပီး ငိုပါေလေတာ့၏။
ေနာက္မွ ပါလာေသာ လိအန္သည္သို႔ထိေျပးလာၿပီး ဆြဲထူသည္။
လိအန္႔သားမ်ားက လဲက်ေနေသာ
ျခင္းေတာင္းမ်ားအားျပန္ေထာင္ေပးၾကသည္။
သူတို႔ေလးေယာက္သည္ ၿပိဳးခင္းမ်ားအား
ျဖတ္၍ဆက္ေျပးၾကေလသည္။
ၿပိဳးခင္းမ်ားအား လြန္၍ ေျမျပန့္ေပၚေရာက္သည့္အခါ ခပ္ဆန္းလွမ္းရွိ
ျမစ္ကမ္းပါးဆီသို႔ေျပးၾကသည္။
ကေလးကေတာ့ အင္မရပ္ေသး။
သူတို႔ေနာက္မွ ေခြးတစ္ေကာင္၏ အဆက္ျပတ္ေဟာင္သံမ်ား ၾကားေနရ၏။
ေဂ်ကာ့သည္ ေနာက္သို႔ တခ်က္လွည့္ၾကည့္သည္။
ကမ္းပါးထိပ္တြင္ ဝိညာဥ္စားတစ္ခုပြဲေရာက္ေနသည္ကို ျမင္ေနရ၏။
ခါးမ်ားႏွင့္ ဦးမ်ားကိုင္ေဆာလာၾကေသာ ထိုလူစုသည္ “သတ္ သတ္”ဟု
ေအာ္ဟစ္ကုိင္ပဲသည္။
ေက်ာက္ခဲမ်ား ထူထပ္သည့္ လမ္းအတုိင္း ေတာအုပ္မ်ားရွိရာ
ေတာင္ေစာင္းအတုိင္းေျပးတက္လာၾကသည္။
ဝိညာဥ္စားမ်ားက သူတို႔အား မ်က္ျခည္ျပတ္ခံ၊ ညာသံေပး၍လိုက္လာေနဆဲ။
ျခင္းေတာင္းမ်ား တစ္ဖက္ႏွင့္ျဖစ္၍ ဤလုိစုလက္ခ လြတ္ရ
လြတ္ႏုိင္ပါမည္ေလာ၊သူသည္ သားႏွစ္ေယာက္ကိုသည့္၍ ေခ်ာ့မွ
ေျပးႏွင့္ၿပီး တစ္ေနရာ၌ ပုန္းေနၾကရန္ ခုိင္းသည္။
သူ႔သားမ်ားကလည္း ေျပး၍ လြတ္ႏုိင္မည္ မထင္ဟုေျပာကာ
ျငင္းဆန္ေနၾက၏။
လိအန္သည္ ေတာင္ေစာင္းလမ္းအတုိင္း သစ္ပင္ထူထပ္ရာ ေနရာဘက္သို႔
ေျပးသည္။
သူ႔သားမ်ားႏွင့္ ေဂ်ကာ့တို႔ကလည္း သူ႔ေနာက္ အေျပးလုိက္သည္။
မိမိတို႔အေနျဖင့္သစ္ေတာထဲ မဝင္ပါက လြတ္ႏုိင္စရာမရွိဟူေသာ
အေတြးသည္ သူ႔ေခါင္းထဲ ဝင္ေနသည္။
“လိအန္ ျမစ္ဘက္ကိုေျပး အဲဒီကို ေရာက္ေအာင္ေျပးမွ

ျဖစ္ေတာ့မယ္”ေဂ်ာက္ကသည္ ေရွ႕သို႔ ေရာက္သြားၿပီျဖစ္၍
လိအန္ခ်ိန္ကလည္း သူ႔ေနာက္မွေျပးလုိက္လာၾကသည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ စိတ္ကူးမိထားသည့္အတုိင္း ျမစ္ဘက္သို႔ ေျပးသည္။
ဝိညာဥ္စားမ်ားကလည္း ေနာက္မွ ညာသံေပးကာ လုိက္လာေနၾကဆဲ၊
အုပ္စုတစ္စုသည္ေခြးတစ္ေကာင္၏ အကူအညီျဖင့္
လုိက္ေနၾကျခင္းျဖစ္ေလသည္။
ဤတြင္ရက္ သစ္ေတာထဲမွ ေျပးထြက္လာခဲ့ေသာ ေဂ်ာက္သည္
ကမ္းပါးတစ္ခုၿခိမ္အစြန္းရွိ ေရာက္သြားသည္ကို သတိထားလုိက္မိ၏။
ေအက္သို႔ ငုံ႔ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ ေပခုႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္ခန္႔ စီးဆင္းေနေသာ
ျမစ္ျပင္ဆီး ျမင္ရသည္။
ဝိညာဥ္စားမ်ား၏ေအာ္ဟစ္သံမ်ားက တုိးလာ၍ က်ယ္ေလာင္လာေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ကမ္းပါးအစြန္းတစ္ေလွ်ာက္ ေတာင္ဘက္သို႔ ဦးတည္ၿပီး
ေျပးသည္။
သူ႔ေရွ႕တြင္ ေဘးတစ္ဖက္သို႔ ေတြ့ေလာင္းက်ေနေသာ ႏြယ္ပင္ႀကီးအား
ျမင္သည္။
သူသည္ ႏြယ္ပင္ႀကီးအား လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ဖမ္းဆြဲကာ ေအာက္ဘက္သို႔
ေလွ်ာဆင္းသည္။
လိအန္အားလွမ္းေခၚၿပီး ျခင္းေတာင္းမ်ားကို ေတာင္းသည္။
ရလာသည့္အခါ ထမ္းပိုးအား ပခုံးေပၚတင္၍ၿငိမ္ေနေအာင္ အားထုတ္သည္။
ထို႔ေနာက္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ေအာက္သို႔ဆက္၍ ေလွ်ာဆင္းသည္။
လိအန္ခ်ိန္သားအဖ သံုးေယာက္လာလည္း ေနာက္မွ လိုက္၍ ဆင္းၾကသည္။
ေဂ်ာက္သည္ တစ္ဖက္ေသာလက္ျဖင့္ သူ႔သမီးငယ္၏
ျခင္းေတာင္းအား အစြမ္းကုန္အားတင္း၍ ကိုင္ထားသည္။
ကေလးထံမွ ငိုသံေတာ့မၾကားရ။
မငိုပါေစႏွင့္ အႀကိမ္ႀကိမ္အထပ္ထပ္ စိတ္ထဲမွကိတ္၍ ဆုေတာင္းေနမိ၏။
သူတို႔ေရာက္ေနၾကသည္မွာေက်ာက္စြန္းတစ္ခု၏ အဆင့္ေအာက္တြင္ျဖစ္၍
အေပၚဘက္ကည့္၍ မျမင္ႏုိင္။
ကမ္းပါးထိပ္၌ ရပ္ေနၾကေသာ ဝိညာဥ္စားမ်ား၏ စကားေျပာသံမ်ားသည္
ဆူညံက်ယ္ေလာင္စြာ။
ခဏမွ် အၾကာတြင္ သူတို႔အသံမ်ားသည္ ေဝး ေဝးသြားကာ
ေပ်ာက္သြားသည္။
ေဂ်ာက္သည္ စကားမေျပာရဲ မလႈပ္ရွားဝံ့၊ ေနာက္ထပ္ လာလိမ့္ဦးမည္ဟုေသာ
အေတြးျဖင့္ၿငိမ္ထိတ္ေနသည္။
သူ ထင္မွတ္သည့္အတုိင္းပင္ျဖစ္၏။
သူတို႔အေပၚဘက္ဆ စကားေျပာသံမ်ား ၾကားရသည္။
သူတို႔ေနာက္မွ လုိက္လာၾကသူမ်ားထဲမွ အုပ္စုတစ္စုျဖစ္၏။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔သမီးေအဘီေဂးလ္၏ ျခင္းေတာင္းကို
သတိႀကီးစြာ ထား၍ ကုိင္ထားသည္။
“ငိမ်ား ငိလိုက္ခ်ျဖင့္”ဟူေသာ အေတြးသည္ ေဂ်ာက္၏ စိတ္အား
ေသာကဆိုးေစခဲ့သည္။
ေနာက္ဆုံးတြင္စကားေျပာသံမ်ားသည္ ေဝး,ေဝးသြားသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေနာက္ထပ္ တစ္ခ်ိန္စ္ ႏွစ္ခ်ိန္ခန္႔ခန္႔ ေစာင့္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္လိအန္အား သူ႔ေနာက္မွ လိုက္လာရန္ တုိးတုိးလွမ္းေျပာၿပီး
ႏြယ္ပင္ဆုံးသည္အထိဆက္ဆင္းလာခဲ့၏။

သူ၌ျခေထာက်မ်ား ေျမျပင္ႏွင့္ ထိမိသည့္အခါ မ်ားစြာ
စိတ္ဆင္ရာရေသြးေလ၏။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ၾကမ္းတမ္းလွေသာ လက္ႏွစ္ဖက္သည္
သူ၏ပခုံးႏွစ္ဘက္အားဆုပ္ကုိင္ထားျခင္းကို ခံလိုက္ရသည္။
ထိုလက္မ်ားသည္ သူ၏ပခုံးအား ဆြဲလည့္လုိက္သည္။
သူသည္မိုက္စြဲေပါက္ကြဲမႈးကဲမႈးႏွင့္ မိုက္ႏွမ်ားကို ရင္ဆုိင္ေနရေလၿပီ။
သူတို၏သည္ သူ၏အားခက်ည္နင္းမာသည့္ မိုက္ႏွမ်ားျဖင့္
ၾကည့္ေနၾကေလသည္။
လိအန္ႏွင့္ သူ၏သားႏွစ္ေယာက္ ေျမျပင္ေပၚ ေရာက္လာသည္ႏွင့္
တစ္ပိုင္နက္စစ္သားမ်ားက ဝုိင္းဖမ္းလုိက္ၾကသည္။
စစ္သားတစ္ဦးသည္ ထမ္းပုိးတြင္ တပ္ထားသည့္ေနာက္ကြ
ျခင္းေတာင္းဆြဲသြားကာ လွစ္ဖြယ္ႏွင့္ ထိုးလိုက္သည္။
ကေလးငံုသံသည္ထြက္ေပၚလာသည္။
ေတးနာမွ စစ္သားသည္ လုယူထားေသာ လက္ႏွိပ္စီးျဖင့္
ျခင္းေတာင္းအတြင္းသို၏ထုိးၾကည့္သည္။
လက္ႏွိပ္စီးေရာင္ျဖင့္ အနီေရာင္ၾကယ္ပြင့္ တပ္ထားသည့္
ကက္ဒိုးထုပ္မ်ားေဆာင္းထားေသာ တပ္ဒီစစ္သားမ်ားအား ျမင္လုိက္ၾကရ၏။
အားလံုးသည္ သူတို၌လးေယာက္သား ဝုိင္းထားလိုက္ၾကေလသည္။

၁၁၁၁ “သြား ဆက္သြား၊ ျမန္ျမန္သြား၊ ျမန္ျမန္သြား”ေက်ာက္ေပါက္ဘားႏွင့္
လူငယ္တပ္ဦး အဖြဲ႔ဝင္တဘူးသည္ လိအန္ဆဲ၏
သားအငယ္အား တုတ္တစ္ေခ်ာင္းျဖင့္ထိုးကာ ေသနတ္ဆိုင္အမ်ားအျပား
ထြက္ေပၚလာေနေသာ ေနရာဆီသို႔ဦးတည္သြားပါး ေမာင္းလိုက္ရိသည္။
“ဘာလဲကြ၊ မင္းက တပ္ခ်စ္တပ္ရွဴ ရန္သူေတြဆီေျပးရမွာ
ေၾကာက္ေနလို႔လား”ထိုလူငယ္က ေျဖာင့္ေျဖာင့္ဆုိ လိအန္ဆုိး
ေနာက္တစ္ခ်က္မွ ေနာက္ေနျခင္ေဆာင့္ကန္းလုိက္ျပန္သည္။
“မင္းက ႏုိင္ငံျခားသား သူလွ်ိဳကို လြတ္ေအာင္
ကူညီတဲ့ေနရာမွာသာေတာ့ ေကာင္ပ”လိအန္ဆယ္သည္ ဟုတ္ပုိး ဟုတ္ပုိး ျဖစ္ကာ
လက္ခံသြားသည္။
သူသည္ ျပန္ထၿပီးေတာင္ကုန္းလမ္းအတုိင္း အေျပးအလႊား တက္သည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း သူ႔ေျခက်င္းဝတ္ႏွစ္ဆက္မွာ ခ်ည္ထားသည့္ ဆက္မ်ားက
တုတ္ခြဲလိုက္သလို ျဖစ္ေနသျဖင့္ သူလုပ္ခ်င္သလိုလုပ္၍မရ။
သူ လက္ႏွစ္ဖက္ဝွေလသည္း လက္ျပန္ၾကိး အတုပ္ခ်ထားရသျဖင့္
သူ႔ကိုယ္သူျပန္ထိန္းသိမ္းသည့္ အေနအထား မရွိ။
သူ႔ေရွ့ ဆယ္ကုိက္အကြာမွ ေတာင္ကုန္းလမ္းကို တက္ေနရေသာ
သူ႔အစ္ကိုလိအန္ဆက္မွာလည္း သူ႔လိုပင္ ဒယီးဒယုင္ ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ မၾကာခဏ သူ႔ညီလိအန္ဆယ္အား လွည့္ လွည့္ၾကည့္သည္။
ထို႔နာက္ သူ႔ေရွ့တည့္တည့္သို႔ ျပန္လွည့္ကာ တပ္ခ်တဘား၏ဝင္အတူ
အမိလိုက္ႏုိင္ရန္ အားထုတ္လိုက္ရ၏။
တက္ယုတ္ေတာ့ လိအန္ဆက္မွာလည္းေျခႏွစ္ဖက္ေရာ လက္ႏွစ္ဖက္ပါ
ဆက္မ်ားတုပ္ခံထားရသူ ျဖစ္ေလသည္။
“ငါ လံုးဝ မေၾကာက္ဘူး”ဟု လိအန္ဆယ္က ငိသံပါးွင့္ ေျပာသည္။
“တကယ္လို႔ငါ့လက္ေတြနဲ႔ ေျခေထာက္ေတြကို ဆက္ခ်ည္ထားရင္
တအားေျပးလို႔ရတယ္”တပ္ခ်ဦးလူငယ္က ႏွာေခါင္းဝိုး၍လိုက္သည္။
“ေသြး ဟုတ္လား၊ ေအးေပါ့ေလ ဟုတ္တာေပါ့၊ ငါ မင့္ကုိဆက္အားလံုး
ေျဖေပးမယ္။
ဒါဆိုရင္ မင္း တအားေအာ္ၿပီး ခ်ေက-ခ်ိတဲ့ခ်ဲ့ ပုတ္ေစာ့ံေနတဲ့တပ္ထဲက
မင့္ သူငယ္ခ်င္းေတြဆီ ထြက္ေျပးလို႔ ရတာေပါ့”“ငါ မေျပးဘူးလို႔
ကတိေပးတယ္ကြာ”ဟု လိအန္ဆယ္က ျပန္ေျပာသည္။
“ငါတို႔အဖမ္းမခံရခင္ထုန္းက ငါနဲ႔ ငါ့အစ္ကိုဟာ တပ္ခ်စခန္းေတြနာက္က
လိုက္လာၾကတာသိတဲ့ပင္းပတ္ေတြ အမ်ားႀကီး ၾကာခဲ့တယ္။
ငါတို႔ မင့္ကုိျမင္ရုိင္း တပ္ခ်တပ္ထ ဝင္ခ်င္တာ အရမ္းပဲ”“ဒီလိုဆိုရင္ မင္းတို႔နဲ႔
မင္းတို႔အေဖက ဘာျပဳလို႔ ႏုိင္ငံျခားသား သူလွ်ိ
တစ္ေယာက္ကုိေခြးေတြလိုလုပ္ၿပီး ကူညီေနရတာလဲ”“ဘုန္းႀကီး ကိုကို
သူလွ်ိလို႔ ေျပာေနတာ ငါ လံုးဝ နားမလည္ေတာ့ဘူး။
ငါတို႔ကသူ့ခုိင္းတာပဲ လုတ္တာကြ၊ သူက သူ႔သိမ္းေလးကို
သူ႔ဆီလာပို႔ေပးပါေျပာလို႔ လာပို႔ၾကတာ။
ငါ့အေဖက သူ ခ်င္ေတးမွာ ေနတုန္းက သူ႔ထမင္းခ်က္ေလကြာ၊ အေဖက
အလုပ္တစ္ခုရွိမွ ျဖစ္မွာ၊တို႔အတိုးဆက ေျမေတြကို ေလာဘႀကီးတဲ့
ေျမပုိင္ရွင္ႀကီး တစ္ေယာက္က လုယူသြားတယ္ေလ။
တစ္ခါေလ ငါ့အေဖဟာ ေယ်-ဆူးဆိတ့္ လုတ္ခ်စ္ေယာက္ဖေၾကာင္း
ေရးထားတဲ့ စာအုပ္ေတြကိုဘုန္းႀကီး က ခရီးထြက္ၿပီး ေရာင္းရင္
လုိက္,လိုက္သြားရတယ္၊ ငါ သိရသေလာက္ေတာ့ အဒါပါပဲ”တပ္ခ်ဦးလူငယ္က

ေနာ်ေခါင်းထပ်ဂုံးချပ်သည်။
လိအန္နယ္ဘား စကားျပန္ေျပာရန္အျပင္ေနခိုက္ကာပင္ သူတို၏ အေပၚဘက္
ေတာင္ဂြန္းထိပ္ တစ္ခုလံုး တုန္သြားေအာင္ေပါက္ကြဲသံမ်ား
ထြက္ေပၚလာသည္။
ေတာင္ဂြန္းထိပ္မွ ေက်ာက္တံုးေက်ာက္ခဲမ်ား၊ သစ္ကုိင္းအကိဳးအပဲ့မ်ားႏွင့္
အျခားပစၥည္း အစုတ္အျပတ္မ်ားသည္
ေတာင္ဂြန္းဆင္ေျခလွ်ာအတုိင္းအရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္
လိမ့္ဆင္းလာၾကသည္။
စစ္သားမ်ားသည္ တညီတညာတည္း လမ္းေပၚတြင္ျဖားေနေအာင္
ဝုန္လုိက္ၾကေလသည္။
တပ္ဦးလူငယ္သည္ လိအန္နယ္ဘား ဆြဲ၍ေျပးကာ
ေက်ာက္ထူးတစ္ထူးေနာက္သုိ႔ဝင္ပုန္းသည္။
လိအန္ဆက်ိဳးလည္း၍ သူတို၏ဆီ ေလးဖက္ထြာ၍ လာရန္ လွမ္း၍
ေအာ္ေခၚသည္။
လိအန္ဆက်ိဳး သူတို့ေဘး ေရာက္လာသည့္အခါ ေနာက္ထပ္ လက္ဝဲခ်ိဳးမ်ား
က်ေရာက္ေပါက္ကြဲျပန္၏။
ၾတတ္ထြင္းမ်ားထဲ၌ ပုန္းေနၾကေသာ ကိုမင္တန္
မ်ားဆီမွပစ္ေနၾကျခင္းျဖစ္သည္။
သူငယ္ခ်ိဳးေယာက်ာ္သည္ ေျမျပင္တြင္ မ်က္ႏွာမ်ားအပ္ကာေဆာက္ေနၾကသည္။
“ငါ့အေဖ ဘာျဖစ္သြားၿပီလဲ၊ ရဲေဘာ္ ေမာင္ဇာ၊ မင္းသိရင္ ငါ့ကို
ေျပာျပပါလားကြာ”ဟုေတထာင္းေထာင္းေထေနေသာ ဖုန္ခိုးမ်ား
အက်ေပ်ာ္သြားသည့္အခါ လိအန္နယ္သည္သုိ႔မ်က္လံုးမ်ားအား ပြတ္ကာ ထိတ္လန္ေသာ
မ်က္ႏွာျဖင့္ ေတာင္ထိပ္ ေမာ့ၾကည့္ၿပီးေျပာသည္။
“တို့အေဖကို တို၏မျမင္ဘဲ သံုးပတ္ ရွိသြားၿပီ”“မင္းတို့အေဖက
ႏုိင္ငံျခားသားသူလွ်ိဳ ပစၥည္းေတြကို သယ္ၿပီး အဲဒီ
သူလွ်ိဳ၏အဂၤါထြက္ေပၚးတာကိုးကြ”ဟု တပ္ဦးလူငယ္က ေျပာသည္။
“အခုေတာ့ ႏွစ္ေယာက္စလံုး အေစာင့္ေတြမ်က္စိေအာက္က ဘယ္ဝ
မသြားရေတာ့ဘူး၊ တရားသူႀကီးက သူလွ်ိဳကို
ထြက္ေပၚးတဲ့အတြက္သာက်မ္ဒန္ခ်က္တစ္ရာ ဥ္ထားတယ္၊
သူ၏လက္ေတြကိုလည္း လက္ျပန္ခ်ိဳးခ်ိဳး ျပန္ထြားတယ္”ဤ တပ္ဦးအဖြဲ၏ဝင္
လူငယ္သည္ အျခားလူငယ္မ်ားကဲ့သို၏ပင္ တပ္ခ်ိတ္ပင္ ေအာ္ဒါေခၚ
အခုိင္းအေစ တပ္သားအျဖစ္ ေနထုိင္ခဲ့သူျဖစ္၏။
ဤပြဲန္ေျခာက္ေျခာက္ စာေျခာက္ဂ်ပ္လူငယ္သည္ လိအန္ ညီအစ္ကိုအား
ေစာင့္ရွသည့္ဘက္သို့ ယူထားရသူျဖစ္သည္။
သူ၏ပါးစပ္ကဖ်ာရထားေသာ ေက်ာက္ေပါက္ဆမ်ားအား ၾကည့္၍
စစ္သားအမ်ားစုက သူ၏အားခ်င္းစိတ္ဓာတ္ကသည္။
တုိက္ပြဲမ်ားျဖစ္သည့္အခါ ကိုမင္တန္မ်ားထိမွ ရဲလာတတ္ေသာ
ေမာ္ဇာေသနတ္၏ဒဋ္ဌသည္ အေျပာက္မ်ား ပါလာသည္ကို စစ္သားမ်ားက
သတိထားမိၾကသည္။
ထိုအေျပာက္အစ္အကြက်မ်ားသည္ ဤ သူငယ္၏ မ်က္ႏွာမွ
ေက်ာက္ေပါက္ဆမ်ားႏွင့္ တူသည္ဟုလည္း သူတို့ထင္ၾကသည္။
ဤသို့ျဖင့္ စစ္သားမ်ားက ဤသူငယ္အား ေမာ္ဇာ သို့မဟုတ္
ေမာ္ဇာေလးဟုေျပာင္ေနာက္၍ ေခၚၾကရာမွ ဤအမည္ တြင္လာျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။

လီအန္ ညီအစ္ကိုအား ဖမ္းခဲ့သည္မွာ သီတင္းသံုးပတ္ ရွိခဲ့ၿပီ။
ထိုကာလအတြင္းေမာ္ဂေလးသည္ ေဂ်ကာ့၏ ထမင္းခ်က္ လီအန္၏
သားမ်ားအား စကၠဴရုပ္ဆြဲျပခဲ့၏။
အမွန္ေတာ့ ေဂ်ကာ့ လြတ္ေျမာက္ေရးအတြက္ အႀကီးေကာင္
လီအန္ႀကီး ကိုယ္တိုင္က မိမိအားလွည့္စားခဲ့သည္ကို မိမိကိုယ္တိုင္ ခံခဲ့ရသည္
မဟုတ္ပါလား။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုကာလသံုးပတ္အတြင္း သူတို႔ညီအစ္ကိုက
ေမာ္ဂေလးဟု ေခၚသည္ကိုမူ မိမိကိုယ္တိုင္ အလြန္သေဘာက်ခဲ့သည္။
သူတို႔ ညီအစ္ကိုလည္း သူ႔ သေဘာက်မွန္း သိေနၾကေလသည္။
"ဘုန္းႀကီး ကိုရဲ႕သမီးေလးေကာ၊ ဘယ္လိုေနေသးလဲ ရဲေဘာ္"ဟု
လီအန္ႀကီးကေမာ္ဂေလး၏ စိတ္အေျခအေနအား အကဲခတ္၍ ေမးသည္။
"ကေလးေလးအသက္ရွင္ေသးရဲ႕လား""မင္း ငါ့ကို 'ရဲေဘာ္'လို႔
ေခၚခြင့္မရွိဘူး၊ မင္းရဲ႕အေဖာ္
အက်ဥ္းသားေတြအေၾကာင္းလည္းေမးခြင့္မရွိဘူး"ဟု
ေမာ္ဂေလးက သံျပတ္ျဖင့္ ျပန္ေျပာၿပီး စင္ထြက္ေနသည္။
အေ၀းမွလာေနသည့္ တုိက္ပြဲအသံမ်ားအား နားစြင့္ေနခ်င္းေပတည္း။
"ႏိုင္ငံျခားသား သူလွ်ိဳရဲ႕ကေလးအေပၚမွာ ေမာ္လ္စ္ကေတြ
အမ်ားႀကီးထားမေနနဲ႔ ကိုယ့္လူ။ ဥေရာပသား ကိုမင္တန္အႀကံေပးရဲ႕
မိန္းမမွာ ကေလးတစ္ေယာက္ရတယ္၊ သူတို႔မွာ အေကာင္းဆံုး
အစားအစာေတြရွိတယ္၊ အဲဒါေတာင္ သူတို႔ကေလး အခု
ေျမာေနၿပီ"သူတို႔အေပၚဘက္မွ ေသနတ္သံမ်ား ထြက္ေပၚလာျပန္သျဖင့္
သူငယ္သံုးေယာက္သည္ မ်က္ႏွာမ်ားကို ေျမျပင္တြင္ ကပ္၍ အတူထားၾကရျပန္သည္။
ေသနတ္သံမ်ားသည္ တစ္မိနစ္ႏွစ္မိနစ္ခန္႔မွ် အၾကာတြင္ ရပ္သြားသည္။
လီအန္ငယ္သည္ သူ႔ အေစာင့္၏ မ်က္ႏွာအားအကဲခတ္ကာ အရဲစြန္႔၍
ေမးသည္။
"ရဲေဘာ္ ေမာ္ဂ၊ ငါတို႔အေဖနဲ႔
ေတြ႔ခြင့္ေပးပါမလား""မင္းတို႔အေဖ အခုထိ အသက္ရွင္ေနေသးရင္
ကံေကာင္းတယ္လို႔ ေျပာရမွာပဲ။ ကြ်န္တို႔ မင္တန္စစ္သားေတြက ငါ့အေဖနဲ႔
လယ္သမား ငါးဆယ္ရဲ႕ ေခါင္းေတြကို ျဖတ္ခဲ့တယ္။
သူတို႔ထဲက လယ္သမားတစ္ေယာက္က တပ္ဖ်က္တစ္ေကာင္းတစ္စုံ႔ကို
အစာေလးနည္းနည္းေကြၽးမိတာနဲ႔ အဲသလိုလုပ္တာ၊ မင္းတို႔အေဖကို
ေတြ႔ရမလား၊ မေတြ႔ရဘူးလားဆိုတာ ငါပူစရာမလိုတဲ့
ကိစၥပဲကြ"ေတာင္ကုန္းထိပ္မွ စစ္မွဴးရာသံ ထြက္ေပၚလာသည္။
သူငယ္သံုးဦး၏ ေဘးပတ္လည္တြင္ရွိေသာ စစ္သားမ်ားသည္ ၀ပ္ေနရာမွ ထကာ
ေတာင္ကုန္းဆီသို႔ ေျပးသြားၾကသည္။
ေမာ္ဂေလးသည္လက္ျဖစ္ေနေသာ တုိက္ပြဲဆီမွ အသံမ်ားအား
နားစြင့္ေနသည္။
မိနစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ၾကာသည့္အခါ ပစ္ခတ္သံမ်ား မၾကားရေတာ့။
ေဘးကင္းၿပီဟု ယူဆရေသာ အခ်ိန္တြင္ ေမာ္ဂေလးသည္
လီအန္ညီအစ္ကိုအားတုတ္ျဖင့္ထိုးကာ ေတာင္ထိပ္သို႔ တက္ႏိုင္းသည္။
မတ္ေစာက္လွေသာ ေတာင္ကုန္း၏ ႏွုတ္ခမ္းဆီေရာက္သြားၾကသည့္အခါ
သူငယ္သံုးေယာက္သည္ သူတို႔ရဲ႕မွ အုပ္မိုးေနေသာေက်ာက္ခြန္းႀကီးအား
ျမင္ၾကရသည္။
ေလာင္ရွန္ ေတာင္ၾကားဟူေသာ အမည္ကို ၾကားေနခဲ့ရသည္မွာ

ရက္ေပါင္းမ်ားစြာၾကာခဲ့ၿပီ။
ခ်စ္ဇနီးေနၾကသူ လူတုိင္းဇာ ပါးစပ္ဖ်ားမွ ထိုနာမည္ေျပာသံမ်ား
ၾကားေနခဲ့ရျခင္း ျဖစ္ခဏ။
ထိုေတာင္ၾကားသည္ ေတြေဝခ်င္း-ဇီခၽြမ္း နယ္ျခားေဒသအား
အကာအကြယ္ ေပးထားေသာေတာင္တန္းႀကီးမ်ား၏ ေတာင္ၾကားလမ္း
ျဖစ္ေခသည္။
စစ္ပြဲဆိုမွ အသိမ်ားသည္ ပို၍ က်ယ္ျပန္လာျပန္သည္။
တစ္ရာရြာက တစ္ရာရိတ္ေစ်းဟု ျပင္းထန္လာေၾကာင္း ျဖစ္ခဏ။
ႀကီးမားေသာ တုိက္ပြဲႀကီးတစ္ပြဲ ျဖစ္ပြားေနသည္ဆိုသာထင္ရွားလွ်က္
ရွိသည္။
သူတို႔သံုးေယာက္ ေရွ႕တက္သို႔ တိုးသြားေလေလ၊
တုိက္ပြဲ၏ျပင္းထန္ေသာ အသိမ်ားသည္ ႀကီးမားေလေလ၊
ျဖစ္လာေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ သူတို႔သံုးေယာက္ ေတာင္ၾကားအား
နဖူးေတြ႔ဒူးေတြ႔ ျမင္လုိက္ၾကရသည့္အခါတြင္မူကား၊
ေတာင္ၾကားတစ္ခုလံုး၏ ဖြဲ႔စည္းတည္ေဆာက္ပံု
လုပ္ခမ်ဳံးနားႀကီးက်ယ္မႈကိုထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ရသည္ဆုိ
အံ့သြျခင္းႀကီးစြာ ျဖစ္ေနၾကရေလ၏။
သူတို႔ဦးေဆာင္အတူ ခ်ီတက္လာေနေသာ တပ္ခြဲသည္ ကိုမင္းခန္ တပ္ခြဲ၏
ဆီးႀကိတုိက္ခုိက္မွဳေၾကာင့္ ဆက္လက္၍ မခ်ီတက္ႏုိင္ဘဲ
ရပ္တန္႔ေနခဲ့ျဖစ္သည္ကို သူတို႔နားလည္သေဘာက်သည္။
ကိုမင္းခန္၏ တုိက္ခိုက္မွဳသည္ ေနာက္ဆံုးတြင္
ၿပိဳကြဲသြားၿပီဟုလည္းသိလာၾကရသည္။
တပ္ၾကည္းတပ္ခ တပ္ခြဲမ်ား ေတာင္ၾကားလမ္း
အတြင္းသို႔ဝင္ေရာက္သြားေနၾကသည္ကိုပါ ျမင္ေနၾကရၿပီ ျဖစ္၏။
ထိုတပ္မ်ားသည္ ေတာင္-ေျမာက္လမ္းအတုိင္း လုိက္သြားေနၾကျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။
တပ္ခ်တပ္မ်ားသည္ အသက္မွ်ကိမ္ အထပ္ထပ္ လွည့္လြဲသြားျခင္း၊
ယန္ခ်ျမစ္ဆည္ရာေျမာက္ဘက္သို႔ ထုိးထြင္းသြားျခင္း စသည္ျဖင့္မွာ
ကိုမင္းခန္တပ္မ်ားႏွင့္ စစ္ဘုရင္တုိ႔၏တပ္မ်ားအား စီတုိ႔ႏွပ္ၿပီး ေနဝတ္မ်ေတာင္
ျဖစ္ေနေအာင္ လွည့္စားေနခဲ့ျဖစ္၏။
တပ္ခ်တပ္မ်ားသည္ ေနာက္ဆက္ကိမ္ ဝုိင္းရံ၍ ေခ်မႈန္းမည့္ အႏၱရာယ္ကို
ေရွာင္ဖယ္ရန္အတြက္ေတာင္ဂူးစူးသို႔ ဦးတည္သည့္ လမ္းကို
ေရြးခ်ယ္ခဲ့ၾကသည္။
ညေပါင္းမ်ားစြာ အနားမရဘဲ ခ်ီတက္ေနခဲ့ၾကရသည့္အတြက္
တပ္ခ်တပ္သားအားလံုးအဆမတန္ ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္ေနၾကသည္မွာ
မွန္ေသာ္လည္း ယခုအခါ တပ္ခ်တပ္မ်ားလံုးသည္ရည္ရြယ္ခ်က္ အသစ္တစ္ခုျဖင့္
ထပ္မံလႈပ္ရွားေနၾကျပန္သည္။
ဤ အျဖစ္ကို ေမာ္ေလးႏွင့္သုိ႔အက်ဥ္းသား ႏွစ္ဦးပါ
ရပ္စားလည္ေနၾကျပန္သည္။
“ငါတုိ႔ ေအာင္ပြဲခံၿပီ ကြာ”ဟု တပ္ခ်ီလူငယ္ ေမာ္ေလးက ေအာ္သည္။
“တိုင္းဖာကြက္ခဲ့ျပန္ၿပီ၊ အခုဆိုရင္ ငါတို႔ကို ဘယ္သူကမွ တားထားလို႔
မရေတာ့ဘူး” သူသည္ေျပာေျပာဆိုဆို သူ႔အက်ဥ္းသား
သူငယ္ႏွစ္ဦး၏ ပခံုးအား ပုတ္သည္။

ထမင်းခ်က် လီအန္ဒ၏ သားမ်ားသည္ ေမာ္ဂေလးလုပ္ံုကို
ၾကည့္ကာတစ္ေယာက္ၿကီးတစ္ေယာက္ ၾကည့္ေနၾကသည္။
သူတို႔သည္ သူတို႔၏ လာရာလမ္းကို ျပန္ၾကည့္သည္။
ၿပီးေတာ့ ေခ်ာခရီးကို ဆက္ေလွ်ာက္ၾကသည္။
သူတို႔အေနျဖင့္ သူတို႔အေဖ၏အရိပ္အေယာင္ကို အစအနပင္ မျမင္ရ။
“တို႔အေဖကို မၾကာခင္ ျမင္ရေတာ့မွာလား”ဟု လီအန္ဒယ္က ထပ္ေမးျပန္သည္။
“မင္းတုိ႔အေဖကို ေတြ႔ဖို႔ ကိစၥကို ေမ့ပစ္လိုက္ေတာ့”ဟု
ေမာ္ဂေလးက ျပန္ေျဖသည္။
“ေလာင္ရန္ခ်ဲ့ပြဲမွာ အႏုိင္ရတာက ပုၿပိဳး အေရးႀကီးတယ္၊ ကဲ
လာၾက”ေမာ္ဂေလးက သူ႔လက္ထဲမွ တုတ္ျဖင့္ လီအန္ဒယ္ႏွင့္
လီအန္ဆက်ီးတို႔အား ေဆာင့္ေဆာင့္ထုိးကာ ေတာင္ၾကားဆီသို႔
ေျပးသြားခုိင္းသည္။

၁၂၁၂ “ေဂ်ေကာ့နဲ့ပတ္သက္ၿပီး တ႐ုတ္ႏုိင္ငံက လာေနတဲ့
သတင္းေတြကေတာ့ လံုးဝမေကာင္းဘူး”ဟု မ်က္ခဏ္ဆရာဦးႏွင့္
ေမာ့ခ္ဆုိက္ခ ခရစ္ယာန္ဘုန္းႀကီးက ေျပာသည္။
“သူဟာလြန္ခဲ့တဲ့ လတည္းက ဖမ္းထားသူေတြ လက္ထဲက ထြက္ေျပးခဲ့တယ္၊
ဒါေပမဲ့ အခု ျပန္မခဲ့တယ္၊ထြက္ေျပးတယ္ဆုိၿပီး အမုန္းဖြင့္တယ္။
သူတို႔ ေတာင္းထားတဲ့ေငြကို တ႐ုတ္ေဒၚလာေငြသံုးဆယ္အထိ တုိးၿပီး
ေဒၚလာသံုးသိန္းအထိ တုိးေတာင္းလာတယ္၊
အဆုိးဆံုးကေတာ့ဓားမဟုတ္ဘူး၊ သူတို႔ေတာင္းထားတဲ့ ေငြကို အျမန္ေပးရင္
ေဂ်ေကာ့ကို သူလြတ္ေအျဖစ္နဲ့သတ္ခဲ့တယ္ ”မတ္လ၏ ေနေရာင္ထည္ ေမာ့ခ္ဆုိက္
ဘုရားရွိခုိးေက်ာင္းထဲသို႔ ျပတင္းေပါက္မ်ားမွတုိးဝင္လာေနသည္။
တရားနာ ပရိသတ္မ်ား၏ ေရွ့တည့္တည့္ကုလားထုိင္ႏွစ္လံုးတြင္ထုိင္သူမရွိ၊
ဘုန္းႀကီးသည္ စင္ျမင့္ထက္မွေန၍ လြတ္ေနေသာ
ထုိကုလားထုိင္မ်ားအားၾကည့္ေနသည္။
တရားနာ ပရိသတ္လည္း ဘုန္းႀကီးအား ေသာကမကင္းသည့္
မ်က္ႏွာမ်ားျဖင့္ျပန္ၾကည့္ေနၾကေလသည္။
ပရိသတ္မ်ားၾကားတြင္ ဇဒးလ်ားဒဝဝပက္ခ်ဳပ္ သတင္းေထာက္တစ္ဦး
ေရာက္လာခဲ့သည္။
သူသည္ ဝင္ေပါက္တံခါးနား၌ ထုိင္ေနခင္းျဖစ္ၿပီး ဘုန္းေတာ္ႀကီးထံမွ
သတ္ျဖတ္စိမ့္မည္သူေသာ စကားၾကားသည့္အခါ သူ႔မွတ္စာအုပ္တြင္
ေရးမွတ္ေနရာမွ ဖဝဲနဲ့ ေမာ့ၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ၾကားျဖတ္ပါ ခြင့္လႊတ္ပါဘုရဲ့ ခင္ဗ်ာ”ဟု သတင္းေထာက္က
ေျပာသည္။
“သူတို႔က ဘယ္ေန႔ဘယ္ခုက္ သတ္မယ္လို႔ အတိအက်ေကာ
ေျပာပါသလား”“ေျပာထားတယ္၊ လာမယ့္တနလၤာေန႔တဲ့၊
ဒီေန႔ကစၿပီး တစ္ပတ္အၾကာေပါ့”ဟုဘုန္းႀကီးက ေျဖသည္။
“ေဂ်ေကာ့ကို ဖမ္းထားတဲ့လူေတြရဲ့ ေတာင္းဆိုခ်က္က
အဲဒီရက္အတုိင္းေရြးမယ့္ေငြကို ၾကားလုတစ္ေယာက္ထဲက
တစ္ဆင့္ေပးရမယ့္၊ မပို႔ရင္ သူ႔ကို သတ္မယ့္တဲ့”သတင္းေထာက္သည္
ေက်းဇူးတင္စကား ေျပာကာ သူ႔မွတ္စာအုပ္တြင္ကားရသမွ်မ်ားကို
ေရးမွတ္ေနသည္။
က်န္သူစုကေတာ့ ၿငိမ္သက္ၿပီး နားေထာင္ေနၾကသည္။
“ဖမ္းထားတဲ့ လူေတြက ေဂ်ေကာ့ကို သတ္ခ်လို႔ ၿခိမ္းေျခာတာ
အခုဟာဃထမဆံုးအႀကိမ္ မဟုတ္ဘူး”ဟု ဘုန္းႀကီးက ဆက္ေျပာသည္။
“သူ႔ကို ဖမ္းသြားစကလည္းေျပာခဲ့ဖူးတယ္၊ အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္
သာသနာျပဳမုဝါဒကလည္း သိပ္ၿငိမ္းခ်မ္းတယ္၊ျပန္ေပးဆြဲသြားရင္ ေရြးခ
မေပးဘူးလို႔ သတ္ပစ္ထားတာ၊ အဲဒီ စည္းကမ္းခ်က္ရွ
ေဂ်ေကာ့ကိုျပန္ေရြးဖို႔ဆိုတာ ျဖစ္ႏုိင္ေခ်မရွိဘူး၊
အဲဒီေတာ့”ဘုန္းႀကီးက သူ႔ေရွ့မွာက္၌ ခ်ထားသည့္ စာရြက္စီ႔အား
လွန္ေလွာၾကည့္ေနသည္။
ေၾကးနန္းစာကို ထုတ္ယူၿပီး ဖတ္ေနရာမွ ပရိသတ္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ေဂ်ေကာ့နဲ့ သူ႔မိသားစုအတြက္ ဆုေတာင္းပြဲ လုပ္ေပးဖို႔လြန္ခဲ့တဲ့
ငါးလကဒီဘုရားေက်ာင္းထဲမွာ တို႔တစ္ေတြ ပထမဆံုးအႀကိမ္
ဆံုခဲ့ၾကေသးတယ္၊ အဲဒီအခ်ိန္ကစၿပီးတို႔ေတြဟာ ကယ္လာမိသားစုေတြကို
ဘုရားရွိခုိးတုိင္း ေမ့မသြားဘူး၊ အဲဒီကာလ အတြင္းမွာတို႔ၾကားခဲ့ရတဲ့

ေဂ်ကာသတင္းဟာ နည္းနည္းေလးပဲ။
ဘာတစ္ခုမွ ေရေရရာရာ မရွိဘူးေဂ်ကာရဲ့ဖိဘေတြ၊ ဒီေန႔ လာတာလည္း
မေတြ႔ဘူး”ဘုန္းႀကီးသည္ လူမရွိေသာ
ေရွ့ဆံုးကုလားထုိင္ႏွစ္လုံးဆီသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
ထို၎နာက္သူ၎ေရွ့ရွိ ခံုထက္သို႔ မတ္တပ္ ျပန္ခ်သည္။
“သတင္းက သတင္းေကာင္း မဟုတ္ေပမယ့္
တို႔မ်ားရဲ့ဆုေတာင္းပြဲဟာ အလဟသျဖစ္ခဲ့ပါဘူး။
ေဂ်ကာ့ကို ဖမ္းသြားတဲ့လူေတြက ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့မွာ ရွိေနတဲ့ အဂၤလိပ္-
တ႐ုတ္သာသနာျပဳအဖြဲ႔ ဌာနခ်ဳပ္ကို ေနာက္ဆုံး ရာဇသံပို႔ခဲ့တယ္။
အဲဒီစာအရ ေဂ်ကာ့ဟာမေသေသးဘူး၊ အသက္ရွင္ေနတုန္းပဲဆိုတာ တို႔မ်ား
သိခဲ့ရတယ္။
ေနာက္ၿပီးေတာ့ သူ႔ရဲ့သမီးငယ္ႏုိ႔စို႔ကေလးဟာ ေဂ်ကာ့တို႔ကို
ဖမ္းမိသြားတဲ့ ႏုိဝင္ဘာလအတြင္းက ေတာ္လြန္းတယ္လို႔ၾကားခဲ့ရတယ္။
အခုကေတာ့ အဲဒီကေလးဟာ အသက္ရွင္ေနတုန္းပဲဟု သိၾကရတယ္။
ၾကည့္ရတာကေတာ့ ေဂ်ကာ့ရဲ့ အခုိင္းအစတစ္ေယာက္ကေလးကို
သယ္သြားပုံေပၚတယ္”ခန္းမထဲရွိ တရားနာပရိသတ္ထံမွ တခဲ့တသြြ ေရရြတ္သံမ်ား
ၾကားရသည္။
စိတ္သက္သာရာ ရသြားဟန္ျဖင့္ အခ်င္းခ်င္း စကားေျပာကာ
ေဝဖန္ဆုံးသပ္ေနၾကသည္မ်ားကိုလည္း ၾကားရသည္။
စကားေျပာသံမ်ား ရပ္သြားသည့္အခါ
ဘုန္းႀကီးသည္လက္ႏွိပ္ေစ့ေရးထားေသာ စာတစ္ေစာင္ကို ေကာက္ယူၿပီး
ပရိသတ္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ေနာက္ၿပီးေတာ့ ဝမ္းသာစရာေကာင္းတဲ့ သတင္းတစ္ခု ထပ္ၿပီး
ရထားတယ္။
ဖမ္းထားတဲ့သူေတြရဲ့လက္ထဲက ေဂ်ကာ့ကို ျပန္ေရြးဖို႔
သူတို႔ေတာင္းတဲ့ေငြ မေပးႏုိင္ေပမယ့္ေဂ်ကာ့ကို ကုညီဖို႔အတြက္
ေဆာင္ၾကဥ္ တခ်ဳိ့ရွိေနတယ္။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳအဖြဲ႔ရဲ့ဂၤန္ကားေရးမွဴးခ်ဳပ္ မက္သူးဘာလို
ကုယ္ပုိင္ ေဝါန်ဲ႔ ေတာင္ကန္းေတြဘက္ကို ထြက္သြားတယ္။
သူ သြားတာက တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ အေနာက္ေတာင္ပုိင္း
ေဒသဘက္ကို သြားတာ။
ေဂ်ကာ့လိုတဲ့ေျမာက္ဖို႔အတြက္ အားထုတ္မယ့္ သေဘာပဲ”“တရားနာ
ပရိသတ္ထဲက တခ်ဳိ့လူေတြ မက္သူးဘာလိုကို မွတ္မိေကာင္းမွတ္မိပါလိမ့္မယ္။
မက္သူးဘာလိုဟာ လြန္ခဲ့တဲ့ ဆယ့္ေလးႏွစ္
ဆယ့္ငါးႏွစ္ေလာက္ကဒီဝန္းမႀကီးထဲမွာ တရားေဟာခဲ့ဖူးပါတယ္။
အဲဒီတုန္းက တရားနာခဲ့တဲ့လူေတြက
သူ႔ရဲ့ထူးျခားတဲ့အရည္အသြးေပၚမွာ သိပ္သေဘာက်ခဲ့ၾကတယ္။
အခုလည္းပဲ သူဟာ ေဂ်ကာ့ကိုကုညီေစာင့္ေရွာက္ႏုိင္ဖို႔ အတြက္
တ႐ုတ္ လက္နက္ကုိင္ေတြ ေနာက္ကို စြန္႔စားၿပီးလိုက္သြားေနတယ္။
သူနဲ႔အတူတူ ေဒၚလာ ငါးရာတန္ဖိုးရွိတဲ့ ေဆးဝါးေတြ
ေငြဒဂၤါးေစ့နည္းနည္းပါးပါး ယူသြားတယ္လို႔ သိရတယ္။
သူ႔အေနနဲ႔ တ႐ုတ္လက္နက္ကုိင္ေတြနဲ႔ တရင္းတႏွီးျဖစ္လာေအာင္
ေဆြးေႏြးလမ္းၫႊန္မယ္လို႔ ယံုၾကည္ရတယ္။
ေငြကို လွလုိက္တာက တ႐ုတ္လူခ်မ္းသာရစ္သန္စုေယာက်ဲ။

သူက သူ၌နာမည်ကို လူသိရှင်ကြား မျဖစ်ပါေစခဲ့၌လို၌ ေမတၱာရပ်ခံထားတဲ့အတြက်
သူ၌နာမည်ကိုေတာ့ ထုတ်ေဖာ်ေျပာဘူး။
အဒဒ တ၇ထ္ထာ့ေဌး လုလုက္ကဲ့ေငြသားဟာ ေဒၚလာတစ်ေသာင်းေလာက်
ရွိလိမ့်မယ်လို၌ သိရတယ်”ပရိသတ်ထဲမွ ေဝဖန် သံုးသပ်ေနသံမ်ား
ေပၚလာျပန္သည္။
ဘုန်းႀကီးသည္ သူ၌လက္ထပ္ခဲ့ပုံစာကို ဆံု၌ဖြင့္ဟကည္ခဲ့သည္။
“မစၥတာ ဘာလို ေရးလွ်က်တဲ့ အိတ်ဖွင့်စာ ေမာ့ခ်ဥ့်က် လူတုိင်းကို
ရည္ၫႊန်းထားတာေတြ၌ရတယ္”ဟု ဘုန်းႀကီးက ဆက္ေျပာသည္။
“ဒီစာေရက်ာ သိတင်းပတ်ေပါင်း ဆယ်ပတ်ရှိသြားၿပီ။
စာဖတ်တာကေတာ့ သိပ္ၿပီး စိတ်ခ်မ္းေျမ့စရာ မရွိဘူး။
ဒါေပမဲ့ စာရဲ့အႏွစ်သာရကိုေတာ့ သိထားသင့်တယ်လို၌ ထင္တယ္။
မစၥတာ ဘာလိုဟာ မုိးေတြနဲ၌ ဆီးႏွင်းေတြရာခ်ိန်တဲ့
ခရီးလမ္းအတုိင်း သူ၌နာက်လိုက် တစ်ေယာက်၌အတူ သြားေနရတာ။
ေရႀကီးေနတဲ့ျမစ်ေတြနဲ၌ ေခ်ာင်းေတြကို ျဖတ်သြားေနရတယ္။
အလြန္ေအးတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ္ကားမ်ားေတာင္တန်းေတြနဲ၌
ေတာင္ကုန်းအမ်ားအျပားကို ေက်ာ်ျဖတ္ေနရတယ္။
အမ်ားအား်ဖင့္အဲဒီေနရာေတြမွာ လမ္းရယ္လို၌ မည္သည့္ရ မရွိဘူး။
“တစ်ခါတေလ လမ်ိုးေတးက သစ်ပင်ေတြအေပၚမွာ ႀကီးေပးၿပီးေတာ့
သတ္သားတဲ့အေလာင်းေတြ အမ်ားႀကီးေတြ၌ရသတဲ့။
တခ်ိဳ့ေနရာေတြမွာဆိုရင် လူမရွိတဲ့ရြာေတြ၊မီးေလာင်ျပင်ျဖစ်ေနတဲ့
ရြာေတြ၊ ဗံုးႀကဲခံထားရတဲ့ ေသေနတဲ့လူေတြ အမ်ားႀကီး
ေတြ၌ရသတဲ့။
အစ္ဆးရွတပ္ေတြနဲ၌ တပ်ီတပ္ေတြ အဆက္ျပတ္
တုိက္ခုိက္ေနၾကတဲ့အတြက် အင်တ်ေတးဆုိက်ေနတာလည္း
ျမင္ခဲ့ရသတဲ့။
ပတ္ဝန်းက်င် တစ်ခြင့်လံုးမွာ သာယာမႈဆိုတာ မရွိသေလာက္ပဲ။
ဘာပဲျဖစ်ျဖစ် မစၥတာ ဘာလိုရဲ့ ေဆာင္ရြက္ခ်က္ဟာ အေကာင်းဆံုးေသာ
အားထုတ်မ္ဴ တစ်ခုပါ။
အခုလို အေျခအေနမ်ိဳးမွာ မစၥတာဘာလိုရဲ့ အားထုတ်မ္ဴဟာ
အလြန္ျမင့္ျမတ္ၿပီး စံျပဳအပ္တဲ့ အရာတစ်ခုပါ”ခန်းမဇၨ၏ အျပင္ဘက္တြင်
ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ ေနေရာင္ျခည္ဖ်ားသည္ ကဆင်းလွ်က္ရွိသည္။
ေႏြဦးေပါက္ရာသီဇ၏ တစ္ခုေန၌တာ့ အလင်းေရာင္သည္ တိမ်လိပ်ြဳးဇ၏
ေနာက္သို၌ဝင္ေရာက္ေပ်ာက္ကြယ္ခ်ိန္လွ်က္ရွိသည္။
ပထမေတာ့ မုိးေပါက်ဳးသည္ ေသးေသးဖြဖြျဖစ္ဇ၏။
တျဖည္းျဖည္းနွင့် မုိးသည္ သည္းထန္လာသည္။
ပရိသတ္ေတာ့ အေျပာင်းအလဲျဖစ္လာသည့္ရာသီဥတု အေျခအေနကို
ဂ၇မရိက္၊ ဘုန်းႀကီး ဆက္ေျပာမည့္ စကားမ်ားကိုသာ
နားခြင့္ကိုက္ခဲ့ၾကသည္။
“ပရိသတ်ေတြအေနနဲ၌ ေဂဲက်ာ့ကို ကူညီဖို၌အတြက် မစၥတာဘာလို
အပင်ပန်းခံၿပီးအားထုတ်သလို အားထုတ်ခဲ့ၾကမွာပ။
ဒါေပမဲ့ အဲဒီအလုပ္က မျဖစ်ႏုိင်ပါဘူး။
အဲဒီေတာ့ေဂဲက်ာ့ကို ကူညီတဲ့ေနရာမွာ လက္ေတြ၌အကီး ျဖစ္လာေအာင်
လုပ္ျပဖို၌ လိုပါတယ္။
အဲဒီလိုလုပ်ပါလို၌လည္း ဒီခန်းမထဲမွာရွိတဲ့ ပရိသတ် အမ်ားစုက လြန္ခဲ့တဲ့

သိတဲ့ဥးနွဲ့စွတ္ေလာက္ကတည္းက ဆံုးျဖတ္ ဘုိက်ြန္းခဲ့ၾကပါတယ္။
အဲဒီ ဆံုးျဖတ္ခ်က္ကို အေၾကာင္းျပဳၿပီးလန္ဒန္မွာရွိတဲ့ တ႐ွဲအစုိးရဆီ
အသနားခံစာ တင္ခဲ့ၾကပါတယ္။
ေဂဟကလြတ္ေျမာက္ေရးအတြက္ တ႐ုတ္အစုိးရမွာ တာဝန္ရွိေနတဲ့အတြက္
ကူညီေဆာင္ရြက္ေပးဖို႔လည္းသတ္ေပး ဘုိက်ြန္းထားပါတယ္။
အားလံုး သိၾကတဲ့အတုိင္းပဲ ဒီေန႔
အစည္းအေဝးဟာအသနားခံစာေတြ တင္ဖို႔အတြက္ ေခၚရတဲ့
အစည္းအေဝးပါ။
ပရိသတ္ကို ေမတၱာပို့ခ်င္တာကအသနားခံစာမွာ ဝုိင္းဝန္းၿပီး လက္ခတ္
ထုိးေပးၾကဖို႔ပါ”ဘုန္းႀကီးသည္ ေရွ့ဆံုးခံုတန္းရွိ
ထုိင္ေနၾကေသာ လူႏွစ္ေယာက္အား အခ်က္ျပလိုက္သည္။
လူႏွစ္ေယာက္သည္ စင္ၿပိဳင္ေအာက္ကို ေရွ့တည့္တည့္ရွိ ခဲထားေသာ
စားပြဲငယ္လံုးစီကိုသြား၍ ရပ္ေနၾကသည္။
ပရိသတ္ထဲမွ ေယာက်ားႏွင့္ မိန္းမ အမ်ားအျပားသည္ထုိ႔အိတ္ဟ်ားထဲမွ
အသနားခံစာမ်ားကို ထုတ္၍ကုိင္ကာ စားပြဲေရွ့ရွိ တန္းစီ၍ ရပ္ေနသည္။
အသနားခံစာမ်ားႏွင့္ အလွေငြမ်ားကို စားပြဲေပၚသို႔ တစ္ဦးခ်င္းစီသြား၍
တင္ေပးၾကေလသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ ဘုန္းႀကီးသည္ သူ႔လက္ေထာက္ ႏွစ္ဦးႏွင့္
တီးတုိးစကားေျပာၾကသည္။
ဘုန္းႀကီး၏ မ်က္ႏွာသည္ ၾကည္လင္ပင္းလက္ေနသည္။
“အသနားခံစာမွာ လက္ခတ္ထိုးတဲ့ လူေပါင္းဟာ သံုးေသာင္းေက်ာ္
ရွိပါတယ္။
အလြန္ပဲမ်ားသာ အားတက္စရာေကာင္းတဲ့ ေစတနာ ေမတၱာတစ္ခုပါ။
ဒီၿမိဳ့မွာ ရွိေနတဲ့ လူသံုးေသာင္းေက်ာ္ သူတုိ့နဲ့
တစ္ၿမိဳ့တည္းသားခ်င္း လူတစ္ေယာက္အတြက္ ႀကိဳးမားတဲ့ေမတၱာကို
ေဖာ္ျပခ်င္းပါပဲ။
ဒါတင္မကေသးပါဘူး။
ပုဂၢလိကေတာ္ေတာ္မ်ားမ်ားက ေငြေၾကးအလွဴမခံဘဲနဲ့
ေငြေၾကးေတြကို လွဴထားၾကပါတယ္။
အဲဒီေငြဟာ လန္ဒန္ကြၽန္းၿပီးအသနားခံတဲ့ေနရာမွာ ခရီးစရိတ္အျဖစ္
အသံုးျပဳဖို႔ သေဘာတူၾကမယ္ဆိုရင္လည္း
အားလံုးကဆံုးျဖတ္ေပးၾကဖို႔ပါ”ပရိသတ္ထဲမွ လက္ခုပ္သြာသံမ်ား
ထြက္ေပၚလာသည္။
အသံသည္ ေတာ္ေတာ္ၾကာၾကာ။
ဘုန္းႀကီးသည္ လက္ခုပ္သံမ်ားရပ္သြားသည္အထိ စိတ္ရွည္လက္ရည္
ေစာင့္ဆုိင္းေနသည္။
လက္ခုပ္သံမ်ား စသြားသည္ႏွင့္တစ္ၿပိဳင္နက္ ဘုန္းႀကီးသည္ သူ႔စကားကို
ဆက္သည္။
“ၿပီးခဲ့တဲ့ ႏုိဝင္ဘာလကတည္းက တ႐ုတ္ႏုိင္ငံထဲမွာ စစ္ပဲြႀကီး တစ္ပဲြ
ေပၚေပါက္လာခဲ့တယ္။
စစ္ပဲြက စ၇က္နဲ့ ဒုစ၇ုိက္ကာမွာ ျဖစ္လာတဲ့ စစ္ပဲြႀကီးပါ။
မ်က္နဲ့ မျမင္ႏုိင္တဲ့ စစ္ပဲြတစ္ပဲြ ဆိုရင္လည္း မမွားပါဘူး။
အဲဒီစစ္ပဲြအတြက္ တုိ္က်ားအေနနဲ့ ေန႔စဥ္ျမန္မာ့ဘုရားသခင္ကိုအာ႐ုဏ္ျပဳၿပီး
ဆေတာင္းပြဲေတြ လုပ္သြားဖို႔ လိုတယ္။

အရွင်သျှမတ္တ စိန္တေပါလ္လ တို့ကိုသတိေပးထားခဲ့တယ္။
“ဘုရားသခင္သည္ ကၽြႏုပ္တို့အား ေၾကာက္စိတ္ကို မေပးခဲ့၊
အစြမ္းသတၱိအင္အားႏွင့္ ခ်စ္ျခင္းေမတၱာ၊ စိတ္ခ်ိတ္သြက္ခုိင္မွႈ စသည္မ်ားကိုသာ
ေပးခဲ့ျခင္းျဖစ္သည္”ဟုဆိုတဲ့စကားဟာ စိန္ေပါလ္ေပးခဲ့တဲ့ စကားပဲ။
“ေဂ်ကာ့အေနနဲ့ သူ့ဇာတိရပ္မွာ အေၾကာင္းကို ေတြးမယ္ဆုိရင္
သူ့လြတ္ေျမာက္ေရးအတြက္ တို့တစ္ေတြ ဘာေတြလုပ္ေနတယ္ဆိုတာ
သိမွာပါ။
သူ သိသည္ျဖစ္ေစ၊ မသိသည္ျဖစ္ေစ၊သူ့အတြက္ တို့
ဆုေတာင္းေပးဖို့ လိုအပ္တယ္ဆုိတာ သူမသိဘဲ ေနမွာမဟုတ္ပါဘူး။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳအဖြဲ့ေတြရဲ့ အဖြဲ့ဝင္ေပါင္း
အေျမာက္အျမားဟာ ေဂ်ကာ့အတြက္ဆုေတာင္းပြဲေတြ လုပ္ေနၾကမွာပါ။
တို့မ်ားကေတာ့ သူ့ရဲ့သူငယ္ခ်င္း၊ မိတ္ေဆြေတြ၊အိမ္နီးနားခ်င္းေတြ
ျဖစ္တဲ့အတြက္ သူ့အတြက္ ပိုၿပီး တာဝန္ရွိတဲ့လူေတြပါ”ဘုန္းႀကီးသည္
မိတ္ဆြားကိုခ်ီ ဦးေခါင္းကို ငံု့လိုက္သည္။
ေဂ်ကာ့ႏွင့္သူ့သမီးငယ္အတြက္ ဘုရားသခင္အား အာ႐ုံျပဳကာ
ဆုေတာင္းေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
ပရိသတ္လည္းသည္း ခက္ခဲစြင့္ပင္ ဦးေခါင္းမ်ား ငံု့၍ စင္မွိတ္ေနၾကသည္။
ဧည့္ပရိသတ္ သံုးဆယ္ခန္႔မဟုတ္ သံုးရာေက်ာ္၏ ဆုေတာင္းသံမ်ားသည္
ခန္းမထဲတြင္ ပဲ့ကြင့္ေနသည္။
အျပင္ဘက္လမ္းမ်ားေပၚမွ ေႏြဦးမုန္တိုင္းသံမ်ားသည္ ေပ်ာ္သြားသည္။
ၾကားေနက်စကားလံုးမ်ားသည္ ဆုေတာင္းေနၾကသူမ်ား၏ စိတ္ဓာတ္ကို
စင္မွင္းေအးေအာင္ ဖန္တီးေပးလိုက္ရွေလသည္။

၁၃၁၃ ခဲေရာင္လႊမ္းလ်က္ရွိေသာ မုိးေကာင္းကင္ျမဳတ္ တစ္ေနကုန္
တစ္ေနခန္း တျဖဲျဖဲရြာခ်လ်က္ရွိေသာ မုိးေၾကာင့္ လူေမ-လင္းဇာ
အဝတ္အထားသည္ ရႊံရဲစိုလွ်က္ရွိသည္။
သူမဇာလွားသည္ သူမအား ေရွးေဟာင္း ေတာင္ၾကားလမ္းအတုိင္း
အျမင့္ဆုံးဆီသုိ႔သယ္ေဆာင္သြားလ်က္ရွိ၏။
လမ္းမွာ မတ္ေစာက္ေစာက္ ေကာက္ေကြ့ဆင္ဆင္ဆီး
တစ္ခါတေအာက္ေျခခ်ိဳ့ခြဲ၍ ျမက္ပင္ရွည္ဆီးမ်ားသည္ သူ႔ျခေထာက္မ်ားအား
ပြတ္တုိက္ထုိးရွရွေလသည္။
သူမဇာ ကုန္အိတ္ႀကီးအတြင္းတြင္ သူမဇာသားငယ္ ႏုိ႔စို႔ကေလးသည္
သူမဇာ၏ႏုိ႔တစ္ဖက္အား ငုံထားလ်က္ရွိသည္။
ႏုိ႔စို႔ကေလးဇာ ပါးစပ္သည္ တလွဳပ္လွဳပ္ ျဖစ္ေနသည္ကုသုထင္ဖြယ္ရွိ၏။
သုေသာ္လည္း သူမဇာ ႏွလံုးသားထဲ၌ ခံစားေနရသည့္ အသိမွန္မွာ
ကေလးဇာေျခလက္ႏွင့္ ကိုယ္အဂၤါ အစိတ္အပုိင္းမ်ား
မလႈပ္ရွားျဖစ္ေနျခင္းေပတည္း။
လူေမ-လင္းသည္ သူမဇာ ဦးေခါင္းႏွင့္ ပခံုးမ်ားအား
ေစာင့္ၾကည့္ႏွင့္ ပတ္ထားသည္။
လား သြားေနသည့္ၾကားမွပင္ မၾကာခဏဆိုသလို သူမသည္ ဦးေခါင္းကို
ငံု႔ကာ အတြင္းမွကေလးဇာအသံကို နားစြင့္သည္။
ထိုက့ဲသုိ႔ လုပ္လာခဲ့မိသည္မွာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
လြန္ခဲ့ေသာရက္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းကျဖစ္၍ အက်င့္တစ္ခုလိုပင္
ျဖစ္ေနၿပီ။
အခုလည္း သူမသည္အေသအခ်ာ နားစြင့္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ကေလးဇာ ငိုသံႏွင့္ အဖ်ားေၾကာင့္
ဆိုးေနသည့္ေခ်ာင္းသံကိုပါ မၾကားရေခ်။
သူမသည္ ကေလးအား သူမဇာ ကိုယ္တြင္အတ္ကာ အေႏြးခါတုိ္အစြမ္းကုန္
ေပးေနမိသည္။
ယင္းကဲ့သုိ႔လုပ္ေပးျခင္းအားျဖင့္ ကေလးသည္အသက္ရွင္လာေလမလား။
အေစာင့္စိတ္မ်ား ကုိထားသည့္ မီးတုတ္မ်ားေၾကာင့္ သူမသည္
အားလံုးကုိအဝိအျပင္ ျမင္ေနရဇာ။
သူမဇာ ေယာကၡား ေအာ္ဟာရန္းသည္ တပ္ခ်ီစစ္တပ္ဇာ
အျခားေသာေခါင္းေဆာင္မ်ားႏွင့္ တေရာတေႏွာ မရွိဘဲ သူတစ္ဦးတည္း
ျမင္းတစ္စီးႏွင့္ သြားေနသည့္အဖုိ္ကုိျမင္ေနရဇာ။
ပတ္ခန္းက်င္ တိစ္ခြင့္လံုး ရက္စက္စက္ ေအးလွ်က္ရွိသည္။
အလြန္အမင္းေအးစက္ေနသျဖင့္ မည္သူမွ စကားမေျပာႏုိင္ၾက။
လူေတြရာ တိရစာၦန္ေတြပါးႏွဳတ္ဆိတ္ေနၾကဂုံုမက် သြားလာလႈပ္ရွား
ေနၾကပံုမ်ားမွာလည္း ေနးေကြးေလးလံလွ၏။
ဤအရာအားလံုးကို ျမင္ေတြ႔ေနရေသာ္လည္း ေမ-လင္းဇာ စိတ္ထြက္ဟား
မိတ္ဆတ္သားမ ရွိ။
သူ႔ခါင္းထဲတြင္ စြဲစြဲၿမဲၿမဲ၊ ထဲထဲဝင္ဝင္လည္း မရွိ။
သူမစိတ္တြင္ စြဲေနသည့္အရာကားတစ္ခုတည္းသာ ရွိဇာ။
ထုိအရာကား သူမဇာ ရင္ခြင္ထက္၌ ရက္ေပါင္းမ်ားစြာ
ၾကာလသည္အထိေျပာင္ေနခဲ့ေသာ သူမဇာ သားငယ္အေရးသာလွ်င္
ျဖစ္ေလသည္။
“ေမ-လင္း၊ ညီမ ေနေကာင္းရဲ့လား”သူ႔အစ္ကို အသံမွန္း ေမ-လင္း

သိသည်။
သူငယ်သည်း လည်ပင်ဖက်၊ အေျဖလည်းမေပး။
စိအန္ဒျမစ္တ္ဂြိ ဂ်ိဳ ရလာခဲ့ေသာ ညာဘက်ခ်ိဳးႏွင့္ လက္ခ
ဒဏ္ရာမ်ားသည္ေပ်ာက္ေသး။
ဒဏ္ရာမ်ားအား ပတ္ထားစ်ီးကာ လက္ကို စလြယ္သုိင္းထားရဆဲ။
ခ်ီယာအိုသည္ျ၂မင္းအား ေမ-လင္းဇ၏ လားႏွင့္ ေတးခ်င္းယွဥ္ခ်ီးကာ
ေစာေစာက ေမးခြန္း ထပ္ေမးသည္။
သို၏တေစလည္း အေျဖ မရ။
“ကေလးေကာ ဘယ္ပါေနေသးလဲ”ဟု ခ်ီယာအုိက ထပ္ေမးျပန္၏။
“သူ၏မွာေႏြးေႏြးေထြးေထြးမွ ရွိရဲ့လား”“တာကို... ရယ္၊ ညီမကုိ
ကေလးအေၾကာင္း မေမးပါနဲ့၏”သူ၏ညီမ၏ စကားၾကားလုိက္ရသည့္အခါ
ခ်ီယာအိုသည္ မ်ားစြာအံ့အားသင့္သြားသည္။
သူသည္ ျမင္းေပၚမွေန၍ သူ၏ညီမ မ်က္ႏွာအား လွမ္းၾကည့္သည္။
ညီမျဖစ္သူသည္ မ်ားစြာအံ့အားသင့္သြားသည္။
သူသည္ ျမင္းေပၚမွေန၍ သူ၏ညီမ မ်က္ႏွာအား လွမ္းၾကည့္သည္။
ညီမျဖစ္သူသည္ ေရွ့တည့္တည့္ကုသာ စူးစူးစိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ခ်ီယာအိုသည္ သူ၏ညီမ၏မ်က္ႏွာအား အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ ၾကည့္ေနသည္။
ေမ-လင္းဇ၏ မ်က္ႏွာသည္ မ်က္ရည္စေတြႏွင့္စိုေနလသလား။
ပါးႏွစ္ဖက္တြင္ မ်က္ရည္စေတြ တြဲလဲခ်ိဳေနလသလား။
သို၏သာလည္း ေမ-လင္း မ်က္လုံးမ်ားသည္ ေျခာက္ေသြ၏နသည္။
ပါးႏွစ္ဖက္စလုံးေရာမ်က္ႏွာသုပါ မ်က္ရည္စဟူ၍ မျမင္ရ။
တစ္ခ်က္ႏွလံုး အေျပာင္းအလဲမရွိ။
ေစာင္ေအာက္ကေလးဇ၏ ခႏၶာကိုယ္သည္လည္း လႈပ္ရွားျခင္းမရွိ။
သူ၏ညီမ၊ ကေလးေပြ၏ထားပံုမွာလည္းတင္းက်ပ္လြန္းအားႀကီးသျဖင့္
စတ္ထုသ္ အထူးအဆန္းတစ္ခု ျဖစ္ေနသည္။
“ညီအမတြက္ လိုအပ္တာ မွန္သမွ် အစ္ကို လုပ္ေပးမယ္”ဟု ခ်ီယာအိုေျပာသည္။
“အခ်ိန္ေတြအၾကာႀကီး စိတ္ဆင္းရွဴးပ်ီး မိႏွင္ေတြခ်ေနလွ်၏
မျဖစ္ဘူး”“လိုလာရင္ ေျပာမယ္ တာကို၊ လိုလာတဲ့အခါ တာကို၏ကို
ညီမေခၚမယ္”ေမ-လင္းဇ၏ အသံမွာ သံျပတ္ႏွင့္ပင္ ျဖစ္သည္။
သူ၏လားအား ထိန္းခ်ဳပ္ျခင္းမရွိ။
ဇက္ႀကိဳးအား ကုိင္ထားသည္မွာ ေလ့ွရိေလ့ွရဲ့။
ေတာင္ေပၚလမ္းအား သူ၏ဘသာသူတကုိေစဟု
သေဘာထားေနပံုရဇ၏။
“အခုလို ျဖစ္ရတာဟာ ညီမအတြက္ လံုးဝအဆုိးႀကီးေတာ့ ဟုတ္ခ်င္ခ
ဟုတ္ဘပါ”ဟုခ်ီယာအိုက ေအးေအးသာသာေလး ေျပာသည္။
“မင့္အတြက္ တျခားအရာေတြကေကာင္းလာမွာပါ။
မင္ေနနဲ့၏ စစ္ေကာင္မရွင္အတြက္ လုပ္ေပးရမယ့္ တာဝန္ေတြကိုအလ်င္ကထက္
ေကပြန္ေအာင္ လုပ္ေပးခ်င္ လုပ္ေပးလားုိ့ေတာ့ေပါ့။
အခုဆုိရင္ ဟြာဖူးနဲ့၏ က်န္ေခါင္းေဆာင္ေတြဟာကားမွာ အျမင္
မၾကည္လင္ၾကဘူး မဟုတ္လား။
ကေလးမရွိေတာ့ရင္ သူ၏ကိုခြာေနဖို့၏ ပိုလြယ္သြားမွာေပါ့”ေမ-လင္းက
ဘာမွျပန္မေျပာ သူတို့ေရွ့ဆ အေမွာင္ထုအေတြင္းမွ
ဂ်ီဂ်ယ္ေသနတ္သံၾကားလိုက္ရ၏။
ခ်ီယာအိုသည္ ဖိတ္ခနဲ ေခါင္းေထာင္ပ်ီး နားစြင့္သည္။

ေသနတ္သံသည္ထက္တုိက္မဟုတ္၊ ျပတ္ေတာင္း ျပတ္ေတာင္းျဖစ္၍
အလမ္းလည္းေဝးသည္။
မီးတုတ္မ်ားအားၿငိမ့္ေနရမည္ဟု လည္းေကာင္း၊ စကားမေျပာရဟု
လည္းေကာင္း အမိန္႔ထုတ္ထားျခင္း မရွိ။
ထုိအမိန္႔မ်ိဳးကို အႏၱရာယ္ရွိသည့္အခါ ေပးတတ္ေသာ္လည္း ယခု မေပးသည္မွာ
ေတးခြဲအေနျဖင့္ပါမလား။
“ေမာ္ဒ-တုန္းရွဴ မိန္းမကေတာ့ သူ႔ရဲေဘြးကင္းစ ကေလးကို
စြန္႔ပစ္ခဲ့ယုိသြားတယ္ ၿပီးခဲ့တဲ့အပတ္က ဆံုးျဖတ္ခဲ့တယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက
ဆက္ေျပာသည္။
“ကေလးကို တဘက္တစ္ထည္နဲ့ထုပ္ၿပီး လယ္သမားမိသားစု တစ္ခုကို ေငြဒဂၤါး
ျဖဴးခြဲခ်ယ္နဲ့ ေပးပစ္ခဲ့တယ္။ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ဒုကၡေတာ့ ၿငိမ္းသြားတာပဲ
မဟုတ္လား”“အခ်ိဳ့ေျပာသမွ် အားလံုးမွန္ကန္ပါတယ္”ဟု ေမ-လင္းက
ေလသံတုိးတုိးျဖင့္ ေျပာသည္။
“ညီမ စိတ္ထဲက အဲဒါကို သိေနတယ္၊ ဒါေပမဲ့ မိန္းမတစ္ေယာက္အေနနဲ့
ကမာၻႀကီးကိုဘယ္ေလာက္အထိ ေျပာင္းလဲပစ္ခ်င္သလဲဆိုတာ အဓိက
မဟုတ္ပါဘူး၊ ၿပီးေတာ့မိန္းမတစ္ေယာက္နဲ့ ႏွလံုးသားဟာ
ေတာ္ေနေရးဆိုတာ တစ္ခုတည္းနဲ့ ဆက္စပ္မွတ္ယူေနတာ မဟုတ္ဘူးဆိုတာ
သိဖို႔လိုပါတယ္”ေမ-လင္းသည္ ေစာင္ကို ခပ္ဆင္းဆင္း ျပင္ခ်ခ်လိုက္သည္။
မ်က္ရိုးမ်ားအားစံုမွိတ္ထားလုိက္၏။
ေတာ္ေနေရးအေပၚ သစၥာေစာင့္သိမႈႏွင့္ သဘာဝ
မိခင္စိတ္ဓာတ္ၾကားျဖစ္လာသည့္ စိတ္ဒဏ္ခ်ိန္ခြင္ကို ေမ-လင္းအား
ကိုယ္စိတ္ႏွစ္ခုၾကား ဆင္းရဲျခင္းကို ျဖစ္ေစ၏။
ဤအေတြက္ ေမ-လင္း စိတ္သက္သာရာ ရေစရုံမွ်ျဖင့္ စကားလံုးမ်ားအား ခ်ီယာအို
ခက္ခဲပင္ပန္းစြာစဥ္းစား ရွာေဖြလွ်က္ရွိသည္။
“ကေလးအေဖနဲ့ေကာ ပတ္သက္သလား”ဟု ခ်ီယာအိုက ေမးသည္။
“ဖေအကေတာ့ ေမြးလာကတည္းက ကေလးေပၚ စိတ္ဝင္စားမႈ
နည္းနည္းပဲရွိတယ္”ဟုေမ-လင္းက ေျပာသည္။
“ကေလး ေနမေကာင္းတာ တစ္ခုအေတြက္ေတာ့ သူ စိတ္ဆင္းရဲေနတယ္၊ညီမတို႔
ေခါင္းေဆာင္ေတြက သူ႔အေပၚ ဘယ္လို
ဆန္႔က်င္ေနၾကတာလဲ”သူတုိ႔သည္ ျမင္းမ်ားအား ၿငိမ္ဆိတ္စြာ
စီးသြားလိုက္ခဲ့သည္။
ထို၌နာက္ ခ်ီယာအိုသည္ဟူမင္းအား ေမ-လင္း၏ လားဘက္သို႔ ကပ္လိုက္သည္။
“ကေလး ျမ့ိဳင္ပို႔အတြက္ အခ်ိန္စိစဥ္ေပးမယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက
သူ႔လက္ဆစ္က်ျဖင့္ ေမ-လင္း၏
လက္ေမာင္းအားလွမ္းကိုင္လိုက္ၿပီးေျပာသည္။
ေမ-လင္းသည္ ခ်ီယာအို၏ ျမင္းအား သူမ၏ လားနားသို႔ အကပ္ခံ၊
ဖ်တ္ခနဲခြာသြားသည္။
ေသသြားၿပီျဖစ္ေသာ သူမ၏ကေလးကိုလည္း တင္းက်ပ္စြာ
ေပြ႔ထားသည္။
ခ်ီယာအိုအား ၾကည့္လိုက္သည့္ မ်က္လံုးအစံုသည္ ျပဴးေနၾက၏။
သူမ၏ မ်က္လံုးမ်ားဦးတည္ရာမဲ့ေနသည့္ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲမႈကို
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ျမင္ေနရသည္။
“ဒီကိစၥ ဘယ္သူ႔ကိုမွဘာမွမေျပာပါနဲ့၊ ညီမကိစၥကို တစ္ေယာက္ထည္းပဲ
လုပ္ပါရေစ”ေမ-လင္းသည္ သူ႔အစ္ကိုထံမွ စကားျပန္ေပးသည္ကို မေစာင့္၊

သူမ၏ လားအားေျခေထာက္ႏွင့္လိုက္၍ ႏွင္ကာ
ေတာင္ေပၚလမ္းအတုိင္း တက္သြားသည္။
ခ်ီယာအုံသည့္အားသင့္ၿပီး က်န္ခဲ့၏။
သူတို႔ရွာခဲ့ရွိေနေသာ မီးတုိတ္စားဆီမွ မီးေရာင္သည္ ေမ-လင္းအေပၚ၌
ကေနသည္။
ေမ-လင္းသည္ သူမလက္ထဲ၌ ေပြ႔ထားသည့္
ကေလးအေလာင္းအထုပ္ေပၚ ေခါင္းငုံက်ုိက္ေနသည္။
သူ႔ညီမ၏ ပခံုးမ်ားသည္ တလႈပ္လႈပ္၊ သူ႔ညီမကေလးအတြက္
ငုိေၾကြးေနသည္မွာ သိသာထင္ရွားလွ်က္ ရွိေလသည္။

၁၄အျမင့္ဆံုးေနရာရွိ ေရွးေဟာင္း ေတာင္ေပၚလမ္းသည္
ရာစုႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းကဘုရင္ အဆက္ဆက္ေခတ္မွ နန္းတြင္း
ေရြျမန္ေတာ္မ်ား ေျခခ်ရာေနရာ ျဖစ္ခဲ့၏။
တပ္ခ်စတ္တယ္သည္ သူ၏အက်ဥ္းသားမ်ား အားလံုးကို စုစည္းၿပီး
မတ္ေစာက္ေစာက္ ေတာင္ခ်ံရိမ္က်ဥ္ေပၚတြင္ အမိုးနိမ့္နိမ့္
ဂူမ်ားထဲသို့ထားသည္။
ဂူအားလံုးထဲမွ အေသးဆံုးဂူထဲရွိ ၾကမ္းေပၚ၌ေဂ်ာ့သည္
တစ္ေယာက္တည္း ထုိင္ခ်ကိုၾ၏။
သူထုိင္ေနသည့္ ဆစ္မိခ်င္းမွာလိအန္ခင္းေပးထားျခင္း ျဖစ္သည္။
သူ၏ကုိယ္ေပၚမွ မုိးေရမ်ားျဖင့္ ရႊဲေရႊဲစိုေနသာ
ဝတ္စံုအက်ၤီမွာခဏေနၿပီျဖစ္၍ မာေခါက္ေခါက္ ျဖစ္ခဲ့ကိုၾ၏။
သူ၏လက္မ်ားမွာ လက္ျပန္ၾကိဳးတုပ္ျခင္းကိုခံထားရျပန္ေလၿပီ။
ဂူအဝတြင္မူ ေဂ်ာ့၏ အေစာင့္သည္ မီးဖိုကာ မီးလံုးလွ်ိဳသည္။
အေစာင့္၏မီးဖိုသည္ ေဂ်ာ့ႏွင့္ အလြမ္း အလြန္ေဝးသည္ျဖစ္ရာ
သူ၏အက်ၤီေျခာက္ေသြ၏သြားဖို၏ ဆိုသည္မွာလြယ္ကူသည့္ ကိစၥ
မဟုတ္ေပ။
ေအာက္တုိဘာကို ေျမျပန္၏သည္ ေနခင္းဘက္ဆုိလွ်ိဳင့္
အစိမ္းေရာင္အႏွံေက်ာလမ်ားမွ ထြက္ေနသည့္ ဂ်ဴခင္း စပါးခင္းမ်ားအား
ျမင္ေတြ့ေနရ၏။
မုိးႏွင္းမ်ား အဆက္ျပတ္ က်လွ်က္ရွိေသာ္လည္း ေႏြဦးဝင္ခ်
အခုလိုအေစာပုိင္းကာလတြင္ ေလသည္ ပူေႏြးလွ်က္ရွိသည္။
ေန၀င္ခါးခ်ိဳင့္ဝမ္းေနာက္ေတာင္ေပၚလမ္းအတုိင္း တက္ၾကသည့္
အခ်ိန္ခဏ အပူခ်ိန္သည္ ျဖဴနံခနဲ က်ဲသြားေလ့ရွိသည္။
အပူခ်ိန္ က်ဲသြားပံုမွာ စုတ္ေခ်ာက္ခ်ားေလာက္ေပ၏။
လူအားလံုး၏ ပိန္ေခ်ာင္ေခ်ာင္ခႏၶာကိုယ္မ်ားသည္ လေပါင္းမ်ားစြာ
အာဟာရျပည့္ဝစြာ မစားမေသာက္ခဲ့ရသည့္ အရိုးျဖင့္အေအးဒဏ္ကို
အသက္ထြက္လုမတတ္ ခံစားၾကရေလ၏။
ဂူ၏ အ၀တ္အစားမ်ားသည္ တစ္ပတ္သား တခ်ိဳ့ႏွင့္ ေဆးတပ္သား
တခ်ိဳ့သည္ကိုသြားလမ္းအတုိင္း ေတာင္တန္းေပၚ တက္ေနၾကသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ၏အား ႀကိမ္ဒဏ္အခ်က္တစ္ရာခံခဲ့သည့္ တရားသူႀကီး ယန္အား
သတိရေနသည္။
သူ လြတ္ေျမာက္ေအာင္လႈံးစားခဲ့ျခင္းသည္ သူေစာေစာက
ခံထားခဲ့ရသည့္ အျပစ္ဒဏ္ထားေၾကာင့္ ျဖစ္၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေဆးဝါးကုသမႈႏွင့္ ပတ္သက္၍ မည္သူကမွ အကူအညီ
မေပးခဲ့။
သူသည္သို့ေသာ္ဘာႏွင့္သူ လုပ္သမွ်ကိုသာ ခံခဲ့ရ၏။
ထိမင္းခ်ိတ္ လိအန္ခ်ာ ျပန္လည္ အဖမ္းခံခဲ့ရသည့္ ေနာ္မွစ၍
တ႐ုတ္အက်ဥ္းသားမ်ားႏွင့္အတူ ထားခဲ့သည္။
ေဂ်ာ့၏ သမီးငယ္အားလည္း သူႏွင့္အတူသယ္သြားခြင့္ကို ေပးခဲ့၏။
သူတို့ႏွစ္ေယာက္အား မနက္တစ္ခ်က္မွ ညတစ္ခ်က္မွ်မနစ္ခန္းသုိင္းယွက္မွ်
ေတြ့ခြင့္ခဲ့၏။
ထိုသို့ ေတြ့သည့္အခါ ႏွစ္ဦးစလံုး တ႐ုတ္ဘာသာစကားကိုသာ ေျပာရမည္ဟု
အမိန္ေပးထားခဲ့သည္။
သူတို့ စကားေျပာၿပီဆုိပါက အေစာင့္မ်ားသည္ေတးမွရယ္

နားေထာင္ေလ့ရွိေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေအဘီေဂးလ္အား ေဂ်ာ်ကြန္ဒိုက္ကား
ခြင့္ျပဳေခ်။
သူတို႔အား ျပန္၍ ဖမ္းမိလာသည့္အခ်ိန္ေရာ၊ အဆက္မျပတ္
ေတာင္းခံခဲ့ေသာ္လည္းေဂ်ာ်ကြန္အား သူ႔သမီးငယ္ႏွင့္
ေတြ႔ဆံုခြင့္ကို လံုးဝခြင့္ျပဳခဲ့ေခ်။
လအနည္းငယ္ ထိုကန္႔သတ္ခ်က္အတြက္ အၿမဲတေစ ပူပင္ေသာက ႀကီးခဲ့ဏ္။
အထူးသျဖင့္ ေဂ်ာ်ကြန္သူ႔သမီးအေၾကာင္း
စံုစမ္းေမးျမန္းသည့္ အခါတိုင္း သူသည္ ကိုယ္စိတ္ႏွစ္ပါး
ဆင္းရဲခဲ့ရသည့္ဟုတ္တိလား။
လအနည္းငယ္ ေဂ်ာ်ကြန္က သူ႔သမီးငယ္ဏ္၊ က်န္းမာေရး အေျခအေနကုိ
ေမးတုိင္းရယ္ယယ္ေမာေမာ ၿပံဳးၿပံဳးရႊင္ရႊင္ေျဖရန္
ႀကိဳးစားေလ့ရွိဏ္။
သို႔တေစလည္း စိတ္ထဲမွာကေတာ့မသက္သာလွေပ။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ ခ်ိတ္ဆြဲားေနရင္းက ေဂ်ာ်ကြန္သည္
သူ႔ေနာက္ရွသူ႔သမီးငယ္ဏ္၊ ငိုသံကို ၾကားရသည္ဟု ထင္သည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း စစ္သားမ်ားဏ္ေအာ္သံဟစ္သံမ်ားႏွင့္
ဆဆိုႀကိမ္းေမာင္းသံမ်ားေၾကာင့္ ေဟာက္ကြဲယြားသည့္သံသာ
ျဖစ္ခဏ္။
တစ္ခါက်မွေသာ္ ေဂ်ာ်ကြန္သည္ ဥေရာပသား က်မန္ဳမ်ိဳး ေအာ္တိဘရန္းဏ္
မ်က္ႏွာကို ျမင္လုိက္ရသည္။
ေအာ္တိဘရန္းသည္ ျမင္းကို စီးထားေသာ္လည္း အျခား
တဂြတ္ကန္ျမဳန္ခဲ့ေခါင္းေဆာင္မ်ားႏွင့္ တေရာတေႏွာ မရွိသည္ကို
သတိထားလိုက္မိဏ္။
အခ်ိန္က အုပ္စုထဲမွအရပ္ျမင့္ျမင့္ ဆံပင္ရွည္ရွည္ႏွင့္ ေမာ္ဒီ-တုန္းအား
ျမင္ကြ်ျမင္ခ်င္း သူ မွတ္မိသည္။
သူျမင္လုိက္ရစဥ္က ေမာ္ဒီ-တုန္းသည္ သူ႔ျမင္းႏွင့္ ေတးခ်င္းယွဥ္၍
ပါလာေသာ ျမင္းေပၚမွ ခ်အင္-လုင္းႏွင့္ စိတ္ပါလက္ပါ
စကားေျပာလွ်က္ရွေလသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦးဏ္ ပါတ္ပတ္လည္တြင္မူ စစ္သားပီသေသာ ဂုဏ္သြင္
ထင္ဟပ္ေနၾကသည့္အျပင္ဟာ တစ္၊ တပ္မဟာ သံုးႏွင့္ တပ္မဟာ ကိုး စေသာ စစ္တပ္
အုပ္စုမ်ားမွ ဗုိလ္ခ်ဳပ္မ်ားဟုသိထားရဏ္။
သူ႔ဂုေရွ့မွ ထိုလူစု ျဖတ္သြားတြင္ ျမင္ရသည့္အတုိင္း
ဆုပါကတဂြတ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားႏွင့္ ကိုမင္တန္ဆက္ေပး
ေအာ္တိဘရန္းတို႔ၾကား၌ ျဖစ္သြားေနသည့္သေဘာထား ကြဲလြဲမႈသည္
ကုသ၍ ရႏုိင္ခဲရာ မရွိေတာ့ဟုပင္ ဆုိးျဖတ္ခဲ့ေလဏ္။
ေအာ္တိဘရန္းအား ျမင္ရုံက်သည့္အခါတြင္မူ ေဂ်ာ်ကြန္သည္ ထိုလူ႔ေနာက္ရွ
ပါလာမည့္လူအား လ်င္ျမန္စြာ မက်ဴးရွမိသည္။
သူ႔ေနာက္တြင္ကေတာ့မ်ားလွမ်ားမွ လားတစ္ေကာင္ႏွင့္လိုက္ပါလာေသာ
အမ်ိဳးသမီး၊ ကိုယ္ခံုးကုိယ္ထည္ ေသးသြယ္သြယ္ႏွင့္
ဘယ္ေသာအခါမွာမွမမွားႏုိင္သည့္ ဂုလိုင္းဏ္၊ သူ ျမင္ေနရသည္မွာ ေမ-
လင္းမွ ေမ-လင္း အစစ္။
သူသည္ ေမ-လင္းတစ္ေယာက္ အေမွာင္ထဲထဲ
ဝင္ေရာက္ေဟာက္ကြဲယြားသည္အထိ ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။

ထိုဂျီနာက္ ျမင္းစီးလာေနၾကသူမ်ားထဲမွ တစ္ဦးသည္
တပ္ေကဒါမ်ားၾကားမွေနၿပီးေဘးတစ္ဖက္သို႔ ဖဲ့ဆင္းလာသည္။
ေဂ်ကက္ ေမာ့ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ တရားသူႀကီး ယန္ျဖစ္ေနသည္။
ယန္သည္ စစ္ဖိနပ္မ်ားေသာ ေျခေထာက္ႏွစ္ဖက္ဟား ခပ္ကား
ခ်ျပီးကာေဂ်ကက္ကိုအား ၾကည့္ေနသည္။
သူဂျီနာက္ခ်ဥ္ ရပ္ေနသူမွာ သက္ေတာ္ေစာင့္ျဖစ္ၿပီးလက္ထပ္ၿပီးသည္
သူ႔မင္းဦးေခါင္းအား ကုတ္ထားၿပီး က်န္တစ္ဖက္သည္ သူ႔ခါးဦ
ခ်ထားသည့္ေမာ္ဇာေသနတ္ေပၚ တင္ထားေလသည္။
“ငါ မင့္ကို သတင္းတစ္ခု ေျပာရလိမ့္မယ္၊ နယ္ခ်ဲ့သူလိုေကာင္။
မင့္ခဲ့ဆရာသခင္ႀကီးေတြက မင့္အသက္ကို လံုးဝ တန္ဖိုးမထားၾကဘူး”ဟု ယန္က
ေျပာသည္။
“မင့္အသက္ကို ကယ္ႏုိင္ခဲ့ေသာ ေဒၚလာသံုးသိန္းကို မေပးႏုိင္ဘူးလို႔
ရန္ဂြန္ကေန ျငင္းလုိက္ၾကၿပီ သိလား။
တို႔မွာ ေရြးစရာလမ္း မရွိေတာ့ဘူး၊ ေနာက္ဆံုး ခ်မွတ္ထားတဲ့ ျပစ္ဒဏ္အတုိင္း
ဒီေန႔ကစၿပီးေနာက္ဆံုးရက္အၾကာမွာ မင့္ကို သတ္ရေတာ့မွာ”ေဂ်ကက္ကသည္
ခက္ခဲပင္ပန္းစြာျဖင့္ ထုိင္ေနရာမွ ထရပ္သည္။
သူ႔အေၾကာင္းသည္ကင္းကာ ဆုိင္းလိုက္သည္။
လက္ျပန္လႊတ္ရန္ တုတ္ထားခ်ရသျဖင့္ အေၾကာင္မ်ား ေျပေအာင္သူ႔လက္ဖ်ားကို
အသံုးခ်၍ မရ။
အနီးရွိ ထင္းမီးဖိုမွ မီးေရာင္ျဖင့္ ကြန္ျမဴနစ္ဆရာရွိ၏ အၿမဲတေစေဒါသူပုန္
ထေနေလ့ရွိေသာ မ်က္ႏွာအား ျမင္ေနရ၏။
“အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳအဖြဲ႔ဟာ သူ႔လက္ေအာက္မွာ ရွိေနတဲ့
သာသနာျပဳအမ်ားလံုးအေပၚ အညိအမွဴ တန္ဖိုးထားပါတယ္၊ ဒါေပမဲ့ လိမ္လည္
လွည့္ျဖားမႈအေပၚမွာေတာ့ဘယ္ေတာ့မွ အ႐ိုးမေပး
လက္မေျမ့ာက္ဘူး”“ငါတုိ႔ မလိမ္မညာဘူး ကြာ”ဟု တရားသူႀကီးက
ေရရြတ္သည္။
“မင္းမွာ တ႐ုတ္ျပည္သူေတြအေပၚ သူလိမ္လွည့္ဖ်ားယင္းမႈက
အျပစ္ေတြ႔နတာပဲ”“ကၽြန္ေတာ္ သူလိမ္မွ မဟုတ္တာ”“အဲသလိုဆိုရင္ မင္း
ဘာျပဳလို႔ ထြက္ေျပးဖို႔
ႀကိဳးစားတာလဲကြာ”“ဘာျပဳလို႔လည္းဆိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ့္ကို ခင္ဗ်ားတို႔
ဖမ္းခ်ဳပ္ထားတာဟာ တရားမွ်တမွဳမရွိတာ။
ကၽြန္ေတာ့္မိန္းမ ေသၿပီးတဲ့ေနာက္ ကၽြန္ေတာ့္ ထမင္းခ်က္ဖို
ကၽြန္ေတာ္ကကၽြန္ေတာ္ကမီးေလးကို ေစာင့္ေရွာက္ေပးၿပီး
ကၽြန္ေတာ့္ဆ ေခၚလာခဲ့ဖို႔ မွာထားခဲ့တယ္။
အခုသူေရာက္လာေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ ထြက္ေျပးတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ သမီးေလးကို ေကၽြးေမြးေစာင့္ေရွာက္ဖို႔က
ကၽြန္ေတာ္ပါ တာဝန္ရွိေနတယ္ မဟုတ္လား”“မင္းဟာ ဗဟိုဆုိဗီယက္အစုိးရရဲ႕
ဥပေဒေတြကို မီလိုက္နာဘဲ ခ်ီးေဖာက္ခဲ့တဲ့အေကာင္”ဟု တရားသူႀကီးက
ေျပာသည္။
“အဲဒီေတာ့ ျဖစ္လာတဲ့ အက်ိဳးဆက္ေတြကိုမင္းခံရမွာပဲ”“ခင္ဗ်ားတုိ႔
ကၽြန္ေတာ့္ကို ဖမ္းခ်ဳပ္ထားတာ ငါးလနီးပါး ရွိေနၿပီ”ဟု
ေဂ်ကက္ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို ႀကိဳးနဲ႔ တုတ္ထားတယ္၊ ဂိုက္တယ္၊
အေၾကာင္းမရွိဘဲအင္ထားတယ္။

တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ားတို႔ ကၽြန္ေတာ့္ကို သတ္မယ္ဆိုရင္လည္း အဲဒီ
လူပုဗ္ဘာမတရားဘူးလို႔ ေျပာရမွာပါ။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ သတ္မယ္ဆိုလည္း မေၾကာက္ပါဘူးကၽြန္ေတာ့္
ယံုၾကည္ခ်က္ကို ဘုရားသခင္ဆီ ဝ,ကြက္အယ္ဒီတာ့ လူပဲ”ယန္က ႏွာေခါင္း႐ႈံ့သည္။
“မင္း ေျပာေနတဲ့ ဘုရားသခင္ဆုိတာဆိုးကိုက
အတုအေယာင္အလိမ္အညာဆိုးပဲဟာ။
ဒါေၾကာင့္လည္း ႏုိင္ငံျခားသားေတြက တို႔ကို
ေသြးစုပ္တာေခါင္းပံုျဖတ္တာေပါ့။
ဒီမွာ ငါေျပာမယ္။
တပ္ခ်စ္တပ္ကသာ တ႐ုတ္ျပည္ကုိေတြကိုလြတ္ေျမာက္ေအာင္ ကယ္တင္ႏုိင္တာ၊
မင့္ ဘုရားသခင္က ကယ္တင္ႏုိင္တာ မဟုတ္ဘူး။
ၿပီးေတာ့တစ္ေန႔ကရင္ ေတာ္လွန္ေရးဆိုးက တစ္ကမာၻလံုးမွာ
ရွိေနတဲ့ လူေတြအားလံုးကိုလြတ္ေျမာက္ေအာင္
ကယ္တင္တာ”တရားသူႀကီးသည္ ရပ္ေစာင့္ေနေသာ ျမင္းဆီ
ျပန္ေလွ်ာက္သြားကာ ေျခနင္းကြင္းကိုနင္း၍ ျမင္းေပၚတက္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေနာက္ကေျပးလုိက္သြားၿပီး
တရားသူႀကီးအားေမာ့ၾကည့္သည္။
“တရားသူႀကီး ယန္၊ ကၽြန္ေတာ္ တစ္ခုေလာက္ ေမတၱာရပ္ခံ
ပါရေစ”တရားသူႀကီးသည္ ျမင္းဇက္သက်ိဳးအား တင့္ခ်က္ ဆြဲထိန္းလိုက္သည္။
“ဘာလဲ ေျပာ”“ကၽြန္ေတာ့္ကို ျပန္ခြမ္းလာၿပီးကတည္းက
ကၽြန္ေတာ့္သမီးေလးကို မျမင္ရေတာ့ဘူး၊သမီးေလး အခုေလာက္ဆို
အေအးမိလို႔ပဲ ျဖစ္ျဖစ္၊ အစားအစာ ငတ္ငတ္းေကာင္း
မစားရလို႔ပဲျဖစ္ျဖစ္ဖာသာမက်န္း ျဖစ္ခ်င္ ျဖစ္ေနလိမ့္မယ္။
သမီးေလးအေနနဲ႔ အေဖ တစ္ေယာက္ရွိေနာင့္ေရွာက္မွဳကိုေတာ့
လိုလိမ့္မယ္ထင္ပါတယ္၊ ကၽြန္ေတာ္ သမီးေလးနဲ႔ ေတြ႔ပါရေစ၊
ကၽြန္ေတာ့္ကို ေက်းဇူးျပဳေစခ်င္ပါတယ္”တရားသူႀကီးက ေဂ်ာက္ကိုအား
ၾကည့္လိုက္သည့္ မ်က္ႏွာထားသည္ခက္ထန္လြန္းလွေခ်သည္။
သူသည္ ျမင္းေပၚမွဆင္း၍ အေစာင့္ႏွင့္ စကား တီးတုိးေျပာၿပီး
သူ႔ျမင္းအားစုိင္း၍ ထြက္သြားသည္။
သာသနာျပဳအေပၚ ရြံရွာစက္ဆုပ္သည့္ သေဘာကို
သူ႔မ်က္ႏွာေဖာ္ျပသြားသည္။
“မင္း၏ ဆရာေတြက မင့္အတြက္ ဒဏ္ေငြကို မေပးရင္
ဒီေန႔ကစၿပီးေနာက္ဆံုးရက္အၾကာမွာ မင့္သမီးမွာ အေဖ
မရွိေတာ့ဘူးလို႔မွတ္၊ မင္းေတာင္းတဲ့ အခြင့္အေရးကိုမေပးဘူး
ပယ္တယ္”ေဂ်ာက္သည္ သူ႔ေနရာသို႔ျပန္လာၿပီး ထုိင္သည္။
စိတ္အားငယ္ျခင္းကို ျဖစ္ခဲလာေအာင္ထိန္းလွန္ခ်ိန္ခ်က္သည္။
ေတာင္ပိုပ္၏ အေအးခါတည္သည္ သူ႔အဂၤါမ်ားႏွင့္
အေၾကာမ်ားအားထံုထုိင္းေစ၍ပ်ံမွမက သူ႔ပခံုးမ်ားႏွင့္ လက္မ်ားပါ
နာက်င္ကြဲကဲ့လွ်က္ရွိ၏။
သူသည္ မ်က္ခံုးမ်ားကိုစံုမွိတ္ကာ သူ႔စိတ္ကို ေျဖသိမ့္ရန္ကိုသည္။
သူသည္ ထုိပုံစံအတုိင္း မိနစ္ေပါင္းမ်ားစြာကုန္လြန္သြားသည္အထိ
ေနထုိင္ခဲ့ရ၏။
ထိုအတြင္းမွာပင္ ေျခသံၾကားရသျဖင့္ မ်က္လံုးအစံုကိုဖြင့္ကာ
ေမာ့ၾကည့္သည္။

ဆန္ျပဳတ္ပန္းကန္ကိုကုိင္၍ ဂူေပါက္ဝ၌ ရပ္ေနသည့္ လီအန္ကားလွမ္းျမင္သည္။
အေစာင့္ထဲ သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္စလုံး ဆက်ီးေျဖေပးပါေသာလည္းသူ႔လက်ားအား ဆန္ခ်ိမရဲလီအန္က မိန္ခင္ဗ်ားဆက်ီး ၾကာသည္အထိလက္ႏွစ္ဖက္စလုံးကို ႏွပ္ေပးေနရသည္။
လက်ားေကာင္းလာ၍ ဆန္ျပဳတ္ကို ေသာက္သည့္အခါတြင္ဖူးကားဆာေလာင္ေနပါလိမ့္ဟုတ္ေသာက္ႏုိင္ျဖစ္ခဲ့လဂၢ။
“ဒီေန႔ကာ သမီးေလးကို ဘာေကၽြးထားလဲ လီအန္”ဟု ေဂ်ာက္ကတ၀ုတ္စကားျဖင့္ေမးသည္။
“ဆန္ျပဳတ္ပဲ”“ကေလး ေနေကာင္းရဲ႕လား”“ေနေကာင္းပါတယ္ ကိမူ-ရွိ”လီအန္ မ်က္ရည္ဝဲထားသည္ကို ၾကည့္၍ ေဂ်ာက္စိတ္တြင္မယံုသကၤာျဖစ္လာသည္။
“ဟုတ္ရဲ႕လား လီအန္ရယ္”“ဟုတ္ပါတယ္ ကိမူ-ရွိ၊ တကယ္ပါ” မ်က္ႏွာတစ္ဖက္အားလက္ခံုးႏွင့္ သုတ္ကာၾကမ္းျပင္ကို စုိက္ၾကည့္ေနရင္းမွ ေျဖသည္။
အေစာင့္သည္ တ၀ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္ ေျပာေနၾကသည္မ်ားအားနားစြင့္ကာ့ရာမအဆမတန္ ေအးလာေသာ အရွိန္ေၾကာင့္ ဂူ၀၌သူဖံထားသည့္ မီးဖိုဆီ ျပန္သြားသည္။
“ကေလးေအနန္႔ ဒီထက္ပိုေကာင္းတဲ့ အစားအစာေတာ့ လိုတာေပါ့၊ ကိမူ-ရွိရယ္”ဟုလီအန္က အဂၤလိပ္စကားျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
အေစာင့္သည္ လီအန္ေျပာသည့္အဂၤလိပ္စကားအား နားမလည္ဂုံမွိမကမီးဖိုနားေရာက္သြားၿပီျဖစ္၍ သူတို႔ ဘယ္ဘာသားဖြင့္ေကၽြးေနသည္ကိုပင္သိလိမ့္မည္ မဟုတ္ေတာ့ေပ။
“ကေလး သိပ္ပဟိုးပါသြားဂုံ့မကၠဘူးတအားငိုတယ္”ဟု လီအန္က ဆက္ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္သည္ စိတ္အလြန္ဆုိးက်ိဳးေနသည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္လီအန္ကားၾကည့္သည္။
“သူတို႔က ကေလးနဲ႔ ေတြ႔ခြင့္ေပးဘူး၊ ဒီည ေမတၱာရပ္ခံေတာ့လည္းပယ္လိုက္တယ္”“သဘာ၀အတုိင္း အေမးခုိ႔ကေတာ့ အေကာင္းဆိုး အစာေပါ့ကိမူ-ရွိ”ေဂ်ာက္ကာ ေခါင္းညိတ္သည္။
“အင္းေပါ့ေလ၊ ဒါေပမဲ့ တုိ႔က ဘယ္လိုလုပ္ေပးႏုိင္မွာလဲ”“ကၽြန္ေတာ့္မွာ စိတ္ကူးတစ္ခု ရွိေနတယ္” လီအန္က အေစာင့္ဘက္သို့ ငဲ့ၾကည့္လုိက္ၿပီး ေဂ်ာက္ဘက္ ကပ္၍ တုိးတုိး ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ခ်ီတက္တဲ့ထဲမွာ ႏုိ႔စို႔ကေလး ခ်ီလာတဲ့တ၀ုတ္စစ္ေယာက်္ားမ်ိဳးတယ္။
ခင္ဗ်ား သမီးေလးကို ႏုိ႔တုိက္ေပးႏုိင္မလားလို႔ ကၽြန္ေတာ္ေမးၾကည့္ေပးရင္ ေကာင္းမလား မသိဘူး”ေဂ်ာက္ကအေစာင့္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
အေစာင့္သည္ သူတို႔အားေကာေပးထားလိုက္ပင္ ရွိဇ။
ေဂ်ာက္ဇ၏ စိတ္ဓာတ္အာ၀ုံတြင္ လားေပၚ၌ ထုိင္ေနေသာ ေမ-လင္းဇ၏ ဂုပ္ပံုလွေၾကာင့္ ျမင္လာသည္။
သူမဇ၏ လက္ဆဲတြင္ ေပြ႔ခ်ီထားသည့္ ႏုိ႔စို႔ကေလးတစ္ေယာက္။
“မင္း ေျပာတဲ့ မိန္းမက ေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ႔ အတူတူသြားေနတယ္ မဟုတ္လား”လီအန္က ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္တယ္ ကိမူ-ရွိ၊ ဟုတ္တယ္။
ကၽြန္ေတာ္ သူ႔ကိုေျပာၾကည့္ရမလားဟင္”ေဂ်ာက္ကသည္ တစ္ခဏမွ်

တံု႔ဆုိင္းေနသည္။
“ေျပာပ့ဲကည့္ေလ၊ ဒါေပမဲ့ သတိေတာ့အမ်ားႀကီး ထားရလိမ့္မယ္၊ ျဖစ္ႏုိင္ရင္ေတာ့ တိတ္တဆိတ္ ကိတ္ပစ္ဦး ေျပာဖို႔ အားထုတ္ကည့္ပါ။ သူ႔နာမည္ကို လုေမ-လင္းလို႔ ေခၚတယ္”“ဟုတ္ကဲ့ ဟုတ္ကဲ့ ကၽြန္ေတာ္ ကိတ္ပစ္ဦး ေမးပါမယ္။
သူက တျခားေခါင္းေဆာင္ေတြရဲ့ေနာက္ဘက္ အေဝးႀကီးက ခြာၿပီး လိုက္ေလ့ရွိတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ ယူလာတဲ့ ဆန္ျပဳတ္ကိုေသာက္လိုက္ပါ ကိုမူ-ရွိ”ဟု လိအန္က အေစာင့္ဘက္ေလာက္ေအာင္ တုိတ္စကားျဖင့္ေျပာေလသည္။

အေနာက္ဘက္ ဆင္ေျခေလ်ာမ်ားဇ၀ါ ေအာက္ဘက္ ေတာင္တန္းဇ၀ါ
ေျခရင္းတြင္ ေမ-လင္းသည္ အ၇ဏ္ၿတက္ခဲ့ ၌ေနေသာ အေမွာင္ထုကို
ျဖတ္၍ ခရီးဆက္ထြက္ခဲ့သည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ျခင္းဝိုင္းကို ထမ္းပိုးတပ္၍ ထမ္းလာေသာ လီအန္သည္
သူမဇ၀ါ ေဘးခ်ေပါင္းလာသည္။
လီအန္က သူမဇ၀ါ နာမည္ကို လွမ္းေခၚသည္။
သို၇္သာလွ်ည္း သူမကလွည့္ၿပန္ကည့္။
လီအန္ ထမ္းလာသည့္ ေနာက္ဘက္ ျခင္းေတာင္းအတြင္းမွ
ကေလးငိုသံသဲ့သဲ့ကိုၾကားလုိက္ရသည့္အခါက်မွပင္ အံ့ၾသေသာ မ်က္လုံးမ်ားျဖင့္
လီအန္အား ငံု၇ၾကည့္သည္။
“ရဲေဘာ္ လုေမ-လင္း ခင္ဗ်ား။
ကၽြန္ေတာ့္နာမည္က လီအန္ပါ”ဟု ၊ွစ္ကိုယ္ၾကားေလသံျဖင့္
လွမ္းေျပာလုိက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ အဂၤလိပ္ အက်ဥ္းသား ဘုန္းႀကီး ကိရဲ၇သမီးေလးကို
သယ္လာရပါတယ္။
ကေလးက ဘာမွ မစားရပါဘူး။
သူ၇ကို ၊ုိ၇တုိက္ဖို၇ လုေနပါတယ္။
ကူညီုိင္ခဲ့ ကူညီေစခ်င္တယ္”ေမ-လင္းသည္ အံ့အားသင့္ၿပီး
ၾကည့္ေနသည္။
လီအန္ေျပာလုိက္သည့္ စကားအေပၚ၌နားလည္ခဲ့မရ။
လီအန္က သူ ေစာေစာက ေျပာခဲ့သည့္ စကားမ်ားကို ေနာက္တစ္ခါမွ
ထပ္၍ေျပာျပန္၏။
“ကေလးကို ၊ုိ၇တုိက္ေပးပါလား။
နည္း၊နည္းပါးပါး တုိက္ရင္လည္း ရပါတယ္။
ဘယ္သူမွ မသိေအာင္ေပါ့။
၊ုိ၇တုိက္လိုက္ရင္ ကေလး အသက္ကို ကယ္သလို ျဖစ္သြားမွာပါ”ေမ-လင္းသည္
အေမွာင္ထုထဲသို၇ လွမ္းၾကည့္သည္။
သူတို၇၊ွစ္ေယာက်ာ္းတစ္ဦးတစ္ေယာက္က ေခ်ာင္းၾကည့္ေနမွျဖင့္။
သူတို၇၊ွင့္ အန္ဆံုး လုမွာ သူတို၇ရွိ၇ကိုက်ဴးဆယ္ၾကာ၌ ရွိေန၏။
ထုိသူဇ၀ါ လက္ထဲတြင္ မီးတုတ္တစ္ခု ကုိင္ထားသည္။
သူတုိ၇အားၾကည့္ရေနသည္မွာ ထင္ထားလက်ိသည္။
ေမ-လင္းက လီအန္အား လမ္းတစ္ဖက္ရွိျမက္ခင္းၾကားသို၇ ဆင္းသြားရန္
အရိပ္အျခည္ျပသည္။
သူမအေနျဖင့္ လားေပၚမွမဆင္းေသာ္လည္း ေနာက္ဘက္မွ
ျခင္းေတာင္းဆီသို၇ ေမးေငါ့ျပသည္။
“ကေလးကို ကၽြန္မ ၾကည့္ခ်င္တယ္”လီအန္သည္ ပခံုးေပၚမွ အထမ္းကို
ေျမေပၚသို၇ခ်သည္။
ေနာက္ဘက္မွ ျခင္းေတာင္းဇ၀ါအဖံုးကိုဖြင့္သည္။
သူသည္ ျခင္းထဲမွ ကေလးအားမၿ လားေပၚမွ တ၇တ္အမီးသမီးအား
ျပသည္။
လေရာင္ မရွိေသာ္လည္း အ၇ဏ္ဦးဇ၀ါ အလင္းေရာင္ျဖင့္
ေျခာက္လွသမီး ကေလးငယ္ဇ၀ါမ်က္ႏွာကို ျမင္ရသည္။
မၾကာေသးမီကမွ ေသဆံုးသြားေသာ သူ၇သားငယ္
၊ုိ၇စုိ၇ကေလးအားသတိရလိုက္သည္။

ေမ-လင္းသည္ မ်က္လံုးမ်ားကို စံုမွိတ္ကာ
ေဝဒနာတစ္ခုအား ခံစားေနရသည့္ပံုစံမ်ိဳးယူ ၿငိမ္သက္ေနသည္။
“ကၽြန္မ ကူညီပါ့မယ္”ဟု တီးတိုး ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အခက္အခဲက္ေတာ့လိုက္စားမွ ျဖစ္မယ္”“ဟုတ္ပါ ရပါတယ္”ဟု လီအန္က
ခ်က္ခ်င္း ျပန္ေျဖသည္။
“ေျပာသာေျပာပါ၊ ကၽြန္ေတာ္ဘာမဆို လုပ္ေပးပါ့မယ္”“ဒီလိုဆိုရင္
ဒီပစၥည္းကို ခ်ဳပ္ျခင္းေတာင္းထဲ ထည့္ထားေပးပါ”ေမ-လင္းသည္
သူမ၏ ပခံုးေပၚမွ ေစာင္ကို ဖယ္လိုက္ၿပီး ကုန္ခ်က္ေအတြင္းမွ
အသက္ဆင္းမဲ့ေနၿပီျဖစ္ေသာ သားငယ္၏ အေလာင္းကို ထုတ္လိုက္သည္။
သူမသည္ လက္ထဲမွကေလးကို လီအန္အား လွမ္းေပးၿပီး လီအန္၏ လက္ထဲမွ
ေဂ်ာကာ့၏ သမီးငယ္အား လွမ္းယူလိုက္သည္။
လီအန္သည္ ေမ-လင္း ေပးလိုက္သည့္ ကေလးအား
ျခင္းထဲသို႔ထည့္လိုက္၏။
ထိုအခါက်မွပင္ ကေလးတစ္ကိုယ္လံုး ေတာင့္တင္းေနသည္ကို
သူသတိထားမိေလ၏။
“ခင္ဗ်ားကေလး ဒီေလာက္ပ်ားေနတာကို ကၽြန္ေတာ့ မသိဘူး”ဟု
လွမ္းေျပာကာ ေမ-လင္း၏ မ်က္ႏွာကို ထိတ္လန္႔တၾကားၾကည့္
ေမာ့ၾကည့္သည္။
“ဘယ္သူ႔ကိုမွ မေျပာနဲ့ဗ်” ဟု ေမ-လင္းက ေျပာသည္။
“ေျပာရင္လည္း အကဲဆံုးသားတစ္ေယာက္ရဲ့ ကေလးလို႔ ေျပာပါ။
ၿပီးရင္ ေျမျမဳပ္ပစ္လိုက္ပါ”ေမ-လင္းသည္ လက္ထဲေရာက္လာသည့္
ကေလးငယ္အား ႏုိ႔တိုက္သည္။
သူ႔ ကုန္ခ်က္ေအတြင္းသို႔ ထိုးထည့္ကာ ေစာင္ႏွင့္ ပတ္ထားလိုက္သည္။
သူမသည္ ေရွ႕တည့္တည့္သို႔ပန္းသြားကာ သူ႔လားအား လွမ္းေပးပစ္လိုက္သည္။
ခ်က္ခ်င္းလိုလိုပင္ ေဂ်ာကာ့၏ သမီးငယ္သည္ဆင္းခ်က္ လီအန္၏ ျမင္ကြင္းထဲမွ
ေပ်ာက္ကြယ္သြားေလ၏။

၁၅၁၅ ေနဝင္ေတာ့မည္။
တိမ္ေတာက္ေနသည့္ အခ်ိန္ျဖစ္၏။
မဏ္ဍိဳးဘာလုိသည္ကိုနားလည္ေသာ္ ေကာင္းကင္ အလင္းေရာင္အား
လွမ္းေမွ်ာ္၍ ၾကည့္ေနသည္။
သို႔ေခါင္းအထက္တြင္ လင္းယုန္ငွက္ တစ္ေကာင္သည္ တစ္ရစ္ပတ္ပတ္
ဝဲပ်ံလွ်က္ရွိသည္။
လင္းယုန္သည္ အေတာင္ပံမ်ားကို ျဖန္႔၍ ေၾကြခ်င္း အေနာက္ပုိင္းေဒသရွိ
ေတာင္တန္းမ်ားေပၚသို့လည့္၍ ပ်ံသန္းကာ တစ္ခုံတစ္ခုကို
ရွာေဖြေနသည့္ပုံစံ ရွိသည္။
အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္သာသနာျပဳအဖြဲ႔၏ ၁၈၄္ကားေရးမွဴးခ်ဳပ္သည္
က်ည္ဆေရရွိလွ်င္သာ လင္းယုန္ငွက္၏အလွကိုေငးေမာလွ်က္ ရွိေလ၏။
မဏ္ဍိဳးဘာလိုတ္႔အား လိုက္ပါ႔ေပးေနသည့္ ယူနန္ကုလားမ်ား၏ အဆုိအရ
တပ္ဆစ္တပ္ဝတပ္ခ်တ္၊ တပ္ခု၊ တပ္ခုမ်ားအား ျမင္ခဲ့ရေၾကာင္း သိရသည္။
သူတို႔စကား ၾကားရသည့္အခါဘာလိုသည္ သူ႔ခရီးကို ျမန္ျမန္ႏွင္ဆြ
၁၈္ကားလွ်က္ရွိ၏။
တကယ္ေတာ့ သူႏွင့္အ႔ုလက္ေထာက္ ေလာရင့္ ဖရန္ကလင္တို႔သည္
ေန႔စဥ္ တစ္ေန႔လွ်င္ ဆယ့္ႏွစ္နာရီမွဆယ့္ေလးနာရီ ၾကာသည္အထိ
ခရီးႏွင္ေနၾကျခင္းျဖစ္သည္။
ခရီးအဆြကာအေဝးမွာ တစ္ဆက္မျပတ္ဆက္လိုက္လွ်င္ လီ ကိုးဆယ္အထိ ေရာက္သည္။
သူတုိ႔ႏွင့္အတူ ေငြဒဂၤါးေဒၚလာတစ္ေသာင္းမွ် ပါလာခဲ့သည္ျဖစ္ရာ
အားလံုးကို ေရနံဆီပံုးေဟာင္းမ်ားထဲ၌ထည့္လာခဲ့ၾကသည္။
ဘာလိုႏွင့္ ဖရန္ကလင္တို့သည္ အေနာက္ပုိင္း
မုိးကုပ္ခ်က္ရုိင္းဆိသို႔မၾကာမီၾကာ လွမ္း၍ ၾကည့္လာေသာလည္း
တပ္မ်ိဳ စစ္သားမ်ား၏ အရိပ္အျခည္ကို လံုးဝမေတြ႔ရေခ်။
“ဒီေန႔လည္း အရင္ေန႔ေတြလိုပဲ ျဖစ္လိမ့္မယ္ထင္တယ္”ဟု ဖရန္ကလင္က
ေျပာသည္။
ဘာလုိကေတာ့ ဘာမွ ျပန္မေျပာဘဲ ေကာင္းကင္ထက္
ဝဲပ်ံလွ်က္ရွိေသာလင္းယုန္ငွက္ကိုသာ ေမာ့ၾကည့္ေနသည္။
ျမင္ကြင္းအလွကား သူ႔အေတြက္ စြဲမက္စရာျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ ဖရန္ကလင္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“တုိ႔အေနနဲ႔ကေတာ့ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ ထားၾကရမွာပဲ။
ငါတုိ႔ရဲ႕ ခရီးစဥ္ ေအာင္ျမင္ဖို႔အတြက္ ဘုရားသခင္ကေတာ့
ေစာင့္ေရွာက္လိမ့္မယ္ ထင္ပါတယ္”ဘာလို၏ မ်က္ႏွာ အေသြးအေရာင္သည္
ဤခရီးစဥ္အတြင္း မ်ားစြာ ေျပာင္းလဲခဲ့သည္။
ေလကလည္း တုိက္၏။
ေတာင္ေပၚေလ ျဖစ္သျဖင့္ တခ်ိဳတခ်ိဳတြင္ ၾကမ္းတမ္းလွ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ တခ်ိဳ့ေလ်ာ့သည္ အေအးဒဏ္၏ လႈပ္ခတ္မႈကို ခံထားရ၏။
ဤၾကားထဲ တခ်ိဳတခ်ိဳတြင္ မုိးကရြာလိုက္ရသည္။
ဤဒဏ္ကားေၾကာင့္ ဘာလို၏ အေရာင္အဆင္းသည္ စခန္းမွာေနစဥ္ကလို
မဟုတ္ ျဖဴေရာ္ေရာ္ ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့ ျဖစ္လာရွိေလသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ၏ စိတ္ဓါတ္ခုိင္းဆုိရာ ေျပာင္းလဲမႈမွာ
အားတက္စဖြယ္ျဖစ္သည္။
ယခင္ကမႈန္ေနေသာ မ်က္လံုးမ်ားသည္ ယခုအခါတြင္ ၾကည္လင္ေတာက္ပလွ်က္ရွိ၏။
တစ္ေန႔တာကုန္ဆံုး၍ ရပ္နားၾကသည့္ အခါတြင္လည္း စားေသာက္ဆုိင္မ်ား၊

နက္ဖြန္းမ်ားၿပီး ဝင္ေရာက္ခဲ့ဖူးၾကရဲ့။
ထိုအခါမ်ိဳးတြင္လည္း ဘာလိုသည္ သမဓၢက်မ္းစာ ဘာသာျပန္သည့္
အလုပ္ကိုလုပ္ႏိုင္ေသြလာက္ လုပ္ေနေလ့ရွိ၏။
တစ္ခါတစ္ရံ ဘာလိုသည္ သန္းေခါင္ယံအခ်ိန္ထိမအိပ္ေသးဘဲ အလုပ္လုပ္ကိုရိသည္ကို
ေတြ႔ရ၏။
ခရီး တစ္ေလွ်ာက္လုံးတြင္ စိတ္ကူရာမ်ားႏွင့္ မၾကာခဏ ႀကံဳၾကရ၏။
ေဘးအန္ရာယ္မ်ားႏွင့္ ေၾကာက္ခဲြယ္ရာမ်ားကိုလည္း
ျမင္ေတြ႔ခဲ့ၾကရ၏။
သို႔ေသာ္လည္းဘာလိုသည္ ပင္ပန္းေျမ့နယ္ျခင္းႏွင့္ စိတ္ပါက်ြမ္းျခင္းမ်ိဳး
စသည္တို႔ကို လံုးဝမျပေခ်။
ဖရန္ကလင္ကုမၸဏီ၌ေနထိုင္လည္း အဘုိးအို၏ စိတ္ပါတဲ့သို႔ပင္ တက္ၾကြလွ်က္ရွိ၏။
ဘာေၾကာင့္ရယ္ေတာ့မသိ၊ သူ႔စိတ္သည္ အပူအပင္ အေၾကာင့္အၾကာင္းမွ်သလို ျဖစ္ေနသည္။
အခုလည္း သူသည္ေနဝင္ခ်ိန္ တိမ္ေတာက္ေနသည္ကို လွမ္းေမွ်ာ္၍
ၾကည့္ေနေသာ ဘာလို၏ မ်က္ႏွာကို ၾကည့္ကာစဲတ္မိသားသလိုရွိေလ၏။
"ဟိုး ေအာက္ဘက္ ေရွ႕တည့္တည့္မွာ ရြာေတြရွိတယ္"ဟု
ဖရန္ကလင ္ကေတာ္ကန္းဆင္ေျခလာ ေအာက္ဘက္သို႔ လက္ညိဳးထိုးျပၿပီး
ေျပာသည္။
"အဂၤလန္ကိုခ်ိန္ေလာက္ကရင္ေတာ့ တစ္သတ္ တည္းဖို႔အတြက္ တည္းခုိစရာ
ေနရာ ရွာလို႔ရခ်င္ရလာမွာပါ""မရပ္ဖူးဘဲ ဆက္သြားရင္ ေကာင္းမယ္"ဟု
ဘာလိုက ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္ဖရန္ကလင္ လက္ညိဳးထိုးျပရာဆီသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
ထို႔နာက္ သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ အလြန္အလွမ္းေဝးသည့္
ေတာင္တန္းမ်ားႏွင့္ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္မ်ားဆီသို႔ ေရာက္သြားသည္။
အားလံုးသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း အရိပ္ေအာက္သို႔
က်ဆင္းေနၾကေလၿပီ။
"ဒါေပမဲ့ မဓဘာဘာလို နားဖို႔က သိပ္လိုေနပါတယ္ ခင္ဗ်"ဟု ဖရန္ကလင္က
ေျပာသည္။
"အနည္းဆံုး အင္းတစ္ခုမွာ တစ္ခ်ိန္ ႏွစ္ခ်ိန္ေလာက္ နားၿပီး
အစာေလးဘာေလး စား၊ အင္းထဲမွာလိွာ္စားတဲ့ ကူလိေတြထဲက
အေနာက္ဘက္ေဒသက လာၾကတဲ့ ကူလိေတြနဲ႔
စကားေျပာခြင့္ရင္ၾကီးေတာ့ ရွိႏိုင္တာပဲ""ေကာင္းၿပီေလ၊
အဲသလိုဆုိရင္လည္း ေအာက္ဘက္ကို ဆင္းၾကတာေပါ့"ဟု
ဘာလိုကအဂံုးေပးသည့္ ေလသံျဖင့္ ၿပံဳး၍ ေျပာသည္။
သူသည္ ေတာင္တန္းမ်ားႏွင့္ သစ္ေတာမ်ားဆီသို႔ လက္ႏွစ္ဖက္ကို
ဆန္႔တန္းလိုက္သည္။
ဆီးဆက္၍ ေပြ႔ဖက္လိုက္ေတာ့မည့္ ပံုစံမ်ိဳးျဖစ္၏။
ေကာင္းကင္ၾကက္ လင္းယုန္ဘဲသည္ ဝဲပံဆဲ၊အေျပာက်ယ္ေသာ ဤတစ္ပါတြင္
အသက္ရွဴ သတၱဝါတို့၌ ဤသတၱဝါ တစ္ေကာင္သည္းသာလွ်င္ ရွိ၏။
ၾကာလာေတာ့လည္း ဘာလိေရာ ဖရန္ကလင္ပါ ထိုလင္းယုန္
အေပၚ၌ခ်ိတ္ဆြဲစား ျဖစ္ေနၾကေလသည္။
"အဲဒီ လင္းယုန္ကို ျမင္လား၊ သူလည္း တုိ႔လိုပဲ ခံစားေနရတဲ့ပံု
ေပၚတယ္"ဟုဘာလိုက ေျပာသည္။

“ဒီေတာင္ပန္းႀကီးေတြဟာ တို႔ကို စိတ္သာရာ ရေအာင္လုပ္ေပးႏုိင္တဲ့ အစြမ္းရွိပံုေပၚတယ္။
သူတို႔ဟာ လူေတြကို ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ေတြ
အေကာင္းျမင္ေစခ်င္တဲ့လမ္းသစ္တစ္ခုကို ေပးေနသလိုပဲ၊ ငါ့စိတ္ထဲမွာ
မင္းလည္းပဲ အဲသလို ခံစားေနရတယ္လို႔ထင္တယ္။
ထူးဆန္းတာ တစ္ခုရွိတယ္။
အခု ရလာတဲ့ အသိသစ္ အျမင္သစ္အေတြက္ ေဂ်ာ့ကိုတို႔ႏွစ္ေယာက္စလံုးက
ေက်းဇူးတင္လိမ့္မယ္။
ငါ့အေနနဲ႔ ဘုရားသခင္ရဲ႕ ကာကြယ္မႈနဲ႔ဘုရားသခင္က ေပးတဲ့ စြမ္းအားကို
အလင္တထက္ ပိုၿပီး ရလာတယ္လို႔ ထင္မိတယ္။
ငါ့စိတ္ထဲမွာခံစားၿပီး သိရွိေနရတဲ့ အတုိင္းဆုိရင္ ေဂ်ာ့ကို ကယ္ဆယ္ဖို႔
အားထုတ္ေနတဲ့ႀကိမ္းပမ္းမႈအားလံုးဟာ အခ်ည္းႏွီး အလဟဿ
ျဖစ္ခဲ့ရံုတင္ဘူးလို႔ ထင္တယ္”သူတို႔ငွားလာသည့္ ကုလမၼားသည္
နားေနၾကရာမွ ဘာလိဆီသို႔ မၾကာခဏလွမ္းၾကည့္ၾကသည္။
သူတို႔သည္ ဘာလိထံမွ အခ်က္ျပျခင္းကို ေစာင့္ေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ဘာလိကလက္ေဝွ႔ယမ္း ျပလိုက္သည့္အခါ သူတို႔သည္ ေတာင္ဆင္ေျခလွ်ာ
လမ္းအတုိင္း ဆင္းသြားၾကသည္။
နာရီဝက္အတြင္း သူတုိ႔တစ္ဖြဲ့လံုးသည္ ရြာတစ္ရြာ၏ကိုင္းေျမာင္းေသာ
လမ္းေပၚသို႔ ေရာက္ေနၾကသည္။
ရြာသူရြာသား အားလံုးမွာ အဝတ္အစားစုတ္စုတ္ျပတ္ျပတ္ႏွင့္ ျဖစ္သည္။
ကေလးသူငယ္မ်ားမွာ ဖိနပ္ မပါေသာ ေျခေထာက္မ်ားျဖင့္သူတို့ေနာက္မွ
ေျပးလိုက္လာလိုက္ၾကသည္။
အိမ္ခါးဝမ်ားမွ ရပ္ၾကည့္ေနၾကေသာ ရြာသူရြာသားမ်ားမွာလည္း ဖိနပ္
မပါၾကေပ။
သူတို႔၏ အဝတ္အစားမ်ားမွာလည္း ညစ္ပတ္ေပေရကာ စုတ္ျပတ္လို့ကိုၾက၏။
အျခားအျခားေသာ ေထာင့္ေခ်ာင္ရွိေနသည့္ တုိတုတ္ ရြာမ်ားက်သို႔ပင္
ဆင္းရဲျခင္းႏွင့္ ေရာဂါထူေျပာျခင္းစသည္မ်ားကို
ျမင္ေတြ့ေနရ၏။
ဘာလို အဖို႔ေတာ့ ထိျမင္ဖြယ္ရာမ်ားသည္ အဆန္း မဟုတ္ေတာ့ေပ။
သူ ေရာက္ခဲ့သည့္ ေနရာတုိင္းလိုလို ေတြ႔ခဲ့ျမင္ခဲ့ရသည့္ ျမင္ကြင္းမ်ား
ျဖစ္ေပသည္။
သူတို႔အတြက္ အံ့အားသင့္စရာ ျဖစ္ရသည္မွာ ရြာထဲ တစ္ေနရာ၌
ႏွစ္ထပ္အေဆာက္အဦးအင္း တစ္ခုအား ေတြ့ေနရျခင္းေပတည္း။
အေပၚထပ္ပြင့္ အခန္းမ်ား၌ ထိုအခန္းအားလံုးသစ္သားၾကမ္းမ်ား
ခင္းထားသည္။
သူတုိ့ေနာက္မွ လိုက္လာေနေသာ ကေလးသူငယ္အေရအတြက္မွာ တိုး၍
တုိးလာေနသည္။
အထဲတြင္ အေရွ့ပုိင္းသို႔ ခရီးထြက္သည့္လူလိမ်ားသည္
ေကာက္ပုံးဖာမ်ားေပၚ၌ အတံုးအဝုံး လွဲေနၾကသည္။
အခ်ိဳ့ကုလိမ်ားမွာတိုန္းရိုေနၾကသည္။
အလယ္တြင္မူ တဝုတ္အမ်ိဳးသမီး ေျခေသးမိမ်ားသည္ အစားအစာခ်က္ျပဳက်က္၍
အုံးခြက္ခန္းကန္ေဆးသုတ္ ေဆးေနၾကသည္။
“ဒီေနရာမ်ိဳးမွာ ဘုရားသခင္ ရွိတယ္လို႔ ခံစားရဖို႔ မလြယ္ဘူး”ဟု
ဖရန္ကလင္ကထင့္ျမင္ခ်က္ ေပးသည္။

“တွန်ခြေလံုး အေပင့်မှာ ေရာဂါနဲ့ ဆင်းရဲျခင်းက
းနွံပ်ကွေ့နေတယ်ဆိုတာသိပ်သိသာတယ်”ဖရန်ကလင်သည် ယူနန္တ္တလိမ်းအား လွှမ်း၍
ၾကည့်ရွှတ်သည်။
ယူနန္တ ကုလိုနီစစ်ေယာက်ျားသည် ေရနံဆီပံုးမ်ားအား စစ်ေဆးေနၾကဏ်။
ဖရန်ကလင် ဘာလို့ဏ် မ်က်နွာကိုတစ်ခ်က် လွှမ်းၾကည့်သည်။
“ကၽြန်ေတာ့်ကို ေရနံဆီေတြကို လူအခုိင်း မခံရေအာင်
သြားၿပီးၾကည့်ဦးမွ ျဖစ်မယ်ထင်တယ်” ေျပာေျပာဆိုဆုိ သူသည်
ေလွကားမွေနၿ၍ အေပၚထပ်သို့ တက်သြားၾကသည်။
ေျပးတက်သြားေနရင်းမွပင် ေျပာစရာရွိသည့်ိ စကားမ်ားကို ဘလိုအား
လွှမ်းေျပာသြားသည်။
“ကၽြန်ေတာ့ ေရေးြနဲ့ အစားအေသာက် အခန်းထဲ လာပို့ဖို့
မွာထားခဲ့ၿပီးၿပီ။
မိၾကာခင်ေရာက်လာမွာပါ”ေနာက် တစ်ခဏခန့ၾကာေသာအခါ ဖရန်ကလင်
ျပန်ေရာက်လာသည်။
ဘာလို့ဏ်အခန်းထဲသို့ ဝင်သြားသည့်ေနာ်ခါ ဘာလိုသည် စားပြဲတစ်လံုး၌ထုိင်၍
သမဓိကမ်းစာအားဘာသာျပန်ဆိုသည်။
ယခုအခါြင့် သူသည် ေရမုံးခ်ီးၿပီးၿပီ။
အစာ စားၿပီးၿပီ။
အဝတ် လဲၿပီးၿပီမဟုတ္ပါေလာ။
“ယူနန္တ္လိ ဒါဇင်ကုန်ေလာက် ေရာက်လာတယ်”ဟု ဖရန်ကလင်က
ဝမ်းသာအားရေျပာသည်။
“ဒီင်ေန့ ည့ေနခင်းမွာ တ၇တ္နီ စစ္တက္ပ စစ္သားေတြကို သူတုိ့ ျမင္ခဲ့ရတယ္တဲ့။
အမ်ားႀကီးပတဲ့။
ဒီရြာကေနၿပီး အေနာက္ဘက္ ဆယ္မုိင္အကြာေလာက္မွာ ေတြ့ခဲ့ရတာတဲ့။
သူတုိ့ေ့ေျပာတာကိုၾကည့္ၿပီး ကၽြန်ေတာ့ ေျမပံုေပၚမွာ
ျပန္စုၾကည့္ၾကယ္။
အဲဒီတပ္ေတြနဲ့ ကၽြန်ေတာ္တို့ဟာသိပ္မဝေးေတာ့ဘူး။
နီးေနၿပဳ”ဘာလိုက ဦးေခါင်းကို ေမာ့၍ ဖရန်ကလင်ဏ်၏ မ်က်နွာကို
လွှမ်းၾကည့်သည်။
“ဒါဆိုရင်ပ်ေကာင်းတာေပါ့။
အခု ငါ ဘာသာျပန်ေနတဲ့ စာရြက်လည်း ေနာက်ဆံုးစာရြက်။
သမဓိကမ်းစာကို အဂၤလိပ် ဘာသာကေနၿပီး တ၇တ္တာသာျပန္ရတာ အင္မတန်
ခက္ခဲတဲ့ အလုပ္တစ္ခုပဲ။
အခုဆိုရင် ခုႏွစ်ွ ရွိသြားၿပီ။
ၿပီးေတာ့မယ့်”“ခ်ီးက်းပါတယ် ခင်ဗ်”ဟု ဖရန်ကလင်က လိုက်ိုးက်ွဲလဲ ေျပာသည်။
သို့ေသာ်လည်းသူ ဆးဓာေနသည့်ိ ျပန်ာက် သူ၏စိတ်ကို
အေးာင့်အယ်ကျဖစ်ေစသည်။
“ကၽြန်ေတာ့်ကို ဒီကေနၿပီး ဘယ္ေတာ့ ထြက္မလဲ”“တို့လူေတြကို
ေခၚလိုက်ေတာ့ သူတို့ေ့ရာက်ရင် ထြက္မယ္။
ငါကေတာ့ အဆင္သင့်ျဖစ္ေနၿပီ”ေကာက်ိုးဖ်ာမ်ားေပၚ၌ အိပ္ေတာ့မည္ဟု
ဟန်ျပင်ေနၾကေသာ ကုလိမ်းသည္ဖရန်ကလင်ဏ်၏ ားန္ဘကားမ်ားေၾကာင့်
တည့်ည့်းည့်း တည်ည် ထလာၾကသည်။
အထုပ္ပိုးမ်ားကိုထမ်းရန် ျပင္ၾကဆင္ၾကသည်။
နာရီဝက်ခန့်အတြင်း သူတို့အဖြဲ့သည် အျပင်သို့ေ့ရာက်ကာခရီးဆက်ခဲ့ၾကဏ်။

ေကာင္းကင္ျပင္တြင္ ၾကယ္ေတြ အမ်ားႀကီး
ျမင္ရေသာ္လည္း ၾကည္လင္ဖြယ္ရွိ၏။
တိတ္ဆိတ္ေနေသာ ညထဲတြင္ ေဝါသံမ်ား၊ ကုလိတို႔၏
ေျခသံမ်ားႏွင့္ကုလိတို႔၏ အသက္ျပင္းျပင္း ဂ်သံမ်ားမွတစ္ပါး အျခား
ဘာသံကိုမွ မၾကားရေခ်။
ဘုလိေရာ ဖရန္လင္ပါ ေဝါဆဲတြင္ ငုိက္ျမည္းလ်က္ရွိၾက၏။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ဆိပ္ေတာ္ဘက္မွ ၾကားသည္။
အ႐ြက္ဟိုက္ နီးကပ္လာသည့္ အခါနွင့္ ဘုလိသည္ ဖ်တ္ခနဲလန္႔ႏုိးလာသည္။
သူဖာ႔ေရွ႕တည့္တည့္ရွိ ေတာင္ကုန္းနံရံမ်ားဆီမွ တေရြ႕ေရြ႕
သြားေနေသာမီးတန္းမ်ားကို ျမင္ေနရ၏။
သူ တကယ္ျမတ္တာမွ ဟုတ္ပါေလစ။
အပ်က္ဘားမက္ေနေလသလား။
အပ်ိဳအျပင္ ေႏုိးလာ၍ အေသအခ်ာ ထပ္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ သူ
ေစာေစာကျမင္ခဲ့ရေသာ မီးေရာင္မ်ားသည္ ေရြ႕လ်ားလ်က္ပင္ ရွိေသး၏။
အလြန္ အလွမ္းေဝးကြာသည့္ေအာက္ဆုံးႀကီး ဆီသို႔
ေလွာ္ကြာေနၾကျခင္းေပတည့္။
ဘုလိသည္ ဖရန္ကလင္အားလွမ္းေခၚသည္။
“ေလာရင့္ ဖရန္ကလင္ေရ တုိ႔ခ်ာေနတဲ့ လူေတြကိုေတာ့
တိုေတြ႔ရၿပီလို႔ ထင္တယ္”“ဘယ္ေလာက္ ေဝးမယ္လုိ႔ ထင္ပါလဲ ခင္ဗ်ား”ဟု
ဖရန္ကလင္က ေလသံျဖင့္ ေမးသည္။
“ေျပာရခက္တယ္။
ငါးမိုင္ေလာက္ရွိလည္း ရွိမယ္။
အဲဒါမွမဟုတ္ရင္ ဆယ္မုိင္ေပါ့”ဘုလိသည္ အတန္ၾကာမွ စဥ္းစားကာ
ခန္႔လွိမ့္ရွိသည္။
“တို႔ ကိေကာင္းရင္ ေန႔ခင္းဘက္မြန္းမတည့္ခင္ သူတုိ႔ကို မီးုိင္တယ္။
တုိ႔ရဲ႕အားထုတ္မႈကို ဘုရားသခင္က ကူညီမယ္ဆိုရင္ေတာ့ေဂ်ကာ့နဲ႔
ငါ့ရဲ႕အၿပီးသတ္ထားတဲ့ သမၼာက်မ့ဲးစာ ဘာသာျပန္
လက္ေရးမူကိုရွင္ဘုရင္းေရာက္ေအာင္ ပို႔ုိင္လိမ့္မယ္လို႔ ထင္တယ္”မစၥတာ
ဘုလိသည္ သူ႔ ကုလိမ်ားအား ျမန္ုိင္သမွ် ျမန္ျမန္သြားၾကဖို႔
အမိန္႔ေပးသည္။
ၾကယ္ေရာင္ျဖင့္ လင္းေနေသာ အေမွာင္ထဲၾကားတြင္
ဘုလိတုိ႔အဖြဲ႔သည္ လ်င္ျမန္စြာလႈပ္ရွားသြားလာေနၾက၏။
သူတို႔အဖြဲ႔၏ ေနာက္ဘက္က အ႐ြက္ဥးအလင္းေရာင္ ဝင္လာခ်ိန္တြင္ပဲစစ္တပ္မွ
စစ္သားမ်ားသည္ သူတုိ႔၏ မီးတုိင္ကိုၿငိမ့္ေလွ်ာက္သည္။
ေနတက္လာသည့္အခါတြင္ကား တပ္ခ်စစ္တပ္မွ စစ္သားမ်ား
ခ်ီတက္သြားေနၾကသည္ကိုအပ်ိဳအျပင္ အထင္အရွား ျမင္ေနရေလၿပီ ျဖစ္၏။
ကုလိမ်ား အလင္အျမန္ လႈပ္ရွားသြားလာေနၾကခ်ိန္တြင္ ဘုလိသည္
သူ႔ဦးေခါင္းအား သူဘာသာျပန္ထားခဲ့သည့္ သမၼာက်မ့ဲးစာသစ္၏
ေနာက္ဆုံးစာပုဒ္သုိ့အေပၚ ဝံုက်ာ ျပန္လည္စစ္ေဆးေနသည္။
ရံဖန္ရံခါတြင္ ဘုလို၏ အၾကည့္သည္ ခ်ိုင့္ယွဴင္းမ်ား
ဖံုးလႊမ့္းရာေတာင္ကုန္းမ်ားဆီသို႔ ေငးေမာေနတတ္၏။
အတြင္းစိတ္လႈပ္ရွားမႈေၾကာင့္ သူ႔မ်က္လံုးမ်ားၾကည္လင္ေတာက္ပေနသည္ကို
ဖရန္ကလင္ ေကာင္းစြာ သတိထားမိေနသည္။
အမွန္ေတာ့လည္းထိုလုပ္ငန္းသည္ သူ႔ဘဝအား စိန္ေခၚေနသည့္ အလြန္

ျမင့္တက္ျမတ္သြန္းလွသည့္ လုပ္ငန္းဆက္ဦးတစ္ခုမဟုတ္ပါေလာ။
ကုလိမ်ား ခရီးဆက္ေနခုိက္တြင္ ဘာလိုသည္ သို႔ပတ္ဝန္းက်င္ႏွင့္
အဆက္ျပတ္သလိုျဖစ္သြားသည္။
အျမင့္ပုိင္းတစ္ေနရာမွ ျမင့္းခြာသံမ်ားေပၚလာေသာ္လည္း သူသည္
သူ႔ဦးေခါင္းအားမေမာ့၊ မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ဖရန္ကလင္ကေတာ့ ျမင့္းမ်ား
စုိင္းလာေနသည့္ ဘက္သို႔လွည့္ၾကည့္သည္။
ျမင့္းစီးသမား ဒါဇင္ခန္႔သည္ သူတို႔ဘက္သို႔ ျမင့္းမ်ားအား
စုိင္းလာေနသည္။
ျမင့္းစီးသမားမ်ားသည္ ုိင္ဖယ္ေသနတ္မ်ား လြယ္ထားၾကေ၏။
ေနာက္တစ္ခဏမွ်အၾကာတြင္ ထိုအုပ္စုသည္ သူတို႔ေရွ႕တည့္တည့္၌ ဘြားခနဲ
ေပၚလာသည္။
ဘာလိုကေတာ့သူတုိ႔ကို မျမင္။
သူ႔အလုပ္သြားစီတုိင္းေနသျဖင့္ ေမာ့၍ပင္မၾကည့္။
ေဝါထမ္းလာသည့္ကုလိမ်ားက အလန္႔တၾကား ရပ္လုိက္ခါမွပင္ သူသည္
သတိဝင္ဘာ ေမာ့ၾကည့္ေလသည္။
“အားလံုး မလႈပ္ရွား”ဟု ခါးျပတ္အဖြဲ႔ခါင္းေဆာင္က ေအာ္ေျပာသည္။
သူသည္အသားမည္းမည္း၊ မ်က္လံုးကိုဝင္းက်ဥ္းျဖစ္၍ ေကြ်ခ်ာင္း
ေတာင္ေပၚသား တစ္ဦးျဖစ္၏။
“ငါတို႔မင္းတို႔ငြေဒဂ်ါးျပားေတြကို ယူမလို႔
လာတာ”ခါးျပတခ်ိန္သည္ သူတုိ႔မင္းမ်ားအား ကုလိမ်ားဘက္ လွည့္သည္။
တိုအခါက်မွပင္အင္းတြင္ ဆက္ခဲ့ရသည့္အျဖစ္ကို ဖရန္ကလင္ သတိရလာသည္။
ထိုစဥ္က သူသည္ဤလုပ္ဆုိးမ်ားအား ဂ႑မျပဳခဲ့မိေခ်။
သူတုိ႔သည္ ယူနန္ ကုလိမ်ားအျဖစ္ ဟန္ေဆာင္၍ေရာက္လာခဲ့ၾကျခင္း
ျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က သူ သတိမရွိခဲ့သည့္အျဖစ္အား ျပန္၍သတိရကာ
သူ႔ကုိယ္သူခြင့္မလႊတ္ႏုိင္ ျဖစ္ေနရ၏။
အမွန္ေတာ့ ေကြ်ခ်ာင္းျပည္နယ္ အေနာက္ပုိင္းေဒသ၌
ပုိးထည္ပစၥည္းမ်ား၊ ဘိန္းမ်ားႏွင့္ေငြေဒဂ်ါးျပား ကိစၥမ်ားမွာ
ျဖစ္ေလ့ျဖစ္ထ ရွိေသာ ျပႆနာမ်ိဳး ျဖစ္သည္။
“ရြယ္ကြက”ဘာလိုက တ႐ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္ ေအာ္ေျပာလုိက္ျခင္း
ျဖစ္၏။
“အဲဒီ ေငြေဒဂ်ါးျပားေတြက လူတစ္ေယာက္ရဲ့ အသက္ကို ကယ္ဖို႔။
မင္းတို႔နဲ႔ ဘာမွမဆုိင္ဘူး”ဘာလို၏ တံု႔ျပန္မႈေၾကာင့္
ခါးျပဝုိင္းေခါင္းေဆာင္သည္ အံ့အားသင့္သြားသည္။
ပါးစပ္အေပါက္သားျဖင့္ ဘာလိုအား ၾကည့္ေနသည္။
ဘာလို၏ ေနာက္မွ ကုလိမ်ားသည္ထိတ္လန္႔ေၾကာက္ရြံ့လွ်က္ရွိေသာ္လည္း
သူတို႔ရွိရာမွ ဘာလိုကေတာ့ ေပၚေပါက္လာန မျပ။
သူသည္ေဝါေပၚမွ ဆင္းလာၿပီး ခါးျပမ်ားဘက္သို႔ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ထိုခဏမွာပင္ ခါးျပေခါင္းေဆာင္၏ ုိင္ဖယ္ေသနတ္မွ ဒုိင္းခနဲ
ျမည္သံထြက္လာသည္။
ဘာလိုသည္ ေနာက္ဘက္သို႔ ဒယီးဒယုိင္ျဖစ္သြာ ဆုတ္သြားသည္။
ဘာလို၏ညစ္တုတ္ေပေရေနေသာ ဝတ္လံုးဆက်ီးေပၚတြင္ ေရွ႕ဘက္ဆီ၌
နီရဲေသာ ေသြးမ်ား အကြက္လုိက္ေပၚလာသည္။
ထိုအျဖစ္အား ျမင္ေတြ႔နရေသာ ဖရန္ကလင္သည္

ဒုတိယအႀကိမ္ေသနတ္ဆုံးျဖတ္ခ်က္ကို ၾကားလိုက္ရ၏။
သူ၏ပခုံးတစ္ဖက္တြင္ ေသြးမ်ားထြက္လာၿပီးတစ္ဆက္တည္းမွာပင္ နာက်င္ေသာ
ေဝဒနာကို ျပင္းစြာ ခံစားရေလသည္။
ခါးျပတ္မ်ားသည္ ေငြဒဂၤါးျဖား သယ္ေဆာင္လာသူမ်ားအား
ေခၚေဆာင္သြားၾကသည္။
လဲက်ေနၿပီျဖစ္ေသာ ဘာလိုထံ ဖရန္ကလင္ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္
ေဝါထမ္းေသာကုလိမ်ားသည္လည္း တစ္ေယာက္မက်န္
ထြက္ေျပးကုန္ၾကေလၿပီ။
ဖရန္ကလင္သည္ခဲယဥ္းပင္ပန္းစြာျဖင့္ ဘာလိုအား ေပြ႔ထူကာ
ထုိင္ခုံကုလားျဖစ္ေနေအာင္ ေနာက္ကေန၍ ေပြ႔ကာသိမ္းဖက္ထားသည္။
ဘာလိုသည္ မ်က္လုံးမ်ား ဖြင့္ၾကည့္သည္။
သူ၌ဒဏ္ေခ်ာင္းကို ခါယမ္းကာ သူ၏အားသစ္တစ္ပင္တြင္ မွီထားေပးရန္
ဖရန္ကလင္အား ခုိင္းသည္။
သမၼာက်မ္းစာ ဘာသာျပန္ဆုရက်မ်ားသည္ ဖုိင္ထဲမွ လြင့္ထြက္လာၿပီး
ခ်ိဳၿမိဳ့ခ်ဳပ္ၾကားမ်ားတြင္ ပင္လယ္ေနသည္။
ဖရန္ကလင္သည္ဘာလိုအား သစ္ပင္တစ္ပင္တြင္ မွီထားေပးၿပီးေသာ္ ခ်ိဳမ်ား အတြင္း၌
ေရာက္ေနၾကသည့္ဘာသာျပန္ ဓာရက်မ်ားအား လုိက္ေကာက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ တတ္ႏုိင္သမွ် ရေအာင္ လိုက္ေကာက္ထားပါတယ္”ဟု
ဖရန္ကလင္ကေျပာသည္။
အခ်ိဳ့စာရြက္မ်ားမွာ ေလးဝင့္အတူ လက္လမ္းမမီႏုိင္ေတာ့သည့္
ေနရာမ်ားသို့ေရာက္သြားၿပီျဖစ္၍ ျပန္ရဖို႔ မလြယ္ေတာ့ေပ။
“ရပါတယ္ကြယ္၊ စိတ္ပူမေနပါနဲ႔၊ အကုန္ျပန္ရေအာင္
လိုက္ေကာက္ေနဖို႔လည္း လိုမယ္ထင္ပါဘူး”ဘာလိုသည္ လက္တစ္ဖက္ကို
ေမြ့ကာက်လ်က္သည္။
အဘိုးအို၏ မ်က္ႏွာသည္ဆင္ခ်မ္ေအးေဆးလွ၏။
သူသည္ ရင္တြင္ခ်ိ ရွိထားသည့္ ေသေစႏုိင္ေလာက္ေသာ ဒဏ္ရာမွမည္သည့္
ေဝဒနာကိုမွ် မခံစားရသည့္ပုံစံယ္ ရွိသည္။
“သမၼာက်မ္းစာရဲ့ စကားအားလုံးဟာ အေရးႀကီးတယ္လုိ႔
ထင္ျခင္းဟာ အမွား တစ္ခုပဲ”“ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ား အခ်ိန္ေတြ အကုန္ခံၿပီး
အားထုတ္ထားခဲ့သမွ်ဟာ အခုလို ဟိုေရာက္ဒီေရာက္နဲ႔ အလဟဿ ျဖစ္ကုန္ရဲ့လား”
အဝိပလဲယ္ ရွိပါေတာ့မလား”ဘာလိုက ေခါင္းကို ျဖည္းျဖည္းသာသာ
ယမ္းသည္။
“အလဟဿေတာ့ မျဖစ္ပါဘူး၊ငါဟာ ခုႏွစ္ႏွစ္တိတိ စာေတြ႔သမားဘဝ အျဖစ္နဲ႔
မ်က္ျမင္တစ္ေယာက္ကို ျဖစ္ခဲ့ရတယ္။
ေတာင္တန္းႀကီးေတြက ငါ့ကို အလြန္ႀကီးမားတဲ့ မဟာ သင္ခန္းစာႀကီးတစ္ခု
သင္ေပးခဲ့တယ္”“အဲဒါ ဘပါလိမ့္ ခင္ဗ်ာ”“ငါတို႔ရဲ့ဘဝ အေစာပုိင္းမွာ
ရခဲ့တဲ့ သင္ခန္းစာပဲ၊ မၾကာခဏလည္း ေမ့ေမ့ေမ့သြားတတ္ၾကတယ္ေလ။
ငါတို႔ရဲ့ စိတ္ပုိင္းဆုိင္ရာထဲမွာ ရွင္သန္ေနတဲ့
ဘုရားရဲ့စကားကိုနားေထာင္ဖို့ေလ”ဘာလိုသည္ မိမိ၏ ပခုံးေပၚမွေက်ာ္၍
အေဝးတစ္ေနရာသို႔ လွမ္းၾကည့္ေနသည္ကိုဖရန္ကလင္
သတိထားလုိက္မိ၏။
ဘာလိုသည္ ေကာင္းကင္ယံ၌ အႀကိမ္ႀကိမ္ အထပ္ထပ္ပ်ံေနေသာ
လင္းယုန္ငွက္အား ၾကည့္ေနျခင္းျဖစ္သည္။
အ႐ုက္ဦး အလင္းေရာင္ဝင္ေနၿပီျဖစ္ေသာ မုိးေကာင္းကင္အား

ေနာက္ခံထား၍ အေတာင္မ်ားကို ျဖန္႔ကာေန႔သစ္တစ္ေန႔အား
ႀကိဳဆိုေနခ်ိန္းေပတည့္။
“အဲဒီ လင္းယုန္က မေမ့ဘူး ေလာရင့္ေ”ဟု ဘာလိုက ေရရြတ္သည္။
“ၿပီးေတာ့ သူကအခုထက္ထိ တို႔ကို သင္ေပးဖို႔ ႀကိဳးစားေနတုန္းပဲ၊
တကယ္လို႔သာ တို႔က အာ႐ံုျပဳေနဦးမယ္ဆိုရင္ဒီသင္ခန္းစာကို
ထပ္ၿပီးသင္ယူဖို႔ထက္ ပိုၿပီး အေရးႀကီးတဲ့ အရာမရွိဘူးဆိုတာ
သိလာၾကမွာ”ႏွစ္ဦးသား ၿငိမ္ဆိတ္က လင္းယုန္အား ၾကည့္ေနၾကသည္။
ထို႔နာက္ ဖရန္ကလင္ဇာဦးေခါင္းသည္ ေနာက္သို႔ လွည့္က
အေနာက္ေတာင္ဘက္သို႔ ဦးတည္ေနေသာေတာင္တန္းမ်ားအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
တပ္ခ်စ္တပ္မွ ခ်ီတက္သြားေနၾကသူမ်ားသည္ခ်ဳပ္ခန္ဆြဲ ေရြ႕လ်ားေနၾကသည္။
သူ ၾကည့္ေနခိုက္မွာပင္ ေနာက္ဆုံးမွ
အေစာင့္သည္ေတာင္ကားလြင္ျပင္တစ္ခုအတြင္းသို႔
ဝင္ေရာက္ေပါက္ထြက္သြားေလသည္။
“တစ္ခါတစ္ရံမွာ ငါတို႔ဟာ ငါတို႔ရဲ့ ႀကီးမားတဲ့ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြကို
အတိအက် မသိတာမ်ားေနတတ္တယ္”ဟု ဘာလိုက လူရြယ္ သာသနာျပဳဇာ
အေတြးမ်ားအားသိနားလည္ေနသည့္အလား ေျပာသည္။
“တို႔မ်ား ဒီကိုေရာက္လာတာဟာ ေဂဂံကာ့ကိုလြတ္ေအာင္လုပ္ဖို႔၊ ဒါေပမဲ့ သူက
ဘုရားသခင္ရဲ့ လက္ထဲေရာက္ေနၿပီ။
ငါတို႔ အခုေတြ႔ေနရတာက သူက တို႔ကို လႊတ္ေပးေနတယ္။
ဒါေၾကာင့္မို႔ တို႔ရဲ့ ရွာေဖြမႈဟာ
အလဟသေတာ့မျဖစ္ပါဘူးကြယ္”ဘာလိုဇာ မ်က္လုံးမ်ားသည္ ေအာင္ပြဲတခုကို
ရရွိေနသည့္ပုံႏွယ္ ဝင္းလက္ေနသည္။
ဖရန္ကလင္ဇာ၏ ရင္ခဲတြင္ကား ဝမ္းနည္းေၾကကြဲေနေသာ ခံစားမႈသည္
ဝင္ေရာက္ကပ္ၿငိ၏။
ေနာက္တစ္ခဏမွ အၾကာတြင္ ဘာလို႔တစ္ကုိယ္လုံး တုန္လွ်ပ္သြားၿပီး လံုးဝ
ၿငိမ္သက္သြားသည္။
ဘာလို႔မ်က္ႏွာတြင္ အၿပံဳးရိပ္သည္ ထင္ဟပ္က်ဴးလြန္ခဲ့ေနသည္။
သူ႔မ်က္လုံးအစုံမွိတ္သြားေသး။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔မ်က္လုံးမ်ားသည္ အခုအခိုက္ သူတို႔ႏွစ္ဦးဇာအထင္ကို
ၾကည္လင္သာယာေနေသာ ေကာင္းကင္ထက္၌
ဝဲပ်ံေနဆဲျဖစ္ေသာလင္းယုန္ထံ ရွားစုိက္ေနဆဲ။

၁၆၁၆ “ေဟ့ ႏုိင္ငံျခားအက်ဥ္းသား၊ တရားသူႀကီး ယန္က မင့္ကို
ေခၚခုိင္းလုိက္တယ္၊ လာငါ့ေနာက္က လုိက္ခဲ့”လက္ေထာက္
တရားသူႀကီးဇာ သက္ေတာ္ေစာင့္ ေလသံသည္
ခါတုိင္းလိုပင္ျဖစ္သည္။
ၾကမ္းတမ္းျခင္းႏွင့္ ရယ္လိုျခင္း စသည္မ်ား အျပည့္ပါလွ်က္ပင္ရွိ၏။
ေဂ်ကာ့မွာ ကိုယ္ေရစိတ္ဓါတ္ဆင္းလွ်က္ရွိေနေသာ္လည္း ခတ္ဆန္ေသာ
အသံမ်ားၾကားသည့္အခါ စိတ္သိပ္ၿပီးမဆင္းရဲလွေပ။
ထုိသူႏွင့္ ေအးေအးေဆးေဆး ရင္ဆုိင္ႏုိင္ေအာင္
ျပင္ဆင္ထားသည္။
တရားသူႀကီး ယန္က သူ႔အား ေဒါသတႀကီးႏွင့္ ေနာက္ဆုံးရာဇသံ
ေပးထားခဲ့သည္ကုိသိုးရက္ခဲ့ၿပီ။
တရားသူႀကီးဇာ သက္ေတာ္ေစာင့္ ေရာက္လာလိမ့္မည္ဟုလည္း
သူေမွ်ာ္လင့္ထားခဲ့ဇာ။
ေနာက္ဆုံးတြင္ သူသည္ အမိန္႔ကို ၾကားရသည္။
အမိန္႔မွာ သိပ္ၿပီးတင္းတင္းမာမာ မဟုတ္သျဖင့္ ေဂ်ကာ့အတြက္
အံ့အားသင့္စရာႏွင့္ အံ့ဩစရာတစ္ခုျဖစ္ေနခဲ့ေလသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ ယမန္ေန႔ညက တစ္ညလံုး မရပ္မနားခ်ီတက္ခဲ့ရ၍
အဆမတန္ပင္ပန္းေနရသည့္အထဲ ေနာက္ေန႔ မြန္းလြဲပုိင္းတြင္
သူ႔အေစာင့္မ်ားက သူ႔အား ေနာက္ေန၍ေဆာင့္ကြန္းလုံက်ျဖင့္
ယုန္ခုန္ယ့ျခား ေဒသရွိ ယာၿခံငယ္တစ္ခုအတြင္း၌ ေျမျပင္အားမ်က္ႏွာအပ္ကာ
ေမွာက္လ်က္ လဲက်ခဲ့ရဇာ။
အဖ်ားဝင္ေနၿပီျဖစ္ေသာ ေဂ်ကာ့သည္ ထုိေနရာမွမထႏုိင္ေတာ့ဘဲ
လဲက်သြားသည့္အတုိင္း ျဖစ္ေနခဲ့သည္။
သူ ထုိေနရာ၌ တစ္နာရီၾကာသလား၊ ႏွစ္နာရီၾကာသလား၊ အေသအခ်ာ မသိ။
သူ႔ေျခေထာက္ ႏွစ္ဖက္လံုးမွာလည္းေရာင္ကုိင္းလွ်က္ရွိေနၿပီ ျဖစ္ဇာ။
သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္မွာ ႀကီးတုတ္ထားဆဲျဖစ္ဇာ။
မတ္တတ္ရပ္ဖို႔ ႀကိဳးစားပါေသာ္လည္းေတးမွ ထူေပးသူ မရွိသျဖင့္
ရပ္၍မရ၊ သူ႔အေစာင့္ ႏွစ္ေယာက္သည္ သူ႔အား
ေဒါသတႀကီးႏွင့္ဆဲဆုိ ဝိုင္းေမာင္းကာ ဆြဲထူေပးၾကသည္။
သို႔တေစလည္း သူတို႔ႏွစ္ဦးၾကား၌ မတ္တတ္ရပ္ႏုိင္ျဖစ္ေနေသာ
သူ႔အား လက္ေမာင္းမ်ားမွဆြဲ၍ ေခၚသြားၾကသည္။
ခရီးရွည္ၾကီးသြားခဲ့ရသည့္ ကာလအတြင္း သူ႔အဖ်ားမွာ သက္သာသည္
မရွိဘတုိး၍သာလာခဲ့ဇာ။
ထုိ႔ေၾကာင့္လည္း အားမရွိေတာ့သည့္ ေဂ်ကာ့သည္
မၾကာခဏလဲက်လ်ရွိဇာ။
ဤအျဖစ္ကိုၾကည့္၍ တစ္ဦးေသာအေစာင့္က
ဟန္လုပ္ေနသည္ဟုမသကၤာျဖစ္သည္။
အေစာင့္သည္ သစ္တုတ္ျဖင့္ သစ္ခုိင္းကို ခ်ီးယူလာၿပီး
သူလဲက်တုိင္းႀကိမ္ခဲဏာေပးသလို ႐ုိက္ခဲ့ေလဇာ။
ဤမတ္တန္ တပ္ဘက္က ေလယာဥ္သည္ မြန္းလြဲပုိင္းတြင္ ေရာက္လာသည္။
ခ်ီတက္ေနသူမ်ားအား ေတြ႔သြားသည့္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ေလယာဥ္သည္
ဗံုးႏွစ္လံုး ခ်လာခဲသည္။
ခ်ီတက္ေနသူမ်ား လမ္းေဘးဝဲယာ အနိမ့္ပုိင္းဆီ ေျပးဆင္းကာ
ဝပ္ေနၾကရသည္။

ဗံုးဒဏ္ေၾကာင့္ခ်ည္းမ်ားႏွင့္ အက်ဥ္းသားမ်ားထဲမွ ေသသူေသ၍
ဒဏ္ရာရသူ ရၾကေလရာ လမ္းေပၚတြင္အားလံုးျပန္႔က်ဲလ်က္
ရွိၾကေလသည္။
သူ႔ျခဖဝါးမ်ားႏွင့္ ေျခသလံုးမ်ားမွာ နာက်င္ထိုက္ရွိသျဖင့္ ေဂ်ာ့ကမွာ
အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္ကားတြင္ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ မရပ္ႏိုင္။
ခါးမွာ ေခ်ာင္းသို႔ ကုန္းလ်က္ရွိၿပီးေျခေထာက္မ်ားကို အားမျပဳႏိုင္သျဖင့္
ဖားခုန္ခုန္၍သြားေနသည္။
ထိုအျဖစ္ကိုျမင္ေတြ႔ရေသာအခါ တရားသူႀကီးဇ၊ သက္ေတာ္ေစာင့္က
ေဒါသႀကီးလာသည္။
“လမ္းေလွ်ာက္တာ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ ေလွ်ာက္ေလကြာ”ဟု
သက္ေတာ္ေစာင့္ကေအာ္သည္။
“တရားသူႀကီးေခၚေရာက္ရင္ တ႐ိုတေသ တေလးတစား
ရွိရမယ္”အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္အနက္ တစ္ဦးက ေဂ်ာ့ကအား
က်ိတ္ေပးထား၍ က်န္စဦးကရင္ဆိုင္အား လွည့္ဖ်ားႏွင့္ တအားထိုးသည္။
ဇြတ္အတင္း ေကာက္ မတ္တတ္ထားခုိင္းၿပီးဆြဲေခၚသြားသည္။
ဝင္ဆုိက္ကေနေသာ ဦးေခါင္းအား အတင္းဆြဲ၍ ေမာ့ခုိင္းထားသည္။
ေဂ်ာ့ ေခါင္းေမာ့ႏုိင္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္
ျခင္းေတာင္းမ်ားေဘး၌ ရပ္ေနေသာသူ႔ထံမွ ငါးခ်က္ လိအန္အား
လွမ္းျမင္သည္။
ထံမွငါးခ်က္၏ လက္ထဲတြင္ တုတ္ရွင္းျပားတစ္ေခ်ာင္းကုိင္ထားသည္။
သူ႔အနားေရာက္သြားသည့္အခါ လိအန္သည္ ခုိစိုတ္ေသာ
ေျမျပင္ေပၚ၌ခပ္မိမ္မိ တြင္းေလးတစ္တြင္း တူးထားသည္ကို
ျမင္ရေလသည္။
တြင္းႏွင့္ ဆယ့္ငါးကိုက္ခန္႔အကြာတြင္ တရားသူႀကီး ယန္သည္
အေစာင့္တစ္ဦးထြင့္အတူရပ္ေနသည္။
ေဂ်ာ့ သူတုိ႔ထံ ေရာက္မသြားခင္မွာပင္ တရားသူႀကီးက
လိအန္အားလက္ျပလုိက္၏။
လိအန္သည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ျခင္းေတာင္းတစ္ေတာင္းအထဲသို႔
ငံု႔ၾကည့္ေနသည္။
ထုိ႔ေနာက္ အထဲမွ အေတ္ကလးတစ္ုံးကို ေပြ႔၍ ထုတ္ယူလုိက္ကာ သူ
တူးထားေသာတြင္းေဘး၌ ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ခ်လုိက္ေလသည္။
ျခင္းေတာင္းထဲမွ ထုတ္ယူလုိက္သည့္အတြက္ ဇမ္ဘားျဖင့္ တအားပိတ္ထားသည္။
ထုိအခ်က္ကို သတိထားလုိက္မိေသာ ေဂ်ာ့သည္ တစ္ခြန္းမွ် ေအာ္ဟစ္ျခိမ္းက်ား
တြင္းဆီသို႔ေျပးသည္။
သူ႔အေစာင့္မ်ားသည္ သူ႔ေနာက္သို႔ တ၍တိုးသြားသည္။
“ဘာျဖစ္လို႔လဲ လိအန္”လိအန္သည္ ကင္တြန္ တ႐ုတ္ျမိဳ့ တရားသူႀကီးအား
လွမ္းၾကည့္သည္။
တရားသူႀကီးကဘာမွ မေျပာသည့္အခါ လိအန္သည္ ေဂ်ာ့ကိုႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍ မၾကည့္ေတာ့ေခ်။
“ကေလးေသသြားၿပီ ကိုမူ-ခ်ီ”ဟု လိအန္ တ႐ုတ္သာျဖင့္ ေရရြတ္သည္။
လက္ထဲမွအထုပ္အား တြင္းထဲသို႔ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ခ်ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဘာမွ မတတ္ႏုိင္ေတာ့ဘူး”“ဒါေပမဲ့ ဘယ္လို ေသရတာလဲ
လိအန္”“ကၽြန္ေတာ္လည္း မသိပါဘူး”လိအန္႔အသံမွာ တုိးလြန္း၍
မနည္းႀကိဳးစား နားေထာင္ခ်ိမွ ၾကားရသည္။

လီအန်သည်ေျမစိုမ်ားအား တြင္းထဲသို႔ တြန္းခ်ၿပီး ျပန္လြတ္ေပးေနသည္။
“မင္း ဘာျပလို႔ ငါ့ကို မေျပာတာလဲ လီအန်”“ကၽြန္ေတာ္
စိတ္မေကာင္းပါဘူး ကိုမူ-ရွီ၊ ကၽြန္ေတာ္
တရားသူႀကီးဆီအေၾကာင္းၾကားပါတယ္၊ သူတ ေျမျမဳပ္ခံပို႔
ခုိင္းပါတယ္”လီအန်သည္ တြင္းကို ေျမဖို႔လွ်က္ရွိသည္။
ၿပီးသြားသည့္အခါ သူသည္ အေစာင့္မ်ားဆီသြားၿပီး ရပ္ေနသည္။
တြင္းနားတြင္ ေဂ်ာက္ တစ္ဦးတည္းသာလွ်င္ က်န္ခဲ့သည္။
ေဂ်ာက္သည္ေျမပံုေပၚ အခ်ိန္ေတာ္ေတာ္ၾကာ ရပ္ေနသည္။
သူ႔လက္မ်ားမွာ လက္ျပန္ၾကိဳးတုပ္ထားသျဖင့္ ခါးသည္ ငိုက်ိဳက္။
ထို႔ေနာက္ လီအန် အေစာင့္မ်ားႏွင့္ တရားသူႀကီးတို႔သည္
ေဂ်ာက္ဖက္ေႏွာင္ၾကိဳးမ်ား လႊတ္ေနသည္ကို ျမင္ၾကရ၏။
သူ႔ဘရားသခင္အား အာဝံုျပဳ၍ ဆေတာင္းေနျခင္းေပတည္း။
ဆေတာင္းအၿပီးတြင္မူ သူသည္ အလြန္စိတ္ထိခုိက္
ေၾကကြဲေနသည့္ဖက္ႏွာထား ျဖင့္ တရားသူႀကီးအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို အခုပဲသတ္လိုက္ပါေတာ့၊ အခုပဲ သတ္လိုက္ပါ”တရားသူႀကီး၏
မ်က္ႏွာသည္ မိတ္ဆြလႊမ္း၏။
“ေျမပံုေတးမွာ ေနရတာ ေက်နပ္ၿပီဆုိရင္အစ္ဘာင္ေတြက
ျပန္လြတ္ေပးလိမ့္မယ္”ေဂ်ာက္က တရားသူႀကီး၏ မ်က္ႏွာအား
ေစ့ေစ့ၾကည့္သည္။
“ခင္ဗ်ား ဘာျပဳလို႔ကၽြန္ေတာ့္ကို ႏွိပ္စက္ေနရတာလဲ၊ ဘာျပဳလို႔ ခင္ဗ်ား
စိတ္ေျပာင္းသြားရတာလဲ”တရားသူႀကီး ယန္သည္ အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ
ၿငိမ္ေနသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ စိတ္အားငယ္ထက္ ျဖစ္ေနျခင္းကို ေဖာ္ျပလွ်က္ရွိ၏။
“ခင္ဗ်ားကို သတ္ဖို႔ အခ်ိန္ေရွ့ဆြဲလိုက္တယ္”ဟုေျပာသည္။
တရားသူႀကီးသည္ ေနာက္သို႔ ျပန္လည္ထြက္သြားသည္။
အေစာင့္မ်ားဘက္သို႔စိတ္ဓါည္ေတာ့သည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္
လည္ၾကည့္သည္။
“အဒါဗို၊ ႏုိင္ငံျခား အက်ဥ္းသားကိုျပန္ေခၚသြားေတာ့”

အပုိင်း ေလး ခီတက္ဘျာမြားဇာ ေအာင်ပြဲ ေးြ ၁၉၃၅

ယန္ဒီျမစ္ဇာ ေတာင္ဘက္တြင္ တုိက္ပြဲျပီတပ္မြားသည္ ရန္ကု
ကုိမင္တန္ဘမြားဇာေအာင္ျမင္စြာ ုိင္းရုိပ်က္စီးမႈကုိ ခံခဲ့ၾကရဇာ။
၁၉၃၅ ခုႏွစ္ဇာ အေစာပုိင္းကာလမြားတြင္တုိတ္တပ္မြားသည္
အေနာက္ေတာင္ပုိင္း ေဒသႀကီးအားျဖတ္၍
ထြက္ေျပးေနၾကသည္ကုိေတြ႔ၾကရလိမ့္မည္ ျဖစ္ေပသည္။
ကုိမင္တန္ႏွင့္ ျပည္နယ္အသီးသီး၌ စစ္ဆင္ေြးဇာ တပ္မြားမွ စစ္သားေပါင္း
၇၅၀,၀၀၀သည္ ြန္ျမန္စ တပ္ခစ္သား ၃၀,၀၀၀ ဇာ ေနာက္သုိ႔
လုိက္လံတုိက္ခုိက္ခံရဇာ။
တပ္ခစ္သားမြားသည္ ပရိယာယ္နာယာ မြားလြန္းလွေသာ ေမာ္စီ-တုန္းဇာ
အမိန္႔မြားေၾကာင့္အခ်ိတ္ဆက္ အ၅မ်ားဘ၅မ်ားဘ ကြဲကာ ေျမာက္ဘက္၊
ေတာင္ဘက္၊ အေရွ့ဘက္ႏွင့္ အေနာက္ဘက္သုိ႔ခြဲ၍ ခီတက္ေနၾကရသည္။
အမွန္ေတာ့ သူတုိ႔နာက္ဆ လုိက္ေနၾကေသာ စစ္သားမြားဇာ
လက္ခံလြတ္ေျမာက္ရန္ အားထုတ္ေနၾကျခင္းေပတည္း။
သုိ႔တေစလည္း တပ္ခစ္သားမြား အေနျဖင့္ကားစစ္ေသနဂၢဗ်ဴဟာဇာ
နည္းပရိယာယ္ကုိ နားမလည္ျဖစ္ကာ နေ၀တမ္ေတာင့္ ျဖစ္ဆဲက်ိဳးၾကေလဇာ။
ခန္ေက-ရွိတ္သည္ ထုိလႈပ္ရားမႈမြားအား လြဲမြားသည္ကုိ
ယူဆထားခဲ့သည္ျဖစ္ရာအေရအတြက္အားျဖင့္ မိမိဇာ စစ္သားဦးေရထက္ မြားစြာ
နည္းပါးခဲ့ေသာ တပ္ခတပ္မြားသည္ မူခ၀ံုးလိမ့္မည္ကုိ ထြက္သြားသည္။
သူသည္ ခ်ီတင္းမွေန၍ ေကြ်ခ်ာင္းျပင္သုိ့ဇာ
ၿမိဳ့ေတာ္ေကြ်ယမ္းၿမိဳ့တုိ႔ဇာ တပ္မြားအား တုိက္ခုိက္ကြပ္ကဲ အမိန္႔ေပးရန္
ေလယာဥ္ျဖင့္ေရာက္လာခဲ့ေလသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ခန္ေက-ရွိတ္သည္ ထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ခဲ့ရာ
အေၾကာင္းသည္ျဖစ္ေပၚလာသည္။
တျခားေတာ့ မဟုတ္။
ေမာ္သည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ၿမိဳ့ေတာ္ ေကြ်ယမ္းသုိ့တုိက္ခုိက္ေရးတပ္မြား
ေစလႊတ္၍ တုိက္ခုိက္ေစခဲ့သည့္ ကိစၥျဖစ္ဇာ။
ထုိကိစၥအားတုိ့ျပန္သည့္အေနျဖင့္ ခန္ေက-ရွိတ္သည္ ေကြ်ယမ္းၿမိဳ့အား
ကာကြယ္ရန္အတြက္ အမြားနီးခင္းျပည့္သည္ ယူနန္ စစ္တပ္မြားအား ေခၚယူခဲ့ဇာ။
ထုိလုပ္ရပ္သည္ ြန္ျမန္စ်ိဳ့အား မြားစြာ ၀မ္းသာအားတက္ေစခဲ့သည္။
ေမာ္ကုိယုိင္က အကယ္၍ ယူနန္ တပ္မြားအား ေသြးေဆာင္ျဖားေယာင္းၿပီး
ျပင္ပသုိ့ ေခၚထုတ္သြားႏုိင္ၾကမည္ဆုိပါက တပ္ခစ္တပ္သည္ ယန္ဇီျမစ္အား
ျဖတ္သန္းကာ ေျမာက္အလွမ္းေဒသသုိ့ထုိးေဖာက္
၀င္ေရာက္သြားႏုိင္ဖြယ္ရာရွိသည္ဟု နိမိတ္ဖတ္ခဲ့ဖူးေလသည္။
ထုိ႔ေၾကာင့္လည္း ယူနန္ျပည္နယ္အတြင္းမွ စစ္တပ္မြား ေကြ်ခ်ာင္းသုိ့
ေရွ့ဆက္သြားခဲ့ျခင္းမရွိခင္က ဗဟုိတပ္ခ စစ္ပြဲသည္ အေနာက္ဘက္သုိ့ ဦးတည္ကာ
စစ္ေၾကာင္းႀကီးသံုးေၾကာင္းခြဲ၍ ယူနန္ျပည္နယ္တြင္းသုိ့
၀င္ေရာက္ခဲ့ကေလတာ့ဇာ။
သူတုိ့သည္ ေရွးသဲ့ျမစ္ကလူသိမြားေနသည့္ ယန္ဇီျမစ္အထက္ုိင္းမွေန၍
ခန္ေက-ရွိတ္ဇာ အမိန္းသား စစ္တပ္မြားအျဖစ္ေမွ်ာင့္ေဆာင္ကာ
သံုးဆယ္ေျခာက္ဆာရွိမွ်ႏွင့္ မုိင္ရွည္ခဲ့ရီးအား ျဖတ္သန္းခဲ့ၾကေလသည္။

တကယ္ေတာ့ ဗဟုိတ႐ုတ္ခ်ိန္စတပ္ အားလံုးသည္
ေလလက္နက္ဆုစုဖြဲ့ထိန္းျဖင့္ေမလတြင္းဝင္ဆဲ ပထမ အေစာပုိင္း ကာလ၏
ရက္ေပါင္း ကုိးရက္ကာ ကာလအတြင္းဇခြေမ့ျပည္နယ္တြင္းသုိ႔
ျဖန္းျဖတ္သူးၿပီး ဝင္ေရာက္ႏုိင္ခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္၏။
သူတုိ႔ ကူးလူျဖတ္ခဲ့ေသာအပုိင္းမ်ားမွာ ေကာက္ေဆာင္ ေက်ာက္တုံးမ်ား
အလြန္ ထူထပ္မ်ားျပားၿပီး ေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္
ေခ်ာေသြးသန္ေသာ ေနရာမ်ားျဖစ္ေလသည္။
တပ္ခ်စ္ၿပီး ျမစ္၏ ထိုအပုိင္းကို ကူးျဖတ္ခဲ့ စဆဲး
တစ္ေယာက္ကေလပင္အသက္ဆုံး၁၅း၂ျခင္း မရွိခဲ့ေပ။
ေနာက္ႏွစ္ရက္ခဲ့ အၾကာတြင္ ေရာက္လာၾကေသာကုိမင္တ္တပ္မ်ားသည္
ျမစ္ကမ္းနဖူးမွေန၍ မုန္တုိင္းေၾကာင့္
ထုိကြၽန္းပါးေနေသာျမစ္ေျပင္အား ၾကည့္ကာ အံ့အားသင့္ေနဝုိမွတစ္ပါး
အျခားဘာမွ မတတ္ႏုိင္ၾကေတာ့ေခ်။
တပ္ခ်စ္တပ္သည္ သူတုိ႔ျမစ္ကုိ ျဖတ္သူးခဲ့သည့္ ေလအားလံုးကို ဖ်က္သီးခဲ့ၾက၏။
သူတုိ႔ေနာက္ဆက္မ် ျဖတ္သူးရမည့္ ေနရာသည္ ယခုေနရာမွ လ ်ွဴးစ္ရာမွ်
ေဝးကြာေနေသးသည္မဟုတ္ပါလား။
ထုိေၾကာင့္လည္း သူတုိ႔သည္ ကိအန္ဆီ၌ ဗဟုိဆိုဗီယက္ အေျခစုိက္
စခန္းမွထြက္ခြာခဲ့ၿပီးေနာက္ ခုႏွစ္ အၾကာတြင္ ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔သည္
သူတုိ႔ထက္ အဆေပါင္းမ်ားစြာ ပုိ၍အားႀကီးေသာ ရာႏွင့္၍ ရွိသည့္
တပ္မ်ားႏွင့္ ေဝးကြာသြားေအာင္ ေဆာင္ရြက္ႏုိင္ခဲ့ၾက၏။
ရက္ရွည္မ်ား မဟုတ္သည့္တုိင္ေအာင္ ရွည္ေနသည္းငယ္ပါတ့
အေႏွာင့္အယွက္ကင္းမဲ့စြာနားေနႏုိင္ခဲ့ၾကေလသည္။
သုေ၀သာလည္း သူတုိ႔လုစု ေျမာက္သြားသို့
ဆက္လက္ခ်ီတက္ၾကသည့္အခါတြင္မူကား ေတးအႏုရယ္စ တစ္ခုသည္
ေပၚေပါက္လာခဲ့သည္။
ယင္းမွာ လိုလိုတ္ကု အသိမ်ားေနသည့္တ္ကုတ္လူမ်ိဳး မဟုတ္ေသာ
ေခ်းေဟာင္းလူမ်ိဳး တစ္ခ်ိဳး၏ အႏုရယ္ျဖစ္၏။
ယင္းလူမ်ိဳးစုသည္ထိတက္ႏုိင္ခဲ့ႏွင့္ အနီးဆံုးေသာ
သစ္ေတာႀကီးမ်ားႏွင့္
ေတာင္ကုန္းႀကီးမ်ားအတြင္း၌ေနထုိင္ၾကသူမ်ား ျဖစ္ေလသည္။
ေကြ်ာင္းေတာင္ကုန္းတြင္ ယူနန္နယ္ဘက္ ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔သည္ မိဃၤအိုႏွင့္ ၌မ်ိဳး
လူနည္းစုမ်ားအား ေတြ႔ခဲ့ရဖူး၏။
ထုိလူမ်ိဳးစုမ်ားသည္ စစ္ဆိုလားေသာ လူမ်ိဳးစုမ်ား မဟုတ္ၾကေပ။
ထုိလူမ်ိဳးစုမ်ားထဲမွအခ်ိဳ့သည္ တပ္ခ်တပ္မ်ားထသုိ႔ပင္ ဝင္ေရာက္ေနၾကသည္ကို
ျမင္ေတြ႔ခဲ့ၾကရ၏။
ဇခြေမ့ႏွင့္၌ ေတြ႔ေနၾကရသည့္ လိုလိုစ္ လူမ်ိဳးစုကား
တျခားလူမ်ိဳးစုမ်ားႏွင့္ မ်ားစြာျခားနားသည္ ထုိလူမ်ိဳးစုသည္ ဟန္
တဂတ္မ်ားအား အလြန္ မုန္းၾကသည္။
လံုမ်ား၊ ဓါးမ်ား၊ပုဆိန္မ်ားႏွင့္ ေသနတ္မ်ား ကုိင္ကာ တ္ဂတ္တုိ့ခ်တပ္မ်ား
ခ်ီတက္ေနၾကသည့္ လမ္းမ်ားမွေစာင့္၍ အႏုရယ္ ျပဳတ္ၾကေလသည္။
တဂတ္စစ္သူပ အနည္းငယ္သာလွ်င္ လူ အေျမာက္အျမား
မဆုံးဂ်ိဳးဘဲႏွင့္လုိစ္ခ်ိန္ကုန္ထဲ ထြက္ႏုိင္ခဲ့ၾကသည္ျဖစ္ရာ
တဂတ္ကြန္ျမဴနစ္မ်ားသည္ လိုလိုစ္တုိ႔ႏွင့္ ထိပ္တုိက္ဆုိင္ျခင္းကိုေရွာင္၍
ေစ့စပ္ေဆြးေႏြးျခင္းကိုသာ အဓိက ထားၾက၏။

တပ်ဖွဲ့စုတွင်ပွဲခွဲငှင်းဆောင်ခြားက မိမိတို့သည်လည်း လိုလိုစ့် လူမီးစုမ်ားကဲ့သို့ပင်
က်ခံမင့်တွအေရုံးရဇာ်၊ ရန်ကုမ်ားဖြစ်သည်ဟု ခွင်းပြောကသည်။
ထို့နောက် လိုလိုဝိုတို့အား ဂ်ငွယ်သေနတ်မ်ားနှင့်
ကာ်ယူနားကိုလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကမ်းပုံကရာ လိုလိုတို့က
ကေးဇူးတင်ကြောျဖင့် လက်ခံပုံကေလသည်။
လိုလိုတို့ျမိုးစုမ်ားနှင့် ခံစွကည်ေရး ပုံမှိုခုိင်ုမဲလာေစရန် အတြက်
တ၇တ်စုတ်ပုဖုိလ်ုပ်စုဥ်းသည် လိုလိုတို့၏ လူမီးစု ၇်းရာပြဲတ်ခြဲသို့
တကာေရာက်ကာ လူမီးစုအဆက်အကတစုဥ်းနှင့်အတူ
ပုံကကွလည်ေဆာင်းေသြးကို အတူတူေသာက်၍ သစာဆိုခဲ့ပုံက၏။
ထုိစဥ် တပ်စုစ်ုပသည် မေမျှော်လင့်ဘံုနှင့် အကီးအျမတ် တခုကို ရရှိခဲ့ပုံကျပန်၏။
တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖိလ်ုပ်သည် လိုလိုမ်ားနှင့်တူ အလြန်
ထူထပ်သည်သည်းေသာေတာအုပ်ကီးထဲမှ ျဖတ်သြားေနခုိက် ကိုမင်တန် ေလတပ်မ
ကင်းေထာက်ေလယာဉ်ေရာက်လာသည်။
သို့ေသာ်လည်း သူတို့အား လံုးကို ျမင်ေတြ့မသြားခဲ့ေခ်။
ထိုတခဏသည် ခံန်ေက-ရှိတ်အတြက် မ်ားစြာ စိတ်အေးာင့်အယ်က်
ျဖစ်ခဲ့ရေသာ်လည်း လိုလိုစ့် လူမီးစုမ်ား နယ်ေျမမှ ေက်ာ်ျဖတ်ပီးေနာက်
ေနာက်ဆုံး အခြင့်အေရး တစုပ်ုရှိုင်ုေသးသည်ကို သိေနသည်။
ထိုအရာကား တပ်ဖွဲမ်ားအတြက် ဆက်ိမ်ားေသာ သဘာဝအဟန့်အတားဆက်ိ
တခုအား ေက်ာ်ျဖတ်ရာမည်ု အေရးအခင်းဆက်ိ တစုျဖစ်၏။
ထိုအဟန့်အတားဆက်ိအား ေက်ာ်ျဖတ်ေရးမှာ လြယ်ကူေသာ
ကိစၥမဟုတ်ေပ။
အလြန်ဆက်ိမ်ားသည် ထုိသဘာဝ အဟန့်အတားဆက်ိသည်ကား တျခားမဟုတ်။
အလြန်ဆက်ိမ်ားေသာ အသံဆက်ိမ်ာ်းျပ၍ အရှိန်ဟုန်ျပင်းစြာျဖင့်
စီးဆင်းေနေသာ ေလ၊သေဘၤစသည်မ်ား မသြားမလာနုိင်သည်
တာတျမစ္တက်ေပတည်း။
တာတ်သည်ဆန္ဒျမစ်ဆက်ိ၏ ျမစ်ကူတက် ျဖစ်၍ ဆက်ိမ်ားေသာ
ေကာ်ကြွန်းေကာ်ေဆာင်ခြားေအာက်ရှေ၍ အေရွ့ေတာင် အရပ်ဆီ
ဦးတည်ပီး စီးဆင်းေနျခင်း ျဖစ်ေပသည်။
တာတျမစ် လတ်ကူသည် ဗဟုိတပ်ဖွဲဌာန
ေျမာက်ုိင်းဇခြံမ်းျပင်ဆင်ယြင်းရှိခ်ိန်ကုအို တာအို၏ အမွတ်ေလး
ေရွ့တန်းတပ် စုသည် ၈၀,၀၀၀ ်းုင့်
မဆက်သြယ်ေအာင်တိတ်ဆိတ်စြာဆီးထားသည်။
စစ်သည် ၁၀,၀၀၀ ပါဝင်သည့် အျခား ကြန်ျမ်နစ်ဌာလည်းေျမာက်ဘက်အစြန်ရှိ
ရှင်ဖန်ဆြင်းခြင်း၌ ရှိေနသည်ျဖစ်ရာ ယင်းတပ်ုင့်
အဆက်အသြယ်မရေအာင်လည်း တာတျမစ် လတ်ကပင် ပိတ်ထားသလို
ျဖစ်ေနသည်။
အကယ်၍ ကြန်ျမ်နစ်မ်ားသည် တာတျမစ်လတ်အား မျဖတ်ုိင်ကါက
ဗဟုိတပ်စ်ုဆက်ိုင့် ေခါင်းေဆာင်မ်ားသည် အလြန်ျမင့်မ်ားေသာ
တိဘက်ကြန်းျပင်ျမင့် အစပ်ိုနယ်မ်ားအတြင်း ၾကမ်းတမ်းေသာ
ေဒသထဲ၌ အလတ် အခ်ိန်ျဖန်းသလို ျဖစ်ရေလတ့ာမည်။
တကယ်ေတာ့ ထုိေဒသမ်ားသည် အစာေရစာပါးခ်ိုးခ်ိုမ်မက စစ်သက်ီး
တစ်ုအ်ုန်ျဖင့်ယ်ွင့်တက် လန့်ျားသြားလာနုိင်သည့် အခြင့်အ်လမ်းလည်း
မ်ားမ်ားစားစား မရှိေခ်။
ကြန်ျမ်နတို့အေနျဖင့် သူတို့အား ခ်နေက-ရှိတ် ျမစ်ကမ်းပါးမွေနစပီး

ပိတ်သို့မှသာအသစ်တစ်ခု ပြီလုပ်ပြီးမှဦးမည်ဟု သိနှားလည်ထားသည့်ဖစ်ရာ ခက်ခဲခဲပင်
သူတို့သည် လိုလိုလျှမ်းပြမ်းအကူအညီဖြင့် တာတုပြစ်ခဲ့ပါးရှိ
လွှဲပြောက်သော လမ်းမ်ားအား ရှာဖြေခဲ့ကသည်။
ဤသို့ဖြင့် ကြန်ပျံနစ်ဦးသည့် ပြန်သား ဖြတ်သန်းရန်အတွက်
အောင်းဆုံးသော နေရာကိုတွေ့ရှိခဲ့ကလေ။
ထိုနေရာသည် အနှစ်နှစ်းဗမာ့နယ်ခြင်းမှ နေရာဖြစ်၏။
အပြင်ပြုးတုံးဖြစ်ကသော ပြည်သူ့တော်လှန်ရေးမှ တပ်စုပ်သည် အသားဖြည့်ခြင်းမည့်
တပ်ကြီးများ ရောက်ဆဲလာကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့ကြ ကြန်ပျံနစ်ဦး၏ အလစ်
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ချင်းကို ခံရပြီးထြက်ပြေးကုန်သည်။
ထိုအခါကြန်ပျံတစ်ပျံဟာ တစ်ပုဒ်သည် ပြစ်ကြုံးဖတ်ကာပျောက်ကွယ်းပါးပင်
ရောက်သွားကသည်။
သို့တစ်လည်း ထိုစဉ် ပြည်သည် ရလဒ်လွဲကိုသည်။
ဆီးနှင်းမ်ား အရည်ပျော်နေခိန်ဖြစ်၍ ရလွဲသည်ဟာ အဆမတန်
ဖြစ်လွဲ၏။
ပြန်အား ပြတ်သုံးနေရသည်ဟာလြယ်ကူခြင်ာပြမှုခင်း မရှိ။
နေ့ဝင်းပျောက်နေ့ဝုံမှမက ပေါ်းအနုရာယ်ဟု မ်ားလွဲ၏။
ဝုဒ်ဝင်းရံပိတ်ဆို့ခြင်းခံရမည်ကိုလည်း မ်ားစြာခိုးရှိမှုလသည်။
တပ်တပ်မ၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တာဝန်ခံများနှင့် အျခားသော
အရန်ဟ်ားသည်အနှစ်နှစ်း ဗမာ့တြင်းဥ် ပြည်သိပ်ကွဲသည်။
ကိုမင်းန ပေလတပ်မ ပေလယာဉ်ားသည်ကိုပေန့ရာတစ်ိုက်ား ပြခရာခံမိသြားသည်ဟု
စ၍ ထိုနယ်တွန်းက်ဘား ဗံုးဆက် တိုက်ခိုက်ချင်းပြီပေလေတာ့သည်။
ခန်ကော်-ရှိတ်၏ ဟကည်းတပ်ားကလည်း
ပြောဟ်ကုန်းင့်အရှေ့တောင်ဘက် ပေန၍ လင်ပြန်ဘာ ခီတလ်ားဟကဗီး
ကြန်ပျံနစ်ဦးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပသည်။
ကြန်ပျံနစ်ဦးအဖို့ ပေါက်ပြဿနာံရသည့် ပေားအန်ိုးကီး တစ်ခုပြစ်၏။
အကာအဆိုးမ်ားလွဲသည်ကို တပ်ခစ်ဝှစ် စ်ဘားမ်ား နဖူးပေတြ ဒူးပေတြ
ပေတြ့ပြင်ပေနရသည်ဖြစ်ခဲ့ အားလုံးမြောဆက်ရာမရ ပြစ်ပေနဟ်ကရ၏။
ပေရမ်ား အဆမတန် လွတ်ကင်ပေနေသော ပြစ်ခု၏ အေပင့်ဘက်ဦးတည်ပေါ်နေသည့်
ဗမာ့ငယ်အြတြင်းဥ်ဘကား ကြန်ပျံနစ်ဦး၏ ထိပ်ဦးပေခါင်းပေဆောင်ဟ်ားသည့်
အလြန်အေရးဆက်ားပေသော အစည်းအေဝးတစ်ပို့ ပေခင်ကာ
ပေဆြေးပြေးတုဝင်ဆင့်က် ရှိဟ်ကေလသည်။

၁“ေရခဲီးက သိပ္ျမန္သိပ္နွေးတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ္တို့လႊတ္လုိက္တဲ့
ေနာက္ဆံုးေလွဟာျမစ္ဆံုးဆီကို ကိုက္ဒွရာထိ ေရာက္သြားတယ္”ဟု
လုခ်ယာအိုက ျမစ္ေရခဲီးသံမ်ားၾကားမွေန၍အမ်ားၾကားသာအာေဘာင္
ေအာ္ေျပာသည္။
“ျမစ္ထဲ ျဖတ္ခတ္ဟာ ေလးနာရီၾကာတယ္သံုးရက္အတြင္းမွာ တပတ္ဟာ တစ္
တစ္ခုပဲ သတိုလ္ၾကပဲတယ္ ဆိုေတာ့...”ခ်ယာအိုသည္ စားပြဲ၌
ဝိုင္းထုိင္ေနၾကေသာ တပ္ခ်ဳ
စစ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားအားၾကည့္ေနသည္။
အားလံုး၏ မ်က္ႏွာထားမ်ားသည္ ၾကည္ျဖဴျခင္းမရွိ၊
တင္းမာခက္ထန္ေနၾကသည္။
တခ်ိဳ့က သူတုိ့မွတ္စု စာအုပ္ထဲမွ်ားထဲတြင္ ေရးမွတ္ ေနၾကသည္။
“တကယ္လို့ ကၽြန္ေတာ္တို့ ဒီႏွန္းနဲ့ ဆက္သြားၾကမယ္ဆိုရင္
လူအားလံုးတိရစာၦန္အားလံုးနဲ့ ပစၥည္းအားလံုး ဟိုဘက္ကမ္း ေရာက္ဖို့
သိတင္းပတ္ေပါင္း အမ်ားႀကီးၾကာလိမ့္ဦးမယ္”ဟု လုခ်ယာအုိက သူ
ခ်ထားေသာ နံရံထက္ ေျမပံုအားၾကည့္၍ဆက္ေျပာေနသည္။
“စီအန္ ျမစ္ေပၚမွာ ခင္ဗ်ား လုပ္ခဲ့သလို ဒီျမစ္ေပၚမွာ တံတားထုိးဖို့ေကာ
မျဖစ္ႏုိင္ဘူးလားတပ္ခ်ဳး လု” ေမးလုိက္သည့္ အသံမွာ တုိတုိ ဟုန္ခ်ဲ
လူမ်ိဳးစုေလသံႏွင့္ျဖစ္၏။
ေတာ္လွန္ေရးစစ္ေကာင္စီဥကၠဋ္ ဥကၠဋကုိယ္တုိင္က ေမးလိုက္ျခင္းျဖစ္သည္။
သူသည္ ပင္စားပြဲႀကီးဇၚအလယ္တည့္တည့္တြင္ ထုိင္ေနရာမွ
လွမ္းေမးလုိက္ျခင္းျဖစ္သည္။
ခ်ယာအိုသည္။။ဘယ္လုိျဖင့္ သစ္ထား ေထာက္တံ တစ္ေခ်ာင္းကို လွမ္းယူကာ
အရွဲ့ခ်ိန္းၿမိဳ့အနီးတစ္ေက်ာ့ေနရာ ေရြ့လ်ားမွေရြ့ေျပာင္းကာ စီးဆင္းေနေသာ
တာတူ ျမစ္ေၾကာင္းအားေထာက္ျပေနသည္။
“ျမစ္ဝဲပုိက အခု ျမင့္ေနရတဲ့အတုိင္း စီးဆင္းေနတာပါ။
ေကာ္မရွင္ေမာ္ တစ္ဆက္နက္ပဲလား ငါး ကုိက္ႏွန္း စီးတာပါ။
သိပ္ကို ျမန္လြန္းၿပီး အရွိန္ဟုန္ ျပင္းေတာ့ ျမစ္ၾကမ္းျပင္ထိဆင္းၿပီး
ပႏၷက္ကုိင္ တစ္ခုိင္ ခုိက္ဖို့ဆိုတာေတာင္ မလြယ္ပါဘူး။
ကၽြန္ေတာ့္ အျမင္အရဆို့ရင္ျမစ္ျပင္ေပၚမွာ ျဖတ္ၿပီး တံတားတစ္ခု
တည္ေဆာက္ဖို့ဆိုတာ လံုးဝ ျဖစ္ႏုိင္ေခ် မရွိပါဘူး”ခ်ယာအိုသည္
စကားကုိျဖတ္၍ ရယ္ၿပီး သူ့စကားမ်ားအား
နားေထာင္ေနၾကသည့္အျခားလူမ်ားဇၚ မ်က္ႏွာမ်ားကို အကဲခတ္သည္။
အားလံုးတြင္ စိတ္ခ်ရသည့္ေတာ့သည့္အရိပ္အျခည္မ်ား ျပေနၾကေလသလား။
ထိုတစ္ခဏတြင္ သူသည္ စစ္ေမာ္ဧရိယ ခ်ဲအင္-လုိင္းဇၚနက္ေမွာင္ထဲ၌ေသာ
မ်က္ခံုးမ်ားအား လွမ္းျမင္သည္။
ခ်ဲအင္-လုိင္းသည္ ေမာ္ဇၚ ညာဘက္၌ထုိင္ေနျခင္းျဖစ္၏။
ေမာ္ဇၚ ဘယ္ဘက္ေဘး၌ ထုိင္ေနေသာ ကာကြယ္ေရး ဦးစီးခ်ဳပ္
ခ်ေတးသည္လခ်ယာအိုအား စူးစူးရဲရဲ ၾကည့္ကာ ရွိေလသည္။
အျခားေသာ တပ္ခ်ဳစစ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ စီအန္ျမစ္ကို ျဖတ္ကူးစဥ္က
ခ်ယာအိုဇၚအေရးပါ အရာေရာက္ေသာ လုပ္ေဆာင္ခ်က္ကို
သိေနၾကသည့္အေလ်ာက္ ဘာတစ္ခြန္းမွ်ဆန္႔က်င္၍ ဝင္ေျပာဘဲ
ၿငိမ္သက္စြာ နားေထာင္ေနၾကသည္။
အစည္းအေဝး လုပ္ေနသည့္အခ်ိန္မွာ ေက်ာက္တံုးနံရံကာ အိမ္ေသးေသး
တစ္လံုးျဖစ္၍ အရွဲ့ခ်ိန္းၿမိဳ့ဇၚ ၿမိဳ့လယ္လမ္းမႀကီးေဘး တစ္ေနရာ၌

ရွိေနသည္။
အျမင့္ပုိင္းဒဋ္ဌိ တည္ရွိေနေသာ ထိုအိမ္ရွင္မမွ ဦးၾကည့္လိုက္ပါ ေအာက္ဘက္ရွိ
လႈိင္းလုံးႀကီးမ်ား ထေနေသာ ျမစ္ျပင္ဟု
အေသအခ်ာျမင္ေတြ႔ေနရေလ၏။
“ေလွက ႏွစ္ခုင္းပဲရွိတယ္၊ ထပ္ဟာေတာ့လည္း မရဘူး။
ေလွတစ္စင္းကို လူခုစုေယာက္ပဲတင္လို႔ရတယ္။
တကယ္လို႔ ေလွထပ္ရွာလို႔ ရတယ္ဆုိရင္ေတာင္မွ ကၽြမ္းက်င္တဲ့
ေလွသမားကမရွိေတာ့ ခက္တယ္။
ရန္သူစစ္တပ္ ႏွစ္တပ္က အေရွ႕ေတာင္ဘက္ကေနၿပီး လာေနတယ္။
ျမစ္ေအာက္ဘက္ လဲ ေျခာက္ဆယ္ပဲ ေဝးေတာ့တယ္လို႔ သတင္းရတယ္။
ေနာက္တစ္ဆယ္ဖက္ၿခံမ်ိဳး စစ္ရွင္ရွိ႕တပ္၊ ေျမာက္ဘက္က လာေနတာ ဒီကိုေရာက္ဖို႔
လဲ ရွစ္ဆယ္ပဲ ေဝးတယ္လို႔ဆိုတယ္။
အဲဒီေတာ့”ခ်ီယာအိုသည္ စကားကို ျဖတ္၍ရယ္ကာ သူ႔ က်ီးနန္ဘက္ေ အေပၚဆံုး
အိတ္ထဲမွေၾကမြဲေနေသာ အဝါေရာင္စကၠဴတစ္ရြက္ကို ထုတ္ယူလုိက္သည္။
မည္မည္ရာ မလွမေပရးထားသည့္ တ႐ုတ္အကၡရာမ်ား ပါသည္။
အလင္ရိပ္ ေရးထားျခင္း ျဖစ္သည္ကိုထင္ရွားလွ်က္ရွိ၏။
သူသည္ စာရြက္ကို ျဖန္႔၍ ဖတ္ျပရန္ တာရူရင္း ပရိသတ္အား
တစ္ခ်က္လွမ္းၾကည့္သည္။
“မေန႔က ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို ဗံုးႀကဲသြားတဲ့ ရန္သူ ေလယာဥ္ေတြဟာ
ဒီေန႔က်ေတာ့ဝါဒျဖန္႔စာရြက္ေတြ လာၿပီး ႀကဲခဲသြားတယ္။
သူတို႔က “တပ္ရဲေတြအတြက္ အဆံုးသတ္ဖို႔ နီးေနၿပီ။
လက္နက္ခ်ၾကပါ။။
မင္းတို႔ရဲ႕သစၥာမဲ့ ေခါင္းေဆာင္ေတြကို စြန္႔ခြာၿပီး ထြက္လာၾကရင္
မင္းတို႔ကိုအသက္ခ်မ္းသာေပးမယ္၊ အခ်ိန္ကုန္ လာရင္ေတာ့ တို႔ဆက
သနားၾကင္နာမႈကို ရမယ္ထင္ခဲ့႔။
မင္းသား ရွိတာ-က် ရင္ဆုိင္သြားရတဲ့ ကံၾကမၼာမ်ိဳးနဲ႔
ဆကံဳၾကရလိမ့္မယ္”ခ်ီယာအိုသည္ စာရြက္အားေခါက္၍ သူ႔က်ီးနန္ဘက္ေ
အိတ္ထဲသို႔ ဘယ္လက္ျဖင့္ထုိးထည့္သည္။
သူ႔ ညာလက္မွာ ယခုအခ်ိန္ ရထားသည့္ ဒဏ္ရာ မေပ်ာက္ေသး။
သုိင္းထားသည့္ ႀကိဳးကို ျဖဳတ္ထားေသာ္လည္း လက္ကို အသံုးခ်လို႔ကား
မရေသး။
အခန္းထဲတြင္ တိတ္ဆိတ္ေနသည္။
ေအာက္ဘက္ ျမစ္ျပင္ဆီမွ ေဒါသတႀကီးျမည္သည္းေနေသာ ေရစီးသံႏွင့္
လိႈင္းသံမ်ားသည္ အခန္းတြင္းသို႔
စိန္ေခၚလိုက္သည့္ႏွယ္ေရာက္လာသည္။
ထုိအခုိက္မွာပင္ ေစာေစာက ၾကားခဲ့ရေသာ ဟူန္လူမ်ိဳးစု
ေလသံုးဆယ့္ေျပာလိုက္သည့္ စကားသံ ထပ္ခါ ေပၚလာသည္။
“တို႔မ်ားဒေနခဲ့ရဲ႕ ရွိကာ-တရဲ႕ အမ်ားမ်ိဳးေတာ့ ထပ္လုပ္လို႔ မျဖစ္ဘူး”သူသည္
စကားကို ေအာ္၍ ေျပာျခင္း မဟုတ္ေသာ္လည္း ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ
လူအမ်ားကၾကားၾကသည္။
သူ ေျပာေနခုိက္တြင္ သူ႔ ပတ္ဝန္းက်ည္ရွိ ဖိလစ္ပိုင္ဗ်ားႏွင့္
ႏုိင္ငံေရးအႀကံေပးမ်ားအား တစ္ဦးခ်င္းစီ လွည့္ၾကည့္ေနသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕ အလုပ္သမားေတြနဲ႔ လယ္သမားေတြရဲ႕ တ႐ုတ္စစ္သား
မေန႔ကလုပ္ခဲ့တဲ့ ေၾကကြဲစရာ အမ်ားေတြကို က်ီးလြန္ဖို႔အတြက္

လီေပါင္း တစ္ေသာင္းငါးေထာင္ခရီးဆက္ကိုး ခီတက္လာတာ မဟုတ္ဘူး။
တို႔မ်ားအေနနဲ့ သမုဒ္ေဗ်ာကာင္းကို ေျပာင္းပဲ့ခဲ့ ၿပီးၿပီ။
အုတ္တိတ္ ျပန္လာဖို့ ငါတို့ တယ္ေတာ့မွ ခြင့္ျပဳေတာ့ဘူး”“မင္းသား ရွိတာ-
က် ဆိုတာ ဘယ္သူလဲ။ ကၽြန္ေတာ့္ မသိလို႔
ေမးရတာပါ”ေအာ္ဘာရန္းဇ္၏ ေဘးဌာန ကပ္ရြက္ထုိင္ေနေသာ မ်က္ခုန္းဒုင့္
စကားျပန္ ကြန္႔ဆုတ္ကြာမိုအရာျဖင့္ တ႐ုတ္သူ ေမးသည္။
အခန္းထဲတြင္ တင္းမာမႈအသစ္တစ္ခုသြားသည္ တည္ရွိလာသည္။
ေကာ္မရွာ ေမာ္ အပါအဝင္ တ႐ုတ္ေခါင္းေဆာင္ အေတာ္မ်ားမ်ား၏
မ်က္ႏွာမ်ားတြင္စိတ္ပ်က္သြားသည့္ အရိပ္အေငြ႔မ်ား ထင္ဟပ္လာသည္။
“မင္းသား ရွိတာ-က် ဆိုတာ တုိင္းေပ ေကာင္းကင္ပံ့ ႏုိင္ငံေတာ္က
ကံမေကာင္းအေၾကာင္းမလွတဲ့ ဗုိလ္ခ်ဳပ္စုေယာက္ေပါ့။
သူဟာ ၁၈၆၃ ခုႏွစ္အတြင္းမွာ စိတ္သန္းပါဝင္တဲ့ လယ္သမားတပ္ႀကီးကို
ဦးေဆာင္ၿပီး တာတုျမစ္ကမ္းပါးကို ခီတက္လာခဲ့တယ္။
သူတို႔ဟာမန္ခ်ဴးဘုရင့္ ကေရာ့ဇ္ေတြရဲ့ ေျမရွင္ေဒသရာဇ္ အုပ္ခ်ဳပ္မႈကို
ေတာ္လွန္ေနၾကတာကိုး”ခ်အင့္-လုင္းဇ္၏ အသံသည္ ေအးေဆး
တည္ၿငိမ္ေန၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ တင္းမာမႈကိုပင္ေပ်ာ့ေပ်ာင္းေစႏုိင္ဇ္၏။
ကမၻာ့သည္ၾကင့္ သူ႔စကားျပန္ကို လည့္၍ ေခါင္းတဆတ္ဆတ္လုပ္ျပသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ ခ်အင့္-လုင္းဇ္၏ စကားမ်ားအေပၚ အေလးအနက္
ျပဳေစလိုေသာသေဘာကို ေဖာ္ျပလိုက္ပါေလသည္။
“မင္းသားရွိရဲ့ တပ္ေတြဟာ တာတုျမစ္ကမ္းမွာ ပိတ္ခဲ့ၾကရတယ္။
ဇကၠရာဇ္ဂုဏ္ရွိရွိတပ္ေတြက ဝုိင္းရံတုိက္ခုိက္ၿပီး သတ္ျဖတ္ခဲ့ၾကတယ္”ဟု
ခ်အင့္-လုင္းက ဆက္ေျပာသည္။
“ျမစ္ေျပာင္ တစ္ခါလုံး ေသြးခ်င္းခ်င္း နီေနတယ္၊ ဟိုး...
ေရွးေဟာင္း ေခတ္ဆန္းကလည္းတခ်ိဳ့စစ္ပြဲေတြဟာ
ဒီျမစ္ကမ္းပါးေပၚမွာ တစ္ေယာက္မက်န္ သတ္ျဖတ္သြားခဲ့ၾကရတယ္။
‘ဆန္ဂ်ာအုယင္ဒ်’ဆိုတဲ့ စာအုပ္ ဖတ္ဖူးသလား။
အဂၤလိပ္လို ဘာသာျပန္ထားတဲ့ သုံးႏုိင္ငံ၏ လြမ္းေမာစရာမ်ား’လို႔
ရႏုိင္တယ္။
အဲဒီ စာအုပ္ ဖတ္ဖူးဖို့ကေတာ့ နားလည္လာမွာပါ။
ဒီေဒသခ်ေတြကေတာ့ ေျပာၾကတယ္။
ေသသြားၾကတဲ့ တုိင္းေပစစ္သားေတြနဲ့ သံုးႏုိင္ငံစစ္သည္ေတြဟာ
အခုအခ်ိန္ ေမွာင္ခုိက္တဲ့ ညေတြက်ရင္ ေအာ္ဟစ္ ေနတုန္းပဲတဲ့”“မင္းသား
ရွိတာ-ကဟာ ေနာက္ဆုံးမွာ လက္နက္ခ်ခဲ့တယ္။
ခ်င္တမွာ ခါးနဲ့မႊမ္းၿပီးအသတ္ခံရတယ္၊ “ခါးဒဏ္ရာ ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာနဲ့
ေသဆုံးလို့ ေျပာစမွတ္ ျပၾကတယ္ေဘာ့”ဟု ခ်ေတးက
ဥေရာပသား၏ မ်က္ႏွာကို ေစ့ေစ့ၾကည့္၍ ေျပာသည္။
သူစကားေျပာသည့္ေလသံမွာ ဇီခ်ြမ္းနည္းသားေလသံျဖစ္၏။
“တကယ္လို့ က်ဳပ္တို့ကို ဒီေနရာမွာသာ မသြားလို့ကေတာ့ကုိမင္ဇန္ေတြက
က်ဳပ္တို့အားလံုးကို အဲသလို လုပ္ၾကမွာ ေသခ်ာတယ္”ေမာ္စ-တုန္းသည္
သူ႔ကုလားထုိင္အား အသံမထြက္ေအာင္ ေနာက္ဘက္သို့
တြန္းဖယ္ကာေျမပံုဆီသို့ သြားသည္။
ေျမပံုေရွ့၌ ရပ္ေနေသာ ခ်ယာအိုအား ေဘးသို့ဖယ္၍ ရပ္ရန္
လက္ျပသည္။

ေမာ္သည္ အရပ္ျမင့္ျမင့္ ပိန္ပိန္ပါးပါးျဖစ္၍ ဘာတံဆိပ္မွ မပါေသာ
ယူနီေဖာင္း ဝတ္ထားသည္။
ဆိပ္ကမ္းမွာ စဖီးထားျခင္း မရွိ၊ မ်က္လုံးအစံုမွာ
မ်က္မြင္းေဟာက္ခ်က္ႏွင့္ျဖစ္ဇာ။
ျဖဴေရာ္ေရာ္မ်က္ႏွာႏွင့္ညိဳ သ႓မ်က္လုံးမ်ားသည္
ဆက္ေနသေယာင္ေယာင္ ရွိသည္။
ဤတရက္ေမာ္သည္ ေျမပံုေပၚ လက္ဖ်ံးႏွင့္ ေထာက္ျပလိုက္ၿပီး
အခန္းထဲရွိ လူမ်ားအား ေဝ့ၾကည့္သည္။
“လုတင္းဆိတ္ ေနရာဟာ ကိုယ္တိ႓ ျဖတ္ကူးရမယ့္ ေနရာပဲ။
လုတင္းမွာ တံတားတစ္ခုရွိတယ္။
မင္း ဘယ္လို သေဘာရသလဲ တပ္မွဴး လ”ခ်ီယာအိုက လံုးဝ
မျဖစ္ႏုိင္ဘူးဟူေသာ အမူအရာျဖင့္ ေခါင္းယမ္းသည္။
“လုတင္းကိုေနရာကေနၿပီး လ သံုးရွဴးဝွစ္ဆယ္ ေဝးတယ္ ေကာ္မစ္ဆာ
ေမာ္။
အဲဒီအရာက သံုးရက္တိတိေလွ်ာက္ရမယ္။
ေဒသခံေတြဆီက ၾကားရတာေတာ့ တံတားကို
တပ္ဖြင့္ႏွစ္ခ်ိန္းကထိန္းထားၿပီးေနၿပီ။
သူတို႓ကို အခြင့္ျဖည့္တင္းမယ့္ တပ္ေတြကလည္း
အခုေလာက္ဆိုရင္ေနာက္က လိုက္လာေနေရာေပါ့”“ျမစ္ရဲ႕ဒီဘက္ကမ္းေပၚက
လမ္းေတြ ဘယ္လိုေနသလဲ”သြားလို႓ မျဖစ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ပါပဲ
ေကာ္မစ္ဆာ ေမာ္။
ေျမာက္ဘက္ ဝံုမွန္လမ္းကျမစ္ရဲ႕ အေရွ႕ဘက္ကမ္းအတုိင္း သြားရတာ၊
ဒီဘက္ကမ္းကေတာ့ တစ္ခါတေလ ျမစ္ေရျပင္နဲ႓တစ္ညီတည္းျဖစ္ေနတဲ့
ရႊံ႕ဖြဲ့ကုန္းေတြကို ျဖတ္ရမယ္၊ ရႊံ႕ဖြဲ့က်ဲ ခါးအထိ ျမဳပ္တယ္”ခ်ီယာအုိသည္
စကားကို ဆက္ေျပာႏုိင္ျဖစ္ဟ တံုု႓ဆုိင္းေနသည္။
“ၿပီးေတာ့ လုတင္းတံတားက သံဆက္ေတြနဲ႓ ခင္းပ်ဥ္ေတြကို
အမ်ားဆံုး သံုးၿပီး ေဆာက္ထားတဲ့ တံတား၊ တကယ့္ျဖစ္တတ္ဆန္းပဲ၊ အက်ယ္
ကိုက္ခ်ာပဲ ရွိတယ္။
အနွစ္ခ်ဳပ္ၿမိ႕က လူေတြဆီကၾကားထားရတာက ကိုမင္ဆန္ေတြအေနနဲ႓
တံတားရဲ႕ဟိုဘက္သည္ဘက္မွာ မက္ဇင္းဂန္းစက္ေသနတ္ တပ္ဆင္ေတြ
ခ်ထားတယ္ဆို”“ေက်းဇူးပဲ တပ္မွဴးလ”ေမာ္သည္ ေျမပံုကို ေကာေပးကာ
အခန္းထဲရွိ လူမ်ားဘက္လွည့္၍ မက္ႏွာခ်င္းဆုိင္လိုက္သည္။
“ရဲေဘာ္တို႓ တို႓ငွ ေရြးစရာ လမ္း မရွိေတာ့ဘူး။
မင္းသားရွိတာ-ကိုယာ သ႓မိန္းမ ကေလးေမြးဖို႓အတြက္ အနွစ္ခ်ိန္းၿမိ႕မွာ
သံုးရက္ကာေနခဲ့တယ္။
အဲဒီၾကန္႓ၾကာမႈေၾကာင့္ အရာရာတုိင္းကို ေပးဆပ္ခဲ့ရတယ္။
တို႓မ်ားအေနနဲ႓ ၾကန္႓ၾကာလို႓ မျဖစ္ဘူး။
အခုခ်က္ခ်င္း လုတင္းကို ခ်တက္ၾကရမယ္”ေမာ္သည္ မလုပ္မနရဟူေသာ
ေလသံျဖင့္ေျပာသည္။
သူ႔ရွဴေမွာက္ရွိ လူတစ္ဦးခ်င္းစီ၏မ်က္ႏွာမ်ားကို လိုက္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႓ မ်က္ႏွာထားသည္ မင္း သေဘာမတူဘူးလားဟုစိန္ေခၚသည့္
ေမးခြန္းကို ေမးေနသည့္ပုံစံယ္ ရွိ၏။
ဘယ္သူကမွ ဘာမွ မေျပာသည့္အခါ သူသည္ခ်ီအာအိုဘက္သို႓ လွ်င္ျမန္စြာ
လွည့္လိုက္သည္။

“တပ်မှူးလု၊ မင်းရဲ့ဒဏ္ဍာေတြ အေတာ် သက္သာသြားၿပီလား။
အတိုင်း အဓမၼခံတက္ခ်ိုင်းရမယ့် အလုပ်တစ္ခုကို မင်း
ဦးစီးဖို့ပိုင်ပလား”“ကၽြန်ေတာ့် ပခုံးက အခုထိ
တင်းေတာင့်ေနတုန်းပဲ၊ ေကာင်ေလး ေမာ့၊ ဒါေပမဲ့
ကၽြန်ေတာ်ေကာင်းေကာင်း ခံတက္နဖို့ပါတယ်”“တံတားကို ဝင္ၿပီး
စီးနင်းတုိက္ခိုက္ရမယ့် အုပ္စုဟာ သူတို့ စီတြဲအရပါဝင္လိုသူေတြသာ
ျဖစ္ရမယ္။
လူေရြးရင် အမွတ္တစ္ တပ္ဟာ လက္ေအာက္
အမွတ္ေလးေျခလက္တပ္စင်းထဲက ေရြးပါ။
မင်းက ေကာင်းေနၿပီဆိုရင် သူတို့အုပ္စုနဲ့ ဘာျဖဳိလို့
ေခ်ဆံုးကလိြသားၿပီး မင်းကိုယ္တုိင် အမိန့်
မေးဖုိင္ရမွာလ”စစ္ေကာ္မရွင္၏ ခ်ဳပ္ဆာမင် ေမာ္က သူ့အား
ၾကည့္ေနသည္ကို ခ်ိယာအုသိတိထားမိသည္။
“ဝုတ္သ်ကၡာ သိပ္ၿပီး ျမင့္မားေစတဲ့ အလုပ္ တစ္ခုလို့ ကၽြန်ေတာ်
သတ္မွတ္ပါတယ္ေကာ္မရွာ ေမာ်”“ေကာင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် အခ်ိန်
မျဖဳန်းနဲ့ေတာ့။
တို့မ်ား သံုးရက္အတြင်း ျမစ္ကို ျဖတ္ရမယ္”ေမာ္သည္ ေနာက္ထပ္ ဘာမွ
မေျပာေတာ့ဘဲ အခန်းထဲမွ ထြက္သြားသည္။
တဝုန်းဝုန်းတျိဳန်းျိဳန်း ျမည္ဟည္းသ်မ်ား ေပးေနသည့်
ုိင်းစုိင်းၾကမ္းတမ္းေသာ ျမစ္ျပင္အား
စ်ကၤေပးကာမတ္ေစာက္ေသာ ကမ္းနဖူးေပၚအတုိင်း တက္၍
သူ့ခခြန်းဆီသို့ ျပန္ေလွာ္သြားသည္။
ခ်ယာအုသည္ ေျခလွမ္းမ်ားကို ခပ္ဟက္ လွမ္း၍ လ်င္ျမန္စြာ
ေလွာ္သြားေနေသာေမာ္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
မိမိအား စူးစူးစုိက္ၾကည့္သြားခဲ့ေသာ ေမာ္၏ အၾကည့္သည္မိမိအား
ညွိဳ့ယူဖမ္းစားသြားသည့် အၾကည့္မ်ဳိး ျဖစ္ေခ်သည္။
ထုိအၾကည့္ေၾကာင့် သူသည္ေတးအႏၱရယ္
အလြန္ႀကီးမားမ်ားျပားသည့် တာဝန္တစ္ခုကို ေမာ်
ေပးအပ္သည့္အတုိင်းလက္ခံခဲ့၏။
ထုိတာဝန္ဟာ လုတင်း တံတားအား ျပန္လည္ပုိက္ခ်ဳိက္
သိမ်းပုိက္ေပးရမည့္တာဝန္ေပတည္း။

ျပေမွာင္မည္းေနေသာ မုိးေကာင္းကင္ထက္သို့ ျပင္းထန္
က်ယ္ေလာင္ေသာ မုိးၿခိမ္းသံႀကီးၾကားရသည္။
အခ်ိန္အတန္ၾကာ တိတ္ဆိတ္ျမဴနဲ့ ျမည္သည္းသံသည္ ေပ်ာက္သြားသည္။
မုိးသည္ေနာက္တစ္ခ်က္မွ် ရြာခ်လာျပန္၏။
လအနည္း ျမစ္ေဘးရွိ အလြန္က်ဥ္းေျမာင္းသည့္လမ္းေပၚအတုိင္း
ေခ်ာ့ေနေသာ ေက်ာက္ခဲႀကီးမ်ားအား ဖယ္ထုတ္၍ ေလွ်ာက္လာေနသည္။
မုန္တုိင္းသည္ သူ ေလွ်ာက္သြားေနသည့္ လမ္းအား ေခ်ာေနေအာင္
ဖန္တီးထားသည္။
သူသည္ သတိ ႀကီးစြာထား၍ ေလွ်ာက္သြားေနရ၏။
လအနဲ၏ အထက္ဘယ္ဘက္ေဘးတြင္ေက်ာက္စြန္းႀကီးတစ္ခုသည္
ေကာင္းကင္ထဲသို့ တုံးတက္လ်က္ ရွိသည္။
မိုးေရသည္ အဆက္ျပတ္သြားသည္ၿခံ။
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ ေခ်ာင္းငယ္ ေျမာင္းငယ္ေလးမ်ားအတြင္းတြင္
မုိးေရမ်ားသည္ဒေလဟာတုိး စီးဆင္းလွ်ံသည္။
“အမွတ္ေလး ေျခလွ်မ္တင္းဟာ စစ္ပြဲနဲ့ပတ္သက္လို့ အင္မတန္
ထူးျခားေျပာင္ေျမာက္တဲ့ မွတ္တမ္းတစ္ခု ရွိခဲ့ဖူးတယ္”ဟု လအန္၏
ေရြ့တည့္တည့္ အေမွာင္ထဲမွစကားေျပာသံကို ၾကားရသည္။
“တို့ရဲ့တာဝန္သာ အလြန္ခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ တို့ရန္ကုန္မည္ေကာင္း အစည္ကိုေတာ့ ထိန္းမွျဖစ္မယ္လို့
ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ”“အန္ခ်ိန္းၿမိဳ့ကို တုတ္ၿပီးသိမ္းခဲ့တဲ့ အမွတ္စဥ္
ေျခလွ်မ္တင္းကို အသာစီးရေအာင္လုပ္ရမယ္”ဟု ေနာက္တစ္ခ်က္ ေျပာသံ
ၾကားရသည္။
“တို့က လွတင္း တံတားကို သံုးရတ့ဲအတြင္း အၿပီးသိမ္းရမွာကြ၊
သိလား”လအန္သည္ ၾကားေနရသည့္ အသံမ်ားေၾကာင့္ အားတက္လာသည္။
သူ့ကိုယ္သူယံုၾကည္မွဳ တုိးလာသည္။
သူသည္ မုိးေရထဲရွိ ေရြ့တည့္တည့္သို့ ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
အေမွာင္ထဲသည္ သိပ္သည္းလာေနသည္။
ထိုအေမွာင္ထဲၾကားမွေနၿ၍ ျမင္ေနရေသာေက်ာက္ခဲႀကီးမ်ားအား
ၾကည့္ကာ ေရြ့သုေ့ပ်ာသည္။
ေျပးေနရင္းမွပင္ သူ့ေခါင္းေပၚမွ ဦးထုပ္အားဆြဲခ်ကာ မ်က္ႏွာကို
ဖံုးေနေအာင္ လုပ္သည္။
သူသည္ ေက်ာပိုးအိတ္ကိုလည္း တတ္ႏုိင္သမွ် အဆင္ေျပေအာင္
ျပဳျပင္သည္။
ေက်ာပုိးအိတ္ထဲတြင္ ငါးေပါင္ခြံရွိေသာ ဆန္အိတ္ပါသည္။
ေရခြက္တစ္လံုး၊ တူႏွစ္ေခ်ာင္းေစ့ေစာင္ထည္ႏွင့္ ေကာက္ဝုိးဖိနပ္ႏွစ္ရန္
ပါသည္။
အန္ခ်ိန္းၿမိဳ့တြင္ ရွိစဥ္ထုတ္ေပးလိုက္ျခင္း ျဖစ္၏။
အန္ခ်ိန္းၿမိဳ့ႏွင့္ လုတင္း လွ သံုးရာမွ် ေဝးကြာသည္ျဖစ္ရာလုတင္းအား
သံုးရတ့ဲအတြင္း ေရေအာင္ သိမ္းပုိက္ရမည္ဟု ဆိုေသာအခါ
ခ်က္ေရးျပဳတ္ေရးအတြက္ဆိုခ်က္ မရွိေတာ့ေပ။
“တကယ္လို့ တာတုျမစ္ထဲက တုိင္ေပ သူရဲေတြက ေအာ္သံဟစ္သံေတြ
ၾကားရင္ၾကားခ်င္း ေရာက္လာၾကမွာ”ဟု ေနာက္တစ္ခ်က္ ေျပာျပန္၏။
ထိုအသံကို လအန္ ေကာင္းစြာ မွတ္မိေနသည္။
တပ္ခြဲသံုးမွ ႏုိင္ငံေရးနည္းျပဆရာ ျဖစ္သည္။

“မင်းသား ရှိတာ-ကိုရဲ့ ေၾကကြဲစရာ ကံၾကမၼာကိုေမ့ပစ္လုိက္။
တို႔က သမုိင္းကို ေျပာင္းမွာ၊ တို႔က တ႐ုတ္ အလုပ္သမားေတြနဲ႔
လယ္သမားေတြရဲ့တပ္ခ်စစ္ဆင္ပြဲ...”“တို႔က တ႐ုတ္အလုပ္သမားေတြနဲ႔
လယ္သမားေတြရဲ့ တ႐ုတ္ခ်စစ္တပ္ကြဲ”ဟူေသာေအာ္သံမ်ားသည္
ထြက္ေပၚလာသည္။
လိအန္ ကိုယ္တုိင္ပင္ ထိ ေ့ကြးေၾကာသံကိုအမ်ားႏွင့္ေရာ၍ စိတ္ပါလက္ပါ
ေအာ္ေနမိေလ၏။
ေမာင္ေမာင္ဦးမည္းထဲတြင္ လ်ွပ္စီးတစ္ခ်က္ ျပက္လိုက္သြားဖင့္ လိအန္သည္
သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္အား တစ္ၾကမ္ခ်ျမင္လုိက္ရသည္။
အမွတ္သုံး တပ္ခြဲမွ လူအမ်ားစုသည္လမ္းကဦးေလးအတုိင္း ေခ်ာ့ေနာက္
တစ္ေယာက္ခ်င္းစီ တန္းစီကာ ျမစ္ဆီး
အုပ္ဖုိးေနသည့္ေကာက္ပ်ိန္းခ်ိန္ဆီ ေျပးတက္သြားေနၾကသည္။
တဘက္ အျဖဴမ်ားသည္ သူတို႔က်ပုိးအိတ္မ်ားခ်ခ်ထားသည့္ျဖစ္ရာ
အေမွာင္ထဲမွာပင္ အပ်ံအျပင္ ျမင္ေနရ၏။
အမွန္ေတာ့ထိုအျဖဴေရာင္တဘက္မ်ားသည္ သူ႔လူ ကိုယ့္လူ ခြဲျခားႏုိင္ရန္
စီမံထားျခင္းေပတည့္။
လိအန္သည္ ေျခလ်င္တပ္သားမ်ားၾကားရွိ ျမင္းစီးအရာရွိအား မ်က္စိခ်ာ၍ ရသည္။
မုိးၿခိမ္းသံေၾကာင့္ လန္႔ေနသာ ျမင္းအား မရ ရေအာင္
ထိန္းထားလွ်က္ရွိ၏။
ေနာက္တခ်က္ျပက္လိုက္သည့္ လ်ွပ္စီးေရာင္ျဖင့္ တံတားထိပ္၌
ခုိက္ပ်ံေနၾကေသာ ရန္သူ ဒါဇင္ခန္႔ကိုပါ သူျမင္လုိက္ရသည္။
အေမွာင္ထု ျပန္ကမ္း တဒဂၤ အခ်ိန္ေလးတြင္ ထိုဒါဇင္ခန္႔ထိမွ
ုးစုိင္းသံုးခ်ိဳးသည္ ဝပ္ေနရာမွ ထရပ္ကာ လက္မ်ားကို လန္း၍ ပစ္လုိက္ၾကသည္ကို
ေတြ႔ရ၏။
ကိုမင္ဇန္ကဗ်ဴးသမားမ်ားေပတည့္။
“သတၱိထား လက္ခ်ိဳးေတြ”လိအန္သည္ ေအာ္ဟစ္ၿပီး သတိေပးသည္။
လြယ္ထားသည့္ ဂ်ာဗင္ယိေသနတ္အား ျဖတ္၍ေကာက္ကုိးတံုးခ်ိဳး ေနာက္သို႔
ဝပ္ခ်ကာ အကာအကြယ္ယူသည္။
တပ္ခြဲ၏ ေခ်ာ့ေျပးအဖြဲ႔သည္ေမွာင္ထုအတြင္း၌ ရွိေနသည့္ ရန္သူမ်ားအား
မျမင္။
ရန္သူမ်ား ပစ္လိုက္သည့္ လက္ခ်ိဳးမ်ားသည္ ထိုအဖြဲ႔၏ ၾကား၌
ကေရာက္ေပါက္ကြဲသည္။
လိေမာ္ေရာင္ မီးတန္းမ်ားသည္ ညအေမွာင္ထဲ၌ လင္းလက္သြားသည္။
ထိခိုက္ဒဏ္ရာရသူမ်ားႏွင့္ ေသဆုံေဇာႏွင့္ ေမ်ာေနသူမ်ား၏
ေအာ္သံစုံႏွင့္ ညည္းညဴသံမ်ား၊ေၾကာက္လန္႔တၾကားျဖစ္ကာ ဟီလိုက္သည့္
ျမင္းတစ္ေကာင္၏ အသံ၊ တစ္ဆက္တည္းထြက္ေပၚလာေနသည့္
မခ်င္းဂန္း စက္ေသနတ္သံ...။
ထပ္မံ၍ ျပက္လိုက္သည့္ လ်ွပ္စီးေရာင္သည္ မတ္ေစာက္ေသာ ကမ္းနဖူးထိပ္တြင္
ဝင္းခနဲလက္သြားသည္။
လိအန္သည္ လက္ထဲမွ ဂ်ာဗင္ယိေသနတ္ျဖင့္ ကိုမင္ဇန္ စက္ေသနတ္သမားအား ုးခ်ိန္ခ်က္
ပစ္လိုက္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ပစ္ခတ္မွာ အလြဲမ်ား ေဝးလြန္းလွသျဖင့္
ထိေရာက္ျခင္းမရွိ။
ေနာက္ တစ္ဆက္မွ အေမွာင္ ဝင္လာခ်ိန္တြင္ သူသည္ ဂ်ာဗင္ယိတို့ လွံစြပ္တတ္ကာ

ခါးကိုကုန်းလျှောသို့ပြေးသည်။
အရာရှိဇော်၊ ျမင့်းေသေကာင်သည် လမ္းေပၚတြင္ ကန္ပလန္းျဖတ္
လဲကေနသည်ျဖစ်ရာလိအန္သည် ထိုျမင့်းအား ဝင်္ကပ်ဖြစ်ပြီး လဲကြွားသျဖင့်
ဒူးနာသြားသည်။
ျမင့်းဇော်သခင်ဟယခုအခိုက်ဆိ ျမင့်းေအာက်၌ ပိေနဆဲ၊ လိအန္သည် ကပ်ကယာ
ထရပ်ပြီး အရာရှိအားဆြဲထုတ်သည်။
ထို့နောက် ်ွန်စ္ဆိုးသား ေကာက်တံုးတစ်ုံး ေျခရင်း၌
ကပ္ပေနဟန်ကသည်။
မုိ်းစခ်မ်းသံသည် ထြက္ေပၚလာသည်။
မုိ်းစခ်မ်းသံ တစ်ခ်ကမ္ေပၚတုိင်း လ်ပ်စ်တ်ဆ်ကိမ္ လက်သည်။
လမ္းေပၚသို့ စက္ေသနတ္ က်ည်ဆန်မ်ား ထပ်လာျပန်သည်။
“တပ်းကို ထိထားသလား”ဟု လိအန္က ေမးသည်။
“မထိဘူးလို့ ထင်တယ် ရဲေဘာ်”ဟု ျပန္ေျဖသည်။
လုခ်ယ်အိုသည် သို့ညာဘက္ေပါက်သား ်ွန်ပ်ိုးသည်။
်ွန်စ္ဆိုးသား ရုံ့ထ၌ ယ္ဆ၍ အလား
ေမွာက္ေနဟန်ကျခင်းျဖစ်၍ဆိုးေခါင်းမ်ားကို ေျမဆကီး၌ အပ်ထားသည်။
“ဒါေပမဲ့ ညာဘက် ေပါင် ျမင့်းပိထားတဲ့ ဒဏ္ေဟကာင့်လား မသိဘူး၊
ထိုေနတယ်”“တစ္ေယာက္ေယာက္ ကမ္းပါးေပၚတက်ပြီး
စက္ေသနတ္ထားေနာက်ကြ ေရာက္ေအာ်ားမွျဖစ်ခယ် ထင်တယ်။
တပ်း”ဟု လိအန္က ေျပာသည်။
“ကြွန်ေတာ် ဆကီးစားဟကည့်ခ်င်တယ်”ခီယာအုိက
အေပၚမှဟကည့်သည်။
“အေပၚကို ေတာင်ထိတစ္ေကာင် တက်သလိတက္ ျဖစ်မာ ရဲေဘာ်”ဟု
ျပန္ေျပာက ေနာက်ထပ် လက်သမည့် လ်ပ်စ်းအား ေစာင့်သည်။
ထို့နောက် လိအန္ဇော်၊ ပခုံးအား တစ်ခက် ပုတ်လျှက်သည်။
“ကဲ သြားေတာ့”လိအန္သည် ခုန္ဆ၍ထလိုက်ပြီး အေပၚဘကို
ခ်ီးြပယ်ိုတ်ေပါင်းမ်ားအား စမ်း၍ဆြကာတက်သြားသည်။
ေျခဖားမ်ားျဖင့် ေက်ာက်တံုးမ်ား၏ ပက်ကားအက်ကွဲးအား
စမ်း၍နင်းကာကုတ်တတ္၍ တက်သြားေနျခင်းျဖစ်၏။
ေနာက်တစ်ခကိမ္ လ်ပ်စ် လက်ုိက်သည့်အခါလိအန္သည် အေပၚဘက်သို့ ေပ ငါးဆယ်
ေျခာက်ဆယ်ခန့်ထိ ေရာက်သြားၿပီးကို ေတြ့ရသည်။
ကိုမင်္ဂန္ စက္ေသနတ်သမားသည် လိအန် တက်လာသည်ကို ျမင်သြားၿပီျဖစ်၍
မရွှင်းဂန်းစက္ေသနတ္ျဖင့် အဟကာသကီး ပစ်ထက္ ရွိေလၿပီ။
လိအန္အား မျမင်သည့်အခါ ခီယာအိုသည် အသက်ပြင် မ၀ိုင့်၊
ေနာက်တစ်ကမ်ပြီးလက်သည့်အခါ ေတာင်ဘန်းထိပ္ေပၚသို့
ေရွ့လားသြားေနေသာ လိအန္အားျမင်သည်။
လိအန္သည် ၀ိုင်ထပ္ေသနတ္အား ဘယ်လက်ျဖင့် ကုိထားၿပီး သို့ညာလက်သည်ခါး၌
ခ်ထားသည့် အိတ်ကို ျဖတ်ယူေနသည်။
ထို့နောက် လက်ဖ်ုိး်ွန်လုိး ေပါက်သြားသံမ်ား ဟကားလိုက်ရပြီး
မရွှင်းဂန်းစက္ေသနတ်သည် ရပ်သြားသည်။
လိအန္သည် စက္ေသနတ္ ကတုတ်ကွင်းထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး
အလားေမွာက္ေနဟကေသာ သုိ့ပန်း်ွန်စ္ေယာက်ား
သူ့ေသနတ္ျဖင့်ဆ်ားသည်။
ကန်စ်သား ေလးဦးကား ဂပြန်မ်းထုိးေမွာက်ခံု ျဖစ္ေနေသာ

စက္ေသနတ္အပ်ံကၽြမ္းခ်ိ ေသဆံုးေနၾကေလၿပီ။
“မင္း မိသားစု နာမည္က ဘာလဲ ရဲေဘာ္”“လိအန္ခ်ဳ တပ္ဗိုး”“မင္းဟာ သတၱိ
ေတာ္ေတာ္ေကာင္းတဲ့ ရဲေဘာ္ တစ္ေယာက္ပဲ။
ရဲေဘာ္ လိအန္တစ္ခါတုတ္ စစ္ဒုဏ္မ်ားလာတာ
ဘယ္ေလာက္ကာၿပီလဲ”“သိတင္းခ်စ္ပတ္ပါ တပ္ဗိုး”“မင္း စကားေျပာသံက
ဟူနန္သည္ကနဲ ၾတုတယ္”“ဟုတ္ပါတယ္၊ တပ္ဗိုး။
ကၽြန္ေတာ္ တပ္ဗိုးတို႔ ဖမ္းထားတဲ့ ႏိုင္ငံျခား
အက်ဥ္းသားဆိုမွာထမင္းခ်က္ မလုပ္ခင္က ဟူနန္ပါပဲ။
ကၽြန္ေတာ္ သူ႔ကို ဖမ္းသြားေတာ့
သူ႔သမီးေလးကိုျခင္းထဲထည့္ၿပီး သယ္လာခဲ့ပါတယ္။
ခင္ေတးကေနၿပီး ေက်ြခ်ာင္းအထိ တပ္ခ်ီတပ္ရဲ႕ေဘးကေျခရာခံၿပီး
လိုက္လာခဲ့တာပါ။
အဒဲ ကာလအတြင္းမွာ ကိုမင္တန္ စစ္သားအက်ဥ္းသား
အမ်ားအျပားဟာတက္ကူးေနၾကတာ ကၽြန္ေတာ္ ျမင္ခဲ့ရပါတယ္။
သူတို႔က တပ္ဗိုးတို႔ ယူနီေဖာင္းေတြဝတ္ထြားတာ ေတြ႔ရပါတယ္”
လိအန္တည္ စကားကို ရပ္ဆိုးၿပီး မ်က္လႊာခ်ထားသည္။
“ႏွင္ျခားသားရဲ႕ သမီးေလး ေသသြားေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ တပ္ခ်ီတပ္ထဲ
ဝင္ခဲ့ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ သားႏွစ္ေယာက္လည္း ကၽြန္ေတာ္နဲ႔
ပါလာခဲ့တာဆိုေတာ့ သူတို႔လည္းပဲ ပြာမ်ိဳယွာအို ေကြးေတြ
(သူရဲနိေလးေတြ) ျဖစ္ကုန္ၾကပါတယ္”ဟာရိကန္း မွန္အမ္
အလင္းေရာင္ျဖင့္ ျမင္ေနရေသာ လိအန္၏ လယ္သမား
မ်က္ႏွာသည္ဂ်ီးသား ပြင့္လင္းျခင္းကို ေဖာ္ျပလိုက္ရွိ၏။
သူ႔ ကိုက္ဥိးထိုမွာ ဘယ္ေနရာ၌ ေနခဲ့မွန္း မသိ။
သူ႔ေခါင္းထက္၌ မရွိေတာ့။
ဆပ်ာမွာ မုဒိေရမ်ားျဖင့္ ရႊဲရႊဲစိုလ်က္ ရွိေလသည္။
“မင္း ထမင္းခ်က္ ျဖစ္ခဲ့တာေတာ့ ဟုတ္ပါပါ။
ဒါေပမဲ့ ရဲေဘာ္လအန္ အေနနဲ႔တုိက္ခုိက္ရည္းကို တျခားေနရာမွာ သင္ခဲ့တာ
မဟုတ္လား”လိအန္က ေခါင္းညိတ္သည္။
“ခ်င္ေတးၿမိဳ့က (မစ္ရွစ္ခ်ာ)ၿမိဳ့ပ ကားကြယ္ေရးတပ္ဖြဲ့ႏွစ္ခုစုစ္ဒုဏ္ခဲ့ဖူးပါတယ္”“တပ္ခ်ီတပ္ထဲ ဝင္ခ်ိတ္ဆက္ ျဖစ္လာတာ
ဘာေၾကာင့္လဲ”“တပ္ဗိုးတို႔အေနနဲ႔ တ်-ယူဘာအို ေတြဆီက ေျမေတြကို
သိမ္း သိမ္းၿပီး မူလပုိင္ရွင္မ်ားစုေတြ လက္ကုိ ျပန္,ျပန္ေပးတာ
ကၽြန္ေတာ္ ျမင္ခဲ့ပါတယ္”ဟု လိအန္က ေျပာသည္။
“တ်-ယူဘာအို တစ္ေယာက္ က ကၽြန္ေတာ့္ မိသားစုပုိင္တဲ့ လယ္ေတြကို
ခုိးယူထားတယ္။
တစ္ေန႔က်ရင္အဲဒီ ေျမေတြ ကၽြန္ေတာ္ျပန္ရေအာင္ တပ္ခ်ီတပ္က
ကူညီလမ့္ခဲ့ယုိ႔ ေမ်ာ္လင့္ထားတယ္”“တပ္ခ်ီတပ္ထဲတာ့ တစ္ေန႔က်ရင္
ေနရာတုိင္းမွာရွိတဲ့ တ်-ယူဘာအိုေတြဆီက ေျမေတြကိုသိမ္းမွာပဲ။
ေနာက္ဆံုးမွာ ေျမအားလံုးကို မူလပုိင္ရွင္ေတြ လက္ထဲ အကုန္ျပန္ေပးမွာ။
ဒါေပမဲ့ အခုေလာေလာဆယ္မွာက တို႔ေတြဟာ တို႔ရဲ႕အသက္ေတြ
ရွင္ေရးအတြက္ တုိက္ပြဲဝင္ေနၾကရတယ္။
လုတင္းတံတားကို သိမ္းဖို႔အတြက္ ရဲရင့္တဲ့ ရဲေဘာ္သံုးဆယ္ လိုေနတယ္။
အလုပ္ကေတာ့သိပ္အႏၱရာယ္မ်ားတယ္။

မင္းရဲ့ဆႏၵအေလ်ာက္ ပါဝင္ခ်စ္ခင္ပါ့မယ္ဟု ကတိေပးခဲ့ပါတယ္ တပ္မွဴး”ဟု လိအန္က ေျဖသည္။
“အဲဒီ တာဝန္ကို ကၽြန္ေတာ္ ယုံၾကည္ပါ့ အသင့္ပါ”ထိုခဏတြင္ ဒုန္းစုိင္းလာေနေသာ ျမင္းခြာသံမ်ားေၾကာင့္ ႏွစ္ဦးစလုံး လွည့္ၾကည့္ၾကသည္။
စစ္ဆင္နဲ့ေ ေစလႊတ္လိုက္သည့္ ဆက္သြားျဖစ္၏။
သူသည္ ျမင္းနက္ကားေပၚမွ အလ်င္အျမန္ခုန္ဆင္းကာ ပိတ္ထားေသာ စာအိတ္အစ္ကို သူ႔ခါးၫွဳိ ခိုထားသည့္ သားေရအိတ္ထဲမွဆြဲထုတ္ၿပီး ခ်ီယာအိုထံ အေျပးအလႊားလာေပးသည္။
“ေတာ္လွန္ေရး စစ္ေကာင္စီက အမိန္႔သစ္ေတြ လာပို႔တာပါ”ဟု ဆက္သြားကေျပာကာ စာအိတ္ကို ခ်ီယာအို့ လက္သို႔ ေပးသည္။
ဆက္သြားသည္ ခ်ီယာအိုထံမွ စကားအျပန္ကိုမေစာင့္ဘဲ သူ႔ျမင္းဆီသို႔ ျပန္ေျပးကာ ခုန္တက္လိုက္ၿပီး လာလမ္းအတုိင္း စုိင္းခြာထြက္သြားေလ၏။
ခ်ီယာအိုသည္ ဟာရီကိန္း မွန္အိမ္ကို မ,ကာ ေရာက္လာသည့္ အမိန္႔စာအား ဖတ္သည္။
ထို႔နာက္ လိအန္ကို မ်က္ႏွာအား ေမာ့ၾကည့္သည္။
“တို႔တာဝန္က ပိုၿပီး အေရွ့ယံ မ်ားလာၿပီ ရဲေဘာ္၊ ရန္သူတပ္ေတြဟာ ျမစ္ရဲ့ေတာင္ဘက္လမ္းအတုိင္း ဒီဘက္ကို ခ်ီတက္လာေနၾကၿပီ။ တို႔က ခရီးကို ႏွစ္ဆတိုးၿပီး ျမန္ေအာင္သြားရလိမ့္မယ္။
တံတားကို အခုအခ်ိန္ခ်စ္ၿပီး ေနာက္ နာရီသုံးဆယ္ အၾကာမွာတံတားကို တိုက္ရလိမ့္မယ္၊ တို႔မ်ားအေနနဲ့ လႈံ့ရွာေလးဆယ္ ခရီးကို သြားရလိမ့္ဦးမယ္၊တို႔အတြက္ ႏွစ္ရက္တိတိ ၾကာမယ့္ ခရီးပါလား”ခ်ီယာအို့က ၿပံဳးသည္။
သူ႔အၿပံဳးမွာ ခိုင္ဆိုက္ ေၾကကြဲျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည့္ အၿပံဳးျဖစ္ေခသည္။

ခုတာတု ျမစ္လုကၠက အေပၚဘက္တြင္ ျမင့္မားေသာ ေတာင္ကုန္းမ်ား ရွိ၍
ယင္းေတာင္ကုန္းမ်ား တစ္ခုေလွ်ာက္တြင္ သစ္ေတာႀကီးမ်ား ရွိသည္။
ထို သစ္ေတာႀကီးမ်ားမွာမုိင္ေပါင္းမ်ားစြာ ရွည္လ်ား၍ လုတင္းသို႔
ဦးတည္၍ ခ်ီတက္ေနၾကေသာ ဗဟုိတပ္စခန္းတစ္ခုသည္ စားရန္ႏွင့္
အပ္ရန္ပင္ ရြာမွားသည္ဟု မရွိဘဲ အထက္မွ ေပးထားသည့္အမိန္႔အတုိင္း
တစ္သြေဝမတိမ္း လုိက္နာကာ ခ်ီတက္လွ်က္ ရွိၾကဏ္။။
လူနာတင္ လွည္းမ်ား၊ ဝန္ထုပ္ဝန္ပုိးတင္ တိရစၧာန္မ်ား၊ ေမာ္တာမ်ားႏွင့္
အျခားေလးလံေသာ လက္နက္ကိရိယာမ်ားမွာ သူတို႔ေနာက္ကြက္ အလွမ္း
အလြန္ေဝးကြာသည့္ ေနရာမွျဖည္းျဖည္းမွန္ကန္ ခ်ီတက္လာေနၾကေသာ
တပ္သားမ်ား၏ လက္တြင္းသို့ ထားခဲ့ၾကသည္။
ယခုတပ္ဦးအေနျဖင့္ ခ်ီတက္လာေနၾကေသာ စစ္သားမ်ားသည္
ႏွစ္ဆယ့္ေလးနာရီလွ်င္ မုိင္ဆယ့္ခုနစ္ခန္႔ခရီးေပါက္ေအာင္
သြားေနၾကရျခင္းျဖစ္၏။။
လုိအပ္လာသည့္အခါတြင္ သူတို႔၏ ေက်ာပုိးအိတ္မ်ား၊ရိကၡာအိတ္မ်ားအား
လမ္းေဘးသို့ ပစ္ခဲထားခဲ့ၾကၿပီး ႐ုိင္ဖယ္
ေသနတ္မ်ားႏွင့္သည္အိတ္မ်ားကိုသာလွ်င္ သယ္ေဆာင္ၾကေလသည္။
ရလာသည့္ သတင္းမ်ားထဲတြင္ ကုမၸဏီမ်ားသည္
တိတ္ဆိတ္တိတ္၍အေမွာင္ထုအား ခုိကာ ေျမာက္စူးစူးသို႔ ခ်ီတက္ေနၾကသည္
ဟူေသာ သတင္း ျဖစ္၏။။
ေန႔မြဲလိမ္ေန႔မြဲကာက် ခ်ီတက္ေနၾကသည့္ တပ္စိတ္သည္မ်ား
တပ္သားမ်ားႏွင့္အတူခ်ီတက္ လိုက္လာၾကေသာ ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္
တပ္ဆင္းခ်ိန္၏ အလယ္ေၾကာင္ခ်ိန္ရွိၾကသည္။
သူတို႔သည္ ယခင္ကလို ျမင္းမ်ားကို မစီးၾကဘဲ ခရီး
ျမန္ျမန္လွမ္းေစရန္အတြက္ေျခက်င္ခ်ိတက္လာၾကသည္။
သူတုိ႔ျမင္းမ်ားကုိမူ သူတို႔ေနာက္မွ ပါလာၾကသည့္
အေစာင့္မ်ားကုိေခြေယွက္ခ်ၾကဏ္။။
စစ္ဆာနခ်ဳပ္ပုဂၢိဳလ္မ်ား၏ ေနာက္ဘက္တြင္ လုေမ-လင္းသည္ သူ႔လား၏
ေခ်ာ့ေမ့ခ်ီတက္လာေနသည္။
သူသည္ သူ႔လားအား ေခြ်လာေနသည့္ အမ်ိဳးသမီး
ေအာ္ဒလိမအားမၾကာခဏ လွည့္,လွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔အၾကည့္မွာ တစ္ခုုတစ္ရာအတြက္ စုိးရိမ္ေၾကာင့္ၾကမၼမကင္း
ျဖစ္ေနဟန္ရွိ၏။။
လမ္းမွာ ရႊံ့ေခ်ာ္မ်ား ထူထပ္လွ်က္ ရွိေလရာ သူ႔လားသည္
မၾကာမၾကာေခ်ာ္ေတာ့မလို ျဖစ္ေနသည္ မဟုတ္ပါလား။။
လား ေခ်ာ္လဲေတာ့မလို ျဖစ္သြားသည့္အခါတုိင္း လား၏ ေက်ာေပၚ၌
ခြတင္ထားသည့္ျခင္းေတာင္းထဲမွ ကေလးတစ္ေယာက္၏ တအံ့အဲ့
ျမည္သံမ်ား ၾကားရတတ္၏။။
သို႔တေစလည္းလား ေခြ်လာေနသည့္ ေအာ္ဒလိမသည္ ျခင္းတင္သို႔
လွည့္မၾကည့္ ကေလးအား ေခ်ာသည့္သံမ်ား ေပးေလ့ရွိသည္။
“မင္းဟာ ဟြာဖူးရဲ့ အနီးကပ္ဆုံး မိတ္ေဆြ မဟုတ္ေတာ့ေပမဲ့ သူနဲ႔
ရထားတဲ့ကေလးကိုေတာ့ ကိုယ္နဲ႔မကြာ ထားသားပဲ ရဲေဘာ္ ေမ-
လင္း”တရင္းတႏွီး ေျပာလုိက္သည့္ အသံမွာ ခ်ိအင့္-လုိင္းဏ၏
အသံျဖစ္၏။။
ခ်ိအင့္-လုိင္းသည္ေက်ာက္တံုးႀကီး တစ္ခုုးအား ေက်ာေပး၍ ျမစ္ျပင္၏

အျခားတစ္ဖက္ရွိ ေမွာင္ထဲမွ ျမစ္ကမ္းပါးအားလုမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အား ေမ-လင္းက ေတးနားမွ ျဖတ္သြားသည့္အခါ သူသည္ ေမ-
လင္းေတးမွ ကပ္၍ လိုက္လာသည္။
“ငါ ေျပာတာ မွန္တယ္ မဟုတ္လား ေမ-လင္း”တရင္းတႏွီး ရွိေနေသာ
စိတ္ျဖင့္ စိတ္ထင္စား ေမးလုိက္ျခင္းျဖစ္ေသာ္လည္း
ေမးခြန္းမွာတုိက္ဝိုက္လြန္းသျဖင့္ ေမ-လင္းသည္
အံ့အားသင့္သြားရ၏။
ဤတရက္ေသာ့ ဘယ္လိုျပန္ေျဖရမွန္း မသိျဖစ္ကာ စဥ္းစား ခဲေနေနရ၏။
“သူ႔ကို ကေလး အေဖလို႔ စဥ္းစားဖို႔ မလိုေတာ့ပါဘူး။
ေကာင္မေခ်ာ ခဲ”ဟု ေမ-လင္းကေျဖသည္။
“မိန္းမတစ္ေယာက္ရဲ့ စိတ္ဆာ႐ုံ ခံစားမႈဟာ တစ္ခါတေလမွာ
အမ်ားဘက္ကိုေခၚသြားတတ္ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္မ ခ်င့္က် သိေစခ်င္တာ တစ္ခုက ကၽြန္မရဲ့ စိတ္အားထက္သန္မႈဟာ
အခုအခ်ိန္ ေတာ္လွန္ေရးဆက္ေအာင္ပြဲမွာ
ပထမပါပဲ”“ေတာ္လွန္ေရးအေပၚမွာ ရွိေနတဲ့ မင္းရဲ့ သစၥာေစာင့္သိမႈနဲ႔
ပတ္သက္လို႔ သံသယျဖစ္စရာအေၾကာင္းမရွိပါဘူး ေမ-လင္း”ဟု ခ်က
ျပန္ေျပာသည္။
“တစ္ခုည္းအားျဖင့္ တြက္ရင္ မင္းဟာေတာ္လွန္ေရးဆက်ိဳး အေပၚမွာ
အမ်ားဆက်ိဳးကို တာဝန္ေက်တယ္လို႔ ဆိုရမွာပါ”“အေနာက္ပုိင္း
ေဒသတြင္းက ေတာင္တန္းေတြေပၚမွာ ႏုိ႔စို႔ကေလး
တစ္ေယာက္ကိုလားတစ္ေကာင္ေပၚတင္ၿပီး ျဖတ္သြားေနတာကိုက
ေတာ္လွန္ေရးတစ္ခုကို လုပ္ေနတာပါ။
အခြင့္ထူးခံ အထက္တန္းလႊာ ေလာကထဲက မယားေတြနဲ႔ကေတာ့ လံုးဝ
မတူပါဘူး။
ဒါေပမဲ့ကၽြန္မဟာ အဲဒီပံုစံမ်ိဳးရဖို႔ စိတ္ဓာတ္ခဲ့ပါဘူး ရဲေဘာ္ ခ်”ခ်ိသည္
အခြင့္ထူးခံ တ႐ုတ္ မ်ဴးမတ္ မ်ိဳးဥေယ်ာင္ လူတန္းစား
မိသားစုမွေမြးဖြားလာသူျဖစ္၏။
ေမ-လင္းစကား ၾကားသည့္အခါ သူသည္ စိတ္ဓာတ္ခ်င္းျဖစ္ကာ
တစ္ခ်က္ခ်စုတ္သလိုလြတ္သည္။
သူသည္ အေဝးတစ္ေနရာရွိ ေက်ာက္စြန္းဆက်ိဳးတစ္ခုအား
စိတ္ထင္စားလွမ္းၾကည့္ေနရာမွ ေမ-လင္းအား ဖ်တ္ခနဲ လွည့္ၾကည့္ၿပီး
ၿပံဳးသည္။
“မင္း ေျပာတာ မွန္တယ္ ေမ-လင္း။
အဲဒီအတြက္ မင္းဟာ ဝုဏ္ဟူထူေက်ာ္ပါတယ္။
အမ်ိဳးသမီးေတြကို လြတ္လပ္ခြင့္ေပးၿပီး ေပးျခင္းဟာ အတိတ္က
အေႏွာင္အဖြဲ႔တြေတြကို ခ်ိဳးျဖတ္တာမွာအလြန္အေရးပါတဲ့ လုပ္ရန္းတစ္ခုပါ။
မင္းဟာ လမ္းသစ္ ရွာေဖြေနၾကတဲ့ လက္တစ္ဆုပ္စာလူစုထဲမွာ
ပါဝင္ေနတဲ့လူပါ။
ငါနဲ႔ စစ္ေက်ာ္ရင္အတြက္ မင္း လုပ္ေပးခဲ့တဲ့ အလုပ္ေတြဟာသစ္ဆန္းတဲ့
စိတ္ကူးနဲ႔ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြ ႀကီးမားေၾကာင္းကို
ျပေနပါတယ္”“ကၽြန္မအေနနဲ႔ ပိုၿပီး အေျမာ္အျမင္ႀကီးလို႔
ျဖစ္ခ်င္ျဖစ္ခဲ့ပါ”ဟု ေမ-လင္းကစိတ္ထိခိုက္သံျဖင့္ ေျပာသည္။
“မင္းက သက္ေသာင့္သက္သာ ဘဝတစ္ခုကို စြန္႔လႊတ္ၿပီး
ဆိုဗီယက္သမ္ဂ်ယ္ေျမတြင္းကခက္ခဲပင္ပန္းမႈေတြကို ရင္ဆုိင္ခဲ့တဲ့ မိန္းမ

တစ္ခုေယာက္ပါ။
ၿပီးေတာ့ ေယာက္်ားေတြနဲ႔တန္းတူဒီခ်ီတက္ပြဲႀကီးထဲမွာ လိုက္ပါခဲ့တဲ့
မိန္းမတစ္ေယာက္ပါ။
မင္းလို အရံအတား အားလံုးကိုတစ္ရက္တည္း တည္ၿငိမ္ေအာင္
ျဖတ္ေတာက္ခဲ့ႏုိင္တဲ့ အမ်ိဳးသမီးဟာ
မရွိသေလာက္ရွားပါတယ္”တဂ်တ္ႏုိင္ငံတြင္းက အမ်ိဳးသမီးေတြဟာ သူတို႔
ေျခေထာက္ေတြကို ခ်ိဳးၿပီးစည္းေႏွာင္ခံထားရသလို
သူတို႔စိတ္ေတြကိုလည္း ခ်ိဳးႏွိမ္ၿပီး အထိန္းအခ်ဳပ္ ခံလာခဲ့ရတာ
ႏွစ္ေပါင္းမနည္းေတာ့ပါဘူး။
အဲဒီ ခ်ဳပ္ေႏွာင္ခ်က္ေတြအားလံုးကို သတိႀကီးစြာ ထားၿပီး
ေျဖၿပဿနာမ်ိဳးျဖစ္ေလွ်ာ့ကၽြန္မထင္ပါတယ္။
ေရွးေဟာင္းအစဥ္အလာက ထားခဲ့တဲ့ ဓေလ့ထံုးစံေတြကို
ပယ္ဖ်က္ဖို႔လိုပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ အစဥ္အလာ ဓေလ့ထံုးစံေတြကို မိန္းမတစ္ေယာက္ခ်င္း မြန္ျမတဲ့
စိတ္ေနစိတ္ထားနဲ႔အဖိုးထိုက္တန္တဲ့ သဘာဝန္႔ ေရာေထြးၿပီး မျမင္သင့္ပါဘူး”ခ်ိန
ေမ-လင္း မဂၢဇင္းကို စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
“မင္းရဲ့ ခံစားခ်က္ေတြကို သိသာထင္ရွားေအာင္ ေဖာ္ျပႏုိင္စြမ္း
ရွိပါေပတယ္။
ရဲေဘာ္ ေမ-လင္း၊ တျခား လူေတြရဲ့အက်ိဳးျဖစ္ထြန္းမႈကို ေရွး႐ႈၿပီး
မင္းရဲ့အေတြးအျမင္ေတြကို ေရးခဲထားသင့္တယ္လို႔ ထင္တယ္။
တဂ်တ္ႏုိင္ငံသမီးရဲ့ ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲမႈေတြကို
အစားနားလည္ေအာင္ ရွင္းျပႏုိင္ဖို႔လည္းလိုလာလိမ့္မယ္”“ကၽြန္မမွာ
ေန႔စဥ္ထထမ္း တာ၀န္ရွိတယ္။
ခ်ိတ္ကာ ရြာေတာ္ကၽြန္မတ္တမ္းတင္တယ္”ဟု ေမ-လင္းက ေျပာၿပီး
ၿပံဳးသည္။
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ၿပံဳးျခင္း ျဖစ္၏။
“ေနာင္တစ္ေန႔ကၽြန္မရဲ့ဘ၀တစ္ေလွ်ာက္လံုး ျမင္ခဲ့၊ ေတြ႔ခဲ့၊
ႀကံဳခဲ့ ရသမွ်အားလံုးကိုစာျပန္ေရးမယ္လို႔ ရည္ရြယ္ထားတယ္”ခ်ိန
ေခါင္းညိတ္သည္။
သူသည္ လမ္းအလယ္ေလာက္အေရာက္တြင္ ရပ္လိုက္သည္။
ျမစ္တစ္ဖက္ကမ္းရွိ အေမာင္ထဲဆီသို႔ ေငးၾကည့္ေနသည္။
တာတု ျမစ္လက္တက္သည္အထိက္ေရာက္ေတာ့ က်ဥ္းသြားသည္။
ေမ-လင္းသည္ ခ်ၾကည့္ရာဆီသို႔ လိုက္ၾကည့္သည္။
အလွမ္းေ၀းလွသည့္ ျမစ္တစ္ဖက္ကမ္းေပၚ၌ ေရြ႕လ်ားေနေသာ
မီးတုတ္မ်ား။
“အဲဒီအုပ္စုဟာ ကၽြန္မတို႔ အမွတ္တစ္ တပ္မဟာက လူေတြ မျဖစ္ႏုိင္ဘူး”ဟု
ေမ-လင္းကခပ္တုိးတိုး ေရရြတ္သည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ဆရဲေလာက္က ကၽြန္မတို႔ဆီကို အမွတ္တစ္ တပ္မဟာကဝုိင္ဘလက္
သတင္းတစ္ခု ပို႔တယ္ ေကာ္ရွင္ခ်ာ။
သူတုိ႔ကို ျမစ္ေအာက္တက္ လိုေလးဆယ္မာပိတ္ဆို႔ခံေနရတယ္လဲ”“ဒါဆုိရင္
အဲဒါဟာ ကိုမင့္တန္ပုေတြက တို႔မ်ားနဲ႔အတူ လုတင္းကို
အျမန္ေရာက္ေအာင္သြားဖို႔ အားထုတ္ေနတာျဖစ္ရမယ္”ဟု ခ်ိန
ေျပာသည္။
ေမ-လင္းသည္ ေခါင္းတညိတ္ညိတ္ျဖင့္ လွမ္းၾကည့္သည္။

တာတူျမစ္ေၾကာင္းသည္ တုိးခ်ဲသာက်ဥ္းလာေနသည္ကို ျမင္ရ၏။
သူတို႔ ေအာက္ဘက္ကို ျမစ္ျပင္သည္ ေပသံုးရာခန္႔ကြာ၍ ျမစ္ကမ္းပါးႏွစ္ခု၏
အၾကာအေဝးသည္ ကုတ္ခ်ာခန္႔ ခ်ဲလိမ့္မည္ဟု ခန္႔မွန္းရသည္။
မၾကာမီစစ္တပ္ႏွစ္ပုဒ္သည္ တစ္ပ်ံႏွင့္ တစ္ပ် နီးကပ္လာၿပီး တစ္ဘက္ တစ္ဘက္အား
လွမ္းျပဳံးၾကာ်င့္လည္း ဆက္မည္။
သို႔မဟုတ္ ေသနတ္မ်ားျဖင့္ ပစ္ခ်င္လည္း ပစ္ခ်င္လည္း ပစ္ၾကလိမ့္မည္။
“တကယ္လို႔ ဒီေနရာမွာသာ တုိက္ပြဲျဖစ္ခဲ့ေတာ့ လုတင္းကို ငါတို႔
အခ်ိန္ေရာက္ဖို႔ဆိုတာ ျဖစ္ႏုိင္ေခ မရွိေတာ့ဘူး” ခ်က ေရျပာသည္။
“သူတို႔ တို႔နား ကပ္လာေနၿပီ။
တို႔ဘယ္သူဘယ္ပါေတြဆိုတာ သိသြားၾကေတာ့မယ္”“ဗိခၽြမ္း အက်ဥ္းသား
တခ်ိဳ႕က် သြားေခ်ပါလား”ဟု ေမ-လင္းက အဆက္ျပသည္။
“သူတုိ႔အကုအညီနဲ႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို သူတို႔လူေတြ ထင္သြားေအာင္ လုပ္လို႔
ရႏုိင္တယ္”“အေကာင္းဆံုး စဥ္းစားတစ္ခုပါ”ခ်က ေမ-လင္း၏
အဆက္ျပဳခ်က္အား လက္ခံသည္။
ခ်က္ခ်င္းပင္ စစ္သားတစ္ေယာက္အား ေခၚ၍ အက်ဥ္းသားမ်ား အုပ္စုဆီသို႔
အျမန္သြားကာ ဗိခၽြမ္းနယ္သားအက်ဥ္းသားမ်ားကို ေခၚခဲ့ရန္ ႏွင့္
ခရာမႈတ္စဥ္သား သူငယ္တစ္ဦးကုိပါ ေခၚခဲ့ရန္ အမိန္႔ေပးသည္။
ခဏတ္ေနၾကသူအားလံုး ယခုအခ်ိန္ထ၍ လံုးဝ အသံမေပးဘဲ
ခဏၾကရမည္ဟုေသာ ခ်ဴ၏အမိန္႔သည္လည္း ခဏတ္ေနသူမ်ားၾကား
ေနရာအႏွံ႔အျပားသို႔ ေရာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။
ေမ-လင္းသည္ ျမစ္ဆစ္ၾကမ္းမွ ေရြ႕လ်ားေနေသာ မီးတုတ္မ်ားအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
မီးတုတ္မ်ား မီးေရာင္မ်ားသည္ နီးကပ္၍ လာေနခ်ၿပီ။
မီးတုတ္မ်ားသည္ လွ်ဴ၏ ႏွဳတ္ခမ္းဆီ ေရာက္လာသည့္အခါ ပို၍ မ်ားလာသည္ဟု
ထင္ရ၏။
ခဏတ္လာေနသူမ်ားမွာ အနည္းဆံုး တပ္ရင္းတစ္ရင္းေလာက္ေတာ့
ရွိလိမ့္မည္ဟု ခန္႔မွန္းရသည္။
သူတို႔ ဦးတည္ၿပီး သြားေနၾကသည္မွာ လုတင္း။
ကုမၸဏီဘ်ားသည္ သူတို႔ ျမင္ေနရသည့္ျမစ္အေနာက္ကမ္းေပၚမွ
တပ္မ်ားသည္ သူတို႔၏ မဟာမိတ္ပ်ားဟု ယူဆေနသည္မွာထင္ရ၏။
စစ္သားမ်ား၏ သံခ်ပ္သံမ်ားကို သဲသဲၾကားေနရသည္။
ၿပီးေတာ့ ခရာမႈတ္သံေနာက္တစ္ခဏ အၾကာတြင္ ဗိခၽြမ္းနယ္သား
တစ္ေယာက္၏ ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ေလသံျဖင့္ေအာ္လိုက္သည့္အသံ။
“မင္းတို႔ ဘယ္ဟပ္ကာင္ေတြလဲ ေဟ့”ဗိခၽြမ္းနယ္သား
အက်ဥ္းသားသံုးဦးသည္ အရွန္ခန္ ဘက္သို႔ ေရာက္သြားဖမ္းမိလာသူမ်ား
ျဖစ္၏။
သူတို႔သံုးဦးအား ေမ-လင္းေဘးသို႔ ဆြဲေခၚလာၿပီး ပို႔သည္။
ႏွစ္ဦးမွာလက္ျပန္ၾကိဳး အတုပ္ခံထားရသူမ်ားျဖစ္၍ ခရာသမားလူငယ္မွာမူ
လက္ဖ်ဥ္ဆက်ိဳးခံရသူထားရသူ ျဖစ္ေလသည္။
“အေျဖေပးတဲ့ ခရာသံ ျပန္ေပးခုိင္း”ဟု ေမ-လင္းက
အမိန္႔ေပးသည္။
အေစာင့္တပ္ခဲတ်ံသည္ သူ႔ ေမာ္ေတာ္ေသနတ္ကို ထုတ္၍ ခရာသမား၏
နံၾကားအား ေထာက္ထားၿပီးခရာသံေပးခုိင္းသည္။
ခရာသံသည္ ျမစ္ျပင္အား ျဖတ္၍ တစ္ဖက္ကမ္းသို႔ ေရာက္သြားသည္။

ေမ-လင္းသည္ အနီးရွိ အက်ဥ္းသားတစ္ဦး တစ္ဖက္ကမ္းသို႔
ေရာက္သြားသည္။
ေမ-လင္းသည္ အနီးရွိအက်ဥ္းသားတစ္ဦး၏ နားတြင္တပ္၍ “ရွင့္တပ္ကနာမည္ကို
ေအာ္ေျပာလုိက္ သဘာဝက်ပေစေနာ္”“တို႔က ဗုိလ္ခ်ဳပ္ကား လိုသူဝမ္းရဲ႕
အမွတ္ေလး တပ္ဗဟာက ရဲေဘာ္ေတြဟဲ့”သူ႔ေနာက္ေက်ာတြင္
ေမာ္ဘုိင္းေသနတ္ေျပာင္းဝ လာေထာက္သည္ကုိ
သတိထားမိေနေသာအက်ဥ္းသားက ေအာ္ေျပာသည္။
“တို႔ လူဆုိးနီေတြ သတ္ဖို႔ လုတင္းကို
ခံတက္ေနၾကတာ”ခဏမွ်အၾကာတြင္ တစ္ဖက္ကမ္းဆီမွ ခရာသံ ထြက္လာသည္။
ဤမွာ ဘက္ကမ္းမွေပးထားေသာ ခရာသံအား တံု႔ျပန္၍
အေျဖေပးျခင္းျဖစ္၏။
ထုိ႔ေနာက္ ရုိင္ဖယ္ေသာေလသံျဖင့္ေအာ္ေျပာလုိက္သည့္စကား
“အမွတ္ေလး တပ္ဗဟာ ကံေကာင္းပါေစ၊ တို႔သတ္ဖို႔
လူဆုိးနီနည္းနည္းေတာ့ ခ်ဆြဲဦးေနာ္”တပ္ႏွစ္ဖက္စလုံး ဟိုဘက္သည္ဘက္
ကမ္းႏွစ္ဖက္အတုိင္း ေဘးခ်င္းယွဥ္ကာေျမာက္သို႔ ဦးတည္ၿပီး
ခံတက္သြားေနၾကသည္။
မီးတုတ္မ်ားဆီမွ မီးေတာက္မ်ားသည္ကုန္ျမစ္၏ ေျပင္ဆင္ထြက္ပြင့
ယိမ္းကေနၾကသည္ကုိ ႏွစ္ဘက္ကမ္းပါးမွ ၾကားသည္။
ထို႔ေနာက္သန္းေခါင္ယံတြင္ ေနာက္တန္ဆာမ်ိဳးမွ မုန္တုိင္းက်ပသည္။
လွ်ပ္စီးေရာင္ျခည္ မုန္းဆဲသံမ်ားၿပိဳးေတာ့ ခံတက္ေနသူမ်ားအေပၚ
က်ေနသည့္ မုန္းေပါက္မ်ား။
ထုိအခုိက္တြင္ ေမ-လင္းသည္ဘက္ကမ္းဆီမွ မီးေရာင္မ်ား ရြာသြားသည္ကုိ
ျမင္လုိက္ရေလ၏။
“ရွဴးေတြ စခန္းခ်တာမယ္”ဟု ေမ-လင္းက အခုအခိုိက္ သူမႏွင့္
ေဘးခ်င္းယွဥ္၍ေလွ်ာက္ေနဆဲျဖစ္ေသာ ခ်အင္-လုင္းအား
တုိးတုိးေျပာသည္။
“ဒါဟာ ကၽြန္မတို႔အတြက္အေကာင္းဆံုး အခြင့္အေရး တစ္ခုပဲ”ခ်ိက
ေခါင္းညိတ္သည္။
သူသည္ တပ္သားမ်ားအား အျမန္ဆံုး ခံတက္ၾကရန္အမိန္႔သစ္မ်ား ထုပ္၍ ထုတ္သည္။
ခံတက္ေနၾကသူမ်ားသည္ ေမ-လင္းေဘးမွ
အျမန္ဆံုးခံတက္သြားေနၾကၿပီ၊ ေမ-လင္းသည္ သူ႔လား၏ ဇက္ၾကိဳးကို
ေအာ္ဒါလီမ လက္ထဲမွ လွမ္းယူကာလားေက်ာေပၚ၌ ခြတင္ထားသည့္
ျခင္းေတာင္းအား ျပန္၍ စစ္သည္။
စတ္ခ်ရွမန္း သံရေသာအခါသူမသည္ သူမ၏ လားအား သဲသဲမဲမဲ
ရြာသြန္းေနသည့္ မုိးေရထဲမွ်ျဖတ္၍ လုတင္းဘက္သို႔ဆက္လက္
ခံတက္သြားေလသည္။

အမွတ္ေစ့ တပ္ဖဟာမွ ေရွ့တန္း တပ္ခြဲမ်ားသည္ တစ္ေန႔လံုး တည္လံုး
အရပ္အနားမ်ဳိ။
ခ်ီတက္ေနၾကသည္။
လိအန္သည္ အ႐ွဴးတက္ကို နာရီမ်ားအတြင္း
ဦးေခါင္းေရာစိတ္ပါအပန္းေျဖလိုက္ရ၏။
သူသည္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ ေတာင္ေပၚလမ္း
တစ္ေလွ်ာက္ခ်ီတက္သြားေနစဥ္အတြင္း သူ႔ထက္ အဆေပါင္းမ်ားစြာပို၍
ပင္ပန္းေသာ လူမ်ားႏွင့္ မၾကာခဏဆံုမိသည္။
ထိုသူမ်ား လမ္းသြားရင္း အပ္ေတာ္ေနၾကသည္ကို သူ သတိထားမိ၏။
ေတာ္မေနခ်“ဆင္သြား ရဲေဘာ္၊ ဆင္သြား”ဟု ေအာ္တစ္ၿပီး
သတိေပးေလ့ရွိသည္။
တစ္ခါတစ္ခါေသာ့ သူသည္ သူ႔ေရွ့ဆံုမွ ေလွ်ာက္သြားေနေသာ
လူငယ္စစ္သားတစ္ေယာက္ကို ျမင္သည္။
အပ္ေတာ္ေနရာမွ ကေယာင္ကတမ္း ထ၍ လမ္းေလွ်ာက္ေနသူႏွင့္
တူလြန္းသည္။
လူငယ္သည္ ကိုက္ခဲေနသည္ေယာင္ေယာင္ခ်ဥ္ လွ်ာထြက္ေနသည္။
ဤအရာသည္ အတြင္းမွာပင္ ေအာက္ဘက္ တာတု ျမစ္ေျပင္ဆီမွ
ေရသံၾကားလိုက္ရ၏။
လူငယ္သည္ ျမစ္ဆဲသို႔ ကၽြားျခင္းေပတည္း။
လိအန္သည္ ေၾကာက္လန္႔တၾကားျဖစ္ကာ ခ်ဳပ္ၿငိမ္သြားသည္။
ေတြ႔သည့္အခါစဥ္းတုိင္းအား ေျခပတ္မ်ား ေျဖခုိင္းကာ
ေရွ့ဆံုးမွေနာက္ တစ္ေယာက္ႏွင့္တစ္ေယာက္ ပူးၿပီးခ်ည္ထားခုိင္းဖို႔
အမိန္႔ထုတ္ခဲ့ေၾကာင္း အသက္ေပးသည္။
ခ်ဳပ္ၿငိမ္ေပးသည့္အသက္ဘက္ကို လက္ခံကာ ခ်က္ခ်င္းပင္
အမိန္႔ထုတ္လုိက္သည္။
အားလံုးကလည္း ခ်က္ခ်င္းပင္လိုက္နာၾကသည္။
အကုယ္၍ တစ္ေယာက္ုိက္လွ်င္ ေနာက္တစ္ေယာက္အား အသိေပးသလို ျဖစ္ကာ
ႏုိင္းလာႏုိင္သျဖင့္ ျမစ္ဆက္ဖို႔ ဆုိသည္မွာ မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ေပ။
ပထမဆံုး အ႐ွဴးဦး အလင္းေရာင္ ဝင္လာ၍ အေမွာင္ထု ပ်က္ျပယ္ခ်ိန္တြင္
မုိးသည္လြင္ၿပီး ျမဴမ်ား ထူထပ္စြာ ကလာသည္။
ျမဴမ်ားၾကားခ်ဳိ လႈပ္ရွားသြားလာေနၾကသည့္တပ္ခ်ဳိစစ္သားမ်ားသည္ တေစ့
သရဲမ်ားႏွင့္ တူလွ်က္ရွိသည္။
အိပ္ေမာက်ေနသည့္ေတာင္ေပၚရြာတစ္ရြာ ပတ္လည္တြင္ အာလူးခင္းမ်ားသည္
ဂ်ုံေမာ့ဖြယ္ ေကာင္းလွေခသည္။
သစ္ပင္ပန္းမ်ား အတြင္းရွိ သီးပင္မ်ားတြင္ ပန္းေရာင္ အဖူးအပြင့္မ်ားအား
ျမင္ေနရၿပီ။
ျမဴမ်ားၾကားမွေတြ႔ေနရသည္မ်ားမွာ ဆီးႏွင္းမ်ား ေဆာင္းထားသည့္
ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားႏွင့္ ထင္းဂ်ိဳးပင္မ်ားလႊမ္းၿခံဳေနသည့္
သစ္ေတာႀကီးမ်ား။
တပ္ခ်ဳတ္သြားမ်ားသည္ သစ္ေတာႀကီးမ်ား အတြင္းသို႔ ဝင္ၾကျပန္သည္။
အလြန္ရွင္သြားၿပီး မတ္ေစာက္ေသာ လမ္းအတုိင္းတက္ကာ ေတာင္ထိပ္ဆီ
ဦးတည္ၾကသည္။
ေတာင္ထိပ္ေရာက္သည့္အခါ ေနေရာင္ျခည္သည္ ျမဴမ်ားအား

ထိုးေဖာက္တာအလင္းေရာင္ေပးလိုက္ရ၏။
ထိုေနရာသို႔ ေရာက္သြားၾကေသာ စစ္သားမ်ားသည္ ေအာက္ဘက္ရိုလုတင္း တံတားအား လွမ္းၾကည့္ၾကသည္။
အားလံုးသည္ ထိုေနရာ၌ ရပ္ကာ ရာစုႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာတည္ရွိလာခဲ့ေသာ တံတားအား စိတ္ဝင္စား ေနၾကေလသည္။
“တံတားၾကမ္းခင္း ပံုျပားေတြကို သူတုိ႔ ခြာယူသြားၾကၿပီ”ဟု ခ်ီယာခိုက ေျပာကာလက္ထဲမွ မွန္ေျပာင္းျဖင့္ တံတားအား အေသအခ်ာ ထပ္ၾကည့္သည္။
“အဓိပၸါယ္ကေတာ့ငါတုိ႔အေနနဲ႔ ေတာင္ၾကားလမ္းကို ျဖတ္ၿပီး တုိက္ခိုက္ျဖစ္ေတာ့မွာ”

ငွေလိအန္သည္ နီညိဳေရာင္ သမ္းေနေသာ တာတု ျမစ္ေျပင္ဘား
စိတ္ဝင္စားၾကည့္ေနသည္။
ေက်ာက္တံုးမ်ား ေက်ာက္စြန္းမ်ားႏွင့္
ေက်ာက္ေတာင္မ်ားၾကားမွစီးဆင္းလွ်က္ရွိေသာ ျမစ္ေရစီးပံုသည္
အရွိန္အဟုန္ ျပင္းလွေသသည္။
အေရွ႕ဘက္ ကမ္းပါးေပၚ၌ေနရာယူထားေသာ ကိုမင္းခ်စ္မ်ား
ပစ္ခတ္ေနသည့္ ေမာ္တာက်ည္ဆန္မ်ား ကေရာက္ေပါက္ကဲသံမ်ားသည္ ဒလေဟာ
ထြက္စီးဆင္းေနသည့္ ေရသံမ်ား ၾကားတြင္ နစ္ျမဳပ္ေပ်ာက္ကြယ္သြားလွ်က္
ရွိေလသည္။
“ေတာင္ဆန္းေပၚေရာက္ရင္ ေအာက္ကို လံုးဝ ဝံ့ရဲမၾကည့္ခဲ့ရဲ
ရဲေဘာ္ရဲ့”ဟု ခ်ီယာအိုကေအာင္ဘုၿပီး အမိန္႔ေပးသည္။
“မင္းတို့ မိတ္ေဆြကို ဟိုး... တစ္ဖက္က ျမစ္ကမ္းပါးေပၚရွိုးစုိက္ထား။
မင္းတို့အတြက္ အေရးအႀကီးဆံုးက အဲဒါပဲ”ခ်ီယာအိုးွင့္ သူရဲေဘာ္
ႏွစ္ဆယ့္ငါးဦးသည္ သိန္းငွက္တို့၏ မ်က္လံုးမီးျဖင့္
သူတို့၏ရြံရွဴးခ်က္မ်ားကို ျမင္ၾကသည္။
နံရံကာ လုတင္းၿမိဳ့သည္ ေတာင္ဆန္း၏ တစ္ဖက္တြင္ရွိေနသည္။
တံတားဘက္သို့ ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ သူတို့ႏွင့္ ကိုက္တာရာႏွစ္ဆယ္ခန္႔အကြာ၌
တည္ရွိသည္ဟု ခန္႔မွန္းၾကသည္။
ေစာေစာက သူတို့ တပ္မွဴး ေျပာသည့္အတုိင္းတံတား၏ သစ္သားခင္း
သံုးပံုးခန္႔မွာ ဖ်က္ထားၿပီးျဖစ္၏။
“မင္းဂန္း ခက္ေသနတ္ေတြကို တံတားရဲ့ အေရွ႕ဘက္ပုိင္း
အစြန္ဆံုးမွာ ခ်ထားတယ္”ဟုခ်ီယာအိုက ေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္ရဲ့ ပထမဦးဆံုး လုပ္ရမယ့္တာဝန္က မွင္းဂန္းစက္ေသနတ္ေတြကို
အသံတိတ္သြားေအာင္ လုပ္ပို့ပဲ။
အဲဒီေကာင္ေတြ မၿငိမ္မသက္ကလပတ္လံုး ဒီျမစ္ကို တယ္သုေမွ ျဖတ္လို့ရမွာ
မဟုတ္ဘူး”ေမာ္တာက်ည္ဆန္ တစ္လံုးသည္ သူတို့ႏွင့္ ခပ္အမ္းလွမ္းမွ တစ္ေနရာ၌
ကေရာက္ေပါက္ကြဲသည္။
ဖုန္လံုးႀကီးမ်ားသည္ အေပၚသို့ ေျမာက္တက္သြားၿပီး သူတို့
ပတ္ဝန္းက်င္ကို ျပန္ဆင္းလာသည္။
လိအန္သည္ ဖုန္မႈန္႔မ်ား ခဲသြားသည္အထိ
စိတ္လက္မည္ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
လိအန္၏ ထိစိတ္ဖိုးထိတ္ခ်ိန္သည္ သူသည္ ကိုမင္းခ်စ္ခန္ စစ္သားမ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
လိ၏ ခႏၶာကိုယ္ဟာလည္း အျခားေသာ ရဲေဘာ္ ေႏွစ္ဆယ့္တစ္ေယာက္လုပ္
ျဖစ္သည္။
လုအပ္သည့္ လက္နက္မ်ားကို တပ္ဆင္ထားသည့္ စနက္ဆယ့္ႏွစ္ခုတပ္
လက္စြဲမ်ားမွာသို့ ခါးပတ္တြင္ ခ်ိတ္ထား၍ ရန္သူမ်ားလက္ရ ရထားေသာ အေသးစား
ေသနတ္တစ္လက္ကုမ္ပဏီသုံးခ်ိဳ့ လြယ္ထားသည္။
သူတို့လူစုထဲမွ တခ်ိဳ့သည္ ေမာ္တာဗစၥတုိးွင့္
ခါးေျမ့ဓားမ်ားကိုပါေဆာင္ထားၾကသည္။
အကယ္၍ အနီးကပ္ တုိက္ပြဲမ်ား ျဖစ္လာခဲ့သည္ရွိေသာ္ထိုလက္နက္မ်ားသည္ မ်ားစြာ
အသံုးဝင္သည္ မဟုတ္ပါလား။
လြန္ခဲ့ေသာ ေစာေစာပုိင္း နာရီဝက္ခန္႔က လိအန္ႏွင့္
အျခားရဲေဘာ္မ်ားသည္ ထမင္း၊ဝက္သားႏွင့္ ေဂၚဖီရြက္ျပဳတ္မ်ား
စားခဲ့ၾကရသည္။

သူတို့အား ခိုယာအိုက ဗုိက္ပျပည့္ေနေသာစစ္သားမ်ားသည္ ထမင္းဝဝ
မစားရေသာ စစ္သားမ်ားထက္ ပို၍ တုိက္ရည္ခုိက္ရည္ေကာင္းသည္ဟု
ေျပာခဲ့ဖူးသည္ မဟုတ္ပါလား။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ခိုယာအို ကိုယ္တုိင္ကသူတို့အား ေျမပုိင္ရွင္ တစ္ေယာက္
အမွ်ခုိ ေခၚသြားၿပီး အစာေကာင္းမ်ားကို တဝတၿပဲ
ေကၽြးခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ခိုယာအုိႏွင့္ သူ႔ရဲေဘာ္မ်ားသည္ တုိက္ပြဲအတြက္ ဆက္သြယ္ရန္ ဖုန္းမ်ား
ေဆြးေႏြးခဲ့ၿပီးတြင္ နာရီ အနည္းငယ္ၾကာမွ အိပ္ၾကသည္။
သူတို့ အစား,စားၾကသည့္ ေနရာရွိေျမဆီေအာက္ခံမွာပင္
အိပ္ခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္ေသာ္လည္း အေသေကာင္မ်ားသဖြယ္
အိပ္ခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္၍အိပ္ေရးကေတာ့ ဝသည္။
ခိုယာအိုက သူတို့အား ႏႈိးသည္မွာ မြန္းလြဲပုိင္း။
“တို့ကေတာ့ ၿမိဳ့ထဲမွာ ရွည္ၾကာပင္ပန္းတာ ႏွစ္ရွင္း ရွိလိမ့္မယ္လို့
ခန္႔မွန္းတယ္”ဟုခိုယာအိုက ျမစ္ဆုိစ္ကို ျပန္ကူးေနေသာ
လူေနအိမ္ေျခမ်ား လက္ညႇိးထုိးျပၿပီး ေျပာသည္။
အမွန္ေတာ့ အေပၚမွစီး၍ၾကည့္ေနရသျဖင့္သာ အိမ္မ်ားကို
ျမင္ရျခင္းျဖစ္၍ ေျမျမိုမွန္ကန္မွသာၾကည့္ရင္ ေပးဝွန္ထယ္ အျမင့္ရိေသာ
တတ္ုိင္းေနာက္ခံ အိမ္မ်ားအား ျမင္ရဖို့ မလြယ္ေခ်။
“တို့က ဒီတက္ ျမစ္ကမ္းပါးဆီကို တပ္ရင္းတစ္ရင္း လႊတ္ထားလုိက္တယ္”ဟု
ခိုယာအုိကဆက္ေျပာသည္။
“အေရွ့ဘက္ ကမ္းပါးမွာ ေရြ့လ်ားေနတဲ့ ရန္သူတပ္ေတြ
အင္အားျဖည့္တင္းေပးတာကို ဆက္တင္ကၾကယ္ဖို့ စီစဥ္ထားရတာ
ျမစ္ဆုိေလွာက္မွာ သူတုိ့ သံုးႏုိင္တဲ့လမ္းက တစ္လမ္းတည္းပဲ ရွိတယ္။
တို့ရဲ့ အမွတ္ တစ္ တပ္မဟာက်လည္း အနွစ္ခန္းၿမိဳ့ကိုျဖတ္ၿပီး အဒီ
ျမစ္ကမ္းပါးဆီ ခ်ဳတ္လာေနတယ္။
ဒါေပမဲ့ ျပင္းထန္တဲ့ တုိက္ပြဲေတြနဲ့ရင္ဆုိင္ေနရတဲ့အတြက္ လမ္းခရီးမွာ
ၾကန္႔ၾကာေနၾကရတယ္”လအန္သည္ ေနာက္သို့ လွည့္ၾကည့္သည္။
အင္ဂင္နီယာ တပ္မ တပ္သား၏ခ်ီသည္ေတာင္ကုန္းနံရံထက္ဆီမွ သစ္ပင္မ်ားကို ခုတ္ထြ၍
လတ္တုတ္ထုတ္ သစ္လုံးမ်ားကိုဆြဲယူလာေနၾကသည္။
အခ်ဳိ့သော ေကာက်ံုးတဲမ်ားသည္ တံတားဇ၊ အေနာက္ဘက္
အစြန္ဘက္တည္ရွိေနၾကဇ၏။
လူသူ မရွိေသာ တမ်ားျဖစ္သျဖင့္ အင္ဂင္နီယာတပ္သားမ်ားသည္
တခါးမ်ားႏွင့္ပ်ကမ္းမ်ားကို ဖ်က္၍ သစ္သားမ်ားကို ယူၾကသည္။
တံတားကို ျပန္လည္ ျပဳျပင္သည့္အခါလိုအပ္သည့္ေနရာမ်ား၌ ထည့္သြင္း
အသံုးျပဳရန္ ျဖစ္ေလသည္။
ေမွာင္ရီမွပ်က် ေနရာတစ္ေနရာတြင္ တိုက္ခုိက္ေရး တပ္စိတ္ ႏွစ္စိတ္သည္
အသင့္ေနအထားျဖင့္ ေနရာယူထားၾကသည္။
အေရးႀကီးလာသည့္အခါ ရန္သူမ်ားအား ဆီးႀကိဳတိုက္ခိုက္နုိင္ျဖစ္၏။
အေပၚဘက္ေတာင္ကုန္း တစ္ေနရာ၌ တပ္သား ဒါဇင္ခန္႔သည္ရင္းဂန္း
စက္ေသနတ္ကို ေနရာခ်ထားလ်က္ရွိၾကသည္။
သူတို့ ေဘးပတ္ဝန္းက်င္ကေပါင္းမ်ားစြာေသာ ုိင္ငယ္ေသနတ္ကိုင္
စစ္သားမ်ားသည္ ေနရာယူထားလ်က္ ရွိၾကသည္။
ထိုအထဲတြင္ လက္ေျဖာင့္တတ္သူတို့၏ လက္ခြန္မ်ားကို ျပရန္

အသင့်ေနရာယူလိုက္ ရွိၾကေလသည္။
လိအ္ပသည္ သူ ပုန္းကြယ္ေနသည့္ ေနရာမွေန၍
ေခ်ာင္းၾကည့္ေနသည္။
သူ ျမင္လိုသည့္ရည္ရြယ္ခ်က္မ်ားကို မျမင္ရ။
စတင့္ တုိက္ခိုက္ရန္ အဓိန္၂မေပးေသး၍ ေစာင့္ေနေလသလား။
လိအ္ပထားသည့္အတုိင္းဆိုပါက အျခားေသာ တပ္ခြဲမ်ားသည္
အရန္အန္းၿမိဳ့ဘက္မွ ေန၍ေျမာက္ဘက္သို့ ခ်ီတက္လာေနၾကသည္။
ထိုတပ္ဖြဲ့မ်ားသည္ သူတို့၏ အေပၚဘက္ အျမင့္ပုိင္းတစ္ေနရာ၌
ပုန္းေအာင္းေနၾကသည္ဟုပင္ နားလည္ထားေလသည္။
ေထာင္းႏွင့္၍ ရွိေနေသာ တပ္စိတပ္သားမ်ားသည္ ထိုေနရာမွ ေစာင့္ကာ
သူတုိ့အတြက္လုိတင္းသို့ သြားရမည့္ ခရီးလမ္းအပြင့္ကို
ေစာင့္ေနလိမ့္မည္ဟု လိအ္ပ စိတ္ကူးယဥ္ေနမိ၏။
သို့မဟုတ္ ဟိုးေရွးေခတ္က မင္းသား ရွိတာ-ကိ ျဖစ္သလို တာတ္ျမစ္ေပၚ၌
ေထာင္ေခ်ာက္မ်ားႏွင့္ေတြ့ေနေလမလားဟုလည္း သူေတြးေနမိ၏။
ထိုအေတြးေၾကာင့္ သူသည္ ေနာက္ဆုံး အေၾကာင့္သုိ့က်ယ္၌
ေဆာထားသည့္ လက္နက္အားလံုးကို ျပန္၍ စစ္ေဆးေနမိေလသည္။
“ရဲေဘာ္တို့ တပ္စိတပ္သား သံုးေသာင္းရွိအသက္ေတြဟာ ရဲေဘာ္တို့
အေပၚမွာတည္ေနတယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက ေျပာသည္။
အမွတ္ေလး ေျခလက္တပ္ရင္းဗ်ဴဟာ တပ္ခြဲအသီးသီးမွခရာသမား အားလံုးသည္
သူ့ရွဴ့ခ်ဳပ္၌ တန္းစီ၍ ရပ္ေနၾကသည္။
“တို့ ေတာ္လွန္ေရးရွဴ့အနာဂတ္ဟာဒီေတာင္စဥ္ ေတာင္တန္းေတြေပၚမွာ
အဆံုးအျဖတ္ ျပဳႏုိင္လိမ့္မယ္လို့ ထင္တယ္”ခ်ီယာအိုက စကားကိုျဖတ္ၿပီး
လက္ဆဲြက္ ေျမ့ာက္ျပလုိက္သည့္အခါခရာသမားမ်ားသည္ သူတုိ့
ခရာမ်ားအား ပါးစပ္တြင္ ေတ့လုိက္ၾကသည္။
ခရာသမားအားလံုးထဲတြင္ အမ်ားစုမွာ သူရဲနီကေလးမ်ား ျဖစ္၏။
ထို့ေနာက္ ခ်ီယာအိုဏ္ လက္ဆဲြက္သည့္ေျမ့ာက္ထားရာမွ ေအာက္သို့
က်လာသည္။
ထိုအခါ ခရာဒါဇင္ၾကိမ္မွ ခရာမႈတ္သံမ်ားထြက္ေပၚလာသည္။
ခရာသံမ်ားသည္ “တိုက္ၾက”ဟု အဓိန္ေပးျခင္း ျဖစ္၏။
အထက္ဘက္ေတာင္ကုန္းထိပ္မွ ေအာ္သံမ်ားၾကားရသည္။
အေဝးတစ္ဖက္ရွိ ျမစ္ကမ္းပါးဆီသို့လွမ္းပစ္ေနၾကသည့္ မဏ္ဆင္းဂန္း
စက္ေသနတ္သံမ်ားႏွင့္ ဂ်ိဳင္ဖယ္ေသနတ္သံမ်ား၊ လိအ္ပန္ႏွင့္တကြဲက်ဲေရး
အဖြဲ့ဝင္မ်ားသည္ အသံကုန္ဟစ္၍ ေအာ္ကာ တံတားဆီသို့
ေျပးဆင္းၾကသည္။
ခ်ီယာအိုသည္ သူတို့ႏွင့္အတူ ေျပးဆင္းသည္။
သူတုိ့ လက္ဆဲြက္သည့္စဝါတုိတစ္လက္ ကုိင္ကာ ေခါင္းေပၚ
ေျမ့ာက္ထားသည္။
ပါးစပ္ပလည္း သူ့ တပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ား၏နာမည္မ်ားအား ေခၚ၍ အားေပးသမႈ
ျပဳသြားသည္။
သူ့ေနာက္မွ ေျပးလုိက္လိုက္ေသာလီအရွည္သည္ ဘာကိုမွ မသိ၊ မျမင္၊ မခံစားရ။
ေနာက္ဆုံး တံတားေပၚ ေခ်ာ္လဲခါမွပင္ သူ့ရင္ဆဲြခံစားမႈတစ္ခု ဝင္လာသည္။
ထိုခဏမွာပင္ သူ့ေဘးဌာ ဝင္လိုက္သူမွာ ခ်ီယာအို။
တစ္ခ်ိန္လည္းမွာပင္ သူတို့နားမ်ားအတြင္းသို့ ဝင္လာသည္မ်ားမွာ
ကုမၼဂၢိဳလ္ဘက္မွစက္ေသနတ္သံမ်ား။

ရဲေဘာ္တစ္ခါဇြတ္သည္ သူ၇၆၂၄မွ ေျပးသြားလွ်က္ရွိၾကသည္။
အားလံုးသည္ ေျမေပၚ၌ေလးဖက္ေထာက္ကာ အလင္ဆြမန္
တြားသြားေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
သူတို၇သည္ သူတို၇၆၂၄မွတိတားအေျခအေနကို မ်က္ျခည္ျပတ္ခံ။
တိတားတစ္ခုလံုး ျပင္းထန္ေသာ ေလထဲတြင္ယမ္းထံုး လႈပ္ရွားလွ်က္ရွိသည္။
သူသည္ ဦးေခါင္းကို ေထာင္ကာ အေဝးမွ တစ္ဖက္ကမ္းအားလွမ္းၾကည့္သည္။
မက္ဆင္းဂန္း စက္ေသနတ္သံမ်ားသည္ ဆူညံစြာ
ထြက္ေပၚလာလွ်က္ရွိသည္ႏွင့္အမွ် မီးပြင့္မ်ားသည္လည္း ဝင္းခနဲ၊ လက္ခနဲ၊
ျဖာခနဲ ထြက္ေပၚလာေနသည္ကိုျမင္ရေလသည္။
ပထမဆံုး ကံည့ဏ္ ထိမွန္ၿပီး ကံဆံုးသူမွာ လီအန္၇၆၂၄မွလူ ျဖစ္၏။
ကံည့ဏ္သည္ဆိုတာဘုရား၏ ရင္တြင္အား ထိမွန္ျခင္းျဖစ္၍ တစ္ခဏ၌၊ ႏွစ္ခဏ၌
ေျခေထာက္မ်ားအေၾကာဆြဲၿပီးေသာ ေသဆံုးသြားသည္။
ထို၇၆နာက္ တိတားေပၚမွကကာ ျမစ္ျပင္၏လိႈင္းလံုးမ်ားၾကား၌
ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည္။
သူတို၇၆နာဇာက္ခ ခရာသံမ်ားသည္ ဆက္လက္ထြက္ေပၚေနဆဲ
လီအန္ႏွင့္အသက္ေနဆဲ တပ္သားမ်ားသည္ ဆက္ကပ္၍ ခိတက္ေနဆဲျဖစ္သည္။
ကိုမင္တန္ေလယာဥ္မ်ားအျပားသည္ ေကာင္းကင္တြင္ ေပၚလာၿပီး ဗံုးမ်ားကို
တစ္ခ်ၿပီးတစ္ခ်ိဳး ထိုးဆင္းကာ၀ကဲခ်လွ်က္ရွိသည္။
အားလံုးသည္ သူ၇ခါင္းေပၚမွ ေကာ္ကာ က်ဆင္းလွ်က္ ရွိၾက၏။
အေနာက္ဘက္ ျမစ္ကမ္းပါးဆီ၌ ပုန္းကြယ္ေနေသာ ခ်ီယာအိုသည္
တုိက္ခုိက္ေရးအဖြဲ၇ဒုတိယ တပ္ခုိင္အတူ မတ္တတ္ရပ္ကာ ျမစ္ဆစ္ဘက္သို၇
ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
အေပၚတာဂြန္ရွဴပုန္းေနၾကေသာ တပ္ဖြဲ့မ်ားသည္ လိုအပ္လာသည့္အခါ
ေအာက္သို၇ ေျပးဆင္းလာၿပီး တပ္အား ျဖည့္ရန္ အသင့္ျပင္ထားၾက
ရွိၾကဏ္၏။
ခ်ီယာအို ျမင္ေနရသည့္ အတုိင္းဆိုပါက
သူ၇လူမ်ားသည္ဆစ္ေယာက္ၿပီးတစ္ေယာက္ ကိုမင္တန္ မရွင္းဂန္း
စက္ေသနတ္ေအာက္တြင္ အတံုးအ၀ံုးအသက္ေပ်ာက္ေနၾကေလၿပီ။
“အခ့ခ်က္ခ်င္း ဆက္ဆုိက္၊ တပ္ရဲ စစ္တပ္ရဲ့ကံၾကမၼာဟာ
အေရာင္အသြမ်ားဆံုးနဲ့၇ဇုိင္ေနရၿပီ”ဟူေသာ ခ်ီယာအို၏ ေအာ္သံကို
ၾကားရသည္။
ထို၇၆နာက္ သူ၇ ေဘးပတ္ပတ္လည္ရွိအရာရွိမ်ားႏွင့္ တပ္သားမ်ား၏ ေအာ္သံမ်ား၊
“အခ့ခ်က္ခ်င္း တိုက္ၾက ရဲေဘာ္တို၇၊
အခ့ခ်က္ခ်င္းတုိက္ၾက”မီးခုိးလံုးမ်ားသည္ တံတားအား
လႊမ္းၿခံဳသြားသည္။
မီးခုိးမ်ားၾကားမွ ထလာသူမွာလီအန္ျဖစ္၏။
သူ၇ ေျခေထာက္မ်ားသည္ ခ်ယ့ခ်ယ့င္။
သူ၇ပခံုးဦး လြယ္ထားေသာ ေတာ္ဝန္းေသနတ္သည္ ျပဳတ္က်ကာ ေရထဲသို၇
ေလ်ာ့ဆင္းသြားသည္။
ေတာက္ေလွ်ာင္ေနေသာ မီးပံုသည္အပူရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္
သူ၇မ်က္ႏွာအား လွမ္းဟုပ္ေနသည္။
သူ၇ ေတ့ားပတ္ပန္းက်ည္ဆားလွည့္ၾကည့္သည္။
သူျမင္လုိက္ရသည္မွာ လူငယ္ေလးေယာက္၏ မ်က္ႏွာ။
လူငယ္မ်ားသည္သူ၇ပခံုးထက္ေက်ာ္၍ တံတား၏ အခင္းမ်ားအား

ေလာင္ကြၽမ္းေနသည့္ မီးေတာက္ကီးအားၾကည့္ေနၾကသည္။
“ေရွ႕ကို တက္ၾက ရဲေဘာ္တို႔”ဟု လိအန္က ေအာ္သည္။
“ေရွ႕ကို တက္ၾက”ေျပးသြားေနေသာ လိအန္သည္ တံတားေပၚ၌ ေခ်ာ္ကာ
မီးပံုထဲသို႔ အရွိန္နဲ့ပီးကသြားသည္။
သူ႔ကုိယ္ထဲတြင္ မီးစြဲေနၿပီျဖစ္၍ ကယ်ာကယာ ဆြဲခၽြတ္ကာ
ျမစ္ထဲသို႔ပစ္ခ်လိုက္သည္။
သူသည္ အရွိန္နဲ့ျမဴင့္ကာ မီးပံုထဲမွ ျဖတ္ေျပးသည္။
သူ ေမ့ေနၿပီျဖစ္ေသာစကားတစ္ခြန္းသည္ သူ႔ေခါင္းထဲသို႔ ျဖဳန္းခနဲ
ဝင္ေရာက္လာသည္။
“အို အဘ ဘုရားသခင္၊အကုအညီလိုအပ္ေနတဲ့ တပည့္ေတာ္မ်ား
အကာအကြယ္ ေပးေတာ္မူပါ”သူ႔နာက္မွ ေျပးလႊားေနေသာ
ေျခသံမ်ားၾကားရသည္။
ထို႔နာက္ သူသည္ဆူ႔ေခါင္းအထက္မွ မီးေတာက္မ်ိဳးလွ်ံ ျဖတ္သြားသည္ဟု
ထင္လိုက္ရ၏။
သူသည္ သူ႔ခါးပတ္ခ်ည္ခ်ိတ္ထားေသာ စနက္ဆံတပ္ လက္ပစ္ဗံုးမ်ားထဲမွ တစ္လံုးကို
ျဖတ္ယူလုိက္ကာ သဲအိတ္မ်ားရံထားသည့္ ကတုတ္က်င္းထဲသို႔ ပစ္ခြင္းလုိက္သည္။
သူ ကုိယ္ကုိင္ထည္း ေျမဆက္ေပၚအလ်ားေမွာက္ခ်လိုက္ကာ တစ္ဖက္သို႔
လွမ့္ခ်ိင္းလိုက္ရ၏။
မီးစြဲေနၿပီျဖစ္ေသာ သူ႔ခ်ည္ထည္ဆူနိေဖာင္းမွ မီးမ်ားကို
ၿငိမ္းသြားေအာင္ အားထုတ္လိုက္ျခင္းေပတည္း။
လိအန္သည္ မီးေတာက္မ်ားၾကားမွ ျဖတ္ေျပးကာ ေတာ္ပီဂန္း
ေသနတ္မ်ားျဖင့္ပစ္ခတ္ေနေသာ သူ႔ရဲေဘာ္မ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
ကာကယူနိေဖာင္းဝတ္ ကုမၸဏီသားမ်ား အလန္႔တၾကား
ထြက္ေျပးသြားၾကသည္ကိုလည္း သူ သတိထားမိ၏။
တပ္ခ်တပ္မ်ားဘက္မွ တပ္သားမ်ားသည္ ေရွ႕သို႔ အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ ခ်ီတက္ကာ
ျမစ္ကမ္းပါးတစ္ေလွ်ာက္ကို ကုမၸဏီ ကတုတ္က်င္းမ်ား ပစ္ခတ္
တုံ့ျပန္သြားေနသည္ကိုလည္း သူေတြ့ေနရ၏။
လိအန္သည္ ေနာက္ျပန္လွည့္ကာ ယိမ္းထိုးေနေသာ တံတားဆီ
လွမ္းၾကည့္သည္။
တပ္ခ်တုိ့ ႏွစ္ခ်ိတ္သည့္ ေျပးလာၾကၿပီး တံတားေပၚ ခင္းပ်ိဳင္မ်ား တက္ကာ
သံႀကိဳးမ်ားကုိ ဖ်က္ေနၾကသည္။
အင္ဂ်င္နီယာမ်ား ေရာက္လာၾကသည့္အခါ တံတားေပၚမွ
မီးမ်ားအားၿငိမ္းသတ္ၾကသည္။
သူတို့၏ ေနာက္ဘက္ဆီမွ ေငြ်ကြးေၾကာ့သံမ်ားသည္
တစ္ခဏတြက္ေပၚလာေနသည္။
“တပ္ေတာ္ႀကီး အခြန္႔ရွည္ပါေစ”“တပ္ခ်ေတာ္ႀကီး
အခြန္႔ရွည္ပါေစ”ေအာ္သံမ်ားႏွင့္အတူ စည္ား အသံမ်ားအျပားသည္
ၿပိဳးဆင့္းလာၾကသည္။
တံတားေပၚမွ အဆက္ျပတ္ ျဖတ္သြား လာေနၾကသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာထက္မွ မီးေလာင္ထားေသာ ဒဏ္ရာမ်ားသည္
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ဇာက်ည္ပြင့္မ်ား တုိးလာသည္။
လိအန္သည္ ေျမေပၚ၌ လဲက်ေနရာမွ သတိ
လစ္ေတာ့မလို ျဖစ္ျဖစ္ေနသည္။
စစ္ပြဲတစ္ပြဲ တုံ့ျပန္သံမ်ားသည္ ၿမိဳ့ပိုင္းေလးဖက္မွ

ဗမီ၂အတြင်းမွေပင့်လာလိုက်ရွေသာလည်း သူ၊နားမ်ားထဲတြင်
ျပင်းျပင်းထန်စွာ မဟုကားရေတော့။
လူနာထမ့ဝ်းစဉ်သည် သူ၊အနှီးသို၊ ေရာက်လာသည်။
ဒဏ္ဍာရီပေါ်းေနာက် ဆယ့်ါးမိနစ်ခန့်ဖြတ်ကာမွ ေရာက်လာခဲ့ျခင်းျဖစ်၏။
ထိုအခါခြင်း သူ၊မ်က်ုးအစ်ုသည် ပါတ္ထားသည်။
လူနာထမ့ဝ်းစဉ်ယ်ေဆာင်လာသူမ်ားက သူ၊အား မ၍ ထမ့ဝ်းစင်ေပ့တင်ခဲ့ကြ
လွှဲပြောင်းခါ လိအန်၏ ်းနှံတွ့ "ခို အဘ ဘရားသခင်၊ အကူအညီ
လိုအပ်ေနေသာ ကၽြးုပ္ဘုိး အကာအကြယ် ေပးေတာ်မူပါ"ဟူေသာ
စကား အဂၤလိပ္ဘာသာျဖင့် ြွက်ေပင့်လာသည်။
သို၎သာလည်း ထိုအဂၤလိပ္စကားလံုးမ်ားသည် တပ်ိတပ်ိ
ေဆးတပ်သားမ်ားအတြက်ကား ဘာအဓိပၸါယ်မွ မရှိေခ်။

၅လုတင်းဇ၏ တစ်ဖက်တြင် ဇြန္လ ေနေရာင်သည် ေျမြေဇာ
ေကာင်းေသာဇီခြေမွန်းေတာင့်ကား လင့်ျပင်မားထက်သို့
သက်ဆင်းလိုက်ဇ၏။
လင့်ျပင်မား အတြင်းခ်ိမူသစ်ေတာ်သီးဖခံ၊ ပန်းသီးဖခံးွင့် ခ်ယ်ရီဖခံမ်ားသည်
အျပည့်ီးပါးမွဲ တည်ရွေ့ေနသည်။
ထိုဖခံအားလံုးမွာအရိပ် အလြန်ေကာင်းေသာ စိမ်းျမျမ
သစ်ေတာဆက်မ်ားဇ၏ ဝါးမ်ိဳျခင်းကို ခံထားရဇ၏။
ထို၇်နာက်ထ္ဆိုဖခံမ်ား၏ တစ်ဖက်တြင် ခရမ်းခ်ဥ်ငံမ်ား၊ အာလူးခင်းမ်ားးွင့်
ေရႊဖ၇်ုသီးခင်းမ်ားသည်ထ္ခ်ိင်းးွင့် တခ်ိင်း ဆက်ဖ် တည်ရိွလ်က်
ရွိဖ္ကေလသည်။
တ်မွာ်း ကင်းမဲ့ေနသည့် အျဖာေရာင် ေကာင်းကင်ျပင်သည်
ဆီးးွင်းျပင်မားဖံုးလႊမ်းလ်က်ရိွေသာ တာ၇းွန်း ေတာင်တန်းထိပ်မ်ား၏
အလွကို ေတာင်ခတ္ေပးထားသည့်ိးွယ်သည်။
ေရွ့ဘက်သို့ ေမ်ာ်ကည့်လိုက်ကလည်း တေမ်ာ်ေခ့ဆက်ိး
ျမင်ေတြ့၇်နရသည့် ၇းခင်းမ်ားအလွသည် ရင်ဆုိ်၇းေမာ အံ့သြဖြယ်
ရွိလွေပဇ၏။
လုတင်းခ် ေအာ်ငြိခံခဲ့ဖ္ကရေသာ တပ်ခ်စ်ဆ်ားမ်ားသည် ယင်း ၇းခင်းမ်ားအား
ဖ္ကည့်ရင်းစိတ္ဓါတ်အင်္ဘား တက္ကသိုလ်က် ရွိဖ္ကဇ၏။
ေဂဠကာ်၏ ပတ်ဝတ်လည် ခိတ်သြားေနဖ္ကေသာကြန်ျမ်နစ္ စ်ားမ်ားသည်
သူတို့ စ်ားး တက္ကသည့် အခါတ္ငင်း
သဆ်ေလ့ရွိေသာသခင်းမ်ားကို ဆိုလာလ်က် ရွိဖ္ကေလသည်။
“တပ်ေတာ်ရဲ့လက္ေျဖာင့္ေသနတ်သားေတြဟာေလဒါတုိ
က်ည္ဆန္ တစ္ေတာင့္ခ်င္းစီနဲ႔တိုက္ရည္ရြယ္ေတြကို...
တစ္ဦးခ်င္းစီ ေခ်ြမွာပါ...”လုတင်းဖမ်ိ၄စ်ိုးမွာ ်းွစ်ာရိမွိသာ
ဖ္ကာဇ၏။
ခုခံ တုိက္ခုိက္ေနဖ္ကေသာ ကိုမင္းန္ထင်ွင်းးွင်းသည်
အံ့အားလည်ားသင့် စိတ်ဓါတ်လည်ား ကကာ ခက်ခဲခ်ိင်း
ဗပ်ကြဲဗပ်းထြက္ေျပးက်ိန္ဖ္ကသည်။
အန္တန္ရာအား ျဖတ်၍ ခိတ်လာခဲ့ဖ္ကေသာ အမွတ်တ္တဗ္ဗဟာသည်
အခ်ိန်ေရာက်လာဗပ်း ေနာက်ထပ် တပ်ဖွဲ့အား ျဖည့်ွင်းန
ေရာက်လာဖ္ကသည့်ကုမ္ပဏီန္ဓာအား ဆီးသက် တိုက္ခုိက္ဖဲ့ဖ္ကသည်။
ထို၇်ဖ္ကာင့်လည်ား အားလံုး အဆင်ေခ်ာကာတည်သားမ်ား၊ လက္နက်ကြီးးွင့်
ဝန်ထ်ေရာပ်ခ်ိန်း အပါအဝင် ဗဟိုတပ်ခ်စ်ထပ် တစ်ထပ်လံုးေနာက်းွစ်ခ်ိန်အတြင်း
တတားကို ေဘးမသီ ရန်ဖခဲ့ ေကာ်ျဖတ်ိုင်ခဲ့ဖ္ကျခင်း
ျဖစ်ေလသည်။
တ်ဘ်းမ်ား၏ အလယ်ေနရ၌ ဒယီးဒယုိင်ျဖစ်ကာ လိုက်ပါလာေနေသာ
ေဂဠကာ်သည်မွန်းနားလွပသည့် ယန္တ ေတာင်ကြားမ်ားအား လည်းေကာင်း
လိုလိုလင်ေျမေပင်မွ ေရွးေဟာင်းသစ်ေတာဆက်ိးအား
လည်းေကာင်း၊ စိတ်ဝင်စားရမည့်အစား တံတားကိုသာလ်ိင် စိတ်ဝင်စားေနမိဇ၏။
ယူန္နန်ခ်ိ လိအန္ ေျမျမိပ်ေနသည် ျမင်ရပိုးကတည်းက က်ိသားခဲ့ေသာ
ေဂဠကာ်ဇ၏ စိတ်သည်ခုအခ်ိန် လံုးဝ တက်ဘလာေတာ့ေခ်။
ခိတ်ဓာတ်ခ်ိလည်း ဇြတ်အတင်း အဓမ္မဆ
ခုိင်းေနခ်ိသာခိတ်ေနချခင်းျဖစ်၍ ဣကိစၥအေပၚခ်ိလည်း

စိတ္ဓာတ်ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိ။
သူ၌ စိတ်၏ တခဏအပိုင်းမျှမှာ ယခင်ကလို တည်ငြိမ် ပေးဆောင်ခြင်း
မရှိ။
သူ၌ပတ်ဝန်းကျင်အား အဖမဲ့တစ ရန်လိုလွဲတာ ရှိ၏။
အထူးသဖြင့် ပေါ့ကကြွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်ကျခြင်းနှင့်
ရောစွက်ဆုပ်ခြင်း စသည်မှာမူတစ်ခါး စိတ်ဓါတ် တက်ကြွစရာမျှားကား လုံးဝမရှိ။
သူ၌စိတ်အာဝဇ္ဇဏ်ထဲတွင် လိင်အန္တရာယ်ပြုမှုမပြုစေချင်းနှင့် သစ္စာတို့မျှား ပေါ်ကားခြင်း
လေလွင့်ပြီးနေသာဖြစ်စိတ်တို့ကိုသာ ပြင်ပေနရသည်။
တစ်ခါတရံတွင် ပေါ်ကွသည် လမ်းသာ ပေါ်လွင်ကောနေရသောလည်း
သူဘာလုပ်နေသည် အပေါ်အပြင် မသိပေ။
သူ့ရဲဖော်၊ သူ့နာက်ကွယ်နှင့် သူ့ဘုးမှ လူမျှားကိုပင် မျှမင်။
သူတို့တစ်ဦးတွေ့၏ ပြုဟသံ ဆိုသံမျှားကိုပင် သူ မဟုတ်ကား။
ဟုန်ရွှေမြိုး အောင်ဝင်းပွဲးက သူ့အားဘာပြောလို့ ဘုရားသခင်အား ရှိမခိုးတာလဲ၊
ဘုရားသခင် နင့်ကို စြန့်ခွာသြားလို့လား စသည်ဖြင့် ပေးခါမြဝင် သူသည်
သူယံုကြည်မှု မည်သို့လာက် ပ်ကျဟားသြားသည်ကို သတိထားမိပေလ။။
သူသည် သူ၏စိတ်အား ထိန်းခ်ဳပ် ပ်ွမှန် ဝတ်ျပီသည့် အလုပ်ကို ျပန်လုပ်သည်။
သို့သာ်လည်း ေနာက်ွဲတွင်အကြာ တပ်ခွဲသား မျှား လိုလိုခွဲယှဉ်ေျမကို
ျဖတ်ေက်ာ်ခတက်ေနစဉ်အတြင်း တရားသူႀကီး ယန္တည် သူ့မင်းကို စိုးခြ
ေဂေါက်ဒ၏ ေဘးသို့မဂ်ိုးွာထားဆုံးဆုံးျဖင့် ေရာက္လာသည်။
သူက မတ္သူးဘလိအား ယူနန် ေကြေခ်ာင်းနယ်ဖျဉ်ခါးျပမျှားက သတ္ထားပပီဟု
ေျပာသည်။
“သူတို့ ေျပာေနၾကတာက “ခ်စ်ၾကည္ေရး ကမ္းလမ္းမႏွ”လုပ္မယ္ဆိုပီး
ယူလာတဲ့ ေငြသားဒဂါးတစ္ေသာင္းကို ခါးျပေတြက
လုပ္ယူသြားတယ္တဲ့”ဟု ယန္ ေျပာသည်။
“အဲသေလာက်နှိမင်းကို လန့်တ်ဖြိုဆုတာ မလုံေလာက္ေသးဘူးဆိုတာ
မင်းသိရမယ်”တရားသူႀကီးသည် အသင့် စာေရးထားၿပီးျဖစ္ေသာ
စာရြက္ကုိရြက္ကို ထုတ္ယူၿပီးေဂေါက်ဒ်အား လက်ခတ္ထုိးေပးဖို့ ေဒါသတႀကီး
ေျပာသည်။
ေရးထားသည်မှားမှာ မိမိသည်ူလွဲတစ်ေယာက်ျဖစ်ေၾကာင်း၊ သို့ျဖစ်၍
မိမိအေပၚ ဒဏ္ေငြအျဖစ် သတ္ထုတ္ထားသည့္ဥတ္ေဒၚလာေငြ
သံုးေသာင်းမှာ ထိုက်သန့်သန့်၍ တရားမွတမန့် ရွှဲပါေၾကာင်း၊
မိမိသည်ပိန်စစ်ပုဒ်၏ ခ်ဳပ်ေႏွာင် ဖမ်းဆီးထားျခင်းမွ ထြက်ေျပး
လြတ်ေျမာက္ရန္ည်းအား ထုတ္ခဲ့ဖူးပါေၾကာင်း စသည့်
ကုတ္ထုိင္ခ်ိန်ခဏ်ား ျဖစ်ေလသည်။
မည်သို့ပင်ျဖစ်ေစ ဘာလို အသတ်ခံရ၍ ေသဆံုးသြားၿပီဟုေသာ
သတင်းကိုၾကားလိုက္ခကတ္ည်းက ထိတ္လန့်ေခ်ာသြားခဲ့ေသာ
ေဂေါက်ဒသည် တရားသူႀကီးကေအာ်စ္ခ ေျပာဆိုေနသည်မှားကို လုံးဝ
နားမေထာင်ေတာ့ဘဲ သူ့လမ်းကိုသာ ဆက်၍ေလွာသြားသည်။
နားခ်ိန်၍ နားၾကသည့္အခါ ကြန်ျမနစ္ အရာရှိမှား
တခ်ိဳ့သည်ူ့ထံေရာက်လာၿပီး စကားေျပာတတ္ၾကသည်။
ထိုအခါမြိုးတြိုင်ည်း သူသည် လုံးဝစကားျပန်ေျပာ။
နားမေထာင်ဘ ်ုးွတ်ဆိတ္ကာ အ,အ တစ်ေယာက်ုိ ေနတ်ဆတ္သည်။
ေဂေါက်ဒအဖို့ေတာ့ လြန်ခဲ့ေသာ ်ုးစ္ခေပါင်းမှားစြာကတည်းက ဘဝ၏
သာယာမှုအားလံုးကိုစြန့်ပစ်ကာ တဂုတိ်ျပည်ို့ ေရာက်သြားခဲ့ေသာ

မတ္သူးဘာလုိသည္ အာဇာနည္သူရဲေကာင္းတစ္ဦးျဖစ္၏။
ေဂ်ေကာ့အေနျဖင့္ ဘာလိုအား ဆံုး႐ံႈးခဲ့ရသည့္အတြက္ ဝမ္းနည္း၍
မဆံုးေျဖဆည္၍ မရ။
ဘုရားဝတ္ျပဳသည့္အေပၚ ယံုၾကည္မႈသည္ ေနာက္တစ္ဘကိမ္ ပ်က္စီးျပန္သည္။
ထို႔နာက်ည္တင္းပတ္ေပါင္းမ်ားစြာ စိတ္ပါတ္ရွပန္၏။
သူ႔ သမီးငယ္ ေအဘီေဂးလ္အား ျပန္လည္ေတြ႔ၿပီးခါမွ ျဖိဳးခန့္
ဆံုး႐ံႈးသြားရျခင္း၊ သူ႔တပည့္ လိအန္ႏွင့္
သားႏွစ္ေယာက္သူ႔အားစြန္႔ခြာသြားျခင္း စသည္တို႔သည္ သူ႔စိတ္အား
ယခင္ကထက္ ပို၍ အထီးက်န္ျဖစ္ေအာင္ မွန္းေပးလိုက္သလို ျဖစ္သြားခ့၏။
လိအန္သည္ ကေလးငယ္အား ေျမျမႇဳပ္ပံုးကတည္းကသူ႔ထံလာ၍
အားေပးျခင္း ျပဳစုျခင္း စသည္မ်ား မလပ္ေတာ့ေပ။
သူ႔အား လာေရာက္ေတြ႔ဆံုျခင္းပင္မပ်က္ေတာ့ေပ။
ထို႔နာက္ ရက္အနည္းငယ္ခ် ကုန္သြားသည့္ခါ ေဂ်ေကာ့သည္
အေတာ္ေလးေဝးေသာ တစ္ေနရာ၌ ရွိေနသည့္ လိအန္အား
လွမ္းျမင္သည္။
လိအန္သည္ အေရာင္လြင့္ေနၿပီျဖစ္ေသာ အျပာေရာင္ခ်ည္ပဝါကိုက္အက်ႌႏွင့္
ေဘာင္းဘီ ဝတ္ထားသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔ပခံုးထက္ ထမ္းပုိးကိုကား မျမင္ရေတာ့ေပ။
ေျခဝတ္ဖိနပ္ကိုလည္းသူ႔ေျခသလံုးမ်ားတြင္ အျပည့္ ပတ္ထားသည္ကို ျမင္ရ၏။
ခါးရွည္ဆစ္ေခ်ာင္းကိုလည္း သူ႔ခါးပတ္ခ်ဳပ္ခ်ထားသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ေနာက္တစ္ၾကိမ္ လိအန္အား ေဂ်ေကာ့ ျမင္ရသည့္အခါ ၾကယ္သီတာဆိပ္ကပ္
အညီေရွ့ကုန္ဆိုးထုပ္ ေဆာင္းထားသည္ကို ျမင္ရသည္။
ေနာက္ သီတင္းႏွစ္ပတ္ခန္႔ လြန္ေသာ့အခ်ိန္သည္ တပ္စခန္း ယူနီေဖာင္းကို
အျပည့္အစံုဝတ္ထား၍ မိမိမက ကည္ဆန္မ်ား၊အဓိပတိလပ္ခ်ဳပ္ႏွင့္ ဂုဏ္ထူတုိက္ပဲ
လြယ္ထားသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ထို႔နာက္ မၾကာမတင္ပဝင္ လိအန္၏သားမ်ားအား ဗြမ္မီယာအိုေကြး
ေခၚသူရဲနိေလးမ်ား အဖြဲ႔ထဲ ေရာက္ေနသည္ကို ေဂ်ေကာ့ ျမင္ရသည္။
အဆက္ဆံေကာင္ လိအန္ဆက္သည္ပါဒျဖန္႔ခ်ိေရး တပ္ဖုႏွင့္ လိုက္ကာ
ေၾကြးေၾကာ္သံ ပိုစတာမ်ားအား ရြာတုိင္းသို႔ ဝင္၍ ကပ္ေနသည္။
အငယ္ေကာင္ လိအန္ငယ္သည္ ၾကက္ခ်ေျခနီ တံဆိပ္ဘဝ ေဆးေသတၱာ
တစ္လံုးဆြဲကာေဆးတပ္သား ေအာ္ဒလိလုပ္ေနသည္။
သူသည္ မျဖစ္ေစလာက္ ဒဏ္ရာအေသးအဖြ ရသူမ်ားအားလုိက္လံ၍
ေဆးထည့္ေပးေနသည္။
သူ႔ထမင္းခ်က္ လိအန္ႏွင့္ သူ႔သားႏွစ္ေယာက္သည္
အက်ဥ္းသားမ်ားဘက္သို႔ လံုးဝလွည့္မၾကည့္ေခ်။
ထုိအခ်ိန္ကုန္ခါ ေဂ်ေကာ့အား လံုးဝ အသိအမွတ္ မျပဳၾကေတာ့ေပ။
ေဂ်ေကာ့ကျမင္ေတြ႔ေနရသည့္ အခါမ်ားတြင္လည္း
သူတို႔သံုးေယာက္သည္ အတိတ္က ျဖစ္ရပ္မ်ားလံုးကိုလံုးဝ သတိမရေတာ့ဘဲ
သူတို႔၏ လက္ရွိ အလုပ္မ်ားကို တာဝန္ေက်ေအာင္ လုပ္ဖို႔မွတစ္ပါး အျခားဘာကိုမွ
သတိရပုန္ မရွိေတာ့ေပ။
မည္ပင္ စိတ္ပါတ္ ေက်နေသာလည္း ေဂ်ေကာ့သည္ အေနာက္ပိုင္း
ျပည္နယ္မ်ားမွိဆင္းရဲသား လယ္သမားမ်ားက တပ္ခ်စစ္အား အုလံုးကြယ္သည္းလိႈက္
ဝမ္းပန္းတသာဆီးဆက္ေနၾကသည္ကိုေတာ့ သတိထားမိသည္။
ယင္း အျဖစ္မ်ိဳးမ်ားအား ေစာေစာပုိင္းကလည္းေဂ်ေကာ့ ေတြ႔ဖူး

ျမင္ခဲ့ရဖူးပဲ။
ရြာတုိင္းရြာသူရြာသားမ်ားသည္ တပ္သားမ်ားအားအားတက္သေရာ
ဆီးႀကိဳးႏွင္ဆက္ဟက္ကဂ်ုမွ်မက သူရဲနဂါးလိမ္းမ်ား
လိုက္ပါေနသည့္ေက်ြးေၾကာ္သံပို့စတာမ်ားေပၚ၌ ေရးထားသည့္
ဆင္းရဲသားမ်ားႏွင့္ အဖိႏွိပ္ခံမ်ားအတြက္ကုိက္ခုိက္ေနေသာ
တပ္ဖဲြ႕ေတာ္သူေသာ စကားလံုးမ်ားအေပၚ သေဘာက်ၾကသည္။
ရြာသားမ်ားသည္ လွ်ဳိ့ဝွက္သူ လူရတတ္မ်ားထံမွ လုယူထားသည့္
ပစၥည္းမ်ားကုိတပ္ဖဲြ႕တပ္သားမ်ားက ေဝငွေပးေနသည့္အခါ အလြန္ခမ္းသာအားရ
လက္ခံၾကသည္။
ထိုလူတန္းစားမ်ားအား တပ္ဖဲြ႕တပ္သားမ်ားက ဖမ္းဆီးကာ
အက်ဥ္းသားအျဖစ္ေခၚေဆာင္သြားသည္ကုိလည္း ႏွစ္သက္လက္ခံၾကသည္။
ႏုိင္ငံေရး အသိုက္ေပးဆိုသူမ်ားကနယ္ေျမေဒသတြင္းရွိ အတင္းး
အခ်မ်ားအုပ္ခ်ဳပ္သူ ႏွိပ္စက္သူ ျပဳေနသူမ်ား၏ ေခါင္းပံုျဖတ္မႈႏွင့္မတရား
ျပဳမူမ်ားအေၾကာင္း ေဟာေျပာၾကသည့္အခါတြင္လည္း
အလြန္ေက်နပ္ၾကသည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လံုးတြင္ ရြာတိုင္းလိုလိုမွ တပ္ဖဲြ႕တပ္ဆဲသို႔
ဝင္ေရာက္သူလူငယ္အေရအတြက္သည္ မ်ားျပားလွေသးသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ေဂဂ်ီ၏ ခြန္အားမွာမူ တစ္ေန႔တျခား
ဆုတ္ယုတ္လာလွ်က္ရွိ၏။
သူ႔အဖ်ားေရာဂါသည္ အခုအခ်ိန္ထိ မေပ်ာက္ေသး။
သူ႔ေခါင္းေဆာင္မ်ားမွာလည္းမေပ်ာက္ေသးေသာ ဒဏ္ရာမ်ားေၾကာင့္
ေရာင္ရင္းလွ်က္ရွိ၏။
အခုလို မရပ္မနား ဆက္၍ေလွ်ာက္ေနရသည့္အခါ သူ႔ေခါင္းသည္
ဒဏ္ရာသစ္မ်ား ထပ္ံတုးကာ ဆုး၍သာလာလွ်က္ရွိေလ၏။
သူ႔ေနာက္ေကာမွ ဒဏ္ရာမ်ားမွာလည္း အခုအခ်ိန္ထိ မခံမရပ္ႏုိင္ေအာင္
နာက်င္ဆဲရွိ၏။
သူ႔လက္ေနွးစ္ဖက္မွာ လက္ျပန္သကဲ့ဳး တုတ္ထားသျဖင့္ မၾကာမၾကာ
လက္လွ်က္ရွိ၏။
သူ႔အေဆာင္မ်ားက သူ႔အား လုတင္း ျမင္ကြင္း တံတားဆီသို႔
ေခၚလာသည့္အခါ သူ႔၏ပထမဆံုးအေတြးသည္ တံတားပင္ျဖစ္သည္။
တံတားအား ျမင္လိုက္သည့္အတြက္ သူ႔ နာက်င္မႈအားလံုး
ေပ်ာက္ကင္းသြားသည့္ႏွယ္ ခံစားေနရေလသည္။
လုတင္းတံတား တုိက်ဳိးႏွင့္ ပတ္သက္၍ ဇာတ္လမ္းမ်ဳိးစံုသည္
ေနရာအႏွံ႔သို႔ပ်ံ့ႏွံ႔လွ်က္ရွိ၏။
သူတို႔တပ္မ်ား ေျမသြဇာ ေကာင္းေသာ အေနာက္ဘက္
ဇလၿမဳိ့ကန္းျမင့္ေဒသမ်ားထက္ ျဖတ္သန္းသြားေနၾကသည့္
အေတာအတြင္း ထိုတုိက်ဳိးႏွင့္တူသူေသာ ေကာလာဟလ
သတင္းမ်ားသည္ ပ်ံ့ႏွံ႔လွ်က္ရွိ၏။
ကိုမင္းန္ တပ္မ်ားကလည္းသူတို႔ေနာက္က ကပ္၍ လိုက္ပါလာလွ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
ေဂဂ်ီ၏ အေဆာင္မ်ားသည္ ေဂဂ်ီ၏ တပည့္
ထမင္းခ်က္ေၾကာင္းေျပာျပကာေဂဂ်ီမခ်ဳိင့္ေအာင္
ေနာက္ေျပာင္ၾကသည္။
တပ္ဖဲြ႕ ဆင္းနဲ့ေနေသာ စစ္ပဲြ၌
ရဲဝံ့စြန္႔စားစြာပါဝင္ပါက္ခဲ့ေနၾကာင္းကိုလည္း အက်ယ္တ၀ံ့၍

ေျပာၾကသည္။
ဘယ္လိုပဲေျပာၾကေစကာမူေဂ်ာ့ကာသည္ သည္းခံခြင့္လႊတ္သည္။
သူ၏ထမင္းခ်က္ လိအန္သည္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးလယ္သမားတစ္ဦးျဖစ္သည့္ အားေလ်ာ္စြာ
တ႐ုတ္ဓေလ့ဓလံကို ရယူသည္ေနသည္ဟုထူးဆန္းေသာအရာ မဟုတ္ဟုပင္ သူ
ထင္မွတ္ေလသည္။
ေႏြဦးတုန္၊ ေနေရာင္ျခည္သားျဖတ္၍ ခ်ိဳတြားေနၾကစဥ္အတြင္း
ေဂ်ာ့ကာသည္ သူ၏ရွဴးဒင့္ေန်ာက္ကို ေတာင္ၾကား လြင့္ျပင္ႏွင့္
သစ္ေတာမ်ားအတြင္းမွ လမ္းမ်ားဆီသို့
ပုဇြန္စီတုိက္ရိုးၾကည့္ေနသည္။
လိအန္သား ေတြ၏လို ေတြ၏ဘား မ်က္စိရွာေနျခင္း ျဖစ္၏။
သို့ေသာ္လည္းသူသည္ လုတ္ခ်င္းစဖြဲ့ၿပီး၍ သီတင္းႏွစ္ပတ္ ၾကာသည္အထိ
လိအန္သား အစအနပင္ မျမင္ရေခ်။
လိအန္သစ္ေယာက္ ဘယ္မွား ေရာက္ေနပါလိမ့္။
တစ္ရက္တြင္ ျဖစ္၏။
ေထာင္ႏွင့္ခ်ီေနေသာ တပ္ခ်စ္သားမ်ားသည္ ေတာင္ခ်ံရိတ္ခုေပၚ၌
တန္းစီၿပီး ထိုင္ေနၾကသည္။
သူတို့၏ေခါင္းေဆာင္ တာ႐ွဴးခန္း
(မဟာဆီးႏွင္းေတာင္တန္းႀကီး)ေတာင္တန္းႀကီး၏ မ်က္စိမ်ားကို
ကိန္းစြဲေအာင္ ေတာကြေသာေတာင္ထြဏ္းမ်ားအား
လွမ္းျမင္ေနရ၏။
တပ္သားမ်ားမွာ တပ္ခင္းအလိုက္ စုေဝးေရာက္ရွိေနၾကျခင္းျဖစ္၍ အားလံုး
ျမက္ဖင္ခ်ေပၚ၌ ထုိင္ေနၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
စစ္သားမ်ား၏ ေခါင္းတည့္တည့္တြင္ တပ္ခ်ဳပ္ေတာ္၏ ကာကြယ္ေရး ဦးစီးခ်ဳပ္
ခ်ဳပ္ေတးရွိေနသည္။
ခ်ဳပ္ေတးသည္ လုတ္ခ်င္း တုိက္ခြဲ၍ အသက္ေသဆဲ
က်န္ရစ္ခဲ့သူမ်ားအားကက္ဦးထုပ္သစ္မ်ား က်ိန္းနစ္ ဝတ္စံုသစ္မ်ား ေပးကြရည္ရြတ္
ထမင္းစား ဇလံုသစ္မ်ားႏွင့္တူအသစ္မ်ားကို ဆာအျဖစ္ ခ်ီးျမွင့္ထုတ္ခ်၏။
လိအန္သား ေဂ်ာ့ကာ ျမင္လိုက္သည့္အခ်ိန္တြင္ အာသင့္ရာ တစ္ခုကို ေတြ့၏ရသည္။
လိအန္သည္ သူ၏ေဘာ္ အမ်ားအျပားကဲ့သို့ပင္ ဒဏ္ရာမ်ား ရရွိထားသည္။
သူ၏ဦးေခါင္းႏွင့္လက္ေမာင္း တစ္ကြင့္ ပတ္တီးမ်ား စည္းထားဆဲ။
သူ၏မ်က္ႏွာ မီးေလာင္ထားသည္မွာသိသာထင္ရွားလွ်က္ ရွိေပ၏။
သူသည္ ခ်ဳပ္ေတးထံမွ ဆုမ်ားကို ယူရန္ ျပဳလုပ္ထားသည့္ ခ်ဳပ္ေတးေရွ့၌
ယာယီစင္တည္သို့ ခက္ခဲပင္ပန္းစြာ ေလွ်ာက္သြားေနရသည္။
ေနာက္ဆုံး သင့္ေတာ္သည့္တိုင္ရွင္ လုတ္ခ်င္း သူရဲေကာင္းမ်ားအား
သူရဿတိအတြက္ ေရႊၾကယ္ပြင့္ တဆိပ္ဆီးခ်ီးျမွင့္လွဴဒါန္းမည္ျဖစ္ေသာ
ေၾကညာခ်က္ ထြက္ေပၚလာသည့္အခါ လက္ခုပ္သြာသံမ်ားတစ္ခန္က
ထြက္ေပၚလာျပန္ေလ၏။
“အာဇာနည္ သူရဲေကာင္းဆိုတဲ့ ဝါဒဟာ ေရွးေခတ္ေဟာင္းကတည္းက
ေပၚထြန္းလာခဲ့တဲ့သေဘာတရားတစ္ခုပဲ”ဟု ခ်ဳပ္ေတးက လက္ခုပ္သံမ်ား
စဲသြားသည့္အခါ မိန္႔ခြန္း စေျပာသည္။
လိအန္ႏွင့္ အျခား လုတ္ခ်င္း သူရဲေကာင္းမ်ားမွာလည္း
ဆယ္ၿပီးပြဲၾကစပ်ျဖစ္၍ ယာယီစင္၏ ေဘးဥဒါန္းစီရပ္ေနၾကသည္။
“ရေဘာ္တို့... တို့ရဲ့ အတိတ္သမုိင္းထဲမွာ
သာမန္လူေတြထဲကအာဇာနည္ေတြ ေပၚထြက္ခဲ့တယ္ဆိုတာ မေမ့ၾကနဲ့။

သူတို့ကတော့ဟာ ဗုဒ္ဓလို့ပဲေတြ့ေကရာင္ေတြအထိ ျဖစ္ခဲ့ၾကတယ္။
သူတို့ထဲက တခ်ိဳ့ဟာ အာဏာေတြ ယစ္မူးၿပီး ျပည္သူေတြကိုမည္သ်ွမတာ
ုိင္ပဲခ်ဲ့ၾကေပမယ့္ သာမန္ျပည္သူေတြအေနနဲ့ကေတာ့ ဒီလိုမ်ိဳးသတၱဝါအခံသြားရာေတာ့ ေကာင္းတယ္။
ဆုိးတာက သူတို့ဟာ ဘဝ ေမ့တတ္ၾကတယ္။
သူတို့ရဲ့အဆံုးမတန္ ညံ့ဖ်င္းတဲ့ စိတ္ဓါတ္နဲ့အာဏာန္းက်မႈေတြကို
အေျခခံၿပီး ျပည္သူေတြအေပၚ အထင္ေသး အျမင္ေသး ျဖစ္ၾကတယ္။
တခ်ိဳ့တခ်ိဳ့ ျပည္သူအမ်ားကို ကၽြန္ေပါက္ေတြ ျဖစ္သြားေအာင္ အထြဋ္
ေျပာင္းပစ္ၾကတယ္။
ကုိယ့္ ျပည္သူေတြအေပၚ သနားၾကင္နာစိတ္နဲ့ ကိုယ္ခ်င္းစာစိတ္ မထားဘဲ
ရက္ရက္စက္စက္ုိပဲလုပ္ၾကတယ္။
သူတို့သာ ဝေအာင့္ စားၿပီး ျပည္သူေတြကို အငတ္ထားၾကတယ္။
အသလုံလုစား အာဏာနည္သူရဲ့ေကာင္းေတြဟာ ုိင္ငံအတြက္ေရာ
ျပည္သူအတြက္ပါ လံုးဝတန္ဖုိးမရွိဘူးဆိုတာ မင္းတို့ သိၾကရမယ္
ရဲေဘာ္တို့။"
"ဘဲျဖစ္ျဖစ္ ဒီေန့ ဒီေခတ္မွာ တပ္မေတာ္ဟာ တစ္ခ်ိဳ့ယုေကာင္းမဆန္တဲ့
အာဏာနည္သူရဲေကာင္းေတြကို ဒီေတာ္လွန္ေရးဆင္းထဲက ေမြးထုတ္သြားဖို့
တို့ ဆင္းစားေနၾကၿပီ။
လုိအပ္လာရင္ ေတာ္လွန္ေရးဆင္းအတြက္ အသက္ေပးမယ့္ လူေတြ
အမ်ားဆင္းေမြးထုတ္ၾကရမယ္။
ျပည္သူေတြ အားလံုးကို နွိပ္စက္ျပားဘဝ၊ ကုပ္ေသြးစုပ္ခံ ဘဝ၊
ေခါင္းပံုျဖတ္ခံ ဘဝ၊ အုိင္ုပ္ခံ ဘဝ၊ကၽြန္ေပါက္လို အတင္းအဓမၼ
အဖိအနွိပ္ အခ်ဳပ္အခ်ယ္ ခံေနရတဲ့ ဘဝေတြကလြတ္ေျမာက္ေအာင္
တိုက္ခုိက္ ကယ္တင္ေပးလိုတဲ့ အာဏာနည္
သူရဲေကာင္းေတြမြးထုတ္ုိင္ေအာင္ တို့တစ္ေတြ
ဆင္းပမ္းၾကရမယ္"ခ်ေတးသည္ သူ၏ ဆင္းမ်ားေသာ လက္ဝါးတစ္ဖက္ကို
ေျမ့ာက္၍ လိအနွိင့္သို့အုပ္စုိုတ္ကို ထုိးျပသည္။
"ဒီလုစု အနည္းငယ္ဟာ လုတင္းတုတ္ကို သိမ္းဖို့
ဆင္းပမ္းရာမွာမေသမေပ်ာက္ က်န္ရစ္ခဲ့တဲ့ တိုက္ခိုက္ေရးသမားေတြပဲ"ဟု
ေျပာသည္။
"တခ်ိဳ့ရဲေဘာ္ေတြကေတာ့ မီးေလာင္ၿပီး ေသၾကရတယ္။
အျပင္းအထန္ စီးဆင္းေနတဲ့ျမစ္ေရစီးေၾကာင္းထဲ ေမ်ာပါၿပီး
ေသၾကရတယ္။
တခ်ိဳ့ ဒဏ္ရာ အျပင္းအထန္ ရထားတဲ့လူတခ်ိဳ့ကေတာ့ ဒီ အခမ္းအနားကို
မတတ္ုိင္ၾကဘူး။
ဘဲျဖစ္ျဖစ္ တို့အေနနဲ့ ဒီတုိက္ပြဲမွာပါဝင္ခဲ့ၾကတဲ့ ရဲေဘာ္ေတြ
အားလံုးကို ငါတုိ့က ဝုဏ္ျပဳပါတယ္"လက္ဆုပ္ညြတ္ဘသီမ်ားသည္ တစ္ခန္က
ထြက္ေပၚလာျပန္၏။
"တာတူ ဟုိးသူရဲေကာင္းမ်ား အသက္ဆာေက်ာ္ ရွည္ပါေစ"ဟူေသာ
ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားကိုလည္း ၾကားၾကရ၏။
ထို့အသံမ်ား ရပ္ဆိမသြားခင္တာပင္ ခ်ေတးသည္ သူ၏ညာလက္ကို ေျမ့ာက္၍
ဆံးနွိင့္းမ်ားဖုိးအုပ္ေနေသာ ေျမာက္ဘက္ခ်ဳိ့ ေတာင္တန္းဆီ
လက္ညွိဳးထိုးျပသည္။
"ရဲေဘာ္တို့ အခုဆိုရင္ ငါတို့ေရွ့မွာ ရွိေနတဲ့ လမ္းဟာ တိုေနာက္ဆာ

က်ွန်ုပ်ခဲ့တဲ့လမ္းထက္ အမ်ားႀကီး ပိုခက္ခဲလိမ့္မယ္။
သူရဲေကာင္းအသစ္ေတြအတြက္ ခရီးလမ္းလို႔ဆိုရင္ေတာင္ ရႈိ႕ခ်င္တယ္။
တကယ္လို႔ ေျမာက္ပိုင္း ဇခြၿမိဳ့ျပည္သူေက အမွတ္
ေလးေခ်ာတန္းတပ္ကတို႔ရဲေဘာ္ေတြနဲ႔ ဆက္သြယ္ၿပီး ဂ်ပန္
က်ားေက်ာသူေတြကိုႏွိပ္ေအာင္ကူၾကရမယ္ဆိုရင္ေတာ့ ကမာၻ႔
အျမင့္ဆုံးေတာင္တန္း တခ်ိဳ႕ကို ငါတို႔ ျဖတ္ကူးရမွာပဲ။
အဲဒီေတာင္တန္းေတြျပင္မွာဆိုရင္ ေရခဲျမစ္ေတြနဲ႔
ဆီးႏွင္းျပင္ေတြဟာ အၿမဲ ဖံုးလႊမ္းေနတယ္။
ရဲေဘာ္တို႔ ငါတို႔ထဲက အမ်ားစုဟာ ေျမျပန္႔သားေတြပါ ဆီးႏွင္းကို
လံုးဝမျမင္ဖူးခဲ့တဲ့ လူေတြပါ။
ျပင္းထန္တဲ့ အေအးဒဏ္ကလြဲလည္း မႀကံဳဖူး၊ မေတြ႔ဖူးခဲ့တဲ့
လူေတြပါ”ေထာင္းခ်ဳန္ခ်ၿ၍ ထုိင္ေနၾကေသာ တပ္ခ် တပ္သားမ်ားသည္
ခဲေတးၾနဲျပရာဆီသို႔ေမွ်ာၾကည့္ေနၾကသည္။
ဆီးႏွင္းမ်ား ဖံုးအုပ္ေနေသာ ေတာင္ထိပ္ၾကီးမ်ားသည္
သူတို႔အေပၚမွမုိးကာ သူတို႔အား ဝံုးၾကည့္ေနသည့္အလား ခံစားရသည္။
“ဇခြၿမိဳ့နယ္သား လူမ်ိဳးစုေတြကေတာ့ ေတာင္ၾကီးေတြ ျမင့္တြန္းလို႔
ေတာင္ထိပ္ေရာက္သြားဆိုထိေတာင္ ငွက္ေတြ မပ်ံႏိုင္ၾကဘူးလို႔ ရဲေဘာ္တို႔က
ေျပာၾကလိမ့္မယ္။
သူတို႔ကဒီေတာင္တန္းႀကီးေတြကို ‘ေမွာ္ေတာင္တန္းေတြ’လို႔
ေခၚၾကကာ အျမင့္ဆံုး ေတာင္ၾကားလမ္းေတြေပၚ ေရာက္သြားရင္
ေတာင္တန္းႀကီးရဲ့ နံတြားေတြက မင္းတို႔ကို လည္ခ်ဳပ္,စည္တိုလိမ့္မယ္ဆိုတဲ့
စကားလည္း သူတို႔ေျပာၾကလိမ့္မယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ေတာင္ထိပ္ပုိင္းက်ရင္ ေလ၇ွလို႔
မဝၾကေတာ့ဘူး။
ေလက သိပ္ကို ပါးခ်ြားသြားၿပီ မဟုတ္လား။
ၿပီးေတာ့ သူတို႔က ထာဝရ ရွင္သန္ေနၾကတဲ့ ဝိညာဥ္ေတြသာလွ်င္
ဒီေတာင္တန္းႀကီးေတြေပၚမွာ ပံသန္းႏုိင္ၾကလိမ့္မယ္ဆိုတဲ့ စကားကိုလည္း
ေျပာၾကလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့ အလုပ္သမားေတြနဲ႔လယ္သမားေတြရဲ့ တပ္ခ်ီေတာ္ဟာ
ဒီေတာင္တန္းႀကီးေတြ ေပၚက ေက်ာ္ျဖတ္ၿပီးခ်ီတက္ၾကေတာ့မယ္။
ရဲေဘာ္တို႔ သတိႀကီးစြာထားၿပီး ႀကိဳးတင္ ျပင္ဆင္ၾကေတြကို
လုပ္ထားၾကပါ။
ရန္သူေတြကေတာ့ ငါတုိ႔ဟာ အေရွ့ဘက္ သို႔မဟုတ္
အေနာက္ဘက္ကလွည့္ဝင္လာၾကလိမ့္မယ္လို႔ ထင္ၾကလိမ့္မယ္။
အဲဒီကေနၿပီး ငါတုိ႔ကို
ဗံုးႀကဲေလယာဥ္ေတြနဲ႔စာင့္ေနၾကလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့လို႔ ငါတို႔ အၿမဲတမ္း လုပ္ေနက်အတုိင္းပဲ မေမွ်ာ္လင့္တဲ့ အလုပ္ကို
တို႔လုပ္ၾကရလိမ့္မယ္။
ရဲေဘာ္တို႔ အခုအခ်ိန္က ၿပီး ေတာင္ထိပ္ကို ခ်ီတက္ၾကစို႔”ခ်ီေတးသည္
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားအား ပင့္၍ ေနကို ေမွ်ာၾကည့္သည္။
ျပာေသာေကာင္းကင္ၾကားမွ ေနသည္ ျခစ္ျခစ္ေတာက္ပ
ပူျပင္းလွ်က္ရွိ၏။
အလြန္ ျပင္းထန္ေသာအေႏြးခါတ္ျဖင့္ ေတာင္ခ်ံရံအား
လႊမ္းၿခံဳထားသည္။

အားလုံးသည် ပါးလႊာေသာ ခ်ည္ထည္ဖုိနီေဖာင္းမ်ား ဝတ္ထားေသာလည္း
ေခၽြးေတြ ရႊဲရႊဲစိုလွ်က္ ရွိေလသည္။
“ဒီေဒသမွာ ေႏြရာသီက်ရင္ ေန သိပ္ပူတယ္။
အဲဒါကို ၾကည့္ၿပီး အယူအဆေတြမလြဲေစၾကနဲ႔။
ေကာ္မရွင္ေမာ္ မင္းတို႔အားလုံး လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လုံး
သိပ္စဥ္းစားတတ္ၿပီးေတြ စုေဆာင္းသြားၾကရမယ္။
ခင္း(ဂ်င္း) တက္ေတြ မ်ားမ်ား ရႏုိင္သမွ်ရေအာင္ရွာသြားရမယ္လို႔
ၫႊန္ၾကားထားတယ္ မဟုတ္လား။
အဲဒါေတြကို ေရနဲ႔ပဲစားၿပီး ေသာက္ထားပါ။
ေန႔စဥ္ ေတာင္ေပၚခရီးတက္ေတာ့မယ္ဆိုရင္ေတာ့ အဲဒီ
အရက္ကိုေသာက္ၿပီး မင္းတို႔ကိုယ္ခ်င္းတို႔ ဆက္ခုိင္ေအာင္ လုပ္ထားၾကပါ။
မင္းတို႔ေတာင္တက္ရာမွာ အျမင့္ပုိင္းေရာက္ရင္ အေအးဓါတ္ဟာ
ဆက္မ်ားလာလိမ့္မယ္။
အဲဒီဒဏ္ကို ခံႏုိင္ေအာင္လုပ္ထားၾကပါမွ ျဖစ္မယ္။
ၿပီးေတာ့ အဝတ္စေတြ ခပ္ေသးေသး ဆုတ္ျဖဲၿပီး မင္းတို႔မ်က္လုံးေတြကို
စည္းထားပါ။
ဆီးႏွင္းေတြ႐ုိက္လို႔ မျမင္ၾကန္း ျဖစ္မွာကန္ေအာင္ လုပ္ထားၾကရမယ္။
မင္းတို႔ရဲ႕ရွဴရွိက္ေတြထဲမွာ ဆယ္ရက္ဆို ရိကၡာနဲ႔ ေလာင္စာ
အလံုအေလာက္ ပါေအာင္ လုပ္ထားၾကပါ။
ေျခေထာက္ေတြကို အဝတ္စုတ္ေတြနဲ႔ ပတ္ထားၾကပါ။
ခ်ိတက္ရင္ မရပ္မနား ေလွ်ာက္ၾကရမယ္။
လမ္းမွာ လုံးဝ မရပ္နဲ႔၊ စကား မေျပာနဲ႔”ကာကြယ္ေရးဦးစီးခ်ဳပ္
ခ်ေတးသည္ စကားကို ဆက္ေျပာဘာ ရယ္ထားသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ၿပံဳးစဖဖ။
ေမာ္တာစုေကာင္ ၿပံဳးသည္ႏွင့္ တူသျဖင့္ သူ႔အၿပံဳးသည္
‘ေမာ္ကၽြံဳး’။
“ရဲေဘာ္တို႔ ေမွာ္ေတာင္တန္းကို ေက်ာ္ျဖတ္တဲ့အခါ မင္းတို႔အားလံုး
ကံေကာင္းၾကပါေစ။
တ႐ုတ္အလုပ္သမားေတြနဲ႔ လယ္သမားေတြရဲ႕တပ္ခ်ီေတာ္လွန္ေရး
အၿမန္နဲ႔ရွည္ပါေစ”ေဂ်ဂ်ာကာ၏ အေစာင့္ေမွ်ာ္သည္ ထုိင္ေနသည့္
ေဂ်ဂ်ာအား ဆြဲထူၿပီး ေတာင္ထိပ္မွ်ားဘက္သို႔ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္
ရပ္ခုိင္းသည္။
မိန္ခ်စ္ရည္းငယ္ခ်စ္အတြင္း ဗဟုိတပ္ခ်ဳစစ္တပ္ႀကီးသည္ေရမ်ားခဲေနသည့္
ေကာက်ဳံး ေက်ာက္ေဆာင္မ်ားအတုိင္း တက္သြားေနၾကသည္။
သူတို႔သည္ ၇တန္ုိင္ငံးတြင္ တိဘက္ုိင္ငံၾကားရွိ နယ္စပ္ေဒသ
ေျမတစ္ေလွ်ာက္ ခ်ိတက္သြားေနၾကျခင္းေပတည့္း။

ဖ“နှားမယ္ဆိုၿပီးမ်ား သြားမထုိင္ၾကနဲ႔။
ထုိင္ခ်လိုက္ရင္ မင္းဘယ္ေတာ့ျပဳ ထလို႔ရမွာမဟုတ္ေတာ့ဘူး”အေစာင့္တပ္ရ
ိုးဂုိင္ေရး နည္းျပတစ္ေယာက္၏ အသံျဖစ္၏။
ေအးလြန္းအားႀကီးၿပီးနည္းျပ၏ အသံသည္ တုန္ယင္ကိုသည္။
ခ်ိတ္လာေနေသာ တပ္သားမ်ားသည္ဆီးႏွင္းေတာင္ကိုး၏ ပထမ
ေတာင္ထိပ္ေအာက္ခ်ဳိင့္ေရာက္ေနၾကၿပီ။
ေတာင္ၾကားဆီသို႔သြားရာလူသြားလမ္းမွာ ခဲေနေသာ
ဆီးႏွင္းျပင္ေၾကာင့္ မာေက်ာလွ်က္သည္။
ေဂ်ကာ့၏ ေျခေထာက္မ်ားမွာ ေရခဲျပင္ေပၚတြင္ ေျခကုပ္၍ မရ။
မၾကာခဏ ေျခေခ်ာ္လဲေထာ္ထြက္ လဲက်ေနသည္။
ေတာင္ထိပ္ အျမင့္ေပ တစ္ေသာင္းေျခာက္ေထာင္ခန္႔ကုလားေလလ
အေအးဓါတ္မွာ ျပင္းထန္ေလ ျဖစ္လာေနသည္။
အေအးဒဏ္ ခံရြက္ရန္းသျဖင့္သူ႔ပါးစပ္တစ္ခုလုံးက်ာ ျဖဴေဖြးလွ်က္ရွိၿပီး
သူ႔ႏွာသီးမ်ားႏွင့္ လက်ားသည္ ျပာႏွမ္းလွ်က္သည္။
အျမင့္ပုိင္းသို႔ ေရာက္လာသည့္အခါ သူ႔ရင္ဘတ္ ျပဴတူးႏွင့္
အည္ပ်ဴထားရသည့္ႏွယ္ျဖစ္ကာ အဆုတ္မ်ားပါ တင္းက်ပ္လာသည္။
အၾကားအာ႐ုံသည္ အားနည္းလာ၍ မွိမကအသက္႐ွဴပါ က်ပ္ကာ လည္ေခ်ာင္း
တစ္ခုလံုး ဆို႔နင့္လာသည္။
ေအာက္ဆီဂ်င္ပါတ္ဘူးပါးလာသျဖင့္ မူးေနာက္ေနာက္ ရွိေဝေဝ ျဖစ္လာသည္။
အေနာက္ကလွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္လိုက္သည့္ အခါတုိင္း ဆီးႏွင္း ဖံုးေနေသာ
ေတာင္ထိပ္မ်ားသည္ လိႈင္းထေနေသာျမစ္ျပင္ႀကီးႏွင့္ တူလိုက္ ၌ေလသည္။
“စကားေျပာဖို႔ မသင္ခ်ိန္ေၾကနဲ႔သြားမွာကိုသာ
ဆက္သြား”ိုးဂုိင္ေရးနည္းျပ၏ အသံသည္ တစ္စြန္း ထပ္ထြက္လာျပန္သည္။
ျမင့္မားလြန္းလွေသာေတာင္ေပၚလမ္း တစ္ေလွ်ာက္
သြားလာေနရသည္မွာ ထိတ္လန္႔ တုန္ခ်ိဳးယင္ ေကာင္းလွ၏။။
တစ္ဆတာ ရပ္နားၿပီး နနက္ အ႐ြာဇွင္ခ်ိန္ခြင့္ စတင္၍ တက္ခဲ့ျခင္းျဖစ္၍
တပ္ဆင္ထားသမ်ွသည္ သိခင္း တဟိုဟို ဆု၍ တက္လာိုင္ခဲ့ၾက၏။။
သူတို႔ တက္ေနၾကရေသာ လမ္းမွာေတာင္ထိပ္မ်ား
တက္ရာဆင္းရာလမ္းျဖစ္၍ က်ဥ္းေျမာင္းလွေခ်သည္။
လူတုိင္း ကိုယ္သည့္အစား တုတ္ေခ်ာင္းမ်ားအား ေထာက္,ေထာက္
လာေနသည့္အသံမ်ားမွာ အမ်ားကပင္ျပန္ၾကားေနရေလသည္။
တပ္ခ်တပ္ခ တစ္ခုလုံးသည္ တစ္နာရီၿပီး တစ္နာရီ ခ်ိတ္လာခဲ့ၾကရာ
စုိျပည္ခ်မ္းလန္းေသာ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္မ်ား အျပင္သို႔ ေရာက္လာၾကကာ
သစ္ပင္ပ်ိဳးပင္ျခဳံလိုးဝမရွိေသာ ေတာင္ထိုးမ်ားဆီသို႔ ေရာက္လာၾကသည္။
သို႔ေစလည္း သူတို႔အားထုတ္သေလာက္၊ ခရီးက မတြင္သည့္အခါ အားလံုးပင္
စိတ္ပ်က္ကာသခင္းဆိုသမ်ားကိုပင္ ဆက္မၾကားရေတာ့ေခ်။
သူတို႔လူစု ေတာင္ထက္ခရီးတစ္ဝက္ကိုမွ် မေရာက္ေသးမီ ပထမဦးဆံုး
မုန္တုိင္းသည္ေမွ်ာ္လင့္ထ ိုတ္ထက္ ကလာသည္။
မည္းနက္ေသာ တိမ္မ်ားသည္ ေတာင္ထိပ္မ်က္ိုးကုျပင္အားျဖတ္ကာ
ေျပးသြားလွ်က္ရွိသည္။
အ႐ိုးအမွဳံး ျဖစ္ေနေသာေလသည္ ခပ္ျပင္းျပင္းေ၀ွ႔ယမ္း
တိုက္ခတ္လွ်က္ ရွိသည္။
ေလေနာက္ဆို႔ လုိက္ပါလာေနေသာ
ဆီးႏွင္းမ်ားသည္ခ်ိတက္ေနၾကသူမ်ား၏ ပတ္ခန္းက်င္တြင္ တဖြဲဖြဲ က်ေရာက္လွ်က္

ရွိဟုကေလ၏။
ျမင့္မားႏွင့္ လားမ်ားသည္ ေဟကာက္လန္ဂ်ာတဟုကားျဖစ္ကာ ေအာ္ဟုက
ဟုစ္ဆကဟိေနဟုကေလၿပီ။
ထိုဒဏၰာရီပင္ ေဂ်ကာ့သည္ သူတို႔၏ ေရွ႕ဆံုးမွ သြားေနေသာ
တပ္ဖြဲသည္ကိုမ်ားတစ္ခုကို လွိမ္ထဲသို႔ကသြားသည္။
အေစာင့္မ်ားက အကာ့ဉီးသားမ်ားအား
ရပ္ခြင့္ထားၿပီးလွိမ္ထဲက်သြားသူမ်ားအား ကယ္ယူရန္ အားထုတ္ေနဟုကသည္။
ဆက္ေခြမ်ားကိုယူ၍ လွိမ္ထခ်ေပးသူမ်ားက ခ်ေပးေနဟုကဇ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ဆီးႏွင္းမ်ားသည္ ထူထပ္သိပ္သည္းစြာက်လာေနေလၿပီ။
ကယ္ဆယ္ရန္ အားထုတ္ေနသူမ်ားသည္ အားမေလ်ာ့။
သို႔ေသာ္လည္းကယ္ဆယ္မႈကို ရပ္လိုက္ဟုကရန္ အမိန္ေပးလာသျဖင့္
ရပ္လုိက္ဟုက္ရေလဇ၏။
တပ္သား အမ်ားအျပားမွာ ေအးလြန္းလွသျဖင့္ ခုိက္ခ်ိတ္ဟုန္ ေနဟုကေလၿပီ။
တကယ္ေတာ့ခ်ဥ္ဆည္ ယူနီေဖာင္းမ်ားမွာ ခပ္ပါးပါးျဖစ္ရာ အဘယ္မွာလွ်င္
အေအးဒဏ္ ခံႏုိင္ဟုက္ပါမည္နည္း။
အားလံုးသည္ ေစာင္မ်ားႏွင့္ အိပ္ရာခင္းမ်ားကို ထုတ္ယူၿပီး
သူတို႔တစ္ကုိယ္လံုးအား ပတ္ဟုက္သည္။
ဆီးႏွင္းမ်ား ထူထပ္စြာ ကေနသျဖင့္ စစ္သားမ်ားသည္ လက္လႊတ္စပယ္
မသြားရဲဟုက။
ေခ်ာ့ေနာက္တန္းစီ၍ တစ္ေယာက္လက္ တစ္ေယာက္ဆြဲကာ ပံုစံေျပာင္း၍
ေတာင္ေပၚလမ္းကိုဆက္တက္ကေလသည္။
ေစာေစာပုိင္း ရပ္ဆိုင္းနဟုကစဉ္အခ်ိန္ ကာကြယ္ေရး ဦးစီးခ်ဳပ္
ခ်ေတးသည္ ကိုယ္ရံတုိက္ဟုားမ်ားဟုကားသို႔ ေရာက္လာၿပီး စစ္သား တစ္ဦးခ်င္းစီ
သယ္ယူလာရသည့္ အတြဲမ်ားႏွင့္ဝန္ထုပ္ ဝန္ပိုးမ်ားအား သူ႔လက္ႏွင့္ ဆြဲ,ဆြဲ
ဟုကည့္သည္။
လူတစ္ဦး သယ္ေဆာင္ႏုိင္ေလာက္သည့္ အေလးခ်ိန္ထက္ ပို,မပို
စစ္ေဆးဟုက္ည့္ျခင္း ျဖစ္၏။
အက်ဥ္းသားမ်ားထဲ ေရာက္လာသည့္ အခါတြင္လည္း ခ်ေတးသည္
ကိုမင္းဇံုသံုးပန္းတရာခန္႔ႏွင့္ ေျမပုိင္ရွင္ တစ္ဒါဇင္ခန္႔အား
ဂ်ာတစ္ခုက ဟုကည့္သည္။
အားလံုးသည္ေစာင့္မ်ား၏ တင္းက်ပ္ေသာ အာဂံုစူးစုိက္မႈေအာက္တြင္
ၿငိမ္ေနဟုကသည္။
ေဂ်ကာ့ကိုမူထိုမွ်ေလာက္ တင္းက်ပ္ျခင္း မရွိေခ်။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ကာကြယ္ေရး ဦးစီးခ်ဳပ္သားလံုးေအာင္ခ်ဳ
သူ႔တပ္သားမ်ားအား ဆက္သြယ္ဟုက္သို႔ပင္ ေကာင္းစြာ ဆက္သြားေလသည္။
ခ်ေတးေရာက္လာစဉ္ ေဂ်ကာ့၏ အေစာင့္မ်ားသည္
အဝတ္အစားမ်ားကို စုံးသူ႔ပခံုးခ်ဳ ခြပ္ေပးထားသည္။
ထိုအတြက္တြင္ ဂ်ာအနည္းငယ္ ဂ်ာတ္ေကာင္းႏွင့္
ခင္းတက်ားအျပင္ခ်င္ဟုက္ေခၚေသာ တဂ်ာတ္ခုန္႔တစ္ခု ထည့္ေပးထားသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေဂ်ကာ့၏လက်ားကိုမူ အျခားအက်ဥ္းသားမ်ားအား
ဆက္မခ်ည္ လႊတ္ေပးထားသလုိ မထားဘဲလက္ျပန္ဆီး တုိထားသည္။
ထုိအျဖစ္ကို ျမင္ေသာအခါ ခ်ေတးက ၿပံဳးသည္။
ဟုန္ဆယ္သား အေစာင့္တုိ့ပြဲမွဴးအားလက္ျပ၍ ေခၚၿပီး ဆက္ေျဖေပးရန္
အမိန္ေပးသည္။

“တကယ္လို႔ ႏိုင္ငံျခားသား သူလွ်ိဳက အခုလိုေနရာမ်ိဳးမွာ
ထြက္ေျပးခဲ့တယ္ဆိုရင္လည္း ငါတုိ႔က ဆက္ဆံရမွာေပါ့ကြာ
မဟုတ္ဘူးလား”ဟုေျပာကာ ဟက္ခ်ဲနဲ့ တစ္ခ်က္ခ် ရယ္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေဂ်ကာ့ဇ္၏ ေရာင္ျပန္ေနေသာ ေျခေထာက္မ်ား
စည္းထားသည့္အဝတ္စုနွင့္ စီးထားသည့္ ေကာက္ပုိးလႊာခ်င္း ဖိနပ္မ်ားအား
ျမင္လိုက္သည့္အခါသို႔ မဲက်ိနုတ္ထားသည္ ေျပာင္းသြားသည္။
“သူ႔ကို ေတာင့္ေတာင့္ျပဳခိုင္ ေတာင္ေဝွး
တစ္ေခ်ာင္းထုတ္ေပးလုိက္ခ်ိန္ ေကာင္းမယ္။
ၿပီးေတာ့ ဒဏ္ရာရထားတဲ့ သူ႔ေျခေထာက္ေတြကို စည္းဖို႔အဝတ္စေလး
ဘာေလး ရွာေပးလိုက္ဦး။
အဲသေလာက္ခ် လူပုေပးမွထားရင္ တို႔ရဲ႕အေႏွးဆံုးလားကိုေတာင္ ဒီလူ
မီေအာင္ ေလွ်ာက္ႏုိင္မယ္ မထင္ဘူး”ဟု ေျပာသည္။
မုန္တုိင္း က်လာသည့္အခါတြင္မူကား သူ႔အတြက္ ေပးထားသည့္
ေတာင္ေဝွးသည္အသံုးမဝင္ေတာ့ေခ်။
ထန္ျပင္းေသာ ေလႏွင့္ လိုက္ပါလာေနသည့္
ဆီးႏွင္းမ်ား၏ဂိုက္ခတ္မႈေၾကာင့္ သူ႔ မ်က္လံုးမ်ားသည္ သူ႔ေခ်ာ့ေမွ
လမ္းအား ေကာင္းစြာ မျမင္ရေတာ့ေပ။
ထိုအခါသူသည္ ေတာင္ေဝွးကို အားမျပဳႏုိင္ေတာ့ဘဲ စမ္းတဝါးဝါးသာလွ်င္
ေလွ်ာက္ရေတာ့၏။
တစ္ဆက္မေသာ္ လမ္းတစ္ဖက္ရွိ ေက်ာက္တန္းေလး တစ္ခုဆီ ေရာက္သြားကာ
ထိုအေပၚမွဆီးႏွင္းခဲအား ခါလုတ္ခါက်သည္။
အမွန္ေတာ့ လမ္းလြဲသြားျခင္းျဖစ္၍ အေစာင့္ကသာဆြဲမတင္ထိ
လမ္းေပၚ ျပန္ေရာက္ႏုိင္ဖြယ္ရာ မရွိေပ။
အက်ဥ္းသားမ်ားႏွင့္ အေစာင့္မ်ားၾကားတြင္ စကားလံုးဝ
မေျပာၾကေသာ္လည္းအခ်ိန္ၾကာလာသည့္အခါ ေဂ်ကာ့သည္
ႏွစ္ဖက္စလံုး၏ အေျခအေနကို ရိပ္မိလာသည္။
ယခင္ကဲ့သို႔ဦးၾကားတြင္ ရန္လိုမွဳ့ ရန္ေစာင့္ေသာ
တည္ရွိေနခဲ့ေသာ္လည္း ယခုအခါတြင္မူကားပထမဆံုးအႀကိမ္ ဆက္ဆံေရး
ေပါ့ပါးလဲလာေနသည္ကို သူ သတိထားမိလာသည္။
အလြန္႔အလြန္ ဆုိးဝါးသည့္ အေျခအေနႀကီးထဲတြင္ ဘဝတုိက္ပြဲတစ္ခုကို
ေတးခ်င္းယွဥ္၍ယွဥ္ၿပိဳင္ကာ်ကုေနၾကရသည့္ ဖမ္းဆီးထားသူမ်ားနွင့္
အဖမ္းခံမ်ား၏ ၾကားတြင္ တူညီေသာဆႏၵသည္ တည္ရွိလာခဲ့၏။
ထိုဆႏၵကား ႏွစ္ဦးစလံုး အသက္ရွင္ေရး ျဖစ္၍
ထိုဆႏၵကသည္ပင္ ႏွစ္ဦးစလံုးအား စည္းလံုးသြားေအာင္
စုစည္းေပးလုိက္ျခင္းေပတည္း။
ေနာက္တစ္နာရီခန္႔အၾကာတြင္ ေလမ်ားသည္ ၿငိမ္သြားသည္။
ဆီးႏွင္းမ်ားလည္း ဆက္၍မက်ေတာ့ဘဲ ရပ္သြားသည္။
ႏွင္းမုန္တုိင္း က်ခဲ့စဥ္က တစ္ေတာင္လံုးအား လႊမ္းျခံဳဖံုးအုပ္ထားေသာ
ဝိဝိပူ၊ တမ္ပည္းမ်ားသည္ အေရာင္ေမွးမွိန္ကာ
ႏွင္းျမဴမ်ားအျဖစ္သို့ျပင္ေျပာင္းသြားသည္။
သုိ႔တေစလည္း ခ်ိတက္ေနၾကသူမ်ား၏
ေၾကာက္ရြံ့စိုးရိမ္ဖြယ္ကုိးလာေနသည္။
အေအးဓါတ္ လြန္ကဲျပင္းထန္ျခင္းႏွင့္ ေအာက္စီဂ်င္ဓါတ္
ပါးရွားျခင္းမ်ားေၾကာင့္သုိတို႔၏ ရဲေဘာ္မ်ားအျပား

ေသဆံုးေနၾကသည္ကို
ကိုယ္ေတြ႔မ်က္ျမင္ေတြ႔ေနၾကရသည္မဟုတ္ပါလား။
ဝမ္းကိုက္ေရာဂါႏွင့္ အဖ်ားေရာဂါမ်ားေၾကာင့္ တယ္မ်ားအမ်ားစုသည္
အားအင္ကုန္ခန္းကာ ခ်ည့္နဲ့ေနၾကသည္။
တခ်ိဳ့မွာ အလြန္ က်န္းမာႀကံ့ခိုင္သူမ်ားျဖစ္၍ သူတို႔ဇာတ္ကာယအင္အားႏွင့္
ခံႏိုင္ရည္ရွိမႈမ်ားေၾကာင့္ လူအမ်ားက အံ့ၾသြေလးစားခဲ့ရသူမ်ား ျဖစ္ၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ယခုအခါတြင္မူ ထိုသူမ်ားပင္လွ်င္ အံ့ၾသဖြယ္
ေကာင္းေလာက္ေအာင္ရည့္နဲ့ပ်ိန္းကာ ေသဆံုးသြားၾကသည္ကို
ျမင္ေနၾကရေလသည္။
အမ်ားအားျဖင့္ ထိုသူမ်ားမွာ လမ္းေဘး၌ လဲက်ေနၾကျခင္းျဖစ္ရာ
အခ်ိဳ့သူမ်ားက သူတို႔ဇာေအးစက္ေနေသာ လက္မ်ားကို ဆြဲ၍ ထူေမ်ာ္ရန္
အားထုတ္ၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္းထိုသူမ်ားသည္ ထႏုိင္ခြမ္းလည္း မရွိ။
ထူထူေထာင္ေထာင္လည္း ျဖစ္ခဲ့လာ။
တစ္ေနရာတြင္ေဂ်ာက္သည္ ပ်ိန္ခ်ိန္ေျခာက္ေျခာက္ႏွင့္
ကမၻာ့ေနာက္ဝိုပ္ ေပါက္ေနေသာ အေစာင့္တာ္ဘားတစ္ဦးလဲက်ေနသည္ကို
ေတြ႔ရ၏။
စစ္သားဇာ၊ ကိုယ္တစ္ကိုယ္ ဆီးႏွင္းျပင္ထဲတြင္ နစ္ျမဳပ္ေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ထိုစစ္သားေဘး၌ ဒူးေထာက္၍ထုိင္ကာ မတ္တတ္ရပ္ႏုိင္ေအာင္
ထူေပးသည္။
သို႔ေသာ္လည္း စစ္သားဇာ၊ ဦးေခါင္းသည္ ေနာက္သို႔ လန္က်သြားသည္။
ေဂ်ာက္ လက္ထဲတြင္စစ္သားဇာ၊ ခႏၶာကိုယ္မွာ ေအးစက္ၿပီး ေတာင့္တင္းေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔လက္ထဲမွ စစ္သားဇာ၊ ဂုိလ္ကရက္ကာအား ေစ့ေစ့စပ္စပ္
ၾကည့္သည္။
ဤခ်ိဳတက္ပြဲ စတင္ခဲ့သည့္ ေစာေစာပုိင္းရက္မ်ားအတြင္းက လီအန္ခ်ီမွ
အက်ဥ္းသားလုိင္ဟြားဝမ္းပန္းတသားႏွင့္ ရင္ခုန္စရာေကာင္းသည့္
အေစာင့္စားျဖစ္ဇာ၊။
သူ ကိုယ္တုိင္ခ်ိအန္ျမန္အတြင္း၌ ေရနစ္ေနေသာ ထိုအေစာင့္အား ကယ္တင္ခဲ့ဖူး၏။
ေဂ်ာက္သည္ လက္ထဲမွ အေစာင့္စစ္သားအတြက္ ဘုရားသခင္အား
အာ၀ံုျပဳ၍ဆုေတာင္းသည္။
ထုိ႔ေနာက္ ဆီးႏွင္းျပင္အား လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ယွက္၍
တြင္းတစ္တြင္းခပ္မိမိ တူးကာ ျမဳပ္လုိက္သည္။
ဤအလုပ္အတြက္ ပင္ပန္းသြားေသာ ေဂ်ာက္ဇာ၊ဦးေခါင္းသည္
ေနာက္ဘက္သို့ေ၀လာသည္။
ဤအခုိက္တာပင္ ေဘးနားမွ အျခား အေစာင့္တစ္ဦးကသူ႔ေနာက္မွ လာရပ္ၿပီး
ေဂ်ာက့အား ဆြဲထူကာ ေခၚသြားသည္။
မၾကာခင္တာပင္ ေဂ်ာက္ႏွင့္အတူ ခ်ီတက္ေနၾကသည့္ စစ္သားမ်ားႏွင့္
အေစာင့္မ်ိဳးဇာ၊မ်က္ႏွာမ်ားေပၚတြင္ ထိတ္လန္႔ၾကက္ခ်ေမႊမ်ား
ထင္ဟပ္လာေနသည္။
ဆီးႏွင္းျပင္ကိုးမ်ားဖံုးအုပ္ေနေသာ ေတာင္တန္းဆက္မ်ားႏွင့္ ပတ္သက္၍
တ၇တ္ႏုိင္ဇာ၊ လယ္သမားမ်ားၾကားတြင္ဘ၀ေပး အသိတစ္ခုရွိသည္။
ယင္းမွာ ဆီးႏွင္းခ်ိန္ကိုးမ်ား ၿပိဳကလဲလွ်င္
လူအမ်ားအျပားေသေက်ပ်က္စီးတတ္သည္ဟူေသာ အသိျဖစ္ဇာ၊။
ထိုအသိကို လက္ခံလာခဲ့ၾကေသာ လယ္သမား စစ္သားမ်ားသည္

ေတာင္တန္းေပၚ၌ေရခဲနံရံႀကီးမ်ားအား အၿမဲတေစ
ေၾကာက္ရြံ့ထိတ္လန္႔စိတ္ျဖင့္ ေမာ့ေမာ့ၾကည့္ၾကသည္။
ဆီးႏွင္းျပင္ကဲ့သို့ ေတာရက္ လင္က်သဆံုးသြားၾကေသာ ရင္ေဘာင္မ်ားအား
ၾကည့္ကာအသက္ရွင္ က်န္ရစ္ျမားစိတ္၌ ဝိုးရီမွ်ေၾကာင့္ၾကမၼာမ်ား ဝင္လာသည္။
ရွစ္လၾကာမွ မရပ္မနားခတ္ကာခင္းႏွင့္ တုိက္ခိုက္ေနၾခင္း
စသည္တို့ေၾကာင့္ မိမိတို့အားလံုး
မည္သို့လာက်ေရာက္အားနည္းေနၾကသည္ကို ရိပ္မိွား နားလည္လာၾကသည္။
ထိုအခါ စိတ္ဓါတ္အင္အားသည္ခ်ိဳ့တဲ့လာသည္။
ထိုအခ်က္ကို နားလည္ၾကေသာ ႏုိင္ငံေရးမွဴးမ်ားသည္
ေသြးသစ္ေလာင္းေပးသည့္ အလုပ္ကို အဆက္ျပတ္ လုပ္လာၾကေလသည္။
“ရဲေဘာ္တို့ မွန္ရဲ့ ေလွ်ာက္ၾက”ဟု အေစာင့္တပ္ဖြဲ့ ႏုိင္ငံေရးမွဴးက
ေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္တို့ ရဲ့ က်ိန္းနစ္ဆက္ ၾကယ္သီးေတြကို ျဖဳတ္ထားလိုက္ပါ။
ခါးပတ္ေတြကို နည္းနည္းေလ်ာ့ထားလုိက္ပါ။
အသက္ဝ်ဴရွဴတာ ေကာင္းလာပါလိမ့္မယ္။
ခ်င္းတက္ကို နည္းနည္းဝါးပါ။
အစားကို မစားဘဲ မေနပါနဲ့။
ကိုယ့္ကိုယ့္ကို မည္သူလုိက္ပါနဲ့။
အႀကီးအက်ယ္ ဒုကၡေရာက္သြားပါလိမ့္မယ္”ေဂ်ာ့ကသည္ သူ၏ အစာအိမ္ကို
ပခံုးမွျဖဳတ္ကာ ခ်င္းတက္ကနည္းငယ္ကုိ ယူ၍ဝါးလာသည္။
ပင္ထန္းႏြဲ့မ်ိဳးနယ္မွ်က ၌ေန့သျဖင့္ သူ ဝါးသည့္ ခ်င္းတက္၏
အစပ္အရသာေၾကာင့္ေခ်ာင္းအဆက္ျပတ္ ဆုိးလာသည္။
သူသည္ ဝါးေနသည့္ ခ်င္းတက္ကို မ်ိဳမခ်ႏုိင္။
သူ၏ခါင္းသည္ေလးလံထုိင္းမိွင္းလ်က္ရွိ၍ သူ၏ျခေထာက္မ်ားသည္
အားအင္ကုန္ခန္းသလို ျဖစ္ေနသည္။
လမ္းေဘးဝဲယာ၌ လင္က်သဆံုးေနၾကေသာ တပ္ဖိစ္သား
အေလာင္းမ်ားမွာျမင္ေကာင္းေအာင့္ ျပန္႔က်ဲေနၾကသည္။
သူေရာ သူတို့လို ေသြးဖို၏ နီးကပ္လာေနၿပီလား။
ခ်ေတး၏ အမိန္႔အရ ေပးထားသည့္ အဝတ္စမ်ားအား သူ၏ျခေထာက္မ်ား၌
စည္းထားခဲ့၏။
ယခုေသာ့ ထိုအဝတ္စမ်ားသည္ ခုတ္ျပတ္ေနၾကၿပီျဖစ္၍ အတြင္းမွ
ေျခခ်ာင္းကေလးမ်ားသည္ေပၚေနၾကေလၿပီ။
ထိုေျခခ်ာင္းကေလးမ်ားသည္ အေအးဒဏ္ခံရလြန္း၍
ထံုက်ဥ္ေနၾကၿပီျဖစ္၏။
လမ္းေလွ်ာက္ေနရသည့္ၾကားမွပင္ သူ၏ဝတ္ဝံုထဲမွ ခႏၶာကိုယ္သည္
တဆတ္ဆတ္တုန္ခ်ိန္ရွိသည္။
ေန့ထြက္လာသည့္အခါတြင္မူ ဆီးႏွင္းျပင္မ်ားသည္
မ်က္စိႏွင့္ၾကည့္မရေလာက္ေအာင့္ ေတာက္ပလ်က္ရွိ၏။
သူသည္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ လမ္းေပၚတြင္တယိမ္းယိမ္း တယုိင္ယုိင္
ျဖစ္ခ်က္ရွိသည္။
သူ၏ျခေထာက္မ်ားေအာက္ ေျမအျပင္ညီမွ်ေနုိင္းမိေနေသာ
သေဘၤာတစ္စီး၏ ကုန္းပတ္သဖြယ္ ျမင့္ခ်ည္နိမ့္ခ်ည္ျဖစ္ေနသည္။
ႏုိင္ငံေရးမွဴးက မၾကာခဏ သတိေပးခဲ့ေသာ ေဂ်ာ့ကသည္
ထိုသူေျပာသလိုမရပ္မနား မေလွ်ာက္ႏုိင္ဘဲ မၾကာမၾကာ ရပ္၍ရပ္၍

နားေနရဇၨ။
“မရပဲ့ ဆတ္တုိက္ေလွ်ာက္ႏုိင္ေအာင္ ဆက်ီးစားပါ ကိမ္ရ-ရွိ။
အဲသလို မေလွ်ာက္ရင္ ကိမ္ရ-ရွိ ေသလိမ့္မယ္”အက်ဥ္းသားမ်ား၊ စစ္သားမ်ားႏွင့္
ဝန္ထမ္းရဲစခန္းၾကားတြင္ တီးတုိးေျပာလိုက္သံကိုၾကားလိုက္ရ၏။
ဘယ္သူကမ်ား ေျပာလုိက္တာပါလိမ့္။
ေဖာင္းဖိုခင္းႏွင့္ အားေပးျခင္း ေလသံအျပည့္ပါသည္။
ေဂ်ာက္ခ်၏ အေစာင့္မွာ သူ၇၆၂ကိုက္ႏွစ္ဆယ္ အက်ာတြင္
ေရာက္ေနသည္။
ေဂ်ာက္ခသည္ အသံလာရာဘက္သို၇ လွည့္ၾကည့္သည္။
မ်က္ႏွာဝုိင္းဝုိင္း ေဗ်ာ္ေဗ်ာ္ေနတတ္ေသာမ်က္ႏွာ သူ ခ်က္ခ်င္း
မထိတ္မိသည္။
လိအန္ယဲ့ တပ္ရဲ ကက္ဦးထုပ္ အဆက်ီးဆက်ီးေဆာင္းထားသည္။
“ဒီဟာ ေသာက္လုိက္ပါ” သူ၏ခါးေလး လိအန္က အဝါေရာင္ အရည္မ်ား
ထည့္ထားသည့္သတၱဳခြက္ကား ေဂ်ာက္ခ လက္သို၇ ထုိးေပးသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ အစ္ကိုနဲ၇ ကၽြန္ေတာ့္ ဒီမနက္ကထားတဲ့
ဝ၇တ္ေကာင္းရည္ပါ”ေဂ်ာက္ခႏွင့္ လိအန္ယဲ့သည္ အေစာင့္အား
လွမ္းၾကည့္ေနၾကသည္။
အေစာင့္ကေပးခြဲခ်င့္ႏွင့္ ယုိခြင့္ျပဳသည္ကုိေသာ သေဘာျဖင့္
ေခါင္းညိတ္ျပသည္။
ေဂ်ာက္ခသည္ လိအန္ယဲ့ကုိမူ ခြက္ကို လွမ္းယူကာ တစ္ခြက္လံုး ေမာ့ခ်လိုက္သည္။
ေခ်ာင္းတၿပိုင္ပြပ္ဆုိးလာေသာလည္း တစ္ကုိယ္လံုး ပူေႏြးသြားသည္ကိုကား
ခံစားလိုက္ရ၏။။
သူသည္ေတာင္ေဝွးကို ေထာက္ကာ ေရွ၇ခရီးကို ဆက္သည္။
သူ၇ဘးမွ လိုက္လာသူမွာ လိအန္ယဲ့။
“ကၽြန္ေတာ့္ ေဆးတပ္အဖြဲ၇ႏွင့္ လိုက္လာတာ အေဖ့ကိုလည္း
ျပဳစုရင္းေပါ့”ဟုလိအန္ယဲ့က ႏွစ္သိမ့္ၾကား ေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“ကိမ္ရ-ရွိ လမ္းေကာင္းေကာင္းမေလွ်ာက္ႏုိင္တာကို အေဖ ျမင္သြားလို၇
ကၽြန္ေတာ့္ကုိ ကူညီဖို၇ လႊတ္လိုက္တာ။
အခုေကာ ေနလို၇အဆင္ေျပရဲ့လား ကိမ္ရ-ရွိ” လိအန္ယဲ့၏
မ်က္ႏွာထားသည္ ေဂ်ာက္ခအတြက္
စုိးရိမ္ပူပန္ျခင္းကိုေဖာ္ျပေနသည္။
ေဂ်ာက္ခသည္ ရွိသမွ် ခြန္အားကို ထုတ္၍ ေတာင္ေပၚသို၇ တက္ေနရာမွ
ေခါင္းညိတ္သည္။
“အေဖက ေျပာတယ္။
ကိမ္ရ-ရွိကို အက်ဥ္းသားအျဖစ္ ဖမ္းထားတဲ့ စစ္တပ္ထဲ ဝင္လို၇သူ၇အေပၚ
အထင္အျမင္ မလြဲပါနဲ၇တဲ့။
တ၇တ္ျပည္သူတြက္ကေတာ့ တပ္ရဲတပ္ဟာ ေကာင္းတဲ့စစ္တပ္ပါတဲ့။
ဒီစစ္တပ္ဟာ ဆင္းရဲသားေတြကို ကူညီပါတယ္တဲ့”လိအန္ယဲ့သည္ စကားကို
မဆက္ေသးဘဲ ရပ္သြားၿပီး သူ၇စကားကို အေစာင့္ကေထာင္ေနသလားဟု
လွမ္း၍ အကဲခတ္သည္။
သူသည္ ေဂ်ာက္ခဘက္သို၇ မသိမသာတုိးလာသည္။
“အေဖက ေျပာတယ္၊ တပ္ရဲစစ္တပ္ဟာ စစ္ပြဲရင္ေတြ
ဖြဲ၇စည္းထားတဲ့စစ္တပ္ေတြနဲ၇ မတူပါဘူးတဲ့။
သူတို၇က သာမန္ လူတန္းစားေတြဆီက လုတာ၊ ယက္တာ၊ ခုိးတာ၊ဝွက္တာေတြ

မလုပ္ဘူးတဲ့။
သူတို႔က ေျမပုိင္ရွင္ေတြဆီက ပစၥည္းေတြကိုေတာ့
အတင္းအဓမၼသိမ္းယူပါတယ္တဲ့။
အစားအစာေတြကို သိမ္းရင္လည္း ေငြေပးပါတယ္တဲ့။
လူခ်မ္းသာေတြဆီက သိမ္းရင္ဘာမေပးဘဲ ေနတာပါတဲ့။
အရာရွိေတြနဲ႔ သာမန္လူထားေတြကို တန္းတူရည္ညြတ္
ေနထုိင္ခြင့္ေပးထားပါတယ္တဲ့။
အရာရွိေတြက စစ္သားေတြကို ကၽြန္လို ခိုင္းတာနဲ႔
ဂုိက္ႏွက္တာေတြကိုလည္းလုပ္ခြင့္ေပးပါဘူးတဲ့။
စစ္သားေတြဟာ တုိက္ပြဲၿပီးလို႔
အစည္းအေဝးလုပ္ၾကတဲ့အခါတုိင္းအထက္အရာရွိေတြကို
ေဝဖန္ႏုိင္တဲ့အထိ အခြင့္အေရးေပးထားပါတယ္တဲ့။
တစ္ေန႔က်ရင္ေတာ့ဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏုိင္ငံကို ကၽြန္ေတာ္တို႔လက္ထဲ
ျပန္ေပးမွာပါတဲ့။
ကၽြန္ေတာ့္အေဖကအဲဒါေတြကို ကီမူ-ဂ်ီ သိေအာင္ ေျပာျပေပးပါလို႔
ကၽြန္ေတာ့္ကုိ မွာလိုက္ပါတယ္“ငါ အဲဒါေတြ နားလည္ထါတယ္လို႔ မင္းအေဖကို
ေျပာျပလိုက္ပါ”ဟု ေဂ်ာက္ကေမာပန္းႏြမ္းဟုိက္သည့္ ေလသံျဖင့္
ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ မင္း ဆက္မေျပာနဲ့ေတာ့။
ေမာမယ္၊အားကုန္မယ္”“ကၽြန္ေတာ္ မေမာပါဘူး၊ ကီမူ-ဂ်ီ”ဟု သူငယ္က
တုိးတုိး ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္အေမာအပန္း မရွိ၊ ေဂ်ာက္ေဘးမွ ကပ်ာကပ္ လိုက္လာေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို အေဖမွာလိုက္တဲ့ ေျပာစရာတစ္ခု
က်န္ေသးတယ္”သူတို႔အေပၚဘက္ ေပၚေဆာင့္ယဲ့၊ ေျခာက္ဆယ့္ခန္႔တြင္
ဝါဒျဖန္႔ခ်ိေရး တပ္ဖြဲ့တဘား်မ်ားသည္ အလံနီမ်ား စုိက္ထူေနၾကသည္။
သူတို႔အာက္ဘက္၌ ရွိေနၾကေသာႏုိင္ငံေရးမွဴးမ်ားသည္ လက္ဘားအား
ေဝ့ယမ္းျပကာ ေအာ္ဟစ္ေပးေနၾက၏။
ေဂ်ာက္သည္သူ႔ေတာင္ေပၚအား လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ဆုပ္ကုိင္၍ ေလထဲ၌
တလူလူ လြင့္ေနေသာ အလံမ်ားကိုေမာ့ၾကည့္ကာ
ေတာင္ကုန္းလမ္းအတုိင္း တက္သြားေနသည္။
“အေဖက သူ ကေလး ေျမျမဳပ္တဲ့ေန႔က အေၾကာင္းကို
မေျပာျပလိုက္ရလို႔ စိတ္မေကာင္းျဖစ္ေနတယ္”ဟု အစာင့္အား တစ္ခ်က္
လွမ္းၾကည့္ၿပီး ခပ္တုိးတုိး ထပ္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ေျပာစရာရွိတာကို တရားသူႀကီးေရွ့မွာ မေျပာမိတာ
အေကာင္းဆုံးလို႔ အေဖက ထင္တယ္လို႔ေတြးမိတာနဲ႔ မေျပာတာတဲ့” သူသည္
သူ႔စကားမ်ားအား အေစာင့္တပ္သား ၾကားသြားေလမလားဟူေသာ
စုိးရိမ္စိတ္ျဖင့္ တစ္ခ်က္ လွမ္းၾကည့္ျပန္သည္။
“ကီမူ-ဂ်ီကို ဘာမွ မေျပာနဲ့လို႔ အေဖ့ကုိအမိန္႔ေပး လိုက္တဲ့လူက ရဲေဘာ္
လုေမ-လင္းတဲ့”လိအန္ယဲ့၏ စကားမ်ား ၾကားလိုက္သည့္အခါ
ေတာင္တက္လမ္းအား ျဖည္းျဖည္းမွန္ကန္စြာေလွ်ာက္ေနေသာ ေဂ်ာက္၏
ေျခလွမ္းမ်ားသည္ ဖိတ္ခနဲ ရပ္သြားၿပီး လိအန္ယဲ့ားလွည့္ၾကည့္သည္။
“ရဲေဘာ္ လုေမ-လင္းက ဘာမွ မေျပာရဘူးလို႔ အမိန္႔ေပးတာ
ဘာအဓိပၸါယ္လဲ။
ဘာအေၾကာင္းကို ဆုိလိုတာလဲ လိအန္ယဲ့”“ကီမူ-ဂ်ီရဲ့ သမီးေလး

အေဖ့ကာင်းပါ”“မင့်အေဖက သမီးေလးအေဖ့ကာင်း လုေမ-လင်းကို
သြားေျပာျပလို႔လား”သူငယ္က ေခါင်းညိတ္သည္။
“ဟုတ္ပါတယ္၊ လုေမ-လင်းက ကိမူ-ဂ်ီရဲ့သမီးေလးကိုထိန်းသိမ်း
ေစာင့်ေရွာက္ေပးမယ္လို႔ သေဘာတူလိုက္တယ္”“သမီးေလး
ေသၿပီဆို”“မေသပါဘူး ကိမူ-ဂ်ီ”ေဂ်ာက့သည္ ပါးစပ္အဟာင်းသား ျဖစ္ကာ
လိအန္ဒယ္သား ဖ့ကည့်ေနသည္။
“ဒါေပမဲ့မင့္အေဖက ေျပာေတာ့ ယူနန္ဒယ္ဆဲက ေျမေပၚမွာ သမီးေလးကို
ျမ့ၿိဳပိုက္ၿပီတဲ့”“မဟုတ္ဘူး ကိမူ-ဂ်ီ။
သူ ေျမျမ့ေတာ့က လုေမ-လင်းရဲ့ သားေလးပါ။
လုေမ-လင်းက ကိမူ-ဂ်ီရဲ့ သမီးေလးကို ယူထားလိုက္တယ္။
ဒါေပမဲ့ သူက ေျပာလုိက္တယ္၊ ဒီကိစၥကိုလွ်ိဳ့ဝွက္ထားရမယ္တဲ့”ဝါဒျဖန္႔ခ်ိေရး
တပ္ဖြဲ့ တည္ထားမွဴးသည္ ေတာင္ကားလမ္းထိပ္၌ ရပ္ေနရာမွ
ေဂ်ာက့ႏွင့္လိအန္ဒယ္တို႔တက့္လက္ေဝွ႔ယမ္းျပကာ မနားဖ့ကနဲ႔ဟု
ေအာ္ေျပာေနဖ့ကသည္။
ေဂ်ာက့တို႔နာက္မွ လိက္ပါလာေနေသာ ေဂ်ာက့၏ အေဖာင္မ်ားသည္
ေဂ်ာက့အား မနားရန္ႏွင့္ခ်ယ္လြန္းက္ ေလွ်ာက္ရန္ ေဂ်ာက့ ေက်ာအား
သူ႔လက္ႏွင့္ တြန္းသည္။
ေဂ်ာက့သည္ သူ့ေရွ့ဝဲမွ ခ်ိတက္ေနသူမ်ားအား လွမ္းေမ်ာ့ကည့္သည္။
ထိုလူအုပ္စုဖ့ကားၿပီး စစ္ဆာနခ်ိပ္ အဖြဲ့ဝင္မ်ားအား မ်က္ခြာသည္။
ေျခတံခပ္ရဲရဲည့ႏွင့္ အညိေရာင္လားထက္ၿပီး ထုိင္ေနေသာ ေမ-
လင်းအား ျမင္သည္။
သို႔တေစလည့္ သူ့ေခါင်းသည္ မူးေနာက္ေနာက္ရီေဝေဝျဖစ္လာသည္။
ေမ-လင်းဇာ၏ ဂ်ပ္စ္ကားသည္ ဝိုးတစ္ဝါးျဖစ္ကာ
သူ႔မ်က္စိမ်ားေရွ့မွေပ်ာက္သြားသည္။
သူ႔လက္ထဲမွ ေတာင္ေဝွးသည္ ဆီးႏွင်းျပင္ ျဖစ္ေနေသာ
လမ္းေပၚ၌ေခ်ာ္သြားသည္။
သူသည္ လဲက်ေတာ့မလို ျဖစ္သြားသည္။
အျခားလူမ်ား ေျမဆက်ီးေပၚထုိင္ခ်လိက္သည္ကို ျမင္ေသာအခါ ေဂ်ာက့
ကိယ္တုိင္လည္း ေျမေပၚသို႔ ထုိင္ခ်လိက္ေလ၏။

၇ေနာက်သုံးရက်တာ ကာလအတြင်း ေဂဲက်ာ့ဇ်၏ မိတ်လိုက်အစီအစဉ်
ခိတက္ေနွေသာတပ္ဦးေရွ့ဆိုသို့ အၿမဲတေစ ၾကည့္ကာ
ရွာေဖြလွ်က်ရွိသည္။
တစ္ခုက်မြင့္ သူသည္ လားေပင့္ေမွ်ာ-လင့္းအား လွမ္းျမင္လိုက္သည္။
မိမိက ေသၿပီဟု ထင္ခဲ့တဲ့ေသာ သမီးငယ္ဟုတ္ဟုတ္မသမီး
မိန္းမေခ်ာကေလးဇ၏ လက္ထဲ၌ အသက္ရွင္ေနသည္ကိုယံုၾကည္ရေတာ့မည္
ျဖစ္ဇ၏။
သို့ေသာ္လည္း အတ္ကား ခ်ည့္နဲ့ေနေသာ အခုလို အေျခအေနတြင္
ေဂဲက်ာ့သည္ မိမိဇ၏ရိကၡာအိတ္ထဲမွ အစာမ်ားကိုစား၍ မရ။
သူ့အတြက္ အခု ေလာလာဆယ္ အဆင့္ေျပေနေသာအစားအစာမွာ
လိအ္ပန္ထယ္ တစ္ခုေန့ ႏွစ္ဆက်မွ သံုးဆက်မွထိ ယူယူလာၿပီး ေပးသည့္
ငါးတြားစြပ္ျပဳတ္သည္ျဖစ္ဇ၏။
ယခုတေလာ အေအးဓါတ္က ျပင္းလြန္း၍ ေဂဲက်ာသည္ အိပ္၍မရ။
ေတာင့္ေပင့္တက္ျပန္ေတာ့လည္း ယခင္လို သြက္သြက္လက္လက္ မရွိ။
အၿမဲတေစႏွံးေက်ြးေလးလံလွ်က္ ရွိေလသည္။
အံ့သြစရာ ျဖစ္ခဲ့ေနသည္ကား သူ့ပတ္ဝန္းက်င္အျခား လူမ်ားႏွင့္
ဝန္ထမ္းမ်ားမၾကာခဏ လဲကေသဆံုးေနၾကျခင္းျဖစ္ဇ၏။
ကိုယ္တိုင္ေသတၱာထမ္း၍ ပို့သူမ်ားႏွင့္ ရိကၡာမ်ားကိုသယ္သူ
ထမင္းခ်က္မ်ားသည္လည္း အျခား လူမ်ားကဲ့သို့ပင္
လဲကေသဆံုးလွ်က္ၾကသည္။
ယင္းအေျခအေနတြင္ တ႐ုတ္နီ တပ္ဖြဲ့က ပို၍ ဆင္းရဲဒုကၡ
ႀကီးလာရသည္မွာ တျခားမဟုတ္၊တတိယေန့တြင္ မုိးသီးမ်ားပါသည့္
ေလမုန္တိုင္း ထပ္ကာျပန္ျခင္း ျဖစ္ဇ၏။
ေကာင္းကင္ျပင္ တစ္ခ်ိန္လံုးသည္ မည္းနက္လာသည္။
လက္သီးဆုပ္ခန္႔ရွိေသာမုိးသီးမ်ားသည္ သဲသဲမဲမဲ ရြာသြန္းလွ်က္ရွိေသာ
မုိးေရထဲတြင္ ပါလာသည္။
အားလံုးသည္ပါးသီးမ်ားဒဏ္ မခံႏုိင္သျဖင့္ သတၱဳလင္ဆန္းမ်ား၊ ဇလံုမ်ား၊
ဟာေပင့္လင့္ စသည့္ ရြက္ထည္မ်ားျဖင့္ကာကြယ္ထားၾကရသည္။
မြန္းလြဲပုိင္းတြင္မူ ကုမၸဏီက ႏွစ္ထပ္ ေလယာဉ္မ်ား ေရာက္လာၿပီး
ခိတက္ေနေသာတပ္မ်ား၏ တပ္ဦးပုိင္းအား ဗံုးႀကဲသည္။
ဌာနခ်ဳပ္ တပ္မ်ားသည္ ဗံုးဒဏ္ လြတ္ကေသာ္လည္း ထိဗံုးမ်ား၏
ေပါက္ကြဲမႈေၾကာင့္ ေတာင္ေပင့္၌ ထုႏွင့္ထည္ေနွင့္ တည္ေနေသာ
ေရခဲေတာင္ႀကီးမ်ားၿပိဳက်ၿပီး အဝိခ်ရသျဖင့္ တပ္ဖြဲ့တခ်ိဳ့မွ တပ္သားမ်ား
ေသဆံုးျခင္းႏွင့္ ဒဏ္ရာျခင္းမ်ားျဖစ္ခဲ့ရေလသည္။
ေရခဲေတာင္မ်ား ၿပိဳက်သျဖင့္ လမ္းမ်ား ပိတ္ဆုိ့ေလရာ
တပ္တစ္ခုပုံးအလုပ္ဝန္းပ်က္သြားသည္။
လမ္းေပၚ၌ ရွိေနေသာ ေရခဲတံုးႀကီးမ်ားအား ဖယ္ရွားျခင္း၊
အသက္ရွင္ေသာ္လည္း ဒဏ္ရာရသူမ်ားအား ေရခဲတံုးမ်ား ေအာက္
ထုတ္ယူျခင္းစသည္တို့ေၾကာင့္ အဆမတန္ ပင္ပန္းၾကျပန္ေလဇ၏။
လမ္းမ်ား ပိတ္ဆို့ေနသည္ကို ဖယ္ရွားျခင္းႏွင့္ လူအမ်ားအား
ကယ္ဆုိတ္ေနျခင္း စသည့္အလုပ္မ်ားအတြက္ စစ္သားမ်ားမွာ နာရီေပါင္းမ်ားစြာ
အခ်ိန္အနွေနၾကရဇ၏။
သူတို့လုပ္ကုိင္ေနသည္မ်ားအား ထိုင္ေစာင့္ေနရသည့္ ေဂဲက်ာ့သည္
အျခား အက်ဥ္းသားမ်ားႏွင့္အတူဆီးႏွင္းမ်ား ဖံုးအုပ္ေနသည့္

ေက်ာက္တံုးႀကီးတစ္ခုံးအား မွီ၍ ထုိင္ေနသည္။
သူ႔တစ္ကိုယ္လုံးတုန္ခ်ရာ စိမ့္ေနေအာင္ ေအးလြန္းသည့္
အေအးဒဏ္ေၾကာင့္ သူ႔တစ္ကုိယ္လုံးရွိအဂၤါးအားလံုး ကြဲအက္ကုန္လိမ့္မည္ဟုပင္
ထင္မိေလ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ ဆီးႏွင္းမ်ားသည္ ထူထပ္စြာ က်ဆင္းလွ်က္ပင္ ရွိေနေသး၏။
ဘယ္ဘက္ပဲၾကည့္ၾကည့္ ဘာကိုမွ မျမင္ရ။
အခုလိုသာ ဆီးႏွင္းမ်ား မရပ္မနား က်ဆင္းေနပါကအလြန္အားအင္
ဆုတ္ယုတ္လွ်က္ရွိေသာ မိမိ၏ ခႏၶာကိုယ္သည္ အသက္ရွင္၍ေနႏုိင္ဦးမည္ေလာ။
သူသည္ ေရာက္တတ္ရာရာမ်ားကို ေတြးကာ စိတ္ဓာတ္အားျဖစ္ကုန္ ရွိ၏။
ဤအခုိက္မွာပင္ လမ္းရွင္းသြားၿပီျဖစ္၍ ဆက္လက္ ခ်ီတက္ၾကရမည္ဟုေသာ
အမိန္႔ေပးသံၾကားရသည္။
သူသည္ သူ၏ ထံုက်ဥ္ေနေသာ အေၾကာမ်ားအား အတင္းအဓမၼ
တြန္းအားေပးကာခရီးဆက္ျပန္ေလ၏။
ယခုတစ္ဆက္တြင္လည္း ေဂ်ဂ်ီးကဲ့သည္ မတ္ေစာက္ေသာ ေတာင္ခ်ံရဲကို
အားခဲ၍တက္ေနရာမွ မၾကာခဏ ေခ်ာ္ေခ်ာ္လဲသည္။
ဤသို႔ျဖင့္ အက်ဥ္းသားအားလံုး
ေတာင္ၾကားကိုျဖတ္ေက်ာ္ၿပီးစအခ်ိန္တြင္ ေလသည္ ျပင္းထန္စြာ
တိုက္ခတ္လာျပန္သည္။
ဆီးႏွင္းမ်ားသည္လည္းတုိး၍သိပ္သည္း မ်ားျပားစြာ က်ဆင္းလာျပန္သည္။
ေအာက္ဘက္ရွိ လာရာလမ္းကိုျပန္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ ဆင္ေျခေလ်ာ
တစ္ေလွ်ာက္လံုး ဆီးႏွင္းမ်ားသည္ ေဖြးေဖြးလႊမ္းလ်က္ရွိေနေလၿပီ။
ဤတစ္ခုတာ ထိုေနရာ၌ ရပ္နားၾကရမည္ဟုေသာ အမိန္႔သည္
ေနာက္ဆံုးတြင္ထြက္လာသည္။
ေလမွာတုိး၍ ျပင္းထန္စြာ တုိက္ခတ္လာျပန္သည္။
ေလ၏ ေအာ္သည္းသံသည္အားလံုးအတြက္ နားမခံသာေအာင္
ရွိလွေခ်သည္။
စစ္သားမ်ားသည္ ခဲလုနီးပါး ျဖစ္ေနေသာထံုက်ဥ္ ကိုက္ခဲေနသည့္
လက္ဖ်ားျဖင့္ ယာယီစခန္းမ်ားကို ေဆာက္ၾကရသည္။
အမုိးအကာအျဖစ္တာေပာင္လင္ ရြက္လြှာမ်ားအား နီးရာ ဝါးပုံပုပ္မ်ား
ေက်ာက္တံုးေက်ာက္စြန္းမ်ားႏွင့္သစ္ပင္မ်ားတြင္ တြဲခ်ည္ကာ အမုိးအကာမ်ားအျဖစ္
အသံုးျပဳၾကသည္။
အားလံုး ၿပီးစီးသြားသည့္အခါ စစ္သားမ်ားသည္ ေက်ာက္တံုးမ်ားအား
ေလကြယ္သည့္ဘက္၌ မွီ၍ ထုိင္ၾကသည္။
ေစာင္မ်ားႏွင့္ အိပ္ယာခင္းမ်ားကို သူတို႔ကိုယ္၌ပတ္၍
တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦးတုိးေဝွ႔ယူကာဟာ ေႏြးေထြးသြားေအာင္
အားထုတ္ေနၾကရ၏။
တခ်ိဳ့ စစ္သားမ်ားသည္ေဖ်ာင္းပုဆိုးမ်ားအား ဖြင့္၍ ေလကာ လုပ္ကာ
ထီးမ်ားေအာက္၌ အသားကုန္ေကြးၿပီးကုပ္ေနၾကရေလသည္။
ေနဝင္ခ်ိန္ဖ်ိ အခ်ိန္ ေရာက္လာၿပီ။
ေဂ်ဂ်ီးသည္ သူ႔အေဖာင္ဟာ လုပ္ထားသည့္ပါးအကာအကြယ္ေနာက္၌
တစ္ကုိယ္လံုး ေကြးကာ၊ ဒူးနခ်ဳပ္ပ်ဥ္မ်ား
အကာအကြယ္ယဲ့မ်ားေဆာက္လုပ္ေနၾကသည္ကို လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူတို႔အတြက္ ေရြးခ်ယ္ထားသည့္ ေနရာမွာတစ္ခ်ိန္က
ေတာင္ေပၚသားလူမ်ိဳးစုမ်ား ေနထုိင္ခဲ့ရာ ေနရာျဖစ္၍ ေက်ာက္တံုးမ်ား

ထူထပ်ပွားလြင့်ျပင်တစ်ခု ျဖစ်ေလသည်။
အနက္ေရာင္ “ယံတ့ ်းြားသားေရ” အနည္းငယ္အား တခ်ိဳ့ေနရာ၌
ကာရံထားသည်။
အေမွာင္ထု ထူထပ်သိပ်သည်းစြာ က်မလာမီ အခ်ိန္ကေလးမွာပင်
ေဂဂၤါသည္ေျခတံရွည္ရည္လ်ား တစ္ေကာင္အား ေအာ္ဒလီတစ္ေယာက္
ဆြဲလာသည်ကို ျမင္ရ၏။
ေအာ္ဒလီသည် အစြန္ဆုံး တဲေရွ့၌ ရပ္ကာ လားကို ခ်ည္ထားလိုက္ၿပီး လားေပၚ၌
ခြတင္ထားသည့္ျခင္းေတာင္းႏွစ္ေတာင္းကို ယူ၍ တဲထဲသို့ဝင္သည်။
ထိုခဏမွာပင် မိမိ၏ ခႏၶာကိုယ္တြင္းမွအသက္ဝိညာဥ္ ထြက္ခြာေမ်ာ မိမိ
ဘာလုပ္ရမည္ကို ေဂဂၤါက ဆံုးျဖတ္၍ ရသြားေလ၏။
ဤမွ်ေလာက္ ျမင့္မားလြန္းသည့္ ေနရာမ်ိဳး၌ ေရကို ကိုခ်က္ရသည္မွာ မလြယ္ကူ
လွင့္ျမစ္ရာ ေရဆူလာဖို့ ဆုိသည္မွာ ခက္လွ၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း မက်က္ကက်က္ ဂ်ီတစ္ခြက္ကို အေစာင့္တစ္ဦးက သူ႔အား
လာေပးသည့္အခါ တစ္ခြန္းမွိပင် ဝင္ေအာင့္ မေသာက္ႏုိင္။
သူသည္ ႏွင့္ရည္ အနည္းငယ္ကို လက္ခုပ္ႏွင့္ ႏွစ္ခါက်မွ်ယူ၍
ေသာက္ျခင္းျဖင့္သာ သူ႔ဝမ္းကိုအံသာေျပေအာင္ လုပ္ခဲ့ရ၏။
သူသည္ ေလအကြယ္၌ ထုိင္ကာ လိေမၼာ္ေရာင္ မီးေတာက္မ်ားအား
ေငးေမာေနသည်။
အေစာင့္လူငယ္မွာ ေနာက္ဘက္၌ လွဲ၍ ေကြးေနသည်။
မည္သို့လာက်ငင္ ေအးေနေစကာမူအဆာမတန္ ပင္ပန္းေနေသာ အေစာင့္သည္
မိနစ္အနည္းငယ္အတြင္း အိပ္ေမာက်သြားသည်။
ထိုအျဖစ္ကို ျမင္လ်က္ရေသာ ေဂဂၤါသည် အေစာင့္၏ အိတ္ဆိုသို့ သြား၍
တင္ထားသည့္ကယ္တိဆိပ္ ကက္ဦးထုတ္အား ယူလုိက္သည်။
ေတာင္၏ အျမင့္ဆံုးအပိုင္းဆီ ႏွင္းမုန္တုိင္း ပုိင္းျခင္းကို
ခံေနၾကရေသာ ေမာပန္းႏြမ္းနယ္ေနၾကသည့္ လူမ်ားႏွင့္
တိရစာၦန္မ်ားသည္ အခ်င္းခ်င္း ေက်ာခ်င္း၊ ရင္ခ်င္း
ပူးကပ္လာလုေသေကာင္မ်ားသဖြယ္ အိပ္ေမာက်ေနၾက၏။
ေဂဂၤါက္ေကတာ့ ၿငိမ့္းလုဆဲဆဲ မီးဖိုအားေငးၾကည့္ေနဆဲ။
သူ႔က္ုယ္ခႏၶာထဲ ေရာက္ေနသည့္ အေအးဓါတ္ကား တစ္ကုိယ္လံုးကို
ပ်ံ့လြင့္ခဲသည်။
တျဖည္းျဖည္းခ်င္း ပ်ိဳ့ႏံွ့တုိးဝင္သြားေနသည့္ အဆိပ္တစ္ခုႏွင့္
တူလွ၏။
ဤအတုိင္းသာ ဆက္၍ထုိင္ေနပါက အေအးဒဏ္ကား မခံႏုိင္ေတာ့ဘဲ
လက်ဲသဆံုးသြားမည္ကို မ်ားစြာစိတ္ပူေနရေလၿပီ။
သူသည္ ဘာကိုမွ စဥ္းစားမေနေတာ့ဘဲ အေစာင့္၏ ကက္ဦးထုပ္ကို
ေဆာင္း၍သူ႔မ်က္လံုး အစံုအား ကြယ္သြားသည္အထိ ဆြဲခ်လုိက္သည်။
ထို႔ေနာက္ သူသည္ ထုိင္ေနရာမွ ထရပ္ကာ ဆီးႏွင္းမ်ား တဖြဖြ
ကဆင္းေနေသာအျပင္ဘက္သို့ ထြက္လာခဲ့သည်။
သူသည္ စခန္းခ်ထားေသာေနရာ၌
မီးပံုမ်ားၾကားမွ ျဖတ္ကာအေရွ့ဘက္ပုိင္းရွိ ေတာင္ကားလြင့္ျပင္၏
နံရံဆီသို့ ေလွ်ာက္လာခဲ့၏။
ခဏမွ်အတြင္းဆီးႏွင္းမ်ားသည္ သူ႔အား ဝါးမ်ိဳသြားသည်။
သူ႔အား ဘယ္သူမွ ျမင္ႏုိင္မည္မဟုတ္။
နံရံဆီေရာက္သြားသည့္အခါ သူသည္ ေတာင္ကိုသို့ ခ်ီးေကြ့ၿပီး ဌာနခ်ိပ္၏

ယာယီစခန္းဆီသို့ဦးတည္၍ ေလွ်ာက္သြားသည္။

စေ့ငေါ်ကာ့သည့် ခါးအထိ ျမိဳပ္ေသာ ဆီးႏွင္းထဲ၌ မၾကာခဏ
ေခ်ာ္လဲသည္။
အနက္ေရာင္ထဲထိုးထားသည့္ ေက်ာက္ဖြယ္ ေအာက္ေျခ ေရာက္သည္အထိ
လဲက်သည့္အဆက္မျပတ္ေပါင္းမ်ား မနည္း။
တစ္ေနရာ အေရာက္တြင္ သူသိည့္ ဆီးႏွင္းခဲမ်ားၾကား၌ ဝတ္ဆာတပ္ခ်ိေကဒါတပ္မ
လည့္ပတ္ေန သူ႔ေခါင္းမွ ျဖတ္သြားသည္အထိ ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
တေရြ႕ ေရာက္သြားသည့္အခါ သူ ျမင္ခဲ့ရသည့္ ဆက္ဆီးႏွင့္ခ်ည္းေသာ
လားကိုမေတြ႔ရသျဖင့္ တစ္ခဏမွ် ရပ္၍ မိမိ မ်ားေနေလသလားဟု
ေတြးသည္။
သူ႔တေစလည္း သူသည္ရြက္ဆြဲနားအထိ သြားကာ အဆဲသို႔
ေခ်ာင္းၾကည့္သည္။
လားအား တံအတြင္း၌ဆက်ီးႏွင့္ခ်ည္းသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
လားသည္ မလႈပ္မယွက္ ရပ္ေန၏သည္။
တဲဇ၏ အလယ္တြင္းဖို၌ ထိုမီးဖိေဘးမွ တိရစာၦန္သားေရတစ္ခ်ပ္ေပၚ၌
ထုိင္ေနသူမွာ ေမ-လင္း။
ေမ-လင္းသည္ ျခင္းေတာင္းတစ္လုံးကို သူ႔ဘက္သို႔ လွမ္း၍
ဆြဲယူေနသည္။
ေမ-လင္းသည္ ေစာင္းႏွင့္ပတ္ထားေသာ အထုပ္ေလးတစ္ထုပ္ကို
လက္ႏွစ္ဖက္ မ၍ထုတ္ယူသည္။
ေငေါ်ကာ့မွာ ထိုအထုပ္ဘား ျမင္သည့္အခါ အသက္ကုိပင္
ေျဖာင့္ေျဖာင့္မ႐ွဴေတာ့။
ေမ-လင္းသည္ ေစာင္ထုပ္ကို ေျဖ၍ သူမ၏ ရင္ခြင္သို႔ အပ္လုိက္သည္။
ထိုအတြင္းမွာပင္ေငေါ်ကာ့သည္ အပ္ေဟာ္ေနခဲ့ရာေသာ သမီးငယ္
မ်က္ႏွာကို ျမင္လုိက္ရေလ၏။
ေမ-လင္းသည္ သူမလက္ထဲမွ ကေလးအား ဝံ့ၾကြားကည့္သည္။
ရွစ္သမီး၏ မ်က္ႏွာသည္ရွစ္ရာေကာင္းလွေခသည္။
လွပေသာ တ႐ုတ္ေလး၏ မ်က္ႏွာသည္ ျဖဴေရာ့ေရာ့ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့
ဥေရာပသား ဧကလင္းငယ္၏ မ်က္ႏွာကိုၾကည့္ကာ တစ္စီးတစ္ဖုံ ျဖစ္လ်က္ရ၏။
ထိုခဏမွာပင္ ေအဘီေဂးလ္သည္ မ်က္လုံးမ်ား ပြင့္လာၿပီး ေမ-လင္းအား
ေမာ့ၾကည့္သည္။
ေမ-လင္းက ေအဘီေဂးလ္အား ႏႈတ္ဆက္သံ ေပးသည္။
ကေလးငယ္သည္ ေမ-လင္းအားအၿပံဳးျဖင့္ ဆက္ဆံသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦးအား ၾကည့္ကာ ေငေါ်ကာ့၏ စိတ္သည္ ထိထိခုိက္ခိုက္ရိုက္ခ်သည္။
သူသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ဒူးေထာက္ထုိင္ကာ သူ႔ဘုရားသခင္အား
အာ႐ုံျပဳ၍ဆုေတာင္းျခင္းျပဳသည္။
ဆုေတာင္းေနရာမွ မိတ္ဆက္သည့္ မ်က္ရည္အစုံအား ဖြင့္လုိက္သည့္အခါေမ-
လင္းသည္ သူမ၏ ကိုးနွစ္ခန္ဓာကိုယ္သိမ်ားအား ျဖဴတ္ကာ
ကေလးငယ္အားႏွုိ႔တုိက္ကုိေလၿပီ။
ေငေါ်ကာ့၏ မ်က္လုံးအစုံတြင္ မ်က္ရည္စက်မ်ားျဖင့္ ျပည့္လာသည္။
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းႏွင့္ေက်းဇူးတင္ျခင္း ဟူေသာ
ခံစားမႈမ်ားသည္ သူ၏စိတ္အား လႊမ္းၿခံဳထားသည္။
သူသည္ ဒူးေထာက္၍ထုိင္ေနရာမွ ထရပ္ကာ သူ၏စခန္းသို႔ ျပန္ရန္
တာရွည္သည္။
သို၏သာလည္း သူ၏ ေျခတစ္ဖက္သည္ကယ္အရာႏွင့္ ၿငိသည္ၿသိ။

တစ်ခုတစ်ခုနှင့် ၿငိကာ ခလုတ်တုိက်၍ ေျခသလုံးကြဲက်သြားသည္။
“ဘယ္သူလဲ”ေမ-လင္း အသံသည္ တုိးတုိးေျဖသည္။
ေဂဠဟ်ကသည္ မတတ္သာေတာ့သျဖင့္အမွန္အတုိင္းပင္ ဖြင့္ဟ ေျပာသည္။
“ဝမ္းနည္းပါတယ္။
ကိုယ့္ မင္းကို ေၾကာက္လန္႔သြားေအာင္ လုပ္ပို႔
မရည္ရြယ္ပါဘူး”ေဂဠဟ်သည္ ထုိင္ေနေသာ တ႐ုတ္ေမလးအား ၾကည့္ကာ
သူမ၏ ေခ်ာင္တြင္ ဒူးေထာက္၍ထုိင္ခ်လုိက္၏။
သူသည္ ေမ-လင္း လက္ထဲမွ သမီးငယ္ဘား တအံ့တသြၾကည့္ေနမိသည္။
သူ႔သမီးငယ္ကေတာ့ သူ႔အား မ်က္ေတာင္ခတ္ ေငးၾကည့္ေနသည္။
“ကုိယ္က သူ႔ကို ေသၿပီလို႔ ထင္သြားတာ။
လြန္ခဲ့တဲ့ ရက္အနည္းငယ္ကမွ သမီးကို မင္းယူထားတယ္ဆုိတာ သိရတယ္။
မင့္ကုိ သိပ္ေက်းဇူးတင္တာပဲ”ေမ-လင္းက ေဂဠဟ်အား
ျပန္ၾကည့္ေနသည္။
“အခုလုိ ေၾကာက္စရာအလြန္ေကာင္းတဲ့အေျခအေနမ်ိဳးမွာ ခင္ဗ်ာမိုးအတြက္က
အေရးႀကီးပါတယ္”ဟု ေမ-လင္းက တုိးတုိးသာသာျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္မကေတာ့ ေလးအတြက္ လုိအပ္တာေတြ
ျဖည့္ေပးဖို႔ပါပဲ”ေဂဠဟ်က မ်က္လုံးမ်ားကို စံုမွိတ္ထားသည္။
“ဘုရားသခင္ရဲ့ အလိုဆႏၵပဲ ျဖစ္ေကာင္းျဖစ္ခ်ာပါ”ဟု ေရရြတ္သည္။
တ႐ုတ္ေမလးက သူ႔မ်က္ႏွာကို စူးစူးစုိက္စုိက္ ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ာထြက္လာတာကို ခင္ဗ်ာ့ဇနီးေတြ သိၾကရဲ့လား”ေဂဠဟ်က
ေခါင္းယမ္းသည္။
“ကိုယ့္ ဆီးႏွင္းမုန္တုိင္းၾကားကို လစ္ထြက္လာတာ။
သမီးေလးကို ေနာက္ဆုံးအေနနဲ႔ ၾကည့္ခ်င္လို႔”သူသည္ ဦးေခါင္းကို
ေမာ့ကာ တ႐ုတ္ေမလးအား ၾကည့္ေနသည္။
သူမ၏အလွသည္ဆြဲေဆာင္မႈ ျဖစ္၏။
အလြန္ ႏူးညံ့သိမ့ေမြ႔ေသာ အလွျဖစ္ေခ်သည္။
“ကိုယ့္ မင္းကို အေႏွာင့္အယွက္ ေပးဖို႔ မရည္ရြယ္ပါဘူး။
ကိုယ့္ ကိုယ့္ခန္းကို ျပန္ေတာ့မလို႔။
အဒါ ကိုယ့ ေခ်ာ့သြားလို႔ပါ”“ခင္ဗ်ာကည့္ရတာ လံုးဝ အားမရွိေတာ့သလိုပဲ။
ခင္ဗ် အစား စားဖို႔လိုေနတယ္”ေမ-လင္းသည္ ကေလးအား ေစာင့္ေရွာက္
ျပန္ေတာ့ေပးကာ သူမ၏ အိပ္ရာေပၚ သြားတင္ၿပီးမီးဖိုေဘးရွိ
တီရာပြန္းေရေပၚ ျပန္ထုိင္သည္။
ေဂဠဟ်အျမင္တြင္ ဤလမ်ားအတြင္းသူ႔သမီးငယ္ ေအဘီေဂးလ္သည္
သိသိသာသာ ႀကီးျပင္းလာသည္။
အခုဆိုလွ်င္ ကေလးငယ္သည္ကေလးငယ္မတုတ္ ထုိင္ေနႏုိင္ၿပီ။
ယခင္ကထက္ ပတ္လုန္းကင္ဘင္ စိတ္ဝင္စားေနၿပီ။
ကေလးငယ္၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ အခုိင္အမာေတာ့ မရွိေသး။
ေမ-လင္းသည္ အုိးတစ္လုံးကို မီးဖိုေပၚ တင္သည္။
ေယာက္ခ် တစ္ေခ်ာင္းႏွင့္ပန္းကန္ခြံုး သြားယူကာ အုိးထဲမွ အစာကို
ခပ္သည္ရန္ ဟန္ျပင္သည္။
“ကုိယ္ စားႏုိင္တာမဟုတ္ဘူး” ေဂဠဟ်က ေျပာေျပာဆိုဆို ေမ-လင္း၏
ပခံုးအားလွမ္းကိုင္ကာ ဟန္႔သည္။
ေဂဠဟ်၏ လက္တစ္ဖက္ ပခံုးေပၚ ေရာက္လာသျဖင့္ ေမ-
လင္းကလည္းၾကည့္သည္။

အိုးအားသင့်ထြားသည့္ အရိပ္အေငြ႔သည္ ေမ-လင္းဇာ
မ်က္ႏွာတြင္ထင္ဟပ္ေနသည္။
ႏွစ္ဦးစလုံး ဒူးေထာက္ထုိင္ကာ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ေနၾကသည္။
တစ္ေယာက္ကမ်က္ႏွာ တစ္ေယာက္ၾကည့္ေနမိၾကသည္။
အခုလို နီးနီးကပ္ကပ္ ေနရသည့္အခါေဂ်ာက္ စိတ္သည္ လႈပ္ရွားျပန္ပါဇာ။
“ကုိယ္ အခုခ်က္ခ်င္း ျပန္ခ်စ္ခဲ့ယ္” ဟု ေဂ်ာက္ကေက ေျပာသည္။
“ကုိယ့္ အေစာင့္ေတြကကုိယ့္ကုိ လုိက္ရွာခင္ ေရာက္ခ်ေကာင္းမွာ”ေမ-
လင္းက သူ႔အား ေစ့ေစ့ၿပဳပ္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔တြင္ အားအင္ရိပံု မရ။
အကယ္၍ျပန္ခဲ့ပါက အျပင္ဘက္ ဆီးႏွင္းျပင္ထဲ၌ တပင္တပန္း ဂုန္းကန္
လႈပ္ရွားႏုိင္ပါမည္လား။
ႏွစ္ခ်ျပန္ခဲ့ျခင္း ေျပာေသာ္လည္း အခုအခ်ိန္ထိေတာ့ ထုိဇာမွ မထေသး။
ေမ-လင္းဇာ ေနာက္ဘက္၌ခ်ကားႏွင့္ ခ်ဳိးေသာ လားသည္ ၿငိၿငိမ္ဆိမ္ဆိမ္
မရွိ။
ႏွာတမႈတ္ခဲ့တ္၊ ေခါင္းတခါခါ၊ ျခတလႈပ္လွဳပ္။
အဝိဇာထက္ခ ကေလးသည့္ ၿငိမ္ေနသည္။
မ်က္လုံးမ်ားပင့္ မိုးသြားၿပီ။
“ဒီမွာပဲ ေန”ေမ-လင္း အသံသည္ ခုိင္ခ်ာျပတ္သားသည္။
ေဂ်ာက္ထဲမွ စကားျပန္ခရသည့္အခါသူမသည္ ထလာၿပီး ေဂ်ာက္အနီး၌
ထုိင္သည္။
ေဂ်ာက္ဇာ ကိုယ္ေပၚမွ လက္ျပတ္ဘက္ကုိခြထြာျဖဳိး ကပ္ေနသည့္
ဆီးႏွင္းမ်ားအား ခါထုတ္ကာ ေဘးနား၌ ခ်ထားသည္။
ၿခံဳထားသည့္ေစာင္အား ပခံုးထက္ခ ျခဳံလိုက္သည္။
ေစာင္ခလည္း ရႊဲရဲေစုိလွ်ဳထိဇာ။
ထုိ႔နာက္ ေဂ်ာက္ကအား မီးဖုိအနီး၌ ထုိင္ခုိင္းသည္။
သူမသည္ အဝတ္စ သြားယူၿပီးသူ႔ဘး၌ ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ခ်လိုက္ကာ
မ်က္ႏွာႏွင့္ ဆံပင္ေပၚမွ ဆီးႏွင္းစမ်ားကုိသုတ္ေပးေနသည္။
သူသည္ အခုအထိ တုန္လွဳပ္ဆဲ။
မီးဖုိဆမွမီးေတာက္မ်ားလွဳမ်ားသည့္ သူ႔အား အေႏြးခါတုိ
ေပးလုိက္ခ်ေလသည္။
ကေလးအား ႏုိ႔တုိက္ေနစဥ္က ခြထြားေသာ ေမ-လင္းဇာ
က်ားနဥ္ခက်ာ ၾကယ္သီးမ်ားမွာျပန္ခတ်ေလသး။
သူမဇာ ရင္ဘတ္ ဟင္းလင္း ပြင့္ေနဆဲ။
သူမသည္ စကားဟူ၍ တစ္ခြန္းမွမေျပာဘဲ သူ႔ရွဴ၌ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္
ထုိင္ေနသည္။
ထုိ႔နာက္ သူ႔ဆီသုိ႔ တုိးကပ္လာသည္။
သူ႔တစ္ကုိယ္လုံးအား ေပြ႔ဖက္ကာ ဝတ္လစ္စားလစ္ျဖစ္ေနေသာ သူမဇာ
ရင္ဘးနဲ႔ဆီသုိ႔ဆြဲယူလုိက္ေလသည္။
ေဂ်ာက္ဇာ မ်က္လုံးမ်ားသည္ မွိတ္ေနေသာ္လည္း တစ္ကုိယ္လုံးတုန္ေနဆဲ
ျဖစ္ဇာ။
သူမဇာ၏ ခႏၶာကုိယ္ထိမွ ေႏြးေထြးေသာ အေငြ႔သည္ သူ႔ဆီသုိ႔
ကူးစက္ခ်ဳိ့ႏွံ႔ေနသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ အျပင္ဘက္ခ မုန္တုိင္းသံမ်ားသည္ ခဲ ခဲသြားသည္။
ေဂ်ာက္သည္သူ႔လွ်ာထက္ခ ခ်ဳိေမသာ အရသာကုိ သတိထားမိေနသည္။

ၿပီးေတာ့ ႏွဳးညံ့ၿပီး ပူေႏြးေသာအေငြ႔မ်ားရွိေနသည့္ ခႏၶာကိုယ္ထီမွ
အပူေငြ႔။
ေမ့-လင့္ေသည္ ေဂ်ာက္ေအး အသာအယာ ေပြ႔ဖက္ကာ သူမႏွင့္အတူ
မီးဖိေဘးရွိတိရစာန္ေရေပၚသို႔ လွဲခ်လိုက္သည္။
ေဘးနားဌ ရွိေနေသာ တိရစာန္ေရမ်ားအား လွမ္းဆြဲၿပီးႏွစ္ဦးစလံုး
လံုးေအာင္ ၿခံဳထားလုိက္သည္။
မိန္ခ်ေတာ္မ်ားမ်ား က္လြားေနစဥ္အတြင္းေဂ်ာက္ဇ၏ ကိုယ္ခႏၶာသည္
တျဖည္းျဖည္းခ်ိဳင့္ၿပီး ၿငိမ္သြားကာ အတုန္လွဳပ္သြားသည္။
မၾကာမီသူသည္ ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္စြာျဖင့္ အိပ္ေမာက်သြားေလ၏။

မ်က်ုံးမ်ား ျပန္ဖြင့္လုိက္သည့္အခါ မီးဖိုထဲမွ မီးက်ည္းခဲမ်ားဏ္ အေရာင္သည္
ေခါင္မုိးမ်က္ႏွာဖ်ာကုန္ပင့္ နံရံမ်ားထက္၌ ထင္ဟပ္ေနသည္။
တိရစၧာန္ေရမ်ိဳး ၿခံထားသည့္ ေအာက္တြင္ႏွစ္ဦးစလံုး တစ္ေယာက္ကား
တစ္ေယာက္ တရင္းတႏွီး ထိကပ္ေနၾကသည္။
ေမ-လင္းဏ္အဝတ္မပါေသာ ကိုယ္လံုးသည္ ေႏြးေႏြးေထြးေထြး
ရွိလွေခ်သည္။
နာရီအနည္းငယ္ခန္ဆြဲၿပီ။
ေဂ်ာက္သည္ ႏွစ္ဦးစီက်ဳံက အိပ္ေမာက်ေနခဲ့သျဖင့္ စိတ္ေရာကိုယ္ပါ
အားအင္ ျပည့္ေနသည္ဟု သတိထားမိသည္။
အျပင္တြင္ေလသည္းသံမ်ားသည္ ဆတ္ကနဲ ထြက္ေပၚေနဆဲ
ျဖစ္ေသာ္လည္း တဲထဲတြင္ကားၿငိမ္သက္ေအးခ်မ္းလွ်က္ရွိ၏။
ပထမေတာ့ ေဂ်ာက္သည္ ေမ-လင္းအား အိပ္ေပ်ာ္ေနသည္ဟုထင္သည္။
အေသအခ်ာထပ္၍ ၾကည့္လုိက္သည့္အခါတြင္ကား ျပဴးက်ယ္ေနေသာ
မ်က္လံုးအစံုသည္ဟ်အားၾကည့္ေနသည္ကို ေတြ့ျမင္ရေလသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုး စကား မေျပာၾက။
အခ်ိန္ အေတာ္ၾကာသည္အထိ တစ္ေယာက္ကိုတစ္ေယာက္
ၾကည့္ေနၾကသည္။
သူတို့နားမ်ားသည္ ေလသံကို နားစြင့္လ်က္။
ေမ-လင္းဏ္ေသးသြယ္ပါးသာ လက္မ်ားသည္ ေဂ်ာက္အား တင္းက်ပ္စြာ
လာ၍ဖက္သည္။
ေမ-လင္းဏ္လွပေသာ မ်က္လံုးအစံုသည္ ေဂ်ာက္အား တျမတ္တႏုိး
ၾကည့္ေနသည္။
သို့ေတစလည္း စကားမေျပာ။
ေဂ်ာက္သည္ ေမ-လင္းဏ္၏ တစ္ကုိယ္လံုးအား တအားကုန္
သိမ္းက်ံဳးၿပီး ျပန္ဖက္ထားသည္။
ကေလးကေတာ့ ေအးခ်မ္းၿငိမ္သက္စြာ ႏွစ္ႏွစ္ၿခိဳက္ခိုက္ အိပ္ေမာက်လွ်က္။

ဓြေနာက် ရက်ပေါင်းများစွာ ဖွကာသည့်အခါ တာဂုဒ္ဒန်း
ေရခဲေတာင်တန်းေပၚမွ လူအများအျပား ဆင်းလာဖွကသည်။
အားလံုး၏ အဝတ်အစားမ်ားမွာ စုတ်ျပတ်ျပဲတ်ျဖစ်ေနၾကွမွဲမက
ဂ္ဂလည်ပါးမွာ အဆမတန် ပိန်ခ်ိန်းကာ အစာေရစာ
ငတ်ျပတ်ေနသူမ်ားႏွင့်ျပည့်လ်ကိုဇ၏။
သူတို့အားလံုး စစ်သားေတြးွင့် မတူ။
သဘာဝ ေတးအႏၲရယ္ဆက်းတစ်ခုးွင့်ရင္ဆိုင်ခဲ့ရ၍ ထြက်ေျပးလာဖွကသည့်
ဒုကၡသည်မ်ားးွင့်သာ တူလွ်ကိုေလသည်။
လူအားလံုးမွာ ဆီးွင်းဒဏ် ခံလာခဲ့ဖွကရသူမ်ားျဖစ်၍ တ္ကိုယ္လံုးတြင်
အသားအေရစုတ်ျပတ်ြန်းပဲ့သည့် ဒဏ္ာရမ်ားျဖင့် ျပည့်က်ပ်သည်။
အားလံုးသည် ျပင်းထန်ေသာ အေအးဒဏ်ခံလာခဲ့ရသည့်အတြက် ထိုအခ်ိန်ဆို
တုန်ခ်ိုက်ကုိက် ျဖစ်ေနၾကဆဲ။
တခ်ိဳ့စစ်သားမ်ားသည် စုတ်ျပတ်ေပါက်ပဲေနေသာ ေစာင်မ်ားကို
ၿခံဳထားဖွကရ၍ အခ်ိဳ့မွာအေရာင္အဆင်း လြင့်ေနၿပီျဖစ်ေသာ
သိုးေရမ်ား ၿခံဳထားၾကသည်။
ဆစ်မွက် ထီးမ်ားေဆာင်းသူက ေဆာင်းထားၾကရ၍ အခ်ိဳ့မွာ ကုလိဋိးထုပ္ဟု
ေခၚေသာ ဝါးဖတ် ဦးထုပ်မ်ားေဆာင်းထားၾကသည်။
မုိးက အဆက်ျပတ် ရြာေနဆဲ။
ေနရာမွာ လွ်ဴအလြန္ကင်းမဲ့ၿပီး ေတာင္အလြန္ဆုထုပ္ေသာ တိတ္ကဲ့ႏွင့်
တ္ပတ္ုံုးပ်ံင့်အား ခြ်ျခားထားသည့် ျမက္ခင်းမ်ားးွင့်ြွင့်ျပင်မ်ားတည္ရွိရာ
နယ္ေျမျဖစ္သည်။
အလြန္ပင်ပန်း ေမာဟိုက်လ်ာေသာ စစ်သားအမ်ားစုမွာ သူတို့၏
ဝ်ိုင်ဖယ္ေသနတ်မ်ားကို လမ်းတြင် ဆ်ုံးွံုးခဲ့ၾကရသည်။
ေသနတ် မဆ်ုံးွံုးသည့် စစ်သားမ်ားထိုတြင္လည်းက်ည္ဆန္ဟု၍ မရွိေတာ့ေပ။
ေထာင်းွင့်၍ ရွိေနေသာ ေတာင္ပုိင်းသား
စစ်သားမ်ားမွာဆန္ဒားသူမ်ားျဖစ်၍ အျခား ရရာဆက်ိဳရာ အစားအစာမ်ားကိုသာ
အစမဲ စားေနၾကရသည့်အခါဝမ်းကိုက်ေရာဂါ ဒဏ္ာရခံၾကရ၏။
ထိုသူမ်ားအဖို့ကား အခ်ိန်းခ်ိန်း တြဲမေခ့ဘဲွင့်လ်ားုိင်သည့်
အေျခအေန မရွိေတာ့ေပ။
ဌာနခ်ုပ်၏ အထူးအဖိန္ဓာန အရ ဖ်ားနာေနေသာ သို့မဟုတ် ဒဏ္ာ
ရထားၾကေသးုိင်ေရးမွဲမ်ားးွင့် ပါတ်ေဂဒါမ်ားအား ထမ်းစင်မ်ားးွင့်
သယ္ေဆာင္ၾကရသည်။
ထိုတာဝန်ကိုယ္ၾကရေသာ ၾကည်း တပ်သားမ်ားသည် စိတ္လက္မၾကည္မလင်ျဖင့်
ထမ်းစင် သယ္သူမ်ားျဖစ္လာၾကဇ၏။
သူတို့သည် ပင္လယ္ေျပင်၏ အထက္ ေပေပါင်း တစ္ေသာင်းေက်ာ္၌
ရွိေနသည့္သဘာဝ ေတးအေႏၲရယ္ဆိုးအား ရင္ဆုိင်ေနၾကရေလၿပီျဖစ်၏။
မည္သို့ပင်ျဖစ္ေစ ခ်ိန္ခြအုိ-တာအုိ၏ အမွတ္ေလး ေရွ့တန်းတပ်ုံးွင့်
ဆက္သြယ္ရမည့္အေရးသည် ုံးုိင်ံေရးမွဲမ်ား၏ ုံးွတ္မ မၾကာခဏ
ေျပာလာသည့် ကိစၥတစ်ခုျဖစ္လာခဲ့သည်။
ထိုအတြင်းမွာပင် တိတ္ကဲ့ လူမ်ိဳးစုမ်ားသည် ဟန္ဂ္ရတ္ အမ်ိဳးသား
လူမ်ိဳးစုမ်ားးွင့် ေရွးေခတ္ကတည်းက မ်ေျပလည်ခဲ့သည္ကို အေၾကာင်းျပ၍
သူတို့ရြာမ်ားမွ ထြက်ေပါ်းၾကွံုမွမကသူတို့ ေမြးထားသည့်
တိရစ္ဆာန်မ်ားကိုေရာ ဆန္ဒပါးမ်ားကိုပါ ဝ္ထားၾကသည်။
သူတို့သည် အစဥ္အဆက္ ရန္ကုန်ျဖစ္လာခဲ့ေသာ ဟန္ဂ္ရတ္ လူမ်ိဳးမ်ား

သူတို့ေ၇ဒသသို့ေ၇ာက္လာမည္ကို မလိုလားၾက။
သူတို့၇ာတဲ့ဘုရား ခ်ိတ္ကေနၿပီဟုသိလိုက္ရသည့္အခ်ိန္၌
သူတို့၇အားလံုး ေရွာင္တိမ္းသြားခဲ့ၾကသည္။
သို့ေသာ္လည္း မျမင္ရေသာလူမ်ိဳးစုမ်ား၏ ကၽြဲခ်ီ မႈတ္သံမ်ားသည္
ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္ တစ္ေလွ်ာက္၌ မၾကာခဏေဖာင့္လာတတ္၏။
ထို၇ေနာက္ အသက္မ်ားပါင္းမ်ားစြာ မေမွ်ာ္လင့္ေသာ
ေနရာမ်ားဆီမွေက်ာက္ဆူးသကၤန္းမ်ား လမ္းဆင္းလာၾကၿပီး တသီးတျခား
ကြဲေနေသာ တပ္ဖြဲ့။ တပ္စိတ္၊တပ္ခြဲမ်ားၾကားသို့ တစ္ဖြဲ့ခ်င္း ဝင္လာတတ္ၾက၏။
ထိုအခါ စည္း အမ်ားစုသည္ေသၾကေက်ၾက ဒဏ္ရာ အနာတရ
ျဖစ္ၾကရေလသည္။
“လူဇင္ေတြအားလံုး အခ်ိန္အၾကာႀကီး နားဖို့ လိုအပ္ေနပါတယ္”
တစ္ခုက္ေသာ္ခဲယဉ္းခ်ိသည္ ေနဝင္သည္းဆာ အခ်ိန္၌ မာအိုက္မုန္းျမစ္
ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္ထက္ရွိ လူအမ်ားစုန္၇ပစ္သြားသည့္ လူမ်ိဳးစုရြာ တစ္ရြာ၌
စခန္းခ်ေနေသာ ေကာ္မရွင္နာ ခ်အင္-လိုင္းထံသတင္းသြားပို့ရင္းမွ
သူ၇ထင္ျမင္ခ်က္ကို တင္ျပသည္။
“အခုဆိုရင္ တိုက္ုိင္ခ်ိက္ုိင္ခဲ့ လူရဖို့သိပ္ခက္သြားၿပီ။
လင္ယဉ္ကာခိုရဲ၇ အမွတ္တစ္ တပ္ဖြဲ့၇ဆိုရင္ လူသံုးေထာင္ရွိတယ္။
ပင္တ-ဟြာရဲကတပ္ဖြဲ့၇မွာကလည္း အသေလာက္ပဲ။
အမွတ္တယ့္ုိးငွစ္ တပ္ဖြဲ့၇ကေတာ့ အင္အားက ရာအနည္းငယ္ေလာက္ပဲ က်န္တယ္။
ဌာနခ်ဳပ္က တပ္ခြဲ တပ္စိတ္ေတြနဲ့၇ ေပါင္းပါမွတစ္ေသာင္းေက်ာ္ဝုိင္းပဲ
ရွိမယ္။
ကိအန္ဆီက ထြက္လာခဲ့တဲ့ တပ္မဟာႀကီးဟာ တျဖည္းျဖည္းနဲ့၇အခုဆိုရင္
အေၾကာမရွိတဲ့ အ၀ုိးစိုတစ္ေကာင္ ျဖစ္သြားၿပီ”တဲ့ေခါင္ခ်ဳိးခ်ဳိ၌
ခ်ိတ္ဆြဲထားေသာ ေရနံဆီ မီးအိမ္ေအာက္မွ ခ်အင္-လုိင္း၏
ျဖဴေရာ္ေရာ္ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့ မ်က္ႏွာကို ျမင္ေနရ၏။
သူ၇မ်က္ႏွာသည္ နာမက်န္းျဖစ္ေနသည့္ အေရာင္အဆင္းရွိသည္။
သူသည္ ကိုယ္ခ်ိန္ေသတၱာေဟာင္း တစ္လံုးအား ေမွာက္၍ထုိင္ကာ
သူ၇ရွဴးရွိစီးပြဲေဟာင္း တစ္လံုးေပၚမွ ေရဒီယို ေၾကးနန္း
စာရြက္စာတမ္းကို ဖတ္ကာ အေျဖထုတ္ေနသည္။
သူသည္ ေခါင္းတစ္ခ်က္ခ် ဆုိးလိုက္ၿပီး “သူတို့၇ဆီမွာ က်ည္ဆန္ ဘယ္ေလာက္ရွိမလဲ”ဟုေမးသည္။
“ပမ္းမွ် တစ္ေယာက္ခ်င္းစီမွာ ငါးေပါင္ထက္ ပိုမယ္ မထင္ဘူး ခင္ဗ်။
အမ်ားစုမွာကေတာ့က်ည္ဆန္ လံုးဝ မရွိပါဘူး”“မရွင္းဂန္း စက္ေသနတ္
တပ္ခြဲေတြမွာေကာ”“မရွိသေလာက္ပဲ ခင္ဗ်။
ၿပီးေတာ့ ေမာ္တာ ရွစ္လက္ရွိရွတ့္အထဲ က်ည္ဆန္ကုန္းကုန္းပဲ ရွိေတာ့တယ္”
ေျပာေျပာဆုိဆုိ ခ်ယာခိုက အစီရင္ခံစာ စာရြက္စား ခ်၏ေရွ့စားပြဲေပၚ
တင္ေပးသည္။
“က်ြန္ေတာ္တို့၇ အမွတ္ေလး ေရွ့တန္းတပ္ခဲ့၇ အျမန္ဆုံး
ခ်တ္ဖဖို့ေမွ်ာ္လင့္ေတ့ာမွာပဲ”“တကယ္လို့၇ မင္းေျပာသလို ငါတို့၇တစ္ေတြ
သိတ္အားနည္းေနၿပီဆိုရင္ေတ့ာ အမွတ္ေလးေရွ့တန္းတပ္ခဲ့၇ ခ်တ္ခ်ိလည္း
သိပ္ဆူးလာစရာေတ့ာ ရွိမယ္ထင္ပါဘူး” ခ်သည္ေခါင္းတၿငိမ့္ပ့ ထပ္၍
ဆုိးလာျပန္သည္။
သူ၇မ်က္ႏွာသည္ နီရဲလာသည္။
“တို့၇ဆီ ေရာက္လာတ့ာေရဒီယို ေၾကးနန္း အဆိုကေတာ့ အဲဒီတပ္ေတြဟာ

တို့မ်ားထက္ အဘ္ဘားသကီးတယ္လဲ့ ”“တဘ္ဘားအဘ္ဘား ဘယ္ေလာက္ရိမယ္
ထင္ပါသလဲ”“ဘယ္သူမွ အတိအက် မသိၾကဘူးကြာ။
ငါးေသာင္းနဲ့ တစ္သိန္းၾကားမွာ ရွိလိမ့္မယ္လို့ထင္ရတာပဲ။
အားလံုး လန္းဆန္း တက္ၾကြေနၾကတာပဲ။
လက္ခက္ကလည္း အျပည့္။
အစ္ကိုေရခ်ိကလည္း ေကာင္းေကာင္းနဲ့ ဝဝစားထားၾကရတာ။
တုိက္ပြဲဆိုတာကလည္းမၾကာေသးခင္ကေလးကမွ အနည္းအပါး
တုိက္ခဲ့ၾကရတာ”“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေလ အားလံုး ၿခံဳၾကည့္လိုက္ရင္
ကၽြန္ေတာ္တုိ့ အတြက္ကေတာ့ေကာင္းသြားစရာ ရွိပါတယ္”ဟု ခ်ယ်ာခိုက
သူ့အယူအဆကို ထပ္ေျပာသည္။
“သူတို့ဟာကၽြန္ေတာ္တို့ရဲ့ မဟာမိတ္ေတြပဲ။
ဗိုလ္ခ်ုပ္ ခ်န္ကုခို-တာခိုက ေကာ္မၼာ ေမာ္နဲ့ ကြမ္ခ်ဳန္အဖြဲ့ဖြဲ့ျဖစ္ေအာင္
၁၉၂၁ ခုႏွစ္က ရွန္ဟုိင္းမွာ ကူညီခဲ့ဖူးတယ္ မဟုတ္လား။
သူဟာ အဲဒီအခ်ိန္ကစၿပီး ဗဟုိေကာ္မတီနဲ့ ေပါင္းလစ္ဝိုဗာ အဖြဲ့ဝင္
ျဖစ္လာခဲ့တာပဲ”“ဟုတ္တယ္။
ဒီပုဂၢိလ္က ရည္မွန္းခ်က္ ႀကီးမားၿပီး စိတ္ေရာ ကိုယ္ပါ သိပ္ၿပီးခုိင္မာတည္ၾကည္တဲ့
ေခါင္းေဆာင္စစ္ေယာဂီပဲ။
ဒါေပမဲ့ သူဟာ ေကာ္မၼာ္ဆင္ေမာ္နဲ့ကေတာ့မတူဘူး။
သူက လူခ်မ္းသာ ေျမပုိင္ရွင္ တစ္ေယာကၡဲသား။
ေမာ္ကိုမွာ သံုးႏွစ္တိတိပညာသင္ခဲ့ဖူးတယ္။
သူက ကြမ္ခ်ဳန္းအဖြဲ့ကို မတူတဲ့ မက်နဲ့ ၾကည့္ထား။
သူနဲ့ ေကာ္မၼာ္ ေမာ္ မတူတာက၊ ေမာ္က အၿမဲတမ္း
တ႐ုတ္လယ္မားေတြနဲ့ နီးကပ္ခင္မင္ေနတယ္။
ဗုိလ္ခ်ုပ္ကို ၿမဳိ့ပင္က အလုပ္သမားေတြကိုပဲ စည္း႐ံုးခဲ့တဲ့လူ။
ဒါေပမဲ့အေရးႀကီးဆံုးအခ်က္က အခုေလာေလာဆယ္ ဗုိလ္ခ်ုပ္နဲ့သူ့အေပၚ
သစၥာေစာင့္သိၿပီးအင္မတန္ အဘ္ဘားေတာင့္တင္းတဲ့ စစ္ပဲြ လက္ခုိင္ရထားတယ္။
သူက အခု ဟုိနဲ့ျပည္မယူူးပါးေဒသနဲ့ အနီးေဝးေဒသေတြမွာ
ေအာင္ျမင္ခ်ိန္တဲ့ ဆိုဗီယက္နယ္ေတြ တည္ေထာင္ထားတယ္။
ၿပီးေတာ့ ဗိခ်ဳိင္ကုိ အခုမွ ေျပာင္းလာတာ”“ေကာ္မၼဴနစ္အေနနဲ့
ပူးေပါင္းေဆာင္ရြက္ဖုိ့ကို မရႏုိင္ဘူးလို့ ထင္ေနပါသလား”ခ်ိအင္-
လုိင္းသည္ သူ့လက္ဝဲစြက္ျဖင့္ မ်က္ႏွာကို သုတ္လုိက္သည္။
“အေရးေပၚဆံုးျဖတ္ခ်က္ အမ်ားအျပားကို ဗုိလ္ခ်ုပ္နဲ့ မသတ္ဘဲ
ငါတို့ ဆံုးျဖတ္ခဲ့ၾကရတယ္။
တို့ခ်ိတ္လာေနခ်ိန္ ခ်မွတ္ခဲ့ၾကရတာ။
ဆြန္ဝမ္ဟာေရာ ဟဝဲလ္ဟာေရာပဲ”ခ်သည္ ေခ်ာင္းအဆက္ျပတ္
ဆုိးလာျပန္ဖြင့္ စကားဆက္ေျပာႏုိင္။
ေခၽြးေတြစိုရႊဲေနသည့္ မ်က္ႏွာသည္ ေမာပန္းျခင္းကို
ေဖာ္ျပေနသည္။
“အမွတ္ေလး ေရွ့တန္းတပ္ဖဲြ့ဟာနဲ့ အဆက္အသြယ္ မရတာ
အေတာ္ၾကာသြားၿပီ။
တို့မွာက ေခါင္းေဆာင္မႈအသစ္ေတြ ရလာေနတယ္။
ဗြာဖူးနဲ့ ေမာ္ကိုကို တို့အတြင္းစည္းေနထုိင္ခဲ့တာ ၾကာၿပီ။
ေကာ္မၼာ ေမာ္ေနနဲ့ ဒီအေရးကစၥေတြမွာ ဗုိလ္ခ်ုပ္နဲ့
သေဘာထားအႀကီးအက်ယ္ ကြဲလြဲလိမ့္မယ္လို့ ေတြးထားၿပီးၿပီ။

သူတို့နဲ့ခွင့်ေယာက္ဖကားမွာ ေခါင်းေဆာင္ေနရာလုပြဲဟာ လံုးဝ
မေရွာင္လႊဲႏိုင္တဲ့ အေရးတစ်ခု ျဖစ္ေနၿပီ”“ဒါေပမဲ့ ကြန္ျမဴနစ္ေတြ
ၾကားမွာ သေဘာထား အျမင္ မတူညီမႈကို
ေအးေအးေဆးေဆးေျဖရွင္းလို့ ရတယ္လို့”ဟု ခ်ီယာအိုက ေမးသည္။
“အခုခ်က္ခ်င္း ေဆြးေႏြးျခင္းအားျဖင့္သေဘာထားကြဲလြဲမႈေတြကို
ေျပလည္ေအာင္ လုပ္လို့ရတယ္ မဟုတ္လား”ခ်သည္ သက္ျပင္းခ်ရွည္ၾကီး
တစ်ခ်က္သည္။
“တို့ဘက္က တစ္၊ သူ့ဘက္က ခုနစ္၊တစ္ဆယ္ေလာက္ ရွိေနေတာ့ အားက မမွ်ဘူး။
ဗုိလ္ခ်ဳပ္ကို တပ္ေတြမွာက လက္နက္ကိုင္ျပည့္အံုတုိ့ တပ္ဆင္ထားတာ။
အခ်ိန္မွီရဲ့ တုိက္ပြဲဝင္လုိ့ရတယ္။
တို့မွာက အားလံုးငတ္ေနတယ္။
အဝတ္အက်ီလည္း အရမ္းခ်ဳိ့ယြင္းတယ္။
လက္နက္ကိုေတာ့လည္းလူတစ္ေယာက္ကာ က်ည္ဆန္ ငါးေတာင့္ေလာက္ပဲ ရွိတာ
ျဖစ္ႏိုင္ေျခကို ဦးပကၡျပဳရင္ မုိက္မဲရာက်ေတာ့မယ္” ခ်သည္
စကားမဆံုးမီ ေခ်ာင္း အဆက္ျပတ္ ဆုိးလာျပန္ေလ၏။
“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ကိုမင္းဆန္ေတြနဲ့ တုိက္ရင္း ေနရာစု တစ္ေနရာ
လံုေပါင္း ႏွစ္ေသာင္းခံတက္ႏုိင္ခဲ့တာကို မယံုၾကည္ႏုိင္ေအာင္
ျဖစ္ခဲ့ရတယ္။
အသိလို ျဖစ္ခဲ့တာက အမွတ္ေလးေရွ့တန္းတပ္ဖဲြ့ ေနာက္ထပ္ ျပည္တြင္းစစ္
တစ္ခု ထပ္ျဖစ္ခဲ့ဦးမယ္ဆိုရင္ ပုိၿပီးမယံုၾကည္ႏုိင္ေတာ့ဘူး။
ၿပီးေတာ့ ဒီျပည္တြင္းစစ္က အတၱအားႀကီးတဲ့
ေခါင္းေဆာင္ႏွစ္ေယာက္ရဲ့တစ္ကိုယ္ေကာင္း ဆန္ေၾကာင့္ဆိုေတာ့
ပုိၿပီး မဆုိးေပဘူးလား”ခ်က ခ်ီယာအိုအား ဖ်တ္ခနဲ လွမ္းၾကည့္သည္။
သူ့မ်က္လံုးအစံုသည္ သတိထားရစကားေျပာရန္ ခ်ီယာအိုအား
သတိေပးေနသည့္ပံုစံ ရွိသည္။
“ဒီကိစၥက ပုဂၢိလ္ေရး ႀကီးျမင့္လိမ္နဲ့မဟုတ္ဘူး။
အဲဒါထက္ ျမင့္မားတဲ့ သေဘာ ရွိေနတယ္ ရေတာ့ လု။
ေတာ္လွန္ေရးရဲ့အနာဂတ္ လမ္းေၾကာင္းဟာ အႏၱရာယ္
ႀကီးမားေနတယ္။
တို့အေနနဲ့ ပဋိပကၡေတြကိုေရွာင္ႏုိင္လို့မွမယ္လို့
ေမွ်ာ္လင့္မယ္”“ေကာင္စာ ေမာင္ေတာ့ ႀကိတ္တက္ၾကြယ္မႈ တစ္ရပ္အေနနဲ့
တို့စစ္တာန္ခ်ဳပ္ေတြက လြၿပီး က်ဴး တပ္ေတြ အားလံုးကို
အမွတ္ေလးတပ္ဖဲြ့ဟာနဲ့ မေတြ့ခင္မွာ လူစုခဲြထားရမယ္လို့ အမိန္႔ထုတ္ထားတယ္။
သူတို့ကို ယာယီေတြနဲ့ ရြာေတြထဲမွာ ခဏနားဖို့
ေနရာခ်ထားေပးထားရမယ္။
အဲဒါဆိုရင္ ဗုိလ္ခ်ဳပ္ေနေနနဲ့ တို့ရဲ့အင္အားကို အမွန္အတုိင္းသိဖို့ခက္သြားဂံုမက
ဂ်ပြာရက္ အလစ္ခင္ တုိက္ဖို့ဆိုတာလည္း ျဖစ္ႏုိင္ေခ
မရွိေတာ့ဘူး”ခ်သည္ ဓာျဖင့္ ေရးထားသည့္ အစီရင္ခံစာအား
ၾကည့္လုိက္ၿပီး ခပ္သုတ္သုတ္ ဖတ္သည္။
ထို့နာက္မွ စကားကို ဆက္ေျပာသည္။
“တို့ရဲ့အင္အား အမွန္ကို ထိပ္တန္းလို့ဝွက္ တစ္ခုလို့သေဘာထားရမယ္
ရဲေဘာ္လု။
တို့အင္အားဟာ အနည္းဆံုး လူအင္အား သံုးေသာင္းရွိေနတယ္လို့အၿမဲ
ေျပာရမယ္။

ကြည်နူးပါးရွှင်နေကြောကို လံုးဝ မေ့ပျောက်နဲ့။
ရိုက်ရှာတော့ လက်ကွဲ အမွေတွေလေးတွေ့ရတဲ့အခါ တယ်ဟာက
ျဖည့်ပေးခဲ့ဆဲထဲ လံုးဝ မေ့ပျောက်ရတဲ့စိတ်"“ကောင်းပါစေ။
ရတော်" ကောင်ခွင့်ရှင်တာ”အျပင်ကလူ ခံတပ်ကနေဟကသည့် ေျခသံမ်ားနွင့်
တောင်ေပါ့ ေထာက်သံမ်ားသည်ထဲသို့ ဝင်လာနသည်။
တယ်ား အမ်ားအျပားသည် ဖိနပ်ပါပွက။
အနည်းငယ်သာလွင်ကောက်ဂုံးလေးခင်းဖိနပ်မ်ား စီးထားပွကသည်။
စည်းမ်းမွာ အသက်ေသဘဲ ကိန်ခဲ့ခဲ့ ၂၅မှ်းသာေနပွကေသာ်လည်း အဆမတန
ပင်ပန်းေမာပွ်ကေနပွကသျဖင့် သခ်ာင်းလည်း မဆုံးုံင်။
စကားပင် က်ယ်လောင် မေျပာုံင်။
“မင်းရဲ့အစီရင်ခံစာ အထဲမှာ တရားသူႀကီး ယန္တ ေသဆံုးြားတယ်လို့
ေရးထားတာဖတ်တယ်”ဟု ခက ေမာ့ပွကည့်ပီး ေျပာသည်။
“က်န် အက်ဥ်းသားေတြ အတြက်လည်းမယ့် က်စေတြမွာ လမ်းာဒဏ်ခံ
လိမယ်ထင်တယ်”ခံယာအိုက ေခါင်းညိတ်သည်။
“တရားသူႀကီး ယန္တ လက်ေထာက်ေတြလည်းတစ်ေယာက္ခ မက်ခဲ့ဘူး။
အားလံုး ေသကုန်ပီ။
အေစာင့်ေတြကေတာ့ က်န်က်ဥ်းသားေတြအတြက် လိုအပ်တဲ့
ာဒဏ်ခတ်ခံက်ေတြကို ဘယ်သူက ေပးမွာလလို့ ေမးေနပွကတယ်။
ဒီေန့ပဲအက်ဥ်းသားသံုးေယာက် ထပ်ေသတယ်။
အခု ုံစုေယာက်ပဲ က်နေတော့တယ်။
တစ်ေယာက်လုတင်းပီမီ့ ေျမပုိင်ရှင်၊ ေနာက်တစ်ေယာက်က
ုံုိင်ံျခားသား သာသနာျပီ။
အဲဒီ ေျမပုိင်ရှင်ကိုေတ့ာလးတ်ေပးလိုက်ဖို့ ကြေန်ေတာ်
ေထာက်ခံပါတယ်”“သေဘာ တူတယ်။
ုံုိင်ံျခားသား ကိုေရာ”“တရားသူႀကီး ယန္တ ခွန်ုိင်း သာသနာျပီ
ဌာနခံပ်ို့ အခု သူေသြားခဲ့ရထိေစ့စပ်ေြးုံးတုန်းပါ။
သူ ေြးုံးေနတာက ုံုိင်ံျခားသားကို လးတ်ို့က်စပါ။
တရားသူႀကီးရဲ့အာဒလီ စည်းက ုံုိင်ံျခားသားန့် ပတ်ကွဲ့ဖုိင်ို့
သိမ်းထားပါတယ်။
အဲဒီဖုိင်ို့အျပင်က ျမင်းကုန်းုိးအိတ်ထဲမွာ ထည့်ယူလာပါတယ်။
ဒီကစေကေတာ့ ရတော် ေကာ်ခွင့်ာအဆ်းအျဖတ်ျပီေပးရင်
အေကာင်းဆံုး ျဖစ်မယ်ထင်ပါတယ်”“ဘာျပီလို့ အဲဒီေကာက်ို့ ရတော်က
ခံရတာလ်”“သူ့အမ်းကို တရားသူႀကီး ယန္တ လက်ထဲ မေရာက်ခင်ကတည်းက
သူလိမ်းနဲ့သစားေသစ အမိန့်ခံမထားပါတယ်။
တရားသူႀကီးက အဲဒီ ေသစားေသစအမိန့်နဲ့ပတ်ကို ခွန်ုိင်း
သာသနာျပီဌာနခံပ်ို့ ေြပါင်း ေဒတ္ထလာ
တစ်ခွန်းငါးေထာင်ေပးဖို့ေတာင်းခံခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီ ေငြကို ေပးရင် မူလအမိန့်ကို ဖ်က်ေပးမယ်ို့ ေျပာခဲ့ပါတယ်။
ေနာက်ုိင်းက်တော့ သူက ေဆးဝါးေတြ ေရဒီယို
စကားေျပာစက်ေတြန့် လက်နက်ေတြေပးဖို့ ေတာင်းခဲ့ျပန်ပါတယ်။
ဒီကစမွာ အေျပာင်းအလဲေတြ သိပ်မ်းခဲ့ပါတယ်။
ခံတက်ပြဲက သိပ်ပီးေရရည်လာေတာ့ အဲသလို ျဖစ်လာတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။
သာသနာျပီဟာ တစ်ဆက်ည်ကြေက်ေျပးဖုံးပါတယ်။
ျပန်ခဲ့တဲ့အခါမွာ ဗဟိုဆိုဗီယက် ဥပေဒကို ခီးေဖာက်ထည်ဖျင်ီး တရားသူႀကီးယန္

ဒဏ္ဍာေငြ ေပးဖို႔အျပဒ္ဒဏ္ အသစ္ထုခ်ခ်မွတ္ခဲ့ပါတယ္။
ဒီတစ္ခါကေတာ့ ယန္က သာသနာျပဳအဖြဲ႔ ဌာနခ်ဳပ္အေနနဲ႔ ဒဏ္ေငြ
စုစုေပါင္းေဒၚလာသံုးသိန္း မေပးရင္ သာသနာျပဳကို
ေသဒဏ္ေပးေတာ့မယ္လို႔ ၿခိမ္းေျခာက္ခဲ့ပါတယ္။
ပီကင္းမွာ ရွိေနတဲ့ ၿဗိတိသွ် သံအမတ္ထေတာ့ ေကြၽာင္းနဲ႔
ယူနန္ျပည္နယ္ေတြကဘုရင္ေတြဆီကို အကူအညီေပးဖို႔
ေမတၱာပို႔စာပို႔ခဲ့ပါတယ္။
သတင္းစာ ရွိသမွ်အားလံုးထဲမွာလည္း ဒီသတင္းကို အက်ယ္တဝင့္
ေရးခဲ့ၾကပါတယ္။
သတင္းစာ ျဖတ္ပိုင္းေတြဖုိင္တဲမွာ ရွိေနပါတယ္”“ရွန္ခုိင္း
သာသနာျပဳအဖြဲ႔ ဌာနခ်ဳပ္ကေရာ ဘယ္လို တံု႔ျပန္သလဲ”“သူတုိ႔ကေတာ့
ထံုးစံမရွိလို႔ ဒဏ္ေငြကို မေပးႏုိင္ဘူးလို႔ ျငင္းထားပါတယ္။
ဒါေပမဲ့သူတုိ႔ရဲ႕ငွားရမ္းခကေရးမွဴးခ်ဳပ္ကေတာ့ ေစ့စပ္ညွိႏွိုင္းဖို႔
လႊတ္ထားတယ္လို႔ ေျပာပါတယ္။
ဒါေပမဲ့အဲဒီ ပုဂၢိဳလ္ဟာ လမ္းခုလတ္ ေကြၽာင္းနယ္စပ္မွာ ဓါးျပေတြက
သတ္လို႔ ေသသြားတယ္ဆုိ။
အဲဒီပုဂၢိဳလ္က ခ်စ္ၾကည္ေရးသေဘာနဲ႔ ေပးဖို႔ ေဒၚလာေငြ
တစ္ေသာင္းကို ယူလာတယ္လို႔သူတုိ႔ဘက္က ဆိုထားပါတယ္”“သာသနာျပဳကို
ဘယ္သူကမ်ား ဖမ္းမိခဲ့တာလဲ”“ႏုိဝင္ဘာ လဆန္းပုိင္းတုန္းက
ဟူနန္ျပည္နယ္ ခ်င္းေတးၿမိဳ့မွာ သူ႔ဇနီး
သူ႔ကေလးနဲ႔အတူဖမ္းမိခဲ့တာပါ”ခ်က ခ်ီယာအို မ်က္ႏွာကို ဖ်တ္ခနဲ
ေမာ့ၾကည့္သည္။
“ဒါဆိုရင္ သူဟာ တံု႔နဲ႔တူတူခ်ီတက္လာခဲ့တာ ရွစ္လရွိၿပီေပါ့”“ဟုတ္ပါတယ္”“အခု
သူ႔အေျခအေနက ဘယ္လုိလဲ”“အလြန္ အားနည္းေနပါတယ္။
သူ႔ အေစာင့္ေတြကေတာ့ သူဟာ တာ႐ွန္းမွာပဲေသလိမ့္မယ္လို႔
ထင္ေနၾကပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ သူ႔ၾကည့္ရတာ စိတ္ဓါတ္ကေတာ့ သိပ္ျပင္းပံုပဲ”ခ်ီယာအိုသည္ တခ်က္ခ်
မ်က္ေမွာင္ၾကဳတ္ကာ စဥ္းစားေနသည္။
“သာသနာျပဳဟာ ကၽြန္ေတာ့္ကုိသိပံုရပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ မိသားစုဟာ ရွန္ခုိင္းမွာ သာသနာျပဳ မိသားစု
အမ်ားအျပားနဲ႔တြဲဖူးခဲ့ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ ညီမ ေမ-လင္းဟာ ေကြၽာင္းမွာတုန္းက သူ႔ကို
တျခားအက်ဥ္းသားေတြနဲ႔အတူ ခ်ီတက္လာေနတာ ျမင္ခဲ့ဖူးတယ္ဆုိ။
တစ္ခ်ိန္တုန္းက တစ္ေနရာရာမွာသူ႔ကို ေတြ႔ဖူးခဲ့တယ္လို႔
ထင္ေၾကာင္းလည္း ေျပာျပခဲ့တယ္”ခ်က ေခါင္းညိတ္သည္။
“သူ႔မိန္းမေကာ ဘာျဖစ္သြားလဲ”“ပါအိုရွန္မွာ အမႈစစ္ၿပီး ေခါင္းျဖတ္သတ္တာ
ခံသြားရပါတယ္။
လင္မယားႏွစ္ေယာက္စလံုးေသဒဏ္ေပးထားတာ၊ သူ႔ကို သတ္ဖယ့္
အလွည့္ကေတာ့ ကိုမင္တန္ေတြ ေရာက္လာၿပီးတုိက္ပြဲျဖစ္လို႔ ေသဒဏ္
မေပးခဲ့ရဘူး”ခ်သည္ ေခါင္းတြင္းတြင္ ဆိုးလာျပန္သည္။
“စာရြက္စာတမ္းေတြ ၾကည့္ေအာင္သြားယူလိုက္ပါလား”ခ်ီယာအိုသည္ အျပင္ကို
သူ႔ျမင္းဆီသြားကာ ဖုိင္ကိုယူ၍ ျပန္ေရာက္လာသည္။
ခ်ဳပ္ခါစားပြဲေပၚခ်ေပးသည္။
ခ်သည္ အစီရင္ခံစာမ်ား မွတ္တမ္းမ်ားႏွင့္

သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းမ်ားအားေစ့ေစ့စပ္စပ္ ဖတ္ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ ဖုိင္တြဲအား ျပန္လွည္ပို႔ၿပီး ခ်ယာအိုအားေမာ့ၾကည့္သည္။
“အေစာင့္ တစ္ေယာက္နဲ႕ အစိုရင္ခံစာမွာထဲမွာ ရဲေဘာ္ဟြားဖူးက
တည္ၿမဲအက်ဥ္းသားကို သူ႔တဲထဲ ေခၚေတြ႔တယ္တဲ့။
ေၾကြခ်ာင္းမွာ နားေနၾကတုန္းကလို႔ ဆိုထားတယ္။
အဲဒါ ဘာေၾကာင့္လဲ”“ကၽြန္ေတာ္လည္း မသိဘူး ေကာ္မရွင္နာ၊ သူ႔ကို
ေမးဖို႔ လိုအပ္လို့မ်ွယ္ထင္တာပဲ”ခ်သည္ နဖူးေရမ်ား ပုိ့ဒ္ပါသည္ထဲ
မ်က္ေမွာင္ကုတ္သူ ေရွ့ဆုံမွ ဖုိင္တြဲအားၾကည့္ေနသည္။
“မူလ ေသဒဏ္ခ်မွတ္နဲ႔ကို ဘယ္သူက ေပးခဲ့တာလဲ။
ေပးခဲ့တဲ့ ပုဂၢိဳလ္ရဲေဘာ္သူလား”“အမႈကို စစ္ေဆးခဲ့တာက စီအန္ကို
အျဖတ္ ေသသြားခဲ့တဲ့ ႏုိင္ငံေရးမွဴးတစ္ဦးပါ။
သူ႔အစိုရင္ခံစာမွာ ေရးထားတာက ျပည္သူ႔ေတြက
ေၾကးေၾကာ္သံေတြနဲ႔ ေအာ္ဟစ္ၿပီး
ေတာင္းဆိုလို႔ေပးခဲ့ရတာပါတဲ့”“လုိေတြၾကားမွာ တစ္ဦးတစ္ေယာက္က
အဲသလို ေၾကးေၾကာ္ေအာင္ လႈံ့ေဆာ္ေပးမယ့္လူေတြမ်ား
လႊတ္ထားသတဲ့လား”“အဲဒါနဲ႔ပတ္သက္လို႔ ဖုိင္ထဲမွာ ဘာမွ့ မေတြ့ရပါဘူး။
အဲသလို အမႈမ်ဳိးေတြက ဟုနန္ေက်ြခ်ာင္းမွာ အမ်ားဆုိး
လုပ္ခဲ့ၾကတာပဲ”ခ်သည္ ခ်ယာအိုအား စုိက္ၾကည့္ကာ တစ္ခ်ဳိ့တစ္ရာကို
စဥ္းစားေတြးေတာေနသည့္ပုံစံျဖင့္ ေခါင္းၿမဲ့ေအာင့္
ခါးျပဴေတြအျဖစ္ေရးထားၾကတယ္။
အဲဒီေတာ့ ဒီႏုိင္ငံျခားသား အမႈမွာ မူအရ စည္းကမ္းနဲ႔ လုပ္ဖို႔လိုတယ္။
အဲဒီတုန္းက သတ္ခံတဲ့ လူသတ္သမားဟာ အခုထိ အသက္ရွင္ေနဆဲဆိုရင္ သူ႔ကို
ေတြ့ေအာင္ရွာပါ။
ေတြ့တဲ့ေနရာမွာ ဖမ္းပါ။
သူ႔ကို စစ္ေမးဖို႔ လိုလိမ့္မယ္”“ဟုတ္တဲ့ပါ။
ရဲေဘာ္-ေကာ္မရွင္နာ”ခ်ယာအို တဲထဲမွ ထြက္လာရန္ ဟုန္ျပင္ေနခုိက္တြင္
လူငယ္ သတင္းပို႔တစ္ဦး ျမင္းကုဒ္နန္းခုိင္းၿပီး ေရာက္လာသည္။
သူ႔ကားနဲ့အက်ဥ္းမွာ မုိးေရမ်ားျဖင့္ ခုိရေလ့ကို၏။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ပြတ္ရွားျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည္။
သူသည္ ဘယ္သူ႔အေမးကိုမွ် မေစာင့္ဘဲ သူေျပာရန္ရွိသမွ်ကို ေျပာသည္။
“ေကာ္မရွင္နာ သတင္းေကာင္း ပါလာပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ တပ္ဦးက က်င္းေထာက္ဖြဲ႔ဟာ အမွတ္ေလး
ေရွ့တန္း တပ္ၿဖာက တပ္ခြဲတစ္ခြဲနဲ့ ဆက္သြယ္ပါတယ္။
ဒီေတာင္ၾကားလြင္ျပင္နဲ့ဆိုရင္ လမ္းဆယ္ေလာက္ ေဝးပါလိမ့္မယ္။
ပထမေတာ့ တစ္ဖက္နဲ့တစ္ဖက္ခုတ္ၾကပါတယ္။
ေနာက္ေတာ့ တစ္ဖက္နဲ့ တစ္ဖက္ သိသြားၾကပါတယ္။
ႏွစ္ဖက္စလံုးစစ္ဆင္ေတြ မ်ားတာက၊ တယ္ဆန္းေတြ ဖတ္ၾကေပြ့ၾကၿပီး
ျဖစ္ရွုန္ၾကပါတယ္”ခ်သည္ သတင္းပို႔အား စိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ ၿပံဳးသည္။
“ေက်းဇူးတင္တယ္ဗ်ေတာ္။
ေကာ္ဖီဆာ ေမာ္ဆြားၿပီး ေျပာျပဦး။
ဒါေပမဲ့ ေဘးလူေတြ မသိေစနဲ့။

တိုးတိုးသာသာေျပာ”

၁၀၁၀ ဇြန်လကုန်ခါနီး မုိး အဆက်ျပတ် ရြာသြန်းလွ်က်ရွိေသာ
ေန့တစ်ေန့၏ မြန်းလြဲပုိင်းျဖစ်သည်။
ဗဟုိတပ်စစ်တပ် ေပေရြစ်တ်ေနေသာ တပ်သား်မ်ားသည်
အလံ်မ်ားျဖင့်အဆာဆင်ထားေသာ ရြာလယ်လမ္း်မ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်တြင် ုးစ်ဖက်ခြဲ၍
ရပ်ကာလကန့်သတ်ျပည်အစုိ တပ်ဆင်ထားေသာ ယာန်ေဖာင်းသစ်မ်ား ဝင်ထား်သည့်
အမြတ်ေလးေရွ့တန်းတပ်ဖာမွ စစ်သား်မ်ား ခ်တ်လ်ာေနသည်ကို
လမ္း်ဖာကည့်ေနပ်ကသည်။
တပ်ဖာေလး စစ်သား်မ်း၏ က်ည်ဆန် ခါးပတ်မ်ားတြင် က်ည်န်ာ်မ်ားျဖင့်
တဝင်းဝင်းတလက်လက် ေတာက်ေနပ်ကသည်။
သူတုိ့၏ ရိကၡာအိတ်မ်ားသည် ျပည့်ေဖာင်းေနပ်ကဟ၏။
ယာန်ေဖာင်း်မ်ားုင့် ပ်ကယ်ခ်တံဆိပ် ကက်ဦးထုပ်မ်ားမွ်လည်း
သရြ်လြန်းသျဖင့် ဝင်းလက်ေနပ်ကသည်။
ျမည်း်မ်ား၊ လား်မ်ားုင့် ျမင်း်မ်ားမွ်လည်း ဝဖိးေျပာင်လက်
ေနပ်ကဂုိ်မြိမ်ကသူတုိ့ေက်ာ်မ်ားေပၚ၌ တင်ထားသည့် ရိကၡာ်မ်ားုင့်
က်ည်ဆန်ေသတ္တာ်မ်ားေပ်ကာင့်ယ်မ္းယုိင်က်ဟ်ကဟ၏။
စစ်သား်မ်း၏ မ်က်ုန်ာ်မ်ားသည် လမ္း်မ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်၌ရပ်ေနပ်ကသည့်
စုတ်ုတ်ျပတ်ျပတ် စစ်သား်မ်းကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အစပ်ိုးပန်း်မ်ား
ဆင်ထာေဟာင်းကည်ုန်းလွ်က် ရှိပ်ကေလသည်။
ရွှေသမ်ိဳ လူအား်ံုး၏ ဦးေခါင်း်မ်းထက်တြင်း အနီေရာင်
အလံ်မ်းုင့်ုဖ်းစည်း်မ်းအား ျမင်ေတြ့ေနပ်ကရသည်။
နီရဲေသာ နဖူးစည်း်အဝတ်မ်ားေပၚတြင် “အမြတ်
ေလးေရွ့တန်းတပ်ဖာုင့် အမြတ်တစ် ေရွ့တန်းတပ်ဖာတုိ့၏
စည်း်ံုးညီ်ွတ်မ့ အခြေန့်ရည်ွေစ”ဟူေသာ
အျဖေရာင်စာလံ်ုးဆက်မ်ားကုိ သာမက “က်းေက်ာ်သူ ဂ်ပန်မ်ားအား
တုိက်ထုတ်ရန်ေျမာက့ုိင်းသို့ ခ်တက်ကေလာ့”ဟူေသာ အျဖာင်
စာတန်းဆက်မ်ား ေရးထုိး်ထားသည်။
ထုိ ေ့ကြးေပ်ကာ်သံ်မ်းအား အဓိမ့်ရံ်မ်ားတြင်ပါ ေရးထုိး်ထားပ်ကသည်။
တစ်ေနရာတြင်ယင်္ကယ်စင်တစ်ခု တည်ေဆာက်ထား၍ တပ်သက်း ုးတစ်ပ်
ေပါင်းစည်း်မ်ျခင်း်အတြက် မိန့်ခွန်း်မ်းေျပာရန်
စီစဉ်ထား်ျခင်း်ျဖစ်၏။
လမ္း်ေဘး်တစ်ေနရာတြင် တာေပင့်လင်ုိး ယာယီမ၁ပ်ိုး၍ယင်း်အဲခ်ဲ့
ေမာ်ိုင်-တုန်း်ုင့် ခ်ေတး်တုိ့ ရပ်ေနပ်ကသည်။
သူတုိ့သည် လမ္း်မေပင့်အတုိင်း်ခ်တက်လာေနပ်ကေသာ အမြတ်ေလး
တပ်ဖာမွ တပ်သား်မ်းအား မပ်ကာခဏ လမ္း်လမ္း်ပ်ကည့်ေနပ်ကသည်။
မ၁ပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် ပါတ်ုန်းင့် ဗဟိုတပ်ခ် စစ်တပ်ခ်ခြင်း်မ်းေဆာင်ွက်း အပါအဝင်
လူတစ်ခုခန့်ရှိ၍ ထုိအဲတြင် လု ခ်ယာအုိ်ုင့် သူ၊ည်မ ေမ-
လင်း်တုိ့ပါဝင်ပ်ကသည်။
“တကယ်လို့ အစ်ကိုတို့နဲ့ အမြတ်ေလး တပ်ဖာပ်ကားမွာ
ျဖစ်ေပၚလာေနတဲ့စစ်တမ်း်ကြဲျပား်မ့အတြက် သက်ေသခံ ရခ်ဖ်ယ်ရှိရင်
အဲဒါကိုပဲ ပ်ကည့်”ဟု ခ်ယာအုိကသူ့၊ည်မအား တုိး်တုိး်ကပ်ေျပာကာ
ခ်တက်လာေနပ်ကသည့် စစ်သား်မ်း ကုိင်ေဆာင်လာေနေသာအနီေရာင်
အလံ်မ်းဘက် ေခါင်း်တစ်ခ်က် ဆတ်ျပသည်။
ေမ-လင်း်က သူမ အစ်ကို ျပရာဘက်သို့ လမ္း်ပ်ကည့်သည်။
“ငါတုိ့ ုးစ်တပ်ေပါင်း်ခြင်းခြမ့်း်ုင့် စီကန်

အေနာက္ေျမာက္ဘက္ေဒသ ေတာ္လွန္ေရး
ဖက္ဒရယ္ခြင့္အဖြဲ႔တုိးခ်ဲ့ဖြဲ႔စည္းဗဟုိပါခုိ႔”ဟုေသာ နဖူးစည္း
စာတန္းႀကီးအား ျမင္ရသည္။
“အစ္ကိုတို႔က ေျမာက္ပုိင္းကို အျမန္ဆီတက္ၿပီး ဂ်ပန္ေတြကို
ေမာင္းထုတ္ခဲ့လုိ႔ေျပာေနၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ ဗိုလ္ခ်ဳပ္ ခန္ဂ်ီ-တာအုိက အစ္ကိုတို႔အားလံုးကို
အေနာက္ဘက္ဝုိင္းေဒသဆီ ေခၚသြားၿပီး သူ႔ရဲ႕ ‘အေနာက္ေျမာက္
ဖက္ဒရယ္ဝုိင္း’ဖြဲ႔ခုိင္းခဲ့ေနတယ္”“သူက ဘာျပလို႔ အဲသလို
လုပ္ခိုင္းေနရတာလ”“သူက တီဘက္ တ႐ုတ္နယ္ျခားေျမေတြဟာ သိပ္ကို
ႀကီးမားက်ယ္ျပန္႔တယ္။
အဲဒီေပၚမွာနယူးဆိုဗီယက္ နယ္ေျမတခု ထူေထာင္ရင္
အေကာင္းဆံုးျဖစ္မွမ်ားတယ္။
အစ္ကိုတို႔ရဲ႕စစ္အင္အားကို အဲဒီေနရာမွာ တိုးခ်ဲ့ၿပီး တည္ေထာင္ဖြဲ႔စည္းရင္
အေကာင္းဆံုးျဖစ္မွာမုိ႔အဲဒီေနရာကုိပဲ ေျခကုပ္ ယူခ်င္ေနတယ္။
သူ႔တပ္မွာ တပ္သား ေလးပံုသံုးပံုပါဟာ ဗီဧခြမ္း ျပည္နယ္သားေတြခ်ည္းပဲ။
သူတို႔ကသူတို႔ရဲ႕ေမြးဇာတိျပည္နယ္ထဲမွာပဲ ေနခ်င္ၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ ကံအနဆိုးကေနၿပီး လီတစ္ေသာင္းငါးေထာင္ ခရီးခီတက္လာခဲ့ၾကရတဲ့
လူေတြအေနနဲ႔ကေတာ့ ဘယ္သူမွျဒီကုန္းေျမျမင့္ေပၚမွာ
အေျခခံစုိက္ခင္းၾကဘူးေပါ့။
တကယ္ေတာ့ ဒီေနရာဟာလြတ္ေျမာက္နယ္ေျမနဲ႔ မတူတာ အမွန္ပဲ။
အစ္ကိုတို႔ သိခဲ့တဲ့အတုိင္းဆုိရင္ ကုိမင္တန္ေတြက တ႐ုတ္
ကြန္ျမဴနစ္ေတြဟာဒီနယ္ေျမကုိလာၿပီး လူမ်ိဳးစုေတြကို သတ္လိမ့္မယ္။
ကေလးေတြကို စားလိမ့္မယ္လို႔ဝါဒျဖန္႔ထားတာ။
အဲဒါေၾကာင့္လည္း လူမ်ိဳးစုေတြအားလံုး ရြာေတြက
ထြက္ေျပးၿပီးသူတို႔ရဲ႕ကၽြဲႏြားေတြနဲ႔ သီးႏွံေတြကို
ဝွက္ထားၾကတာ”ေမ-လင္းသည္ မုိးေပါက္မ်ားၾကားမွေန၍ ေျမာက္ဘက္သို႔
ေမွ်ာ္ၾကည့္သည္။
သူမသည္ဆံပင္မ်ားအား ကက္ဦးထုပ္ ေအာက္တြင္း ထုိးသြင္းထားကာ ေမာ္ဟ
ပစၥတုိက္ ခါးပတ္တြင္ခ်ိတ္ထားသည္။
“ဗိုလ္ခ်ဳပ္ခန္ဂ်ီမတုိ႔ကို သူ႔ရဲ႕ အင္အားႀကီးတဲ့ စစ္သည္ေတြကိုၾကည့္ဖို႔
တမင္ေစာင့္ေနေအာင္ လုပ္ထားတာမ်ားလား”“ျဖစ္ေတာ့
ျဖစ္ႏုိင္တာပဲ”အမွတ္ေလး တပ္မဟာမွ စစ္သားမ်ားသည္ တပ္ရင္းအလိုက္
ဖုပ်ံအင္အမည္ခြဲရြာေယ္လ်ားေလး အတြင္းသို႔ ဆက္လက္ ဝင္လာေနၾက။
ထိုရြာမွာ ဗဟုိတပ္ခ်ဳပ္ စစ္ဌာယာယီတည္ရာခ်ဳပ္ ဖြင့္ထားရာ လီအန္ ဟိုေကာင္းၿမိဳ႕၏
ေျမာက္ဘက္ တစ္ဖါင့္ ႏွစ္ဖါင္ခန္႔ အကြာတြင္တည္ရွိသည္။
ရြာသိမ္ ရြာငယ္ေလးျဖစ္၏။
တပ္ႏွစ္ခုပ္ ဆံ့ေတြ႔ခဲ့ၿပီးေနာက္ သီတင္းႏွစ္ပတ္ခန္ ကုန္လြန္သြားခဲ့ၿပီ။
အခ်ိန္တပ္ခြတ္ပ်ိတ္မ်ားသည္ ရြာထဲ၌ စခန္းခ်ေနၾကၿပီ။
ေျမပုဒ္ရင္မ်ားထဲမွ အစားအစာမ်ားကို အမွတ္ေလးတပ္မဟာမွ
သိမ္းပုိက္ထားခဲ့သည္ ျဖစ္ရာ ယင္းတို႔အား တပ္ႏွစ္ခုပ္ ေဝမွ်၍
စားေသာက္ေနၾကၿပီျဖစ္၏။
ထို႔ၾကာင့္လည္း စစ္သားမ်ား ၾကာ၍ သိခ်င္းဆိုျခင္း၊ ကခုန္ျခင္း
စသည္မ်ား ရွိလာေၾကာင္းျဖစ္ေလသည္။
သို႔သာလည္း ဗဟို တပ္ခ်စစ္ဌာပ ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ ေျမာက္ဘက္သို႔

ဆက္လက္ခ်ီတက္ေနၾကစဥ္ အမွတ္ေလး တပ္မဟာမွ ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္
ေတာင္ဘက္သို့ ေရြ႕လ်ားလွ်က္ရွိသည္။
ထိပ္ပုိင္းေခါင္းေဆာင္မ်ား၏ အခ်င္းခ်င္း ဆက္သြယ္မႈသည္ ေရဒီယို
စကားေျပာေၾကးနန္းစက္မ်ားသာလွ်င္ ျဖစ္ေပသည္။
၁၉၂၃ ခုႏွစ္အတြင္းက က်င္းပခဲ့သည့္ တ႐ုတ္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ တတိယ
အဆက္မျပတ္ေျမာက္ကြန္ရက္ ညီလာခံအခ်ိန္တည္းက ေမာ္စီ-တုန္းႏွင့္ ခ်န္ကုိ-
တာအုိတို႔သည္ လူခ်င္းမဆံုမိခဲ့ၾကေပ။
အခုမွ ႏွစ္ဦးသား ဆံုမိရန္ အေျခအေန ေပၚလာျခင္းျဖစ္၏။
ယခု ေလာေလာဆယ္တို႔သည္ ဖူပဲအင္ဒြာ့ဒ္ ေတြ႔ဆံုေဆြးေႏြးၾကရန္ သေဘာတူထားၾကၿပီးၿပီ ျဖစ္၏။
ခ်ိန္းဆိုထားသည့္အခ်ိန္ ေရာက္ေနၿပီ ျဖစ္၇ံုမွ်မက လြန္သင့္ လြန္သြားခဲ့ၿပီ။
သို႔တေစလည္းအမွတ္ေလးတပ္မဟာ ေခါင္းေဆာင္မ်ားအား
မျမင္ၾကရေသး။
တာေပၚလင္ ရြက္လႊင့္အုပ္စုမ်ားေအာက္မွ ထုိင္ေစာင့္ေနၾကေသာ
ဗဟိုတပ္ခ်စစ္အုပ္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ စိတ္ရွည္မၿငီးမ်ဳိျဖစ္လာလွ်က္ရွိသည္။
အထူးသျဖင့္ ေမာ္ႏွင့္ ခ်ဳိေတးတို႔၏ မ်က္ႏွာမ်ား
ျဖည္းျဖည္းခ်င္းတင္းလာေနသည္ကို ခ်ိယာအုိ ျမင္ေနရေလသည္။
“ဘြာဖူး တစ္ေယာက္ မျမင္ပါလား”ဟု ခ်ိယာအုိက သူ႔ညီမနားသို႔ ကပ္၍
တီးတုိးေမးသည္။
“သူ ဘာျပဳလို႔ ေပ်ာက္ေနတာလဲ။
ညီမ မသိဘူးလား”“လြန္ခဲ့တဲ့ သီတင္းပတ္ေတြကတည္းက အမွတ္တစ္ တပ္က
တပ္ဖြဲ့ေတြနဲ့ ပါသြားတယ္”ဟုေမ-လင္းက ေျဖသည္။
“ညီမတို့ခ်င္း ေနာက္ထပ္ ဆံုမိၾကဖို့ အေၾကာင္း
မရွိေတာ့ဘူး”ေကြၽခ်င္းမွာ ရင္ဘၾကတုန္းက သူ ႏုိင္ငံျခားသား
အက်ဥ္းသားကို ေခၚေတြ့ခဲ့တယ္။
အဲဒါ ဘာကိစၥေၾကာင့္လဲ ညီမ သိလား”ေမ-လင္းက သူမ
အစ္ကို့မ်က္ႏွာအား ဖ်တ္ခနဲ ေမာ့ၾကည့္သည္။
“သူက ဆြန္ရီဆန္ျဖတ္ခ်က္ေတြကို ဘာသာျပန္ခ်င္းတာ။
အစ္ကို ဘာျပဳလို႔ ေမးတာလဲ”“အက်ဥ္းသားရဲ့အမႈတြဲကို ေကာ္ခ်ဳပ္ခ်ာ ခ်
ေလ့လာေနတယ္။
အဲဒီကိစၥဘာေၾကာင့္သိတာ အစ္ကိုက စံုစမ္းေပးပါမယ္လို႔ သူ႔ကို
ေျဖထားခဲ့လို႔”“အမႈတြဲကို ဘာေၾကာင့္ ျပန္ၿပီး
ေလ့လာေနရတာလဲ”ေမ-လင္းသည္ သူ႔ကိုယ္သူ သတိထား၍
မထိန္းႏုိင္ေတာ့ဘဲ သိခ်င္စိတ္အားႀကီးစြာျဖင့္ ေမးသည္။
“တတ္ရက္ သူမ၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္ တလက္လက္ ေတာက္ပကာစိတ္စားလာသည္။
“ဘာျပဳလို႔လဲဆိုေတာ့ အက်ဥ္းသားေတြကို တာဝန္ယူထားရတဲ့
တရားသူႀကီး ယန္ဟမဟာဆီးႏွင့္ ေတာင္တန္းေပၚမွာ ေသသြားခဲ့တယ္”
ခ်ိယာအုိသည္ စကားကို ဆက္မေျပာဘဲရပ္ေနၿပီး သူ႔ညီမ မ်က္ႏွာကို
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
“ႏုိင္ငံျခားသား အက်ဥ္းသားအေပၚမွာ ညီမဘာျပဳလို႔
သိပ္စိတ္ဝင္စားေနရတာလဲ”ေမ-လင္းသည္ မ်က္ႏွာကို တစ္ဖက္သို့
လႊဲထားသည္။
ပါးႏွစ္ဖက္တြင္ ေသြးေရာင္ဖ်ပ္းလာသည္။
“သူ႔ကို ေခၚလာတဲ့ ညက သူနဲ့ညီမ စကားေျပာလိုက္ရတယ္။

သူဟာ အစ်ကိုနဲ့ကညီမတို့ ရွှေဆွဲပိုင်းကို လာဖက်တုန်းက သေတာေပမဲ့မာ
ေတြ့ခဲ့ရတဲ့ သာသနာပြဆိုတာ အဲဒီညက ညီမသိခဲ့ရတယ်”“ဒါဆိုရင် သူဟာ
မွန်ပိုင်းကိုတုန်းက ခရီးသည်ေတြ မထိတွေ့လန့်ဖြာအောင်
သိခင်းဆိုဖြတ်တိုက်တြန်းခဲ့တဲ့ အဂၤလိပ် လူမိုးေပါ့”ေမ-လင်းက
ေခါင်းညိတ်ပြေသာလည်း သူမ အစ်ကို၏ မ်က်ုးာအား ေမာ့မၾကည့်။
“ဟုတ်တယ်”“ဒါဆိုရင်ေတာ့ ခရသမွဲ ဒုကၡေတြကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခံုိင်ရည် ရွှဲေနတာဟာ
သိပ္ပဆန်းပါဘူး”ဟုခီယာအိုက ေျပာသည်။
“အစ်ကို ဘာဆိုလိုတာလဲ”“အစ်ကို တရားသူႀကီး ယန္ရဲ့ မွတ်ခ်က်ေတြကို
ဖတ်ထားခဲ့ၿပီးၿပီ။
ေဂဲက္ကာ ကဲလ္ဘာဆိုတဲ့လူဟာ သတၱိနဲ့ ဇြဲ သိပ္ေကာင်းတဲ့
ေယာက်ာ်းတစ္ေယာက်ဲ။
သူဟာ သူ့အေဖာင့်ေတြထဲကတစ္ေယာက် စီအန္ျမစ္ထဲက်ၿပီး
ေရနစ္ေနတုန်းကလည်း ကယ်ဖဲ့ဖျားတယ်။
ၿပီးေတာ့”ခီယာအိုသည် စကားကို ျဖတ်၍ ရယ္ၿပီး သူ့ညီမ မ်က်ုးွကို
အကဲခတ်ေနသည်။
ထို့ေနာက် “တစ်ခ်ိန် ဝုိင်းၿပီး အတိုက်ခံေနရတဲ့ တပ်စစ်တပ္ဖဲ့ အလံ
ကေနခဲ့တာကိုလည်းစြန့်စြန့်စားစား ဝင္ယူေပးခဲ့တယ်”ဟု
ဆက်ေျပာသည်။
“မွတ်တမ်းအရေတာ့ သူ့ဇနီးဟာအသတ်ခံခဲ့ရတယ်။
သူ့ကေလးလည်း ယူန္နာတုန်းက ေသသြားၿပီ။
သူဟာ ရင္ထဲုိင်ခဲ့ရသမွ်ဒုကၡေပါင်းစံုကို ခံုိင်ရည်ခဲ့တဲ့
လူတစ္ေယာက်ဆ”“ယူန္နာ သူ့ကေလး ေသတယ်ဆိုတာ မဟုတ္ဘူး”ေမ-လင်းဏ
အသံသည် တုိးတုိးကေလးျဖစ္ခဏ။
ခီယာအိုသည် ညီမျဖစ္သူဏာမိတ္ဆံုးမ်ားထဲမွ မ်က္ရည္စမ်ားကို ျမင္သည်။
“ဒါေပမဲ့ တရားသူႀကီး ယန္ရဲ့ မွတ်ခ်က်ေတြထဲမာေတာ့
အက်ဥ်းသားရဲ့ုိ့စို့ကေလးသမီးငယ္ရဲ့ အေလာင်းကို
သူ့မ်က္စိေရွ့မာတင် ေျမျမဳပ်ခဲ့တယ်လို့ ေရးထားတာ ဖတ္ခတယ်။
အဲဒါေတာ့ မင်း ဘယ်လို ေျပာမလဲ”“ေသတာက ညီမရဲ့ ကေလး၊
အဲဒီအခ်ိန်တည်းက အက်ဥ်းသားရဲ့ သမီးေလးကိုကယ်ွန်ယူထားၿပီး
ေစာင့်ေရှာက်ထားခဲ့တာ အခုအခ်ိန်ထိပဲ”ေတးလမ်ား ၾကားသြားမည်စိုးဏ
ခီယာအိုသည် ေတးပတွန်းက်ဘား အလန့်တၾကားလွည့်ကည့်သည်။
ထိုအခ်ိန်ကာပင် လူအမ်ား စုေဝးရာ ေနရာအား ျဖတ်၍
ေပၚထြက်လာသည့်အသံဗလံမ်ား ၾကားလိုက်ရ၏။
ခီယာအို ျမင်လိုက်ရသည်မာ မုိးေရမ်ား ၾကားမွ ထြက်လာသည့်ျမင်းစစ္သည်မ်ား
ျဖစ္သည်။
ေရွ့ဆံုးမွ အနီေရာင် အလံႀကီးတြင် အနက်ေရာင်ၾကယ်ုိင့် တူ
တံစဥ်ဆိပ္သည် ထင်းထင်းႀကီး ေပၚေနသည်။
ျမင်းစစ္သည်မ်ား၏ အလယ်တြင် ျမင်းျဖဴႀကီး စီး၍ လိုက်ပါလာေသာ ပုဂၢိလ်
ဘယ်သူဘယ်ဝါျဖစ္သည်ကို ခီယာအို သိေနသည်။
သူုိင့် အလွမ်းေဝးေနသးေသာ်လည်း ခီယာအိုေကာင်းစြာ
မွတ်မိေနသည်။
ထိုသူကား ဗိုလ်ခ်ုပ် ခ်န်ကုအို-တာအိုေပတည်း။
ေနာက်ဆံုးကေတာ့လည်း သူသည် ျမင်းစီးစစ္သည် ကိုယ်ရံေတာ်
သံုးေလးဆယ်ုိင့်ုိက်ေရာက်လာခဲ့ေလၿပီ။

“တကို သိထားရင် ေကာင်းမယ်”ဟု ေမ-လင်းက ်ွေစ်ိုယ့ကား
ေလသံျဖင့် ေျပာသည်။
“အင်း... အစ်ကိုလည်း သိသိယရွိခဲ့တယ်”ဟု ခီယာအိုက
တုံးတုံးျပန်ေျပာသည်။
ဒါေပမဲ့ညီမကုိယ်တုိင် ဖြင့်ေျပာေစခ်င်လို့ မေမးတာ။
ဒီကိစၥက ဘယ်ျဖစ်ၿပီး ညီမက ဘယ်ိုစခဲ့တာလဲ”ေမ-လင်းက
ေမာ့ၾကည့်သည်။
ပါးစပ်ဖြင့်တြင် မ်ကျည်ခ်မ်ား စီးက်လာသည်။
“သူ့ထမင်းခက် ညီမဆီကို တိတ်တိတ်ေလး ေရာက်လာတယ်၊ ကေလးကို
ုံးတုိက်ေပးပါလို့ေျပာတယ်၊ ညီမက ညီမရဲ့သားအေလာင်း
သူ့ကိုေပးလုိက်ၿပီး ေဂေကာ့
ကလ်ာရဲ့သမီးေလးကိုယူထားလုိက်တယ်”ေမ-လင်းသည် မ်က်ေတာင်မ်ား
ခတ်လ်ိုက်သည်။
မ်က်ခ်ုမ်ား ေပ်ါက်သြားၿပီး သူမမ်က်လံုးအစံုတြင် မာန်မာနးွင့် ဝုဏ္ဏသည့်
အရိပ်အကျက်မ်ား ဝင်လာသည်။
“ညီမ စတ်ထမ်ာဖ်တ့နဲ့ ေပင့်လာတဲ့ အသိနဲ့ လုပ်ုိက်တာပဲ။
လူေတြ အမ်ားႀကီး သတ်ၾက၊ ျဖတ်ၾက၊ ေသၾကေက်ၾက၊ ဒုကၡေတြ
အမ်ားႀကီး ခံစားေနရတာေတြ ၾကည့်ၿပီး ညီမ ဘဝ တစ်ခုကို
ေပးခ်င်တယ်”ခီယာအိုသည် အမွတ်ေလး ေရွ့တန်း တပ်မဟာမွ ျမင်းစီး
တပ်ုးမ်ားကိုလွှမ်းျမင်ေနရသည်။
သူတို့လူစုသည် တျဖည်းျဖည်းးွင့် နီးကပ်လာေနၿပီ။
စီးလာသည့်ျမင်းအားလံုးသည် အားေကာင်းေမာင်းသန်းွင့်
ျမင့်ျမင့်မ်ားမ်ားႀကီးေတြ ျဖစ်ုံမွ်မကအေရာင်အဆင်းသည်
ေခ်ာေမြ့ျပာလ်က် လွပလွ်က် ရွှိ၏။
အခ်ိန်ျမင်းမ်ားမွာ အညိေရာင်၊အခ်ိန်မွာ အနက်၊ ဗုိလ်ွိပ် စီးလာသည့်
ျမင်းျဖဴႀကီးအား အလွဆံုး၊ အျမင့်ုံးွင့်ႀကီးဆံုးေပတည်း။
သူတို့၏ ဇတ်ာကီမ်ားွင့် ေျခနင်းကြင်းမ်ားသည် မွန်ညက်ညက်
ဝါးတားတား အလင်းေရာင်ေအာက်မွာပင် ဝင်းလက်ေတာက်ပ
ေနၾကသည်။
သားေရ ျမင်းကုန်းွီးမ်ားမွာလည်း ေပၚလွင်ထြားသျဖင့်
ေျပာင်လင်္ကာေနၾကသည်။
တပ်ုးမ်ားေရာ ကိယ်ခံေတာ်စ့ဝတ်မ်ားပါ ဆက်ခုိင်ေတာင့်တင်းၾကၿပီး
အားအင်ြပည့်မ်ားၾကသည်ကို အေဝးမွ ျမင်ုိ့မွ်ျဖင့် သိသာလ်ွှိ၏။
သူတို့မ်က်လံုးမ်ားသည် လွှမ်းေတာ် ဝယ်ခ်ိ ရပ်ေနၾကေသာ ယူနီေဖာင်း
စုတ်ခုတ်ျပတ်ျပတ်းွင့်ပ်ဖဲ့ြပဲလွှဲ တပ်ီစစ်သားမ်ားအား အပ်ိအျပင်
ျမင်ေတြ့ေနၾကရေလသည်။
“ညီမရဲ့လွှဲခွင့်က်ကို ဖံုးထားေပးမယ်လို့ ကတိေပးပါလား။
တာကို”ဟု ေမ-လင်းကေျပာသည်။
“ဒီကိစၥကို လံုးဝ မေျပာဘဲ ေနေပးပါလား”ခီယာအိုက ၿပံဳးၿပီး
ေခါင်းညိတ်သည်။
“အစ်ကို မေျပာပါဘူး”“ေဂေကာ့ ကဲလ်ာ အေၾကာင်းေကာ အစ်ကို ဘာမွ
မၾကားဘူးလား”ဟု ေမ-လင်းကေမးသည်။
သူမ၏ မ်က်ုံးမ်ားသည် အမွတ်ေလး ေရွ့တန်းတပ်မဟာ
ေခါင်းေဆာင်မ်ားအားလွှမ်းၾကည့်ေနသည်။

ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ ေမာ္ဒန္ဝင့္ ခ်ေတးတို႔ ေစာင့္ေနၾကသည့္
ေနရာဆီသို႔နီးကပ္လာေနၾကၿပီ။
“သူ႔ အမႈတြဲကို ျပန္စဉ္းစား ေလ့လာေနတဲ့ အေတာအတြင္းမွာ သူ႔ကို
ေကာင္းေကာင္းမြန္းဆဲခဲ့ၾကရမယ္လို႔ ေကာ္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္က ခ်က
အမိန္႔ထုတ္ထားတယ္။
ေဂ်ကာ့ဟာ အေတာ္ၾကီးကိုအားနည္းေနတယ္။
သူ႔အေဖာင့္ေတြကိုေတာ့ ၁၄ နာရီေလာက္ထားတယ္။
ေန႔စဥ္ တခ်ိန္ခ်ိန္ သူ႔ကို ျမင္းစီးခြင့္ ေပးဖို႔ ဒါဆိုရင္ သူ႔မွာ အား
ျပန္ရလာႏုိင္တယ္”ေမ-လင္းသည္ သူ႔အစ္ကို ေျပာျပေနသည့္
သတင္းကို တိတ္ဆိတ္စြာ နားေထာင္သည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔အစ္ကို နားသို႔ တိုးသြားသည္။
“သူ႔ကို မၾကာခင္ လႊတ္လိုမ့္မယ္လို႔ အစ္ကိုထင္သလား ဟင္”ခ်ိယာအိုက
ဘာမွျပန္မေျပာတဲ့ လက္တစ္ဖက္ေျမ့ာက္ျပၿပီး ေမ-လင္းအား
သတိေပးသည္။
ဗိုလ္ခ်ဳပ္ခ်ဳန္၏ သက္ေတာ္ေစာင့္ ျမင္းစစ္သည္ တစ္ဦးသည္ သူတို႔ႏွင့္
မနီးမေဝးၾခံ လာရပ္သည္။
ဗိုလ္ခ်ဳပ္ခ်ဳန္သည္ သူ တစ္ဦးတည္း ျမင္းကိုစီး၍ တာေပၚလင္ ရြက္လွ်ဲ
ဆီသို႔သြားသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ တစ္ခုလံုး ၿငိမ္သြားသျဖင့္ မုိးေပါက္ကြဲသံမ်ားမွတစ္ပါး အျခား
ဘာသံမွမၾကားရေတာ့ေခ်။
ဗိုလ္ခ်ဳပ္ခ်ဳန္ ကုအို-တာအုိသည္ သူ႔ျမင္းၾ၏ ဇက္ကာကီးကို သပ့္ပုိက္လည္သည္။
ေစာေစာကေျမ့ာက္၍ ကုိထားေသာ ခါးၾကိဳက္ကို သူ႔ခါးၾခံ ခ်ထားသည့္
ခါးအိမ္အတြင္းသို႔ျပန္သြင္းလိုက္သည္။
ထိုခဏမွာပင္ တာေပၚလင္ အမိုးေအာက္
ဗဟိုတပ္စစ္ဌာန၏အႀကီးအကဲႏွစ္ဦးသည္ ေတးခ်င္း ယွဥ္တြဲ
ထြက္လာၾကေလ၏။
လူသံုးဦးသည္ တစ္ဦးကိုတစ္ဦး စူးစူးစုိက္ၾကည့္ရင္ေနၾကသည္။
လူသံုးဦးအားယွဥ္တြဲကည့္လုိက္သည့္အခါ ေတးမွဴ လူမ်ားအဖို႔
အံ့အားသင့္စရာျဖစ္ေနသည္။
နားထင္မ်ားက က်ဲပါးႏွစ္ဖက္က ခြက္၊ တပ္ကိုဆိပ္ႏွင့္ ရွာထူးတံဆိပ္ဟူ၍ မပါ၊ ခ်ည္ထည
ယူနီေဖာင္းေတြဝတ္ထားသည့္ ေမာ္ဒန္ဝင့္ ခ်ေတးတို႔သည
စစ္သားမ်ားႏွင့္ မတူ။
မ်ဳိးရထားလမ္း အလုပ္သမားမ်ားႏွင့္တူေနသည္။
ေမာ္သည္ ဆံပင္ဖြာ့ဖြာ့ကုိင္းကုိင္းျဖစ္၍ မုိးေရမ်ား စိုရႊဲေနသျဖင့္
သူ႔ေခါင္းတြင္ ကပ္ေနသည္။
ေမာ့ေတာမွဴ ခ်ေတးကား ေမာ့ထက္ အရပ္ပုသူျဖစ္၍ လူခ်င္း
မယွဥ္ဘဲေအာင္ျဖစ္ေနသည္။
ကိုယ္ထိုးကိုယ္ထည္ပိုကြဲကြဲျဖစ္၍ ၾကည့္ေသာ္လွ်ာ အ၀ုပ္ဆုိးလွ၏။
သူတို႔ေခါင္းမွ ခ်ိန္ကုိအို-တာအုိႏွင့္ ယွဥ္ၾကြဴကမူကား လူ၏ ၇ပ္ခ်ိန္းကလည္း
ကြာ၏။
ယူနီေဖာင္းကလည္း ကြာ၍အသားအေရာင္ကလည္း ကြာ၏။
ျမင္ေနရသည့္အျဖစ္မွာ လူခ်မ္းသာႀကီး တစ္ဦးျဖစ္ေသာခ်ိန္ကုိအို-တာအုိက
လူဆင္းရဲ ေဆြမ်ဳိးမ်ားထံ အလည္လာသည့္ပံုစံ တူေန၏။
ေခါင္းေဆာင္မ်ား မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍ ရပ္ေနၾကသည္မွာ

တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦး သိပ္ၿပီးအလွမ္းေဝးၾကသည္ မဟုတ္။
အလြန္ဆံုးရွိပါမွ ဆယ့္ႏွစ္ကြန္မ်ိဳသာ ကြာေပလိမ့္မည္။
သူတို႔သည္ စကားလည္းမေျပာ၊ လႈပ္ရွားျခင္းလည္း မရွိ။
ေမာ္သည္ ခဲေတးဇာ ေရွ႕ ေျခတစ္လွမ္းနီးပါးမွ် ခြာ၍
ရပ္ေနျခင္းျဖစ္၏။
သူသည္ လက္ႏွစ္ဖက္အား ေဘးတစ္ဖက္စီကို ဆြဲ ေလာင္းခ်ထားသည္။
သူ႔ဦးေခါင္းသည္ ေရွ႕သို႔ ခပ္ငိုက္ငိုက္ စိန္ေခၚေနသည့္
အေနအထား။
ဗုဒၶ၏ ခ်ိန္ကုအို-တာအုိသည္ အမႈမဲ့ အမွတ္မဲ့ ျဖစ္ေလသလား မသိ။
ျမင္းေပၚဦးေတာင္ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ ထုိင္ေနဆဲ။
သူတို႔ႏွစ္ဦးသည္ မ်က္လုံးခ်င္းဆုိင္၍ ရူးရူးရဲရဲၾကည့္ေနၾကသည္။
ေတးမွ ၾကည့္ေနေသာ ခ်ယာအိုသည္ ေခါင္းေဆာင္
ႏွစ္ဦးစလံုးတစ္ဦးကိုတစ္ဦး ေၾကာက္ေနၾကသည္ဟု အတြင္းစိတ္က
သိေနသည္။
သို႔တေစလည္းႏွစ္ဦးစလံုးသည္ ေတးမွ ရယ္ၾကည့္ေနၾကသည့္
ႏွစ္ဖက္ စစ္သားမ်ားအား လမ္းညြန္ရန္ကုိမ်ားကို ရရင့္ေလဟန္
ေဆာင္ထားၾကေလသည္။
အမွတ္ေလး ေရွ႕တန္းတပ္ဖဲြ႕ဟာ တပ္ရင္းမ်ားသည္ ရြာထဲသို႔
ခ်ီတက္သြားၾကၿပီးစင္ေဆာက္သားသည့္ လယ္ကြင္းထဲ ေနရာယူၾကသည္။
သူတို႔သည္လည္း ဗဟိုတပ္ခ်ဳပ္တပ္ဖဲြ႕မ်ားကဲ့သို႔ပင္ သူတို႔ေခါင္းေဆာင္
ႏွစ္ဦးသည္ ေသြးကြဲေစခ်င္ေသာ
ရန္ငဲၿနဲေဟာင္းကုေမ့ေဖ်ာက္သြားၿပီဟု ထင္ျမင္ၾကဟန္ရွိ၏။
ထုိခဏမွာပင္ ခ်ိန္ကုအို-တာအုိသည္ သူ႔ ျမင္းေပၚမွဆင္းကာ
ေမာ္ႏွင့္ မ်က္ေစ့ခ်င္း ဆုိင္ကုိက္ေလသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ တစ္ဦးဆီတစ္ဦး ေျခတစ္လွမ္း တုိးရန္
ဝန္ေလးေနၾကဟန္ရွိသည္။
စကၠန္႔ပုိင္းမွ် ခ်ယာအိုသည္ အသက္ မ႐ႈဳိင္ျဖစ္သြားသည္။
ေရွ႕ေျခတစ္လွမ္းကို မည္သူအလွ်မ္းမဟဲ့။
ထုိခဏမွာပင္ ေမာ္သည္ ေရွ႕သို႔ ေျခလွမ္းအနည္းငယ္ တိုးလာသည္။
ထုိအခါခ်ိန္ကလည္း စီလွ်က္ေပါ့ပါးသြားသည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ေရွ႕သို႔
တုိးလာသည္။
ထုိ႔နာက္တစ္ေယာက္ကို တစ္ေယာက္ ေပြ႔ဖက္ ႏႈတ္ဆက္ၾကသည္။
စစ္သားအားလံုးဇာတိဘုန္ေၾကြးသံမ်ားသည္ ဝန္းယံအထိ တက္သြားၿပီဟု
ထင္ရေလာက္ေပဇာ။
ဩဘာသံႏွင့္ ဟစ္ေၾကြးသံမ်ားေၾကာင့္ ခ်ယာအို ရင္ထဲ၌ ရွိေနေသာ
တင္းမာမႈသည္ေလ်ာ့နည္းသြားသည္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ယာယီ အခ်ိန္အတန္႔ပဲျဖစ္ျဖစ္
ခ်စ္ၾကည္ဖြယ္ဆုေသာအေျခခံကေတာ့ ရွိလာသည္။
ေခါင္းေဆာင္ ႏွစ္ဦးသည္ တစ္ဦးပခံုး တစ္ဦးဖက္ကာလယ္ကြက္ထဲမွ
စင္ေပၚသို႔ ေရာက္သြားၾကၿပီး မွဴးေတြ ဘယ္ေလာက္ပါရွာရွာ
ႏွစ္ဦးႏွစ္ဖက္ႏႈတ္ဆက္ၾကမ်ား အက်ဥ္းခ်ဳံး၍ ေျပာဖြယ္ရာရွိ၏။
မည္သူ႔ပင္ျဖစ္ေစ ေနာက္လိုက္ေနာက္ပါအေရြ႕အရံမ်ားသည္ စိတ္ျမင့္
ေနာက္သို႔ ေလွ်ာက္သြားၾကသည္။
ထုိအထိတြင္ ခ်ယာအိုႏွင့္ ေမ-လင္းတို႔ ေမာင္ႏွမ ပါဝင္သည္။

“အစ်ကို ညီမ ေမးတာကို မေျဖေသးဘူးေနာ္”ဟု ေမ-လင္းက ႏွစ္ခ်ိဳ့ယြင္ကားေလသံျဖင့္ထပ္ေမးသည္။
“သူ႔ကို လႊတ္ေပးလိမ့္မယ္လို႔ အစ်ိဳ့ ထင္သလား”ခ်ိယာအို၏ မ်က္လံုးအစံုသည္ စင္ေပၚမွ ေခါင္းေဆာင္ ႏွစ္ဦးထံ ေရာက္ေနသည္ျဖစ္ရာပထမေတာ့ သူ႔ညီမ၏ ေမးခြန္းသည္ ေခါင္းေဆာင္ႏွစ္ဦးထမွ တစ္ဦးကို ရည္ၫႊန္းသည္ဟုထင္လိုက္သည္။
ထို႔ေနာက္ ေစာေစာက သူတို့ ေမာင္ႏွမ ေျပာေနၾကသည့္ စကားမ်ားရယ္စရာခဲ့ရသည္ကို ျပန္၍ သတိရလာသည္။
“ေကာ္မ္ဆာ ေမာ္ဒန္ဝါ ဗိုလ္ခ်ဳပ္ ခန္တို႔က သူတို့ရဲ့သေဘာထား ကြဲလြဲမႈေတြကို ျမန္ျမန္ဆန္ဆန္ မဆံုးျဖတ္ၾကရင္ေတာ့ အစ်ိဳ့တို႔ အားလံုး အကာင္းသားေတြ ျဖစ္ခ်င္ ျဖစ္ကုန္ၾကမယ္။
အဲဒါမွ မဟုတ္ရင္လည္း အဆံုးဆံုး အေျခအေနနဲ့ ရင္ဆုိင္ၾကရမယ္။
အဲဒါပဲ”

၁၁၁၁ သဏ္ဌာန်းရေးအဖွဲ့ ျမင့္းညီမဆက်ဒီးျဖစ္၍ သြားပံုလာပံု
ေျခလွမ္းပံုမ်ားမွာ မွန္ေနင့္ေမွာင္မွ မရွိ။
ျမင့္းမဆက်ဒီးေပၚ၌ ထုိင္လ်က္ပါလာသူကား ေဂ်ာက့္။
ျမင့္းမဆက်ဒီးသည္ ေဂ်ာက့္အား လိမၼာစြာကူ၏ေျမာက္ဘက္သို႔
သယ္ေဆာင္သြားေနျခင္းျဖစ္၏။
ျမင့္းေပၚ၌ ထုိင္ရင္း ငုိက်ဥ္းတတ္ေသာအေလ့အထာသည္
ေဂ်ာက့္တြင္ပါခဲ့ေနၿပီျဖစ္ေသာ္လည္း မညီမညာ မေခ်ာေမြ႔ေသာ
လမ္းေပၚတြင္ျမင့္းစီးရသည္မွာ ၿငိမ့္ညမ္းမျခင္း မရွိ။
ခါလိုက္၊ လႈပ္လိုက္၊ ယမ္းလိုက္၊ ေဆာင့္လုိက္ ျဖစ္လြန္းသျဖင့္ဖၾကာခဏ
ႏုိးႏုိးလာေနသည္။
မရပ္မနား ခိတက္ခဲ့ရသည့္အတြက္ ျဖစ္ေပၚေနေသာ နာက်င္မႈႏွင့္
အားအင္ကုန္ခန္းေမာပန္းမႈမ်ားမွ လြတ္ေျမာက္လာခ်ေသာ ေဂ်ာက့္သည္
ယခုအခါတြင္ ျမင့္းေပၚေရာက္၍ျမင့္းကုန္းႏွင့္ေပၚ
ထုိင္ရသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ခက်င္း အိပ္ေပ်ာ္သြားတတ္သည္။
ၾကာၾကာအိပ္ေပ်ာ္ခြားရသည့္တုိင္ေအာင္ ခဏတစ္ျဖဳတ္
ေမ့ုံပုံမွ်ျဖင့္ အားျပန္ျပည့္ဝတတ္ေလသည္။
ေဂ်ာက့္သည္ ျမင့္းေပၚမွေန၍ ဌာနခ်ဳပ္ စစ္တပ္မ်ား၏ ေနာက္ဘက္သို႔
လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ဖဲသည္။
သူသည္ ဤ တပ္မ်ားဆီသို႔ အေျပာင္းေရႊ႕ခံခဲ့ရသည္မွာ အေတာ္ကေလး
ၾကာခဲ့ၿပီ။
အခု သူ ျမင့္ေနရသည့္ အတုိင္းဆိုပါက တပ္မ်ားသည္ ျမက္ခင္း
ၾကင္းျပင္ဆီးအားျဖတ္သန္းသြားေနၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
သူ႔ျမင့္းမဆက်ဒီးသည္ ေတာင္ဆီတပ္မ်ားႏွင့္ ယတ္ႏြားမ်ားသြားလာလႈပ္ရွားခဲ့ရာ
လမ္းမ်ားျဖစ္၍ ၿပိဳျပင့္ျပင့္ ထင္ထင္ရွားရွား မဟုတ္ဟုကေပ။
သို႔တေစလည္းအခုအခ်ိန္တြင္မူ ဤအနီးအနား တစ္ခုိက္၌ ဆိတ္ငိေရာ
ယတ္ႏြားကုပါ တစ္ေကာင္ေလမွ်မျမင္ရပေခ်။
စစ္သားမ်ား ဦးတည္၍ ျဖတ္သြားေနၾကေသာ နယ္ေျမမွာ လူသူေလးပါးဟူ၍
မရွိတဲ့ေျခာက္ေသြ႔လွ်က္ရွိသည္။
သူတုိ့ရြာ၊ျမင့္ေနရသည့္ ယာစခန္းမ်ားႏွင့္ ေက်းရြာမ်ားမွာ
က်ဴးမင္တန္း၏တုိ့ျပန္ တုိက္ခုိက္မႈမ်ားေၾကာင့္ ရြာရွိ လူအားလံုး
ထြက္ေျပးကုန္ၾကၿပီ ျဖစ္၏။
သူတုိ့၏အစားအစာမ်ားႏွင့္ ကၽြဲ၊ ႏြားစသည့္ တိရစာၦန္မ်ားအား
ေတာင္တန္းမ်ားၾကားသို့ သယ္ယူသြားၿပီးဝက္ထားၾကသည္။
ရြာထဲ၌ ေျမပုင္ဒင္းမ်ား၏ အိမ္မ်ားမွာလည္း တန္ဖုိးရွိသည့္
ပစၥည္းဟူသမွ်ကိုလုယူသြားၾကၿပီျဖစ္၍ ဘာမွ် မရွိေတာ့ေပ။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ေဂ်ာက့္အဖို႔မွာကား လက္ျပန္ဆက်ဒီးအတုိင္ထားရၿပီး
မရပ္မနား ခိတက္ေနရသည့္ႏွင့္အလွ်င္ လက္ရွိ အေျခအေနသည္
သူ႔အတြက္ဒါးစြာ အဆင္ေျပလွပေခ်။
ေန႔စဥ္ ျမင့္းစီးေနရျခင္းသည္ တျဖည္းျဖည္းႏွင့္
သူ႔ေခေထာက္မ်ားမွ ဒဏ္ရာမ်ားအား လံုးဝေပ်ာက္သြားေစ၌ုမွ်မက
ဆုတ္ယုတ္သြားေသာ ခြန္အားမ်ားကိုပင္ ျပန္လည္ရရွိေနၿပီျဖစ္၏။
အေတြးႏွင့္ ခံစားမႈမ်ားမွာလည္း ျပန္လည္ရင္သန္လာလွပေခ်။
လေပါင္းမ်ားစြာ အခ်ိပ္အစားပ်က္ တဝမွ်လည္း ျပန္လည္ဖြတ္ေျမာက္လာၿပီ
ျဖစ္သည္။

သူ၏ ေျခေထာက္မ်ားႏွင့္သူ၏က်ာတိုက္မွ နာက်င္မႈမ်ားသည္လည္း
ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ေပ်ာက္ကင္းစ ျပဳေနၿပီျဖစ္၏။
သူ၏ရင္ထဲ၌ရွိေနေသာ ဘာလိုေသဆံုးျခင္းႏွင့္ သူ၏သမီးငယ္ ေမ-
လင္း လက္ထဲေရာက္သြားသည့္ကိစၥတို၏မွာလည္း ေမ့ေပ်ာက္သြားႏိုင္စရာ
အေၾကာင္းမရွိ။
ဤ အေတာအတြင္းမွာပင္ ေဂ်ာက္သည္ အမတ္ထစ္ တပ္ၿဖာႏွင့္
အမတ္ေလးတပ္ၿဖာ ေခါင္းေဆာင္မ်ားၾကား၌ ပဋိပကၡ
ႀကီးမားလာေနသည္ကို ေကာင္းစြာသိလာသည္။
အထက္ေခါင္းေဆာင္မ်ားအေနျဖင့္ “ယူႏုိက္တက္ တပ္ခ် တပ္ၿဖတ္”ဟူေသာ
အမည္ခံုေပ်းလုိက္ေသာလည္း အေျခအေနကား တုိးတက္လာျခင္း မရွိ။
သူ၏အစာငတ္မ်ားႏွင့္ စစ္သားမ်ား၏ေျပာျပခ်က္အရဆိုလွ်င္ တပ္ႏွစ္ပတ္ကား၌
အခ်ိဳ့တပ်ားသည္ တစ္ဖြဲ႔ႏွင့္တစ္ဖြဲ႔တိုက္ခုိက္ေနၾကၿပီျဖစ္၏။
အမ်ားက သိေနၾကသည့္အတုိင္းဆိုလွ်င္ ပါတီႏွင့္ စစ္တပ္
ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္လည္းအန္ကယ္ခ်ဳပ္ အစည္းအေဝးေတြ လုပ္ခဲ့ၾကသည္။
ေဆြးေႏြးညိွႏိွင္းခဲ့ၾကသည္။
သို၏သာလည္းအေျဖကာင္း မထြက္။
မယံုသကၤာ ျဖစ္စမ်ား ႀကီးထြားကာ ပဋိပကၡမ်ားသာလွ်င္
ျပားလာေနသည္။
ေဂ်ာက္ဏ၏ အေစာင့္မ်ားအခ်င္းခ်င္း ေျပာဆိုေနၾကသည့္
စကားမ်ားထဲတြင္ တပ္ႏွစ္ခုပ သီးျခားစီခြဲ၍ ေျမာက္ပုိင္းေဒသုိ၏
ခ်ီတက္ၾကရန္ သေဘာတူဆံုးျဖတ္ခဲ့ၾကသည္။
ေနာက္ထပ္ ေဆြးေႏြးပြဲမ်ားမျပဳလုပ္မီ ထိုဆံုးျဖတ္ခ်က္အတုိင္း
လိုက္နာၾကရန္လည္း စီစဥ္ၾကသည္... စသည္ျဖင့္ပါလာသည္။
စိတ္ဓသက္သာစရာ ေကာင္းေသာသတင္းကား ကိုမင္ဒန္ စစ္တပ္မ်ားသည္
ေျမာက္ပုိင္းေတာင္ပုိင္းႏွင့္ အေရွ့ပုိင္းတို၏
ျဖည္းျဖည္းႏွင့္မွန္ တဖ်ားလံုးကို စုစည္းေနျခင္း ျဖစ္၏။
သူတို၏သည္ ဤတစ္ႀကိမ္တြင္ ယခင္ကလိုပင္ တပ္ခ်တပ္ဖ်ားအား ဝုိင္း၍ ပိတ္ဆုိၿပီး
တုိက္ထုိက္ေခ်မႈန္းရန္ပင္ ျဖစ္သည္။
ဤကိစၥသည္ စတေဖအးစရာတစ္ခု ျဖစ္သည့္ အားေလ်ာ့ၾကားလာရသည့္
အဓိကစစ္ရွိ အစားအစာမ်ား စုေဆာင္းျခင္းႏွင့္
ဆက္သြယ္တက္ရန္ျပင္ဆင္ျခင္းစသည္မ်ားကို မနားမေန
ျပဳလုပ္ေနၾကျပန္ေလ၏။
ေနာက္တစ္ခု စစ္သားမ်ားထံမွ ေဂ်ာက္ ၾကားခဲ့ရသည့္ ပထမဆံုးေသာ
ေၾကာက္စရာသတင္းမွာ တာတီ ဆာအုတီ၏ သတင္းျဖစ္သည္။
တာတီ ဆာအုတီမွာ မဟာျမက္ခင္းျပင္ေဒသမ်ားျဖစ္၍ သူတို၏
ခ်ီတက္သြားရမည့္ ေျမာက္ဘက္ လမ္းခရီးတြင္ ခြလွ်က္
တည္ရွိေနသည္ဟုသိရေလသည္။
ထုိျမက္ခင္းျပင္ဘက္မွာ အလြန္ခက္ခဲ ဟ်ပန္ႀကီးမားၿပီး လူသူဟူ၍
လံုးဝ မရွိေသာတြန္ခရာေခ်ာင္ ေရခဲကန္ရာဇက်ီးတစ္ခု ျဖစ္၏။
ေျမေပၚတြင္ ေရမ်ား တစိမ့္စိမ့္ စီးထြက္ကာရႊံ့ႏြံဗြက္ဆိုင္သက်ီးမ်ား တည္ရွိ၍
လူတစ္ရပ္မက ျမင့္ေသာ ျမက္ပင္ရွည္ကိုးမ်ား ဖံုးလႊမ္းလွ်က္သည္။
ထိုနယ္ေျမ အေၾကာင္းသိေနသူမ်ားထံမွ ၾကားသိရသည့္အတုိင္း
ဆိပါကမဟာျမက္ခင္းျပင္ ေဒသအား ရာစုႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
ေက်ာ္ျဖတ္ခဲ့ၾက

ဆက်ဆံခဲ့ဖူးကသူများအဖို့ပင်လျှင်လွန်စွာကြီးမြတ်လှသော
ကောင်းကျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကနဦးအခါက ပြဿနာအဖြစ်
တွေးထင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင်တော့ ထိုအခြေအနေသည်
ပိတ်ဆို့ထားသည့်ဘဝ အတားအဆီးဆက်ဖြစ်၍
ဖွင့်ကာကျွေးရသော်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားမျှ
ကြားရခြင်းမရှိသည်။
ကြက်ဖျာပိတ်နေသော်လည်း ရှိသမျှ စည်းအမျိုးစုံသည် မဟာဗျူဟာ
ဒဿဆက်ဆံအားကောင်းစွာဖြင့်သာရှင်သန်ကြသော
စိတ်ဓာတ်ကိုသာ ဖွင့်ပြခဲ့ကြသော်လည်း
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြက်အဖို့ကတော့ နားနားနေနေ
သက်သောင့်သက်သာနေလာရသည့်အတြက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
အထူးသဖြင့် သူသမီးငယ်သည်သော်သဘဲ မွေး-လင်းလက်ထဲ
ရောက်နေချင်းသည် သူ့အတြက်
စိတ်ဓာတ်သာစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။
ဤဖွဲ့ကားထဲမှပင် သူကြားသော နေ့က မွေး-လင်း၏
ပြုစုယုယမှုနှင့်သူ့အပေါ် လိုက်လျောမှုတို့သည် သူ့အတြက်
စိတ်ရှည်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။
သို့တစေလည်း မိမိနှင့် မွေး-လင်းတို့၏ အခ်စ်နယ် ကဖြန့်ခဲ့မှုသည် မိမိ၌
အပြစ်ကင်းဟုယူဆေနမိ၏။
အထူးသဖြင့် ဆေးရုံမဆက်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုလို
ဖြစ်ရချင်းဟုတွေးကာ စိတ်ဓာတ် ဖြစ်၏။
ထို့ကဲ့သို့ကောင်လည်း သူသည် ဘုရားသခင်အား အာဝဇ္ဇီကာ
သူ့အားခြင့်လွှတ်ရန် ဆုတောင်းဆုယူ ပြီခဲ့မိချင်း ဖြစ်နေလည်း
ဇွန်လ ကုန်လုံးပင်၍ ဇူလိုင်လသည် အစပြီခဲ့လေပြီ။
အကာအကြွယ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိသော မျက်နှာ ကြုံးပြတ်ကြီးမားနှင့်
ထူထပ် သိပ်သည်းသော သစ်တောဆက်းမားသည်နေရစ်သန့်၍ မြန်သော
မြစ်ဖားအား ဖြတ်ခြင်းခြင့်ပေးထားသည်။
တကယ်တော့ ထိုမြစ်ဖားစီးဆင်းရာလမ်းကောင်းသည် တောင်ဘားအား
ပတ်၍ တောင်ကားမားအား ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေပုံကျချင်း ဖြစ်၏။
နေ့ခြာသိ အပေါအပင် ဝင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း တောင်ကား
လွင်ပြင်ဖားထဲ၌ ညစဉ်တုံးအပူခိန်သည် နေရခိမည့်အတုံးအတာအထိ
ကြားလွှက် ရှိနေသည်။
ထိုအချိန်ကို ပုံကည့်ကြ ထိုနယ်မြေဒသသည် ပထဝီ
အနေအထားအရတိုတ်နုံးငှဘက် မနီးဘဲ တိဘက်နုံးငှ၏ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ကားလိုက်၏။
ဤနယ်မြေထဲတြင် ဟန်ကျတဲ့ လူမီးစုခြာမ်းသည် အေရအတြက်
အနည်းငယ်သာရှိသည်။
တိဘက်လူမီးစု ခြာမ်းမျာကား မ်းပြားလွ၏။
ဆောက်လုပ်ထားသည့် အမျိုးမျာ ရုံးနှင့်နုံးကြားခန်းမ်း မံထားသည့် အိမျိုး၊
ခါငှဲနုံးပြားပြား ကောက်ညှံးအမျိုးနှင့်
သက်ယှဲ့ပါးတဲမ်းဖြစ်နေသည်။
ကြက်ခြာမွေးကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ပြာက်ကြသော
နေရာမ်းဖြစ်၏။
ကြက် ဖြင့်ရသည့်အတုံးဆိုလင့် တဂွတ်နုံးငှဲထဲ၌ မျှမင့်ကြီး
မကြာဘူးခဲ့သည့်ဘဘကုံးဂိုးကြီးမှကို ဂျေါနရာ၌ အမ်းဆက်း

ေတြ့ေနရသည္။
အိမ္ အမ်ားစုဏ အျပင္ထြက္ေငါးတုိင္မ်ား စိုက္ထား၍ ထိုဝါးတုိင္ထိပ္မ်ားတြင္
အလံျဖဴေလးမ်ား စုိက္ထားသည္။
အေစာင့္ေစာင့္စေယာက္ ေျပာျပသည့္အတုိင္း ဆိပါက ဤဘက္ရိုး
လူမ်ိဳးစုမ်ားသည္ ဤအလံျဖဴမ်ားစိုက္ထူထားျခင္းအားျဖင့္ နတ္ျပည္သို႔
လြယ္လင့္တကူ ေရာက္ရွိႏုိင္သည္ဟု ယုံၾကည္ၾကေၾကာင္းသိရသည္။
ထို႔ျပင္လည္း တတ္သိတတ္ ေျခာက္ေသြ႔ေနေသာ စခန္းမ်ား၌
မေကာင္းဆုိးဝါးမ်ားအား ႏွင္ထုတ္ရန္အတြက္ ေၾကာက္စရာေကာင္းေအာင္ ထုလုပ္ျခယ္လယ္ထားသည့္လူေခါင္းမ်ားႏွင့္
တိရစာၦန္ေခါင္းမ်ား ထုထားၾကသည္။
ထူးထူးဆန္းဆန္း ရွိလွေသာဗုဒၶဂုဟ္းေတာ္မ်ားကိုလည္း လူသူႏွင့္
ေဝးလြန္းလွေသာ ဘုရားေက်ာင္းမ်ား၌ ေတြ့ျမင္ရသည္။
ဇလုပ္ဒီ ပထမပတ္ဏ၏ တရုတ္ေသာ ညေနဆည္းဆာ အခ်ိန္အခါျဖစ္ဏ၏။
ဌာနခ်ဳပ္ဏ၏တပ္သားမ်ားႏွင့္ တရစာၦန္မ်ားသည္ ျမင့္မားေသာ
ေတာင္ကုန္းတစ္ခုေပၚမွ ဆင္းလာလွ်က္ရွိဏ၏။
ထိုအခုိက္တြင္ ေဂ်ာက္ကသည္ သူတို႔ရွိရာတည့္တည့္ရွိ ေခ်းေဟာင္း
ေကာက္ထူး ခံတပ္သားအားလုံးမွ ဝုန္းျမည္သည္။
အလြန္ၾကီးမားက်ယ္ျပန္႔ၿပီး ခမ္းနားထယ္ပါလြန္းလွေသာ
ခံတပ္သားတစ္ခုေပတည္း။
ခံတပ္သားမွာ လသာေဆာင္မ်ား၊ အျမဳံးအမုံမ်ားျဖင့္ တန္ဆာဆင္ထားေသာ
ေမွာ္စင္ၾကီး၊အေကြးအေကာက္ ေခါင္မုိးမ်ားႏွင့္ လွပတင့္တယ္စြာ
တည္ေဆာက္ထားျခင္း ျဖစ္ဏ၏။
သစ္သားတုိင္မ်ားမွာ အနီေရာင္၊ အနက္ေရာင္ႏွင့္ ေရွးေရာင္မ်ား
ျခယ္လယ္ထား၍ တုိင္အလံုးဏ၏ေအာက္ေျခတြင္ရွိ အဖုိးတန္
ေက်ာက္မ်က္ရတနာမ်ား စီျခယ္ထားသျဖင့္ ေနေရာင္တြင္ တဝင္းဝင္းတလက္လက္
ျဖစ္လ်က္ရွိေပသည္။
ခံတပ္သားနားသို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါတြင္မူကား ေဂ်ာက္ကသည္
တအံ့တသြဲျဖစ္ေနရဏ၏။
ခံတပ္သားမွာ အလြန္ျမင့္မားေသာ ကမ္းပါးေက်ာက္စြန္းၾကီးတစ္ခုဏ၏
ေျခရင္းရွိအဆမတန္ ၾကီးမားေသာ ေက်ာက္တုံးၾကီးေပၚ၌
တည္ေဆာက္ထားျခင္း ျဖစ္သည္။
ျမင့္မားလြန္းလွေသာ နံရံၾကီးမ်ား ထက္၌ကား အေျမာက္မ်ား
ေနရာခ်ထားသည့္အေပါက္ကေလးမ်ားအား ေတြ့ျမင္ရေနရဏ၏။
ခံတက္သားေနေသာ စစ္သားမ်ားဏ၏ ေဘးမွ ျမင္းကုိယ္စီး၍
သြားေနၾကေသာ သတင္းပို႔တပ္သားမ်ားသည္ စစ္သားမ်ားဘက္ လွည့္၍
ခံတပ္သားၾကီးဆီသို႔ လက္ဝဲ့ထုိးျပကာ အဖုိးထုိက္အဖုိးတန္ ရတနာမ်ားစုရာ
ေနရာၾကီးတစ္ခုျဖစ္ေၾကာင္း ရွင္းလင္း ေျပာျပေနၾကသည္။
အထူးသျဖင့္ “မဟာခ်က္ခ်ီ ေမွာ္စင္ၾကီး”အေၾကာင္း တခမ္းတနား
ေျပာျပလွ်က္ရွိဏ၏။
တကယ္ေတာ့ထိုခံတပ္သားသည္ ဤနယ္ေျမကို ပုိင္စိုးေသာ တိဘက္လူမ်ိဳး
အၾကီးအကဲတည္ေဆာက္ခဲ့ေသာခံတပ္ၾကီးျဖစ္၍ တည္ဆဲလာခဲ့သည္မွာ
ရာစုႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ၾကာျမင့္ခဲ့ၿပီ မဟုတ္ပါလား။
“ေမွာ္စင္ၾကီးဟာ အထပ္ ခုႏွစ္ဆယ္ရွိတယ္၊ အထပ္တုိင္းမွာ ေရွး၊ ေငြနဲ႔
ေက်ာက္စိမ္းေတြခ်ယ္ထားတဲ့ ဗုဒၶဂုိဟ္းေတာ္ေတြရွိတယ္။

လသာေဆာင္တုိင္းမွာ ပိုးသားေညာင္ေစာင္းေတြရွိတယ္။
ေက်ာ္သားနဲ႔ တည္ေဆာက္သားတဲ့ ဧည့္ခန္းေဆာင္ေတြ ဆယ့္ငါးခန္း
ရွိတယ္။
တ႐ုတ္နဲ႔ တိဘက္သာသနာကား စာအုပ္ေပါင္း တစ္ေသာင္းတိတိ ရွိတယ္။
ေရွးေဟာင္းစာေပပုရပိုဒ္ေတြလည္း ရွိတယ္”ထိုမွမကေသး။
ခံတပ္ၾကီးနားသို႔ ကပ္ခြါးၾကေသာ စစ္သားမ်ားသည္ ေနာက္ထပ္ခဲ့ၿပီးစရာမ်ား
ထပ္၍ သိျပန္သည္။
ေက်ာက္တံုး ခန္းမႀကီးမ်ားႏွင့္ အေဆာင္မ်ားအမ်ားအျပားရွိရာ
ယင္းတုိ႔သည္ လူေပါင္း ေျခာက္ေထာင္ထား
ေကာင္းစြာေနရာခ်ထားေပးႏုိင္သည္။
ၿမိဳ႕ဝန္းနံရံမ်ား ေအာက္ဆင္ကို က်ဴးထဲတြင္ ေသာက္ေရအျဖည့္ဆံုးႏုိင္ေသာ
ေရ အလံုအေလာက္ ရွိသည္။
စတုိခန္းမ်ားမွာလည္း အမ်ားအျပားရွိေလရာ ရိကၡာမ်ိဳးစံု
အေျမာက္အျမားအားသိုေလွာင္ထားႏုိင္၏။
ျမင္းေဇာင္းမ်ားသည္ ရာေပါင္း မ်ားစြာေသာ ျမင္းမ်ားအား
ထားႏုိင္သည္။
ခံတပ္ထဲ၌ သားသတ္ဝံုဆယ္ဝံုးႏွင့္ မီးဖိုႀကီး ႏွစ္ဆယ္သည္ သိုးမ်ား၊
ဆိတ္မ်ားႏွင့္ ယတ္ၾကြားမ်ားအားအေကာင္လုိက္ပင္ က်င္းႏုိင္ေသာ
အေနအထား ရွိေလသည္။
ထိုခံတပ္ထုိင္ရင္ အႀကီးအကဲမွာ ကုိမင္းန်ိဳင္၏ အဖိန္နဲ႔အရ
ခံတပ္ထဲတြင္ေနရဲေတာ့တဲ့ ထြက္ေျပးၿပီျဖစ္ရ၏။
သူသည္ ရိကၡာ အေတာ္မ်ားမ်ားကို သူသယ္ႏုိင္သေလာက္သယ္ေဆာင္သြားခဲ့သည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေဂ်ေကာ့တုိ႔ ဆုိက္ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ တစ္သြားစဥ္အဆ
အစာေရစာမ်ား ရွိေနသည္။
တပ္သား အားလံုးအတြက္ အလံုအေလာက္ရွိေနျခင္းေပတည္း။
ေဂ်ေကာ့၏ အေစာင့္မ်ားက ေဂ်ေကာ့၏ ျမင္းညီမႀကီးအား ဆြဲ၍
ေမွာ္စင္ေအာက္ပုိ႔ေပးခ်ိန္တြင္ အေမွာင္ထုသည္ က်ဆင္းစျပဳေနၿပီ။
အေနာက္ဘက္ ေကာင္းကင္ယံမွဆင္းလာေနေသာ အလင္းေရာင္သည္
ေရွးေဟာင္းေခတ္က ေက်ာက္ဆူးႀကီးမ်ားအားလိေမၼာ္ေရာင္ျဖင့္
ပက္ဖ်န္းေပးထားသည့္ပံုးယ္ ရွိသည္။
တပ္ခ်တ္သား အမ်ားစုသည္ ခံတပ္ထဲတြင္ေနရာယူလွ်က္ရွိၾကေလသည္။
စစ္သားမ်ား ေနရာယူေနၾကသည္ကုိၾကည့္ကာ ေဂ်ေကာ့သည္
ျမင္းညီမေပၚမွ ဆင္းရန္ျပင္သည္။
ဤအခိုက္မွာပင္ သူ႔ဆီသို႔ လက္နက္ကုိင္လူတစ္ခ်ိဳ့ကလာသည္ကုိျမင္လိုက္ရ၏။
ထုိလူစုအား ေခါင္းေဆာင္လာေသာ အရာရွိသည္ ေဂ်ေကာ့၏
ျမင္းဆီသို႔အလွ်ိဳ့ ေရာက္လာၿပီး ျမင္းဇက္ကိုင္အား ဆြဲထားသည္။
အရာရွိသည္ ေဂ်ေကာ့အား စကားေျပာရန္ သူ႔ဦးေခါင္းကို
ေမာ့လိုက္သည္။
ေဂ်ေကာ့အေနျဖင့္ သူျမင္ဖူးေတြ႔ဖူးခဲ့ေသာ မ်က္ႏွာဟု ထင္သည္။
သူ ေစ့ေစ့စပ္စပ္ ၾကည့္၏။
မ်က္ႏွာမွာ ပိန္လြီသြယ္ယ်၊ ရာသီဥတုဒဏ္ ခံထားရသည့္ အေျခအေန၊ သူ
စဥ္းစားမိ၏။
သူခရီးဆံုးခါနီး တိုမီကိုမာ႐ု သေဘၤာေပၚမွ ေမ-လင္းႏွင့္ သြားအတူ
လာအတူ တပူးတြဲတြဲ ေနခဲ့သည့္ဟုလူးငယ္။

“ေဂ်ေကာ့ ကဲလာ”ဟု အရာရွိက စကား စသည်။
“ကၽြန္ေတာ္တာ့ ေျခလက္တုပ္ရင္းတပ္ရင္းမွဴး လု-ခ်ီယာအိုပါ။
ေက်းဇူးျပဳၿပီး ျမင္းေပၚက ဆင္းပါဦး”ခ်ီယာအိုသည္ ေဂ်ေကာ့အား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ေဂ်ေကာ့၏ အေပၚဝတ္အက်ႌရွည္ကီးမွာ
ေဟာင္းႏြမ္းစုတ္ျပတ္ေနသည္။
ေျခေထာက္မ်ားမွာ အခုအခ်ိန္ထိ အဆမတန္ေရာင္ကိုင္းေနဆဲ။
သူ၏တြင္ လံုးဝ မေျပာင္းလဲေသးေသာ အရာကား
တလက္လက္ေတာက္ေနသာ မ်က္လံုးအစံုပင္ ျဖစ္၏။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ တစ္ခါတုန္းက ဆံုမိခဲ့ၾကဖူးတယ္လို့ ထင္တယ္။
တပ္မွဴး လု”ဟုေဂ်ေကာ့က ေျပာသည္။
“သေဘၤာတစ္စီး ေပၚမွာေလ”ခ်ီယာအိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္ပါတယ္၊ ေလွာေလွာဆယ္ေတာ့ ေကာ္ဖရင္စာခ်ိန္အင့္-လုိင္းက သူ
ခင္ဗ်ားရဲ့အမႈတြဲကို ျပန္ၿပီး ေဝဖန္ သံုးသပ္ေနတယ္လို့
ခင္ဗ်ားဆီအေၾကာင္းၾကားခုိင္းထားပါတယ္။
ေက်းဇူးျပဳၿပီး ကၽြန္ေတာ္နဲ့
လိုက္ခဲ့ေစခ်င္ပါတယ္”အေစာင့္ေစ့ေယာက္ တစ္ဖက္တစ္ခ်က္ ရံထားျခင္း
ခံရေသာ ေဂ်ေကာ့သည္ခ်ီယာအိုေနာက္ လိုက္သြားသည္။
သူတို့သည္ အသားကင္ေသာ မီးဖိုႀကီးဆီ ေရာက္သြားၾက၏။
မီးဖိုတြင္းႀကီး၏ ေဘးတြင္မူ ဝုိင္းရပ္ၿပီး ၾကည့္ေနၾကသည့္
လူေတြက အမ်ားႀကီး။
ထိုေနရာ၌ သူေတြ႔ရလိမ့္မည္ဟု ေဂ်ေကာ့ ယူဆထားသည္မွာ
အေရဆုတ္ထားသည့္ ယတ္ႏြားေသေကာင္။
သို့ေသာ္လည္း အခု သူ ေတြ႔ရသည္မွာ အေပၚပုိင္း တစ္ပုိင္းလံုး
ခါးအထိ ဗလာက်င္းထားေသာတ႐ုတ္တစ္ေယာက္။
တ႐ုတ္၏ ေျခႏွစ္ဖက္သား ႀကီးႏွံ့ေတြ့ အေပၚယက္ခ်ည္ ခ်ည္၍
အသားကင္တြင္းေပၚတြင္ ေဇာက္ထိုးတြဲေလာင္း ခံထားျခင္းျဖစ္၏။
ခ်ဳံကုိယ္၏ ေအာက္ဘက္တြင္ေက်ာက္မီးေသြး မီးဖို၍ ထိုမီးဖိုမွ
မီးတံုးခဲမ်ားသည္ တရွဲရွဲန္၊ တည္ၿငိမ္ေသာ ေတာက္ေလာက္ဘေဇာက္ထိုး
က်ေနေသာ လူအား လွမ္း၍ ဟပ္ထင္ရွဴ၏။
အမွန္ေတာ့ ထုိတ႐ုတ္၏ အသက္အိုးရာဇာသား ၿခိမ္းေျခာက္ေနသည္မွာ
အသားကင္တင္းထဲမွ မီးမ်ားမဟုတ္။
တြင္းေအာက္ေျခခ်စုိက္ထားသည့္ ဝါးတုိင္ ႏွစ္တုိင္ျဖစ္၏။
ထုိဝါးတုိင္ ႏွစ္တုိင္၏ ထိပ္မ်ားမွာ ျမေနေအာင့္ ခၽြန္ထားၿပီးဝါးတစ္ခုံး၏
ထိပ္ဖ်ားသည္ တ႐ုတ္၏ ဂုတ္တြင္ တစ္လက္မခန္႔ နစ္ဝင္ကိုက္ခဲ့ေလ့ရွိ၏။ ထိပ္ဖ်ားသည္
တ႐ုတ္၏ တင္ပါးခြက္အား ေထာက္ထားသည္။
တစ္ဘက္ယံုးေခၽြးေတြျဖင့္ စိုရႊဲေနေသာ တ႐ုတ္သည္ သူ၏ကိုယ္ႏွင့္
ဝါးခၽြန္မ်ား မထိေအာင့္ ႐ုန္းကန္ကိုက္ေသာ္လည္း ရုန္ျငံ့ခဲ့ရသည့္ လက္ရာကား
မရွိေခ်။
“ဒီလူကို ခင္ဗ်ား မွတ္မိေကာင္း မွတ္မိပါလိမ့္မယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက ေျပာကာ
ေဂ်ေကာ့အားတြင္းဝနားသို့ တုိးလာရန္ လက္ျပ၍ ေခၚသည္။
အေစာင့္တစ္ဦးက တ႐ုတ္၏ ဆံစမ်ားအား ဆြဲဆုတ္ကာ ဦးေခါင္းကို လွန္ျပသည္။
ေၾကာက္လန္႔ျခင္းႏွင့္ နာက်င္ျခင္းတို့ေၾကာင့္ မ်က္ႏွာသည္
ဂ်ိန္းမွဴလက္ရွိေသာ္လည္း ေဂ်ေကာ့သည္ျမင္ကြင္းျမင္ခ်င္း မွတ္မိ၏။

ပါအိုရွန်းမီ၂၇၏ အျပင္ဘက္ ေတာင္ကုန္းနံရံနားဌ မိမိ၏ ဇနီး
ဖိလစ္ပိတၱဳဝင္းေခါင္းအား ခါးႏွင့္ ခုတ္ျဖတ္၍ သတ္ခဲ့ေသာ
ပါးကြက္သားေပတည္း။
ေဂ်ကာ့၏ ရင္သည္ ေဒါသစိတ္ျဖင့္ လိႈင္းထလာသည္။
သူ၏ရင္သည္ မြန္းက်ပ္လာသည္။
အသက္ရွဴေပါင္ ေကာင္းစြာ မ႐ွဴႏုိင္။
ပထမ အရမ္း ျမန္လာသည္။
ပါအိုရွန္ အျဖစ္အား ျမင္ေယာင္လာသည္ႏွင့္အမွ် မခံမရပ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္
နာၾကည္းေသာ စိတ္ခံစားမွဳသည္ပင္လာသည္။
ထို၌နာက္ေတာ့ ထိန္းသိမ္းခ်ဳပ္တည္းမႈသည္ ဝင္လာၿပီး အသက္ကို ပံုမွန္
ျပန္ရွဴလာႏုိင္သည္။
“သူ၏ကို ခင္ဗ်ား မွတ္မိတယ္ မဟုတ္လား၊ မစၥတာ ကဲလ္ဟာ”ေဂ်ကာ့က
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ခင္ဗ်ား မိန္းမကို သတဲ့ေတဲ့ ပါးကြက္သား အခုလိုအျဖစ္နဲ၏ ေနရတာျမင္ေတာ့
ခင္ဗ်ားအေတာ္ၾကီးအံ့ၾသမွာပဲ”ဟု ခ်ယာအိုက ေျပာသည္။
“ဒီကိစၥကို ကၽြန္ေတာ္ ခြင့္ျပဳ၍ လိုလိမ့္မယ္ထင္တယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို၏ စစ္ေဆး ေတြ၏ခ်က္အရဆုိရင္ ဒီလူဟာ
ကိုမင္တန္သူလိုတစ္ေယာက္လို၏ ယံုၾကည္ရတယ္။
သူဟာ ကၽြန္ေတာ္တို၏ တယ္သေတြနဲ၏အတူ ပါအိုရွန္အထိ
အေယာင္ေဆာင္ၿပီးလိုက္တာတယ္။
ၿပီးေတာ့ မ်က္ႏွာလုိ မ်က္ႏွာရ လုပ္ၿပီး ကၽြန္ေတာ္တို၏ ဖမ္းထားတဲ့
လူေတြကိုသတ္ျပတယ္။
ပါအိုရွန္ ေရာက္ေတာ့လည္း လူေတြၾကားမွာ လံုၿခံဳဆာင္ယင္
လူေတြကို သူပဲထည့္ထားတာ။
ႏုိင္ငံျခားသား သူလွ်ိေတြကို ေသဒဏ္ေပးဖို၏ ေအာ္ခဲ့တာ
သူ၏လူေတြပဲ။
ကၽြန္ေတာ္တို၏အေနနဲ၏ အက်ဥ္းသားေတြအေပၚမွာ အဲသလိုလုပ္တာမ်ိဳး
မက်င့္သုံးခဲ့ၾကပါဘူး”“ဒီလူဟာ ကိုမင္တန္ေတြဆီမွာ အလိုလုိ၍ပင္နဲ၏
ကြန္ျမဴနစ္ အဖြဲ၏သားအမ်ိဳးအျပားကိုရက္စက္စက္ ညႇဥ္းပန္း
ႏွိပ္စက္ခဲ့ဖူးတယ္။
အက်ဥ္းသားေတြ စစ္ေမးတဲ့အခါမွာ အခုလိုဝါးခၽြန္ေတြနဲ၏
ၿခိမ္းေျခာက္ၿပီး စစ္ေမးတာဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ၌ ေရွးအက်ဆံုး
နည္းတစ္နည္းပဲ”ေဂ်ကာ့သည္ ဖိလစ္ပိဝင္အား ကြပ္မ်က္ခဲ့သည့္ ပါးကြက္သားအား
ေနာက္တစ္ၾကိမ္ ထပ္ၾကည့္သည္။
ပါးကြက္သားသည္ ေဇာက္ထုိးျဖစ္၍ သူ၏မ်က္ႏွာသည္ အသားကင္
တြင္းေပၚ၌တလည္လည္ျဖစ္ေနသည္။
သူ၏ လက္ေကာက္ဝတ္ဆီးႏွင့္ ေျခကင္းဝတ္ဆီးသည္
ခ်ည္မ်ားျဖင့္အတုပ္ခံထားရသျဖင့္ မလႈပ္ရွားႏုိင္ပါ။
တစ္ကုိယ္လံုးတြင္ ေခၽြးသီးေခၽြးေပါက္မ်ားထသည္ ယိုစီးလ်က္ရွိသည္။
သူသည္ သူ၏ကုိယ္အား ဝါးခၽြန္ႏွင့္ မထိမိေအာင္
အားထုတ္ထိန္းေနေသာ္လည္း၎တို့ တစ္ဖြဖြ ဝါးခၽြန္ ထုိးမိထားသည့္
ဒဏ္ရာေၾကာင့္ ေသြးအနည္းငယ္ ထြက္ကာစီးက်လ်က္ ရွိေလသည္။
“အဲသစ္ ရဲလာတဲ့ ဒီသတင္းဟာ ခင္ဗ်ားအမ်ိဳးကို ကၽြန္ေတာ္တို၏ပစ္ၿပီး
စစ္ေဆးေနတုန္းမွာရလာခဲ့တာပါ။

မစဝတာ ကဲလ်ာ ခင်ဗျားကို ေသဒဏ္ေပးတဲ့ လုပ္ရပ္ တရားဝင္တယ္၊မဝင္ဘူးဆိုတာ
သံသယျဖစ္စရာေတြက ရွိေနတယ္။
ဒီကိစၥမွာလည္း အေျခအေနအရပ္ပိုျပန္ေန သံုးသပ္ၿပီး သင့္ေတာ္မယ့္
အျပစ္ဒဏ္မွတ္ပို႔ စဥ္းစားၾကရလိမ့္မယ္လို႔ ယူဆၾကပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔လက္က ခင်ဗျား ထြက္ေျပးဖို႔ လုပ္ခဲ့တာကေတာ့ ဗဟိုဆိုဗီယက္
ဥပေဒကိုခ်ိဳးေဖာက္တာပဲ၊ ဒါေပမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဌာနခ်ဳပ္က
ကၽြန္ေတာ္တို့ေလ်ွာ့ေပါ့ၿပီး သတ္မွတ္ထားတဲ့ဒဏ္ေငြကို
ေပးဆပ္ဖို့ရင္ေတာ့လည္း ခင်ဗျားကို လႊဲေျပာင္းေပးဖို႔
ေထာက္ခံေပးေရးဟာ ျဖစ္ႏုိင္ေျခရွိပါတယ္”ေဂ်ာ့ကသည္
ခ်ိယာအိဇ္၏ စကားမ်ားအား နားေထာင္ကာ ထိုစကားမ်ားထဲ၌
မွန္ကန္မႈမရွိေလာက္ပါမည္ဟု စဥ္းစားဆင္ၿခင္ခဲ့ဇ၏။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔မ်က္ႏွာမ်ားသည္အသားကိုင္းေပၚ၌
ဆက္တိုးလန္းလန္းႏွင့္ ျဖစ္ေနေသာ လူကို မစူးစုိက္ဘဲ မေနႏုိင္။
“အခုအခ်ိန္ အတြင္းမွာေတာ့ ‘ပါးကြက္သား ဝမ္’အတြက္ ဘယ္လို
အျပစ္ဒဏ္ထာသင့္ေတာ္မလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ဆံုးျဖတ္ဖို႔ အခြင့္အလမ္း
ေပးခ်င္တယ္။
ေနာက္ဆံုးအဆံုးအျဖတ္ကေတာ့ အခုထိ မခ်ေရြးဘူး။
ဒါေပမဲ့ ခင်ဗျားက သူ႔ ဆက္ဆံေတြကို ေလ့လာခ်ၿပီးဝါးခၽြန္ေတြက
သူတို႔အလုပ္ သူတို႔လုပ္သြားပါေစလို႔ ဆံုးျဖတ္ခ်လည္း
ကၽြန္ေတာ္တို့က ခင်ဗျားကိုကန္႔ကြက္စရာ မရွိပါဘူး”ေဂ်ာ့ကသည္ ဘာမွ
ျပန္ေျပာတဲ့ ပတ္ဝန္းက်င္အား ၾကည့္သည္။
အေစာင့္စဥ္ဒိုးကသူ႔ခါးကို ထုတ္ယူၿပီး ေဂ်ာ့ကအား လွမ္းေပးသည္။
ပါးကြက္သား၏ အသက္ရွဴသံသည္ျပင္းထန္လာသည္။
သူသည္ ဝါးခၽြန္ခ်ား၏အေရွ့ဖ်ား
ကင္းလြတ္ေရးအတြက္သာကိုးစားအားထုတ္ဆိုက္ဝင္ရဇ၏။
အေစာင့္ေပးလုိက္သည့္ ခါးအား ဆုပ္ကုိင္ထားေသာေဂ်ာ့ကသည္
အသားကင္းေၾကာ္ကို စားခ်င္စိတ္ျပင္းထန္လာသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ လက္ထဲမွ ခါးကို ေျမၾကီးေပၚ၌ ဝါးခၽြန္ႏွစ္ေခ်ာင္းအား
ခုတ္ျဖတ္လိုက္ဇ၏။
ထို႔နာက္ ပါးကြက္သား၏ လက္ေကာက္ဝတ္မ်ားႏွင့္ ေျခက်င္းဝတ္မ်ား၌
ခ်ည္ထားေသာဆက္ၾကိးမ်ားအား သူ႔လက္ထဲမွ ခါးျဖင့္ ျဖတ္ခ်လိုက္ကာ ပါးကြက္သားအား
သူ ကိုယ္ကုိင္ ထိန္းခ်ဳပ္ေျမျပင္ထက္သို႔ ခ်ေပးလိုက္သည္။
သူ႔လက္ထဲမွ ခါးအား ပုဝါျဖင့္ အေစာင့္လက္သို႔ျပန္ေပးလိုက္ေလသည္။
“ခင်ဗျား မိန္းမရဲ့ ေခါင္းျဖတ္ခဲ့တဲ့ လူကို ဘာျပဳလို႔ အခုလို
လႊတ္ေပးတာလဲ”ဟုခ်ိယာအိုက ေမးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ခင်ဗျားတို႔ရဲ့ အက်ဥ္းသားျဖစ္လာခဲ့ရတဲ့ အခ်ိန္ကစၿပီး
မုန္းတီးျခင္းဆိုတဲ့အေၾကာင္းတစ္ခုတည္းနဲ႔ ေၾကာက္စရာ
သပ္ေကာင္းတဲ့ လုပ္ရပ္ေတြ အမ်ားႀကီးလြန္ေနၾကတာ
ျမင္ခဲ့ရတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကက ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကိုလာခဲ့တာဟာ ဘုရားသခင္သည္
လူသားအားလံုးကို ခ်စ္တယ္ဆိုတဲ့ အမွန္တရားကိုေျပာျပခ်င္လို႔ပါ။
မုန္းတီးျခင္းနဲ႔ သတ္ျဖတ္ျခင္းေၾကာင့္ေတာ့ ဘာကိုမွ
ရွာလည္း မဟုတ္ပါဘူး။
ခုိင္မာတည္ၿငိတဲ့ အရာမွန္သမွ်ကိုလည္း ရွာ မဟုတ္ပါဘူး။

ကၽြန္ေတာ္တို႔ အေနနဲ႔တစ္ဦးကိုတစ္ဦး ခြင့္လႊတ္ဖို႔ ေလ့လာသင္ယူမွ
ျဖစ္မွာပါ”ေဂ်ာက္ကသည္ ေျမႀကီးေပၚ၌ ထုိင္ေနေသာ ပါးကြက္သားအား
ငုံ႔ၾကည့္သည္။
မ်ဳိးဖို၌မ်ဳိးေရာင္ျဖင့္ အေၾကာက္ပင္ေနေသာ မ်က္လုံးမ်ားအား ျမင္ရသည္။
အခုအခ်ိန္ထိ တစ္ကုိယ္လုံးတုန္ေနဆဲ။
ေဂ်ာက္ကသည္ ပါးကြက္သားေရွ႕၌ ရပ္၍ လက္ႏွစ္ဖက္အား ယွက္ကာ
ဦးေခါင္းကုိငုံ႔စဥ္းဆင္ေတာင္းလွ်က္ရွိသည္။
သူ ေခါင္းျပန္ေမာ့လုိက္သည့္အခါ အေစာင့္မ်ားက
ပါးကြက္သားအားဆြဲထူလုိက္သည္ကုိ ျမင္ရ၏။
ပါးကြက္သား ေဘးဌာန ရပ္ေနေသာ ခ်ယာအိုက “သူ အလ်င္အျမန္ေတြပဲ လုပ္ခဲ့
လုပ္၊ အခုအခ်ိန္ စၿပီး သူ႔ကို ည့ာည့ာတာတာ ဆက္ဆံၾကပါ”ဟု
ေျပာသည္။
အေပၚဘက္မွ အမိန္႔ေပးသံ တစ္ခဲ့ ေပၚထြက္လာသည္။
ေရာင္စုံမွန္အိမ္မ်ဳိးအမ်ားထြန္းညွိေနသည္ကုိ ျမင္ရ၏။
ၾကယ္ေရာင္မ်ားျဖင့္ ျပည့္ေနေသာ ေကာင္းကင္အားေနာက္ခံျပဳကာ
မ်ဳိးေရာင္ျဖင့္ လင္းေနေသာ ခ်က္ခ်ဳိ ေမွ်ာ္စင္မ်ား ျမင္ေတြ႔ရသည္။
အျမင့္ဆုံးေသာလသာေဆာင္ တစ္ခုထဲတြင္မူ အရပ္ျမင့္ျမင့္ လူတစ္ဦး၏
ပုံလွ်င္ဟ။
ဆုိသူသည္ ေအာက္ဘက္ၿခံဝင္းထဲ ငံုၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ ပြတ္လုံးလက္နန္းအား မွီ၍ရပ္ကာ ေဂ်ာက္ႏွင့္ခ်ယာအိုတို႔အား
လက္ယပ္၍ ေခၚေနသည္။
ခ်ယာအိုသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ေဂ်ာက္၏လက္ေမာင္းကိုဆြဲကာ အသားကင္
တြင္းေဘးမွ ေခၚထုတ္သြားေလသည္။
“ေကာင္မဆာ ေမာ္က ခင္ဗ်ားနဲ႔ စကားေျပာခ်င္ေနတယ္”ဟု ခ်ယာအိုက
စသြားမ်ားၾကားမွ်ျဖတ္၍ ေမွ်ာ္စင္၏ ပထမဆုံး ဝင္ေပါက္ဆီသို႔
ေလွ်ာက္သြားေနရင္းက ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားရဲ့လုပ္ရပ္ေတြနဲ့ ပတ္သက္လို႔ ခြင့္းျပႏုိင္ေအာင္ေတာ့
ဆက္တင္ျပဆင္ထား ရလိမ့္မယ္မဟုတ္ကဲလွ်ာ”

၁၂၁၂ “ဒီေန႔ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံမွာ တကယ္စစ္ခ်ဲ့ သာသနာျပဳေတြဟာ
ခင္ဗ်ားရဲ့ပတ္ဝန္းက်င္ထဲကိုတိုးဝင္လာၿပီး ကက္ဥးထုပ္ေတြ ေဆာင္းထားတဲ့
လူေတြပဲ။
သူတို႔ဟာ အစစ္အမွန္ေတာ္ေတြပဲ”မွန္ဖိုမီးေရာင္ ေအာက္ရွိ ေမာင္-
တုန္းဇာ၊ ပိန္ခ်ိဳးခ်ိဳး မ်က္ႏွာသည္ ေမွ်ာ္ခင္ေအာက္လာေဆာင္တစ္ခုအတြင္းရွိ
ဘုရားခန္းထဲမွ ဗုဒၶ႐ုပ္ပြားေတာ္ဇာ မ်က္ႏွာႏွင့္
တူသေယာင္ေယာင္ရွိေနသည္။
အပ္ခန္းမွာ ႀကီးမားက်ယ္ျပန္းၿပီး အိပ္ရာ ခုတင္ႀကီးတစ္လုံး ခ်ထားသည္။
သန္႔ရွင္းသပ္ရပ္ေသာ အခန္းႀကီးထဲ၌ သစ္သားတုိင္ ႏွစ္ခုၾကားတြင္
အဝတ္အစားခ်ိတ္ရန္ခ်ိတ္ထိုးပုခက္ေပၚတြင္ ရင္ဘတ္ေပၚ လက္ဝင္၍ လွဲေနသူမွာ
ေမာ္-တုန္း ျဖစ္ေလသည္။
“ကိုးလအတြင္းမွာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ဟာ ကိအန္ဒီ၊ ကြမ္အန္၊ ဟူနန္၊ ကြမ္ဒီ၊
ေကြ်ာင္း၊ယူနန္၊ စီကန္ဆ် ဇီခြင္မုံး နယ္ေတြကို
ျဖတ္ေက်ာ္ခဲ့ၾကတယ္။
ဒီျပည္နယ္ေတြထဲမွာ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးသန္းႏွစ္ဝက္ေက်ာ္ ေနၾကတာ၊
အမ်ားစုက ေျမမဲ့ယာမဲ့ လယ္သမားဆင္းရဲသားေတြခ်ည္းပဲ၊သူတို႔ထဲက
အမ်ားစုဟာ စာမတတ္ၾကဘူး။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ျဖတ္လာခဲ့တဲ့ ရြာတုိင္းမွာ လူေတြကိုအကၡရာသံုးလံုးပဲ
သင္ေပးခဲ့ၾကတယ္။
အဲဒါ ဘာလဲဆိုေတာ့ကာ ဖင္ဒီအင္ဒီ တဲ့။
အဝိပၸါယ္က“ေျမေတြကို ခြဲေပး”တဲ့။
အဲဒါဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့ ဂုိး႐ုိးစင္းစင္း တရားက်မ္းစာပဲ။
အဲဒီ အကၡရာသံုးလံုးဟာ လူအားလံုးရဲ့ဘဝကို
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲပစ္နာပါ”ေမွ်ာ္ခင္ အျမင့္တုိင္းမွေန၍ နားေထာင္ရင္း
ေအာက္တက္ ဝင္းႀကီးအတြင္းမွအသံဗလံမ်ားသည္ သိသိကြဲကြဲ မရွိ။
အေဝးမွ လာေနသည့္ ဗလံုးဗေထြးသံမ်ားသာ ျဖစ္ေနသည္။
ျပတင္းေပါက္ မွန္မ်ားမွာ ေရာင္စံုျဖစ္၍ အားလံုးတြင္ ေရာင္စံု
ဖန္ေခ်ာင္းခန္းဆီးမ်ားတပ္ထားသည္။
ေမာ္ဇာအသိမွာ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံ ေတာင္ပုိင္းသား ေလသံႏွင့္
ေျပာေနခင္းျဖစ္ေသာ္လည္း ေအးေအးသာသာႏွင့္
သိမ့္သိမ့္ေမြ႔ေမြ႔ ရွိလြန္းလွသျဖင့္
ေဂ်ကာ့အဖုိ႔နားလည္ရလြယ္ေလသည္။
ေဂ်ကာ့အား ေမာ္ဆုံသို႔ ေခၚေဆာင္လာၿပီး ေနာက္ပိုင္းတြင္ လု-
ခိယာအိုသည္ကုိ႔နားခိုမေန၊ အေႏွာင့္အယွက္ျဖစ္ခဲ့ျခင္း ခပ္ေဝးေဝး
တစ္ေနရာ၌ သြားေနသည္။
ခန္းမဇာအျပင္ဘက္ တံခါးဝတြင္မူ ေမာ္ဇာ မရွင္း ပစၥတိုေသနတ္ကုိင္
သက္ေတာ္ေစာင့္ တစ္ဦးရွိ၏။
အပ္ခန္း ပတ္ခန္းက်င္တြင္ အေႏွာင့္အယွက္ ျဖစ္ေစမည့္ လူဟူ၍
တစ္ဦးတစ္ေယာက္မွ မရွိေပ။
“ႏိုင္ငံျခား သာသနာျပဳအဖြဲ႔ေတြရဲ့ လုပ္ေဆာင္ခ်က္ေတြကို
ႏွိမ့္ခ်ယုတ္ညံ့ၾကည့္ၾကရင္ဗမာကင္းေပဘူးလား၊ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံထဲမွာ
လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္တစ္ရာ အတြင္းမွာ သာသနာျပဳရွစ္ေထာင္ေရာက္လာၿပီး
အလုပ္လုပ္ခဲ့ၾကတယ္။
အခုဆုိရင္ သူတို႔က ခရစ္ယာန္ ဘာသာဝင္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးရွစ္သိန္းေက်ာ္

သြားၿပီလို့ ဆိုၾကတယ္”“တကယ္ေတာ့ အဲဒီစာရင္းဇယား အရဆိုရင္
သာသနာျပဳ တစ္ေယာက္ဟာ တစ္ႏွစ္ဘာသာေျပာင္း တစ္ေယာက္သာရတဲ့
သေဘာပဲ။
အဲဒီထဲမွာ အမ်ားစုက “ဆန္ ခရစ္ယာန္ေတြ”ပဲ။
သူတို့ ဝမ္းဗုဒၶဟူေတြ ျပည့္ဖြံ့ၿဖိဳးတြက္ ေယဟုအေပၚ ယံုၾကည္
ဟန္ေဆာင္ၾကတာေလ။
အဲဒါကိုၾကည့္ရင္ ခင္ဗ်ားတို့ လုပ္ငန္းရဲ့အခ်ည္းႏွီးျဖစ္မႈကို
ျမင္ရမွာပါ”ေမာ္ဆီည ေဂဠဳကၠအား ေခါင္းတစ္ခ်က္ ငဲ့ၾကည့္သည္။
ေဂဠဳကၠ ေရာက္တတည္းကမလႈပ္မရွား ေနခဲ့ေသာ ေမာ္
ပထမဆံုးအႀကိမ္ လႈပ္ရွားျခင္းေပတည့္။
ေမာ္ဆီည ေလးဆယ္တြင္းဝင္အရြယ္ျဖစ္၏။
မ်က္ဆံုးမ်ားမွာ ျပဴးက်ယ္ၿပီး မ်က္ဝန္းခ်င္းခ်င္းျဖစ္သည္။
မုတ္ဆိတ္ေမြးႏွဳတ္မ္းေမြးမ်ားကိုပင္ မရိတ္၊ အေရာင္လြင့္ေနၿပီျဖစ္ေသာ
ေၾကမြေနသည့္ အညိဳေရာင္ကုန္ကမ္းကို ဝတ္ထားေသာ္လည္း
လည္ပင္းေပါက္ ၾကယ္သီးအား တပ္မထား။
သူ႔ေဘးတြင္ ခ်ထားသည့္ စားပြဲေပၚတြင္ စစ္ေျမျပင္သံုး
တပ္ဖြဲ့ခန္းတစ္ခ်ီး ရွိသည္။
အစိုရင္ခံစာမ်ားႏွင့္ တပ္ဖြဲ့ခန္း သတင္းစာရြက္မ်ားသည္ စားပြဲေပၚ၌
အပံုလုိက္။
မလွမ္းမကမ္းရွိသစ္သားခုတင္ေပၚတြင္ ေစာင္ၾကမ္းႏွစ္ထည္၊ ခ်ည္ထည္
အိပ္ရာခင္း တစ္ခု၊ ေဖယာင္းပုဆိုးတစ္ထည္၊ ကုတ္အက်ႌတစ္ထည္၊
ကုက္ဥးထုပ္တစ္ခုံးႏွင့္ ပက္ေနေသာ ထီးတစ္လက္တို့ ရွိသည္။
ထို ပစၥည္းအားလံုးသည္ သာမန္ စစ္သားတစ္ေယာက္ ပုိင္ဆုိင္ခြင့္ရွိေသာ
ပစၥည္းမ်ားျဖစ္၏။
ေခြးေျခခံုထက္၌ တင္ထားေသာ ေက်ာပုိးအိတ္ထဲမွ
ေျမပံုေဟာင္းမ်ား၊ ဝါးၾကန္နဲ့ၾကန္နဲ့ သတင္းစာေဟာင္းမ်ားႏွင့္
စာအုပ္အနည္းငယ္ ထြက္ေနသည္။
ထိုအပံုထဲတြင္ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံစာအုပ္မ်ားျဖစ္ေသာ “သည္ ဝတ္ထား မာဂ်ဴ (The
Water Margin)ႏွင့္ သည္ ဂ်ိမင့္ဖ္ ေအာ္သည္ သရဳံး ကင္းဒမ္း (The
Romance of the Three Kingdome)။
“ကၽြန္ေတာ္တို့နဲ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွာ လုပ္ရမယ့္ တာဝန္ကို
ကၽြန္ေတာ္တို့နဲ့ အၿမဲသိေနပါတယ္။
အဲဒီတာဝန္က လင္ဒင္ျမန္မာ့ရည္မွန္းခ်က္ ၿပီးမွာမဟုတ္ပါဘူး။
လြယ္လင့္တကူနဲ့လည္းၿပီးႏုိင္မွာ မဟုတ္ပါဘူး”ဟု ေဂဠဳကၠက
ျပန္ေျပာသည္။
“အဲသလို သိေနတဲ့အသိေၾကာင့္လည္းကၽြန္ေတာ္တို့နဲ့ မတူန္းပါဘူး။
ကၽြန္ေတာ္တို့နဲ့ မီးေခ်ဆဲကဲေနၾကတာက ေနာင္ဆစ္ခ်ာ
ယံုၾကည္မႈခုိင္မာၿပီး ႏုိင္ငံျခား သာသနာျပဳေတြနဲ့ ကင္းလြတ္တဲ့
ခရစ္ယာန္အသိုက္အဝန္းတည္ေထာင္ဖို့နဲ့ပါ”ေမာ္၏ မ်က္ဆံုးမ်ားသည္
က်ဥ္းေျမာင္းသြားကာ ေဂဠဳကၠဘက္လည့္၍
ေစ့ေစ့စပ္စပ္ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ တပ္ခ်စစ္ဖ်ဳိ့ခရီးရည္ၫြန္းတစ္ခုကို ခ်ိတက္ခဲ့တဲ့လုပါ။
ဆင္းရဲသားေတြနဲ့ ေခါင္းပံုျဖတ္ခဲ့ လုတန္းစားေတြအတြက္
တကယ္တမ္း ရပ္တည္ေပးေနသူေတြဟာ ဘယ္သူေတြလဲဆိုတာ ခင္ဗ်ား

ျမင္ရဲ့ၿပီးၿပီပဲ”“ကၽြန္ေတာ္ ခရီးရွည္ႀကီးထဲမွာ ခ်ိတက္လာခဲ့ရတဲ့အတြက္
တပ္ခ်စစ္ထုတ္ပဲမွာေရာက္မွ်င္ေတာ့ဘဲမွာပါ ဆင္းရဲသားေတြ အမ်ားႀကီး
အသတ္ခံေနရတာ ကၽြန္ေတာ္ျမင္ခဲ့ရပါတယ္”ဟု ေဂဠဟက္ကာ
ျပန္ေျပာသည္။
“ေတာ္လွန္ေရး တစ္ခုလုပ္တယ္ဆိုတာ ဒဋ္ဌာပါတီ(ညစာစားပြဲတစ္ခု)တစ္ခု
လုပ္သလိုမ်ိဳးမဟုတ္ပါဘူး။
အၾကမ္းနည္းတစ္ခုည္းလို႔ ေျပာရင္ရပါတယ္။
လူတန္းစားတစ္ရပ္က ေနာက္လူတန္းစားတစ္ရပ္ကို ျဖဳတ္ခ်ရတဲ့ နည္းပါ။
အဲဒီေတာ့ တခ်ိဳ့ေသာ ေသျခင္းေတြဟာ ေရွာင္လြဲလို႔ မရပါဘူး။
ခြဲစိတ္ကုသ ဆရာဝန္တစ္ဦးဟာ တစ္ခါတေလ လူတစ္ဦးရဲ့အသက္ကို
ကယ္ဆယ္ဖို႔အတြက္ေျခလက္အဂၤါ အစိတ္အပိုင္းတစ္ခုခုကို ျဖတ္ရပါတယ္။
ဒါဟာ မေရွာင္လႊဲသာတဲ့ က်စၥပါ”“အျပင္ပန္း အရာဝတၳဳေတြကို
ေျပာင္းေပးဂုဏ္ရွိနဲ့ေတာ့ လံုေလာက္ၿပီထင္ပါဘူး”ဟုေဂဠဟက္ကာ
ေျပာသည္။
သူသည္ စားပြဲေတးမွ ကုလားထုိင္၌
ထုိင္ေနျခင္းျဖစ္၍တုတ္ခ်ိန္းေဆာင္အား ေစ့ေစ့စပ္စပ္ကည့္ကာ
ျပန္ေျပာေနျခင္းျဖစ္၏။
“ခင္ဗ်ားတို႔ကဆင္းရဲသားေတြနဲ့ လိုအပ္ေနသူေတြကို ေျမယာေတြ
ျပန္ေဝေပးခ်င္လည္း ေပးမွာေပါ့။
ဒါေပမဲ့ခင္ဗ်ားတို႔ရဲ့ ကြန္ျမဴနစ္ေတာ္လွန္ေရးက မုန္းတီးမႈကို
ေမြးဖြားေပးေနတာ အမွန္ပဲ”“တကယ္လို႔ ေတာ္လွန္ေရးႀကီး
ေအာင္ျမင္တယ္ဆို ဦးေတာ့ လူေတြဟာတစ္ကုိယ္ေကာင္းဆန္သြားမယ္။
လိမ္လာ လွည့္ျဖားတတ္တဲ့ လူေတြ ျဖစ္ကုန္မယ္။
ညီညြတ္ၾကတဲ့သူ စင္မ်ားခ်မ္းခြာ အတူတကြ ေနၾကဖို့ဆိုတာက
လူေတြရဲ့ဝိေသသေတြျပင္းမွျဖစ္မွာ။
စိတ္ခ်ိတ္ဆြဲေတြ မေျပင္းဘဲနဲ့ကေတာ့ စင္မ်ားေအးခ်မ္းသာစြာ
ေနၾကဖို့ေရးဆိုတာျဖစ္ႏုိင္ေခ မျဖစ္ပါဘူး။
မွန္ကန္ျခင္း၊ လြတ္လပ္ျခင္းနဲ့ တရားမွ်တျခင္းဆိုတဲ့
အရာေတြဟာျမတ္ေသာတရားဆုိတာ မရွိဘဲနဲ့ မတည္ရွိႏုိင္ပါဘူး။
ကၽြန္ေတာ္တို့ ဥေရာပတက္ကသာသနာျပဳေတြ တုတ္ခ်ိန္ဆုိင္ထဲ
ေရာက္လာၾကတာဟာ ျမတ္ေသာတရားကို ျဖန္ေဝခ်ဖို့ပါ”ေမာ္သည္
အဝတ္ပါခ်က္ကြင္းဆြဲ ျပန္ခ်လွ်က္ကာ အေပၚဘက္
မ်က္ႏွာၾကက္သီသြင္ေနသည္။
သူ႔ဂ်က္ကတ္အက်ၤီအိတ္ဟာစမ္းကာ သူ႔ဘာသာ သူ လိပ္ထားသည့္စီးကရက္တစ္လိပ္ကို
ႏွဳတ္ယူလိုက္သည္။
ေဆးလိပ္မွာ ေကြးေကာက္ေၾကမြေနၿပီ။
သူသည္မီးခ်ကၠားမီးညႇိကာ ဖြာလိုက္ခ်ိန္တြင္ ေဂဠဟက္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“သာသနာျပဳေတြဟာ အၿမဲတမ္းလိုလို နယ္ခ်ဲ့စစ္တပ္ေတြနဲ့ ထက္ၾကပ္ခဲ့ကြာ
ကပ္ၿပီးလိုက္လာတတ္ၾကတယ္။
ဒါဟာ အမွန္တရားပဲ”ဟု ေမာင္ကေျပာသည္။
သူ႔အသံမွာေစာေစာကလိုပင္ ေအးေဆး တည္ၿငိမ္သည္။
“တုတ္ခ်ိန္ဆုိင္ထဲမွာရွိတဲ့ တုတ္ျပည္သူေတြကေတာ့သာသနာျပဳေတြဟာ
နယ္ခ်ဲ့စစ္တပ္က ေအာင္ပြဲရၿပီးရင္
ေရာက္လာၾကတာပလို႔နားလည္ေနၾကတယ္။

ေရာက္လာၾကျပန္ေတာ့လည္း အလြန္ခမ္းနားႀကီးမားတဲ့
အိမ္ႀကီးေတြမွာ အေစခံေတြအမ်ားႀကီးနဲ႔ လုခ်မ္းသာ
ေျမပုဝိုင္ရွိသူႀကီးေတြ ေနသလို ေနၾကေတာ့၊ လူေတြက
သံသယဝင္ဖြယ္ရွိေနေရာ။
တ႐ုတ္ေတြရဲ့ ဂုဏ္ရာဓေလ့ ထံုးစံအရဆုိရင္
ဘာသာေရးဆုိင္ရာဘုန္းႀကီးရဟန္းေတြဆိုတာက အစဥ္အျဖင့္
ဆင္းရဲၾကတယ္။
ဘာပစၥည္းမွလည္း ကုိယ့္ပုိင္မရွိဘူး။
မပုိင္သူပုိင္ၾကဘူး။
တကယ္လို႔သူတို႔ဟာ စင္ၾကယ္ၾကမယ္ဆိုရင္ေပါ့ေလ”“ခင္ဗ်ားတို႔
သာသနာျပဳေတြ အေနနဲ႔လည္း ေက်ာင္းေတြ ေထာင္ၾကပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ေက်ာင္းသားအမ်ားစုက အခြင့္အေရးသမားေတြခ်ည္းပဲ။
ခင္ဗ်ားတို႔ဖြင့္ထားတဲ့ ေက်ာင္းကိုသူတို႔နည္း သူတို႔ဟန္နဲ႔
သူတို႔အက်ိဳးရွိဖို႔ အသံုးျပဳသြားၾကတာခ်ည္းပဲ မဟုတ္လား”ေမာ္သည္
စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္သြားၿပီး စီးကရက္ကို ႏွဖ်ားကိုမုန့္ သံုးႀကိမ္ ဖြာသည္။
ထို႔နာက္ တစ္ခုတစ္ရာကို သေဘာေက်နသည့္ဟန္ျဖင့္ ဟက္ဟက္ကဲက္ ရယ္သည္။
“ေက်ာ္ရွင္ဘ ခ်အင္-လုင္းဟာ အခုေလာေလာဆယ္ ခင္ဗ်ားရဲ့ အမ်ဳိးတြကို
ျပန္ၿပီးသံုးသပ္ေနတယ္။
သူဟာ ႏုိင္ငံျခား သာသနာျပဳ ေက်ာင္းတစ္ေက်ာင္းမွာ
ပညာသင္ခဲ့ဖူးတယ္။
ဒီလို လူမ်ဳိး ရွိထားတဲ့အတြက္ တ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအေနနဲ႔
သာသနာျပဳေတြကိုေက်းဇူးတင္ရွိလိမ့္မယ္”ေမာ္သည္ သူ႔ေျခေထာက္ဖ်ားကို
ေအာက္သို႔ခ်ကာ အပ်င္းခန္ေပငမ့္မွ ဆင္း၍မတ္တတ္ရပ္လုိက္သည္။
သူ႔ေျခေထာက္ဖ်ားတြင္ စီးထားသည္မွာ အဝတ္ေျခည့္ပ်ဴနပ္ျဖစ္၏။
သူသည္ ျပတင္းေပါက္ဆီသို႔ ေလွ်ာက္သြားၿပီး ေဂဟက္ဘအား ေက်ာေပး၍
ရပ္ေနသည္။
ေဂဟက္ဘ၏ မ်က္စိထဲတြင္ ေမာ္ စီးကရက္ေသာက္ပုံမွာ က်ေသရွိလွသည္ဟု
ထင္မိသည္။
“အခု ခ်ိတက္ေနတဲ့ ပြဲႀကီးဟာ ဘယ္ေနရာမွာ ဆံုးမွာလဲ”ဟု ေဂဟက္ဘက
ေမးသည္။
“ရွင္ျပည္နယ္မွာ ဆံုးမယ္”ေမာ္သည္ ေလသံျပတ္ျပတ္ျဖင့္
အေျဖေပးသည္။
သူသည္ စီးကရက္ကို လင့္ျမန္စြာဖြာေနသည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ ေအာက္ဘက္ကို စိုက္ခဝင္းအတြင္းသို႔ ေငးလွ်က္ရွိ၏။
သူ ဘာကိုမ်ားၾကည့္ေနပါလိမ့္။
ေဂဟက္ဘ ေတြးေနခုိက္မွာပင္ ေမာ္၏ အသံကို ျပန္ၾကားရသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့ရည္ရြယ္ခ်က္နဲ႔ ပတ္သက္လို႔ အျငင္းပြားေနၾကတဲ့
စကားေတြဟာအမ်ားႀကီးပဲ။
ဒါေတြကို ခင္ဗ်ား မၾကာခင္ သိလာမွာပါ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနနဲ႔ ဆုိဗီယက္နယ္ေျမတည္ေထာင္ထားတဲ့
ေျမာက္ပုိင္းရွင္ေဒသက ရဲေဘာ္ရဲဘက္ တပ္ေတြနဲ႔
ဆက္သြယ္မိဖို႔ႀကိဳးစားေနၾကတယ္။
လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ ႏွစ္ေလာက္တည္းက ကၽြန္ေတာ္တို႔ဟာ
ကုမၸဏီတစ္ေတြဆီက အကူအညီ ရရ မရရ ဂ်ပန္ကို တုိက္ဖို႔

ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးသားပါ။
အေနာက္ေျမာက္ပိုင္းမွာဆိုရင္ ၿခိဳတခြဲ တုိက္ပြဲ
ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုး အဆင္သင့္ျဖစ္ေနၿပီ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏုိင္ငံထဲကို က်ားေကာင္သူ ဂ်ပန္ေတြ ဝင္လာေနခိုက္မွာ
ကၽြန္ေတာ္တို႔ အေနနဲ႔ျပည္တြင္းစစ္ မျဖစ္ခ်င္ဘူး။
ဒါေပမဲ့ ကိုမင္းသုေတြက ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို
အဆက္ျပတ္ပုိက္ခ်ဳပ္ေနၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ကေတာ့ ကုိယ့္ကုိယ္ကုိယ္ မကာကြယ္လို႔ တယ္ျဖစ္ခဲ့လဲ။
ဒါေၾကာင့္မုိ႔ ခုခံတုိက္ခုိက္ေနၾကတာေပါ့”“ခင္ဗ်ားတို႔ ဝိုင္းမွာ
မေၾကာက္ဘူးလား။
ခင္ဗ်ားတို႔မွာ ေလယာဉ္ မရွိဘူး။
တင့္ကားမရွိဘူး။
အေျမာက္ မရွိဘူး။
ေမာ္ေတာ္ယာဉ္ပ မရွိဘူး”“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဝိုင္းမွာ မေၾကာက္ဘူး။
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တို႔ တယ္ေတာ့မွမ်ဆုိင္းဘူးလို႔
ယံုၾကည္ထားတယ္” ေမာ္သည္ သူ႔လက္ထဲမွ စီးကရက္တုိကို ထုိးေခ်လုိက္သည္။
“တကယ္လို႔ လိုအပ္လာရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔က ဂ်ပန္ကိုေရာ ကုိမင္းရီပါ
ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့လက္ေတြ ေျခေတြနဲ႔ တုိက္ခုိက္ၾကမယ္လို႔
အခုိင္အမာ ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးသားပါ”ေမာ္သည္ ျပတင္းေပါက္မွ ခြာ၍
သူ႔စားပြဲဆီသို႔ ေလွ်ာက္သြားၿပီး ဝင္ထုိင္သည္။
စားပြဲေပၚမွစာရြက္စာအား တစ္ခ်က္ခ်င္းစီ ေကာက္၍ ၾကည့္ေနသည္။
တခ်ိဳ့စာရြက္စာကို ၾကည့္ဝံုမွၾကည့္ေသာ္လည္း အခ်ိဳ့စာရြက္စာကိုမူ
ဖတ္လိုက္ရသည္။
သူ လုပ္ေနပံုမွာ အခန္းထဲ၌ သူတစ္ေယာက္တည္းရွိေနသည့္
ပံုမ်ိဳးျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ စာတစ္ေစာင္ကို ဖတ္ေနရာမွ ေဂ်ာ့အားေမာ့ၾကည့္သည္။
“ေစာေစာက ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ ခင္ဗ်ားမိန္းမရဲ့ ေခါင္းကို ျဖတ္ပစ္ဖုိး
သတ္ဖုိ့တဲ့ပါးကြက္စားအေပၚမွာ က႐ိုဏ္ထားခဲ့တယ္လို႔ သိရတယ္။
အဲဒါဟာ ခင္ဗ်ားတို႔ခရစ္ယာန္ဘာသာက သင္ၾကားထားလို႔လား”“ဟုတ္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ဘာသာရဲ့ လမ္းၫႊန္ခ်က္ပါ”“တကယ္လို႔
ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနနဲ႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့ ရန္သူေတြအေပၚမွာ
သနားရင္ကြၽန္ေတာ္တို႔ ဝိုင္းမွာပဲ။
လူတန္းစားစံခြဲမွာ က႐ိုဏ္ထက္ရာနားအတြက္ ေနရာ မရွိဘူး...”“အခု
ေလာေလာဆယ္မွာေတာ့ ခင္ဗ်ားရဲ့အယူဝါဒဟာ မွဲသြားလုိလိုပါပဲ။
ခင္ဗ်ားနဲ႔အတူတူခ်ိတ္ဆြဲားေနၾကတဲ့ စစ္သားေတြကလည္း သူတို႔ကိုယ္သူတို႔
မ်ိဳးခ်စ္ ကယ္ဆင္ရင္ေတြလို႔ခံစားၾကရမွာပဲ။
ဒါေပမဲ့လို႔ ေနာက္ဆံုးက်ရင္ေတာ့ လူဟာ ဘုရားသခင္ကို
အာ၀ံုစူးစုိက္ဖို႔လိုအပ္လာတာပါပဲ”ေဂ်ာ့သည္ ဤစကားမ်ားကို
ကြန္ျမဴနစ္ေခါင္းေဆာင္စဥ္းစား
မစဥ္းစားမဆင္ျခင္ဘဲေျပာလိုက္မိသည့္အတြက္ သူ႔ကိုယ္သူ အံ့ၾသ၍မဆံုး
ျဖစ္ေနသည္။
သူ႔အား ဖမ္းဆီးထားသူမ်ား၏ေခါင္းေဆာင္ႏွင့္သူ လံုး၀မေမွ်ာ္လင့္ဘဲ
ထိပ္တုိက္ေတြ႔ျခင္းျဖစ္၏။
ထုိအခ်ိန္ကခါမွ သူသည္ သူလံုးေ၀မွ်ာ္လင့္မထားသည့္ အင္အားမ်ား ရရွိကာ သူ

ေျပာခ်င္သည္မ်ားကို ေျပာမိလိုက္လွ်ခင္းျဖစ္သည္။
သူသည္ လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းပတ္အနည္းငယ္ လမ်ားအတြင္းက ခံစားရခ်ိဳခဲ့သည့္
ကိုယ့္ စိတ္ႏွစ္ပါး ဆင္းရဲျခင္းမ်ားကို ဘာေၾကာင့္
ေမ့သြားၾကသနည္း။
ထို တစ္ခ်က္ခ်ာလည္း သူ႔အတြက္အံ့အားသင့္ရာႀကီး တစ္ခုပင္
ျဖစ္ခဲ့ရေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ၾကားဖူးတယ္။
ခင္ဗ်ားတို့ သာသနာျပဳေတြထဲက အမ်ားစုဟာေတာင္တန္းေတြနဲ႔
ရြာေတြအေတာ္မ်ားမ်ားကို မေရာက္ဖူးၾကဘူးတဲ့။
အဒါ မွန္သလား”ေဂ်ာ့က ေခါင္းညိတ္သည္။
“မွန္ပါတယ္”“ကၽြန္ေတာ္
တ႐ုတ္ႏိုင္ငံရဲ႕ေတာင္တန္းေတြအေၾကာင္းကို ကမ်ာတစ္ဝန္းထင္ထားတယ္။
ျမင့္မားခ်ိဳးသြားရင္း ေရးခဲ့တဲ့ ကမ်ာေပါ့။
ကမ်ာကို ျပန္စစ္ဖို႔ အခ်ိန္ေတြလည္း အမ်ားႀကီး ရခဲ့တယ္”ေမာ္သည္
စားပြဲေပၚမွ စက္တစ္ခုကို ေကာက္ယူလိုက္သည္။
စာရြက္ေပၚတြင္ စုတ္ျဖင့္ေရးထားေသာ တ႐ုတ္အကၡရာ အမ်ားအျပားကို
ျမင္ရ၏။
ေမာ္သည္ စာရြက္အား သူ႔ေရွ႕၌ျဖန္႔ကာသူ စတားသည့္ ကမ်ာကို
တစ္ခ်ိန္ခ်င္း ရြတ္ျပလွ်က္သည္။
ေဂ်ာ့၏ ရင္ထဲတြင္ၾကားလံုးမ်ား၏ နက္႐ိႈင္းမႈႏွင့္ ရြတ္ေနသူ၏
အသံမ်ားေၾကာင့္ မ်ားစြာ လႈပ္ရွားေနရသည္။
“ေတာင္တန္းႀကီးေတြ... ကုန္းႏိုးေပၚက လံုးဝမဆင္း
အျမန္ေျပးေနတဲ့ ငါ့ျမင္းကိုသာ ငါ ၾကာျပတ္နဲ႔ ၇ိုက္... ငါ ေခါင္းကို
အေမာ့မွ ငါ ခရီးကို စတယ္... ေကာင္းကင္ႀကီးဟာေလ ငါ့ ေခါင္းအထက္မွာ
သံုးေပသာ ကြာပါတယ္။
ေတာင္တန္းႀကီးေတြ... တလႈပ္လႈပ္ တရြရြ ထူကြထန္ျပင္းေနတဲ့
လိႈင္းတံပိုးႀကီးေတြမ်ားလား။
အေရအတြက္မ်ားျပားလြန္းတဲ့ ျမင္းေတြနဲ႔လည္း တူေလရဲ႕...
ဟိန္းသံေတြနဲ႔ ေဟာက္သံေတြ ေပး... ဟီးဟီး...အေဝးက ျပင္းထန္တဲ့
စစ္ဆိုထဲ ဝင္ေျပးသြားေလရဲ႕... ေတာင္တန္းႀကီးေတြ...
မုိးေကာင္းကင္ရဲ႕ ျဖာလဲ့လဲ့ တိမ္ေတြကို ထိုးေဖာက္ေနတယ္... မင့္
ခူးခၽြန္ေတြက တုိးေနပါကလား ေကာင္းကင္ဟာေလ
ၿပိဳကြာလိမ့္မယ္... ဒါေပမဲ့... ေလ သူဟာ မင့္ ခြန္အားကို အေထာက္အကူ
ျပဳမွာပါ”ေမာ္သည္ သူ႔မ်က္ႏွာကို မွန္အိမ္မွ ခြာလုိက္ၿပီး စာရြက္ကို
ေဂ်ာ့ဘက္ လွမ္းေပးသည္။
“ခင္ဗ်ားလိုခ်င္ရင္ ယူသြားပါ။
ခင္ဗ်ား ျပန္ၿတဲ့အခါမွာ တပ္ခ် စတဲ့ပုံနဲ႔အတူ
တ႐ုတ္ႏိုင္ငံထဲကေတာင္တန္းႀကီးေတြကို ျဖတ္သြားပီး လိေပါင္း
တစ္ေသာင္းငါးေထာင္ကို ဘယ္လို ေလွ်ာက္ခဲ့ရတယ္ဆိုတာ သတိရေနမွာပါ”ဟု
ေျပာသည္။
႐ုတ္သိမ္း ေမာ္သည္ အေတြးတစ္ခု ဝင္လာဟန္ ရွိ၏။
သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ကစ၍ တစ္ခ်ာကို စဥ္းစားေနဟန္ ျပသည္။
သူသည္ ျပတင္းေပါက္ဆီသို႔ ျပန္သြားကာ ေဂ်ာ့အား ေက်ာေပး၍
ရပ္ေနသည္။

သူသည် ေအာက္တာကၠဴခံဝင္း အတြင္းမွ အသားကင္
မီးဖိုႀကီးမ်ားအား ငုံ႔ၾကည့္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို အျမန္ဆုံး လႊတ္ေပးဖို႔ ခင္ဗ်ားမွာ
စိတ္ကူးရွိေနပါသလား”ဟုေဂ်ာ့က အခ်ိန္အတန္ၾကာ ၿငိမ္ဆိတ္ေနရာမွ
ေမးသည္။
“တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ားရဲ႕သားသမီးေတြဟာ ေက်ာင္းခ်ိန္ရဲ႕
တင္ျပခ်က္ကိုသေဘာတူမယ္ဆိုရင္ေတာ့ မၾကာခင္ ၿပီးသြားႏုိင္မယ့္
အလားအလာ ရွိပါတယ္”ဟု ေမာင္ေဂ်ာ့အား လွည့္ၾကည့္ကာ
အေျဖေပးသည္။
ေဂ်ာ့ ေနာက္တက္ခဏ အခန္းတံခါး ပြင့္ၿပီး ခ်ီယာအုိ ဝင္လာသည္။
ေဂ်ာ့ဇ္ေလက္ေမာင္းအား အသာအယာဆြဲကာ လသာေဆာင္ဘက္သို႔
ေခၚသြားသည္။
“အခု အေတာအတြင္းမွာေတာ့ ဒီည ယတ္အမဲသားေတြ မ်ားမ်ားစားပါ”ဟု
ေမာင္ကလွည့္ၾကည့္ရင္း ေျပာသည္။
“မဟာ ျမက္ခင္းျပင္ကိုေတြထဲက
ရွင္ဘုရားေတြၾကားမွာေတာ့စားစရာဆိုလို႔ အနည္းအပါးပဲရွိမွာ။
ဟိုေရာက္ရင္သိုးဖို႔ အားေတြ အမ်ားႀကီး ေမြးထားဖို႔ လိုလိမ့္မယ္”

၁၃၁၃ ဝါးလုံးခွဲညီကီးအား လက်ဖွဲ့ကျဖင့် ကန့်လန့်ဖတ်ခြင်း
ငယ်ကွဲသည့်ပျဉ်တွင်စွဲတွဲသည့် နောက်ပျဉ်တွင်စွဲဆွဲသို့
သတိဆင်းစြာထား၍ လွှဲကြွားနေသည်။
ပျဉ်လွှမ်း တစ်ဖက်မှ လွှမ်းလိုက် ခံလိုက်ခြင်း ရင်ခုန်ခြင်း
ပေါင်လာသည့်အခါ ဖက်ကာလန့်စိတ်ကို အတင်းပြောင်းအောင် ဖျောက်ကာ
ရုန်းဖြတ်ထွက်ရန် ပျဉ်ခေတ်ကာလကိုဆိုးတုန်းလို ရှိ၏။
ပျဉ်တစ်ဖက်မှ လွှမ်းလိုက်ခြင်း သူ့ပျဉ်ခေတ်က အောက်ခံ
ပျဉ်မဆင်းသည်ကိုဖြေဝင်းတတ်သည်။
ထိုအခါ သူ့စိတ်သည် ရဲရဲမနှင့်ဝံ့သော အေးခဲအေနသိုင်းရာကြွားတတ်၏။
မည်ရွာပင်ဖြစ်စေ ပျဉ်လွှမ်းကို မလွှမ်းရဲလည်း မရ။
မခရဲလည်း မရ။
မနှင့်းရဲလည်း မရ။
တကယ့်တော့ သူ့ပျဉ်ခေတ်ကာလသည် အဆုံးမရှိသော
ရုန်းဖြတ်အားထုတ်ခြင်းထနှင်းရသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ခံစားနေရသည့်
ဖက်ကာကိုတ်သည် ဆင်းမှားလွှတ်ပင် ရှိပေလသည်။
သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်အား ဖက်သည့်လှုပ်ရှားမှုအခါ သူ့ပခုံးလောက်
မြင့်သောပျဉ်တင်းမားသည့် ခေါင့် သန့်နေသည့်
တိမ်မှားအောက်၌ ပေလှေရာတိမ်းကာယိမ်းရိုက်နဖက်၏။
သူ့မှတ်ဉာဏ်မှား ဖက်သည့်လေရာရာတွင် သစ္စာများ၊ တောင်ကုန်းမြစ် မရှိ။
စိမ်းတိမ်းတိမ်း ညှပ်ခြင်းခြင်း ပျဉ်ကင်းပျဉ်ခင်းမားသာ ရှိ၏။
သူ့ရွာနှင့် သူ့နွားကြောင့် တပ်တပ်စည်ဆားမား၏ ဦးခေါင်းမှားနှင့်
ပခုံးမှားသာလွှဲရှဲ့၍ ထုအရာမှားမွှတစ်ပါး အျခားဘာမွှထူးထူးျခားျခား
မရှိပေ။
သူတို့ ခီတက်နေဖက်သည်ကာ ငါးရက်ခွဲ ဖက်ကာခဲ့ပပီဖြစ်သော်လည်း
ဤမဟာပျဉ်ကင်းပျဉ်ခင်းပေါင်ခွဲ ထူးျခားထင်ရှားသော အရာဝတ်ြားနှင့်
အဆာဇာတ်ဆိုး၍ ဘာတစ်ခုမှမျမင်ရသေးပေ။
တကယ့်တော့ ထိုအရာမှားသည် သူတို့ခီတက် လာခဲ့ဖက်သည့်ခရီး
မည်အထိပေါက်ရောက်သည်ကို ခန့်မှန်းတုိင်းထွာနုိင်သည် မဟုတ်ပါလား။
သစ္စာတ္ပါ၍ တစ္ဆေတ္ထေလမှ် မရှိပေသာ ကြောင်းပျဉ်ခင်းထ၌
ေနာ့်အလင်းရောင်မှားအားအမှိုပ်၍ ျဖတ်လာခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်း
တစ်လျှောက်တွင် မုန်းဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ဆီးနှင်းဒဏ်းဝင့်ပျံးသီးမုန့်တုိင်း
ဒဏ်မှား၏ ဂုိက်ငြိတ်ျခင်းမှားကို ဆက်ဆက်ခံလာခဲ့ဖက်ရ၏။
ေနေရာင်ခြည်သည်လည်းအလြန် မှားျဖာထူထပ်ေသာ တိမ်မှားဖက်ကားမွ
ရံဖန်ရံခါမွ ထြက်ျပလာနုိင်ျခင်းျဖစ်၍
အမှားအားျဖင့်ေကာင်းကင်ထစ်ခြင်လုံးသည် မိမိတို့အားလုံး၏ အထက်၌
မှန်မှန်းေနသည့်အခ်ိန် မှား၏။
ညပုိင်းေရာက်၍ လင်ထြက်လာျပန်ေတာ့လည်း လေရာင်သည်
ျဖေရာ့ေရာ့ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့။
ေရပုပ် ေရသိုးနံ့မှ်ား ထြက်ေနေသာ ရုန်းဖြတ်ခြင်းမှား၏
အထက်ကတိမ်မည်းတိမ်မှိမ်း ဖုံးအုပ်ထားသျဖင့် လြှတ်လြှတ်ကင်းကင်း
အျပင်သို့မထြက်နုိင်။
ေဂေကာ့၏ေကာက်ဂြိုးလွှဲဘခ်ဲင်းဖိနပ်မွာ စုတ်ျပတ်ြားၿပီျဖစ်၍
စြန့်ပစ်ခဲ့ရသည်မှာ ဖက်ကာၿပီ။
ယခုအခါတြင်မူသူသည် ဖိနပ်မပါေသာ ေျခေထာက်မှားျဖင့် မည်းနက်နက်

ေစးကပ္ကပ္ ရႊံ့ဖြဲက်ိတ္မ်ားေပၚ နင္းကာေလွ်ာက္သြားေနရသည္။
သူ႔ျခေထာက္မ်ားမွာ ရႊံ့နက္ ရႊံ့ေစးမ်ား အတံုးလိုက္ အခဲလိုက္
ကပ္ၿငိေနသျဖင့္ျမင္ရေကာင္း ျဖစ္ေနရသည့္အထဲ
လမ္းေလွ်ာက္ရလြန္းသျဖင့္ ယခင္ကလိုပင္ ဒဏ္ရာအနာတရမ်ား ရကာ
ေရာင္ရမ္းေနၾကျပန္သည္။
သူ႔ပခုံးတြင္ လြယ္ထားသည့္ ႏြားသားေျဖာင့္လုထားေသာ ရိကၡာအိတ္မွာ
ခရီးထြက္လာကာစက အစားအစာမ်ားျဖင့္ ျပည့္ေနသည္။
မဟာျမက္ခင္းျပင္ အတြင္းသို့ မဝင္ခင္ကဆိုလွ်င္ ထိုအိတ္ထဲ၌ ဆန္ႏွင့္ဂ်ီ၊
မုန္႔မ်ိဳးစံုႏွင့္ မ်ိဳးမ်ားအျပည့္အသိပ္ ရွိခဲ့ဖူး။
ယခုေသာ့မူ အိတ္ထဲတြင္ ေျပာင္သလင္းခဲလုနီးပါး ျဖစ္ေနၿပီ။
ျမက္ခင္းျပင္ထက်ဴးထဲ၌ ေရစီးေႏွးေလသာ ေခ်ာင္းတစ္ေခ်ာင္းအား
ေတြ႔ရသည္။
ေခ်ာင္းကေကြ႔ကြ႔ကြ႔ကာက္ေကာက္ စီးဆင္းေနျခင္းျဖစ္၏။
ေဂဠဳန္ကသည္ သူ႔လက္ထဲမွ ဝါးလံုးျဖင့္ေခ်ာင္းေရအနက္အား
တုိင္းၾကည့္ၿပီးမွ ေခ်ာင္းကုိ ျဖတ္ကူးသည္။
ေခ်ာင္းေရသည္ သူ႔ခါးအထိနက္သည္။
ေခ်ာင္းတစ္ခုကို ျမက္ခင္းမွာ ထူထပ္ သိပ္သည္းလြန္းလွ၏။
ရွည္လည္းရွည္လြန္းလွသျဖင့္ တုိးေဝ့ျဖတ္သန္းသြားရသည္မွာ မလြယ္။
တစ္ခါမွ်ေရြ႕လ်ားခဲ့ဖူးျခင္းမရွိသကဲ့သို့ မပို့။
တစ္ေနရာအေရာက္တြင္ ရႊံ့ဖြဲက်ိတ္ေပၚ ခ်ိန္းလုိက္သည့္ ေဂဠဳန္ကဲ့သို့
ေျခတစ္ဖက္သည္ေတာ့စစ္ေတြ့ေခ်ာက္ကို အရာတစ္ခုအား နင္းမိသည္။
သူသည္ ဖိတ္ခနဲ ရပ္လုိက္သည္။
သူနင္းမိထားသည့္အရာသည္ ရႊံ့မဟုတ္၊ ျမက္ဖုတ္ မဟုတ္၊ ျမက္ႏွင့္
ရႊံ့ထက္ ပို၍ႏူးညံ့ေသာအရာျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ ဖိတ္ခနဲ ငုံ႔ၾကည့္လုိက္မိ၏။။
တပ္စစ္တပ္ စစ္သားတစ္ဦးဖါေအလာင္းေပတည္း။။
စစ္သားဖါ မ်က္ႏွာသည္ဆလွ်င္ ေရေပၚ၌ ေပၚေနျခင္းျဖစ္၍
ခႏၶာကိုယ္ဖါကိန္အိစိတ္အပိုင္းမ်ားအား လံုး၀ မျမင္ရခဲ့။
ေဂဠဳန္ကသည္ ျမင္လုိက္ရသည့္ လူေသမ်က္ႏွာအားၾကည့္၍
ထိတ္လန္႔တၾကားျဖစ္သြားသည္။
ခက္ခဲစြာပင္ သူ႔နာက္ပါလာေသာအစ္ကုိေတာ္ထံသုိ့၍
စစ္သားအေလာင္းအား ေရာင္ကြင္းသြားႏုိင္ရန္ သတိေပးသည္။
ေရွ့ဆက္ေလွ်ာက္သည့္အခါ ေဂဠဳန္ကသည္ ေနာက္ထပ္ ထိုအျဖစ္မ်ိဳးႏွင့္
မဆက္ေရေအာင္သူ႔လက္ထဲမွ ဝါးတုတ္ျဖင့္ စမ္း,စမ္းၿပီးမွ သြားသည္။
ေဂဠဳန္ကသည္ ဘာမွ သုိးမရသည့္ ျမက္ခင္းျပင္ထက်ဴးထဲ၌
ေကြ႔ကြ႔ကြ႔ကာက္ေကာက္သြားေနၾကေသာ ခိတက္ေနၾကသူမ်ားအား
လမ္းေမွာ္ကည့္ေနရင္း သူ႔သမီးငယ္ႏွင့္ ေမ-
လင္းတို႔ဘယ္ေလာက္ေ၀းေ၀း၌ ေရာက္ေနပါလိမ့္ဟု
ေတြးေနမိသည္။
ခိတက္ေနၾကသူမ်ားၾကားတြင္ကန္ဒိရစာပုန္ဟု အနည္းငယ္သာ ျမင္ရ၏။
ျမင္းႏွင့္ ႏြားထီးအမ်ားအျပားမွာကျမက္ခင္းျပင္ထက်ဴးအတြင္းသို့
မ၀င္ခင္ကတည္းက သတ္ျဖတ္ရာ ရိကၡာအျဖစ္ စစ္သားမ်ားအားေ၀ငွေပးခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း အငတ္တတ္ဆိပတ္ျပတ္ ျဖစ္ေနၾကသည့္
စစ္သားမ်ားသည္ေ၀ငွေပးထားသည့္ အသားမ်ားအား ေခါ်ၾကာ၍ မစားႏုိင္။

ရက္ပုိင္းအနည္းငယ္ျဖင့္ကေသြလာကိုးပါး ျဖစ္သြားခဲ့သည္ကို
ေဂဲက်ာ့သတိထားမိခဲ့၏။
အနည္းငယ္မွသာ က်န္ခဲ့သည့္ဝန္ထမ္းရာပြန္မ်ားအား ထပ္၍ သတ္ကာ ခြဲေဝမွတ္တမ္းတင္
စားခဲ့ၾကျပန္သည္။
ယင္းအေျခအေနအရပ္ပို ဆင္ျခင္စဥ္းစားလိုက္သည့္အခါ ေမ-
လင္းသည္လည္း မိမိ၏သိမ္းငယ္သား ေပြ႔၍ ရုန္းဖြက္သားကိုနင္းကာ
ေလွ်ာက္သြားေနရေလမလားဟု ေတြးမိသည္။
ထိုအခါေဂဲက်ာ့၏ရင္ထဲတြင္ ေသာကသည္ အဆမတန္ ႀကီးလာသည္။
ဆယ့္စုလွ သမီးမွ်သာရွိေနေသးေသာ သမီးငယ္ ေအဘီေဂးလ္အတြက္ကား သူ
မပူ၍ မျဖစ္။
ဤသမီးငယ္အသက္ငယ္ေရးသည္ သူ႔အတြက္ ႀကီးမားေသာ
တာဝန္ျဖစ္ေနၿပီ မဟုတ္ပါလား။
ေဂဲက်ာ့သည္ ေမ-လင္းႏွင့္ ေနာက္ဆုံး ေတြ႔ခဲ့ရသည္မွာ
မဟာဆီးႏွင္းေတာင္တန္းႀကီးမ်ား ေပၚင့္ခဲ့ျဖစ္၏။
ခရီခရီမွ ထြက္လာခဲ့ၿပီးေနာက္ ယူႏုိက္တက္ပ္စစ္ထဲသို့ကီးသည္ ေျမာက္ဘက္ရိ
တိဘက္ေဒသမွ မာအိုယာကီၿမိဳ့ဆီ ခရီတက္လာခဲ့သည္။
ၿမိဳ့မွာရာေပါင္းမ်ားစြာေသာ ေက်ာက္တုံး အေဆာက္အဦမ်ားတည္ရိရာ
ၿမိဳ့ျဖစ္၍ ျမက္ခင္းျပင္ႀကီးႏွင့္ဒီးကတ္ပ်ဴ တည္ရိသည္။
ထိုၿမိဳ့၌ သံုးပတ္ေက်ာ္ ေနခဲ့ၾကရသည့္ ကာလအတြင္း
စစ္ပုန္ႏွင့္ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ သူတို့၏သေဘာကြဲလြဲမႈမ်ားအား
အညီအဝါတ္ျဖစ္ေအာင္အစည္းအေဝးမ်ားစြာ က်င္းပၿပီး
ညွိႏွိုင္းခဲ့ၾကသည္။
အစည္းအေဝးတုိင္းတြင္ အျပင္းအထန္ျငင္းခံုမႈမ်ား ရွိခဲ့ၾက၏။
ထိုအေတာအတြင္း အနားေရနၾကေသာ စစ္သားမ်ားသည္အဝတ္အထည္မ်ား
ဖာေထးျခင္း၊ သုံးေရအေပၚဝတ္ အကၤ်ီမ်ား ခ်ဳပ္ျခင္း၊
လႊာခ်င္းဖိနပ္မ်ားဖြတ္ၿမီးထုံးျခင္း စသည္မ်ားျဖင့္ အခ်ိန္ကုန္ဆုံးကသည္။
ထိုကာလအတြင္း မဟာျမက္ခင္းျပင္ႀကီးမ်ားအား မျဖတ္မီ
ရိကၡာစုေဆာင္းသည့္ အလုပ္ကိုေဂဲက်ာ့အား တပ္သားမ်ားႏွင့္အတူ
လုပ္ပုိင္ခြင့္ေပးထားခဲ့၏။
သူ႔အား ၿမိဳ့ဆင္ေျခဖံုးရွိေက်ာက္တုံးအိမ္ တစ္လုံး၌
ေနပုိင္ခြင့္ေပးခဲ့ၾကသည္။
လု-ခ်ီယာအိုထံမွ ရလာသည့္ သတင္းကားေကာ္မရွင္ခ်ာ ခ်ိဳင့္-လုိင္းမွာ
အျပင္းအထန္ ဖ်ားေနသျဖင့္
အစည္းအေဝးမ်ားကိုပင္မတက္ေရာက္ႏုိင္ဟုေသာ သတင္းျဖစ္၍
အျခားသတင္းမ်ားကိုမူကား လံုးဝ မရေတာ့ေပ။
ထိုအခ်ိန္ခါပင္ ဩဂုတ္လ တတိယပတ္ အတြင္း၌ မာအိုယာကီၿမိဳ့သို့
သတင္းမ်ားေရာက္လာသည္။
ကိုမင့္တန္ တပ္မ်ားသည္ ေတာင္ပုိင္းမွ ေနာက္တန္းတပ္မ်ားအား
ထုိးေဖာက္ဝင္ေရာက္လာေၾကာင္း ကြန္ျမဴနစ္တပ္မ်ား အားလံုး
ေျမာက္ပုိင္းသို့ ခ်ီတက္ကာ မဟာျမက္ခင္းျပင္ႀကီးမ်ားအား ျဖတ္၍
ေတာင္ပုိင္းမွ က်ဴးနယ္ေျမအတြင္းသို့
ဝင္ေရာက္ၾကရန္အမိန္႔မ်ားထြက္လာေၾကာင္း စသည္ျဖင့္ေလသည္။
ေမာ္-တုန္းႏွင့္ ခ်န္အုိ-တာအုိတို့ ၾကား၌ ျဖစ္ေပၚတည္ရိေနေသာ
ပဋိပကၡမွာနက္ဝိုင္းလွသည္ျဖစ္ရာ ဘယ္လုိမွ ေျဖရွင္း၍မရဘဲ ျဖစ္ပြားရိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ယူးုိက်တက်ပြီစစ္ဆေသည့် အုပ်ုးခ်ုပ် ျဖစ်သြားခဲ့သည်။
တစ္ဆေပြစ်မြေ လက်အုပ်ုျဖစ်၍ ခန္ဓဦးေဆာင်သည်။
လက်ဟာအုပ်ုကိုမိုကားး ေမာ်က ေခါင်းေဆာင်ေလသည်။
ထိုအုပ်ု ုးခ်ုစုလံုးသည် မာအုယ်ာကီဗမီ်ဂမွဲထြက်ကာ ဗပိတ်ုယွဉ်၍
ခံတက်ခဲ့ၾကသည်။
တစ္ဆေ်ုးခ်ုင့် တစ္ဆေ်ုကား မုိင်ေပါင်းမ်ားစြာ ကြာေဝးသည်။
တပြေ်ုဆက်ား ုးခ်ုစြေ်ုစလံုးမွဲ တဟ္ဟားမ်ားသည်ားလံုးေရာေုးကုန္ဆကသည်ု
ဆုးုင်ေသာ်လည်ုး လင်ယာအိုး၏ အမွဲတ်စ္ဆ တပြေ်ုမ်ားုးခ်ုင့်ခ်ုေတား-
ဟြာအိုး၏ အမွဲတ်သံုးတပြေ်ုမ်ားသည် အလ်ကလွဲပင်
ေမာ်ုးခ်ုင့်ဆုတ်ုတ်ုယွဉ်၍ခံတက်ေနၾကဗပီး စ္ဆတ်ကီး တစ္ဆတ်ံုးဖ၏
ဦးစီးခ်ုပ်ုျဖစ် ေရြးခယ်ခန်ုထားျခင်းခံရေသာခံေတားသည့် ခန္ဓာအို-
တာအိုးခ်ုင့် တြဲ၍ လက်အုပ်ုဖ၏ ေခ်ုဆံုးမွဲ ဦးေဆာင်ခဲတက်ကိုေလသည်။
ထိုတဟ္ဟားဖ၏ ေနာက္ အမွဲတ်စ္ဆ ေခ်ုတန်ုးတပ်ုဟာဖ၏ အမွဲတ်ုးခ်ုင့်
ကုိုးတပြေ်ုမ်ားသည် အမွဲတ်ုေလး ေခ်ုတန်ုးတပ်ုဟာမွဲ တပြေ်ုဝင်
အမ်ားစုခ်ုင့် ေရာေုးခံတက်ေနၾကသည်။
ေနမေကာင်ုးျဖစ္ေနသာ ခံအင်-လုင်ုးမွာမူ
လက်ဟာအုပ်ုဝင်ေခါင်ုးေဆာင်မ်ား ၾကာုးခ်ု လူနာတင် ထမ်ုးစင်ေပခ်ု၌
ပါလာသည်။
ေဂ်ကာ့မွာလည်ုး သူ်ထဘ္ဆမ်ားဆကီုးငယ်၍ ကီဝမ်ီုးခ်ုင့် ေကြခ်ာင်ုးမွ
စ္ေဆာင်ုးလာခဲ့ေသာ အေစာင့်ဟ္ဘားလူငယ်ေလးဦုးခ်ုင့်အတူ
ခံတက်လာေနရေလသည်။
ခမ်ုးနားထည်ပါလြန်ုးလွဲသာ ေတာင္ဘူ၊ ေတာင္တန်ုး၊ ေတာင္စြယ်ဟကီုးမ်ားမွာ
ေပေပါင်ုးတစ္ခေသာင်ုးုးခ်ုစ္ေထာင္ခန်ု အျမင့်၍ ထိုအျမင့်ု ဆင်ုးသက်
လာခဲ့ၾကေသာခံတက်လာသူမ်ားသည် ေအာက်ဟက်ု်ု ေရာက်ည့အခါ
အလြန္ဆကီုးမားးေသာ ယန္ဒ်ျမစ္ခမ်ုးုးခ်ုင့်ျမစ္ခါျမစ္ခမ်ုးတိ်ု ၾကားမွ
အုံသြဖြယ္ေကာင်ုးေလာက္ေအာင် ကယ္ဆန်ုးျပန်ု်ပးေသာ
လြင်ျပင္ဆကီုးအားုးြားခနဲ ေတြ်ု ခဲ့ၾကျခင်ုး ျဖစ္ခ၏။
လြင်ျပင္ဆကီုးအားုးြားခနဲ ေတြ်ု ခဲ့ၾကျခင်ုး ျဖစ္ခ၏။
လြင်ျပင္ေပခ်ု၌ ေလယူရာတမ်ုး၍
ယမ်ုးုးခ်ုင့်ုး်ု်ု လုးမွာုးေနၾကေသာျမက်ပင္ဆကီုးမ်ားသည် ေျမာက်ဘက်ဆီသို်
အဆံုးမရွိဟု ထင္ရေလာက္ေအာင္ပင္ေပါက္ေရာက္ေနၾကေလသည်။
လြင်ျပင်ဘား အနားသတ်ားသည့် အရာမ်ားမွာ အဝါေရာင်၊
ခရမ်ုးေရာင်ုးခ်ုင့် အျပာေရာင် ပန်ုးပြိင်ဖ်ားျဖစ်၍ ထိုအလွှာအား
စစ်ားအမ်ားစုက တိအ့ဲတသြဖစ္ေနၾကသည်။
“ျမက္ေတြကျဖင့် ဓမ်ုးစိုေနတာပဲ၊ တိ်ုကို ဆီးဆကီုးုးတ်ကေနသလိုပဲ”ဟု
ကြမ်ိန်ယ်ားအသက် ုးခ်ုစ်ဆယ်ခန်ုရှိသည့် ဆူး အမည်ရှိ လူငယ္က ေရ်ရတ်သည်။
“ဒီလြင်ျပင္ေပၚမွာလူေတြ ေနၾကမွာပဲ”“ဒီေနရာမွာ ဓပါးေတ့
စ္ကာပဲ”ဟု ေဂ်ကြာင်ုး အေစာင့်ေတြထဲမွ တစ္ခဦုးက ေျပာသည်။
“ၾကည့်ရတာ သ္ဘပီးဆ်ုးမယ့်ုံုေတ့ မေပၚပါဘူး”သို်ေသာ်လည်ုး
ေနာက္ ုးခ်ုစ်ာရိခန်ုမွဲအတြင်ုး ေတာင္ၾကား လြင်ျပင်သည်
အသြင္ေျပာင်ုးသြားသည်။
ေလတုဝုန်ုးဝုန်ုး တိုက်ခတ်ေနေသာ ေမွာင်ေမွာင်ည်ုးမည်ုး
ရုးံ်ဖြင့်အုိင်ကီုးျဖစ်သြားသည်။
မြန်ည်ခန္ဓာေတာင္ၾကားလြင်ျပင်ေပၚသို် သတ္တဝုးေနေသာ
ေုးုးေထြးေသာေနရာင်ျခည်သည် ဂုတ္တရက်ခ်ဳင်ုး ေပ်ာ်သြားသည်။

ထိုေနရာတြင္ တိမ္ပုတ္မည္းမ်ားေရာက္လာသည္။
ဘယ္ေနရာ ဘယ္အရပ္က ေပါက္လာသည္ မသိ။
စူးရွ ျပင္းထန္ေသာေလသည္လည္း တဝီးဝီး ေအာ္ျမည္ကာ ဝင္လာသည္။
ထို႔ေနာက္ မုိးေပါက်ား၊ မုိးသီးမ်ားႏွင့္ဆီးႏွင့္မ်ား။
ထိုအရာမ်ားသည္ ေဂဟကာႏွင့္ စစ္သားအားလံုး၏ မ်က္ႏွာမ်ားအား
ဝုိင္းဝိုင္းကသည္။
ဇေဂဟကာႏွင့္ သူ႔အေစာင့္မ်ားသည္ သူတို႔ရွာမွ တပ္မ်ားႏွင့္
အဆက္ျပတ္ကာ လမ္းမွားကုန္သည္။
ထိုအခိုက္တြင္ ျမက္ခင္းျပင္ကိုးေပၚ၌ စပါးခင္းမ်ား ေတြ႔ရလိမ့္မည္ဟု
ေမွ်ာ္လင့္ေနခဲ့ေသာေကြ်ာင္းနယ္သား အေစာင့္သည္ ၀ါ့ခ်္ကုိင္
တစ္ခုထသို႔ ေခ်ာ္ကြားသည္။
သူ႔ထံမွ ေအာ္သံၾကားရ၍ ေဂဟကာႏွင့္ ကြၽမ္းနယ္သား ဆူးတို႔သည္
ေရွ႕မွေလွ်ာက္သြားေနရာမွ ေနာက္သို႔ျပန္လည့္ၾကသည္။
သူငယ္မွာ ၀ါးခ်ိုင္ကိုထည့္ထ နာရီေခါင္းအထိ ျမဴပုေနသည္ကို ျမင္ၾကရ၏။
လူငယ္၏ မ်က္ႏွာမွာ ထိတ္လန္႔တၾကားျဖစ္ေနသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦးသည္ ေနာက္ရင္းသို႔ ျပန္ေျပးၾကကာ လူငယ္အား
ကူညီရန္အားထုတ္ၾကသည္။
လူငယ္သည္ ေျမမာထက္မွ ျမက္ပင္မ်ားအား လွမ္းဆြဲကာ ကုတ္ျခစ္ၿပီးျပန္တက္ဖို႔
ႀကိဳးစားလွ်က္ရွိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔အနားသို႔ ေဂဟကာတို႔
မေရာက္မီမွာပင္ဖြက္ထားအတြင္းသို႔ တစ္ကုိယ္လံုး နစ္ျမဳပ္ကာ ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည္ကို
ျမင္ေတြ႔ၾကရေလ၏။
ေဂဟကာႏွင့္ အျခားအေစာင့္တပ္သား သံုးေယာက္သည္ ရႊံ့ဖြဲက်ားကီးထဲ
နစ္ျမဳပ္သြားသည့္လူငယ္အားၾကည့္ကာ ေသြးပ်က္လျမဴတတ္ ထိတ္လန္႔
ေခ်ာက္ခ်ားေနၾကသည္။
သတိျပန္ရလာေသာ ေဂဟကာသည္ တအားကုန္ ေအာ္ဟစ္၍ အသံေပးသည္။
ေရွ႕ဘက္ရွိအာ့သံမ်ား ျပန္ေပးသည္ကို ၾကားရသည့္အခါ သူသည္
အေစာင့္မ်ားအား လမ္းမွန္ေပၚသို႔ျပန္ေခၚလာခဲ့ေလသည္။
ေရွ႕မွ တပ္သားႏွင့္ ျပန္လည္ဆြယ္ယူသည့္အခါ အျခားေသာ
စစ္သားမ်ားမွာလည္းရႊံ့ဖြဲက်ားကီးမ်ားထဲ ကကာ နစ္ျမဳပ္
ေပ်ာက္ကြယ္သြားေနသည္ကို သိရ၏။
လူအနည္းငယ္ခ်သာလွ်င္ ခဲ့ေဘာ့ခဲတက်ားကယ္ယူ၍ လြတ္ေျမာက္ၾကသည္ကို
လည္းေကာင္း၊ရႊံ့ဖြဲက်ားကီးမ်ားအတြင္းသို႔ နစ္ျမဳပ္ေနသူမ်ားအား
ကယ္တင္ရန္ ႀကိဳးစားခဲ့သူ စစ္သားတခ်ိဳ့မွာလည္းထိုသူမ်ားႏွင့္ အတူပါသြားၿပီး
ေသကုန္ၾကရသည္ကို လည္းေကာင္း သိၾကရေလ၏။
စစ္သားအားလံုးအား ယာယီ ရြက္ဆြဲမ်ား ေဆာက္လုပ္ႏုိင္ရန္
ဝါးလံုးမ်ားထုတ္ေပးသည္။
ရြက္ဆြဲမ်ားကိုမူ သူတို႔၌ ရွိေနသည့္ ရရာ ေစာင္မ်ားႏွင့္
အိပ္ရာခင္းမ်ားကိုသံုးရန္ျဖစ္၏။
သို႔ေသာ္လည္း ျမက္ခင္းျပင္ႀကီးထဲ၌ တုိက္ခတ္ေနေသာ
ေလမွာျပင္းထန္လြန္းလွသည္ ျဖစ္ရာ ယာယီ ရြက္ဆြဲ အမ်ားစုမွာ
ေလေနာက္သို႔ ပါသြားကုန္သည္။
ထို႔ၾကာင့္လည္း ပထမဆံုး လြင့္ျပင္ႀကီးအား ျဖတ္ခဲ့ရသည့္ ညက
စစ္သား အေျမာက္အျမားသည္လဟာျပင္ႀကီးထဲ၌ ဒူးေထာက္လ်က္ႏွင့္

ေကြးလွ်ိဳးသား အိပ္ခဲ့ဖ်ကေရြလသည္။
အျခားစစ္သားအမ်ားစုမွာ မတ္တတ္ရပ္၍ အိပ္သူေတြက အိပ္ၾကရွာ ေလးေယာက္တစ္စု၊
ငါးေယာက္တစ္ဆူ၊ တစ္ေယာက္ႏွင့္ တစ္ေယာက္ ေက်ာခ်င္းကပ္၍
အိပ္သူမ်ားက အိပ္ၾကသည္။
ေဂ်ကာ့ႏွင့္ သူ႔အေဘာင့္ သံုးေယာက္မွာ ကံေကာင္းသူ
အုပ္စုမွ်ားထဲတြင္ ပါဝင္ခဲ့ဖ်ကသည္။
သူတို႔သည္ ေျမမာတစ္ေန့ရာ၌ ယာယီရြက္သည့္ တစ္ခုံးကို ဖြမ္းေစာင့္ၾး၊
အိပ္ရာခင္းမ်ားျဖင့္ေဆာက္၍ရခဲ့သျဖင့္ ထိုတဲအတြင္း၌ ေက်ာခ်င္းကပ္ကာ
အ႐ြက္တိန္အထိ ေကာင္းစြာအိပ္ႏုိင္ခဲ့ဖ်ကေလ၏။
အေအးဒဏ္ကာ ျပင္းလြန္းသျဖင့္ စစ္သားအားလံုး အျပင္းအထန္
ခံစားၾကရသည္။
အခ်ိဳ့စစ္သားမ်ားသည္ သူတို႔ဆာက္ထားသည့္ ယာယီတဲအတြင္းယ္၌
သူတို႔သယ္ယူလာသည့္ထင္းမ်ားျဖင့္ မီးဖိုကာ အေ႐ြးခ်ိတ္ကို ရယူခဲ့ၾက၏။
အမွန္ေတာ့ စစ္သားတုိင္းအား ထင္းမ်ားကိုစုေဆာင္းၿ
ေကာပိုးအတ္ႏွင့္အတူ သယ္ေဆာင္လာရန္ႏွင့္ ထိုထင္းမ်ားအား
ပစ္ခဲလက္ခံတတ္ရန္ ႀကိဳတင္၍ အမိန္ေ့ပးထားသည္ မဟုတ္ပါေလာ။
ဒုတိယေန႔ ေရာက္ေတာ့လည္း တမ္ခည္းတိမ္ပုတ္မ်ားမွာ
ပ်က္ျပယ္ခဲသြားေသး။
ေရခဲလုမတတ္ ေအးေသာ မိုးစက္ပုိးေပါက္သကီးမ်ားသည္ အဆက္ျပတ္
ရြာေနဆဲပင္ ျဖစ္၏။
လူအမ်ားသည္ ေလွ်ာက္သြားေနရင္းမွ် မၾကာခဏ လဲက်ၾကသည္။
ျပန္ထလာသည့္အခါတစ္ကိုယ္လံုးတြင္ ရႊံ႕မ်ားျဖင့္ အလိမ္းလိမ္း
ကပ္ေနသျဖင့္ လူ႐ုပ္ မေပၚေတာ့။
ရႊံ႕ပုပ္ႀကီးမ်ားႏွင့္တူလွ်က္ပိ၏။
သစ္ပင္ျမင့္ျမင့္ တစ္ေတြ့လမ္ပင္ မရွိဘဲ ေရမ်ားသာ ဖံုးလႊမ္းေနသည့္
ကြၽန္ေရမ်ိဳးတြင္ထင္းေပ်ာက္ရွိဖို႔ဆိုသည္မွာ လံုးဝ ျဖစ္ႏုိင္သည့္အစ
မဟုတ္ေပ။
ဤသို႔ျဖင့္ တတိယေန႔တြင္သူတို႔သည္ အစားအစာမ်ားကို ခ်က္ျပဳတ္စားရန္
မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့သည့္အတြက္ ပါသမွ်ကို ခြဲေဝၿပီးအစိမ္းလိုက္၊
အေျခာက္လိွန္းစားေသာက္ၾကရေလသည္။
ေဂ်ကာ့ႏွင့္ သူ႔ေဘာင့္မ်ားမွာလည္းအမ်ားနည္းတူပင္
ေအးစက္ေနေသာ အစာမ်ားကို ႀကိတ္ခြဲတၿပီး ဝါးမ်ိဳၾကရေလ၏။
အဆုိးဆံုးကား ေရျဖစ္၏။
ကြင္းျပင္ေပၚမွ ေရမ်ားမွာ လံုးဝ သန္႔စင္သည္ မဟုတ္ေပ။
ကိခ်ၿပီး ေသာက္ပါမွသာလွ်င္ အႏၱရာယ္ ကင္းဖို႔ရွိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း လူအားလံုးသည္ကိခ်၍ မရႏုိင္ေတာ့သည့္
အေျခအေနႏွင့္ ရင္ဆုိင္ေနရသျဖင့္ ေရစိမ္း မည္းမည္းမ်ား၊
ညစ္ညမ်ားကိုပင္ မက္မိတ္၍ ေသာက္ၾကရသည္။
ထိုအခါ စစ္သား အမ်ားအျပားသည္မ်ားကိုက္ျခင္း၊ ဗုိက္နာျခင္း၊
ဝမ္းပ်က္ျခင္း စသည့္ေရာဂါ ေဝဒနာမ်ားကို ခံစားလာၾကရသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ လဲက် က်ဆုံးခဲ့သူ အေရအတြက္မွာ
မ်ားျပားလာေနေလရာ သြားေနၾကရသည့္ေနရာမွာ ထင္သေလာက္
မေပါက္ေရာက္ဘဲ ေန့ဝင္ေန့လွ်ိဳက္ခဲေလ၏။
အစားအစာ ဆာေလာင္ဒုကၡသည္ ႀကီးမားလာေနသည္။

ခ်ိတ္ဆက္ေနေသာ တယ္သားအားလံုးသည္ ပတ္ခန္းက်င္ရွိ စားေသာက္၍ ရသမွ်
အသီး၊ အရြက္၊ သစ္ခဲ့၊ သစ္ဖြမွအစေခြးဖက္ပင္ အပင္မ်ားကိုပါမက်န္
ရွာေဖြစားေသာက္ကာ ရွိၾကရ၏။
အခ်ိဳ့အသီးမ်ားမွာေရႊဖ်ံုသီးမ်ားႏွင့္ တူ၍ အ႐ိုင္းသီးမ်ားျဖစ္သည္။
တစ္ေနရာတြင္ မုန္လာဥႏွင့္ တူေသာအသီးတစ္မ်ိဳးကို ရရွိၾကေလရာ
တယ္သားတခ်ိဳ့သည္ အင၀မ္းမရ စားေသာက္ၾကသည္။
ေဂ်ာက္ကိုပါ ခြဲေ၀ေပးၾကသည္။
ထိုအသီးကို ရရွိ စားလိုက္ပိေသာ ေဂ်ာက္မွာမခံမရပ္ႏုိင္ေအာင္
ခါးလြန္းသျဖင့္ ပါးစပ္တြင္းမွ ခ်က္ခ်င္းပင္ ေထြးထုတ္ပစ္ခဲ့လ၏။
နာရီပုိင္းအတြင္းမွာပင္ သစ္ဥသစ္ဖုိးႏွင့္ သစ္သီးအ႐ြက္မ်ားကို
စားခဲ့သူမ်ားထဲမွ အခ်ိဳ့သည္ဆုိ့ယ္ခ်ိဳး ယားယံကာ အဖုအပ်စ္နာမ်ား ထြက္လာသည္။
အခ်ိဳ့မွာ ေျခလက္ပစ္ခ်ိဳး လကၠဏာမ်ိဳးျပန္ဆုိးလာသည္။
ထိုတယ္သားမ်ားအား ၾကည့္ရွုရ ေဂ်ာက္မွာ အထိတ္လန္႔ဖြယ္ရာပန္ေလသည္။
ေဂ်ာက္အေနျဖင့္ သူ႔ရြက္ရာအေျခာက်ားကိုသာ အဓိကထား၍
မွ်တခြဲေ၀ၿပီးစားေနခဲ့သူျဖစ္သည္။
ထုိက္သို႔ စားေနခဲ့ရျခင္းမွာလည္း တျခားေၾကာင့္မဟုတ္။
ႏုိင္ငံေရးမုဒ္ဒိုးက တယ္သားမ်ားအား ျမက္စားျပင္သက်ိဳးကို
ေကာ္ျဖတ္ခဲ့သည့္ အလုပ္ဟာ သိတင္း တစ္ပတ္သို႔မဟုတ္ သိတင္း တစ္ပတ္ထက္
ပိုၾကလ်မ္းမွတ္ကာ ေျပာေနသည္ကုိ ၾကားခဲ့ရ၍ ျဖစ္ေလသည္။
အခုဆိုလွ်င္ ျမင္ခင္းျပင္သက်ိဳးအား ျဖတ္လာခဲ့သည္မွာ ငါးရက္ေျမာက္ခနက္ခင္း
ျဖစ္ေနၿပီ။
ထုိေန႔တြင္ သူ႔အေဖာင့္ သံုးေယာက္ အိတ္မ်ားထဲ၌ ရိကၡာမရွိေတာ့ေပ။
အေမွာင္ထုကလာသည့္ထိုညတြင္ ေလသည္ အသစ္ ျပန္လည္
တုိက္ခုိက္လာျပန္သည္။
မုိးေပါက်ားႏွင့္ပုိးသီးမ်ားသည္လည္း တဖြဲဖြဲ သည္းလာျပန္သည္။
ေဂ်ာက္ႏွင့္ အေဖာင့္မ်ားသည္ လမ္းေဘးတစ္ေနရာ၌ ေျမမာေပၚ၌
ယာယီတဲထုိးကာ ရပ္နားၾကသည္။
အေဖာင့္ထိုစဥ္ဦးျဖစ္သူ ဆူးကမ္ဘန္မွေသးေသး တစ္လံုး ထြန္းထားေပးသည္။
အေဖာင့္သုိ့းေယာက္သည္ သူတုိ႔၏ ဇလံုပန္းကန္မ်ားအား မွန္အမ္ေဘး၌
ခ်ကာေဂ်ာက္အား လွမ္းၾကည့္ေနၾကစ၏။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔ရြက္ရာအိတ္ထဲ လက္ျဖင့္ ႏုိ့ကေလွာ္ထားသည့္
ခ်ဥ္ေစ့မ်ားကို လက္ဆစ္ပုိ့ ႏုိ့ကၠ၍ ထည့္ေပးသည္။
ထုိ၌နာက္ သူသည္ သူလုပ္ေနက် ထံုးစံအတုိင္း သူ႔ပန္းကန္ေပၚ
ေခါင္းငံု႔ကာ ဆာေတာင္းျခင္းအမႈ ျပဳသည္။
မ်က္လံုးမ်ားအား ျပန္ဖြင့္လိုက္သည့္အခါ သူ႔အား တအံ့တသြဲ ၾကည့္ေနသည့္
ဆူးဇာမ်က္လံုးမ်ားႏွင့္ ရင္ဆုိင္ေတြ့လ၏။
“ခင္ဗ်ားရဲ့အဖုိးသိပ္တန္တဲ့ အစားကို ခင္ဗ်ားကို ဖမ္းထားတဲ့ ကၽြန္ေတာ္တို့နဲ့
ဘာျပဳလို႔၀ွစ္စားေနတာလဲ”ဟု ဆူးကေမးသည္။
ေဂ်ာက္က ကြ်မ္ဆီ အေဖာင့္၏ ၀ုိင္းစက္ခ်က္ မ်က္ႏွာအား
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ပြတတ ျဖစ္ေနသည္။
ဆာေလာင္ျခင္း၊ ေမာပန္းျခင္းႏွင့္
ေၾကာက္လန္႔ျခင္းတုိ႔ေပါင္းစပ္ဖြဲ့စည္းထားသည့္
မ်က္ႏွာထားျဖစ္၏။

သူသည် ခ်ိတ်ေစ့ေလွာ်မ်ားကို ဝါးေနေသာ္လည္းတစ္ခ်ိန္လုံး တုန္လွ်က္
ေခၽြးေတြ ထြက္ေနသည္။
သူသည္ ခ်ိတ္ေစ့ေလွာ်မ်ားဝါးေနေသာ္လည္း မီခ်သည့္အခါတြင္မူ
နွင့္ကိုေလသည္။
“ငါဟာ ခရစ္ယာန္ဘာသာဝင္ တစ္ေယာက္”ဟု ေဂ်ာ့က်ာ့က ျပန္ေျဖသည္။
“တို႔ရဲ႕တရားစာေတြက ေဟာထားတာေတြ ရွိတယ္။
ဘုရားသခင္ကို ခ်စ္ရမယ္တဲ့။
ကိုယ့္အနီးခ်င္းေတြကို ညီအစ္ကို ေမာင္ႏွမသဖြယ္ ခ်စ္ရမယ္တဲ့။
ဘာလုပ္မိုးပဲျဖစ္ျဖစ္ခ်စ္ရမယ္တဲ့။
လူေတြဟာ ေနရာတိုင္းမွာ အဲသလို က်င့္ၾကမယ္ဆိုရင္ သတြဲ၊ ျဖတြဲနဲ႔
ရန္ဘိုေတြအားလံုးဟာ ၿပီးဆံုးသြားမွာပဲ”“အစားပန္းကန္ေပၚ
ေခါင္းငံု႔ၿပီး ဒုကၡတမ္းေတြ လႈပ္ေနတာကေကာ
ဘာလုပ္တာလဲ”“ခရစ္ယာန္ခ်င္းမွာ ဘုရားသခင္ ေပးထားတဲ့ မျမင္ရတဲ့
မိတ္ေဆြနဲ႔ ကူညီေစာင့္ေရွာက္သူဟာ ရွိေနတယ္ကြဲ႔။
တို႔အေနနဲ႔ ဘုရားသခင္ကတစ္ဆင့္ ခြန္အားနဲ႔ လမ္းၫႊန္ေပးဖို႔
ဆုေတာင္းၾကရတယ္။
ဒီညဆိုရင္ တို႔စားရတဲ့ အစားအစာေတြက္ ဘုရားသခင္ကိုေက်းဇူးစကား
ဆိုေနတာ”“ခင္ဗ်ား ဆုေတာင္းေတာ့ တကယ္ရဲ႕လား။
အသလို ဆုေတာင္းေနလို႔ဘးအႏၱရာယ္ေတြက လြတ္ၿပီး ခင္ဗ်ား အခုထိ
အသက္ရွင္ေနတာလား”ေဂ်ာ့က်ာ့က ခ်က္ခ်င္း မေျဖဘဲ
တံု႔ဆိုင္းေနသည္။
အေစာင့္ဇာ ၇ိုးသားေသာေမးခြန္းေၾကာင့္ သူ႔အတြင္းစိတ္ထဲ၌
ျဖစ္ေပၚခံစားေနခဲ့ရေသာ သံသယမ်ားသည္ ျပန္လည္သည္။
သူ ခ်က္ခ်င္း သတိရလာသည္။
သူ႔အေတြးမ်ားသည္ ၇ႏွပ္ေထြးေနာက္ကြက္ကာ မျပတ္သားျဖစ္လ်က္ ရွိ၏။
“မင္း ဆုေတာင္းေနတဲ့အေပၚမွာသာ ယံုၾကည္မွဳ
အလံုအေလာက္ရွိေနရင္ဆုေတာင္းတာ ျပည့္တတ္တယ္”ဟု ေနာက္ဆံုးတြင္
ေဂ်ာ့က်ာ့က မယုံတယုံလြန္ ျပန္ေျပာသည္။
“တကယ္လို႔ ကင္ဟာ ခရစ္ယာန္ တစ္ေယာက္ျဖစ္လို႔ ဘုရားသခင္ဆီမွာ
ဆုေတာင္းခဲ့ရင္အခုဆုိ သူ အသက္ရွင္ေနမွာပဲ ေနာ္”ဆူးဇ၏အသံသည္
ရႊံ႕ဖြဲ့ထားခံရၿပီး ေသသြားခဲ့ရသည့္ သူ႔မိတ္ေဆြ ေကြခ်ာင္း
နယ္သား၏အမည္ကို ေျပာသည့္အခါ တုန္ေနသည္။
“ဒါက်ေတာ့ ေျပာရခက္တယ္။
တကယ္လို႔ သူက အတိအက် အမွန္အကန္ယံုၾကည္မယ္ဆိုရင္ေတာ့ ျဖစ္ႏုိင္စရာ
ရွိတယ္”ေလသည္ ယာယီတဲအား ျပင္းစြာဝင္ေရာက္သည္။
ခပ္ေဝးေဝး တစ္ေနရာမွ ဝံပုေလြမ်ား၏အူသံမ်ား ၾကားရ၏။
ဆူးဇ၏ မ်က္ဆံုးအစံုသည္ ထိတ္လန္႔ခင္း ဝင္လာသည္။
“ဒီညကၾြန္ေတာ့္အတြက္ ဆုေတာင္းေပးမွလား”“မင္း ဆႏၵရွိတယ္ဆုိရင္
ရပါတယ္”ဂ်ာ့ထ္ရက္ အံ့အားသင့္သြားေသာ ေဂ်ာ့က်ာ့က ဆူးဇ၏ ပခံုးအား
ပုတ္လိုက္ၿပီး ၿပံဳးသည္။
ထို႔ေနာက္ သူသည္ က်န္ေစာင့္ ွးစဥ္ဦးအား လည့္ပတ္သည္။
ထိုးစုေယာက္ခ်ံလံုးဇ၏မ်က္ွာမ်ားသည္ ပန္းေက ၿပံဳးစဖြယ္သည္
ခြက္ခ်ိင္ေနၾကသည္။
“ငါ ဆုေတာင္းရင္ မင္းတို႔ကိုေရာ ထည့္ၿပီး ဆုေတာင္းရမလား”ဟု

ေဂ်ကာ့က ေမးသည္။
အေစာင့္ေနစဥ္ေယာက်ာ္သည္ တစ္ေယာက်ၤက္ေရာ တစ္ေယာက္
ၾကည့္ေနၾကသည္။
ထို႔နာက္ အသက္ႀကီးသကီး အေစာင့္က “ကၽြန္ေတာ္တို႔က
တ႐ုတ္အလုပ္သမားေတြနဲ႔လယ္သမားေတြရဲ့ တပ္ခ်တပ္ကိုပဲ ယံုၾကည္တာ”ဟု
ခပ္ေနွးေနွးေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ္တို႔အတြက္ ဆုေတာင္းေပးဖို႔
မလိုဘူး”ေဂ်ကာ့သည္ ဆူးတက္သည့္၍ သူ၏ ဆက္ဆံေသာ
လက္ေနွစ္ဖက္အေပၚေခါင္းငံု႔လိုက္သည္။
တ႐ုတ္ဘာသာျဖင့္ ဤလြင္ျပင္ဆက်ိဳးေပၚမွ
ျဖတ္သြားေနၾကရေသာလူအားလံုးအား ကာကြယ္ေစာင့္ေရွာက္ေပးဖို႔
ပထမဆံုး ဆုေတာင္းသည္။
ထို႔နာက္ ဆူး၏အမည္အား ထုတ္ေဖာ္ကာ ကာကြယ္ေစာင့္ေရွာက္ေပးဖို႔
ထပ္လုေတာင္းသည္။
ဤလြင္ျပင္ရွိေနရသည့္ အခက္အခဲမ်ားေွင့္ ေဘးအေွ်ာင္ယွဥ္မ်ားအား
ႀကံ့ႀကိဳခံေုင္ရန္အတြက္ ခြန္အားေွင့္သတၱိေပးသနားေတာ္မူပါဟု
အာ႐ုျပဳသည္။
ဆုေတာင္းအၿပီးတြင္ ဆူးက ေဂ်ကာ့အား ေက်းဇူးစကားဆိုသည္။
သူ႔မ်က္ေွာသည္ေအးေဆးတည္ၿငိမ္ကို၏။
တစ္ခ်ိန္ေွင့္တစ္ခ်ိန္ ေွ့တက္အၿပီးတြင္ ေဂ်ကာ့ေွင့္ အေစာင့္ထံုးေယာက်ာ္သည္
တစ္ခ်ိန္ေွင့္တစ္ခ်ိန္ ေကာခင္းကပ္၍ ထုိင္ကာ ရဟန္ေစာင္မ်ားကို
စခ်ိန္အိပ္ကသည္။
လူခ်င္း အသားခ်င္း ထိကပ္ေနၾကရသျဖင့္ တျဖည္းျဖည္းေွင့္
အေႏြးဓါတ္သည္လာသည္။
တစ္ေယာက္ၿပီးတစ္ေယာက္ ဦးေခါင္းမ်ား
ဂုိက္ခ်ိုင္ၾကကာအိပ္ေမာက်သြားၾကေလ၏။
ေဂ်ကာ့သည္ ေွ့စ္ေွစ္ၿခိဳက္ခ်ိန္ အိပ္ေမြ့ပ်ာ္၊ ေႏွာင္းတစ္ဆက္
အိပ္တစ္ဆက္ျဖစ္ေနသျဖင့္ သူေွင့္ေကာခင္းကပ္၍ အိပ္ေနေသာ
ဆူးတစ္ေယာက္ တုန္ေနသည္ကို သတိထားေနမိ၏။
မုိးေပါက်ၿမဳိးေွင့္ မုိးသီခ်ိန္းကေတာ့ တစ္လလံုးမျပတ္၊ သူတုိ႔၏ ယာယီ
တဲငယ္အားလံုးေရာက္ေတြ ၇ိုက္ပ်ာက္ပ်ာက္ ရွိသည္။
အခန္ဆုိင္းလုပ္ပုိင္ အေဖးတစ္ေနရာဆီမွ ဝုပ္ေလအူသံမ်ား
ၾကားေနရေလသည္။
အ႐ြက္ဦး အလင္းေရာင္သည္ ေွင္းျမဴမ်ားအား
ထုိးေဖာက္ဝင္ေရာက္လာသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ အိပ္ရာမွ ေွ့ံးလာေသာ ေဂ်ကာ့သည္ သူ႔ပခုံးအား မွိ၍
သက္ေသာင့္သာယွင့္ၿငိမ္သက္ မွိထားေသာ ဆူးအား
သတိထားမိလာသည္။
ဆူးသည္ သူ႔အား ေမွးမွိထားျခင္းျဖစ္၏။
ေဂ်ကာ့ေနရာ ျပင္ဆင္လိုက္သည့္ အခါတြင္မူကား ကြမ္ဆိန္ယားအေစာင့္သည္ကို ေပၚလာသည္။
ကြမ္ဆိန္ယား ဆူး၏ မ်က္ခံုးအစံုသည္ ပြင့္ထြက္ၾကေလ၏။
သူ႔အၾကည့္သည္ယံုတဲေခါင္းဆီသို႔ ခ်ိးခိုက္ရွိသည္။
ၾကည့္ေနပံုမွာ ေငးေၾကာင္ေၾကာင္။

ေဂ်ကာ့ကလူငယ္အေဓာင့္ေ၏ မ်က္ေွာအား သူ၊လက္ေခ်ာင္းမ်ားျဖင့္
စမ္းၾကည့္သည္။
ထို၎နာက္ လန္၎ဖ်က္ကေနာက္သို၎ ဖ်တ္ခနဲ ဆုတ္လုိက္မိ၏။
ဆူးဇ၏ ေယာင္ကုိင္းေနေသာ
မ်က္ေွာသည္ေအးစက္ေတာင့္တင္းလ်က္ရွိသည္။
သူ ေသြးဆံုးသြားခဲ့သည္မွာ အခ်ိန္အေတာ္ၾကာၿပီဟုခန္၊မွန္းရေလသည္။

၁၄၁၄ ခီတက္ခဲ့ဟုကရသည့် ခုႏွစ်ရက္ေျမာက္ ေန၌တြင္ဖူးကား
ျမက္ခင္းလြင္ျပင္ဆီးဇာ၏ ဟုကမ္းတမ္းရက္စက္မွန္မ်ားသည္ မဟာဆီးႏွင္း
ေတာင္တန္းႀကီးေပၚ၌ ႀကံခဲ့ရသည္မ်ားထက္ပါ၍
ဆုိးသည္ကုသိလာဟုကရသည္။
ဆီးႏွင္းမုန္တုိင္းႏွင့္ မုိးသီးမုန္တုိင္းမ်ားသည္
အဆက္ျပတ္ဆင္းလာေနသည္ ျဖစ္ရာ တိဘက္လူမ်ိဳး လမ္းျပမ်ားသည္ပင္လွ်င္
လမ္းစဖ်ာမရတေပ်ာက္ကုန္ကုန္သည္။
ခီတက္ေနဟုကေသာ စစ္သားမ်ားသည္ လမ္းမွားသျဖင့္ မဟုကာခဏ
လာလမ္းကုိျပန္လာလမ္းမွန္ရေအာင္ ျပန္လာေနဟုကရဇ၏။
အားလံုးသည္ စိတ္ဝိဉာဉ္ပ်က္ကြက္ခဲ့ျဖစ္၍ တစ္ခါတစ္ရံတြင္ မိမိတုိ႔တပ္ဖဲြ့တပ္ခ်ိဳတုိ့
အခ်င္းခ်င္းပင္လွ်င္ အဆက္ျပတ္ကုန္ဟုကသည္။
ေဂ်ကာ့ဇ၏ ပတ္ဝန္းက်င္ဓာတ္သားအမ်ားစုမွာ ဆာေလာင္ဆြံ့ပမ္း ဒဏ္ကုိ
ေတာက္ေလွ်ာက္ခံေနရသည္ ျဖစ္ရာ သူတုိ့ထဲမွအမ်ားစုသည္ ရဲႏုိင္၊
ဖြတ္အုိင္ဘားအတြင္းသုိ႔ မဟုကာခဏ လဲက်ကန္ခစ္ေနခဲ့ဟုေလသည္။
ယင္းကဲ့သုိ႔ ျဖစ္လာသည့္အခါ အတူတူပါလာေသာ ရဲေဘာ္မ်ားသည္
အားအင္မရွိျခင္းႏွင့္အဆံမတန္
ပင္ပန္းႏြမ္းပုိ့ကုိေသျခင္းတုိ့ေ၌ဟုကာင့္ လဲက်သြားသူမ်ားအား
ရွင္းုိ့ထြမ္ဆြဲထုတ္ႏုိင္ခြမ္းမရွိဟုကေခ်။
လူတစ္ဦးခ်င္းစီသည္ မိမိတစ္ဦးတည္းဇာ၏ အသက္ရွင္ေရးမွ တစ္ပါး အျခား
ဘာကုိမွမေတြးႏုိင္ဟုကေတာ့ေပ။
လဲက်သြားသူမ်ားထံမွ ကယ္ပါ ယူပါ တစာစာ ေအာ္ေနဟုကသည့္တုိင္ေအာင္
လွည့္မဟုကည့္ဟုကေတာ့ေခ်။
ေဆးေအာ္ဒီလ် တပ္သားမ်ားထံတြင္လည္း ေဆးဝါးမ်ား
ျပတ္သြားၿပီျဖစ္၍ မွိမကလူနာမ်ားအား ထမ္းစင္မ်ားႏွင့္ သယ္ယူရသည့္
အလုပ္ဟာလည္း အျခား အႏၱရာယ္မ်ားကုိပါဖိတ္ေခၚသလုိ ျဖစ္ေနသျဖင့္
လဲက်သြားေသာ တပ္သားမ်ားကုိေတြ႔လွ်င္
အမ်ားအားျဖင့္ထားျခင္းခဲခဲရသုေတြက မ်ားလာသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ အသက္မေပါင္းမ်ားစြာ ရပ္ခဲလဲက်ေနေသာ စစ္သားမ်ားအား
ဟုကည့္ေလ့ရွိဇ၏။
သုိ႔ေသာ္လည္း ထိုစစ္သားမ်ားဇ၏ မ်က္လံုးမ်ားမွာကလယ္ကလယ္ျဖစ္ကာ
မွိမွန္အေနအထားဌ မရွိဟုကေတာ့ေပ။
မ်က္ႏွာမ်ားအား ျမင္ဝံုမွိျဖင့္သုတုိ႔ျခေထာက္မ်ားတြင္ ရွိခဲ့သမွ် အင္အားမ်ား
ကုန္ခန္းသြားၿပီကုိ သိေနဟုကရဇ၏။
လမ္းလံုး၀ မေလွ်ာက္ႏုိင္ေတာ့သည့္ စစ္သားတခ်ိဳ့သည္ ေဂ်ကာ့အား
အတင္းအဓမၼဖက္ဖြယ္ကာ ဆြဲထားတတ္ဟုကဇ၏။
ေရနစ္ေနသူတုိ့စစ္ဦးအေနျဖင့္
ေကာက္ဝုိင္းတစ္ခ်ိန္ပါပဲဆုိေနသည္သေဘာျဖစ္ဇ၏။
ထုိအျဖစ္မ်ိဳးႏွင့္ ႀကံရသည့္အခါတုိင္း ေဂ်ကာ့သည္ကုိယ္ေရာဓိတ္ပါ
ပင္ပန္းရသည္။
ဖက္ဖြယ္ထားသူအား ခြာခ်ရသည့္ အလုပ္မွာ လြယ္လူသည္မဟုတ္ေခ်။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ သူ၏ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ ေနသည့္ လဲက်ေနသူမ်ားအား
ဥေပကၡာမျပဳ၍မရ။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္မူ ျမက္ခင္းျပင္ႀကီးမ်ားဟုကာ၌ ထုိးထားသည့္
ယာယီတဲမ်ားအတြင္း၌အေအးဒဏ္ခံရၿပီး ေသေနဟုကေသာ လူေသ

အေလွာင်းမ်ားအား ေတြ႔ၾကရသည္။
သူတို ေဘးတြင္ခင္ဗ်ာေစ့ေလွာ္ တခ်ိဳ့ျပန္ ေနသည္ကို ျမင္ၾကရ၏။
စားရင္းေသာက္ရင္း တန္းလန္းဖင့္ေသဆံုးၾကျခင္းျဖစ္သည္ကို
ခန္ မွန္းသိသာလွေပသည္။
အခ်ိဳ့စစ္သားမ်ားတြင္ ဝါးယင္းလိပ္မ်ား ပါလာတတ္ၾက၏။
ထိုသူမ်ားက်ေတာ့ဝါးယင္းလိပ္မ်ားအား ခ်ီးဖဲ့ၿပီး ထင္းလုပ္ကာ
မီးေမႊးၾကသည္။
ၿပီးေတာ့ ျမက္ပင္မ်ားၾကားရွိပုပဲ့အဲ့ေရမ်ားျဖင့္ သူတို
သားေရခါးပတ္မ်ား၊ ဖိနပ္မ်ားျဖင့္ ျမင္းကုန္းမ်ားအား
ျပဳတ္ခ်ိန္းၾကသည္။
တခ်ိဳ့က်ေတာ့လည္း ျမက္ပင္မ်ားအား ျပဳတ္၍ အရည္ကို ေသာက္ၾကသည္။
ေရပုပ္မ်ားအား သည္အတုိင္းေသာက္သည္ကို တစ္ခုခုျဖင့္ ေရာျပဳတ္ၿပီး
ေသာက္ျခင္းကအာဟာရပို၍ ျဖစ္ခ်ိဳ့ပုိသည္ မဟုတ္ပါလား။
ခုျဖစ္ရက္ေျမာက္ေသာ ေန႔တြင္ကား ေဂ်ာက္သည္
ပထမဆံုးအႀကိမ္မဖယိုၾကည့္ပုိင္ဖယ္ရာ ျဖစ္ရသည့္ အျဖစ္တစ္ခုျဖင့္
ႀကံဳရသည္။
လူတစ္ခုသည္ သူတို ရဲေဘာ္မ်ားယိုထားခဲ့သည့္ မစင္ပုံမ်ားထဲမွ အစာမေၾက
ျဖစ္ကာ အေစ့လိုက္ ျပန္ထြက္လာေသာခ်ိန္တြင္ေစ့ေလွာ္မ်ား လိုက္၍ ေကာက္ယူ
စုေဆာင္းေနၾကျခင္း ျဖစ္၏။
တခ်ိဳ့ကေတာ့အနည္းငယ္မွသာ က်န္ခဲ့သည့္ ဝန္ထမ္းရာပန္းမ်ား၏ မစင္ပုံမ်ားထဲမွ
ရရာကိုေကာက္ယူေနၾကေလသည္။
သူတို သည္ ခ်ိန္ေစ့ေလွာ္မ်ားနွင့္ အျခား ရရာမ်ားအား
ေရေဆးကာေရနွင့္ျပဳတ္၍ ေသာက္ေနၾကသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ေဂ်ာက္ကိုယ္တုိင္ကလည္း သူ အေစာင့္ ဆူးေသြးၿပီးတကည္းက
စားစရာဟူ၍ ဘာမွမက်န္ေတာ့ေပ။
သူ၏ ႏြားထီးေရ ရိကၡာအိတ္ထဲ ုိးကြက္သည့္သြည္ခါ
ခ်ိန္ေစ့ေလွာ္သည္းနည္းမွ်သာ က်န္ေတာ့သည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ဗုဒၶ ဆာလာတုိင္း အခ်ဳပ္ခန္မွဳရဲေဘာ္ျခင္းကို စြန္ပဲယဥ္မွသာ
ျဖစ္ေတာ့မည္ကို ဆံုးျဖတ္ကာ သူသည္
မစားဘဲေအာင့္သည္းေနလိုက္ေလသည္။
တစ္ခါမွေသာ္ လံုးနန္းယွည္ သတင္းတစ္ခု ပို ရန္ ထြက္လာခုိက္
ေဂ်ာက္အနားမွကပ္၍ သုတ္သီးသုတ္ ျဖတ္သြားသည္။
ေဂ်ာက္သည္ လံုးနန္းယ လက္သြ ခ်ိန္ေစ့ေလွာ္ကုိင္ဆုတ္ကာခန္
ထည့္ေပးၿပီး ေမ-လင္းထံ ဆက္သြားပို ေပးလိုက္ပါဟု မွာလိုက္သည္။
ထို ေနာက္တြင္မူ ေနာက္ထပ္ လံုးနန္းသား မေတြ႔ရေတာ့ေပ။
ေဂ်ာက္အေနျဖင့္ သူ အသက္ရွင္ေရး ကစဉ္ကားေ မေတြးဘဲ မေနခ်။
မည္ပင္အခက္အခဲမ်ိဳးမ်ိဳးနွင့္ ရင္ဆုိင္ေစကာမူ အသက္ရွင္ေရးအတြက္ကိုေတာ့
မျဖစ္မေန လုပ္ရမည့္အဓိကာန္ ခ်ထားခဲ့ၿပီးၿပီ ျဖစ္၏။
ေနာက္ဆံုးတစ္ေန႔ သူ ရိကၡာ အိတ္ထဲ၌ ေနာက္ဆံုး က်န္ခဲ့သည့္အစာကိုပင္
အစြမ္းကုန္ ေခၽြတာ စားေသာက္ကာ သူ အသက္
ဆံုး,မသြားေအာက္ကာကြယ္သြားမည္ျပင္ သူ ဆံုးျဖတ္ထားခဲ့ၿပီး ျဖစ္၏။
ထို ၾကာင့္လည္း သူသည္စိတ္ေနရင္းနွင့္ စုေဆာင္းထားေသာ
ျမက္ေျခာက္မ်ားမွ ဥမ်ားကို လိုအပ္သည့္ အခါတုိင္းဝါး၍ မီခ်ေလ့
ရွိေလသည္။

ထိုေန႔ ေစာေစာပုိင္းတြင္ သတင္းတစ္ခု ေရာက္လာသည္။
တပ္ခ်စစ္တပ္ေနာက္ခံလိုက္လာေနေသာ ကုိမင္းဇင္ တပ္မွဴးသည္
မဟာျမက္ခင္းျပင္ဘက္အတြင္းသို႔ တစ္ခုုိင္းဝင္ခြင့္ရန္ခ်ိန္းမွတ္သည္
ဝင္ေရာက္ၿပီးေသာ္ လာလမ္းအတုိင္း ျပန္ထြက္သြားၾကၿပီဟူေသာ
သတင္းျဖစ္၏။
ခ်ိတက္ေနေသာ စစ္သားအားလံုး ဝမ္းသာအားရ
ေၾကြးေၾကာ္ေအာ္ခဲ့ၾကသည္။
စိတ္ခ်ိတ္အင္အား ပိုမုိ၍ တက္ႂကြျမင့္မားး လာေစရန္အတြက္ ႏုိင္ငံေရးမွဴးမ်ားက
ထိုသတင္းအားေရဒီယိုမွ ေၾကညာသြားသည့္အတုိင္း အျပည့္အစုံ
ဖတ္ျပခဲ့ၾကေလသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ေဂ်ေက်ာ့၏ အသိတြင္ကား ျမက္ခင္းျပင္ၾကီးအား
ျဖတ္ေနၾကသည့္စစ္သားမ်ားသည္ ကုိမင္းဇင္ကဲ့သုိ့ ေရာက္ခဲ့ဖူးေသာ
စကားၾကားဝံုမွ်ျဖင့္ေၾကာက္စိတ္မ်ား ေပ်ာက္သြားသည္ မဟုတ္ေခ်။
လမ္းဟူ၍ မည္သည့္ရြာ မၾကီးေတာ့ဘဲရွိ့ဖြတ္အုိင္ၾကီးမ်ားျဖင့္လွ်ိဳလွ်ိဳ
ျပည့္ေနေသာ ဤလြင္ျပင္ၾကီးထဲ၌ လူေတြ အေသအေပ်ာက္မ်ားလွစၿပီကို
သိေနၾကၿပီျဖစ္ရာ ေၾကာက္လန္႔စိတ္သည္ လူတုိင္း၏ ရင္ထဲ၌
အျမစ္တြယ္ကုင္ခိုေန၏။
သူ႔ပတ္ပတ္လည္ရွိ တပ္သားမ်ားသည္ ကုိမင္းဇင္ကဲ့သုိ့ပင္
အေၾကာင္းကိုအတင္းအဖ်င္း မေကာင္းသတင္းမ်ားအျဖစ္
တစ္ေယာက္တစ္ေပါက္ ေျပာဆိုေနၾကသည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ေျမာက္ဘက္ဆီမွ မည္းေမွာင္ေသာ တိမ္အသစ္မ်ားသည္
သူတုိ့ေခါင္းအထက္သုိ့ ေရြ့လ်ားလာေနၾကသည္။
ျပင္းထန္ေသာ ေလအရွိန္၏ အသံမ်ားနွားေထာင္ေနရေသာ
ေဂ်ေက်ာ့သည္ အေျခအေန အရပ္ပတ္ပါ ဆက်ိတင္ၿပီး သိနားလည္ေနသည္။
ေဂ်ေက်ာ့၏ အသိအရဆုိလွ်င္ ကိမ်ေကာင္း အေၾကာင္းမလွေသာ
လူမ်ားႏွင့္ရင္ဆုိင္ရဖြယ္ရွိသည့္ ဤရွင္ဖြဲ့အုိင္ လြင္ျပင္ၾကီးထဲ၌ ေနာက္ထပ္
အသက္ဝိတြေစတီးၾကရေပဦးေတာ့မည္။
မုိးရြာဖုိးသားမ်ား တက္လာျဖင့္ ပတ္ခန္းကင္ဆြင့ အေမွာင္ထဲမွ်ားက်လာသည္။
မနွန္းဝါး အလင္းေရာင္ၾကားမွေန၍ ပ်ိန္းယြယ္ သူငယ္ဘဝဦး
သူ႔ဘဝသို့ေရာျပန္လာေနသည္ဟု လွမ္းျမင္လုိက္ရ၏။
ပထမေတာ့ ဘယ္သူဘယ္ပါမွန္း မသိ။
သူ႔ရွဴးတြင္လာ၍ရပ္ခါမွ လီအန္ဇယ္ဖန္း သိသည္။
သူငယ္သည္ ဝွဲျပန္လာခဲ့ရသျဖင့္ အသက္ပြန္ဖန္ဂ်ိဳးဝုိင္ဘဲျဖစ္ကာ ဂုတ္ဆရက္ စကား
မေျပာနုိင္ေခ်။
“ကိမ္ရွ-ရွိ၊ ကိမ္ရွ-ရွိ၊ ေၾကာက္စရာတစ္ခု ျဖစ္ေနတယ္”ဟု လီအန္ဇယ္ ႏွဴတ္
အထစ္ထစ္အေငါ့ေငါ့ ထြက္လာသည္။
“ရဲေဘာ္ ေမ-လင္းရဲ့ လား ေရမြဲတစ္ေကာင္
တက္ခင္းမီရာကလန္႔ဖ်ပ္ၿပီး ႏြဲထဲက်သြားလို႔”ေဂ်ေက်ာ့သည္
အလန္႔တၾကား ျဖစ္သြားသည္။
“သူနဲ့အတူ ကေလးပါသြားသလား”“ပါသြားတယ္။
သူတုိ့က အခု လားရဲလည္ပင္းကို ဆက်ီးကြင္းစြပ္ၿပီး
ဆြဲတင္ေနၾကတာမရေသးဘူး”လီအန္ဇယ္သည္ ေဂ်ေက်ာ့လက္အား ဆြဲ၍
ေခၚေနသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္လည္းသူ႔အေစာင့္မ်ားအား အသိေပးဖို့ မဆုိထားႏွင့္

လွည့်၍ပင် မဟုကည့်ေတာ့ဘဲ ေခွ်ာတက်သို့တအားကုန်ေျပးသည်။
သူ့လက်ထဲမွ ဝါးတုတ်ျဖင့် ေျမမာ ဟုတ်မဟုတ် စမ်းသပ်ျခင်း
မျပေတာ့ေပ။
သူသည် ျမက္ခတ္တစ္ခုမွ တစ္ခုသို့ ခုန္ကူးး၍ ေျပးသြားေနျခင်းျဖစ်ရာ
တစ္ခုမွ်းလုံး ေခ်ာ်လဲေထြျပးလိုက် ျဖစ်ခဲ့ရေလ၏။
လိအန္တရယ္သည္ သူ့ေနာက္ခဲ့ အေျပးအလႊားး လုိက္ေနေသာလည္း မမီေခ်။
ေနာက်မနဲအနည္းငယ္ခဲ့ ဟုကာေသာအခါ သူသည္ သူ့ေခြ်ာမွ လူအုပ္ၾကားသို့
အတင္းတိုးေဝ့၍ျပးဝင္ေရာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။
လူအုပ္၏ ေခြ်ာမွာက္တြားတြား ေစးကပ်ပ်ပ် ရွင်ံ့ဖြက်ခ်ားျဖင့်
ျပည့္ေနေသာေရအိုင္ထဲသား ေတြ့လိုက္ရေလ၏။
သူ့ေခြ်ာ၌ ဘာေတြျဖစ္ေနသည္ကို အတိအက် မျမင္ရ မသိရေသးခင္ဟာပင္
ေဂါက်သည္လားဟု ေဟ့ကာလွန္ခဲ့တဟုကား ေအာ္ေနသံမ်ား
ၾကားေနရ၏ လားဟု ေအာ်သံမ်ားႏွင့္ ေရာ၍ထြက္လာေနသည့္အသံမွာ
ကေလးငိသံ ျဖစ္သည္။
ေဂါက်သည့် ခက်ခဲ့ေပ လူအုပ္ေခြ်ာသို့ေရာက်သြားသည္၊ ျမင္လိုက္ရသည့္
ဂုဏ္ေကား ေဟ့ကာကြဲထြယ္ ေကာင္းလွ၏။
ဂုန္းကန္းမွားေနသည့္ လားမွာ လည္ပင္းႏွင့္ ဦးေခါင္းသာလွ်င့်
ေပၚလွ်က်ၿပီးက်န္တစ္ခုက္ေနာက်ိဳင္းမွာ ရုံ့ဖြက်ိဳင္ထဲ၌ နစ္ျမဳပ်က်
ရွိေနၿပီ။
လားဟုလည္ပင္းမွ ဆက်ီးမွာ ဂုန္းေလတင္းေလျဖစ္ကာ လားဟု
မ်က္လုံးအစံုသည္ျပဴးထြက်ေနဟန္ရသည္။
လားဟုေက်ာအား အ့ဂူးအမူး ဖက်ထြယ္ကာ အစြမ္းကုန္လူးလြန့်လန့်ဖ်ားလွ်က်
ရွိသကား ဂုတ္ထရက်ျမင့်ပင် မမွတ်ဖူးုိင္သည့္ ေမ-လင္း ျဖစ္၏။
သူမဟုအဖတ္အစား၊ သူမဟု မ်က္ႏွာႏွင့္ သူမဟုဆံပင္ရွည္ဆို့ကြဲမွာ ယူနီေဖာင္း
တစ်ုေအာက်ခ်ေရာက္ေနဟန္ရသည္ျဖစ္ရာ အခုလို ရုံ့အလူးလူး ကပ္၍
ဂုန္းကန္ေနရသည့္အခ်ိန္တြင္ မိန္းမမွန္းေဟာက်ားမွန္း ဂုတ္ထရက်
ခက်ခဲ့ခြဲျခား၍ မရုံင္ေပ။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေမ-လင္းဟု ေကြးထားေသာ လက်စ္ဖက်သည္
ရွင်ံ့ေတြ လူးေနသည့္အဆုတ္ခုကို ေပြ့ထားသည္။
ထုိအရာကား မိမိဟုသမိုးျဖစ္လိမ့္မည္ဟု ေဂါက် သိေနဟု။
ထိုအရာသည္ ေမ-လင္းဟု လက်ြင္းမွ ေျခေရာလက်ပါ
ကန္ေက်ာက်ေနသည့္ သမီးငယ္သက်ခဲ့ေနေသးသည္ကို ျမင္ရသည့္အခါ
ေဂါက်ာဟု ရင္သည္ မ်ားစြာ ေပါ့ပါးသြားေလ၏။
ေဂါက် ေစာင့္ၾကည့္ေနခိုက်ာပင် လားဟုလည္ပင္းမွ ဆက်ီးအား
အေပၚဘက္လူအမ်ားက လူအားႏွင့္ ဆြဲယူေနၾကသည္။
ထိုအခုိက်အတန့်တြင္ လားသည္ လည္ပင္းခ်ိအစ္ေနေသာ ဆက်ီး
ေလ့သြားသျဖင့္ သက်သာရာ ရသြားသည့္ပုံ ရွိေသာ္လည္း
ေစာေစာကလုိ ဂုန္းကန္ျခင္းကိုကား မျပဳုိင္ေတာ့ေခ်။
လားမွာ အဆမတန္ေမာပန္းေနၿပီျဖစ္၍ လႈပ္ပင္မလႈပ္ုိင္ေတာ့ဘဲ
ရွိေနေသာ္လည္း ရွင်ံ့ဖြက်ထဲမွ ခႏၶာကုိယ္တစ္ခ်ာမူ
အျပင္သို့တုိးထြက်လာုိင္ခဲ့ေလၿပီ။
သုိ့ေသာ္လည္း လားေရာ လားခ်ငါ့ စင်မိုခ်ိမ်က် ရွိသျဖင့်
ေတးမွေစာင့္ၾကည့္ေနသူမ်ားက လားဟု ခြာမ်ားသည္ ေျမမာေပၚ
ေထာက်ခံေနၿပီဟု ယူဆၾကသည္။

တကယ္ေတာ့ အထင္သည္ အထင္မွားျဖစ္၍ လားမွာမူ ယက္ကန္
ယက္ကန္ျဖစ္ကာရင္းဝံ့ဖြံ့အတြင္းသို့ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း နစ္၍ နစ္၍
ဝင္သြားေနၿပီး သူ့လည္ပင္းမွာမူ ေရွ့ဘက္သို့ထြက္လာလွ်က္ ရွိေလသည္။
ထိုခဏမွာပင္ မုဆိုးသည္ မေမွ်ာ္လင့္ဘဲ သည္းထိန္ဆြဲ ရြာေလသည္။
ေလကလည္းထန္လာေလရာ ရင္ဖြံ့အုပ္ငွက္၏ ပတ္တလည္၌ ရပ္ေနသူမ်ား၏
မ်က္ႏွာမ်ားအား မိုးေပါက္မ်ားက႐ိုက္ခတ္ကာ ျပဳလာသည္။
ေဂ်ာ့က် ျမင္ေနရသည့္အတိုင္းဆိုပါက
ထိုေနရာတစ္ခုတြင္ျမက္ေျခာက္ပင္ တစ္ခု ေပါက္ေရာက္ေနေသာ
ေျမမာေနရာမွာ ကြက္ကြက္ကေလးမွ်သာ ရွိ၏။
မည္ု၏ပင္ျဖစ္ေစ ေလာေလာဆယ္တြင္မူ ေမ-လင္းႏွင့္ လားသည္
ေျမမာႏွင့္လက္နက္မ်ားမမီႏိုင္သည့္ ေနရာ၌ ေရာက္ေနသည္ျဖစ္ရာ မည္သူမွ
သူတို့ထံသို့ ဝါးလံုးတစ္ခုးကမ္းေပးရန္ မတတ္ႏိုင္ေခ်။
လား၏ ေကာကုန္းေပၚတြင္ လင္းယုန္တက္စေကာင္
အေတာင္ျဖန္ခ်ိဳက်ားတြယ္ကပ္ေနသည့္ဝံ့ယ ျဖစ္ေနခ်ာေသာ ေမ-
လင္းသည္ ေျခကလန္ လက္ကလန္လုပ္ေနေသာ ကေလးအား လက္ဆင့္ကမ္းျဖင့္
က်ိတ္စီစဥ္ေအာင္ ေပြ့ထားသည္။
ကန္ဆိုင္သည္ လား၏ လည္ပင္းေမြးအား ဆုပ္ကိုင္ထားသည္။
ေမ-လင္းသည္ လား၏ဦးေခါင္းအား မလႈပ္ႏိုင္ေအာင္
ကုိင္ထားျခင္းျဖစ္၍ သူမ၏ တစ္ခ်က္ႏွလံုးမွာ
ရင္ခ်ာကိုေဖာက္ထြင္းျပည့္ထြက္ေလသည္။
“ျမန္ျမန္လုပ္ပါကြာ။
ျမန္ျမန္ လုပ္စမ္းပါ။
အဖ်ာခင္းေတြနဲ့ ဝုိင္ဖယ္ေသနတ္ေတြရသေလာက္ ေတာင္းပါ”ဟု
သူ၌ဘဲ၌ ေရာက္ေနေသာ လိအန္ဒယ္အား ေအာ္ေျပာသည္။
“ငါသူတို့ဆီ ေရာက္ေအာင္ သြားမွျဖစ္မွာ”သူသည္ ေက်ာပုိးအိတ္ကို ျဖဳတ္၍
အတြင္းမွ အိပ္ရာခင္းကို ထုတ္ကာ ရင္ခ်ာအုိင္၏အစြန္းေပၚ ခ်ခင္းလွ်က္သည္။
အဝတ္စသည္ ရင္ခ်ဖြံ့တြင္ တစ္ပုိင္းတစ္ခႏွင့္ ကိုးတုိးက်တ ျမက္ပင္ခ်ဳပ္ေပၚ
ဖံုးအုပ္သြားသည္။
သူသည္ သူႏွင့္ အနီးဆံုးေသာ စစ္သားမ်ားထံမွ ဝုိင္ဖယ္ေသနတ္ႏွစ္လက္အား
ဆြဲယူၿပီး အဝတ္ေပၚ ေဒါင္လိုက္ စုိက္လိုက္သည္။
ထို၌နာက္ သူသည္ အိပ္ရာခင္းႏွင့္ ေသနတ္မ်ားဆီသို့ ေလးဖက္တြား၍
သြားသည္။
လိအန္ဒယ္အား အဆက္ျပတ္ ေခၚကာ ေနာက္ထပ္ အိပ္ရာခင္းမ်ားႏွင့္
လက္နက္မ်ားထပ္ယူေပးရန္ ေျပာလိုက္ရသည္။
သူငယ္သည္ ေဂ်ာ့က် ခုိင္းသမွ်အား လိုက္နာျမန္ သြက္လက္စြာလုပ္ေပးလိုက္၏။
ေဂ်ာ့က်သည္ ေနာက္ထပ္ အိပ္ရာခင္း သံုးထည္အား တစ္ထပ္ၿပီးတစ္ထပ္ခင္း၍
ထိုအိပ္ရာခင္း တစ္ထည္၏ အလယ္၌ ဝုိင္ဖယ္ေသနတ္ တစ္လက္ခ်င္းစီ
ေဒါင္လိုက္လိုက္ခ်ည္သည္။
ထို၌နာက္ သူသည္ အိပ္ရာခင္းမ်ားေပၚ လက္ႏွစ္ဖက္ႏွင့္
ဒူးႏွစ္ဖက္ေထာက္ကာခပ္ျဖည္းျဖည္း တြားသြားသည္။
သူ၌လက္မ်ားႏွင့္ ဒူးမ်ားေအာက္ အိပ္ရာခင္းမ်ားသည္ ရင္ခ်ဖြံ့အတြင္းသို့
မသိမသာ နစ္ဝင္သြားလွ်က္ရွိသည္ကို သူ သိေန၏။
ဤပံုအတုိင္းဆိုပါက ေနာက္ဆံုးနည္းငယ္အတြင္းမွာပင္ မိမိလုပ္ထားသည့္
အမာခံမဟုတ္ေသာ အဝတ္ေဖာင္သည္ရင္ခ်ာအုိင္၏ ဝါးမ်ိဳျခင္းကို

ခံရေပေတော့မည်။
သို့သော်လည်း သူသည် ထိုအေကြးအားေဖ်ာက္ပစ္လုိက္ၿပီး ဆက္လက္၍
ကြားသြားသည်။
သူ၌အဖ်ာကည့္အား ေမ-လင္းႏွင့္ သူ၏ အဖုိးတန္ရတနာျဖစ္ေသာ
သမီးငယ္ အေပၚ၌သာ စူးစုိက္ထားေလသည်။
ရုံ၌အုိင္အား လွ်က္ေျမ့ေက္ အ႐ုံးေပးရလုနီးပါး ျဖစ္ေနရာေသာ
လားသည် သူ၌ ဦးေခါင္းနစ္ျမဳပ္သည့္အခါ အေဖ်ာကာက္အကန္ ဂုန္းသည်။
ေက်ာေပၚမွ လူကိုလည်း ခါခ်ဲ့ုင္ခ်ိန္ အားထုတ္သည်။
သူ၏ ေအာက္၌ ရုံ၌ြမ်ားမွတစ္ပါး အျခား ဘာမွမရွိေတာ့သည်ကုိ
သိေနေသာ ေမ-လင္းဇာမိက်ြာတြင္ အလြန္အမင္း
ထိတ္သန္ခ်ဴဖ်ာကာကြဲ့ျခင္းကို ေဖ်ာ္ျပေနသည်။
ရုံ၌မ်ား ေပေနသည့္ဓက္ြာသည် ေဆာက္တည္ရာ မျခင္းကို
ျပသေနသည်။
သူ၏ ေအာက္ပုိင္းသည္ျဖည္းျဖည္းခ်င္း နစ္ျမဳပ္ေနလၿပီ။
သူမသည် ငိေငဲ့ကြားေနေသာ ကေလးအား ရုံ၌ြမ်က္ြာျပင္းွင့္
မထိမိေအာင္အား ထုတ္လ်က္ရွိသည်။
တစ္ဖက္လည္း သူမကုိယ္ပုိင္ ဖြက္အုိင္ထဲက်ၿပီး နစ္ေသြးေစရန္အခ်ိန္ကုိ တုိး၍
ဂုန္းကန္ခ်က္ရဇာ။
ထုိအျဖစ္အား ျမင္လ်ွက္ရသည့္ ေဂ်ာက္ဘသည္ဂုိးတစ္ေယာက္လုိ ျဖစ္သြားကာ ေမ-
လင္းဆီသို၌ ဒုိက္ဆုိး၍ ခုန္ခ်ကၿပီး ေမ-လင္းဇာက်ားနစ္အက်ေကာ္လာအား
ဆုပ္ကိုင္ထားသည်။
ၿပီးေတာ့ သူ၌ဘက္သို့ တရြတ္ကုိက္ဆြဲယူလာသည်။
ထို့အခ်ိန္တြင္ သူ ကုိယ္တုိင္ထာလည္း ရုံ၌ဖြက္အတြင္းသို၌ နစ္ဝင္ခ်ဴရွိေလၿပီ။
ထုိအခုိက္-အလြန္အသ့ဲသည့္ လက္ွန္ဝဲဖ်က္သည် ေဂ်ာက္ဘဇာ
ေျခက်င္းဝတ္ဘားအား လာ၍ဆုပ္ကုိင္သည်။
တစ္ဦးေသာ သူသည် ဖြက္ထဲ နစ္ျမဳပ္ေနေသာ
အိပ္ဟာခင္းမ်ားေပၚအတုိင္းေလးဖက္ထြာလာၿပီး သူ၌ျခေထာက္မ်ားအား
ေျမဆီသို၌ ဆြဲယူေနသည်ကု ေဂ်ာက္ဘန္ားလည္လုိက္သည်။
သူသည် သူ၌လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ ေမ-လင္းဇာ
လက္ေမာင္းေအာက္ထုိးသြင္းကာ တစ္ကုိယ္လံုးအား သိမ္းဖက္ၿပီး ယာယီ
အိပ္ဟာခင္း ေဗာတံတားဆီသို၌ဆြဲယူလာခဲ့ေလဇာ။
ေမ-လင္းဇာ ခႏၶာကိုယ္သည် ရုံ၌ဖြက္ထဲမွေန၍ အရွိန္ျဖင့္
ေဂ်ာက္ဘေနာက္သုိ၌လုိက္ပါလာဇာ။
ေရွ့ဘက္သို့လွည့္ေနေသာ ေဂ်ာက္ဘဇာ ဦးေခါင္းသည်
ေရွ့တည့္တည့္လူတစ္ေယာက္ဇာ မ်က္ွာွင့္ ရင္ဆုိင္မိၿကသည်။
အမွန္ေတာ့ ထိုသူသည် သူ ေမ-လင္းဘက္သို့လွည့္ေနခုိက္ သူ၌အား
ကယ္ဆယ္ရန္ သူ၌နာက္ စြန္၌စြန္၌စားစား ေရာက္လာျခင္းျဖစ္ဇာ။
သူသည္ေလးလံေသာ လူွစ္ေယာက္ဇာ ခႏၶာကိုယ္အား သူ၌နာက္သို့ မပါ
ပါေအာင္ဆြဲယူလ်က္ရွိေလသည်။
ေဂ်ာက္ဘသည် ထုိလူ၏ မွဲထားေသာ မ်က္လံုးမ်ားအား အခုမွပင္
အေသအခ်ာၾကည့္မိသည်။
နက္ေမွာင္ေသာ အသားအေရာင္ွင့္ က်ဥ္းေျမာင္းေသာ
မ်က္ေပါက္သို့သည္ဂုတ္ုိင္ဇာ ေတာင္ပုိင္းသားတစ္ဦး ျဖစ္ေၾကာင္း
သက္ေသခ်လ်က္ရွိသည်။

ထိုခဏမှာပင်ေဝဠေကာသည် ထိုသူအား မွတ်သိသြားသည်။
ထိုသူကား ေဝဠေကာ့ဇာ၏ ဇနီး ဖိလစ်တီဇာ၏ ဦးေခါင်းအား ျဖတ်ခဲ့သည့်
ပါးကြက်သားေပတည်း။
ရှင်ဘုရားအုပ်ခင်ဇာ၏ အစပွဲရပ္၍ ၾကည့္ေနေသာ လူမ်ားသည္ုိသူ၏
လႈပ္ရွားမႈအား ၾကည့္ကာ တအံ့တသြဲ ေရရြတ္ေျပာဆိုေနၾကသည္။
ေဝဠေကာ့သည္ သူ၇ိနာက္သို၇ ဖိတ္စင္ခန္ လွည့္ၾကည့္လိုက္ခဲ့၏။
ေမ-လင္းအား သူ အခ်ိန္ျဖင့္ကုလားက်ည့္အတြက္ ေမ-လင္း လက္ထဲမွ
ကေလးသည္ လြတ္ထြက္သြားသည္။
ကေလးသည္ေဝဠေကာ့ လက္ထမ္းမဓိႏုိင္သည့္ ရှင်ံ၇ဖြဴးသို၇
ေက်ာသြားခဲ့ေလၿပီ။
ေမ-လင္းကလည္း သူ၇အားအ၇ွိးအမဲ့ ဖက္ဖြယ္ထားေနၿပီျဖစ္ရာ
သူ၇အေနျဖင့္ ကေလးအား ကယ္ယူဖို၇ဆိုသည္မွာမျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ေပ။
ထိုအခ်ိန္တြင္ သူ၇ ေနာက္ေကာင္ေပၚမွ သို၇ ေလးလံေသာ
ခႏၶာကိုယ္တစ္ခုေရာက္လာသည္ကို သတိထားလိုက္ခဲ့၏။
ထိုသူသည္ သူ၇ကာေပၚမွ နင္းေလွ်ာက္သြားၿပီးရှင်ံ၇ဖြဴးသို၇
တုိးတက္သြားသည္ကို ျမင္လိုက္ခဲ့၏။
ထို၇ိနာက္ သူ၇သမီးငယ္ခဲ့၏ထံမွ ငိုသံကိုၾကားလိုက္ခဲ့၏။
တစ္ခဏမွ်အတြင္း တစ္ကုိယ္လံုး ရွင်ံ၇ဖြဴတြဲ ေပေနသည့္ကေလးအား
ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကစပ္ဒဠရပ္ေနေသာ လူမ်ားဘက္သို၇ ပစ္ေပးလုိက္သည္ကို ျမင္ရသည္။
စစ္သားတစ္ေယာက္ကေလးအား ဆီး၍ ဖမ္းလုိက္သည္ကို ေတြ၇ရ၏။
ထို၇ိနာက္ ေစာေစာက ဆုပ္ကိုင္ထားေသာ လက္ႏွစ္ဖက္သည္
သူ၇ျခင္းဝတ္မ်ားဆီသို၇ေရာက္လာသည္။
သူ၇အား ေျမမာဆီသို၇ တရြတ္ဆိုး ဆြေခၚသြားေနသည္ကိုလည္း
ခံေနရ၏။
သူ၇လက္ႏွစ္ဖက္သည္ ေမ-လင္း၏ ေသးသြယ္ေသာ ခႏၶာကိုယ္ႏွင့္
လက္ေမာင္းမ်ားအား ေပြ၇ဖက္ထြဲကုိင္ထားသည္။
ေမ-လင္း ကိုယ္ကုိင္လည္း ေဝဠေကာ့ လက္ထဲမွ လြတ္ထြက္သြားမည္ကိုစုိးရိမ္ျဖင့္
အ၇ွိးအမဲ့ ဖက္ဖြယ္ထားသည္။
ေဝဠေကာ့ေအခ်ိန္ျဖင့္ အားအင္ဆုတ္ယုတ္ကိုၿပီျဖစ္ရာ ေမ-လင္းအား ေပြ၇ခ်ီရန္
မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ေပ။
ထိုအခုိက္မွာပင္ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကစပ္ခဲ့ တပ္မီစစ္သားမ်ားသည္ ေဝဠေကာ့ႏွင့္ ေမ-
လင္းတို၇ ိုးစ့ေယာက္ခ်လံုးအားေဘးကင္းရာသို၇
ဆြေခၚသြားၾကေလ၏။
မည္သူမွ လမ္းလွမ္းမဓိႏုိင္ေသာ ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကတြင္းခ်ိန္မွ ေဝဠေကာ့ သမီးငယ္
ေအဘီေဂးလ္သားကယ္တင္ခဲ့သူသည္ ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကတြင္းသို၇ လင္ျမန္စြာ
နစ္ျမဳပ္သြားလိုက္ရသည္။
ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကစပ္ ေမ-လင္း၏ ေဘးခ်ိ ထုိင္ေနေသာ ေဝဠေကာ့သည္
အကူအညီဟူ၍ လံုး၀ မေပးႏုိင္ဘဲ ပါးကြက္သား၀မ္း၏ မ်က္ႏွာကိုသာ
စုိက္ၾကည့္ေနရသည္။
ရှင်ံ၇ဖြဴးသည္ ၀မ္း၏ လည္ပင္းအထိေရာက္လာေလၿပီ။
၀မ္းထဲမွ ကယ္ပါ ယုပါ တစာစာ ေအာ္သံမ်ားကိုလည္း မၾကားရ။
သူသည္ေလး က်ေနခဲ့သည့္ ေနရာခ်ိ မလႈပ္မခ်ာက္ ျဖစ္ေနရာမွ
ရှင်ံ၇ဖြဴးၾကတြင္းသို၇ ဖိတ္ခနဲခန္ျမဳပ္သြားေလ၏။

၁၅၁၅ “ခင်ဗျားကိစ္စက ဆံုးျဖတ္ၿပီးသြားၿပီ”ဟု လု-ခ်ီယာအိုက ေျပာသည္။
“ခင်ဗျားကို မနက္ျဖန္နက္ကရင္ ျပန္လႊတ္လိုမ့္မယ္”ေဂ်ဂ်ာသည္ သူ၏ရွဴခ်င္း ထုိင္ေနေသာ တပ္ခ်တပ္မွ အရာရွိအား လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူၾကားလိုေသာ စကားမ်ားျဖစ္၏။
ထိုစကားမ်ားအား သူ ၾကားလိုေနသည္မွာ တစ္ႏွစ္ခ်ီးပါးမ်ွရွိခဲ့ၿပီ။
အခု ၾကားရေတာ့လည္း သူ၏ႏွလံုးသားသည္ ခုန္ေခ်ာင္းမရွိ။
သူသည္ ေတာင္ပုိင္း ကန္သဲျပည္နယ္ဟန္ေဝးၿမိဳ့ရွိ ေမွာ္ခန္းမ အတြင္းရွိ အေဆာင္ဌာန ၾကား၌ ရပ္ေနခဲ့ျဖစ္၏။
သူသည္ၾကားလုိက္ရေသာ စကားအတြက္ စိတ္ေတာ့ျဖင့္ သက္သာရာရသည္။
“ခင်ဗျား ဒီည အေဆာင့် ႏွစ္ေယာက်္ခ် တပ္က ခြာရမယ္။
တန္ေဝးၿမိဳ့အျပင္ကသာမန္လယ္သမား တစ္ေယာက်္ဆိုမွာ ဒီည ခင်ဗျား နားႏုိင္ဖို့ စီစဥ္ထားၿပီးၿပီ။
အဂၤလိပ္အာေဆာင့္ေတြက ခင်ဗျားကို ထားခဲ့ၿပီး ျပန္လာၾကလိမ့္မယ္။
သူတို့ ထြက္လာၿပီး နာရီဝက္ၾကာရင္ခင်ဗျား လြတ္လပ္စြာ သြားလို့ရၿပီ”“လြတ္လပ္စြာ ဘယ္သြားရမွာလဲ”ဟု ေဂ်ဂ်ာက ျပန္ေမးသည္။
“ခင်ဗျားနဲ့အတူ လားတစ္ေကာင့္ ေပးလုိက္မယ္။
အစားအစာ ဝယ္စားဖို့ ေငြသားငါးေဒၚလာလည္း ေပးလုိက္မယ္”
ခ်ီယာအိုက စကားကိုမဆက္ဘဲ ရပ္သြားၿပီး ေျမာက္ပုိင္းတ႐ုတ္နယ္ေျမ ေျမပံုအား စားပြဲေပၚတင္၍ ျဖန္႔လိုက္သည္။
“ေငြက ဆန္ခါၿမိဳ့မွာရွိတဲ့ ႏုိင္ငံျခားသာသနာျပဳအဖြဲ့ ေရာက္တဲ့အထိ လံုေလာက္ပါပဲ။
အဲဒီ စခန္းကိုလည္း ခင်ဗျားေရာက္လာလိမ့္မယ္ဆိုတာ သိထားၾကလိမ့္မယ္။
ခရီးကေတာ့ ေန႔တစ္ရက္ခရီးပဲ”“အခုလိုဆိုရင္ေတာ့ အဂၤလိပ္-တ႐ုတ္ သာသနာျပဳအဖြဲ့က ခင်ဗျားတုိ့ ေတာင္းထားတဲ့ေငြကို ေပးဖို့ သေဘာတူၿပီလို့ ဆိုလိုတာလား”ဟု ေဂ်ဂ်ာက တအံ့တသြျဖစ္ၿပီး ေမးသည္။
“ဒဏ္ေၾကး ေငြ ရဖို့ဆိုတဲ့ကိစၥအေပၚမွာ ကၽြန္ေတာ္တုိ့ စိတ္ဝင္စားၾကေတာ့ဘူး”ဟုခ်ီယာအုိက ေဂ်ဂ်ာ၏ အၾကည့္အား ရင္ဆုိင္ခဲ့သူ့မ်က္လံုးမ်ားကို ေျမပံုေပၚ ခ်ိန္ခုိက္ထားၿပီးအေျဖေပးသည္။
“ေကာ္မရွင္ခ်ာ ခ်ဳိးေဖာက္မွဳမ်ား ကာနန္းမာေရး
ေကာင္းလာကတည္းကကၽြန္ေတာ္တုိ့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမႈကိစၥကို ျပန္ၿပီးသံုးသပ္ခဲ့ၾကတယ္။
အခုေတာ့ ႏုိင္ငံျခားသားအားလံုးကို ဆက္ဆံတဲ့ ေနရာမွာ တစ္ဦးခ်င္းစီရဲ့ထုိက္တန္တဲ့ အရည္အေသြးေပၚမွာ တည္ၿပီးလုပ္ရမယ္လို့ ကၽြန္ေတာ္တို့ ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ”“ဒါဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ့္ အရည္အေသြးက ဘာေတြလဲ”“ခင်ဗျားရဲ့ဖုိင္ထဲက ဖတ္ရတဲ့အတုိင္းဆိုရင္ ခင်ဗျား အေဖဟာ ဆြစ္ဇာလန္ႏုိင္ငံမွာေမြးတယ္။
ခင်ဗျားဟာ အဂၤလိပ္-ဆြစ္ ကျပား၊ ကၽြန္ေတာ္တုိ့က ဆြစ္ဇာလန္ ႏုိင္ငံကိုနယ္၍ႏုိင္ငံ တစ္ႏုိင္ငံလို့ မသတ္မွတ္ဘူး။
ဆြစ္ဇာလန္အေနနဲ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွာ မည္မွ်တဲ့စာခ်ဳပ္ေတြလည္း ခ်ဳပ္ထားဘူး။
အဲဒါေၾကာင့္ ကၽြန္ေတာ္တို့က ခင်ဗျားကို လႊတ္ေပးဖို့ ဆံုးျဖတ္တာ”“ဒီစကားက ကၽြန္ေတာ့အေပၚမွာ စုိးရိမ္ထားသမွ်

အမဒ္အားလံုးကို ဂုဿိမ္းလုိက္ၿပီလို႔ဆိုလိုတာလား”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
ထပ္ေမးသည္။
“မဟုတ္ဘူး။
ျပန္လည္ဆံုးသပ္ခ်က္မွာ ၫႊန္ျပတာက ခင္ဗ်ားဟာ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ရဲ႕ဆိုဗီယက္
ဥပေဒေတြကို ခ်ိဳးေဖာက္တယ္။
အဲဒါကိုၾကည့္ၿပီး ခင္ဗ်ားကို ျပည္သူ့တို႔အေျခအေနေတြကို ေရးဆြဲတယ္”
ေျပာေျပာဆုိဆုိ ခ်ဳယာအုိသည္
စာရြက္စာရြက္ကိုေကာက္ယူၿပီးဖတ္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ားရဲ႕ကုိယ္ပုိင္ခ်ဲခ်က္ထက ခင္ဗ်ားဟာ ခရစ္ယာန္ဘုရားေတြ ေဟာဂုံုမကဘူး၊
ဗဟုိဆုိဗီယက္ အာဏာပုိင္ေတြ ဖမ္းဆီးထားတဲ့
အခ်ဳပ္ထဲကထြက္ေျပးသြားခဲ့တယ္။
ဒါေၾကာင့္မုိ႔ ခင္ဗ်ားဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဥပေဒေတြကို
ေနာက္ထပ္မခ်ိဳးေဖာက္ဘူးဆိုတဲ့ အေျခအေနေပၚ တည္ၿမဲၿပီး ခင္ဗ်ားကို
လႊတ္တာပဲ”“တဂုတ္ုိင္ထဲမွာ ခရစ္ယာန္ဘုရား ေဟာေဟာဟာ ဥပေဒကို
ဆန္က်င္တာမွမဟုတ္တာပဲ”ဟု ေဂ်ာက္ကာက ေစာဒက တက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ႕ဆိုဗီယက္ နယ္ေျမေတြ အတြင္းမွာ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီက
ဘာသာေရးဆုိင္ရာ စီတ္ဘူးအားလံုးကို မေဟာ မေျပာရဘူးလို႔
တားျမစ္ပိတ္ဆုိ့ထားတယ္”ဟု ခ်ဳယာအုိက္ျပန္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားနဲ႔ ခင္ဗ်ားရဲ႕ ေနာက္လိုက္ေတြဟာ ဒီအခ်က္ကုိ သတိရသင့္တယ္။
ဒါဟာဒုတိယ အေျခအေနတစ္ခုပဲ”“ဒါဆိုရင္ တကယ္လို႔ ကၽြန္ေတာ္က
ခရစ္ယာန္ဘုရား မေဟာဘူးလို႔ ကတိမေပးဘူးဆိုရင္ေကာ ဘာျဖစ္မလဲ”“ခင္ဗ်ားကို
အလုပ္ျပဳခုခုနဲ႔ ပတ္သက္ၿပီး တာဝန္ယူဖို႔ ခုိင္းေနတာ မရွိပါဘူး”ဟုခ်ဳယာအုိက
ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ အခုေျပာေနတာေတြက ခင္ဗ်ားကို
လႊတ္ေပးရတဲ့အေျခခံ အေျခအေနေတြကို ရွင္းျပေနတာပါ။
ေကာ္မရွင္ဟာ ခ်က ခင္ဗ်ားကို မွာလိုက္တာတစ္ခုရွိတယ္။
တပ္ခ်စ္တပ္ အေၾကာင္းေျပာေတာ့မယ္ဆုိရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ဟာ မူနဲ႔
အလုပ္လုပ္ေနသူေတြျဖစ္ေၾကာင္း၊ သတင္းစာေတြထဲမွာ
ေရးေနၾကသလို ဓါးျပေတြ၊ လူဆုိးေတြမဟုတ္ေၾကာင္း
ရွင္းျပေစခ်င္တယ္ဆုိ၊ ေနာက္ၿပီးေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တို႔ဟာ
တရုတ္ဆင္းရဲသားေတြကို ဘယ္လိုကူညီၿပီး ဆင္းရဲသားေတြအေပၚ
ႏွိပ္စက္ေနတဲ့ လူေတြကို ဘယ္လိုအျပစ္ဒဏ္ေပးတယ္ဆိုတာေတြကို
ေျပာျပေပလိမ့္မယ္လို႔
ေမွ်ာ္လင့္ေနေၾကာင္းလည္းမွာလိုက္တယ္...”“ကၽြန္ေတာ္ ရဲေဘာ္
လူေမ်ာ္လင္း အေၾကာင္း ေမးခ်င္တယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက ေျပာသည္။
ခ်ဳယာအုိက လက္တစ္ဖက္ ေျမ့ာက္ျပၿပီး ဟန္႔သည္။
ေဂ်ာက္ကာ၏ အေစာင့္ေႏွာင္ေယာက်ာ္းက လည္ပင္း“မင္းတို႔ လားေတြ
သြားျပင္ၾက၊ အက်ဥ္းသားအတြက္ေရာမင္းတို႔အတြက္ေရာေပါ့။
ေနာက္ နာရီဝက္အတြင္း ထြက္ခြာေအာင္
ျပင္ထားၾက”ဟုအမိန္႔ေပးသည္။
ခ်ဳယာအုိသည္ ေမွ်ာ္ခင္ေအာက္ထပ္ဆီးထပ္ ခန္းမတြင္းမွ
ထြက္သြားၾကေသာအေစာင့္မ်ားအား ေစာင့္ၾကည့္ေနသည္။
ဖြင့္ထားသည့္ တံခါးမွ လမ္းၾကည့္လြတ္ပင္ အျပင္ဘက္လက္ေဖာင္းေပၚမွ
အနီေရာင္ အလံမ်ားႏွင့္ တပ္မ်ားကိုေရာ

ုန့ုိင့ုိေရးမွဴးမ်ားကုိပါျမင္ေတြ႔ေနရ၏။
အခ်ိန္အခါမွာ စက္တင္ဘာလ ၏ ေနာက္ဆံုးလကုန္ခ်ိန္ ျဖစ္သည္။
လြန္ခဲ့ေသာလကမွ မဟာျမက္ခင္းျပင္ဆက္သြယ္ေရးအတြင္းမွ
အင္တင္တာျပတ္ျပတ္ေနခဲ့
ထြက္လာခဲ့ၾကရေသာအဂၤါးပေဒသာျဖစ္ေနၾကသည့္ တပ္ခ်ဳစခန္းမ်ားမွာ
အခုမွ အားသစ္သြင္စ ဝင္ရိုးျဖစ္ေလသည္။
ျမက္ခင္းျပင္ဆက္သြယ္ေရးအတြင္းမွ ထြက္လာ ေတာင္ကုန္းမ်ားႏွင့္
ေက်းရြာမ်ားအား ျမင္လုိက္သည့္အခါ စခန္းမ်ားသည္ သိခ်င္းဆိုၾက၊ ကၾက
ခုန္ၾကသည္။
ေအာက္ေျခေျမမာမရွိေသာ ရႊံ႕ဖြဲက်ျမက္ခင္းၾကားရွိ
ရက္ေပါင္းမ်ားစြာ ေလွ်ာက္လာခဲ့ၾကရသည့္ လူမ်ားအဖို႔ထုိျမင္ကြင္းသည္
အလြန္ စိတ္ခ်မ္းသာစရာ ေကာင္းသည့္အရာတစ္ခု မဟုတ္ပါလား။
အားလံုးသည္ တစ္ေယာက္တိုတစ္ေယာက္ ဖက္ၾက၊ နမ္းၾက၊ ငုိၾက၊
ေအာ္ၾက ဟစ္ၾကႏွင့္အတုိင္းအဆမသတ္ ေဟာင္းျမဴးလွ်က္ ရွိၾကေလ၏။
သူတို႔သည္ သိတင္းပတ္ေပါင္းမ်ားစြာတိတ္ဆိတ္ေဒသနယ္ေျမ
အတြင္း၌ ျဖတ္သန္းေနခဲ့ရာမွ မိမိတို႔ မ်ဳိးႏြယ္ဝင္ ဟန္ဂ်ာလ္လယ္သမားမ်ားႏွင့္
ကန္ဆုိျပည္နယ္တြင္း၌ ျပန္လည္
ဆံုေတြ႔ၾကရသည့္အခါေဆြမ်ဳိးသားခ်င္းမ်ားႏွင့္ ဆံုမိသလို
ခံစားၾကရ၏။
စခန္းအမ်ားစုသည္ ဟန္လယ္သမားမ်ားအားဖက္၍ ဝမ္းနည္းပက္လက္
ငုိၾကခ်ခဲ့ရသည္။
သူတုိ႔၏ ေနာက္တက္ ရႊံ႕ဖြဲက် ျမက္ခင္းျပင္ဘဝမ်ား အတြင္း၌
မိမိတို႔၏ ရဲေဘာ္ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာသည့္ ေသဆံုးက်ဆုံခဲ့ၾကရ၏။
ဤအတြက္ မိမိတို႔တပ္ဖြဲ့ လုံအေရအတြက္မ်ားစြာ ေလွ်ာ့နည္းခဲ့ရ၏။
ဤၾကားထဲမွပင္ ေမာ္စီ-တုန္းႏွင့္ ခ်ဴေအ-တာအိုတို႔ႏွစ္ဦးၾကား၌
စက္တင္ဘာလ ပထမပတ္အတြင္းတြင္ ထိပ္မိ၍ သေဘာထား
ကြဲလြဲရာမွပင္ပထမျမန္သည့္ ပုံ၍ ဆက္ဆြားလာသည္။
ခ်ဴသည့္ ကန္ဆုိျပည္နယ္အတြင္း၌ ခ်ဴန္ေက-ရွိတ္ပ်ားဇ၏
ေခမၼန္းျခင္းခရမည္ကုေၾကာလွန္ေနသည့္ျဖစ္ရာ ခ်က္ခ်င္းပင္ ေမာ္စီ-
တုန္းႏွင့္ ခ်ိတ္ကုေနေသာ အမွတ္ တစ္ဆယ့္သုံးတပ္ဖဲြ႔ႏွင့္ အမွတ္ ေလး
တပ္ဖဲြ႔မ်ားဆီသို႔ ေရဒီယုိ စကားေျပာစက္ျဖင့္
မာအိုယာကီသို႔အျမန္ဆံုး ျပန္လာရမည္ဟု အမိန္႔ေပးသည္။
ထိုအမိန္႔သည္ ေမာ္အဖို႔ ဘဝင္မက်စရာ ျဖစ္သြားခဲ့၏။
သူ႔ ၿပိဳင္ဘက္သည္ တပ္ခ်တပ္တစ္ခ်ပ္ံးအား ခ်ဳပ္ကုိင္ရန္ အားထုတ္ေနၿပီဟု
နားလည္လုိက္သည္။
ဤသုိ႔ျဖင့္ သူသည္သူ႔အေပၚ သစၥာေစာင့္သိေသာ လင္-ပီယာအိုးႏွင့္
မင္ေတး-ဟြာတို႔၏ အုပ္ခ်ဳပ္မႈေအာက္ရွိအမွတ္စဉ္ႏွင့္ သံုးတပ္ရင္းမ်ားအား
တပ္ဖြန္႔ကာ ညဆက္မင္းဆက္ကုိ ထြက္ခြာသြားခဲ့ေလ၏။
ေဂဲကာ့အားလည္း သူတို႔ႏွင့္ တစ္ပါတည္း ေခၚသြားသျဖင့္
လိုက္ပါလာခဲ့ရ၏။
စခန္းမ်ားမွာ ကန္ဆုိျပည္နယ္ အတြင္း၌ ႏွစ္လိုဖြယ္ ေကာင္းေသာ
စမ္းရြာမ်ားအား ျဖတ္သန္းသြားေနရသျဖင့္ စိတ္ခ်မ္းသာလွ်က္ ရွိၾကေလရာ
စိတ္အားပါ တက္ၾကြလွ်က္ ရွိၾကသည္။
သူတို႔ ျဖတ္သြားေနၾကသူမ်ားမွာ တေဖာင္ေရ ရွိလွေသာ

ဟန္ဆ၀္တ္လုမ်ိဳးလယ္ယမားမ်ားျဖစ္ၾကၿ၍ စစ္သားမ်ားသည္ ၀တ္သား၊ ၾကက္သားမ်ားႏွင့္
အမဲသားမ်ားကိုထိုလယ္သမားမ်ားထံမွ ၀ယ္ယူရရွိၾကသည္ျဖစ္ရာ
သူတို့အတြက္ေတာ့ ၀မ္းသာစရာတစ္ခုပင္ျဖစ္ခဲ့ေရေလသည္။
လက္ရွိ တပ္အမ္အား သည္ ေျခာက္ေထာင္ထက္
နည္းသြားေသာ္လည္း ဗဟုိတပ္ခ်စစ္တပ္သည္ ကိုမင္တန္ တပ္ဖြဲ့ႏွင့္
မင္ေတာင္တန္း ေဒသၿ၏ လတ္ပုိ့ ေတာင္ၾကားခ်ဳိင့္ဆုိမိသည့္အခါ ခုခံတုိက္ခိုက္ၿပီး
ထုိးေဖာက္ၿ၍ ထြက္လာႏုိင္ခဲ့ၿ၏။
ေနာက္ လိုက္တိုက္ခိုက္ခဲ့ေသာ ကိုမင္တန္ မူဆလင္ ျမင္းတပ္သား မ်ားအား လည္း
အႀကိမ္ေပါင္းမ်ားစြာ ခုခံတြန္းလွန္ႏုိင္ခဲ့ၾကၿ၏။
ထို့ေနာက္ သူတို့တပ္မ်ားသည္ ခ်င္းနယ္စပ္သို့ ဦးတည္ၿပီးခ်ီတက္ခဲ့ၾကသည္။
သူတို့ၿ၏ ပန္းတုိင္သုိ့ လြန္ခဲ့ေသာ ေလးႏွစ္ခန္႔က ေဒသခံ
ကြန္ျမဴနစ္ေျပာက္ကားမ်ားတည္ေထာင္ခဲ့ေသာ ခ်င္း-ကန္ဆ
ဆုိဗီယက္ေဒသျဖစ္သည္။
ၿမိဳ့မွာ ၿမိဳ့ငယ္ကေလးမွ်သာျဖစ္ေသာ္လည္း နာမည္ကား အထိုက္အေလ်ာက္ရွိေသာ
ၿမိဳ့ျဖစ္ၿ၏။
သူတို့လာခဲ့သည့္ခရီးလမ္းတစ္ေလွ်ာက္ရွိ ၿမိဳ့တုိင္းတြင္
ႏုိင္ငံေရးမွဴးမ်ားသည္ လူထုအစည္းအေ၀းမ်ား လုပ္ခဲ့သည္။
၀ါဒျဖန္႔ခ်ိေရးဆုိင္ရာ အဖြဲ့မ်ားသည္လည္း ဗဟုိတပ္ခ်စတပ္ၿ၏
အေၾကာင္းကို
အမ်ားသိသြားေအာင္လည္း ႐ုံးေတာ္ေျပာခဲ့ၾကေလသည္။
ဤသို့ျဖင့္ တပ္မ်ားသည္ တန္ေဝးၿမိဳ့သို့ ဆုိက္ေရာက္သြားခဲ့ၾကသည္။
ဤၿမိဳ့ကေလးမွာရွင္စ်-ကန္ဆ ဆုိဗီယက္ နယ္ၿ၏ အေနာက္ေတာင္ဘက္၌
တည္ရွိေသာ ၿမိဳ့ျဖစ္ၿ၏။
တပ္မ်ားသည္ေနာက္ေန့မနက္ ေစာေစာ အ႐ုဏ္တက္ခ်ိန္တြင္ ခရီးဆက္ရန္
စစ္သားၿပီးျဖစ္ရာ ထိုညတြင္ပင္ ထုိစည္းေ၀းပြဲဆက္တစ္ခု က်င္းပသည္။
စည္းေ၀းပြဲအတြက္ ဆက္တင္ျပင္ဆင္မ်ားျပဳလုပ္ေနခိုက္တြင္ ထုိင္၍
ၾကည့္ေနေသာ ခ်ယာအိုသည္ ေဂ်ကာ့အား လွမ္း၍ စကားေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ေနခဲ့ၾ ခင္ဗ်ား ေမးခ်င္ေနတဲ့ ေမးခြန္းေတြကို ေျဖခင္မွာ
ေျပာခ်င္တာေလးတစ္ခု ေျပာထားခ်င္တယ္”ဟု ခ်ယာအုိက ေျပာသည္။
“ေလာေလာဆယ္မွာေတာ့ ေကာ္ရွင္ဘခ်ဳပ္ေတာ္လွန္ေရး စစ္ေကာင္စီရွင္ခ်ဳပ္
ခင္ဗ်ားနဲ့ပတ္သက္တဲ့ ဆုိးျဖတ္ခ်က္ေတြအားလုံးေျပာျပခဲ့ၿပီးၿပီေနာ္။
ဒါေပမဲ့ အခု ေျပာခ်င္ေနတာက ကၽြန္ေတာ့္ကုိယ္စား ေျပာမွာပါ။
ခင္ဗ်ားနားလည္ေအာင္ေတာ့မလြဲေစခ်င္ဘူး။
ဒီကိစၥက ခင္ဗ်ားနဲ့ ကၽြန္ေတာ္တို့ ႏွစ္ေယာက္ၾကားမွာ
ရွိေနတဲ့ကိုယ္ေရးကုိယ္တာ ကိစၥတစ္ခုပါ”ေဂ်ကာ့က အရာရွိၿ၏ မ်က္ႏွာအား
ေစ့ေစ့ၾကည့္ရင္း အက်ဥ္းခ်ဳပ္သည္။
ခ်ယာအုိၿ၏မ်က္ႏွာတြင္ မဟာျမက္ခင္းျပင္ အတြင္း၌ ဆက်ဳိခဲ့ရသည့္
ဒုကၡရင္ဖြဳံးသည္ ယခုတုိင္ ရွိေနဆဲ။
သို့ေတာ့လည္း သူၿ၏ ဉာဏ္ရည္ဩဇာေၾကြး ထက္ျမက္စူးရွမႈသည္ လံုး၀
ေပ်ာက္ကြယ္သြားေသး။
“ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ့္ႏွမ ေမ-လင္းကို ကယ္တုန္းက
ျမန္မာ့စစ္ျပင္ကဗီးထမွာ ခင္ဗ်ားျပခဲ့တဲ့သတၱိဟာ ခင္ဗ်ားအတြက္ အမ်ားႀကီး
အက်ိဳးရွိခဲ့ပါတယ္။
ေမ-လင္းဟာ ေကာ္မရွင္ခ ခ်ိအင္-လုိင္းအတြက္ အလြန္ တန္ဖိုးႀကီးတဲ့

ကိုယ့်ဌေးတာ့ တစ္ခုေယာက္ပါ။
ခင္ဗ်ားရဲ့ အျပဳအမူေတြဟာရဲေဘာ္ ေကာင္ရွင္နာအဖို႔ ခင္ဗ်ားကို
ဒဏ္ေပးခ်က္ေပါင္ မယူေတာ့ဘဲ လႊတ္ေပးဖို႔ တြန္းအားေပးခဲ့တယ္လို႔
ယူဆရပါတယ္”ခ်ီယာအိုသည္ စကားကို ဆက္မေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
အတန္ၾကာမွ “ဒါေပမဲ့ကၽြန္ေတာ့္ႏွမက ကၽြန္ေတာ့္ေၾသာင့္ ယံုၾကည္
စိတ္ခ်ရပါတယ္”ဟု ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ဘယ္သူကမွ မရိပ္မိ၊ မသိရွိတဲ့ ရည္ရြယ္ခ်က္တစ္ခု ရွိေနတယ္ဆုိတာလည္း
ကၽြန္ေတာ္သိေနပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ သိထားခဲ့တာက ညီမရဲ့ကေလးဟာ ယူနန္မွာ ဆံုးသြားခဲ့ပါတယ္။
အဲဒီေနာက္ သူ႔သားငယ္အစား ခင္ဗ်ားရဲ့သမီးေလးကို သူကုိယ္စားျပဳ
လေပါင္းမ်ားစြာ လွ်ဳိ့ဝွက္ၿပီးထိန္းသိမ္း ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့ပါတယ္။
ဒါကိုလည္း...”“ဒီကိစၥကို တျခားလူေတြ သိေအာင္
ေျပာခ်တယ္ဆိုတာေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ မသိခဲ့တာအမွန္ပဲ”“ကၽြန္ေတာ့္
ညီမရဲ့ ေစတနာနဲ႔ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြကို အတိအက်ေတာ့
ကၽြန္ေတာ္မသိဘူး”ဟု ခ်ီယာအိုက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ ဘာေတြေပ်ာက္ဖုိ့ေနေနသာ
သူ႔ေစတနာနဲ႔ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြကိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ ေလးစားခဲ့ပါတယ္။
ခင္ဗ်ား သူ႔ကို ကယ္တင္ခဲ့လည္းဘာအေၾကာင္းေတြေၾကာင့္ပဲ ကယ္တယ္
ခင္ဗ်ားရဲ့ လုပ္ရပ္အတြက္ ကၽြန္ေတာ္
ခင္ဗ်ားကိုေက်းဇူးတင္ေနပါတယ္”ခ်ီယာအိုသည္ ထုိင္ရာမွ ထကာ စားပြဲအား
ေက်ာ္ပတ္ၿပီး ေဂ်ာက္ဆာ ေလွ်ာက္လာသည္။
ေဂ်ာက္ဇာ၏ ညာဘက္လက္ကုိ ဆြဲ၍ သူ႔လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ဆုပ္ကုိင္ကာ
အားပါးတရခါယမ္းလက္ခုပ္ဖာ။
သူတို႔သည္ အခန္အတန္ၾကာမွ် တစ္ေယာက္အား
တစ္ေယာက္ၾကည့္ေနၾကသည္။
ထို၎နာက္ ခ်ီယာအိုသည္ ဘာခနဲ လွည့္၍ ထြက္သြားဟန္
ဟန္ျပင္လုိက္ၿပီး ေဂ်ာက္ဇာအား စကားတစ္ခြန္း လွမ္းေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားကို လႊတ္ေတာ့မယ္ဆုိတာ ကၽြန္ေတာ့္မွတ္ခ်က္ကို အသိေပးခဲ့တယ္။
သူကခင္ဗ်ားအေတြ့က် သတင္းတစ္ခုပါးလုိက္တယ္။
ခင္ဗ်ား သြားလို႔ရွိရင္ ျဖည္းျဖည္းသြားပါတဲ့။
မနက္ျဖန္ မနက္ အ႐ုဏ္တက္ ခင္ဗ်ား လယ္သမားရဲ့အိမ္မွ မထြက္ခြာခင္
ခင္ဗ်ားရဲ့သမီးေလးကို ေအာ္ဒလီ လာပို႔ေပးလိမ့္မယ္တဲ့”ထုိအခုိက္မွာပင္
ၿမိဳ့စုရပ္ကြက္ေဆြမ်ိဳး လက္ပူသြားသံမ်ား တစ္ခ်နက္တြက္ေပၚလာေနသျဖင့္
ေဂ်ာက္ဇာ ခ်ီယာအိုပါ လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္မိၾကသည္။
အရပ္ျမင့္ျမင့္ခုနစ္ေခ်ာင္ေခ်ာင္ ေမာ္ဒယ္-တုန္းသည္ စင္ျမင့္ေပၚတက္ကာ
စကားေျပာခြက်ဲ ေလွ်ာက္သြားလွ်က္ရွိ၏။
ခဏမွ်အၾကာတြင္ ဟူနန္ တ႐ုတ္လူမ်ဳိး ဘာသာစကားသံသည္
ထြက္ေပၚလာသည္။
“တ႐ုတ္ အလုပ္သမားေတြနဲ႔ လယ္သမားေတြရဲ့ တုိ့ဒီတပ္က
ရဲေဘာ္တပ္မွဴးေတြနဲ႔စစ္သည္ေတြကို အေလးျပဳပါတယ္”ဟု ေမာ္က
စေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္တို႔ဟာကိုအရွိန္ျပည့္သယ္ကာ ကန္ဆုျပည့္သယ္ထုိ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတစ္လွည့္ကို
ျဖတ္ၿပီး ခရီး လွ်ဳိေပါင္းႏွစ္ေသာင္းနီးပါး စိတ္ဓါတ္အင္အား အျပည့္အဝနဲ႔
ေျခက်င္ ေလွ်ာက္လာခဲ့ၾကျခင္းအား ျဖင့္ရဲေဘာ္တို႔ရဲ့ ႀကီးမားတဲ့

ရဲရင့်မှုနဲ့ တုိက်စိုက်အင်အားကို ျပခဲ့ၾကၿပီးပါၿပီ။
ဒီ “ခရီးရွက္ဆိတ်ကြွက်ဆင်ကိစ္စ”ဟာ ရဲေဘာ္ဝ ပုိင္ဆုိင္တဲ့ သမုိင္းဝင္
ေအာင္ျမင္မႈဆင္ၿခင္း တစ္ခုပ္ ျဖစ္လာမွာပါ။
အင္ဒတန္ထု ထူးျခားေျပာင္ေျမာက္တဲ့ ဆင္ၿပန္းမႈဆင္ၿခင္းတစ္ခုလုိ့လည္း
ေခၚလာၾကမွာပါ”ေမာ္သည္ သူ့စကားမ်ားထဲ၌ “ခ်ိန္ခြင္း”ဟူေသာ
စကားႏွစ္လုံးအား အေလးအနက္ထားၿပီေျပာသည္။
“ခ်ိန္ခြင္း”၏ အဓိပၸါယ္မွာ “ခရီးရွည္ဆင္ၿခင္း” ျဖစ္ခဲ့၏။
ထိုစကားႏွစ္လုံးသည္ေအးေအးသာသာ တုိက္ခတ္ေနေသာ ညေနခင္း
ေလထုၾကားတြင္ ပဲ့တင္ထပ္ခါ ပ်ံ့ကြဲသြားသည္။
“အလြန္ဆင္ၿခင္ကဲ့သုိ့မ်ားတဲ့ ဒီခရီးရွည္ ခ်ီတက္ဆဲဆင္ၿခင္းဟာ ေအာင္ပြဲနဲ့
အဆုံးသတ္မွာပါ”ဟုေမာ္က လက္သီးဆုပ္ကာ ေခါင္းေပၚေမာ့ၾကၿ
ေအာ္ေျပာသည္။
“မၾကာခဏ ရွင္ဆုိဖိယက္ဇယ္ေျမတြင္းမွာ တုိ့ရဲေဘာ္ေတြ
စုစည္းမိၿပီး တုိ့ႏုိင္ငံကို ကာကြယ္ေနတဲ့
ဂုဏ္ေတြကိုတြက္ခ်ိန္ကၾကရေတာ့မယ္။
မၾကာခင္တြင္ တုိ့ရဲ့ ခရီးရွည္ခ်ီတက္ဆဲဆင္ၿခင္းဟာလည္း
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဆင္ၿခင္းရဲ့ျပည့္ၿပည္ယုတ္စိန္လုိ့ ေျခကင္ျဖတ္သုန္းခဲ့ၾကတဲ့
တန္ခိုးစစ္တပ္ရဲ့ သူရဲေကာင္းေတြအေၾကာင္းတစ္ကမာၻလုံးက သိေအာင္
ေျပာျပေတာ့မယ္”ေမာ္သည္ လက္သီးဆုပ္ ႏွစ္ၿကိမ္ခုလုံးအား
သူ့ေခါင္းအထက္သုိ့ ေျမ့ာက္ထားသည္။
ေအာက္မွ တပ္သားမ်ားကလည္း “ခ်ိန္ခြင္း” “ခ်ိန္... ခြင္း”ဟု အဆက္ျပတ္
ေၿကြးေၾကာ္ေအာ္ခဲ့ၾကၿပန္၏။
က်န္ရစ္သြားကလည္း တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ လိုက္လံ ေအာ္ဟစ္ၿပီလာသည္။
“မၾကာခင္တ႐ုတ္ျပည္သူ သန္းေပါင္းမ်ားစြာဟာ
ခရီးရွည္ခ်ီတက္ဆဲေၾကာင့္အမင္သစ္ေတြ ရသြားၿပီဆိုတာလည္း ကမာၻက
သိသြားေတာ့မယ္”ဟု ေမာ္က သူ့မိန္ခြန္းကိုဆက္ေျပာသည္။
“ဒီ ခ်ီတက္ဆဲဆင္းဟာ အနာဂတ္ကာ ျဖစ္ထြန္းလာမယ့္ သီးႏွံဆင္း
တစ္ခုအတြက္အေျခခံေတြ ထြက္ေစလိမ့္မယ္။
အရြက္ေတြ ေပါက္လာေစလိမ့္မယ္။
အပြင့္ေတြပြင့္လာေစလိမ့္မယ္။
အသီးေတြ သီးလာေစလိမ့္မယ္။
ေနာက္ဆုံးက်ရင္ အနာဂတ္မွာအလြန္ကုန္ျခား ဆင္းမ်ားတဲ့ သီးႏွံေတြ
ထြက္လာမွာပဲ”ေဂ်ာက္ဆင္ခ်ီ ခ်ယာအိုသည္ လက္ခုပ္သြာသံမ်ားႏွင့္
ေၿကြးေၾကာ္သံမ်ားအားနွာခြင့္ေနၾကသည္။
တန္ေဝး ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားသည္လည္း ေမာ္၏ မိန္ခြန္းအား
အေၾကာင္းျပဳၿခစ္ခြားမ်ားႏွင့္ ေတရာတေႏွာ ပို၍ ျဖစ္လာၾကသည္။
“တက်ယ္လုိ့မ်ား ျဖစ္ႏုိင္ခဲ့ယုံရင္ ခင္ဗ်ားညီမနဲ့ ကၽြန္ေတာ္
ႏွစ္ဦးဆုံးၿပီးစကားေျပာခ်င္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ မသြားခင္ေပါ့”ဟု ေဂ်ာက္က ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ့သူ ကူညီေစာင့္ေရွာက္ခဲ့တာေတြအတြက္
ေက်းဇူးတင္စကားလည္း ေျပာခဲ့ခ်င္ပါတယ္”“အဲဒါကေတာ့
မျဖစ္ႏုိင္ပါဘူး”ဟု ခ်ယာအိုက ေဂ်ာက္အား မၾကည့္ဘဲ ေျပာသည္။
“သူက ေက်ာ္ၿခင္ခ်ာနဲ့ အခု ေလာေလာဆယ္ အလုပ္လုပ္ေနရပါတယ္။
အေရးႀကီးတာကခင္ဗ်ား နားရမယ့္ေနရာကို ေမ့မွာင္ခင္

ေရာက္ဖို႔ပါ”ထိုစကားသည္ ေဂ်ာက္စ္အတြက္ မ်ားစြာ စိတ္ထိခိုက္ခဲ့၏။
“ဒါဆိုရင္လည္း ခင္ဗ်ားကကၽြန္ေတာ့္ကိုယ္စား သူ႔ကို ေက်းဇူးတင္စကား
ေျပာေပးေစခ်င္ပါတယ္”“စိတ္ခ်ပါ။
ကၽြန္ေတာ္ ေျပာေပးပါ့မယ္” ခ်ီယာအိုက ေခါင္းညိတ္ၿပီး
အျပင္ဘက္သို႔လက္ျပဳးထိုးျပသည္။
“ခင္ဗ်ားအတြက္လားေတြပါ”အေစာင့္မ်ားသည္ လား သံုးေကာင္ဘား
ဆြဲလာသည္။
တစ္ေကာင္၏ ေက်ာေပၚတြင္သူ႔အိပ္ရာလိပ္ႏွင့္ သူ႔ ေက်ာပုိးအိတ္မ်ား
ျမင္ရသည္။
လားေရာက္လာသည့္အခါ ခ်ီယာအိုကေဂ်ာက့အား လားေပၚ
တက္ႏုိင္ေအာင္ ကူညီေပးသည္။
ေဂ်ာက့ႏွင့္ အေစာင့္ႏွစ္ေယာက္သည္လားကိုယ္စီႏွင့္ ၿမိဳ႕၏
ဂိတ္တံခါးဆီသို႔ ထြက္လာခဲ့ၾကသည္။
ေမာ္၏ မိန္႔ခြန္းကိုကား ေဂ်ာက့ၾကားေနရဆဲ။
“လေပါင္း ဆယ့္ႏွစ္လခန္းပါးေလာက္ေန႔ခဲ့
ကင္းေထာက္ခဲ့ၾကရတယ္။
ေလယာဥ္ေတြနဲ႔ဗံုးႀကဲတာ ခံခဲ့ရတယ္။
ေျမျပင္တည္လည္း ေထာင္ခဲ့႔ခ်ေနတဲ့ ရန္သူေတြရဲ႕ အလုိက်ခံရတယ္။
အငုိင္းခံရတယ္၊ အတိုက္ခံရတယ္။
ဒါေပမဲ့ ငါတုိ႔ဟာ ေန႔စဥ္ ညစဥ္ မရပ္မနား ခ်ီတက္ခဲ့ၾကတယ္။
ဒီလိုနဲ႔ပဲ ငါတို႔အတြက္ ေတးကင္းရာ၊ လံုၿခံဳရာ အေနာက္ေျမာက္က
ေဒသကိုေရာက္လာခဲ့ၾကရတယ္”ဂိတ္တံခါး အေရာက္တြင္ ေဂ်ာက့သည္
ေနာက္သို႔ ျပန္လွည့္ၾကည့္သည္။
စစ္သားမ်ားသည္ ေခါင္းေပၚမွ ကက္ဦးထုပ္မ်ားအား ခၽြတ္၍ အေပၚသို႔
ပစ္၍ ေျမႇာက္ကာဟစ္ေၾကြးေနၾကသည္။
စင္ေပၚမွ ေမာ္-တုန္းကား မလႈပ္မယွက္ ရပ္လ်က္။
တစ္ခ်က္ေဂ်ာက့ဘက္ လွည့္ၾကည့္လိုက္သည္။ ျမင္ရ၏။
ထို႔ေနာက္ ဆက္လက္ ထြက္ေပၚလာေနသည့္အသံ။
“ရေဘာတို႔ ငါတို႔ရဲ႕သမုိင္းတင္ရမယ့္ ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲႀကီးဟာ
ငါတုိ႔အတြက္ၿပီးဆံုးသြားခဲ့ၿပီ။
ငါတုိ႔ရဲ႕ရန္သူေတြအဖို႔ေတာ့ မဟာ
႐ံႈးနိမ့္ျခင္းႀကီးနဲ႔ရင္ဆုိင္သြားခဲ့ရၿပီ”ေဂ်ာက့ ေတးသို႔ ခ်ီယာအုိ
ေရာက္လာၿပီး ေနာက္ဆံုး ႏႈတ္ဆက္သည့္ အေနျဖင့္ လက္ကိုဆြဲခါသည္။
စကားတခ်ိဳ႕လည္း ေျပာသည္။
စစ္သားမ်ား၏
ဟစ္ေအာ္ေၾကြးေၾကာသံမ်ားေၾကာင့္ေဂ်ာက့ေကာင္းစြာ
မၾကားရ။
ခ်ီယာအုိေတး၌ အရာရွိတစ္ဦး ထပ္ေရာက္လာသည္။
ထိုသူသည္ေဂ်ာက့အား စိတ္ဝင္စား ၾကည့္ေနသည္။
အရာရွိသည္ ပုပုေသးေသးျဖစ္ေသာ္လည္း သူ႔ကိုယ္သူ
အလြန္ယုံၾကည္စိတ္ခ်သည့္ဟန္ျဖင့္ထားရွိသည္။
အဖားဒဏ္ ခံထားရ၍ မ်က္ႏွာ ျဖဴေရာ္ေရာ္ႏွင့္ ကိုယ္လံုးကိုယ္ထည္
ပိန္းပါးရွိေနေသာ္လည္း သူ႔မ်က္လံုးအစံုမွာ အလြန္ဆာဇာတ္ေသြး
ထက္ျမက္ၿပီး အက်င့္းပါးမည့္အရိပ္လကၡဏာမ်ား အျပည့္ရွိေနသည္။

“ဒီဟာ ေကာ္မရွင္နာ ခ်အင့္-လုိင့္းပါ”ဟု ဟန္ေက်ြးသံမ်ား ခဲသြားသည့္အခါ
ခ်ယ္အခ်ိကလွမ္းေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားကို လန္းတ့ေပးတာဟာ သူ႔ဆံုးျဖတ္ခ်က္ေၾကာင့္ပါ”အရာရွိသည္
ေဂ်ာ့ေတး ေရာ္လာကာ သူ႔လက္နား
ကမ္းေပးလိုက္သျဖင့္ေဂ်ာ့သည္ မ်ားစြာအံ့အားသင့္သြားခ့ရ၏။
“ကိေကာင္းပါေစ၊ မစၥတာ ကယ္လာ”ဟု သူကအၿပံဳးျဖင့္
လွမ္းေျပာသည္။
သူ႔ အဂၤလိပ္စကားေျပာသံသည္ ပီပီသသ ရွိလွ၏။
“ခင္ဗ်ားအျပင္ေလာကကို ေရာက္ခင္ တပ္ခ်စ္တ္ဟာ ကိုမင္တန္ေတြ အပုဒ္ခ်ဳပ္နသလို
သူခိုး ခါးျပဴ၊လူဆုိးလူေတေတြနဲ့ ဖြဲ့စည္းထားတာ
မဟုတ္ေၾကာင္းေျပာေပးလိမ့္မယ္လို႔
ကၽြန္ေတာ္တို့ကေမွ်ာ္လင့္ေနပါတယ္။
လမ္းခရီးမွာ အႏၱရာယ္ ကင္းပါေစလို႔
ဆုေတာင္းပါတယ္”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ ေကာ္မရွင္နာ”ဟု ေျပာကာ
ေဂ်ာ့က ခ်ဴ၏ လက္ကို ဆြဲ၍ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ေပးခဲ့တဲ့ အကူအညီအတြက္ သိပ္ၿပီး
ေက်းဇူးတင္ပါတယ္”လူႏွစ္ေယာက္သည္ တစ္ဦးကိုတစ္ဦး
ၾကည့္ေနၾကဆဲ။
ထို႔နာက္ ေဂ်ာ့သည္သူ႔လားအား ဂိတ္ဆံခါးဆီသို႔ ဦးတည္ေပးလိုက္သည္။
ေတးတစ္ဖြဲ့တစ္ခ်ိက္ အေစာင့္ေနစ္ေယာက္ကား၌ ေရာက္ေနေသာ
ေဂ်ာ့သည္ မိမိအား တစ္ခုေနရာတြင္ပါးမွ်
အက်ဥ္းသားအျဖစ္ဖမ္းဆီးခ်ဳပ္ေႏွာင္ထားခဲ့ေသာ တပ္ခ်စ္တ္ဟူး ေက်ာေပးကာ
ထြက္ခြာလာခဲ့သည္။
အေမွာင္ထဲမွ်ားသည္ က်ဆင္းစ ျပဳေနၿပီ။
သူ၏ လားသည္ ၿမိဳ့၏ တစ္ဖက္ခ်ဳပ္မွ်ေတာင္တန္းမ်ားဆီသို႔
ျဖည္းျဖည္းမွန္ကန္ ေရြ့လားသြားလွ်က္ ရွိေလသည္။

၁၆၁၆ ေနမင္းသည္ အေရွ႕ဗုဒၶဝင္း ကန္ဆုေဒသ ေတာင္ကုန္းမ်ား အထက္မွ
ထြက္ျပဴလာသည္။
ေဂဂ်က္ တစ္ဦးတည္း လာေနေသာ ေတာင္ၾကားလြင္ျပင္တစ္ေလွ်ာက္တြင္
အလင္းေရာင္သည္းမ်ားၿခံဳလွ်က္ရွိ၏။
ေနေရာင္၏ အပူဓါတ္သည္ ေဂဂ်က္၏ မ်က္ႏွာအား ႐ိုက္ခတ္သည့္အေအးဒဏ္မွ
ကာကြယ္ရန္ ဟူေသာ ရည္ရြယ္ခ်က္ျဖင့္ ယမန္ေန႔ညက
ဝတ္ထားခဲ့ေသာအေႏြးထည္အား သူ ခၽြတ္ခြာစိုက္သည္။
ေကာက္ညႇင္းေကာက္ေဆာင္မ်ားၾကားတြင္ ေရကန္ငယ္ တစ္ကန္ကို ေတြ႔သည္။
သူသည္ဆြဲလာေသာ ရယ္၍ ေရတံုက္သည္။
အလြန္ၾကည္လင္ေသာ ေျပာင္ထင္ဖြဲ့ သူ႔ဂုပ္လုံးေအာေျပန္ျမင္ေနရ၏။
သူ႔ မ်က္ဆိတ္ေမြးသည္ ရွည္လ်ားကာ ထူလဲစပ် ျဖစ္ေနၿပီ။
သူ႔ဆံပင္သည္းရွည္ၿပီ။
သူ၏ဝတ္ပုလုံေအာေး ပထမဆံုးအႀကိမ္ ျပန္ျမင္ရျခင္းျဖစ္သည္။
သူ႔အဖို႔ေက်နပ္ဖြယ္ရာေတာ့ျဖင့္ ေကာင္းသည္ဟု ထင္မိေလသည္။
ေနာက္တက္သို႔ ျပန္လည္လွည့္သည့္အခါ ေဂဂ်က္သည္ ပတ္ဝန္းက်င္အရပ္ရပ္မ်က္ႏွာအား
ေထာင့္ေစ့ေအာင္ ၾကည့္သည္။
၇ႏွစ္မ်ားဇာ အလွကို သူျမင္ေနရ၏။
ေသးေသးသြယ္သြယ္ အနက္ေရာင္ ငွက္တန္ဆာသည့္ ျဖဴတခဲ့ ေပၚလာၿပီး
ေတာင္ကုန္းမ်ားထိပ္ဆီသို႔ ပ်ံသန္းသြားသည္။
မိမိအား ညွဥ္းပန္ယုယမွဳစားေနသည့္ ဤေတာင္ၾကားထဲတြင္
လူသားဆိုမွ်မမတစ္ဦးတည္းသာလွ်င္ရွိ၏။
အမွန္ေတာ့ သူသည္ သူ ထြက္ခြာလာမိက ေျပာလုိက္သည့္ စကားေၾကာင့္
ေနရာအႏွံ႔လိုက္ရွာေနျခင္း ျဖစ္သည္။
သူ႔သမီးငယ္သား ေအာ္ဒလီတစ္ေယာက္ႏွင့္
သူ႔ထံလာပို႔ေပးလိမ့္မည္ဟုေသာ ကတိစကားသည္ ေမ-လင္းက သူမ၏
အစ္ကိုမွ တဆင့္ဆိုလိုက္ေသာ စကားျဖစ္၏။
ထိုစကားအရဆိုလွ်င္ ေအာ္ဒလီစသားသည္ အခုေလာက္ဆိုလွ်င္ဤအနီးအနား
တစ္ပုိင္သို႔ ေရာက္ေနေလၿပီလား။
သို႔တေစလည္း အနီးပတ္ဝန္းက်င္ဆိုလွ်စလုနကို လံုးဝ မျမင္ရေခ်။
အ႐ြယ္တက္ဆိုက္တည္းက သူ႔အား လိုက္ပါခဲ့ၾကသည့္
အေဆာင့္ေႏွာင့္ေယာက္ယ်ားမ်ိဳးျဖင့္ တည္ေဆာက္ထားသည့္ လယ္သမား
တဲအိမ္ငယ္မွ ထြက္ခြာသြားခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္၏။
မေန႔ညကေတာ့ အေဆာင့္ေနသည့္ သူ႔ေတြးခ်ိန္ အိပ္ခဲ့ၾကသည္။
သူတုိ႔ ေႏွစ္ေယာက္ထြက္သြားသည္ကို သူ မသိလိုက္၊ သူ႔အား ေနးတင့္ မဆက္ဘဲ
ထြက္သြားၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
အေဆာင့္ေနး ထြက္ခြာသြားၾကသည့္ေနာင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ေဂဂ်က္သည္
ျမင္းေဇာင္းထဲသို႔သြားကာ သူ႔လားအား ကုန္းတင္သည္။
ၿပီးေတာ့ သူတို႔အား လက္ခံခဲ့သည့္ အိမ္ရွင္ ယာသမားအားေနးခ်ိန္ ေငြသား
တစ္ေဒၚလာ ေပးသည္။
သူ႔လားအား အလင္းေရာင္ မေနွးဝါး ေအာက္တြင္ အျပင္သို႔ထုတ္လာခဲ့ၿပီး
သူတုိ႔ဖာလိုက္သည့္အတုိင္း အေရွ႕ေတာင္ဘက္ ေျးေျးသို႔
ေျခက်င္ေလွ်ာက္လာခဲ့ေလ၏။
ပထမေတာ့ သူသည္ ေနာက္သို႔ မၾကာခဏ လွည့္ၾကည့္သည္။
တပ္ခ်တပ္ဝလူမ်ားေရာက္လာၿပီး သူ႔အားထပ္၍ ဖမ္းဆီးေလမလား ဟူေသာ

အေတြးျဖင့္ စိတ္ေအးၿပီ။
သို႔တေစလည္း ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ သက္သတၱဝါဆို၍ ဘာမွမရွိ၊
အားလံုးစခန္းၾကည့္လို့ကိုက သူတစ္ဦးတည္းသာ ရွိ၏။
တစ္ခါတစ္ရံ ငွက္ေအာ္သံမ်ား ၾကားရသည္။
လမ္းေလွ်ာက္လာသည္ကိုၾကာလာၿပီျဖစ္၍ ေမာပန္းကာ
အားအင္ကုန္ခန္းသလို ျဖစ္လာျပန္သည္။
သူသည္ လားေပၚသို႔တက္ကာ ေရွ့ခရီးကို ႏွင္ခဲ့ျပန္ေလ၏။
လားေပၚ၌ ထုိင္ခဲ့သည့္အခါ စိုးရိမ္စိတ္မ်ား ဝင္လာျပန္သည္။
ေရွ့ဆက္ရမည့္ ခရီးတြင္ကယ္လိုအႏၱရာယ္ေတြႏွင့္ေတြ႔ ႀကံဳရေလမလဲ။
အားအင္ခ်ည့္ေနေသာ ဤအေျခအေနမ်ိဳးတြင္ဘုတ္ခ်ိဳးျပမ်ားႏွင့္
ေတြ႔ခဲ့ပါမူ။
သူသည္ လုပ္ေနက် ထံုးစံအတုိင္း ႀကိဳတင္၍
ပုန္းေအာင္းစရာေနရာမ်ားသည္။
ထုိအခိုက္တြင္ ဝုတ္တရက္ သူ႔ေရွ့မွ ျမင္းစီးသမား ႏွစ္ေယာက္
ဘြားခနဲေတာင္ကားအတြင္းမွ ထြက္လာသည္။
သူ႔အား ဝုိင္း၍ တုိက္ၾကေတာ့မွာလား။
လူႏွစ္ေယာက္သည္ သူ႔ဘက္သို႔ ဦးတည္၍ လာေနၾကသည္။
သူက အလ်င္အုံးဦးေအာင္ေရွာင္လုိက္ရလွ်င္ ေကာင္းေလမလား။
ႏွစ္ဦးစလံုး ကိုယ္လံုးကိုယ္ထည္ ေသးသြဲယြယ္သယ္ေတြခ်ည္းျဖစ္၍
အမ်ိဳးသမီးေတြမ်ားလားဟုပင္ ထင္ရသည္။
တစ္ခဏအတြင္းမွာပင္ ေဂ်ကာ့သည္ေရွ့ဆံုးလားေပၚမွ လူအား ေမ-
လင္းမွန္း သိလိုက္ေလသည္။
ေမ-လင္းႏွင့္ ပါလာသူကား သူမ၏ ေအာ္ဒလီျဖစ္၍ ႏွစ္ဦးစလံုး
ကိုမွတ္မွန္ နယ္ေျမမွလူမ်ားလို ဂ်ပ္ဖ်ကာၾကသည္။
တပ္မွ ယူနန္ေဖာင္းမ်ားအား ခၽြတ္ထားခဲ့ၾကၿပီး
လယ္သမားမ်ားဝတ္ေလ့ရွိသည့္ အျပာေရာင္ ခ်ည္ထည္ပုံစံမ်ား ဝတ္ထားၾကသည္။
ထိုႏွစ္ဦး သူ႔အနီးသို႔ကပ္လာသည့္အခါ ျခင္းေတာင္းတစ္လံုး ထဲ၌ ထည့္၍
ယုိလာေသာ သူ႔သမီးငယ္ေအတီေဂးလ္အား လမ္းျမင္သည္။
ေဂ်ကာ့သည္ စမ္းေခ်ာင္းဇ၏ ဤမွာဘက္၌ ရပ္ကာ
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ေမ-လင္းအား ျမင္ကတည္းက သူ႔ရင္သည္ ခန္ကို သည္ျဖစ္ရာ ေမ-လင္း၏
အေပၚ၌ ရွိထားခဲ့ေသာေမတၱာသည္ အခုထိ ပက္ပ်ယ္သြားျခင္း မရွိေသး။
ေမ-လင္းမွာ ယခင္ကထက္ ပို၍ပိန္သြားေသာ္လည္း အလွကေတာ့
ဖူးပြင့္ေနဆဲ။
အခုထိ ရွိေနဆဲျဖစ္ေသာ ထိုအလွသည္ေဂ်ကာ့စိတ္ထား ယခင္ကထက္ တိုး၍
လႈပ္ရွားေစခဲ့သည္ဟု ထင္၏။
ေမ-လင္းသည္ ေဂ်ကာ့ႏွင့္ ကိုက္ႏွစ္ဆယ္ခန္႔အၾကာသို႔ ေရာက္သည့္အခါ
သူမ၏ေအာ္ဒလီအား လက္ျပ၍ ေပြ့ပုိင္းသည္။
သူ ကိုယ္တုိင္ကေတာ့ စမ္းေခ်ာင္းေရျပင္အား ျဖတ္၍ကူးလာသည္။
သူ႔ လက္စဖ်ားသည္ ျခင္းေတာင္း တင္ထားသည့္ လားအား ဆြဲလွ်က္။
“မင္းကို ေနာက္ထပ္ လံုးဝ ျမင္ရေတြ႔ရမွာ မဟုတ္ေတာ့ဘူးလို႔ ကိုယ္
ထင္ခဲ့မိတာ”ဟုေဂ်ကာ့က ေျပာသည္။
သူ႔အသံမွာ တုန္ယင္လွ်ပ္ရွားေနသည္။
သူ႔ စိတ္၏ ခံစားမႈအား ဖံုးကြယ္၍မျခင္းကို ေဖာ္ျပလွ်က္ရွိသည္။

“သူတို့ မွာလိုက်တာက မင်းရဲ့ ေအာ္ဒါလိ
တစ်ေယာက်တည်းလာပို့မယ်လို့”“ေနာက်ဆုံးအေနနဲ့ ကၽြန္ေတာ့ကိုယ္တုိင္
လာမယ်လို့ ဆိုးျဖတ်ခဲ့တာ”“ကဲ ဝယ်သမီးေကာ ဘယ်ျခေနလဲ”“စိတ်ပူပါနဲ့၊
သမီးေလး အိပ်ေနတယ်၊ လားလှိမ့်ပင့် သူ့ကို ေခ်ာသိပ်လို ျဖစ်သြားတာပဲ၊
ကေလးကို ခွင့်တုိ့စခန္း အျမန္ေရာက္ေအာင္ ေခၚသြားဖို့ေတာ့ လိုမယ်၊
ကေလးကို ပုိမွန္ဂုိဏ်းေပးဖို့ လုိတယ်”“မင်းေကးဇူးဟာ
ႀကီးလွပါတယ်၊ ဘယ်ြေျပာရမွန္းေတာင္ မသိေတာ့ပါဘူး”လားေပၚ၌
တည့်တည့်မတ်တတ် ထိုင်ေနေသာ ေမ-လင်းသည် ေဂဂ်ကာ့အား
စူးစူးစိုက်ကြည့်ေနသည်။
သူမ၏ မိကုိးနွားတြင် ထူးျခားေသာ အရိပ်လကၡဏာ
မျိုးရှိေသာ်လည်း နွားကုိေမွးျမင်ေသာ မိကိုးအစုံထဲတြင်ကား ေဂဂ်ကာ့အတြက်
ရင်ဖြစ်ရာ ေမွးလွန်ခ်က်ကုိျမင်ရသည်ထင်၏။
“အခု မင်းလာတဲ့ ခရီးဟာ သိပ်ေဝးလွတယ်။
မင်း ကိုယ်နဲ့ ေနမွာလား”ဂုတ္တရက္ သူ့ႏွတ္ခမ္း ေမွးမွိတ်လွင့်ေစ ထြက်သြားသည့်
ဖိတ်ေခၚမႈအေပၚ ေမ-လင်း ဘယ်ြိတုံ့ျပန်မှုမျိုးမျှ မျက်ႏွာ
ေဂဂ်ကာ့ သိလိုက်သည့်အတုိင်းဆိုပါက ေမ-လင်းသည်
ထိုေမးခြန်းအေပၚစဉ်းစားထားခဲ့ၿပီး ျဖစ်ဟန္ပါ၏။
သို့ေသာ်လည်း သူမသည် ေျဖဖို့ အားမထုတ်။
“ကုိယ်တုိ့ႏွစ်ေယာက် မဟာဆီးနွင်း ေတာင္တန္းႀကီးေတြပေပၚမွာ
အမွတ်ထင်ရှားမခဲ့ဖူးတာဟာ အလြန္အပတဲ့ အတြက်ကေလးပါ ေမ-လင်းရယ်၊
မင်းဟာ ကိုယ့်အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့သူပါ။
ဘုရားသခင် သေဘာတူလို့ ျဖစ်တာလို့ ရင်ထဲမွာ ခံစားခဲ့ရတယ်။
အဒါမွာေတြ့ခဲ့ရတဲ့ အခ်စ်ကို ကိုယ်တုိ့ေမွ့ေဝ ခံစားခဲ့ရတာပါ။
မင်းေကာ ကိုယ့်ကို မခံစားရဘူးလား”ေမ-လင်း၏ အျပဳအမူးွင့်
ဟန္အမူအရာသည် ေျပာင်းလဲသြားျခင်း
မရွိေသာ်လည်းမိကိုးမ်ားကေတာ့ ေဂဂ်ကာ့၏ ျပင်းထန္ေသာ ဆႏၵကို
နားလည္ေၾကာင်း ေဖာ္ျပေနသည်။
ႏွစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အခ်ိန္အတန္ၾကာသည္အထိ စုိက္ၾကည့္ေနသည်။
ထို၌နာက္ဆုံးအသည် အျခားတစ်ဖက်သို့ လွည့်၍ ေတာင္ဘက်ကိုးဆီသို့
လွမ်းေမွ်ာ္ၾကည့်ေနသည်။
“ေမ-လင်းက ေမ-လင်းရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ေတာ္တန္ေရး လက်ဆဲ
အပပ်ိးအပုိင်ေပးအပ္ထားခဲ့တာပါ ေဂဂ်ကာ့၊ ေတာ္တန္ေရးကို ေမ-လင်း
ေက်ာခုိင်းလို့ မျဖစ်ုိင်ဘူး။
ခွင့်ရွယ်ုိက်ခဲ့ျဖစ်တဲ့ အယုိဝါဒကို စြန့်ပစ်လို့
မျဖစ်သလိုပါပဲ”“ႏွစ်ဦးစလုံးရဲ့ဒုကၡဟာ မေသးလွဘူး။
ဒါေတြအားလုံး ၿပီးသြားရင်ေတာ့
ကိုယ့်အတြက်နည်းလမ်းတစ်ခုခုလို့ ရခ်င်ရလာမွာပါ”ေမ-လင်းသည်
သူ့မ်က်ႏွာေပၚ ေက်နပ်သည့် ဆီေမွးအား လက်ႏွင့် သပ်၍တင်လုိက်သည်။
“ေမ-လင်း အသက်ကို ရင် ကယ်ခဲ့တယ်။
ခွင့်ေအနဲ့ ခွင့်အသက်ကို စြန့်ပစ်ၿပီးကယ်ခဲ့ရတာပါ။
အျပန္အလွန် ခ်ေနခဲ့တဲ့ ဒဏ်ေယာဇဉ်ေတြဟာ ကၽြန္ေတို့
ႏွစ်ေယာက်အေၾကာင်းအရမဲတေစ ေပါင်းစည်း ဆက္စပ်ေပးထားမွာပါ”“ဒါေပမဲ့
ေမ-လင်းရယ်၊ အေျခအေနက ဒီထက်မက
ႀကီးမားသင့်ပါတယ်”“တစ်ခါတေလမွာေတာ့ ေမ-လင်း ကိုယ်ုိင်လည်း

အဲသလို ေတြးမိပါရဲ့၊ ဒါေပမဲ့အဲဒီထက္ ပိုးုိင္တဲ့ အေျခအေနကေတာ့
မရွိးုိင္ဘူးလို႔ပဲ ေမ-လင္း သိထားတယ္”ေဂ်ာ့က ေမ-လင္းဇာ
မ်က္းုိကိုၾကည့္၍ သူ ရယ္လိုေသာ အေျဖအား ရွာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အနာဂတ္ဆိုတြက္ ဘာေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ မရွိဘူးဆိုတာ မင္းစိတ္ထဲက
ခံစားၿပီးသိေနပါရက္နဲ႔ ဘာျပလို႔ အခုလို လာရတာလဲ ေမ-
လင္းရယ္”“ခင္ဗ်ာ့ ေက်းဇူးတင္စကား ေျပာခ်င္လြန္းလို႔ပါ”ဟု ေျပာကာ
ေမ-လင္းက မ်က္လႊာကိုခ်ထားသည္။
“ျမက္ခင္းျပင္ေတြထဲမွာ ရွင္သန္ၿပီး ကယ္ဆယ္ခဲ့တဲ့ ကိုစဝါေလ”“ကိုယ္
ကယ္ဆယ္ခဲ့တာဟာ သမီးေလး ေအဘီေဂးလ္ တစ္ဦးတည္းအတြက္
မဟုတ္ပါဘူး”“ေမ-လင္း သိပါတယ္”ေဂ်ာ့က သက္ျပင္းခ်သည္။
“ေမ-လင္းရယ္၊ ကိုယ္ဆို႔းုိစ္ခ္ေယာက္ ေသဘၤာေပၚမွာပထမဆံုး
ေတြ႔ကတည္းက ကိုယ့္ရင္ထဲမွာ ထူးဆန္းတဲ့ ခံစားမႈ ဝင္ခဲ့တယ္။
မင္း ကုိယ့္ကိုၾကည့္လိုက္ပါုိင္း အဲဒီ ခံစားမႈဟာ ပိုၿပီး
ခုိင္မာလာတယ္။
ကိုယ္ဆို႔းုိစ္ခ္ဦးစလံုးရဲ့အတြင္းစိတ္မွာ ကိုယ္ဆို႔ရဲ့ဘဝးုိစ္ခ္ပါဟာ
တစ္သမုိးတည္းေပၚမွာ ေလွ်ာက္ၾကရလိမ့္မယ္လို႔ထင္မိတယ္”“ခင္ဗ်
စိတ္ကူးယဥ္လာေတြ ျဖစ္ခ်ာပါ”“မဟုတ္ဘူး ေမ-လင္း၊
မင္းနဲ႔စၿပီးေတြ႔ကတည္းက ျဖစ္ေပၚလာခဲ့ရတာပါ၊
ကုိယ္ဆို႔လက္ထပ္ၾကမယ္ဆုိရင္လည္း မျဖစ္းုိင္ရာ မရွိပါဘူး”ေမ-လင္းက
ေဂ်ာ့ မ်က္းုိအား စုိက္ၾကည့္ေနျပန္သည္။
“တ႐ုတ္းုိင္ငံသူကိုးထဲမွာျပန္ေတြ အမ်ားသူကိုးျဖစ္ေနတယ္ ေဂ်ာ့။
ေမ-လင္း အခ်စ္ကို ေၾကာက္တယ္။
အခ်စ္ဟာအသိဉာဏ္ေတြကို
ထံုထိုင္းမူးယစ္ေစတယ္လို႔...”အိပ္ေပ်ာ္ေနရာမွ လန္႔းုိးလာေသာ
ေအဘီေဂးလ္၏ အသံေၾကာင့္ စကားေျပာရပ္သြားၾကသည္။
ေမ-လင္းသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ လွားေပၚမွ ခုန္ဆင္းကာ
ကေလးထည့္ထားသည့္ျခင္းဆီသို႔ ကပ်ာကယာ ေလွ်ာက္သြားၿပီး
ငံု႔ၾကည့္သည္။
ကေလး၏ မ်က္းုိအားသူ႔လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ သိမ္ေမြ႔စြာ
ပြတ္သပ္ေပးသည္။
ကေလး၏ အသိသည္ တိတ္သြားသည္။
ေအဘီေဂးလ္မွာ တစ္းုိစ္ခ်ိဳးပါး ရွိေနၿပီ။
ကေလးမွာ ပိန္၍ အသားေအေရာင္မွာ ျဖဴေရာ္ေရာ္ေဖ်ာ့ေတာ့ေတာ့။
အခုေတာ့ျဖင့္ သူ အပိအျပင္ုိင္ းုိင္းေနၿပီ။
သူသည္ ျခင္းေတာင္းထဲ၌ ထထုိင္ကာေမ-လင္းအား လွမ္းၾကည့္သည္။
အျပာေရာင္ မ်က္လံုးအစံုသည္ ခ်စ္စရာေကာင္းလွပါတိ၊ ျခင္း၊ ေမ-
လင္းသည္ သူ႔းုိးတ္ခမ္းအား ကုိက္၍ ကေလးအား ၾကည့္ေနသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္လက္းုိးစ္ဖက္အား ဆန္႔တန္းကာ သူ႔ကို ခ်ိုင္ိုင္းသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူ႔သမီးငယ္၏ အျဖစ္ကိုၾကည့္ကာ ရင္ထဲ၌ ဆုိ႔လာသည္။
ေမ-လင္းကေတာ့ ေအဘီေဂးလ္အား ေပြ႔ခ်လိုက္ကာ တ႐ုတ္သားျဖင့္
ေခ်ာ့ျမဴ စကားေျပာသည္။
ေအဘီေဂးလ္လည္း တ႐ုတ္ကေလး ေပါက္စအသံျဖင့္ မဝီကလာ ဝီကလာ
အသံမ်ားျပဳသည္။
ေမ-လင္းသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ စင္မိုမ္သြားသည္။

သူမသည် ေဂ်ေက်ာ့အား လွည့်ပတ်ကည့်ေ၊က်ာေပးကာ ကေလးကိုသာ
ဂ၇တစုံက် ျပဳေလဟန ေဆာင်ထားသည်။
“ဟိုဘက်က ျခင်းေတာင်းထဲမွာ ေရနှံ၂ ဆိတ်းုိ၂ ခြိတယ်”ဟု ေမ-
လင်းက ေျပာသည်။
အသံတြင် ငိုသံပါလွ်က် ရှိ၏။
“ဘာပျဖစ်ျဖစ် ခြင်သူ၂ကို ဆန္ဒြဖမီ၂က
သာသနာျပဳစခန်းဆီအျမန်ေရာက်ေအာင် ပို၂ဖိုေ၂တာ့
သိပ္ေရးသကီးတယ်”ေမ-လင်းသည် သူ၂လက်ထဲမွ လားဇကာကီးအား
ေဂ်ေက်ာ့လက်သို၂ လွှဲေပးသည်။
ထိုအခိုေန်ကတာ့ ေမ-လင်း၏ အမူအရာသည် ေအးစက်စက် ေဂ်ေက်ာ့အေပၚ
စိတ်ဓာတ်ဟာန်ျပ။
သူမသည် သူမ၏လားထဲ့ ျပန်သြားၿပီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်
လားေကာေပၚတက်ထုိင်သည်။
လားေပၚေရာ့က်ခါမွ သူမသည် ေဂ်ေက်ာ့အား ငံု၂ဖကည့်သည်။
သူမ၏မ်က်လုံးအစုံတြင် မ်က်ရည်မ်ားျဖင့် ျပည့်ေနသည်။
ေမ-လင်းသည် စကားေျပာေတာ့မည့်ဟန်ရှိ၏။
သို၂သာ်လည်း ေဂ်ေက်ာ့ထင်သလို ျဖစ်မလာဘဲ ေနာက်သို၂ ျပန်သည်ကာ လားအား
စမ်းေခါင်းထဲသို၂ ေမာင်း၍ ဆင်းသြားသည်။
ေဂ်ေက်ာ့သည် ေမ-လင်းေနာက်သို၂ ေျပးလုိက်သြားရန်
ဟန်ျပင်လုိက်ေသးေသာ်လည်း သူ၂စိတ်အားထိန်းခ်ုပ်ကာ ဆက်၍ ရပ်ေနသည်။
ေဂ်ေက်ာ့သည် စမ်းေခါင်း၏ တစ်ဖက် ကမ်းပါးေပၚ ေမ-လင်း
ေရာက်သြားသည်အထိေစာင့်ကည့်ေနသည်။
ေမ-လင်းသည် သူ၂ ေအာ်လိုးွင့်အတူ လာလမ်းအတုိင်း
ေျမာက်သို၂ဦးတည်၍ ျပန်သြားေလၿပီ။
ေမ-လင်းသည် သူ၂မ်က်ဝန်းထဲမွ
ျဖည်းျဖည်းခ်င်းေပ်ကြွားခဲ့ေလသည်။

ဆန္ဒျပသို့ လာခဲ့သည့် ခရီးအတြင်း ကေဂ်ကာ့သည် လူအနည်းငယ်မျှသာ
တွေ့ခဲ့ရ၏။
ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ အသားမည်းမည်း ကေလးသူငယ်မှားဖြစ်သည်။
ဒုတိယမြောလယ်ယားမားဖြစ်၍ သူတို့သည် ဥရောပတိုက်သား လူဖြစ်တစ်ဦး
တစ်ယောက်သည်းခရိုးသြားနေသည်ကို စိတ်တွင်စား လွမ်းဖွယ်ကောင်းသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကေဂ်ကာ့ကေတာ့ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြော ရင်းနှီး
နှံတွဆက်။
လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံး တစ်နေရာ၌ ရပ်သည်။
သူသမီးငယ်အား ထူတ်၍ ဆိတ်နို့တိုက်သည်။
သမီးငယ် ကေအာ်ကေးလား ပြုံစဖပီး နုိ့တုိက်နေစဉ်အတြင်း
သူရင်ဘတ်ကိုနှင်းထလာသည်။
မိုက်ညှာသည့် ပိုးပိုးပါက်ပါက် ကိလာသည်။
သူ့မိခင်တက် ခိုတက်နွေးထားသျဖင့် ကေအာ်ကေးလည်း စိတ်ပျိုင်းမက်။
တိုက်သည့် ဆိတ်နုိ့အား ကောင်းကောင်းမစို့ဘဲ ဒါသတမ်းဒါ
ငုပါနေလေတော့၏။
သို့သော်လည်း ငိုယှက်ခြည်ချင်း မရှိဘဲ ခဏနွေ့ပျစ်တြားသည်။
မြန်းလွဲပုဝ်း ဝင်ရောက် သူသည် ကေလးချင်းကောင်းမား ခြင်း
ထားသော လားအားကောတ်ခြံနားထက်သို့ ဆိုင်ခွင်လာခဲ့သည်။
ဟိမိုးမိုးမိုး ဖြစ်နေသော ကောက်ညှာကို ပြစ်ကြိတ်ခြင်းနှိုးမီ့အား
ပြင်တွေ့နရ၏။
နောက် နာရီဝက်ခန့် အယ်ကာတြင် သူသည် ဂိတ်ခံခါးဆိုသို့ရောက်လာသည်။
သူသည် ဝတ်လုံခြုံဆီးမား ဝတ်ထားသည့် အမီးသား
အမီးသမီးမားအားလွမ်းပြင်နေရသည်။
ထိုလူစုသည် ထံုးဖြသုတ်ထားသော အေဆာင်အဆံုဆကီးမ်ားဇ
အျပင်ဘက်၌ရပ်နေယ်ကျခြင်း ဖြစ်နေလသည်။
သူ့အား ပြင်တွေ့လိုက်ကသည့်အခါ လူအားလံုးသည် သူ့ဘက်သို့
လက်မားတွေ့ယမ်းပြကာအော်စုံးနှတ်ဆက်ကသည်။
ပါးမုန်းတြမြေးမ်ားနှင့် ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦးသည်
လူအားလံုးကိုဦးဆောင် ကေဂ်ကာ့ဇ၏ လားတေားသို့ ရောက်လာယ်ကသည်။
ပါးမုန်းတြမြေးနှင့် ပုဂ္ဂိလ်ကားတွေ့ရင့် ဖရန့်လင်ဖြစ်၍ သူသည်
လားတေပင့်မ ကေဂ်ကာ့အား ကျည်ဖပီး ခေါ်းသည်။
ဖရန့်လင်သည် သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကေဂ်ကာ့အား သိမ့်းဖက်ကားသည်။
ကေဂ်ကာ့သည် ဖရန့်လင်၏ လက်တြင်းသို့ ပေါ့ကေခြဖပီး ကိသြားသည်။
သူ့ ခြန်အားမ်ားသည်အခုမှပင် လံုးဝ ကိဆင်းသြားခဲ့တေလဖပီ။
သူသည် သူ့ကုယ်ကြ ပြန်ဆန်းကာ ချင်းတောင်း
နှစ်ကေတာင်းခြတ်ကားသည့် လားဆိသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ထိုချင်းတောင်းမ်ားထဲမှ တစ်လုံးတြင်သြားသမီးငယ် ရှိနေဖွကာင်း၊
ထိုသမီးငယ်မှာ ဂျာတစ်ကု ပြဝစုပေးဖို့
လိုအပ်နေဖွကာင်းမ်ားကေပြာပြသည်။
ထိုအခုိက်မှာပင် ဆိပင်တေတြ ကေဖြးကေဖြးလန့်ပ် ပျံဖေနေသော
အဂၤလိပ်အမီးသမီးဆကီးတစ်ကေယောက်သည် ချင်းတောင်းထဲမှ ကေလးအား
ကေပြုံခိုလိုက်သည်ကို ကေဂ်ကာ့ပြင်လ့ကေလ၏။
“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ကေယောက်စလုံး ဘာမှ မျဖစ်ခဲ့ဖွကဘူးနော်၊
ကေတာ်ကေသီးရှဲ့။

တကယ္သံုးသြားရာ တစ္ခုပါပဲ”ဟု ဖရန္ကလင္က ေျပာကာ ေဂ်ာ့အား ကူလီႏွစ္ဦး ထမ္းပို႔မည့္ ေဝါဆိုသို႔ခင္ဗြားသည္။
“မက္သူး ဘာလို ေျပာခဲ့သမွ်တြဲ အမွန္ေတြခ်ည္းပဲ”ဟုလည္း ထပ္ေျပာသည္။
“ဘုရားသခင္ရဲ့ ဝုဏ္ေက်းဇူးေတာ္ကို ခီးက်ဴးပါတယ္”ဟု ဖရန္ကလင္က ေရရြတ္သည္။
ထို့အခါ ေဂ်ာ့ကလည္း “ဘုရားသခင္ရဲ့ ဝုဏ္ေက်းဇူးေတာ္ကို ခီးက်ဴးပါတယ္”ဟုေရရြတ္လိုက္ေလသည္။

အပုိင်း ငါး ခီတက္ေနဟ္ကသူမ်ား ေနာက္တြန္ျခင္း ၁၉၅၇

မုိင္ေပါင္းမ်ားစြာ ခီတက္သြားရၿပီးသည့္ေနာက္ အဆမတန္ ပင္ပန္းႏြမ္းဟုိက္ထာလူအမ်ားျမင္ရ၍ မေကာင္းေလာက္ေအာင္ အစုတ္စုတ္ အျပတ္ျပတ္ျဖစ္ၿပီး အသက္ရွင္ခ်ိန္ရခဲ့သူ တပ္စီစစ္တပ္မွ လူတစ္ခုသည္ ၁၉၃၅-ခုႏွစ္ ေအာက္တုိဘာလ အတြင္းတြင္ ေမာ္စ်-တုန္းႏွင့္ အတူေျမာက္ပုိင္း ရွင္ျပည့္နယ္အတြင္းသုိ႔ ဝင္ေရာက္လာခဲ့ၾကသည္။

ထုိသူမ်ား၏အေၾကာင္းသည္ ေနာက္ပုိင္း ဆယ္စုႏွစ္ ကာလမ်ားအတြင္း တ႐ုတ္ေတာ္လွန္ေရးႀကီး၏အသက္ဝင္ရွင္သန္ က်န္ရစ္ခဲ့ေသာ ဒဏ္ရာ ပံုျပင္သဖြယ္ ျဖစ္လာခဲ့ရေလ၏။

လြန္ခဲ့ေသာ အေစာပုိင္း တစ္ႏွစ္က လူေပါင္း ၁၀၀,၀၀၀ သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံေရွ႕ေတာင္ပုိင္းေဒသ အတြင္း၌ ကိအန္ခ်ီ ဗဟို ဆုိဗီယက္ နယ္ေျမ တုိက္ပြဲမ်ားအတြင္းမွေမာင္းနွင္ထုတ္ခံေလာက္ေအာင္ ႀကီးမားရွည္လ်ားသည့္ မုိင္ ၆,၀၀၀ ခရီးအား အစျပဳခဲ့ၾကသည္။

ထုိလူေပါင္း ၁၀၀,၀၀၀ အနက္မွ ၅,၄၀၀ သုိ႔မဟုတ္ ၅,၀၀၀ ေက်ာ္ေက်ာ္သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏မဟာတိုင္းႀကီးႏွင့္ အနီးကပ္ဆံုးေသာ အေနာက္ေျမာက္ပုိင္း ေဒသတြင္း၌ ဂူမ်ားဆီသုိ႔ေရာက္ရွိလာကာ အကာအကြယ္ ယူခဲ့ၾကေလသည္။

သုိ႔ေသာ္လည္း အသက္ဝင္ က်န္ရစ္ခဲ့သူ အမ်ားစုမွာ စနစ္တက် ေလ့က်င့္ျပဳစုၿပီးေထာင္ထားေသာ ပါတီအရာရွိမ်ားသာလွ်င္ ျဖစ္၏။

သူတုိ႔အား 'ေကဒါမ်ား'ဟုေခၚ၍ ေနာက္ပုိင္းတည္ရွိလာမည့္ ရာစုႏွစ္ တစ္ခုက္ေက်ာ္အတြင္း တ႐ုတ္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ လူစြမ္းေကာင္းအသက္ေသြးေၾကာမ်ားအျဖစ္ ရပ္တည္ခဲ့ၾကသည္။

သတၱဳျခင္းႏွင့္ ကိုယ္ထီးစြန္႔အနစ္နာခံျခင္းႏွင့္ပတ္သက္ေသာ မေရမတြက္ႏုိင္ေအာင္ မ်ားျပားသည့္ ပံုျပင္ဆန္ဆန္ အေၾကာင္းအရာမ်ားသည္ေပၚေပါက္လာၾကသည္။

ဤသို႔ျဖင့္ “ခရီးရွည္ ခီတကြဲႀကီး” ခ်ီတင္းသည္ ေနာင္ ႏွစ္ေပါင္းဆယ့္ေလးႏွစ္ အၾကာတြင္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔က လံုးဝ မေမ်ာ္လင့္ဘဲႏွင့္ တ႐ုတ္ျပည္ႀကီးအားအႏုိင္ရရွိ သိမ္းပုိက္ရာ၌ အဓိကက်သာ အခန္းက႑မွ ပါဝင္ခဲ့ေလသည္။

မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ကြန္ျမဴနစ္မ်ား အသက္ဝင္လာ က်န္ရစ္ခဲ့ၾကသည့္ အေျခခံအေၾကာင္းအခ်က္မွာ ဂ်ပန္တုိ႔ ကိုးေက်ာ့ ျဖစ္သည္။

အသစ္စက္စက္ ျပန္လည္ စတင္ခဲ့ေသာကုိမင္တန္တို႔၏ ဝုင္းဝန္းပတ္ရံတို႔ တိုက္ခုိက္မႈမ်ားသည္ ခရီးရွည္ ခီတကြဲႀကီး ၿပီးဆံုးသြားသည့္အခ်ိန္တြင္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ားအား မ်ားစြာ ထိခုိက္ေစခဲ့၏။

ကြန္ျမဴနစ္တုိ႔ အမ်ားစုမွာ ကိုမင္တန္တို႔၏လက္ခ်က္ျဖင့္ ကုန္လြန္းပါး ျဖစ္ခဲ့၏။ ေမာ္၏ တပ္စီစစ္တပ္ အက်ိန္အကြင္းမ်ားသည္ ရွင္သန္ဆဲ ဆုိဗီယက္ဒယ္ေျမအတြင္းသုိ႔ ဆုိက္ေရာက္လာခ်ိန္၌ တပ္သား မ်ားမ်ားစားစား မရွိေတာ့ေပ။

ထုိစဥ္ကရွိေနခဲ့သည့္ တပ္သား အေရအတြက္မွာ ၈,၀၀၀ မွ်သာရွိသည္။

သူတုိ႔၏ အေျခစုိက္ စခန္းမွာဗဟုိေတာင္ပုိင္း ဆုိဗီယက္

အေျခခုိက်ခန္းမ်ားႏွင့္ ႏိုင္းယွဥ္ုိက္သည့္အခါ
အလြန္ေသးမႊားသည့္ေနရာေဒသ ျဖစ္သည္။
ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ကုိုးကြယ္ခံသည့္ထိ ေျပာက္ကြား စနစ္မ်ားကိုသာအသံုးျပဳ၍
တုိက္ခုိင္ကာသည္။
ေနာက္ တစ္ႏွစ္ အၾကာတြင္ ကြန္ျမဴနစ္ တပ္မ်ားသည္
ေျမာက္ပုိင္းသုိ႔ဆုတ္ခြာခဲ့ၾကသည္။
အဓိကာ ၁၉၃၆-ခုႏွစ္ ေဆာင္းဦးကာလ ျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က က်ရွစ္ခဲ့သည့္ဟူးအေရအတြက္မွာ ၃၀,၀၀၀ ထက္ မပုိေပ။
၁၉၃၅-ခုႏွစ္ ေႏြရာသီတြင္ ေမာ္စီ-တုန္းအားေခါင္းေဆာင္သျဖင့္
ျဖတ္ခရီးအတြက္ ခ်က္ခ်ာအုိ-တာအုိသည္ ေရာက္လာသည္။
သူသည္အမွတ္(၄) ေရွ႕တန္းတပ္ လူေပါင္းမ်ားစြာ ဆံုးရံႈးခဲ့ရသည္ျဖစ္ရာ
သူ႔ တပ္သားမ်ားထဲမွလူတစ္ေထာင္ေက်ာ္ခန္႔သာလွ်င္ ခြင့္ ရယုိ႔
ဆုိက္ေရာက္လာခဲ့သည္။
ထုိ႔ေနာက္ ခ်ိန္ခ်ာအုိ-တာအုိသည္ စည္းကမ္းေဖာက္ဖ်က္မႈမ်ားကို
က်ဴးလြန္သည္ဟုေသာစြပ္စြဲခ်က္မ်ားျဖင့္ အေရးယူခံခဲ့ရသည္။
ခ်ိန္သည္ ကုိမင္တန္ တက္သုိ႔ ကူးေျပာင္းခဲ့၏။
ဟုလန္းလက္ေအာက္ အမွတ္(၂) ေရွ႕တန္းတပ္သည္ ယူနန္အေျခစုိက္
စခန္းမွေနခ်ၿ ေျမာက္ပုိင္းသုိ႔ခရီးရွည္ခဲ့တက္ကြဲသကဲ့ အဓိပၸာယ္ရခဲ့၏။
သုိ႔ေသာ္လည္း သူ၏ ခ်ီတက္ပြဲမွာ ေအာင္ျမင္မႈ ရသည္ဟုမဆုိသာေပ။
တပ္သားဦးေရ ၃၅,၀၀၀ အနက္ လူေပါင္း ၁၀,၀၀၀ သာလွ်င္
အသက္ဆုက်န္ခဲ့ေလ၏။
ယင္းကဲ့သုိ႔ေသာ အဟန္႔အတားမ်ားေၾကာင့္ ေမာ္စီ-တုန္းသည္
ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏တပ္မ်ားႏွင့္ မဟာမိတ္ဖြဲ႔ရန္ နည္းလမ္းရွာေဖြခဲ့သည္။
၁၉၃၆-ခုႏွစ္ ဒီဇင္ဘာလတြင္ စီအန္အေရးအခင္း ေပၚေပါက္လာသည္။
မဟာမိတ္ဖဲြ႔ထားေသာ စစ္ဘုရင္အုပ္ခ်ဳပ္တပ္မ်ားက ခ်ိန္ေက-ရွိတ္၏ တပ္မ်ားအား
ျပန္ေပးဆြဲသည့္ ကိစၥျဖစ္၏။
ဤအေရးအခင္းအား အေၾကာင္းျပဳ၍ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္သည္ ကြန္ျမဴနစ္
တပ္မ်ားႏွင့္ မဟာမိတ္ဖြဲ႔၍ ေပါင္းစည္းရန္ သေဘာတူခဲ့သည္။
ထုိ႔နာက်ြတ္ခ်ဳပ္ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲသကဲ့မွ အသက္ရွင္က် က်ရွစ္ခဲ့သူမ်ားသည္ပုိမုိတန္
ယူနန္ေဖာင္းမ်ားကို ဝတ္ဆင္လုိက္ၾကၿပီး ကုိမင္တန္၏
လက္ေအာက္ခံအျဖစ္ရပ္တည္ခဲ့ၾကသည္။
သုိ႔တေစလည္း ယင္းေပါင္းစည္းမႈမွာ ခုိင္မာျခင္း မရွိခဲ့ေခ်။
မျဖစ္စေလာက္ေအၾကာင္းတစ္ခုေျဖာင့္ ခြာၿပဲသြားမည့္ အေျခအေနတြင္
ရွိေနသည္။
ထုိအခ်ိန္တြင္ ဂ်ပန္စစ္တပ္မ်ားသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းသုိ႔
ကူးေက်ာ္ဝင္ေရာက္ခဲ့ၾကၿပီးျဖစ္၍ ၁၉၃၈ ခုႏွစ္အကုန္ခန္႔တြင္
ၿမိဳ႕ႀကီးျပႀကီးမ်ားႏွင့္ စစ္ေရးအရ
အခ်က္အခ်ာက်ေသာပင္လယ္ကမ္းၿမိဳ႕အား သိမ္းပုိက္ထားလိုက္ၿပီ ျဖစ္သည္။
အလြန္ လံုျမန္ေသာက်ဴးထုိးစစ္မ်ားေၾကာင့္ ခ်ိန္ေက-ရွိတ္သည္
အလြန္ႀကီးမားက်ယ္ျပန္႔ေသာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံႀကီး၏အတြင္းပုိင္းသုိ႔
ျပန္လည္ဆုတ္ခြာသြားရသည္။
ခ်ိန္ေက-ရွိတ္သည္ သူ၏ အစုိးရ ံုးစုိက္ရာၿမိဳ႕ကိုလည္း နန္ကင္းမွ
အေနာက္ေတာင္ပုိင္းေဒသရွိ ခ်ဳိင့္ဝွမ္းသုိ႔ ေျပာင္းေရႊ႕ခဲ့သည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ က်ဴးေက်ာ္သူမ်ားအား ဆီးႀကိဳ တုိက္ခုိက္ေနရေသာ

ခ်ိန္ေက-ရွိတ္ဇ၏အေျခအေနသည္ ေသာင္မတင္ ေရမက် ျဖစ္လာခဲ့ေလသည္။
ေမာ္ခ်ိ-တုန္းႏွင့္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ားသည္ ယိန္ဒန္ျပည္နယ္ ရွင္ဒီ
ေတာင္ဘုန္းမ်ားဗဟိုကားရွဴးအမ်ားထဲ၌ အကအန အေျခခ
ေနထုိင္ၾကပါသည္။
ထိုေနရာသည္ လူသူႏွင့္အလွမ္းေဝးၿပီး တ႐ုတ္ႏိုင္ငံအား တစ္ခ်ိန္က
ဆက္ဆံက်ယ္ျမင့္မားေအာင္ စြမ္းေဆာင္ေပးခဲ့သူ ကေရာင္ဒုရင္ဘြဲ့ဝါး၏
သခ်ၤိဳင္းႏွင့္ ကပ္ေနသည္။
ဤေနရာတြင္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔သည္ ‘ေတာ္လွန္ေရး တကၠသိုလ္’တစ္ခု
တည္ေထာင္ခဲ့ၿပီး ဝဲယန္ခ်ဳပ္ကို တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏
ၿမိဳ႕ႀကီးအားလုံးမွမီးခဲရုဝင္ယမ္းအား တက္ေရာက္ခ်ိတ္ ျပင္းျပေအာင္
ဆြဲေဆာင္မႈမ်ားစြာ ေပးခဲ့သည္။
ေနာက္ ဆယ့္တစ္ႏွစ္ ကာလအတြင္း ယိန္ဆည္ တ႐ုတ္ေတာ္လွန္ေရးႀကီး
ေမြးဖြားရာနယ္ေျမ ျဖစ္လာသည္။
ကုမၸဏီမ်ားႏွင့္ ကြန္ျမဴနစ္မ်ား၏
ေပါင္းစည္းကာကြယ္မႈေအာက္တြင္ေျမာက္ျငိဳင္းေဒသအတြင္းမွ
လယ္ယမ်ားမ်ားသည္ စည္းလံုးညီၫြတ္မႈ ရရွိလာခဲ့သည္။
အလြန္ရဲယာယီမ်ားသည့္ ေျပာက္ကားစနစ္ စစ္ေသနဂၤ
ဗဟာမ်ားအားအလြန္ကဲလြန္ကဲယြင္ အသံုးျပဳခဲ့သျဖင့္ လူ အေရအတြက္
အမ်ားႀကီး မဆံုးရံုးရဘဲႏွင့္ပန္ဒမ်ားအား ထိေရာက္စြာ အေႏွာင့္အယွက္
ေပးႏုိင္ခဲ့သည္။
ဤသို႔ျဖင့္ အမွတ္ (၈)တပ္မဟာသည္ ၁၉၃၇-ခုႏွစ္တြင္ တပ္သားအင္အား ၄၅,၀၀၀
ရွိခဲ့ရာမွ ေနာက္ တစ္ႏွစ္တြင္၁၅၀,၀၀၀ အထိ တုိးတက္လာခဲ့ေလသည္။
ေနာက္ ခုႏွစ္ႏွစ္အၾကာ ဒုတိယကမာၻတစ္လႊမ္းစစ္ပြဲ ၿပီးဆံုးသြားခ်ိန္၊
အေမရိကန္တို႔ကတိုက္ရိုးမ်ားႏွင့္ နာဂါစကီးၿမိဳ႕မ်ားအား ဗံုးႀကဲအၿပီး
ဂ်ပန္တုိ႔ လက္နက္ခ်ခ်ိန္တြင္ ေမာ္၏ကြန္ျမဴနစ္တပ္မ်ားသည္ စတုရန္းမုိင္ေပါင္း
ႏွစ္ေသာင္းေက်ာ္ နယ္ေျမမ်ားအားထိန္းခ်ဳပ္ထားႏုိင္ခဲ့ဝံုမွမက
လူဦးေရ သန္း ႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္အား အုပ္ခ်ဳပ္ထားႏုိင္ခဲ့ေလသည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ကုမၸဏီတို႔ဘက္၌ ႏွစ္ဦးေရးႏွင့္ စစ္ေရးတြင္
အက်ဳိးထူးျပားမႈမ်ားလည္းႀကီးထြားလာခဲ့သည္။
ယင္းကစၥမ်ားအား အေရးယူမႈသည္ ထိေရာက္ၿမဲမရွိသျဖင့္ လက္နက္ကုိင္စြဲသူ
ေလးသန္းေက်ာ္၏ အက်င့္ဓလံုးမႈမ်ားသည္ ထိန္းမႏုိင္ သမိုင္းမရွိ
ျဖစ္လာခဲ့ရေလ၏။
ဤသို႔ျဖင့္ ၁၉၄၆-ခုႏွစ္တြင္ ျပည္တြင္းစစ္ တစ္ခု ေပါက္ကြဲလာျပန္သည့္အခါ
လယ္သမားယာသမား အမ်ားစုသည္ ေမာ္၏ အလိမ်ားေအာက္သို႔ ခုဝင္သြား
မ်ားလာခဲ့ေလ၏။
၁၉၄၈-ခုႏွစ္တြင္ တပ္ခ်ဳပ္စစ္ဌာနသည္ အေမရိကန္ အကူအညီရေနေသာ
ရဲေဘာ္ေလးသန္းေက်ာ္ ရွိေနသည့္ ကုမၸဏီ တပ္မ်ားႏွင့္
ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည္။
ကြန္ျမဴနစ္တို႔ကေတာ့ထံုးစံအတုိင္း ေျပာက္ကားစနစ္ကို
ဆက္လက္အသံုးခဲ့ၾက၏။
ဤသို႔ျဖင့္ ကြန္ျမဴနစ္တို႔သည္မၾကာမီႏွစ္အနည္းငယ္အတြင္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံေျမာက္ပုိင္း
နယ္ေျမအမ်ားစုအား သိမ္းပုိက္ထားႏုိင္ခဲ့ၾကေလ၏။
၁၉၄၉-ခုႏွစ္ အေစာပုိင္းကာလတြင္ ပိတင္းသည္ လက္နက္ခ် အညံ့ခံခဲ့သည္။
တပ္ခ်ဳတပ္မ်ားသည္ ေတာင္ဘက္သို႔ ခ်ီတက္လာၾကၿပီး ယန္ဇီျမစ္အား ျဖတ္ကူးကာ

အျခားေသာၿမိဳ့ႀကီးမ်ားအား တစ္ၿမိဳ့ၿပီး တစ္ၿမိဳ့ သိမ္းပိုက္ခဲ့ၾကသည္။
အေမရိကန္ ျပည္ေထာင္စုဧရိယာေထာက္ခံကူညီမႈကို ရယူလွ်က္ရိေသာ ခ်ိန္ေက-
ရွိတ္ဆယ္ကား စစ္သား သန္းဝက္ခန္႔ျဖင့္ေဖာ္ျပဆိုဟု ေခၚဝင္ေသာ ထုိင္ဝမ္
ကၽြန္းသို႔ ဆုတ္ခြာထြက္ေျပးသြားခဲ့ေလသည္။
၁၉၄၉-ခုႏွစ္ ေအာက္တိုဘာ(၁) ရက္ေန႔တြင္ ပီကင္းၿမိဳ့ေတာ္ဧရိ
ျမတ္ေသာ ၿငိမ္းခ်မ္းေရးသုဝဏၰဘုံ တိခါးမွေန၍ ေမာ္-တုန္းသည္
တ႐ုတ္ျပည္သို႔ သမၼတႏိုင္ငံ တည္ေထာင္လိုက္ၿပီဟုကမာၻသို့
ေၾကညာခဲ့ရိ။
ေနာက္ ခုႏွစ္ႏွစ္ အိုမဟုတ္ ၌စ္ႏွစ္အတြင္း ေမာ္ႏွင့္
ခရီးရြာသို့တက္လြယ္ကူမ်ားမွ ရဲေဘာ္မ်ားသည္ ေရွးေဟာင္း တ႐ုတ္ႏိုင္ငံအား
မမွတ္မိႏိုင္ေလာက္ေအာင္ေျပာင္းလြဲသြားသည့္ ႏုိင္ငံ
တစ္ခ်ိန္ႏိုင္ငံအျဖစ္ ေျပာင္းလဲပစ္လိုက္ေလသည္။
မ်ိဳးခ်စ္ပါတီေပါင္းစံု စုေပါင္းထားသည့္ ဂၢန္ေပါင္း အစိုးရတစ္ရပ္
အျဖစ္တန္ေဆာင္ထားေသာ ကြန္ျမဴနစ္အစိုးရအား ဦးေဆာင္ရာ၌ ေမာ္သည္
ေအာင္ျမင္မႈ ရရွိခဲ့ရိ။
တစ္ခ်ိန္သားလံုး အတုိင္းအတာႏွင့္ အညီအၫြတ္ရိေသာ
ရည္မွန္းခ်က္ဟူ၍မ်ားသည့္စည္းကမ္းမ်ားကိုလည္း ခ်မွတ္ႏုိင္ခဲ့သည္။
သို့ရိ အစိအစဥ္အရ လယ္သမား အလုပ္သြားလုပ္ကိုင္မ်ားအား တစ္ႏုိင္ငံလံုး
အတုိင္းအတာႏွင့္ဧကမ်ားကယ္ျပန္ဖို့ဖြာ ဖြဲ့စည္းခဲ့သည္။
အဓိက ရည္မွန္းခ်က္မွာ ေရွးေခတ္ေဟာင္းကတည္းကတြန္းလွန္၍ မရတဲ့
တစ္ႏုိင္ငံလံုး ခါးစည္း၍ ခံခဲ့ၾကရေသာ ေရဆင္းျခင္းႏွင့္
ငတ္မြတ္ျခင္းအႏၲရာယ္မ်ားအား ေအာင္ျမင္စြာ ခုခံတိုက္ခိုက္ႏုိင္ရန္ ျဖစ္ရိ။
ဤသို့ျဖင့္ လယ္သမား အလုပ္သြားလုပ္ကိုင္မ်ားသည္ ေနရာအႏွံ့ရိတြင္
ေရႏုတ္ေျမာင္းမ်ား၊ဆည္ေျမာင္း တာတမံမ်ား ေရကာတာမ်ားႏွင့္
ေရလွ်ာင္ကန္မ်ား တူးေဖာ္ျခင္း၊ တည္ေဆာက္ျခင္းစေသာ အလုပ္မ်ားအား
မနားမေန လုပ္ေဆာင္ခဲ့ၾကသည္။
ႏွစ္စဥ္ ေရလွ်ံေလ့ရိေသာ ျမစ္ဆင္ကိုမ်ားအား ထိန္းခ်ဳပ္ႏုိင္ေအာင္
စီမံေဆာင္ရြက္ျခင္းႏွင့္ မုန္တိုင္းဒဏ္ခ်ိန္ဒကို
ခုခံတြန္းလွန္ရန္ေရမ်ားသိုေလွာင္ျခင္း စေသာ အလုပ္မ်ားကိုလည္း
အဆက္ျပတ္ လုပ္ေဆာင္ခဲ့ၾကေလသည္။
ေရွးေခတ္ေဟာင္း ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းက
တည္ခဲ့ဖူးေနခဲ့ေသာ ေျမယာစနစ္အား ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲပစ္သည္။
ပုဂၢလိက စုိက်ဴးေရးစနစ္အစား စုေပါင္းလယ္ယာစုိက်ဴးေရး
စနစ္ကိုအစားထုိးသည္။
ထို စနစ္ ေအာက္တြင္ အိမ္ေထာင္စုမ်ားသည္ လုပ္အား၊ ေျမယာ၊
လယ္ယာသံုးကိရိယာတန္ဆာပလာမ်ားႏွင့္ လယ္ယာလုပ္ငန္းခြင္သံုး တိရစၧာန္မ်ားအား
စုေပါင္း၍ သံုးၾကရ၏။
ႏုိင္ငံတကာ အလယ္တြင္ တ႐ုတ္၏ ဝုဏ္သိကၡာႏွင့္ မိမိကုိယ္မိမိ
ယံုၾကည္မႈသည္ ၁၉၅၀-ခုႏွစ္တြင္ စတင္ျဖစ္ထြားလာခဲ့သည့္ ကိရိယား
စစ္ပြဲအတြင္း၌ အရွိန္အဟုန္ျမင့္သြားခဲ့သည္။
ထုိစစ္ပြဲတြင္ ဂ်ပန္တို့သည္ လူဦးေရ အဆမတန္ မ်ားျပားေသာ
ႏုိင္ငံျဖစ္ျခင္းေၾကာင့္ လူအင္အားအမ်ားႀကီးသံုးကာ
အေမရိကန္ျပည္ေထာင္စုႏွင့္ အေနာက္ဘက္ တုိင္း ႏုိင္ငံမ်ားမွ
စစ္တပ္မ်ားႏွင့္ဥပဒိင္ တိုက္ခိုက္ခဲ့ၾကသည္။

ထိုအခိုန်က တ၇တ်တို၂်သည် သံတမန်ေရးရာႏွင့် ေသဘာတရားေရးရာအရ
ဆိုဗီယက်ျပည်ေထာင်စုႏွင့် မဟာမိတ်ျဖစ်ဇာ။
တ၇တ်ျပည်၂်သမၼတေႏွင်ံအေနျဖင့်
စက္ခဴးလုပ္ငန္းသစ်မ်ားခ်မွတ္ေဆာင္ရြက္ရာ၌ အေရးပါေသာ စက္ခဴးနည္းပညာ
အကူအညီမ်ားကို ၇ရွားမ်ားထံမွ ရရွိခဲ့ၾကေလသည္။
ထိုအခါ တ၇တ်ႏွင်ံဇာ၊ လူဦးေရမွာ သန္းေပါင္းေျခာက္ရာမွ်
ရွိေနခဲ့ေသာ္လည္း ထိုစဥ္ကာလအတြင္းက ရာေပါင္း
ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာေသာ ေက်းလက္ေန
ေျမရွင္သက်ိဳးမ်ားသည္ေျဖာင္းလဲျပဳျပင္ခ ေျမယာစနစ္အရ ရက္စက္စြာ
အသတ္ခံခဲ့ၾကရဇာ။
ႏုိင်ငံ၏ စီးပြားေရးကိုတည္ေဆာက္ရာ၌ တစ္ပုဒ္စာ ပါဝင္၍
ကုညီလက္ရဖၾကေသာ အေသးစား အရင္းရွင္အမ်ားအျပားမွာလည္း
ဆင္းရဲဒုကၡေရာက္ပါင္းစံုႏွင့္ ႀကံဳေတြ့ၾကရသည္။
ယင္းတုိ့၂်ဇာ၊ လုပ္ငန္းဟူသမွ်အားႏုိင်ငံေတာ္က
ျပည္သူပုိင္ပုိ့မ်ားျခင္းအားျဖင့္ ထိုသူမ်ားဇာ၊ ဘဝသည္ အဖတ္ဆယ္၍
မရေအာင္ပ်ိက်ြဲပ်က္စီးခဲ့ၾကရေလသည္။
ဝိကင္း အစိုးရအဖြဲ့၂်မွ အုပ္ခ်ုပ္သူ လူသစ္တန္းျမန္မာ့စီးပြားသည္ ငါးဆယ္
ခုႏွစ္မ်ားဇာ၊အေစာပုိင္းကာလတြင္ ျပည္သူအမ်ားစုဇာ၊ ေထာက္ခံမွဳကို
ရရွိခဲ့ၾကသျဖင့္ မ်ားစြာလူႀကိဳက်ားသည့္ အစုိးရ ျဖစ္လာခဲ့ဇာ။
ဂ်ပန်မ်ားဇာ၊ က်ားေက်ာ်မွဴ၊ ျပည္တြင္းစစ္ အက်ဴးဂ်ိက်ျပားမွဴ၊
ဆင္းရဲျခင္းႏွင့္ေရာဂါထူေျပာျခင္း စသည့္ ဆုိးက်ိဳးမ်ားျဖင့္
ျပည္တြင္းေနေသာ ဆယ္သန်းခန်စြာကုန်ဆုံးခဲ့ၿပီးေနာက္
ေပၚေပါ်လာသည့္ ကြန်ျမဴနစ္ေခတ္တြင္ တ၇တ္လုံးမွီး
အမ်ားစုဇာ၊အေျခအေန အရပ္ရပ္သည္ ထုိက္သင့္သေလာက္ တုိးတက္လာခဲ့သည္
မဟုတ္ပါလား။
မည္သို့၂်ပင္ျဖစ္ေစ ထို ပ်ားရည္ခြက္ အခ်ိန္ကာလဇာ၊ ခ်မ္းသာသုခသည္
အလြန္ဆုိေတာင္းလွေခသည္။
မျမင္ႏုိင္ခ်ိမ္းေသာ ပဋိပကၡမ်ားသည္
ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားၾကားခ်ေပၚေပါက္လာခဲ့သည့္စ၍ ေနာက္ဆုံးတြင္
အသစ္ဆန္းေသာ ေၾကကြဲစရာအျဖစ္ဆုိးမ်ားသည္ ျဖစ္ေပၚလာခဲ့သည္။
ဂ္ဂါသို့၂်ဖင့္ ၁၉၅၄-ခုႏွစ္ထဲတြင္ အတြင္းစည္းထဲ၌တိတ္တဆိတ္ ကိတ္၍
ျဖစ္ေနေသာ အကြဲအျပားမ်ားသည္ မ်က္ႏွာျပင္ထက္သို့၂်တက္လာခဲ့ေလဇာ။
ဂ္ဂါျဖစ္ပ်ားႏွင့္ ပတ္သက္၍ ပထမဆံုး ႀကံဳခ်ရသည္မွာ ၁၉၅၆-ခုႏွစ္
ေမာ့ကုဒ္ဝင်းပခုံေသာ ပါတီကြန်ရက်ဒ္ ဆိုဗီယက် ေခါင္းေဆာင္ခ်ိ
နီကီတာ ကုဂ်ိးဂ်က္ေခါင္းေဆာင္ေဟာင္း (လက္ရိေခါင္းေဆာင္) ဂ်ိးဇက္
စတာလင္အား လူသိရွင္ၾကားစြပ္စြဲေျပာဆိုကာ ဂ်ိးတ္ခ်ပ္စာတ္ လုိက္ျခင္းျဖစ္ဇာ။။
ထို မိုးေတာက္သည္ ဟန္ေဂရီႏွင့္ ပိုလန္ႏုိင်ငံမ်ားမွ ကြန်ျမဴနစ္
အစိုးရမ်ားအားေတာ္လွန္ေစသည့္ အေနအထားသုိ့ တြန္းပုိ့ခဲ့သည္။
ျပင္းထန္ေသာ အရွိန်ဟုန်ေၾကာင့်ဟန်ေဂရီ ကြန်ျမန်စ်ါတီသည္
အသိဉာဏ္ ပညာရွင္၂်ဇာ၊ ေဝဖန္
ဆန္းစစ္ခ်ိန္ေအာက်ြေပ်ပ်ိက်ြဲပ်က်စီးသြားခဲ့ရေလသည္။
ထိုအျဖစ္မ်ားသည္ ေမာ့-တုန္းအား ထိတ္လန့္၂် ေခ်ာက်ားေစခဲ့ဇာ။
ဟန်ေဂရီကြန်ျမန်စ်ါတီ ၿပိက်ြဲပ်က်စီးသည့္ေနာက္ မၾကာမတင္တာပင္
ေမာ္သည္ သမုိင္းတြင္ရစ္ခဲ့သည့္မွန္၂်ခ်ိန္းတစ္ခုကို ေျပာၾကားခဲ့သည္။

ထို မိန်းခြန်းတြွင့် ေမာ္က အသိပညာရွင့် အတတ်ပညာရွင်မ်ားေက်ာင်းသူ
ေကာင်းသားမ်ားနှင့် အျခားေသာ ပါတီေခါင်းေဆာင်မ်ားအား
ကြန်ျမ်နစ္ပါတီနှင့်လက်တွဲ၍ လှုပ်ရှားမှုမ်ားဖျက်ဆီးဖို့ ဖိတ်ေခၚခဲ့သည်။
ေမာ့ အေနျဖင့် ဟန့်ေဂရီနိုင်ငံ၌ ရင်ဆိုင်ေနရသည့် ျဖစ်ရပ်မ်ားကို
မလိုလားေခ်။
တ၇တ္တိ၂၏ ေရွးေခတ္ပုံဝတ္ထုကားအတုိင်း “ပန်းတုိင်း
ပြင့်ပါေစ”ဟူေသာ မူကိုအသိအမှတ်ျပဳကာ ဖိတ်ေခၚခဲ့ျခင်း
ျဖစ်သည်။
ယင်း ဖိတ်ေခၚခ်က်သည် ပီကင်း ကြန်ျမ်နစ္ပါတီေခါင်းေဆာင်ုိင်းမ်ား၌
မ်ားစြာ ဂယက်ုိက်ခဲ့သည်။
ထိပ်ုိင်း ေခါင်းေဆာင်မ်ားအား မ်ားစြာတုန့်ျပန်ေခ်ာက်ခ်ားေစခဲ့၏။
၁၉၆၇-ခုနှစ် အလယ်ုိင်းတြင့် “ျပဳျပင်ေျပာင်းလဲေရး
တုိက်ပွဲ”ဟုအမည်ေပးထားေသာ အလြန် ရက်စက်ကမ်းဖက်ဝါဒသည့်
လှုပ်ရှန်းတစ်ရပ်ကို ခ်မှတ်ေဆာင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။
ထိုလှုပ်ရှန်းကို ေဆာင်ရွက်ေနသည့် ကာလအတြင်း အသိပညာရွင်နှင့်
အတတ်ပညာရွင်မ်ားအျပား ဖမ်းဆီးျခင်းခံခဲ့ရ၏။
ယင်းတို့၏အား အလုပ်ကမ်းစခန်းမ်ားသို့ ပို့၍
ကိုယ်စ်တ်နှစ်ွဲးဆင်းရဲေအာင် ျပဳလုပ်ခဲ့ဖူးက၏။
သုေသာလည်း ယင်း ျဖစ်ရပ်မ်ားနှင့် ဆက်ပွတ်သက်ေသာသတင်းမ်ားမွာ
အေနာက်နိုင်ငံမ်ားဆီသို့ မှန်ကန်စွာ တိတိကျကျ မေရာက်ခဲ့ဖူးကေပ။
၁၉၄၉-ခုနှစ်ွ၌ ကြန်ျမ်နစ္ပ မဟုတ္သူမ်ားအား တ၇တ်နိုင်ငြင်းသို့
ဝင်ြင့်ေပးခဲ့ဖူးကေပ။
ထို့ေၾကာင့်လည်း တ၇တ်နုိင်ံ အေၾကာင်းနှင့်
တ၇တ္တြန်ျမ်နစ္ပါတီအေၾကာင်း အမှန္အတုိင်းမသိခဲ့ဖူးကေခ်။
ထိစ္ဉ “တ၇တ်နုိင်ံအား ေစာင့်ကည့်သူမ်ား”၏
ဆက်ံးပမ်းအားထုတ်မှ်မ်ားေၾကာင့္ေနာက္ဆုိင်း နုိင်ံမ်ားသည့
တ၇တ်နုိင်ံ၏ အေၾကာင်းကို သိခြင့်ရခဲ့ဖူးကသည်။
“တ၇တ်နုိင်ံအားေစာင့်ကည့်သူမ်ား”မွာ သတင်းစာဆရာမ်ား၊
သံတမန်မ်ားနှင့် စာေရးဆရာမ်ားျဖစ်၍သူတို့လုစုသည့် ၿဗိတိသျှတို့၏
ကိုလိုနီနုိင်ငံျဖစ်ေသာ ေဟာင်ေကာင္ဒ အေျခစုိက္ကသည်။
“ပန်းတုိင်း ပြင့်ေရး”ဟူေသာ တုိက်ပွဲမွာ ထိထိဝင်ဝင် နားလည်ဖို့
ခက်ခဲလွန်းသည်။
တ၇တ်နုိင်ံ၏ေရဒီယိုအသံလွှင့်ကာန အမ်းအျပားမှ မည်ပင်
ေၾကညာေနသာလည်း အျဖစ်ခန်မ်ားကိုမည်သူမ္ပဲ အမှန္အတုိင်း
မသိၾကရေပ။
“ဝါး ကန့်လန့်ကာ” ေနာက်ကွယ္မ ထြက်ေျပးလြတ်ေျမာက်လာၾကေသာ
ဒုကၡသည်မ်ားလည်း တ၇တ်နုိင်ံတြင်းမွ အျဖစ်ခန်မ်ားကို
တိတိကျကျသိနားလည်ခြင့်မ်း မရှိၾကေပ။

၁ေအဘီေဂးလ္ ကယ္လာ အရြယ္ေရာက္ခါမွ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အစအနကို
ပထမဦးဆံုးျမင္ရသည္ကာ ၇၄၉ ဘီအုိေအစ် ေလယာဥ္စီးဖ်
ျပတင္းေပါက္ေနရ၍ ျမင္ခဲ့ရျခင္းျဖစ္သည္။
ထိုစဥ္က ဂ်က္ေလယာဥ္ႀကီးသည္ ေဟာင္ေကာင္ဟြန္းဖ်ၾကား အေနာက္ဘက္
မုိင္အနည္းငယ္အကြာေက်ာင္းကုတ္ တိမ္ထဲဟုကားမွ ပ်ံဝင္ၿပီး
ေအာက္သို႔ဆင္းလာခဲ့ျဖစ္သည္။
ေအာက္ကိုပင္လယ္ျမင္ကြင္းတန္းမွာ ေ႐ြမြလိမ့ေ၇မြေကာက္ျဖစ္သည္။
တစ္လံုးေပၚတစ္လံုး ဆင့္၍ေျပးသြားေနသည္ဟု ထင္ရေလာက္ေသာ
အေနာက္ေျမာက္ဘက္ဆီမွ ေတာင္ကုန္းမ်ားမွာ ျမဴမ်ားဆုိင္းေနသျဖင့္
သဲသဲကြဲကြဲ မျမင္ရေပ။
သို႔ေသာ္လည္း ဒီေအဘီေဂးလ္သည္ အလွမ္းအလြန္ေဝးသည့္ေနရာမွ
၇ႏွစ္းဆီသို႔ စူးစူးရဲရဲ ၾကည့္ေနဆဲျဖစ္၏။
ေအဘီေဂးလ္ ၾကည့္ေနခိုက္မွာပင္ ေလယာဥ္သည္
ေတာင္ကိုသို႔ဦးလွည့္သြားျပန္သည္။
ထို႔နာက္ ေအာက္သို႔ နိမ့္ဆင္းလာေနၿပီျဖစ္ေသာ
ေလယာဥ္သည္ေကတက္ေလယာဥ္ကြင္းဆီသို႔ ဦးတည္လွိုက္သည္။
ေအာက္ကြင္း တ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ႏုိင္ငံမွထြက္ေျပးလာၾကေသာ ေနာက္ဆံုး
ဒုကၡသည္အုပ္စုအတြက္ ေဆာက္လုပ္ေပးထားသည့္တုိက္အိမ္မ်ားအား
ျမင္ေနရ၏။
သူမ၏ မ်က္လံုးအစံုသည္ ဆိပ္ကမ္း၏ တစ္ဖက္တစ္ခ်က္ကေျပာင္ဆီသို႔ စူးစုိက္ကိုက္သည္။
ေျပာင္သည္ အဆမတန္ မ်ားျပားလွ်က္ရွိေသာ တုန္ကင္းမ်ား၊သမုဒၵရာ၊
ကုန္တုိသေဘၤာမ်ား ေမာ္ေတာ္မ်ားႏွင့္
ပင္လယ္ျပင္သေဘၤာဆက်ီးမ်ားျဖင့္ ျပည့္က်ပ္ေနသည္ကို၏။
ၿဗိတိသွ် လက္ေအာက္ခံ ေဟာင္ေကာင္ ကိုလုိနီသည္ လူဦးေရ အဆမတန္
ပုိလွ်ံေနေသာကၽြန္းျဖစ္သည္။
ေလယာဥ္ေပၚမွ ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္
ဆိပ္ကမ္းတစ္ေလွ်ာက္ရွိေဆာင္ အေဆာက္အအံုမ်ားအား ျမင္ေနရ၏။
ဗုဒၶဘုရားယား ေတာင္ထိပ္ႏွင့္ ေလယာဥ္ကြင္းေပါ္တြန္းမိသည့္အခါ
ေအဘီေဂးလ္သည္ အလြန္ျမင့္မားေသာ ေရဒီယုိေကာင္းကင္ဆက်ီးမ်ားအား
ျမင္ေနရသည္။
ထို ေရဒီယုိ ေကာင္းကင္ဆက်ီးမ်ားထဲတြင္ လြန္စြဲေသာခုႏွစ္ႏွစ္ခန္႔က
သူ႔အေဖ တည္ေထာင္ခဲ့ေသာ သုေတသန အဖြဲ႔၏ “ကယ္လာ
သုေတသနအင္စတီက်ဳ”အတြက္ ေရဒီယုိ ေကာင္းကင္ဆက်ီးမ်ားလည္း
ရွိေနလိမ့္မည္ဟု ထင္သည္။
သူမ၏ ဖခင္ထံမွ ရံဖန္ရံခါ ေရာက္လာတတ္ေသာ စာမ်ားအရ သူ႔အေဖသည္
တ႐ုတ္ဘာသာျပန္ဆရာတစ္ခု ပါဝင္သည့္ အဖြဲ႔တစ္ဖြဲ႔ႏွင့္အတူ
အားအဆက်ီးဆံုးေသာ ေရဒီယုိအသံဖမ္းစက္မ်ားကို အသံုးျပဳ၍
ေရဒီယုိေကာင္းကင္ဆက်ီး တုိင္ေျခရင္းရွိ
တဲအတြင္းတြင္အလုပ္လုပ္ရွိၾကသည္ဟု သိရ၏။
သူတို႔သည္ ကြန္ျမဴနစ္တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ျပည္နယ္အသီးသီးရွိၿမိဳ့ႀကီးမ်ားႏွင့္
ပ်ံကင္းၿမိဳ့မွ ထုတ္လႊင့္သည့္ သတင္းမ်ားအား ဖမ္းယူထားျခင္းႏွင့္
ျပန္လည္ထုတ္လႊင့္ျခင္း စသည္မ်ားကို ျပဳလုပ္ၾကသည္။
သူမ၏ ဖခင္ေျပာျပထားသည့္အတုိင္း ဆိပ္ကမ္းသည့္အတုိင္း ယင္းအသံလႊင့္
သတင္းမ်ား၏လက္ေရးမူမ်ားအား တ႐ုတ္ဘာသာမွ အဂၤလိပ္ဘာသာသို႔

ျပန္ဆိုကာ သူ၏ အနည္းငယ္မွ်သာဝန္ထမ္းမ်ားက စိတ္ဓာတ္ခိုင္မာစြာ ဖတ္ရွုးခဲ့ၿပီး
တည္းျဖတ္သူတို့ကိုယ္တိုင္ကသည္။
သူတို့ရထားသည့္အတင္းမ်ားအား တ္ပတ္ုံးခ်ိဳတြင္းမွ ထုတ္ေဝေနသည့္
သတင္းစာမ်ားၿပီ ပါလာသည့္သတင္းမ်ားႏွင့္ တိုက္ဆိုင္စစ္ေဆးၿပီး
တည္းျဖတ္ျခင္းမ်ားကိုလည္း ျပဳၾကသည္ဟု သိရွိ၏။
တရုတ္ုံးခ်ိဳမွ ထြက္ေျပးလာၾကေသာ ဒုကၡသည္မ်ားႏွင့္
ေတြ႔ဆုံေမးျမန္းခန္းမ်ားကိုလည္းေန႔စဥ္ေန႔တုိင္း
သတင္းပတ္ဝုိင္း ျပန္လည္ ဆန္းစစ္ၿပီး စစ္ေဆးသုံးသပ္ၾကသည္။
ယင္းသုေတသန ျပဳထားသမွ် အားလုံးကို ကယ္လာ အင္စတီက်ဳမွ ေန႔စဥ္၊
အပတ္စဥ္ႏွင့္ လစဥ္သတင္းလႊာမ်ားအျဖစ္ စုစည္းထုတ္ေဝသည္။
ထိုသတင္းလႊာမ်ားသည္ ေဟာင္ေကာင္ဌာနခ်ဳပ္ကေဟာင္ေကာင္ရွိတစ္ဆင့္
အျခားႏုိင္ငံမ်ားသုိ႔လည္း ေရွ့ကၡ၏။
ယင္း စာေစာင္မ်ားအားေလ့လာလိုက္စားေနသည့္ ပညာရွင္မ်ားသည္
လစဥ္ေၾကး ေပးၿ၍ ဝယ္ယူသည္အထိစိတ္ဝင္စားၾကေလသည္။
တကယ္ေတာ့လည္း ကမာၻ႔လူဦးေရ အမ်ားဆုံး၊
နယ္ေျမအက်ယ္ဆုံးႏွင့္ထိုးကန္ အႏုိင္ဆုံးေသာ ႏုိင္ငံႀကီးမ်ား၌
ဘာေတြျဖစ္ေနသည္ကို သိနားလည္လိုၾကျခင္းမွာအလြန္ သဘာဝက်သည့္
အေရးကစၥ တစ္ခုပင္ မဟုတ္ပါလား။
ထို အေတြးသည္ ေအဘီေဂးလ္၏ မ်က္လုံးမ်ားအား နယ္ေျမသစ္မ်ားဟု
ေခၚဆိုေနေသာ ႏုိင္ငံသစ္အတြင္း၌ ေက်ာင္းလံု ေနာက္ဘက္ ျမင္မ်ား
လႊမ္းၿခံဳေနေသာ ေတာင္တန္းမ်ားဆီသို႔ရာက္သြားေစ၏။
အမွန္ေတာ့ ေအဘီေဂးလ္သည္ လြန္ခဲ့ေသာ ႏွစ္ေပါင္း ႏွစ္ဆယ့္သုံးႏွစ္က
ထိုထူးဆန္းေသာ၊ လွ်ိဳ့ဝွက္ နက္နဲလြန္းၿပီး နားလည္ရခက္ခဲေသာ
ထိုႏုိင္ငံအတြင္း၌ ေမြးဖြားခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
သို႔တေစလည္း အခု ပထမဆုံးအႀကိမ္ ျမင္လိုက္ရသည့္အခါ
ဤႏုိင္ငံအတြင္း၌ သူ႔အားေမြးဖြားခဲ့သည္ ဟူေသာ စကားသည္ ဟုတ္မ
ဟုတ္ပါေလစဟု သံသယ ျဖစ္လာမိခဲ့၏။
သူမအား ေမြးကင္းစ ဘဝ လူမွန္းသူမွန္း မသိေသးခင္က
ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ် ေသေဘးႏွင့္ၾကံဳရသည္ဟု ဆိုသည္။
အလြန္စိမ္းေသာ ဤနယ္ေျမေပၚ၌ တ္ပတ္ လယ္မ်ားတစ္ေယာက္၏
ပခံုးထက္ ျခင္းေတာင္းထဲ၌ အပ်ဳိရြယ္ လုပ္ကေယာက်ာ္မ်ိဳ
မ်ဳိးဂ်ီးၾကႏွင့္စည္းလြတ္ကြါးလြတ္ ျဖစ္ခဲ့ရျခင္း ျဖစ္ေနေသာ
ျပည္တြင္းစစ္ေက်းတစ္ခုအတြင္း၌ မိမိကုိယ္ မိမိ
လံုၿခံဳမကာကြယ္ႏုိင္ေသာ ႏွ႔ိုစိုက္ကေလးတစ္ေယာက္သည္
ဘယ္လုိနည္းႏွင့္မ်ား အသက္ရွင္ပါလိမ့္မ့ဲ။
ျပန္၍ စဥ္းစားလိုက္သည့္အခါ သူမအား အဂၤလန္ႏုိင္ငံ မန္က်ဳတာၿမိဳ့
ေမာ့စ္ဆုိက္ပ္ကြက္၌ ေနထုိင္ခဲ့ရေသာ အဘုိးႏွင့္အဘြား ေနအိမ္သို႔
အပုိ႔ခံခဲ့ရျခင္း ျဖစ္သည္။
ထိုစဥ္အေဘီေဂးလ္သည္ သူမ၏ဘဝ အေစာပုိင္းကာလ
စြန္႔စားခန္းမ်ားအား အသက္ဆယ့္တစ္ႏွစ္အရြယ္ ေရာက္သည္အထိ ဘာမွ
မသိခဲ့ေပ။
ထိုအခ်ိန္အာလအတြင္းက ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ၏ အေဖႏွင့္
ပတ္သက္၍မ်ားမ်ားစားစား သိရွိ မွတ္သားခဲ့ရသည္မ်ား မရွိခဲ့ေပ။
ထုိစဥ္က သူမအေဖသည္ဒုတိယကမာၻစစ္ၾကီးတြင္ အေမရိကန္ေနရာသျဖင့္

အိမ္နီးခ်င္းေဝးရာ အရပ္ေဒသမ်ားဌိအခ်ိန္ကာလမ်ားစြာ ေရာက္ေနခဲ့ရဖူး။
သူမဖူး အဘုိးအဘြားမ်ားထံမွ ျပန္၍ ၾကားရသည့္အတုိင္းဆိုပါမူကား၊
သူမဖူး မိခင္သည္ သူမအား ေမြးဖြားသန္စြမ္းစဥ္ပင္ေနာက္
မၾကာခင္တြင္ပင္တုန္ရုိင္းတြင္းခ်ဳိ ေသဆံုးခဲ့ရေလသည္။
ထို႔ေနာက္ သူတို့သားအဖ အဂၤလန္သို႔ ျပန္မလာမီ သူမဖူး ဖခင္သည္
ျပည္တြင္းစစ္ဆင္ေၾကာင္းအျဖစ္ ကမ္းေျမာ္ေဒသတြင္ ခရီးဆက္ခဲ့ရသည္။
အတင္းအဓမၼ တုိက္ခုိင္းအတြင္း၌ ခရီးခ်ဳိ့တဲကာ ဖခင္ကိုေျခက်
သြားခဲ့ရဖူး။
သို႔ေသာ္လည္း အဘုိးႏွင့္ အဘြားသည္ ေအာင္ေဂးလ္ခ်ိတ္ဆုိင္ကြားမည္ကို
စိုးရြံ့လြန္းမၾသ သူမ အေဖအား ကြန္ျမဴနစ္မ်ားက
ဖမ္းသြားၿပီးဒုကၡေပးခဲ့သည့္ ျဖစ္ရပ္မ်ားကိုမူ လံုးဝ ေျပာျပခဲ့ၾကေခ်။
ထုိစဥ္က သူမသည္ အေဖႏွင့္အတူ ဘာမွမသိရွာဘဲ ဆင္းရဲဒုကၡမ်ားအား ေမွ်ာ
ခံစားခဲ့ရသည္မ်ားကိုလည္း လံုးဝ အသိမေပးခဲ့ၾကေခ်။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ေအာင္ေဂးလ္သည္ အမွတ္တမဲ့ျဖင့္ သူမဖူး
ဘဝဇာတ္ေၾကာင္းအျဖစ္ရွင္လို သူမဘာသာ သူမ ရွာေဖြေတြ႔ရွိခဲ့သည္။
ထုိစဥ္က သူမသည္ ဆယ့္ေလးႏွစ္ေျမာက္ေမြေန႔ၿပီးခါျဖစ္၍ ကိုယ့္ စိတ္
ဆင္းရဲျခင္းဒဏ္ကို ခံေနစဲ အခ်ိန္ျဖစ္ဖူး။
အဘြားအိမ္တြင္ မရွိခုိက္အခ်ိန္းထဲဝင္၍ သန္႔ရွင္းေရး လုပ္ေပးေနခိုက္တြင္
မတ္ရုတ္တရက္မ်ားမ်ား ကပ္သည့္ စာအုပ္ကိုအမွတ္မထင္ ေတြ႔ခဲ့ရသည္။
စာအုပ္ထဲ၌ ကထားေသာ သတင္းစာ ျဖတ္ပုိင္းမ်ားမွာ
ႏွစ္ကာလၾကာျမင့္ၿပီျဖစ္၍ အဝါေရာင္သန္းေနၾကေလၿပီ။
သူမသည္ ကုလားထုိင္ အက်ိဳးအပဲ့မ်ားႏွင့္ ဖုန္ေတြ အထပ္ထပ္ကပ္
ေပေရညစ္တုန္ေနေသာ မဂၢဇင္းေဟာင္းပံုမ်ားၾကား၌ ထုိင္၍ေနခိုက္
သူမအေမမွာ တုိတုိရုိင္းတြင္း၌ကြန္ျမဴနစ္တို႔၏ ရက္စက္စြာ
ေခါင္းျဖတ္သတ္ခံခဲ့ရသည့္ သတင္းေဟာင္းကို ဖတ္ရျခင္း ျဖစ္ဖူး။
ထုိ သတင္းအား ဖတ္လုိက္ရစဥ္ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲစီတ္သည္ သူမအား
ဆုပ္ကိုင္ထားသည့္ေနွယ္စားခဲ့ရဖူး။
ျဖစ္ရပ္အားလံုးကို အေသးစိတ္ သိလာရသည့္အခါတြင္ပ်ကား
ေအာင္ေဂးလ္ဖခင္ခ်စ္ခင္ခဲ့ရသည့္ မ်ားစြာသိမွယဲ့ ရွိဖူး။
ဤသို့ျဖင့္ ေက်ာင္း စတက္သည့္ အခ်ိန္တြင္ ေအာင္ေဂးလ္သည္ျမကိုယ့္ သူမ
သူမဖူး ကစားေဖာ္မ်ားႏွင့္ မတူဟု ထင္ခဲ့မိဖူး။
သူမအား ေမာ့ၾကည့္ကာ ရယ္ေမာလွမ်ားကလည္း ပစ္ပယ္ထားသည္ဟု ယူဆခဲ့မိေလဖူး။
ထုိေန႔က ေအာင္ေဂးလ္သည္ သူ႔အဘြား အိမ္ျပန္ေရာက္ကာလာကို
ေစာင့္သည္။
သူ႔မိခင္ႏွင့္ ဖခင္တုိ့၏ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲဖြယ္ရာ အျဖစ္မ်ားအား
ေျပာျပဖို့ ထပ္ေမးခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း အဘြား ျပန္ေရာက္လာ၍ ေမးလိုက္သည့္အခါ သူ႔အဘြားသည္
သူ သတင္းစာျဖတ္ပိုင္းမ်ားထဲမွ ဖတ္ရသည္ကို ဘာမွ ပုံ၍ မသိသည္ကို
နားလည္ခဲ့ရဖူး။
ဤအတြက္သူမသည္ မ်ားစြာ စိတ္ထိခုိက္ကာ မ်က္ရည္က်ခဲ့ရဖူး။
သူ႔အဘြားကေတာ့ သူမ၏ အေဖသည္ကို အျဖစ္ဆုိးမ်ားကို အေသးစိတ္
ျပန္ေျပာလို၍သာ အခုလို ဖံုးဖံုးဖိဖိ
ေနျခင္းျဖစ္လိမ့္မည္ဟုထင္ေၾကာင္း ေျပာျပကာ ခြင့္လႊတ္ဖို့သာ
ေတာင္းပန္ခဲ့ေလသည္။

ေလယာဉ္ထြင္းထဲသို႔ ဆင္းသက္ရန္ အၾကိဳ၌ေနေသာ ေလယာဥ္မွဴး
ျပတင္းမွ အျပင္သို႔ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနေသာ ေအာင္ေဂးလ္သည္ ထိုအခ်ိန္ကသူ
ခံစားခဲ့ရသည့္ အထီးက်န္ျဖစ္မႈႏွင့္အပယ္ခံဟု သူ႔ကုိယ္သူ ထင္မိသည့္ စိတ္ဒဏ္ကို
သတိရမိသည္။
ေနာက္တစ္ခ်ိန္လွ်င္ေတာ့သူ႔ဖခင္ ေဂ်က္ကာ သူ သိခ်င္ေနသည့္
အရာအားလံုးကို ေျပာျပလိမ့္မည္ဟု ေမွ်ာ္လင့္ခဲ့မိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ေဂ်က္ကာ စစ္တပ္မွ ျပန္ေရာက္လာသည့္အခါ
ေအာင္ေဂးလ္၏ေမးခြန္းမ်ားအား အေျဖမေပးဘဲ ေခ်ာင္ေခ်ာင္ခဲ့ဝံုမွ်မက
မၾကာခင္တာပင္ အေရွ႕ဖ်ားသို႔တစ္ေယာက္တည္း ျပန္သြားခဲ့သည္။
သူမကိုမူ ပညာ မၿပီးဆံုးေသး၍ အဂၤလန္တာပင္ ထားခဲ့၏။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္မူ သူမအေဖသည္ အဂၤလန္သို႔ ျပန္လာခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ ႀကံဳခဲ့ရသည့္အတိတ္ ဇာတ္ေၾကာင္းမ်ားကိုမူကား
ေျပာျပရန္ ဝန္ေလးလွ်က္ပင္ ရွိေလသည္။
တစ္ခါက်မွတ္မိ ေအာင္ေဂးလ္ ေမးသျဖင့္ အေျဖတစ္ခု ရခဲ့၏။
သူမ၏ ေမးခြန္းမွာႏို႔စို႔အရြယ္ လူမမည္တစ္ေယာက္အေနျဖင့္ အလြန္
ေၾကာက္စရာေကာင္းေသာ ပတ္ပန္းက်င္ဘဝ္ေၾကာင့္
အသက္ရွင္လာရသည္းဟူေသာ ေမးခြန္းျဖစ္သည္။
ထိုအခါ သူမအေဖက သူ မသိဘဲတ႐ုတ္သိမ္းသိမ္း တစ္ေယာက္ သူ႔ထမင္းခ်က္
လက္ထဲမွ ေအာင္ေဂးလ္အားတိတ္တိတ္ကေလး ကိတ္၍ ကူညီ
ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့ ျခင္းေၾကာင့္ ျဖစ္သည္ဟု အေျဖေပးခဲ့ေလသည္။
သူမက ေနာက္ဆက္တြဲ ျဖစ္ရပ္မ်ားအေၾကာင္းကို ေမးသည့္အခါတြင္မူကား သူမ၏
အေဖထံမွ အေျဖ မရျခင္းသာလွ်င္ အဖတ္တင္ခဲ့ေလသည္။
ေဂ်က္ကာတစ္ေယာက္ အဂၤလန္ျပန္ မရွိစဥ္အတြင္း ေအာင္ေဂးလ္သည္
ဧကာလားရွစ္ဥာသည္ဆဲ့ စာေမးပြဲေျဖရန္ ေအာက္စဖို႔ဒ္ တကၠသိုလ္သို႔
သြားခဲ့သည္။
စစ္ၿပီးေခတ္ကာလတြဲ႔လြန္ သင္တန္းအတြက္ ျဖစ္၏။
သူမအေနျဖင့္ အာရွႏွင့္ တ႐ုတ္သို႔၏
အေၾကာင္းအရာမ်ားကိုစနစ္တက်လ့လာသံုးသပ္၍ တြဲ႔လြန္ကို ယူမည္ဟု
စိတ္ကူးခဲ့သည္။
တကယ္ေတာ့ ထိုစိတ္ကူးသည္ သူမ၏ အေဖႏွင့္ ပိုမို နီးစပ္ေစလိမ့္မည္ဟု
ထင္၍ ျဖစ္ေလသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူမအေဖသည္ ထို တြဲ႔လြန္သင္တန္းမ်ိဳးကို
တက္ေရာက္ေစမေပးခဲ့ေခ်။
ထို တြဲ႔လြန္သင္တန္းမ်ိဳး ယူမည့္စား က်မန္ႏွင့္
ျပင္သစ္စာသာစကားမ်ားကိုသင္၍ တြဲ႔ယူရန္သာလွ်င္ အားေပးခဲ့၏။
ထို ဘာသာစကား ႏွစ္ရပ္ဟုပင္ ေနာက္တစ္ခ်ိန္ သင္ယူရန္အားေပးခဲ့ပါက
စပိန္ဘာသာျဖစ္၏။
ေဂ်က္ကာသည္ သူ၏ အတိတ္က ျဖစ္ရပ္မ်ားအား ေဆြးေႏြးေျဖဆိုရန္
ဝန္ေလးလွ်က္ရွိေသာ္လည္း သူ႔သမီးအား တ႐ုတ္ႏုိင္ငံေပၚ၌ စိတ္ဝင္စား
ရွိလာေစရန္မွာ လုပ္ေဆာင္ခဲ့၏။
သူ တ႐ုတ္ျပည္ ျပန္လာသည့္အခါတုိင္း ဘ႐ိကိတ္ ဂ်က္ကက္ အက်ၤီမ်ား၊
ေကာက္ခ်ိမ္းလက္ပတ္လက္စားမ်ားႏွင့္ ယြန္းထည္ပုဆိုးမ်ား ခြက္ခ်ာကို
လက္ေဆာင္စားအျဖစ္ေပးေလ့ရွိခဲ့သည္ မဟုတ္ပါလား။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ အေဖအေပၚ မေက်မနပ္ျဖစ္ခဲ့ေသာ ေအာင္ေဂးလ္သည္

သူ၌ကုိယ္သူမထိန္းဘဲ ထင္ရာစုိင္းေနခဲ့သည့္ အခ်ိန္တစ္ခ်ိန္ႏွင့္
ဆက္ခဲ့ရ၏။
ေအာက္စဖို႔ဒ္ တကၠသိုလ္သို႔ေရာက္ခ်ိန္ပထမႏွစ္တြင္ သူမသည္ အမ်ားဇာ အျမင္ကို
အာ၀ံဆန္႔က်င္ကာ သူမထက္အသက္မ်ားစြာႀကီးေသာ
တကၠသိုလ္ဆရာတစ္ေယာက္ႏွင့္ ခ်စ္ၾကိဳးၿပဳခဲ့မိ၏။
ထုိေနာက္ သူမသည္ ဘာကိုမွ် အေလးမထားေတာ့ဘဲ ဆကၠီရာက်ရာ
ေကာင္းသားမ်ားႏွင့္ေတြ့ခဲ့၏။
သူမ၏ပထမႏွစ္ ႏွစ္ဝက္တစ္ခုလံုးမွာ တရားဝင္ လက္ထပ္ပဲ့ကိုယ္
ႏွစ္သက္ရာလူႏွင့္အတူတြဲ အတူေန ဘ၀ျဖင့္ အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ရ၏။
သူမ၏ဖခင္ထံမွ ရလိုသည့္ ေမတၱာကို မရ၀ဲျဖစ္ေပၚလာေသာ ထိုစိတ္၏
ဆုိးက်ိဳးမ်ားကို သိလာသည့္အခါတြင္မူကား သူမ၏ အနာဂတ္ဘ၀က်ိဳးေၾကာင္းကို
မ်ားစြာ စိုးရိမ္ပူပန္ခဲ့သည္။
ဤသည္ျဖစ္၍ သူမသည္ သူမ၏ ဘ၀အားျပန္လည္ တည္ၿငိမ္ေအာင္
ျပန္လည္ထိန္းခ်ဳပ္ႏုိင္ခြင့္မွ် ရွိလာခဲ့ေလ၏။
ထို အေတြ႔အႀကံဳႏွင့္ ထုိစဥ္က ရရွိလာခဲ့ေသာ သင္ခန္းစာမ်ားသည္
ေအဘီးေဂးလ္၏စိတ္အား မ်ားစြာတုန္လႈပ္ ေခ်ာက္ခ်ားေစခဲ့သည္။
သူမသည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ပညာဘက္သို႔ကူးေျပာင္းသြားခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူမသည္ သူမ၏အေဖ မေျဖေသာ
ေမးခြန္းမ်ားအားေမ့၍မရ။
သူမ၏ အေဖပင္၌ ရွိေနသည့္ခံစားမႈမ်ားကိုလည္း
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲ၍ မရ။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ သူမ၏ အတြင္းစိတ္၌ ဖခင္ ေဂ်ာ့ကြၽန္ုပ္
သူမ၏ဘ၀ကား၌ ေပါင္းကူးတံတားတစ္ခုတည္ေဆာက္လိုေသာ ဆႏၵကား
အခုိင္အမာ တည္ရွိေနေပသည္။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူမသည္ ဖခင္ျဖစ္သူႏွင့္ အဆင္ေျပေရးအတြက္
သူမကိုယ္ သူမအရည္အခ်င္းျပည့္ေသာ
မိန္းကေလးတစ္ေယာက္ျဖစ္လာေအာင္ အလ်ဥ္း ဦးစားေပးခဲ့၏။
စိတ္ပုိင္းဆုိင္ရာ အလိုမက်မႈမ်ားႏွင့္ အဆံုးအျဖတ္မ်ားအား
ဦးစားမေပးေတာ့ဘဲ ဘြဲ႔တစ္ခုရရွိေရးကိုသာ အဓိက ထားခဲ့သည္။
သူမ၏ ဖခင္ႏွင့္ ေတာင္ေကာင္ကြၽန္းခြ
ဆုမည္သူေသာအစီအစဥ္ခ်ိလည္း ေရွ့တန္းတင္၍ အခုိင္အမာ
ဆံုးျဖတ္ထားခဲ့ေလသည္။
ထို႔နာက်င္မူကား ေအဘီေဂးလ္သည္ မၾကာေသးခင္က သူမအေဖထံ
စာတစ္ေစာင္ေရးခဲ့ရာ ထိုစာထဲတြင္ သူမအေနျဖင့္ အားလပ္ခ်ိန္မ်ားအတြင္း
ရက္အတန္ၾကာေမွ်ဟာင္ေကာင္ကြၽန္းသို႔ လာေရာက္၍ သူမအေဖႏွင့္
အတူေနလိုပါသည္ဟု ေရးခဲ့၏။
သူမအေဖကလည္း လာလိုက လာႏုိင္သည္ဟု စာတိုကေလးတစ္ေစာင္
ျပန္ေရးခဲ့ေလသည္။
ေအဘီေဂးလ္၏ စိတ္ထဲတြင္ သူမ အေဖထံမွ ျပန္ၾကားစာသည္
လိုလိုခ်င္ခ်င္ရွိပါေလစဟု သိသယ ျဖစ္ေနခဲ့မိ၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူမသည္ သူမ၏ ခရီးစဥ္တြင္းသူမအေဖ၏ စာကို ခဏ
ခဏထုတ္၍ ၾကည့္ခဲ့မိသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ေတာ့လည္း ထိုသိသယသည္ လူခ်င္းေတြ႔ခါမွပင္
ရွင္းသြားလိမ့္မည္ဟု ယူဆလိုက္ေလသည္။

ေလယာဥ္ကြည္ ညာဘက္သို႔ ကြက္ကာ နိမ့္ဆင္းလာသည္။
ေလယာဥ္ပြင့္ေဘးတစ္ခုက အေဆာက္အအံုမ်ားသည္ သူမ၏ မ်က္လံုးမ်ားထဲတြင္
တရိပ္ပိုက္ ေျပးသြားလွ်က္ရွိ၏။
ထို႔ေနာက္ ေျမျပင္ႏွင့္ ေလယာဥ္ဘီးမ်ား ထိေတြ႔လိုက္၍
ျဖစ္ေပၚလာေသာ သိမ့္ခနဲ ၿငိမ့္ခနဲျဖစ္သြားသည့္ လႈပ္ရွားမႈမ်ား။
ေလယာဥ္၏ အင္ဂ်င္ပိတ္သြားသည္ ရပ္သြားသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ စာအိတ္ကို အျပာေရာင္ လက္ဆြဲအိတ္ထဲ ယူ၍ အထဲမွ
ေပါင္ဒါဖိတ္ကပ္ႏွင့္ အလွျပင္ပစၥည္းမ်ားထုတ္ကာ သူ႔ မ်က္ႏွာအား
အလွျပင္သည္။
မွန္ေပ်ာ္လႊားထဲမွသူမ၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္ သူ႔အေဖလုိပင္ အျပာေရာင္ျဖစ္၏။
ထူထဲေသာ အဝါေရာင္ခဲ့ပင္မ်ားသည္ သူမ ပခံုးမ်ားထက္တြင္ ဝဲပက်လွ်က္
ရွိၾကေလသည္။
သူမသည္ အျခားေသာ ခရီးသည္မ်ားႏွင့္အတူ ေလယာဥ္ေပၚမွ
ဆင္းလာခဲ့၏။
အေကာက္ကာန အခန္းထဲတြင္ အရပ္ျမင့္ျမင့္ စဖိတိသွ်လူမ်ိဳး
အေကာက္အရာရွိမ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
အျဖဴေရာင္ လက္တို အကၤ်ီမ်ားႏွင့္ ေဘာင္းဘီတိုမ်ား
ဝတ္ဆင္ထားသည့္အရာရွိမ်ားသည္ တင့္တယ္ခ်ိဳညံ့လွေပသည္။
သူတို႔လက္ေအာက္ မတ္တတ္ရပ္ဆုိင္းမ်ားကားမ်ားလွပါဘိ ျခင္း။
ကိစၥ ဝိစၥ အားလံုးၿပီးသြားသည့္အခါ ေအဘီေဂးလ္သည္ ခရီးသည္မ်ား
ခန္းမတြင္းသို႔ေရာက္သြားသည္။
အျပင္ဘက္မွ ညေခ်ာင္းေဆာင္ဘြင္းရွိ ခရီးသည္
လာဆက္သူမ်ားဆီေမွ်ာ္ၾကည့္သည္။
လူမ်ိဳးစံု ျဖစ္သည္။
ဥေရာပတုိက္သားမ်ားအား ေစ့ေစ့စပ္စပ္ ၾကည့္ေသာလည္းသူ႔အေဖအား
မျမင္ရ၊ အတန္ၾကာေသာ္ လက္ျပင္ကုန္းကုန္း ခါးကိုင္းကုိင္း
လက္တုံအက်ၤီအျဖဴေရာင္ ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ႏွင့္ အနက္ေရာင္
ေဘာင္းဘီပြပြႀကီး ဝတ္ထားသည့္ ေခါင္းျဖဴျဖတ္ဂ်ာကီး တစ္ေယာက္
ေအဘီေဂးလ္ေရွ႕၌ လာရပ္ကာ ဦးၫြတ္၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို ခြင့္ျပဳပါ။
ခင္ဗ်ားဟာ မစၥ ေအဘီေဂးလ္ ကယ္လာပါလား”ေအဘီေဂးလ္သည္
အံ့အားသင့္သြားသည္။
ဧည့္ခန္းထဲမွ ဥေရာပတုိက္သားမ်ားၾကားတြင္သူ႔အေဖ မ်က္ႏွာအား မျမင္ရ။
သူ႔ ရင္ထဲတြင္ မေက်လည္မႈ ဝင္လာေသာ္လည္း ခက္ခ်ဥ္းသူ႔ကိုယ္ကို
ျပန္ထိန္းသိမ္းထားသည္။
သူသည္ ဦးၫြတ္ခ်ိန္ရွိေသာ တ႐ုတ္အား ၾကည့္၍ျပံဳးသည္။
“ဟုတ္ပါတယ္၊ ကၽြန္မ မစၥ ကယ္လာပါ ခင္ဗ်ာ အေဖက
လႊတ္လိုက္လာလား”တ႐ုတ္ကီးက ေမးခြန္းထုတ္သည္။
“ဟုတ္ပါတယ္ မစၥ၊ ခင္ဗ်ားအေဖက သူ ကုိယ္တုိင္မလာႏုိင္တဲ့အတြက္
ေတာင္းပန္ခြင့္လိုက္ပါတယ္၊ သူ အလုပ္ရွိမ်ားေနလို႔
ဂုံးခန္းထဲကိမထြက္ႏုိင္ပါဘူး၊ ခင္ဗ်ား တ႐ုတ္ခ် ႏုိင္ငံထဲက
ပန္းေပါင္းတစ္ရာ အေၾကာင္းၾကားမိခဲ့မယ္ထင္ပါတယ္။
ဒီေန႔ ခတ္မာ တိုးတက္ဖြံ႔ၿဖိဳးမႈေတြ အမ်ားႀကီး ျဖစ္လာေနပါတယ္”
တ႐ုတ္ကီးသည္ေအဘီေဂးလ္၏ လက္ဆြဲေသတၱာမ်ားအား သယ္ယူလာသည့္

အလုပ္သမားအား မိမိတို႔နာက္ကလိုက္လာရန္ လက္ယမ္းျပသည္။
“ဒီဘက္ကို လာ၊ အျပင္မွာ ကားရပ္ထားတယ္”တ႐ုတ္ႀကီးသည္ ေအဘီေဂးလ္အား
ညြတ္ခိုင္ဆြဲေနွးကားဆီသို႔ ေခၚလာသည္။
သူမဇာတ္လိုက္ေသတၱာမ်ားအား ကား ေနာက္ဖုံးထဲ ထည့္ၿပီးသည့္အခါ သူသည္
ကားကို လူစည္ကားရာေကာင္းလံုလမ္းမ်ားအတုိင္း တစ္လမ္းဝင္
တစ္လမ္းထြက္ ေမာင္းလာခဲ့ၾက။
ေနာက္ခန္းထုိင္ခံုထက္မွ ေအဘီေဂးလ္သည္ အနီေရာင္၊ အျဖဴေရာင္ႏွင့္
ေရွ့ေရာင္မ်ားျဖင့္ တ႐ုတ္စာလံုးမ်ားေရးထုိးထားသည့္
စတုိးဆုိင္ႀကီးမ်ားအား စိတ္ဝင္တစား ၾကည့္လ်က္ရွိေလသည္။
ေနရာတုိင္း လမ္းတုိင္းလုိလုိတြင္ ေဒါင္လြဲကုန္၊ အလားလုိက္
တပ္ဆင္ထြက္ထားေသာနဖူးစည္း ဓာတမ္းႀကိဳးမ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
လမ္းႀကီး လမ္းၾကားႏွင့္ လမ္းမႀကီးမ်ားေပၚ၌ဟန္းခတ္ခ် ဥဒဟုိ
သြားလာလႈပ္ရွားေနၾကသည့္ တ႐ုတ္ အမ်ိဳးသား
အမ်ိဳးသမီးမ်ားကားအဆမတန္ မ်ားျပားလွေခ်သည္။
လူအမ်ားၾကားခ်ဳိ ေျပးဆြဲေနေသာ
လန္ဘားမ်ားမွာလည္းနည္းနည္းေနာေနာ မဟုတ္၊ ထိုၾကားထဲမွပင္
တ႐ုတ္လူေဌးမ်ား စီးလာသည့္ဖိတ္ခ်ီသွ်ကားအနည္းငယ္ကို ႀကိဳးၾကား
ဆြဲၾကား ျမင္ေတြ႔ရွိရ၏။
“ဝိကင္း အစိုးရက ဂ်ပန္ဆရာကို ခ်က္ခ်င္းႀကိဳးပဲ ပန္းမ်ိဳးတစ္ပြာအေပၚ
ေဝဖန္မွဳအားလံုးကိုခပ္ဟက္ဟက္ၾကမ္း ကုိင္ထြယ္လာေနပါတယ္။
မစၥကယ္လာ”ဟု တ႐ုတ္ ယာဥ္ေမာင္းက သူ႔ကားအားသတိႀကီးစြာထား၍
ေမာင္းေနရာမွ ေျပာသည္။
“ဒီျပနာေတြအတြက္ လူေတြအမ်ားႀကီးအဖမ္းခံခဲ့ၾကရတယ္၊ အဓမၼ
အလုပ္သမား စခန္းေတြကို အပို႔ခံခဲ့ၾကရတယ္”“ေသြး...
ဟုတ္ကား”ေအဘီေဂးလ္သည္ ယာဥ္ေမာင္းထံမွ ရလာသည့္ သတင္းကို
အသိအမွတ္ျပဳခဲ့ေသာ္လည္း သူမအား ေလဆိပ္သို႔ ဆင္း၍ မႀကီခဲ့သည့္
သူမအေဖအေပၚ၌ကား ထိုအခ်ိန္ထိ စိတ္ မေျပေသး။
သို႔ေသာ္လည္း သူမ အာ႐ုံသည္ လမ္းမ်ားေပၚမွ ခ်ဳိဆမ္းေခၚ
အဝတ္သည္ ကပ္ပ်ာယာဝတ္ဆင္ထားသည့္ တ႐ုတ္ကေလးမ်ားအေပၚ စိတ္ဝင္စားလွ်က္ရွိသည္။
ခ်ဳိဆမ္းမွာ ဂ်ပန္လို အဝတ္ရွည္ကိုျဖစ္၍ တစ္ကိုယ္လံုးအား
တင္းက်ပ္စြာထုတ္ထားသည့္ပံုစံယ္ ရွိသည္။
ေဘးတစ္ဖက္တြင္ ခြဲထားသည့္ျဖစ္ရာ ဝတ္ထားသူ၏ေပါင္အလွအား
လွစ္ေဖာ္ျပေနသည့္ပံုစံယ္ရွိ၏။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားမ်ားကား သူတုိ႔၏ ဂုိးရာဓေလ့ထံုးစံဝတ္စံုမ်ားအား
ဝတ္ထားၾကသည္က မ်ားရ၍ ဂ်ာၾကားထဲမွပင္ အေနာက္ဘက္ခ်ိဳင္း
ဝတ္စံုအားသားသားနားနား ဝတ္ထားသည့္ တ႐ုတ္မ်ားကိုလည္း
ျမင္ေနရေလသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ေလယာဉ္ကြင္းသို႔ ေရာက္ရလာသည့္ သူမ၏
အေဖအေပၚ၌ကားစိတ္ေျပလို႔ မရေသး။
ထိုအခုိက္မွာပင္၊ သူမ၏ ေခါင္းထဲသို႔ သူမ၏ မိခင္အား
ရက္စက္စက္သြတ္ျဖတ္ခဲ့သည့္ တ႐ုတ္လူမိုး ပါးကြက္လားသည္ ဝင္ေရာက္လာသည္။
လြန္ခဲ့ေသာႏွစ္ယံုးႏွစ္က ျဖစ္ပြားခဲ့ရေသာ ကိစၥ ျဖစ္၏။
သူမ၏ အာ႐ုံတြင္ ပတ္ခန္းက်င္ျမင္ကြင္းမ်ားသည္ ဝင္ေရာက္လာသည္။
ထိုအခါ သူမ၏ စိတ္ထဲတြင္ သံသယစိတ္ဓာတ္အျမင္ထြယ္ေနဆဲျဖစ္ေသာ္လည္း

မည္သည့္အရာကိုမွ မေၾကာက္ခလန္ဘသည့္ သတၱိကုိကားရွိခဲ့ေလၿပီ။

ျေဂ်ကာ့ ကယ္လာသည္ လက္ထဲ၌ စုကုိင္ထားသည့္ ေရဒီယို
သတင္းစာရြက္စာမ်က္ႏွာထဲမွ အေပၚဆံုး စာရြက္ကို ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔ နဖူးေၾကာမ်ား ႐ႈံ႕ေနသည္ကို သူသတိမထားမိ။
စာရြက္ တစ္ထပ္လံုး လာေပးသူမွာ နဖူးေျပာင္ေျပာင္ မ်က္ခြန္းွင့္
ဘာသာျပန္ဆရာတ႐ွာ့ကိုးျဖစ္၏။
သူ ထုိင္ေနသည့္ ၀ုံးခန္းမွာ ခပ္ဆိုးဆိုး ခပ္ေသးေသးျဖစ္၍
သပ္ပပ္သပ္ရပ္ပုံမရ၊ မွန္စံပုံ ကာထားသည့္အခန္းမွသာ ျဖစ္၍ သူ
ထုိင္ေနသည္ကိုစားပြဲတစ္လံုးေနာက္တြင္ျဖစ္သည္။
သူ႔တြင္ နက္တုိင္ မပါ၊ အက်ၤီလက္ရွည္ လက္ေမာင္းွစ္ဖက္စလံုးအား
ပင့္တင္ထားသည္။
အသက္ကား ေလးဆယ့္ေျခာက္ွစ္ခ် ၌ေနၿပီျဖစ္၍ဆံပင္မ်ားမွာ
ျဖဴစပ်ိေနၿပီ။
“အခု ေရာက္လာတဲ့အသုတ္ထဲမွာ ထူးျခားတာ ပါလာေသးသလား၊ မစၥတာ
ဂူး”ဟုေဂ်ကာ့က အဂၤလိပ္ဘာသာျပန္ သတင္းမ်ားအား ဆက္၍
စစ္ေဆးေနရင္းမွ ေမးသည္။
“ရွန္ဂုိင္းေရဒီယိုကေတာ့ အစုိးရကို ေ၀ဖန္တဲ့ လူေတြအေပၚ တံုျပန္တဲ့
ခပ္ၾကမ္းၾကမ္းစကားလံုးသံုးစ တ္လိုက္ သံုးထားတာ ၾကားရတယ္၊ ယူ
ပုိင္ ဖန္ ဇ တဲ့”ဟု ဘာသာျပန္ဆရာကမ်က္ေတာင္ တခတ္ခတ္လုပ္၍ ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ အဲဒီစကားလံုးကို လက္သာဂုဏ္းအင္အားစု”လို႔
ဖလွယ္ေပးထားတယ္၊ ေရဒီယိုက “လူလတ္တန္းစား
လက္သာသမားေတြ”ကိုလည္း အေတာ္ႀကီး ပုတ္ခတ္ထားတယ္၊ အဲဒီ
လက္သာသမားေတြဟာ ပန္းမ်ိဳးတစ္ခာလန္းမွားမန္းကို အပုပ္ခ်ၿပီး အလြဲသံုးစား
လုပ္ေနၾကတယ္လို႔လည္း စြပ္စြဲထားတယ္။
အခ်ိန္အရိလက္တံကို ေနာက္ျပန္လည့္ပီး ပစၥည္းမဲ့ လူတန္းစားအတြက္
ဆိုရွယ္လစ္စနစ္ တည္ေဆာက္ဖို႔ ႀကိဳးပမ္းေနတဲ့ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီကို ျဖိဳခ်ဖုိ႔
ႀကံစည္ထားတဲ့ ေနတယ္လို႔လည္း ေျပာထားတယ္”ဘာသာျပန္ဆရာသည္
စားပြဲေပၚသို႔ ကုန္းကာ စုထုတ္ထားသည့္ စာရြက္စာထမ္ပ သူရည္ၫႊန္းသည့္
စာရြက္ကို ဆြဲထုတ္လိုက္ၿပီး ေဂ်ကာ့အား ျပသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ မူရင္းတ႐ွာသာျဖင့္ သတင္းအား ဖတ္ေနသည္။
ဘာသာျပန္ဆရာ တ႐ွာ့ဘိုးအိုသည္ေဂ်ကာ့၏ ကုလားထုိင္ေဘးမွ ရပ္ကာ
ေဂ်ကာ့အား တေလးတစား ၾကည့္ေနသည္။
“ဒုတိယ စာမ်က္ွာမွာေတာ့ ေရဒီယုိ သတင္းလႊင့္ခ်က္က
“လူလတ္တန္းစားလက္သာသမားေတြ”ရဲ့ ေျပာဆိုခ်က္ေတြကို ဥပမာအျဖစ္
ကုိးကား တင္ျပထားပါတယ္”ဟုဘာသာျပန္ဆရာက ထပ္ေျပာသည္။
“အထူးသျဖင့္ ၀ိကင္းတကၠသိုလ္က ကထိက
တစ္ေယာက္ရဲ့ထင္ျမင္ခ်က္ေတြကို ကုိးကားထားတာ
ေတြ႔ရပါတယ္”ေဂ်ကာ့သည္ ဒုတိယစာမ်က္ွာအား ထပ္ဖတ္ျပန္သည္။
ထို႔ေနာက္ သူသည္သံုးအားသင့္ေတာ္ေဟာန္ျဖင့္ မ်က္ခံုးွစ္ဖက္အား ပင့္လုိက္ၿပီး သူ
ေတြ႔ရသည့္ ဘာသာျပန္ခ်က္ကိုအသံုးထြက္၍ ဖတ္သည္။
“ွုိင္ငံထဲမွာ ရွိေနတဲ့ ကြန္ျမဴနစ္ပုိင္းကို ႀကိဳးေပး
သတ္ပုတ္ဖယ္ရွားထင္ပါတယ္၊ ဒါမွမဟုတ္လည္း ကၽြန္ေတာ္တုိ႔အေပၚမွာ
ေဘးအႏၱရာယ္ျပဳေတြ့ေကာ့ကုိေအာင္ လုပ္ေနၾကတဲ့ ဒီလူစုကို
ေနာက္ထပ္ မလုပ္ွုိင္ေအာင္ တားျမစ္ပိတ္ဆင့္ပါတယ္။
တ႐ွာ့ွုိင္ငံဟာ လူဦးေရ သန္းေပါင္းေျခာက္ရာေက်ာ္ ပုိင္ဆုိင္တဲ့

ုံုိင်ုံပါ။ ကြွန်ုပ်နှစ်ခါတိတိတွေ့ခါတိတိတည်းက ပုိတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။
တကယ်လို့ကြွန်ုပ်နှစ်ေတြ အေနနဲ့ အမ်ားျပည်သူေတြ့က်နုပ်ေအာင်
မလုပ်ုံုင်ေတာ့ဘူးဆုိရင် ျပည်သူတစ်ုယ်ုံးက သူတုိ့ကို တြန့်ုံးခ်မ်ာပါ။
အားလံုးကိုသတ္ပစ္ဆတ်မ်ာပါ။ ျဖတ်ခဲတဲလည်းး မေနပါဘူး” ေဂဠကာ့က သူ၏
ဘာသာျပန် အရာရှိခ်ိဳအ်ားေမာ့ဖကည့်ုပီးး ၿပံဳးသည်။
ဘာသာျပန် အရာရှိခ်ိဳက် ယခင် ေကာင်းးဆရာျဖစ်ခဲ့ဖူးစ-
ခုံးုစ်အတြင်းးကခွန်ုင်းမွေ့နခ့ဲ ေဟာင်ေကာင်ဒါ့ကို ထြက်ေျပးလာခဲ့သူ
ျဖစ်ု၏။
သူသည် ေဂဠကာ့အား ေမာ့ဖကည့်ုပီးစိတ်ေကာင်းျဖစ်ခန့ျဖင့်
ေခါင်းးယမ်းသည်။
“သူတုိ့ဘက်ကလည်း “လက်ဟာ့ုိဏ်းသားမ်ားဆန့်ုက်ုင်ေရးးုင့်
လမ်းမွန်ေရာက်ေအာင် ျပဳျပင်ေရး လုပ်ခန်း”ကို ခံမွတ်ပီး
ေဝဖန်ခဲ့လူေတြကိုပညာေပးတယ်။
အဲဒီ ဓာတုပ်ေအာက်ဆုိးစာရြက်ထဲမွာ ကြမ္မ မ္က ထြက်ေျပးလာတဲ့
ဒုကၡသည်တစ်ေယာက်နဲ့ အတ်ာဖိးလုပ်ားတဲ့ သတင်းးပါတယ်၊ သူ
ေျပာထားတာက ဓာတ်ေပပညာရှင်ေတြနဲ့အရာရှိေတြဟာ
သူတုိ့အလုပ်ြုင်ကေနပီး ေပ်ာက် ေပ်ာက်သြားးေနတယ် တဲ့၊
အဒါျပည်သူယ်ုိင်ုံးမွာ ျဖစ်ေနပီ တဲ့၊ အဲဒီ လူေတြကို အလုပ်ုကမ်ုံး
စခန်းးဆင်ေတြဆီ ပုိ့ပစ်ခယ်လို့ေဒသခံလူေတြက ထင်ေနၾကတယ်
တဲ့”ေဂဠကာ့သည် လက်တြင်းးမွ ဓာရြက်စ်ားအား ကပ်ာကယာ လွှန်၍
ကသူတ်ာရက်ဖတ်ခဲ့သည်။
အုံသြတသံကားျဖစ်ာ ေခါင်းးတခါခါ ျဖစ်ေနသည်။
ထုိ့နောက် မွန်ာတစ်ဖက်ို နံရံေပၚမွနာရီအား လွှမ်းးၾကည့်သည်။
ငါးနာရီခွဲ ၿပီးးၿပီျဖစ်ု၏။
တ၇ာသာျပန် ဝန်ထမ်ုံး ဒါဇင်ခွန့်သည်ုတုိ့စားပြဲမ်ားး၌ ထုိင်ာ
အလုပ်ုားေနၾကသည်။
ညေန ေျခာက်နာရီအခန်ုိင်းး ကယ်ာအင်စတီကီမ္ ကိုလိုနီက်ဖြန်းးအတြင်းး
လက်ာမ်ုံးစာေစာင်ုဖစ် ျဖန့်ေဝၿပီး ုံုင်ုံရပ်ျခားတုိင်းးျပည်မ်ားသို့
ေလယာဉ်ျဖင့် ပုိ့ေသာ သတင်းးလႊာအတြက်
အလုပ်၇ုံးပ်ေနၾကျခင်းးေပတည်ုံး။
“ဒီေန့ ဘာသာျပန် သတင်းးေတြနဲ့အတူ သတင်းးစာ ေဝဖန်ခ်ာစ်ုဒ
ေရးေပးဖို့ ဒုတိယအယ်ဒီတာကို ကပြန်ေတာ့ ေျပာလုိက်ၿမလား၊
မစဝတာ ကယ်ာ”ဟု ဘာသာျပန်းတစ်ဦးးကမ်ုန်ခ်ပ် ျခားေနသည့်
တစ်ခန်းးထဲ၌ စားပြဲတစ်ုံးး၌ ထုိင်၍ အလုပ် လုပ်ေနေသာ အဂၤလိပ်အမ်ိဳးသား
လူရြယ်တစ်ဦးးဆီသို့ လက်ုံးထိုးးျပၿပီး ေမးးသည်။
“မစဝတာ ကယ်ာရဲ့သမ်ီး ဒီေန့ေရာက်မယ်ဆိုတာ ကပြန်ေတာ့ုိ့
ေျပာၿပီးးကာည်းးက သူ့ကို ကပြန်ေတာ့ ဘယ်
မသြားးဖို့ေျပာထားးပါတယ်”“ကိစဝမ်ရှိပါဘူး၊ အဲဒါေတြကို မင်းးလုပ်ဖို့
မလုိဘူး”ဟု ေဂဠကာ့က ျပန်ေျပာသည်။
“သတင်းးလႊာကိုသာ အျမန်ဆပီးးေအာင် လုပ်၊ ဒါေပမဲ့ ငါ
စစ်ေဆးးတည်ုံးျဖတ် မၿပီးးမခ်င်းးေတာ့သတင်းးလႊာကို
မ၇ုက်နဲ့ဦး”ေဂဠကာ့သည် လက်ဝဲ လက်ုံးုိ်ပစ်ဘား သူ့ဘက်သို့ ဆြဲယူလုိက်ာ
စာရြက်ထုတ်စြက်ထုိးးသြင်းးလုိက်သည်။
တစ်ခဏမွေတာ့ သူသည် အထက်တန်းးဘာသာျပန် အရာရှိ၏ေက်ာဆီသို့

ေငးေမာေနသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔အာ႐ုံသည္ သူ႔အလုပ္ဆီ ေရာက္သြားကာလက္ႏွိပ္စက္ကို
လင့္ျမန္စြာ ႐ိုက္ခတ္ေနသည္။
မၾကာခဏဆိုသလို လက္ႏွိပ္စက္သ႐ိုက္ကို ရပ္သြားၿပီးသူ႔ေဘးခ်ိဳ ခ်ထားသည့္
ဘာသာျပန္စာ သတင္းမ်ားအား ဖတ္သည္။
သူ လက္ႏွိပ္စက္ျဖင့္ စာေရးေနခ်ိန္တြင္ တ႐ုတ္စာပို႔တစ္ဦး ဝင္လာၿပီး
စာအိတ္တစ္လုံးစီးပြါေပၚခ်ေပးသြားသည္။
သူသည္ ဝင္လာသူအား ေမာ့ၾကည့္ႏုိင္ဘဲ
ေက်းဇူးတင္စကားလွမ္းေျပာၿပီး သတင္းေဝဖန္ခ်က္ကို ဆက္႐ိုက္သည္။
႐ုံးခန္းရင္းမွပင္ သူ႔ မိတ္ေဆြသည္စာအိတ္ေပၚ ေရာက္သြားသည္။
စာအိတ္ေပၚတြင္ အထူးေခါင္စဲ႔ဟုေသာ
တံဆိပ္႐ုံးက ႏွိပ္ထားၿပီးစာတုိက္အမွတ္တံဆိပ္ဟာ ပီကင္းျဖစ္ေၾကာင္း။
တံဆိပ္ေခါင္းမ်ားမွာ တ႐ုတ္ျပည္သို႔ သမၼတႏုိင္ငံျဖစ္ေလသည္။
သူ႔စိတ္တြင္ အထူးအဆန္း တစ္ခုလို ျဖစ္ေနသျဖင့္ စာေရးျခင္းကို ရပ္ကာ
စာအိတ္အားယူ၍ ေဖာက္သည္။
အတြင္းမွ ကတ္စ္ခု ထြက္လာၿပီး အဂၤလိပ္လာသျဖင့္
ေရးထိုးထားေသာ "ကမာတ႔ၿငိမ္းခ်မ္းေရးအတြက္
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားေကာင္စီ"ဟုေသာ စာတန္းကို ျမင္ရသည္။
ကဖ္ဒာသူ႔နာမည္ႏွင့္ နာမည္ေအာက္ ကယ္လာ အင္စတီက်ဴဟု
႐ုံးႏွိပ္ထားသည့္ ဖိတ္စာတစ္ေစာင္ျဖစ္၏။
ဖိတ္စာတြင္ "ကမာတ႔ ၿငိမ္းခ်မ္းေရး တ႐ုတ္ အမ်ိဳးသားေကာင္စီမွ
လူႀကီးမင္းအား တ႐ုတ္ျပည္သို႔ သမၼတမွႏုိင္ငံေတာ္
ေပၚထြန္းခဲ့သည့္ ၅၀ခ်က္မူေျမာက္ အမ်ိဳးသားေန႔ကို ၁၉၅၀-
ခုႏွစ္ေအာက္တိုဘာလ (၁) ရက္ေန႔တြင္ ပီကင္းၿမိဳ့ေတာ္၌
က်င္းပမည္ျဖစ္ပါ၍ ုကြေရာက္ရွိးျမန္ဖိုခြန္ေလးစားစြာျဖင့္
ဖိတ္ၾကားအပ္ပါသည္"ဟု ေရးထားသည္။
ထုိ စာသားေအာက္တြင္ေကာင္စီဥကၠဋ္ဌက လက္ဇတ္ေရးထုိးထားၿပီး
အကယ္၍ ဖိတ္စာလက္ခံၿပီး တက္ေရာက္မည္ဆုိပါက
အေၾကာင္းျပန္ၾကားေပးပါရန္ ေမတၱာရပ္ခံအပ္ပါသည္ ဟု ေရးထားသည္။
ေဂ်ကာ့သည္စက္ခန္ေ႔ပါင္း အေတာ္ၾကာသည္အထိ ဖိတ္စာကိုၾား
ၾကည့္ေနရာမွ ေနာက္ဆံုးတြင္အေရးႀကီးေသာ သူ႔ေဝဖန္ခ်က္ စာတမ္းကို
လက္ႏွိပ္စက္ျဖင့္ ဆက္ေရးသည္။
သူ႔စာတမ္း ၿပီးသြားသည့္အခါ သူသည္ သူ႔ေဘးမွ လူေခၚခလုတ္ကိုး
ႏွိပ္၍ မစၥတာဂူးအားေခၚသည္။
ဂူး ေရာက္လာသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ လက္ႏွိပ္စက္ျဖင့္ ႐ိုက္ထားေသာ
စာမူကိုေပးသည္။
ဂူး ျပန္လြန္သြားေတာ့မည့္ အလုပ္တြင္ ေဂ်ကာ့က ဂူးအား ျပန္ေခၚၿပီး
သူ႔လက္ထဲမွဖိတ္စာကို လွမ္းေပးသည္။
"မစၥတာ ဂူး၊ ဒီစာနဲ႔ပတ္သက္လို႔ ကၽြန္ေတာ္ ဘယ္လို လုပ္သင့္တယ္လို႔ခင္ဗ်ား
ထင္သလဲ"ဟု ေမးသည္။
မစၥတာ ဂူးသည္ ဖိတ္စာအား ဖတ္ၾကည့္ေနရာမွ ေဂ်ကာ့အား
လွမ္းၾကည့္သည္။
သူ႔မ်က္လံုးအစံုသည္ အံ့အားသင့္သြားၿပီး ျပဴးက်ယ္ေနၾကဏ္။
"အေတာ္ကို စိတ္ဝင္စားစရာေကာင္းတဲ့ဖိတ္စာပါလား မစၥတာ ကယ္လာ၊ မစၥတာ

ကယ္လာ လက္ခံမွာလား”“လက္ခံခ်င္ရင္ လက္ခံမွာပါ”ဟု ေဂဠဟကၠက ျပန္ေျဖကာ
နဖူးစည္းပတ္ကာမ်ား ဂံုးခ်လာသည္အထိ စဥ္းစားခ်ိန္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြရဲ့ ေျမေပၚမွာ ေျခခ်ခဲ့တာဟာ
ႏွစ္ေပါင္းႏွစ္ရာေက်ာ္ခဲ့ၿပီ၊ ကၽြန္ေတာ့္ကြန္ျမဴနစ္ေတြက
သိပ္ၿပီး ေႏြးေႏြးေထြးေထြး ႀကိဳဆိုခဲ့တာမရွိပါဘူး၊ အထူးသျဖင့္
လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ ကၽြန္ေတာ္ ေရာက္သြားေတာ့ သူတို႔အေနနဲ႔
သိပ္ၿပီးလုိလိုလားလား ရွိၾကပံုု မရပါဘူး”ေဂဠဟကၠက ရယ္သည့္အခါ
မစၥတာဂူးကပါ ၿပံဳးသည္။
“ဒီကိစၥမွာ မစၥတာကယ္လာအေနနဲ႔ သိပ္ၿပီး ေၾကကြဲစရာ စုိးရိမ္စရာေတာ့
မလိုပါဘူး၊ ကမာၻ႔ၿငိမ္းခ်မ္းေရးတ႐ုတ္အမ်ိဳးသား ေက်ာ္ၾကားတဲ့
အမ်ိဳးသားေန႔ တက္လာတဲ့ ဧည့္သည္ကိုေတာ့ ဖမ္းလိမ့္မယ္ထင္ပါဘူး”“ဒါေပမဲ့
ကၽြန္ေတာ္ဟာ အေနာက္ကမာၻတဝိုက္ ၿငိမ္းခ်မ္းေရး၊
လႈပ္ရွားမႈျပဳေနသူေတြ အမ်ားစုနဲ႔ မတူဘူးဆုိတာ သူတုိ႔ သိထားတယ္၊
အဲဒါဘာျပဳလို႔ ကၽြန္ေတာ့္ကို ဖိတ္ၾကတာလဲ”“သူတို႔အေနနဲ႔
‘တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ေခတ္သစ္’ဆိုတဲ့ ေဆာင္းပါးကို ဖတ္ထားရလို႔
ျဖစ္ခ်င္ျဖစ္ခဲ့ေပါ့”ဟု မစၥတာဂူးက ေျဖသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ေျပာတာ မွန္ခ်င္ေတာ့ သူတုိ႔ဟာခင္ဗ်ားရဲ့မွ်ော္မွန္းခ်က္
ေတြးေခၚခဲ့တဲ့ အယူအဆေတြကို သေဘာက်ပံု ေပၚတယ္လုိ႔ ဆိုရမွာပါ၊
ကြန္ျမဴနစ္ေတြ အာဏာရၿပီးတဲ့ေနာက္ လုပ္ခဲ့တဲ့ လုပ္ေဆာင္ခ်က္ေတြကို
ခင္ဗ်ား မွဲမွဲတေဝဖန္ခဲ့တယ္ မဟုတ္လား”ေဂဠဟကၠသည္ မစၥတာဂူးအား
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
မစၥတာဂူး ေျပာခ့ဲသည့္ စကားမ်ားအား စဥ္းစားသည္။
စာအုပ္အား ဂ်ိက္ႏွိပ္ ထုတ္ေဝခဲ့သည္မွာ သီတင္းေျခာက္ဝက္သာ ရွိေသးဏ၊။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ယခု ေရာက္လာေသာ ဖိတ္စာသည္ ထိစာအုပ္ျဖင့္
တစ္သည္းမဟုတ္စည္းအားျဖင့္ အဆက္အစပ္ ရွိလိမ့္မည္ဟုပင္ ထင္မွဏ၊။
“ထားပါေတာ့ ခင္ဗ်ာ။
ကၽြန္ေတာ္ေျပာတာ မွန္ရာ မွားတာ ေဘးဖယ္ထားလုိက္ပါ။
အခုေလာေလာဆယ္ အေရးႀကီးတာက မစၥတာ ကယ္လာရဲ့
သတင္းေဝဖန္ခ်က္ပါ။
အဲဒါကိုအခ်ိန္မီၿပီးေအာင္ မလုပ္ႏုိင္ရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ သတင္းလႊာဟာ
တအားကိုေနာက္က်ၾကန္ပါလိမ့္မယ္”ပြင့္ေနေသာ အခန္းတံခါးေပါက္မွ
မစၥတာဂူး အထြက္တြင္ အရပ္ေထာင္ေထာင္ေမာင္းေမာင္း ရင္ခုန္ပ်က္ယြင္း
လူတစ္ေယာက္ႏွင့္ ဝင္ပါက္မိေတာ့မလို ျဖစ္သြားသည္။
အခန္းထဲသို႔ ဝင္လာေသာ ထိလူဏ၏ ခ်ီးၾကားခ်ဲ့ ‘တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏
ေခတ္သစ္’စာအုပ္ကို လွန္သည္။
ထိသူသည္ ဂူးအား သြားသာရန္ ေတးဖယ္ေပးေနရာမွ ေဂဠဟကၠအား
ၿပံဳးျပဳံးဆက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ေခ်ာ့က ေကာင္တာမွာ ကၽြန္ေတာ္လိုခ်င္တဲ့ ခင္ဗ်ားရဲ့စာအုပ္
ရလာခဲ့ၿပီ။
ၾကည့္တာေတာ့ သတင္းလႊာ ေနာက္ေန့ပံုေပၚတယ္”“ဟာ
ဂ်ီးဇကၠားမင္းပါလား”ဟု ေဂဠဟကၠက ေရရြတ္ကာ စားပြဲတြင္
ထုိင္ေနရာမွထရပ္လုိက္ဏ၏။
သူသည္ သူ႔အား ၿပံဳးျပဳံးျပ ၾကည့္ေနေသာ အေမရိကန္သိုု႔
လက္တစ္ဖက္မွမ္းေပးသည္။

“ဘကိစၥနဲ႔ ေဟာင္ေကာင္ကို ျပန္ေရာက္လာရတာလဲ”“ဒီစာအုပ္ ဝယ္ဖုိ႔
လာတာေပါ့” ဟု ေျပာကာ အေမရိကန္က သူ႔လက္ထဲမွ
ေဂ်ာ့ဇ္၏စာအုပ္အသစ္မ်ား ေျမႇာက္ျပသည္။
“ေမာ္ဒ္-တုန္းရဲ့ ပထမခုႏွစ္ႏွစ္ေပၚမွာ အေကာင္းဆံုးအကဲျဖတ္ခံဖူးဟာ
ဒီအထဲမွာ အျပည့္ပဲ။
ကၽြန္ေတာ့္ ေက်ာင္းသားေတြ လံုးဝ ပစ္ထယ္သြား
မရတဲ့စာအုပ္ပဲ”လူးစ္ေယာက္သည္ တစ္ဦးလက္တစ္ဦး လႈပ္ကြဲစြာ ဆြဲ၍
ႏႈတ္ဆက္ကသည္။
ေဂ်ာ့ဇ္ကေတာ့ ရွားမင္းအား စားပြဲေရွ႕မွ ကုလားထုိင္၌ ထုိင္ရန္
လက္ျပသည္။
“အခုလုိ ျပန္ေတြ႔ရတာသိပ္ကို ဝမ္းသာတာပဲ ဂ်ီးဇက္၊ ခင္ဗ်ားအခုထက္ထိ
အေရွ႕တုိင္း ဘာသာရပ္ေတြကိုေကာင္စီလွည့္ကသိလား
သင္ေပးေနတုန္းပဲလား”“ကၽြန္ေတာ္ အခုေရာက္လာတာက
အသာကာကၽြန္း*ကို အသြားသက္ေသာ္လို႔ ဝင္လာခဲ့တာ”ဟုရွားမင္းက
ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဆုိင္ငံုကို ေရာက္ေနတာ ေျခာက္လ ရွိသြားၿပီ” [*
ဂရိႏုိင္ငံအေနာက္ဘက္ ပင္လယ္ကမ္း႐ုိးတန္းဇာ၊ တစ္ခ်က္ရွိ ကၽြန္းငယ္]“ဘာလဲ
လက္ခ်ာေပးဖို႔ လာတာလား၊ ဓာေရးဖို႔ လာတာလား”“ႏွစ္ခုစလံုး
မဟုတ္ဘူး”“ခင္ဗ်ား ဒီမွာ ဘယ္ေလာက္ၾကာၾကာ
ေနဦးမလဲ”“သိပ္ေတာ့မၾကာဘူး၊ ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္လည္း
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံလုမ္ခံနဲ႔ ဘာသာစကားေလ့လာလုိက္စားေနၾကတဲ့ တျခား
ပညာရွင္ေတြလိုပဲေပါ့။
ပန္းမ်ိဳးတစ္ခု လႈပ္ရွားမႈဆုိတဲ့လုပ္ငန္းအေပၚ ထူးထူးျခားျခား
စိတ္ဝင္စားမိလို႔ပါ။
အဲဒီေတာ့ အမ္ဘာပန္လမ္းမွာ ႏွစ္ရွိက္ေလာက္ေဟာင္ေကာင္ေလသြၿပီး
စနည္းနာရေင့္ ေက်ာင္းမလွ်ားလို႔ ေတြးမိတာနဲ႔”ေဂ်ာ့ဇ္က
သူ႔မ်က္ေဆြအား ၾကည့္၍ ၿပံဳးကာ သူ႔လက္ခ နာရီကို ၾကည့္သည္။
“ဒီေန႔သတင္းလႊာက ခရီးနရင့္ ရေတာ့မွာပါ။ တက်လို႔ ခင္ဗ်ား
ေစာင့္ေနွာင့္ယွက္ရင္ ဟိုကေရာက္လာမယ့္ ေနာက္ဆံုး သတင္းေတြေတာင္
ရႏုိင္စရာ ရွိတယ္”“ကယ္လာ ေန႔စဥ္ သတင္းလႊာကေတာ့ ေရႊနဲ႔ဆက္ၿပီး
ခရီးလာက္ေအာင္ကိုတန္ဖိုးၾကီးေနၿပီ”ဟု ရွားမင္းက ရယ္ေမာ၍
ေျပာကာ ကုလားထုိင္အား သူ႔ကားႏွင့္ မိုလိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို ေက်ာင္းေက်ာင္းမြန္မြန္ လက္ခံမယ္ဆိုရင္
ေစာင့္ေရွာပေမယ့္ေပါ့”ဟုေျပာင္ေနာက္ေနာက္ ေလသံျဖင့္
ထပ္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား၊ ဘယ္သူ႔ကိုမွ အသိမေပးဘဲ ေဟာင္ေကာင္က
ေပ်ာက္သြားတယ္ေနာ္ဇက္”ဟု ေဂ်ာ့ဇ္ကေက ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ မွတ္မိသေလာက္ဆိုရင္ လြန္ခဲ့တဲ့သံုးႏွစ္ေလာက္တည္းကပဲ။
ဒီနွင့္ဖူး ခံတပ္ပ်ိဳၿပီးေစ့လာက္ေလပါ့။
ႏႈတ္ဆက္ပြဲေတြဘာေတြေတာင္ မလုပ္ခဲ့ဘူး၊ ဘာျပီလို႔ အသေလာက္
ျမန္ျမန္ဆန္ဆန္ ထြက္ခြာ ျပန္ လစ္သြားရတာလဲ”ရွားမင္းဇာ မ်က္ႏွာသည္
တည္ၿငိမ္သြားသည္။
သူသည္ သူ႔လက္တစ္ဖက္ခလက္သည္းခြံမ်ားအား တစ္ခခ်င္းစီ
ေလွာက္ၾကည့္ေနသည္။

“ကၽြန္ေတာ္ တ႐ုတ္ျပည္သြင္းစစ္ကိုလည္း မီတယ္၊ ၿပီးေတာ့ ကိုရီးယားစစ္ပြဲလည္း ႀကံဳလိုက္တယ္၊ ဒီနွင္ဖူးခံတပ္ကိစၥမွာလည္း ဝင္ပါ ထြက္ပါက္ ေနခဲ့ရတာပဲ၊ အဲဒီအခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ့္ဘဝအလြန္ဆင္းမားတဲ့ ဆႏၵတစ္ခု ရွိခဲ့တယ္။

တျခားေတာ့ မဟုတ္ဘူး၊ အရြယ္ေရာက္ေနၾကတဲ့ လူႀကီးေတြ တစ္ေယာက္က်ိဳတစ္ေယာက္ သတ္ျဖတ္ေနၾကတဲ့ ျမင္ကြင္းေတြနဲ႔ ေဝးရာကို ထြက္ေျပးေနခ်င္တဲ့ ဆႏၵပဲ၊ ဒါေၾကာင့္လို႔လည္း ႏွစ္သက္ကြဲေတြတာေတြ လုပ္ခ်င္တဲ့ လံုးဝ မရွိခဲ့ဘူး”“ခင္ဗ်ားနဲ႔ တင္ဒီေကာ အဆင္ေျပၾကရဲ႕လား”ဟု ေဂ်ဂ်ာက ေမးသည္။

“အမ်ားေျပာေနၾကတာက ခင္ဗ်ား ေဟာင္ေကာင္က ထြက္သြားခ်ိန္မွာ ခင္ဗ်ားတို႔ခ်င္း အစဥ္ မေခ်ာဘူးတဲ့”“ကၽြန္ေတာ္တို႔ တရားဝင္ ကြာရွင္းလုိက္ၾကတယ္” ရွားမင္းသည္ သူ႔လက္သည္းခြ်တ္အားၾကည့္ေနျပန္သည္။

“တင္ဒီက ပင္တင္ပြန္ စစ္ကာနခ်ီပ္က ကာနယ္ တစ္ေယာက္နဲ႔ လက္ထပ္သြားၿပီ။ ၾကည့္ရတာ စိတ္ခ်မ္းသာပံုပါပဲ။

ကၽြန္ေတာ္တို႔ခ်င္းကေတာ့ သူငယ္ခ်င္းေတြလို ေနၾကတာပါပဲ၊ လူခ်င္းလည္း မၾကာခဏ ဆံုမိၾကပါတယ္။

ေကာင္းတဲ့ေနၾကတဲ့ သားႏွစ္ေယာက္ကိုသြားလည္ပိုင္းလိုလို ဆံုမိၾကတာ မ်ားပါတယ္”“ခင္ဗ်ားတို႔ကို ဒီကလူေတြက သိပ္ သတိရၾကတယ္”ဟု ေဂ်ဂ်ာက ေျပာသည္။

တင္ဒီနဲ႔ဆံုမိတဲ့အခါ ကၽြန္ေတာ္က သတိရေၾကာင္း ေျပာျပလိုက္ပါ။

“ေျပာပါမယ္၊ စိတ္ခ်ပါ”“ခင္ဗ်ားေကာ ေနာက္ထပ္ အိမ္ေထာင္ျပဳျဖစ္ၿပီလား ဂ်ီဇက္”“မျပဳေသးဘူး၊ အဲသေလာက္အထိေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ မစြန္႔စားရေသးဘူး၊ ခင္ဗ်ားေကာဂ်ိတ္၊ ႏုိင္ငံျခားသား သတင္းေထာက္မ်ား ကလပ္မွာ

ဆံု,ဆံုေနၾကတုန္းကေတာ့ကၽြန္ေတာ္တုိ႔အားလံုးက တစ္ေန႔ကရင္ ခင္ဗ်ားဟာ ခင္ဗ်ားရဲ႕အိမ္ေထာင္ဘက္ သတုိ႔သမီးအျဖစ္ဘုတ္ အလကေလး တစ္ေယာက္ကို ေရြးလာလိမ့္မယ္လို႔ ထင္ထားၾကတာ”“မျဖစ္လာေသးပါဘူး”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ဂ်ာသည္ ဗစ္တုိးရီးယား ေတာင္ပိုင္ဆိုသို႔မွန္ျပတင္းမွေန၍ ေတြ့ေဝ့င္းေမာေနသည္။

ေဂ်ဂ်ာ၏ ံုးခန္းမွာ ေဟာင္ေကာင္ကၽြန္း၏စီးပြားေရး အခ်က္အခ်ာျဖစ္ေသာ ၿမိဳ့လယ္ေကာင္၌ တည္ရွိ၍ အေရာင္းအဝယ္ စည္ကားေသာအေဆာက္အအံုႀကီးတစ္လံုး၏ အေပၚဆံုးထပ္၌ တည္ေနသည္ျဖစ္ရာ ကၽြန္း တစ္ခုလံုးအားအထက္စီးမွ ျမင္ေနရေလသည္။

“လက္ရွိ အေနအထားအရကေတာ့ျဖင့္ ကၽြန္ေတာ့္ေနနဲ႔ ကၽြန္ေတာ့္အလုပ္ကိုပဲလက္လြတ္ခံမွာပဲ ဂ်ီဇက္”ဟု ေဂ်ဂ်ာက ေျပာသည္။

“ကၽြန္ေတာ့္ဘဝက ကိုလိုနီကိုေရာက္လာကတည္းက ဒီပံုစံပဲ။ ကၽြန္ေတာ့္အလုပ္ခြင္မွာ ကုန္ေနတဲ့ အခ်ိန္ နာရီေတြကိုဘယ္နိုးကမွ သည္းခံႏုိင္မွာ မဟုတ္ဘူး”“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံနဲ႔ လက္ထပ္တာဟာ အခ်ိန္ျပည့္ အလုပ္ပဲ ဂ်ိတ္၊ ကၽြန္ေတာ္ကားလည္ပါတယ်”ဟု ရွားမင္းက ၿပံဳးက်ယ္ ေပါင္ထားသည့္ တ႐ုတ္အကၡရာမ်ား ကားခ်င္စိတ္ဆိုသို႔

ေလ်ာက္သြားကာအေသအခ်ာၾကည့္ေနသည္။
စက္ဝိုင္ အေပါစား ျဖစ္ေသာ္လည္း လက္ေရးမွာ လွသည္။
ႏွစ္ကာလၾကာၿပီ ျဖစ္၍ ေနရာ အေတာ္မ်ားမ်ားရွိ မိုင္ေရာင္မ်ားမွာ
ေမွးမွိန္ေနၾကေလၿပီ။
“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ဒီ စာခ်ဳပ္ဟာ အလြန္ရွားပါးတဲ့ အေမြ တစ္ခုလို႔
ထင္တာပဲ”ဟုရွားမင္းက ေျပာသည္။
“ဒီဟာကို ခင္ဗ်ားရဲ႕ လက္ဖက္ခ်ဉ္လုိ႔ ယူဆလုိက္ၾကရင္မွေကာင္းေပဘူးလား
ဂိတ္”ေဂ်ာက္သည္ တဂြတ္ႏုိင္ငံ၏ ေတာင္တန္းမ်ားအေၾကာင္း
ေရးဖြဲ႔ထားသည့္ ဗာဓာခ်ဳပ္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
လြန္ခဲ့ေသာ ႏွစ္ေပါင္းႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္ေက်ာ္ကန္႔ ခ်ီဂ်ီခ်ဴမ်ိဳ႕၌ေမြး-
တုန္းကုိယ္တုိင္ သူ႔အား ေပးခဲ့သည့္ ကဗ်ာစာခ်ဳပ္ ျဖစ္၏။
သူသည္ ရွားမင္း၏သေရစၧာအား သေဘာက်သျဖင့္
ၿပံဳးေနမိေလသည္။
“ေအးေပါ့ေလ၊ ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ဒီပစၥည္းမွာ လံုၿခံဳမႈအတြက္
အာမခံခ်က္ကေတာ့ရွိေနၿပီေပါ့”ဟု ရွားမင္းက ထပ္ေျပာသည္။
“ဒီပစၥည္းဟာ ေဟာင္ေကာင္မာ နာမည္ၾကီးဆံုးသမုိင္းမွတ္တုိင္
တစ္ခုေတာ့ ျဖစ္သြားၿပီ။
တဂြတ္ႏုိင္ငံကို စတင္စားၿပီး ေစာင့္ၾကည့္ေနၾကတဲ့ကမာၻအရပ္ရပ္က
လူ႔အဖြဲ႔အစည္းေတြအတြက္လည္း ဒီပစၥည္းဟာ
စိတ္ဝင္စားဆံုးတစ္ခုျဖစ္သြားၿပီ။
ကၽြန္ေတာ္လည္း ေကာ္ခဲလ္ တက္သိုလ္က
တပည့္ေက်ာင္းသားေတြကိုဒီပစၥည္းအေၾကာင္း
ေျပာျပေနရတယ္”မဝံ့မရဲ ေခါက္ခုိက္သည့္ တံခါးေခါက္သံေၾကာင့္
ႏွစ္ေယာက္သား အံ့ဝုေျပာင္းသြားၾကသည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ ေကတက္ေလယာဥ္ကြင္းသို႔
ေစလႊတ္ထားခဲ့ေသာယာဥ္ေမာင္းအား ျမင္လိုက္သည့္အခါ ထုိင္ေနရာမွ
ကပ်ာကယာထကာ တံခါးကို ဖြင့္ေပးသည္။
ထို႔နာက္ အရပ္ျမင့္ျမင့္ႏွင့္ ေရွးေရာင္ဆံပင္ရွင္ သမီးအား
အခန္းထဲသို႔ ေခၚလာခဲ့ေလသည္။
“ေအဘီေဂးလ္၊ သမီးကို ေဟာင္ေကာင္က ဆက္ဆိုေနပါတယ္”ေဂ်ာက္ကသူ႔သမီးအား အသာအယာ ဖက္၍ ႏွဳတ္ဆက္သည္။
“သမီးကို အေဖလယာဥ္ကြင္းအထိ ဆင္းၿပီး မဆက္ဘူးလား ခြင့္လႊတ္ပါ။
အေဖ ဒီမွာ အလုပ္ အလုပ္ပိတာကအ႐ူးအမူးပဲ။
တစ္ေန႔ခင္းလံုး ဓားပြဲမွာ သံဆက္ၿပီးနဲ႔ အခ်ည္ခ်ဲ ထားရသလိုပဲ”ထိုအခုိက္တြင္
အျပင္မွ အထက္တန္း ဘာသာျပန္ အရာရွိတစ္ဦး ဝင္လာသည္။
သူ႔လက္ထဲတြင္ ညေနခင္း သတင္းလႊာ သံုး ေလး ေစာင္ပုိင္ထားသည္။
အခုမွ စက္ဆြဲကာျခင္းျဖစ္၍ လက္သည္ဆတ္ဆတ္ ယုယုေႏြးေႏြးပင္
ရွိေသးသည္။
ေဂ်ာက္ကစာေစာင္မ်ားကို ဆီးယူၿပီး ေက်းဇူးတင္စကား ေျပာသည္။
ထုိ႔နာက္ တစ္ေစာင္ကို ရွားမင္း၏လက္ထဲသို႔ ထုိးထည့္လုိက္သည္။
“ဝါး ကန္႔လန္႔ကာ ေနာက္ဆာ ဘာေတြ ျဖစ္ေနတယ္ဆိုတာ ဒီ
စာေစာင္ထဲမွာပါတယ္။
ေနာက္ဆံုးသတင္းေတြ ဆိုပါေတာ့”ဟု ေျပာသည္။
“ဒီဟာ ကၽြန္ေတာ့္သမီး ေအဘီေဂးလ္”ဂီးဇက္ရွားမင္းထံသို႔ သူမ၏လက္ကို

လွမ်းေပးသည္။
“ဂ်ီးဇကၠားမင္းက အေဖ့ရဲ႕မိတ္ေဆြဟာင္းဆက္ပဲ။
သူက ဝါရွင္တန္ေဇာက္အတြက္ ေဆာင္းပါးေတြ ေရးေနတဲ့လူေပါ့။
သူလည္းပဲ ဒီေန႔မွ ေရာက္လာတာ။
အေဖတို႔ခ်င္း မေတြ႔တာ သံုးႏွစ္ခံုးမုိးေတာင္
ရွိသြားၿပီ”“ကၽြန္မတို႔ႏွစ္ေယာက္စာ တူေနတာ တစ္ခုရွိတယ္၊
မစၥတာရွားမင္း”ဟု ေအဘီေဂးလ္ကရယ္၍ ေျပာသည္။
“ကၽြန္မတက္ေနတဲ့ ေအာက္စဖို႔ဒ္တကၠသိုလ္ကို ကၽြန္မအေဖ
အလည္သြားတာကၽြန္မ ပထမႏွစ္ ေက်ာင္းသူ ဘဝတုန္းကေပါ့။
အခုဆိုရင္ သားအဖခ်င္း မေတြ႔ရတာသံုးႏွစ္ခံုးမုိးေတာင္ ေက်ာ္သြားၿပီ။
သမီးေျပာတာ မွန္တယ္ဟုတ္လား ေဖေဖ”ေအဘီေဂးလ္ထံမွ ထြက္လာသည့္
စကားမွာ အမွတ္တမဲ့ ျဖစ္ဧ။
သူ႔ကုိယ္သူကြာကြယ္လိုသည့္ အရိပ္အေယာင္ကို ေဂ်ာ့ဇ္၏ မ်က္လံုးမ်ားထဲ၌
ျမင္ေနရဧ။
သားအဖႏွစ္ေယာက္ၾကားတြင္ တစ္ခုဏတာမွ် ၿငိမ္သက္သြားေနရဧ။
သူတို႔ႏွစ္ဦး အေျခပ်က္သြားသည္ကို ဂ်ီးဇကၠားမင္း ရိပ္မိသြားေလသလား။
ထို အေတြးသည္ ေအဘီေဂးလ္၏ အေတြးျဖစ္၍ ရွားမင္းအရိပ္အျခည္အား
အကဲခတ္သည္။
သူ႔တစ္ေလသည္း ရွားမင္း အေျခေျပာင္းသြားသည္ကို မျမင္ရ။
ဂ်ီးဇကၠားမင္းသည္ ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ “ကၽြန္ေတာ္လည္း ျပန္ေတာ့မွ
ျဖစ္ေတာ့မယ္”ဟုေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ဟိုတယ္ျပန္ၿပီး “ပန္းမိတ္ခ်ာရဲ႕ လွ်ိဳ့ဝွက္ခ်က္ေတြကို
ဖတ္လိုက္ဦးမယ္”“ခဏေနဦး ဂ်ီးဇက္၊ ခဏေတာ့ ေစာင့္ဦး”ဟု ေျပာကာ
ေဂ်ာ့ကက ရွားမင္းဇာလက္ေမာင္းအား လွမ္းဆြဲသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ဒီည အမွတ္တရညစာ စားပြဲေလးေတာ့လုပ္လုိက္ခ်င္တယ္၊
ေလာေလာဆယ္ ကၽြန္ေတာ့္ ဂုံးခန္းထဲမွာ ရွင္းစရာ
လင္းစရာေလးေတြရွိေနေသးလို႔ ေနခဲ့ဦးမယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ယာဥ္ေမာင္းက ေအဘီေဂးလ္နဲ႔ ပစၥည္းေတြကို
ကၽြန္ေတာ့္တုိက္ခန္းမွာ ပို႔မွာ၊ ခင္ဗ်ားကို ဟိုတယ္မွာ
ဝင္ခဲ့ပးလိမ့္မယ္”ေဂ်ာ့ကက ယာဥ္ေမာင္းအား ေခၚ၍ သူ႔ အစီအစဥ္ကို
ေျပာျပသည္။
ထို႔နာက္သူ႔သမီးအား လွည့္ကည့္သည္။
“ေဖေဖ့ ထမင္းခ်က္တာ သမီးလုပ္ရတာ အကုန္စဥ္ေပးလိမ့္မယ္၊
သမီးအခန္းကိုလည္း ျပေပးလိမ့္မယ္၊ ေရခ်ိဳးဖို႔လည္း
လုပ္ကုိင္ေပးလိမ့္မယ္၊ နာရီပုိင္းအတြင္းေဖေဖ
ျပန္လာမွာပါ”ေဂ်ာ့ကမ်က္ႏွာသည္ ရွားမင္းဘက္သို႔ လွည့္လာသည္။
သူသည္ ရွားမင္းဇာ ပခံုးအားတရင္းတႏွီး လွမ္းပုတ္လိုက္သည္။
“ဒီည ကၽြန္ေတာ္တို႔ သံုးေယာက္အတြက္ ညစာကို
ေအဘဒင္းေရေပၚစားေသာက္ဆုိင္မွာ စားဖို႔ စီစဥ္ထားလုိက္ယ္၊
ခင္ဗ်ားအတြက္ အဆင္ေျပပါတယ္ ေနာ္”“ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ကေတာ့
ရပါတယ္၊ ခင္ဗ်ားအတြက္ သားအဖခ်င္း ျပန္ဆံုရာမွာအေႏွာင့္အယွက္
ျဖစ္ေနမွာသာ စိုးတာပါ”“အေႏွာင့္အယွက္ မျဖစ္ပါဘူး ရွားမင္းရယ္၊ စိတ္ခ်ပါ”ဟု
ျပန္ေျပာကာ ေဂ်ာ့ကသည္သူ႔စားပြဲဆီသို႔ ျပန္သြားၿပီး
စားေသာက္ဆုိင္သို႔ ဖုန္းဆက္၍ ညစာ ေအာ္ဒါလုပ္သည္။

ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ သူမ အေဖ၏ အမူအရာကို ၾကည့္၍ မသိမသာ
အကဲခတ္သည္။
သူမ၏အေဖသည္ ႏွစ္ေယာက္သည္း ရွိေနရမည္ကို စုိးရိမ္ေသာက
ရွိေနသည္ ထင္ေနမိ၏။
ေဂ်ကာ့ကေတာ့ ေနာက္သို႔လွည့္၍ ဂီးဇ္ကားမင္းအား လွမ္းေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔စားေသာက္ဆုိင္မွာ ရွစ္နာရီတိတိ ဆံုၾကမယ္ေနာ္”

၃ေနာက္ သံုးနာရီအၾကာတြင္ ေအဘီေဂးလ္သည္
ေရေပၚစားေသာက္ဆိုင္တြင္းရွိစားပြဲတစ္လံုးတြင္ သူမအေဖႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ ထုိင္ေနရေလၿပီ။
ေနာက္ဆံုးက်ေတာ့လည္းမိမိသည္ ဖခင္အလိုက်ႏွင့္စိတ္ဝိုင္းက် သူ ခုိင္းသမွ်
သို႔မဟုတ္ သူ လိုလားသည့္အရာမ်ားကိုသာလွ်င္ လုပ္ကုိင္ေပးရလိမ့္မည္ဟု
ေတြးေနမိေလ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ခ်ိဳၿငိမ္သက္ေနသည့္ တ႐ုတ္ေရွ့ဆံုု မီးပံုးကေလးမ်ားဆီမွ
လာေနေသာအလင္းေရာင္သည္ ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ ျဖစ္သည္။
သူမ၏ အေဖသည္ ဂီးဇက္ရားမင္းႏွင့္ႏုိင္ငံေရးအၾကာင္းေတြ
ေျပာလွ်က္ရွိ၏။
အမ်ားအားျဖင့္ သူတုိ႔ေျပာေနၾကသည္မ်ားမွာ
ကြန္ျမဴနစ္တ႐ုတ္ျပည္ႏွင့္ အာရႈံုင္မ်ား ေအၾကာင္းျဖစ္သည္။
ခရီးပန္းလာ၍ အစားေကာင္းစြာ မစားႏုိင္ေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္
တ႐ုတ္အစားအစာမ်ား၏ အရသာထူးကဲပံုကို ေခ်းေဖာင္းသမွ်ုင္းႏွင့္ ခ်ီ၍
ေျပာျပေနေသာ ဖခင္၏စကားမ်ားအား နားေထာင္ေနရ၏။
အထူးသျဖင့္ အခုည သူတို႔စားရမည့္ ငံုးေၾကာ္၊ ခုိင္ေဖၾကာ္၊ ခုိင္ေမႊခ်က္၊
ငါးမန္းဆူးေတာင့္ ဟင္းခ်ိဳ စသည္မ်ား၏ အရသာကို
သြားရည္စိုလာေအာင္ေျပာျပလွ်က္ရွိေလသည္။
ထူးျခားေနသည္ဟူ ဂီးဇက္ရားမင္းျဖစ္၏။
ရွားမင္းသည္ မိမိအား မ်ားစြာ ဂ႐ုထား၍အေရးေပးလွ်က္ရွိသည္ ထင္၏။
တ႐ုတ္ ဆန္ဒရိအား ေသာက္သည့္ခ်ိတုင္း သူသည္မိတ္ဆြဲ ဖန္ခြက္ကေလး
ေျမ့ာက္ျပကာ တို႔စ္လုပ္၍ ေသာက္ေလ့ရွိ၏။
အားလံုးကုိေဟ်ာင္ေဟ်ာင္နင္ရင္းခြင့္ ျဖစ္ေနေအာင္ အားထုတ္ေနသည့္
သေဘာအား ျမင္ေနရ၏။
မိမိႏွင့္မိမိဖခင္တို႔ၾကား၌ တင္းမာမႈ ရွိေနသည္ကို ဂီးဇက္ ရွားမင္း
သိေနေလသလား။
ေနာက္ဆံုးတြင္ ရွားမင္းသည္ တစ္ခါတစ္ရံ အေၾကာင္းအရာ တစ္ခုအား
ေပါ့ေပါ့ကေလးေျပာေသာ္လည္း တစ္ခါတစ္ရံတြင္ မ်ားစြာ
အေလးအနက္ျပဳ၍ ေျပာေလ့ရွိ၏။
သူတုိ့ယုတ္ဆုိင္ေနမွားၿပီး အေနၾကာခဲ့ေသာ ဗီယက္နမ္ႏွင့္
အင္ဒုိခ်ိုင္းနားကၿဖန္းဆြယ္ခဲ့လွ်ဳမ်ိဳးမ်ားအေၾကာင္း ေျပာရာ၌ကား
စိတ္ပါဝင္စားဖြယ္ ေကာင္းလွ၏။
အမွန္ေတာ့ ႏွစ္ဦးစလံုးသည္အေတြ႔အႀကံဳ မ်ား႐ံုမွ်မက စကားေျပာ
ေကာင္းသူမ်ား ျဖစ္သျဖင့္ မိမိအေတြက္
မ်ားစြာဆြဲေဆာင္မႈေကာင္းလွ်က္ရွိေလသည္။
ၾကယ္ေရာင္လက္ေနေသာ ပင္လယ္ျပင္ထက္တြင္ တ႐ုတ္
မီးပံုးကေလးမ်ားထြန္းညွိထားသည့္ ေရတက္စီမ်ားသည္ ပတ္ဝန္းက်င္
ရယ္စရာေကာင္းသည္။
တခ်ိဳ့မွာပတ္ဝန္းက်င္အေမွာင္ထုအတြင္း၌ ခရီးသည္မ်ား တင္ကာ လႈပ္ရွားသြားလာလွ်က္
ရွိၾကသည္။
ေအဘီေဂးလ္အဖို႔ေတာ့ သူမ၏ အေဖႏွင့္ ရွားမင္းတို႔ ေျပာေနသမွ်
စကားမ်ားကိုနားေထာင္ေနရေသာ္လည္း တစ္ခါတစ္ရံတြင္ လံုးဝ စိတ္ဝင္စားဘိ
ျဖစ္ေနတတ္သည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ၏အေဖ ေနထုိင္ရာ အိမ္သို႔ ေရာက္သြားပါက

သူမဇာတ်အေဖအေပၚ၌ နားလည်မှုပို၍ ရှိသြားလိမ့်မည္ဟု ေမွ်ာ်လင့္ခဲ့မိ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ဂ်ာကရေဇဒဥယ်ာဉ်၏ ေဂဟကၠတိ၏ တုိက္ခန္းသို႔
ေရာက္သြားသည္အခါတြင္မူ သူ စိတ္ပ်က္သြားရျပန္သည္။
တိုက္ခန္းမွာ က်ယ္ျပန္းၿပီး ေလေကာင္းေလသန္႔ရွင္းကာ လသာေဆာင္မွာ
ပင္လယ္ျပင္ကိုမ်က္ႏွာျပဳထားေသာ္လည္း အမွန္ေတြ့ေသာ
လက္ရွိကာမ်ား မရွိဟုထင္ေနမိေလသည္။
အိမ္ဇာ၏ အျမင္မ်ားအမ်ိဳးမ်ိဳး အျပင္အဆင္မ်ားသည္ အေရွ႕တုိင္း
ဆန္လိမ့္မည္ဟုထင္ထားခဲ့ေသာ္လည္း အခု သူ ေတြ့ျမင္ေနရသည္မွာ ဥေရာပ
ဆန္ေနသည္။
ပန္ကမ္းျပင္ေပၚတြင္ခ်ိန္းထားသည့္ ေကာ္ေဇာမ်ားႏွင့္
ခ်ိန္းထားသည့္ အိမ္ေထာင္ ပရိေဘာဂအားလံုးမွာ
ဥေရာပအခင္းအက်င္းႏွင့္ အျပင္အဆင္မ်ားျဖစ္ေနသည္။
အခန္းတစ္ေနရာတြင္ တစ္ခ်ိန္းတည္းေသာစားပြဲ၌ ထိုစားပြဲေပၚ၌
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံႏွင့္ အာရွတုိက္ဆုိင္ရာ စာအုပ္မ်ား တန္းစီ၍ တင္ထားသည္။
ေဒြပါဒတ္ ခါတုံတစ္ခါ တင္ထားရာ ထိုခါတိုင္မွာ မိမိ၏ ခါတုံးျဖစ္၍
ေကာင္းသူေပါက္ကေလးဘဝက ပံုျဖစ္၏။
သို႔ေသာ္လည္း ခါတိုင္းဟူ၍ ထို တစ္ခ်ိန္တည္းသာ ရွိ၍ အျခားေနရာမ်ားတြင္
ဘာ ခါတုံမွမရွိေခ်။
တ႐ုတ္ဆက္ရရာမ်ား ေရးထားသည့္ ေရွးေပလႅာလိုလို ဘာလိုလို
စာလုပ္မ်ားကိုမူေတြ့ခ်ိန္းထဲ၌ နံရံမ်ား၌ ခ်ိတ္ဆြဲထားသည္။
အလွအပႏွင့္ အႏုပညာအရသာမ်ားကို ေပးႏုိင္စြမ္းရွိသည့္
ပန္းခ်ီမ်ားႏွင့္ပုိတုံမ်ားကိုမူကား မျမင္ရေခ်။
မိမိတို့ခန္းသို႔ ေရာက္သြားစဥ္က ဆီးဆက်ီသူမွာ ထမင္းခ်က္
တ႐ုတ္အဘုိးႀကီးျဖစ္၍ေတေလးတစား တခ်ိဳ့တမင္ ႏႈတ္ဆက္႐ုံမွ်မက
မိမိအေတြက္ အစစ အရာရာ လိုေလသူးမရွိေအာင္လုပ္ကိုင္ေပးခဲ့ရွာသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ လုပ္ေပးေနသမွ်မွာ တာဝန္အရသာ
လုပ္ေပးေနရျခင္းျဖစ္သည္ဟုေသာ ခံယူခ်က္က ဝင္ေနသျဖင့္ သိပ္ၿပီး
တရင္းတႏွီး မခံစားရေပ။
ေဂဟကၠ ဝိုးမွ ျပန္ေရာက္လာခ်ိန္တြင္ ေအဘီေဂးလ္သည္ အဝတ္မ်ား
လဲၿပီးၿပီးျဖစ္၍သူ႔အေဖ ေရာက္အလာကို ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနခုိက္ျဖစ္၏။
ေဂဟကၠသည္ ေရ ကပ်ာကယာခ်ိန္းၿပီးအဝတ္မ်ား သူတို့ဒီဇုိတ္မွာ လကာ
ေရေပၚစားေသာက္ဆုိင္သို႔ ကားကို ေမာင္း၍ထြက္လာခဲ့သည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္ သားအဖခ်င္း ေျပာလာၾကသည့္ စကားမ်ားမွာ
အေတြ့အထူးမပါ။
သူမဇာ၏ ေလယာဥ္ခရီး၊ ကား ျဖတ္လာခုိက္ ျမင္ေတြ့ရသည့္
ထင္ထူးျခားေသာအေဆာက္အဦမ်ားႏွင့္ ေဂဟကၠ၏ သက္ႀကီးရြယ္အို
မိဘမ်ား က်န္းမာေရး စသည္မ်ားသာျဖစ္၏။
ညစာ စားၾကသည့္အခါ၌လည္း ေဂဟကၠသည္ စကားဝုိင္းတြင္ သိပ္ၿပီး
စိတ္ဝင္စားပံုမရ။
ဂ်ီဇကၠားမင္းက “တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ေခတ္သစ္”စာအုပ္တြင္
ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲႀကီးႏွင့္ ပတ္သက္၍ေဂဟကၠ၏ အေတြ့အႀကံဳမ်ားအား
မ်ားမ်ားစားစား မေဖာ္ျပသည့္ ဟာကြက္ကို ေထာက္ျပသည္။
“ခင္ဗ်ားတုိ့ ၿဗိတိသွ်ေတြရဲ့ တရားမွ်တစ္ကို ကၽြန္ေတာ္
သေဘာက်ပါတယ္”ဟု ရွားမင္းကေျပာသည္။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ကြန့်ကြမ်နှစ်ခေတ်ကို သိပ် အသားပေးပၿပီး
ရေးထားတာတွေ့ဖတ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သံုးဆယ့်ကျည်းနှစ်တြရဲ့
ေၾကကာက်စရာ အေၾကာင်းရင်းရာေတြ့ကေတာ့ လံုးဝမေရးဘူး၊
ဒါကေတာ့ မွဲတတယ္လုိ့ ဆိုးုိင်ပါ့မလား”ေဂေကာ့သည် ခ်က်ခ်င်း
အေျဖမေပးေသးဘ တြန့်ဆုတ်သြားတုိ့ ျဖစ်ေနသည်။
အကယ္၍သာ ထုိေမးခြန်းကို မိမိသာ ေမးခဲ့လွ်င် သူ့အေဖသည်
ေဝ့လည်ေၾကာင့ေင်ျဖလိမ့်မည်သာ ျဖစ်၏။
အခုကေတာ့ သူသည် ေခ်ာင်တ်မ်းခ်ျလိသည်း မရ၊ ခ်ားမင်းကိုယ္တုိင်ကလည်း
သူ့ထံမွ ေပးလာမည့် အေျဖအား ေစာင့်ေနသည္ကို
မဲက်ာန့်အမူအရာျဖင့်ေဖာ်ျပလွ်က်သျဖင့် အက်ဥ်ေနပံုရ၏။
“ပ်မ်းမွဲအားျဖင့်ေတာ့ တ္ဝတ္လုမ်းေတြဟာ ေတာ္ေန်ေရး
ေအာင်ျမင္ကတည်းကတဝတ္ုးတက်ခဲ့ ရွိလာတယ္လို့ ဆုိရမွာပဲ”ဟု ေဂေကာ့က
ေျပာသည်။
“အခု အခ်ိန်ကာလမွာျပင္ပကမာၻက ေဝဖန်သံုးသပ္ပို့ လိုအပ်ေနတာက
အဲဒီအခ်က်ပဲ၊ ခင်ဗျားေျပာတဲ့သံုးဆယ့်ကျည်းနှစ်ေတြ အတြင်းက
ျဖစ်ခဲ့တာေတြဟာ ဒီဘက္ဆပ်ုင်းနဲ့ သိပ္ၿပီး
ဆက်စ်ပ္ရာမလိုအပ္ဘူးလို့ထင္တာပဲ”“ဘာပဲျဖစ်ျဖစ်ေလ၊ ကံမေကာင်း
အေၾကာင်းမလွ ျဖစ်ေနရွာတဲ့ တ္ဝတ္သိပညာရွင္အတတ္ပညာရွင်ေတြ
အတြက္ေတာ့ ခင်ဗျားေရးထားတဲ့ ဒီဇယ်ဆုတ္
သတင်းလႊာထကအေၾကာင်းကိုဖတ္လုိ့ကင် အဆက္အစပ္ ရွိ မရွိ
သိသာ်ုင်ေနတာပဲ”ဟု ခ်ားမင်းက ေျပာသည်။
“ေမာ္ဂ် ပန်းမ်ိဳးတစ္ပါ” အေပင့် ေဝဖန်ခဲ့တဲ့ ပညာရွင်ေတြဟာ အခုဆုိရင်
အဓမၼအေလ့ပ္စခန်းေတြထဲ အသြင်းခံေနၾကရတယ္ မဟုတ္လား။
တစ္ခုေတာ့ ရွိတယ္ေလ၊ ခင်ဗျားဆက်ခဲ့ရတဲ့ အျဖစ်ဆိန်ဂ်ီတာ့ တူခ်ိင်ခ
တူမ်ယ္ေပါ့။
ဒါေပမဲ့ အမွန္အတုိင်းေျပာတာကို လက္ခံတဲ့ရက္စက္ကတ္ အျပင္ဆက္ေတြ
ေပးေနတာကေတာ့ အျပင္ဆင်းမဲ့သူေတြအတြက် သိပ္ၿပီးနစ်နာတယ္လို့
ထင္တယ္”“ဒီကိစၥက ခင်ဗျားအတြက္ေတာ့ အထူးအဆန်း ျဖစ်ေနမွာပဲ။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ့ကေတာ့ ေနာက်ဆံုးအဲကဲျဖတ်ခ်ိန်ကို
မျပီးုင်ေသးဘူး”ဟု ေဂေကာ့က လက္ထဲမွ တူအားလွည့္ကားေနရင်းမွ
ေျဖသည်။
“ပုဂၢိလ္ေရး ခံစားမ့ေတြကို သိပ္ၿပီး
ေရွ့တန်းတင္ပုိက္သလိုျဖစ်သြားမွာလည်း စိုးရတ္တယ္။
စပ်ီးေတာ့ ကၽြန္ေတာ္တ္ဂ်ိန့်ပ္ေထြးေနတဲ့ ျပ်နာကို မေျဖတတ္ဘူး။
ဒါေၾကာင့္ဂ်ိ့လည်း ခင်ဗျားေျပာတာေတြကို ေရးဖို့ ကၽြန္ေတာ့
လက္ေရွာင်ခဲ့မိတယ္လို့ ထင္တာပဲ”“ခင်ဗျားဆိုလုိတာက ယံုၾကည်မ့ွန်ခ်
ပတ္သက္တယ္ေပါ့”ဟု ခ်ားမင်းက ထပ္ေမးသည်။
“တစ်ထပ္ခ်ုိင်းေတာ့ မွန္တယ္လို့ ထင္တယ္၊ ခရီးရည္
ခ်ိတ္ကြဲသက်းထဲမွာအကဲဥ်းသားျဖစ်ခဲ့ရတဲ့အတြက္ အေျခခံ ယံုၾကည်ခ်က်
တခ်ိဳ့ေျပာင်းလဲသြားတာေတာ့ ရွိခဲ့တယ္။
ကၽြန္ေတာ္က ကၽြန္ေတာ့ခဲ့ရဲ့ ခံစားမ့ေတြကို ကုိယ့္ဘာသာကိုယ္
ေက်နပ်မ့ ရွိလာေအာင်ပလုပ္တတ္ဘူး ခ်ားမင်း၊ ဒါေပမဲ့ ေျပာစရာ
တျခားဟာေတြကလည်း ရွိေနေသးေလေတာ့”ေဂေကာ့သည် တြန့်ဆုတ်
တုိ့ဆုိင်းေနသည်။

စိတ္ဓာတ်မပင်မ်ိ ျဖစ်ေနေသာေအဘီေဂးလ္သည္ ကုလားထုိင္တြင္ ေနရာ
ျပင္ဆင္ေလ့ုိက္ကာ သူမအေဖ ဘာေတြ ေျပာမည္ကိုနားစြင့္သည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း မိမိ ေမြးလ္ထားသလို ဘာစကားမွ
မဟ္ကားရသျဖင့္ပိတ္ဝ်ိဳးသြားသည္။
သူမ၏ အျဖစ္အား ရိပ္မွာနားလည္လိုက္ေသာ ရွားမင္းသည္ ၿပံဳးလိုက္သည္။
ၿပီးေတာ့ ေအဘီေဂးလ္ကလ္ လွမ္းဟ္ကာည္ၿပီး မ်က္ခမ်ိတ္ျပသည္။
“ထားပါေတာ့ေလ၊ တစ္ခ်ိန္ခ်င္ခ် ခင္ဗ်ားတို႔ သားအဖ ႏွစ္ေယာက္
ေခါင္းခ်ိန္ခ်ိန္းအသံုးျပဳၿပီး ဖက္စပ္ တန္ျပ ေရးဟ္ကေပါ့”“ကၽြန္မလည္း
ရွင့္လုပ္ ေမြးထ္ဖာ စမ္းတဝါးဝါး ျဖစ္ေနတာပဲ
ရွားမင္း”ဟုေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ေဖေဖက ဒီအေၾကာင္းေတြကို ဘယ္ေတာ့မွ
မ်ားမ်ားစားစားေျပာျပပါဘူး။
ဒါေပမဲ့ ေအဘီေဂးလ္က ေမြးလ္ခ်ိန္အားလံုးကို မစြန္႔လႊတ္ေသးပါဘူး။
ေဖေဖရဲ့လုပ္ရွဖ္ကိုက္ တခ်ိဳ့ကိုေတာ့ ရေအာင္ ေဖာ္ထုတ္ရမွာပဲ”ေဂ်ာ့က်က
သူ႔သမီး မ်က္ႏွာအား ထူးဆန္းေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ၾကည့္သည္။
စားပြဲခ်ိသူ႔သမီးရွိေနသည္ကို အခုမွ သတိထားမိဝ်ိဳမီးျဖင့္
ၾကည့္ေနျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔ေနာက္ တစ္ခ်က္ၿပံဳးလုိက္ၿပီး သူ႔အၾကည့္အား ရွားမင္းဘက္
လွည့္လ်ွက္သည္။
“ထူးေတာ့ ထူးဆန္းတယ္ ဂီးဇက္၊ ဒီအေၾကာင္းအရာကို ခင္ဗ်ား
ေျပာလာတာဟာအံ့ၾသစရာ ျဖစ္ေနၿပီ”ဟု သူက ေျပာကာ ထုိေန႔
မြန္းလြဲပုိင္းက ရလာသည့္ စာအိတ္ကိုသူ့အိတ္ထဲမွ ထုတ္ယူလိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ေနခ်ိန္ေက တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ပထ္ထားတဲ့ စာအုပ္စုအခ်ိလို႔
သေဘာထားခဲ့တာပါ”သူသည္စကားကိုျဖတ္ထားၿပီး ေအဘီေဂးလ္
ဘက္သို႔လွည့္ၾကည့္လ်ွက္သည္။
“အခုဟာ ၁၉၃၅-ခုႏွစ္က စၿပီး ဒီေန႔အထိ ကြန္ျမဴနစ္ေတြနဲ့
ပထမဆံုးရတဲ့အဆက္အသြယ္ပဲ”ေဂ်ာ့က်က ၿငိမ့္းခ်မ့္းေရးအဖြဲ႔မွ
ေပးပို႔လိုက္ေသာ ဖိတ္စာအား ျပသည္။
သူ႔သမီးအားပထမဆံုး ဖတ္ေစသည္။
ထို႔ေနာက္ ဖိတ္စာကို သူ႔ဘ္ကိုင္ မ်က္ႏွာခ်ိင္း ဆုိင္ရွိ
ရွားမင္းဘက္ထုိးေပးသည္။
“အေတာ္ ထူးဆန္းတာပဲ”ဟု အေမရိကန္က ေလတစ္ခ်က္ ခၽြန္လိုက္ၿပီး
ေျပာသည္။
“အခုလုပ္ပံုၾကည့္ရတာ ခင္ဗ်ားအျဖစ္ကို လွပ်ိလွည့္ ခံရသလို
ျဖစ္ေနပါေပါ့လား”“ေဖေဖ လက္ခံလိုက္ၿပီလား”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ေမးသည္။
ေဂ်ာ့က်သည္ အတန္ၾကာမွ် စဥ္းစားေနသည္။
“ေဖေဖကေတာ့ အံ့ၾသတာ တစ္ခ်ိကလြဲၿပီးဘာမွ ဆံုးျဖတ္လို႔
မရေသးဘူး”“ခင္ဗ်ားရဲ့ သေဘာထားက”“ကၽြန္ေတာ့္ရဲ့ပထမဆံုး
တံ႔ျပန္ခ်က္က မတတ္ႏုိင္ဘူးလို႔ ေျပာဖို႔ပဲ ဂီးဇက္၊ ခင္ဗ်ားကဘာျပဳလုိ႔
ကၽြန္ေတာ့္ကို သြားသင့္တယ္လို႔ ထင္ေနတာလဲ”“ခင္ဗ်ား သြားသင့္တယ္လို႔
ကၽြန္ေတာ့္ မေျပာေသးပါဘူး”ဟု ရွားမင္းက ေျပာသည္။
ရွားမင္းသည္ ဖိတ္စာအား ေဂ်ာ့က်ဘက္ တြန္းပို႔ေပးလိုက္ၿပီး ထုိင္ရာမွ
ထရပ္သည္။

သူသည္သစာအတြက္ က်သင့္ေရြတို့ ေပးၿပီးၿပီ။
သမလုန္ကုန္စီ တစ္ဦးအား လွဴက်ဴးျပ၍ ေခၚသည္။
သမလုန္ကုန္စီေပၚ၌ ထုိင္ၿပီးကသည့္အခါ ရွားမင္းက ေဂၚကာ့ပခုံးအား
အသာအယာပုတ္သည္။
“ခင္ဗ်ား ပိကင္းကို ျပန္သြားရမယ္လုိ႔ ဆုံးျဖတ္ခင္ေတာ့ အတိတ္တစ္ေတြကို
ရင္ဆုိင္ဖုိ႔ အသင့္ျပဳထားရလိမ့္မယ္”ဟု ေျပာသည္။
သေဘၤာဆိပ္ဝတၳဳတားေပၚ ေရာက္သည့္အခါ လူဝွဲေယာက္သည္
ဖက္လဲတကင္းဒူးတုတ္ကုသည္။
ရွားမင္းသည္ ေအဘီေဂးလ္၏ လက္ကား အခ်ိန္
အေတာ္ၾကီးၾကာသည္အထိနမ္း၌ပ်ဴ၍ ေနာ္ထြက္သည္။
သားအဖႏွစ္ေယာက္ ကားေပၚေရာက္သည့္အခါ ေဂၚကာ့သည္
ျပန္၍ေနာ္ထြက္သြားသည္။
ေအဘီေဂးလ္ကမူ ညစာစားပြဲ၌ ရွိေနၾကစဥ္ အတိတ္က
ျဖစ္ရပ္မ်ားအားေျပာျပရန္ ဟန္ျပင္ၿပီးခါမွ မေျပာဘဲ လုပ္သြားသည့္ အေပၚ၌
မေက်နပ္။
ဘာေၾကာင့္ ထိုကဲ့သို႔လုပ္သည္ကို ေမးမည္ဟု စိတ္ကူးသည္။
သို႔ေသာ္လည္း အေဖျဖစ္သူ ၿငိမ္ဆိတ္လြန္းသျဖင့္မေမးခင္၊ ေမးရမည္ကို
ဝန္ေလးလ်က္ ရွိ၏။
အမ္ျပန္ေရာက္သည့္အခါ ေဂၚကာ့က ေအဘီေဂးလ္အား ပင္ပန္းေနၿပီဟု
သူယူဆေၾကာင္းေျပာကာ ခ်က္ခ်င္း အိပ္ရာဝင္ဖို႔ တုိက္တြန္းသည္။
သူ ကုယ္တုိင္လည္းေအဘီေဂးလ္အား ႏႈတ္ဆက္ကာ သူ႔ အိမ္ခန္းသို႔
ဝင္ေရာက္သြားသည္။
အိပ္ရာေပၚေရာက္သြားသည့္ ေအဘီေဂးလ္သည္ မ်က္စိအစံုအား
စံုမွိတ္ထားလိုက္သည္။
သူ႔အေဖ၏ဂုပ္လုံးကသည္ သူမ၏ စိတ္အာ႐ံုတြင္ ထင္ဟပ္လာသည္။
သူမ အေဖသည္ အတိတ္ကရလာခဲ့သည့္ ဒဏ္ရာေဟာင္းမ်ား၊
နာၾကည္မႈမ်ားႏွင့္ မေက်နပ္မႈမ်ားအား ကုစားရန္အားထုတ္သည့္လကၡဏာမ်ား
မရွိဟုပင္ ထင္မွတ္ေလ၏။

၄“သမီး ဆက်ီးလာေနတုန္းမွာ မနက္ခင္း ႏုိးလာရင္
ဘာေၾကာင့္ရွန္းလဲ မသိဘူး၊ စိတ္ထဲမွာဝမ္းနည္းေနတယ္။
တစ္ခါတေလ သမီးအေမအေၾကာင္း အိပ္မက္တတ္တယ္၊ အိပ္မက္လည္းအၿမဲတမ္း
ဒီအတုိင္းခ်ည္းပဲ။
အိပ္မက္ထဲမွာ သမီးဟာ တကယ့္ ငယ္ငယ္ေလးရယ္၊အသိအကၽြမ္း မဟုတ္တဲ့
မ်က္ႏွာစိမ္း တ႐ုတ္ေတြၾကားကို ျဖတ္ၿပီး ေျပးေနတယ္။
သမီး အေမ့ကိုေအာ္ေခၚၿပီး လုိက္ရွာေနတာ လံုးဝ မေတြ႔ရဘူး။
သမီးရဲ႕ကေလးစိတ္နဲ႔ သိေနတာကအလြန္ေၾကာက္စရာေကာင္းတဲ့
အရာတစ္ခု ျဖစ္ေနတယ္၊ ၿပီးေတာ့ အေမ့ကို
ဘယ္ေတာ့မွျပန္မေတြ႔ဘူးလို႔ သိေနေတာ့”ေဂ်ာ့ကာက သူ႔သမီးအား
အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနသည္။
သို႔ေသာ္လည္းေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ မ်က္ႏွာကို တစ္ဖက္သို႔လႊဲထားၿပီး
ျပတင္းေပါက္ဆီ လွမ္းျမင္ေနရေသာဗုဒ္ဓိရိုးယားေတာင္ထိပ္
အတက္အဆင္းလမ္းအတုိင္း သြားလာေနသည့္
ဓါတ္ရထားအားၾကည့္ေနသည္။
သူတုိ႔ တုိက္ခန္းဧရိယာ ေအာက္ထပ္တြင္ ေဟာင္ေကာင္ကၽြန္းအား
ေကာင္းလံုၿခံဳသည္းျခားျဖစ္ေအာင္ ခြဲထားသည့္
က်ဥ္းေျမာင္းေသာ ေရလက္ၾကားအား ျမင္ေနရေလသည္။
ပင္လယ္ကမ္းေျခဇလ ေနာက္ဘက္ရွိ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဇလ အစိတ္အပုိင္းျဖစ္ေသာ
ေဒသသည္မနက္ခင္း ေနေရာင္ျခည္ေအာက္တြင္
ေက်ာက္စိမ္းေရာင္ေပါက္ကဲ့သို႔။။
ေစာေစာကပင္ေဂ်ာ့သည္ သူ႔သမီး ေအဘီေဂးလ္အား စိတ္ဝင္စားလိမ့္မည္ဟု
ယူဆမိေသာ ထူးျခားသည့္ျမင္ကြင္းမ်ား၊ ဂ်ာနယ္မ်ားႏွင့္ ေနရာမ်ားကို
လက္ညိဳးတထုိးထုိးျဖင့္ ဂၽြန္ျပခဲ့ေသးသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔သမီး၏ အမူအရာသည္ ဘာကိုမွ စိတ္ဝင္စားသည့္
လကၡဏာ မျပသျဖင့္ေဂ်ာ့ကာမွာ စဥ္းစားရခက္လွခ်ေလ၏။။
“တစ္ခါတေလက်ေတာ့လည္း အိပ္မက္ဆိုင္ ေၾကာက္လန္႔
ေနတတ္တယ္”ဟုေအဘီေဂးလ္က ဆက္ေျပာသည္။
“သမီးရဲ႕ အိပ္မက္ေတြထဲမွာ ေမေမ့ကို
ေခါင္းျဖတ္ပစ္ခဲ့တဲ့တ႐ုတ္ဘီးကြက္သားေတြကို ျမင္ေနရသလိုပဲ”သားအဖ
ႏွစ္ေယာက္သည္ ႏွစ္ေယာက္ထုိင္ ကုလားထုိင္တြင္
ထုိင္ေနၾကျခင္းျဖစ္၏။။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အေဝးသို႔ ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနရာမွ သူ႔အေဖအား
လွည့္ၾကည့္သည္။
သူမအေဖသည္သမီး၏ စိတ္ထိခုိက္ေနေသာ အမူအရာအား ၾကည့္ကာ
မ်က္ႏွာအပ်က္ကဲ့ ျဖစ္ေနသည္ကိုေအဘီေဂးလ္ သတိထားမိသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ အေဖအား ေတာင္းပန္လိုသည့္မ်က္ႏွာထားျဖင့္
ၾကည့္ေနသည္။
“သမီးကို ခြင့္လႊတ္ပါ ေဖေဖ၊ ဂ်ုတ္ဂရက္ မထင္ဆတ္ပဲ
ခံစားလိုက္ရလို႔ျပာလုိက္မိတာပါ” ေအဘီေဂးလ္သည္ ျပတင္းေပါက္ဘက္
ျပန္လွည့္ကာ အျပင္သို႔လွမ္းၾကည့္ေနျပန္သည္။
နံနက္ခင္းသည္ လင္းလက္ေနေသာ္လည္း ျမဴမ်ားကေတာ့
မၿငိမ္းေသး၊ေအာက္ထြက္တြင္ ကၽြန္းတစ္ကၽြန္းလံုးႏွင့္ ပင္လယ္ထိပ္ပမ္းသည္
ျပန္႔ပ်ံးစြာ ခင္းထားသည့္ေရာင္ဝုိ ေကာ္ေဇာဆက်ီးတစ္ခပ္ႏွင့္

တူလိုက်ပြီးလေသည်။
“သမီးအေနနဲ့ တို့ဂုတ္တိုမြို့ကြီးတွေ အမ်ားကြီးဟာကွားမှာ
ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်လာရတာဟာ တစ်ခုခုဆက်စပ်မှုများ
ရှိနေလို့လားလို့ တွေးနေမိတယ်”ဟု အေဘီဝေးလ်ကသူ့အဖေဘက်
လှည့်၍ ထပ်မေးပြောသည်။
“ဒီကို ရောက်အောင် အလည်ခေါ်တဲ့အတြက်သမီးဖေဖေ့ကို
ကောင်းကျိုးတင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ပြဿနာကို ဟောကည့်ပီး စိတ်ထဲမှာခံစားရတာတွေကိုတော့ သမီး
ရင်ဖွင့်ဖို့ မနေနိုင်တာ ခြင့်လွှတ်ပါ”“ဖေဖေ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊
အဘီဝေးလ်” ဝေဂေါက်သည် ထစ်ငိုးထစ်ငေါ့ ပြန်ကိုဇာ။
“တောင်းပန်ဖွယ်ကာ ဖေဖေပါ၊ သမီး အခုလောက်ထိ စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်လို့
ဖေဖေမထင်ခဲ့မိလို့ပါ။
အလင်တုန်းက သမီးရဲ့အိပ်မက်တွေ အေဟကာင်းလည်း
ဖေဖေ့ကိုမေ့ပျောက်ဖူးခဲ့ဘူးလေ”“သမီးမှာ ပြောခင်ပေမဲ့ ပြောဖို့
အခြင့်အလမ်းက ရမှ မရခဲ့တာ။
ဒီ ခံစားမှုတွေ အားလုံးကိုမီသိထွားခဲ့ရတာ နှစ်တွေ မနည်း
ဟကာခဲ့ပါဖပီ။
ဖေဖေ အိမ့်ပျစ်သွေတော့လည်း အတိတ်ဟုဂီလ်ရေးရာ ကိစဝေတြကို
ပြောခင်ဲ့ ဆုးဂ်ခြံပံုမရဘူး မဟုတ်လား၊ အဒါဟကာင့်
ဒီကိစဝေတြကိုအဂဲလန္ဒာ မေပျာပြခဲ့တာပါ”နံနက်ခင်းပြစ်၍
ကောင်းကင်ဟြူး ဓါတ်ရထားပေါ်ကတြင် လူစည်ကားပြခင်း မရှိသေး၊
သူတို့နှင့် အနီးဆုံး ထိုင်ခုံမ်ားတြင် လူသူမရှိသျဖင့် သူတို့သားအဖဇာ
စကားမ်ားအားဟကားနိုင်ဟြူ မရှိ။
ပြတင်းပေါက်မှ ဟကည့်ရင် ပေတာ်ကုန်းထက္ခ စိုစိုစိမ့်းစိမ့်း
သစ်ပင်ဒြးကို ပြမင်နေရသည်။
အဘီဝေးလ် အဖို့ကတော့ ပေတာ်ထိပ်သို့ တက်သြားနေသော ဓါတ်ရထား
ပြတင်းဒြးမှ ပြမင်နေရသည့် သစ်ပင်ဒြးသည်
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသကဲ့သျဖင့်
ယိမ်းကေနဟကဲ့သလားဟုထင်ရသည်။
“အမြန်ပေတော့ ဖေဖေ နားလည်ပင့်ပါဟယ်”ဟု ဝေဂေါက်က ပြောကာ
သမီးဇာလက်ကိုဖွဖွအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
“ဒါပေမဲ့လို့ ဖေဖေ့အေနနဲ့ကတော့ အတိတ်ကတေဟကာင်းတြကို
ပြန်ပြောလို့ကင့် သမီး သိပ်ပီး စိတ်ထိခိုက်သြားမှာ စိုးတယ်၊
ဖေဖေ့အေနနဲ့သမီးရဲ့ဘဝကို ကာကြယ်ပေးခ်င်လို့မ်ားလား
မေပျာတတ်ဟူး”ဝေအဘီဝေးလ်ဇာ မ်က်နှာသည် ဝေဂေါက်ဘက်
လှည့်လာသည်။
သူမသည် အဝါရောင်သြား ဘေလာက်ဟန်ဖြင့် အဖြေရောင် စကတ်ထြားဖပီး
ခေါင်းမွှေးရေးရောင်ဆင်သြားအစိမ့်အရောင် ပိုးပတ်ဝါလေး စည်းထားသည်။
သူမဇာ သန့်စင် လတ်တတ်သော အလွတြင် သူမဇာမိခင် ဖိလစ်တီဇာ အလွသည်
ရောင်ပြန်ဟတ်ကဲ့ဇာ။
တကယ်တော့ သို့သမီး ဝေအဘီဝေးလ်သည်ဇနီးတြင်းတြင် သူ ပထမဆုံး
ဆုံမိခဲ့စဉ် ဖိလစ်တီဇာ အလှနှင့် ဘာမှ မျှဘားပေပ။
“ဒါဆိုရင် သမီး ဝေအာကဖို့ဒ် တကသိုလ်ရောက်တော့ တို့တွေပေ
အနုပညာဘာသာရပ်တြကို စိတ် မဝင်စားအောင် လုပ်ခဲ့တာဖာဝေကာ

ဘာျပဳလို႔လဲ၊ သမီးကိုကာကြယ္ေပးခ်င္လို႔ပဲလား”“ေဖေဖ့ အတြင္းစိတ္
လႈံ႔ေဆာ္မႈအရ ျဖစ္လာတာလို႔ပဲ ထင္ရွိေတာ့မွာပဲ သမီးကို
ေဖေဖနဲ့သူခ်ားနားတဲ့ နယ္ခ်ယ္မွာပဲ ရွိေစခ်င္တဲ့ ေသဘာလို႔ပဲ ထင္တယ္”“ေဖေဖ
လုပ္ပံုေတြၾကည့္ရတာ သမီးကို အာရွတိုက္ထဲက ေဖေဖ့ဘဝနဲ႔
လံုးဝကင္းကြာေနေအာင္ အဆက္ျဖတ္ထားခ်င္ပံုရ ေပၚတယ္။
ေဖေဖဟာ ေဖေဖ့အတိတ္ဘဝအေၾကာင္းေတြကိုေတာ့လည္း သမီးကို
မေျပာဘူး”ေအဘီေဂးလ္သည္ မ်က္ႏွာအား တစ္ဖက္သို႔
လႊဲထားလုိက္ျပန္သည္။
“ေဖေဖ လုပ္ပံုကသမီးကို တစ္ခ်ိန္လံုး အေမွာင္ထဲမွာပဲ ထားခ်င္တဲ့ သေဘာရွိတယ္။
သမီး ငယ္ငယ္တုန္းကဆိုရင္သမီးကို ေဖေဖနဲ႔တူတူ မထားခ်င္ဘူး၊ အဲဒါ
ဘာျပဳလို႔လဲ တဲ့၊ သမီး နားမလည္ႏုိင္ဘူး။
သမီးကိုအဝုိးအဘြားေတြနဲ႔ပဲ အၿမဲထားတယ္။
အဲဒါကိုလည္း သမီး နားမလည္ဘူး။
သမီးစိတ္ထဲမွာမွန္တယ္လို႔လည္း မထင္ဘူး၊ တစ္ခါတေလမ်ား ေနရတာ
မေပ်ာ္ဘူး”“မဟုတ္ေသးဘူး သမီး၊ တ႐ုတ္ေတြက ေဖေဖတို႔ကို
လႊတ္လိုက္တာနဲ႔ တစ္ၿပိဳင္နက္ေဖေဖ သမီးကိုေခၚၿပီး အဝိုးအဘြားဆီ
လာခဲ့တာပါ”ဟု ေဂ်ကက္စ္က ေျပာသည္။
“အဲဒီအခ်ိန္ကအဲဒီလို လုပ္ဖို႔က လြဲၿပီး တျခားဘာမွ မရွိဘူးေလ။
သမီးအတြက္ အၿမဲေကာင္းလိုတယ္။
ေဖေဖ့မွာကလည္း ခရီးရွည္ခ်ီတဲ့ကြဲေၾကာင့္ က်န္းမာေရးက
ခ်ဳံ႕တဲ့ေနတယ္ မဟုတ္လား”“ဟုတ္ပါတယ္၊ ဒါေပမဲ့ ေနာက္ပုိင္းက်ေတာ့ ေဖေဖ
သမီးကို ဂ႐ုစိုက္ဖို့အသိပညာေပးသြားတယ္”“အဲဒါလည္း အားလံုး မမွန္ဘူး သမီး။
ေဖေဖ သမီးကို အၿမဲတမ္း ေလးေလးနက္နက္ထားၿပီး ဂ႐ုစုိက္ခဲ့ပါတယ္။
ေဖေဖက စိတ္ထဲမွာသာ ထားတာ၊ အျပင္ကို ထုတ္ေဖာ္ၿပီး
မျပတတ္ဘူး”ေအဘီေဂးလ္က သူမ အေဖ့မ်က္ႏွာအား စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
“မေန႔ညက ဂီးဇက္ကားမင္းနဲ႔ စကားေျပာၾကေတာ့ ေဖေဖက
ေျပာတယ္၊ အကဲ့သံုးသပ္ေယာက်ာ္ဘဝဟာေဖေဖ့အယူအဆနဲ႔
အေတြးအျမင္ေတြကို ေျပာင္းလဲပစ္ခဲ့တယ္တဲ့၊ ဒါေပမဲ့
ဘယ္လိုေျပာင္းလဲပစ္ခဲ့တယ္ ဆိုတာကေတာ့ ရွင္းမျပဘူး။
ေဖေဖ ဘာကို ဆိုလုိတယ္ဆိုတာ သမီးနားလည္ေအာင္
ႀကိဳးစားၾကည့္ခ်င္တယ္။
အဲဒါဆိုရင္ အေထာက္အကူ တစ္ခုေတာ့ ျဖစ္လာမယ္လုိ႔ထင္တာပဲ”ေဂ်ကက္စ္က
သက္ျပင္းခ်သည္။
“ေဖေဖတို႔ တ႐ုတ္ျပည္က ျပန္ေရာက္ေတာ့ အဂၤလန္အဂၤလိပ္၊
တ႐ုတ္သာသနာျပဳ မစၥရီအဖြဲ႔မွာ ေဖေဖ ခဏတစ္ျဖဳတ္ရပ္ၿပီး အလုပ္လုပ္ခဲ့တယ္။
ဥေရာပနဲ႔ အေမရိကတက္ ခရီးထြက္ခဲ့တယ္၊ လက္ေတြ႔ဘဝ
သာသနာျပဳလုပ္ငန္းနဲ႔ ပတ္သက္တဲ့ ေဆြးေႏြးပြဲေတြနဲ႔
ႏွီးေႏွာဖလွယ္ပြဲေတြ လုပ္ခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ မေန႔ညက ေဖေဖ ေျပာခဲ့သလိုပဲတစ္ခုံုတစ္ခုကာ
ေျပာင္းလဲေနတယ္။
ေဖေဖ့ရဲ့ႏွလံုးသားထဲမွာ နက္နက္ဝိုးဝိုးဝင္း
ဝင္ေရာက္ၿငိတြယ္ေနတာက သာသနာျပဳ လုပ္ငန္းမဟုတ္ေတာ့ဘူး
သမီး”“ေဖေဖဆိုလိုတာက ခ်ိတက္ဝဲသကဲ့အတြင္းမွာ ေဖေဖရဲ့
ခရစ္ယာန္ဘာသာအေပၚယံုၾကည္မႈဟာ လံုးဝ ပါသြားတယ္ေပါ့”“မဟုတ္ဘူး၊

အဲလိုဆက်ဒီးေတာ့လည်း မဟုတ်ဘူး” ေဂ်ေက်ာ့သည် ေျပာစရာ
စကားလံုးေရြးခ်ယ္ေနသည္။
“ေျပာရမွာက လြယ္လြယ္ကူကူ မရွိလွဘူး၊ လူငယ္တစ္ေယာက္အေနတုန္းကေတာ့
လူဦးေရ အဆမတန္ မ်ားျပားၿပီး ကစဥ့္ကလ်ားျဖစ္ေနတဲ့
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကိုခရီးသြားသာ အယူဝါဒ ေဟာေျပာေပးျခင္းနဲ႔
ကယ္တင္ႏုိင္လိမ့္မယ္လို႔ အျပင္းအထန္ယံုၾကည္ခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့လို႔ ေနာက္ပိုင္းက်ေတာ့ ေဖေဖဟာ အရာရာကို
ခြဲျခမ္းစိတ္ျဖာၿပီး ေဝဖန္သံုးသပ္ၾကည့္ခဲ့တယ္၊ ေဖေဖ့
အေတြ႔အၾကံဳအရ ေဖေဖ နားလည္သြားခဲ့ရတာက
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြက္ခရီးသြားသာဟာ အဆက္အစပ္ မရွိဘူး၊ မသက္ဆုိင္သူးလို႔
ထင္လာတယ္၊ သီသာေနတာကေတာ့ နန္ျမဴနစ္ဝါဒဟာ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြၾကားမွာ
အျခံေသအခံရဆံုး အရာတစ္ခု ျဖစ္လာေနတယ္။
ဒီ ဝါဒဟာ အဖိႏွိပ္ခံေတြကို အလုပ္အေကြၽြးျပဳတယ္၊ အဖိႏွိပ္ခံေတြကို
အနန္တခံၿပီးျမင့္ျမတ္တဲ့ အလုပ္ေတြလုပ္ဖို႔ အားေပးသဖြယ္ ျပဳေနတယ္။
ဒါေပမဲ့ ဒီ ဝါဒဟာ အဖိႏွိပ္ခံေတြကိုရက္စက္ၾကမ္းၾကဳတ္စြာ
လုပ္ျခင္းအားျဖင့္ ေၾကာက္စိတ္ထဲတြန္႔ခ်င္းကို ျဖစ္ေစတယ္၊
အမွန္အတုိင္းဝန္ခံရရင္ေတာ့ အဲဒီအရာေတြ အားလံုးဟာ ေဖေဖ့ရဲ႕
ပုဂၢလိကေရး ယံုၾကည္မႈေတြကိုရွင္းလင္းျပတ္သားေအာင္ အကူအညီ
မေပးႏုိင္ခဲ့ၾကဘူး၊ ေဖေဖ့ယံုၾကည္မႈကို လံုးဝဆံုး႐ံႈးသြားတာေတာ့
မဟုတ္ဘူး၊ ဒါေပမဲ့ အဲဒီ ယံုၾကည္မႈရဲ႕ ပတ္ဝန္းက်ာ
အလြန္စာေက်ာတဲ့အခြံမာတစ္ခု ေပါက္လာသလို ျဖစ္ခဲ့ေနရတာ”“အဲဒီအခ်ိန္က
ေဖေဖနဲ႔ပတ္သက္လို႔ ဘာမွ ေရေရရာရာ မမွတ္မိေတာ့ဘူး”ဟုေအဘီေဂးလ္က
ေျပာသည္။
“သမီး မွတ္မိေနတာ တစ္ခုက ေဖေဖယူနီေဖာင္းနဲ႔ ဝုိင္ဟလက္စက္ေတးမွာ
ရပ္ေနတဲ့ ဓါတ္ပံုပဲ၊ အဲဒီထက္ ပိုၿပီး သမီးမွတ္မိတာ ဘာတစ္ခုမွ
မရွိခဲ့ဘူး”“အဲဒီတုန္းက ဘယ္ မွတ္မိႏုိင္ဘာလဲ။
စစ္ၾကီး ျဖစ္လာေတာ့ သမီးအသက္ငါးႏွစ္ရွိေသးတယ္၊ က်န္းမာသန္စြမ္းၿပီး
အရြယ္ေရာက္တဲ့ လူတုိင္း စစ္ဆင္ၿပီးစစ္တုိက္ၾကရတယ္ေလ” ေဂ်ေက်ာ့သည္
ထိုစဥ္က အျဖစ္အပ်က္ သူ႔သမီး နားလည္ခြင့္လႊတ္ႏုိင္ေအာင္ ဘယ္လို
ေျပာရမည္နည္းဟု စဥ္းစားကာ သင့္ေတာ္
စကားလံုးမ်ားကိုရွာေအာင္ စဥ္းစားသံေဆနရျပန္သည္။
“အဲဒီတုန္းက ေဖေဖ့ ရင္ထဲမွာ ရွိေနတဲ့ ခံစားမႈေတြရဲ႕
႐ႈပ္ေထြးမႈေတြေၾကာင့္ ေဖေဖဟာၾကည္းတပ္မွာ ဝမ္းသာစြာနဲ႔
အမႈထမ္းခဲ့တယ္။
ပထမဆံုး ေဖေဖဟာ အာဖရိက စစ္ေျမျပင္ကိုထြက္ခဲ့ရတယ္။
ေနာက္ပိုင္းမွာ ျမန္မာႏုိင္ငံနဲ႔ အိႏၵိယဘက္ကို ေရာက္သြားခဲ့တယ္။
အဲဒီေတာ့စစ္ၾကီး ၿပီးမခင္း ငါ့သမီး ေဖေဖ့ကို မျမင္ခဲ့ရတာ အဆန္း
မဟုတ္ေတာ့ဘူးေပါ့”“ဒါေပမဲ့လို႔ ေဖေဖ ျပန္လာေတာ့ အဂၤလန္မွာ
ဘာျပဳလို႔ မေနရတာလဲ”ဟု ေအဘီေဂးလ္ကေမးသည္။
“အဲဒီအခ်ိန္မွာ သမီးအေနနဲ႔ တ႐ုတ္ျပည္မွာ ဘာေတြျဖစ္ေနၿပီဆိုတာ
သိလာတဲ့အခ်ိန္ပဲ။
သမီးေလ့ ေဖေဖ့ဆီက အမ်ားႀကီးထပ္ၾကားရလိမ့္မယ္လို႔ ထင္ၿပီး
အမ်ားႀကီးကိုေမ်ာ္လင့္ခဲ့တာ၊ ေဖေဖ့မွာ ေျပာျပဖို႔ အခ်ိန္
မရခဲ့ဘူး”ေဂ်ေက်ာ့သည္ စိတ္ခံစားခ်က္ျဖင့္ သူ႔ ကုလားထုိင္တြင္

ေနရာျပင္ဆင္ခဲ့ၾကရ၏။
“သမီးအေနနဲ့ အဲဒါကို နားလည္ပါ့ဆုိတာ ခက္ခဲခ်င္လည္း ခက္ခဲေပလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့စစ္ဆင္ေရးၿပီးလို့ ေဖေဖ အိမ္ျပန္လာေတာ့ ေမာ့စ္ဆုိက္ကုမၸဏီက
ေဖေဖဟာ လူစိမ္းတစ္ေယာက္လုိျဖစ္ေနတယ္။
ျပန္ၿပီး အဆင္ေျပေအာင္ေနဖို့ဆိုတာ သိပ္ မလြယ္ဘူး သမီး။
အဒီတုန္းကသမီးမွာကလည္း သမီးေက်ာင္းနဲ့ သမီး
အဘုိးအဘြားေတြနဲ့ အမ်ားႀကီး အဆင္ေျပေနတဲ့ ဘဝပဲ”“ဒါေပမဲ့
ဘာျပဳလို့ ေဖေဖ အာရုကို ျပန္လာရတာလဲ”“ျမန္မာႏုိင္ငံနဲ့ အိႏၵိယမွာ
ေနခဲ့ရတဲ့အတြက္ အေရွ့တုိင္းဘာသာ အားလုံးကိုသိခ်င္လာတယ္၊
အဲဒါေၾကာင့္ ျပန္လာဖို့ဆံုးျဖတ္ခဲ့တာ၊ ခဏပဲျဖစ္ျဖစ္ေပါ့ေလ၊
အဲဒီအခ်ိန္ကရသမွ်အလုပ္ကို လုပ္ကိုင္ၿပီး ေနခဲ့ရတဲ့ လက္လုပ္လက္စားဘဝေပါ့၊ တိဘက္မွာ
လာမာဘုန္းႀကီးေက်ာင္းေတြထဲ ေနခဲ့ရတယ္၊ သိရဲလားေက်ာ့တဲ့
တမီလ္ေတြနဲ့ ေနခဲ့ရတယ္၊အရွန္ဆာက်ော့တဲ့ မူဆလင္ေက်ာင္းေတြမွာ
ေနခဲ့ရတာ၊ ေဖေဖဟာ ဂ်ပန္ႏုိင္ငံကိုလည္းေရာက္ခဲ့တယ္။
အဲဒီတုန္းက ရခဲ့တဲ့ အေတြ့အႀကံဳေတြေၾကာင့္ ေဖေဖဟာ
ဗုဒၶဘာသာ၊ ဟိႏၵဴ၊ အစၥလမ္၊တာအို၊ ခရစ္ယာန္ဆိုလို့ မခြဲျခားခ်င္ေတာ့ဘူး၊
ဘယ္လိုဘာသာဝင္ေတြပဲျဖစ္ျဖစ္ သူတို့ရဲ့ေခ်းေဖာင္း မ်ိဳးဖလာ
ဓေလ့ထံုးစံအားလံုးကို ေလးစားရမယ္ဆိုတဲ့ အသိဟာ ဝင္လာခဲ့တယ္၊
ဒီဘာသာေတြအားလံုးမွာ တူညီတဲ့ အေျခခံ ခုိင္မာမႈကေတာ့
ရွိေနၾကတာပဲ”“ေဖာင္ေကာင္မာ ေဖေဖ အေျခခုိက်ဖို့ ျဖစ္လာတာက
ဘယ္လိုေၾကာင့္လဲ”“ေဖေဖ့အေနနဲ့ လက္ေတြ့ကက် အလုပ္လုပ္ဖို့က
ရွိလာတယ္၊ အဂၤလန္မွာ ေရာက္ေနတဲ့သမီးကိုလည္း ေထာက္ပံ့ရဦးမယ္
မဟုတ္လား၊ အဲဒီတစ္ခ်က္ကေတာ့ ေဖေဖ့စိတ္ထဲမွာအေရးႀကီးဆံုး အခ်က္ေလ၊
အဲဒီအခ်ိန္က ၁၉၄၉-ခုႏွစ္ေပါ့၊ ေဖေဖ စုေဆာင္းထားတဲ့
ေငြကလည္းကုန္ခဲပါၿပီ။
ေဖေဖလည္း ဒီေဟာင္ေကာင္မာ ေရာက္ေနတယ္။
ကြန္ျမဴနစ္ေတြကလည္း ပိကင္းကို သိမ္းၿပီးစ၊ တစ္ႏုိင္ငံလံုးကို
ဝါးကန္႔လန္႔ကာနဲ့ကာၿပီးစေပါ့။
ေဖေဖလည္း ႏုိင္ငံျခားသား စာနယ္ဇင္းသမားေတြက
အခေၾကးေငြကိုင္းေကာင္းေပးလာေတာ့ တ႐ုတ္ဘာသာက
အဂၤလိပ္ဘာသာ ျပဳန္ေပးရတဲ့ အလုပ္ကိုလုပ္ခဲ့တယ္။
ေနာက္ပုိင္းက်ေတာ့၊ ေဖေဖ့အေနနဲ့ တျခားလူေတြရဲ့
အလုပ္ေတြကိုလုပ္ေပးေနမယ့္အစား ကိုယ့္ပုိင္ အလုပ္တစ္ခု ရွိေနတာ
ပိုေကာင္းလိမ့္မယ္လို့ ထင္လာတယ္၊အဲဒါနဲ့ပဲ ကယ္လာ သုေတသန အင္စတီက်ဳတ
ေမြးဖြားလာခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအခ်ိန္ကစၿပီးအင္စတီက်ဳတ ဖြံ့ၿဖိဳးလာတယ္၊
ေဖေဖတို့အတြက္ ဝင္ေငြကလည္း
ေကာင္းေတာ့အဆင္ေျပလာတယ္။
ဒါေၾကာင့္မုိ့ အခုအခ်ိန္ဆို ေဖေဖ ဒီမွာ ရွိေနတာပဲ”ႏွစ္ဦးစလံုး
ကိုယ့္အေတြးနဲ့ကိုယ္ ၿငိမ္သက္ေနၾကသည္။
ေအာက္ဘက္ပင္လယ္ျပင္မွ ေျပာင္ထြက္ေနသည့္ ကေလးကစားစရာ အဂၤေလးမ်ားအရြယ္
ျဖစ္ေနေသာ တ႐ုတ္ကုန္သေဘၤာမ်ားအား
ျမင္ေနရ၏။
ေျပာင္သည္ ေနေရာင္ကလင္းလက္ေနသည္။
လူဦးေရထူထပ္ေသာ ဗဟုိရုံးခ်ဳပ္ဧရိယားႏွင့္

ေကာင္းလံုေစေသာရပ္ကြက္မ်ားဘက္၌ တုိက္တာ ေနအိမ္သစ္မ်ားသည္
ေပၚလာလိမ့္ဦး၏။
ခါတုိင္းထားသည့္ ေနာက္ဆံုးတြင္ ေတာင္ထိပ္ရဲစခန္းလမ္းဆံုး၌ ရပ္သည္။
ေဂ်ာက္သည္။ သမီးအား လက္ဆြဲ၍ ေအာက္သို့ ဆင္းလာသည္။
ေျပးေထြးသန္စင္ေသာ ေလသည္ သူတုိ့အားဆီးႀကိဳႏွက္ဆြဲက
ရွိ၏။
ႏွစ္ဦးသား ကယ္လာ အင္ဇတီကီ ေရဒီယို အသံဖမ္း
စခန္းဆီသို့ လွမ္းတက္လာခဲ့ၾကသည္။
သူ့သမီးအား မိမိတို့ ပုိင္ဆုိင္သည့္ ေရဒီယို အသံဖမ္းစခန္းအား
လုိက္လံျပသပါမည္ဟု ကတိေပးထားခဲ့သည္ မဟုတ္ပါလား။
သို့တေစလည္း သူတို့၏ မ်က္စိုးမ်ားအားဆီးႀကိဳဖမ္းစားထားသည့္
အလွမွာ သဘာဝအတုိင္း ရွိေနေသာ ပင္လယ္ျပင္အလွျဖစ္ေခ်သည္။
ေစာင္ေစာက ရွင္းလင္းေျပာျပေနေသာ သူမအေဖ၏
စကားမ်ားေၾကာင့္ စိတ္ေျပျပစ္ပ်ံေနေသာ ေအာ္ဇီေဂးလ္သည္
ေဂ်ာက္ဘက္သို့ တုိးကပ္လာၿပီး လက္ေမာင္းခ်င္းခိုထားလုိက္သည္။
ၿပီးေတာ့ သူမ အေဖ့မ်က္ႏွာအား ေမာ့မၾကည့္ဘဲ "သမီး
အုံသြေနတာတာ၀န္ခံရွိတယ္ ေဖေဖ၊ ေဖေဖ ဘာျပဳလို့ ေနာက္ထပ္ အိမ္ေထာင္
မျပဳေတာ့တာလဲ"ဟု ေမးသည္။
"ေဖေဖဟာ သမီးေမေမ ေသေတာ့ အသက္ မႀကီးေသးတာ၊
တစ္ခါတေလမ်ား ေဖေဖ့တာဝန္ဟာသိပ္ၿပီး
အထီးက်န္ႏုိင္ပါဝဲေနာ္"ေဂ်ာက္သည္ ဆိုပ္ကမ္းဇ၏ အလွအား
ပုိက္ဖိတ္ပုိက္၍ ၾကည့္ေနရာမွ သူ့ သမီးဇ၏အေမးကို ေျဖသည္။
"တစ္ခါတေလ ေဖေဖ သိပ္ၿပီး အထီးက်န္ႏုိင္တယ္ဆိုတာ ေဖေဖ
ျငင္းလို့မရပါဘူး၊ ဒါေပမဲ့ေလ ၾကာလာေတာ့လည္း
ဝံသြားတာေပါ့"ေဖေဖ တစ္ေယာက္ေယာက္ကို လက္ထပ္ခ်င္စိတ္ေက
မရွိခဲ့ဘူးလား"လားေပၚ၍ ထုိင္ေနေသာ မိန္းကေလးတစ္ေယာက္သည္ သူ့
စိတ္အာ၀ုံတြင္ထင္ဟပ္လာသည္။
တျခားသူ မဟုတ္၊ လုေမ-လင္း၊ သူ ေနာက္ဆံုး
ျမင္ခဲ့ရသည္ကေတာ့ထင္ကားတစ္ခုအတြင္း၌ ျဖစ္ခဲ့၏။
မ်က္ႏွာေပၚ ဝဲက်ေနသည့္ ရွားလားေသာ ဆံပင္ရွည္နက္ေမွာင္ေသာ
မ်က္ဝုိးအစံုတ္၊ သူ့ အျပဳအမူမ်ားကို ၾကည့္၍ မိမိ၏ သမီးသည္
မိမိဘာေတြးေနသည္ကို သိသြားေလမလား။
"ဒီမွာေတာ့ျဖင့္ ေဖေဖ ဘယ္သူ့ကိုမွ မခ်စ္ခဲ့ပါဘူး"ဟု ေဂ်ာက္က
သတိထား၍ေျပာသည္။
"မိတ္ေဆြေတြကေတာ့ အမ်ားႀကီးပဲ၊ ေဖေဖ ေနတာကေတာ့ ဘုန္းႀကီး
ရဟန္းလုိေနရတာကိုး၊ ေဖေဖ့အဖို့ ေဟာင္ေကာင္တာ ေနာက္ထပ္
လက္ထပ္ခင္ေလာက္ေအာင္ခ်စ္တင္စားစရာေကာင္းတဲ့ အမ်ိဳးသမီး တစ္ေယာက္မွ
မေတြ့ေသးပါဘူး"သူသည္ စကားလမ္းေၾကာင္းအား
ေျပာင္းခ်င္ေနသည္။
လက္တစ္ဖက္ကို ဖ်တ္ခနဲေျမွာက္၍ ေကာင္းလံု ေနာက္ဘက္မွ
ေတာင္တန္းႀကီးမ်ားဆီသို့ လက္ညွိဳးထိုးျပသည္။
ပင္လယ္ေျပင္ေပၚမွ ျဖတ္၍ ျမင္ေတြ့ေနရေသာ ေတာင္တန္းႀကီးမ်ား
ျဖစ္၏။
"အဲဒီဘက္ကို သမီး လွမ္းၾကည့္လိုက္၊ ကေရာင္း ကိုလိုနီနဲ့

တ၇တ္ုိးုိင္ငံဟုကားကနယ္ေျမေဒသဟာ အဲဒီ ေတာင္တန္းေတြရဲ႕
ဟိဖာစက္မွာ ရွိတယ္။
နယ္ေျမသိန္ခ်ေတြထဲေဖေဖတို႔ေရာက္သြားရင္ တ၇တ္ေက်းရြာေတြကို
ျမင္ရမယ္။
ရြာေတြဟာ ဒီဘက္ကရြာေတြအတုိင္းပဲ၊ ဘာမွ မထူးဘူး။
ယာၿခံေတြကလည္း ခပ္ေသးေသးေတြပဲ။
ရြာထဲမွာ ဘုံးတြားမီဘ နတ္ကြန္းေတြနဲ႔ ဘုရားေက်ာင္းေတြလည္း
အခုထိ ရွိေနေသးတယ္။
တခ်ိဳ႕ရြာေတြမွာဆိုရင္ ပတ္ပတ္လည္လုံး တံတုိင္းေတြ ကာထားတယ္။
ကင္းေမွ်ာ္စင္ေတြလည္း ရွိတယ္။
ေဖေဖ့ အျမင္ကေတာ့ အဲဒီရြာေတြထဲ
ေရာက္သြားရင္ဆိုးဆယ္ျပည့္ေနာ္စုေတြထဲက ေခတ္သိကို ေရာက္သြားသလို
ခံစားရတယ္၊ ရွမ္းမ်ဳိးစုကုိ ျဖတ္လုိက္ရင္ တ၇တ္ျပည္သူ႔ သမၼတေနုိင္ငံရဲ႕
စုေပါင္း လယ္သာစပါးခင္းေတြဟာ အရင္ထက္မ်ားလာတာ ေတြ႔ရလိမ့္မယ္။
ဂုတ္ထရက္ ေျပာင္းသြားပံု ျမန္မာ့စီးပြားေရးကို သမိုး ျမင္ရမွာ”ေအာင္ေဇးလွည္း
ဓလ္ုိးမ်ားအား လက္ုိင့္ကာၿပီး ေတာင္တန္းမ်ားကြယ္ေနသည့္တုိင္းုိင္ငံ
နယ္ေျမဆီသို႔ ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ သူမ အေဖအား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ေဖေဖ့ကို သမိုး ေမးရဦးမယ္၊ ေဖေဖ ေျပာခဲ့ဖူးတယ္ေလ၊ ခရီးရွည္
ခ်ီတက္ပြဲႀကီးအတြင္းတုန္းကသမိုးကို ၾကည့္ျပီးစုေပးခဲ့တဲ့ တ၇တ္
အမိုးသမိုးေလ၊ ေဖေဖ သူ႔အေၾကာင္း မ်ားမ်ားစားစားေျပာခဲ့ဘူး။
အဲဒါ သမိုးကို ေျပာျပပါလားဟင္၊ သူက ဘယ္သူပံုမိုးလဲ
ေဖေဖ”ေဂ်ကာ့အဖို႔ေတာ့ ဤေမးခြန္းအတြက္ စိတ္သာရာ မရ။
ဖိလစၥတိေသဆံုးၿပီးေနာက္ ျပန္လည္ထူေတြ႔ခဲ့ရသည့္ လုေမ-
လင္းသည္ သူ႔စိတ္ဓာ၇ံုထဝင္ေရာက္လာျပန္သည္။
“သမိုး သူ႔အေၾကာင္းကို ဘာျပဴလို႔ ေမးေနတာလဲ၊ ေဖေဖ
သူ႔အေၾကာင္း ေမ့သြားၿပီလို႔သမိုးကို ေျပာထားခဲ့ၿပီးၿပီ
မဟုတ္လား”“သမိုးတို႔ ဒီနားမွာရပ္ၿပီး တ၇တ္ုိးုိင္ငံဘက္ လွမ္းၾကည့္ေတာ့
ေမ်ာ့ကို သတိရတယ္။
အဲဒီေတာ့ သမိုးကို ေစာင့္ေမွ်ာ္ခဲ့တဲ့ တ၇တ္ေလးဆိုတာကိုလည္း
သတိရမိတာေပါ့။
သူ အခုထိအသက္ရွင္ေနတုန္းပဲလို႔ ေဖေဖ ထင္သလား ဟင္”“ဟုတ္တယ္၊
အသက္ရွင္ေနတုန္းပဲ”“ေဖေဖက ဘယ္လိုလုပ္ၿပီး ေသခ်ာေပါက္
သိေနတာလဲ၊ သူ့နဲ႔ကာ အဆက္အသြယ္ရွိလို႔လား”“အဆက္အသြယ္ေတာ့
မရပါဘူး”“ဒီလိုဆိုရင္ မေသဘူးလို႔ ေဖေဖ ေသခ်ာေပါက္ ဘာေၾကာင့္
ေျပာုိးုိင္တာလဲ”“ေဖေဖ ၇ုိးခန္းမွာ သူ႔ဖိုင္ ရွိေနတယ္”“သူ႔ဖုိင္ကို
ဘာေၾကာင့္ ေဖေဖက သိမ္းထားရတာလဲ”ေဂ်ကာ့က သူ႔သမိုးလက္ကို
ဆြဲ၍ လူသြားလမ္းေလးအတုိင္း သူ႔အင္ုတီက် ေရဒီယိုအသံဖမ္းစက္
ေတရွင္ဆီသို႔ ေခၚသြားသည္။
“သူဟာ ကြန္ျမဴနစ္ တ၇တ္ုိးုိင္ငံမွာလူႀကီးက်ဴမ်ားဆံုး စာေရးဆရာမ
တစ္ေယာက္ ျဖစ္ေနၿပီ၊ သူ႔နာမည္ကို
သတင္းစာေတြနဲ႔ေရဒီယုိေတြမွာ မၾကာ မၾကာ ေတြ႔ေန
ၾကားေနရတယ္၊ သူ႔ဖုိင္က မရွိလို႔ မျဖစ္ဘူး၊ အင္ုတီက်ရဲ႕ရည္ၫႊန္း
စာၾကည့္တုိက္မွာ ရွိကို ရွိရမွာ”ေအာင္ေဇးလွည္း ၿငိမ့္၍

နားေထာင္ေနသည္။
“သူ႔နာမည္က ဘယ္သူ့တို့လဲ”“လုေမ-လင္း တဲ့”“သူ႔ ပံုပန္းက ဘယ္လိုလဲ၊ သူ
ေရးတာေတြက ဘယ္လို အေၾကာင္းအရာေတြလဲ”“သမီး တကယ္တမ္း
စိတ္ဝင္စားတယ္ဆိုရင္ ဂုံုး ျပန္ေရာက္တဲ့အခါ သူ႔ဖုန္းကို
ၾကည့္တာအေကာင္းဆံုးပဲ”ဟု ေဂဲက်ာ့က ေျပာသည္။
“အခုေလာေလာဆယ္ေတာ့ စခန္းကိုၾကည့္၊ဝန္ထမ္းေတြနဲ႔လည္း
မိတ္ဆက္ေပးမယ္”ေဂဲက်ာ့သည္ သမီး၏ လက္ေမာင္းအား ကိုင္ထားရာမွ
လႊတ္လိုက္သည္။
ေရဒီယိုတုိင္ဆက္မ်ားရွိရာသို႔ ေခၚမွ ေလွ်ာက္သြားသည့္အခါ
ေအဘီေဂးလ္သည္ ေနာက္ျဖည္းျဖည္းသာသာ လိုက္သြားသည္။
သူတို႔သားအဖ၏ ၾကားခ်ိဳ အခုမွ တည္ေဆာက္ခဲသည့္ယုံၾကည္မွဳမွာ
ေသးငယ္ႏုနယ္လြန္းလွေသး၏။
ထို ယံုၾကည္မွဳကေလးသည္ ျဖဳန္းခနဲပင္အခုိးအေငြ႔ ျဖစ္သြားခဲ့ေလၿပီ။

၍“သူ၇်ရဲ၌ဘာသာျပန္ ဝတၳဳတိုေတြမွာ ထူးဆန္းတဲ့ အရည္အေသြး
၍ေနတယ္”ဟုေအဘိေဂးလ္က ေျပာသည္။
သူမသည္ ေဂ်ာ်က္ဇ္၏ ံုးခန္းထဲ၍ စားပြဲ၌ ထုိင္ကာ လုေမ-လင္း၏ဖိုင္မ်ား
ေစ့ေစ့စပ္စပ္ ၾကည့္ေနရာမွ ထိုစကားကို ေျပာျခင္းျဖစ္၏။
“သူ ေရးထားတဲ့ ဝတၳဳတိုေတြကိုတ၇်တ္ႏုိင္ငံရဲ၌အဆင္းရဲဆံုး
လယ္သမားေတြရဲ၌ ဒုကၡေတြကို ေျပာထားတာ
လယ္သမားေတြရဲ၌ခံစားမႈေတြကို “ေတာ္လွန္ေရး၏ အမ်ိဳးသမီးမ်ား”ဆိုတဲ့
စာအုပ္မွာ အမ်ားႀကီး ေတြ့ရတယ္။
ေရးထားတာကလည္း သိပ္ပို ေကာင္းတာပဲ၊ သမီးေလ ဖတ္ရင္း
ဖတ္ရင္းနဲ့ ငိခ်င္စိတ္ေတြျဖစ္လာတယ္”“သမီး သိထားရမွာက
တ၇်တ္ျပည္သူ၇် သမၼတေနၲ့ုိင္ငံမွာ ထုတ္ေဝသမွ်
စာအုပ္အားလံုးဟာဆိုရွယ္လစ္ဝါဒကို အလုပ္အေကၽြးျပဳဖို့၇်ည္းပဲ”ဟု ေဂ်ာ်က္ဇ္က
သူ၇်စားပြဲမွေနၿ လွမ္းေျပာသည္။
“ေမာ္က ၁၉၄၀ ျပည့္ႏွစ္ေတြထဲ ဝင္ခ ေစာပုိင္းကတည္းက ယိန္ခ်ာ
ဥပေဒတစ္ခု ျပဳထားခဲ့တယ္။
အဲဒီကတည္းက ဝတၳဳေတြအားလံုးဟာ ဆႏၵတိုလုိက္ၿပီး
ဝါဒျဖန္၇်မႈအေပၚ အေျခခံခဲ့တာေတြမ်ားလာခဲ့တယ္။
အထူးသျဖင့္ အလုပ္သမားေတြနဲ့၇် လယ္သမားေတြကို
တအားခ်ီးက်ဴးေျမွာက္စားတဲ့ ဝတၳဳေတြခ်ည္း ထြက္လာခဲ့တယ္”“အဲသလို
ကန္၇်သတ္ထားတာေတာင္မွ ေနရာအေတာ္မ်ားမ်ားမွာ
ေျပာင္ေျမာက္တဲ့အေရးအသားေတြကို အမ်ိဳးႀကီးေတြ့ေနရတယ္”ဟု
ေအဘိေဂးလ္က ေမ-လင္း၏ ဖုိင္ေပၚပန္ခ်ံု၇်ကာ ေျပာသည္။
“အဲသလို ကန္၇်သတ္မႈေတြ သိပ္မ်ားတဲ့ အေျခအေနမ်ိဳးမွာ
စာေရးရတာဘယ္လြယ္ပါ့မလ”ေဂ်ာ်က္ဇ္သည္ အလုပ္လုပ္ေနရာမွ ပီကင္းတြင္
ထုတ္ေဝခဲ့သည့္ စာေပ မဂၢဇင္းေတာင္းတစ္အုပ္အား လွန္ေလွာ
ၾကည့္ရင္းေနေသာ သူ၇်သမီးအား ေမးၾကည့္သည္။
သူ၇် သမီးသည္ သူမ၏အလုပ္တြင္ မ်ားစြာ စိတ္ဝင္စားလွ်က္သျဖင့္ သူမ အေဖ၏
မ်က္ႏွာေပၚမွ စုိးရိမ္ပိတ္ဆိုလြန္ကၡာအား မျမင္ရေခ်။
“တစ္ခါတုန္းက ေမ-လင္းရဲ၌ ေစာေစာပုိင္း
ဝတၳဳေတြမွာေတာ္လွန္ေရးကာလအတြင္းက အမ်ိဳးသမီးေတြရဲ၌
စိတ္ဓါတ္ခံစားမႈေတြကုိ ေရးေလ့ရွိတယ္။
ဒါေပမဲ့အဲဒီ အေၾကာင္းအရာေတြကို ယိန္ခန္ ညီလာခံမွာ ပါတီရဲ၌
တက္ၾကြသူေတြက ဝုိင္းစပ်ိဳးေဝဖန္ကဲ့ရဲ့ၾကတယ္။
အဲဒီအခ်ိန္ကစပ်ိဳး ေမ-လင္းဟာ အႏုပညာ မျဖစ္ေအာင္ ပါတီရဲ၌လမ္းၫႊန္မႈ
ေနာက္ကုိပဲ လုိက္ေတာ့တယ္”ေအဘိေဂးလ္သည္ မိနစ္ခ်ီစြာ ကုန္သြားသည္အထိ
စာကို ဆက္ဖတ္ေနသည္။
ထို၇်နာက္ မဂၢဇင္းအား သူမ အေဖဘက္ ထိုးျပသည္။
“သူ၇ ခါတုိင္း ဒီထဲမွာ ပါတယ္။
ပံုက ခပ္ငုးငုိးျဖစ္ေနၿပီ၊ ၾကည့္ရတာေတာ့ အလြန္၇်ကို ေခ်ာမယ့္ပုံမယ့္
ပံုပဲ”“ဟုတ္တယ္၊ ေခ်ာေတာ့ အေတာ္ေခ်ာတယ္။
သူ၇်အလွကို အေတာ္ကေလးထူးျခားတယ္”ဟု ေဂ်ာ်က္ဇ္က မဂၢဇင္းကို
လွမ္းၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
ထို၇်နာက္ စားပြဲေပၚမွာဖလွ်က္ခ် စာရြက္စာအုပ္စ ဝိတ္စားဟန္
ေဆာင္ထားသည္။

သူ ဤခါတို့အား အစမဲ့တေစ ျမင္ယူခဲ့၏။
စာေရးဆရာမ်ား ပါတီညီလာခံ တစ္ခုတြင္ စုၿပံဳက်ားထားခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
အျခားေသာ အမ်ိဳးသား အမ်ိဳးသမီးမ်ားလိုပင္ ေမ-
လင္းသည္လည္းအနက္ေရာင္ လည္ပင္းဖံုး ေကာလာႏွင့္ ခ်ည္ထည္
ဂ်ာကတ္အက်ႌႏွင့္ ေဘာင္းဘီကိုဝတ္ဆင္ထားသည္။
ထိုဝတ္စံုသည္ ၾကြန္ျမဴနစ္ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံ၏ တရားဝင္
အသိအမွတ္ျပဳထားသည့္ယူနီေဖာင္းကဲ့သို႔ပင္ ျဖစ္ေနၿပီ။
“သူ႔ ၇ပ္ကေလးၾကည့္ေတာ့ ယဥ္ေက်းသိမ္ေမြ႔ပံုတင္မကဘူး ရည္ရြယ္ခ်က္
လကၡဏာလည္းရွိတယ္ ေဖေဖ။
သူ ဘယ္လို အသံုးအဝတ္အေၾကာင္းက လာတာလဲ၊ သူ႔ ေနာက္ဆံကို ေဖေဖ
သိလား”ေဂ်ာ့က်သည္ လက္ဖဲမွ ေဖာင္တိန္အား ခ်ထားလိုက္ၿပီး သူ႔ကုလားထိုင္အား
ေက်ာ့ေကြးလိုက္သည္။
“လုေမ-လင္းက ရွန္ဟုိင္း လူခ်မ္းသာ မိသားစုမွာ ေမြးတာ၊
သူ႔အဘိုးဆိုရင္ ၿဖိတ္သိကၡြန္ယူေရးစခန္း တစ္ခုမွာ ကိုယ္စားလွယ္ျဖစ္တယ္၊
သူ႔အေဖက သံုးဆယ္ျပည့္ေႏွာင္းေတြအတြင္းမွာ အထည္အလိပ္
စက္ရံုေတြ အမ်ားႀကီးပိုင္ဆိုင္ၿပီး သူေဌးႀကီး ျဖစ္လာခဲ့တယ္။
ေမ-လင္းနဲ႔ သူ႔အစ္ကိုဟာ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံတြင္းမွာ ျဖစ္ခဲ့က်ေနတာေတြကို
ၾကည့္ၿပီးစိတ္ဓာတ္မ်ားသာၾကဘူး။
ေၾကာက္လည္း ေၾကာက္ၾကတယ္၊ အဲဒါေၾကာင့္ သူတို့
ေမာင္းႏွင္ထဲမွာမိသားစု အသံုးအဝတ္အဝင္းကို ပုန္းခိုက္တယ္၊ ၾကြန္ျမဴနစ္ေတြ
အာဏာသိမ္းေတာ့ သူတို့အေဖနဲ႔အမက ေမာ္ဓါဆာကၽြန္းကို
ထြက္ေျပးၾကတယ္။
သူ႔အစ္ကို လု-ခ်ီယာအိုဟာ တ႐ုတ္ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မေတာ္မွာ
အထက္တန္းအရာရွိ တစ္ေယာက္ျဖစ္လာတယ္၊မၾကာေသးခင္ကပဲ ထင္ရွားတဲ့
သူရဲေကာင္းတစ္ခုနဲ႔အတူ သူ႔ကို မာရွယ္ခန္႔ဖို႔ တပ္က
စဥ္းစား...”တံခါးေခါက္သံေၾကာင့္ ေဂ်ာ့က် စကားျပတ္သြားသည္။
သူ၏ အထက္တန္း ဘာသာျပန္အရာရွိသည္ ခပ္ပါးပါး စက်ံဖံုးႏွင့္ စာအုပ္အုပ္
ကိုင္ထားသည္။
အေပၚမွ အဖံုးမွာ အလံနီႀကီးတစ္ခု ေအာက္ ေတာင္တန္းႀကီး
တစ္ေပၚ၌ ရပ္ေနၾကေသာ တပ္ခ်ီစစ္တပ္မွ စစ္သားမ်ား။
“ကၽြန္ေတာ့္ကို ခြင့္ျပဳပါ။
မစၥတာ ကယ္လာ”ဟု ဂူးက ေတာင္းပန္သံျဖင့္ ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ မစၥကယ္လာအတြက္ လုအပ္ သင့္ေတာ္မယ့္ စာအုပ္ေတြ
ရွာေနခဲ့ပါတယ္။
ျဖစ္ခဲ့ရိုင္ငံ စာေရးဆရာမ လုေမ-လင္းရဲ့ ဖုိတ္ ထပ္ျဖည့္စားဖို႔ပါ။
ကၽြန္ေတာ့ ေတြ႔လာတာကေဆာင္းပါးတိုေတြ ခုထားတဲ့ ဒီစာအုပ္ပါ။
အားလံုး စာေရးဆရာ တစ္ဒါဇင္ ပါတယ္။
ခရီးရွည္ဒီတကြဲသမီး အေၾကာင္း ေရးထားတာ” ဂူး သည္
အခန္းတြင္းသို႔ ဝင္လာၿပီး လက္ထဲမွစာအုပ္အား ေဂ်ာ့က် စားပြဲေပၚသို႔
ခ်ေပးသည္။
“ဒီ စာအုပ္ထဲက တစ္ပိုဒ္ကို ေရးတာ လုေမ-လင္းပဲ”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္၊ မစၥတာ
ဂူး”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ာ့က်သည္ စာအုပ္အား လွမ္းယူၿပီးလုေမ-လင္း၏
ေဆာင္းပါးကို ဖတ္သည္။
ဘာသာျပန္သူ ဂူး ျပန္ထြက္သြားသည့္အခါ သူသည္စာအုပ္အား ပိတ္၍ သူ႔သမီးဘက္

လည္ပင္ကည္သည္။
“ေဖေဖ ေစာေစာက ေျပာခဲ့သလိုပဲ ေမ-လင္းရဲ့ အစ္ကို လု-
ခ်ီယာခိုက္ေတာ့ ျပည္သူ့လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မေတာ္ဟာ
အရာရွိႀကီးတစ္ေယာက္ ျဖစ္ေနၿပီ။
ဒါတင္ မကေသးဘူး၊ သူဟာ ပါတီ
ဗဟိုေကာ္မတီမွာလည္းေရြ႕တန္းေနရာမွာ
ေရာက္ေနၿပီ”ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ ဖခင္၏ စကားကို နားေထာင္ကာ
အံ့အားသင့္သြားမိ၏။
“လုေမ-လင္းက သမီးကို ဘယ္လို ျပဳစု ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့တာလဲ။
အလင္က ေဖေဖေျပာခဲ့တာကေတာ့ ေဖေဖရဲ့ ထမင္းခ်က္ လိအန္က တစ္ဆင့္
သမီးကို ၾကည့္ေပးခဲ့တဲ့သေဘာပဲ၊ဇာတ္လမ္းကို အစအဆုံး သမီးကို
ေျပာျပမလား... ဟင္”ေဂ်ကာ့သည္ သူ႔ လက္ဖတ္ခါရိအား
ငုံ့ၾကည့္သည္။
“အခုေလာေလာဆယ္ ေဖေဖ့မွာအခ်ိန္မ်ားမရွိဘူး ေအဘီေဂးလ္၊
ေဖေဖ့မွာ ဘာသာျပန္ဆားတာတြ အားလံုးကိုစစ္ေဆးရဦးမယ္၊ ေနာက္မ်ားက်မွ
ေျပာၾကရေရွင္ မေကာင္းဘူးလား”“အခု နည္းနည္းပါးပါး
ေျပာျပလို႔ မရဘူးလား ေဖေဖရယ္”အခုလို
ေျပာေနျပန္ေတာ့လည္း ေဂ်ကာ့သည္ သူ႔သမီးအား
သနားစိတ္ဝင္လာသည္။
“ေဖေဖ ဆက္မီးစားၿပီး ေျပာမယ္ေလ”ဟု သူက ေရြရြတ္သည္။
“ဒါေပမဲ့ တိုတိုနဲ့လုပ္ရင္းပဲ ေျပာမွျဖစ္မွာ”သူသည္ စကားကို ဆက္
မေျပာေတာ့ဘဲ ခ်ိန္ဆကာ စဥ္းစားလိုက္ရသည္။
“သမီးရဲ့ေမေမ ေသတဲ့ေန့က အ႐ြက္ကြာ ေဖေဖတို႔က သမီးကို
ေဖေဖတို႔ အိပ္ခဲ့ ျမင္းေဇာင္းထဲမွာဝင္ထားၾကတယ္၊ ေဖေဖတို႔ကို
ၿမိဳ့ထဲကေနၿပီး ၿမိဳ့ျပင္က ေတာင္ကုန္းေတြကို ေခၚသြားတယ္၊ဒါေပမဲ့
ေဖေဖတို႔ကို သတ္ဖယ္ဖြက ခ်ိန္ေက-ရွိတဲ့ဘုတပ္ေတြ
ေရာက္လာတာနဲ့ဆက္မလုပ္ႏုိင္ေတာ့ဘူး၊ ေဖေဖ အသက္ရွင္တာ
အဲဒါေၾကာင့္ပဲ”ေဂ်ကာ့သည္ မ်က္လံုးအစံုအား မွိတ္ထားသည္။
“အဲဒီေနရာကေနၿပီး ေဖေဖ့ကိုအေစာင့္ေတြက ေခၚသြားခဲ့ၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ ေဖေဖက ထမင္းခ်က္ လိအန္ကို သမီးကိုရွာဖို့ပန္ၾကားလုိက္တယ္၊ လိအန္က
တပ္ဖီတပ္သားေတြလက္ထဲမွာ အက်ဥ္းသား ျဖစ္ေနတဲ့
ေဖေဖနဲ့သိတင္းပတ္ေပါင္းမ်ားစြာ မေတြ႔ခဲ့ဘူး။
အဲဒီကာလအတြင္းမွာ လိအန္က သမီးကိုသူ႔ခင္းေတာင္းေတြထဲမွာ
ဝွက္ထားခဲ့တာ၊ သူဟာ သမီးကို ပထမဆုံး
ႏုိ႔ရည္တိုက္ထားခဲ့ရတာသူ႔ရဲ့သားငယ္ႏွစ္ေယာက္လည္း သမီးကို
ၾကည့္ဖုိး ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့တာဝန္ကိုခဲ့ၾကရတာတယ္”“ေနာက္ပုိင္း
လိအန္က ေဖေဖနဲ့ ေတြ့ၿပီးတဲ့ေနာက္ပုိင္းမွာေကာ
ဘယ္လုိေတြ့ျဖစ္ခဲ့သလဲ”“သူက ခ်ိတ္ဆက္ေနၾကတဲ့ တပ္သားေတြ မသိေအာင္
ပုန္းေနၿပီး တစ္ရက္မွာ ေဖေဖ့ဆီကိုစာတစ္ေစာင္ ေရာက္ေအာင္ပို့တယ္။
ေဖေဖက ထြက္ေျပးဖို့ ႀကိဳးစားတယ္၊ ႏွစ္ေယာက္သားတစ္ညတာ
ကိတ္ခ်ိန္ထဲမွာ အိပ္ၾကတယ္။
သမီး အသက္ရွည္ေနတယ္ဆိုတာ သိရေတာ့ ေဖေဖအရမ္းဝမ္းသာတယ္။
အဲဒီၾကားထဲမွာ သူတို့ကုိယ္သူတို့ ဝိညာဉ္စစ္ေတြလို့
ေခၚေနၾကတဲ့အဖြဲ့တစ္ဖြဲ့ရဲ့အတုိက္အခုိက္ကို ခံခဲ့ၾကရေသးတယ္။

ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ေဖေဖတို႔ သူတို႔လက္ထဲကေဝးရာကို ေရာက္လာခဲ့ၾကတယ္။
သမီးကို လိမၼာ်ပ်ာသာ ျခင္းေတာင္းတစ္လုံးထဲမွာ ထည့္လာတုန္းပဲ။
ဒါေပမဲ့လို႔ ကိုက ေမ့ကာင္းေတာ့ ေနာက္က လိုက္လာတဲ့ တပ္ခ် တပ္သားေတြက
ျပန္အဖမ္းခံရတယ္ သမီး”“ေဖေဖနဲ႔ လိမၼာ်ပ်ာ အေစာင့္ေတြက
ခြဲထားလိုက္ၾကတယ္။
လိမၼာ်ပ်ာ ေဖေဖ့ကိုအစားအစာ ခ်က္ေကၽြးတယ္၊ သမီးကိုလည္း တစ္ဖက္က
ျပဳစုရတယ္၊ ေဖေဖ့ကိုေတာ့ သမီးနဲ့ေတြ႔ခြင့္ေပးခဲ့ဘူး။
အဒိၶအခ်ိန္မွာ အစာေရစာကလည္း ျပတ္လုနီးပါး၊ ေဖေဖတို႔အားလံုး
ငတ္မြတ္ပဲရွိေတာ့တယ္။
သမီးအတြက္ တုိက္ခိုက္ေရး ေနုိ႔မနဲ႔ ဆိုတာကလည္း
မရွိေတာ့ဘူး”ေဂ်ာက္သည္ စကားကို ဆက္မေျပာဘဲ ရပ္လိုက္သည္။
ထို႔ေနာက္ အခ်ိန္အေတာ္ၾကာသြားသည့္အထိ စဥ္းစားေနရာမွ အသက္ကို မွန္မွန္
ရွဴးုိင္မွ်ဴ ႀကီးစားသည္။
“အဒါနဲ့ပဲသူဟာ လုေမ-လင္းဆီကို တိတ္တဆိတ္ လွ်ိဳ့ဝွက္ၿပီး ခ်ဥ္းကပ္တယ္၊
သူကလည္း သမီးကိုဂ႐ုတစုိက္ ေစာင့္ေရွာက္ေပးပါမယ္လုိ့
သေဘာတူလုိက္ထယ္”“ဒါဆိုရင္ သူ သမီးကို ေစာင့္ေရွာက္ေပးခဲ့တာ
အၾကာႀကီးပလား”“ေျခာက္လ ခုႏွစ္လေလာက္ေတာ့ ၾကာမယ္ သမီး၊
ခရီးရွည္တစ္ေလွ်ာက္မွာ သူဟာသမီးကို လားေပၚမွာ ခြတင္ထားတဲ့
ျခင္းေတာင္းထဲမွာ ထည့္လာခဲ့တယ္၊ သမီးဟာ
သူနဲ့တူတူေတာင္ကန္းႀကီးေတြနဲ့ မဟာ ျမက္ခင္းျပင္ႀကီးေတြကို
ျဖတ္သန္းခဲ့ရတယ္”အသလိ အျဖစ္ဆိုးေတြကို သမီး လံုးဝ
မေတြးခဲ့ဖူးဘူး”ေဂ်ာက္သည္ စိတ္ မသက္မသာျဖစ္ေနျပန္၏။
သူသည္ လက္ဖက္ရည္အားၾကည့္ျပန္သည္။
သမီး၏ ေမးခြန္းမ်ားသည္ ေဂ်ာက္အတြက္ စိတ္သက္သာရာ ရစ္ရာမရွိ။
“တကယ္ေတာ့ လုေမ-လင္းနဲ့ ေဖေဖရဲ့ ထမင္းခ်က္ လိမၼာ်ပ်ာဟာ
သမီးအသက္ကိုကယ္ခဲ့တဲ့ လူေတြပါ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“သူတို့သာ မေစာင့္ေရွာက္ခဲ့ရင္ သမီးဒီေနရာမွာ အခုလို
လာေနႏုိင္မွတဲ့လား”“ဟုတ္တာေပါ့၊ သမီးရဲ့စကားဟာ အမွန္ပဲ”“လိမၼာ်ပ်ာက
ဘာျဖစ္သြားလဲ၊ ေဖေဖသိလား”ေဂ်ာက္က ေခါင္းခါသည္။
“သူက ေနာက္ဆံုးမွာ တပ္ခ်စစ္ထဲ ဝင္သြားတယ္၊လုတင္းတံတားမွာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့
တိုက္ခုိက္ခဲ့တယ္၊ ဒါေပမဲ့ အဒိေနာက္ဆုံးေတာ့ လိမၼာ်ပ်ာျဖစ္သြားတယ္ဆိုတာ
ေဖေဖလည္း မသိေတာ့ဘူး”ေဂ်ာက္က ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ သူ႔ဘာသာျပန္
စာရြက္စ်ားအား စုစ္ေကာက္သုိလိုက္သည္။
ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ မဂၢဇင္းထဲမွ ေမ-လင္း ဓါတ္ပံုအား
ထပ္၍ၾကည့္ေနျပန္သည္။
သူမအား ၾကည့္လုက္ပုံမွျဖင့္ ေမးခြန္းသစ္ေတြ ထပ္၍
ရွိေနေၾကာင္းသိသာလွ်က္ရွိ၏။
သူသည္ အထူးအေထြ ဘာမွ မစဥ္းစားေတာ့ဘဲ “ေဖေဖ
ေမာ္ကြန္းတုိက္သားၿပီးအခ်ိတ္ဆက္ခဲ့က် ရွာစရာ ရွိေနတယ္၊ သမီး ဒီမွာ
စာတတ္ေနခဲ့ဦး”ဟု လွမ္းေျပာသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေအဘီေဂးလ္ထံမွ အေျဖကိုပင္ မေစာင့္ေတာ့ဘဲ
သူ၏ံုးခန္း အျပင္ဘက္ခန္းတက် ေမာ္ကြန္းတုိက္ဆီသို့ ထြက္လာခဲ့သည္။
သူသည္ ျပတင္းေပါက္အနီးရွိ စားပြဲလြတ္တစ္လံုး၌ ဝင္ထုိင္ကာ
သတင္းစာေဟာင္းမ်ားႏွင့္ မွတ္တမ္းမွတ္ရာ အေဟာင္းမ်ားကို

သူ၁၅၂၅၌ခုနှစ်၌ ခ်ထားလုိက္ဘဝီး ခရီးရွက္ခဲ့တကြွဲစာအုပ္ကိုပါ ဖြင့္၍
တင္ထားသည္။
သူသည္က ထုိစာအုပ္အား တစ္ခြက္ခ်င္းစီ လွန္၍ စိတ္ဝင္းစားဖြင့္ ေရးဆြဲထားေသာ
ပန္းခ်ကားမ်ားအား ေစ့ေစ့စပ္စပ္ၾကည့္ေနသည္။
ပံုအားလံုးမွာ ခရီးရွည္ခဲ့တကြဲ့ဆက်ီးႏွင့္ ပတ္သက္၍
ေရးသားထုတ္ေဝထားေသာအုပ္ခ်ားစာအုပ္မ်ားထဲမွ ပံုမ်ားႏွင့္
အတူတူလုပ္ပင္ ျဖစ္ခဲ့ကာ ရွိေလ၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ေတာ္လွန္ေရးဆက်ီးအတြက္ အသက္ေပးခဲ့ၾသဇာမ်ား၊
အနစ္နာခံသူမ်ားႏွင့္ကုိယ္က်ိဳးစြန္႔လႊတ္သူမ်ားအား ခ်ီးက်ဴးရာ၌မူ လြန္လြန္လ်က္
ရွိသည္။
ရန္သူမ်ားႏွင့္ တုိက္ပြဲျဖစ္ေနသည့္အခ်ိန္ကာလမွ ထမင္းဟင္းစသည္မ်ား
လုိက္လံပို႔ေပးေနသည့္ ထမင္းခ်က္မ်ားေတာ္လွန္ေရးဆက်ီးအတြက္
အသက္ေပး၍ တုိက္ခုိက္ေနၾကေသာ လယ္သမား စစ္သားမ်ား
စသည္စသည္တုိ႔အား ခ်ီးက်ဴးရာ၌လည္း လုိအပ္သည္ထက္ အဆမတန္ ပုိလြန္လ်က္
ရွိေလသည္။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ဤစာအုပ္အား ေနာက္ပုိင္း ပံုႏွိပ္သည့္အခါတြင္မူ ေမ-
လင္းဇာ၏ ေဆာင္းပါးပါမလာေတာ့သည္ကုိ ေဂ်ာက္ သတိျပမိခဲ့ဇာ၏။
သူသည္ ေမ-လင္းဇာ၏ ေဆာင္းပါးအား ထပ္ဖတ္သည္။
ေမ-လင္းသည္ သူမဇာ၏ တာဝန္အားေက်ပြန္ေအာင္ အားထုတ္သည့္ သေဘာကို
ျမင္ရ၏။
သုိ႔ေသာ္လည္း ထူးျခားေပ်ာက္ဆုံေျမာက္သည့္အေၾကာင္းအရာႏွင့္
အေရးအသားမ်ားကုိကား မေတြ႔ရေခ်။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ တပ္ခ်ဳပ္အတြက္ေရ“ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ခဲ့ဆက်ီး” အတြက္ပါ
အမ်ားက အထင္အျမင္ ဆက်ီးေအာင္ဘုန္းစြမ္းေဆာင္ႏုိင္ခဲ့ေလသည္။
“တပ္ခ်ဳပ္ေတာ္ဇာ၏ ရဲရင့္ေသာ ရဲေဘာ္မ်ားဇာ၏ ဆင္းရဲဒုကၡမ်ား၊
အနစ္နာခံမႈမ်ားႏွင့္ကုိယ္က်ိဳးစြန္႔မႈမ်ားေန၍ ေတာ္လွန္ေသာ
တ၇တ္ျပည္သူ့တပ္မေတာ္ေပၚထြန္းလာခဲ့ရေလၿပီ”စသည္ျဖင့္
ေမ-လင္းက သူမဇာ၏ ေဆာင္းပါးအား အစခ်ီထားသည္။
ထုိ၎နာက္-တ၇တ္အလုပ္သမားမ်ားႏွင့္ လယ္သမားမ်ားဇာ၏ တပ္ခ်ဳပ္ေတာ္ ခရီးရွည္
ခ်ီတက္ခဲ့ဆက်ီးေၾကာင့္၎တ္ႏွင့္ဇာ၏ အဖိႏွိပ္ခံလူထုသည္
ပထမဆံုးအႀကိမ္ သူတုိ႔ရဲခဲ့ ေခတ္သစ္စစ္ေခတ္သည္ကုိ ေရာက္ရွိေနသည္ကုိ
ျမင္ေနၾကရေလၿပီ။
ထုိေခတ္ေရာက္လွ်င္ မိမိတုိ႔ ကံၾကမၼာအား မိမိတုိ႔ကုိယ္ကုိင္စြန္းခ်ီပုိ့ ဖန္တီး
ႏုိင္ရလိမ့္မည္ဟုသည္း သိေနၾကၿပီျဖစ္၏။
ေတာ္လွန္ေရးသမားတစ္ေယာက္အေနျဖင့္ လည္းေကာင္း၊
အမ်ိဳးသမီးတစ္ေယာက္အေနျဖင့္ လည္းေကာင္း
ဤမဟာေအာင္ျမင္မႈဆက်ီးအတြင္း၌ မျဖစ္ေလာက္ေလး
ပါဝင္ပူးေပါင္းခဲ့ရသည့္အတြက္ ကၽြန္မ ဝမ္းသာလွပါသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေဆာင္းပါးဇာ၏ ေနာက္ဆံုးအေၾကာင္း အနည္းငယ္အား
အဝိန္အေတာ္ၾကာသည္အထိ ၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ မူရင္း တ၇တ္သာသျဖင့္ ေဆာင္းပါးကုိေရာမိမိဇာ၏ အဂၤလိပ္
ဘာသာျပန္ကုိပါ ေစ့စပ္စြာ ထပ္၍ ဖတ္ေနသည္။
အထူးသျဖင့္ေနာက္ဆံုးစာပုိဒ္အား ထပ္ခါတလဲလဲ ဖတ္ေနမိဇာ၏။
သူမတြင္ ကေလးတစ္ေယာက္ေမြးဖြားခဲ့ေၾကာင္း ထို ကေလးသည္

ေသဆံုးခဲ့ရေၾကာင္း စသည္ျဖင့္အား ဤစာပုိဒ္အြင့္ပါလာေလသလား။
အားလံုးကို ဖတ္ၿပီးတြင္ ေဂ်ာက္သည္ သူ ဘာသာျပန္ထားသည့္
စာမူအားပံုႏွိပ္ရန္ တြက္ မစဥ္းစား ဂူး လက္ထဲသို႔ ထည့္လုိက္ၿပီး
သူ႔ပံုးခန္းသို႔ ျပန္လာခဲ့၏။
ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ သူမ လက္ထဲမွ စာအုပ္ကို စိတ္မခ်စား ဖတ္ေနဆဲ၊
သူသည္ေအဘီေဂးလ္ထုိင္ေနသည့္ စားပြဲအစြန္းတြင္ တင္ပါးလႊဲ
ဝင္ထုိင္လုိက္ေလသည္။
“သမီး သိမလားေတာ့ မေျပာတတ္ဘူး၊ မေန႔က ဗီကင္းကို လာဖို႔
ဖိတ္စာတစ္ေစာင္တယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကေ ေျပာသည္။
“သူတို႔ ဖိတ္စာကို အေဖ လက္ခံသင့္
မသင့္စဥ္းစားေနရတယ္”ေအဘီေဂးလ္က ဖ်တ္ခနဲ ေမာ့ၾကည့္သည္။
“အခု ေနာက္ဆံုးကေတာ့ ဆံုးျဖတ္လို႔ရသြားၿပီလား”ေဂ်ာက္ကေ
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္တယ္၊ ရၿပီ ေဖေဖ သြားမယ္”ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ ဖတ္ေနသည့္
ေမ့-လင္းဇာ၊ ဖုိဘ္အား ပိတ္လိုက္ၿပီး ေဘးတစ္ခ်ပ္သို႔ တြန္းပို႔လိုက္သည္။
“ဒါဆိုရင္ ေဖေဖ့ အေနနဲ႔ ေဖေဖ့မိတ္ေဆြ ဂ်ီးဇက္ကားမင္း ေျပာသလို
“အတိတ္တာစေတြ”ကို ရင္ဆုိင္ဖို႔ အသင့္ျဖစ္ေနၿပီ ဆိုပါေတာ့”“ဂ်ီးဇက္
စကားက ဘာကို ဆုိလုိတယ္ဆိုတာ ေဖေဖ မသိပါဘူး၊ ဒါေပမဲ့ ေဖေဖ
ရင္ဆုိင္ဖို႔အသင့္ ျဖစ္ေနတာေတာ့ အမွန္ပဲ”“ေဖေဖ သြားရင္ သမီးကို
ေခၚသြားေစခ်င္တယ္”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ေဖေဖခင္ဗ်ာလား”ေဂ်ာက္သည္ ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ ေခါင္းခါသည္။
“သမီး လိုက္လာလို႔ကေတာ့ မသင့္ဘူးထင္တယ္”“ေဖေဖ့နဲ႔ ေမေမတို႔
ေပ်ာ္ေပ်ာ္ၾကီးငယ္ငယ္ အတူတူေနခဲ့ၾကတဲ့ ေနရာကို ေရာက္ရွိမွာပါ၊တကယ္လုိ႔
သမီးကို ေခၚသြားမယ္ဆိုရင္ ေဖေဖ့မွာ နစ္နာစရာ မရွိဘူး
ထင္ပါတယ္”ေဂ်ာက္ကေ အေျဖ မေပးေသာ္လည္း ေအဘီေဂးလ္၏
စကားအေပၚ၌ကား ေတြးေတာဆင္ျခင္သြားသည္။
“ေဖေဖ့အေနနဲ႔ ေဖေဖ့ကို ဖိတ္တဲ့လူေတြကို သမီးပါ ေခၚခဲ့ခ်င္တယ္လို႔
ေျပာလည္းျငင္းမယ္ မထင္ပါဘူး ေဖေဖရယ္၊ ေဖေဖ သမီးကို
ေခၚသြားမယ္ မဟုတ္လား ဟင္၊ သမီးအတြက္တစ္ခုတည္းကိုပဲ ၾကည့္ၿပီး
ေခၚမယ္ဆိုရင္”ေဂ်ာက္သည္ ေျဖရခက္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ျပတင္းေပါက္ဆီသို့ေလွ်ာက္သြား ဗစ္တုိးရီးယားေတာင္ထိပ္သို႔
ေငးေမာေနသည္။
“ေဖေဖ ကတိေတာ့ မေပးႏုိင္ဘူး သမီး”ဟု သူက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ေဖေဖ သူတို႔ကိုအလိုက္သင့္ေပး ေမးၾကည့္မယ္”

ဖသူ၂ ဟိုတယ် လသာေဆာင္ေနရ၍ ၾကည့္လိုက္ပြင့ ေအာက္တာကို
အဖုအထစ္ေတြမ်ားလြန္းလွေသာ ေခ်းေဟာင္း ေက်ာက္တုံးနံရံျဖစ္သည့္
တာတာေဝါလွ်ား ျမင္ေနရ၏။
ပဂၢိဳလ္ေမ်ာ္ေတာ္၏ မၾကာေသးခင္ကမွ ျဖစ္ေပၚတည္ရွိလာခဲ့ေသာ
စက္မႈန္ယူေျမအတြင္းရွိစက္ရုံေခါင္တိုင္ထိပ္ဆီမွ မီးခိုးမ်ားသည္
အလိုလိုထင္ကာ ေကာင္းကင္ဆီသို့ ထိုးတက္ပ်ံသြားေလသည္။
အခ်ိန္ခါ နံနက္ခင္း ေစာေစာပုိင္းျဖစ္၍ ေနေရာင္ကပင္ ပီပီျပင္ျပင္
မျမင္ရေသး။
သို့ေတာ့လည္း သံႏွင့္သံမဏိ စက္ရုံမ်ားအား အလုပ္ လည္ပတ္ပ်က္
ရွိၿပီျဖစ္ရာေဆာင္းဦးေပါက္ ေကာင္းကင္ျပာအား မည္းေမွာင္ေသာ
ျမဴးႏွင္းမ်ားျဖင့္ လႊမ္းၿခဳံလ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
ေဂဟက္ဇ္၏ မ်က္လုံးအစံုသည္ ေတာင္ဘက္သို့ ေမွ်ာ္ၾကည့္ေနခင္းျဖစ္ရာ
ထိုဘက္ခ်ိဳမွလည္းသူ၂စိတ္၏ မၾကည္လင္မႈကို ေဖာ္ျပေနသည့္ႏွယ္
မည္းေမွာင္ေသာ မီးခိုးေငြ့မ်ားအား ျမင္ေနရေလသည္။
ဘာေၾကာင့္ရယ္လို အတိအက် မေဖာ္ျပႏုိင္ေသာ
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲမႈတစ္ခုသည္သူ၂စိတ္အား ခ်ဳပ္ကိုင္ထားလ်က္ရွိ၏။
ထို၂ၾကာင့္လည္း သူ၂အာ၀ုံမ်ားသည္ ထံုထိုင္း
မႈန္ဝါးကာသြက္လက္ကုန္ခ်ိ၍ျခင္း မရွိဘဲ ျဖစ္ေနသည္။
အတတ္ကာလ တစ္ခ်ိန္က သူ ဆက္ခံရမွဴအားလံုးသည္ မသမၼာကြဲ
မထင္မွားခ်ည္းျဖစ္ေနသည္။
သူ အရပ္ ပဂၢိဳလ္ေမ်ာ္ေရာက္လာခဲ့သည္မွာငါးရက္ ရွိခဲ့ၿပီ။
သူ၂အျမင္တြင္ အားလံုးလိုလို အသစ္အဆန္းေတြခ်ည္း ျဖစ္ေနသည္။
သူပထမဆံုးေရာက္ခဲ့သည့္ ဟိုစဥ္က ပဂၢိဳလ္ေမ်ာ္ မတူပါေလေတာ့၊
အခုဆုိလွ်င္ ပဂၢိဳလ္ေမ်ာ္သည္မွာတ၇အဆက္ဆံုး ၾကြယ္ျမဴးစဥ္းငံုခ်ိဳးဆီး၏
ၿမိဳ့ေတာ္ဆီး ျဖစ္လ်က္ ရွိေလၿပီ။
ပဂၢိဳလ္ေမ်ာ္ရဲ့ေရာက္ပါၿပီဆိုကတည္းက သူ၂စိတ္အား မတည္ၿငိမ္ေအာင့
ဖန္တီးေနေသာအရာမ်ားကို သူ ေတြ့ေနခဲ့ရ၏။
ဘယ္လိုပဲျဖစ္ျဖစ္ သူသည္ သူ၂စိတ္အား လက္ရွိအေျခအေနမ်ားေပၚ၌သာ
စူးစုိက္ေနေအာင့ အားထုတ္ခဲ့ရာ ေအာင့္ျမင္မွဳ ရရွိသည္ဟု ဆိုရမည္ျဖစ္၏။
သူ၂အေနျဖင့္ ဟသၤပဒါး သုတ္ထားသည့္ နရီမ်ား ကာရံထားေသာ
ၿငိမ္းေအးခ်မ္းေသာေက်ာင္းကင္ဘ၀ တံခါးေတာရွိ စင့္ျမင့္ထက္
သန္းဝက္ခန္႔ရွိေသာ တ၇တ္လူငယ္မ်ား၊အလုပ္သမားမ်ား၊ အမ်ိဳးသမီးမ်ားႏွင့့
စည္းမ်ားက ေမာ့-တုန္းႏွင့့ အျခား ၾကြယ္ျမနစ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားအား
စိတန္း လမ္းေလွ်ာက္ၿပီး အေလးျပဳေနၾကသည္ကို သူ
ေစာင့္ၾကည့္ခဲ့ရ၏။
ထို၇နာက္ စက္ရုံ အလုပ္ရုံမ်ား၊ စာသင္ေက်ာင္းမ်ားႏွင့့
လယ္ယာခုိက္မ်ားေရး သမဝါယမအသင္းမ်ားသို့သြား၍ ေလ့လာၾကရသည္။
သူသည္ သူ၇ကိုယ္သူ ဖြတ္တတင္း စိတ္ဓာတ္ေအာင္လ်ွက္
ၾကြယ္ျမနစ္ပါတ်ေကဒါမ်ားက ေျပာျပေနသမွ် အခက္အလက္မ်ားႏွင့့
စာရင္းဇယားမ်ားကိုစိတ္ဓာတ္ေလွ်ပ္၍ နားေထာင္ခဲ့ရသည္။
သူ တက္ခဲ့ရသမွ်ပြဲမ်ားတြင့ အေမရိကန္ျပည္ေထာင္စုအား တုိက္ခုိက္ေသာ
စကားမ်ားကိုသာ ၾကားခဲ့ရေလ၏။
ယခု ျပဳလုပ္သည့္ပြဲတြင့ ဆိုဗီယက္ဂုဏ္ရွိးႏွင့့ အေရွ့ဥေရာပ
ႏုိင္ငံမ်ားမွကိုယ္စားလွယ္မ်ားသည္ အမ်ားဆံုးျဖစ္သည္။

တ၇တ္ ကြန္ျမဴနစၥတ္ပါတီ၏
ဂုဏ္ယာတ၌ ၿငိမ္းခ်မ္းေရးပြဲေတာ္ေကာ္မတီသည္ ႏုိင္ငံတကာ
ကြန္ျမဴနစၥတ္ပါတီမ်ားမွ ကိုယ္စားလွယ္မ်ားကိုသာ
အမ်ားဆံုးဖိတ္ၾကားထားျခင္းျဖစ္၍ အခမ္းအနား၏ အသြင္အျပင္ႏွင့္
အေျခအေနအရပ္ပတ္သာအျမင္တစ္မ်ိဳးျဖစ္လာ ရွိေလသည္။
စက္ဒ္ဒနယ္ေျမတြင္းရွိ စက္႐ံု အလုပ္သမ္မ်ားမွ မိုးခုိးေငြ႔မ်ားအား
ၾကည့္ေနေသာေဂ်ကာ့သည္ သုဂတံု နတြန္း၏ ပတ္ဝန္းသည္
အျဖဴေရာင္ စက်င္ေကာက္ခ်ိရမ်ားႏွင့္အရိပ္ေကာင္းေသာ ဆုိက္ပရပ္ပင္မ်ားအား
ၾကည့္ေနမိသည္။
ဟိုး... တစ္ခ်ိန္ ၁၉၃၂-ခုႏွစ္ေႏြဦးေပါက္ကာသီက သူႏွင့္ ဖီလီစီတီသည္
ဤေနရာတစ္ခုတြင္ လမ္းေလွ်ာက္ခဲ့ဖူး၏။
ထုိစဥ္သူႏွင့္ လက္ထပ္ဖို႔ ခ်စ္ေရးဆုိခဲ့ရာ ဖီလီစီတီက လက္ခံခဲ့သည့္ အျဖစ္အား
သတိရေနမိ၏။
သူသည္ ေခ်းေယာင္းေႏွာင္းျဖစ္မ်ားအား သတိရေနမိရာမွ သက္ျပင္တစ္ခ်က္
ခ်လိုက္မိ၏။
သူ႔ လက္ႏွစ္ဖက္အား ေဘာင္းဘီ အက်ၤီအိတ္ကပ္မ်ားအတြင္းသို႔
ထုိးသြင္းထားလုိက္မိသည္။
ထုိအခ်က္ဆိုပင္ ဆက္လက္ တစ္ခ်က္ခန္းမွ တံခါးသည္ ပြင့္လြင္းၿပီး
သူ႔နာက္ေလွ်ာက္လာေနသည့္ ျငင္သာေသာ ေျခသံမ်ား ၾကားရသည္။
“အလုပ္ကလည္း ဝါဒျဖန္႔တာေတြ မ်ားရတဲ့အထဲ စိတ္ပါဘဲ ၿပံဳးေနရတဲ့
အလုပ္ကလည္းမ်ားလြန္းေတာ့ ေဖေဖ စိတ္ေရာကိုယ္ပါ
ပင္ပန္းေနေရာေပါ့။ သမီး ေျပာတာ မွန္တယ္ဟုတ္လားဟင္”လသာေဆာင္ကို႔
ထြက္လာေသာ ေအဘီေဂးလ္က ထုိစကားအား စိတ္မေကာင္းျဖစ္သည့္
ေလသံျဖင့္ သူမအေဖအား လွမ္းေျပာသည္။
“ေဖေဖလည္း အဲသလိုပဲ ထင္တယ္”ဟု ေဂ်ကာ့က အလိုက္သင့္
ျပန္ေျပာသည္။
“ေဖေဖက ပီကင္းကို ေဖေဖ မွတ္မိသလို ၾကည့္ေနတာ မဟုတ္ဘူး၊
ပီကင္းက အိမ္ရွင္ပါေတာ့အိမ္ရွင္က ၾကည့္ေစခ်င္သလုိ
ၾကည့္ေနခဲ့တာ”“အဲသလိုၾကည့္တာဟာ သူတို႔ အက်ီအတြက္လား ေဖေဖ
အက်ီအတြက္လား”“ေဖေဖကေတာ့ ေဖေဖ့ အက်ီေရာ သူတို႔အက်ီအတြက္ပါ
ဆက်ီစားေပးေနတာလို႔ထင္တာပဲ သမီး”“ဒါေပမဲ့ ေဖေဖ့ဘက္က အၿမဲတမ္း
မေအာင္ျမင္ဘူး မဟုတ္လား”“ေအးေပါ့ေလ၊ ဟုတ္ခ်င္လည္း
ဟုတ္ေပမေပါ့”ေဂ်ကာ့က သူ႔သမီးအား ဖ်တ္ခနဲ ျပန္ၾကည့္သည္။
တကယ္ေတာ့ သူသည္ ပီကင္းႏွင့္အတိတ္က ဆက္သြယ္မႈမ်ားကို လံုး၀
မစဥ္းစားဘဲ ပိတ္ထားျခင္းသည္ ေန႔ရက္ေတြကုန္လြန္သည့္အခါ သူ႔စိတ္တြင္
တင္းမာမႈမ်ား ၀င္လာသည္။
သူ႔စိတ္ထည္ေပါ့ပါးသြက္လက္ျခင္း မရွိေတာ့ဘဲ အၿမဲတေစ ညစ္ပ်ဴး
ေနာက္က်လာသည္။
အမွန္ေတာ့ေအဘီေဂးလ္၏ ပူဆာမႈေၾကာင့္ သူသည္
ေဟာင္ေကာင္သြန္၍ တ၇တ္ ၿငိမ္းခ်မ္းေရးေကာ္မတီအား သူ႔သမီးကိုပါ
ေခၚလာခြင့္ေပးရန္ ေမတၱာရပ္ခံခဲ့ျခင္းျဖစ္၍
ေကာ္မတီကလည္းသူ႔ေမတၱာရပ္ခံခ်က္အား ခ်က္ခ်င္းပင္ လက္ခံခဲ့ေလသည္ျဖစ္ရာ
သူ႔သမီး ေအဘီေဂးလ္သည္ခ်က္ခ်င္းပင္ သူႏွင့္ ပါလာခဲ့ျခင္း
ျဖစ္ေလ၏။

မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ညီလာခံေကာ္မတီသည္ မိမိကိုေရာ ေအဘီေဂးလ္ဝါ
ေကာင္းစြာအသိအမွတ္ျပဳကာ လက္ခံႀကိဳဆိုခဲ့ၾကသျဖင့္ မိမိအေနျဖင့္
ဝမ္းသာခဲ့ရသည္။
အခုလည္းေအဘီေဂးလ္သည္ သူ႔ဆႏၵကို တင္ျပလိုက္ပို့၏။
“ေဖေဖ ဘယ္ဟိုပဲ သြားသြား သမီး ေဖေဖနဲ႔အတူတူပဲ ရွိခ်င္တယ္”ေဂ်ာ့က
ၿပံဳးကာ ေခါင္းညိတ္သည္။
“သမီး သုဂတိဘ၀ နတ္ကြန္းကို ၾကည့္စမ္း၊သမီးရဲ႕ေမေမနဲ႔ ေဖေဖတို႔
ခ်စ္ခဲ့ၾကတာ အဲဒီမွာပဲ”ဟု ေျပာသည္။
“အမွန္ေတာ့ သူနဲ႔လက္ထပ္ဖို႔အဒီေန႔မွာ ေဖေဖ
ေျပာခဲ့တာ”“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ေဖေဖ့ရယ္ သမီး ေဖေဖနဲ႔ပဲ လိုက္ခ်င္တယ္၊
ေဖေဖ ဘယ္အခ်ိန္ သြားမလဲ”“ေဖေဖတို႔ မနက္ဖ်ား စားၿပီးတဲ့ အခ်ိန္ေပါ့
သမီးရယ္”မနက္ဖ်ား စားၿပီးသည့္အခါ ေဂ်ာ့သည္ သူ႔အခန္းသို႔ သြား၍
အ၀တ္လဲသည္။
ၿပီးေတာ့ေအဘီေဂးလ္အား ေခၚ၍ အျပင္သို႔ ထြက္လာသည္။
ပီကင္းဇာ ေရွးေဟာင္းပံုစံ လန္ခ်ားမ်ားသည္ကုတ္႔အား တင္၍
ဆြဲေခၚသြားသည္။
ဟို... ယခင္က ရွိခဲ့ေသာ ေလာင္းကစားခန္းမမ်ားႏွင့္အိန္းခန္းမ်ားသည္
မရွိေတာ့ေပ။
“သိခ်င္းဆိုေသာ မိန္းကေလးမ်ား”အမည္ျဖင့္
နာမည္ေက်ာ္ၾကားထင္ရွားခဲ့ေသာ ေဂဟာမ်ားမွာလည္း မရွိေတာ့ေပ။
အခုလို ေစာေစာပုိင္းဆိုလွ်င္ ဤေနရာ တစ္ပို၏သည္ လူသူေလးပါး မရွိ။
အားလံုးသည္ၿငိမ္သက္ေနသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေရွးေဟာင္း အေဆာက္အအံုမ်ားထဲတြင္
တည္ၿငိမ္ေသာအလွကေတာ့ ရွိေနသည္။
ထိုေနရာ တစ္ပုိက္အား ၾကည့္ေနေသာ
ေအဘီေဂးလ္သည္“ထူးထူးျခားျခားကို လွတာပဲ ေဖေဖ”ဟု ေရ႐ြတ္သည္။
သူတုိ႔ သားအဖသည္ ေတးခ်င္းယွဥ္၍ ရယ္ကာ
ေရွးေဟာင္းနတ္ကြန္းအားၾကည့္ေနၾကသည္။
ေဂ်ာ့ကား သူ႔သမီးဇာ လက္ေမာင္းအား လွမ္း၍ ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
“ေဖေဖတို႔ ဒီကို ေရာက္လာခ်ိန္တုန္းက ဇၿပီလေပါ့”ဟု ေဂ်ာ့က
ေျပာသည္။
“အခုေဖေဖနဲ႔ သမီးတုိ႔ ရပ္ေနတဲ့ ေနရာက လွမ္းၾကည့္လိုက္ေတာ့
သမီးအေမ တစ္ေယာက္တည္းရပ္ေနတာ ျမင္ရတယ္။
သူ ရပ္ေနတာက နတ္ကြန္းရဲ႕တံခါးမဝင္ေအာက္မွာ
ဝတ္ထားတာကအစိမ္းေရာင္ ပိုးသားအကၤ်ီေလ၊ သူလာခ်ိန္က
ေအးေနတုန္းဆိုေတာ့ သားေမြးဦးထုပ္ေဆာင္းထားတယ္
သမီးရဲ႕”အခ်က်ေတာ့လည္း ေအဘီေဂးလ္သည္ ဖခင္ျဖစ္သူ၏
ခံစားမႈအတုိင္းအတာကိုရိပ္စားမိေနၿပီျဖစ္ရာ ဘာမွ မေျပာေတာ့ဘဲ
ၿငိမ္ေနသည္။
ေဂ်ာ့က စကားကိုျဖတ္၍ဆက္ေလွ်ာက္သြားသည့္အခါ ေအဘီေဂးလ္သည္
ရပ္ေနခဲ့ပဲ ေတးမွကပ္၍ လိုက္သြားသည္။
“သမီး ေမေမက ေဖေဖတို႔ အတူတူေနၾကရမယ့္ အနာဂတ္ဘ၀အတြက္
သံသယ၀င္ေနတယ္၊ ေဖေဖက အလြန္ေခါင္တဲ့ ရပ္ေ၀းေဒသေတြမွာ
သြားၿပီး တရားေဟာခ်င္တယ္၊အလင္က ဘယ္သာသနာျပဳမွ မေရာက္ခဲ့ဖူးေသးတဲ့

ဟူနန်လို့ ေဒသမီးမွာ သြားေနခ်င္တယ္၊အဲသလို ေနရာေဒသမီးကိုသာ
ပို႔ေပးပါလို႔လည္း ေဖေဖက တာဝန္ရွိတဲ့
ပုဂၢိဳလ္ေတြကိုေျပာထားခဲ့တယ္ေလ။
အဲဒီေန႔က ေဖေဖတို႔ သင္တန္းၿပီးသြားရင္ ေဖေဖတို႔ တာဝန္က်တဲ့
ေနရာေတြကိုတစ္ေယာက္နဲ့တစ္ေယာက္ အသိေပးဖို႔ ဒီနက္ဖြန္းမွာ
ခ်ိန္းထားၾကတာ၊ နက္ဖြန္းထဲေရာက္သြားေတာ့ အံ့ဩစရာ
ေကာင္းေလာက္ေအာင္ပဲ ၿငိမ္ေအးေနတာ ေတြ႔ရတယ္။
သမီးရဲ့ေမေမကေတာ့ စုိးရိမ္ေသာက စိတ္ပ်က္ေနေတာ့ သမီးပဲပဲ
ရဲင့ဲင့ဲလွန္းလန္း မ၍ရွာဘူး”ေဂ်ာက့သည္ လူသူ မရွိေသာ နက္ဖြန္းထဲသို႔
ဝင္လာခဲ့သည္။
သူသည္ေလွ်ာက္သြားေနရင္းမွ ကြန္ျမဴနစ္ အစုိးရလက္ထက္မွ
တည္ေဆာက္ထားသည့္ ေလကားတံတားနီအား ၾကည့္ေနသည္။
ထိုအခိုက္တြင္ သူ႔မ်က္စိမွာသည္ လႈပ္ရွားမႈတစ္ခုအား ျမင္လိုက္သျဖင့္ ဖိတ္ခနဲ
လည့္ပတ္သြားသည္။
သူ့ေဘး ကုတ္တစ္ခနဲ့ အက်ြာရွိဆုိက္ပရပ္ဗ်ား ၾကားသို႔ လ်င္ျမန္စြာတိုးဝင္
ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည့္ တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားတစ္ေယာက္။
အံ့အားသင့္သြားေသာ ေဂ်ာက့သည္ စကၠန္႔မ်ားစြာ ၾကာသည္အထိ
ေနာက္ေနရာမွ်ေျခလွမ္းျပတ္ မခံတဲ့ လိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ထိုလူသည္ ေရတပ္ အျပာေရာင္ ေကာဒါကားနဲ့တက္ေ ဝတ္ထားသည္။
ဆုိက္ပရပ္ဗ်ားေအာက္ ေရာက္သြားေသာ ထိုလူအား သူမျမင္ရေတာ့ေပ။
ေနာက္ထပ္ လံုး၀ ေပ်ာ့မလာေတာ့ေခ်။
ေဂ်ာက့၏ အရိပ္အကဲအား ၾကည့္ေနေသာ ေအဘီေဂးလ္က
“ဘာျဖစ္လို႔လဲ”ဟုေမးသည္။
“ေဖေဖ ဘာျမင္လို့လို႔လဲ”သူ႔ ရည္ရြယ္ခ်က္ ပ်က္သြားမည္ကို စုိးရိမ္ေနေသာ
ေဂ်ာက့သည္ သူ ေစာေစာကျမင္လုိက္ရေသာ လူအား ေခါင္းထဲမွ ခ်က္ခ်င္း
ထုတ္ပစ္လိုက္သည္။
သူသည္ သူ႔သမီး၏လက္ေမာင္းအား ဆြဲ၍နက္ဖြန္းဆီသို႔
စက္ဘီေကာက္ေလကားအတုိင္း တက္လာခဲ့၏။
အတြင္းဘက္တြင္ နံနက္ခင္း ေနေရာင္ျခည္သည္ နံရံ အုတ္ကြက္ေပါက္မ်ားမွ
ေန၍ဝင္ေရာက္ရွိသည္။
ဟိုး လြန္ခဲ့ေသာ ႏွစ္ဆယ့္ငါးႏွစ္က နက္ဖြန္း၏
ၾကမ္းျပင္ေကာက္ပုံးမ်ားထက္သို႔ ေရႊေရာင္ ကြက္ကေလးမ်ား
က်ေနေလသလားဟု ထင္ခဲ့မိဖူး၏။
အခုလည္း ထိုစဥ္က အျဖစ္အား သတိရကာ ထိုအတုိင္းပင္ ထင္ခဲ့မိေလ၏။
သားအဖ ႏွစ္ေယာက္သည္ အမိုးခံုးႀကီး လုပ္ထားသည့္ ခန္းမႀကီးထဲသို႔
ဝင္လာခဲ့သည္။
အတြင္းဘက္တြင္ထား ထံုးစံအတုိင္း တိတ္တိတ္ျခင္း သာလွ်င္ မင္းမူလ်က္ရွိ၏။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ဖခင္၏ ေဘးခ်ိ၍ ၿငိမ့္ညိမ့္စြာ ရပ္၍ အေပၚဘက္ ေပါင္းမိုး
ေခါင္မိုးထက္ခ်ိဳေရးဆြဲျခယ္လယ္ထားသည့္ နံရံေဆးေရး
ပန္းခ်ီေရွ့ုမ်ားအား တအံ့တသြဲ့ ၾကည့္ေနသည္။
သူမ၏ ႏုပ်ိဳလန္းဆန္းေသာ မ်က္ႏွာတြင္ ရဲင့ဲင့ဲႏွစ္ခ်ိတ္သည္
အထင္းသားေပၚလြင္ရွိေလသည္။
သူ႔သမီးအား ရယ္ၾကည့္ေနေသာ ေဂ်ာက့၏ စိတ္ခ်မ္းသာအား ဂုံုတြင္
မ်က္ရည္ေတြအပုိင္းသား ျဖစ္ေနေသာ ဖီလိစတီတ၏ ဂုလွ်ား

ဝင္ေရာက္လာသည္။
သူသည္ မ်က္လံုးအစံုအားမွိတ္ထားလုိက္သည္။
သူ၏စိတ္ကူးထဲတြင္ ဖိလစ္ဒဲတို၏ အသံကုိပါ ၾကားလာရ၏။
သူမ၏ လက္ကိုဆြဲ၍ ပဲ့တင္သံနံရံဆီသို့ အေျပးအလႊားသြားခဲ့ၿပီး သူ၏အား
လက္သန္မွဳ ေတာင္းခံခဲ့သည့္အျဖစ္ကိုျပန္၍ ျမင္ေယာင္လာသည္။
“ဘာျဖစ္လို့လဲ ေဖေဖ”ဟု ေအဘီေဂးလ္ ေဂ်ာက္ဒ္လက္ေမာင္းအား
ဆုပ္ကုိင္ၿပီးေမးသည္။
“တစ္ခုခု မွားေနလို့လား”ေဂ်ာက္ဒ္သည္ စကားကို တည္ၿငိမ္ေအးေဆးစြာ
ျပန္ေျပာဖုိ့ခ်ိန္ ဆက်ီးစားသည္။
“သမီးရဲ့ေမေမဟာ ကိုယ့္နားအေနနဲ့ သိပ္ခ်ဳံးငုတယ္။
သူ့ သဘာဝကိုက ဆက့်ခုိင္မွဳ မရွိလွဘူး၊အဲဒီတုန္းက ၿမိဳ့ဆက်ီးတစ္ၿမိဳ့ရဲ့
သာသနာျပဳ စခန္းမွာသာ ေနရမယ္ဆုိရင္ သမီးေမေမဟာအေတာ္ဆုံး
လူတစ္ေယာက္ျဖစ္မွာ၊ အခုေတာ့”“ေဖေဖ ဘာကို
ဆိုလိုတာလဲဟင္”“ေဖေဖက ၿမိဳ့ဆက်ီးျပဆက်ီးေတြနဲ့ အေဝးဆံုး၊
အဂၤါင္းဆံုးဆိုတဲ့ ေဒသေတြကို သြားဖို့ သမီးေမေမ့ကို
ေမွ်ာ္ေဖ်ာ္းခဲ့တယ္၊ ေဖေဖ့အေနနဲ့ သူ့ကို ကာကြယ္
ေပးဖုိ့ဝန္ထမ့္မယ္လို့ထင္ခဲ့မိတာကိုး၊ အခုလိုပဲ ဒီေနရာမွာ သမီးေမေမနဲ့
ေဖေဖအတူတူ ရွပ္ေနခဲ့ၾကတယ္၊ ေဖေဖက သူ့လံုၿခံဳေရးအတြက္
ဘာမွ ပူစရာမလုိဘူး၊ ေဖေဖ ကာကြယ္ေပးသြားမွာပါလို့ ေျပာခဲ့တယ္၊
ဒါေပမဲ့ေနာက္ဆံုးက်ေတာ့ ေဖေဖ သူ့ကို အကာအကြယ္
မေပးနုိင္ခဲ့လို့”“ဒါဆိုရင္ ေဖေဖက ျဖစ္သြားခဲ့ရတဲ့ကိစၥနဲ့ ပတ္သက္ၿပီး
ကိုယ့္ကုိယ္ကုိယ္အျပစ္ျပန္တင္ေနတယ္ ဆိုပါေတာ့ ဟုတ္လား”ေဂ်ာက္ဒ္က
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဒီစကားကို အလင္တန္းက ေဖေဖ ဘယ္သူ့ကိုမွေျပာခဲ့ဘူး သမီး။
အတိတ္က ျဖစ္ခဲ့သမွ်ကို ျပန္ၾကည့္တဲ့ အခါက်ေတာ့ သမီးေမေမ
ေသရတာဟာေဖေဖရဲ့မိုက္မဲမႈေၾကာင့္လို့ စိတ္ထဲမွာ
ခံစားလာရတယ္”“အဲသလို ျဖစ္လာလိမ့္မယ္လို့ ေဖေဖ ႀကိဳသိခဲ့တာမွ မဟုတ္တာ၊
ေဖေဖ့အျပစ္လုိ့ ေျပာလို့ရမတဲ့လား”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ျပန္ေျပာသည္။
“သမီး အေသအခ်ာ ေျပာဖုိ့ကာက ေမေမဟာေဖေဖနဲ့ လုိက္လာတယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ ေဖေဖက ေမေမ့ကို ခ်စ္တယ္။
ေမေမကလည္း ေဖေဖ့ကို ခ်စ္တယ္၊ အဲဒါေၾကာင့္ပဲ ျဖစ္မယ္၊ သမီး
ေျပာတာ မမွန္ဘူးလား”“အင္းေပါ့ေလ၊ သမီး ေျပာတာ
မွန္ပါတယ္”“ဟုတ္တယ္ေလ။
ေဖေဖက ေမေမ့ရဲ့ဆႏၵကို မလိုက္ေလ်ာဘဲ အတင္းအဓမၼ
ေခၚခဲ့တာမွမဟုတ္တာ၊ ေမေမ့ အေနနဲ့ ေဖေဖ သြားရာကို လိုက္တာဟာ ေမေမ
မွန္ကာေပါ့၊ ေမေမကသူ့သေဘာနဲ့သူ လိုက္တာဆုိေတာ့ ေဖေဖ့အျပစ္
မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ဘူး”ေဂ်ာက္ဒ္သည္ ဘာမွ် ျပန္မေျပာဘဲ ႏႈတ္ဆိတ္ေနသည္။
သူ့မ်က္ႏွာသည္ သူ့သမီးစကားေၾကာင့္ ၾကည္လင္သလို ရွိသည္။
“ေမေမ့ကို အဆုိျပဳခဲ့တာ ဒီေနရာမွာပဲလား”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
တိတ္ဆိတ္မႈကိုၿဖိဳခြင္းလိုက္သည္။
“မဟုတ္ဘူး သမီး”“ဘယ္ေနရာဆိုတာ သမီးကို ျပမလားဟင္”ေဂ်ာက္ဒ္က
ၿပံဳးသည္။
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ၿပံဳးျခင္းျဖစ္၏။

“ျပရမွာေပါ့”ဟု ေျပာသည္။
သားအဖ ႏွစ္ေယာက္သည္ ခန္းမႀကီးထဲမွ ခပ္ျဖည္းျဖည္း
မွန္ေလွ်ာက္၍ျပန္လာၾကသည္။
ေစာေစာက သူ ျမင္ခဲ့ရေသာ တ႐ုတ္ ေကဒါယူနီေဖာင္းႏွင့္
လူသုည၀ိုက္ရပ္ၾကားမွ ျပန္ထြက္လာၿပီး သူတို႔ေနာက္မွ လိုက္လာျပန္သည္။
ယခု တစ္ခါတြင္ေတာ့ သည္ကဲ့သို့ ထိုး တ႐ုတ္သား သတိမျပဳမိ။
“သမီး သေဘာေပါက္သြားတဲ့အတြက္ ေဖေဖ ၀မ္းသာတယ္။
အခုက်ေတာ့ စိတ္ခ်ေနစရာမလိုေတာ့ဘူး”“ေဖေဖ သမီးကို အခုလို
ေျပာသင့္ေနတာၾကာၿပီ ႏွစ္ထဲတုန္းေနေတာ့ ခံရတာေပါ့”ေဂ်ာ့က
ၿပံဳးသည္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔သမီးအား ဆန္းစစ္ရွိ ေခၚ ဆတိသံ
ေကာက္ခံုးဆီေခၚသြားသည္။
နံရံထဲမွ ပိတ္ထားသည့္ ဘယ္လိုထြက္သည္ကို သူ႔သမီးအား ရွင္းျပေနသည္။
“ေဖေဖက သမီးေမေမ့ကို ေဖေဖနဲ့ လက္ထပ္ဖို႔ ဒီေနရာမွာ အဆက်ံျပဳခဲ့တာ
ေမေမ့ကိုေဖေဖက အဲဒီေမးခြန္း ေမးေတာ့ ေဟာဒီ
ေအာက်ံုးေလွကားထစ္ေပၚမွာ ရပ္ၿပီး ေမးခဲ့တာ၊သမီးေမေမက
အံ့အားသင့္ေနတယ္၊ ၿပီးေတာ့ ဒုတိယ ေလွကားထစ္ေပၚကေနၿပီး
ထပ္ေမးတယ္။
သူက ပဲ့တင္ထံေတြကို နားေထာင္ၿပီး တတိယေလွကားထစ္ေပၚကေနၿပီး
အေျဖေပးတယ္။
“ဂီမူ ရွိ၊ ဂီမူ ရွိ၊ ဂီမူ ရွိ”ေဂ်ာ့က လွည့္ပတ္ကည့္သည္။
အျပာေရာင္ ေကဒါ၀တ္စုံႏွင့္ တ႐ုတ္သည္ သူ႔ေနာက္၌ရပ္ေနသည္။
ဘယ္သူမ်ားပါလိမ့္။
ထို႔ေနာက္ သူ႔ ထမင္းခ်က္ ျဖစ္ေနသည္ကို သိလုိက္၏။
“စီယာအို လီအန္နီလား”“ဟုတ္ပါတယ္၊ ဂီမူ ရွိ”ႏွစ္ဦးသား အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ်
တစ္ဦးအားတစ္ဦး စုိက္ၾကည့္ေနၾကသည္။
ေဂ်ာ့ကစ၍ သူ႔လိုက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ လီအန္႔၀ခံုးမ်ားအား ဖက္ထားသည္။
လီအန္႔မ်က္လံုးမ်ားတြင္မ်က္ရည္မ်ားျဖင့္ ျပည့္ေနသည္။
“ယံုးုိုင္ခရာေတာင္ မရွိဘူး၊ စီယာအို လီအန္”ဟု ေဂ်ာ့က
တ႐ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္ေျပာသည္။
“မင္းမွ ဟုတ္ရဲ့လားလို႔”“အခုလို ျပန္ေတြ႔ရတာ အံ့ဩစရာပါ၊
ဘုန္းႀကီး က”ေလွကားရင္းခ်ဳိ ရပ္ေနေသာ ေအဘီေဂးလ္အား
သတိရလိုက္သည္။
ေဂ်ာ့သည္သိအန္၏ လက္ေမာင္းကို ဆြဲ၍သူ႔သမီးထံ ေခၚသြားသည္။
“သမီး အံ့ဩဖို႔သာျပထားေပေတာ့”ဟု ေဂ်ာ့က ေျပာသည္။
သူသည္ အဂၤလိပ္ဘာသာျဖင့္ ေျပာေနျခင္းျဖစ္၍သူ႔ ထမင္းခ်က္
နားလည္ေစလိုၿပီ တမင္သက္သက္ တစ္လုံးခ်င္း ေျပာေနသည္။
“ေဟာ့ဒါ ဧယာအိုလီအန္၊ သမီးအသက္ကယ္ခဲ့တဲ့ ေဖေဖ့
ထမင္းခ်က္ဆရာေလ”“ခြင့္လႊတ္ပါ၊ ဂီမူရွိ”ဟု လီအန္က ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ အဂၤလိပ္ စကားေတြ ေမ့ကုန္ၿပီ”“ဒီဟာ ငါ့ သမီး
ေအဘီေဂးလ္ေပါ့”ဟု ေဂ်ာ့က တ႐ုတ္ဘာသာျဖင့္ ေျပာသည္။
“မင္းရဲ့ ျခင္းေတာင္းထဲမွာ ၀ွက္ထားခဲ့တဲ့ ကေလးေပါက္စေလးဟာ
သူေပါ့၊ အဲဒါ ေအဘီေဂးလ္ေလ”“ကၽြန္ေတာ္ အံ့ၿပဳက္
မက္ေနသလားလို႔ ေအာက္ေမ့မိပါတယ္၊ ဘုန္းႀကီး က”ဟု

ေျပာကာလိမ့္အသည္ ေခါင္းတခါခါ လုပ္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ာ့ ေတြ့ရလိမ့္မယ္လို့ ကၽြန္မ လံုးဝ မေမွ်ာ္လင့္ခဲ့မိဘူး၊ စိတ္ဓာတ္
လိမ္တာ”ဟုေအာ်ေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ာ့ သနားၾကင္စာမႈနဲ့ ရဲရင့္မႈေတြအတြက္
ေက်းဇူးတင္စကားေျပာခြင့္ရတာ ကၽြန္မ သိပ္ေက်းဇူးတင္တာပဲ”“မင္းေဖကို
ကူညီရွာဖြက ကိုပဲ့တာဝန္ပါ” ေဂ်ာက္ကာက သူ့သမီး စကားအား
တ႐ြတ္ဆိုသာျပန္ေျပာသည့္အခါ လိမ္ကို ထိုက့ဲသို့ ျပန္ေျဖသည္။
“အမွန္ေတာ့ ဘုန္းႀကီး ကိုတာသိပ္ၿပီး ရဲရင့္တဲ့
ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးပါ”ဆုိက္ဘရပ္ဒ္မားဇ္၏ အေပၚဘက္ ေကာင္းကင္ျပာျပာတြင္
ေနသည္ ျမင့္တက္လာေနသည္။
ေအာက္တာ့ဘရ္ လူသံုးေယာက္အဖို့ေတာ့ လံုးဝ မေမွ်ာ္လင့္ဘဲႏွင့္
ျပန္လည္ေတြ့ခဲ့ၾကရသည့္အတြက္ ထူးျခားေသာ အလွတရားႏွင့္
ဆံုေတြ့ေနၾကရသည္။
“ပထမ မင့္အသံ ၾကားေတာ့ ငါ လွည့္မၾကည့္ခဲ့ဘူး လိမ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ဘုန္းႀကီးကိုလို့ ေခၚခဲ့တာက ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
မင္းတစ္ေယာက္တည္းပဲ ရွိခဲ့တာဆိုေတာ့”“ဒါဆိုရင္ ဘုန္းႀကီးကိုဟာ အခု
သာသနာျပဳ တစ္ေယာက္ မဟုတ္ေတာ့ဘူးလား”“မဟုတ္ေတာ့ဘူး၊ ငါ
သာသနာျပဳ အလုပ္ကို စြန့္လႊတ္ခဲ့ၿပီ”“အခု
ဘာလုပ္ေနပါသလဲ”“ေဟာင္ေကာင္မာ ေနတယ္ လိမ္ ငါ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့
ႏုိင္ငံေရးနဲ့ စီးပြားေရးအေၾကာင္းေဆာင္းပါးေတြ စာအုပ္ေတြ
ေရးေနတယ္”လိမ္သည္ တစ္ခဏမွ် ၿငိမ္ေနသည္။
ထို့ေနာက္ ႏွစ္ႏွစ္ခ်ီက်ဥ္းက်ပ္ ၿပံဳးလုိက္ၿပီးေဂ်ာက္ခ်မ္က္ႏွာကို
ၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ စိတ္ဓာတ္ လိမ္ မဟုတ္ေတာ့ဘူး။
လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္အနည္းငယ္ကပဲ ကၽြန္ေတာ္ အဘုိးတစ္ေယာက္ ျဖစ္သြားၿပီ။
အခုဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ့္ကို လာခိုလိမ့္မယ္လို့ ေခၚသင့္ၿပီ၊ လာခို လိမ္သို့တာ
“အဘုိးခို လိမ္”လို့ ေခၚတာ”လိမ္သည္ အသက္ဝင္းဆယ္ကြင္း
ျဖစ္ေသာ္လည္း က်န္းမာေရး အေျခအေနမဆုိးလွေသး။
လမ္းေလွ်ာက္သည့္အခါ ေျခ အနည္းငယ္ ဆာတာတာ ျဖစ္ေနသည္ကို
တစ္ခါးအျခားတစ္ဖက္မွ မျဖစ္ေသး။
လုတင္းတုိက္ပြဲတြင္ ရခဲ့သည့္ မီးေလာင္ဏာမ်ားမွ
အမာရြတ္မ်ားကားရွိေနဆဲ။
“မင့္ဟာမင္း အဘုိးျဖစ္ျဖစ္ မျဖစ္ျဖစ္ ငါ့အဖို့ကေတာ့ မင္းဟာ
အၿမဲတမ္းစ စိတ္ဓာတ္ခိုလိမ့္မယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက ဟက္ဟက္ပက္ပက္ ရယ္၍ ေျပာသည္။
“မင္း မိန္းမနဲ့သားႏွစ္ေယာက္ေကာ
ေနေကာင္းၾကရဲ့လား”“အားလံုး ေနေကာင္းၾကပါတယ္”ဟု လိမ္က
ျပန္ေျပာသည္။
“လိမ္ရယ္လို့ခင္ဗ်ားသိခဲ့တဲ့ ေကာင္က အခု ကေလးသံုးေယာက္ ရွိေနၿပီ။
သားႏွစ္ေယာက္နဲ့ သမီးတစ္ေယာက္ေပါ့၊ သူက အခု ခ်ိန္ဆာမွာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံလံုးဆုိင္မွာ အလုပ္သမားသမဂၢ
အဖြဲ့ခ်ဳပ္ႀကီးရဲ့ေက့ဒါတစ္ေယာက္ ျဖစ္ေနၿပီ။
အႀကီးေကာင္ လိမ္ဆက္ကားက ဟူနန္မွာ ျပည္နယ္ပါတီေကာ္မတီမွာ

အလုပ်လုပ်ေနတယ်။
သူ၊မွာက သားတစ်ေယာက်နဲ့၊ သမီးတစ်ေယာက် ရွိေနၿပီ။
တ႐ုတ် ႏွစ္သစ္ကူးပြဲေတာ္ကာလရင္ေျမးေတြနဲ့၊ ေတြ႔ေနရၿပီ
ေလ”ေဂ်ကာ့က ၿပံဳးရယ္ၿပီး လိအန္နာ ေကဒါ ယူနိေဖာင္းအား
ကိုင္ျပသည္။
“မင္းလည္း လူအမ်ားက ေလးစားရတဲ့ ကန္ထ္ ျဖစ္ေနၿပီ ေနာ္၊
မင္းအခု လွပ္ေနတဲ့အလုပ္က”“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ပါတီနဲ့၊
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြက္ အမ်ားႀကီး ေကာင္းေအာင္လုပ္ေပးခဲ့ၿပီးၿပီလို့၊
ေမွ်ာ္လင့္ေနတာပဲ”ဟု လိအန္က ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္က အခုပါတီစုိက်ိဳးေရး ေကာ္မရွင္တာ ေကဒါ တစ္ေယာက္ပဲ၊
ကၽြန္ေတာ္လည္း ကၽြန္ေတာ့္ သားေတြလိုပဲကံေကာင္းခဲ့ပါတယ္၊
ကၽြန္ေတာ္ ယိနန္က ေတာ္ေန္ေရး အကယ္ဒမီေက်ာင္းမွာ
သင္ၾကားခြင့္ရခဲ့ေသးတယ္။
“ကၽြန္ေတာ္ေလ ျပည္နယ္ အေတာ္မ်ားမ်ားက ေက်းလက္ေဒသေတြကို
ေရာက္ခဲ့တယ္၊လယ္သမား ယာသမားေတြ အားလံုးကို စုေပါင္းလယ္ယာစနစ္
သင္ၾကားေပးခဲ့ပါတယ္။
ပါတီကလူေတြနဲ့၊ အစိုးရ အဖြဲ့၊အစည္းေတြရဲ့ အကူအညီေတြကို
ရယူၿပီး ကူညီခဲ့တာပါ၊ ကၽြန္ေတာ္တို့၊ကအခ်င္းခ်င္း
ကူညီ၀ိုင္းပင္းဖို့၊နဲ့၊ မွဴဝံခံစားဖို့၊ကိုသာ မကဘူး။
အစိုးရပင့္ ယံုၾကည္လိုစားဖို့၊ကိုပါသင္ၾကားေပးခဲ့ရတာပါ။
မၾကာေသးခင္က ေကာက္ပဲသီးႏွံအထြက္ႏႈန္းဟာ
အေကာင္းဆံုးပဲ၊ႏွစ္ဆံုးဆယ္အတြင္းမွာ အထြက္ႏႈန္း
အေကာင္းဆံုးျဖစ္ခဲ့ရတာပါ”“မင္း အလုပ္ကေတာ့ အလြန္၊ကို ပင္ပင္ပန္းပန္း
လုပ္ရမွာပဲေနာ္”“လုပ္ပါတယ္”ဟု လိအန္က ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ေတာ့ အလြန္ကိုးရွိတဲ့ အလုပ္ပါ။
ခင္ဗ်ားလည္း သိေနတာပဲ၊ ကၽြန္ေတာ့္အေဖရဲ့ျမေတြကို
သူ၊ဆီကေျမပုိင္ရွင္ေတြက ခုိးယူသြားေနတာ ေနာက္ဆံုးက်ေတာ့
တစ္လကေတာင္ မက်န္ေတာ့ဘူး။
အခုက်ေတာ့ အားလံုးဟာ ေျပာင္းလဲေကာင္းသြားၿပီေလ။
ဟိုတခ်ိန္ကေတာ့ တ႐ုတ္ ေက်းလက္ေဒသေတြမွာ “ျဖစ္သမွ် အေၾကာင္း
အေကာင္းခ်ည္းပဲ”ဆုိတဲ့ ၀ါဒ လႊမ္းမုိးခဲ့တယ္၊ အခုက်ေတာ့တ႐ုတ္
လယ္သမားေတြဟာ သူတုိ့၊ဘ၀အတြက္ သူတို့၊သာလွ်င္ အဓိကပဲလို့၊
ျမင္လာၾကၿပီ”သူတို့၊ သံုးေယာက္ ေလွာ္လာစဥ္အတြင္း ေဂ်ကာ့သည္
စကားျပန္ ျဖစ္ခဲ့၏။
ေဂ်ကာ့ကေျပာလိုက္သည့္အခါတုိင္း လိအန္သည္ ေအဘီေဂးလ္အား
ၾကည့္၍ ၿပံဳးတတ္သည္။
ဘာသာစကားအဟန္နဲ့၊အတား ရွိေနေသာ္လည္း သူတို့၊ႏွစ္ဦး၏ ခင္မင္မႈကား
တုိးမ်ဳိသာ လာလ်က္ရွိ၏။
ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ သိခ်င္တာမွန္သမွ် သူ၊အေဖမွ တစ္ဆင့္ ေမးခဲ့ရာ
လိအန္ကလည္းဘယ္ေမးခြန္းကိုမွ ေခ်ာင္တိမ္းျခင္း မျပဘဲ
ပြင့္ပြင့္လင္းလင္းပင္ ေျဖသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ လိအန္သည္ ေဂ်ကာ့ဘက္ လွည့္၍ “ဘုန္းႀကီး ကိုမွာ
အခုဆိုရင္စိတ္ခ်ားစရာေကာင္းတဲ့ အလုပ္ ရွိေနၿပီေပါ့ ဟုတ္လား၊ ဒါေပမဲ့
ကၽြန္ေတာ္ သိခ်င္တာေလးတစ္ခုရွိတာေတာ့ ေမးပါရေစ၊ ဘုန္းႀကီး ကို

အေနနဲ့ ဘာျပဳလုိ့ သာသနာျပဳ ဘဝကို စြန္႔ပစ္ခဲ့တာလဲ”ေဂ်ာ့ကာကစပ်ိဳးသည္။
“ဒါက်ေတာ့ ရွင္းျပဖို့ ခက္တယ္၊ ငါ့အေနနဲ့ တပ္ခ်စ္တပ္ခဲ့အတူတူတြဲၿပီး အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ရတာမ်ားတဲ့ အတြက္ေၾကာင့္ ျဖစ္ခ်င္လည္း ျဖစ္မယ္၊ ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္သူတို့နဲ့ တြဲသြားၿပီးတဲ့ ေနာက္ပုိင္းမွာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ ေၾကာက္စရာ သပ္ေကာင္းတဲ့ျပန္လာရပ္ေတြကို ခရစ္ယာန္ သာသနာျပဳအနည္းအက်ဥ္းေလာက္သာ ေျဖရွင္းေပးႏုိင္လိမ့္မယ္လုိ့လည္း ငါ မထင္မိဘူး”“အဲသလုိေတာ့လည္း မဟုတ္ဘူး ဘုန္းႀကီး က်ာ၊ လုပ္ထားခဲ့တဲ့ အလုပ္ေတြက ခင္ဗ်ားထင္တာထက္ ပိုၿပီး အက်ိဳးသက္ေရာက္မႈေတြ ရွိေနတယ္။ ကၽြန္ေတာ္ ခရီးသြားတဲ့အခါ ေနရာအေတာ္မ်ားမ်ားက လူအေတာ္မ်ားမ်ားဟာ တံတြတ္ေလး ကိတ္ၿပီး ကိုးကြယ္ခ်ည္းကပ္ေနၾကတာေတြ႔ခဲ့ရတယ္”ေဂ်ာ့ကာက တ႐ုတ္ေကဒါအား ဖ်တ္ခနဲ ေမာ့ၾကည့္လည္။ တ႐ုတ္ေကဒါသည္ အခုိင္အမာေျပာေနျခင္းျဖစ္သည္။
ထိုအခ်က္ကို တ႐ုတ္ေကဒါ၏ မ်က္ႏွာတြင္ အထင္အရွား ျမင္ေနရ၏။
“ကၽြန္ေတာ့္ဆရာ ဘုန္းႀကီး က လက္ထပ္ခြင့္ၿပီး ေပးထားတဲ့ သမီးေကာင္မ္းစာ အခုထိရွိေနပါေသးတယ္”ဟု လီအန္က ေျပာသည္။
“လုတင္း တံတားေပၚမွာတုန္းက ကၽြန္ေတာ္ေသေတာ့မွာပဲလို့ ေတြးမိခဲ့တယ္။
အဲဒီတုန္းမွာ ကၽြန္ေတာ္ဟာ တစ္ခ်ိန္က ဘုန္းႀကီး ကိသင္ေပးထားတဲ့အတုိင္း အာ႐ုံ အႀကိမ္ကိမ္ျပဳခဲ့တယ္၊ “အို ဘုရားသခင္၊ ကၽြန္ုပ္ခ်ဥ္လိုအပ္ေနခ်ိန္တြင္ ကၽြန္ုပ္အား ခြင့္လႊတ္၍ ကာကြယ္ေပးေတာ္မူပါ” လို့ဆိုလည္း ဆုေတာင္းခဲ့တယ္”ေဂ်ာ့ကသည္ သူ့ ထမင္းခ်က္ေတာင္းဇာ၊ မ်က္ႏွာအား အံ့အားသင့္စပ်ိဳး ၾကည့္ေနသည္။
“ငါေတာ့ မစဥ္းစားတတ္ေတာ့ဘူး စီယာအို လီအန္”လီအန္သည္ နတ္ကြန္းဇာ အေပၚဘက္သို့ ေမာ့ၾကည့္ေနသည္။
ထို့ေနာက္ ေဂ်ာ့က်မ္းႏွာအား စပ်ိဳး၍ ၾကည့္ေနသည္။
“အဲဒီ အခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ့္ေခါင္းထဲကို အဲဒီအေတြး ဘာျပဳလို့ဝင္လာတာလဲဆိုတာ ကၽြန္ေတာ္ ရွင္းမျပတတ္ဘူး ဘုန္းႀကီးက်”“မင္း အဲဒါကို ေျပာျပတဲ့အတြက္ ငါ သိပ္ဂုဏ္သာတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကာက ေျပာသည္။
“ဒါဟာ အလြန္ႀကီးမားတဲ့ အခြင့္အေရးႀကီး တစ္ခုပဲ့လို့ ယူဆပါတယ္”“လုတင္း တံတားတုိက်ပြဲမွာ အသက္ဆုံးရွံ့တဲ့ လူေတြကို ေရႊတံဆိပ္ဆု ေပးခဲ့တယ္။ တပ္ခ်စ္တပ္မွာ ရရင့္က်ခင္းအတြက္ အျမင့္ဆုံး ေပးတဲ့ ဘြဲ့တံဆိပ္ေပါ့”ဟု လီအန္ကဆက္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေက်းရြာေတြကို သြားရင္ သူတုိ့က ကၽြန္ေတာ္ ေရႊတံဆိပ္ ရတာကိုသက္သက္ပဲ သေနၾကတယ္၊ တစ္ခါတေလမ်ား အဲဒီ ေရႊတံဆိပ္ကို တလွပါလို့ ဝုိင္းေျပာၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ေလ ဆုေတာင္းခဲ့တာကို မေမ့ဘူး၊ မၾကာခဏ သတိရမိတယ္”လီအန္သည္ ‘အေနာက္ဘက္ မုိးေကာင္းကင္ ဂိတ္ခံခါး’ဆီသို့ ေရွ့မွ ေလွ်ာက္သြားသည္။

ေဂ်ေကာ့ သားအဖက ေနာက္မွ လိုက္သြားသည္။
ထို႔ေနာက္ ဆုိက္ဘရပ္ဒ္ဘားၾကားရွိလမ္းသြယ္၏ အလယ္သို႔ေရာက္သည့္အခါ
ေဂ်ေကာ့က ရပ္လိုက္ၿပီး သူ႔ လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ လိအန္လက္ေမာင္းအား
ဆုပ္ကိုင္လိုက္သည္။
“ငါ့ကို ေျပာပါဦး လိအန္၊ တို႔သားအဖ ပိကင္း ေရာက္ေနတာ မင္း
ဘယ္သူ့လုပ္ခ သိသလဲ။
ဒီမနက္ ဒီကိုလာၿပီး ရွာရင္ ေတြ႔ႏုိင္တယ္ဆုိတာေကာ ဘယ္က ဘယ္လို
သိလာသလဲ။
တို႔သားအဖ ဒီကိုလာမယ္ဆိုတာ ဘယ္သူမွ မသိဘူး”“မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအိုက
ဘုန္းႀကီး ကီ လာလိမ့္မယ္လို႔ ကၽြန္ေတာ့္ကိုသတင္းေပးပါတယ္”ဟု
လိအန္က ေျပာသည္။
“သူကပဲ ေတာ္ပုိင္း ေရာက္ေနတဲ့
ကၽြန္ေတာ့္ကိုျပန္ေခၚခဲ့တာပါ”ခ်ယာအို႔ နာမည္ေျပာသံ
ၾကားလုိက္သည့္အခါ ေဂ်ေကာ့ မ်က္လုံးမ်ားသည္ျပဴးသြားသည္။
“မာရွယ္ လွကို မင္း ဘယ္လို လုပ္ၿပီး သိသလဲ”“လုတင္း တုိက္ပြဲမွာတုန္းက
အထူး တုိက္ခုိက္ေရးတပ္ဖြဲ႔ရဲ႕ တပ္ဝင္းက မာရွယ္ လုပါ”“ဟုတ္ဘူး”ဟု
ေရရြတ္ကာ ေဂ်ေကာ့သည္ သူ ၾကားရသည့္ သတင္းအေပၚတြင္
ျပန္၍စဥ္းစားလ်က္ရွိသည္။
“ဒါေပမဲ့ မင္းက ငါ့ကို ေတြ႔ခ်င္ခဲ့ဆိုတာ သူက ဘယ္လိုလုပ္ၿပီး သိသလဲ။
ၿပီးေတာ့ သူက မင့္ဆီ ဘာျပလို႔
အေၾကာင္းၾကားရတာလဲ”“ကၽြန္ေတာ္ဆီ
အေၾကာင္းၾကားတာကေတာ့ မိတ္ေဆြ ပိေသၾကာင္း
ျပတဲ့သေဘာပဲျဖစ္မွာပါ။
တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ား တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ျပန္သြားရင္
ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ေတြ႔ခ်င္ခဲ့ဆုိတာ သူ သိေနတယ္။
ဒီေန႔ကေတာ့ ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ စင္မုိးခ်မ္းေရးကိုယ္စားလွယ္ေတြ
ေလ့လာေရးခရီးကို မလိုက္ဘူးဆိုတာ ဆက္သိလိုက္ေတာ့
ကၽြန္ေတာ့္ဆီဆက္သြယ္တယ္ေလ။
သူက အဆက္ေပးတယ္၊ ခင္ဗ်ား တည္းေနတဲ့ ဟိုတယ္ အျပင္ကေန ေစာင့္တဲ့၊
တစ္ေယာက္တည္းခ်င္း ေတြ႔ခြင့္ရေအာင္ လုပ္ၿပီး စကားေျပာပါတဲ့၊
ကၽြန္ေတာ္က ခင္ဗ်ားမသိေအာင္ ဆုိက္ကားတစ္စီးနဲ႔ ေနာက္က လိုက္လာခဲ့တာ
ဒီေနရာမွာ အထိပဲ”ေဂ်ေကာ့သည္ လိအန္ဆီမွ ၾကည့္ကာ အံ့အားသင့္ကိုရွိသည္။
လိအန္ေျပာခဲ့သမွ်စကားမ်ားအား ၿခံဳငုံ၍ စဥ္းစားလိုက္သည့္အခါ
သူ႔စိတ္ထဲတြင္ ေနာက္ထပ္ စဥ္းစားစရာေတြအမ်ားႀကီး ျဖစ္လာသည္။
ခ်ယာအိုသည္ ဘာေၾကာင့္ လိအန္ႏွင့္
မိမိအားေတြ႔ခ်င္ေနပါသတုန္း။
မိမိတို႔ သားအဖ၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားကို ဘာေၾကာင့္
ခ်ယာအိုစိတ္ဝင္စားေနရပါသနည္း။
မိမိအား တ႐ုတ္ျပည္သို႔ လာေအာင္ ဖိတ္ၾကားသည့္ကိစၥခ်ယာအိုသည္
ေနာက္ကြယ္မွ ပါ၀င္ေနလလား။
အကယ္၍ ပါ၀င္ေနသည္ ဆိုျငားအံ့၊ ခ်ယာအိုတြင္ဘယ္လို ရည္ရြယ္ခ်က္
ရွိေလသနည္း။
“တို႔မ်ားအေနနဲ႔ ေအးေအးေဆးေဆး ေတြ႔လို႔ ရမလား လိအန္”ဟု
ေဂ်ေကာ့က ေမးသည္။

“တုိ႔မ်ားက မင္းနဲ့တူတူ ညစာ စားဖို့ စီစဥ္ထားတယ္ဆိုရင္ေကာ
ျဖစ္ႏုိင္သလား”“ပါတီေကဒါေတြအတြက္ အေနာက္ႏုိင္ငံက
မိတ္ေဆြေတြနဲ့ တရင္းတႏွီး ေတြ့ဆံုဖို့ဆုိတာမလြယ္ပါဘူး။
အထူးသျဖင့္ ခရစ္ယာန္အယူဝါဒ ေနာက္ခံရွိတဲ့လူေတြနဲ့ ေတြ့ဖို့က
အေတာ္မလြယ္ပါဘူး”ေဂဠဟ္ကက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ငါ နားလည္ပါတယ္၊ ဗ်ာကားေနရတဲ့ ေကာလဟလသတင္းေတြအရဆုိရင္
တ႐ုတ္ ခရစ္ယာန္ေတြရာ အသိပညာရွင္ေတြပါ ပန္းမ်ိဳးတစ္ခု
အစမခအေလ့ပ်ဳိးမွ စခန္းေတြကို အဖို့ ခံရသတဲ့”လီအန္သည္ သူ႔
ပတ္ဝန္းက်င္အား ထိတ္လန္႔တၾကား ၾကည့္သည္။
သူသည္ေျခလွမ္းမ်ားအား ခပ္သြက္ လွမ္းသည္။
“ဒီဟာေတြကို မေျပာၾကတာ ေကာင္းလိမ့္မယ္ ဘုန္းႀကီးကီ။
အခ်ိန္ကာလက သိပ္မေကာင္းဘူး၊ လူနည္းနည္းေလာက္ပဲ လံုၿခံဳမႈ ရွိတာ”
သူသည္ခ်ိန္ဆေနသည္။
အတန္ၾကာမွ ေဂဠဟ္က မ်က္ႏွာအား ေစ့ေစ့ၾကည့္သည္။
“မာရွယ္လ္ရဲ့ညီမေတာင္ ေက်ာက္မီးေသြးတြင္း တစ္ခြင္း
အလုပ္ကမ္းစခန္းမွာ အလုပ္ လုပ္ေနရွာတယ္”တဂ္ဂတ္လ္
ေျပာေနၾကေသာ သူတို႔၏ စကားမ်ားကို သူ႔သမီး ေအဘီေဂးလ္
နားလည္ပံုမရ။
“မင္း ေျပာတာ လုေမ-လင္း လား”ဟု ေဂဠဟ္ကက တိုးတုိးေမးသည္။
“ဟုတ္ပါတယ္”“သူက ဘာလုပ္လို့လဲ”“ကၽြန္ေတာ္လည္း မသိဘူး၊
ဘယ္သူကမွလည္း မေမးၾကဘူး။
သူ ေရးတဲ့ စာထဲမွာသူတို႔မဆက္သြယ္ေတြ့လို့ ျဖစ္ခဲ့လည္း ျဖစ္မယ္၊
ဒါမွမဟုတ္ သူကပဲ သူ႔ ေစတနာအေလွ်ာက္လြွာ ျဖစ္ခဲ့လည္း
ျဖစ္မယ္”ထိုအခုိက္တြင္ အနက္ေရာင္ ေမာ္ေတာ္ကား တစ္စီးသည္ ‘အေနာက္ဘက္
မ်ဳိးေကာင္းကင္တိုက္ခန္း’ ေရွ့၌ ရပ္သည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ သြားရမယ့္အခ်ိန္ ေရာက္လာၿပီ။
ကၽြန္ေတာ့္ဘက္က အခုလိုေတြ့ခြင့္ရတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ္
သိပ္ဝမ္းသာပါတယ္။
ၿပီးေတာ့ ခင္ဗ်ားရဲ့ ခ်စ္ခင္ရာေကာင္းတဲ့သမီးကို ကၽြန္ေတာ္
ေတြ့ခြင့္လိုက္တာ အင္မတန္မ ဂုဏ္ယူက်ရာ တကၠပါတယ္”“ကၽြန္မတို့ ေနာက္ထပ္
ေတြ့ႏုိင္ပါဦးမလား”ဟု ေအဘီေဂးလ္ သူမ အေဖမွတစ္ဆင့္ေမးသည္။
“ေနာက္ထပ္ ေတြ့ဖို့ကေတာ့ အေတာ္ခက္ပါတယ္ ခင္ဗ်ာ”ဟု လီအန္က
မသာမယာေသာမံက္ႏွာထားျဖင့္ ေျဖသည္။
“ဟိုး ငယ္ငယ္ကုန္းက ကၽြန္မအတြက္ ရွင္ လုပ္ကြ်ေပးခဲ့သမွ်ကို
ကၽြန္မဘဝတစ္သက္တာမွာ ဘယ္ေတာ့မွ ေမ့မသြားဘူးဆိုတာ
အသိေပးခဲ့ပါရေစ”ေအဘီေဂးလ္သည္ လီအန္၏ လက္တစ္ဖက္ကား တအား
ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
သူမအေဖႏွင့္ လီအန္တို့ ႏွစ္ဘက္ေနၾကသည့္အခါတြင္လည္း ေတးနားမွ
ရပ္ကည္ကာမ်က္ရည္ဝဲခဲ့ဖူးသည္။
“မင္းနဲ့ ျပန္ေတြ့ရတာ သိပ္ကို ဝမ္းသာတယ္ လီအန္”ဟု
ေဂဠဟ္ကကစ်ဳိးခုိက္ေနသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“မင့္ မိန္းမနဲ့ မိသားစုေတြကို
ႏွစ္ဘက္ေၾကာင္းလည္းေျပာျပလိုက္ပါ”“ဟုတ္ကဲ့ပါ ဟုတ္ကဲ့ပါ၊
ကၽြန္ေတာ့ ေျပာျပပါမယ္”လီအန္သည္ ဂိတ္ဆံခါးဘက္သို့ ကပ်ာကယာ

ထြက္သြားသည္။
သူသည္ မ်က္စိမ်က္ႏွာအပ်က္ကို ျဖစ္ရကိုဇ၏။
လွေမ်ာ-လင္းႏွင့္ ခ်ိယာအုတ္တို႔အေၾကာင္း ေမးမိ ေျပာမိ၍လား။
ထိုအခိုက္ခ်ာပင္ ဝတ္စုံ ေတာက္ေတာက္ေျပာင္ေျပာင္မ်ား ဝတ္ထားသည့္
သူငယ္တန္းေက်ာင္းသား ေက်ာင္းသူမ်ားႏွင့္ ဆရာ ဆရာမမ်ား ဝင္လာသည္။
အားလံုးသည္ ကသုတ္ကရက္ထြက္သြားေသာ လိအန္ဆား လံုးဝ သတိမျပဳမိၾက။
“သူနဲ႔ ေဖေဖနဲ႔ ေနာက္ဆံုးေျပာေနၾကတာ ဘာေတြလဲ ဟင္”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ကေမးသည္။
“ေဖေဖ့ မ်က္ႏွာၾကည့္တာ တအား စိတ္ပူေနသလိုပဲ”“ေဖေဖတုိ႔
ေျပာေနၾကတာက ပန္းမ်ိဳးတစ္ခု တုိက္ဖ်အေၾကာင္းပါ”ဟု
ေဂ်ကာ့ကေျပာကာ လိအန္ ထြက္သြားရာ ဂ်ိတ္ဆာခါးဘက္သို႔
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
“ဝမ္းနည္းစရာေတြျဖစ္ေနတယ္လို႔ သိရတယ္၊ အျပစ္ဒဏ္ မခံသင့္
မခံထုိက္တဲ့ လူအမ်ားအျပားဟာ အဓမၼအေလ့ပ်က္မ်ားစနစ္ေတြကို
အပို႔ခံေနရသတဲ့”ေအဘီေဂးလ္သည္ ေနာက္ဆုပ္ ေမးခြန္းတစ္ခု ေမးရန္
ဟန္ျပင္လုိက္သည္။
ထိုအခိုက္ခ်ာပင္ အနက္ေရာင္သပ္ယင္း ေကာ္လာတပ္ က်ိန္စက္ဝတ္ထားေသာ
တ႐ုတ္ပါတီေကဒါ တစ္ေယာက္ ဝင္လာသည္။
သူသည္ ကားေပၚမွဆင္းကာ ေဂ်ကာ့တို႔ဆီသုတ္သီးသုတ္ပ်ာ
လာေနျခင္းျဖစ္၏။
သူတို႔နား ေရာက္သည့္အခါ အလြန္ ယဥ္ေက်းဖြယ္ရာစြာျဖင့္ၿပံဳး၍ ႏႈတ္ဆက္ၿပီး
ကားနက္ႀကီးဆီသို႔ လက္ျပဳိးထိုးျပေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔နဲ႔ လုိက္ခဲ့ပါ ခင္ဗ်”ဟု သူက ေဂ်ကာ့အား ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားတို႔သက္သာသာ သြားႏုိင္ဖို႔ ကၽြန္ေတာ္တုိ့ကား
ပါလာပါတယ္”“ကၽြန္ေတာ္တို႔မွာ လူခင္းေတြ႔ဖို႔ ခ်ိန္းထားတာ
မရွိပါဘူး”ဟု ေဂ်ကာ့က ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔အတြက္ ဒီေန႔ဟာ ရက္အား တစ္ခုကြ၊ ဒီေနရာကို
အပန္းေျဖဖို႔ လာခဲ့ၾကတာပါ”ေကဒါက ၿပံဳးျပသည္။
“တကယ္လို႔ မစၥတာ ကယ္လာ ေမာ္ေတာ္ကားနဲ႔ လိုက္လာရင္ဆိုရင္ေတာ့ ကယ္လာရဲ႕
သမီးကို ဟိုတယ္ ျပန္ရြိေအာင္ပးခဲ့ပါမယ္ မစၥတာကယ္လာ
အတြက္ကေတာ့ခ်ိန္းဆိုထားတဲ့ ေနရာက ရွိေနေတာ့မွာ”“အဲဒီဟာက ဘာလဲလို႔
ေမးရင္”“အဲဒါကို ကၽြန္ေတာ္ ေျပာပုိင္ခြင့္ မရွိပါဘူး မစၥတာ
ကယ္လာ”ဟု ေကဒါကျပန္ေျပာသည္။
သူ၏မ်က္ႏွာထက္မွ အၿပံဳးရီပ်ယ္သည္ ေပ်ာက္သြားခဲ့ေလၿပီ။
“အခုခ်က္ခ်င္းကၽြန္ေတာ္နဲ႔အတူ ကားဆီကို လွုိက္ခဲ့ဖို႔သာ
ေျပာပါရေစ”ေကဒါ အရာရွိသည္ ေနာက္ဆက္မ သူ၏ဦးေခါင္းအား ငဲ့၍
သူ႔ရွဴးမွ သြားၾကရန္အရြိပ္အျခည္ ျပျပလိုက္သည္။
ေဂ်ကာ့သည္ နုတ္ခြန္းဆံု တစ္ခြန္းမွ်းပ်ာက္ဆည္ေျပာသည္။
ထို႔နာက္သူ၏သမီး ေအဘီေဂးလ္၏ လက္ကုိဆြဲကာ အနက္ေရာင္
ေမာ္ေတာ္ကားဆီသို႔ ေခၚလာခဲ့ေလသည္။

၇ေဂေါ်ကာ့တို၇် စီးလာေသာ ေမာ္ေတာ္ကားႀကီးသည္ ၇ခြားႏုိင္ငံ ဇစ္ၿမဳိ
အမ်ဳိးအစားေမာ္ေတာ္ကား ျဖစ္သည္။
တ၇တ္ ကြန္ျမဴနစ္ အစိုးရ၏ ဌာနဆုိင္ရာကားမ်ား
ျဖဳတ္သြင္းျပတင္းေပါက္မ်ားအား အလံုပိတ္ထားၾကသည္။
ျပင္ပမွ သြားလာေနၾကေသာ လူမ်ား မျမင္ေအာင္လုပ္ထားျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။
ကားကို ေမာင္းလာသူမွာ ယူနီေဖာင္းဝတ္ ယာဥ္ေမာင္း တစ္ဦးျဖစ္၍
ကားေနာက္ခန္းထဲတြင္ ေဂေါ်ကာ့ႏွင့္ ေအဘီေဂးလ္ သားအဖသည္
ေဘးခ်င္းယွဥ္၍ ထုိင္ေနၾကသည္။
သားအဖ ႏွစ္ေယာက္သည္ စကား မေျပာၾက။
သူတို၇် ကားသည္ ပီကင္းၿမိဳ့ေတာ္၏ အလယ္သို၇်ဦးတည္၍
ေမာင္းလာေနျခင္း ျဖစ္၏။
ေ၇ြ၇ခန္း ယာဥ္ေမာင္းေတာ္၌ ထုိင္လာေနေသာ ေကဒါသည္သုအခါတြင္
လံုး၀ စကားမေျပာေတာ့ေခ်။
ေသာကရိပ္ လႊမ္းေနေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္တုိတုယ္ေ၇ြ၇၌
ေမာ္ေတာ္ကား ရပ္လုိက္သည့္အခါ ကားေပၚမွ ဆင္းသည္။
ေဂေါ်ကာ့ကလည္းကားထဲမွ ထြက္၍ ယခုကဲ့သုိ့တြင္ ဘာမွ် ခိုးရိွ့ရာ မရွိဟု သူ
ယံုၾကည္ေၾကာင္းေျပာျပကာသူ၇အတြက္ မယုံၾကည္ဟု မွာသည္။
ဟိုတယ္ေ၇ြ၇တြင္ ေအဘီေဂးလ္အား ခ်ထားေပးအၿပီးတြင္
ေမာ္ေတာ္ကားႀကီးသည္“ျမတ္ေသာ ၿငိမ္းခ်မ္းေရး
ပန္းၿခံ”ဘက္သို၇် လ်င္ျမန္စြာ ေမာင္းထြက္သြားသည္။
ေဂေါ်ကာ့အဖို၇“ျပည္သူ၇၌ မဟာခန္းမႀကီး” တည္ရာ ေတာင္ကုန္းထက္သို၇်
ေမာင္းတက္သြားေနေသာေမာ္ေတာ္ကားေပၚ၌ ထုိင္ရင္း မ်ားစြာ
စိတ္ဒုကၡလိုက္ရ၏။
ထုိခန္းမႀကီးမွာ အလြန္၇အလြန္ႀကီးမားေသာ ေက်ာက္ခဲုးႀကီးမ်ားျဖင့္
နံရံကုန္းဇ၏ အေနာက္ဘက္ျခမ္း ဇကၠတစ္ခု ေျမေပၚ၌ကြန္ျမဴနစ္တို၇်
တည္ေဆာက္ထားခဲ့ျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
လမ္းခရီး တစ္ေလွ်ာက္လံုးတြင္ ေဂေါ်ကာ့သည္ သူ၇အား ေခၚခုိင္းသူ
ဘယ္သူျဖစ္ကုိမွန္းဆလာသည္။
သူ၇စိတ္ထဲတြင္ မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအိုအား ခြဲေနမိ၏။
လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းပတ္အားအတြင္းက မေမွ်ာ္လင့္ေသာ ဖိတ္စာ တစ္ေစာင္
သူ၇လက္သို၇် ေရာက္လာခဲ့၏။
ထုိ ဖိတ္စာမွာတ၇တ္ျပည္သို၇် ညီလာခံလာတက္ရန္ တေလးတစား
ဖိတ္ၾကားထားသည့္ စာ ျဖစ္၏။
ထုိစဥ္အသူသည္ ထုိစာ၏ ေနာက္ကြယ္က လူ မည္သူ ျဖစ္ႏုိင္လိမ့္မည္နည္းဟု
မွန္းဆခဲ့ဖူးသည္။
ခ်ယာအိုမွ တစ္ပါး အျခား ဘယ္သူ၇ကိုမ်ဳိ ေတြးလို၇်မရ။
ေနာက္ပုိင္း လိအန္ႏွင့္ ေတြ၇်သည့္အခါ လိအန္က မိမိႏွင့္ ေတြ၇်ဖို၇်
သူ၇အား စီစဥ္ေပးခဲ့သူမွာ ခ်ီယာအို ျဖစ္ပါသည္ဟု ၀န္ခံခဲ့၏။
သုိ့ျဖစ္ရာ အကဲႏွင့္ အေၾကာင္းဆက္စပ္ခ်ိန္ဆ္းလိုက္သည့္အခါတုိင္း
ယခု မိမိအား အေခၚခုိင္းသူသည္ မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအိုမွလြဲ၍အျခားလူ
ဘယ္သူမွ မျဖစ္ႏုိင္ဟုပင္ ေတြးလာခဲ့မိ၏။
သူ၇အား ေခၚလာခဲ့ေသာ ေမာ္ေတာ္ကားသည္
ျပည္သူ၇မဟာခန္းမႀကီးေ၇ြ၇အေရာက္တြင္ရပ္သြားသည္။

ယူနီဝေဖာင်းဝတ် ကေဒါသည် ကားဘွဲ့ခန်းထဲမှ ဆင်းလာၿပီး
ဝေဂ်ကြာအားဝေကာက်ဝေလကားဆက်ဒီး ဆယ့်နှစ်ဆတိုင်း
ခေါင်းသြားသည်။
အခု ပုံအတိုင်းဆိုပါက မိမိဇာတ်အကြောင်းအထည်သည် များနှုံစရာ
မရှိတော့ဟုပင် ဝေဂ်ကြာက ယူဆလိုက်မိပေလသည်။
အဆာကြာအံဖွဲ့၏ ကောက်ကျစ်ခြင်းကိစ္စမ်ား ပျံခရင်းတြင် လံစြပ်ပတ်ပ ဂုိဇွယ်
ဝေနက္ကတ်စွဲဆွေးမ်ား ရှပ်ဝေနဖက်ကသည်ကို ျမင်ဇာ၏။
ကေဒါ ဝေနာက် လိုက်လာဝေသာ ဝေဂ်ကြာသည်ကိစ်က်ယ်ျမင့်ျမတ်ဝေသာ
ဖက်းတံခါးဆက်ဒီးမ်ားအား ဝေတြ့ရနရသည်။
ကေဒါသည် သူ့အားဦးဆောင်က အလယ်ပေါက် အဝင်တံခါးအတုိင်း
ခန်းမဆက်ဒီး အတြင်းသို့ ခေါင်းသြားသည်။
အထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက် ကေဒါသည် ဝေဂ်ကြာအား
တခမ်းတနားရှိလြန်းလွသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ဒီးအတြင်းသို့
ခေါင်းသြားသည်။
အထဲတြင် လက်ဆင့်ပါကလားထုိင်မြားနှင့် စားပြဲနိမ့်မြင့် တစ်လုံး ခ်ထားသည်။
ကေဒါသည် သူ့အားကုလားထုိင်တစ်လုံးကို ၁ဒနဲ့ျပကာ
ထုိင်ရုိင်းၿပီးသော ဝေဂ်ကြာအား ထားရစ်ခဲ့ၿပီး ထြက်သြားသည်။
ဝေဂ်ကြာသည် နံရံမ်ားဝဲ့ပင့်၌ ခ်ထြဲထားသော ခရီးရှည် ခ်တ်ကြွဆက်ဒီး
အတြင်းမွရစြမ်းသတ်မ်ားကို ျပေသာ ပန်းခ်ကားဆက်ဒီးမ်ားအား စ်တွင်ကစား
ဖက်ည့်ဝေနမ်ေလသည်။
ဝေဂ်ကြာ ပန်းခ်ကားမ်ားအားဖက်ည့်ဝေနခုိက်ကာပင် အတြင်းဘက်မွ
တံခါးတစ်ခ်ပြင့်ြားၿပီး ေျခလွမ်း ခပ်က်လွမ်း၍ လူ တစ်ေယာက်
ထြက်လာသည်။
သူ့နာက်မွ ပါလာသူမွာအမီးသမီး ကိုယ့ေရးအရာရှိ ျဖစ်၏။
သူ့ထံသုိ့ ေလွာ်လွာေနေသာ တ၇တ္ဘာမီးသားသည်အရဖ်ေမာင်း ပုကြြ
ိုးုင်ေသာ်လည်း သပ္ပါ့ဘြာ ဝတ်စားထားသည်။
သူသည် အခန်းထဲမွ ျဖတ်လာေနစဉ်အတြင်း ယဉ်ေက်းသိမ့ေမြ့ေသာ
အၿပံုးပန်းကို ဆက်ထားသည်။
ဝေဂ်ကြာသည် သူ့ထံ လာေနသူအား လု-ခီယာအို ျဖစ်လိမ့်မည်ဟု
တထစ်ခ်တြက်ထားသူ ျဖစ်၏။
သို့ေသာ်လည်း ယခု ျမင်ေနရသည့် မ်က်ိုးာကား သူ လြန်ခဲ့ေသာ
ိုးုစ့ေပါင်းိုးွစ်ဆယ့်ုိးုစ့်ိုးုစ့် အခ်ိန်ကာလက ျမင်ေတြ့ခဲ့ရေသာ မ်က်ိုးာ
ျဖစ်သည်။
ၿမိဳ့ဂ်ိုးတံတုိင်းကာတန်ေဝးၿမိဳ့တြင်းမွ အၿပီးအပုိင် မထြက်ခြာမီက
ေတြ့ျမင်ခဲ့ရသည့် မ်က်ိုးာျဖစ်၏။
ထိုသူကား မုတ်ဆိတ်ေမွးိုးုင့် ိုးုတ်မွးေမွးမ်ားအား ေျပာင်ြင်ေအာင်
ရိတ်ထားေသာမ်ိန်းမင်းဆက် တစ်ဆက်တြင်းက အမတ္တကိုး တစ်ဦး၏ ေျမး
ေတာ်စဲ့သူ၊ ယခုအခ်ိန်ြင့်ေပါင်း သန်းေျခာက်ကာေက်ာ် ရှိေသာ
အမီးသား တစ်ရပ်၏ ဝန်ကီး ခ်အင့်-လုိင်းေပတည်း။
သူသည် အလြန် စူးရှထက်ျမက်သည့် မ်က်လုံးအစုံျဖင့် ေဂ်ကြာအား
မ်က်ေတာင်ပင် မခတ်ဘဲစူးစိုက်ိုက် ဖက်ည့်ကြည့်ေလသည်။
“ပ်ကင်း အျပန်ခရီးက ဆက်ဆိပါတယ်၊ မစဝတာ ကယ်လာ”ဟု ခ်က
တ၇တ္တာသာစကားျဖင့် ယဉ်ေက်းသိမ့ေမြ့စြာ ိုးုတ်ကြားပီး သူ့အား
မတ္တတ်ထ၍ ခရီးဦးဆက်ျပဳေနေသာေဂ်ကြာအား ထုိင်ခုိင်းသည်။

“အခု ကၽြန္ေတာ္တို့ခ်င္း ျပန္ေတြ႔ရတဲ့ အခ်ိန္ဟာ
အေျခအေနေတြဟာကၽြန္ေတာ္တို့ ေနာက္ဆုံး အႀကိမ္
ဆံုခဲ့ရတုန္းကနဲ့ လံုးဝ မတူေတာ့ဘူးေနာ္”“ကၽြန္ေတာ္လည္း ဒီ
အေျခအေနကို ၾကည့္ၿပီး သိပ္ ဝမ္းသာပါတယ္”ဟု
ေဂ်ာ့ကသိမ့ေျဖ၍စကား ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ့္ကို ပိတင္း ျပန္လာဖို့ ဖိတ္ျခင္းဟာ
ပုဂၢိဳလ္ေရးခ်စ္ခင္မႈ တစ္ခုကို ရည္ၫႊန္းတယ္လို့ပဲ ယူဆလို့ ရပါတယ္”ဟု ခ်က
ေျပာသည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ဒုတိယကိုယ္ေရးအရာရွိ အမီးသမီးသည္ လက္ဖက္ရည္
ပန္းကန္တင္ထားသည့္ လင္ပန္းကိုယူလာၿပီး ေဂ်ာ့ေတးမွ စားပြဲေပၚေပၚ
တင္ေပးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ၾကားထားတာ တစ္ခု ရွိတယ္၊ ခင္ဗ်ားအေနနဲ့ သာသနာျပဳ
အလုပ္ကိုစြန္႔ပစ္လုိက္တာ ၾကာၿပီဆို။
ၿပီးေတာ့ မၾကာေသးခင္ကပဲ ခင္ဗ်ား ဓာအုပ္တစ္အုပ္ ေရးခဲ့တယ္လဲ့၊
တ႐ုတ္ျပည္သူ႔ သမၼတႀကီးဥိုင္ဇင္ တည္ေထာင္ခဲ့ၿပီးတဲ့ေနာက္ ရွစ္ႏွစ္တာ
ခရီးကို သံုးသပ္ထားတာလုိ႔သိရတယ္။
အေနာက္တုိင္းႏုိင္ငံမွာကေတာ့ ဒီ ဓာအုပ္မ်ိဳးဟာ အလြန္ ရွားပါးတာပဲ”ဟု
ခ်ကေျပာကာ သူ႔ လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ လင္ပန္းေပၚမွ ပန္းကန္အား
လွမ္းျပသည္။
ေဂ်ာ့သည္ လက္ဖက္ရည္ ပန္းကန္ေပၚ၌ အုပ္ထားသည့္ အဖံုးကို
ယူ၍ေဘးတစ္ဖက္သို့ ခ်လိုက္ၿပီး ပန္းကန္ကို ယူလုိက္သည္။
ေရေႏြးနံ႔သည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ေသာက္ခ်င္စဖြယ္ သင္းပ်ံ႕လာသည္။
ဤေရေႏြးၾကမ္းသည္ အနံ႔သာလွ်င္ ေမ်ွာ္လင့္သည္ မဟုတ္။
အရသာကေတာ့လည္း အလြန္ထူးျခားၿပီး စိတ္ကို ၾကည္လင္နွစ္သိမ့္ေစ၏။
ခ် ကိုယ္ကုိင္ရည္းသူ႔လက္ဖက္ရည္ ပန္းကန္ကို ယူ၍ တစ္ခုံမွ ေသာက္ကာ
ျပန္ထားလိုက္သည္။
“ဒီအခ်ိန္ ဒီအဆင့္ကေတာ့ ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ့ ဒီစကားကိုပဲ
ေျပာသင့္တယ္လို့ထင္ပါတယ္၊ မစၥတာ ကယ္လာ”ဟု ခ်က စကားကို ျပန္ခသည္။
“ႏုိင္ငံေတာ္ေကာင္စဝင္ဆင္းေတြအေနနဲ့ သူတို့အဆင့္
ဘယ္ေနရာမွာပဲ ရွိရွိ အရင္းခ်ာင္းႏုိင္ငံေတြက
စာေရးဆရာေတြနဲ႔ေတြ႔ဆံုခြင့္ မရွိပါဘူး။
ဒါေၾကာင့္မို့ အခု ကၽြန္ေတာ္ဆုိရင္ေတြ႔ဆံုမႈနဲ့
စကားေျပာဆိုမႈဟာလို့ဝင္အဲဘဲ ကုိယ္ေရးကုိယ္တာ ကစၥတစ္ခုလို့
သေဘာထားပါ။
ၿပီးေတာ့ လံုးဝလို့ဝင္ထားရမယ့္ အရာတစ္ခု အျဖစ္လည္း
သေဘာထားပါ”ခ်သည္ စကားကို ျဖတ္၍ ဧည့္ၿပီး ေဂ်ာ့အား တခ်က္
လွမ္းၾကည့္သည္။
ထို့ေနာက္ သူ႔ေနာက္တြင္ တိတ္တိတ္ဆိတ္ဆိတ္ ထုိင္ကာ သူ႔စကားမ်ားအား
လုိက္၍ေရးမွတ္ေနသည့္ သူ႔ကိုယ္ေရးအရာရွိ အမီးသမီးအား တခ်က္
လွမ္းၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့အေနနဲ့ ဒီ ညီလာခံအတြင္းမွာ ခင္ဗ်ားတို့
ကိုယ္စားလွယ္ေတြကို စက္ပုံအလုပ္ရုံေတြ၊ ေက်ာင္းေတြနဲ့
လယ္ယာသမဝါယမ အသင္းေတြကို သြားၾကည့္ဖို့ စီစဥ္ေပးထားပါတယ္။
အဲဒီအစီအစဥ္ေတြဟာ ကၽြန္ေတာ္တုိ့ရဲ့ စီးပြားေရး

ဖြိုးဖီးတိုးတက်မှုနဲ့အေျခအေနအရပ္ကို သတင္း အသစ္ေတြအေနနဲ့
ေပးတာပါ။
ဒါေၾကာင့္ပုိ့ ဒီေန့ အစီအစဥ္မွာမစၥတာ ကယ္လာ လုိက္ဘြားတာဟာ
စိတ္ထိခိုက္စရာ တစ္ခု ျဖစ္သြားခဲ့ပါတယ္”“ကၽြန္ေတာ္ စာခ်ိန္ သံခ်ပ္ဖုန္းတဲ့
ေခ်းေခတ္ပိကင္းကို လမ္း၁၃ သ္ဆ္ဖမပါတဘြားၾကည့္ခ်င္လို့ပါ”ဟု
ေဂ်ဂ်ကာက လက္ထဲမွ လက္ဖက္ရည္ ပန္းကန္အား ျပန္ခ်ထားလုိက္ၿပီးေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေက်ာင္းသား တစ္ေယာက္ျဖစ္ခဲ့ဖူ ဒီမွာ ေနခဲ့ရတုန္းက
သတိရစရာေတြလြမ္းေမာစရာေတြ အမ်ားႀကီးရွိခဲ့ပါတယ္။
တစ္ခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ့္အေတြ့က အဝိပၸါယ္အမ်ားႀကီးရွိခဲ့တဲ့ ေနရာေတြကို
လြတ္လြတ္လပ္လပ္သြားႏုိင္တဲ့ အခြင့္အေရး မရမွာ ကၽြန္ေတာ္သိပ္ပီးရမွဳတယ္”ခ်က
ေခါင္းညိတ္သည္။
“အဲဒါကေတာ့ နားလည္မွဳ ရွိလို့ရတဲ့ဟာပါ။
ဒါေပမဲ့တကယ္လို့သာ မစၥတာ ကယ္လာက ကၽြန္ေတာ္တို့ကို ႀကိဳတင္ၿပီး
အသိေပးထားမယ္ဆုိရင္အေလံုးအဆိုေျပသြားဖို့
ရွိပါတယ္”“ႀကိဳတင္ျပင္ဆင္မွဳ မရွိဘဲ ဂ်ဴတ္ဘရက္ ေပၚလာတဲ့ ဆႏၵေၾကာင့္
ဆိုးျဖတ္လုိက္ပါတယ္”ဟုေဂ်ဂ်ကာက ရွင္းျပသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သုဂတိဘံုနတ္ကြန္းကို သိပ္ၿပီး ေရာက္ခ်င္ေနတယ္။
ဒီနတ္ကြန္းဟာ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ဆယ့္ငါးႏွစ္ေက်ာ္ေလာက္ကတည္းက
ကၽြန္ေတာ္နဲ့ ကၽြန္ေတာ့္ ဇနီးတို့မဖ်ကာခဏ အလည္သြားခဲ့ၾကတဲ့
ေနရာေပါ့”ေစာေစာက တည္ေနေသာ ခ်ဳပ္ မ်က္ႏွာထားသည္ အတန္ၾယ္ခ်
ေပ်ာ့ေပ်ာ့သြားသည္။
သူသည္ လက္ဖက္ရည္ကို ေနာက္ထပ္ တစ္ခြက္မွ် ေသာက္လုိက္သည္။
“ဒါဆိုရင္ အဲဒီနတ္ကြန္းမွာခင္ဗ်ားရဲ့ဟိုတုန္းက ထမင္းခ်က္နဲ့
ျပန္ေတြ့ရတာကိုလည္း ဝမ္းသာမယ္လို့ ကၽြန္ေတာ္
ထင္တယ္”“ကၽြန္ေတာ္တို့ ႏွစ္ေယာက္စလံုးအတြက္ အႀကီးအက်ယ္
ၾကည္ႏူးခ်မ္းေျမ့ခဲ့ရပါတယ္”ဟုေဂ်ဂ်ကာက ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္သမီးအေနနဲ့လည္း တ႐ုတ္ျပည္မွာ ေနစဥ္
ဒုိ့နဲ့ကေလးျဖစ္ခဲ့တဲ့ သူ့ကို ျပစ္ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့တဲ့ လူတစ္ေယာက္နဲ့
ေတြ့ေတာ့ စိတ္ဒုကၡရာေပါ့။
ဒါေပမဲ့လို့ ကၽြန္ေတာ့အေနနဲ့ ရဲေဘာ္ လိအန္ကို ေတြ့ဖို့ လံုးဝ
မေမွ်ာ္လင့္ခဲ့ပါဘူး။
အဲဒီေနရာမွာပဲျဖစ္ျဖစ္ တျခားေနရာမွာပဲျဖစ္ျဖစ္ ေတြ့ရလိမ့္မယ္လို့ကို
မထင္ခဲ့ပါဘူး”ဝန္ႀကီးခ်ပ္ ခ်က ၿပံဳးသည္။
“ဒီလို ဆိုျပန္ေတာ့လည္း အခု ဆက္စပ္ဖြဲ့ကုန္ေနတဲ့အရာရာတုိင္းဟာ
ကံေကာင္း အေၾကာင္းသင့္လို့ ဖြဲ့ဆုိင္ခြင့္ေတြ
ျဖစ္လာေနတာလားမေျပာတတ္ဘူး”“တုိက္ဆုိင္ခြင့္လို့လည္း ေျပာရမွာ
ခက္ပါတယ္ ဝန္ႀကီးခ်ပ္ ခင္ဗ်ား”ဟု ေဂ်ဂ်ကာကေျပာသည္။
“တစ္ခုံုတစ္ဦးက ရဲေဘာ္ လိအန္ကို ကူညီခဲ့တဲ့ အတြက္ အဆင္ေျပတာ
ျဖစ္မွာပါ”“အဲဒါေတာ့ နားလည္မွဳ တစ္ခုေပၚ အေျခခံတယ္လို့ပဲ
ဆုိရမွာေပါ့”ဟု ေျပာကာ ခ်ကၿပံဳးသည္။
ေဂ်ဂ်ကာသည္ တ႐ုတ္ဧည့္ခ်ဳပ္မ်ား မေရမရာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၾကည့္သည္။
နတ္ကြန္းဦး လိအန္ႏွင့္ ေတြ့ခဲ့ရသည္မွာ မွန္ေသာ္လည္း လိအန္၏ေနာက္ခံ
မ်က္ျခည္ျပတ္ေစာင့္ၾကည့္ေနသူ ပါလာသည္ကိုထင္ရွားေနသည္။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ေဂ်ဂ်ကာ့အေၾကာင္းအား

မသိ၍ မျဖစ်ဟု ခံယူထားသည့်ဖစ်၍ ခ်ိအား သူ မေမး၍ မျဖစ်ယူဆသည်။
“ကၽြန္ေတာ္ တစ္ခုေတာ့ ေမးခ်င္ပါတယ္၊ ကၽြန္ေတာ္တို့
ကိုယ္စားလွယ္ေတြကို စက္ပံုအလုပ္ပံုနဲ့ တျခား ေနရာေတြကို
ပို႔တဲ့အခါေတြမွာ ကၽြန္ေတာ္တို့ကို တာဝန္ယူၿပီး
ရွင္းျပေပးၾကတဲ့အရာရွိေတြဟာ ပန္းမီးတစ္ခု တုိက္ပြဲအေၾကာင္းနဲ့
အဒီ တုိက္ပြဲရဲ့ ေနာက္ခံ္းမွာျဖစ္ပြန္းလာတာေတြကို လံုးဝ
ရွင္းမျပၾကပါဘူး”ဟု ေဂဂ်ာက ေျပာသည္။
ထုိစကားသည္ သူသိခ်င္ေနေသာ ေမ-လင္းအေၾကာင္း ေမးႏုိင္ရန္
စကား လမ္းေၾကာင္းလိုက္ျခင္း ျဖစ္၏။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ေနနဲ့ အခု ကၽြန္ေတာ္ ေျပာခဲ့တဲ့ ပန္းမီးတစ္ခု
လုပ္ငန္းအေပၚမွာ အခုေလာေလာဆယ္ အေနာက္တုိင္းက လူေတြ သိပ္
စိတ္ဝင္စားေနတဲ့ အေၾကာင္းအရာျဖစ္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ စိတ္ထဲမွာလည္း အဲဒီအေၾကာင္းနဲ့ ပတ္သက္ၿပီး
ေမးခြန္းေတြ အမ်ားႀကီးေပၚေနေလေတာ့”ေဂဂ်ာသည္
စကားကို ျဖတ္၍ ရယ္သြားလိုက္သည္။
သူ႔စကား နားေထာင္သူတုိင္းက သိခ်င္သည္ သူ႔ကုလားထုိင္ကြင္း ထုိင္ေနရာမွ
ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ျဖစ္ကာ ၿငိမ္သြားေသာေၾကာင့္ေပတည္း။
သူ့မ်က္ႏွာထားသည္ ေစာေစာကလို မဟုတ္၊
သတိႀကီးစြာထားလာျခင္းကို ေဖာ္ျပလိုက္ ရွိေလသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ေစာင့္ၾကည့္ ေဝဖန္ေနတဲ့
ေဝဖန္ေရးသမားေတြကေတာ့အသိပညာရွင္ေတြအတြက္ တမင္သက္သက္
ေထာင္ေခ်ာက္ဆင္ၿပီး အေရးယူေနတယ္လို႔သိသယ ျဖစ္ေနၾကတယ္။
အသိပညာရွင္ေတြ အားလံုးကို “လက္ယာသမားမ်ားဆန္႔က်င္ေရးစစ္ပြဲ”မွာ
အျပစ္ဖက္ အခတ္ခံေနၾကရတယ္လို႔ ယူဆေနၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္လည္းတျခားလူမ်ားစုေတြလိုပဲ အဲဒီလုပ္ငန္းေတြေပၚမွာ သံသယ
ဝင္ေနမိတယ္”“အဲဒါဟာ လြဲမွားတဲ့ အယူအဆ တစ္ခုပါ”ဟု ခ်က
ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္ေမးခြန္းအေပၚ၌ ႏွစ္ၿမိဳ႕ခင္း ရွိပံုမရ။
“ကၽြန္ေတာ္တို့က အျပဳသေဘာေဆာင္တဲ့ ေဝဖန္မႈေတြကိုဖိတ္ေခၚဖို႔
အားထုတ္ေနၾကပါတယ္။
အေရးႀကီးတာက အမ်ိဳးသား စည္းလံုးညီၫြတ္ေရးကို ရဖို႔သိပ္
လိုအပ္ေနတယ္ မဟုတ္လား၊ ဒီေတာ့... ကာ”“ဒါေပမဲ့ တခ်ိဳ့လူေတြက်ေတာ့
မတရားသျဖင့္ အႏုပ္ခံရတဲ့ အျဖစ္နဲ့ ရင္ဆုိင္ရဖို႔အလားအလာေတြ
ရွိေနေတာ့”“ကၽြန္ေတာ္တို့အတြက္ စိတ္ပ်က္ရာေကာင္းေနတာက
တျခားမဟုတ္ဘူး၊ တန္ျပန္ေတာ္လွန္ေရးေတြျဖစ္လာဖို႔
အလားအလာေတြက အမ်ားႀကီးရွိေနတယ္”ဟု ခ်က
ေဂဂ်ာ၏စကားမဆံုးမီ ၾကားျဖတ္ေျပာသည္။
“အေျခအေနေတြက အခုထိ ၇ႏွပ္ေထြးေနတုန္းပဲ၊ ဒီေန႔ေမွာ္ဒီလို
ေမးခြန္းေတြကို စဥ္းစားေနဖုိ႔ မသင့္ေသးဘူး”ခ်၏ ေလသံမွာ
ေဂဂ်ာ၏ ေမးခြန္းအား မႏွစ္သက္ျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည္။
ထိုေမးခြန္းႏွင့္ ပတ္သက္၍ ေနာက္ထပ္ ေဆြးေႏြးလိုေသာ
ဆႏၵမရွိေၾကာင္းကိုလည္း သူ႔လသံႏွင့္သူ႔အမူအရာမ်ားက
သိသိသာသာ ေဖာ္ျပေနသည္။
သူသည္ သူ႔ကိုယ္ေရးအရာရွိအမ်ိဳးသမီးဘက္လည့္ ကိုယ္ႏွင့္အမူအရာျပသည္။

အရာရွိသည္ သူ႔လက္သို႔ ဓာရြက္တစ္ခုကိုထုတ္ေပးသည္။
ခ်ိသည္ ဓာရြက္ထား အတိုင္းကာမွ် ၾကည့္ေနၿပီးေနာက္
ေဂ်ာက္ဒ္အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ဒီေန႔ ဒီေနရာကို လာဖို႔ ခင္ဗ်ားကို ဖိတ္ထာဟာ အေၾကာင္းထူး
တစ္ခုရွိပါတယ္ မစၥတာကယ္ဟာ။
ခင္ဗ်ားအတြက္ လုပ္ထားတဲ့ အစီအစဥ္ေတြထဲမွာ ေျပာင္းလဲမႈေတြ
ရွိေနတယ္။
ခင္ဗ်ားနဲ႔ တျခားေရြးထားတဲ့ ကိုယ္စားလွယ္တစ္ဦး ႏွစ္ဦးကို
အေနာက္ေျမာက္ပိုင္း ေဒသကမယ္ဟာတိုင္းဆက်ိး ေတးမွာ
တည္ေဆာက္ေနတဲ့ ဟုိက္ဒ႐ို အီလက္ထရစ္ ေရအားလွ်ပ္စစ္မီကန္းကို
သြားၾကည့္ဖို႔ စီစဥ္ေပးထားတယ္။
အဲဒီ စီမံကိန္းဟာ စီမံကိန္းသစ္ႀကီး တစ္ခုပဲ၊ ေျမာက္ပိုင္း ေဒသမွာ
အႀကီးဆံုးစီမံကိန္းႀကီးပါ။
တစ္ခ်ိဳ့သားလံုးအတြက္ ေရႀကီးတဲ့ ေဘးအႏၱရာယ္ကိုလည္း
ထိန္းခ်ဳပ္ေပးႏုိင္မယ့္စီမံကိန္းႀကီးပဲ။
ၿပီးေတာ့ ခင္ဗ်ားကို သိမ္ကိစက္ပံုု စီမံကိန္းသစ္ႀကီး တစ္ခုဆီ
သြားဖို႔လည္းစီစဥ္ေပးထားတယ္”ခ်ိသည္ စကားကို ျဖတ္ထားၿပီး
ေဂ်ာက္ဒ္အား ၿပံဳးျပ ၾကည့္ေနသည္။
“ေဟာင္ေကာင္မွာရွိေနတဲ့ တခ်ိ႕သတင္းဌာနေတြဟာ တ႐ုတ္ျပည္
အေၾကာင္း သတင္းပို႔တဲ့အခါမွာ မေကာင္းတာေတြကိုပဲ
ေရးပို႔ၾကတယ္။
ခင္ဗ်ား ထူတ္ေနတဲ့ “တ႐ုတ္၏ ေခတ္သစ္”မွာေတာ့ တရားမွ်တမႈ ရွိတယ္။
ဘက္လိုက္တာ။။
အတိုအကဲျဖတ္ရရင္ အဲဒါေၾကာင့္ ခင္ဗ်ားကိုဖိတ္ခဲ့တာပဲ။
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ရဲ႕ ျပန္ၾကားေတြကို၊ ခင္ဗ်ားက နားလည္ပံုုမကဘူး၊
ကိုယ္ခ်င္းစာတဲ့သေဘာထား ရွိေနတဲ့အတြက္ ခင္ဗ်ားကို လွ်ိဳ့ဝွက္မႈအသစ္
အသစ္ေတြကိုၾကည့္ဖို႔ ေရြးၿပီးဖိတ္ခဲ့တာပဲ”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္
ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခင္ဗ်ာ”ဟု ေဂ်ာက္ဒ္က ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္သေနာျပဳအလုပ္ကို စြန္႔ပစ္လိုက္တာ ၾကာခဲ့ၿပီျဖစ္ေပမယ့္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံေပၚမွာ ကၽြန္ေတာ္နဲ့စိတ္ဝင္စားမႈနဲ့
တ႐ုတ္ျပည္သူေတြေပၚမွာ ထားတဲ့ က႐ုဏာနဲ့
ကိုယ္ခ်င္းစာတရားေတြကေတာ့လံုးဝ ေလ်ာ့မသြားေသးပါဘူး။
ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ေျပာခဲ့တဲ့ ေနရာေတြကို ကၽြန္ေတာ္
ဝမ္းသာစြာနဲ့သြားၾကည့္မွာပါ”ခ်ိသည္ လက္ထမွ ဓာရြက္အား ေဘးသို႔
ခ်ထားလိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေနာက္ဆံုးေတြ့ၾကတဲ့အခ်ိန္က ခင္ဗ်ားဟာ ခရီးရွည္
ခ်ိတက္ပ်ဴလက်ိဳး အၿပီးသတ္နဲ့ ႀကံဳခဲ့ရတဲ့ အခ်ိန္ပဲ။
ဒါေပမဲ့အဲဒီ ခရီးရွည္ဆက်ိးရဲ႕ အေတြ့အႀကံဳကို လံုးဝ မေရးခဲ့ဘူးေနာ္၊
ကၽြန္ေတာ့ကေျပာတာ မွန္ပါ့လား”“မွန္ပါတယ္ ခင္ဗ်ာ”“ဘာေၾကာင့္
မေရးတာလဲလို႔ ေမးရင္”ေဂ်ာက္ဒ္က ခ်က္ခ်င္း အေျဖမေပးႏုိင္၊
အတန္ၾကာမွ စဥ္းစားေနသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္အန္တုိင္းေျပာမည္ဟု ဆံုးျဖတ္လုိက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေရးဖို႔ ေမ်ာ္လင့္ခဲ့တဲ့ လူေတြအမ်ားႀကီးပဲ၊ အေသးစိတ္
ေရးဖို႔ တုိက္တြန္းၾကတာပါ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္၊ ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္

အစမဲတမ္းမေရရာျဖစ္ခဲ့ဘူး”“ဘာေၾကာင့္ မေရရာျဖစ္တာပါလဲ မစၥတာ ကယ္ဘာ”ေဂ်ာက္ဘက္က အမ်ိဳးသမီး ကိုယ္ေရးအရာရွိအား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ႏွစ္ဦးၾကားမွာ ရွိရမယ့္ ယံုၾကည္မွဳနဲ့ လွ်ိဳ့ဝွက္မွဳကုိ အေစာဆက္ကတည္းက ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ေတာင္းခံထားခဲ့ပါတယ္၊ အခု ကၽြန္ေတာ့္ဘက္က ေတာင္းခံရမယ္ဆိုရင္...”ခ်က္ ေခါင္းညိတ္ကာ သူ႔ကုိယ္ေရးအရာရွိဘက္ လွည့္လုိက္ၿပီး အခန္းထဲမွ ထြက္သြားရေလ့က်ျပသည္။
အမ်ိဳးသမီးထြက္သြားသည့္အခါ ခ်သည္ ေဂ်ာက္ဘက္ ျပန္လည့္ၿပီး ေဂ်ာက္ထိမွစကားအေျပာကို ေစာင့္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ လံုးဝ မေရးဘဲေနတာက ကၽြန္ေတာ့္ကို ကူညီခဲ့တဲ့ လူတစ္ဦးရဲ့ ဂုဏ္သိကၡာကိုေလးစား ေစာင့္ၾကည့္ရမယ့္ ဝတၱရားရွိေနလို့ပါ”ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခ်က သူ႔ကုိယ္သား ေရ့ဆုိ့ ကုိင္းလုိက္သည္။
“ပုိၿပီး ရွင္းသြားေအာင္ေျပာပါဦး”“ကၽြန္ေတာ့္ သမီးေလးကို ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္တို့ လူမ်ိဳးထိုက တစ္ဦးေသာ လူကတိတ္တိတ္ကေလး ကိတ္ၿပီး ေစာင့္ေရွာက္ျပဳစုထားလို့ အသက္ မေသဘူး။
အဲဒီ သမီးေလးဟာဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ သိခ်င္သိမွာပါ၊ အခု ဒီကို ကၽြန္ေတာ္ခ်ဲ့ပါလာခဲ့ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္က ဒီအျဖစ္ေတြကိုအစအဆံုး အေသးစိတ္ မေျပာခဲ့ပါဘူး။
ေျပာလုိက္ရင္ သမီး အသက္ကို ကယ္ဆယ္ခဲ့ရတဲ့ ရဲရင့္တဲ့အမ်ိဳးသမီးအတြက္ ဒုကၡေရာက္ဖြယ္ရာမွာ စိုးလို့ပါ”“အဲဒီလုိက ဘယ္သူလဲ”“အဲဒီ အမ်ိဳးသမီးက ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ရဲ့အနီးကပ္ဆံုး ကိုယ္ေရးအရာရွိ တစ္ဦးပါ”ခ်ဳပ္ မ်က္ႏွာတြင္ အံ့အားသင့္သြားသည့္ အရိပ္အကၡရာ ျဖတ္သြားသည္။
“ဘယ္သူလဲ”“လုေမ-လင္းပါ၊ မာရွယ္ လု-ခ်ယာအုိရွ္ ဒုတိယ”ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္၏ မ်က္လံုးအစံုသည္ ျပဴးသြားသည္။
ထုိင္ရာမွ ခ်က္ခ်င္းပင္ သူ႔မ်က္ႏွာအားျပန္၍ တည္ၿငိမ္သြားေအာင္ ထိန္းခ်ဳပ္လိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ အေျဖေပးတဲ့အခါမွ ပြင့္လင္းတာ အေကာင္းဆံုး ျဖစ္မယ္လို့ ထင္ခဲ့ပါတယ္”ဟုေဂ်ာက္ဘက္ ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္ ခ်ာက္သုိ့ ကိုယ္ကုိ ကုိင္းလုိက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ေျပာခ်သမွ် အခ်က္ေတြထဲက ရဲေဘာ္ လုေမ-လင္းကို ထိခုိက္နာေစမယ့္ အခ်က္ တစ္ခ်က္မွမရွိဘူးလို့ ကၽြန္ေတာ္ ေမွ်ာ္လင့္ပါတယ္”“ခင္ဗ်ားရဲ့ပြင့္လင္းမႈကို ကၽြန္ေတာ္ အသိအမွတ္ျပဳပါတယ္၊ ခင္ဗ်ားရဲ့ယံုၾကည္မွဳကိုလည္းကၽြန္ေတာ္ ေလးစားပါတယ္” ေျပာေျပာဆုိဆုိ ခ်သည္ ထုိင္ရာမွ ထကာ သူ႔လက္ကုိင္အားေဂ်ာက္ဘက္ ဆန္႔တန္းေပးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ေနာက္ထပ္ စီစဥ္ေပးခဲ့တဲ့ ေလ့လာေရးခရီးစဥ္အာ ခင္ဗ်ားအတြက္ တန္ဖိုးရွိလိမ့္မယ္လို့ ယံုၾကည္ပါတယ္ မစၥတာ ကယ္လာ။
တကယ္လို့ခင္ဗ်ားမွာ ေမတၱာရပ္ခံစရာ အေၾကာင္းကိစၥရွိလာရင္ေျပာပါ၊ ကၽြန္ေတာ္တို့ အေကာင္းဆံုးျဖစ္ေအာင္ လုပ္ေပးပါမယ္”ေဂ်ာက္သည္ ထုိင္ရာမွထ၍ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္၏ လက္ကို ဆြဲႏႈတ္ဆက္သည္။
စပီးေတာ့သူ႔စိတ္ထဲ၌ ဖိတ္ခနဲ ေပၚလာသည့္ ဆႏၵအား ရင္ဖြင့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ အေသးအဖြဲေလးတစ္ခုေလာက္ေတာ့ ေမတၱာရပ္ခံခ်င္ပါတယ္၊

ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခင္ဗ်ား”“ဟုတ္ၿပီ၊ ဘာမ်ားပါလိမ့္”ေဂ်ာ့က အသက္တခ်က္
ရွဴသြင္းလိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ရဲေဘာ္ လုေမ-လင္းကိုသိပ္ေတြ႔ခ်င္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ နားလည္သြားတာက ေမ-လင္းဟာ
အလုပ္ၾကမ္းစခန္းမွာအျပဳျပင္ခံေနရတယ္ဆို၊ ဒါေပမဲ့ သူရွိတဲ့ ေနရာအထိ
သြားေတြ႔ရမယ္ ဆိုရင္လည္း သြားေတြ႔ပါမယ္”“ဒီကစဝက
ျဖစ္ႏုိင္မယ့္ အလားအလာေတာ့ သိပ္မရွိဘူး မစၥတာ
ကယ္လာ”ဟုေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ားရဲ႕ ေမတၱာရပ္ခံခ်က္ကို ကၽြန္ေတာ္တို႔စဥ္းစားၾကပါ့မယ္
အေၾကာင္းျပန္ခ်ိမယ္၊ ဂြတ္တုိင္ မစၥတာ ကယ္လာ”ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခ်သည္
အခန္းထဲမွ ထြက္သြားသည္။
ထို ခဏမွာပင္ ေဂ်ာ့အားေခၚလာခဲ့သည့္ ေကဒါ ဝင္လာၿပီး
ေဂ်ာ့အား ျပန္ေခၚသြားသည္။
ေနာက္တစ္နာရီၾကာတြင္ေဂ်ာ့သည္ ေကဒါႏွင့္အတူ ဇိုဇ္ ကားႀကီးဆီသို႔
ေရာက္လာသည္။
ေျမာက္ဘက္ဆင္လွမ္းေမွ်ာ္ ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ ပထမဆံုးအႀကိမ္
အႀကီးအက်ယ္ေျပာင္းလဲမႈမ်ားအား ျမင္ရသည္။
စတာလင္ေခတ္၏ အေဆာက္အအံု အသြင္သဏၭာန္မ်ားသည္ပိုကင္းၿမိဳ႕တာ့၏
အလယ္၌ လႊမ္းမုိးလ်က္ရွိ၏။
ပိုကင္းၿမိဳ႕တာ့၏ အတိတ္ကာလကတည္ရွိခဲ့ေသာ အရိပ္လကၡဏာ
အသြင္အျပင္မ်ားႏွင့္ ဝုဏ္ကာေရမ်ားသည္ ဆိုယ္လုတ္ပ်က္ျပားကာ ကြယ္ေပ်ာက္လ်က္
ရွိေနၾကေလၿပီ။
ေခတ္သစ္ ကြန္ျမဴနစ္ဝါဒအား ရည္စူးထားသည့္ ေက်ာက္တုိင္ႀကီးသည္ မင္း
ဘုရင္ေခတ္ကတၱီခါးႀကီးအား အနန္တကာ စိန္ေခၚလ်က္ရွိ၏။
ဂုဏ္းလုပ္ ဇိုဇ္ ေမာ့ေတာ္ကားႀကီးအားေရွ႕လားသြားသည့္အခါ
အတိတ္ႏွင့္ ပစၥဳပၸန္တုိ႔၏ ကြာေဟေနေသာ
အခ်င္းအရာမ်ားႏွင့္ပတ္သက္ပ်က္မ်ားကို ေဂ်ာ့ ျမင္ေတြ႔ေနရေလသည္။

စမိန်းရထားတွေပေါ်မှာရှိနေချိန် ဟုတ်ကဲ့လို့ဖြည်ပြောခဲ့ပါတယ်။
တော်ကြီးတွေသွားပုံဆင်းမှားအားတော်ကောင်း ကျမတို့တွေရသည်။
တော်ကြီးတွေဘက်ခြင်းဇာတိ ပစာည်းတတ္ထာ ဝတ်းဆင်သို့
မရောက်မချင်းတွေးလာနေရသည်။ တော်ကြီးတွေသားပုံဆင်းမှားကား
နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်။
တော်ကြီးတွေဘက်ခြင်းမှာ ပီကင်းဇာ အရှေ့ဘက် မုဆိုး ကိုးဆယ့်ကြာ၌
တည်တော်ချခင်းဖြစ်၍ မိန်းရထားနှင့်လာခဲ့ချင်း ဖြစ်တော်လေသည်။
တော်ကြီးတွေဘက်ခြင်း တည်ရာဇာ ပတ္တနန်းကြီး ပျမန်
တော်လက်တော်ဒေသဖြစ်ဇာ။
ပျမန်ပြဲတော သော ပျမာပဒြင် တော်ကြီးတွေသား ခြင်းဆင်းသည်
မည်းနက်တော သော တောင်သက်းတစ်တောင်နှင့် တူတော်နသည်။
ထို ပတ္တနန်းကြီးတွင်း ချင်းတောင်းဆင်းမှားအားဝါးထမ်းပိုးမှားဖြင့်
ထမ်း၍ သုတ်သုတ်ဘာ သွားလာ လာနှင်းတော်နဟုတော သော
တော်သားမှန်းသိနိုင်ပုံလေးကောလေးမှားအား လွမ်းမြင်တော်နရေလသည်။
တော်ကာ၏ မင်္ဂလာဆောင်ခြင် အဝေးမှ လွမ်းမြင်တော်နချင်းဖြစ်၍
ပုရိတ်တော်အလုပ်သမားတပ် တစ်ပတ် အလုပ် လုပ်တော်နသည်နှင့်တူလောသည်ဟု ထင်မိ၏။
သူ စီးလာတော်သမိန်းရထားသည် တော်ကြီးတွေဘက်ခြင်း ဘက်ဘို နီးကပ်လာသည်နှင့်
အထမ်းသမား အလုပ်သမားမှားအတွက် တောားတစ်ဖက်ခြင် ပဉ္စ ပြားမှားခံ၍
တောက်လျှောက်သော တော်ကြီးတွေဘက်အဝင်ထြက်လမ်းကို
မြင်တွေ့ရသည်။
တော်ကြီးတွေဘက် ချင်းမှားအား ထမ်း၍ထြက်လာတော်နသော
အလုပ်သမားမှားသည်ထင်းအထြင်း၌ တစ်စီးစီးတစ်စီး ဆိုက်လာတော်နသော
ထရပ်ကားမှားတောင်သို့ တော်ကြီးတွေဘက်သားသြန်,သြန်ခေါ်းတော်နသည်။
အလုပ်သမားအားလုံးသည် အစုတ်ထြတ် အျပတ်ပြတ် ဖြစ်တော်နသောခဏ်ဆယ်သည်
ကိုးနစ် အက်ီမှားနှင့် တောင်းဘီရှည်မှား ဝတ်ထားကြသည်။
ထိုဝတ်စုံမှားသည်ခဏ်က အျပာတောရောင်မှားဖြစ်တော်သည့်အခါ ယခုအခါတြင်
တော်ကြီးတွေဘက် အမှန်၌မှားကပ်တော်နပါဖြစ်၍
မည်းနက်တော်နကြတော်သည်။
အလုပ်သမားမှားမှာ အဆက်ပတ် ဝင်္ကပ်ထြက်ပ်
လုပ်တော်နကြချင်းဖြစ်၍တော်ဆောင်းဦးရာသီဇာ တော်လွှာလည်း
အဆက်ပတ်ပင် တိုက်ဘတ်ထိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့၏မိုက်းဂွမှားနှင့်
လက်မှားမှာလည်း မည်းနက်တော်နကြသည်။
စီးထားသည့် ဂ်းဖိနပ်ဟူးမှာလည်းဖြင်ကောင်းတောအင်ပင်
တော်ပါကွပဲတော်နကြတပါဖြစ်၍ တခို့အလုပ်သမှားမှားဇာ
တော်ဖြထာကွားမှာဂ်းဖိနပ်ဟူးဇာ အျပင်သို့ ထိုးထြက်ကာ
မည်းနက်တော်နကြတပါဖြစ်ဇာ။
တော်ကာသည် သူ့ ရထားတွဲဇာ ပြတင်းမှေနချ် အျပင်၌ရှိတော်နသမ်
ဂ်းခင်းမှားအားကြည့်လာလို့သည်။
ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်တော်နရင်းမှပင် သူ့ဂ်ကတ်ကတ်ကြီး
အတွေးပြင်းမှစာကိုလက်နှင့် နှဂ်ကချ် စမ်းတော်နမိဇာ။
ထိုစာမှာ မြန်မာနက္ခ ဌာနဆိုင်ရာ စာပို့တစ်ဦး ဟိုတယ်ရှိသူ့အခန်းသို့
လာပို့သွားပြောင်း ဖြစ်သည်။
သူသည် ခ-အင်္ဂလိပ်နှင့် တော်ပီးတော်နာက် လေးရက် ကုန်လွန်သွားသည်ထိ
သူတော်မတ်ရပ်ထားခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသံမှ မကြားရ၊ မြန်မာက

မနက်ကစောစောရောက်လာ၍ စာအိတ်ကို ပေးတော့မှပဲ ဘာဖြစ်လို့ အဲ့အားသင့်နေရ၏။
စာမှာ သူ၏အားကိုးယုံကြည်ရသော ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော တစ်ခုတည်းသောသူငယ်ချင်း
တန်နန် ကောက်ဦးကြေးတောင်းအမှတ်(၃) တိုးတက်ရှုခင်း ပေမ-လင်းနိုင်
ကြေးခြင်းပေးလိုက်သည်ဟု ရေးထားသော စာဖြစ်သည်။
စာထဲတွင် ကျေးဇူးအား နှစ်ခင်းရထားဖြင့် ပင်းမှ ထွက်၍
အမှတ်(၃)ကောက်ဦးကြေးတိုးကြွက်နိုင်အနီးဆုံး ဘုတာဝုံလေးဦ
ပြည်ပင်ရေး အလုပ်သမား ဆက်ဖက်ရမှုမတစ်ဆင့်
ဆက်သွယ်ကြဆုံရမည်ဟု ၁၄ နာရီထားသည်။
သုံးတစ်လည်း ကျေးဇူးရထားပင်မှ ဆင်းလာသည်အခါ
ဘုတာဝုံထဲတွင် လူသုံးခွဲ။
သူသည် ဆယ့်ငါးမိနစ်နှစ်ခွဲကျော်စောင့်နေပြီးနောက် ဘုတာထဲမှ ထွက်ကာ
ကျေးဇူးတင် ကောက်ကာခဲ့လေ၏။
အမှတ်(၃) တိုးကြွက်အား ပတ်တီးစည်း သံဆူးဆက်ခြံမ်ား ကာထားသည်။
သူတိုးကြွက်နားသို့ ရောက်သွားသည်အခါ ကောက်ဦးကြေး သယ်သူမ်ားမှာ
သေးငယ်ဆွဲယူနိုင်အလုနှင့် ဖုန်းယူသော ဂျပန်မ်ားဖြစ်နေသည်ကို
မြင်ရ၏။
အခ်ိန်မှာ သယ်နေရသည့် ပစ္စည်းမ်ား၏အလေးဒဏ်ကြောင့်
ခါးကြေကွဲနာနေသည်။
သူတို့သည် မဟာခရာ ဒယီးဒယုိင်ဖြစ်ကာလဲသည့်အခါ
လက်သြားဟာသည်။
အနီး ကပ်ဝင်သည့်အခါတွင် အလုပ်သမားအမ်ားစုမှာမိန်းမမ်ားဖြစ်နေသဖြင့်
ကောက်ဦးမှာ မ်ားစြာတုန့်ပြန်ကာသ်ားဖြင်း ဖြစ်ရလေ၏။
အလုပ်သမား အားလုံးသည် ကက် ဦးထုပ်မ်ားကို မ်က်နှာမ်ား
ဖုံးနေအောင်ခြဲခပ်ပြီးကောင်းထားဟန်ကသဖြင့် မည်သူ့ မ်က်နှာကိုမှ
ကောင်းစြာ မျမင်ရခ်။
ဆုိက်လာသောထရပ်ကားမ်ားသည် နှစ်ခြိနစ် သုံးမိနစ်ခွင် တစ်ီးထြက်သည်။
ကောက်ဦးကြေး အုပ်သည့်ဘဏ်ခပ်ီးချင်းထဲမှ ထရပ်ကား
တစ်ီးထြက်သားသည့်အခါတုိင်း အုပ်ဘက်ခွဲ့ တန်းစီး၍
ရပ်နေဟန်ကသောထရပ်ကားမ်ားထဲမှ ကောက်ခံသည့် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။
ထိုအခါ အသစ် ဝင်လာသောထရပ်ကားပေါ်သို့ အလုပ်သမားမ်ားက
ကောက်ဦးကြေးမ်ား သယ်၍ တင်ပေးဟန်ကရသည်။
ကောက်ဦးကြေးမှာ အနီး၌ တြင်းမ်ားမှ တူးထားပပြီးသမ်မ်းကို
သယ်ချင်းဖြစ်၍ ကုန်သွားသည်ကြောင့်လားသြားသည်ဟု မရှိပေ။
တစ်ခါတစ်ခါတြင် ကောက်ခံပြီးသူတို့မှ ကောက်ကြေးတံုး
ခပ်လက်ဆက်မ်ားသည်ဟုဖြားဖြား ပပ်ကလာတတ်သည်။
ထိုအခါ ဝန်ထမ်းဝန်ကြီးမ်ားသည်လာသည့် အလုပ်သမားမ်ားသည်ဘဲ့လား ဖြစ်နေတတ်သည်။
ထို အဖြစ်ဆိုးနှင့် ဆက်ဆက်လာသည့်အခါ ကောက်ခံသည့်အခါ ကောက်ခံရပ်နေကသော
အလုပ်ကတ်ားသည် ကောက်ခံသူ့ဘက်ကသြားသည်ဟုပင် ထင်မြင်ယူဆကသည်။
သူတို့ကို ထားသည့် တုတ်ကြီးဖြင့် ထုိးဟယ်ကြီဟယ် လုပ်တတ်ကသည်။
အကယ်၍ အလုပ်သမားတစ်ဦးတလ လက်သည်ပါက အလုပ်ကတ်ဆဲထုိးပပြီး
တန်းစီသြားနေသည့် လူမ်ားဟကားသို့ပန်၍ တြန်းထြင်းတတ်သည်။
ကုန်ဆင်နေသည့် စံခ်ိန်အား အက်မခံသည့်ဘော ဖြစ်နေလသည်။
ကောက်ဦးကြေးပံုသက်ီးဇာ တစ်ခုက တိုးကြွက်နှင့် အလွမ်းဝေးဝေး
နေရာ၌ တန်းစီနေသာတဲမ်ားရှိသည်။

အလုပ္သမား တန္းလ်ားႏွင့္ဟူသည္။
ထရပ္ကားဆက္ဦးမ်ား ဝင္ရ္ေက ထြက္လုိ့လုပ္ေနေသာ ဂိတ္တံခါးဆက္ဦးမ်ားဏ၊
အတြင္းဘက္တြင္ အုပ္ခ်ဳပ္ေရး ဝုိးခန္းႏွင့္ တူေသာအေဆာက္အဦ
တစ္လုံးရွိ၏။
ေဂ်ာက္သည္ ထိုအေဆာက္အဦ အေပါက္မွသို့
ေရွာ့သည့္အခါျပဿနာလြတ္ေျမာက္ေရးတပ္မ အေစာင့္စစ္သား ႏွစ္ဦးထဲမွ
တစ္ဦးလက္သုိ့ သူ့စာကုလမ္းေပးသည္။
သူ့အား ဆီးရြ တားထားေသာ စစ္သားသည္ ေဂ်ာက္အား သံသယ
အလြန္ၾကီးေသာမ်က္လုံးျဖင့္ တစ္ခ်က္ လွမ္းၾကည့္လုိက္ၿပီး
အုပ္ခ်ဳပ္ေရးဝုိးဏ၊ တစ္ဖက္ ခုတ္ခ်ာအခန္းတစ္ခန္းဆီသို့ ေခၚသြားသည္။
အခန္းထဲမွ ထုိင္ေနသူကား အသက္ေလးဆယ့္ေက်ာ္ၾကီးဆုိင္ေး အရြယ္
ေကဒါ တစ္ေယာက္ျဖစ္ရ၍ စားပြဲတစ္လုံး ေနာက္၌ ထုိင္ေနသည္။
ေကဒါသည္ ေဂ်ာက္စာအား ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ဖတ္ေနရင္းမွ
အေရာင္တလက္လက္ထေအာင္ တုိက္ထားသည့္ သားေရ၌းဖိနပ္၊ အျပာေရာင္
ဝတ္စုံႏွင့္ ကုတ္တက်ီမ်ားကိုၾကည့္ေနသည္။
ထုိ့ေနာက္ ထုိင္ရာမွ ဖ်တ္ခနဲ ထကာ အခန္းထဲမွ ထြက္သြားသည္။
ေဂ်ာက္မွာေၾကာင္ေၾကာင္ေငးျဖစ္ကာ ဝုိးခန္းထဲ၌ မတ္တတ္ရပ္ၾက
က်န္ခဲ့ေလ၏။
ေနာက္ထပ္ နာရီဝက္ခန့္အတြင္း ေဂ်ာက္သည္ မတ္တတ္ရပ္ၾကင့္ ရွိသည္။
ဝုိးခန္းထဲမွ ထြက္သြားေသာ ေကဒါမွာ အခန္းခ်င္းဆက္ေနေသာ
အျခား၀ုိးခန္းထဲမွေန၍ ပီကင္းသုိ့တယ္လီဖုန္းဆက္ေနသံ
ၾကားေနရ၏။
ေကဒါသည္ ေဂ်ာက္ဏ၊ စာအား ထုတ္ပလဲလဲ ဖတ္ျပကာတစ္ဖက္မွ
လူႏွင့္ရန္ျဖစ္ေတာ့မလိုပင္ ျဖစ္ခ်င္ပုံရသည္။
သူ ေျပာေနပံုအရ ေက်ာက္မီးေသြးတြင္းဏ၊အထက္အန္း အလုပ္သမား
ဆက္ဦးၾကပ္ေရးမွဴးမွာ ဖ်ားေနသျဖင့္ အေတြ့အၾကံ
မရင့္က်က္ေသးေသာလက္ေထာက္ အလုပ္သမား ဆက္ဦးၾကပ္ေရးမွဴးျဖစ္သူ၊
သူက တာဝန္ယူ၍ ေျဖရွင္းေပးေနရျခင္းျဖစ္ေလသည္။
မည္သုိ့ပင္ျဖစ္ေစ ေနာက္ဆုံးတြင္ ေကဒါသည္ ဝုိးခန္းထဲသို့
ျပန္ေရာက္လာသည္။
သူ့ေနာက္ ပါလာေသာ စစ္သားႏွစ္ေယာက္သည္ ပ်က္ျပီေနၿပီျဖစ္ေသာ
ခေနာ္ခ ခေနာ္ခ်ဳသတီကုလားထုိင္ ႏွစ္လုံးအား တစ္ေယာက္တစ္လုံးစီ
သယ္ယူလာၾကသည္။
သူတုိ့ေကာင္ေဂ်ာက္အား လက္ထုန္ေျခဟန္ျဖင့္ ျပကာ အျပင္ဘက္
စခန္းလမ္းဆီသို့ ေခၚသြားၿပီး အခန္းေလးတစ္ခန္းတြင္းသို့
ပို့ေပးသည္။
ထို အခန္းထဲရွိ ေဒါက္အရွင္မ်ား တယ္ထားသည့္ သစ္သားစားပြဲတစ္လုံးဏ၊
ထိပ္ႏွစ္ဖက္တြင္ ကုလားထုိင္ တစ္လုံးစီ ခ်ထားေပးၿပီး ေဂ်ာက္အား
တစ္ဦးတြင္ထုိင္ခုိင္းၿပီးေသာ္ ႏွစ္ဦးစလုံး အခန္းထဲမွ
ထြက္သြားသည္။
အခန္းတံခါးကိုလည္းပိတ္ေပးသြားေလသည္။
ေဂ်ာက္သည္ တိတ္တုတ္ ေျခာက္ေသြ့ေနေသာ အခန္းထဲ၌
ေနာက္ထပ္ယမ္မိနစ္ေက်ာ့ခန့္ အခ်ိန္ ကုန္ဆုံခန္ဏ၊
သူ့ ေျခေထာက္ေအာက္မွ ၾကမ္းခင္းသည္သစ္သားျပားမ်ားျဖစ္၍

နံရံေပၚ၌ သုတ္ထားသည့္ ေဆးမ်ားမွာ အေရာင္မ်ား လြင့္ေနၿပီျဖစ္သည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေက်ာက္မ်ားေသြးမ်ား သယ္၍ ထရပ္ကားဆီသို႔ ပို႔ေပးေနေသာ
အလုပ္သမားမ်ားဇာမရပ္မနား လႈပ္ရွားေနရသည့္အျဖစ္ကို အခန္းျပတင္းမွ ေန၍
ျမင္ေတြ႔ ေနရသည့္အခါ စိတ္ထဲ၌တစ္မ်ိဳး ခံစားေနျပန္ဇာ။
ေမ-လင္းႏွင့္ ေတြ႔လိုပါသည္ဟုေသာ မိမိဇာ ေမတၱာရပ္ခံခ်က္သည္
မွန္ခဲမွန္ပါေလစ၊ ထိုအခ်ိန္ကာပင္ အျပင္ဘက္ စကၠဴလမ္းဆီမွ ေလွ်ာက္လာေနေသာ
ေျခသံမ်ားၾကားလာရၿပီး သူ႔အခန္းေခါင္းခုန္သြားသည္။
“ဒီကိစၥက ပိတ္ဆင္းမွာ ရွိေနၾကတဲ့ အဆင့္အျမင့္ဆုံး အရာရွိႀကီးေတြရဲ႕
အမိန္႔အရေတြ႔ခြင့္ေပးတာ”ဟုေသာ လက္ေထာက္ အလုပ္သမား
ႀကီးၾကပ္ေရးမွဴးဇာ အသံမ်ားၾကားေနရသည္။
“ခင္ဗ်ားကို ႏုိင္ငံျခားသား ဧည့္သည္နဲ႔ ဆယ့္ငါးမိနစ္ေတြ႔ခြင့္ေပးမယ္၊
အဲဒါပဲ”အခန္းတံခါး ပြင့္သြားသည့္အခါ ေဂ်ာက္ဇာ ရင္သည္ တဒိတ္ဒိတ္ခုန္သည္။
ပထမဆံုးသူ ျမင္လုိက္ရသည္မွာ လက္ေထာက္
အလုပ္သမားႀကီးၾကပ္ေရးမွဴးျဖစ္၍ သူ ျမင္လုိက္သည့္ပုတိုယလူမွာ
ႀကီးၾကပ္ေရးမွဴးေဘးမွ လုိက္ပါလာသည့္ ဩဇာရွိသည့္ ကိုယ္ဟန္ပိုင္ရွင္
ျဖစ္ဇာ။
ထုိသူသည္ အခန္းထဲသို႔ မဝံ့မရဲျဖင့္ ဝင္လာခဲ့ျခင္းျဖစ္ဇာ၊
သူ႔ အဝတ္အစားမ်ားမွာ အျပင္ဘက္ရွိအျခား အလုပ္သမားမ်ားကဲ့သို႔ပင္ မည္းနက္ကာ
စုတ္ျပတ္ေနၾကသည္။
ေဂ်ာက္အား ျမင္လုိက္ရ၍မွတ္မိသြားသည့္အခါ ထိတ္လန္႔ တုန္ယင္သြားသည္။
ေဂ်ာက္ကလည္း ျမင္ထင့္ျမင္ခ်င္းမွတ္မိသည္။
ထို အမ်ိဳးသမီးကား ေမ-လင္း ေပတည္း။
ေဂ်ာက္သည္ ေၾကာင္ေၾကာင္အမ္း ျဖစ္ကာ ထုိင္ရာမွ ထရပ္လုိက္သည္။
အေဟာင္းႏွင့္အသစ္ ခံစားမႈမ်ားသည္ သူ႔ရင္ထဲတြင္ ျပန္လည္ကြဲကာ
လႈပ္ရွားလာၾကသည္။
ေမ-လင္း ကိုယ္တုိင္ကာလည္း စားပြဲဇာ၊ တစ္ဖက္ထိပ္၌ ရပ္ကာ
ေက်ာက္ျပားျဖင့္ျဖစ္ေနသည္။
စကၠဴလမ္းေပၚ၌ ေရာက္ေနၿပီျဖစ္ေသာ လက္ေထာက္ အလုပ္သမား
ႀကီးၾကပ္ေရးမွဴးသည္ အျပင္ရွိရပ္ကာ သူတို႔အား ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ တံခါးကို ေဆာင့္ပိတ္ကာ ထြက္သြားေလဇာ။
ဘာ စကားကို ဘယ္လို ေျပာရမွန္း မသိေသာ ေဂ်ာက္သည္
ကုလားထုိင္ေပၚအျပတ္ထိုင္ခ်လိုက္သည္။
ေမ-လင္း ကိုယ္တုိင္ကာလည္း အားအင္ ခဲယဥ္စြာျဖင့္ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
သူမသည္ ေခါင္းမွ ကက္ဘ္ဦးထုပ္ကား ခၽြတ္၍ စားပြဲေပၚ ခ်ထားလုိက္သည္။
သူမဇာ ေခါင္းမွ တုိတုိကေလး ညႇပ္ထားေသာဆံပင္သည္ ေပၚလာသည္။
သူမဇာ လက္ဖ်ားမွာလတ္ေလာ ေရေဆးလာဟန္ရွိေသာ္လည္း က်ပ္ပိေနသည့္
ေကာ္ဖီးေသြး အမႈန္႔မ်ားကားလံုးဝ မေျပာင္ေသးေခ်။
“ေမ-လင္း၊ တို႔ အလည္လာတာဟာ မင့္အတြက္ စိတ္ဂ်ႏွဳတ္ဆက္ရင္
ခြင့္လႊတ္ပါ”ဟုေဂ်ာက္က တဂြတ္ ဘာသာစကားျဖင့္ ေျပာသည္။
“မင္ဒေ့ဘာေနက အခုလိုႀကီးျဖစ္ေနလိမ့္မယ္လို႔ တို႔ မထင္ခဲ့မိတဲ့
အတြက္”ေဂ်ာက္သည္ စကားကို ဆက္ေျပာႏုိင္ေတာ့ဘဲ ရပ္သြားသည္။
ေမ-လင္းကလည္းစကားျပန္မေျပာ၊ ေမွ်ာ္၍ပင္ မၾကည့္။
သူမ ေခါင္းစားပြဲေပၚ၌ ခ်ထားသည့္ ကက္ဘ္ဦးထုပ္ကိုသာစုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ေဂ်ာက္အဖို႔ကေတာ့ သူ႔အားနည္းခ်က္ကို ျပန္ဆုိးစားမိကာ

မ်ားစြာစိတ်ထိခုိက်လွယ်ကူ၏။
သူသည္ ေမ-လင္းဇာ၏ ဤအျဖစ္မ်ိဳးကို မစဥ္းစားဘဲ
လုပ္ခဲ့မိသျဖင့္အတြက္ႏွစ္သိမ့္စရာ စကားမ်ားအား ရွာေတြ႔ႏုိင္ခဲ့
ျဖစ္ရကိုေလ၏။
“ခင္ဗ်ာ့ရဲ့-ခုႏွစ္ကတည္းက မေရာက္ခဲ့ေတာ့တဲ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို ကိုယ္
ပထမဦးဆံုး ျပန္လာခဲ့တာပါ”ဟု ေဂ်ာ့ကက ေမ-လင္းအား
ေတာင္းပန္သျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခ်က္ ေမခ်ာလင့္တ္ေခၚေတြ႔ခဲ့တယ္။
အဲဒီတုန္းက ေရွ႕ေနာက္ မဆင္ျခင္ မစဥ္းစားဘဲ ဂ်ပ္တရက္
ေပၚလာတဲ့ဆႏၵအရမွင္သက္ကို အလည္လာခြင့္ေပးဖို႔ ေတာင္းလိုက္မိတယ္။
အဲဒီ အခြင့္အေရးကို ရဖို႔ဆုတာ အေတာ္ခက္ခဲလိမ့္မယ္လို႔ ထြက္ထားတာ
အခုေတာ့”ေမ-လင္းက ေခါင္းေထာ္လာၿပီး ေဂ်ာ့အား
ၾကည့္ေနသည္။
သူမ၏ မ်က္ႏွာတြင္အ အားသင့္ျခင္းႏွင့္ နားလည္ခက္ေနသည့္
အရိပ္အရာကမ်ား ထင္ဟပ္ေနသည္။
သူမ၏အဝတ္အစားမ်ားမွာ စုတ္ျပတ္ေနၿပီး သူမ၏ တစ္ကုိယ္လံုးတြင္
မီးေသြးမႈန္မ်ားေပေရညစ္ထက္ ရွိေနေသာ္လည္း သူမ၏ အလွကေတာ့
ပ်က္ျပယ္မသြားဘဲ အထင္းသားေပၚလြင္ေန၏။
သူ ပထမဆံုး တိုမိတို မာ႐ု သေဘၤာေပၚ၌ စေတြ႔စဥ္အခါက လိုပင္ ေမ-
လင္းသည္ ခ်စ္စရာေကာင္းေအာင္ လွေပနဆဲပင္ ျဖစ္၏။
“ေမ-လင္း ဘယ္ေရာက္ေနတယ္ဆိုတာ ခင္ ဘယ္လိုသိလာသလဲ ေဂ်ာ့”ဟု
ေမ-လင္းက ေမးသည္။
“ကုိယ္ ကိုယ့္ခ်စ္သူထမင္းခ်က္ေဟာင္း လိအနဲ႔ ေတြ႔ခဲ့တယ္။
မင့္ အစ္ကို ခ်ယာအိုစီစဥ္ေပးခဲ့တာ။
မင္း ဘယ္ေရာက္ၿပီး ဘာလုပ္ေနရတယ္ဆုိတာ လိအန္က
ကိုယ့္ကိုေျပာျပသြားတယ္”ေမ-လင္းဇာ၏ မပ်က္ျပယ္ေသးေသာ
အလွအားၾကည့္၍ ေဂ်ာ့ဇာ၏ ရင္ထဲတြင္ အတိတ္ကျဖစ္ေပၚခံစားခဲ့ရေသာ
အခ်စ္ခ်ိတ္သည္ ျပန္ေပၚလာသည္။
သူ႔ခံစားခ်က္အား ရင္ထဲတြင္သုိ္က္ခ်င္ေသာစိတ္သည္ ေဂ်ာ့အား
တြန္းအားေပးလွ်က္ရွိ၏။
သို႔တေစလည္း ပတ္ဝန္းက်င္ရွိအေျခအေနအရမူပဲ သူ႔အား ေျခာက္လွန္႔
ဟန္႔တားလွ်က္ ရွိေလ၏။
“မင္း ဘာျပလို႔ ဒီေနရာကို ေရာက္လာရတာလဲ ေမ-လင္း”ဟု
ေဂ်ာ့ကသူ႔ဆႏၵအမွန္ကို မေျပာဘဲ သူ သိခ်င္တာကို ေမးသည္။
“မင္း အမွား ဘာလုပ္ခဲ့လို႔လဲ”“ေမ-လင္းတို႔ ႏုိင္ငံရဲ့
အနာဂတ္ကာလအတြက္ ပညာတတ္ေတြဟာ ကာယအလုပ္သမားေတြရဲ့
ခက္ခဲၾကမ္းတမ္းတဲ့ ဘဝကို သူတုိ႔ဘာသာသူတို႔ သိေအာင္
ေလ့လာဖို႔အေရးႀကီးတယ္လို႔ ေရးမိလို႔ပါ”ဟု ေမ-လင္းက
ေျပာသည္။
“ေမ-လင္းရဲ့ အျပဳခ်က္ကာအဲဒီစကားကို ေမ့ပစ္ခ်မယ့္ သေဘာမ်ိဳး
ျဖစ္ေကာင္း ျဖစ္ခဏေပါ့ေလ”ေမ-လင္းသည္ ျပတင္းေပါက္ဆီသို့
အျပင္သို႔ လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ေမ-လင္းသည္ သူေျပာခဲ့သည့္ စကားအေပၚ၌ တကယ္ပင္
ယံုၾကည္လို႔လား။

“အခု ေက်ာက္မီးေသြးေတြ သယ္ၿပီးတင္ေပးေနတဲ့ လူေတြအားလံုးရဲ့ ေနာက္ခံဘဝေတြဟာ ေမ-လင္းလုိခ်င္စိတ္ပဲလား”“သူတုိ႔ထက လူမ်ားစုဟာ ဆရာ ဆရာမေတြ၊ သိပၸံပညာရွင္ေတြနဲ႔ ဆရာဝန္ေတြပါ၊တခ်ိဳ႕က ေက်ာင္းသား ေက်ာင္းသူေတြပဲ ရွိေသးတယ္၊ တ႐ုတ္ျပည္မွာ ေမ-လင္းတုိ႔လုိ လူေတြဟာကြန္ျဖဴနစ္ပါတီယန္ အယူအဆတစ္ခုေပၚမွာ သက္ဝင္ယံုၾကည္ၾကတယ္။
သူ႔ သေဘာတရားက“စိတ္ျဖင့္ အလုပ္ လုပ္ေနသူသည္ အုပ္ခ်ဳပ္သူျဖစ္၍ လက္ျဖင့္ အလုပ္လုပ္သူသည္ အုပ္ခ်ဳပ္ခံျဖစ္သည္”တဲ့။
အဲဒီ အယူအဆကို ေျပာင္းလဲေပစို႔ ကစၥတာ
အေရးႀကီးတယ္ေလ”“ဒီကို ေရာက္လာတာဟာ”ဟု ေဂ်ာက္ဇာက ကုိယ္ကုိကုိင္းရွဴ တုိးတုိးကေလး ေမးသည္။
“ေမ-လင္း ကုိယ္တုိင္က ကိုယ့္အျပစ္ၾကီး ကုိယ္ခံတာလို႔ သူ ထင္ေၾကာင္း လိအန္ကေျပာသြားတယ္၊ အဲဒါ ဟုတ္သလား”“ေမ-လင္း ေရးခဲ့တဲ့ စာေတြဟာ အလုပ္သမားေတြကို လံုလံုေလာက္ေလာက္ အသားမေပးခဲ့ဘူး၊ အဲဒါဟာ အၿမဲတမ္းပဲ။
အဲဒီေတာ့ ဒါဟာ ေမ-လင္းအဖုိ႔ နမူနာတစ္ခု ျပရမလိုျဖစ္လာတယ္။
ဒီမွာ အခုလုိ အလုပ္ လုပ္ရပုိ္က္ေတာ့
အလုပ္ၾကမ္းသမားေတြဘယ္လုိေနၾကတယ္ဆုိတာ နားလည္လာရတာေပါ့၊
ေမ-လင္းအဖို႔ေတာ့ ဒီကို လာတာ မွန္တယ္”ထို စကားေျပာေနေသာ ေမ-လင္းသည္ ေဂ်ာက္ မ်က္လံုးမ်ားႏွင့္ အၾကည့္ခ်င္းမဆံုမိေအာင္ ေခါင္ေနသည္။
ထိုအခါ ေဂ်ာက္ သတိရလာမိ၏။
တ႐ုတ္ျပည္မွ ေဟာင္ေကာင္သို႔ေရာက္လာၾကေသာ ဒုကၡသည္မ်ားႏွင့္ ေတြ႔ဆုံခဲ့စဥ္က ထုိသူမ်ား ေျပာျပခဲ့ေသာ စကားမ်ားရွိခဲ့၏။
‘ကြန္ျမဴနစ္အရာရွိမ်ားသည္ ပညာရွင္မ်ားအား အလုပ္ၾကမ္းလုပ္၍ သူတို႔ကိုယ္ သူတို႔ ျပန္လည္ပညာေပးရန္ သူတို႔သေဘာ ဆႏၵအေလ်ာက္ လုပ္လာေအာင္ ေသြးေဆာင္ ျဖားေယာင္း၍ေစခုိင္းတတ္သည္’ဟူေသာ စကားမ်ားျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က သူ ၾကားခဲ့ရသည့္အတုိင္း ဆိပါက ပညာရွင္မ်ားက ထုိကဲ့သို႔ မိမိတို႔ကိုယ္ မိမိတို႔ပညာျပန္လည္ယူသူသည့္ အလုပ္ကို မိမိတို႔ သေဘာဆႏၵအေလ်ာက္ လုပ္ျခင္းျဖစ္ပါသည္ဟုကြန္ျမဴနစ္ အရာရွိမ်ားက ေျပာခုိင္းသည္။
အဂၤလန္၌ သူတို႔ ခုိင္းသည့္အတုိင္း ေျပာမည္ဆိုပါက်ပင္းထန္စြာ
အေရးယူျခင္းခံရမည္ဟု တိတ္တဆိတ္ ကိတ္၍
ၿခိမ္းေျခာက္ထားေလ့ရွိသည္ဟုဆို၏။
သို႔ဆုိပါက ယခု ေမ-လင္းက မိမိအား ေျပာေနေသာ စကားမ်ားသည္ အမွန္အတုိင္းေျပာျခင္း ျဖစ္ႏုိင္ပါမည္ေလာ။
ယခု ေမ-လင္း ရင္ဆုိင္ေနရေသာ အျဖစ္သည္ သူ႔အတြက္ အရွက္ကြဲကျခင္းမ်ိဳးစသည္ထက ေၾကာက္စရာလည္း ေကာင္းလွ၏။
ထုိအျဖစ္ကို ဖံုးကြယ္လို၍အမွန္အတုိင္းမေျပာဘဲ လွ်ိဳးလြဲ၍
ေျပာေနလသလား။
ေဂ်ာက္သည္ ေရာက္ဟာရာမ်ားကိုေတြးကာ စိတ္ပ်က္အားျဖစ္ေနရ၏။
ဤၾကားထမွပင္ မိမိတို႔အား ေပးထားသည့္အခ်ိန္ကုသိရလိုက္သည္။
အခ်ိန္မွာ ဆယ့္ငါးမိနစ္ခန္႔သာ ျဖစ္၍။

ေဂ်ကာသည္ သူ ပိုက္ဆံအိတ္ကို ကဗ်ာကယ္ခ်ာထုတ္၍
မၾကာေသးခင္ကမွေယာင္ေကာင္၌ ၇ွက္ထားခဲ့ေသာ သူ႔သမီး
ေအဘီေဂးလ္၏ ဓါတ္ပံုအား ဆြဲထုတ္လုိက္သည္။
ထို႔ေနာက္ ထုိင္ရာမွ ဖ်တ္ခနဲ ထကာ ေမ-လင္း၏ ေခ်ာ့တည့္တည့္သို႔
ခေပးလုိက္သည္။
“အဲဒါ ကိုယ့္သမီး ေအဘီေဂးလ္ပဲ၊ အခုဆို အသက္ ၃၀ေစ်ာ့ေလးဒီဂရီ
ရွိေနၿပီ”ေမ-လင္း၏ အာ႒ံုသည္ သူ ထင္ထားသည့္အတုိင္း
ေျပာင္းသြားသည္။
ဓါတ္ပံုအားၾကည့္ေနရာမွ ေဂ်ကာ့အား ေမာ့ၾကည့္သည္။
“သူ မင့္ကို တစ္ခ်က္မွစ္ခ်ိမွ မေတြ႔ခဲ့ဘူးေပမဲ့၊ သူ ငယ္ငယ္ကေန္းက မင္း
ေစာင့္ေရွာက္ျပစုခဲ့တဲ့ ဟာေတြကို ေက်းဇူးတင္လို႔မဆံုး
ျဖစ္ေနတယ္”ဟု ေဂ်ကာ့က ေျပာသည္။
“အခု သူ၊ကုိယ္နဲ႔အတူ ပီကင္းကို လိုက္လာတယ္၊ အရြယ္ေရာက္ခါမွ
ပထမဆံုးအႀကိမ္ ပီကင္းကို ျမင္ရတာပဲေပါ့”ေမ-လင္းသည္ ဓါတ္ပံုအား
ထပ္ယူၿပီး ေနာက္တစ္ႀကိမ္ ၾကည့္ျပန္သည္။
“မနက္ျဖန္းမေခ်ာမနက္းမလွေလး တစ္ေယာက္ ျဖစ္လာတယ္ေနာ္”ဟု ေရရြတ္သည္။
“မင့္ကို ေက်းဇူးတင္ပါတယ္”ေမ-လင္းသည္ ဓါတ္ပံုအား ၾကည့္ေနရာမွ
ေဂ်ကာ့အား ထပ္ၾကည့္ျပန္သည္။
သူသည္ကုိမိတို မာ၇ိ သေဘၤာေပၚ၌ ပထမဆံုး ေတြ႔ခဲ့စဥ္က ေမ-
လင္းအား သတိရသည္။
ၿပီးေတာ့ကြယ္ဝိုင္း ေတြ႔ခဲ့ရသည့္ ေမ-လင္းႏွင့္ ေနာက္ဆံုး ကၡ
ေတာင္ကုန္းၫိ၌ အၿပီးအပုိင္ ခြဲခြာခဲ့ရသည့္ေမ-လင္းအား
သတိရေနမိသည္။
“ခင္ ေနာက္ထပ္ အိမ္ေထာင္ျပဳေသးသလား၊ ေဂ်ကာ့”ဟု ေမ-လင္းက
ေမးသည္။
“မျပဳဘူး”ဟု ေဂ်ကာ့က ေျဖသည္။
“ကိုယ္တို႔ ကၡမွာ ခြဲခြာၾကတုန္းက ကုိယ္ မင့္ကိုလက္ထပ္ခ်င္ေနတယ္ ေမ-
လင္း၊ အဲဒါကို မင္း သိခဲ့ပါတယ္။
အဲဒီေနာက္ေတာ့ ဘယ္သူ႔ကိုမွလက္ထပ္ခ်င္တဲ့စိတ္ ေပၚမလာေတာ့ဘူး”ေမ-
လင္းသည္ မ်က္လႊာခ်ထားသည္။
“ကုိယ္ သိထားရသေလာက္ေတာ့ မင္း လက္ထပ္ခဲ့တယ္ မဟုတ္လား”ဟု
ေဂ်ကာ့ကေမးသည္။
“ၿပီးေတာ့ ကေလးေတြ ရခဲ့တယ္ေနာ္”“ေမ-လင္း ၁၉၃၈-ခုႏွစ္က ယီန္ခ်ာ
လက္ထပ္ခဲ့တယ္၊ ေမ-လင္း ေယာက်ၤားက်ဴပန္ေတြကို တုိက္ဖ်ာမွာ
က်ဴးခဲ့တယ္၊ သမီးေလး တစ္ေယာက္ ရတာကလည္း
အသက္ရွဴရွာဘူး”“ေနာက္ထပ္ လက္ထပ္ေသးသလား”ေမ-လင္းက
ေခါင္းခါသည္။
“ဟင့္အင္း မထပ္ေတာ့ဘူး”ေဂ်ကာ့က ၿငိမ့္ေနသည္။
တစ္ခ်ိန္က ေမ-လင္း ေရးခဲ့ေသာ စာအုပ္၊ ခရီးရွည္ခဲ့တကြဲၿကီးအေၾကာင္း
ေရးထားျခင္း။
ထို စာအုပ္မွာ အၿကီးၿကီးမဟုတ္၊ အငယ္စား။
ထုိစာအုပ္ကို ေဂ်ကာ့ ဖတ္ခဲ့ရဖူး၏။
ထိုအထဲတြင္ သူ႔စိတ္ခံစားမွဳမ်ား မရွင္းျဖစ္ခဲ့ရေသာအခ်က္အားပါေနသည္။
“မၾကာေသးခင္က ကိုယ္ မင့္စာအုပ္ကို ဖတ္ခဲ့ရတယ္”ဟု ေဂ်ကာ့က

ေျပာသည္။
“မင္းေရးထားတဲ့အထဲက အဓိပၸါယ္ မေကာက္ႏုိင္တာ တစ္ခု
ေတြ႔ေနတယ္။
ကိုယ္ မင္းနဲ႔သိပ္ၿပီးေတြ႔ခ်င္ေနတဲ့ အေၾကာင္းေတြထဲမွာ အဲဒီအခ်က္ကို
ေမးခ်င္ေနတဲ့ အေၾကာင္းလည္းပါတယ္”ေမ-လင္းဇာ ငံု႔ေနသာ
ေခါင္းသည္ ေမာ့လာျပန္ၿပီး ေဂ်ာက္အား ေမာ့ကည့္ေစျပန္သည္။
သူမဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္ သတိရမိသြားစြာ ထားေစျခင္းကို ေဖာ့ျပေနသည္။
“မင္းက ေရးထားတယ္၊ ခရီးရွည္ခ်ိန္တြဲခ်ိန္ေရာ့ အခ်စ္ဆိုတာ ျဖစ္ခဲ့
ေနာက္ဆုံးေလတြထဲမွာ ဆင္းရဲဒုကၡ အခက္အခဲမ်ားဆုံးေတြနဲ႔ အမ်ားႀကီး
ရင္ဆုိင္ခဲ့ရၿပီးတဲ့ေနာက္ မင္းရဲ့ခႏၶာကိုယ္ဟာ “မင္ဂ်ီ အေထာက္အကူျပဳထားဝံု
မက်ဘူး ဘဝသစ္ကိုပါ ျဖတ္သြန္းေစခဲ့တယ္ဗ်ဳ၊ကိုယ္တိုင္ေသလာက္ေတာ့
အဲဒီစကားလံုးေတြဟာ မင္း သံုးခဲ့တာေတြလို႔ ထင္တယ္၊
မင္းဘာဆိုလိုတယ္ဆိုတာ ကိုယ္ခံသိလို႔ အံ့ၾသစရာ ျဖစ္ေနရတယ္”ေမ-
လင္းသည္ အျပင္ဘို႔ လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
အျပင္ဘက္တြင္ကား ေကာက္ခ်ဳိးေသြးတင္ေသာ အလုပ္သည္ လံုးဝ ရပ္မားသည္ မ၌။
အေျပးအလႊားသြားကာ အေျပးအလႊား သယ္၍ထရပ္ကားမ်ားထက္သုိ႔
အေျပးအလႊား တင္ေပးေနၾကဆဲ။
ေဂ်ာက္သည္ ေမ-လင္းၾကည့္ေနရာသို႔ လွမ္းၾကည့္ရင္ေနရာမွ
ေမ-လင္းဇာ၏ အၾကည့္ ျပန္လည့္လာသည့္အခါ သူ႔အၾကည့္ကိုပါေမ-
လင္းတက္ ျပန္လည့္လာသည္။
ေမ-လင္းသည္ အုိးမည္းေတြ သုတ္ထားသလို ျဖစ္ေနေသာကက္ဦးထုပ္အား
လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ လွမ္ေနသည္။
သူမဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲျခင္းကိုေဖာ့ျပလွ်က္ရွိေနေသာ္လည္း
စကားကေတာ့ တစ္စုန္းမွ မေျပာေခ်။
“ကုိယ္လာ အလြန္ မုိက္မဲတဲ့ လူတစ္ေယာက္ ျဖစ္ေကာင္း ျဖစ္ေနမွာပဲ”ဟု
ေဂ်ာက္ကဆက္ေျပာသည္။
“ကုိယ့္ေနရဲ့ မဟာဆီးႏွင္း ေတာင္တန္းႀကီးေတြေပၚမွာ
ကိုယ္တုိ႔ႏွစ္ေယာက္ေဝခံစားခဲ့ၾကရတာကို ဘယ္ေတာ့မွ ေမ့မလို႔ မရဘူး။
ကိုယ့္ဝဝ တစ္ခုလံုးမွာ တန္ဖိုးအႀကီးဆံုးအပုိင္းပဲ၊ အဲဒီအပိုင္းဟာ
မင့္အတြက္လည္း အလြန္အေရးပါတဲ့ အခ်ိန္ကာလတစ္ခု ျဖစ္လိမ့္မယ္လို႔ကိုယ္
ခံစားေနရတယ္”“မွန္ပါတယ္၊ အဲဒီကာလေတြဟာ ေမ-လင္းအတြက္
အလြန္အေရးပါခဲ့တဲ့ အခ်ိန္ေတြပါ”ေမ-လင္းက သူ႔ရင္ထဲ၌ ခံစားမႈ
ေရကာတာ တစ္ခု က်ိဳးေပါက္သြားသည့္ပုံႏွယ္ ေဒါသတႀကီးေျပာသည္။
သို႔ေသာ္လည္း စကားဆံုးသြားသည့္အခါ ေမ-လင္းဇာ
မ်က္လံုးမ်ားထဲ၌မ်က္ရည္မ်ားျပည့္လာသည္။
“ရွင္ ဘာကိုမွ သိမွာမဟုတ္ဘူး”ဟု ေျပာသည္။
“အခုက်မွ ဒီမွာလာထုိင္ၿပီး ကၽြန္မကို ေမးေနတယ္၊ ဒါဟာ မျဖစ္ႏုိင္ဘဲ
ကိစၥပဲ”ေဂ်ာက္ကသည္ အံ့အားသင့္ကို၏။
ေမ-လင္းဇာ၏ အျဖစ္အာ ျမင္ရသည့္အခါ တိုယုတယေထြးပိုက္ထားခ်င္စိတ္
ျပင္းျပလာသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ပတ္ဆန္းက်င္ဇာ၏ ဟန္႔တားမႈကႀကီးမားလွ်က္ရွိသျဖင့္
ထုိင္ေနရာမွပင္ ထဖို႔ စိတ္မကူးရဲ၊
“ရွင့္ သံသယ ျဖစ္ေနတာေတြ အားလံုးဟာ မွန္တယ္ ေဂ်ာက္”ဟု ေမ-

လင်းကေဒါသျဖင့်ပြောသည်။
“ဟုတ်ယ် ဟုတ်ယ်၊ ကြွေန်မမှာ ကောလးတစ်ယောက် ထပ်ရတယ်၊သားလေး
တစ်ယောက်၊ ခွင့်သားလေ”ဝေဂေါက်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြုံးရယ်ထုတ်ကာ
တိတ်သွားသည်။
စားပြိတစ်ကိုယ်ရေ ဖေမ-လင်းသည် သူမ၏ မိတ်လိုက်မ်ားအား စံပြမိတ်ကပ်ပုံကို
လက်ဆွဲပြုစုကာ ဖြင့် အဖွားသည်။
သူမ၏ ဝိုင်းကျမ်းမာရေးမှာ ဝေဂေါက်၏ အသံ ထြက်လာသည်။
“သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ သူ အခု ဘယ်မာလဲ ဖေမ-လင်း၊ အခုဆို
သူ့ဝေဒနာ ဝေဒနာသက်သာရောပါ့”၏“သူ အခု ပိကင်းစမီဂျေတာ့က ဖေပ-တ
တက်သိလာ ဘြဲ့ရေက်ာင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပပီ”ဟု ဖေမ-လင်းက
မိတ်ဆွားသည့် မင်္ဂလာအား မဖြင့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။
“ဘာကြည်သိပ်ထက်ပြမတဲ့ ကောင်းသား တစ်ယောက်။
အခုဆိုရင် သူဟာ ပါတီဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေပပီ၊ သူ့မှာ အလားအလာ
သိပ်ကောင်းတဲ့ အနာဂတ်ခွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်နေပပီ”“သူ ဘယ်လိုကရမှ
မခံစားရဖူးလား”ဟု ဝေဂေါက်က ဖေမးသည်။
“သူက ကိုကောင်းတယ်၊ သူ့ဂုဏ်သည် သူ့ပိုပန်းက လံုးဝ တူတဲ့။
ကာအို အေနနဲ့ ဖေမ-လင်းရဲ့တိုက်ပြဲကြားတဲ့ ယောက်ျားကို
သူ့အေဖလုပ်ရ ထင်နေတယ်”“သူ့နာမည် ကာအို”ဖေမ-လင်းက
ခေါင်းညိတ်သည်။
“ဟုတ်ယ်၊ သူ့နာမည် ခွင့်-ကာအို”“ကိုယ်တို့ မျပွန်ခင်တာ ကိုယ်တို့ကိုယ်စားလွယ်
အဖြစ်ဟာ ပေပ-တကို သြားစပီးခေါ်လာလိမ့်ဦးမယ်”ဟု ဝေဂေါက်က
ပြောသည်။
“ကိုယ် သူနဲ့ တြဲခင်ခဲ့တြဲမှာ”“ခွင့် ဘာမွ ထုတ်ဖော်ပြောလို့တော့
မျဖစ်ဘူး”ဟု ဖေမ-လင်းက ထိတ်လန့်တဖြာကားပြောသည်။
“ဒါကစောက ခွင့်ခဲ့ကြွေန်မက လြဲစပီး တျခား ဘယ်သူမွ မသိဘူး၊ ခွင့် သိတာကို
ပြောလို့လံုးဝ မျဖစ်ဘူး။ အမွန်ရားက သူ့ဘဝကို ဖက်သီးပစ်မှဲ့ယ်”“သူ့ကို
စိတ်ခုက်အောင် လုပ်လိတ့်ဆနှာ ကိုယ့်ခွာ လံုးဝမရွိဘူး”ဟု
ဝေဂေါက်ကောပြောသည်။
“ဒါပမဲ့ ဘယ်သူမွ အမွန်အတိုင်း မသိဘူးဆိုတာ တကယ်လား”“ဝန်ကီးခ်ဳပ်
ခ်ကေတာ့ သူဟာ ကြွေန်မ ပောက်ားရဲ့သား မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိမယ်လို့ထင်တယ်။
တစ်ခွန် သူ့ဆီမှာ ကြွေန်မ အလုပ်,လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ ထင်ပါရဲ့
ဝန်ကီးခ်ဳပ်ကာအိုအေပင့်မွာ စိတ်ဝင်တစား ပောင့်ပောရာကဲ့တယ်။
ပညာပောင်းပောင်း သင်္ကာနှံင်ပောအာင်သူ့ကို ကူညီခဲ့တယ်။
ဝန်ကီးခ်ဳပ် ကေလးအဖဟာ ကမန် ကိုမင်္ဂန်
အသက်ပေါ်းအရာရွိလို့ထင်နေပံုရတယ်၊ ကြွေန်မကလည်း
ဝန်ကီးခ်ဳပ်အေပင့်မွာ ယံုကည်မှုက မရွိဘူးလေ”“ဒါဆိုရင် မင့်အစ်ကို
ခ်ယာအိုပောကာ သိသလား”ဖေမ-လင်းက ပောခင်းခါသည်။
“ခ်ယာအိုမွာလည်း ဝန်ကီးခ်ဳပ်ရဲ့ သံသယနဲ့ အတူတူပဲထင်တာပဲ”အျပင်ဘက်
စသက်လမ်းဆီမွ ပေါ်လာကြသည့် ပောချသံမ်ားး ကြားရသည်။
ဝေဂေါက်သည်လက်ဘတ်ရီအား ငံုကြည့်သည်။
ဆယ့်ငါးမိနစ် ကျပြည့်သွားခဲ့ပပီ။
ဝေဂေါက်သည်ခေါင်းကိုက်ဖြင့် ထိုင်ရာမွ ထရပ်သည်။
“ကိုယ် ပေါ်ာင်ပောက်ကြ ကျပန်သွားစပီးတဲ့ပောနက်ကိုယ် မင်းနဲ့ အဆက်အသြယ်
မျပတ်ခင်ဘူး၊ ကျစ်ခလား ဖေမ-လင်း”ဟု ပေလသံကျဖင့် ပေမးသည်။

“ဓာေရးရင္လည္း သူတုိ႔ မရိပ္မိႏုိင္တဲ့ နည္းလမ္း တစ္ခု ရွာၿပီး
ေရးမယ္ေလ”ေမ-လင္းဏ၏ မ်က္ႏွာသည္ ေၾကကြဲျခင္းကို
ေဖာ္ျပေနသည္။
သူမသည္ ေခါင္းကို ယမ္းကာထုိင္ရာမွ ထရပ္လိုက္သည္။
“အခုအခ်ိန္ကမွေတာ့ အက်ိဳးထူးလာစရာ မျမင္ေတာ့ပါဘူး”ဟုေျပာကာ သူမ၏
လက္ထပ္မွ ေအာ္ဘ်ေဂးလ္၏ ဓါတ္ပံုအား ေဂ်ာ့ဘက္သို႔
ထြန္းပိုင္ေပးလိုက္သည္။
ထို႔နာက္ ပြင့္လင္းေသာ တံခါးဘက္သို႔ မ်က္ႏွာျပဳ၍ ရပ္လုိက္ေလသည္။
လက္ေထာက္ ႀကီးၾကပ္ေရးမွဴးသည္ ေဂ်ာ့ဂ်ီးနွင့္ ေမ-
လင္းတုိ႔အား မသကၤာေသာမ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ေမ-လင္းဘက္ လွည့္၍ ေခါင္းတစ္ခ်က္
ဆတ္ျပကာအခန္းထဲမွ ထြက္သြားခုိင္းသည္။
သူႏွင့္ပါလာေသာ စစ္သားသည္ ေမ-လင္းေနာက္ကလုိက္သြားသည္။
ေဂ်ာ့ဂ်ီးနားထဲတြင္ သူတုိ႔၏ ေျခသံမ်ားသည္ တျဖည္းျဖည္းနွင့္
ေဝးေဝးသြားသည္။
အုပ္ခ်ဳပ္ေရး အေဆာက္အအံုထဲမွ ေနာက္ မိနစ္အနည္းငယ္အၾကာတြင္
ေဂ်ာ့ထြက္လာသည္။
သူသည္ လူပ်ိဳကတြင္းမွ အလုပ္သမားမ်ား၏
လႈပ္ရွားမႈမ်ားအားမၾကည့္ရက္ေတာ့။
ေလနွင့္ ပါလာေသာ ေက်ာက္မီးေသြးမႈန္မ်ားသည္ သူ႔မ်က္ခံုထဲသို႔
ဝင္သြင့္သုိ႔ မ်က္ရိမ်ားသည္ ကိန္းစက္လာသည္။
သူသည္ ဂ်ိတ္တံခါးမွ ထြက္ကာ ေနာက္သို႔ျပန္လည့္မၾကည့္ေတာ့ဘဲ၊
မီးရထားဘူတာ႐ုံဆီသို႔ အေျပးအလႊားေလွ်ာက္လာခဲ့ေလ၏။

ခြေကော်င်းသူ ကော်င်းသားမ်ားသည် လက္ခပ္ပလကွါးတီးမ်ား တီးကာ
သြဘာကေပးလွှတ်ပို့ၾကသည်။
အမ်ားစုသည် အနီကျောင် ပိုးသား အလံမ်ားအား ကေ၀ွ်ယမ္းကာ
ၿငိမ္းခ်မ္းေရးကုယ်စားလွယ်မ်ားအား ဆီးႀကိဳလွှတ် ရွိၾကသည်။
ကိုယ်စားလွှယ်အဖြဲ၀်သည် ေဘးတစ်ဖက်စ်ကြောင် မုဆိးမခပင်မ်ား တန္းစီေနသည့်
လမ္းလယ်ေနရ၌ ေပ-တ တကသိုလ်အစည်းအေ၀း ခန္းမဆီးဆိသို၀်
ေလွှာကြားေနၾကျခင်း ျဖစ်ေလသည်။
ေမ-လင်းႏွင့် ေတြ့၀်ခဲ့ရၿပီးေနာက် ႏွစ်ဂ်ီ အၾကာတြင် ျဖစ်၏။
ေစာေကာဆက်၍သိထားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ေဂဂ်ာအပါအ၀င်
ကမာတ၀်ၿငိမ္းခ်မ္းေရး ကိုယ်စားလွှယ်အဖြဲ၀်သည် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း
ေပ-တ တကသိုလ်ဝင်းထဲသို၀် ဆိုက်ေရာက်လာၾကျခင်း ျဖစ်သည်။
ေနရာအႏံတပ်ထား သည့် အသံခ်ဲ့စက်မ်ားဆီမွ “သည် အတွက်ေနရွှင်လန်းယ်”
သီခင်းသံသည်ကသိုလ် နယ်ေျမအား လႊမ်းၿခံဳထားေလသည်။
လမ္းအတိုင်း ၀ဲလည်ေနၾကေသာ အဖြဲ၀်၀င်မ်ား၏
ေနာက်ဆံုးဘက်ေလွှာက်လာေနၾကသည့် ေဂဂ်ာကားႏွင့်
ေအဘီေဂးလ်တို၀်သည် တကသိုလ်ဝင်း အ၀င်ဝဲထူထားေသာ အျဖဴေရာင်
ၿငိမ္းခ်မ္းေရး ခ်ီးငြက်၇ပ်ေလးပါသည့် အနီေရာင်ႏွင့်
ေရဲေရာင်အလွှမ်းကိုက် ဖအေ၀းမွပင် လွမ်းျမင်ေနရသည်။
ခန္းမဆက်ဆီသို၀် တက္ကာေက်ာက်ေလွကားထစ်မ်ား၏ ေ၀,ယာတြင်
ကထိကမ်ား၊ အလုပ်သမားမ်ားႏွင့် ေက်ာင်းသားေက်ာင်းသူမ်ားသည်
အနီေရာင်ႏွင့် အျဖဴေရာင် ေဖာ့ဗ်ားပန္း ပန္းစည်းမ်ားကို
ကိုင်ကာေစာင့်ၾကိဳေနၾကသည်။
သူတို၀်သည် ကမာတ၀်ၿငိမ္းခ်မ္းေရး ကုိယ်စားလွယ်မ်ားအား
ပန္းစည်းမ်ားဆက်ရန် အသင့်ျပင်ထားၾကၿပီး သူတို၀်ထိတြင်
အျပာေရာင်တိုက်ကမ်ား ၀တ်ထာ အၿပံဳးပန္းပြင့်ေနၾကေသာ
တ၇တ္ေကာလမ်ားကိုပါ ျမင်ေတြ့၀်ေနၾကရေလသည်။
ခန္းမဆက်ထဲတြင် ရာေပါင်းမ်ားစွာေသာ ေက်ာင်းသား
ေက်ာင်းသူမ်ားသည် စုေ၀းေရာက်ေနၾကသည်။
ကိုယ်စားလွှယ်မ်ားသည် ခန္းမဆက်အတြင်းသို့ ၀င်ေရာက်လာၾကသည်။
ဆီးႀကိဳေနၾကေသာ ပရိသတ်၏ လက္ခပ္ပ သြဘာသံမ်ားသည်
ေသာေသာညံသြားသည်။
ကိုယ်စားလွှယ်မ်ားသည် တရားေဟာခံုကေလးခ်ထားသည့် စင်ေပၚသို၀်
တက်လာၿပီး ေနရာယူၾကသည်။
ပရိသတ်၏ သြဘာသံမ်ား ခဲသြားသည့်အခါ ကိုယ်စားလွှယ်အဖြဲ၀်၏
လက္ခဏ်မ်ားၾကားရ၏။
ေဂဂ်ာကားႏွင့် ေအဘီေဂးလ်တို၀် သွားအဖသည် စင်ျမင့်ေပၚ၌
ေနာက်ဆံုးတြန္းအစြန်ဆံုး ကုလားထုင်မ်ားတြင် ေနရာယူထားၾကသည်။
ေဂဂ်ာအဖို၀်ကား တစ်ခုနက်ခင်းလံုးစီတင်မွက်ျခင်း မ၌။
လြန်ခဲ့ေသာ ႏွစ်က ေမ-လင်း ထိမွ ၾကားသိခဲ့ရသည့်
စကားသည်ု၀်အတြက် ဝိတ္တုးပ်ားစရာ တစ်ခု ျဖစ်ေနသည်။
ကုယ်စားလွှယ်အဖြဲ၀်သည် ဓါတ်ခဲခန္းမ်ားႏွင့် စာသင်ခန္းမ်ားဆီ
တစ်ခုၿပီးတစ်ခုေရာက်ၾကသည်။
ဘု၀်မရေသးသည့် ေက်ာင်းသူ ေက်ာင်းသားမ်ား၏
အေဆာင်မ်ားသို၀်လည်းေရာက်သည်။

သူတို့အား ေက်ာင္းအုပ္ႀကီး၏ ံုးခန္းထဲ၌ လက္ဖက္ရည္ျဖင့္
ဧည့္ခံကာအနာဂတ္ကာလတြင္ တိုးခ်ဲ့တည္ေဆာက္မည့္ အစီအစဥ္မ်ားကို ျပသည္။
ကမာၻ့၀ိဇၨာနဆုိင္ရာ တုိက္ခိုက္ေကာင္တီ၏ ဥကၠ႒ကလည္း
တုိက္ဆိုင္ရာ အနာဂတ္ ပညာေရးစီမံကိန္းမ်ားအေၾကာင္း အေသးစိတ္
ရွင္းျပသည္။
ေဂ်ာ့အဖို့ကေတာ့ အခ်ိန္ရွိသမွ် ေက်ာင္းသားတုိင္း၏ မ်က္ႏွာကိုသာ
လုိက္ၾကည့္ေန၏ဟု ဆုိသည္။
သူ၏စိတ္ထဲတြင္ ျမင္ံုမွ်ျဖင့္ ခန္႔မွန္း၍ သိရလိမ့္မည္ ထင္သည္။
အထူးသျဖင့္အေဆာင္ခ်စ္ခင္ခ်စ္ခင္ေအးေသာသာ စကားေျပာတတ္ေသာ
အသားအေရာင္ ျဖဴဖပ္ျဖဴေရာင္ေက်ာင္းသားတစ္ေယာက္ႏွင့္
ေတြ့လုိက္သည့္အခါ စိတ္ဝင္တစား ျဖစ္မိသည္။
သူ၏သမီး အပါအ၀င္ ယြားလြယ္မား ဆက္လက္ထြက္ခြာသြားၾကသည့္အခါ သူသည္
ေနာက္ခန္းေနရစ္ခဲ့ၿပီး ထုိေက်ာင္းသား၏ နာမည္ကို ေမးလုိက္မိေလ၏။
ေက်ာင္းသားလူငယ္သည္ ပထမတြင္ အံ့အားသင့္ေနသည္။
ံုးုိင္ျခားသား တစ္ဦးကအခုလို ထူးထူးျခားျခား သူ၏နာမည္
ေမးျခင္းသည္ ဘာေၾကာင့္ပါလဲ။
ထို အေတြးျဖင့္ သံသယ၀င္ေနၿပီျဖစ္ေသာ ေက်ာင္းသားသည္
သူ၏နာမည္အား မေျပာေခ်။
သို့ေသာ္လည္း ေဂ်ာ့ကအတင္း ဖိအားေပးၿပီး ေမးေနသည့္အခါ
ခပ္တြန္႔တြန္႔ အမူအရာျဖင့္ သူ၏နာမည္အား ေျပာျပသည္။
သူ သိလုိက္ရသည့္ နာမည္မွာ သူ လုိခ်င္ေနသည့္ နာမည္ံုးုိင့္ နီးစပ္မႈ မ၀ွိ။
သူ သိခ်င္ေနသည္ကို မရ၍ ဆႏၵေဖာ္ေနေသာ ေဂ်ာ့သည္
ေကာ္မတီဥကၠ႒ကတုိက္ံုးုိင္၏ ပညာေရး၀န္ႀကီးႏွင့္ ကိုယ္စားလွယ္မ်ားအား
မိတ္ဆက္ေပးေနသည္ကို ေက်ာင္းစြာမၾကားရ။
၀န္ႀကီးက တုိက္ံုးုိင္၏ ဆို၍လည္စရာေရး စနစ္သစ္၏ ေရွ့ေျပး
ရည္ရြယ္ခ်က္မ်ားအေၾကာင္း မိန္႔ခြန္း ေျပာေနသည့္အခါတြင္လည္း သူ
စိတ္၀င္စား။
သူသည္ ပရိသတ္မ်ား၏မ်က္ႏွာမ်ားကိုသာ တစ္ဦးခ်င္းစီ လိုက္ၾကည့္ေနသည္။
အမွန္ေတာ့ ၾကည့္ရသည္မွာ လြယ္သည္မဟုတ္။
ေ၀ွ့ဆံုးမွ မ်က္ႏွာမ်ားအားလွမ္းၾကည့္ေနရသည္မွာ
လြယ္ေသာ္လည္း ေနာက္ပုိင္းတန္းမွ
လူမ်ားအားၾကည့္သည္မွာပင္ခန္းလွေခ်သည္။
ေနာက္တန္းမွ လူမ်ားမွာ အားလံုး ၀ါးေနသည္ျဖစ္ရာ သဲသဲကြဲကြဲ
ျမင္ရဖို့မွာခက္ခဲလွ၏။
သူသည္ မ်က္လံုးမ်ားအား စံုမွိတ္၍ ပညာေရး၀န္ႀကီး၏ မိန္႔ခြန္းကို
ဂ႐ုထား၍ဆက္ၿပီး နားေထာင္သည္။
ထိုအခုိက္တြင္ သူ၏လက္ေမာင္းအား လက္တစ္ဖက္ျဖင့္
အသာအယာထိလာသည္ကို သတိထားလိုက္မိသျဖင့္ မ်က္လံုးမ်ားအား ဖြင့္လိုက္သည္။
သူ၏နာက္ခံျဖင့္မွ ဆိုမွ ဆိုမွ ရပ္ေနေသာ ျပည္သူ့လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မ
စစ္သားတစ္ဦး။
“ကုိၾကန္ေတာ္ခဲ့ ခဏေလာက္ လိုက္ခဲ့ပါလို့ မစုဘတာ ကယ္လာကို ေျပာပါရေစ
ခင္ဗ်ာ”ဟုလူငယ္စစ္သားက လက္ညိုးထိုးၾကားမွ ေဂ်ာ့၏ နားနားကပ္၍
ေလသံျဖင့္ေျပာသည္။
“ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးက မစၥတာကယ္လာနဲ့ အေရးႀကီးတဲ့ ကုိယ္ေရးကုိယ္တာ

ကိစၥတစ္ခု ေျပာစရာရွိေနလို႔ပါ”ေဂ်ာက္ကသည္ ေအာ္ဒီေဂးလ္အက္
လည္ခ်ဳပ္၍ သူ ခ်က္ခ်င္းျပန္လာခဲ့မည္ဟု ေျပာကာစစ္ဆင္ေနာက္သို႔ လိုက္လာခဲ့သည္။
သူသည္ ေနာက္သို႔ တစ္ခ်က္ လွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔အားေစာင့္ၾကည့္ေနသူ တစ္ဦးတစ္ေယာက္ကို မရွိေပ။
စစ္ဆင္သည္ တစ္ေနရာ၌ ရပ္ထားေသာဝါဂြာ၀ါ
စစ္ေမာ္ေတာ္ယာဥ္ေရွ႕ေရာက္သည့္အခါ ကားတံခါးကို ဖြင့္လုိက္သည္။
ကားမွဆင္းလာခ်ိန္ကားျဖစ္၍ အထိတ္တြင္ တ႐ုတ္ျပည္သူ႔
လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္မ ယူနန္ေဖာင္းဝတ္စားရွယ္လစ္ဦး ထုိင္ေနသည္ကို
ေတြ႔ရသည္။
စစ္ဆင္းက တံခါးဖြင့္ေပးသျဖင့္ကားထဲသို့ေရာက္သြားေသာ ေဂ်ာက္ကသည္
ထုိင္ေနသူ၏ မ်က္ႏွာအား ျမင္လည့္အခါအံ့ၾသလွ်က္ရိသည္။
“ခ်က္ခ်င္းလုိက္လာတဲ့အတြက္ ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ မစၥတာကယ္လာ” ဟု လု-
ဒ်ယာအုိက ေျပာသည္။
သူသည္ လက္တစ္ဖက္ကို ဆန္႔တန္း၍ ေဂ်ာက္၏ လက္ကားဆြဲ၍ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ဝန္ႀကီး မိန္႔ခြန္းမဆုံးခင္ ေရာက္ေအာင္ ျပန္လိုက္ပါမယ္။
ဒီမွာ အခ်ိန္မီမီေက်ာ္ဖုိ႔ မရွိပါဘူး”အဆက်ိဳးအက်ယ္ အံ့အားသင့္သြားရွိေသာ
ေဂ်ာက္သည္ ဒ်ယာအုိ၏ လက္ကိုဆြဲ၍ႏႈတ္ဆက္သည္။
လူငယ္စစ္ဆင္းသည္ ကားေရွ႕ခန္းတံခါးကိုဖြင့္၍ အတြင္းသို႔ ၀င္ထုိင္သည္။
သူသည္ ကားစက္ကို ခ်က္ခ်င္းႏွိုး၍ ခပ္ျဖည္းျဖည္း
ေမာင္းထြက္လာခဲ့သည္။
ကားထဲ၌ထုိင္ရသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ဒ်ယာအိုသည္ ေဂ်ာက္မ်က္ႏွာကို
ၾကည့္၍စပ်ဳံးသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ၀င္ထားတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ့္ကို ခြင့္လႊတ္ပါလို႔
ေတာင္းပန္ခ်ေရေ မစၥတာ ကယ္လာ၊အမွန္ေတာ့ လုံအပ္တဲ့အတြက္
ဖံုးထားရတာပါ။
ခင္ဗ်ားဆီကို ဖိတ္စာပို႔တဲ့ ပုဂၢိဳလ္ေတြ အေနနဲ႔ဒီကိစၥကို မသိၾကပါဘူး။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ခင္ဗ်ားကို တ႐ုတ္ျပည္ တစ္ေခါက္ျပန္လာေအာင္လုပ္ခဲ့တဲ့သူဟာ
ကၽြန္ေတာ္ပါ”“ဘာေၾကာင့္လဲ”ဟု ေဂ်ာက္ကမ်ား နားမလည္ႏုိင္သည့္
ေလသံျဖင့္ ေမးသည္။
“ဒီကိစၥက အလြန္အေရးပါတဲ့ အစိတ္အပုိင္း တစ္ခု ျဖစ္ေနပါတယ္။
အျဖစ္ဆန္ခါလံုးကိုခင္ဗ်ား ၾကားရတဲ့အခါမွာ ေဒါသျဖစ္ခ်င္လည္း ျဖစ္ခ်ိလိမ့္မယ္။
အဒါနဲ႔ ပတ္သက္လို႔ကေတာ့စိတ္မဆုိးဖို႔ ကၽြန္ေတာ္ ဆက္ဒီတင္ပဲပ်ဳံး
ေတာင္းပန္ထားပါရေစ။
ကၽြန္ေတာ္ ရွင္းျပတဲ့အခါမွ ဘာေၾကာင့္ကၽြန္ေတာ္ ဒီလို
လုပ္တယ္ဆုိတာ ခင္ဗ်ား နားလည္သြားလိမ့္မယ္လို့”
ကၽြန္ေတာ္ေမ်ာ့ငွားပါတယ္”ဒ်ယာအိုသည္ သူ႔ေခါင္းေပၚမွ မာရွယ္
ဂုတ္ဦးထုပ္ကို ခၽြတ္၍ သူတို႔ႏွစ္ေယာက္ကားထုိင္ခံုေပၚသို႔
ခ်ထားလုိက္သည္။
ဒ်ယာအိုဇာ ဆပ်ဴတားသည္ ျဖဴစင္ေနသည္။
အသက္ေလးဆယ္ေက်ာ္ ငါးဆယ္အတြင္း အရြယ္ျဖစ္၍ လူပံုပန္းကေတာ့
ေတာင့္ေတာင့္တင္းတင္းသန္စြမ္းဟန္ရွိသည္။
“ခင္ဗ်ား ေျပာမယ့္သာဆဲမွာ ပန္းေပါင္းတစ္ရာ လွဴဒါန္းမွဴ
အေရးအခင္းပါေနသေလးလား”ဟုေဂ်ာက္ကမ ဒ်ယာအိုဇာ မ်က္ႏွာအား
စူးစူးစုိက္စုိက္ ၾကည့္၍ေမးသည္။

“ဒီအခ်ိန္ ဒီကာလမွာကေတာ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွာ ပန္းမ်ိဳးတစ္ခ်ာ
လႈပ္ရွားမႈႏွင့္ ကင္းဒတ္အေရးအခင္းဟာ မရွိသေလာက္ပါပဲ”ဟု ခ်ယာအိုက
ေျပာသည္။
“အေသးစိတ္ ရွင္းျပဖို႔ကေတာ့ကၽြန္ေတာ့္မွာ အခ်ိန္မရွိဘူး။
ၿပီးေတာ့လည္း အခုေျပာမယ့္ ကိစၥက ကိုယ္ေရးကိုယ္တာ
ကိစၥတစ္ခု်ဖစ္ေနေတာ့ သိပ္တတ္တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ေနရန္ကို ႏုိင္ငံေတာ္ခ်ဲ႕
လွ်ိဳ႕ဝွက္ခ်က္ေတြကိုလည္းမေပါက္ၾကားေစခ်င္ဘူး။
ဒါေပမဲ့ ပါတီေခါင္းေဆာင္ပုိင္းမွာ စည္းလံုးညီၫြတ္မႈ
နည္းေနတာကိုေတာ့အသိေပးထားမွ ျဖစ္မယ္လို႔ ထင္တယ္။
ခင္ဗ်ားကို အသိေပးရတဲ့အတြက္လည္း အႏၱရာယ္ေတာ့ရွိႏုိင္မယ္ မထင္ပါဘူး။
ဒါေပမဲ့ အခု အခ်ိန္အခါမွာေတာ့ ကာနဲ့ေထာင္နဲ႔ခ်ီၿပီး
ရွိေနတဲ့အသိပညာရွင္ေတြကို ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲဖို႔ ဆိုၿပီး
အလုပ္ၾကမ္း စခန္းေတြကို ပို႔ပစ္ေနတယ္။
ဒီရက္စက္ၾကမ္းၾကဳတ္မႈအေပၚမွာ လူတုိင္းက သေဘာမတူၾကဘူး။
လက္ယာသမားေတြသုတ္သင္ရင္းလင္းဖို႔ဆိုတဲ့ ကိစၥဟာ လူမ်ားစုက
သိပ္မသက္ဆုိက္ဘဲ ကိစၥ ျဖစ္ေနတယ္”ေဂဂက်ာသည္ ခ်ယာအိုအား ရူးရူးရဲရဲ
ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ား ဘာဆိုလိုတာလဲကိုယ္ေရးကိုယ္တာ ကိစၥဆိုတာ ဒါကို ေျပာတာလား။
ဒီကိစၥမွာ ခင္ဗ်ားရဲ႕ ညီမ ေမ-လင္းနဲ႔ဆက္စပ္ေနသလား”“ဟုတ္ပါတယ္၊
တစ္ခ်ိန္က ခင္ဗ်ားကို ေမ-လင္းက ကူညီခဲ့ဖူးပါတယ္။
အခု ခင္ဗ်ားနဲ႔အတူတူ ပဂၤံးကို လိုက္လာတဲ့ ခင္ဗ်ားရဲ႕ သမီးေလးကို ေမ-
လင္းက ကယ္ခဲ့ဖူးပါတယ္။
အခုက်ေတာ့ ေမ-လင္းကိုယ္တုိင္ အကူအညီလိုေနပါတယ္”“ကၽြန္ေတာ္
တတ္ႏုိင္သမွ် လုပ္ေပးဖို႔ အသင့္ပါပဲ။
ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ား ကုိယ္တုိင္ကေရာ သူ႔ကိုမကူညီႏုိင္ဘူးလား”ခ်ယာအို၏
မ်က္ဝုိးမ်ားသည္ တလက္လက္ ေတာက္ပလာၾကသည္။
အစြမ္းကုန္ဆြန္းခ်ဳထားသည့္ ေဒါသ အရိပ္အေငြ႔မ်ားေပတည္း။
“လူ ပုဂၢိဳလ္ခင္း ၇ေသ ကုိင္း၇ိုးခင္းမႈနဲ႔ သစၥာေစာင့္သိမႈဟာ
တ႐ုတ္ကနဦးမွစၿပီးဆဲမွာ နားမလည္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ကို
၇ိုးဖဲြေထြးလွပါတယ္ဗစၥာတာ ကယ္လာ။
ခင္ဗ်ား နားလည္သြားေအာင္ ေျပာျပဖို႔ေတာင္ မလြယ္ဘူး။
တစ္ခုခုကိုဆန္႔က်င္ဖဲ့ လုပ္ရန္းသစ္ တစ္ခုခု ခ်မွတ္ၿပီး လုပ္ၾကကုိင္ၾကၿပီဆုိရင္
ထိပ္ပုိင္းေခါင္းေဆာင္ၾကီးေတြဟာ ေမ်ာ့ပါသင့္တဲ့ အခ်ိန္မွာ
ေဝဖန္ခ်ဳပ္ၿမိတ္အတြက္ သူတို႔ကိုယ္ သူတို႔ပဲကိုးေအာင္ လုပ္သလို
ျဖစ္ကုန္ၾကရပါတယ္”သူတို႔၏ ဝါစ္ဘဝါ ဆလြန္းကား သြားေနသည္မွာ
တကယ္လို နယ္ေျမအနီးရွိ လမ္းသြယ္စပ္မ်ား ျဖစ္သည္ကို ကားေပၚမွ
ေဂဂက်ာ သတိထားမိေနသည္။
သူတုိ႔ ထုိင္ေနသည့္ေနရာက္ခန္းမွာ ေခ်ာခန္းမွ အလံုပိတ္ကာထားသည့္
မွန္ေၾကာင့္ လံုၿခံဳမႈ ရွိေနသည္။
အျပင္လူမ်ား၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္ ကားထဲမွ သူတို႔အား မျမင္ႏုိင္သလို သူတုိ႔
ေျပာေနၾကသည့္စကားမ်ားအား ၾကားႏုိင္ဖို႔ လံုးဝမလြယ္။
တ႐ုတ္ျပည္ဟာ သူ အလည္ေရာက္လာေအာင္ လုပ္ရဲ့ခ်ခ်ယာအိုသည္
အံ့ၾသေစ့ေလွ်ာ့သည္။

“ခင်ဗျား ကဖြန်ေတာ့်ကို ဘာ လုပ်ေပးခ့ေစခ်င်ေနတာလဲ။
ကဖြန်ေတာ် နားမလည် ျဖစ်ေနၿပီ။
တိတ်ကင်လွဲး ေျပာမယ်ဆုိရင်”“ခင်ဗျား ကဖြန်ေတာ့် ညီမကို
ျမင်ခဲ့ရၿပီးၿပီ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ အေျခအေနဆုိးကို
ေနာက်ထပ်အဖကာသကိးဆက်ၿပီး ရင်ဆုိင်ရမယ်ဆိုရင် သူ၁က်နဲးမာေရးဟာ
ပ်က်စးေတာ့မယ်။
ပိုၿပီးအေရးသကိးတာက သူ၁ရဲ့အရင်ဘဝဆီ ျပန်လာတဲ့အခါမွာ သူ၁ရဲ့
မွတ်တမ်းကို ဖ်က်ပစ်ေတာ့မယ်။
သူ၁နာမည်ကိုလည်း စာရင်းက ဖ်က်ပစ်လိမ့်မယ်။
သူ၁က္ို တရားဝင် ျပန်လည်ျပဳျပင်ထားတယ်ဆို၁လည်း ေရးလိမ့်မယ်”“ဒါေပမဲ့
ဒီလုိက်စာမ်ိဳး ကဖြန်ေတာ်က ဘယ်လို ြဖာမ်ိဳး သံုးနုိင်မွာလဲ”ဟု
ေဂဇ်ကာ့ကေမးသည်။
“ခင်ဗျားမွာ ခင်ဗျား သတိ မထားမိတဲ့ ြဖာအာဏာ ရွိေနပါတယ်”ဟု
ခ်ယ်အိုကနဦ်စ်ကယ်ြဖကား ေလသံျဖင့် ေျပာသည်။
“ခင်ဗျား ဒီကို အလည်ေရာက်လာၿပီးတဲ့ေနာက် ေရးမယ့ဘာနဲ၁ ထုတ်ေဝမယ့်
စာေတြဟာ ခင်ဗျား ထင်ထားတာထက် ပိုၿပီး အေရးပါမွာပါ။
ခင်ဗျား မသိတဲ့ျဖစ်ေနတာက တ၇တ်ျပည်မွာ ခင်ဗျားရခဲ့တဲ့ အေတြ၁အဆက်ိဳနဲ၁
ခင်ဗျားရဲ့ ေနာက်ခံအေဖကာင်းေတြဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အသံကို ထူးျခားေအာင်
လုပ်ထားပါတယ်။
ခင်ဗျား ထုတ်ေဝခဲ့သမ်ွ စာေတြကို ကဖြန်ေတာ်တို၁ ကြန်ျမဴနစ်ေတြက
အၿမဲတမ်းစစ်တ်ထားတယ်။
ၿပီးေတာ့ သူတို၁က ခင်ဗျားကို အလြန်တန်ဖိုးရွိတဲ့ လြတ်လပ်ေသာစာေရးသူ
တစ်ဦးလို၁ အသိအမတ်ျပဳထားဖကတာပါ။
ၿပီးေတာ့ ပါတီရဲ့ အတြင်းပုိင်း အေနအထားအရသူတုို၁အေပၚမွာ
ုိးဝင်တကာက အျမင်ကသြင်ေနဖို၁ ဆိုတာကလည်း
အေရးကိးေနပါတယ်”“အခု ခင်ဗျားေျပာေနတာက ကဖြန်ေတာ်ဟာ ေမ-
လင်းနဲ၁ ပတ်သက်၁ အခု တစ်ေခါက်အလည်ေရာက်လာတာကို အေျခခံၿပီး
သူ၁အတြက် ေကာင်းရာေကာင်းကိး ျဖစ်လာေအာင်ေရးေပးရမယ်
ဆုိပါေတာ့”ခ်ယ်အိုက သူ၎ခါင်းအား ကတ်ကယာ ညတ်သည်။
“အခုလို အေျခအေန အရပ္ပဋ္ဌမ္ေမြ၁ုးညံ့ေနခ်ိန်မွာ ဒီနည်းပဲ ရွိပါတယ်။
အဲဒါေဖကာင့် ေျပာရတာပါ”“ဒီလုိဆုိရင် ဒီဟာအားလံုး အစကေန
အဆံုးအထိ ခင်ဗျား ဖန်တီးခဲ့တာကိုး”ဟုေဂဇ်ကာက ေခါင်းတခါခါျဖင့်
ေျပာသည်။
“ခင်ဗျားက ပုဂၢိလ်ကစ္ဆဦးရဲ့ နားထဲကို စကားတစ်ခြန်းသြင်းေပးခဲ့တယ်။
ကဖြန်ေတာ့်ကို ဖတ်ပစ်ၿပီး ုိးဝင်တကာက သတင်းစာေတြရဲ့
အေရးအသားေတြကိုကဖြန်ေတာ်က တစ်ခင်တ်ြဖန်းလွန်ကျဴးကျော်ဖို၁၊
ၿပီးေတာ့ လိအပ်ရင် ကဖြန်ေတာ့်ကို လႈပ်ရှားၿပီး ခင်ဗျားညီမဟာ သူ၁သေဘာနဲ၁ သူ
အလုပ်ကမ္ဘာ့စနစ်ကို သြားတယ်လို၁ ေျပာခုိင်းတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ကေတာ့
ပိရိပါတယ်”“စိတ်ဓာတ်ဆုိးဖို၁ ကဖြန်ေတာ်သက်ေသခံၿပီး ေတာင်းပန်ထားပါတယ်
မစဝတာ ကယ်လာ”ဟုခ်ယ်အိုက စိတ်ေကာင်းျဖစ်သျဖင့် ေျပာသည်။
“ကဖြန်ေတာ့် ညီမဟာ ကဖြန်ေတာ့်ကသိပ်ခ်စ်တယ်။
ကဖြန်ေတာ့်ေနနဲ၁ ခင်ဗျားကို မ၇ုိးသားတဲ့ဟာနဲ၁ မယံုၾကည်ခဲ့ဟာေတြ
ေရးပါလို၁မတုိက်တြန်းပါဘူး။
အျမင့်ဆံုးအဆင့် ဥပမာ- ဝန်ႀကီးခ်ဳပ်ကို ေမ-လင်းအေတြက်

ကဖြန့်ေတာ္အဆက်ျပဳထားတဲ့အတိုင်း ကျည်ဖို၏ပါ၊ ေမ-လင်းကို
လိုက်ရှာရမယ့် အေျခအေနတစ်ခု ခံစားတ့ေပးၿပီးလေးတ့ေပးဖို့ေ၏ပါ့။
ခင်ဗျားရဲ့သမီး အသက်ကို ေမ-လင်း ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ႀကီးခ်ဳပ္က သိထားတယ်၊
အဲဒါေတာ့ ေမ-လင်းကိုယ်စား ေမ-လင်းအတြက် ခင်ဗားက အသနားခံတယ်
ဆိုတာဟာသဘာဝက်ပါတယ်။
တကယ်လို၏ သူက ခင်ဗားရဲ့ေမတၱာရပ္ခံခ်က်ကို ျခင့်ျပဳးိုင်ား်လို၏
ျငင်းခ့ရင်ခင်ဗားက ခင်ဗား ျမင့်ရတဲ့ ေကာင်မေလး အလုပ္ပကမ္း
စခန်းအေပ်ကာင်းကို ကမာတကသိသြားေအာင် ေရးရလိမ့်မယ်လို၏
ေျပာေပါ့”ေ၏က်သည် ခ်ယာအိုဇ၏ လွည့်ပတ်မ့ အေပင့်တြင်
ေဒါသျဖစ်သည်။
“ဒါဆုိရင်ကြွန်မ ေက်ာင်မေသြးတြင်းကို သြားဖို၏ခြင့်ျပဳခ်က် ရတာဟာ
ခင်ဗား လက်ခ်က်ေပါ့။
ဒီအခြင့်အေရးကို ကဖြန့်ေတာ့ ရလိမ့်မယ်လို၏ လံုးဝ
မေမျာ်လင့်ခဲ့ဘူး”ခ်ယာအုိက ေခါင်းညိတ်သည်။
“ဒီကိစၥေတြ အားလံုးမွာ ခင်ဗားပါတယ်ဆုိတာ ဝန်ႀကီးခ်ဳပ္ ခ် မသိဘဲ
ဘယ့ေနမလဲ”ဟုေ၏က်ကဲ့က ေျပာသည်။
“သိသြားရင္ ခင်ဗားအတြက် အႏၱရာယ္ ရွိမလားဟုိင္ေပဘူးလား”“ရွိခ်င်လည်း
ရွိလားဟုိတ်ပဲ”ဟု ေျပာကာ ခ်ယာအိုက ေ၏က်ကဲ့အား
စုိက်ကည့်ေနသည်။
“ဒါေပမဲ့ အဲသေလာက်ကတော့ ခြွန်၏စားရမွာပဲ၊ တကယ်လို၏
သိသြားတယ်ဆိုရင်လည်း ဝန်ႀကီးခ်ဳပ္ကာ လူသားတစ်ေယာက် အေနနဲ့၏
ကုယ်ခ်ဳပ်းစာတရား ထားဟုိတ်ပါ”ေ၏က်ကဲ့အေနျဖင့် ေဒါသျဖစ်ခဲ့သည်မွာ
မွန်ေသာလည်း ျဖစ်ခဲ့ၿပီးသမွ်အား ျပန်ဆုိးစားလိုက်သည့်အခါ သူ၏စိတ်အား
ေျဖလို၏ ရလာသည်။
“ခင်ဗား ေျပာျပတာေတြဟကားရေတာ့လည်း ကဖြန့်ေတာ့
တ၀်တ့ျပည်ဖြ့ အခု တစ်ေခါက် ျပန်ေရာက်လာတာဟာ၀မ့်းသာစရာ
ျဖစ်ေနၿပီ”ဟု ေ၏က်ကဲ့က ေျပာသည်။
“ကဖြန့်ေတာ့ေန့နဲ့၏ ဒီးုိင်ံနဲ့၏ ဒီလူမ်ိးေအပင့်မွာရွိေနတဲ့ ေမတၱာဟာ
အခုထိ ပ်ိက်ျပယ်မသြားေသးပါဘူး”“ဒါဆိုရင္ ေမ-လင်းကို ခင်ဗား
ကူညီးုိင်ေသလာက် ကူညီမယ့် ဆိုပါေတာ့”“ကူညီရမွာေပါ့”“ေက်းဇူးပါပဲ
မစၥတာကယ်လာ”ဟု ေျပာကာ ခ်ယာအုိက ေ၏က်ကဲ့၏ လက်ကိုေနာက်တစ်ဆက်မ့
အားပါးတရဆုဲ၍ ုိးုတ်ဆက်သည်။
“ဟိုး... လြန်ခဲ့တ့ ုိးုစ်ေပါင်းမ်ားစြာက ဂ်ပန်သေဘာ၀ာေပင့်မွ
ကဖြန့်ေတာ့တ်၏ တိစ်ေတြ ဆံုခဲ့ဖူးကတာဟုတ် ကဖြန့်ေတာ့တ်၏
သံုးေယာက်လံုးအတြက်ေကာင်းတာပဲ”ခ်ယာအိုသည် သူ၏ဘးရွိ
ျပတင်းေပါက်ဆ လုိက်ကာအား ဖယ်လုိက်ၿပီး အျပင်သို့ လွမ်းဖူးသည်။
ထို၏နာက် ေခ့ါတက်ခဏ အလံုးကာ မွန်ခဲ့ဘူး ေခါက်လုိက်ၿပီး
ေ၏က်ကဲ့အားျပန်လို၏ရန် အမိန့်၏ပးသည်။
ေနာက် ုိးုဝ်ခဏခန့်၏အဖူးကာတြင် ဝါစာ၀ါ ဆလြန်းကားသည်
တက်သိုလ္ခည့်ခန်းမေဆာင် ေခ့ါခ့ရပ်သည်။
ေ၏က်ကဲ့ခန်းမထဲ ၀င်သြားသည့်အခါ ပညာေရး၀န်ကီးသည် သူ ေျပာခဲ့သည့်
မိန့်ခြန်းအား ျပန်၍ အက်ဥ်းခ်ဳပ်ထ နဂုိးခ်ဳပ်ထ်ခ်၏။
ေ၏က်ကဲ့သည် ေတးတစ်ခက် ေန၍ စင်ျမင့်ေပ်ေပၚသို့၏ကပ်ကယာ
တသြားကာ ထုိင်ခံုေနာက်တန်းတက် သူ၏ထုိင်ခံုဆီသို့၏

ျပန္သြားၿပီးျပန္ုိင္ုိက္သည္။
ရည္ၾကာလြန္းလွ်ွင္ သက္ရုပ္ ဩဇာသံမ်ားႏွင့္အတူ
သုိ႔လက္ခုပ္သံမ်ားကုိလည္း ၾကားေနရေလ၏။

၁၀၁၀ “အားလံုးအဆင္ေျပသြားတယ္ မဟုတ္ဘူး”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
လက္ခုပ္သံမ်ားေပါက္သြားသည့္အခါ သူမအေဖအား တုံးတုံးေမးသည္။
“ေျပပါတယ္”ဟု ေဂ်ကြက္က သူ႔သမီးအား မၾကည့္ဘဲ ျပန္ေျဖသည္။
“ေဖေဖ့ကို ဘယ္သူက ေတြ႔ခ်င္တာလဲ၊ ထူးျခားတဲ့ ပုဂၢိဳလ္ပါး”“ဟုိး တစ္ခ်ိန္က
ခင္ဗ်ဲ့တဲ့ မိတ္ေဆြပါ”ဟု ေဂ်ကြက္က
အေရးမႀကီးေလဟန္ျဖင့္ျပန္ေျဖသည္။
“ေဖေဖ ဒီတက္သိုလ္ကို လာမယ္ဆိုတဲ့ သတင္းကို သူၾကားတယ္၊ ဒါေပမဲ့
သူ႔မွာကအခ်ိန္မ်ားမ်ား မရဘူး၊ အဲဒါနဲ့ဘဲ”ထိုအခုိက္တြင္ အယ္ဒီေတးနီးယန္း
စင္မ်ိဳးခ်မ္းေရးအဖြဲ႔ ကိုယ္စားလွယ္မ်ားထဲမွတစ္ဦးသည္ ထုိင္ခံုမွ ထရပ္ကာ
ဆိုရွယ္လစ္ ပညာေရးစနစ္မွာ
ကမာၻ႔စင္မ်ိဳးခ်မ္းေရးအတြက္အလြန္လိုအပ္ေၾကာင္းကို အက်ယ္တဝင့္
ေျပာေနသည္။
သူ႔ဘးမွ တ႐ုတ္ဘာသာစကားျပန္သည္ ကိုယ္စားလွယ္ေျပာသမွ်ကို
ဘာသာျပန္၍ ေျပာလိုက္ရာ သူ႔စကားမ်ားထြင္အေနာက္တုိင္း
“အေနာက္တုိင္း နယ္သ႓ဝါဒ”ဟုေသာ စကားလံုးသည္
ထပ္ကာတလဲလဲပါလာလိုက္ရံုမွ်မက ျပစ္တင္ဝံ့ၾတ္ခ်ခင္းကို မၾကာခဏ ျပဳလုပ္ကုန္
ရွိေလ၏။
“ေဖေဖ့မွာ ေသာကေရာက္စရာ မရွိဘူး ထင္ပါတယ္ေနာ္”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ကတုံးတုံးကပ္ေမးသည္။
“ေဖေဖ့ ၾကည့္တာ တစ္ခုခုျဖစ္လာသလဲ”“မျဖစ္ပါဘူး၊
နည္းနည္းေမာသြားလို႔ပါ”ဟု ေဂ်ကြက္က ေျဖသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အယ္ဒီေတးနီးယန္း ကိုယ္စားလွယ္၏
စကားအားဘာသာျပန္ေပးေနသည့္ အဂၤလိပ္ဘာသာျပန္သူ
နားေထာင္ေနသည္။
သူမ အေဖသည္ထိုအသိေပၚ စိတ္ဒဏ္ခ်ားဟန္ မရွိ။
သူသည္ ေစာေစာပုိင္းက လုပ္ေနသလို သူ႔ရွဴ႕မွပရိသတ္ကိုသာ
ၾကည့္ေနသည္။
မိမိ သခင္တာမ်ား ရွိ၍ ေမးျပန္ေတာ့လည္း မိမိေမးေနသည္မ်ားအား
ၾကားဟန္မတူ။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ မိမိ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
ေတာင့္တလာခဲ့ေသာရင္းႏွီးမႈကိုကား မိမိတို႔သားအဖၾကား၌
တည္ေဆာက္၍ ရခဲ့ေလၿပီ။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသို႔ ေရာက္လာခဲ့ခ်ိန္စ၍ ေအဘီေဂးလ္သည္
တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားဏၰာစိတ္ေနစိတ္ထားမ်ားအား ခန္႔မွန္း သိလာခဲ့ရ၏။
ကြန္ျမဴနစ္တုိင္းေသာ ေခတ္သစ္ပါဒ
တစ္ခုခုကိုေပၚေပါက္လာသည္ရိွလာေနသည့္တုိင္ေအာင္ ထိုဝါဒအေပၚ၌
စိတ္ဝင္စားသည္ကိုလည္း ခန္႔မွန္း၍မရနိုင္လွသည့္ ရဏၰ။
ေတာင္ထိပ္ ေတာင္ကန္းမ်ားေပၚ၌ ေစတီပုထိုးမ်ားႏွင့္
ဘုန္းႀကီးေက်ာင္းမ်ားနက္ကန္းမ်ား တည္ရွိေနဆဲ ျဖစ္သည္ကို သူ
သတိထားမိခဲ့၏။
ကြန္ျမဴနစ္ဆိုဒ အေနျဖင့္ လူအမ်ားအား သိသာထင္ရွားေအာင္
ျပဿဒၶိသည္မွာ“ယုန္ေဖာင္း”သာ ျဖစ္သည္။
ကုန္အုပ္ဝင္းမ်ားတြင္ဖူး ဩဇာသက္ေရာက္လႈပ္ရွားမုိးျခင္း လံုးဝ မရွိေပ။
တစ္ဦးခ်င္းအေနျဖင့္ကား တ႐ုတ္တို႔သည္ ဩက္ခ်က္ခ်ာသည္။

ေပ်ာ်ေပ်ာ်ေနတတ္ခ်ိန္ခင္ဗ်ာ့ ဦးဖြယ္ရာ ေကာင္းသည္။
“အခုနက သြားတာ အေရးႀကီးတဲ့ ကိစၥတဲ့လား”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ေမးသည္။
“မဟုတ္ပါဘူး၊ အေရးႀကီးတာ ဘာမွမရွိပါဘူး”ဟု ေဂ်ာ်က်ာက ေျဖသည္။
“ေဖေဖတို့အရင္က စီစဥ္ထားတဲ့အတုိင္း မနက္ျဖန္ ျပန္ခဲ့ယ္”ထိုအခုိက္မွာပင္
အယ္ဒေဘးနီးယန္းက ကိုယ္စားလွယ္သည္
မိန္႔ခြန္းေျပာၿပီး၍ျပန္သြားသည္။
ၿငိမ္းခ်မ္းေရး ေကာ္မတီ ဥကၠ႒က
တကၠသိုလ္ေက်ာင္းသားမ်ားအဖြဲ႔ခါင္းေဆာင္က အခမ္းအနားသိမ္း
မိန္႔ခြန္း ေျပာပါလိမ့္မည္ဟု ေၾကညာသည္။
ခန္းမအလယ္မွမီးခုိးေရာင္ က်ဴးနစ္ဆက္ေ ဝထြားသည့္ အရပ္ျမင့္ျမင့္
တ႐ုတ္ေက်ာင္းသား တစ္ဦး ထလာသည္။
ရင္အုပ္ကိုယ္တိုယ္ လူပံုေခ်ာေခ်ာ၊ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးေသာ
မ်က္ႏွာထားျဖင့္ စင္ေပၚတက္လာသည္။
ေက်ာင္းသားအားလံုးက သူ႔အားၾကည့္ေနၾကသည္
အလြန္ေလးစားခ်စ္ခင္ျခင္းကိုေဖာ္ျပလိုက္ၾက၏။
“ရဲေဘာ္ ခ်င္ကာအို”ဟု ေကာ္မတီ ဥကၠ႒က စင္ေပၚတက္လာေသာ
ေက်ာင္းသားအားဆီးႀကိဳ ေခၚလိုက္သည္။
“ရဲေဘာ္ ခ်င္ကာအိုဟာ သုေတသနဘာသာရပ္နဲ႔ ဘြဲ႔ရေက်ာင္းသားပါ။
သူဟာ ႏုိင္ငံေရးေဗဒ ဘာသာရပ္မွာ အလြန္ထူးျခားတဲ့ ေက်ာင္းသားပါ။
အသက္ငယ္ငယ္ရြယ္ရြယ္နဲ႔ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီကို ဝင္ခဲ့ရုံတင္ မဟုတ္ဘူး လူငယ္ဘဝခဲ့ပါ”ခ်င္ကာအိုသည္
စာရြက္စာတမ္းမ်ား ခ်ုပ္ျမင့္ေလးေပၚ တင္လုိက္ၿပီး စကား စေျပာသည္။
“ကမာၻ႔ၿငိမ္းခ်မ္းေရးကို ရေအာင္ ႀကိဳးပမ္းေနခ်ိန္မွာ
ကၽြန္ေတာ္တို့ဟာ လူတန္းစားတုိက္ပြဲမၿပီးဆံုးေသးဘူးဆိုတဲ့ အခ်က္ကို
ေမ့ပစ္လို့ မရဘူးဆိုတာ သိရမယ္။
ကမာၻတေပၚမွာဘယ္ေနရာမွာမဆုိ အရင္းရွင္ဒါဒနဲ့ နယ္ခ်ဲ့ဝါဒေတြ ရွိေနသမွ်
ကာလပတ္လံုး လူတန္းစား တုိက္ပြဲနဲ့ပုန္းကန္ေနမွာပါ။
ဒီ တ႐ုတ္ျပည္မွာ မၾကာေသးခင္ လ အနည္းငယ္ အတြင္းက
စီးပြားပုိင္ဆုိင္ေနသူတို့ ေတာ္လွန္ေရးဟာ က်ဆံုးခဲ့ပါတယ္။
ဒါေၾကာင့္မို့ ကၽြန္ေတာ္တို့ဟာ လူတန္းစားတုိက္ပြဲကို
ကၽြန္ေတာ္တို့ရဲ့ ေန့စဥ္ဝတၱရားမွာ ျပင္းထန္စြာ လႈပ္ရွား
တိုက္ခုိက္သြားျခင္းအားျဖင့္ကမာၻ့ၿငိမ္းခ်မ္းေရးကို
ပါဝင္ကူညီေဆာက္သြားရပါလိမ့္မယ္”ေက်ာင္းသားမ်ား၏ လက္ခုပ္သြာသံမ်ား
ထြက္ေပၚလာသည္။
ေအဘီေဂးလ္ကေဂ်ာ်ာက ကပ္၍ “ဒီေန့အဖို့ ပထမဆံုး
စကားေျပာေက်ာင္းတဲ့ လူဟာ မစၥတာ ခ်င္ကာအုိပဲ”ဟုေျပာသည္။
ေဂ်ာ်က ဘာမွ ျပန္မေျပာ။
သူသည္ ခ်င္ကာအုိကုိသာ စိတ္ဝင္စား ၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ ခ်င္ကာအို၏ ႏုိင္ငံေရး သေဘာတရားႏွင့္ အယူအဆေပၚခ်ိသာ
အာ႐ုံစူးစုိက္ထားသည္။
“ဘုရား လက္ဟသမား ပညာတတ္ေတြဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ ေနရာအႏွံ့မွာ
ရွိၾကတယ္။
သူတို့ဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ့အလိုဆႏၵကို မနာခံ မလိုက္ေလ်ာခ်င္ၾကဘူး”ဟု
ခ်င္ကာအုိကဆက္ေျပာသည္။

“အဲဒီ လူစုရဲ့ ေနာ်လံုးသားေတြထဲမွာ လက္လုပ္လက္စား
အလုပ္ၾကမ္းသမားေတြကိုစတ္ထုပ္ပုန္းတီးၾကတယ္။
သူတို့ဟာ ပန္းမီးတစ္ခု တုိက္တြန္းက်ခါမွ ေနာစဥ္ေနာတုိင္း
သူတို့ရဲ့မ်က္ေစ့ဖံုးေတြ ကြာက်လာေနတယ္။
တကယ္ေတာ့ သူတုိ့ဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပဲ။
ဆုိရွယ္လစ္ဆန္ဆက္ခ်င္ေရးသမားေတြပါ။
သူတို့ဟာ ပါတီရဲ့အင္အားကို စမ္းေနတဲ့ လူေတြပါ။
အဲဒီအားစမ္းမႈေၾကာင့္ လက္ယာသမား ဆန္ဆက္ခ်င္ေရး လႈပ္ရွားမႈဟာ
ေနာက္ထပ္ အနည္းဆံုး ဆယ္ႏွစ္ဆယ့္ငါးႏွစ္ေတာ့
ၾကည့္ရည္ဦးမွာပါ”လက္လုပ္သမား ၾကားၾကဖ်ားယဲ့သည္။
ခ်က္ခ်င္းသည္ လက္ခုပ္သံမ်ားစီးသြားသည္ထိစကား ဆက္မေျပာဘဲ
ရပ္ေစာင့္ေနသည္။
သူ၏ မ်က္ႏွာသည္ ပရိသတ္ဘက္ လွည့္ထားသည္။
ဤအခ်က္မွာပင္ ကာဆို၏မ်က္ႏွာအား ေတးတိုက္ ျမင္ေနရသည္။
သူ၏ မ်က္ႏွာသည္ သူ၏ အေမထိမ္ခဆင္းသက္လာသည့္ အရိပ္လကၡဏာမ်ား
ျမင္ေနရ၏။
အထူးသျဖင့္ ခ်က္ခ်ာအိုဇာမ်က္လံုးအစံုသည္ တကယ့္ တ႐ုတ္ေပတည္း။
လက္ခုပ္သံမ်ား စီးသြားသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ခ်က္ခ်ာအိုသည္
သူ၏စကားကိုဆက္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ ထဲမွာကိုပဲ ဘုရားစိတ္ခါတဲ့သူ လူေတြ
အမ်ားႀကီးရွိေနေသးတယ္။
ဒီ လူေတြကို အလြယ္တကူနဲ့ ရွာလို့ ဘယ္ေတြ့ႏိုင္ဘူးလဲ။
လက္ယာသမားေတြကိုဆန္ဆက္ခ်ကၠဴကူးခ်ေတဲ့ အလုပ္ဟာ ပါတီဝင္
တစ္ေယာက္အတြက္ မလြယ္ပါဘူး။
အလုပ္သမားလူတန္းစားေတြထဲမွာ ပါေမာကၡေတြနဲ့ ကထိကေတြ၊
စပ်စ္ေတာ့ သိပၸံပညာရွင္ေတြ၊သတင္းစာဆရာေတြ၊
စာေရးဆရာေတြနဲ့ ပန္းခ်ီ ပန္းပု အႏုပညာရွင္ေတြ
ေမြးထုတ္ႏုိင္ဖို့ဆိုတာအနည္းဆံုး ဆယ့္ငါးႏွစ္ေလာက္ အခ်ိန္
ယူရမယ္။
တကယ္လို့ လူလတ္တန္းစား ပညာတတ္ေတြဖြဲ့စည္းစပ်စ္စပ်ဲပဲ ဆိုဦးေတာ့
ေတာ္လွန္ေရးကို ဦးေဆာင္ေနတဲ့ ပါတီဘက္က အခုိင္အမာရပ္တည္ႏုိင္ဖို့ဆိုတာ
သိပ္ၿပီး မလြယ္ပါဘူး”ကာဆိုသည္ စကားကို ျဖတ္၍ ရယ္သည္။
သူသည္ သူ၏စကားအား နဂိုးခ်ိပ္ရန္အတြက္အတန္ၾကာမွ အခ်ိန္ယူ၍
စဥ္းစားေနသည္။
သူသည္ ခန္းမထဲရွိ ပရိသတ္ထား တစ္ခ်က္ခ်ဝ့ၾကည့္သည္။
“အားလံုးသိၾကတဲ့အတုိင္းပဲ၊ လက္ယာသမား အမ်ားစုဟာ ပုန္းေနလို့
မရပါဘူး။
အခုဆိုရင္ အထင္အရွားေပၚလာတာ ေတြ့ေနရပါတယ္။
တခ်ိဳ့ဆိုရင္ ပါတီရဲ့အေဝဖန္ခ်က္ခံေနၾကရပါတယ္။
တခ်ိဳ့ကေတာ့ သူတို့ရဲ့ အေတြးအေခၚေတြကို
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲၿပီး အတြက္ျပည့္လုထုနဲ့ အလွမ္းေဝးတဲ့
ေနရာေတြကို ပို့ထားရပါတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ကၽြန္ေတာ္တို့ပါတီအေနနဲ့ ႏုိင္ငံေရးရာမွာေရာ၊
သေဘာတရားေရးရာမွာပါ အမ်ားႀကီး

ဆက်ဒီးပမ့်းအားထုတ်ကရပါလိမ့်ဦးမယ်”ခ်ဉ်အိုသည် သူ၏
မိန့်ခြန်းစာရြက်ကြား ဖတ်ရန် ကောက်ယူလိုက်ပြီး စင်ပေါင်မွှဆင်းသြားသည်။
ခဏမွိအဖ်ကာတြင် ပါတီဒိုင့် အစိုးရ အရာရွိမ်ားထံမွ
လက်ခ်ျပိမ်ားေပၚထြက်လာသည်။
ကာအိုသည် ခံုတန်းမ်ားဖက်ကားမွ သူ၏ထုိင်ခံုဆီသို၏ ျပန်သြားသည်။
ေဂ်ကာသည်ကာအို၌နာက်ခ ဓ်က်ျခည်ျပတ် လိုက်ာကည့်ကြ၏။
သူသည် ပီကင်းသို၏ပန်ေရာက်လာခဲ့သည့်အတြက် အတိုက် ျဖစ်ရပ်မ်ားသည်
သူ၏အား ေျခာက်လန့်၏လိုက်ခဲသည်။
ကာအိုအား ဖ်ကည့်သည်ကာ သူ ငယ်ဘဝကဲ့သို၏ပင် ရဲလည်း ရဲရင့်ံုရ၏။
သတိလည်းေကာင်းပံုရေလသည်။
အတိုက် ဓိဓိသည် ခရစ်ယာန်သာအတြက် “သာသနာျပဳ”တစ်ဦး ျဖစ်ခဲ့ရသည်။
အခုသို၏သားကေတာ့ ကြြန်ျမ်နစ္စါဒ၏ သာသနာျပဳ တစ်ဦးျဖစ်ာက်
ရွိေလသည်။
ဤိုးစ်ခကိုိုးင်းယူကည့်ိုက်သြည့်အခါ ေဂ်ကာ့၏ စိတ်ထဲတြင် နာက်သလို
ခံစားရသည်။
မည်သို၏ပင်ျဖစ်ေစ ကာအိုအား သက်ိုထင်ား ျမင်ေနရသည့်အခါ ေမ-
လင်းအေပါင်ည် ထားမိခဲ့သည့်ာက်ိုးင်းေသာ ခစ်ျခင်းေမတ်၏
ပမာဏကို အပ်အျပင် သူ ျမင်ာ်ရသည်။
သူ၏သမီး ေအဘီေဂးလ်၏ လက်ာစ်ာသည် သူ၏ လက်ေမာင်းအား
လာ၍ကုိသည်။
ကမာတ္တ၏ စင်မ်းခ်မ်းေးရး ေကာ်မတီ ဥက္ဋ္ဌသည် ုိုိုင်ံျခားသား
အဖြဲ၏ဝင်ားအား စင်ပေါင်မွ ေအာက်သို၏လုိက်လံပုိ၌ဆာင်ာက် ရွိ၏။
အဝင်ထြက် တံခါးဆီသို၏ ေရာက်ေသာအခါ တက်သိုလ်ပါေမာကချမ်ားုိင့်
ကထိကမ်ားသည် သူတို၏အား ုိးုိတ်ာက်ခန တန်းစီလိုက် ရပ်ာကသည်။
သူ၏သမီးေအဘီေဂးလ်သည် ခ်ာအိုအား လက်ဆြဲးုိတ်ာက်၏။
ထိုအျဖစ်ကို ျမင်ေနရေသာ ေဂ်ကာ့သည် စိတ်ူးယဉ် အပ်ပက်
တစ်ခုကုိမ်ာက်ေနသည့်ုိးုိယ် ခံစားရသည်။
သူသည် ေအဘီေဂးလ်ုိးုိင့် ကာအိုတို၏အား တည့်တည့် မဖ်ကည့်ေပ။
ေဂ်ကာ့၏ မ်က်ုိာသည် စပ်ိုး၍ ရယ်၍လည်း မရ။
တင်းတင်းမာမာ ျဖစ်ာက်သည်။
စကားေျပာဖို၏စဉ်းစားမိေသာ်လည်း ေျပာ၍ မရ။
ခန်းမ၏ တံခါးဝသို၏ ေရာက်သည့်အခါ ေဂ်ကာ့သည် ခဏမွ် ရပ်၍
ေနာက်သို၏လှည့်ာကည့်သည်။
ခ်ာအုိသည် လက်ိုးကို ဆုပ်၍ လက်ို ေျမ့ာက်ာ ုိးုိတ်ာက်သည်။
တစ်ခ်ိန်ည်း တစ်ပင်တည်းမွာပင် သူ၏ ုိးုိတ်ားမွ သ်ခ်ိုးသံ ထြက်လာသည်။
“အေရွ့သည် နံေနစပ်။
ေနသည် ေကာင်းကင်၏ အျမင့်ံုးေနရာကို ေရာက်ေနစပ်။
တ၀်တ္ုိုင်ံသည် ေရွ့သို၏လှမ်းေနစပ်”ေဂ်ကာ့သည်
ေနာက်သို၏လှည့်ာ တံခါးအျပင်ဘက် ထြက်လာခဲ့၏။
သူ၏ စိတ်ာ၀ံုထိတြင်သို၏သား၏ မ်က်ုိာုိင့် သူ၏သား၏ ုပ်ပံုလႊာသည်
လုိက်လာေနသည်။
စပ်ိုးေတာ့ သူ၏သားအား ုိင်ိုး၍ခ်ိုးက်းသမှ ျပီေနာ်ကေသာ
ေကာင်းသားမ်ား။

၁၁၁၁ “သမီး ေဖေဖနဲ႔ လုိက္လာတာ ဝမ္းသာရဲ႕လား
ဟင္”ေလယာဉ္ေပၚေမြးခဲ့ၿပီး ၁၁ရက္အၾကာ ေသဆုံးသြားတဲ့
ေျမာက္ပုိင္းေဒသမွလြင့္ျပစ္ခံထားရတဲ့ ကုလသမဂၢ
ေအာင္ေဂးလ္ ဖခင္အား ေမးလုိက္ျခင္းျဖစ္သည္။
“ဝမ္းသာတာေပါ့ သမီးရယ္”ဟု ေဂဂ်က္ကာက ေျဖသည္။
“အခုလို လိုက္လာရတာသမီးေကာ ဝမ္းမနည္းဘူးလား”“ဝမ္းမနည္းပါဘူး။
သမီးက ေဖေဖ့ကို တုအားေက်းဇူးတင္ေနတာ၊ သမီးအဖို႔
အမ်ားႀကီးကုိအကဲခတ္ခဲ့တာပဲ”ေလယာဉ္မွာ အျပန္ခရီးစဥ္ အျဖစ္ေရာင္
အစ္ရွင္-၁၈ အယားလုိင္းနားမွ ေလယာဉ္မွဴးတစ္ဦးျဖစ္ဖူး၏။
ေလယာဉ္သည္ ေတာင္ဖူးစုသို႔ ဦးတည္သြားေနခ်ိန္ျဖစ္ရာ ရွန္ကုိင္းႏွင့္
ကန္ဆုိသို႔ဦးတည္ေနခ်ိန္ျဖစ္၏။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီး ေလယာဉ္မယ္ကေလးသည္ အနီေရာင္ ပိုးသားဂ်ာကင္တုိ
ဝတ္ထားၿပီး ဆံပင္အား အနီေရာင္ ပိုႀကီး စည္းထားသည္။
သူမသည္ ရာအုိဆင္းပုိင္ဖြန္ကြက္ကေလးမ်ားအား လင္ဖန္းျဖင့္ သယ္လာၿပီး
ခရီးသည္မ်ားအား လုိက္ျပေဝငွေပးလွဴခဲ့၏။
ေဂဂ်က္ကသည္ ျပတင္းေပါက္မွ အနီးရွိ ထုိင္ခုံတို့ ထုိင္ေနခ်ိန္ျဖစ္၍
ေကာင္းကင္ေပၚဘက္ရွိ တိမ္မ်ားဆီသို႔ ေလယာဉ္ ထုိးတက္သြားသည့္အခါ
ေအာက္တုိဘာ၁၀ရက္ေန႔ေဟာင္း အေဆာက္အအုံမ်ားႏွင့္ လယ္ကြင္းမ်ားအား
ငုံ႔ၾကည့္ေနသည္။
ေဂဂ်က္ကသည္ ရာအုိဆင္း ၃၀ဝန္ထား တစ္ခုုမွ် ငံုလိုက္ၿပီးေသာ
ျပတင္းေပါက္ကေန၍အျပင္သို႔ လွမ္းၾကည့္ျပန္သည္။
၇တြဲရက္ သူ႔ခါင္းထဲ ဝင္လာသည့္တုိင္းဆုပါကေလာေလာဆယ္ သူသည္
သူ႔သမီး၏ အေတြးမ်ားႏွင့္ ခံစားမႈမ်ားအား လ်စ္လ်ဴ႐ႈ
လာခဲ့သည္ဟုရက္ေပါင္းမ်ားစြာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
သူသည္ ေလယာဉ္ထြက္ခ်ိန္ သူ မလုပ္ျဖစ္သည့္ အလုပ္မ်ားအားမနားမေန လုပ္ခဲ့ရ၏။
မေန႔ညကဆုိလွ်င္ ခ်ိတ္ဆက္ေရးဆုိင္ရာ ဝန္ထမ္းေသာ
ကုိယ္ေရးကိုယ္တာစာတစ္ေစာင္သည္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ဂ်ုံးသို႔ အေရးႀကီးေသာ
စာအျဖစ္ ေပးပို႔ခဲ့၏။
စာမွာ ေမ-လင္းႏွင့္တြဲက၍ ကုညီေစာင့္ေရွာက္ရန္ ေပးပို႔ခဲ့ေသာ
စာျဖစ္၍ လူမႈေရးအရေရာ သံတမန္ေရးရာအရပါအလြန္ႏွစ္ၿမိဳ႕ဖြယ္
ေကာင္းေသာစာျဖစ္၍ သူ ေတာင္းခံထားသည့္
ကိစၥႏွင့္ပတ္သက္၍လည္းသူ႔ဘက္မွ လံုး၀ အေလွ်ာ့မေပးထားသည့္
ေတာင္းခံမႈမ်ိဳး ျဖစ္၏။
ယမန္ေန႔ ညကဆုိလွ်င္ သူသည္ ေကာင္းစြာ အိပ္ေပ်ာ္ခဲ့။
သူ႔စိတ္အာ႐ုံတြင္ ေမ-လင္းသာလွ်င္ ရွိေနၿ၏။
သူ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ထံ စာေရးခါမွ ေမ-လင္းတြင္ အႏၱရာယ္ ပို၍ မ်ားလာခဲ့ပါမူ၊
သို႔တေစလည္း သူ ေလယာဉ္ေပၚ မတက္မီ ခဏေလးမွ် အလုိတြင္
စင္မုံးခ်မုံးေရး ေကာ္မတီဝင္ေကဒါ တစ္ေယာက္သည္ မထင္မွတ္ဘဲ
ေရာက္လာသည္။
သူသည္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္၏ကိုယ္ေရးလက္ေထာက္ တစ္ဦးထံမွ သတင္းယူလာၿပီး
ေပးသည္။
သူ ေျပာျပသည့္အတုိင္းဆုိပါက ေဂဂ်က္၏ စာအေပၚတြင္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္က
အေရးတယူျပဳခဲ့သည္။
ေကဒါသည္ သတင္းကို အေသးစိတ္ သိသူမဟုတ္။

အေပၚယံ ရွပ္တုိက္ခ်သိခဲ့ျခင္းသာျဖစ္၍ ဘာကိုမွ အတိအက်
ေျပာႏုိင္ျခင္းမရွိ။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ ေဂ်ာ့အဖို႔ကေတာ့ေမ-လင္းအတြက္ မ်ားစြာ
စိတ္သက္သာရာ ရခဲ့သည္။
ေမ-လင္းအတြက္ ခ်စ္ခင္-လိုင္းထဲ သူေရးလိုက္ေသာ စာသည္
တစ္စည္းမဟုတ္ တစ္စည္းနည္းနဲေတာ့ ေမ-လင္းအား
သက္သာရာရေစလိမ့္မည္ ထင္ပါ။
ေမ-လင္းကေတာ့ သူ႔အား အနာဂတ္ကာလတြင္ ႏွစ္ဦးႏွစ္ဖက္ အဆက္အသြယ္
လုပ္ခ်ိန္အက်ိဳးထူးစရာ မျမင္ဟု ေျပာကာ သူ႔စကားအား ပယ္ခ်ပါ။
ေမ-လင္းဏ၊ စကားသည္ သူ႔အတြက္စိတ္ဆိုးဝမ္းနည္းစရာ ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
သို႔တေစလည္း ေမ-လင္းဏ၊ မ်က္ႏွာအား ၾကည့္လြယ္သူ့အေ
လင္းသည္ တစ္ခ်ိန္က မိမိအေပၚ ခ်စ္ခင္တြယ္တာခဲ့သည့္ သေဘာဓဏ္ကိုး
ျဖတ္ေတာက္ခ်မ်ိဳရေသးသည္မွာ ထင္ထားလြယ္ပါ။
ေဂ်ာ့အဖို႔သူ ခ်စ္ခဲ့ဖူးသူအတြက္ စဥ္းစား ဆင္ျခင္ရလြန္းသျဖင့္
အခ်ိန္ေကာင္းစြာရသည္ဟု မရွိခဲ့ေပ။
အတိတ္ႏွင့္ အနာဂတ္အတြက္ စဥ္းစားရလြန္းသျဖင့္
သူ႔သမီးႏွင့္ပင္စကားၾကာၾကာေျပာႏုိင္။
တစ္ခါတစ္ခါ သို႔အျဖစ္အား ၾကည့္၍ စဥ္းစားရ ခက္ေနေသာ
သမီးဏ၊မ်က္ႏွာထားကို ၾကည့္ကာ သူ႔ကုိယ္သူ အျပစ္ဓကင္းသလို
ခံစားေနရဏ၊။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊အဘီေဂးလ္သည္ သူ႔အေဖ ေဂ်ာ့ဏ၊အျဖစ္ကို
နားလည္သည့္ပုံႏွယ္ ခံစားေနရေလသည္။
“ေကာင္းကင္ဘုံ နတ္ကြန္းမွာတုန္းက ေဖေဖ သမီးအေပၚ
ယုံၾကည္ခိုင္ခဲ့ၿပီး ေျပာခဲ့တဲ့စကားေတြအတြက္ သမီး
သိပ္ေဝဒနာရွိတာပဲ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေဂ်ာ့အား
ၾကည့္၍ေျပာသည္။
“အဲဒါတုန္းက ေဖေဖေျပာခဲ့ဆိုခဲ့တဲ့အတြက္ သမီးတို႔ သားအဖၾကားမွာ
ရွိေနတဲ့မခုိင္မာေသးတဲ့ အေျခခံအုတ္ျမစ္ေလးဟာ အားရွိသြားသလို
ျဖစ္သြားခဲ့ရတယ္၊ သမီးေျပာခ်င္ေနတာေတြက”“အဲဒီအခ်ိန္က အဲဒီ
စကားေတြကို ေဖေဖ ဘာေၾကာင့္ ေျပာခဲ့မိသလဲဆိုတာ
ေဖေဖ့လည္းမသိေတာ့ပါဘူး” ေဂ်ာ့သည္ လက္ထဲမွ ဝုိင္ခြက္ကား ေနာက္တစ္ခ်ိ
တစ္ခ်က္ေသာက္ခ်ဳိက္ျပန္သည္။
“ဒါေပမဲ့ အဲဒီစကားေၾကာင့္ သမီး ေပ်ာ္သြားရတယ္လို႔သိရေတာ့
ေဖေဖစိတ္ခ်မ္းသာပါတယ္”“အဲဒီစကားေၾကာင့္ သမီး
ေပ်ာ္သြားခဲ့တယ္လို႔ေတာ့ သမီး မေျပာခဲ့ေသးပါဘူး”ေအဘီေဂးလ္သည္
စကားကို ဆက္ေျပာေသးဘဲ ခိုိ၍ ေနသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုး စိတ္ထဲခိုက္မည့္သံုးအႏွစ္ခန္း စကားလံုးမ်ားအား မေရြးခ်ိ။
“အဲဒီ စကားေၾကာင့္ သမီး မေပ်ာ္ခဲ့ပါဘူး၊ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့
စိတ္ထဲမွာ တျခားဟာ တစ္ခု ရွိေနေသးတယ္လို႔ ထင္ေနမိတယ္။
အဲဒီဟာကလည္း သမီးတို႔ သားအဖၾကားမွာ ရွိေနတာ၊
အေရးလည္းပါတယ္ အဓိမလည္းရွိေနတယ္။
ဒီအေၾကာင္းကို ေဖေဖကလည္း လံုးဝ ေျပာခ်င့္ ဆႏၵ
ရွိပံုမေပၚဘူး”ေဂ်ာ့က သူ႔သမီးအား ဖ်တ္ခနဲ လွည့္ၾကည့္သည္။
မ်က္လံုးမ်ားတြင္အံ့အားသင့္ျခင္းကို ျမင္ေတြ႔ေနရသည္။

“သမီး ဘာကို ဆုိလုိတာလဲ”“ဒုကၡက အဲဒါပဲ၊ သမီး ဘာဆိုလိုတယ္ဆိုတာကို
သမီးကိုယ္တုိင္ မေရမရာ ျဖစ္ေနတယ္။
ဒီအရာအားလုံးက သမီးကို မေပ်ာ္ရႊင္ေအာင္ လုပ္ထားခဲ့တာ
ႏွစ္ေပါင္းအေတာ္ၾကာခဲ့ၿပီ။
ဒါေပမဲ့အခု ေဖေဖ့ကို သမီး ေျပာခ်င္တာက ဒီကိစၥနဲ႔ ပတ္သက္လို႔ သမီး
ဘာျပန္မွမထားေတာ့ဘူးလို႔ ဆုံးျဖတ္ထားလိုက္ၿပီ။
ေဖေဖနဲ႔ တ႐ုတ္ျပည္ကို ေရာက္လာၿပီးကတည္းက ဒီကိစၥကို ေမ့ပစ္လိုက္တယ္။
ဒီကိစၥကသမီးကို ဝမ္းနည္းေစခဲ့တယ္ မဟုတ္ဘား ဒါေပမဲ့ သမီးရဲ႕
ေကာင္းရာေကာင္းကီးအတြက္ဆိုရင္ေတာ့ ဒီဟာကို ေနာက္ဆာထားခဲ့ၿပီး
အနာဂတ္ အေပၚမွာသာ အာ႐ုံစိုက္မွ ျဖစ္မွာ”ေဂ်ာ့က်သည္
ခ်စ္စရာေကာင္းသည့္ ႏုပ်ိဳလွပေသာ ေအဘီေဂးလ္ဒက္ႏွာအား
ၾကည့္၍အသိတစ္ခု ဝင္လာသည္။
ဟို... တစ္ခ်ိန္က သူသည္ ေမ-လင္းအေပၚ၌ အဆမတန္ အျပင္းအထန္ခ်စ္ခဲ့ဖူး၏။
ထိုစဥ္က သူသည္ ဂ်ပန္သြားေပၚ၌ ဆံုမိေသာ ေမ-လင္းအား
ျမင္ရင္ျမင္ခ်င္းခ်စ္ခဲ့မိျခင္း ျဖစ္သည္။
ဖလိစီတီႏွင့္ မေတြ႔ဖူးခင္ကတည္းက အျမစ္တြယ္ခဲ့ေသာ အခ်စ္ျဖစ္၏။
ထိုစဥ္က သူ႔ရင္ခြင္း၌ ျဖစ္ေပၚလာခဲ့ေသာ အခ်စ္အေၾကာင္းကို
ေအဘီေဂးလ္ နားလည္ေအာင္ဘယ္လို ေျပာရပါမည္နည္း။
ထို႔နာက္ သူသည္ ဖလိစီတီႏွင့္ ဆံုခဲ့ၾကသည္။
သူ႔အား လက္ထပ္ဖို႔ ေျပာခဲ့မိသည္။
ထုိစဥ္လည္း အေၾကာင္းမဲ့ မဟုတ္။
ဖလိစီတီ အေပၚ၌ ခ်စ္ခင္မြတ္သိစိတ္ ရွိ၍သာေျပာခဲ့မိျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ ဖလိစီတီ ကြယ္လြန္သြားခဲ့ရၿပီး ေမ-လင္းအေပၚ၌
ယခင္ထားရွိခဲ့ေသာ ခ်စ္ျခင္းသည္ ျပန္လည္သက္ဝင္ ႏွစ္ဦးႏွစ္ဖက္လံုး
ရွင္သန္ခဲ့ရျပန္၏။
ဤအျဖစ္ကို သမီး ေအဘီေဂးလ္အား ေျပာျပ၍ ျဖစ္ပါမည္ေလာ။
ေဂ်ာ့အတြက္ အဆိုးဆံုးႏွင့္ အခက္ခဲဆံုးကား တျခားမဟုတ္။
မိမိတြင္ ေမ-လင္းႏွင့္ရေသာ သားတစ္ေယာက္ ရွိေနေသာ အေရးကိစၥ
ျဖစ္၏။
သူ သိခဲ့ရသည္မွာ ရက္ပိုင္းခြာမၾကာေသး၊ ဖေအတူမေအကြဲ ေမာင္တစ္ေယာက္
ရွိေနသည္ဟု ေျပာရန္မွာ ခက္ခဲလွပါဘိျခင္း၊အထူးသျဖင့္ ထို ေမာင္ငယ္သည္
ေမ-လင္းႏွင့္ရေသာ သားဟု ေျပာရန္မွာ ပို၍ခက္ခဲလွေလသည္။
ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ သူ တ႐ုတ္ျပည္ လိုက္လာရသည့္အတြက္ သူ႔တြင္
အကီးျဖစ္ဆြန္းသည္ဟု ယူဆထားသည္ျဖစ္ရာ သူ႔ သေဘာထားကို သူ႔ဖခင္အား
ေျပာျပသည္။
“သမီးအဖို႔ တ႐ုတ္ျပည္လုိက္လာရတာဟာ အလြန္ အေရးပါ အရာေရာက္တဲ့
အရာေတြကိုရလာတယ္လို႔ ယံုၾကည္တယ္”“အဲဒါက ဘာလဲ သမီး”ဟု
ေဂ်ာ့က္က ေမးသည္။
“သမီး အတိအက် ဘယ္လို ရွင္းျပရမွန္းေတာင္ မသိေတာ့ဘူး။
ေဖေဖ ဒီႏုိင္ငံမွာ ႏွစ္ေပါင္းႏွစ္ဆယ္ေက်ာ္ ေနခဲ့တာပဲ။
အခု ျပန္ေရာက္ေတာ့လည္း ေဖေဖ့ၾကည့္ရတာ စိတ္ဒုကၡေရာက္ေနတုန္းပဲ။
ဟုတ္တုန္းက ေဖေဖ ဒီေရာက္လာေတာ့ ေဖေဖ့အသက္ရဲ့ဘဝ အခု သမီးရဲ႕
အသက္ရဲ့ဘဝေပါ့။
ဘယ္လိုပဲၾကည့္ၾကည့္ နယ္ေျမေဒသ ဂုဏ္ရင္းေတြ၊ လူေတြနဲ႔ အတိတ္က

ကောရာင္ဘုရင္ေတြရဲ႕လက္ရာ အစအေနေတြကို ဟိုေနရာ သည္ေနရာေတြမွာ ေဖေဖ ျမင္ခဲ့ရတယ္ မဟုတ္လား။
အားလံုးဟာ ေက်ာင္းကင္ပြန္တြန္းမွာ စၿပီး ျဖစ္ခဲ့တာလား၊ ဒါေပမဲ့ အခု ျဖစ္ေနတာကသမီးကုိယ္တုိင္လည္း ေဖေဖ ဟိုတစ္ခ်ိန္က အဖမ္းစားခံရသလို ျဖစ္ေနတာပဲ”“ဒါေပမဲ့ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံထဲမွာ ေျပာင္းလဲမႈေတြက အမ်ားႀကီးျဖစ္ေနတာကို ေဖေဖသိေနရတယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကေျပာသည္။
သူ၏စိတ္ထဲတြင္ ဘာေၾကာင့္လဲဟု မသိ၊ သူ
သိထားသည့္အျပင္းအလမ္းအား ေၾကာက္ရြံ့ေနမိသည္။
“ကြန္ျမဴနစ္ေတြကေတာ့ အတိတ္ကို ဖံုးကြယ္ထားခ်င္ၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ အသုလုပ္ထားေတာ့ အျပင္လူေတြက ပုိၿပီး သိခ်င္စိတ္နဲ႔ သတင္းေတြကို မရ ရေအာင္လုပ္ၾကေတာ့တာေပါ့”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ၾကမ္းတမ္းခက္ထန္မႈနဲ႔က်ပ္တည္းမႈေတြဟာ လူေတြကို သိပ္ၿပီး ျပင္းျပင္းထန္ထန္ ႀကီးပမ္းအားထုတ္လာေအာင္အားေပးတာေတာ့ အမွန္ပဲ။
တကၠသိုလ္မွာ ေတြ႔ခဲ့ရတဲ့ ေက်ာင္းသားေတြကေတာ့အနာဂတ္ကာလအေပၚမွာ ယံုၾကည္မႈ ႀကီးမားေနၾကပံု ေပၚတယ္။
အထူးသျဖင့္ နိဂံုးခ်ဳပ္ မိန္႔ခြန္းေျပာသြားတဲ့ ေက်ာင္းသားကျဖင့္ အထူးျခားဆံုးပဲ။
ၾကည့္ရတာကေတာ့ ေက်ာင္းသားအားလံုးမွာရည္ရြယ္ခ်က္ေတြကေတာ့ ႀကီးမားၾကပံုပဲ၊ သမီး အဝိအျပင္ မရတာ အဲဒါပဲ”“သမီး ဆိုလိုခ်င္တာက”“သမီး ဒီကို ျပန္လာခ်င္တယ္”ေဂ်ာ့ကေျပာ သူ၏သမီးမ်က္ႏွာအား တင္းမာေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၾကည့္သည္။
“ဘာလုပ္ဖို႔ျပန္လာမွာလဲ”“စီတူပူပါနဲ႔၊ သမီး ကြန္ျမဴနစ္ မျဖစ္ပါဘူး၊ ဒီႏုိင္ငံမွာ သမီးကို ဆြဲေဆာင္ေနတာကႏုိင္ငံေရး မဟုတ္ပါဘူး၊ ေဖေဖရဲ႕”“ဒါဆိုရင္ ဘာလဲ”“ဂ်ိဳးဂ်ိဳးစင္းစင္းေလးပါ၊ သမီးကို ဆြဲေဆာင္ေနတာက လူေတြပါ”ေဂ်ာ့ကသည္ ဖန္ခြက္ထဲမွ ဝုိင္ကုိ တစ္ငုံမွ် ေသာက္လုိက္သည္။
ျပတင္းေပါက္အျပင္ဘက္ရွိ တိမ္ေတာင္ တိမ္လိပ္မ်ားသည္ ေလယာဥ္ေပၚသို႔ လႊမ္းၿခံဳထားသည္။
သူသည္သူ႔သမီးဘက္သို႔ လွည့္ၾကည့္သည္။
“သမီး အခုေျပာေနတဲ့ စကားဟာ
သမီးကုိယ္သမီးေသခ်ာရဲ႕လား”“ေသခ်ာတယ္၊ သမီး ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေအးေဆးတည္ၿငိမ္သေသာ ေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“သမီး ဆံုးျဖတ္ၿပီးၿပီေလ၊ သမီး ျပန္လာမယ္၊တ႐ုတ္ျပည္မွာ အလုပ္ လုပ္မယ္”

အပုိင်း ေျခာက္ ခ်ိတက္သူမ်ား အဆင့္ကြဲျခင္း ၁၉၆၆

ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအား ဆန္႔က်င္ကုိက္ခုိက္ ေဝဖန္ေသာ ေပါက္ကြဲမႈသည္ ၁၉၅၇-ခုႏွစ္ ေမာ္စီ-တုန္းဏွ ပန္းမ်ိဳးတစ္ရာလန္းဖူးမႈျဖင့္ ထိပ္တုိက္ ေတြ႔ရသည္။

ယင္း လႈပ္ရွားမႈသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ေတာ္လွန္ေရးတြင္ သမုိင္းဝင္ မွတ္တုိင္တခု ျဖစ္ခဲ့ေလသည္။

ျပန္လည္သံုးစြဲကာ ထုတ္လုပ္ခဲ့ရသည့္အခါ ခရီးရွည္ ခ်ိတက္သြဲသကီးအတြင္းက ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအား ခ်ဥ္ပုတ္ထားႏုိင္ခဲ့သည့္ ေမာ္စီ-တုန္းဏွ၏ ဩဇာအာဏာသည္ ပထမဆံုးအႀကိမ္ စိန္ေခၚခံခဲ့ရေသာ ပြဲသကီးပြဲေကာင္း တခုျဖစ္ေခ်သည္။

ထိုပြဲ၏ ေနာက္ခံ တစ္ဆက္တည္း လုိက္ပါလာသည့္ ပြဲကား ‘ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေရး တုိက္ပြဲ’ျဖစ္၍ ယင္း တုိက္ပြဲေၾကာင့္ ‘လက္သာမား’ ေလးေထာင္ေက်ာ္ အဖမ္းဆီးခံခဲ့ရၿပီးလွ်င္ အမ်ားစုသည္ ေနာက္ အႏွစ္ ၊ွစ္ဆယ္ၾကာအထိ အလုပ္ၾကမ္း စခန္းမ်ား၌ ေနထုိင္ခဲ့ၾကကာကိုယ္စီတ္ႏွစ္ပါး ဆင္းရဲျခင္းဒဏ္ကို ခံခဲ့ၾကရေလ၏။

ထိုအခ်ိန္ ထိုကာလမွ စ၍ ေမာ္ႏွင့္ အမ်ိဳးသား တစ္ပုဂၢိဳလ္၏ ပညာတတ္လူတန္းစားတို႔သည္ တစ္ဦးကိုတစ္ဦး မယံုၾကည္ကေတာ့ေခ်။

ေမာ္သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏စီးပြားေရးျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေရး လုပ္ငန္းမ်ားတြင္ တ႐ုတ္ ပညာတတ္လူတန္းစားမ်ားအား လံုၿပဳိင္ပြဲတြက္ျခင္း မရွိေစရေတာ့ေပ။

ယင္းတို႔အစား သူသည္ သူ႔အျမင္၌ ႐ုိးသားျဖစ္ၿပီးအက်ဳိးက်ဴးမႈဟူ၍ လံုးဝ မရွိေသးေသာ အင္အားစုမ်ား ဧအပင္၌ သူ႔ယံုၾကည္မႈကို ပံုး၍အပ္ႏွံထားခဲ့သည္။

ပထမ အင္အားစုသည္ အမ်ိဳးသားတစ္ပုဂၢိဳလ္၏ ဘဲလ်ိယံ တစ္ခ်က္ ရွိေသာလိပ္သမားမ်ားျဖစ္၍ ေနာက္ပုိင္းတြင္ ေက်ာင္းသားေက်ာင္းသူ အသက္အရြယ္ႏွင့္ ေက်ာင္းသားတပ္ဖဲြ႔ဝင္မ်ား ျဖစ္ေလသည္။

စိတ္ေနစိတ္ထားအေနျဖင့္ တြက္ခ်ိန္ ေမာ္သည္ စိတ္အေျပာင္းအလဲ ျမန္တတ္ၿပီးစိတ္လြယ္ေသာ သေဘာရွိသည္။

သူသည္ ခရီးရွည္ ခ်ိတက္သြဲသကီးၿပီး အေတြ႔အႀကံဳ အမ်ားအျပားရခဲ့သူျဖစ္၍ လူ႔အလုပ္ဆင္ၾက မႏုိင္ခင္းႏုိင္ငံေသာ အဟန္႔အတားႏွင့္ အခက္အခဲတို႔၌ မရွိႏုိင္ဟုျပင္းျပထက္သန္ေသာ စိတ္ျဖင့္ ယံုၾကည္ေနသူ ျဖစ္ေပသည္။

ထို ယံုၾကည္မႈေၾကာင့္လည္း သူသည္ခ်ီ႕ကိစၥမ်ားအား သူ ေကာင္းသည္ ထင္သလို ေျဖရွင္းတတ္ေလသည္။

အခုလည္း ျပန္ျဖစ္ၿပီး ေနာက္တစ္ႏွစ္ ၁၉၅၈-ခုႏွစ္တြင္ ႐ုတ္တရက္ေပၚေပါက္လာသည့္ ေဘးအႏၱရာယ္မ်ား ေက်ာ္လႊားႏုိင္ရန္ ဟူေသာ ရည္ရြယ္ခ်က္ျဖင့္ မဟာေခါင္းေက်ာ္လႊားမႈဟူေသာ တုိက္ပြဲလုပ္ငန္းစဥ္မ်ား ခ်မွတ္သည္။

၎ တုိက္ပြဲသစ္မ်ားမွာ ကြန္ျမဴနစ္ ကမာၻ၌ လံုးဝ မရွိခဲ့ဘူးေပ။

တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ေက်းလက္ေဒသ တစ္ခ်ိလံုး၌ လူဦးေရ တစ္ရပ္လံုးအား လင့္ျမန္စြာ စည္းဝိုးသိမ္းသြင္းၿပီးမိသားစုမ်ားအား

ခုေပါင္းေနထုိင္ေစၿပီး တာဝန္ႏွင့္ ရပုိင္ခြင့္ အညီအမွ်
ရယူခံစားႏုိင္ေသာလူ႔အဖြဲ႔အစည္းမ်ား ဖြဲ႔စည္းေပးသည္။
တစ္စည္းအား်ဖင့္ ‘ျပည္သူ႔ဘဏ္အဖြဲ႔’ဟု ေခၚဝင္ေသာ
အဖြဲ႔အစည္းမ်ားျဖစ္ၾကသည္။
ထုိဘဏ္အဖြဲ႔တြင္ မိသားစုအားလံုး သြားေရာက္ေနထုိင္ၾကရသည္။
ေဆာက္ေပးထားသည့္အိမ္ေလးမ်ားဌာန ေနၾကရျခင္းျဖစ္၍
လင္ေယာက်္ားမ်ားက သတ္သတ္ ဇနီးမယားမ်ားကသတ္သတ္ တသီးတျခားစီ
ခြဲေနၾကရၾက။
တစ္စည္းအား်ဖင့္ ေျပာရလွ်င္ အိပ္ေတာ့ လင္သတ္သတ္မယားသတ္သတ္
ကိုယ့္အိမ္ေလးဌာန ကိုယ့္ အိပ္ယာကရသည္။
သူတို႔၏ သားသမီးမ်ားကိုမူကေလးထိန္းဌာနမ်ား၌ ထားၾကရၾက။
ယခင္ ဖြဲ႔စည္း တည္ေထာင္ခဲ့ေသာ လယ္ယာစုက်ဴးေရး
သမဝါယမအဖြဲ႔ငယ္မ်ားႏွင့္ႏွိုင္းယွဥ္ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ လယ္ယာသမဝါယမ
အသင္းမ်ားမွာ တစ္သင္းလွ်င္ အသင္းဝင္လူဦးေရတစ္ေထာင္ခန္႔သာလွ်င္
ရွိၾက။
ယခုမူ အသစ္ဖြဲ႔စည္းသည့္ ျပည္သူ႔ဘံုအဖြဲ႔မွာမူ
တစ္ဖြဲ႔လွ်င္အသင္းဝင္ဦးေရ သံုးေသာင္းဝန္းက်င္ ရွိေလသည္။
ဘံုရြာမ်ားသည္ တ႐ုတ္တို႔အား်စီတာ္ကူးယူ ယူတိုပီယန္ ကြန္ျမဴနစ္ပါဒ ဘက္သို႔
ပို၍ဆာင္ေပးျခင္းျဖစ္ၾက။
ထုိစဥ္က တ႐ုတ္တို႔သည္ အေနာက္တုိင္း စက္ႏွလယ္ယာ အမ်ိဳးသားမ်ားႏွင့္
ဆယ္ဂြၽန္စီသို႔မဟုတ္ ဆယ္ဂြၽန္စီ ႏွစ္ ႏွစ္ဂြၽန္စီ ေပါင္းစပ္၍ မိမိတို႔ကိုယ္ မိမိတို႔
စုိက္ပ်ဳိးေရးလုပ္ငန္းေကာ္ေလကၠတီးလုပ္ငန္း၊ ပညာေရး၊ ကာကြယ္ေရးႏွင့္
က်န္းမာေရးစသည့္ လုပ္ငန္းမ်ားတြင္မိတို႔ကိုယ္မိတို႔ အားကိုးသမႈျပဳ၍
အလုပ္ လုပ္ပြားရန္ စီမံထားေလသည္။
ယင္းကဲ့သို႔ေသာ ဘံုရြာ အေတာ္မ်ားမ်ားအား ၿမိဳ႕ႀကီးျပႀကီး
တခ်ဳိ့တြင္တည္ေထာင္ေပးခဲ့ရံုမွ်မက လယ္သမားမ်ားႏွင့္ ၿမိဳ႕ေနလူတန္းစား
အလုပ္သမားမ်ားအားညပုိင္းမ်ားတြင္ သံႏွင့္သံမဏိ ထုတ္လုပ္သည့္ လုပ္ငန္းမ်ားကို
လုပ္ေဆာင္ေစခဲ့သည္။
ဤအလုပ္ကို တစ္ေန႔လံုး တစ္သလံုး လုပ္ကိုင္ေစျခင္းအားျဖင့္ ေမာ္၏
စီမံကိန္းမ်ားအားတံု႔ျပန္ေအာင္ ဝုိင္းဝန္း အားေပးခဲ့ၾကေလသည္။
ပထမေတာ့ ၿမိဳ႕ေနအလုပ္သမားမ်ားႏွင့္ ေတာေန လယ္သမားမ်ားသည္
ေမာ္၏အစီအစဥ္အတုိင္း သံႏွင့္ သံမဏိလုပ္ငန္းမ်ားကို သူတုိ႔
အိမ္ေနာက္ေဖးဘက္တြင္ဖိုသကၤန္းမ်ားတည္၍ ထုတ္လုပ္ခဲ့ၾကသည္။
“တစ္သတာ ထုတ္လုပ္ၿပီးသည့္ ယခင္ကထုတ္လုပ္ခဲ့သည့္ ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာေသာ
ကုန္ၾသည္းမ်ားအား ေက်ာ္ျဖတ္ၿပီး ဦးတုိင္ေရွ့သို႔ ေရာက္ရွိသည္”ဟုေသာ စကားမ်ိဳးကိုပင္
ေမာ္က ေျပာၾကား သူ႔ေနာက္လိုက္မ်ားအား တုိက္တြန္းအားေပးခဲ့ၾက။
သုိ႔ေသာ္လည္း ျဖစ္စဥ္အားသိမွ အားလံုးသည္ ပန္းေပါင္းတရာ
စီမံကိန္းတုန္းကလုပ္ခဲ့တြက္ဆေတြ လြဲကုန္သည္။
အထူးသျဖင့္ ေမာ္၏ မွန္းဆမႈမ်ားသည္ အလြဲလြဲအေခ်ာ္ေခ်ာ္ေတြ
ျဖစ္ခဲ့ရသည္။
စီးပြားေရးသည္ က်ဆင္းလာသည္။
ဂ်ဴ၊ ဆန္စပါးမွအစေကာက္ပဲသီးႏွံ အထြက္ႏႈန္းမ်ားသည္ ဒလေဟာ
ထုိးက်လာသည္။
၁၉၅၉-၆၁ ခုႏွစ္အထိမိုးေခါင္ျခင္းႏွင့္ ေရႀကီးျခင္း စသည္မ်ား

ျဖစ္သြားလာခဲ့ရာ သံုးႏွစ္လံုးလံုး
ဒုဗလကရုံးရဂၢပ္ေခၚအေတာ္ေတးဆက်ိဳးသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းသို႔
ျပန္လည္ ဆုိက္ေရာက္လာခဲ့ရာ လူ သန္းေပါင္းႏွစ္ဆယ္ခန္႔သည္
အင္တာေဘးျဖင့္ ေသဆံုးခဲ့ၾကရေလ၏။
ေမာ္သည္ သူ ခ်မွတ္ေဆာင္ရြက္ခဲ့ေသာ ေပၚလစီ မူဝါဒမ်ား မေအာင္ျမင္
ျဖစ္ကာကဆံုးျခင္းအတြက္ တာဝန္ယူရန္ ျငင္းဆန္ခဲ့သည္။
သူ ခ်မွတ္ေပးထားသည့္ အဓိန္႔မ်ားအတုိင္းေက်းလက္ ေကဒါမ်ားက
မွန္ကန္စြာ အေကာင္အထည္ ေဖာ္ႏုိင္ခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္ဟု သူက ဆိုခဲ့သည္။
တကယ္ေတာ့ ေမာ္သည္သာ ပတ္လည္ လက္ေတြ႔ဆန္ခဲ့သူ စဥ္းစားစိတ္ကူး
လုပ္ေဆာင္တတ္သည့္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားဇာတိဆန္းၾကယ္မ်ားအား လစ္ဟင္းခဲ့ျခင္း
ျဖစ္၏။
ထုိေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ သူ စိတ္ထင္ရာ မလုပ္ရန္ ဖိအားေပးခဲ့ၾကေသာ္လည္း
ထုိစဥ္ကုိင္ငံေတာ္ အသက္အရြယ္ေရာက္ေနသာ ေမာ္သည္ ၁၉၅၉-
ခုႏွစ္ထိတြင္ သူ႔သေဘာႏွင့္သူထင္ရာစိုင္းခဲ့၏။
ထုိစဥ္ သူ႔အား ႏုိင္ငံေတာ္အဆက္အက ရာထူးေနရာမွ ဖယ္ထားကာ
သူ႔ေနရာ၌ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ ဒုဥကၠ႒ လီယူ ရွာအို-ခ်ီအား အစားထုိးရန္
စီစဥ္သြားၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေမာ္သည္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ ဥကၠ႒အျဖစ္ ဂ်ာဆင္းသြားျခင္း
မရွိ။
သူ၏မဟာေရွ႕သို႔ ေက်ာ္လႊားမႈဆက်ိဳးမွ ဆံုး႐ႈံးမႈမ်ားေၾကာင့္
ယခင္ကလို လူဆက်က်ားသည့္ပုဂၢိဳလ္ဝတၳဳေတာ့ မဟုတ္ေတာ့ေပ။
အထူးသျဖင့္ ႏုိင္ငံ၏ အုပ္ခ်ဳပ္မႈေရးရာ ကိစၥမ်ားတြင္ေန႔စဥ္ႏွင့္အမွ်
ပါဝင္ဦးစီးႏုိင္ေသာ အေနအထားသို႔ကား ေရာက္မလာေတာ့ေပ။
ပါတီ၏စုေပါင္းေခါင္းေဆာင္မႈသည္ ပန္းမ်ိဳးတစ္ခု လုပ္ငန္းေၾကာင့္
အမည္းစက်ားထင္ကာနာမည္ေက်ာ္ကြန္ေလၿပီ။
ခရီးရည္ဝီတက်ြဲဆက်ိဳးတြင္ သူရဲေကာင္းတစ္ဦး ျဖစ္ခဲ့ေသာ လက်ိဳ
ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီးျဖစ္သူ ပင္တာ-ဟြာသည္ ေမာ္၏ တစ္ဂ်ိဳးထိုး
တေဇာက္ကန္း လုပ္ဖန္မ်ားအတြက္ျပင္းျပင္းထန္ထန္ ေဝဖန္ခဲ့ကုိက်ိဳးျခင္း
ျပဳခဲ့သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေမာ္သည္ သူ႔လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္ ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီးအား
ရာထူးမွ ထုတ္ပစ္ခန္
ကန္ေခါင္းေဆာင္ပုိင္းအားစည္း႐ုံးသိမ္းသြင္းထားခဲ့ၿပီးခဲ့ေလၿပီ။
ဤသို႔ျဖင့္ ေခါင္းေဆာင္မ်ားၾကားတြင္ အကြဲအၿမဲမ်ားသည္
လူသိရွင္ၾကားျဖစ္လာသည္။
၁၉၆၀-ျပည့္ႏွစ္မ်ား၏ အေစာပုိင္း ႏွစ္ကာလမ်ားအတြင္းတြင္ သမၼတေ
လ်-ယူ၊ပါတီအေထြေထြ အတြင္းေရးမွဴး တင့္ ဝီယာအို-ပင္းႏွင့္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္
ခ်ဳန္-လုိင္း တုိ႔သည္သုတ္ႏုိင္ငံအား
က်ီးေၾကာင္းဆင္ျခင္တတ္ပုံတရားမ်ား ထားရွိေသာ
လမ္းေၾကာင္းေပၚသုိ႔ ျပန္ဆြဲတင္ေပးၾကသည္။
ဘံုရိပ္ရာမ်ားအား အေသးစား ယူနင္ဝယ္မ်ားအျဖစ္
ျပန္လည္ဖြဲ႔စည္းေပးၾကသည္။
ပုဂၢလိကပုိင္ လယ္ယာေျမ စုနစ္ကို ျပန္လည္ခ်ဳံ႐ုံးေစသည္။
ဤသို႔ျဖင့္တုတ္ျပဲသူ အမ်ားစုသည္ မူလ သာမန္ဘဝကို

ျပန္လည္ရရွိခဲ့ၾကေလ၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထိုအခ်ိန္တြင္ ပါတီ ေခါင္းေဆာင္ပိုင္းမွေရာ
အျခားအေရးပါအရာေရာက္သူမ်ားပါ လံုးဝ မသိေသာ
အေၾကာင္းျခင္းရာတစ္ခုသည္ ျဖစ္ပြားလွ်က္ရွိသည္။
ယင္းကား တားျမစ္ခံရေတာ္ ေဘးရွိ ေရွးျဖားမ်ား မုိးထားသည့္
အေဆာင္တစ္ခုဆြဲေနထုိင္ခြင့္ရွိေသာ ေမာင္သည္ ျဖစ္ရွင္အားလံုးႏွင့္
လူအားလံုး၏ ေနာက္ဆံုးယံုၾကည္ခ်ရာ သူ လုပ္ခဲ့ၿပီးသမွ်လုပ္ရွင္အားလံုးကို ျပန္ေတြးကာ
မိုးခ်ဳပ္ေတြ့ခဲလွ်က္ ရွိေလသည္။
ထို အခ်ိန္က ျပင္ပကမာၻတမွ ႏုိင္ငံမ်ားသည္ ေမာ္စီ-တုန္းတစ္ေယာက္
မည္သို့လာဘ္ထုိးၾကဟူ၍ ယုတ္ေလ်ာ့ က်ဆင္းသြားသည္ကို မည္မည္ရရ
မသိၾကေခ်။
သို၏သာလည္းေနာက္ပိုင္းက်မွ သိလာၾကရသည့္အတုိင္းဆိုပါက
သူသည္ သမၼတေလ-ယူ စိယာခုိ-ပင္းႏွင့္သူတုိ႔အား
ေထာက္ခံကူညီေနၾကသူမ်ား၏ လက္တြင္းမွ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအား ျပန္လ်ွဴ၍
သူ႔ဩဇာအာဏာ လႊမ္းမိုးႏုိင္ေရးအတြက္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ကိတ္၍
ဆက္ဆံေနခဲ့သည္။
အမွန္စင္စစ္အားျဖင့္ ထိုလူစုႏွင့္ သူၾကားတြင္ ႏုိင္ငံေရးအယူအဆႏွင့္
သေဘာထားကြဲလြဲမႈမ်ားမွာ ပါးပါးေလးမွ်သာ ျဖစ္၏။
သူ အပါအဝင္အားလံုးသည္ အေျခခံ ယံုၾကည္ခ်က္မ်ားတူညီၾကသည္။
သို၏သာလည္း သူ႔ ဝုိလ္ဒ္အား အလင္အျမန္
ေျပာင္းလဲလွ်က္ရွိေသာတစ္ခ်ိန္းသားလံုးၾကား၌ ထင္ရွားေက်ာ္ၾကားကာ
သူသာလွ်င္ အမ်ိဳးသားေခါင္းေဆာင္ဘ၀သို့ ျဖစ္လိုေသာ ေမာ္၏
အလိုဆႏၵသည္ အသက္ဘ၀လာၿပီး
က်န္းမာေရးယုိယြင္းပ်က္ျပားလာခ်ိန္ထိ ေလ်ာ့နည္းသြားျခင္း
မရွိေပ။
သူ႔အေပၚ အားလံုးက ယံုၾကည္မႈကင္းမဲ့နည္းပါး သြားသျဖင့္ လုပ္စရာ
အလုပ္ ဘာမွ မရွိ ျဖစ္ကာ သူ႔ကုိယ္သူ ခြဲတြာတင္းတုိးတြန္းၿပီး
အနားယူေနရခ်ိန္ထိ၊ ထိုစိတ္ႏွင့္ ထိုဆႏၵမ်ားသည္ ေပ်ာက္သြားျခင္း
မရွိေပ။
ထိုအခ်ိန္က ေမာ္သည္ စတာလင္ ျဖစ္သကဲ့သို့ပင္ အာဏာတ
ဆက်မ်ားျခင္းအားအရင္းခံေသာ စိတ္ေရာဂါ ခဲြကပ္ေနၿပီျဖစ္ရာ
သူသည္ သူ မရွိေတာ့သည့္ေနာက္ သူ၏နရာအားဆက္ခံမည့္ လူက သူ႔အား
ျပစ္တင္ေဝဖန္ျခင္း၊ ဆဲေရးတုိင္းထြာျခင္း၊ ႐ႈတ္ခ်ျခင္း
စသည္မ်ားအလုပ္ခံရမည္ကို ေတြးကာ စိတ္ေခ်ာက္ခ်ားလွ်က္ရွိ၏။
ေမာ္၏ ဒုဂရီ ပံုျပင္ဆန္လြန္းေသာ လုပ္ရည္ကုိင္ရြယ္မ်ိဳးအားသည္
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္အမွ် ဖ်င္းသည္ထက္ ညံ့ဖ်င္းကာ တစ္ေန႔တျခား
ဆုံးဝါးသည္ထက္ ဆုံးတံၿပီး ဆုတ္ယုတ္လာခဲ့သည္။
ဤသို့ျဖင့္ ၁၉၆၅-ခုႏွစ္ ေနာက္ပုိင္းကာလတြင္ ကြန္ျမဴတစ္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အဆုံးဆံုးေသာ အံုႂကြမႈအေရးအခင္းႀကီး
တစ္ခုသည္ သတင္းစာ မ်က္ႏွာဖံုးမ်ားတြင္ ပါလာသည္။
ထို ကစဝမွာ ၇တြဲရတ္ထ၍ ဖန္ဆင္းလိုက္ေသာ ႏုိင္ငံေရး တုိက္ပြဲတစ္ခုျဖစ္၍
အခ်ိဳ့ေသာစာေရးဆရာမ်ားႏွင့္ ယင္းတုိ႔၏ စာေပမ်ားအား
ေဝဖန္႐ႈတ္ခ် တုိက္ခုိက္ျခင္းျဖစ္၏။
ယင္းလုပ္ရပ္ႀကီးသည္ အေျခခံ ဗဟုသုတ ဘာမွ မရွိေသာ သာမန္

တ၇လျှမ်းမြောင်းနှင့်ဆုံရပ်ချောင်မွေနှုန်း ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသာ
တ၇လျှမ်းမြောင်း အဖိုက်ကား နားဝေတိမ်ဝေတောင်ဖျတ် အေးဩဇာ
အလှအဆင်း လွဲမြောင်းစေခဲ့သည်။
အမြောင်စုမှာ ၇ထွေရက်ပေငွေ့ပါလာခဲ့သော ထိုအုံကြွမှုအား တစ်ဦးတစ်ဖုံ
အမွတ်သားစေခဲ့၏။
သို့တစလည်းနောက်ဆုံးတြိဌ္ဌ ထို အရေးအခင်းသည် ဝိကင်းအား
အုပ်ပုနေဟန်ကသော ထင်ရှားသည့်ပါတီခေါင်းဆောင်များအား ဦးတည်၍
တုံ့ကျုံ့ချင်း ဖြစ်ခဲ့ပေါ်ကောင်း သိလာဟန်ကလည်း။
၁၉၆၆-ခုနှစ် နှုတ်ရာသီတြင် လူအမြောင်း၏ ချင်ဂြင်းအတြင်းမွ
ကြယ်ပွင့်ကနေခဲ့သောမောသည် မေမြောလွင်ဘွင့် တခမှုတနား ဟန်ပန်
အမူအရာမီးဖြင့် ဘြားခဲ့ ပေငွေ့လာသည်။
သူ့ကိုယ်သူ့ မထူငွေများ လုပ္ပနေရာမှ တစ္ဆတြိတ် ထြက်ပေငွေ့လာပြီး
ယန်ဂျမစ်ထဲသို့ဒိုင်ဗင်ထိုးခလိုက်ကာ အလြန်အစီးသန့်သော
ငေရေးပေါ်ကောင်းအတုိင်း အစုန်ဆန်တက်သို့ မုိင်ပေါင်းမြောင်းစြာ
ကူးဩားခဲ့ပေလ၏။
ပေမာ့ ပေရက္ခပေနသည့် ဓါတ်ခုံ အမြောင်းအဖြားကို ၇ိုက်၍ ထို ထွေးချောင်းသော
လုပ္ပပေဆာင်းကိုအံ့ဆောင်းသင့်ရာ တစ္ဆအဖစ္ဆ ပိကင်းမွေနှုန်း နှုတ်ခြင်တကာ
သတင်းဌာနမြောင်းသို့ ပေပးပို့ခဲ့သည်။
ပေနာက်ပြင်းအဓိန္ဓေတာ့ကာဩားသည့် အခါက်မွ ထို လုပ္ပပု၏ ပေနာက်ကြွယ်ခွ
ပေမာ့၏အကြက့်ပေ့ပေ့ ခမွတ်ထားပေသော လွှဲ၇ဝက်ခဲ်မြောင်းသည့်
ပေပငွေ့ပါလာသည်။
သူသည့် တိတ်တဆိတ် ကိတ့်၍ ၿမိဳ့ပေတာ့ ဝိကင်းအား
ထိန်းခြံထားနှုတ်ဆွဲသည့်စစ်ဆေး သူ့ ညွှာလက့ဝံုးသဖြယ့ အားကိုးရသည့်
လူယုံပေတာ့ မာရွယ့ လင့်-ပိယာအိမွတစ်ဆင့်ဩြဇာလႊမ်းမုံးပေအောင့်
လုထွားၿပီးခဲ့ပေလၿပီ။
မာရွယ့ လွင့်-ပိယာအိမှာ သူ့အား ဆန့်က်ခဲ့သည့်ကကြယ့်ပေရးဝန်ႀကီးပေနရာ၌
အစားထုိးထားသူဖြစ်၍ သူ၏ ပေကြးဇူးခ ပေကြးဇူးစားအဖစ်သတ်ထွားသူ
ဖြစ်ပေလသည်။
သူသည့် စစ်တပ် အင်္ဘားကိုသံုးကာ ပါတီ၏ အေရးပါအရာပေရာက်ပေသော
ဝါဒြဖန့်ခြမ်းလုပ်ငန်းဟုသမ်းပွင့် ချုပ်ညှိုတစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ပေရးဆုိင်ရာ
မီဒီယာ အားလံုးကိုထိန်းခြံထားခဲ့ၿပီးၿပီ ဖြစ်၏။
ထို့စ္ဆ သူ့တြင် စိတ်ဖြူးသစ္ဆစ္ခါလည်း ရှိထားခဲ့ပေလၿပီ။
ထိုမြသာမကေသး ထိုစိတ်ဖြူးသစ္ဆား အေကာင်အထည်ပေဖာ်ရန်ပင်
ပေဆာင်ရွက်ထားခဲ့ၿပီးပေလၿပီ။
သူ၏ စိတ်ဖြူးသစ္ခာ “ပေျဟက်ကွားစနစ္” အေျခခံပေသာ တပ်ဒီ အထူးတပ်
တစ်ခွဲဖွဲ့စည်းတည်ပေထောင်ထားလိုက်ျခင်း ျဖစ်၏။
သူသည့် ထို တပ်ဆွား အသံုးျပဳ၍ တစ်နုိင်ငံလုံးအတုိင်းအတာ
ပမာဏုိင်ငံ့ သူ့ရန်ူမြောင်းဟု သတ်မှတ်ထားသည့်
ပါတီပေခါင်းပေဆာင်းအားသစ်ဘခဲပေနဟန်ကသော ပါတီ ပေကဒါအားလံုးကို
သုတ်သင်ကြင်းလင်းရန် အစီအစဉ် ခ်မွတ်ထားၿပီးၿပီ ျဖစ်၏။
သူ့ အစီအစဉ်ဆား ကုညီရန်အတြက် သူသည် ျပီးျပင်ပေျဟင်းလဲမှ
ဟူသမြွအားအျမွေလွန်၍ ျပီးျပင်ပေျဟင်းလရန် လိုလားသည့်
ပေကာင်းသားမြောအား စည်းုံုးသည်။
သူသည့်ဒုတိယအဆင့် ပေကဒါမြောအား စုစည်းကား သူ့ကုိယ့ုိင်

ယဉ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးအဖြဲ႔အျဖစ္ဖြဲ႔စည္းခဲ့၏။
ေရွးေခတ္ထဝုတ္ဘုရင့္ ဇကၠာဇ္မ်ား၏ လက္ထက္အခါကလည္း အာဏာရွိ
အတြင္းပုဇ္ေဗာဓိအဖြဲ႔မ်ားထဲတြင္ ယင္းတို႔၏ မ်ဴးမတ္မ်ားအား
ဆန္႔က်င္ရန္အတြက္ လွဳပ္ရွားခန္႔ထား ေစခိုင္းေလ့ရွိ၏။
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီတစ္ဦးျဖစ္ေသာ ေမာ္သည္ ေရွးေခတ္
အင္ပါယာဘုရင္ဇကၠာဇ္မ်ား နည္းအား သုံ႔ အက်ိဳးရွိေရးအတြက္
အသံုးျပဳခဲ့ေလသည္။
ေမာ္၏ ဇနီး ဝိအန္-ခ်ာအင္သည္ သူတို႔အုပ္စုထဲတြင္ အထင္ရွားဆံုး
ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးျဖစ္၏။
၁၉၆၆-ခုႏွစ္ ဩဂုတ္လထဲတြင္ ေမာ္သည္ ပါတီ တစ္ရပ္လံုးမွ လူစံုတက္ေသာ
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီဗဟုိေကာ္မတီ အစည္းအေဝးကို က်င္းပသည္။
သို႔တေစလည္း ၇ဝ်ိး၇ဝ်ိးတန္းတန္း က်င္းပျခင္းမ်ိဳးမဟုတ္။
သူ တိတ္တဆိတ္ ဖြဲ႔စည္းထားသည့္ တပ္ဖဲြ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔၏ အင္အားကို
ပါတီညီလာခံတက္လာသူမ်ားအား ျပသခဲ့သည္။
ထုိစဥ္က ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအတြက္ မ်က္ႏွာပန္း လွေစရန္ျပဳလုပ္ထားသည့္
“လူ႔အဖြဲ႔အစည္း၏ စိတ္ပုိင္းဆုိင္ရာ အသြင္သ႑ာန္မ်ား
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေရး”ဝန္ႀကီးဌာန “အရင္းရွင္လမ္းေၾကာင္းအား
ျပန္လွည့္ယူေနၾကသည့္ ပါတီတြင္းမွ အာဏာရွိ ပုဂၢိဳလ္မ်ားအား
တရားဝင္ျဖဳတ္ခ် ဖယ္ရွားေရး”စေသာ အစီအစဥ္မ်ားကို ေရွ႕တန္းတင္ကာ
အျမင့္အထင္ေကာင္းေစခဲ့သည္။
၁၉၆၂-ခုႏွစ္ ေနာက္ပုိင္းတြင္ တ႐ုတ္စုႏုိင္ငံလံုးမွ ကုိယ္စားလွယ္
အျပည့္အစုံတက္ေရာက္ေသာ ပထမဆံုး ဗဟုိေကာ္မတီ ညီလာခံအား
ေမာ္၏ အစီအစဥ္ လမ္းၫႊန္ခ်က္ျဖင့္က်င္းပႏုိင္ခဲ့ျခင္းျဖစ္၍
လူအမ်ားအဖို႔ အံ့အားသင့္စရာ ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
ထို ညီလာခံတြင္ လက္နက္ကုိင္ဖြဲ႔မ်ားသည္ ညီလာခံက်င္းပရာ
ခန္းမဆက္မ်ားအတြင္းရွိ ထုိင္ခုံမ်ားၾကား တစ္ေလွ်ာက္
ခ်ထားၿပီးကင္းလွည့္ပုိင္းထားသည့္ျဖစ္ရာ ေမာ္ႏွင့္
သူ႔နာက်ိဳးကိုးသည့္ ပဏၰိတ္ခ်ဳပ္အဖြဲ႔အစည္းမ်ားအား မည္သုိ့အထိ
သြဇာလႊမ္းမုိးေနသည္ကို သက္ေသထူရာ
သာဓကႀကီးတစ္ရပ္ျဖစ္လာခဲ့ေလသည္။
ေနာက္ ရက္အနည္းမွ် အၾကာတြင္ နားလည္ခက္ခဲေသာ
လွဳပ္ရွားမွဳသည္းစြာႀကံစည္ထားသည့္ လႈပ္ရွားမွဳႀကီး ေပၚေပါက္လာသည္။
ယင္းလႈပ္ရွားမွဳႀကီးအား နာမည္ေပးထားပံုမွာ “ပစၥည္းမဲ့
လူတန္းစားတို႔၏ မဟာယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီး”ဟု ျဖစ္သည္။
သန္းႏွင့္ခ်ီ ရွိေသာ အထက္တန္း ေက်ာင္းသားမ်ားႏွင့္ တကၠသိုလ္
ေက်ာင္းသားမ်ားသည္ကား ယူနစ္ေဖာင္းမ်ားကို ဝတ္ဆင္ မည္သည့္ေနရာ
မည္သည့္ ေခတ္ဆက္ေခတ္ကားမွ်မဆုိ ထြက္လာၾကသည္မဟု။
မေမွ်ာ္လင့္ဘဲ ဘြားခနဲ ေပၚလာၿပီး ေက်ာင္းကုိ
စင္မ်ိဳးခမ်ိဳးေရးဂိတ္ပါးအား ေက်ာ္ျဖတ္ကာ ပဏၰိဳးၿမိဳ့လယ္သို႔
ခ်ီတက္လာၾကသည္။
ထို တပ္ဖြဲ႔ဝင္ လူငယ္မ်ားသည္ အနီေရာင္ စာအုပ္ကေလးမ်ား ကုိင္လာၾကသည္။
ထုိစာအုပ္မ်ားထဲတြင္ ေမာ္၏ စာအုပ္မ်ားထဲမွ မွတ္သားစဖြယ္
အေရးအသားမ်ားအားအကုိးအကားျပဳစရာ စာမ်ားအျဖစ္
ထည့္သြင္းဂုိက္ႏွိပ္ထားသည္။

ဂိတ်တံခါးေရွ့၌ လသာေဆာင္၌ရပ္ေနသူကား ဝဝဖုိင့္ဖုိင့္ အသက္
ခုႏွစ္ဆယ့္ သုံးႏွစ္ခန္႔ရြယ္ ေမာ္-တုန္း ျဖစ္၏။
ေမာ္သည္ ႏွစ္မ်ားစြာအတြင္း ဗိထမဆံုးအႀကိမ္ သံလြင္ပင္ အစိမ္းေရာင္
ယူနီေဖာင္းအားဝတ္ထားသည္။
ဤယူနီေဖာင္းသည္ ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္မေတာ္
ယူနီေဖာင္းျဖစ္၏။
ထိုယူနီေဖာင္းအား သူ မဝတ္သည္မွာ ၾကာၿပီ။
ယေန႔သာ ထို ယူနီေဖာင္းအား ဝတ္၍
ၿပံဳးၿပံဳးရႊင္ရႊင္ယူယင္ေမာေမာျဖင့္ သူ႔အား အေလးျပဳေနေသာ
လူငယ္မ်ားအား ျပန္၍ အေလးျပဳလွဳပ္ေလသည္။
ေမာ္၏ လက္ေမာင္းတစ္ဖက္တြင္ ၾကက္ေသြးေရာင္လက္ေမာင္းတံဆိပ္
ပတ္ထားသည္။
လက်တ္ေပၚတြင္ ဟမ္ ေဝ ပင္း၊ “တပ္မွဴ လံုျခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔”ဟူေသာ
တ႐ုတ္စာလံုး သံုးလံုးပါသည္။
ယင္း ယူနီေဖာင္းဝတ္ တပ္မွဴ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားအျပင္
ယင္းတို႔ႏွင့္ သက္တူ႐ြယ္တူလူငယ္အမ်ားအျပားသည္ ၿမိဳ့ေတာ္ပိုင္းသို႔
အုံလုံက်ခ်ီးလုံက္ ဝင္ေရာက္လာၾကသည္။
ထိုလူငယ္မ်ားကား တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ အတြင္းပုိင္းရွိ ျပည္နယ္တုိင္းမွ
လာၾကသူမ်ားျဖစ္၏။
သူတို႔သည္မ်ားရထားမ်ားႏွင့္ ဘက္စ္မ်ားအား အခမဲ့စီး၍ အစုလုိက္
အၿပံဳလုိက္ေရာက္ရွိလာၾကျခင္းေပတည္း။
တကယ္ေတာ့ ထိုလူငယ္အုပ္စုမွာလည္း မူလကတည္းက ဆက္တင္
စီစဥ္ထားျခင္းျဖစ္၍သူတို႔သည္ သင္ၾကားေပးထားသည့္အတုိင္း
ၿမိဳ့ႀကီးျပႀကီးမ်ားအတြင္းသုိ႔ ဝင္ေရာက္လာသည့္အခါေတြ႔ျမင္သမွ်
လူအမ်ားအား စၾကဴ ေျပာင္ၾက ေလွာင္ၾက ေနာက္ၾကႏွင့္ ထိန္းမႏုိင္
သိမ္းမရျဖစ္ကုန္ၾကေလ၏။
သူတုိ႔ ပါးစပ္ဖ်ားမွ ေမာ္ ေရးဖူးခဲ့သည့္ “သူပုန္ခ်ဥ္း သည္
တရားသည္”ဟူေသာ စကားတစ္ခြန္းကိုသာ ေအာ္ဟစ္ကုန္ ရွိၾကသည္။
သူတုိ႔သည္ ၿမိဳ့တြင္းမွ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ားႏွင့္ ၾကြန္ျမဴနစ္ပါတီမွ
ဝန္ထမ္းမ်ားအားအတင္းအဓမၼ ဖမ္းဆီးကာ လမ္းမ်ားေပၚတြင္
ေမာင္းျခင္း၊ အ႐ုပ္မ်ားႏွင့္တူေအာင္ အဝတ္အစားႏွင့္ဦးထုပ္ စသည့္
အစုတ္အျပတ္မ်ားအား ဝတ္ခုိင္းျခင္းႏွင့္ “ပါတီအား ဆန္႔က်င္သည့္
သရဲၾကမ်ားႏွင့္သဘက္ၾကမ်ား”ဟူေသာ စာတန္းမ်ား ခ်ိတ္ေပးၿပီး
လမ္းေလွ်ာက္ေစျခင္း စသည္မ်ား အတင္းအဓမၼ ျပဳလုပ္ၾကေလသည္။
ထိုမွ်မကေသး၊ သူတို႔သည္ “အိုေလးအိုအား
ဖက္ဆစ္သုတ္သင္ၿမဲယွဥ္”ဟူေသာေၾကြးေၾကာ္သံကို အဆက္မျပတ္
ေအာ္ဟစ္ေနၾကသည္။
“အိုေလးအို”မွာ တျခားမဟုတ္၊အိုမင္းေဟာင္းႏြမ္းေနၿပီျဖစ္ေသာ
ဂုိးရာဇေလ့ထံုးစံမ်ား၊ အုိမင္းေနၿပီျဖစ္ေသာ ယဥ္ေက်းမႈ၊
အုိမင္းေနၿပီျဖစ္ေသာ အေလ့အထမ်ားႏွင့္
အုိမင္းေနၿပီျဖစ္ေသာ အေတြးအေခၚအယူအဆမ်ားအား ဆိုလိုျခင္း
ျဖစ္၏။
လက္ျဖင့္ေရးထားေသာ နံရံကပ္ ပိုစတာမ်ားသည္လည္း ၿမိဳ့ေပၚရွိ
လမ္းတုိင္းတြင္ေပၚလာသည္။

“အရင်းခြင်္ဂါးအား ဆန္ဒ၂က်ပ်ကြက”ဟုေသာ စာတန်းမ်ားသည်
ေနရာအနွံ၂အျပားဘဏ်ငွးကေလၿပီ၊ ထို ပုစတာထဲမွ
ဆန္ဒ၂က်ပ်ကြက်ရမည့် အရင်းခြင်္ဂါးမွာ အမ်ားအားျဖင့် ေမွာ်ွ-တုန်းအား
ဆန္ဒ၂က်ပ်ကြက်ရကြေနသည်ဟု အခြိုပြုခဲ့ေနရသူမ်ားသာ ျဖစ္ၿ၏။
ယင်း လုပ္ငမ်ားမွာ ဖြင့်၍ တုိက္ပြဳက်ေနၾကေသာ အတြင်း
ေတာ္လွန်ေရး တုိက်ြမ်ားျဖစ္ခ်ယင်းတုိက်ြမ်ားသည် ကြန္ျဖန္ဗတီ၏
အဖြဲ၂ဝင် သန်းနွစ္ဆယ်ေက်ာ်အား အကြဲကြအျပားျပားျဖတ်ကန့်ေစခဲ့သည်။
အစိုးရအဖြဲ၂အားလည်း အင်အား ခ်ည့်ေ၂စခဲ့သည်။
ေနာက်ဆံုးတြင် ေမာ်အားဆက်သူမ်ားက ေျပာခဲ့သလို
တ၇တ်နုိင်ငံသမ်ားသည် ပ်က်ျခင်း ေတးဒုကၡသ်ားနွင့်
ဆယ်နွစ်တာၾကာမွ အသ်ားအက်ယ် ရင်ဆုိင်ခဲ့ရေလသည်။
ပထမေသာ် တ၇တ်နုိင်ငံအေပၚ စာနာေထာက်ထားခဲ့ၾကေသာ ျပင္ပ
နုိင်ငံသားမ်ားသည္ေစာေစာပုိင်းကာလအတြင်း ျဖစ္ပ်က္ခဲ့သမွ
အားလံုးအေပၚ၌ အျမင်တစ်မ်ိဳး ရွခဲ့ၾကၿ။
ယင်းျဖစ္ရပ်မ်ားလံုးသည် လူသားတို့သဘာဝအား အသ်ားအက်ယ်
ေျပာင်းလြဲသြားေစရန် ေမာ်ၿ၏အသ်ားက်ယ်ဆံုးနွင့် အျမင့်ျမတ်ဆံုး
သ်ားပမ်းမ်ားမ်ား တစ္ရပ်တည္ ျမင်ၾကထင်ၾကေလသည်။
က်န် လူစုကမူ လက်ေတြ့ သေဘာတရားနွင့် အယူအဆမ်ားေပၚ၌သာ
ယံုၾကည္လက်ံုၾကသည္ျဖစ္ရာ ထုိျဖစ္ရပ်မ်ားအေပၚ၌ အျမင်တစ်မ်ိဳး ဝင္ေငြၾကၿ။
သူတုိ့အျမင်သည်ပင် ျဖစ္ရပ်မ်ားသည် အလြန္ဂ်ဴပ္ေထြးၿပီး ရွင်းရခက္ေသာ
ကြန္ျမန္ဗတ်ၿ၏ အာဏာ လုပ္ပြဳဟုယူဆခဲ့ၾကသည်။
သို့တေစလည်း ဘယ္သူေတြက ဘယ္လုိပဲထင်ထင်
ဘယ္လိုပဲေတြးေတြးယင်ေက်းမွန် ေတာ္လွန်ေရးသည် နုိင်ငံေရးနွင့်
ပတ်သက္၍ လူအမ်ားအား ထင်ေယာင်ထင်မွားျဖစ်ေစၿ၏။
ေတြေတြဝေဝျဖစ်ကာ စိတ် ဂ်ဴပ္ေထြးေစၿ၏။
ဤသို့ျဖင့် ၁၉၆၆-ခုနွစ်ေန့ြရာသီကုန္လနိုးနိုး အခ်ိန်တြင် တစ္ကမာတ္ကလံုးမွ
လူမ်ားသည် တ၇တ်နုိင်ငံအတြင်းမွေန့၂စဥ္ေန့၂တုိင်း ျဖစ္ပ်က္ေနသော
အေၾကာင်းအရာမ်ားအား ေစာင့ၾကည့ကာ စိတ်ေမာလွ်ကိုၾကေလၿ။

ဒေါ်ခင်ဦး ၿမိဳ့ေတာ္ဇာတိအလယ္တန္းေက်ာင္းသို့ ျပည္ဝင္ဦးစီးဌာနမွ ေရာက္ရွိလာသည့္ အမ်ားအျပားသည့္ပုံစံအတုိင္း ဟားပန္းခ်ဳပ္ သြားလာလႈပ္ရွားလွ်က္ ရွိၾကဏာ။
ထိုလူအုပ္ၾကားတြင္ အမ်ားႏွင့္ေရာ၍သြားေနေသာ ေအဘီေဂးလ္ ကယ္လာသည္ တစ္ခါတစ္ရံတြင္ လူအမ်ားၾကားတြင္ ရပ္ကာ ေျခဖ်ားတေထာက္ေထာက္လုပ္၍ သူ႔ေဘး တစ္ဖက္တစ္ခ်က္ ဆီမွ သြားလာေနၾကသူမ်ားအား လွမ္း၍လွမ္း၍ ၾကည့္ေနတတ္ေလသည္။
ဗုံသံမ်ား၊ လင္းက်ြင္းသံမ်ားႏွင့္ ေမာင္းသံမ်ားသည္ သြဝုတ္လဏာ ပူေႏြးေသာညတြင္ေသာေသာညံလွ်က္ရွိဏာ။
ေအဘီေဂးလ္ နားထဲတြင္ ထိုေတးဂီတသံမ်ားသည္ ၾကမ္းတမ္းလြန္းလွ်ဳပ္မွ်မက ဘယ္လိုမွ စည္းခ်က္ ဝါးခ်က္ မညီသည့္ နားကေလာစရာ အသံမ်ား ျဖစ္ေနသည္။
မႏွစ္ကုန္ခါနီး ဝါးတားတား အလင္းေရာင္ေအာက္တြင္၊ အနီေရာင္ အလမ်ားႏွင့္ တပ္ခ်ိန္ခ်ိန္ ခ်ိန္ခ်ိန္ေရးတပ္သား အေျမာက္အျမားက အေလးျပဳေနၾကေသာ ေမာ္ဒ္-တုန္းဏာ ေဆးေရာင္ခ်ဳပ် ပံုႀကီးမ်ားအားျမင္ေနၾကရသည္။
ဤ ဂုဏ္းသည္ တဂုတ္ုိင္ဏာ၊ ၿမိဳ့ေတာ္ႀကီးျဖစ္ေသာ ရွန္ဟုိင္းဏာအလယ္ဗဟုိတြင္ တင့္ေတာင့္တင့္တယ္ ျဖစ္ေနသေယာင္ေယာင္ ရွိေနသည္။
အားလံုးေသာ တပ္ခ်ိန္ခ်ိန္ေရး တပ္သားမ်ားသည္ ဟမ္ ေဝ ပင္း ဟုေသာ စာတုန္းပါသည့္ဟုတ္ကဲ့သြားေရာင္ ခ်ည္ထည္ လက္ပတ္မ်ား ပတ္ထားၾကသည္။
သူတို႔အားလံုးဏာ လက္ထဲတြင္ပလတ္စတစ္ ဖံုးထားေသာ အနီေရာင္ စာအုပ္ကေလးမ်ား ကုိင္ေဆာင္ထားၾကသည္။
ေမာ္ဒ္-တုန္းဏာ စာေပမ်ားမွ အကိုးအကားျပဳစရာ ေကာက္ႏုတ္ခ်က္မ်ား ရြက္ႏွိပ္ထားသည့္ စာအုပ္မ်ားျဖစ္ေလသည္။
ခ်တက္ေနၾကေသာ တပ္ စတ္ခ်ပ္ခ်င္းခ်ိဏာ ေနာက္ခ အေသးစား အမုိးဖြင့္ ထရပ္ကားတစ္စီးသို႔မဟုတ္၊ ခ်ဳပ္ျမင့္စံုး တင္ထားသည့္ ဆုိက္ကားတစ္စီးပါလာတတ္ဏာ။
တပ္ခ်ိန္ခ်ိန္ေရးတုပ္ပြဲ႔မ်ားသည္ ဗံုမ်ား၊ လင္းက်ြင္းမ်ားႏွင့္ ေမာင္းမ်ားအား တီးလာၾကသည္ဆုိရေသာ္လည္း တစ္ခါတစ္ရံ ေက်ြးေၾကာ္ဆံမ်ား ဟစ္ေက်ြးၾကသည့္အခါ အတီးအမႈတ္မ်ားကုိရပ္ထားျခင္း သို႔မဟုတ္ တုိးထားျခင္း စသည္မ်ား ျပဳလုပ္တတ္ၾကသည္။
ခ်တက္ ဆုိးဂ်ပေနၾကသူမ်ား အားလံုးသည္ ေက်ြးေၾကာ္ဆံမ်ားအား ေကာင္းသားဆင္းၾကပ္ေရးမွဴးမ်ားထံမွ ရယူေနျခင္းျဖစ္သည္ကုိ ေအဘီေဂးလ္ သတိထားမိသည္။
ေကာင္းသားဆင္းၾကပ္ေရးမွဴးသည္ ခ်ိတက္ေနသူမ်ားဏာ ေတးမွဴးကပ္၍ လုိက္ေနၾကျခင္းျဖစ္ဏာ။
သူတို႔သည္ကုတ္ုိ႔လက္ထဲမွ ေက်ြးေၾကာ္ဆံ စာရြက္မ်ားကို ၾကည့္၍ တုိင္ေပးေလ့ရွိသည္။
ကန္ ခ်ိတက္ေနသူမ်ားသည္ သူတို႔က်စ္၍ တုိင္ေပးလိုက္ကုိင္း ေက်ြးေၾကာ္ဆံမ်ားကုိတာဝန္ေက်ပြန္စြာ လုိက္ေအာ္ၾကသည္။
တကယ္ေတာ့ ထိုေက်ြးေၾကာ္ဆံမ်ားသည္ဆုိထက္အာဏာပုိင္ ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦးဦးက

ေရးေပးထားျခင္းျဖစ္သည္မွာ ထင္ရွားဏ္။
မည္သို့ပင္လြဲမွားေအာင္ မဆိုရဘြယ္ကသည္မွာလည္း ထင္ရွား သိသာလွ်က္ပင္ေပဏ္။
“ဥကၠ႒ႀကီး ေမာင္အား ကာကြယ္ၾက”ဟု ေရွ့ဆုံ တုိင္ေပးသူမ်ားက
ေအာ္ေပးသည္။
“ဥကၠ႒ႀကီး ေမာင္အား ကာကြယ္ၾက”ဟု ခ်ီတက္ေနသူမ်ားက
လိုက္ေအာ္ၾကသည္။
“ဥကၠ႒ႀကီး ေမာင္အား ငါတို႔ အသက္ေပး၍ ကာကြယ္ၾကမည္”ဟု
ႀကီးၾကယ္သူေခါင္းေဆာင္မ်ားက တုိင္ေပးသည္။
“ဥကၠ႒ႀကီး ေမာင္အား ငါတို႔ အသက္ေပး၍ ကာကြယ္ၾကမည္”ဟု
ခ်ီတက္ေနသူမ်ားကလိုက္ေအာ္ၾကသည္။
“ပါတီအား ဆန္႔က်င္ေနၾကသည့္ သရဲႀကီးမ်ားႏွင့္ သဘက္ႀကီးမ်ားအား
ရွင္းပစ္ၾက”ဟုေခါင္းေဆာင္မ်ားက တုိင္ေပးသည္။
“ပါတီအား ဆန္႔က်င္ေနၾကသည့္ သရဲႀကီးမ်ားႏွင့္ သဘက္ႀကီးမ်ားအား
ရွင္းပစ္ၾက”ဟုေသာ ေနာက္လုိက္မ်ားဏ ေအာ္သံမ်ားသည္
ဟိန္းဏ္ထြက္လာသည္။
ေတးလမ္းမ်ားေပၚအတုိင္း ျဖတ္၍ ျပည္သူ႔ပန္းၿခံဆီသို႔
ေလွ်ာက္လာေနေသာေအတီေဂးလ္သည္ လမ္းေတး၌ ရပ္ထားသည့္
ထရပ္ကားငယ္မ်ားအား ေက်ာ္ျဖတ္လာသည္။
ထရပ္ကားငယ္မ်ားႏွင့္ လမ္းေတး ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚတြင္ အနီးအနား
အိမ္မ်ားမွလုယူလာသည့္ ပစၥည္းမ်ားျဖင့္ ျပည့္က်ပ္ေနဏ္။
ပိုးထည္ ဘဂ်ာကိတ္ အလိပ္လက္မ်ား၊ ယြန္းထည္ခန္းဆီးမ်ားႏွင့္ လုိက္ကာမ်ား၊
ေၾကး အေမႊးတုိင္စင္မ်ား၊ ေၾကးဂ်ြတ္မ်ားႏွင့္ အဝတ္အထည္စံုျဖည္။
ပစၥည္းမ်ား လုယက္ျခင္း ခံထားရသည့္ အိမ္မ်ားေရွ့ရွိခံုတြင္
တပ္ဖလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားကထားသည့္ ပိုစတာႀကီးမ်ား ရွိသည္။
ပိုစတာထဲတြင္ “အမည္းေရာင္ အင္အားစုမ်ား”ဟုေသာ စာတန္းအား
တဂ်ာတာသာျဖင့္ ေရးထားသည္။
အိမ္ရွင္မ်ားအား ဂ်ီတံုထားျခင္းျဖစ္၍ထို အိမ္ရွင္မ်ားလံုးသည္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအား
ဆန္႔က်င္ေနၾကသူမ်ားဟု ျပင္းထန္စြာ စြပ္စြဲထားျခင္းျဖစ္ေလသည္။
အခ်ဳိ့ေသာ အိမ္မ်ားဏ ၿခံဝင္းမ်ားအတြင္း၌ မီးခုိးမ်ားသည္
ေကာင္းကင္ထဲဆီသုိ႔တလိပ္လိပ္ ထုိးတက္ေနၾကသည္။
အိမ္ဆဲမွ စာအုပ္မ်ားႏွင့္ ပစၥည္းတခ်ဳိ့အား ယူ၍မီးပံုဂ်ီးခ်ထားျခင္း
ျဖစ္ဏ္။
လမ္းမ်ားထဲတြင္မူ တပ္ဖလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ယူနီေဖာင္းမ်ားျဖင့္
ျပည့္ေနသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္တြင္ “ပုန္ကန္ေသည္ တရားမွ်တသည္”ဟုေသာ သီခ်င္းႏွင့္ “ေမာ္စီ-
တုန္းဏ၏အေတြးမ်ားသည္ ေရႊေရာင္ေတာက္ပလ်က္ရွိသည္”ဟုေသာ
သီခ်င္းမ်ားသည္ ပ်ံ႕ႏွံ႔လ်က္ပင္ေလဏ္။
သီခ်င္းမ်ားသည္ လမ္းမမ်ားဏ ေထာင့္မ်ားရွိ အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ
အဆက္မျပတ္ထြက္လာေနသည္။
အခ်ဳိ့ေသာ တပ္ဖလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္ ျပည္သူ႔ပန္းၿခံဏ္ပတ္လည္ရွိ
ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚ၌ ရပ္လ်က္ရွိၾကဏ္။
သူတို႔ထံမွ ၿမိဳ့ေတာ္သူၿမိဳ့ေတာ္သားမ်ားအား ရည္ၫႊန္း၍
ေအာ္ဟစ္ေနၾကသည့္ အသံမွာ မဟာ ပစၥည္းမဲ့လူတန္းစားတို႔ဏ္
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီးႏွင့္

ဆက္သြယ္ပါဝင္ၾကေလာ့”ဟုေသာေၾကြးေၾကာသံ ျဖစ္ေလသည္။
ပလက္ေဖာင္းတစ္ခုေပၚတြင္မူ တပ္ခ်ဳပ္ဝန္ၾကီးခ်ဳပ္ေရးတပ္ဖြဲ့ အုပ္ခ်ဳပ္သည့္
ပရိသတ္ထဲမွမိန္းကေလးတစ္ခုအား အတင္းအဓမၼေခြေထြတက္ကာ ပန္းဥယ်ာဥ္ဘုံ
ပန္းျဖတ္ ကတ္ေၾကးဆက်ိဳးမ်ားျဖင့္ကဆုံစမိန္းမ်ားအား
ျဖတ္စဉ္ေနၾကသည္။
တခ်ိဳ့ေသာ မိန္းကေလးမ်ားႏွင့္
ေယာက်္ားေလးမ်ားကိုမူသူတို႔ဝတ္ထားသည့္ အေနာက္တိုင္း
ေဘာင္းဘီရွည္မ်ားအား ဓါးမ်ားႏွင့္ခြာဆြဆုတ္ျဖဳတ္ေနၾကသည္။
မိန္းကေလးအခ်ိဳ့ခုသည္ ေအာ္ဟစ္ငိုယုိက်ကာ သူတုိ႔သည္
“အလုပ္သမားမ်ား”ျဖစ္၍“လူတန္းစား ရန္သူမ်ား မဟုတ္ပါ”ဟု
ေျပာဆိုေနၾကသည္။
သို႔တစ္ခဏည္း ေျပာင္ခ်ာေနာက္ခ်ာရယ္ခ်ာသဖြယ္
သေဘာထားေနၾကေသာ တပ္ခ် လုၿခံဳေရး တပ္သားမ်ားသည္
တခဏေယာင္းပန္းေနၾကသည္ဟုအား လံုး၀ ဂ႐ုမစုိက္။
ထိုလူစု ဝတ္ထားၾကသည့္ အေနာက္တိုင္းဟန္ဆင္ယင္မ်ားကိုသာ
ဆြဲဆုတ္ျဖဳတ္ေနၾကသည္။
အဝတ္အစား ခုတ္ခါတုတ္ျပတ္ျပတ္ ျဖစ္ေနခ်ိန္ေသာလူငယ္မိန္းကေလး
ေယာက်္ားကေလးမ်ားသည္ ပရိသတ္ထြင္းသို႔ အတင္း
တုိးေ၀ွ႔ဝင္ေရာက္သြားေနၾကေရွ့လ၏။
“မင္းတို႔က ဘာျပလို႔ အေနာက္တုိင္းသား ဘုန္ဘြာ
လူလတ္တန္းစားေတြကိုအတုခုိးၾကတာလဲ”ဟု တပ္ခ်ဳပ္ၿခံဳေရး တပ္သား
တစ္ဦးက ကၽြဲခ်ီ ခရာမွဳ တစ္ဆင့္ ေအာ္ေျပာသည္။
“မင္းတို႔အားလံုး ေဘာင္းဘီရွည္ေတြ ဝတ္ၿပီး ဂ်ီးဖိနပ္ ဦးခၽြန္ေတြကို
ဘာေၾကာင့္ စီးထားၾကတာလဲ”ငါတုိ႔ရဲ့ မဟာစစ္ဦးမွဴ လူတန္းစား
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးဆက်ိဳးက
မင္းတို႔အားလံုးကိုအေဟာင္းေလးခုရဲ့အႏုိင္ရယ္လွ
လြတ္ေျမာက္ေအာင္ ကယ္တင္ခဲ့၊ အေဟာင္းေလးခုဆိုတာဘာေတြလဲ
သိလား။
ဘုန္ဘြာေတြရဲ့ ေဟာင္းႏြမ္းတဲ့ အေလ့အထေတြ၊
ဘုန္ဘြာေတြရဲ့ေဟာင္းႏြမ္းတဲ့ဓေလ့ထံုးစံေတြ၊ ဘုန္ဘြာေတြရဲ့
ေဟာင္းႏြမ္းတဲ့ ယဥ္ေက်းမႈနဲ့ ေဟာင္းႏြမ္းတဲ့
အေတြးအေခၚေတြ”ေအဘီေဂးလ္သည္ အသံခ်ဲ့စက္ဆား ေက်ာေပး၍
ထြက္သြားခဲ့သည္။
တပ္ခ်ဳပ္ၿခံဳေရးတပ္သားမ်ားက အေနာက္တုိင္း၀တ္စံု ၀တ္ထားသည့္
တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားအား ယမန္ေန႔ကဝုိင္း၀န္းတုိက္ခုိက္ခဲ့သည္ကုိ
ေအဘီေဂးလ္ ျမင္ခဲ့ရ၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ေအဘီေဂးလ္သည္အ၀တ္အစားမ်ားကို ပြပြက်ယ္က်ယ္မ်ားကိုသာ
ေရြး၍ ဝတ္လာသည္။
သူမ၏၀တ္စားဆင္ယင္ပံုမွာ တ႐ုတ္ဆန္ဆန္ ျဖစ္သည္။
ေခါင္းတြင္ ေဆာင္းထားသည္မွာေကာက္႐ုိးဦးထုပ္ ျဖစ္၏။
ေအဘီေဂးလ္သည္ လြန္ခဲ့ေသာ ငါးႏွစ္ခန္႔ကစာည္းက ခ်ဥ္ကုိင္းသို႔
ေရာက္လာခဲ့ျခင္းျဖစ္သည္။
သူမအေနျဖင့္ ၿမိဳ့ေတာ္ ႏုိင္ငံျခား ဘာသာသင္ သိပၸံေက်ာင္း၌
စာသင္ေပးရန္ေရာက္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။

ေရာက္ပါၿပီဆိုက်တည္းက သူမသည္ဖူမၚ
ေရႊေရာင္ဆံပင္မ်ား“ဆီထံုးေနာက္ကြဲ”ထံုးသည္။
အခုေဆာင္းထားသည့္ ေကာက္ဝိုင္းေနက်
ဦးထုပ္ႏွင့္ကြယ္ကာဆံထံုးေနာက္ကြဲအား မည္သူမွ် မျမင္ခဲ့ကေခ်။
အမွန္အားျဖင့္ သူမ၏ အသားအေရာင္သည္ အေနာက္တိုင္းသူ
ျဖစ္သည့္အားေလ်ာ္စြာပန္းေရာင္ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ ျဖစ္သည္။
သူမ၏ အသားအေရာင္မွာ ႏုိင္ငံျခားသူတစ္ဦးျဖစ္သည္ကိုဖုံးကြယ္၍ မရေခ်။
သူမအေနျဖင့္ အေတြ႔အၾကံဳ မ်ားလွသည္ျဖစ္ရာ၊ အဝတ္အစား
ေရြးခ်ယ္ဆင္ယင္မွအစဆင္ယင္ဖုံးဖြဲ႔မႈအထိ ကၽြမ္းက်င္လွသျဖင့္
တ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားၾကားတြင္ အေျခခ်ပ်က္သြားထင္ၾကည့္ဝံ့ျခင္း မခံရေခ်။
ေမာ္သည္ ပထမဆံုး အၾကိမ္ တပ္ခ်ီ လုပ္ခဲ့ေရးတပ္မား တစ္လွန္း၏
ခ်ီတက္အေလးျပဳပြဲအား ပိတ္ခင္းခဲ့ ခ်ီခ်င္းပခဲ့ျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ တပ္ခ်လုပ္ခဲ့ေရး တပ္မားအုပ္စုအမ်ားအျပားသည္ တစ္ေန႔တျခား
ရွန္ခုိင္း ၿမိဳ့တြင္း၏ လမ္းမမ်ားေပၚ
ေရာက္လာေနသည္ကိုသတိထားမိၾကသည္။
သို႔တေစလည္း မည္သူကမွ သိေနသည့္ လကၡဏာမ်ားအား မျပၾကေခ်။
ထို ထူးျခားခ်က္မ်ား ေအာင္ေဂးလ္ ကိုယ္တုိင္သည္း
သတိထားမိေနသည္ျဖစ္ရာသူမအေနျဖင့္ ၿမိဳ့တြင္း၌ ဘာေတြလုပ္၍
ဘာေတြျဖစ္ေနသည္ကို နားလည္ေအာင္သိမ်ားစားလွ်က္ရွိ၏။
ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္း ၿမိဳ့တြင္း၌ လမ္းေလွ်ာက္သြားရင္း
ဘာေတြျဖစ္ပ်က္ေနသည္ကိုလည္း နားလည္ေအာင္ သိမ်ားစားလွ်က္ရွိ၏။
ေအာင္ေဂးလ္သည္ သံုးႏွစ္တာကာလ ကုန္လြန္သည္အထိ
လန္ဒန္ကသို့လွ်ိဳ့ဝွတ္ဘာသာစကား ေျပာတတ္ေအာင္ ေရးတတ္ေအာင္
သင္ၾကားခဲ့ရ၏။
ဤကိစၥမွာ ရွန္ခုိင္းသို႔လာေရာက္ေနထုိင္ၿပီး အလုပ္ မလုပ္ခ်ိန္တည္းက
စနစ္တက် စီစဥ္ၿပီး လုပ္လာခဲ့ေသာအလုပ္ျဖစ္သည္။
သို႔တေစလည္း သူ ရွန္ခုိင္းသို႔ ေရာက္လာၿပီးေနာက္ နံရံမ်ားႏွင့္
ထိတ္ထားေသာအေဆာက္အဦမ်ား၌ ကပ္ထားေသာ သို႔မဟုတ္ ဆြဲထားေသာ
ပိုစတာမ်ားအရတ္ဝတ္ႏုိင္ငံအတြင္း၌ စိန္ေခၚမႈ အသစ္ တစ္ရပ္
ရွိလာေနၿပီကို သတိထားမိလာေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ရွန္ခုိင္း၌ ေနထုိင္ခ်ိန္ရွိသည့္ ကာလအတြင္း
ေအာင္ေဂးလ္သည္သည္းခံစားေသာ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ားကဲ့သို့ပင္
တ႐ုတ္တို႔၏ ႏုိင္ငံတြင္းအေျခအေနေပၚ နားမလည္လို ျဖစ္ရွိ၏။
နာရီပုိင္းႏွင့္အမွ် လမ္းမ်ားေပၚ၌ ႏုိင္ငံေရးလႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္
မေမွ်ာ္လင့္ဘဲ ေပၚေပၚလာေနသည္ျဖစ္ရာ ယင္းတို႔၏ ေနာက္ကြယ္၌
ဘာေတြရွိေနသည္ကို ေတြးမျဖစ္ခ်က္ရွိရေလ၏။
ထို ျဖစ္ရပ္မ်ားလံုးအား ၿခံ၍ စဥ္းစားလိုသည့္အခါတုိင္း သူမ အပါအဝင္
သူမ၏လုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္ ဆရာ ဆရာမမ်ားေရာ အျခား ႏုိင္ငံျခားသားမ်ားပါ
တ႐ုတ္တို႔ ပင္မိပက္ရွိၾကသည္ဟု လြတ္လြတ္ကင္းကင္း ေနထုိင္သြားၾကရန္
သေဘာတူညီခဲ့ၾကေခ်။
ထို႔ျပင္လည္းတပ္ခ်ီလုပ္ခဲ့ေရး တပ္မားမ်ားသည္ တစ္လမ္းဝင္ တစ္လမ္းထြက္
သြားေနၾကေသာ တ႐ုတ္မ်ားအားေအာ္ဟစ္ကဲ့ရဲ့တတ္ကယ္ႏွင့္ ေျပာင္လွား
ေနာက္လား လုပ္ကာ ေစာ္ကား ေမာ္ကားျပဳလိုက္ၾကေသာ္လည္း
သူတုိ႔လုပ္သမွ်အားလံုးကို အစြန္းမေရာက္ေအာင္ (မိုက္ရိုင္းေအာင္)

ကားအထက္မွ တာဝန္ရွိသူမ်ားက ၁ဒၤန္ကားထားပံု ရေလသည္။
ေအဘီေဂးလ္ သီထားခဲ့ရသည့္ အတုိင္းဆိုပါက တ႐ုတ္တို႔သည္
႐ုိးရာေလ့ထံုးစံအရအနီေရာင္ဘား အလြန္ ႏွစ္သက္ၾကသည္။
ဖာခူ ဆႏၵျပပြဲတြင္ အနီေရာင္ဒလမ်ားႏွင့္
အနီေရာင္ေနာက္ခံေပးထားသည့္ ေမာ္စီ၏ ပံုမ်ားကို ဆႏၵျပ
ခ်ီတက္လာသူမ်ားက သယ္ေဆာင္လာၾကသည္ျဖစ္ရာ လမ္းေဘး ဝဲယာမွ
ရပ္ၾကည့္ေနၾကေသာ တ႐ုတ္အလုပ္သမားမ်ားအၾကား မဂၤလာ ယူစရာတစ္ခါး
ျဖစ္ကိုေလသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ယခု ေလာေလာဆယ္ ျပီလုပ္ေနသည့္ခ်ီတက္ပြဲမ်ား
သို႔မဟုတ္ ဆႏၵျပပြဲမ်ားသည္ ျဖစ္႐ုိးျဖစ္စဥ္ လုပ္႐ုိးလုပ္စဥ္အားထက္
ပိုမိုခ်ဳပ္ကားၿပီးလုပ္ေနသည္ဟု ယူဆရ၏။
အထူးသျဖင့္ လူေတြ ေခ်ာက္ခ်ားေအာင္
(ေၾကာက္လန္႔ေအာင္)လုပ္ေနသည္မွာ ထင္ရွားလွ်က္ ရွိ၏။
ခ်ီတက္လာေနၾကေသာ တ႐ုတ္ လံုၿခံဳေရး တပ္သားမ်ား ပထမဆံုး
လုပ္ကသည့္အလုပ္မွာ လမ္းမ်ားထိပ္ လမ္းနာမည္ ဆုိင္းဘုတ္မ်ား ေနရာတြင္
သူတို႔ အသင့္ယူလာသည့္လမ္းနာမည္သစ္ ဆုိင္းဘုတ္မ်ား
အစားထုိးၾကျခင္းျဖစ္၏။
မေန႔ကဆိုလွ်င္ ေအဘီေဂးလ္သည္ ႐ုတ္လံုၿခံဳေရး တပ္သားမ်ားက ဘမ္း
လမ္းၿဖဴ ဆုိင္းဘုတ္ေနရာ၌ ေတာ္လွန္ေရး ဘူးလဗားလမ္းက်ယ္
ဆုိင္းဘုတ္ အစားထုိးၾကရာ ၾကည့္ေနသူမ်ားက
လက္ခုပ္သြားေပးေနၾကသည္ကို ျမင္ခဲ့ရေလသည္။
ယူလက "ေရတြင္းလမ္း"အား တ႐ုတ္ဘီ စစ္တပ္သည္ေထာင္သည့္
ႏွစ္ပတ္လည္ေန႔အထိမ္းအမွတ္ သစ္စက္ကာ "ၿဖဴတိုလ္ ပထမရက္ လမ္း"ဟု
အမည္ ေျပာင္းလဲခဲ့သည္။
ဆိုဗီယက္ႏွင့္ ၿဖိတ္သို ေကာင္စစ္ခန္ ဝံုးမ်ား၏ အျပင္ဘက္ရွ လမ္းမ်ားအား
"ျပန္လည္ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေရးသမားမ်ား ဆန္႔က်င္ေရးလမ္း"ႏွင့္
"နယ္ခ်ဲ့ ဆန္႔က်င္ေရးလမ္း"ဟူ၍ျဖစ္လာၾကေလသည္။
"မဟာ ပစၥည္းမဲ့လူတန္းစားမ်ား၏ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီး"
အေၾကာင္းသည္ျပည္႔နစ္စဥ္ သတင္းစာႀကီးထဲ၌ သီးျခား
ပံုႏွိပ္ထားေသာ အနီေရာင္ဒလံေလး ေအာက္တြင္အၿမဲတေစ ပါလာလွ်က္ရွိသည္။
အထူးသျဖင့္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီမွ ပီကင္းၿမိဳ့၌ က်င္းပလွ်က္ရွိေသာလွစ္ပုတ္ပြဲ
တက္ရွိသည့္ အစည္းအေဝး သတင္းသည္ အၿမဲမျပတ္ ပါလွ်က္ရွိ၏။
အခ်ဳိ့ေသာ တပ္ဖဲ လံုၿခံဳေရးတပ္သားမ်ား ေအာက္ေျခ
လြတ္ေနၾကသည္ကိုလည္း ေအဘီေဂးလ္ျမင္ခဲ့ ၾကရ၏။
တပ္ဖဲ လံုၿခံဳေရးတပ္သား အခ်ဳိ့သည္ လမ္းေထာင့္မွ်ား၌
ရပ္ေစာင့္ေနၾကေသာေမာ္ေတာ္ယာဥ္ ရဲမ်ားႏွင့္ အျငင္းအခံု
ျဖစ္ကိုၾကသည္။
သူတို႔က မီးပြိဳင့္မ်ားတြင္ ေတာ္လွန္ေရးအေရာင္ျဖစ္သည့္ အနီေရာင္အား
ယာဥ္မ်ားလာခြင့္ အေရာင္အျဖစ္ သတ္မွတ္၍ အစိမ္းေရာင္အားယာဥ္
ရပ္မည့္အေရာင္ဟု သတ္မွတ္ခုိင္းသည္။
ရဲမ်ားက ျငင္းဆန္သည္။
ေနာက္ဆံုးတပ္ဖဲလံုၿခံဳေရး တပ္သားမ်ားက သူတို႔ႀကိဳက္သည့္အတုိင္း
လုပ္ကသည့္အခါ ၌န္ဂုိင္းၿမိဳ့တုိင္း၌လမ္းတုိင္းတြင္ အခ်က္ျပမီးမ်ား
မွားယြင္းကာ ၇ႏွိပ္ေထြးကုန္ေလ၏။

ရွှန္ဟုိင္းၿမိဳ့မွ အလုပ္သမားမ်ားသည္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီးအား
ေၾကာက္ရြံ့ရာအရာတစ္ခု မဟုတ္ဟု ယူဆၾကသည့္ အားေလ်ာ္စြာ
ညေနတုိင္း လမ္းမမ်ားေပၚထြက္၍ ေငြကြးေၾကာ္သံမ်ားႏွင့္
သံခင္းမ်ား တဟိုဟိုဆိုၿပီး ခ်ီတက္ေနၾကေသာ
လံုၿခံဳေရးတပ္သားလူငယ္မ်ားအား စိတ္ဓာတ္ခ်ားစရာ တစ္ခုအျဖစ္
ၾကည့္႐ႈ႕ေနၾကသည္။
ေအာ္ဘီေဂးလ္ကယ္လုိ့လည္း ညေနဆိုလွ်င္ လမ္းမ်ားဆီမေရာက္ဘဲ မေနႏုိင္။
ရွန္ဟုိင္း ၿမိဳ့လယ္ခ်ဥ္ကြက္ခြဲမွ်ေလာက္ မ်ားျပားေသာ လူစုလူေဝး
လူအုပ္ႀကီးႏွင့္ ခ်ီတက္ေနၾကသူမ်ားအား သူ တစ္ခါဖူးမွ်မျမင္ခဲ့ရ။
ယခုအႀကိမ္သည္ သူမတတ္ၾကြ ပထမဆံုး အႀကိမ္မဟုတ္လွေလား။
ေအာ္ဘီေဂးလ္သည္ ျပည္သူ့ပုန္းၿခံဇ၏ ေျမာက္ဘက္ကုိင္းသုိ့
ေရာက္လာသည္။
ထုိေနရာတစ္ခုုတြင္ ဘတ္စ္မတ္ထုိင္ခ်ား ၌ေနသည့္ျဖစ္ရာ
ခရီးသည္အမ်ားအျပားသည္ဘတ္စ္ကားေပၚ၌ ရပ္ေစာင့္ေနၾကၿပီး
တပ္ဆင္လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္မွ စစ္သားတစ္ဦးခန့္သည္
ခရီးသည္မ်ားအားလက္ဟန္ျဖင့္ဆင္းစာရြက္စာတမ္းကုိ အတင္းအဓမၼ လွိမ့္လဲေဝွ့လွဲကုိၾက။
ခရီးသည္မ်ားထဲမွ အခ်ဳိ့ေသာတုိ့ဝတ္လုံယင္ခ်ားသည္ အေနာက္ဘက္ုိင္း ဝတ္စုံ
ဝတ္ထားၾကသည့္ ျဖစ္ရာ သူတုိ့အဝတ္အစားမ်ားသည္ တပ္ဆင္ လံုျခံဳေရး
တပ္သားမ်ားအား ဆန္႔က်င္လ်က္ရွိၾကသည္။
ထုိအခ်က္ကုိ အေၾကာင္းျပ၍ လံုၿခံဳေရးတပ္သားအခ်ဳိ့ႏွင့္
လူငယ္အခ်ဳိ့သည္ တစ္ဖက္ႏွင့္တစ္ဖက္ အျငင္းအခံုု ျဖစ္ကာ တစ္ခဲြးႏွင့္တစ္ခဲြး
ထုိးဟယ္ ႀကိတ္ဟယ္ သတ္ဟယ္ ပုတ္ဟယ္ျဖစ္ေနၾကေလၿပီ။
ေအာ္ဘီေဂးလ္ ေစာင့္ၾကည့္ေနခုုိက္မွာပင္ ပါတီဆန္႔က်င္သူမ်ား၏
ေနအိမ္မ်ားမွအတင္းအဓမၼ သိမ္းယူလုိက္ေသာ ပစၥည္းမ်ား တင္ထားသည့္
ထရပ္ကားမ်ားသည္ ၿပိန္းမ်ားကုိအဆက္အျပတ္ထိုးကာ လမ္းမ်ားအတြင္းသုိ့
ဝင္လာၾကသည္။
ကားေပၚ၌ ပါလာၾကေသာလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ားသည္ သူတုိ့လက္ထဲမွ
အလံနီကေလးမ်ားကုိ ေဝွ႔ယမ္းကာ
ေအာ္ဟစ္ေရသူရဲေကာင္းႀကီးမ်ားသဖြယ္ ဟန္ပန္အျပည့္ျဖင့္ ရင္ဘ်ားကုိ
ေကာ့၍ ေနၾကသည္။
ေအာ္ဘီေဂးလ္သည္ ဝင္လာသမွ် ထရပ္ကားမ်ားအား မ်က္ျခည္မျပတ္
ေစာင့္ၾကည့္ေနသည့္ျဖစ္ရာ ထရပ္ကားေပၚ၌ စည္းလြတ္ပါးလြတ္
တင္လာသည့္ ပစၥည္းအားလံုးကုိျမင္ေနရသည္။
ထရပ္ကား တစ္စီးေပၚတြင္ အေတာ္ႀကီးမ်ားသည့္ ေရႊအျပည့္ခ်ထားေသာ
ဗုဒၶ႐ုပ္ပြားေတာ္ႀကီး တစ္ဆူအား ကၽြမ္းထုိးေမွာက္ခံုု ျဖစ္ေနသည္ကုိ
ျမင္ေတြ့ရသည္။
ထုိ ဗုဒၶဓာတ္ရုပ္ေတာ္မွာ ႏွစ္ျခမ္းကြဲလ်က္ ရွိသည္။
ကားေပၚမွ လံုၿခံဳေရးတပ္သား လူငယ္မ်ားသည္ “ငါတုိ့ေတာ္လွန္ေရး
လုပ္ေနတာဟာ ေမာ္-တုန္းရဲ့ အေတြးအေခၚေပၚမွာ
အေျခခံၿပီးလုပ္ေနၾကတာေဟ့”ဟု ေအာ္ဟစ္ေနၾကသည္။
ဘတ္စ္မ်ားအား တက္ေရာက္ ရွာေဖြေနၾကသည့္ တပ္ဆင္ လံုၿခံဳေရး
တပ္သားမ်ားကသူတုိ့ကားမ်ားအား သြားသာေအာင္ လမ္းဖယ္ေပးရန္
ျငင္းဆုိေနၾကသည္ကုိ အေၾကာင္းျပဳ၍ထရပ္ကားေပၚမွ တပ္ဆင္
လူငယ္မ်ားက ယုတ္တုတ္စာမ်ား ဆဲေရး တုိင္းထြာၾကသည္။

ထိုအခါတစ်ဖက် လွင်ယွမ်းကလည်း ျပန်လည်၍ ဆဲေရး တုိင်းထြာရာမွတ်အစ
ရန်ြမ်းသည်ဆိုသကဲ့သို့ ေပါက်ကြားလာသည်။
တစ်ဖက်ှင့်တစ်ဖက် ပန်းအုံးမ်ား၊ ပုလင်းမ်ား၊ပန်းကန်မ်ားှင့်
ပစ်ေပါက်ကြကသည်။
တပ်ခ်ီ လံုၿခံဳေရး တပ်ြဖဴ၇ဝင် အမ်းအျပားသည် ဒဏ္ဍာမ်းရရွိကာ
လမ်းေပၚတြင် လဲကကုန်ကေလ၏။
ထိုအျဖစ်အား ျမင်ကေသာ တပ်ခ်ီလံုၿခံဳေရး တပ်ြဖဴ၇ဝင်မ်းသည်
ရာလက်မ်းကိုဆဲကာ၍ တစ်ဖက် လူမ်းအား ပစ်ခတ် ကာှင့်ကသည်။
ရန်ြမ်း ဆိုးမား်ပင်းထန်သာသျဖင့်ေတာ်းမွ ရပ်ကည်ေနသာ လူမ်းသည်
ကတ္တရာက ေၾကာက်လန့်တၾကာ်ျဖစ်ကာ ထြက်ေျပးတ်မ်းေရာင်ကသည်။
လူအုပ်ကား၌ ေရာက်ေနသာ ေအာ်ေဂးလ်ာ မေရွာ်သာမတ်မ်းသာျဖစ်ကာ
ေနာက်ထုိးတြင် လမ်းေပၚသို့ ဒူးေထာက်လ်က် လဲက်သြားသည်။
ထိုအခုိက်ာပင် အသံခ်ဲ့စက်ဆ်ဆိမွ စကားေျပာသံ ၾကားသျဖင့်
ေအာ်ေဂးလ်ည်ှကည်ခ်ဳသည်။
စကားေျပာေနသူမွာ အရပ်ျမင့်ျမင့် ေကဒါ က်ိနစ္စ
အက်ီဝတ်ထားေသာတ၇ွ်ျငယ်ဘ်ဦး ျဖစ်၍ မ်က်ှာေတာ် ကြဲေနေသာ
ဗုဒၶ၇ပြားေတာ် တင်ထားသည်ထင်ရာ်ားေပၚမွ ဆင်းလာသည်။
“ရဲေဘာ်တို့၊ ရဲေဘာ်တို့အေနနဲ့ ကမာေတာဟင်းကို ၿဖိဖျက်ပီး ေမာ်ခ်ီ-
တုန်းရဲ့အေတြးအေခၚအယူအဆေတြအေပၚမွာ အေျခခံၿပီး
ကမာတသစ်တစ်ခု တည်ေဆာက်ခင်တယ်ဆိုရင် ဘာျပီလို့ကုိယ့်အခ်င်းခ်င်း
တုိက်ခုိက်ေနၾကရတာလ”ဟု ေအာ်ဘ်စ် ေျပာဆိလ်ိက်သည်။
သူသည်ုေျပာေနသည့် စကား်ားအား လူအုမ်း ခ်ဳင်းခ်ဳင်းလင်းလင်း
နားလည်ေစရန် အထူးသတိထား၍တစ်လံုးခ်င်းစီ ေျပာေနျခင်းျဖစ်၏။
“ဥက္ကဋ္ဌကီး ေမာ်ဘ္ လူေတြအားလံုးကို စိတ်ဓါတ်အသစ်ေတြရရွိလာေအာင်
တည်ေဆာက်ဖို့အတြက် မဟာ ပစၥည်းမဲ့ လူတန်းစား
ယဥ်ေက်းမ့ေတာ်ှန်ေရးဆကီးကို ေခါင်းေဆာင်ပီး
တည်ေဆာက်ေပးေနတာ၊ လူတုိင်းကို ျပီျပင်ေျပာင်းလဲမယ်ဆိုရင်
ရွံုင်ယ်။
ဒီ တုိက်ပြဲမွာ အၾကမ်းဖက်မ့ကို မလိုလားအပ်ပါဘူး။
စည်း၇ံုးျခင်းေသြးေဆာင် ျဖားေယာင်းျခင်းနဲ့ နားခ်ျခင်း ဆိုတဲ့
နည်းလမ်းေတြကို သံုးၾကပါ။”
အခုအခိန်ကစပီးရန်ြဖဴေတြကို ရပ်ုိက်ၾကပါ”ေကဒါ စကားေျပာေနခိုက်ာပင်
အခ်ဳိ့သာ ရင်ုိက်ကြသင်္ဘမ်ုိရသည့် တပ်ခ်ီလံုၿခံဳေရးတပ်ြဖဴ၇ဝင် တခ်ဳိ့သည်
ေကဒါးှင့် ပါလာသူမ်းျဖစ်သည့် အားေလ်ာ်ြင့် ကားေပၚမွ
ခုန်ဆင်းၿပီးရန်ျဖစ်ေနသူမ်းအား အတင်းဝင်၍ ေျဖၾကသည်။
ပါးစပ်မွားျဖင့် အမ်ိန်း်ားေပးကာ ေအာ်ဟစ်ဆ်ဲးၾကသည်။
ရန်ြမ်းသည် လ်င်ျမန်စြာပင် ၿပီးစီးသြားၾကာ၇ုမ်ိမက် ေဘးမွ
ဆုပ်ေအာ်ဟစ်ေနၾကေသာ လူစုလူေဝးသည် ခ်က်ခ်င်းပင်
ၿငိမ်သွ်ားၾကေလသည်။
သူမကိုယ်သူမ ထိန်း၍ မတ်တပ်ရပ်ုိင်ေသာ်လ်ည်း ဘီးသည်
ေစာေစာကရန်ြဖစ်ြားသြားရာ ေနရာဘက်သို့ ေလ်ာက်လာခဲ့သည်။
သူမသည် လမ်းတစ်ဖက် ရပ်ကာေကဒါအား လမ်းၾကည့်ေနသည်။
မိန်စ္ခနည်းငယ်အၾကာတြင် တပ်ခ်ီလံုၿခံဳေရး
တပ်ြဖဴ၇ဝင်ား်ားေရာထရပ်ကားမ်းေရာ ခ်ီရီးသည်ထင် ဘတ်ာ်ားမ်းပါ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်

ထြက္ခြာသြားၾကသည္။
လမ္းေဘးတစ္ေလွ်ာက္၌ ကားမ်ားႏွင့္ ခရီးသည္မ်ား ရွင္းသြားသည့္အခါ
ေအဘီေဂးလ္သည္ေကဒါဆိပ္သို႔ ေလွ်ာက္သြားၿပီး ေကဒါဇာ
လက္ေမာင္းအား လွမ္းကုိင္လိုက္သည္။
“ရွင့္ျပန္ကုိ ကုိင္တြယ္သြားတာ သိပ္ေတာ္တာပဲ၊ ကၽြန္မ
ေက်းဇူးတင္စကားေျပာပါရေစ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က တ႐ုတ္စကားျဖင့္
လွမ္းေျပာသည္။
“လွ်ိဳ့ေတြ အားလံုးလန္ေနၾကတာ။
ကၽြန္မကုိယ္တုိင္လည္း သူတုိ႔ထဲ ေရာက္ေနတာဆိုေတာ့”ေကဒါဇာ
မ်က္လံုးအစံုသည္ ကေတာ့ ပံုသဏၭာန္ ေကာက္ဝိုင္းထုပ္ေအာက္ခံ
မ်က္ႏွာကုိျမင္ရ၍ တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီး မဟုတ္ခန္း သိသြားသည့္အခါ
အံ့အားသင့္သြားသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ခ်က္ခ်င္းပင္ သူ႔ အံ့ၾသမႈကို ေဖ်ာက္ကာ သူ႔အနီး၌
ရပ္ေနေသာ တပ္ခ်ဳပ္ဗံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္လူငယ္မ်ားအား လက္ျပ၍
ႏွင္ထုတ္လိုက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ားကို အလ်င္က ေတြ႔ဖူးတယ္လို႔ မထင္ဘူး”ဟု
ႏွစ္ေယာက္သားက်ခဲ့သည့္အခါ ေကာဒါက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အခုလို လာေျပာၿပီး ကူညီတဲ့အတြက္
ကၽြန္ေတာ္မွ်မ်ားသာပါတယ္”“ကၽြန္မ နာမည္ ကယ္လာပါ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္မတို႔ လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္အနည္းငယ္က ပီကင္းမွာ ဆံုခဲ့ဖူးတယ္လို႔
ကၽြန္မထင္တယ္”တ႐ုတ္ ေကဒါသည္ ဘာမွ ျပန္မေျပာေသာ္လည္း
ေအဘီေဂးလ္၏ မ်က္ႏွာအားမ်က္ႏွာထား ခပ္သုိးသုိးျဖင့္
ၾကည့္ေနသည္။
“ကၽြန္မ ၁၉၅၇-ခုႏွစ္အနည္းက ေပ-တ တကၠသုိလ္မွာ က်ဴးပခဲ့တဲ့ ႏုိင္ငံတကာ
စင္မ်ိဳးခ်မ္းေရးညီလာခံကို တက္ခဲ့ဖူးပါတယ္။
အဲဒီတုန္းက မိန္႔ခြန္းအေျပာေကာင္းတဲ့
ေကာင္းသားေခါင္းေဆာင္တစ္ေယာက္နဲ႔ လက္ဆြဲႏႈတ္ဆက္ခဲ့ဖူးတယ္။
အဲဒီ ေခါင္းေဆာင္ဟာ ရွင္ ျဖစ္လိမ့္မယ္လို႔
ကၽြန္မထင္တယ္”“ျဖစ္ႏုိင္ေလာက္ပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ ေပ-တ တကၠသိုလ္မွာ ပညာသင္ခဲ့ဖူးတယ္”“ကၽြန္မ ရွင့္ နာမည္ကို
သိခြင့္ရမလား”“ကၽြန္ေတာ့္ နာမည္က ခင္-ကာအုံ”“ေၾသာ ဟုတ္ၿပီ”ဟု
ေအဘီေဂးလ္က ေရရြတ္သည္။
“အခုမွ မွတ္မိသြားတယ္”ကာအိုဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္ ထူးထူးျခားျခား
ေျပာင္းလဲသြားျခင္း မရွိေပ။
လြန္ခဲ့ေသာကိုးႏွစ္အတြင္းက ေတြ႔ခဲ့ဖူးေသာ ကာအိုဇာ၏
ပံုပန္းသဏၭာန္မွာ အဆက္အစက္ယ
ေျပာင္းလဲသြားျခင္းမရွိေသာ္လည္း အနည္းငယ္ေတာ့
တည္ၿငိမ္ခ်င့္က်က္သေသည့္ သေဘာရွိဇာ။
သူသည္ရုတ္တရက္ပဲယ္ယ္ႏွင့္ ျဖစ္၍ အျပာေရာင္ ေကဒါက်ိန္ခ်က္ပံု
ဝတ္ထားသည္။
သူသည္ေအဘီေဂးလ္အား စူးစူးစုိက္စိုက္ ၾကည့္ေနေသာ္လည္း
ပံုပ်ိဳျပင္ျပင္ မွတ္မိဟန္ မတူေခ်။
သူမဇာေရးေရာ်ဳံပင္ႏွင့္ မ်က္လံုးျပာျပာမ်ားအား မွတ္မိေနသလိုလိုေတာ့

ရှိသည်။
"ခွန်အားကို ဘာေၾကာင့္ ေရာက္လာရျခင္းတာလဲ မစဥ္းစား ကယ္ရာ"ဟု သူက
ေမးသည်။
"ဒီမွာ အလုပ္ ရွိေနလို႔လား""ကၽြန္မက ခွန်အားကို ေရွာင္ရွားဘာသာသင့္
သိပ္လံေကာင္းမွာ ကထိကပါ။
ကၽြန္မအဂၤလိပ္ဘာသာနဲ႔ ျပည္သူ့ဘာသာ သင္ပါတယ္""ဒါဆိုရင္ ခင္ဗ်ားတပည့္
အေတာ္မ်ားမ်ားဟာ အခု ယဥ္ေက်းမႈ
ေတာ္လွန္ေရးလႈပ္ရွားမႈမွာပါဝင္ခဲ့ၾကတယ္""ဟုတ္ေတာ့ ဟုတ္ပါတယ္။
ဒီ လႈပ္ရွားမႈရဲ့ ရည္ရြယ္ခ်က္ေတြဟာ ဘာလဲဆိုတာ သူတို႔ကကၽြန္မကို
ရွင္းျပၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ သိပ္ မရွင္းလွဘူး။
အခုအခ်ိန္ကၽြန္မ သိထားရသမွ်ေတြဟာ၇ႏွပ္ေထြးေနတုန္းပဲ"ကာအိုညြတ္
ဆႏၵျပေနသူမ်ားဇာတ္ ေၾကြးေၾကာ္ ေအာ္သံစဉ္မ်ားေၾကာင့္
အာ႐ုံေျပာင္းသြားသည္။
ထိုအခုိက္တြင္ တပ္ခ်ဳပ္လုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔မ်ားထဲမွ
ေခါင္းေဆာင္တဦးသည္ကာအို႔ထံသို႔ ေျပးလာသည္။
ဆႏၵျပေနသူအမ်ားအား ႏုိင္ငံႏုိင္ခ်င္းနင္း
ထိန္းႏုိင္ေရးအတြက္အဆက္ဘဏ္ လာေတာင္းျခင္း ျဖစ္၏။
ကာအိုညြတ္ ေအဘီေဂးလ္ ဘက္သို႔လွည့္၍ "မဟာ ပစၥည္းမဲ့လူတန္းစား
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးဟာ ႏုိင္ငံတကာကို ဂယက္႐ိုက္
လႈပ္မႈးမိုးႏုိင္တဲ့ အေနအထားရွိတယ္။
ဒီ ေတာ္လွန္ေရးဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြက္သာ အေရးပါတာမဟုတ္ဘူး။
တစ္ကမာၻလံုးမွာ အေရးပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ ခွန်အားမွာ ရွိေနတဲ့ ေက်ာင္းသားေတြ ၾကားမွာကနားလည္မွဳ
လြဲေနတယ္။
ကၽြန္မေတာ္ ကိုယ္တုိင္ ခင္ဗ်ားတို႔ ေက်ာင္းကိုလာၿပီး အသင္းသစ္ေတြ
ဖြဲ႔ဖို႔စည္း႐ံုးလွဳပ္႔ေဆာ္ ေပးရဦးမယ္""ခွင့္က ခွန်အားမွာ
ေနတာလား"ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေမးသည္။
ကာအိုက ေခါင္းခါလိုက္ၿပီး "ဟင့္အင္း မေနဘူး"ဟု ေျဖသည္။
"ကၽြန္ေတာ္ ပီကင္းကလာၿပီး လမ္းဂၤန္ေပးေနတာ""ခွင့္
ႏုိင္ငံျခားဘာသာသင့္ သိပၸံေက်ာင္းကို လာတဲ့အခါ ကၽြန္မနဲ႔
ေတြ႔ဦးမွာပါ၊ကၽြန္မကလည္း ခွင့္ကလွ်ကို ေစာင့္ေနမွာပါ""သိပ္ေတာ့
ေမွ်ာ္လို႔မရဘူး၊ ကၽြန္ေတာ္က အလုပ္ရွိမ်ားတယ္၊
ကၽြန္ေတာ့္ကိုအခ်ိန္ပိုရလို့ သိပ္ မ်ားမ်ားစားစား မရွိဘူး၊ ကဲ ကၽြန္ေတာ္
သြားမယ္၊ ဂြတ္ ဘုိင့္"ကာအိုညြတ္ ေအဘီေဂးလ္ ေခ်ာ့မွ လင့္ျမန္စြာ
ထြက္သြားသည္။
ကာအိုအားမ်က္ခံတဆံုး ၾကည့္ေနသာ ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ၏
ပတ္ဝန္းက်င္ ဗံုသဲမ်ား၊လင္းက်င္းသံမ်ားႏွင့္ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ား
ျပန္ၾကားလာရသည္။
တပ္ခ်ဳပ္လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔သစ္မ်ားပန္းၿခံတြင္းမွ ျဖတ္လာ၍ ျဖစ္သည္။
ေမွ်ာ္ ျပီေနၿပီျဖစ္ေသာ္လည္း ပြဲၾကည့္ရသတ္သုိ့လူေဝးကား
ကြဲမသြားေသး။
ေအဘီေဂးလ္သည္ လူအုပ္ႀကီးႏွင့္အတူ ေတာင္ဘက္သို့ေရြ႕လ်ားသြားလွ်က္
ရွိ၏။

၂“စိတ္ဓါတ္ ဆက္ခံခုိင္ၾက၊ အသက္စြန္႔ရမွာ မေၾကာက္ရဲ့။ အခက္အခဲ ဟူသမွ်ကို
ေက်ာ္လြန္းၾက”ရာေပါင္း ေထာင္ေပါင္း မ်ားစြာေသာ လူငယ္မ်ား၏
လည္ေခ်ာင္းမ်ားအတြင္းမွထြက္လာေနသည့္ ေမာ္ဒ-တုန္းဇာ
အေကာ္ကားဆံုးႏွင့္ အထင္ရွားဆံုးေသာ
ေကာက္ႏုတ္ခ်က္ကားမ်ားျဖစ္ခဲ့၏။
ထိုစကားမ်ားသည္ အိပ္ခ်င္မူတူး ျဖစ္ေနေသာ လီအန္ ကန္းဇာ၏ စိတ္အား
လႈပ္ႏွးၿခံဳငုတ္ထားသည္။
အသက္ ဆယ့္ေျခာက္ႏွစ္အိမ္သာ ရွိေသာ လီအန္ကန္းသည္
ခ်စ္အရွယ္ေရာက္ၿပီး တစ္ဖက္လူမ်ိဳးက်ဥ္းကေလးထဲရွိ ေအးျမေသာ
ေျမျပင္ထက္သို့ လွဲေနျခင္းျဖစ္၍ သူ၏တစ္ကုိယ္လံုးသည္ေတာင့္တင္းကာ
တုန္ယင္ခဲ့၏။
သူ အိပ္ေမာက်သြားေသာ လမ္း၏ အျခားတစ္ဖက္တြင္ထာဝရ ၿငိမ္းခ်မ္းေရး
ဘူးလဖားလမ္းက်ယ္ႀကီး ရွိ၍ ထိုလမ္းႀကီးသည္
ပ်ဴကင္းၿမိဳ့ေတာ္အားအေရွ့ပုိင္း အေနာက္ပုိင္း ႏွစ္ျခမ္း
ခြဲေပးထားသည္။
တကယ္ေတာ့ လီအန္ကန္းသည္ မထင္မွတ္ဘဲ အိပ္ေပ်ာ္သြားျခင္း ျဖစ္၍ ယခု
သူအိပ္ရာမွႏုိး၍ မ်က္လံုးမ်ားအား ျပန္ဖြင့္လုိက္သည့္အခါ ပထမဆံုးျမင္ရသည့္
အရာမွာ သူေခါင္းအံုး၍ အိပ္ေနေသာ ျပည္သူ့စစ္သည္
သတင္းစာေပၚမွ မည္းနက္ေသာ စာလံုးမ်ားျဖစ္ခဲ့၏။
သူကုိယ္တုိင္တာလည္း အျခားရာေပါင္း ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာေသာ
တ႐ုတ္ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ားကဲ့သို့ပင္ သတင္းစာ စက္မ်ားအား ခင္း၍
စုိစြတ္ေသာ ေျမျပင္ထက္သို့ ခဏတစ္ခဏျဖတ္လုိေလာင္းခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္။
အ႐ွိန္ျပတက္ဆဲ ဆီးႏွင္းမ်ား ထူထပ္စြာ က်ခဲ့သည္ျဖစ္ရာ
သူ၏ကားႏွင့္ေခါင္းမ်ားေအာက္သို့ ခင္းထားေသာ သတင္းစာ
စက္မ်ားသာမက အဝိမ္းေရာင္ဆြဲသြားခဲ့ေဖာင္းဝတို့ပါ ႏွင္းမ်ားျဖင့္
ဖုိရုန္းလဲက်ခဲ့၏။
သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္
လွဴေလာင္းေနၾကသူမ်ားႏွင့္ျငိုင္ေနၾကသူမ်ားမွာလည္း သူ႔လိုပင္
ဆီးႏွင္းမ်ားျဖင့္ ရုန္းရုန္းခုိလွဲက်ခဲ့၏။
မၾကာခင္ပင္ကလာေသာ ေနသည္ သူတုိ့အားလံုးကို အပူေငြ့ေပးလွဳက္
ရွိေလသည္။
ထိုအခါက်ပန္းတုိ့လည္း သူတို့အားလံုးသည္ ေခၽြးေတြျဖင့္
စုိရုန္းလဲလာၾကသည္။
သူသိထားသည့္အတုိင္းဆိုလွ်င္ နံနက္ ဆယ္နာရီတိတိတြင္ ဥကၠ႒ႀကီး
ေမာ္သည္ ေကာင္းကင္ယံဆန္ေသာ ဂိတ္ဆုခါးေပၚ၌
ေရာက္လာလိမ့္မည္ျဖစ္ခဲ့၏။
ယခု ျမင္ေနရသည့္အတုိင္းဆိုလွ်င္အေရွ့ေကာင္းကင္ယံမွ အ႐ွိန္သည္
ၿပိဳကြဲျပဳၿပဳပါ။
ထို တစ္ခဏမွာပင္ သူ႔ပခံုးေပၚသို့လက္တစ္ဖက္ ေရာက္လာသည္ကို သူ
သတိထားလိုက္မိသည္။
သူ႔အစ္ကို ေအ-လင္းသည္ သူ႔အားလာ၍ ႏုိးေနသည္ျဖစ္ခဲ့၏။
“ဟုတ္ကဲ့ လွမ္းၾကည့္လုိက္ၿမဲ ကန္း၊ ဒီေန႔မနက္
အေရွ့ဘက္ေကာင္းကင္ တစ္ခုလံုးနီရဲေနတာပဲ”ဟု ေျပာကာ ေအ-
လင္းသည္ အနီေရာင္ မ်က္ႏွာဖံုး စာအုပ္တစ္အုပ္

လွန္ေလွာ္ခဲ့ေဖြလွ်က္ရွိသည္။
စာအုပ္မွာ ေမာ္ဇာ၏ မိန္းခြန္းမ်ားမွ ေကာက္ႏုတ္ခ်က္မ်ား
စုစည္းထားသည့္စာအုပ္ျဖစ္သည္။
“အစ္ကိုတို႔ အသက္ရွင္ေနသမွ် ကာလပတ္လုံး ဒီေန႔ကို ဘယ္ေတာ့မွ
ေမ့လို႔ရမွာမဟုတ္ေတာ့ဘူး”လို့အန္ ေအ-လင္း၏ ပါးႏွစ္ဖက္သည္
စိတ္ဒဏ္မ်ားမႈေၾကာင့္ နီးျမန္းလွ်က္ရွိသည္။
ကန္းထက္ အသက္ႏွစ္ႏွစ္ဆ ႀကီးေသာ ေအ-လင္းသည္လည္း
အစ်မ္းပုပ္ေရာင္ ခံထည္စစ္ဖုန္ေဖာင္းကို ဝတ္ထားသည္။
သူမ၏ မည္းနက္ေသာ ဆပင္ကုလည္း ခပ္ပါတုံ့ည့ဖ်ားသည္။
သူသည္လည္း သူ့ေမာင္ကဲ့သို႔ပင္ ပိကာင္းၿမိဳ့ စိတန္း
လမ္းေလွ်ာက္ပြဲပါဝင္ဆင္ႏဲ့ရန္ ၾဂုတ္လ ၁၈ ရက္ေန႔က ေရာက္လာခဲ့ျခင္း
ျဖစ္၏။
သူမသည္ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဝတစ္ပါး အျခား မည္သူ႔ကိုမွ
ျမတ္ႏုိးကဲ့သိုးကြယ္သူ မဟုတ္ေပ။
“နင္ လားေနးလို႔ ေကာင္းဖူးပဲ”ဟု ကန္းက ေျပာကာ ကပ်ာကယာ
ထထုိင္လည္သည္။
သူ႔ကိုးနဲ့ဆက္ေ အိတ္ကပ္ထဲမွ ေမာ္၏ မိန္းခြန္း ေကာက္ႏုတ္ခ်က္မ်ားပါေသာ
စာအုပ္ကို ထုတ္ယူလုိက္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္က ခ်ိတက္ အေလးျပဳပြဲႀကီးကို လြတ္သြားၿပီ
ထင္ေနတာ”သူသည္ ေဂ်ကြးေၾကာ္သံမ်ားကို တုိင္ေပးလွ်က္ရွိေသာ
ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္ဖဲြ့စည္းတစ္ဦးအား လွမ္းၾကည့္သည္။
စည္းမ်ားက သူတို့အား ေျမႀကီးေပၚ၌ မအိပ္ရန္အတိအက် ၫႊန္ၾကားခဲ့၏။
သူတို႔ ဤေနရာသို႔ ဘတ္စ္မ်ားျဖင့္
ေရာက္လာခဲ့ၾကသည္မွာသန္းေခါင္ယံအခ်ိန္ ျဖစ္သည္။
စည္းမ်ားက သူတို့အနားမွ မခြာဘဲ တစ္ခါရံ ႏွစ္ခါရံနီးပါးၾကာသည္အထိ
ေတာ္ထန္ေရး သခ်ၤိဳင္းမ်ားကို ဆုေတာင္းထားခဲ့သည္။
သုေသာသည္း လံုၿခံဳေရးတပ္ဖဲြ့ဝင္အားလံုး အိပ္ေရးပ်က္လာၾကသျဖင့္
တပ္သား အနည္းငယ္သာလွ်င္ခ်ိဳင္းဆိုးုင္ၾကေလသည္။
တကယ္ေတာ့ ပိကာင္းၿမိဳ့ေတာ္သို႔ ေရာက္ပါၿပီဆိုကတည္းက
သူတို့အားလံုး အိပ္ရသည္ဟုမွတ္ခဲ့ေပ။
သူတုိ့၏ အိပ္ေဆာင္မ်ား၏ အျပင္ဘက္သို့ ထြက္၍ စည္းမ်ား
ခုိင္းသည့္အတုိင္းသခ်ၤိဳင္းမ်ားကို ဆုေတာင္းၾကရ၏။
အလိမ်ားႏွင့္ အန္ေရာင္၊ ေရေစးေရာင္စာလံုးမ်ား
ပါဝင္ေသာေဂ်ကြးေၾကာ္သံစာတန္းမ်ားကို ကုိင္၍
ခ်ိတက္ျခင္းကိုလည္း ေလ့က်င့္ၾကရ၏။
ေမာ္၏မိန္းခြန္းမ်ားထဲမွ ေကာက္ႏုတ္ခ်က္
ေဂ်ကြးေၾကာ္သံမ်ားကိုလည္း အမွားမရွိေအာင္
ထပ္တလဲလဲေအာ္ဟစ္ေနၾကရ၏။
“ေဖာက္ျပန္တဲ့ အရာတုိင္းဟာ အတူတူပဲ”ဟု စည္းတစ္ေယာက္က ေမာ္၏
စာအုပ္ထဲမွစာတစ္ေၾကာင္းကို ဟစ္ေဂ်ကြးလုိက္သည္။
“မင္း သူ႔ကို မထိုးမခ်င္း သူ က်လာမွာ မဟုတ္ဘူး”ကန္းသည္ ထို
ေဂ်ကြးေၾကာ္သံကို သူ႔အစ္ မေအ-လင္းႏွင့္အတူ ထပ္မံ ေအာ္ဟစ္ရွိသည္။
သူ႔အေျခအေနသည္ ေစာေစာကလို အိပ္ခ်င္မူးတူး မဟုတ္ေတာ့ေပ။
လက္သီးဆုပ္ကိုေျမႇာက္၍ တက္ၾကြစြာ ေအာ္ေနျခင္းျဖစ္၏။

အခုက်ော်တော့လည်း ေမွာပန္းႏြမ္းနယ္ျခင္းသည္မရွိေတာ့ၿပီ။
သူသည္ တက္ၾကြေသာစိတ္ျဖင့္ ခန္ဆန္းႏွင့္အတူ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ား
ဆက္ေအာ္ေနသည္။
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္သည္ မင္ မင္းဆက္ ေခတ္ကာ တည္ေဆာက္ခဲ့ေသာ
ခန္ဆန္ေဟးအေဆာက္အံု၏ အနီးတြင္ ေနထုိင္ၾက ရွိသူျဖစ္၍ သူ႔ေနအိမ္
လမ္းၾကည့္ရုံကြင္းျပည္သူ႔မဟာခန္းမႀကီးအား ျမင္ေနရ၏။
ဤ ခန္းမႀကီးမွာ ၁၉၄၉-ခုႏွစ္အတြင္းကေတာ္လွန္ေရးႀကီး
ေအာင္ျမင္ခဲ့သည္ကုိ အေၾကာင္းျပဳ၍ အလုပ္သမားမ်ားက ဆယ္လတိတိအခ်ိန္၌
တည္ေဆာက္ခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္၏။
ဤ အေဆာက္အံုႀကီးကို သူ ေက်ာင္းသားဘဝက ဖတ္စာအုပ္ထဲ၌
ျမင္ခဲ့ရဖူး၏။
ခန္းမႀကီး၏ အေၾကာင္းကိုသာမက ခန္းမႀကီးအတြင္းႏွင့္
ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ လမ္းမ်ားႏွင့္ထိမ္းအမွတ္ ေက်ာက္တုိင္မ်ားႏွင့္ ဂုိဏ္းမ်ား
အေၾကာင္းကိုပါ သိခြင့္ရခဲ့၏။
အမွန္အားျဖင့္သူသည္ သူ႔ရဲတြားႏွင့္ အလြန္အလွမ္းေဝးေသာ
တုိတ္ုိင္ရွိ၏ ၿမိဳ့ေတာ္ကင္းအားအလည္သြားခဲ့ဖူးသည္။
ေရာက္ႏုိင္လိမ့္မည္ဟု လံုးဝ မေမွ်ာ္လင့္ခဲ့ေပ။
အခုက်ေတာ့လည္း ဤၿမိဳ့ေတာ္သို႔ ေရာက္ဖူးခဲ့ဝံုမွ်ထိမက နံနက္ခင္း
ေစာေစာစီးစီး တုိက္တုိက္ေနေသာ ေလႏွင့္အတူလွ်က္ပါလာေနသည့္ လူ
ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာ၏ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားကိုပါ ၾကားေနရ၏။
သသည္သူ႔ေဘးနား၌ ရပ္ေနေသာ အစ္ျဖစ္သူအား တစ္ခ်က္လွမ္း၍ အက်ဳိးသက္သည္။
သူ႔အစ္ကိုယ္တုိင္ကလည္း သူ႔လုိပင္ ဝမ္းသာၾကည္ႏူးလွ်က္ရွိသည္ကို
ထင္ဟားေနသည္။
“ဒီေန႔ အျဖစ္ေတြကို တို႔ ေမ့ပစ္လို႔ မျဖစ္ဘူး”ဟု ကန္းက သူ႔အစ္ကိုအား
လွမ္းေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သိထားတာကေတာ့ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဟာ ဒီေန႔မနက္
ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုးရဲ့ႏွလံုးသားေတြထဲမွာ အနီရဲဆံုး
ေနမင္းႀကီး ျဖစ္ေနတယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ တစ္ကုိယ္လံုး အတြင္းေရာအျပင္ေရာ
ေႏြးေထြးေနတာပဲ”သူ႔အစ္ကိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“အစ္ကေတာ့ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဟာ ဘယ္ေတာ့မွသိစဘမေဖာက္ဘူး။
အစ္ရဲ့အဘုိးဟာ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ႏွင့္ တပ္ခ်စ္တပ္အတြက္
အသက္စြန္႔ၿပီးျမစ္ကူးတံတားကို သိမ္းေပးခဲ့တာ ဘာေၾကာင့္လဲဆိုတာ
အစ္ အခုမွ နားလည္တယ္”သူတို႔မောင္ႏွမသည္ ခ်ိန္ခါ အလယ္တန္းေက်ာင္း၌
ပညာသင္ၾကားခဲ့ရသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ေအ-လင္းသည္ ထိုစဥ္က ဟုန္မန္ လူမ်ဳိးတို႔၏ ၿမိဳ့ေတာ္ ခ်ိန္ခါ၌
တပ္ခ်ဳိလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔တစ္ဖြဲ႔ပထမဦးဆံုး စည္းဝံုးတည္ေထာင္ကာ
ဖြဲ႔စည္းေပးခဲ့ဖူးသည္။
သူတို႔၏ ဖခင္မွာ ခရီးရွည္ခဲ့တက္ဘြဲ့ႀကီးတြင္ တပ္ခ်ဳိလွယ္တစ္ဦးအျဖစ္ ပါဝင္ခဲ့ဖူး၏။
သူတို႔၏ အဘုိးမွာ လုတင္းတံတားတုိက္ပြဲ၌ စြန္႔စားတုိက္ခုိက္ခဲ့သျဖင့္
ေရႊၾကယ္ သူရဲေကာင္းတံဆိပ္ ရခဲ့ဖူး၍ ယခုအခါတြင္သူတို႔ဖခင္မွာ
အလုပ္သမားအဖြဲ႔ဝင္ ေက်ဒါ တစ္ဦးျဖစ္သကဲ့ ရွိေလသည္။
အျခားေသာ ျပည္နယ္ ၿမိဳ့ေတာ္မ်ားမွာကဲ့သို႔ပင္ ခ်ိန္ခါ ၿမိဳ့တြင္လည္း
သတင္းစာရွိသည္ျဖစ္ရာ ထုိသတင္းစာ၌ တပ္ခ်ဳိလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔တံဆိပ္အား

လက္ေမာင္းၫွဳ တပ္ဖြဲ့ထားေသာေမာ္ဒယ္-တုန္းဏ္ပါ ပံုသည္ ပါလာခဲ့ဏ္။
ယြင္ဂုတ္လ ၁၈-ရက္ ဆႏၵျပပြဲ အေၾကာင္းလည္း ပါလာခဲ့ေလရာ၊
အထက္တန္းႏွင့္ အလယ္တန္း ေက်ာင္းသူေက်ာင္းသားမ်ားသည္ မ်ားစြာ
စိတ္ဒဏ္ရာခံခဲ့ၾကရဏ္။
ကန္းႏွင့္ ေအ-လင္းတို႔သည္ သူတုိ႔ဏ္ သင္ယူခ်င္းမ်ားနည္းတူ
ၿမိဳ့နယ္တြင္းရွိ အမည္းေကာင္ပုိစီးအား ဆန္႔က်င္ဆႏၵျပခဲ့ၾကသည္။
ယင္း ခုႏွစ္မွာ ယခင္ေခတ္က ေျမပုိင္ဆိုင္မ်ား၊လုခ်မ္းသာ
လယ္မ်ားမ်ားႏွင့္ တန္ျပန္ ေတာ္လွန္ေရးသမား စာရင္းဝင္
လယ္သမားမ်ားႏွင့္ဘာမည္သူ စာရင္းဝင္ေနသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ဤသည္ျဖစ္၍ ေအ-လင္းႏွင့္ ကန္းတို႔ ေမာင္ႏွမသည္ဖုန္ လူမ်ိဳး
တပ္ဖလုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္ အမ်ားအျပားႏွင့္အတူ ပ်က္ကြက္သို႔ သြားရမည့္
ကိုယ္စားလွယ္အဖြဲ့တြင္ ပါဝင္ခဲ့ၾကေလသည္။
သူတုိ့ေမာင္ႏွမသည္ မ်ိဳးရိုးျဖင့္ လာခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္၍
ရိုးေပၚတြင္ အျခားျပည္နယ္မ်ားႏွင့္ ၿမိဳ့မ်ားမွ တပ္ဖ
လုၿခံဳေရးအဖြဲ့ဝင္မ်ားအား ေတြ့ဆံုခြင့္ ရခဲ့ၾကသည္။
အမွန္အတုိင္းေျပာမည္ဆုိပါက ေမာ္ဏ၏ ေတာ္လွန္ေရးဆုိင္ရာ
အေတြးအေခၚမ်ားႏွင့္ အေရးအသားမ်ားကို သူတုိ့ေက်ာင္းသားဘဝတြင္
ေန႔စဥ္ဖတ္ၾကားခဲ့ၾကရဏ္။
လူကို မျမင္ဖူးေသာ္လည္း ဒၪၨရီဆန္လြန္းေသာေခါင္းေဆာင္ကိုၾကား
ဂုဏ္ယူအနားဖင့္ အၿမဲတေစ ေတြ့ခဲ့ၾကရသည္။
ဒုကၠသကီးေမာ္သည္သတင္းစာမ်ားႏွင့္ သမုိင္းစာအုပ္မ်ား၌ ဘာေၾကာင့္
ေရြ့တန္းမွ ပါဝင္ေနရသနည္း။
မည္သည့္မုိင္းစာအုပ္ကိုၿဖတ္ဖတ္ ဥကၠေမာ္သည္ တဂုတ္းုိင္ဏ္
မဟာကယ္ဆင္ရသကီး ျဖစ္ေနသည္။
သူတို႔ သိရေသေလာက္ဆုိပါက ကြန္ျမဴနစ္ပါတီအား တည္ေထာင္ခဲ့သူမွာ
ဥကၠသကီး ေမာ္ျဖစ္ဏ္။
တပ္ဖေတာ္ပါ အမည္ေပးထားသည့္ တဂုတ္ဒီစစ္တန္ဟား
တည္ေထာင္ခဲ့သူမွာလည္း ဥကၠသကီးေမာ္ပင္ ျဖစ္ဏ္။
လ ေပါင္း ၃ဝ၀ေသာင္းေက်ာ္ ကြာေဝးသည့္ ခရီးရွည္ကီးကိုလည္း
ေမာ္ပင္ေခါင္းေဆာင္ခဲ့သည္။
ကန္း ႏွင့္ ေအ-လင္းတို႔အဖို႔ ယံုးုိင္စရာပင္ မရွိ။
ယခုလည္း သူတုိ့သည္မ်ားရထားႏွင့္ လည္းေကာင္း၊
ဘတ္စ္မ်ားႏွင့္လည္းေကာင္း၊ ပ်က္ကြက္သို့
သြားေနၾကသည့္အတြက္ ပုိလံုၿခံဳေရး တပ္ဖမ်ားမွာ ေထာင္ႏွင့္
ေသာင္းႏွင့္ခ်ိ ရွိေနသည္။
ဤလူစု ပ်က္ကြက္သို့သြားေနၾကသည္မွာ ဥကၠသကီး ေမာ္အား
အေလးျပဳသည့္အသို့ တက္ေရာက္ၾကရန္ ျဖစ္ေလသည္။
ပ်က္ကြက္ၿမဳိ့ေတာ္သို့ ေရာက္သြားၾကသည့္အခါ ဆရာမ်ားႏွင့္
ေက်ာင္းသားေခါင္းေဆာင္မ်ားဦးစီးသည့္ ပ်က္ကြက္တပ္ဖ
လံုၿခံဳေရးအဖြဲ့ဝင္မ်ား လာေရာက္ဆီးၾကိဳၾကသည္။
အသင့္ပါလာသည့္ရုပ္ရွားႀကီးမ်ားေပၚသို့ သူတို့အား တင္၍
ဆင္ေျခဖံုး ရိုက္ကြင္း အတြင္းရွိအလယ္တန္းေက်ာင္းသို့ ပို့ေပးခဲ့သည္။
ပ်က္ကြက္ခဲ့ေနရစဥ္အတြင္း ထို အလယ္တန္းေက်ာင္းသည္ကို့အတြက္
တည္းခုိရုိးေပတည္း။

သူတို့အားလုံး ကောက်ပုံးမ်ား ခင်းထားသည့် ခုံတန်းလ်းမ်ားနှင့်
ဝါးဖာမ်ား ခင်းထားသည့် ၾကမ္းျပင္ေပၚ၌ အိပ္စကရေလသည္။
ကန္းတို့လွစုသည့် အနယ္နယ္ အရပ္ရပ္မွ ေရာက္လာၾကေသာ
တပ္ဖဲလံုၿခံဳေရးအဖြဲ့ဝင္မ်ားနွင့္ တရင္းတႏွီး
စကားေျပာဆိုခြင့္ႏွင့္ ခင္မင္ခြင့္ကို ရရွိခဲ့ၾကသည္။
ေယဘုယ်သေဘာေျပာရလွ်င္ နရက်ပ္ ပုစာဆက်ီးမ်ားသည္ ၿမိဳ့ေတာ္၏
ေနရာအႏွံ့အျပားတြင္ ရွိေနသည့္ျဖစ္ရာဥကၠ႒ဆင္ရီး ေမာ္၏
ႏုိင္ငံေရးတုိက်ြဲသည့္ ေအာင္ပြဲခံမည့္ အေနအထားရွိေန၏။
နယ္ခ်ဲ့ေျမေဒသအသိုးသိမ္မဲ ေရာက္လာၾကသူမ်ားအဖို့ကား မည္သည့္ေရာကိုမွ
က်ယ္ကယ္ျပန္ျပန္ ဂယနဏမယၾကသျဖင့္ ေယာင္ပါးဝါး ျဖစ္ပ်ိ့သာ
မ်ားေလသည္။
ျပည္သူ့ပန္းၿခံအတြင္း၌ ကားမတ္၊ အိန္ဒိယ၊ လီနင္ႏွင့္ ဆြန္ယက္ဆင္တို့၏
ပံုမ်ားသည့္ဌာသူမ်ားအား ငံ့ၾကည့္ေနၾကသည္။
တပ္ဖဲလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္အားလံုးသည္ ထိုဂုပ္ံုဆင္းမ်ိးကိုၾကည့္၍
တအံ့တသြဲ့ျဖစ္ရက္ ရွိေနၾကေလ၏။
ဆယ္ဂါထုိးဖို့ မိန္ခ်ိန္အနည္းငယ္မွ် အလိုတြင္ ပီကင္းတပ္ဖဲ လံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ့မွေခါင္းေဆာင္ တစ္ဦးသည္ ေရွ့သို့ ထြက္လာသည္။
သူသည္ ခ်ိန္ခါၿမိဳ့မွ တက္ေရာက္လာၾကသူမ်ားအား ဦးစီးဦးေဆာင္
ျပဳေနရသူျဖစ္၏။
“ဒီေန့ဟာ့ ခ်ိန္ခါၿမိဳ့က ရဲေဘာ္ေတြအတြက္ ေျပာစရာ စကားေတြ
ရွိတယ္။
ဒီညအဖို့ခင္ဗ်ားတို့ အဖြဲ့ဟာ အေရးပါ အရာေရာက္တဲ့ ကိစၥတစ္ခုကို
အေကာင္အထည္ေဖာ္ေပးၾကရလိမ့္မယ္။
ဒါနဲ့ စကားမစပ္ ခင္ဗ်ားတို့ထဲမွာ လီအန္ကန္းနဲ့ လီအန္ ေအ-
လင္းတို့ပါသလား”“ကၽြန္ေတာ္ လီအန္ကန္းပါ”ဟု ကန္းက
ထုိင္ေနရာမွ ခုန္ထၿပီး ေျပာသည္။
သူသည္လက္တစ္ဖက္ကုိပါ ေျမ့ာက္ျပထားသည္။
ပါကင္းမွ ေက်ာင္းသားေခါင္းေဆာင္
ကန္းအား လက္ဆြန္ေျခဖ်န္ျပကာ ျပန္လွည့္ခ်ိန္းသည္။
“ခင္ဗ်ားနဲ့ ခင္ဗ်ားရဲ့ အစ္ၿတိ့ ဒီည ကိုးနာရီမွာ တျခားခ်ိန္ခါ
တပ္ဖဲလံုျခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ေတြနဲ့အတူ အစည္းအေဝးတက္ၾကရမယ္”ဟု
ေျပာသည္။
“ဟုတ္ကဲ့ပါ၊ ရဲေဘာ္”ကန္းႏွင့္ ေအ-လင္းတို့ ေမာင္းႏွင္မသည္
တစ္ေယာက္ခ်က္ႏွာ တစ္ေယာက္ၾကည့္ကာ ယခုမွေပးလာသည့္ တာဝန္သစ္ကို
စဥ္းစားဆင္ၿခံဆင္လ်က္ ရွိၾကေလ၏။
ထုိအခိုက္မွာပင္ အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ“အရွ့ဆီ နီသြားၿပီ”ဟုေသာ သိခ်င္းသံ
ထြက္လာသည္။
ထုိ့ေနာက္ လမ္းေဘးဝဲယာႏွစ္ခုလံုးဆီမွ ေအာ္ဟစ္ႏႈတ္ဆြံ့မ်ားႏွင့္
ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ား အဆက္ျပတ္ထြက္လာေနသည္။
“ေမာ္ စီဘူ ဘီစီ ဝမ္ေစြ့၊ ေမာ္ စီဘူ ဘီစီ ဝမ္ေစြ့၊ ေမာ္ စီဘူ ဘီစီ
ဝမ္ေစြ့” “ဥကၠ႒ဆင္ရီး ေမာ္ အသက္ ရာေက်ာ္ ရွည္ပါေစ၊ ဥကၠ႒ဆင္ရီး
ေမာ္ အသက္ ရာေက်ာ္ ရွည္ပါေစ၊ဥကၠ႒ဆင္ရီး ေမာ္ အသက္ ရာေက်ာ္
ရွည္ပါေစ” ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားသည္ ပို၍ က်ယ္ေလာင္လာသည္။
“အရွ့သည္ နီသြားၿပီ”ဟုေသာသိခ်င္းသံကလည္း အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ

မရပ္မနား ထြက္ေပၚလာေနဆဲ။
“ဥကၠ်ာႀကီး ေမာ္ ၾကြလာပါၿပီ” စူးစူးရွရွ ထြက္ေပၚလာသည့္ အသံ။
“ဥကၠ်ာႀကီး ေမာ္ၾကြလာပါၿပီ”ကန္းႏွင့္ သူ႔အစ္ကိုသည္
ထုိင္ေနရာမွ ခုန္လုိက္ကာ၏။
သူတို႔ ပတ္ဝန္းက်င္ကိုလုံၿခံဳေရး တင္ၾကပ္ေနသည္။ သူတို႔ကဲ့သို႔ပင္
ျဖန္းခနဲ ခုန္၍ ထလုိက္ၾကသည္။
အားလံုး အလုအယက္ တန္းစီ ညာၫိ လုပ္ၾကသည္။
သူတုိ႔ၾကားတြင္ ေသာေသာ့တုတ္ျဖဴဖဴကိုေနၾကေလၿပီ။

၃ဗဒိမ္ဗးခ်မ္ဗးေသာ ေကာင္းကင္ဘံု ဂိတ္ဆုံခါး အဝင္ဂြင္ အနီေရာင္
ဖေယာင္းတုိင္ႀကီးမ်ားစီခ်ည္ထိုး ထြန္းညွိကာ လွပေနေအာင္ ျပင္ဆင္
မြမ္းမံထားသည္။
ေအာက္ဘက္ အနိမ့္ပုိင္းဆီလွမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါ၊
ျပည္သူ႔ပန္းၿခံတြင္းသို႔ ဝင္လာမည့္ တသသ ျဖစ္ေနၾကေသာ
တပ္သားပုိၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔သားမ်ားအား ျမင္ေနရ၏။
မာရွယ္လ္-ခ်ီယာအိုသည္ သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ ရဲေဘးလံုၿခံဳေရးအင္အားမ်ား၊ တ႐ုတ္စာလံုး
နီနီႀကီးမ်ားျဖင့္ ေရးထားသည့္ ပုိစတာႀကီးမ်ား။
ဤမ်ွေဝပင္းလက္ဝါး ပတ္ထားသည့္ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ား ေရြးခ်ယ္၍
မရႏုိင္ေလာက္ေအာင္ျပားလွသည့္ ေမာ္ဇာ
မိန္႔ခြန္းေကာက္ႏွုတ္ခ်က္ စာအုပ္မ်ား။
အားလံုးကို စိတ္ဝင္စားလိုက္လိုၾကည့္႐ုံေနသည္။
အသက္ ေျခာက္ဆယ့္ငါးႏွစ္ ရွိေနၿပီျဖစ္ေသာ မာရွယ္ ခ်ီယာအိုသည္
ဆံပင္ျဖဴေဖ်ာ့ေနၿပီ။
သို၌သာလည္း သူ႔ ကိုယ့္ကုိယ္ကုိယ္ထေတာ့ က်ဲစ့ဲ ေတာင့္တင္းကာသန္စြမ္ဆဲ။
တစ္ခ်ိန္က ခရီးရွည္ခဲ့တကြဲၿဖဳတ္ခဲ့ စြန္႔စြန္႔စားစား
ပါဝင္လႈပ္ရွားခဲ့ေသာသူ႔အခန္းက႑အား သတိမရဘဲ မေနႏုိင္။
ခ်ီယာအိုသည္ သူ႔ဝင့္ အလွမ္းမ်ားစြာ မေဝးေကာလွသည့္ေနရာမွ ေမာ္ဘား
မ်က္စိေထာင့္ဖ်ားမွ မၾကာခဏ လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ေမာ္သည္ ခ်ီယာအိုႏွင့္ပတ္သက္ အနည္းငယ္သာ ၾကားသည္။
သူသည္ သူ႔အား ေ႐ြးေၾကာ္ထားမ်ားျဖင့္ဆန္ၾကယ္ေနသူမ်ားအား
မၾကာခဏ လက္တစ္ဆုတ္ ေျမ့ေစာက္ျပကာ ႏႈတ္ဆက္ေနသည္။
ေ႐ြးေၾကာ္ထားမွာ ဆူဆူညံညံ ရွိလွပါဘိျခင္း။
ေမာ္ဇာ၏ ဝုိင္းစက္ဆုတ္ မ်က္ႏွာသည္ ထူးျခားေသာအရိပ္လကၡဏာမ်ားကို
ေဖာ္ျပျခင္း မရွိ။
သူ႔အနီးဦး ကပ္ရပ္ေနသူကား သူ၏ ကုိယ္ေရး
သူနာျပဳဆရာမေပတည္း။
အျခား ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားကဲ့သို႔ပင္ ခ်ီယာအိုသည္
စိတ္ထားတက္ၾကြလွ်က္ရွိေသာေမာ္ဇာ၏ မ်က္ႏွာ အေျပာင္းအလဲအား
သတိထားေနမိ၏။
ေမာ္သည္ စိတ္ပါတ္ဘက္ၾကြလာသည္ႏွင့္အမွ် ခႏၶာကိုယ္သည္းလည္း
လန္းဆန္းလာေနဟန္ရွိသည္။
ေမာ္စ္ေယာက်ြန္ပါဒီ ေရာဂါ ခြဲကပ္ေနၿပီဟု ေကာလာဟလ သတင္း
ထြက္ေနခဲ့သည္မွာ တစ္ဝုိ့ တစ္ဝုိ့ ႏွစ္ဝုိ့ခန္႔ရွိသြားၿပီ။
သူ႔တေစလည္း အခုလို သူ႔အား ခ်ီတက္အေလးျပဳပြဲႏွင့္ လူထုပရိသတ္
မိန္႔ခြန္းေျပာပြဲမ်ားရွိလာသည့္အခါ ေမာ္ဇာ၏ အေျခအေနသည္
တိုးတက္လာသည့္ကာလ ရွိေနေလသည္။
လြန္ခဲ့ေသာႏွစ္ ညြတ္ဝုိတ္ခဲ့ ၁၈-ရက္ေန႔က ပထမဆံုးအႀကိမ္
လူထုစည္းေဝးပြဲႀကီးက်င္းပခဲ့ဖူးသည္။
ထိုစဥ္က ဂိတ္ဆုံခါး ေအာက္ဘက္ရွ လူစုလူေဝးႀကီး၏ လႈပ္ရွားမႈႀကီးသည္ယိမ္ထဲမွ
ျမင္ကြင္းတစ္ခုႏွင့္ တူေနသည္။
အခု ဒီေန႔ကေတာ့လည္း တစ္ခ်ီးတစ္ဘာသာျဖစ္သြားသည္။
ျမင္ေနရသည္မွာ ထမင္းလံုး တေစ့ေျခာက္ခဲေနရသည့္
အျဖစ္တစ္ခုႏွင့္တူေနသေယာင္ေယာင္ ရွိသည္။

ကို့က် အနည်းငယ် အကြာ၌ လသာေဆာင်ထဲတြင် ႏုိင်ငံအႀကီးအကဲ
လ်ေရွာက်-ခ်သည္ဟူ၍ေနရာ၌ ရပ္တ့ိသည္။
သူသည္ ဆ်ပင္ေတြ ေဖြးေဖြးလန္းပ့ြ် ျဖဴေနၿပီ။
လ်ေရွာက်-ခ်သည္ကား အလြန္နည္းသ့ြ်ျဖစ္၏။
မလိုအပ္သ့ြ်ဝင္ေ့ စကားေျပာေလ့ မရွိေပ။
သူ၏မိတ္လိုးမ်ားသည္ဟုစုလုေဝးႀကီးအား လွမ္းၾကည့္ေနေသာ္လည္း
မျမင္သည့္ပံုစံယ့ ရွိသည္။
သူ၏ဘးဦ ရပ္ေနသူကား ဇီခ်အန္နီ လူမ်ိဳး ပါတီအေထြထြ အတြင္းေရးမွဴး
တန္ေရွာင့်-ပန္ျဖစ္၏။
သူ၏မ်က္ႏွာသည္ ျဖဴေရာ္ေရာ့ျဖစ္ကာ တုန္ယင္မ့်ိသည္။
သူတ့ိ၏ခ်ဦး အန္နီဦစကားေျပာေဖာ့ဟူ၍ တစ္ဦးမွ် မရွိေပ။
တ်ကယ္ေတာ့ ဤ ႏုစ္ဦးသည္ ေမာ္ဇ၏ အစြန္းေရာက္လုပ္နည္းတခ်ိ၌အား
ထိန္းသိမ္းေပးခဲ့သူမ်ား ျဖစ္ၾကေပသည္။
ဤ ပုဂၢိလ္ ႏွစ္ဦးသည္ တစ္ိုင္ငံလံုးရွိ ပါတီေကဒါမ်ား၏
လုပ္ရန္းအားလံုးကုိလည္း ခ်ဳပ္ကုင္ ထိန္းသိမ္းေပးထားသည္။
ပါတီေကဒါမ်ားသည္ “မဟာေရွ့ဆ့ိ
ခုန္ေက်ာ္ျခင္းလုပ္ရန္း”၏အစြန္းေရာက္မ်ားအား ေက်ာ္လႊားၿ
မရျဖစ္ေနခဲ့ဖူးရာ ဤ ပုဂၢိလ္ ႏွစ္ဦး၏
ေကးဇူးေၾကာင့္အဆံုးတရားမ်ားအား ဖယ္ရွားႏုိင္ခဲ့ျခင္း
ျဖစ္ေလသည္။
“ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို အေျမာက္လာကီးေတြနဲ့ ပစ္ခတ္ တုိက္ခုိက္
ဖ်က္ဆီးပစ္ၾက”ဟုကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီးက ေသးငယ္စြာေျပာသ
အသံျဖင့္ေျပာသည္။
“အဲဒီ စကားဟာ မဟာပစၥည္းမဲ့လူတန္းစား ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးရဲ့
စစ္ေကြးေၾကာ့ ျဖစ္မယ့္၊ ေခ်းေဟာင္းလူ့အဖြဲ့အစည္းက
ထားရစ္ခဲ့တ့ ရႈ့ေဒြတြ ႏုိင္ငံတြ အညစ္အေၾကးေတြကို
ေဆးေၾကာပစ္နာမာရဲေဘာ္တ့ိ လုပ္ပ့ိုင္ေတြဟာ ေကာင္းပါတယ့္၊
ဒါေပမဲ့လို့ အခုတစ္ခါက်မွ်ခါမွ အဓိကပစ္မတ္ထားတာ်ံုစူးစုိက္ၿပီး မလြဲမေသြ
က်ဆံုးေအာင္ ပစ္ခတ္ထားုိက္ခဲ့ၾကရမွာ။
တို့၏အနန္တရ ဘုဇြာလုတန္းစားျပန္လည္ျပဳျပင္ေရးသမားေတြကို
ပစ္ခတ္သတ္ျဖတ္ရမယ့္။
ပါတီတြင္းမွာ အာဏာရေနၾကၿပီးအရင္းခ်ာလူမ်ားေၾကာင့္းကို
ျပန္ေလွာ့က်င့္ေနၾကတဲ့ လက္ဆ့ိုမွာ လူတစ္ခုကို ပစ္ခတ္သ့ိုက်ိုက္
သုတ္သင္ရမယ့္”ဟုဆုိသည္။်ပန္းစခံတြင့္းဝယ့ “ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို
အေျမာက္ေတြန့ ပစ္ခတ္ထုိက္ခဲ့ၿပီးဖ်က္ဆီးပစ္ၾက”ဟုေသာ
ေၾကြးေၾကာသ့ံမ်ားသည္ စည္းခ်က္ကက ထြက္ေပၚလာေနသည္။
ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီး လင္-ပီယာအုိသည္ သူ၏လက္ထဲမွ ေမာ္ဇ၏
မိန္ခြန္းေကာက္ႏုတ္ခ်က္မ်ားပါဝင္ေသာ “စာအုပ္စ်ေလး”အား
ေျမ့ာက္,ေျမ့ာက္ျပေနသည္။
ဤစာအုပ္စ်ေလးထဲမွစကားမ်ားအား ေမာ္ုိယ္တုိင္
ေရြးခ်ယ္ထားျခင္းျဖစ္၍ ပီကင္းတကၠသိုလ္
ေက်ာင္းသားမ်ားအားစီတ္ဝင္တက္ေကြအင္ ေသြးထုိးရာ၌
မ်ားစြာထိေရာက္သည္ဟု ဆုိသည္။
ထို့ၾကာင့္ေပလားမသ်ိ၊ ယခုတစ္ခ်ိတြင္လည္း လင္-ပီယာအုိသည္

ထိုစာအုပ်ထဲမှ ဤကြေးငှေကာလံများအား ပြန်၍အသက်သွင်းကာ
ယဉ်ကော်းမှုတေတာ္ကန်ရေးဇာ အားသစ္စ
ေကြးေငှကာလံများအဖစ်သံုးခ်လွှတ်ပြန်ေလၿပီ။
ယေန့အခမ်းအနားတြင် ခ အင်္ဂ-လုင်းသည် မိန့်ခြန်းကို
တိုတုတုတ်တုတ်နှင့် လူရင်းကုသာအဓိကထား၍ ေပ်ာ်ပြသြားသည်။
သူသည် ေယဘုယျသေဘာေပ်ာ်ကာ ပါတီတြင်းမှ
လူအများအားထိခုိက်ခွတ္ခတ်ပျခင်း မျိုပီ။
ထို့ေနာ်တွင် မိန့်ခြန်း ေပ်ာ်ပြအၿပီးတြင် “ဥက္ကာ်ဆကီး ေမာ်
သက်ေတာ်ာေက်ာ်ညွှန်ေခ”ဟူေသာ ေကြးေငှကာလံများသည်
ပြည်ေထာ်ပန်းၿခံ အတြင်းတွင် ပဲတွဲထက္ကာ်ပတ္တန်းက်ာ်မှား ဂိုက္ခတ္တိက္ခိေလသည်။
သမဓတေ လ်ေျာက်-ခ်ိုင်ာ် ပါတီအေထြေထြ အတြင်းေရးမှးတို့သည်
စိတ်ဝိုသည်ာ်ကုိုထားမ်ားျဖင့် တစ်ေယာက်ခ်ကုိုတ စ်ေယာက်
ၾကည်ာ်လွှတ်သည်ကုိ ခံယာအုျမင်လုိသည်။
စ်ငေပ်ငွဲ့ၿပံဳးရွဲငယ်ေမာ ေနၾကသူမ်ားမွာ လင်-ဝီယာအိုးင်ာ် ေမာ်
ဦးစီးျဖ့စည်းတည်ေထာင်ေပးထားခဲ့သည်ာ် ယဉ်ေက်းမှုေတာ္ကန်ေရး
ေကာ္မတ်ဝင်ားသာျဖစ္ပ၏။
ေမာ်ကယ်ာ်ိုင်ာလည်း အျခားလူမ်ားုင်ာ် ခပ်ေဝးေဝး တစ်ေနရာ၌
စင်မ်ွဆ်ေြာ ရပ်ေနသည်။
သူသည် လူထု အစည်းအေဝးသို့ ေရာက်လာၾကသည်ာ် ပရိသတ်
အေပၚ်၌သာ အာ၀ံုးုိးစုိထားေလသည်။
ေမာ်ဇာ အမူအရာသည် မိတုန္ဒလှုပ် ေက်ာက်ဂူပ် ပံုစံမီး ျဖစ်သည်။
ျပည်ကတ်ီေတာ္ကန်ေဖာင်း ဝင်ားသည်။
သူုင်ာ် လင် ဝီယာအို အပါအဝင် ယဉ်ေက်းမှု
ေတာ္ကန်ေရးအဖွဲ့အစုဝင်ားသည် သမဓတေ လ်ေျာက်-ခ်ိုင်ာ် ပါတီ
အေထြေထြ အတြင်းေရးမှးတို့အား စကားမေျာ်ာ်ကေခ်။
သူတို့ုိင်ာ်စ်ိုး ေရာက်ပီးဆိုကတည်းက သူတုိ့ရပ်ေနသည့်အတိုင်းလည်း
လှုပ်ရှလည်ာ်ပ်ာ်ကည့်ာ်ကေခ်။
ဤပြဿနာ်ကုိ တက်ေရာက်လာၾကေသာ ပါတီုင်ာ် စစ်တပ်မ
ေခါင်းေဆာင်ကုိင်းသည် ေမာ်ဦးစီးေသာ အဖွဲ့မွ သမဓတေုင်ာ်
အတြင်းေရးမှးတို့ အေပး ယဉ်ေက်းမှု ေတာ္ကန်ေရးဇာ
အဓိကပစ်မ်ားအျဖစ် သတ်ထားသည်ကုိ သိေနၾကသည်။
ထို ေတာ္ကန်ေရး အဖွဲ့အေနျဖင့်သုအဓိန္ဆ ထို့ုိင်ာ်စ်လံုးဇာ နာမည်ကုိ
အတိအက် မေဖာ်ျပၾကေသးေပ။
သို့တေစလည်းနံရံကပ်ပိုစတာမ်ားုင်ာ် တရားမဝင် သတင်းဓာမ်းတြင်ား
“တ၇တ်ုိင်ာ်ဇာ ကဂ်ုိးရွက်”ုိင်ာ်“အရင်းုိးရင် လမ်းေၾကာင်းေပင်
သြားေနေသာ အာဏာရ လက်ပါတီ ေခါင်းေဆာင်”တို့အား၇်ုိးတ်ခ်ၾက
စသည်ျဖင့် ေရးထားသည်။
မည်ုိ့ပင်ျဖစ်ေစ၊ ပါတီဇာ ထိပ်ိုး ဗ်ိုကရက်ုိင်ာ်စ်ုိး ဟူေသာ
သတ်တြပ်ုိခက်ျဖင့်တရားဝင် ပစ်တ် ဂ်ုိးတ်ခ်ခင်းကုိ ျပ်လုပ်ကိုသည်ာ်ကား
ထင်ာ်ဇာ။
ဤပ်ိုးနာမွာ ခံယာအိုတစ်ုိးတည်းသာလ်ိုင် မဟုတ်။
အားလံုးလိုလုိက် သိေနၾကၿပီျဖစ်၍ ထို အုပ်စုထဲမွအနည်းငယ်သာ
လူစုသည်ာ်ုင်ာ် တစ်ခ်ိန်ုိန်၌ အတုိက်ခ်ံရလိမ့်မည်ဟု ယူဆဖြယ်ရာ်ိေန၏။
ခံယာအုိအေနျဖင့် တစ်ခု သတ်ထားမိေနသည်ာ် တျားမဟုတ်။

တပ်ဖီတပ်ဖေါ်ကာကြွယ်ရေး ဦးစီးခဲ့ပြည်းျဖစ်၊ ခရီးရွည် ခီတက်ပြဲသကီးတြင်
တပ်စု ပို်းအားဦးစီးဦးဆောင်ျပခဲ့သူလည်း ျဖစ်ေသာ မာရွယ် ခံေတးဇော်
အမူအရာျဖစ်သည်။
ယခုအခါခံေတးသည် အသက်ရှူယိုေနၿပီ ျဖစ်၍ သူသည် အခမ်းအနား
တစ်ခုလံုးအား မပြင်ဆင်ပြင့်မ်ကွဲမ်ားျဖင့် ၾကည့်ရှုသည်။
သူ၏အမူအရာကား စိတ်သဘာရာ ဇာတန္ခါ။
တစ်ခုထူးျခားသည်ကား သူ၏မ်က်းွာထားသည် လက်ရိအေနအထားေပၚ၌ မ်ားစြာ
အလ်းအနက်ျပဳ၍ဆင်ျခင်စဥ်းစားေနဟန်ရှိဇာ။
တကယ်ေတာ့ ခံယာအသည် တပ်ဖီလံုၿခံဳေရး တပ်ဖြဲ၏ဝင်မ်ားဇာ
မေဖာ်ေရြေသာအျပံအမူးွင့် အေနအထုိင်မ်ားအား သိနားလည်ထားရသည်မွာ
ၾကာခဲ့ၿပီ။
အမ်ားအား ျဖင့်သူကုိယ်တုိင်ာလည်း အျခားေသာ
ပါတီေခါင်းေဆာင်အမ်ားစုကဲ့သို့၏ပင် သမၼတ လ်ေခ်ာက်-ခီးွင့်ိန္ေရာင့်-
ပိန္ တို့၏ ယထာဘုတကေသာ မူဝါဒမ်ားအား စိတ်ေရာကုိယ်ပါ ေထာက်ခံခဲ့ဇာ။
အထူးသျဖင့် မဟာေရွ့သို့ ေက်ာ်လွားျခင်းလုပ်ငန်းေၾကာင့်
တစ်ုိင်လံုး အခက်အခဲမ်ားုိင့်ရင်ုိင်ေနရေသာ ုိင်္ဘာလမ်ားအတြင်း
သူ့အေနျဖင့် ေထာက်ခံခဲ့သည်ကား မ်ားေလသည်။
လက်ရိအေျခအေနသည်ကား လံုးဝတဝင်စရာ မရှိေပ။
ေခါင်းေဆာင်အခ်ိဇာမိန္ခြန်းသစ်မ်ားသည် ကီးေၾကာင်းဆိေလ်ာ်
ုိ်လ်ွယ်ျခင်းလည်း မရှိေပ။
သူတုိ့၏စကားမ်ားၾကားရသည်မွာ ေပၚလစ် ဗ်ဂိုအဖြဲ့ဝင်
အားလံုးသည် ေမာ် ာ်းန္ဆကားထားသည့်အတုိင်းနားလည်ခဲ့ကဲ့
ုိးပ်ေထြးသည့် “ဌာနခ်ပ်ေတြကို အေျမာက်ေတြနဲ့ ပစ်ခတ်
ဖက်ဆီးပစ်ၾက”ဟုေသာ နည်းဗ်ဟာသစ်ဇာ၊ တုိက်ခိုက်မ်းဒဏ်ကို
ခံၾကရေတာ့မည်ထင်ဇာ။
ယေန့ကင်းပေါနသည့် လူထုစည်းေဝးပြဲသကီးဇာ၊ ရည်ရွယ်ခ်က်သည် ေမာ်ဇာ
စိတ်ဓါတ်ျငင်ေအာင် လုပ်ခဲ့သမွ် ပါတီေခါင်းေဆာင်မ်ားုိင့် ေကဒါမ်ားအား
တပ်ဖီလံုၿခံဳေရးတပ်ဖြဲ့ဝင်မ်ားက ေျပာင်ေျပာင်ငင်းတိင်း၊ တိုက်ခိုက်ရန်
နည်းလမ်းမ်ား ဖြင့်ေပးျခင်း ျဖစ်သည်ကုိပင်ခံယာအုိက ယူဆသည်။
ထုိအသိုင့် ထိုအယူအဆ ဝင်လာသည့်အခါ ခံယာအုိ၏စိတ်ခံစားမှုမ်ားသည်
လ်ွင်းထင်လာေလသည်။
ထိုအခါ သူ့ညာလက်သခံုးဆိမွ နာက်ဘ်ကုိေသာ ေဝဒနာသည် ေပၚလာသည်။
ဤသည်မွာ သူ့စိတ်ဓါတ် တင်းမာမှ ေပၚလာျခင်းကို ာ်းန္ျပျခင်းျဖစ်ဇာ။
စိအန္ျမစ္ ဒဏ္ဍာေဟာင်းထလာျခင်းျဖစ်သည်မွာ ထင်ရာလ်ိဇာ။
ထိုစဥ် ထိုတိတ်ဆိတ်ုိက်ခြိ ကိုမင်္ဂလာ ဘကုပစ္စတ္လိုက်ေသာ မရှင်းဂန္း
စက်ေသနတ်သည်ဆန္သည် မိမ်၏ ပခုံးအား ထိမွန်ခဲ့ဇာ။
ထိုအနာေဟာင်းမွ ေဝဒနာသည် ယခုအခါ တစ်ဖန်ျပန်၍
ထလာျပန္ေလၿပီ။
သူသည် သူ့စိတ်ဓား ထိုနာက်ငွန့် ေဝဒနာေပၚမွ ေျပာင်းသြားေစရန်
တာအုိ နည်းပညာကိုအသံုးျပဳ၍ ဖယ်ရားျခင်း ျပဳသည်။
သူ့ပခုံးမွ နာက်ငွန့် ေဝဒနာသည် ျဖည်းျဖည်းခ်င်းေပ်ာ်သြားသည်။
သူ့ မ်က်ုိးအစံုအား ဖြင့်၍ ပတ်ဝန်းက်ဌား သတိထားၾကည့်သည်။
သူ့ပတ်ဝန်းက်သည် သက်ကီးရွယ်အိမ်ြားစြာသည် လ် ုိးွစ်ေသာင်းခန့်
ခရီးရွည်ကီးအားေအာင်ျမင်စြာ သြားခဲ့သူမ်ားျဖစ်ဇာ။

သို၇်တေစလည္ပ်း သူတို၇်၏ မ်က္ဒ်ွာမ်ားတြင္ သူ၇်လိုထိတ္လန္၇်စိတ္ဆည္
ရွိေနသည္ဟု ထင္ရွားလွ်က္ ရွိေပ၏။
သူတို၇်၏ ေကာက္ခ်က္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္ပ်းလဲေသာ ေျပာက္ကားတပ္ ေခါင္းေဆာင္သည္
ခရီးရွည္ခဲ့တက္ပြဲသကီးအတြင္းက ကိုမင္းဆန္းအား လိမ္ညာပါးနပ္စြာျဖင့္
လွည့္စား လုပ္ေဆာင္ခဲ့သလိုမိမိတု၇်ကိုလည္ပ်း ကၽြမ္းက်င္စြာျဖင့္
လွည့္စားေနေလေရ့သလား၊ သမၼတေလ၊ တိန္ေခ်ာင့္-ပိန္ဒြင့္ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္
ခအင့္-လွ်င့္ဒ်းတို၇်သည္ ေမာ္၏ ေဒါသႀကီးမဒ္ပ်းအား
ထိန္ပ်းသိမ္ပ်းေပ်းဒ်ုပ္ခ်ဳန္ကြက္အလုပ္အား လံုပ်းကို သူ၇်စိတ္ဝင္ပ်းက်ျဖစ္ေအာင္
အစမဲလုပ္ေပ်းခဲ့ၾက၏။။
သို၇်ေတာ့စလည္ပ်း သူတို၇်တစ္ေတြဘာပဲလုပ္ေပ်းေပ်း ေက်နပ္သည္ဟု၍
မရွိေခ်။
ထိုအခ်ိန္က ေမာ္သည္ သူခုိင္ပ်းသည့္အတုိင္ပ်း မလုပ္ဘဲ၊ အားလံုပ်းက
ျငင္ပ်းယွဥ္ဆိုပါကေနာက္တပ္ လယ္သမား တပ္ဖီတစ္ခု အသစ္ဖြဲ့စည္ပ်းၿပီး
ပါတီတစ္ရပ္လံုပ်းအား ပ်က္စီးသြားေအာင္ဖ်က္ဆုိက္ခဲ့သည္ဟု တစ္ဆက္မွက
ႀကိမ္ပ်းေမာင္ပ်းၿခိမ္ပ်းေျခာက္ခဲ့ဖူ်းသည္။
ထိုၿခိမ္ပ်းေျခာက္ခန္ပ်းအား ယခုဤပြဲသို၇် တက္ေရာက္ေနၾကသည့္
ပါတီေခါင္ပ်းေဆာင္ပုိင္ပ်းမွ လူအားလံုပ်း ေမ့ၾကေသပ်းေပ။
ထိုအျဖစ္ပ်ားသည္ ေမာ္၏ အႀကံျပဳခ်က္ပ်ားအေပၚ၌ ဆန္၇်က်င္စိတ္ဓါ
ျဖစ္ေပၚေစခဲ့ဒ်ုပ္သည္ဟုဆိုသာအခ်ိ ထင္ရွား၏။
တကယ္ေတာ့ ခ်ီယာအုိ ကိုယ္တုိင္လည္ပ်း ထိုအျဖစ္ပ်ားကို သိရသည့္အခါေမာ္၏
အႀကံျပဳခ်က္ပ်ားနဒ္ပ်င့္ လုပ္ရပ္ပ်ားအေပၚ မသာယာ
မႈၾကီမိေသာစိတ္ဓါတ္ကိန္ပ်းေအာင္ပ်းခဲ့သည္ မဟုတ္ပါလား။
ပါတီနဒ္ပ်င့္ စစ္တပ္မွ အျမင့္ဆံုပ်း ပုဂၢိဳလ္ပ်ားၾကားရွိ ပံုမွန္ဆက္ဆံေရ့မ်ား
ပ်က္ယြင္ပ်းသြားကတည္ပ်းက သံသယဒ်ုပ္ပ်င့္ စိတ္ မသက္သာမဒ္မ်ားသည္ ခ်ီယာအုိ
ရင္ဘြင္ကန္ပ်းေအာင္ပ်းလာခဲ့သည္။
ပ်ုဒ်ုခ်ေပါင္ပ်းသံုပ်းဆယ္ခန္၇် ခ်ဳပ္ခ်ုပ္ပ်းဒ်ုိပ်းခဲ့ေသာ
မိတ္ေဆြအေပါင္ပ်းအသင္ပ်းမ်ားဒ်ုပ္ပ်င့္ လုပ္ေဖာ္ပုိင္ဖက္
ရဲေဘာ္ဘက္မ်ားဒ်ုပ္ပ်င့္ ဆက္သြယ္ေရ့သည္လည္ပ်းတည္ၿငိမ္ ေခ်ာေမြ့ျခင္ပ်း
မရွိေတာ့ဘဲ အထင္အေငါ့ေတြ ရွိလာခဲ့၏။။
သူသည္ စၾကၠဝဠမ္ပ်းထက္မ ေမာ္ဒ်ုပ္ပ်င့္ ပီယာအုိ တို၇်အား တစ္ခ်က္မွ
ၾကည့္ပ်ုရန္အလ်ဲသတ္သည္။
ဒ်ုပ္ခင္ပ်ဳပ်းစလံုပ်း သိပ္ၿပီး အၿငိမ့္အဆိမ့္ မရွိ။
ခအင့္-လွ်င့္ပ်းကေတာ့ သူ၇်ဝသိအတုိင္ပ်းေအပ်းေအပ်းေဆပ်းေဆပ်းပင့္
ျဖစ္၏။။
သို၇်ေသာ္လည္ပ်း ေသခ်ာေပါက္ကား မထင္ရဲ၊ မေျပာရဲ။
ခ်သည္ဟုကုိထ္ထားသည့္ စာအုပ္ခ်ဳကေလ်းအား လင့္ ပီယာအုိ လွပ္ပက္ခဲ့သို၇်ပင့္
သူ၇်ခါင္ပ်းအထက္သို၇်ျမ့ကာ့၍ ေဝ့၇်ယမ္ပ်းျပလွ်က္ရွိ၏။။
ခ်သည္ တပ္ဖီတပ္ဖြဲ၇်ဝင္ပ်ားအား အသိခ်ဳစက္ပ်ားမွ တစ္ဆင့္ မၾကာမၾကာ
မိန္၇်ခြန္ပ်းေျပာလ်က္ရွိသည္။
ယင္ပ်း တပ္ဖြဲ၇်ဝင္ပ်ားအား “ရဲေဘာ္တို၇်”ဟူေသာ အေခၚအေဝၚကို
တရင္ပ်းတဒ်ုပ်းသံုပ်းသည္။
ေျပာစရာ ရွိသည္ပ်ားအား တရင္ပ်းတဒ်ုိပ်း ေျပာသည္။
ၿပီပ်းကာ ရယ္ကာျဖင့္အေသကေလ်းမ်ား ေဒ်ွာ၍ ေျပာျခင္ပ်းျဖစ္၍
ဒ်ုဝလ်ိဖြယ္ ေကာင္ပ်းသည္။

ခ်ိယာအိုသိထားခဲ့ရသည့္အတုိင္း ဆိုပါက ခ်သည္က အစိုးရအဖြဲ႔အတြင္း၌
စနစ္စားမႈမ်ားကိုတတ္သားသေရြ႕ထိန္းသိမ္း ျပဳျပင္ေပးခဲ့သည္။
ထို႔ျပင္လည္း ေမာ္ဇာ၏ မ်က္ေမွာသေပးမႈေၾကာင့္ တပ္ခ်
လုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားကိုုင္ေတာ့ဇာ၏ မိုးရထားလမ္း ဆက္သြယ္ေရး
စနစ္အား ဝင္ေရာက္ခ်ဳပ္ကုိင္လာရာမွအစ ိုးရုိင္ဇာစိုးပြားေရး ကေမာက္ကမ
ျဖစ္လာျခင္းကို တုိးရွ၍ မျဖစ္ေအာင္ ဝင္ထိန္းေပးခဲ့သည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ ဤျပနာရပ္မ်ားအား အေၾကာင္းျပ၍
ေခါင္းေဆာင္မ်ား ၾကားတြင္ယံုၾကည္မွဳမွင့္ သံသယမ်ား ဝင္လာခဲ့သည္။
သို႔တေစလည္း ေမာ္ဇာမွင့္ အရင္းမွီးဆံုးေသာ မိတ္ေဆြခ်သည္
ေမာ္ဇာ၏ အထင္ဆုမရွိမ်ားမမွဳင့္ အျမင္ေစာင္းမမ်ားကို မခံရေအာင္
ေနသြားုိင္ခဲ့သည္။
ဤသည္ကလည္း ခ်၏ လိမၼာပါးနပ္မွဳေၾကာင့္ျဖစ္၏။
ထုိစဥ္က ခ်သည္ သူဇာ၏ အယူအဆမွင့္အျမင္မ်ားအား သူမွတစ္ပါး အျခား တယ္သူ႔ကိုမွ
ယံုၾကည္စိတ္ခ်ၿပီး ေျပာခဲ့ျခင္း မရွိေပ။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ေမာ္ဇာမွင့္ သူ႔ၾကားတြင္ နားလည္မွဳ
လြဲမွားျခင္းမ်ားသည္ ေပၚမလာခဲ့ေပ။
ခ်ိယာအိုတြင္ အႀကီးမားဆံုးေသာ ကိုယ္ပုိင္ ေၾကာက္ရြံ႕မွဳႀကီး
တစ္ခုရွိ၏။
ယင္းမွာမၾကာေသးခင္ သီတင္းပတ္မ်ား အတြင္းကမွ
တစ္ုိင္လံုးတြင္ ေတာမီးေလာင္ထလိပ္ပ်ံ႕ွသြားခဲ့ေသာ ုိင္ငံေရး
ကစဥ့္ကလ်ား ျဖစ္မွဳႀကီးအတြင္းသို႔
ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္မေတာ္ ပါဝင္လာမည္ကို စိုးရိမ္ျခင္းျဖစ္သည္။
ခ်ိယာအို၏ စစ္သားဘဝ အခန္းက႑သည္ုိင္ငံမွင့္ ျပည္သူအေပၚ
သစၥာေစာင့္သိျခင္းပင္ ျဖစ္၏။
ကြန္ျမဴနစ္ပါဒအား ဆန္႔က်င္ဖာသိမ္းေျခာက္ေနသည့္ အေမရိကန္တို႔အား
ယုဒပင္ အုိင္ဆုိုင္ည့္ အင္အား ရရွိေရးပင္ ျဖစ္သည္။
ထို႔ျပင္လည္း တရုတ္ုိင္ငံ၏ ေတာင္ကန္ယိမ္တ္ အတြင္းရွိ ဗီယက္နမ္
ုိင္ငံတြင္း၌ကြန္ျမဴနစ္ဆန္႔က်င္ေရးစစ္ပြဲ ျဖစ္လာပါက မိမိတုိ႔
ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မေတာ္၏အင္အားသည္ ခ်ည့္နဲ႔သြား၍
မျဖစ္ေပ။
ေနာက္ တစ္ခ်က္မွာ ျပႆနာခ်င္း မတူေသာလည္းတ႐ုတ္ုိင္ငံ၏
ေျမာက္ပုိင္းနယ္စပ္၌ ဆုိဗီယက္ ႐ွားတပ္မ်ား သန္းဝက္တပ္ ခ်ထားၿပီး
မိမိတုိ႔ုိင္အား ၿခိမ္းေျခာက္ေနသည့္ ကိစၥျဖစ္၏။
စစ္သား ပီသေသာ မာၾကယ္ ခ်ိယာအိုသည္ စစ္သားပီသစြာျဖင့္
သူ႔ုိင္ငံလံုၿခံဳေရးကိုသာအဓိကထားသည္။
သူ႔ုိင္ငံ၏ စစ္ပြဲမ်ား ယုတ္ေလ်ာ့ အားနည္းသြားေစမည့္ ျပႆနာအရပ္ရပ္တြင္
ပါဝင္စြက္ဖက္ေစလိုေသာ ဆႏၵမရွိ။
သူသည္ ထုိအေတြးမ်ားအား ရင္ထဲယုိက္ဖာစိတန္းလမ္းေလွ်ာက္ၿပီး
အေလးျပဳေနၾကေသာ တပ္ခ်ဳပ္ၿခံေရးတပ္ဖြဲ႔မ်ားအား
ၾကည့္ေနသည္။
ဤၾကားထဲမွပင္ သူ႔အေတြးမ်ားကေတာ့ စီးဆင္းေနဆဲ။
အခုအခါန္တြင္ သူ ဘာျပႆနာေတြနဲ႔ပဲ ရင္ဆုိင္ ရင္ဆုိင္
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင္ရင္ဆုိင္ေတာ့မည္ဟု သူ ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ ျဖစ္၏။
သူ႔စတ္သည္ သန္႔၏။

အကယ္၍ လူငယ္ျပဳျပင္ေရးသမားဆိုသူေတြက မိမိအား နံရံကပ္
ပိုစတာေတြႏွင့္ ေဝဖန္ခဲ့ျခင္းသည္ပင္ဆိုသည္ကိုပင္ေတာ့မိမိအေနျဖင့္ေတာ့
မိမိက္ယ္မိမိ ေဝဖန္ၿပီး ဦးေခါင္းလိမ့္မည္ မဟုတ္။
မိမိ သိထားရသေလာက္ ဆိပါက အခ်ိဳ့ေသာ ပါတီေကဒါမ်ားအား
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္တန္ေရးအဖြဲ႔ဝင္မ်ားက “အရင္းရွင္
လမ္းေၾကာင္းေပၚမွ လူမ်ား”ဟု
သတ္မွတ္ခဲ့ကာတပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားက ျပန္လည္
ျပဳျပင္ေပးေနၾကသည္။
မိမိတို့ လုပ္ခဲ့သမွ်မ်ားပါသည္ဟုလည္း ဝန္ခံေနၾကရ၏။
ထိုသူမ်ားကလည္း ဟုတ္သည္ျဖစ္ေစ၊ မဟုတ္သည္ျဖစ္ေစ၊ကိုယ္ခ်ိတ္ႏွစ္ခုိး
ဆင္းရဲေအာင့္ လုပ္သည္မ်ားကို ခံယူ၍ ဝုတ္ကြက္ရာ ကင္းမဲ့ေအာင္လုပ္သည္မ်ားကို
ခံယူ၍ မိမိတုိ႔လုပ္ခဲ့သမွ်မ်ားအား မွားပါသည္ဟု ေျပာေနၾကရ၏။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ထုိလုပ္ရပ္မ်ားအေပၚ၌ အျမင္ မၾကည္လင္ေသာ္လည္း
ခံယာအိုသည္ကေတာ့ ျဖစ္လာႏုိင္ခဲ့ရာ ရွိေသးရဲ့ဟူေသာ
အေတြးျဖင့္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ထားေနဆဲျဖစ္သည္။
သူသည္ လက္ႏွစ္ဖက္အား ေနာက္ပစ္ကာ ေမာ္အား လွမ္းၾကည့္ေနမိ၏။
ေမာ္၏ မ်က္ႏွာသည္ ကက္ဦးထုပ္ေအာက္မွ တစ္စိုင္းမွ်သာ ေပၚလွ်ိဳ့၏။
ခံယာအို ၾကည့္ေနခိုက္မွာပင္ ပါတီဥကၠဋ္ ေမာ္သည္ သူ႔ရွဴးမွ
လူစုလူေဝးအားၾကည့္ေနရာမွ ေနာက္သို႔ ဖိတ္ခနဲ လွည့္ကာ မ်က္ႏွာေပၚ
လက္တစ္ဖက္ျဖင့္အခ်က္ျပလိုက္သည္။
သူ႔ အရပ္အခ်ာအခ်ားအၿမဲတေစၾကည့္ေနရေသာ
သူနာျပဳဆရာမသည္ေနာက္ဘက္ တစ္ေနရာမွ ဖိတ္ခနဲထြက္လာၿပီး သူမ၏ လက္ထဲမွ
တစ္ခုတစ္ခုကို ေမာ့ လက္ထဲသို႔ဖိတ္ခနဲ ထည့္ေပးလိုက္သည္ကုိ ခံယာအို
ျမင္လုိက္ရေလ၏။
ေမာ္သည္ လက္ထဲမွ အရာကို သူ႔ပါးစပ္ထဲသို႔ လ်င္ျမန္စြာ ပစ္ထည့္လိုက္သည္။
ထို႔ေနာက္လာခ်ဏမွ ၿငိမ့္ေနၿပီးေသာ့ စသက္၏ ေရွ့ဘက္ေထာင့္သို႔
ေလွ်ာက္သြားသည္။
ခံယာအို ေရွ့မွ်ဖတ္သြားသည့္အခါ ခံယာအိုအား လွည့္မၾကည့္၊
ေရွ့တည့္တည့္ကုိသာ စုိက္ၾကည့္သြားသည္။
ေမာ္၏ အၾကည့္ထဲ မနဲ့နဲ့ၿငိမ့္ၿငိမ့္။
ေမာ္ သူ႔အား မမွတ္မိသလိုလို မျမင္သလုိလို လုပ္သြားျခင္း ခံရသည့္အခါ
ခံယာအို၏စိတ္သည္ တုိင္းမာလာသည္။
ထိုအခ်ိန္ပင္ ခံယာအို၏ မ်က္စိုးမ်ားသည္ ခန္းမ တစ္ေနရာ၌ရွိေနေသာ
သူေတြ႔နက္ လူငယ္တစ္ဦး၏ မ်က္ႏွာအား လွမ္းျမင္သည္။
သူသည္ သူ႔တစ္ဘက္တာအိုအား ႏႈတ္ဆက္ရန္ သူ႔တူဆီသို႔ ေလွ်ာက္သြားေလသည္။
သူ႔တူ ကာအုိသည္ ဥကၠဋ္ဆက္ဘ ေမာ္၏ ဇနီး ခ်ိန္ခ်ိန္ဝင့္
ႏွစ္ဦးသားစကားေျပာလိုက္ရသည္။
ခ်ိန္ခ်ိန္သည္ သူမ၏ ေယာက်ၤားကုိသို႔ပင္
ပိအယ္ဆာေအခဲျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မေတာ္၏ ကာကီ စစ္ဝတ္စံုု
ဝတ္ထားသည္။
ဘယ္ဘက္ေမာင္းတြင္ တပ္ခ် လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ လက္ေမာင္းတံဆိပ္
တပ္ထားသည္။
ခံယာအို၏ တူ ကာအိုမွာ ေပ့-တ တကၠသိုလ္မွ ထြက္လာခဲ့ၿပီးေနာက္ တတိယ
စံုုစမ္းစစ္ေဆးေရးဆုိင္ရာ သုေတသနဌာနဝင္ ထင္ရွားေသာ

ေကဒါတစ္ခဦးျဖစ္လာသည္။
ထိုဌာနမွာႏွင့္ေတာ္ေကာင္ လံုၿခံဳေရး ဗ်ဴဂ်ာ လက္ေအာက္ခံ ဌာနျဖစ္၏။
သူ၏ ဆက္သြယ္ေရးအားထုတ္မႈႏွင့္အညီ ခ်က္ခ်င္း ျပည့္ဖြဲ့မ်ားေၾကာင့္ လုပ္သက္
ေလးႏွစ္အၾကာတြင္ ရာထူး တုိးလာခဲ့၏။
ပါတီအတြင္းေရးမွဴးမ်ား ဌာနႀကီးတြင္ သူသည္ လူသိမ်ား၍ အမ်ားဏ္
ေလးစားၾကည္ညိဳမႈကိုရယူေနေသာ ပုဂၢိဳလ္တစ္ဦး ျဖစ္လာခဲ့ေလသည္။
ထို၇ွာက္ ကာအိုသည္ ငါးႏွစ္ လုပ္သက္ျဖင့္ အတြင္းေရးမွဴး ေကဒါဘဝ၌
အမ်ားဏ္အထင္အျမင္ႀကီးမႈကို ခံယူလာခဲ့ရ၏။
သို၇ွတစလည္း သူသည္ ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားထဲမွမည္၇ွကိုမွ
“ဆရာေမြးသည့္ေဘာ”မထားခဲ့ေပ။
တစ္ဦးတစ္ေယာက္ထအေပၚ သံေယာဇဥ္ထားသည့္ လကၡဏာလည္း မျပခဲ့ေပ။
သူ၇ွ အစြမ္းအစႏွင့္ စိတ္ဓာတ္ထက္သန္မႈမ်ားကိုကားလူအမ်ားက နားလည္ကာ
လက္ခံခဲ့ၾကဏ္၏။
မည္၇ွပင္ျဖစ္ေစ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ရန္ေရး စတင္ခဲ့သည့္အခ်ိန္ခ်ိန္ကာ
ကာအိုသည္ကိုေတာ္ရန္ေရး အုပ္စုႏွင့္ အနီးကပ္ဆံုးေသာ
လူတစ္ဦးျဖစ္လာေနသည္ကိုမူကား ခ်ယာအိုသတိထားမိလာခဲ့သည္။
အမ်ားအားျဖင့္ သူသည္ ေမာ္၏ ဇနီး မဒမ္ေမာ္ႏွင့္
တရင္းတႏွီးစကားေျပာ ေျပာေနသည္ျဖစ္ရာ ၾကာလာ၍
ျမင္ဖန္မ်ားလာေတာ့လည္း ခ်ယာအိုအဖို၇ွ၀ံ့လာသည္။
ယခုလည္း ကာအိုသည္ ခါတုိင္းကဲ့သို၇ပင္ အျပာေရာင္ ေကဒါဝတ္စံု
၀တ္ထားသည္။
ခ်ယာအို တစ္ေယာက္ သူ၇ွထံ ေလွ်ာက္လာေနသည္ကို ျမင္ေသာအခါ ဥကၠ၇၏
ဇနီးႏွင့္ကားေျပာေနျခင္းကို ရပ္လိုက္သည္။
“ပန္းၿခံတြင္း ျမင္ကြင္းကျဖင့္ သိပ္ထူတာပဲ”ဟု ခ်ယာအိုက မဒမ္ေမာ္အား
ၿပံဳး၍ႏႈတ္ဆက္ၿပီး ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို၇ လူငယ္ေတြရဲ၇စည္းကမ္းအေပၚ
အျမင္ကသည္းလြန္ၿပီဟုအံ့သြဲစရာ သိပ္ေကာင္းတာပဲ”ခ်ယာ အန္ခ်ိဳင္းက
ခ်ယာအိုအား ေခါင္းတစ္ခ်က္ ဆတ္ၿပီး ႏႈတ္ဆက္သည္။
သူမ၏မ်က္ႏွာသည္ ထံုးစံအတုိင္း ေဖ်ာ့ေရြ့ျခင္းကိုမျပ၊
မ်က္ခုန္ေနာက္က က်ဥ္းေျမာင္းေသာမ်က္လံုးမ်ား၏ အၾကည့္ကလည္း
ခင္မင္ႏွစ္ၿဖိဳယွာမရွိ။
“အလြန္ဆိုးျခားတဲ့ ျမင္ကြင္းတစ္ခုလို၇ဆိုရလိမ့္မယ္ ရဲေဘာ္ မာရွယ္”ဟု
မဒမ္ေမာ္က ေအးစက္စက္ ေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“အရင္းရွင္ လမ္းေၾကာင္းေပၚ ျပန္ေလွ်ာက္ေနၾကတဲ့ အာဏာရ
ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြရဲ့ႏွလံုးသားေတြမွာေတာ့ ေၾကာက္စရာ
ျမင္ကြင္းျဖစ္မွာ ေသခ်ာတယ္”ခ်ယာအိုက ဆက္၍ ၿပံဳးေနသည္။
ခ်ယာ အန္ခ်ိဳင္း၏ စကားလံုးမ်ား ေနာက္ကြယ္မွအနက္အဓိပၸါယ္ကို ဥေပကၡာ
ျပဳထားသည္။
“မိန္ခါတယ္ ခင္ဗ်ား၊ တကယ္တမ္း အရင္းရွင္လမ္းေၾကာင္းေပၚ
ေလွ်ာက္ေနၾကတဲ့ လူေတြအဖို၇ဟာ့ ဒီေန၇ ပန္းၿခံထဲက
ျမင္ကြင္းဟာေသလုနီးပါး ေၾကာက္စရာမယ့္ ျမင္ကြင္းပါ”ခ်ယာအိုသည္
မဒမ္ေမာ္ထံမွ စကားျပန္ အေျပာကို ဒီမေစာင့္ဘဲ သူ၇ာဘာသာ၇ွလည္လ်ွက္သည္။
သာမန္အားျဖင့္ဆုိလွ်င္ ညီမအား ခ်စ္ေသာ ခ်ယာအိုသည္
ကာအုိႏွင့္ေတြ၇သည့္အခါတုိင္း တရင္းတႏွီး

ေျပာဆိုဆက္ဆံေလ့ရွိသည္။
သူ၏တူကလည္း သူ၏လိုပင္ဆက္ဆံေလ့ရွိ၏။
အခုက်ေတာ့ ကာအိုသည္ ခ်ယာအိုအား ျပန္ၿပဳကည့္ေ။
“မင္း ဘာေတြမ်ားလုပ္ေနသလဲ ရဲေဘာ္ ကာအို” ဟု ခ်ယာအိုက
ေမးသည္။
“ဒီေန၇ပြဲအတြက္ မင္းေကာ စည္း၀ိုးလႈံ့ေဆာ္ခဲ့အထဲမွာ
ပါခဲ့ရဲ့လား”“ရဲေဘာ္ ခ်င္ ကာအိုဟာ ရွန္ဟုိင္းမွာ သိပ္ၿပီး အေရးပါ
အရာေရာက္တဲ့ အလုပ္ေတြလုပ္ေနခဲ့တယ္”ဟု မဒမ္ေမာ္က တံုးတိတိ
ေလသံျဖင့္ ၀င္ေျပာသည္။
“မနက္ျဖန္ကရင္ သူရွန္ဟုိင္းကို ျပန္မယ္။
ရွန္ဟုိင္းမွာ ရွိေနတဲ့ တပ္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္ေရး တပ္ဖြဲ့ေတြဟာ အထက္က
ခ်ေပးထားတဲ့ဒုိင္ကန္ခ်က္အသစ္ေတြအတုိင္း လိုက္နာသလား၊ မလိုက္နာဘူးလား
ေသခ်ာေအာင္စစ္ေဆးရမယ္” ဥကၠ၀ဒၢ၏ ဇနီး မဒမ္ေမာ္သည္
စကားဆံုးသည့္ေ၀ွ့ တစ္ခုပိုင္ကို မ်က္ေ၀ွာေနမ်က္ေ၀ွာထားဆုိးဆုိးျဖင့္
ေနာက္သို့ ခါခနဲလွည့္ကာ ထြက္သြားသည္။
ကာအိုသည္ သူ၏ဦးေလးဇာမ်က္ေ၀ွာအား စိတ္မသက္သာေသာ အမူအရာျဖင့္
ၾကည့္ေနသည္။
“ဒါဆိုရင္ မင္း ရွန္ဟုိင္းကို ေရာက္ခဲ့တယ္ေပါ့၊ ဟုတ္လား”ဟု ခ်ယာအိုက
ေမးသည္။
သူ၏အသံသည္ ေႏွးစြိုယ္ကား ေလသံျဖစ္၏။
“မင္း ေတးဂီတပညာသင္ ေကာလိပ္သြားၿပီးမင္ဒ္ေမနဲ့
မေတြ့ခဲ့ဘူးလား”“ဟင့္အင္း”ကာအိုက ေခါင္းခါျပသည္။
သူ၏အသံကိုလည္း တုံးထားသည္။
စသက္တစ္ေလွ်ာက္ရိုလူမ်ားအား လွမ္းၾကည့္ကာ သူတို့၏မ်ား
ၾကားသြားေလမလားဟု ေတြးသည္။
“ေတးဂီတ ပညာသင္ေကာလိပ္က ေက်ာင္းသူေက်ာင္းသားေတြကေရာ
တျခားေကာလိပ္က လူေတြလိုပဲ တပ္ခ်ဳပ္ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့၀ိုကို သူတို့ဘာသာ
သူတို့ သီးျခားဖြဲ့သလား”ဟုခ်ယာအိုက ေမးသည္။
“ဟုတ္တယ္”ဟု ကာအို ေျဖသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သူတို့ဆီကို သြားဖို့ အခ်ိန္မရလို့
အခုထိမေရာက္ေသးဘူး”ခ်ယာအို၏ မ်က္ေ၀ွာထားသည္ တင္းသြားသည္။
“ဘာလဲ၊ မင္ဒ္ေမကလည္း
ျပဒ္ဒါဏ္ရာရခဲ့မွာပဲလား”“အတတ္ပညာသင္ေက်ာင္းနဲ့
ေကာလိပ္ေက်ာင္းေတြက ဆရာေတြနဲ့ ပါေမာကၡေတြအားလံုးဟာ
သံသယအျဖစ္ခံရရင္ အျပဒ္ဒါဏ္ကေတာ့ အေပးခံရမွာပဲ။
အားလံုး ေနရာတုိင္းမွာအဲဒီလိုခ်ည္း ခံၾကရတာပဲ”ဟု ကာအိုက
ေျပာသည္။
“ဒီအခ်က္ကိုေတာ့ မသိလို့ မျဖစ္ဘူး။
၁၉၅၇-ခုႏွစ္က အေမ့ကို လက္သာ ဝိုင္းသားလို့ သံသယရွိခဲ့ၾကတယ္။
ဒါေၾကာင့္မို့ ၀ိုင္းတြဲခံခဲ့ရၿပီးအျပဒ္ဒါဏ္ေပးခံခဲ့ရတယ္။
သူ၏ အထူးအခြင့္အေရး မေပးခဲ့ၾကဘူး။
သူ၏အေနနဲ့ စံုစမ္းစစ္ေဆးျခင္းကိုလည္း ခံခဲ့ရတယ္”ခ်ယာအိုသည္
သူ၏တူ၏ မ်က္ေ၀ွာအား တင္းမာတင္းနဲ့ေသာ
မ်က္လံုးမ်ားျဖင့္ၾကည့္ေနသည္။

“မင္ေမကို ေနရာတုိင္းမွာ ကာကြယ္ႏုိင္ဖို႔ လုပ္ရမယ့္
ဝတၱရားရွိတယ္”ဟုခ်ယာအိုက တင္းမာေသာ ေလသံျဖင့္ေျပာသည္။
“မင္း ထိထားဖို႔က မင္းဟာ မင့္ မိသားစုအတြက္ေရာ ပါတီအတြက္ပါ
တာဝန္ရွိတယ္။
ငါေျပာတာ နားလည္လား”“ကၽြန္ေတာ့္ကို ဒါမ်ိဳးသတိေပးဖို႔
လိုမယ္ထင္ဘူး”ဟု ကာအိုက ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ဘေနနဲ့ဒါတာဝန္ကို မပါက်ေအာင္ ထိန္းသိမ္းသြားမွာပဲ။
ဒါေပမဲ့ အခုလိုုင္ေရးျပဿနာေတြ ႐ႈပ္ေထြးေနခ်ိန္မွာ
ပုဂၢိဳလ္ေရးရာေတြကို သိပ္ၿပီး ေရွ့တန္း မတင္ေစခ်င္ဘူး။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏွစ္ေယာက္စလုံး အႏၱရာယ္မ်ားႀကီး
ရွိသြားႏုိင္တယ္”ကာအိုသည္ သူ႔စကားအဆုံးတြင္ ဖ်တ္ခနဲ ေနာက္သို႔လွည့္၍
မဒမ္ေမာ္ဇာ၏ ေနာက္သို႔လိုက္သြားသည္။
ခ်ယာအိုသည္ သူ႔တူအား ေနာက္မွေန၍ စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားႏွင့္ ေတးသီခ်င္းသံမ်ားသည္
ဆူညံစြာထြက္ေပၚလာလွ်က္ရွိသည္။
ယခုမွ အသစ္တို႔စည္းလုံက်ေသာ တပ္ဖိလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္ေမ-
လင္းအေပၚ၌ မည္သို႔ ျမင္ၾကေလမည္နည္း။
မည္သို႔မ်ား ေဝဖန္ၾကေလမည္နည္း။
ခ်ယာအိုသည္ သူ႔ညီမ ေမ-လင္းအတြက္ ပူပန္ေသာက
ေရာက္လွ်က္ရွိေလသည္။

နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီ မထုိးမီကေလးမ်ားပင် လိအန္တရာယ်နှင့် သူ၏အစ္ဆ ေအ-
လင်းတို့၏သည်းတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိေနၾကေသာ တပ်သားတို့ဖခင်ေရး
တပ်ဖြိုးဝင်းနှင့်အတူ ေကာင်းကင်ယုဒမှးခ်မ်းေရး ဂိတ်တံခါးမွ
ဝင်လာၾကသည်။
ပတ်ဝန်းက်င် အျမင်သစ်မ်ားေပၚ၌သာယာယစ္ဖြးလွ်က် ရွိၾကေသာ
သူတို့ေမာင်းနှင်မသည် ေသြးဂူးေသြးတန်း
ျဖစ်သည်ှင့်ယွင်ားေနၾကရ၏။
နံနက်ခင်းသည် ပူျပင်းလာသည်။
ခတက္သာေနၾကေသာ ခ်ိန်အဖြ၌မူသူတို့ရဲေဘာ်ခ်ိဳ့သည်
အပူရှိန်ေၾကာင့် ေမ့လဲက်ွန်ကသျဖင့် အျပင်သို့ တြဆုတ်ေနၾကရသည်။
ထိုျမင်ကြင်းသည် သူတုိ့ေမာင်းနှင်မအား ပထမဆုံးအႀကိမ်
အေၾကာက်ွင်ေစခဲ့သည်။
ှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တုိးေဝ့၍ပူးကပ် ေနၾကသည်။
ေစာေစာကလို ခ်ိပ်ြင်းက်ငး် ခ်ြကြောမေနရဲၾက။
သို့ေသာ်လည်း ခတက္ျခင်းမွာ ရပ်သြး၍ မရသျဖင့် ဆက်လက်၍
ခတက္ေနရဆဲ။
ေ့ကြးေၾကာ်သံမ်ားကိုလည်း ရပ်မသြားရဲ။
ေသာေသာ့ဂုတ်ဂုတ်ှင့် အုတ္အုတ်ကြက်သံမ်ားအား ၾကားေနရဆဲပင်
ျဖစ်သည်။
သူ၏အစ္ဆအား ၾကည့်လုိက်သည့္အခါ အေျခအေနသည် အားရစရာမရွိ။
အစ္ဆလုပ်ေနပံုမွာလမ်းေလွ်ာက်ျခင်း တစွက်ှင့် ေျပးတစွက်
ျဖစ်ေနသည်။
မ်က်ှာမွာ ျဖဴဖပ်ျဖဴေရာ်။
သူမ၏အျဖစ်မွာ သူ၏လုပင် ျဖစ်သည်။
အ့ြသျခင်း၊ ထိတ္လန့်ျခင်း၊ စုိးရိမ့ျခင်းှင့်
ေၾကာက္လန့်ျခင်းစသည်မ်ားသည် သူတုိ့၏ှစ်ဦးစလံုးအား ကိုယ့ေရာဝိတ္ပါ
တန္ခုးပ့ျခင်းကို ျဖစ်ေပၚေစခဲ့၏။
မည်သို့ပင်ျဖစ်ေစ မိမိတို့၏ ေမာင်းှင့်မေရာ အျခားလူမ်ားပါ ေနာက်ဆုံးတြင်
ေကာင်းကင်ယုဒမှးခ်မ်းေရးတံခါးအား ျမင်လာရသည်။
ေရေရာရာန်းေနေသာ ေခါင်မိုးှင့် နန်းေတာ်ခ်ိုးှင့်တို့ေနေသာ
အေဆာက်အအုတို့သည် သူတို့အတြက် အပ်ငက်ေလလားဟု
ထင်မတ်ရာျဖစ်ေနသည်။
ထိုးှက်ခင်းအား တအံ့တသြ ၾကည့်ေနမိေသာ ေမာင်းှင့်မသည်
ပါးစပ်အေဟာင်းသားျဖစ်ကာှင့်ထိတ်သြားၾကသည်။
တျခားေၾကာင့်ဟုတ္။
မေမ်ာ်လင့်ေသာ ပုဂ္ဂိလ်တစ်ေယာက်ကားြားခနဲ ေတြ့လုိက်ရ၍ ျဖစ်၏။
အန်းကပ်ထြားသည့္အခါ ကန်းဇ၏ အစ္ဆ ေအ-လင်းသည့္ဆကားတစ်ခုန်းကို
လးတ်ခနဲ ခပ်ယ်ယ် ေရရြတ်ဆုိသည်။
“ဟုမ်ာ ျမင်လား အစ္ဆ၊ သူ့ကို ျမင်ရပပီ။
အစ္ဆ ဥကၠဋ္ဌကား ေမာ်ကြ ျမင်ရပပီ”ေအ-လင်းက ေတာင့်ေတာင့်မတ်တ
ရပ်၍ လက်တစ်ဖက်ကို ေျမ့ျက်ထားေအာက်တွင် ခတက္ေနၾကသူမ်ားအား
ှုိးထက္ေနေသာ ေမာ်ဆုိ့ လက်ှးထုိးျပေနသည်။
သူတို့၏ရွ့မွ အျခားေသာ မိန်းကေလးမ်ားကလည်း ေအာ်စ့၍
ှုိးထက်သူမ်ားကိုးထက္ေနၾကပပီး တခ်ိဳ့က ငိုေနၾကသည်။

ေအ-လင္း ကိုယ္တုိင္မာလည္း သူ႔ကုိယ္သူမထိန္းႏုိင္ျဖစ္ကာ
ဝမ္းသာလြန္းသျဖင့္ မ်က္ရည္မ်ား စီးက်လွ်က္ရွိ၏။
ေမာ္ ရပ္ေနသည့္ ေနရာ၏ အေပၚဘက္တြင္ ေမာ္၏
ေရာင္ျခိတံုးႀကီး ရွိေနသည္ျဖစ္ရာထိုးစုခ်ိန္၏ တူညီမႈ အရွိန္သည္
ေမာ္ဟုကည့္ေနေသာ ကန္း၏ ေခ်ာင္း ၂ ေက်ာ္ေနသည္။
ဤႏွစ္ခုအား တြဲ၍ ျမင္ရသည့္အတြက္ ကန္း၏ စိတ္တြင္ မ်ားစြာ
ဟုကည္ႏွဳိးျခင္း ျဖစ္ေနမိေလ၏။
“ဥကၠဋၰဆရီးေမာ္ ခင္ဗ်ား။
ဥကၠဋၰဆရီးဟာ ကၽြန္ေတာ့္ ႏွလံုးသားထဲမွာ အနီရဲဆံုး
ေနတစ္ခင္းျဖစ္ေနပါတယ္”ဟု ကန္းက ေအာ္ေျပာသည္။
ထို႔နာက္ “ဥကၠဋၰဆရီးဟာ အနီပါ၊ ကၽြန္ေတာ္ဆို႔ႏွလံုးသားထဲမွာ
အနီရဲဆံုး ေနမင္းပါ”ဟုေသာ ေတးသီခ်င္းသီ။
ကန္းသည္ ဝမ္းသာလံုးဆို႔ကာ မ်က္ရည္မ်ား စီးက်လာေနသည္။
သူ႔ဘးပတ္ဝတ္လည္ပင္လုင္ယမ်ားသည္လည္း ဓမၼရမရာ မ်က္ႏွာထားမ်ားျဖင့္
မ်က္ရည္မ်ား က်ေနၾကဖ၏။
အခ်ိန္သည္ဂ်ီးက်ဴးတင္ ငွိေနၾကေလၿပီ။
“ကၽြန္ေတာ္ဆို႔ ခင္ဗ်ားကို ခ်စ္တယ္၊ ဥကၠဋၰဆရီးေမာ္”ဟုတစ္ဦးေသာ
တပ္သားက ေအာ္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏွလံုးသားထဲက အနီဆံုး
ေနမင္းႀကီး”“ကၽြန္ေတာ္တို႔ အားလံုး ခ်စ္တယ္”သီခ်င္းတစ္ခုဒုဒ၏
တစ္ခုေသာ စာတစ္ခုဆံုးသည္ အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ ေနာက္တစ္ေက်ာ့ျပန္လြင့္လာသည္။
“ပင္လယ္ဘီးေတြကို ျဖတ္ပင္ ပဲ့ကုိင္ေပၚမွာ တည္ၿငိမ္ယဲ့ ေတာ္လွန္ေရး လုပ္ရင္
ေမာ္-တုန္းရဲ့ အေတြးေပၚမွာ မွီပါတယ္”ထိုသီခ်င္းသံမ်ားၾကားမွ
ဝန္ႀကီး ခံအင္-လုိင္းဏ၏ မရပ္မနားဘဲ ဆက္၍
ခ်ီတက္လာၾကရန္ဟုိက္ထြန္းေနသံမ်ားအား ကန္း ၾကားေနရသည္။
“အဲဒါ ဝန္ႀကီးခ်ီပ္ဂ်ဴအသံ”ဟု ကန္းက ေအာ္သည္။
“တို႔ ေခါင္းေဆာင္ႀကီးရဲ့ အရင္းႏွီးဆံုးရဲေဘာ္ႀကီး မာရွယ္ လင္-
ပီယာအိုကိုေရာ ျမင္ၾကလား”ေနာက္ တိုးေဝ့လာေနသည့္
လူအုပ္အရွိန္ျဖင့္ ကန္းသည္ လူအုပ္ႀကီးၾကား၌
ညွပ္ကာေရြ႕သို႔ပါသြားသည္။
ေနာက္သို႔ ျပန္လည့္ကည့္သည့္ခါ အားလံုးသည္ ဝိုးတဝါး။
တခ်ဳိ့သည္လူလံုးလံုးႀကီးမ်ား ၾကား၌ လက်ကာ
လူးလိမ့္သြားေနၾကဖ၏။
တခ်ဳိ့မွာ ေနာက္ဆက္လိုက္လာသူမ်ား၏ အနင္းကို အလူးအလိမ့္ ခံၾကရသည္။
သူတို႔ေရြ႕မွ သြားေနၾကေသာေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ “ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို
ဗံုး၊ အေျမာက္ေတြနဲ့သာ ပစ္ခတ္ုိက္ခုိက္ၿပီးဖ်က္ဆီးၾကေပေတာ့”ဟုေသာ
သီခ်င္းကိုသာ ဟစ္ေၾကြးလ်က္ရွိၾကဖ၏။
ကန္းႏွင့္ ေအ-လင္းတို႔သည္ ခ်ိန္ရာ တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားႏွင့္
ေရာလုိက္ပါကသည္။
သူတို႔ေမာင္ႏွမသည္ “ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို အေျမာက္ေတြနဲ့
ပစ္ခတ္ုိက္ခုိက္ၿပီး ဖ်က္ဆီးပစ္ၾက”ဟုေသာ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားကိုသာ
အဆက္ျပတ္ ၾကားေနၾကေလသည္။

၄ထုိည ည၉္ဆ၌ကုုိင္းတြင္ သူတို၇သည္ ပီကင္းၿမိဳ၌ေတာ္၏
အေမွာင္ထဲမွ်ားကို ခ်ဳ၍ ၿမိဳ၌ေတာ္၏ကင္းေျမာင္းေသာ
လမ္းမ်ားအတုိင္း ေလွ်ာက္လာေနၾကသည္။
ယေန၇ ဆကံိေတြ၇ခဲ့ရသည့္ျဖစ္ရပ္မ်ားႏွင့္ ၀ိုးခင္းမ်ားအား သူတို၌မွ၍
မရႏုိင္ၾကေသး။
ျပန္လည္ ျမင္ေယာင္ကာသာယာၾကည္ႏူး၍ မဆံုးျဖစ္ေနဆဲ။
ေမာင္ႏွမႏွစ္ေယာက္၏ ညာလက္မ်ားသည္ သစ္သားဝါးရင္းတုတ္မ်ား
ကုိင္ထားၾကသည္။
ရာ့လက္နက္မ်ား စြဲကုိင္ထားၾကသည့္
တပ္ခ်ဳပ္ဝန္ေဂးတပ္ဖြ၇ဝင္ႏွစ္ခ်ာေက်ာ္ႏွင့္အတူ ေမာင္ႏွမ
ႏွစ္ဦးေယာက္ အေျပးအလႊား လွိမ့္ဝင္ေနၾကခ်ိန္း ျဖစ္ခဲ့၏။
သူတုိ၇ဘးမွ တပ္သားမ်ားသည္ ပုဆိန္မ်ား၊ တူမ်ား သံတုတ္မ်ားႏွင့္
ၾကာပြတ္မ်ားကုိင္ေဆာင္ထားၾကသည္။
အခ်ဳိ၌တပ္သားမ်ားသည္ ပန္းခ်ီေဆးေရာင္စံုစံုပံုမ်ား၊ ေဆးနက္ပံုးမ်ား၊
စုတ္တံမ်ိဳးစံုႏွင့္ခ်ံရက္ပံုပံုစတာ စက္လြတ္မ်ားသာမက ေမာ္ဒ-တုန္း၏
ဓါတ္ပုံစတာ့ဆက္မ်ားကုိပါသယ္ေဆာင္လာၾကသည္။
သူတို၇လက္ထဲတြင္ အသင့္ေရးၿပီးသား ပုံစတာ
စက္လိပ္မ်ားသာမက မေရးရေသးေသာ စက္လိပ္မ်ားပါ ပါလာၾကသည္။
တပ္သားမ်ား၏ ည့ပ်ိဳနပ္မ်ားသည္လမ္းမ်ားေပၚတြင္ တစ္ခ်ိဳ့ျမည္လ်က္ရွိၾက၏။
သို၇တေစလည္း သိပ္ၿပီး မျမင့္ေသာတစ္ထပ္အိမ္မ်ားသည္
သူတို၇လာေနၾကသည္ကို သိၾကဟန္မတူ။
ေရွ့ဆံုးမွ ပုထုဇဆံုးစီးနင္းဝင္ေရာက္လာသည့္အဖြဲ၇သည္
လမ္းၾကားမ်ားအား ေက်ာ္ျဖတ္သြားခဲ့ၿပီ ျဖစ္ေသာ္လည္း
ဘယ္သူမွမသိၾက။
အုပ္စုအား ေခါင္းေဆာင္သူမ်ားမွာ အရပ္ျမင့္ျမင့္ လူေကာင္ထြားထြား
ေပ-တတက္သိုလ္ႏွင့္ အထက္တန္းပညာ ေက်ာင္းမ်ား ျဖစ္ၾကသည့္
ဘူမိေဗဒ၊ ေလ့ေၾကာင္းအတတ္သင့္ႏွင့္ ဗီသုကာ အတတ္ပညာသင့္
အင္ဂ်င္နီယာေက်ာင္းသားမ်ားျဖစ္ၾကသည္။
ထိုလူစုထဲတြင္ ဩဇာအာဏာ၌သူမ်ားမွာ ႏွစ္ဦးႏွစ္ဦး၌၍
ဟြမ္ေဝင္းလက္ဘတ္မ်ား လက္ေမာင္း၌ တပ္ထားသူ အသက္ၾကီးၾကီးမ်ားသည္
ဆရာမ်ားျဖစ္လိမ့္မည္ဟုလိအန္ကန္းက ေတြးသည္။
ထိုလူစုသည္ မည္သူ၇ကိုမွ အမ်ိန္ခ၇ပ္းျခင္း မျပဳၾကေသာ္လည္း ကန္း
သတၱိထားမ်ိေနသည့္အခ်က္မွာ မိမိတို၇ ခ်ိန္ဆ တပ္ခ်ဳပ္ဝံုေရးတပ္ဖြဲ၇မွ
ေခါင္းေဆာင္မ်ားက ထိုလူစုအား တ၀ုိတေသတေလးတစား ဆက္ဆံလ်က္
ရွိၾကသည္ကို ေတြ့ေနရျခင္း ျဖစ္ခဲ့၏။
ယခုအဖြဲ၇တြင္ ပါလာသည့္ခ်ိန္ဆ တပ္ခ်ဳပ္ဝံုေရး တပ္သားမ်ားမွာ
ငါးဆယ့္ေက်ာ္ခန္၇ရွိ၍ ယင္းတို၇အား ဘယ္သြားရမည္၊ဘာလုပ္ရမည္ စသည္မ်ားကို
မည္သူကမွ မေျပာၾကေခ်။
သို၇တေစလည္း သူတို၇မထြက္ခြာမီ ၾကာပြတ္ကိုင္ ပီကင္း
ေက်ာင္းသားတစ္ဦးက ကန္းႏွင့္ေအ-လင္းတို၇အား ေဘးတစ္ဖက္သို့၇
ဆြဲေခၚသြားၿပီး အခ်ိန္ကုလာသည့္အခါ သူတို၌မွာင္ႏွမသည္“အထူးက၁”မွ
ပါ၀င္လုပ္ေဆာင္ၾကလိမ့္မည္ဟု ေျပာသည္။
အုပ္စု တစ္စုလံုးသည္ ေမာ္ဇာမြတ္သားစဖြယ္ေကာက္ခ်က္မ်ားအား
ေက်ာင္းတြင္းရွိ စုရပ္မွ မထြက္ခြာမီ တုိင္ပင္ဆြးေႏြးလိုက္ဆိုသူက ဆိုလ်က္

ရွိဟုကဇာ။
ေနာက္ဆံုးတြင္ လီအန္ ကန္းဇာ၊ ဦးေခါင္းထဲ၌ ေမာ္ဇာ၊ မိန္ခ်ိန္းထဲမွ စကားတစ္ခြန္းသည္ပဲ့တင္ထပ္လာ ရွိဇာ။
ယင္းမွာ အျခားမဟုတ္။
“ေသနတ္ေတြနဲ့ ရန္သူေတြကို ေခ်မႈန္းပစ္လိုက္တဲ့အခါ ေသနတ္ပါတဲ့ ရန္သူေတြက်ည္ဆံေလမွ်ယ်။
အဒဲ ရန္သူေတြကို ငါတို့အထင္ေသးလို့ မရတူး”ဟူေသာ စကားျဖစ္ဇာ။
ကန္းဇာ၊ စိတ္ဓာတ္အာဝံုတြင္ “ေသနတ္ တစ္လက္ရွိ မပါေသာ ရန္သူ”ဟူေသာ စကားကိုပံုေဖာ္ကည့္ေနသည္။
ထိုရန္သူမ်ိဳးသည္ ဘယ္လုိလူမ်ိဳးႏွင့္ တူပါလိမ့္။
ဘယ္လိုပံုမ်ိဳးပဲျဖစ္ျဖစ္ထိုလူစားသည္ အထူးက၁မွ ပါဝင္ခဲ့မည့္ မိမိတို့ ေမာင္ႏွမႏွင့္မ်ား တူေလမလား၊ ေနာက္ဆံုးတြင္ခ်ီးႏွစ္သူ တပ္ခ်ဳပ္ရံသည္ ပြင့္သြားသည္။
ေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္ ရပ္ကြက္ဟုကဖပီး ေရွ့သို့တုိးဝင္သြားၾကသည္။
ေနာက္လုိက္မ်ားသည္ ပုဆိန္မ်ား၊ တူမ်ားႏွင့္ ေပါက္ပြန္းမ်ားကို အသံုးျပဳကာဂိတ္ခါးမွ သစ္သားမ်ားကို ခုတ္ထစ္ ဖ်က္သိမ္းၾကသည္။
“ငါတုိ့ဟာ ဥက္ၾသကိုးေမာ္ရဲ့ သစၥာေတာ္ခံ တပ္ခ်ဳပ္ေခ်ဳပ္ေရး တပ္ဖြဲ့ယင္ေတြပဲ”ဟု ပီကင္းေခါင္းေဆာင္မ်ားက ေအာ္ၾကသည္။
“မင္းတုိ့ကို ေတာ္လွန္ေရးဆုိင္ရာ အျပဳအဇာ ခတ္ဖိုးလာတာ”အဓိပၸာယ္ေခ်းေခတ္ နန္းတြင္းသား တစ္ဦးပုိင္ အိမ္ျဖစ္၍ ၁၉၄၉-ခုႏွစ္ ေနာက္ပုိင္းတြင္ အိမ္မ်ားအစား အခန္းေပါင္းမ်ားစြာ ဖြဲ့ကာ မိသားစု အမ်ားအျပားအား ခြဲေဝၿပီးေနရာခ်ထားေပးေလ့ရွိဇာ။
ယခုလည္း ဤအိမ္တြင္ မိသားစုမ်ားစြာရွိ၍ တပ္ခ်ဳပ္ခံေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ားဇာ၊ ေအာ္ဘ၍မ်ားႏွင့္ အိမ္ခန္းတခါးမ်ားအား ခုတ္ထစ္သိမ်ားသည္ကုိလွမ္းေလဇာ။
လူအုပ္သည္ အိမ္ထဲသို့ အတင္းတြန္းထုိးၿပီး ဝင္လာေနခင္းျဖစ္၍ က်န္းသည္ သို့အစ္ဒအ-လင္းႏွင့္အတူ လူအမ်ားၾကားခ်ဳ ညဟု ဒါရုတ္ဆိုထုိး ပါသြားသည္။
လူအမ်ားသည္ျပတင္းေပါက္မ်ား မွန္မ်ားႏွင့္ ေၾကြထည္ေျမထည္ အုိးခြက္ခြန္းကန္မ်ားအား ခုတ္ထစ္၀ုိက္ခြဖ်က္သိမ္းၾကသည္။
ပန္းခ်ီေဆးပံုးမ်ား သယ္လာသည့္ အဖြဲ့ဝင္မ်ားသည္ နံရံမ်ား ခန္းဆီးမ်ားႏွင့္ပါးပဲြကုလားထုိင္မ်ားတြင္ ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ား ေရးၾကသည္။
ေမာ္ဇာပံု ပိစတာမ်ားကိုပါနံရံတခ်ိဳ့တြင္ ကပ္ၾကသည္။
အိမ္ခန္းမ်ားထဲမွ ခါတံုးမ်ား၊ ပန္းခ်ီကားမ်ားႏွင့္ စာအုပ္စာတမ္းမ်ားအား ဆြဲယူၿပီးလႊင့္ပစ္ၾကသည္။
အလွအပအျဖစ္ တန္ဆာ ဆင္ထားသည့္ ပန္းခက္ခြန္းႏြယ္မ်ားႏွင့္ခြန္းအုိးမ်ားအား ၾကမ္းျပင္ေပၚသို့ ပစ္ခ်ေပါက္ကြဲပစ္ၾကသည္။
တပ္ခ်ဳပ္ခံေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္ တစ္ခါဇင္သည္အခန္းေထာင့္ ေၾကာက္လန္ရ်ပ္းလႊားေနေသာ ေၾကာင္စ္ေကာင္အား အတင္းဖမ္းကာေၾကာင္ဇာလည္ပင္းကို ဆက္ေသးေသးတစ္ေခ်ာင္းျဖင့္ ခ်ည္ထားလိုက္သည္ကုိ ျမင္ဇာ။
“ေခါင္းကို ငံုၾကားလုိက္ခမ္း ႏြားအုိမဆက္း”ဟူေသာ ေအာ္သံမ်ားကို ကန္းၾကားေနရဇာ။

သူသည် လူအုပ်ကားမွှ အတင်း တိုးဝင်လျှောနင်းကာ
အော်ဟစ်နေကြသော တပ်သံလုံခံဝန်ထမ်းတယောက်ခါင်းဆောင်ဖြား
ရွှေ့မှာက် ရောက်သွားသည်။
ခါင်းဆောင်ဖြားနှင့် သူ့ဘက်ကားဦး အသက်ကြီးအာဇာတ်ယွင်းရယ်
တဦးတည်းသားဆွေးတစ်ယောက်သည် ဦးခါင်းကို ငုံ့ကာ
ပဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်ကျနေလေသည်။
ဦးတွင်ရက် အပြာမွှ လန့်ဖျန်းလာပုံရသည့် ထိပ်ကြောင်ကြောင်
အဘိုးအိုသည် အေပါစားခံထည်သည် ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝတ်ထားသည်။
သူ၏ ပါးကက် ဆံပင်ဖြူမားသည်ဖြစ်ရာ မိုက်နွားထိုးကြိုက် ဝပ်၍ ကော်နဖူးကသည်။
သူသည် စည်းလုံတိုးလုံတဲ့ ဟစ်ကြော်သူပုံနေသာလူအုပ်ဘား
ကြားကလွန်ကျူးဖြစ်နှင့် ဖူးကည့်နေသည်။
သူသည် ပါးစပ်ဖြဟောင်းသားဖြစ်ကာအံ့သြနေပုံလည်း ရ၏။
ပထမတော့ ကန်းသည် အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေသည့်
လူအိုဆင်းတစ်ယောက်နှင့်သူကြောက်စရာကောင်း တစ်ခါင်းလုံး ဆံပင်ကြွ
ဖြူးဖြူးလန့်ပွ ဖြစ်နေသော အဘြားအိုဆင်းတစ်ယောက်ကိုသာ
မြင်နေသည်။
နောက်တစ်ခဏ အနီးကပ်၍ ပြင်လိုက်သည့်အခါတြင်မူကန်း၏ တစ်ဝိုလုံး
ကိုင်ကုန်ပြီ အတိုင်းခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။
သူသည် အဘြားဆင်းအား ခက်ခဲမှတ်သည်။
အဘိုးအိုတွက်သည့်ကည့်လိုက်သည့်အခါ ပို၍ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။
အဘိုးအိုမိုက်နွားသည် ဖြဖပ်ဖြဖြစ်ရောဖြစ်နေသည်။
ပါးစေ့နားစေ့ရမ်းသည့် တြန့်လိမ့် ပုံနှိပ်တြုန်ဟုကသည်။
တဦတ်နှစ်ယောက်ခန့် ဤအဘိုးအိုသည် ခန္ဓာသို့ အလည်လာခဲ့ဖူးပါ၏။
ထိုစဉ် သူ့မိုက်နွားသည် ဗပစ်းကာရယ်ကာဖြင့်အလှန်ဆင့်နှိုးဖြယ်
ကောင်းခဲ့၏။
ထိုမိုက်နွားသည် ကန်း၏ အဘိုး မိုက်နွားပေတည်း။
“လူထုရွှေ့မှာ ခါင်းငံုထား”ဟု တပ်သံလုံခံဝန်ထမ်းတယောက်
တစ်ယောက်ကောအော်သည်။
သူသည် အံကုသကတ်ကာ မိုက်နွားထားဆိုးဆိုးဖြင့်
အော်ငေါခင်းဖြစ်၏။
ဤ အဘိုးအိုသည်ခွင့်မန်ခံ ခင်ဗျားတွေ့ဖူးမှာ နဂိုင်ငံခြားသားသနာပြုတစ်ဦးအိမ်၌
ထမင်းခက်ပွဲဖူးသည်ဖြစ်ပြင် မသိ။
“ဥက္ကဋ္ဌသကိုး ဟောကြ ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ မင့်အပစ်ကြောဟာ
ကောင်းကင်ဘုံနဲ့တောင် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေစပဲ။
မင်းဟာ တဦတ်နိုင်ငံရဲ့ကဉ်းခြက် ပေးခဲ့သမို့ အမိန့်ကြောကို
မဆန့်မစဲခဲ့ခံလိုက်ခဲ့တဲ့ ဟောင်ကိုး၊ ငါတို့ စံပုစမ်းစစ်ဆေးလို့
သိရသေလောက်ဆိုရင် မင်းဟာလူလိမ္မာသာ သစ္စာဖောက်ကိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ဟုကာစပဲ”စကားအဆုံးတြင် တပ်သံလုံခံဝန်ထမ်း
တပြိုင်ဝင် လူငယ်စစ်ယောက်ကား အခ်ိန်ပြလုံကာလူငယ်သည် ဆေးနက်ပုံးသကိုး
တစ်ဝိုးနှင့် စုတ်သကိုး တစ်ခေါင်းယူလာစပဲး အဘိုးအို
လိအန္ဓာတစ်ကြွယ်ပုံးအား ဆေးနက်ဖြားဖြင့် သုတ်သည်။
အျခား လူငယ်နှစ်ဦးသည် လိအန္ဓ ေနာက်ဝင်ဟက လက်နှစ်ဖက်ကား ခြိုပ်၍
ဦးခါင်းကို ရွှေ့သို့ဆွဲတြန်းပို့ထားသည်။
တတိယ လူငယ်လိအန္ဓခါင်းပေါင်တြင် “ကြားမလို ယုတ်ညံ့တဲ့ ေ့မြဆိပ်သူ

ေကာင္သကီး”ဟူေသာ စာတန္းေရးသည္။
ထို႔ေနာက္ လူငယ္ႏွစ္ဦး ထပ္ေရာက္လာသည္။
အရင္းခင္ လမ္းေဘးကင္းေပၚပန္းလွ်ာက္ေနတဲ့ အနက္ေရာင္
ဝတ္စုံးသားတစ္ေယာက္ဟူေသာ စာတန္းကို ပခံုးႏွစ္ဖက္ကိုမွေကာ္ျပင္
တစ္ျပင္လံုး ျပည့္သြားသည္အထိ ေဆးနက္ျဖင့္ ေရးသည္။
ၿပီးေတာ့ စာအိတ္ေရးထားၿပီးသား ပန္းေရာင္ျစတာစက္ တစ္ခ်ပ္ကို
အတိုးအဲ ေက်ာ္ခ်ဳ ကပ္လုိက္ၾကၿပီးလူအမ်ားဘက္ လွည့္ျပသည္။
ကုန္း ဖတ္လုိက္ရသည့္အတုိင္းဆိုပါက “တာတာအို လိအန္ ဆာခ်န္”(မီးမစစ္ခဲ့
လိအန္ က်ဆံုးပါေစ)ဟု ေရးထားျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ခါတုံ့ဆရာ တစ္ေယာက္သည္ ေရွ႕သို႔တုိးလာၿပီး သူ႔ကုိရာအား
ေျမႇာက္၍ လိအန္ဇာခါတုံ့ကို ႏွစ္ခုံ သံုးပံုမွ် ဝွက္ထားလိုက္သည္။
ကုိရာမီးျဖင့္ ဝုိက္ထား၍ျခင္းျဖစ္၍ အျဖဴေရာင္ မီးသည္ပင္းခန္ လက္ခနဲ
ျဖစ္သြားသည္။
လိအန္ဇာ၊ ပတ္ပတ္လည္၌ ရပ္ေနၾကေသာ တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္
“တာတာအုိ လိအန္ ဆာခ်န္”ဟူေသာ
ေၾကြးေၾကာ္သံကုိေအာ္ဟစ္ေနၾကသည္။
ကုန္းသည္ သူ႔ဘဝ၌ ရပ္ေနေသာ သူ႔အစ္မအား လွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔အစ္မ၏ပါးႏွစ္ဖက္သည္ ွိုင္းဆြေရာင္ေျပးကာ နီရဲေနသည္။
သူမအေနျဖင့္ သူမအတုိးအား ခ်စ္သည္။
ထုိအခ်စ္သည္ သဘာဝအခ်စ္ ျဖစ္၏။
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ႏွင့္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးအေပၚတြင္လည္း သူ
ခ်စ္သည္။
ထုိအခ်စ္ႏွစ္ခုသည္ သူ႔အတြင္းစိတ္ဓာတ္ ျပင္းစြာေသာ
ေဝဒနာကုိခံစားရကာ စိတ္ ပဋိပကၡ ျဖစ္ေနရေလၿပီ။
ကုန္း ကိုယ္တုိင္ခြာလည္း ထိခိစားမႈ ေဝဒနာႏွင့္ နပန္းလံုးေနရၿပီ
ျဖစ္၏။
သူတို႔ပတ္လည္ရွ ရဲေဘာ္မ်ားကမူ “ေသနတ္ခဲ့ ရန္သူမ်ား”ဟူေသာ သီခ်င္းကို
တဟုတ္ဟုတ္ဆုိေနၾကသည္။
တစ္ခ်ိတ္ခ်ိတ္ၿပိဳ သူတုိ႔အတိုးဘက္လွည့္၍ လက္သီးမ်ား ဆုပ္ျပၾကသည္။
“ဘုရားျပန္လည္ျပဳျပင္ေရးဝါဒီ ရန္သူမ်ား”ဟူေသာ စကားမွာလည္း
ပတ္ပန္းကင္ပြင့္ ပံုတင္ပံုကို ေလသည္။
တစ္ေန႔တာ ဆက္ခဲ့ရသည့္ ျဖစ္ရပ္မ်ားသည္ “အမယ္”စံုလွ၏။
ထို ျဖစ္ရပ္မ်ားလံုးကို ျမင္ရေတြ႔ရသည္မွာ စိတ္ေရာကိုယ္ပါ
ပင္ပန္းလြန္းလွေခ်သည္။
ဤၾကားထဲ တစ္ခုလံုးနီးပါးမွ်ကာင္းစြာ မအိပ္ရသျဖင့္ အားျပတ္သလို
ျဖစ္လ်က္ရွိရာ သူ႔စြင့္ စိတ္သာရာ ရခဲ့ျခင္း မရွိေပ့။
သူသည္ ဂုတ္ထရက္ ဘာကိုမွ် မစဥ္းစားေတာ့ဘဲ လက္သီးကို ဆုပ္၍
ေခါင္းေပၚေျမႇာက္ကာ“မီးမစစ္ခဲ့ လိအန္ က်ဆံုးပါေစ၊ မီးမစစ္ခဲ့ လိအန္
က်ဆံုးပါေစ”ဟု သံကုန္ဆုိေအာ္လုိက္ရွိေလသည္။
သူ႔ဘးမွ ေအ-လင္းသည္ သူ ေအာ္သလို လုိက္ေအာ္သည္။
သူ႔အတုကို ယူ၍ အဂူးအမူးထေအာ္ျခင္းျဖစ္၏။
အကယ္၍ သူတုိ႔ အတုိးသည္ ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ ခြဲခြါသလို
လူတန္းစားရန္သူတစ္ဦး အစစ္အမွန္ ျဖစ္ခဲ့ပါမူ ျပည္သူ႔ဘက္ေတာ္သားမ်ား၏
ဝုိင္းဝန္း တုိက္ခုိက္ျခင္းကိုခံရသင့္၏။

အကယ္၍ သူတို႔ကိုယ္တုိင္လည္း သူတုိ႔အတုိးဘက္မွ လုိက္လာ
ဥကၠ႒ႀကီးေမာင္အားအလုပ္အေကၽြးျပဳရန္ ပါက္ကြက္ခဲ့ပါမူ သူတို႔ကုိယ္တုိင္လည္း
သူတုိ႔အတုိးလိုပင္ ၀ိဇၨာခင္းတုိက္ခုိက္ျခင္း စသည္မ်ားကို
ခံၾကရေသာ့ေၾ။။
“ခင္ဗ်ားဟာ ဘုရား အရွင္းခ်ာ့ ျပဳျပင္ေရးသမား တစ္ေယာက္ပဲ လိအန္”ဟု
အရပ္ျမင့္ျမင့္တစ္ပုဂၢိဳလ္ကုျခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္က ေျပာသည္။
“အဲဒါေၾကာင့္ လူထုက ခင္ဗ်ားကို ေတာ္လွန္ေရး အသိန္႔အေရးယူဖို႔
လာၾကတာ။။
ခင္ဗ်ားက ပါတီထဲဝင္ၿပီး အရိပ္ခုိတယ္။
ၿပီးေတာ့ တ၇တ္ ကဂ်ီးခ်က္ခုိင္းသမွ် ေျပာသမွ်ေတြကို နာခံတယ္။
ပါတီစုိက္ၾကီးေရး ေကာ္မရွင္၇ုိးမွာ ဖြင့္ထားတဲ့မဟာလူလတ္တန္းစား
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးကို ပ်က္ျပားေအာင္ လုပ္တယ္။
ခင္ဗ်ားရဲ့၇ုံးခန္းထဲကိုလာတဲ့ တပ္ခ်ဳပ္ရံုးခ်ဳပ္ေရး တပ္ဖြဲ႔ေတြကို တားလာ
ဆီးလား လုပ္ခဲ့တယ္။
ခင္ဗ်ားဟာတ၇တ္ ကဂ်ီးခ်က္ခဲ့ဘ သူ႔ေနာက္လုိက္
အနက္ေရာင္ဝတ္စုံးသားေတြလိုပဲ
တ၇တ္ျပည္သူေတြကိုအရင္းခ်ာ့လွမ္းေၾကာင္းေပၚ ျပန္ခ်ာ့ခ်င္ေနတယ္။
ခင္ဗ်ားတုိ႔အားလံုးဟာ ေခြးေခ်းထက္ဆိုးရာေကာင္းတဲ့
ေကာင္ေတြ”လိအန္သည္ သူ႔အား ပုဆိုးပက္စက္ ေျပာေနသူကို လံုးဝ
လွည့္မၾကည့္ေတာ့ဘဲသူ႔မ်က္ႏွာအား တစ္ခ်က္သုိ႔ လႊဲထားသည္။
မ်က္ႏွာကေတာ့ ျဖဴဖပ္ျဖဴေရာ့င္ ျဖစ္သြားခ်ိဳ့ၿ။။
အသက္၇ေနပံုမွာလည္း မမွန္။
ညဥ့္နက္သန္းေခါင္ အမွိဳင္ထဲတစ္ၿပီး မဟုတ္က ဟုတ္ေတြလုပ္၊မေတာ္တရား
စကားမ်ားျဖင့္ အတင္းစုိခုိင္ခံေနရသည့္ အျဖစ္သည္ သူ႔အတြက္
ရင္ဘတ္ေကာင္းလွပါဘိျခင္း၊ သူသည္ ရန္ကုန္ကမင္တန္စစ္ဌ ပခုတ္ေနသည့္
ကြ်ဲသန္ဘားၾကားမွျဖတ္၍ လုတင္း တံတားတုိက္ပြဲတြင္
အသက္ရွန္သခဲ့သူျဖစ္ၿ။။
ထိုအျဖစ္ကိုမူ မေထာက္ထားဘဲမိမိအေပၚ ရက္စက္ကေလျခင္း။။
“ငါဟာ အစမဲတမ္း ပါတီနဲ႔ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ အေပၚမွာ
သစၥာေစာင့္သခဲ့တယ္”ဟု လိအန္ကသူ႔အား ခ်ီပ္ကုိထားသူမ်ားလက္တြင္းမွ
၇ုန္းကန္ရင္း ေျပာသည္။
“မင္းတို႔က တ၇တ္ ကဂ်ီးခ်က္လို႔ေခၚေနၾကတဲ့ သမၼတေဆးကီး
လိေခ်ာက္ခဲ့ဟာလည္း ငါနဲ႔အတူတူပဲ တို႔ဟာ ဘုရားလည္း မဟုတ္ဘူး။။
ျပန္လည္ ျပဳျပင္ေရး ဝါဒီေတြလည္း မဟုတ္ဘူး”“ခင္ဗ်ားႀကီး ပါးစပ္
ပိတ္ထားစမ္း”တပ္ခ်ဳပ္ရံုးခ်ဳပ္ေရးတပ္ဖြားသည္ ေျပာေျပာဆိုဆို လက္သီးမွ
ၾကာပြတ္ျဖင့္ ၾကမ္းျပင္အားတစ္ခ်က္၇ုိက္လုိက္သည္။
ေခါင္းေဆာင္လည္ပုတ္သည္ နံရံကို မွီ၍ ရပ္ေနရာမွ ေ၇ွ႕သို႔ တုိးလာသည္။
“ခင္ဗ်ားကိုယ္ ခင္ဗ်ား ဘုရား မဟုတ္ဘူး၊ ျပန္လည္ျပဳျပင္ေရးသမား
မဟုတ္ဘူးလို႔ဖြင့္ဟေျပာေနတယ္။
အဂ လူႀကီးပါလား”ဟု ေအာ္သည္။
“ေၾကာင္လို ေခြးလို၊ အိမ္ေမြး တိရစၧာန္ေမြးတဲ့ေကာင္ မွန္သမွ်
ဘုရားခ်ည္းပဲေဟ့၊ အဲဒါ ဘုရားေတြရဲ့ အက်င့္၊
အခုယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးက အဲဒီအက်င့္ဆုိးေတြကို
သုတ္သင္ရွင္းေတာ့မယ္ သိလား”ေခါင္းေဆာင္သည္ ထုပ္ကန္း၌ ႀကီးႏွင့္ ခ်ည္၍

တန္းလန္းဆြဲထားေသာ ေၾကာင္ဆိုးလက္ရာ့ေၾကာင့္ ျပစ္မီး
ေအာ္ေျပာေနသည္။
ထိုအခိုက္တြင္ အိပ္ခန္းတံခါးဝဆီ လိအန္ဇနီး အသံကိုၾကားရသည္။
“ငါ့ ေယာက်ၤားက နင္တို့ကို ျပာေနတဲ့ ေတာ္လွန္ေရးကို သူဌေဝတစ္ခုလုံး
ေပးထားခဲ့တာဟဲ့”ဟု အတြားႀကီးက ေျပာသည္။
“အခု နင့္ေျပာေနတာေတြအားလုံးဟာ အ႐ူးစကားေတြ”“တာ တာ အို
လိအန္ ဆာခ်ိန္” အတြားအို အသံသည္ တပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးအဖြဲ၀င္မ်ား
အဆက္သြယ္ခံ ေအာ္ဟစ္ေနသည့္ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားၾကားတြင္
နစ္ျမဳပ္ေပ်ာက္ကြယ္သြားသည္။
တယ္သားတစ္ဦးက ထိုပုဂၢိဳလ္ ႀကီးဆြဲခ်ၿပီးသတ္ထားေသာ ေၾကာင္ေသအား
တအားလႈပ္လိုက္သည္။
ေၾကာင္ေသသည္ တပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးတယ္သားမ်ား ခ်ီတက္ထားသျဖင့္
ရပ္ေနရေသာ လိအန္ခ်က္ႏွာအား ေျပးၿပီ ၇ိုက္သည္။
“လိအန္ခ်ိန္ ႀကီးဆြဲခ်ၿပီး သတ္တက။
လိအန္ခ်ိန္ ႀကီးဆြဲခ်ၿပီး သတ္ခဲ့” တပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးတယ္သားမ်ား၏ ေအာ္သံမ်ားမွာ
ဆူညံလွိုက္ပါ၏။
“အခု ခ်က္ခ်ိဳင္း သတ္ပစ္”ဟုေသာအသံမ်ားသည္ ေနာက္ထပ္ တုိးလာေနသည္။
လိအန္ခ်၏ မိတ္ဆိုးမ်ားသည္ ထိတ္လန္ေၾကကြဲျခင္းေၾကာင့္
ျပဴးထြက္လာေနသည္။
တပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔မ်ားသည္ ေနာက္တစ္ေက်ာ့ ျပန္၍
ေသာင္းက်န္းလာျပန္သည္။
သူတို့သည္အခန္းမ်ား အတြင္းသို့ ေနာက္တစ္ခ်ီျပန္တက္ ပုဆိန္ခ်ား၊ တူမ်ားႏွင့္
သတ္ဓားအား သံုး၍ပစၥည္းပစၥယမ်ားအား ထုေခ်၇ိုက္ခဲကာ
ဖ်က္ဆီးၾကျပန္သည္။
မန္မား ကြဲသံ၊ ပလတ္စတာဂမ်ားခုတ္ထစ္သံ၊ ျပတင္းေပါက္မ်ားမွ
စီဝင္းအတြင္းသို့ ပစၥည္းမ်ား ပစ္ခ်သံတို့မွာ
ေသာေသာညံလွိုက္ပါေလ၏။
“ခင္ဗ်ားႀကီးေနာ္၊ ခင္ဗ်ားႀကီးရဲ့အျပစ္ေတြကို အခုခ်က္ခ်င္း
ဝန္ခံလိုက္ခင္ေကာင္းမယ္”ဟုေခါင္းေဆာင္လုပ္သူက သူ၊ ၾကာပြတ္အား
လိအန္ခ်၏ ႏွာေခါင္းေအာက္သို့ ထုိးရင္းေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားကို ဘယ္သူကမွ ကယ္ႏုိင္တာ မဟုတ္ဘူးေနာ္”“ငါ့ ေယာက်ၤားကို
မထိၾကနဲ့ေနာ္၊ ငါ့ ေယာက်ၤားက ႏွလံုးအားနည္းေနတယ္၊
ႏွစ္ေပါင္းအၾကာႀကီး အလုပ္ တပင္တပန္း လုပ္လာလို့
သူ့ကိန္းမာေရးက မေကာင္းေတာ့ဘူး”လိအန္ဇနီးသည္
တပ္ခ်ိဳလံုၿခံဳေရးတဖြဲ့၀င္ အမ်ိဳးသမီးႏွစ္ဦး ခ်ီတက္ထားသည့္ၾကားမွအတင္း
၇ုန္းကန္ၿပီးထြက္လာ သူမ၏ ေယာက်ၤားဆီ ေျပးသြားရန္ၾကိဳးစားသည္။
သူမအားဖမ္းဆီးရန္ အားထုတ္သူမ်ားအား သူမ၏ လက္သည္းမ်ားျဖင့္
မက္ႏွာအား ကုတ္ျခစ္ခဲ့သည္။
ေခါင္းေဆာင္လုပ္သူသည္ လက္ထဲမွ ၾကာပြတ္ျဖင့္ အတြားႀကီး၏
ပခံုးမ်ားႏွင့္ ေက်ာျပင္မ်ားအားတအား ၇ိုက္ႏွက္သည္။
ၾကာေတာ့ မခံႏုိင္။
ေအာ္ဟစ္ ငိုယိုလွိမ့္ေသာ အတြားႀကီးသည္ကုေထာက္ကူ လဲက်သြားသည္။
“အနက္ေရာင္ ဝိုးဝါးသား လိအန္၊ ခင္ဗ်ား ကိုးလြန္ခဲ့တဲ့ ဘုဇြာ
ျပန္လည္ျပဳျပင္ေရးျပစ္မႈေတြကို ဝန္ခံပါ။

ဝန္ခံရင္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးသမားေတြက
ခင္ဗ်ားကိုသတ္ကလိမ့္မယ္”“ကုိယ့္ဘဝတစ္ခုလုံးကို ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္စီတုန္း
ေပးအထားခံခဲ့တဲ့ လူတစ္ေယာက္ကအရင္းရွင္လမ္းေၾကာင္းေပၚ
ကၽြန္ေတာ္ ေလွ်ာက္ခဲ့ပါတယ္လို႔ ဝန္ခံရမဲ့လားကြ”ဟု လီအန္ကေဒါသတႀကီး
တံု႔ျပန္သည္။
“မင္းတို႔ စကားေတြက ေတာ္ေတာ္ခိပဇၨယ္
က်င္းမဲ့တဲ့စကားေတြပါလား”“လူ အမ်ားအျပားဟာ အလံနီကို ဆန္႔က်င္
တိုက္ခုိက္ဖို႔ အလံနီကို ေဝွ႔ယမ္းေနၾကတယ္”နံရံတစ္ဖက္၌
ရပ္ေနၾကေသာ အသက္ပ်ဥ္းႀကီး အုပ္စုထဲမွ လူတစ္ေယာက္
ထြက္လာၿပီးထုိစကားကိုေျပာသည္။
သူ႔လက္ထဲတြင္ စာရြက္တစ္ရြက္ ပါလာ၍ သူ႔စကားအား ဆက္ေျပာမိထိုစာရြက္ကို
ငံု႔ၾကည့္သည္။
“ခရီးရွည္ ခဲတက်ိ မစ္ခင္တည္းက ခင္ဗ်ားဟာ
ႏုိင္ငံျခားသားနယ္ခ်ဲ့သူလိုတစ္ေယာက္ဆိုမွာ အလုပ္ လုပ္ခဲ့ဖူးတယ္ မဟုတ္လား၊
ဂိုမင္တန္အစုိးအတြက္ သူလုပ္လုပ္ေပးေနတဲ့ အဂၤလိပ္
သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ဆိုမွာေလ။
အဲဒီ သာသနာျပဳကို တပ္ခ်ဳပ္ကဖမ္းမိၿပီး ေသဒဏ္ေပးခဲ့တယ္ေလ။
ခင္ဗ်ား ကိုယ္တုိင္ကလည္း သူ လုပ္ေပးလို႔ခရစ္ယာန္သာဝင္ တစ္ေယာက္
ျဖစ္ခဲ့တယ္မဟုတ္လား။
ခင္ဗ်ားဟာ နယ္ခ်ဲ့ေတြရဲ႕နာက်ိက္ေခြးတစ္ေကာင္ပဲ၊ ကြၽန္ုပ္မွန္ခါတိုင္ကို
ဝင္ဆံ့တာက ႏုိင္ငံျခားသား နယ္ခ်ဲ့ေတြကိုအလုပ္အေကၽြးျပဳဖို႔ပဲ”ပရိသတ္သည္
ခ်က္ခ်င္းပင္ ၿငိမ္သက္သြားသည္။
အသစ္ထလာေသာ စြဲခ်က္မ်ားၾကားအလုံးခ်ိန္သည္ ေသးငယ္သည္မဟုတ္။
လီအန္သည္ တံေတြးကို တစ္ခ်က္ မ်ိဳခ်လိုက္သည္။
“ငါ့ အေဖရဲ႕ျမေတြကို ဟုန္ခ်ာ အင္တာေဘးႀကီး က်ေနတုန္းက
အသိမ္းခံခဲ့ရတယ္”ဟုလီအန္က ေျပာသည္။
“ငါ့ မိသားစုကို အင္တာေဘးက လြတ္ေအာင္ သာသနာျပဳအဖြဲ႔မွာ ငါ
အလုပ္ဝင္လုပ္တယ္။
အလုပ္ဟာ ၿမိဳ့ေအာင္လို႔ ငါ ခရစ္ယာန္သာ ဝင္တယ္။
ဒါေပမဲ့ အဲဒါေတြျဖစ္ၿပီးခဲ့တာ ၾကာလွၿပီ။
ေဝဝသဏ္ ေရွးေရွးကျဖစ္ခဲ့တာ။
ငါ ကြၽန္ုပ္မွန္ခါတိုင္ မျဖစ္ခဲ့ဖူးတပ္ခ်ဳပ္ကဖမ္းခံရ တုိက္ပြဲဝင္ဖူးတစ္ေယာက္ မျဖစ္ခင္
ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာက ကိစၥပါ”စြဲခ်က္စ တင္လာေသာ တပ္ခ်ဳပ္ဗံုၿခံေရး
တပ္သားက လက္ထဲမွစာရြက္ကိုျပန္ၾကည့္သည္။
သူ႔မ်က္ခုံးမ်ားသည္ အေရာင္တလက္လက္ ထြက္လာသည္။
“ဒီလုိဆုိရင္ အဲဒီအလုပ္ခင္ အဂၤလိပ္သာသနာျပဳနဲ႔ ၁၉၅၇-ခုႏွစ္နွစ္ေက်ာ္က သူ
ပိုက္ဆံးကိုလာေတာ့ ခင္ဗ်ားကဘာျပဳလို႔ ေကာင္းကင့္ကို နွတ္ဆြန္းကို
သြားၿပီး တိတ္တိတ္ကေလး ေတြ႔ရတာလ”“အဲဒီတုန္းက တိတ္တိတ္
ကတ္ၿပီးေတြ႔တာ မဟုတ္ဘူးကြ၊ သိလား”ဟုလီအန္ကေျဖသည္။
“ပုဂၢိလ္ေရးကိစၥေတြ ရွိေနလို႔ သြားေတြ႔တာ။
ဝန္ခံခ်ဳပ္ ခ်ရယ္၊ ၿပီးေတာ့မာရွယ္ လု-ခ်ယာအုတ္ဂို႔ပါ
သိၾကတယ္”လူသိမ်ားၾကီ ထင္ရွားေက်ာ္ၾကားသူႏွစ္ဦး၏
နာမည္မ်ားၾကားသည့္အခါ တပ္ခ်ဳပ္ လံုၿခံဳေရးတပ္သားမ်ားသည္ သူ႔လက္ထဲမွ
စာရြက္ေပၚတြင္ နာမည္မ်ားကို ေရးမွတ္ထားသည္။

ထို၎နာလျိအနှစ်၏ မ်က်ိုးွာအား စူးစူးရဲရဲ ၾကည့်၍ “ခင်ဗ်ား
လိမ္မေျာ်ေနတာ”ဟုေျပာသည်။
ၿခံဝင်းထဲမွ ေအာ်ဟစ်မ်ားသည္ တိုး၍ ဆူညံလာသည်။
အျပင္မွ လူေယ်ာ်ားသည္အခန်းတြင်းသို၏ ျဖန်းခနဲ ဝင်လာၾကသည်။
ေ့ကြးေၾကာသ်ားအား မရြံမနား ေအာ်ဟစ်ဆဲေနၾက။
တပ်ဖ်လံုၿခံဳေရးတပ်ဖြဲ၏ဝင္သည္ သူ၏ဘက္က အနံုင္ရၿပီဟူေသာ အေတြးျဖင့်
ၿပံဳးၿဖီၿဖဲလုပ်ကသူ၏လက်ထမွ အနက္ေရာင် သားေရဖံုးျဖင့်
သမၼာက်မ်းစာ စာအုပ်ကိုျပသည်။
“ဒီမွာ ျမင်လားဗ်ိယာအို လအန္ ခရစ်ဘာသာဝင္ ညီအစ်ိုေတာ္အတြက်”တဲ့
ၿပီးေတာ့ ေအာက္ကေရးထားတာက “ခ်စ်ျခင်းေမတၱာျဖင့်
ဘုန်းေတာ္ႀကီး က်ယ္လာ”တဲ့။
လအန္သည္ သမၼာက်မ်းစာ စာအုပ်ကား ၾကည့်ေနသည်။
“ေတာ္ေနေရးသမားေကဒါတစ်ေယာက္က ဥက္ၠ ေမာ်က္ထာဝရ
သစၥာရွိတယ္လို၏လည်း ေျပာတယ္။
ဒီစာအုပ်ကိုလည်း၀ွက်ထားတယ္၊ အဲဒါ ဘာသေဘာလဲ”ေျပာေျပာဆိုဆို
တပ်ဖ်လံုၿခံဳေရး တဖြဲ၏ဝင္သည္ သူ၏လက်ထဲမွ
သမၼာက်မ်းစာအုပ်ကားၾကမ်းေပၚသို၏ ပစ်ခ်လိုက်၏။
ထို၎နာက္ စာအုပ်ကား ေျခေထာက္ျဖင့် ကန်ထုတ်လိုက်ၿပီး ကန်းႏွင့်ေအ-
လာတို၏ ေမာင်းွမအား လွည့်ၾကည့်သည္။
သူသည္ လက်ထဲမွ ၾကာပြတ္ျဖင့်အခက္ျပလိုက်သည္။
ကန်းသည္ သူ၏အဘုိး ေရွ့ေမွာက်ဖြဲ၏ သူ၏အစ္ဘြင့်အတူ တုိးလာသည္။
လအန္သည္ သူတို့ေမွာင်းွမ လာေနသည်ကို လံုးဝ ေမ့ေမ့ၿပီးၾကည့်။
သူသည္ ဦးေခါင်းကိုင်၏ထားသည္။
ကန်းဇ၏ ႏွလံုးသားသည္ နာက်ည်းက်ိေသာ္လည္း သူ၏အဘုိးဇ၏
အျဖစ်ကိုကားအံုမဝင်တားေအာင္ ထိန်းခ်ဳပ်ထားသည်။
သူ၏ခါင်းသည္ နာက်ည်းက်ဲလွ်က်ရွိ၏။
“ေဖက်ျပန်ေရးသမားတုိင်းဟာ အတူတူခ်ည္းပဲ”ဟု
တပ်ဖ်လံုၿခံဳေရးအဖြဲ၏ဝင္က ေျပာသည်။
“မင်းတို၏ သူ၏ကို မေဆာ့ခ်င်း က်မလာဘူး”သူ၏စကား ၾကားလိုက်သည့္အခါ
လအန္သည္ ကန်းႏွင့် ေအ-လင်းတို၏ မ်က်ိုးွာမ်ားကိုေမွ့ၾကည့်သည်။
သူသည္ သူ၏ျမႏွစ်ေယာက်ား မယံုၾကည်ႏုိင်သည့်
မ်က်လံုးမ်ားျဖင့်ၾကည့်ေနျခင်းျဖစ်၏။
ကန်းအေနျဖင့်ကား ေသြးေရာင်ထမ်းေနေသာ
အဘုိးမ်က်ိုးွာအားမၾကည့်ရက်။
ထိုအခုိက္ခါပင္ ပန်းၿခံဘက္ရွိ လူထုဆႏၵျပပြဲသကီးဆီမွ လူတစ္သန်း၏
တစ္ခဲနက္ဟစ်ေ့ကြးသံမ်ား ၾကားေနရ၏။
ကန်းသည္ ဥက္ၠသကီး ေမွာ်ေအာင္ပင္ သစၥာရွိဖို၏မွတစ္ပါး အျခား ဘာမွမလိုဟု
ၫွန်းၾကားေနသည့္ပုံးပဲ၏။
“ဌာနခ်ဳပ်ေတြကို အေျမာက်ေတြ ဗံုးေတြနဲ၏ ပစ်ၿပီး ဖ်က်ဆီးပစ်မွာက၊
ဌာနခ်ဳပ်ေတြကိုအေျမာက်ေတြ ဗံုးေတြနဲ၏ပစ်ၿပီး ဖ်က်ဆီးပစ်မွာက”ကန်းသည
ထိုအသံမ်ား ၾကားေနရခ်ိန်ဏွပင္ သူ၏လက်ထမွ ဝါးရင်းတံုး
ေျမ,ာက္ခ်သူ၏အဘုိးဇ၏ ဦးေခါင်းးွင့် ပခံုးမ်ားထက်သို၏
ျပင်းစြာေသာအရွန်ျဖင့် အဆက္ျပတ္ ဂ်ိက်ခ်ိသည်။
သူ၎နာက္ဆ တပ်ဖ်လံုၿခံဳေရး တဖြဲ၏သစ္ဘား၏ အားေပး

ေ့ကြးေဟ့ကာံမ်ားကားေသာေသာညံေနသည္။
သူ၇ွ၇္ဆ္ မလိအန္သည္ ေတာင့္ေတာင့္ဖတ္မွတ္
မရပ္ႏုိင္ေတာ့ဘယ္မွ်းထိုးလွ်က္ရွိ၏။
သူသည္ တုတ္တို ေ့ျမ့ာက္၍ သူ၇အဘုိးေခါင္းအား
ေနာက္တစ္ဆက္တည္း၌ လွ်ာသြားသည္။
သူ၇အျမင္အာ၌ရသည္ ဝိုးတဝါး ျဖစ္ကုန္သည္။
သူ၇ဘုန္းၾကီးနွင့္ သူ၇နာက္မွ သူ၇အစ္မ ေအ-လင္းႏွင့္ အေပါင္းပါမ်ားသည္
ေ၌ျ၀သို၇္ တုိးလာၾကၿပီး ဒယီးဒယုိင္ျဖစ္ေနေသာ သူ၇အဘုိးအား
ဝုိင္း၍ဖ်ံက္ေနၾကသည္။
သူကုိယ္တုိင္ကသည္း ေနာက္ထပ္ တစ္ခ်က္ၿပီး တစ္ခ်က္အကာအကြယ္ယဲ့ေနေသာ
အဘုိးၾ၏ ဦးေခါင္းအား မေပ့နား ၀ိုက္ေနဆဲ။
“အို... အဖဘုရားသခင္... တပည့္ေတာ္တြက္ အကူအညီ လိုအပ္ေနခ်ိန္မွာ
တပည့္ေတာ္အား ခြင့္လႊတ္၍ အကာအကြယ္ ေပးေတာ္မူပါ” တုတ္ခ်က္မ်ား
သူ၇ခါင္းေပါင့္ တရစပ္ ကေနခ်ိန္အတြင္းမွာပင္
သူ၇ဆုေတာင္းသံအားလံုးအန္ ျပန္ထြက္ကားေနရ၏။
သူ မေမ့ေသး၊ လုတ္ခင္း တံတားတုိက္ခဲ့ တံတားအား မီးေလာင္ေနခုိက္ကို
ဆုေတာင္းစကားမ်ားကို သူ၍တ္ဆိုခဲ့ဖူးပါ၏။
ထိုတစ္ခဏမွာပင္ ေအာက္ဘက္မွ ၾကမ္းျပင္သည္း၇မ်က္ႏွာဆီသို၇
ေျပးလာေနသည္။
သူ၇ဦးေခါင္းနွင့္ ခႏၶာကိုယ္တစ္ခုလံုးဆီမွ နာက်ဥ္မွ ေ၀ဒနာသည္
ျပင္းထန္လြန္းလွေသည္။
ထိုနာက်ဥ္မွသည္ ေရွ့ဦးေၾကာင္းတစ္ခုသဖြယ္ သူ၇တစ္ကုိယ္လံုးအား
ေနွာအး့ံ၇ပ်ံ၀င္ထက္ရွိ၏။
သြား... သူ၇ထံ ေျပးဝင္ရုိက္ခတ္ေနသည့္
လွိဳင္းေခါင္းျဖာသံမ်ားေလလား။
ကန္းနွင့္ သူ၇အစ္မ ေအ-လင္းတုိ၇သည္ ေဘးခ်င္းယွဥ္ကာ
သူတို၇ေျခေထာက္မ်ားေ၌ခ်ည္ခ်ိဳင့္ေနေသာ အလႈပ္အရွား ကင္းမဲ့ေနသည့္
သူတို၇အဘုိးအား စုိက္ၾကည့္ေနၾကသည္။
သူတို၇လက္ထမွ ၀ါးရင္းတုတ္မ်ားသည္ ဦးေခါင္းမ်ားေပၚ ေျမ့ာက္ထားရာမွ
ေအာက္သုိ၇ျပန္လာၾကသည္။
သူတုိ၇ပတ္လည္ခ်ဳပ္ ရပ္ေနၾကသည့္ တပ္ခ်ိဳမ်ားသည္ၿငိမ္ဆိမ့္ေနၾကေလသည္။
တစ္ကုိယ္လံုး အနက္ေရာင္ ေဆးမ်ား သုတ္ခ်ယ္ျခင္း ခံထားရသည့္
သက္ႀကီးရြယ္အို“ေရႊၾကယ္ပြင့္ တံဆိပ္ဂုိဏ္” ခရီးဆုံးသြားသည့္ ဘုရားတစ္ပါးအား
သူရဲေကာင္းသည္ ဂုဏ္ရည္အေ၀ါမ်ားပက္ကာ မသတီစရာ ဘ၀သို၇
ေရာက္သြားခဲ့ရေလၿပီ။
ဘယ္ေသာအခါမွာမွ ျပန္ရမလာႏုိင္ေတာ့မည့္ လဲေလ်ာင္းျခင္းမ်ိဳး
မဟုတ္ပါတကား။
အခန္းဖ်ာ ေနာက္ဘက္ဆီမွ “မဟာ ပုစၦာသုံးမဲ့ လူတန္းစားေတြရဲ့
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးႀကီး တည့္ခံ ခုိင္ၿမဲပါေစ။
ဥက္ၾကီး ေမာ္ အသက္ရွာေက်ာ္ရည္ပါေစ”ဟူေသာေ့ကြးေဟ့ကာံသံ
ထြက္လာသည္။
အသံမွာ တစ္သံတည္းျဖစ္၏။
တျဖည္းျဖည္းနွင့္ အျခားေသာတပ္ခ်ိလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ၇၀င္မ်ား၏
အသံမ်ားသည္ ေနာက္ဆက္၍ လိုက္ပါလာသည္။

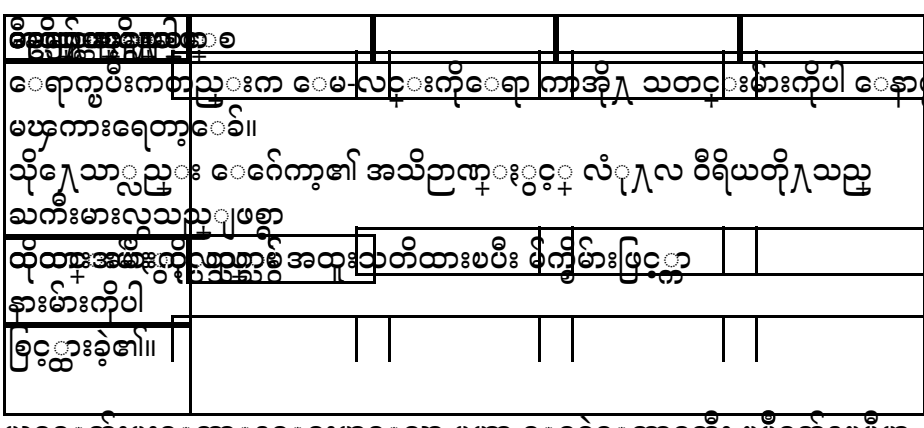
တစ်ဆယ့်မိုးတြင် သူတို့၏ ေငြးေဖ့ကာသံမ်ားသာလွင့် လႈပ္ေးမုိး
ဆက်ိးစုိးလွက် ရွေလ၏။

၌ေအာက္လိုဘာလလယ္သြင္ ေဂ်ာကာ၏ စားပြဲထက္၌ တ႐ုတ္ႏွင့္
ဂ်ပန္ႏွင့္အတြင္းရွိသတင္းစာမ်ားမွ ရရွိေသာ သတင္းမ်ား၊ သတင္း
ေအဂ်င္စီမ်ားမွ ေပးပို႔ေသာ သတင္းမ်ားေ၊ရဒီယိုမ်ားမွ ထုတ္လႊင့္သည့္
သတင္းမ်ား၊ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္း၌ ျဖစ္ပ်က္ေနသမွ်
တစ္ဝက္တသတင္းမ်ားသည္ အထပ္လုိက္အထပ္လိုက္ စုပံုလ်က္ရွိသည္။
အျပင္ ဧည့္သည္တစ္ေယာက္လာပါက စားပြဲေပၚ၌ စက္ပံုသကဲ့သို့
ကြယ္ေနသျဖင့္ သူ႔အား ခ်က္ခ်င္း ျမင္ရဖို႔မလြယ္။
အကယ္၍ ျမင္ရသည္ဆိုဦးေတာ့ သူ႔ခႏၶာကိုယ္ တစ္ပိုင္းတစ္စကိုသာ
ျမင္ရဖြယ္ရွိ။
ကယ္ဟာ အင္စတီကီ ဂံုးခန္းသည္ အေဆာက္အအံုး၏ အေပၚဆံုးထပ္၌
တည္ရွိသည္။
ထိပ္ဆံုးထပ္အထိ ေရာက္လာခဲ့ၿပီျဖစ္ေသာ ဂ်ီးဇက္ခားမင္းသည္
ဂံုးခန္းတံခါးဝ၌ ရပ္ကာလကြဲမွ် တ႐ုတ္သတင္းစာအား ေျမ့ာက္ျပကာ
ေဂ်ာကာ့အား သူ႔ဂံုးခန္းတြင္းမွ ဝင္ထပါရေစဟုခြင့္ေတာင္းေနသည္။
ေဂ်ာကာ့ထံမွ ခြင့္ျပဳခ်က္ရလုိက္သည့္အခါ ခ်ားမင္းသည္
ခ်က္ခ်င္းပင္ဂံုးခန္းတြင္းသို႔ ဝင္လာေလသည္။
“ေအာင္ဂြဲရ တ႐ုတ္ ေစာင့္ၾကည့္ေရး ဆရာႀကီးေတာ့ ေတာ္လွန္ေရး
သတင္းေရလွ်ိမ့ႀကီးထဲမွာ နစ္ေနပါေပါ့လား။
ကၽြန္ေတာ္လည္း ေဂဇက္ အတြက္ ပထမဆံုး သတင္းကိုဒီကပဲ
ယူသြားမွ ေကာင္းမယ္ ထင္ရဲ႕” ခ်ားမင္းသည္ ခပ္ယဲ့ယဲ့ရယ္
ေအာ္ဟစ္ေျပာဆိုကာေဂ်ာကာ့ထံ ေရာက္လာၿပီး လက္ကို ဆြဲ၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
“အနည္းဆံုး ဝါရွင္တန္ စာဖတ္သူအနည္းအပါးကေတာ့ နာမည္လႊဲေပးထားတဲ့
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီး
တစ္ခုလံုးကိုအကုန္အစင္မလည္ညြတ္ေအာင္ ထုိက္သင့္သေလာက္ေတာ့
နားလည္သြားမွာပါ”ေဂ်ာကာ့၏ ပင္ပန္း ႏြမ္းနယ္ေနေသာ မ်က္ႏွာတြင္
အၿပံဳးရိပ္သည္။
သူသည္ခ်ားမင္းအား စားပြဲေတာ္မွ ကုလားထုိင္တြင္ ထုိင္ရန္ ေနရာေပးသည္။
“အမွန္ကိုရိုးရိုးကိုဆိုပါတယ္ ဂ်ီးဇက္။
ကၽြန္ေတာ္ ေကာလာဟလ သတင္းတစ္ခု ရထားတယ္။
ခင္ဗ်ားရဲ႕သတင္းစာမွာ တ႐ုတ္ျပည္သြားၾကာင္း
အထူးသတင္းေဆာင္းပါးႀကီး ေရးဖို႔ ခင္ဗ်ားျပလာေနၿပီဆိုတဲ့
သတင္းေလ။
တခ်ိဳ႕ ေကာလာဟလ သတင္းေတြ မွန္ေနတာ
ေတြ႔ရေတာ့ဝမ္းသာစရာပဲ”“ကၽြန္ေတာ္လည္း ႏုိင္ငံျခားသား
သတင္းေထာက္မ်ား ကလပ္ထဲ ထြက္လာတဲ့ေကာလာဟလ သတင္းေတြ
မွန္ေနတာ ေတြ႔လို႔ ဝမ္းသာေနရတယ္”ဟု ခ်ားမင္းက
ျပန္ေျပာသည္။
“လူတုိင္းကေျပာေနၾကတယ္။
ခင္ဗ်ားသိပ္ၿပီး အလုပ္ လုပ္ေနတယ္ဆဲ့။
ဘဲပဲ့ျဖစ္ျဖစ္ေလကၽြန္ေတာ္တို႔ကေတာ့ အခုေလာေလာဆယ္ တ႐ုတ္ဒီ
ႏုိင္ငံထဲမွာ ဘာေတြျဖစ္ေနတယ္ဆိုတာတယ္သူ့ကို အပိအျပင္ မသိၾကဘူး၊
အဲဒီထက အေသအခ်ာ သိထားတဲ့ လူေလးတစ္ေယာက္ေလာက္ အဆံုး၀ိုးး
ခံရမယ္ဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ကေတာ့ မျဖစ္သင့္ဘူးထင္တယ္”“ခင္ဗ်ား
ေျပာတာမွန္တယ္၊ ဘာကိုမွ မွန္ကန္ကန္ နားလည္ၾကတာ မဟုတ္ဘူး။

အားလံုး ဂ်ပ္ပဂ်ုပ္ပေထြးေထြးေတြခ်ည္းပဲ”ဟု ေဂ်ကာ့က
သူ၏ကုလားထုိင္တြင္ ေကာ့ငင္လုိက္ၿပီးေျပာသည္။
“ေလာေလာဆယ္ ျပည္ၿခိမ္းထိက ထြက္လာေနတဲ့ သတင္းေတြကလည္း
မရွင္းမရွင္းေတြခ်ည္းပဲ”“ေအးေအးသာသာပဲ သေဘာထားၿပီး လုပ္ပါ
ဂ်တ္ရယ္။
လာေနတဲ့ သတင္းေတြကလည္းကလဗ္မာ ရွိေနတဲ့ ခင္ဗ်ား
သူငယ္ခ်င္းေတြဆိုက အမ်ားဆံုးပါ”ဟု ရွားမင္းက ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တုိ၏က ခင္ဗ်ားကို အခ်င္အလိမ္ခန္ေတြ ေပၚမွာပဲ
အမွ်ေပးေစခ်င္တယ္၊အခုေလာေလာဆယ္ ေမာ္ဒန္ရြာေတြ ဘယ္လို
ေနၾကသလဲဆိုတာ အမွန္အတုိင္းသိၾကဖို၏လုိတယ္”ရွားမင္းသည္
သူ၏လက္ဖြင့္မွ သတင္းစာအား ျဖန္၏ၾကည့္ေနသည္။
“ေတြ၏ၿပီ၊ကၽြန္ေတာ္ေျပာတဲ့ စကား၊ “ေ၄မြဆိပ္ခ်၏ မေကာင္းဆိုးဝါး
ႏြားမတဲ့။
အဲဒါဟာ ေရွး တဂုတ္ကားတဲ့စကားကေတာ့ ထူးဆန္းတယ္။
အနက္အဓိပၸါယ္က ဘာလဲ”“အဲဒီလို အလုပ္ကို အကၽြမ္းက်င္ဆံုး လူကေတာ့
မစဥ္တာဂူးပဲ”ဟု ေဂ်ကာ့က သူဇာအထင္ကန္း ဘာသာျပန္ အရာရွိအား
ၿပံဳး၍ ၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
မစၥတာဂူးမွာင္၏ခင္းသတင္းမ်ားကို စုစည္းၿပီး ယူကာ ဂ်ံုးခန္းထဲ
ဝင္လာၿပီး ေဂ်ကာ့၏ လက္ႏွိပ္စက္စာေရးေဘး၌ လက္ဆဲမွ အထုပ္ႀကီးအား
ခ်ထားလိုက္ေလသည္။
“ဒီမယ္ မစၥတာ ဂူး၊ ဂ်ီးဇကၠားမင္းကို ခင္ဗ်ား မွတ္မိတယ္ မဟုတ္လား”ဟု
ေဂ်ကာ့ကလွမ္းေမးသည္။
“သူက ေမးေနတယ္၊ ေ၄မြဆိပ္ခ်၏ မေကာင္းဆိုးဝါး ႏြားမဆိုတဲ့
စကားအဓိပၸါယ္ကို သူသိခ်င္လို၏တဲ့”သက္ႀကီးရြယ္အို ဘာသာျပန္အရာရွိသည္
သူ၏ဦးေခါင္းအား အေမရိကန္ ကြယ္ဝ၍ၾကည့္လည္း။
“တဂုတ္ ဂႏၶဝတီေပမာကေတာ့ မစၥတာ ရွားမင္းရဲ့ မေကာင္းဆိုးဝါး
ႏြားမနဲ့ေ၄မြဆိပ္ခ်ိတာ တျခားမဟုတ္ဘူး။
အေမွာင္ထမာတေလာကထဲက လာၾကတဲ့ မေကာင္းဆိုးဝါးသတၱဝါေတြပါ။
သူတုိ၏ဟာ လူေယာင္ ဖန္ဆင္းၿပီး ကမာတေျမႀကီးေပၚမွာ
ဒုကၡေပါင္းစံု ဖန္ဆီးေပးဖို၏လာၾကတာပါ။
ဒါေပမဲ့ တကယ္လို၏မ်ား လူသားစစ္စစ္ေတြက
သူတို၏ရဲ့အေယာင္ေဆာင္ဒုေတြကို ျမင္လုိက္ရင္ သူတို၏ရဲ့မူလ
ပံုသဏၭာန္ေတြဟာ ေပၚလာပါတယ္”မစၥတာဂူးသည္ စကားကို ျဖတ္၍
ရွင္းၿပီး ရွားမင္းအား ၾကည့္၍ ၿပံဳးသည္။
“ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ဒ ဒီစကားကို ပန္းမီးတစ္ရာ ပြင့္ပါေစ တုိက္ပြဲအၿပီးမွာ
ပထမဆံုး စသံုးခ်တာပါ။
သူကေျပာတယ္၊ ကြၽန္ျမဴနစ္ပါတီကို ေထာက္ခံခ်င္ၾကေဆာင္ခဲ့တဲ့ ပညာတတ္
အသိပညာရွင္ေတြဟာလူေယာင္ဖန္ဆင္းတဲ့ မေကာင္းဆိုးဝါး
သတၱဝါေတြတဲ့။
ပါတီရဲ့မူဝါဒေတြကို ေဝဖန္ခံုးသုပ္ေနၾကတဲ့အခါမွာ သူတုိ၏ကုိယ္သူတို၏
ကိုယ္ေရာင္ေဖာက္ထားၿပီး သူတုိ၏ရဲ့မူလဇာတိကို ျပန္ျပတတ္တယ္တဲ့။
အခု သူတို၏သံုးေနၾကတဲ့ “ေ၄မြဆိပ္ခ်၏ မေကာင္းဆိုးဝါး
ႏြားမႀကီးေတြ”ဆိုတာႏုိင္ငံေရးအားျဖင့္ သစၥာမဲ့ၿပီး မ၁ိုးသားတဲ့
လူေတြကို ဂ်ေတ္ခနတဲ့ သေဘာပါ”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ မစၥတာ ဂူး”ဟု

ရွာမင်းက ေျပာကာ အိတ်ထဲမွ မွတ္စ္ကားအုပ္ကို ထုတ္ယူလိုက္သည္။
မွတ္စ္ကားအုပ္ထဲတြင္ သူ ေရးလိုသမွ်ကို ကဗ်ာကဗ်ာ ေရးထည့္လုိက္သည္။
မစၥတာဂူးသည္ အခန္းထဲမွ ထြက္လာခဲ့ေလၿပီ။
ရွာမင်းသည္ ေဂ်ာ့ကားအား တစ္ခ်က္ ေမာ့ၾကည့္သည္။
အမွန္ေတာ့ ေဂ်ာ့ကားသည္ဆိုသက္ ငါးဆယ့္ငါးအရြယ္ေရာက္ခါမွ အလုပ္ကို
အဆံမတန္ လုပ္ကိုင္ရသျဖင့္ အဆံမတန္ခင္ပန္းလွ်က္ရွိ၏။
တကယ္ေတာ့ သူ႔အသက္ သူ႔အရြယ္သည္ အလုပ္ကို ထိုမွ်ေလာက္အထိမလုပ္ဘဲ
ေနရေတာ့မည္ျဖစ္၏။
သို႔ပါေသာ္လည္း။
“ဟုတ္တယ္ ဂီးဇက္၊ ကၽြန္ေတာ္ အလုပ္ကို အဆံမတန္ လုပ္ေနမိတာ အမွန္ပဲ၊
လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္အနည္းငယ္က ကၽြန္ေတာ္ ေမာ္ေတာ္ဘုတ္စီး ဝယ္ခဲ့တယ္။
ရာသီဥတု ေကာင္းခ်ိန္ဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ္ ေတြ႔ခဲ့ရတဲ့ အတူ အနီးအနားက
ကၽြန္းေတြဆီ အပန္းေျဖခရီး ထြက္မယ္ဆိုတဲ့ စိတ္ကူးနဲ႔လုပ္ခဲ့တာပါ”
ေဂ်ာ့ကားသည္ စကားကို မဆက္တာ ၿပံဳးၿဖဲၿဖဲလုပ္ကာ
သက္ျပင္းရွည္ႀကီးတခ်က္ခ်လိုက္သည္။
“ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ားေျပာတာ သိပ္မွန္တယ္။
ကၽြန္ေတာ္ မအိပ္ခဲ့ အခ်ိန္ေတြဆိုရင္ဒီစားပြဲမွာပဲ
လာထုိင္ေနတာပဲ”ဒီဘက္ႏွစ္ေတြမွာ ဂ်ပ္ဆြဲ အင္ဂတိကိုနဲ႔
တ႐ုတ္ျပည္ကို သမဓေတးုိင္ၾကားမွာတုိက္ပြဲက ဆက္ဆံမႈ ရေနေသးလား။
ရတယ္ဆိုရင္ ဘယ္လိုရေနၾကသလဲ။
ကၽြန္ေတာ္ေနာက္ဆံုးအေခါက္ လာတုန္းကဆိုရင္ ခင္ဗ်ား ပီကင္းကို
သြားဖို႔စီစဥ္ေနတာ ေတြ႔ခဲ့ရတယ္။
အဲဒီတုန္းက ရွိတည္ေဆာက္လာခဲ့တဲ့ သံတမန္ ဆက္ဆံေရးဟာ အခုထိ
တည္တံ့ေနတုန္းပဲလား”ရွာမင္းဇာ၊ မလိုတမာသိေၾကာင့္ ေဂ်ာ့ကား
ၿပံဳးေနမိေသာ္လည္း သူ႔မ်က္ခြန္းကိုမူ ခ်က္ခ်င္းအေျဖမေပး။
“အင္းပါေလ ကၽြန္ေတာ့္ရွဴ႕ ေနာက္ဆံုးခရီးအေၾကာင္းကို ညစာ
စားၾကတဲ့အခါေျပာပါမယ္။
ဒီတစ္ခါ ညစာကိုေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ ဒကာခံမွာေနာ္”ဟု ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ဂ်ာတ္ႏုိင္ငံကို သြားဖို႔ ဗီဆာ ႏွစ္ခုတုိင္းေလွ်ာက္ထားယဴ၊
တစ္ခါမွ ခြင့္ျပဳခဲ့ဖူးတယ္။
အဲဒါလည္းပဲေျခာက္ဆယ့္ေလးခုက ဆိပါေတာ့၊ ကၽြန္ေတာ့္ကို
သြားဖို႔ခြင့္ျပဳခဲ့တဲ့ ေနရာေတြကလည္းသူတုိ႔ေရြးခ်ယ္ထားေပးတဲ့
စက္႐ံုု အလုပ္႐ုေတြနဲ႔ ဘံုရယ္ေတြပါ၊ ဒါေပမဲ့
ဘယ္သူနဲ႔မွကၽြန္ေတာ္စကားေျပာခြင့္ မရခဲ့ဘူးေလ၊
အဲဒီေတာ့”ေဂ်ာ့ကားသည္ သူ႔စကားကို မဆက္ႏုိင္ဘဲ ထုိစဥ္က သူသည္ ေမ-
လင္းႏွင့္ေရာ ေမ-လင္းအစ္ကိုႏွင့္ပါ အဆက္အသြယ္ ရရန္ အမ်ိဳးမ်ိဳး
အားထုတ္ ေသာ္လည္း မရခဲ့သျဖင့္စုတ္ေရာကိုယ္ပါ ထိခုိက္ခဲ့ရ၏။
သူသည္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ ေခါင္းေဆာင္ပုိင္းမွ
ပုဂၢိဳလ္မ်ားႏွင့္ေတြ႔ဆံုခြင့္ေပးရန္လည္း ေမတၱာရပ္ခံစာမ်ား
ေရးသားတင္ျပခဲ့ဖူး၏။
သို႔ေသာ္လည္းလစ္ဟင္းခ်ိဳသာ ခံခဲ့ရ၏။
ထုိစဥ္က သူသည္ ဆယ္ဂ်ာမွ ခြင့္ျပဳေသာ ေနရာမ်ားသို႔ သြားခြင့္ရခဲ့သည္။
သူႏွင့္အတူ ပါလာသူမွာ အေရွးပါ အရာမေရာက္သည့္ ေကဒါ ေပါက္စ
တစ္ဦးမွသာျဖစ္၍ေျပာဆိုဆက္ဆံပံုမွာ အရာရွိဆန္လြန္းလွ၏။

မ်က္ေမွာေၾကာကလည္း တင္းလြန္းလွေခ်သည္ျဖစ္ရာေၾကာင့္အဖို႔
ထိုေကဒါသည္ ဆက္ဆံရန္ အခက္ခဲဆံုး လူတစ္ေယာက္ ျဖစ္ခဲ့ရေလသည္။
ပ်က္စီးသို႔ တစ္ေခါက္ မေရာက္ခင္ကေရာ ေရာက္ၿပီး ေနာက္ျပင္းမွာေရာ
ေၾကာသည္ကားလံုး အသံုးအႏွန္းမွအစ အထူးသတိထား၍
ေရးသားထားေသာ ေပးစာမ်ားအား ေမ-လင္းဇာအစ္ကို မာရွယ္ လု-
ခ်ယာအိုထံ ထည့္ခဲ့ဖူး၏။
ေနာက္ဆုပ္ ပ်က္စီးသို႔ အလည္ လာေရာက္ႏုိင္ေရးအတြက္ ကူညီဖို႔
ေမတၱာရပ္ခံသည့္စာမ်ား ျဖစ္ခဲ့ဖူး၏။
သို႔ေစလည္း ထုိစာမ်ားႏွင့္ ပတ္သက္၍မည္သည့္အေၾကာင္းျပခ်က္မွ
ေရာက္မလာခဲ့ေခ်။
တစ္ႏွစ္ခန္႔ၾကာ တစ္ႏွစ္ဆန္းလာခဲ့ၿပီ ျဖစ္ေသာ္လည္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ
ပ်က္စီးၿမိဳ့ေတာ္သို႔နာက္ဆုစ္ေခါက္ ေရာက္ေရးကား ေဝးသည္ထက္သာ
ေဝးလာခဲ့ရ၏။
ထို႔ေၾကာင့္လည္းေဟာင္ေကာင္ရွိ သူဇာ ေန႔စဥ္ အလုပ္သည္ သတင္းစာ
ဂ်ာနယ္ မဂၢဇင္းႏွင့္ ေရဒီယိုမ်ားမွ လာသမွ်သတင္း အားလံုးကို
နားေထာင္၍ လက္ခံရယူျခင္းျဖင့္ အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ရသည္။
ထိုမွမကေသး...။
သူ႔ေန႔စဥ္ အလုပ္ထဲတြင္ မာရွယ္ ခ်ယာအို၏ ဖုိင္တစ္ခုိင္ သီးသန္႔ ဖြင့္ကာ
မာရွယ္ခ်ယာအိုႏွင့္ဆက္စပ္ ပတ္သက္သမွ် သတင္း အတုအေျမာက္မ်ား စုေဆာင္းသည့္
အလုပ္စာရြက္စာတမ္းမ်ားကိုလည္း ခဲ့ရေလသည္။
ထို ဖုိင္ထဲတြင္ ခ်ယာအို၏ ပါတီအစည္းအေဝးမ်ား တက္ျခင္း၊
ႏွစ္ဖက္လူခ်မ္းသာမ်ား တက္ေရာက္ျခင္း စသည့္မ်ားကိုသာမက ပါတီႏွင့္
စစ္တပ္ၾသဇာ ပါဝင္ေနရသည့္သူ၏ အထက္တန္းေရာထူး အခန္းကဏၰမ်ားကိုပါ
သတိထား၍ စုေဆာင္းထားခဲ့သည္။
ျဖစ္ရပ္လံုးကို ေရွ့ေနာက္စဥ္၍ ထားခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ မာရွယ္
ခ်ယာအိုႏွင့္ပတ္သက္လာလွ်င္လွ်င္ေလသမွ်ကို ခ်က္ခ်င္းလိုလိုရွာေဖြ၏။

ေရာက္ၿပီးကစ္ည္းက ေမ-လင္းကိုေရာ ကာအို႔ သတင္းမ်ားကိုပါ ေနာက္ဆုပ္
မၾကားရေတာ့ေခ်။
သို႔ေသာ္လည္း ေဂ်ာ့ဇ္၏ အသိဉာဏ္ႏွင့္ လံု႔လ ဝီရိယတို႔သည္
ဆက္မားလွသည္ျဖစ္ရာ
ထိုထားအစ္ထိုထိုသတင္းအထူးသတိထားၿပီး မိတ္ဖြဲ့မ်ားဖြင့္ကာ
နားမ်ားကိုပါ
စြင့္ထားခဲ့၏။

ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ဆုန္ေရးဟူေသာ မဟာ ေရခဲေတာင္ၾကီး ၿပိဳက်ေနၿပီဟု
သတင္းၾကားကတည္းကေဂ်ာ့ဇ္တြင္ အလုပ္တစ္ခု ထပ္တုိးလာသည္။
ထို ေတာ္ဆုန္ေရး၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ား၊အက်ိဳးျဖစ္ဆုန္းမႈမ်ား၊
အက်ိဳးပ်က္ျပားမႈမ်ား၊ လူမႈေရး ပ်က္ျပားဆုံးဝါးမႈမ်ား၊
လူ႔အဖြဲ႔အစည္းအတြင္းရွိ ပညာေရး၊ က်န္းမာေရး၊ ယဥ္ေက်းမႈ၊
ကုိယ္က်င့္တရား စသည့္မ်ားႏွင့္ ပတ္သက္ေသာခ်ိဳ့ယြင္းပ်က္ျပားမႈမ်ား

အားလံုးကို သတိထား၍ မတ္တမ္းတင္ထားျခင္း ျဖစ္သည္။
ဤလုပ္ငန္းတြင္သည္း သူသည္ ထိုေတာ္လွန္ေရးဇာတ္ကြ်ဴးေၾကာင့္
အက်ဳိးပက္သက္ျပားသြားရသူမ်ားဇာ၏ စာရင္းကိုပါ မေပါ့ေသာ သတိျဖင့္
ျပဳစုထားရွိသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔ မိတ္ေဆြေတြဆီက ရထားတဲ့ သတင္းက ခင္ဗ်ားရဲ့သမီး
ေအာင္ေဂးလ္ဟာေနာက္ဆံုးမွာ ခင္ဗ်ားဆီက “တ႐ုတ္ အဆက္အသြယ္”ကို ရေအာင္
ယူသြားၿပီတဲ့”ဟု ရွားမင္းက်ေျပာသည္။
“အခု ခင္ဗ်ားသမီး ရွန္ခ်ိဳင္းသြားၿပီး စာသင္ဆရာမ လုပ္ေနၿပီဆို”
ေဂ်ာ့ကေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္ယ္၊ သမီးက အခုထိ ဟုတ္ပါပဲ။
ကၽြန္ေတာ့္ သူ႔ကို ၁၉၅၇-ခုႏွစ္တြင္းကပဲကင္း အလည္သြားေတာ့
ေခၚသြားမိတယ္။
အဲဒီ တစ္ေခါက္ ဒီ ျပန္ေရာက္တည္းကတ႐ုတ္ႏုိင္ငံသြားၿပီး
အလုပ္လုပ္ဖို႔ပဲ ပူဆာေနေတာ့တာပဲ။
ၿပီးေတာ့ သူ လန္ဒန္ကိုျပန္သြားၿပီးဘာသာစကားသင္တန္းတစ္ခု
အခ်ိန္ျပည့္တက္တယ္။
ဘြဲ႔လြန္သင္တန္းေပါ့၊ ေနာက္ဆံုးဘြဲ႔လည္းရေရာ တစ္ႏွစ္ေနေတာ့
ရွန္ခ်ိဳင္း ေရာက္သြားတာပဲ။
ဘာသာစကားသင္ဆရာမအလုပ္ကို သူ႔ဘာသာသူ ရေအာင္လုပ္သြားတာ၊
အဲဒီကတည္းက သူ ဒီတက္ကြါျပန္မၾကည့္ေတာ့ဘူး”“အခုလည္း
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးႀကီး ျဖစ္ေနေတာ့ သူ႔အတြက္
ေနရထုိင္ရတာမခက္ခဲေပဘူးလား”“ၾကည့္တာ ခက္ခဲပံုေတာ့ မေပၚဘူး၊
တကယ္လို႔ ေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္အျခအေနဆိုးလာရင္
ကၽြန္ေတာ့္ကို သူ စာမေရးဘဲ ေနမွာမဟုတ္ပါဘူး။
သမီးစိတ္ကို ကၽြန္ေတာ္သိတယ္၊ လြယ္လြယ္နဲ႔ အေလွ်ာ့ေပးမယ့္
မိန္းကေလးမဟုတ္ဘူး။
အခု အင္စတီက်ဳတ္သူ႔ရဲ့ဘာသာစကားသင္ ေက်ာင္းသံုးစာအုပ္အုပ္
ထုတ္ေပးခဲ့တယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကပညာသင္ခန္း အမ်ားအျပားမွာ သံုးေနၾကၿပီ။
သူ႔ဘဝအတြက္ သူနဲ႔ထုိက္တန္ခဲ့ ေနရာတစ္ခုရေအာင္ကေတာ့ သူမလုပ္ဘဲ မေနဘူး၊
လုပ္ပါပဲ”“ဟုမွာ သူ႔ဘဝကို ဘယ္လို
ထူေထာင္မလဲဆိုတာက်ေတာ့ေကာ”ေဂ်ာ့သည္ တြန္႔ဆုတ္ဆုတ္
ျဖစ္ေနသည္။
ပဋိကၡဳိးမွဲ သားအဖႏွစ္ေယာက္ျပန္ေရာက္ၿပီးကတည္းက သူတို႔၏
ဆက္ဆံေရး အေျခအေနကို ဘယ္လိုေျပာရလွ်င္ေကာင္းပါမည္နည္း။
“သမီးက သူ႔ဘဝကို သူ႔ဘာသာသူပဲ ရပ္တည္ခ်င္တယ္၊ သူ
ဆက္ဆံတဲ့ဘဝကိုသူ႔ဘာသာသူပဲ တည္ေဆာက္ခ်င္တယ္ ဂ်ီဇက္။
သူ ရွန္ခ်ိဳင္းကို ေရာက္သြားကတည္းကသူ႔အတြင္းေရး ကိစၥေတြကို
လံုး၀ အသိ မေပးေတာ့ဘူး၊ ကၽြန္ေတာ့္ဆီကို
စာလည္းသိပ္မေရးေတာ့ဘူး။
ဒါေပမဲ့ လြန္ခဲ့တဲ့ တစ္ႏွစ္ခြဲ ႏွစ္ႏွစ္ေလာက္ကတည္း ႏုိင္ငံျခားဘာသာသင္ဆရာတီက်ဴမွာ
ရွိေနၾကတဲ့ တ႐ုတ္ကထိပ္ေကြထက္ဆံုး တစ္ေယာက္နဲ႔
အေတာ္ကေလးခင္မင္ရင္းႏွီးေနတယ္လို႔ စာတစ္ေစာင္ထဲမွာ
ထည့္ေရးတယ္”ေဂ်ာ့သည္ ပဋိပကၡမ်ားကို တြန္႔လိမ္ၿပီး

စကားေျပာလက္နက္ကို သိမ္းလိုက္ရန္ျပသည္။
သူသည္ အတန္ၾကာမွ ေတြေဝလွ်က္ရွိ၏။
“ဒါေပမဲ့လို႔ စာထဲမွာ အဲဒီ ကထိကနဲ႔ လက္ထပ္ျဖစ္မယ္ဟုဖြင့္ဆိုတာ
ေရးမထားေတာ့ သူ႔အိမ္ေထာင္ေရးကိစၥကို ကၽြန္ေတာ္လည္း
အတိအက် မသိဘူး”သူ႔သမီးအေၾကာင္း သိပ္ၿပီး ဟက္ကက္ပက္ ေျပာခ်င္ပံု
မရသည့္ ေဂဠဳတ္အျဖစ္ကိုသတိထားေနမိေသာ ရွားမင္းသည္
သူ႔မွတ္စုစာအုပ္ကေလးကိုထုတ္၍ သူ မွတ္သားထားသည့္ဓာတ္ပုံမ်ားအား
ျပန္ၾတြတ္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ ဦးေခါင္းကို ေထာင္၍ ေဂဠဳတ္အားၾကည့္ၿပီးရယ္သည္။
“ေထြေထြထူးထူး မွတ္သားတာေတာ့ မပါဘူး ဂိတ္၊ ဒါေပမဲ့ ဒီကုိ
လာရတဲ့အဓိကရည္ရြယ္ခ်က္ကို ဖံုးထားမိတာေတာ့ အမွန္ပဲ။
ကၽြန္ေတာ္လာတာ တျခားကိစၥမဟုတ္ဘူး။
ထံုးစံအတုိင္းပဲ၊ ခင္ဗ်ား ဦးေႏွာက္ကို ေဖာက္စားမလို႔”ေဂဠဳတ္ကာ
ၿပံဳးသည္။
“ရပါတယ္ေလ၊ ခင္ဗ်ား ဆက္ဒီလာလာသာ ေဖာက္စားသြားပါ။မိတ္ေဆြစစ္စစ္ဆိုတာ
ဘာလုပ္ဖို႔ ထားတာလဲ”“ကၽြန္ေတာ့္ စဥ္းစားမိတာ တစ္ခ်က္ရွိေနတယ္။
အခု သူတို႔ လုပ္ေနၾကတဲ့ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးထဲမွာ
ျပင္ဦးလြင္ဗဟိုနဲ႔ အၿငိအတြယ္ ျဖစ္ေစမယ့္ ႏိုင္ငံျခားေရးရာ
မူဝါဒအေျပာင္းအလဲမ်ား ရွိလာမလားဆိုတာ စဥ္းစားေနမိတဲ့ အခ်က္ပဲ။
ကၽြန္ေတာ့္ ပထမဆံုးသိခ်င္ေနတာက တ႐ုတ္ႏိုင္ငံေျမေပၚမွာ အခု
ေလာေလာဆယ္ ဘာေတြျဖစ္ေနသလဲဆိုတာအတိအက် အမွန္အကန္
သိခ်င္တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ အေမရိကန္ ေကာင္စစ္ဝန္ဝံုးက
တ႐ုတ္ေဒၚကည္ေန၀ံသူေတြနဲ႔ စကားေျပာၿပီးၿပီ။
သူတို႔နဲ႔ ေျပာထားခဲ့တဲ့ စကားေတြအေပၚမွာခင္ဗ်ားရဲ႕အျမင္ကို သိခ်င္လို႔
လာတာပဲ”“ကဲ ေျပာစရာရွိတာ ေျပာေပေတာ့”ဟု ေဂဠဳက်က်
သူ႔ကုလားထုိင္ကုိ ေနရာ၀င္ဆြဲ၀င္လိုက္ရင္း ေျပာသည္။
ရွားမင္းသည္ သူ႔မွတ္စုစာအုပ္ကို ထုတ္၍ ဖတ္သည္။
“အခုေလာေလာဆယ္ဟပ္စ္ဝံုၿခံေရး တပ္ဖြဲ႔၀င္ေတြ တည္ရွိလာတာနဲ႔
ပတ္သက္လို႔ ထူးျခားလာႏုိင္တဲ့အပုိင္းသံုးပုိင္းရွိေနတယ္ဆိုရင္ ခင္ဗ်ား
လက္ခံႏုိင္ပါသလား”ဟု ရွားမင္းက ဓေလ့ယူသည္။
“ပထမပုိင္းကမၻာေသးခင္က သီတင္းပတ္ေတြအတြင္းမွာ
ပီကင္းၿမိဳ့ေတာ္ အတြင္းကို ဝင္လို၀င္ ထြက္လိုထြက္လုပ္ေနၾကတဲ့
တပ္ဆင္လံုၿခံေရး တပ္ဖြဲ႔၀င္ေတြဟာ ဆယ္သန္း ရွိေနတယ္။
သူတို႔ေျပာေနၾကတာကေတာ့ “အေဟ်ာင္မ်ိဳး တပ္ဖြဲ႔၀င္ေတြပါတဲ့။
ဒါေပမဲ့ ဒီတပ္ဖြဲ႔၀င္ေတြအေနနဲ႔တစ္ႏုိင္ငံလံုးမွာ ရွိေနၾကတဲ့
ေခတ္ေဟာင္းမ်ိဳးဆက္ ေလးဆက္ေတြကို
ကုိယ္စားျပဳတဲ့အင္အား ေခါက္ခ်ားေအာင္
ေျခာက္လွန္႔ေနၾကတယ္။
ဒုတိယပုိင္းက ပီကင္း မႏွစ္ၿမိဳ့စရာ ေကာင္းေလာက္ေအာင္
ၾကမ္းတမ္းဆုိးဝါးတဲ့ ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေရးသမားအုပ္စု တက္သိုလ္
ေကာင္းသားေတြပဲ၊ သူတုိ႔ကို ေမာ္စီ-တုန္းကသုံးနဲ႔ၿပဳိင္ဘက္ေတြ
ျဖစ္ေနၿပီလို႔ထင္တဲ့ ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြကို ျဖတ္ခ်ရာမွာ
အသံုးျပဳဖို႔လက္သပ္ ေလ့က်င့္ေပးၿပီး ေမြးထားတာ၊

သူတို့အနုပညာလက်ရာတွေကို ဘယ်သူတုပခိုးအတာအထိ ခက်ခဲလာမလဲ။
တတိယအပုဒ်းက တချားမဟုတ်ဘူး။
ပြည်နယ်ေတြက ပါတီေကဒါေတြ အေနနဲ့သူတို့ကိုယ်တိုင် ကာကြယ်ဖို့
ဖြန့်ခဲ့ပြီးတည်ေထာင်ထားၾကတဲ့ တပ်ခွဲလုပ်ခ်ေရး
တပ်ဖွဲ့ဝင်အုပ်စု "ရန်သူ" ေတြပဲ၊ သူတို့ ျပန်ဆာကေကာ
ဘယ်လုိျဖစ်လာမလဲ" ေဂဏာ့က ေခါင်းညိတ်သည်။
"အခု အခ်က်အားလံုးဟာ ယူဆပံုမွန္တဲ့ လကၡဏာရွိပါတယ္" "ဒုတိယနဲ့
တတိယအုပ်စုေတြဟာ အခုဆုိရင် တစ်ဖြန့်နဲ့တစ်ဖြန့် နံရံကပ်ပိစတာေတြ၊
လက္ခဏာေတြနဲ့ သတုတ္ေတြ အသံုးျပဳၿပီး ေဆာင္ေနၾကၿပီ။
တပ်ဖြဲ့ဝင် ဆယ္သန္းကကိုယ့္ေဒသကုိယ္ ျပန္ဖြဲ့ထုတ္ထားတဲ့ အဓိန္ေတြကို
လံုးဝမနာခံဘူး။
အဲဒီေတာ့ျပည္သူ့လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္ဖဲ့ ရဲေတြဟာ အဆင့္သင့္
ျပင္ထားၾကရတယ္။
ျပည္နယ္ေဒသခံစစ္တပ္ေတြရဲ့ တပ္ဗဟုိေတြကလည္း
တပ်ဲလုပ်ခ်ေရးတြဲေတြကို သူတုိ့ဘာသာ
သူတို့ဖြဲ့စည္းသြားႏုိင္ခြင့္ ရွိ မရွိ၊ မသိၾကဘူး။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္တုိ့ဆုိရင္ေတာ့ အဲဒီတပ္ဗဟုိေတြကလည္းဖြဲ့ၾကမွာပဲ၊
တကယ္လို့ ဖြဲ့ၾကၿပီဆုိရင္ေတာ့ ဂ်ပ္ပဒုိေထြးမန္ ျပဳနာဟာ
ေလးဆေလာက္အထိခက်ခဲသြားလာစရာရွိတယ္" "လူတုိင္းက အဲသလို
ျဖစ္လာလိမ့္မယ္လို့ ထင္ေနၾကပါတယ္" ဟု ေဂဏာ့က ေျပာသည္။
"အဲဒီတပ်ဲဖြဲ့ဝင္ေတြက ေမာ္ဒယ္ ဆန္ခ်ဲက်င့္
လူေတြအားလံုးကိုရန္သူေတြလို့ စြပ်စ္ခ်ထားၾကပါတယ္။
သူတို့ကုိယ္တုိင္ကေတာ့ ေမာ့ေအပင္ သစ္ပင္ ခံထားတယ္လို့ အခုိင္အမာ
ေျပာေနၾကပါတယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံမွာ လူတုိင္းဟာ "တပည့္ ေမာ္" ျဖစ္ခ်ိန္ေနၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ အခ်ိန္ခဲင္းတုိက်ခ်ိန္ေနတဲ့ စီတြက္တတ္လည္း
ေမြးထားတုန္းပဲ" "သိပ္ေကာင္းတဲ့ အယူအဆပါပဲ" ဟု ရွားမင္းက
ေျပာသည္။
"ႏုိင္ငံရဲ့စီးပြားေရးက တ႐ုတ္ကုမၸဏီလံုးဝခံေရးအဖြဲ့လက္ထဲ
မီးရထားလမ္းေတြ အပ္ခ်ုပ္ကတည္းကစၿပီး ပ်က္သာပဲ။
ဒါေပမဲ့သူတို့က ေမာ္ မ်က္ႏွာသာေပးထားတဲ့ လူေတြဆိုေတာ့
ခက္တယ္။
သမၼတနဲ့အတြင္းေရးမွဴးကိုလည္း ရာထူးက ခ်ထားတယ္။
စစ္ေျပး ဒုကၡသည္ေတြဆီက ရလာတဲ့ သတင္းေတြကေတာ့
အသိပညာရွင္အတတ္ပညာရွင္ အမ်ားအျပားနဲ့ ပညာရွင္ အေကာင္အမာ
ေလးဦးဟာ တပ်ဲလုပ်ခ်ေရးတြဲေတြရဲ့ ေခ်ာက္ကမၼေၾကာင့္
သူတို့ကုိယ္သူတို့ သတ္ေသသြားၾကၿပီလို့သိရတယ္။
ပါတီဗဟုိေကာ္မတီက အၾကမ္းဖက္ျခင္းကို ေရွာင္ရွားရမယ္လုိ့
အဓိန္ထုတ္ထားေပမယ့္ေအာက္လူေတြက မနာခံၾကဘူး။
အခုေလာေလာဆယ္ ျဖစ္ေနတာက သူတို့ရဲ့
ယဥ္ေက်းမွဳေတာ္လွန္ေရးႀကီးဟာ
ေျမႀကီးကိုတုန္သြားေစႏုိင္ေလာက္ေအာင္ ျပင္းထန္လို့
ေျပာေနၾကပါတယ္။
လူတုိင္း၊ ေယာက်ၤားတုိင္း၊ မိန္းမတုိင္း၊ ကေလးသူငယ္တုိင္းမွာ

သန္ဓာစင္တဲ့ ေတာ္လွန္ေရးစိတ္ ေမြးျမဴဖို႔
အားေပးျခင္းနဲ႔ျမေတာင္ေျမ့ေက်ာေပးျခင္းေတြ
ျပဳေပးလိမ့္မယ္လို႔လည္း ေျပာေနၾကတယ္။
ေနာက္ဆုံး အဒဒသန္ဓာစင္ေသာ စိတ္ဟာ တစ္ကမာၻလံုးကိုေတာင္
ပ်ံ႕ႏွံ့လိမ့္မယ္တဲ့ ""သိပ္ပံ ေကာင္းပါတယ္"ဦးမင္းက ၿပံဳးသည္။
"ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ားကို ေနာက္ထပ္
ဒုကၡမေပးခ်င္ေတာ့ပါဘူး"ဟုေျပာသည္။
"ေနာက္ဆုံးကံရင္ေတာ့ သရဲတေစၦေတြနဲ႔ သဘက္ေတြဟာ
ဘယ္သူ႔ေတြလဲ"ဆိုတာရယ္ "အနက္ဝါးဇာတ္ဝင္ေတြဟာ ဘယ္သူ႔ေတြလဲ"
ဆိုတာရယ္၊ "အယုတ္တမာႏြားမေတြဆိုတာ ဘယ္သူ႔ေတြလဲ" ဆိုတာရယ္
အဒါအားလံုးအတြက္ အေျဖကေတာ့ထြက္လာမွာပါ"ဦးမင္းသည္ ထုိင္ရာမွ
ထရပ္ကာ သူ႔မတ္စီးအုပ္အား ျပန္ဆင္သည္။
"အားလံုးကိုမွတ္ထားပါမယ္၊ ဒီည ညစာမစားခင္ဘေပါ့၊ ခင္ဗ်ား မန္ဒရင္းဟိုတယ္ကို
ည ရွစ္နာရီေလာက္လာေစခ်င္တယ္။
ကၽြန္ေတာ့္ ေဂဇက္ က စရိတ္ခံမွာပါ။
ညစာ စားတဲ့အခါက်မွေျပာစရာရွိတာေတြ
ဆက္ေျပာၾကတာေပါ့"ဦးမင္းက ၿပံဳးကာ သူ႔လက္တစ္ဖက္အား
ေျမ့က်၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
ၿပီးေတာ့ ဝုံးခန္းထဲမွထြက္သြားသည္။
ေဂ်ာ့သည္ ဦးမင္းအား ေနာက္ေနၿ ရယ္ၾကည့္ကာ က်န္ခဲ့သည္။
ထို႔နာက္ သူ႔ စာၾကည့္မ်က္မွန္အား ျပန္တပ္ကာ သူ႔စားပြဲဆီ သြားထုိင္သည္။
သူ႔ လုပ္ေဖာ္ေဟာင္းအား ျပန္ၾကည့္သည္။
ထိုအတြင္းမွာပင္ သူ႔မ်က္လံုးအစုံသည္ မစၥတာဂူး
ယူလာၿပီးတင္ေပးထားသည့္ ေန႔ခင္းေဝ စာမ်ားအေပၚ
ေရာက္သြားသည္။
စာအိတ္ဟာ စိုးေပၚခ်ဳပ္ေရးထားသည့္ လက္ေရးသည္ သူ
ျမင္ဖူးေတြ႔ဖူးေနေသာ လက္ေရးျဖစ္၏။
စာအိတ္ကိုပုဒ္ခြါထားသည့္ တံဆိပ္ေခါင္းသည္ ျပင္သစ္တံဆိပ္ေခါင္းျဖစ္၍
တံဆိပ္ပုံကိုထားသည့္ စာတုိက္မွာပါရီစာတုိက္ျဖစ္သည္။
ဘယ္လုိပဲျဖစ္ျဖစ္ လက္ေရးကေတာ့ မမွားႏုိင္၊ ေအဘီေဂးလ္၏
လက္ေရး။
ေဂ်ာ့ေခါင္းထဲသို႔ ပထမဆံုးဝင္လာသည့္ အေတြးမွာ သူ႔သမီးအား
ရွန္ဟုိင္းမွႏွင္ထုတ္ခံရၿပီဟူေသာ အေတြးျဖစ္၏။
ရွန္ဟုိင္းဌာန ေနရာသည္ကလမ်ားအတြင္း သူ႔သမီးသည္သူ႔ထံသို႔
စာႏွစ္ေစာင္ သံုးေစာင္ခန္သာ ေရးခဲ့သည္ျဖစ္၍ ထုိစာမ်ားသည္
ရွန္ဟုိင္းစာတုိက္ကလာျခင္းျဖစ္သည္။
သို႔ဆိုလွ်င္ ယခု ဤစာသည္ ဘာ့ေၾကာင့္ ျပင္သစ္က လာရသနည္း။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းရွိ ျဖစ္ေနေသာ ယဥ္ေက်းမႈ
ေဘာ္လွန္ေရးေၾကာင့္ အဟန္႔အတားေတြျဖစ္ကာ ဥေရာပဘက္မွ
လာသည့္ ခရီးသည္တစ္ဦးအား လက္ဆင့္ကမ္းၿပီးမ်ား
ဤစာကိုထည့္ပုိင္းလုိက္ေလသလား။
ေဂ်ာ့သည္ စာအိတ္ကိုၾကည့္ကာ ေအဘီေဂးလ္အေတြက္ေသာကျဖစ္လာသျဖင့္
ေတြးမိေတြးရာမ်ားကို ေတြးမိေနျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ သူသည္ စာအိတ္ကိုေဖာက္၍ အတြင္းမွ စာကို ထုတ္ယူလုိက္သည္။

ပထမဆုံးစာရြက်၏ ထိပ်၌ ေရးထားေသာ လိပ္စာမွာ ရွန္ကုိင္းၿမိဳ့
နန္တင္းလမ္းမွအနီးျဖစ္သျဖင့္ ဤစာ ျမစ္ဖ်ားခံရာ မူလအစသည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံပင္ ျဖစ္ရမည္ဟုေသခ်ာလွပါ၏။
သူသည္ စာသြားစာလာအား အၾကမ္းဖ်င္း ဖတ္ၾကည့္ၿပီးသည့္အခါ
သူ၏သမီး၌ေဘးအႏၱရာယ္ တစ္စုံတရာေတာ့ျဖင့္ မရွိေသးဟု
ေတြးသုံးသပ္လိုက္သည္။
စာေရးသည့္ ေန႔ရြဲအား ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ စာ၏ သတ္မွတ္မွာ သီတင္း
ေလးပတ္ရွိေနၿပီဟု သိရ၏။
ရက္ကြဲမွာ စက္တင္ဘာကလည္း ျဖစ္သည္။
စာကို “ခ်စ္ရသူေသာ အေဖ”ဟူေသာ စကားလံုးျဖင့္ အစျပဳထားေလသည္။
သမီးအေနနဲ႔ အေဖ့ဆီ စာေရးၿပီး သမီးအတြက္
စိတ္မပူပါနဲ႔လို႔ ေျပာစရာ မလုိဘူးလို႔ထင္ပါတယ္၊ သမီး
သိနားလည္ထားသေလာက္ ေျပာရရင္
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ထန္ေရးကိုက်ာထက္ ေဟာင္ကာ
ပိုဆိုးေနပါတယ္။
ေက်ာင္းသားေတြကို
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ထန္ေရးမွာပါဝင္ခိုင္းစဲုိင္ဖို႔အတြက္
ေက်ာင္းေတြနဲ႔ တကၠသိုလ္ေတြကို ဖြင့္ထားတည္းက
စၿပီး အခုအခ်ိန္ထိပထားေပမဲ့ သမီးရဲ့လစာကိုေတာ့
ႏုိင္ငံျခားဘာသာသင္ အင္တိုက္ကိုက ထုတ္ေပးေနပါတယ္။
တကၠသိုလ္ အာဏာပိုင္ေတြကလည္း ႏုိင္ငံျခားသား
ဆရာ ဆရာမေတြအေနနဲ႔ ေကာလပ္ျပန္ဖြင့္ခ်ိန္ထိ
ေပးထားတဲ့ အခြန္းေတြမွာ ဆက္ေနၾကပါ။
ဘာျပန္မွ မရွိပါဘူးလို႔ေျပာထားပါတယ္။
အဲဒီေတာ့ သမီးလည္း ပတ္ခန္းက်င္ျဖစ္ခဲ့ေတြကို
ၾကည့္ၿပီး အေကာင္းဆံုးျဖစ္ေအာင္အလိုက္သင့္ပဲ
ေန,ေနပါတယ္။
ဘာေၾကာင့္လည္းဆိုေတာ့ ပတ္ခန္းက်င္ရွာလံုးဟာ
အ႐ူးအမူးျဖစ္ေနသလိုပဲ၊ လႈပ္ရွားမႈေတြအားလံုးဟာ
ျပင္းထန္႐ုိမကဘူး၊ ႐ုန္းပေထြးေနတာပဲ။
ေန႔ရာညပါလမ္းေတြထဲမွာ ျဖစ္ပ်က္ေနတာေတြက
မ်ားလည္းအလြန္မ်ားၿပီး
အမွယ္ေတြကလည္းစံုေနပါတယ္။
သမီးေတာ့ ျမင္သမွ်ၾကားသမွ် အားလံုးကို
အလြတ္မေပးဘူး။
ေန႔စဥ္တတ္မွ်ေရးၿပီးမွတ္တမ္းတင္ေနပါတယ္။

အျဖစ္အပ်က္အားလံုး ၿပီးဆံုးသြားတဲ့ အခါမွာေတာ့ျဖင့္
ပံုမွန္ျပန္လာေဝလို႔ ရႈံ့ခ်ယ္ေခတ္သစ္ ခ်က္ခ်င္းရဲ႕
ဆူပူထြက္ေပၚမႈၾကီးအေၾကာင္း စာတန္ခုပ္
ေရးဖို့ လိမ့္မယ္လို႔မွာလိုက္ပါတယ္။
ဘာေတြ ဘယ္လို ျဖစ္ပ်က္ေနတယ္ဆိုတာက
အေရးမၾကီးပါဘူး။
“မဟာပစၥည္းမဲ့ လူတန္းစား
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးၾကီး”ဟု အလြန္ဆူးျခားတဲ့
ျဖစ္ရပ္ေတြနဲ႔သမုိင္းေမာ္ဒြန္းတင္ခံမယ့္ ျဖစ္ရည္ခ်ာ
ျဖစ္လာမယ့္ လကၡဏာကေတာ့ ရွိေနပါတယ္။
(အာဏာပုိင္ေတြ အေနနဲ႔ အဲဒီအခ်က္နဲ႔
ဒီစာထဲမွာပါေနတဲ့ သတင္းအတိုအစေတြအေပၚမွာဘယ္လုိ
သေဘာထားမယ္ဆိုတာ မသိရေပမယ့္ ေနာက္ တစ္ခ်က္
ႏွစ္ခ်က္ေနရင္ အိမ္ျပန္မယ့္ ျပည္သူတေဆြတစ္ေယာက္ကို
ဥေရာပတုိက္ စာတုိက္တစ္ခုကေနၿပီး
ထည့္လုိက္ခင္ေခ်ာေခ်ာေမာေမာနဲ႔ လံုလံုၿခံဳၿခံဳ
ေရာက္မယ္လို႔ ထင္လို႔ သမီး အခုလို စီစဥ္ပုိက္တာပါ)သမီးတို႔
အင္စတီက်ဴတ္ တ႐ုတ္ပါေမာကရြတ္နဲ႔ အုပ္ခ်ဳပ္ေရးဆုိင္ရာ
အရာရွိေတြအားလံုးအခုျဖစ္ေနတဲ့ ျပႆနာေတြအတြက္
သိပ္ၿပီး ဂုန္းကန္ေနၾကရွာတယ္။
သမီးရဲ႕တပည့္
ေက်ာင္းသူေက်ာင္းသားေတြဆိုရင္လည္း
တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြ ျဖစ္ကုန္ၾကၿပီ။
ဒါေပမဲ့လို႔သူတို႔အားလံုးဟာ သမီးအေပၚမွာ
မိတ္ေဆြအရင္းအခ်ာ တစ္ေယာက္လို
တရင္းတႏွီးဆက္ဆံၾကပါတယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ သမီးက ႏုိင္ငံျခားသူ ျပင္ပက
လူတစ္ေယာက္မဟုတ္လား။
သူတို႔အေနနဲ႔ သူတို႔ပတ္ဝန္းက်င္မွာ
ျဖစ္ေနသမွ်အားလံုးကို
ရွင္းျပႏုိင္ဖို႔ဆက္ၿပီးစားၾကပါတယ္။
အသလုိေျပာလို႔ သူတို႔အားလံုး ျဖစ္ပ်က္ေနသမွ်
အားလံုးေပၚ အၿပီးအျပတ္သားလည္းေနၾကၿပီလို႔ေတာ့
ေျပာလို႔မရဘူး။

ျပဳနာေတြကေတာ့ အရမ္းကို ဂ်ဳန္ပင္ေထြးေနတာပဲ။
တပ္မေလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြ ဆိုတာကလည္း
တအားကို ခ်စ္လွဴတြန္းေနၾကတာပါ။
တခ်ိဳ႕ထိတ္လန္႔ ေၾကာက္ရြံ့ေနၾကတဲ့ လူေတြကို
တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြက အိမ္ေတြထက
ဆြဲထုတ္ပ်ိဳက္ႏွိက္ေနၾကတာလည္း သမီး မၾကာခဏ
ျမင္ေနရတယ္။
တစ္ခုေနခင္းမွာဆိုရင္
တပ္မေလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္အခ်င္းခ်င္း
ထုိးႀကိတ္ပ်ိဳက္ႏွိက္ေနၾကတာေတြကို
သမီးေတြ႔ခဲ့ရတယ္။
ေကာလပ္တုိင္း ေက်ာင္းတုိင္းမွာ ကိုယ္ပုိင္
“ႏြားတင္းကုပ္ေတြ”ရွိၾကတယ္။
အဲဒီနာမည္ကတပ္မေလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြ ေပးထားတဲ့
နာမည္ေပါ့။
အမွန္ေတာ့ သူတို႔က ရန္သူလို႔သတ္မွတ္သူေတြကို
အက်ဥ္းခ်ထားတဲ့ အေသးစား အက်ဥ္းေထာင္ပါပဲ။
အဲဒီ ႏြားတင္းကုပ္ေတြကိုအၿမဲတံခါးပိတ္ထားၿပီး
ေန႔ရာညပါ တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြ ေစာင့္ေနတယ္။
ျပတင္းေပါက္ကိုခါးေတြကိုေတာ့ ေဆးမည္းေတြ
သုတ္ထားတယ္။
အျပင္ကေနၿပီး နားေထာင္ရင္ အသံေတြ
ၾကားေနရေပမယ့္၊ အထဲမွာ ဘာေတြျဖစ္ေနတယ္
ဆိုတာကေတာ့ ဘာမွ မျမင္လို႔ ဘာမွ မသိၾကရဘူး။
သမီးရဲ႕ အင္တိက်ိကတပ္မေလံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြကေတာ့ သူတို႔ဟာ “လူ႔သဘာေတြကို
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေပးဖို႔”နဲ႔ “လူေတြအားလံုး
သူတို႔စီတိုက္ထဲ ထိေတြ႔နားလည္ႏုိင္ေအာင္
သင္ၾကားေပးဖို႔”စတဲ့ လုပ္ငန္းေတြဆာင္ရြက္ေပးဖို႔
သဘုိင္းေပး ေခၚသံကို နာခံရတာလို႔
ခံယူေနၾကေလရဲ႕။
အမွန္ေတာ့ ပါတီဗဟုိေကာ္မတီရဲ႕ ဆံုးျဖတ္ခ်က္က
ျဖစ္ေစခ်င္တဲ့ အတုိင္း ေတြးတဲ့သေဘာပါပဲ။
သမီးအတြက္ ထိခိုက္ခဲ့ရရွာရဲ့ေတာ တစ္ခုကေတာ့

တျခားမဟုတ္ဘူး။
သမီးရဲ့မိတ္ေဆြတ၇ဦးသားတစ္ေယာက္နဲ့
မိတ္ေဆြဘဝက ပံ့ပ္ပိုးသြားခဲ့ရတဲ့ ကိစၥပဲ။
သူ့အေၾကာင္းကိုအလင္က သမီးေရးခဲ့တဲ့ စာထဲမွာ
ထည့္ထားပီး ေရးခဲ့ဖူးတယ္လို့ ထင္တာပဲ။
သမီးတို့ရဲ့ေန့စဥ္ဘဝလႈပ္ရွားမွဳေတြဟာ ျဖဳန္းခနဲ ရပ္သြားပီး
အဆံုးသတ္သြားခဲ့ပါတယ္။
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ သြင္ဝတ္လာအလယ္ေလာက္မွာ
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ထုန္ေရး လွဳပ္ရွားမွဳက္ တာဝန္ေပးခံထားရ
တစ္ေနရာကိုသြားရပါတယ္။
သူ မသြားခင္မွာ သူက သမီးကို ေျပာခဲ့ပါတယ္။
သူ့သမီးနဲ့
ေနာက္ထပ္ေတြ့ႏုိင္ဖို့မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ပါဘူးတဲ့။
ဒါေပမဲ့လို့ ေနာက္ေၾကာင္း
ျပန္ေတြ့ဆုံခြင့္ရတဲ့အခါမွာေတာ့
သမီးဘက္ကသိပ္ၿပီးဝမ္းနည္းစရာ အေၾကာင္းေတာ့
သိပ္မရွိပါဘူး။
အမွန္ေတာ့ ဒီကိစၥက ျဖစ္လာႏုိင္တဲ့ အေျခခံရွိပါဘူး။
အဲဒီ ျဖစ္ရပ္တြက္ အစားထုိးၿပီး
ေျဖသိမ့္စရာေလးေတြကေတာ့ ေပၚလာခဲ့ပါတယ္။
အဲဒီထဲက တစ္ခုကေတာ့ အေဖ့အတြက္ စိတ္ဒဏ္ခံစရာ တစ္ခု
ျဖစ္လာဖုိ့ ရွိပါတယ္။
အေဖနဲ့ သမီးတို့ ေပ-တ တက္သိုလ္ရဲ့ ၿငိမ္းခ်မ္းေရး
အစည္းအေဝး ေနာက္ဆံုးေန့ကတက္ေတာ့
မိန္ခြန္းေျပာသြားတဲ့
လူငယ္ေက်ာင္းသားေခါင္းေဆာင္ေလးကို
မွတ္မိသလား၊ သမီးနဲ့တစ္သွ်မ္း ျပည္ပ်ံန္းၿခံထဲမွာ
အမွတ္ထင္ ဆံုမိၾကတယ္။
သူ့နာမည္က ခ်က္ကာအိုေလ၊အခုဆုိရင္ သူက ပီကင္းမွာ
ပါတီက အေရးပါ အရာေရာက္တဲ့ အလုပ္တစ္ခု လုပ္ေနတယ္။
သမီး သူ့ကို တပ္ခ်လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ေတြနဲ့ ပဋိပကၡတစ္ခု
ျဖစ္ေနတုန္းမွာ ျမင္ခဲ့တာ၊
သူကေလာက္ကားတစ္စီးေပၚကေနၿပီး အသံခ်ဲ့စက္နဲ့
အမိန္ေပးၿပီး တားေနတယ္။

အဲဒီတုန်းမှာ သမီးသူ၊ကိုကြမတ္တာ၊ သမီး သူ၊ဆီသြားၿပီး
ေနွတ္ထက္ခ်ဳတယ္ေလ။
ေနာက္ ရက္အနည္းငယ္အၾကာမွာပဲသူဟာ သမီးတို့၊
အင္စတိကိက တပ္ခ်လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ့၊ဝင္ေတြဆီ လာၿပီး
မိန္၊ခြန္းေျပာတယ္။
သမီးကသူ၊ကို သမီးအခန္းမွာ ညစာ ေကၽြးလုိက္တယ္။
သူ၊ဟာကသူ့ရတာ ျဖစ္ခ်င္လို့ျဖစ္ေနတဲ့ ကေမာက္ကမ
ပတ္ဝန္းက်င္က ခဏာတစ္ျဖတ္
ကင္းေဝးေနရတဲ့အတြက္ခ်ိတ္ဆံုးသာေနသလိုပဲ၊
အဲဒီအခ်ိန္ကစၿပီး သမီးတို့၊ဟာ အလြန္ရင္းႏွီးတဲ့
သူငယ္ခ်င္းေတြျဖစ္လာခဲ့ရတယ္။
သူ သမီးဆီကို ေနာက္ထပ္ တခါးုခါ လာလည္ေသးတယ္။
ပဲကင္းကဆင္းလာတုိင္း လာလည္တာ။
သူနဲ့ေ၊တြ၊ၿပီး စကားေျပာရ ဆိုရိုတာ
စိတ္ဝင္းသာစရာအေတာ္ေကာင္းပါတယ္။
ေဂဂါက္သည္ စာကို ဆက္ဖတ္ဘဲ ရယ္ၿးလိုက္ၿပီး မ်က္လံုးမ်ားကို စံုမွိတ္ထားလုိက္၏။
သူ ဖတ္ခဲ့ရသည့္ စာေၾကာင္းမ်ားသည္ သူ့ေခါင္းထဲ၌ ေပၚလာလုိက္
ေပ်ာက္သြားလုိက္၊သူ၊စိတ္ခ်က္စံုတြင္ ကာအိုးုင့္ ေအဘီေဂးလ္ဆို၊
စံုတြဲသည့္ ေပၚလာလိုက္၊ ေပ်ာက္သြားလုိက္၊တစ္ခဏတည္းေသာ
လူတစ္ေယာက္ ေမြးဖြားခဲ့သည့္ သမီးုင့္သား။
သူသည္ သမီး၏ စာကိုကုိင္ကာ သူ၊ကလားထိုင္တြင္ မလႈပ္မယွက္ ထုိင္လ်က္ရွိ၏။
ထို့ေနာက္ စာကို ဆက္ဖတ္သည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့ ငါးုိင္ကာ ကာလအတြင္းမွာ လုပ္ေဆာင္ခဲ့တဲ့
ုိုင္ငံေရး လႈပ္ရွားမုေတြနဲ့၊ယွဥ္ၿပိဳင္ရင္ ယဥ္ေက်းမႈ
ေတာ္လွန္ေရးဟာ အမ်ားႀကီး ျခားနားေနတယ္လို့၊
သမီးစိတ္ကာထင္တယ္”ဟုေသာ အေရးအသားျဖင့္ ျပန္ၾကားသည့္
ေအဘီေဂးလ္၏ စာသည္သူ၊အတြက္ စိတ္ဒဏ္ခ်ာစရာတစ္ခ်ိဳး
ျဖစ္လာခဲ့ျပန္ေလသည္။
အလင္ အခုလို ုိုင္ငံေရးလႈပ္ရွားမုမ်ိဳး မျဖစ္ခဲ့ဖူးဘူး။
အခုလို လြတ္လြတ္လပ္လပ္နဲ့၊အခ်ိန္ပခဲယဥ္ မရွိ လႊတ္ေပးထားတဲ့
ုိုင္ငံေရး လႈပ္ရွားမုမ်ိဳးကိုလည္း ဘယ္သူမွ မျမင္ခဲ့ရဖူးဘူး။
သမီးေတာ့ျဖင့္ ေန၊စဥ္ နာရီေပါင္းမ်ားစြာ
အခ်ိန္ကုန္ခံၿပီး နံရံကပ္ ပိုစတာေတြကိုလိုက္ဖတ္ေနတယ္။
ပိုစတာေတြက ၿမိဳ့ေတာ္ခ်ဳ့အလယ္၊ လူစည္ကားရာ
ေနရာဌာနေတြမွာကပ္ထားတာ။
သူတို့၊သံုးထားတဲ့ စကားလံုးေတြကလည္း

တုန့်ပြန်ရာေတြပါ။
စုပြံခက်ေတြဆိတ်ကလည်း ဂုိင်းစုိင်း
ၾကမ္းတမ္းလြန္းလွပါတယ္။
ဖတ္ေလဆုိးေလဆိတ့် စကားအသံုးအႏွန္းေတြပါ။
တစ္ခါတေလ လူအမ်ားၾကားမွာ မင္းမဲ့စ႐ိုက္
ေပၚလာတတ္တယ္ဆိုတာမွန္သလုိပဲ၊ ပုိစတာ အသစ္
အသစ္ေတြကလည္း အၿမဲတေစ တုိးလာေနတယ္။
ပုိစတာေရးပြဲအၿပီးဆုိင္လုပ္ေနၾကတဲ့ စစ္ပြဲတစ္ပြဲ
ျဖစ္ေနသလုိပါပဲ။
ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာေသာ အရာရွိေတြနဲ႔ ထင္ရားၿပီး
လူသိမ်ားတဲ့ ပုဂၢိဳလ္ေတြ အားလံုးဟာသူတို႔ရဲ႕
ေဝဖန္ခ်က္ခ်က္ေတြကို အျပင္းအထန္ ခံေနၾကရတယ္။
တျဖည္းျဖည္းနဲ႔ ဒီပြဲဟာသားေကာင္ၿပီး
တုိက္ခုိက္ေနတဲ့ ပြဲသကဲ့ပြဲေကာင္းသကဲ့တစ္ခု
ျဖစ္လာေနသလုိပါ။
ဒီေန့ရာမွာသမိုးအတြက္ အံ့ၾသစရာ အျဖစ္တစ္ခုနဲ႔
ႀကံဳခဲ့ရတယ္။
လြန္ခဲ့တဲ့ သီတင္းႏွစ္ပတ္ေလာက္ကေပါ့ သမိုးရဲ႕ မွတ္ပုံတင္
ေပၚက္ကြယ္သြားၿပီ၊ ဖစ္တာ နာမည္တစ္လံုးနဲ႔ ေတြ႔ခဲ့ရတယ္။
တကယ္ေတာ့ အဲဒီနာမည္ဟာ သမိုး ေမ့ေနတာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
အဲဒီတုန္းက သမိုးဟာ ဂုိးရာ
ေတးဂီတပညာသင္ေက်ာင္းရဲ႕ အျပင္ဘက္ကာရပ္ၿပီး
ေက်ာင္းေရွ႕မွ်ားကုိ ငံုၾကည့္ေနရာ နံရံေပၚက ပုိစတာေတြကို
ဖတ္ေနတုန္းေပါ့၊ ပုိစတာေတြကလည္း
အသစ္ေတြဆိုေတာ့ဖတ္တာ စိတ္ဝင္စားစရာပါ။
ေက်ာင္းထဲက ဆရာ-ဆရာမ အမ်ားစုဟာ
“ဘုရားရုိင္ခံျခားသား ေတးဂီတပညာရွင္ေတြ”အေပၚ
စြဲလမ္းရွမ်ားဆိတ့် စြဲခ်က္ေတြနဲ႔
ေဝဖန္ခုိက္တုိက္ထားတာေတြကို သမိုး ေတြ႔ရတယ္၊
အထူးသျဖင့္ေတာ့ ဘားရုိင္ဒ္ ဘင္ဂ်ုိဗင္တို႔လို အေကာ္အမာ
ဂီတပညာရွင္ႀကီးေတြပါ့၊ အဲဒီအထဲမွာ လုိ ေမ-
လင္းလွ်ိဳ႔ခင္ဇတ္ဆဲ စႏၵရားဆရာမတစ္ေယာက္ရဲ႕ နာမည္ကို
သမိုးသတိထားခဲ့မိတယ္။
သူ႔နာမည္ကို ေတြ႔လိုက္ေတာ့ သမိုး ခ်က္ခ်င္း

မတို့လာတယ်။
သမီးေဟာင္ေကာင္က်ြ ပထမဆံုး ေရာက္လာစဥ္ အေဖ
သမီးကို ျပခဲ့တဲ့ ဖုိင္ေလ။
သမီးစံုစမ္းၾကည့္လုိက္ေတာ့ လု ေမ-လင္းဟာ
စာေရးဆရာမ တစ္ေယာက္လည္း ျဖစ္ခဲ့ဖူးတယ္ဟုတ္လား။
သမီး သူ႔လိပ္စာကို ရွာေတြ႔လို႔ သူ႔ဆီ အလည္သြားခဲ့တယ္။
သူ႔အိမ္မွာ လူမရွိဘူး။
အဒီရပ္ကြက္ထဲက တျခားအိမ္ေတြလိုပဲ တံခါးေတြ ပိတ္ထားတယ္။
သိသာေနတာကတျခားမဟုတ္ဘူး။
သူ႔အိမ္မွာ မီးဆက္ေဟာင္း ေလးေဟာင္း
ရွင္းလင္းသပ္သပ္ရွင္ေရး အဖြဲ႔ရဲ႕ဝင္ေရာက္တိုက္ခိုက္မႈကို
ခံထားရၿပီဆုိတာ သိသာတယ္။
တံခါးေတြကိုလည္း တပ္လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြရဲ႕
တံဆိပ္ေတြနဲ႔ ခ်ိတ္ဆိုထားရတယ္။
သမီး သူနဲ႔ ေတြ႔ခဲ့ဖူးလို႔ အဆက္အသြယ္ရွိေနမွာစိုးလို႔
သူ႔အိမ္ကို ေရာက္ခဲ့ပါရဲ႕၊ ဒါေပမဲ့တံခါးေတြ ပိတ္ထားတယ္။
ခ်ိပ္ေတြလည္း မခြာေသးဘူး။
ၾကည့္ရတာ သူ မရွိတာ အခုတ္လာတန္႔ပဲျဖစ္မယ္ထင္တယ္။
အခုလို တုိက္ခုိက္ခံရတဲ့ လူေတြဟာ မၾကာခင္
အိမ္ျပန္ေနခြင့္ရတတ္တယ္။
အေဖ့အေနနဲ႔ လု ေမ-လင္းအေၾကာင္း သမီးကို
မ်ားမ်ားစားစား ေျပာခဲ့လို႔လား မသိဘူး။
သမီးသူ႔ကို မေတြ႔ရရင္ မေနဘူးလို႔ ဆံုးျဖတ္ထားတယ္။
သမီးကိုယ္တုိင္ သူနဲ႔
စကားေျပာခြင့္ရလို႔မျဖစ္ဘူးလို႔လည္း တြက္ထားတယ္။
အမွန္ေတာ့ ဒီစာကို ေရးျဖစ္ခဲ့တာဟာ အဒီသတင္းကို
ေျပာခ်င္လို႔ပဲ။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေလ၊ဒီစာကို ဖတ္ရင္ေတာ့ သမီးအတြက္
အေဖ စိတ္ေအးသြားမွာပါ။
ဒီမွာ ျဖစ္ေနတဲ့ႏုိင္ငံေရးထဲကြမန္းသကီးဟာ အေဖ့ ကယ္လာ
အင္စတီက်ဴကို အပ္ေတြ လြန္ကဲေနေအာင္
မလုပ္ပါေစနဲ႔လို႔ဆုေတာင္းပါတယ္။
တကယ္လို႔ မၿငိမ္သက္မႈသကီးေတြ ဆက္ျဖစ္ေနရင္ေတာ့
ဥေရာပဘက္နဲ႔တျခားသင့္ေတာ္ရာ ေနရာကေနၿပီး

အခါအခြင့်သင့်တုိင်း အေဖ့ဆီ ဖာေရးပါမယ်။
အေဖ့ရဲ့ယုဉ်ေကးမႈေတာ္လွန်ေရး သမိုင်းပိ
ေအဘီေဂ်ိးလ့စာကို စ၍ဖတ္ခဲ့တည္းက ေသာကျဖစ္ခဲ့ရေသာ
ေဂ်ာ့သည္ ေမ-လင္းဇာ၊ အျဖစ္ကိုဖတ္လိုက္ရသည့္အခါ ပူပင္ေၾကာင့္ၾကမႈ
အသစ္တစ္ခု ဝင္လာျပန္ဇာ။
သူသည္ သူ႔သမိုးဇာစာအား အဆက်ိမ့္ေပါင္းမ်ားစြာ ျပန္ဖတ္သည္။
ဖတ္ခ်သည့္အခါတုိင္းလည္း သံသယစိတ္သည္ပြင့္လာဆဲ။
“ရင္းႏွီးေသာ မိတ္ေဆြ”ဟုေသာ အသံုးအႏွန္းသည္
မည္သည့္အတုိင္းအတာထိဦးတည္သြားေလသနည္း။
ဤ အသံုးအႏွန္းႏွင့္ ပတ္သက္၍ သူ႔သမိုးအား
ဆက်ိဆက်ိတင္ျပတိေပးရလွ်င္ ေကာင္းေလမလား။
ထိုအခိုက္အပင္ ၇ုံးခန္းတံခါး၀ဆီမွ ေျခသံၾကားသျဖင့္ ဖြင့္ၾကည့္သည္။
တံခါး၀မွ ရပ္၍ ၾကည့္ေနသူမွာ မစၥတာဂူး ျဖစ္သည္။
“အားလံုး အဆင္ေျပရဲ့လား မစၥတာ ကယ္လာ” ဟု အထက္တန္း
ဘာသာျပန္ရာ၌ကလွမ္းေမးသည္။
“သတင္းဆိုးမ်ား ပါေလသလား”ေဂ်ာ့ကက ခ်က္ခ်င္း နားလည္လုိက္သည္။
သူ႔ရင္ထဲမွ ေသာကႏွင့္ အပူမ်ားသည္သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ ထင္ဟပ္ေနသည္ကို
ထင္ဟားလိုက္ဇာ။
“ကၽြန္ေတာ္နဲ႔ အလြန္ ရင္းႏွီးခင္မင္တဲ့ပုဂၢိဳလ္တစ္ေယာက္ ရွိန္ုိင္းမွာ
ရွိန္ုပခဲ့ေနရတယ္”“ေဟာင္ေကာင္မွာ ေနၾကတဲ့ တ႐ုတ္ မိသားစုတုိင္း
ျပည္ခ်ိသမ်ားမွာ ကိန္ရွခဲ့တဲ့ သူတို႔ေဆြမ်ိဳးသားခင္းေတြအတြက္ အပူသမ်ား
ေနၾကရတာပဲ။
ကၽြန္ေတာ္တို႔အတြက္ကေတာ့ အဲဒီဒုကၡဟာမေသးလွပါဘူး”ေဂ်ာ့ကသည္
ဘာစကားမွ ထပ္မေျပာဘဲ ၇ုံးခန္းျပတင္းေပါက္ကိုၾကည့္၍
အျပင္သို႔ေမွ်ာ္ေငးေနသည္။
သူသည္ တစ္ခုတစ္ခုကို ဆင္ျခင္ဥာဏ္စားေနဟန္ ရွိဇာ။
ထို႔ေနာက္ မစၥတာ ဂူးဘက္သို႔ လွည့္၍ေမးသည္။
“ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ့္ကို တစ္ခါတုန္းက ေျပာဖူးတယ္။
ခင္ဗ်ားသမိုးေတြထဲက တစ္ေယာက္ဟာ ေဟာင္ေကာင္
သေဘၤာကုမၸဏီႀကီးတစ္ခုက သားတစ္ေယာက္နဲ႔လက္ထပ္ထားတယ္
မဟုတ္လား”“ဟုတ္ကဲ့ ကၽြန္ေတာ္ ေျပာခဲ့ဖူးပါတယ္”“ဒါဆို ရင္ေတာ့
ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ားဆီက အကူအညီ လိုလိမ့္မယ္”ဟု ေဂ်ာ့ကေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ရွိန္ုိင္းကို ခ်က္ခ်င္း သြားခဲ့ရမယ္။
သေဘၤာကုမၸဏီပုိင္ရွင္ရဲ့ေဆြမ်ိဳးသားခင္း တစ္ေယာက္အေနနဲ႔ လိုက္ခ်င္တာ။
ျဖစ္ႏုိင္ရင္ ကုန္သည္သေဘၤာဝန္ထမ္းတစ္ေယာက္အေနနဲ႔ေပါ့။
သေဘၤာရွိ၌ပထမအရာ၌ သို႔မဟုတ္ လက္ေထာက္ အင္ဂ်င္နီယာအျဖစ္နဲ႔
လုပ္ရင္ပိုေကာင္းတယ္။
ယုန္ေဖာင္းကိုလည္း ခင္ဗ်ား ကိုယ္တုိင္ စီစဥ္ေပးမွျဖစ္မွာ။
ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ဒီည သို႔မဟုတ္ မနက္ျဖန္ ထြက္ခ်င္တာ။
ခင္ဗ်ား ကူညီမယ္ မဟုတ္လား”“ကူညီႏုိင္လားဆိုတာေတာ့ ကၽြန္ေတာ္
အတိအက် မေျပာႏုိင္ဘူး မစၥတာ ကယ္လာ”တ႐ုတ္ဆီးသည္ ေဂ်ာ့
မ်က္ႏွာအား အလန္႔တၾကား ေမာ့ၾကည့္ေနသည္။
“ဒီအလုပ္ဟာမွန္ကန္တဲ့ အလုပ္တစ္ခု ဟုတ္ပါရဲ့လား ခင္ဗ်ာ”“သိပ္ေတာ့ မမွန္ဘူး”ဟု

ေဂ်ေက်ာ့က ေျဖသည္။
“ဒီကိစၥကို က်ွန္မမ်ားေတြ မသိပါေစနဲ႔၊ဒီကိစၥမ်ိဳး ေနာက္ထပ္ ခင္ဗ်ားကို
လံုးဝ မခုိင္းေတာ့ပါဘူး။
အခု ေလာေလာဆယ္ကေတာ့ သိပ္ကိုအေရးႀကီးေနလို႔ပါ”ဂူးဇ၏
မ်က္ႏွာတြင္ ေသာကရိပ္မ်ား ထင္ဟပ္လာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ႀကိဳးစားၾကည့္ပါမယ္ဗ်ာ၊ မစၥတာကယ္လာအေနနဲ႔
မသြားရင္ မျဖစ္ဘူးလို႔ ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ
ဆုိရင္ေပါ့”“ဆံုးျဖတ္ထားၿပီးၿပီ”ဟု ေဂ်ေက်ာ့က ေျပာသည္။
“ေကာင္းၿပီၿပီး ခင္ဗ်ားရဲ႕ဆြမ်ိဳးေတြနဲ႔တုိင္ပင္ၿပီး စီစဥ္ေပးေစခ်င္တယ္”

ဒေါ်ပည္ဆြ၂လံုၿခံဳေရး ဗိဒိုမွ အနက္ေရာင္ ဂ်င္စားတစ္စီးသည္
ေမွာင္မည္းေနေသာ၌ကြန္ရြင္းၿမိဳ့၏ လမ္းမ်ားကို ျဖတ္၍
ေျပးသြားလွ်က္ရွိသည္။
မည္မည္ေသာ လမ္းမ်ား ျဖစ္၍ဂ်င္စားသည္ ခုန္ေပါက္လွ်က္ရွိသည္။
ကားေနာက္ခန္းထဲ၌ ထုိင္လ်က္ရွိေသာ လု ေမ-လင္းသည္လြမ္းေတး ဝဲယာ၌
ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚ၌ ဆိုတ္ေဆးမ်ား၊ စုတ္ထိမ်ားႏွင့္
ေဆးဘူးမ်ားကုိင္၍ဆူဆူညံည လႈပ္လွဳပ္ရွား လုပ္ေနၾကေသာ
တပ္သိုလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြ၂ဝင္မ်ားအား လွမ္းေမွ်ာ္၍ၾကည့္ေနသည္။
သူတုိ၂၏ အေပၚဘက္ရွိ နာရီစင္ လက္တံသည္ နံနက္ ၃ဝနာရီခြဲကို
ၫႊန္ျပေန၏။
တပ္သိုလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြ၂ဝင္မ်ားသည္ ေက်ြးေၾကာ္သံမ်ားကို
စည္းလြတ္ပါးလြတ္ေအာ္ဟစ္ၾကြ ရြယ္ၾကေ၏။
သူတုိ၂သည္ လမ္းေဘးရွိ ဝုိးနဲ့ရံမ်ားႏွင့္
အမ်ား ျပည္သူသံုးအေဆာက္အဦမ်ား၏ နံရံမ်ားေပၚ၌ ေက်ြးေၾကာ္
စာတန္းမ်ားကို အနက္ေရာင္ ေဆးမ်ား ျဖင့္ေပေအျပင္ ေရးလွ်က္ရွိၾက၏။
အျမင့္ ေလးေပခန္၂ရွိေသာ နံရံေပၚတြင္
“ရြန္ကြင္းၿမိဳ့ေတာ္ကုိင္စြတ္၂ မဲ၇ိုး၂သတ္ၾကမယ္” “ရြန္ကြင္းဝုိင္းဝန္ကုိ
သတ္ၾကစုိ့” “အလုပ္သမားေတြနဲ၂တပ္သိုလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြ၂ဝင္ေတြ
ျမန္ျမန္ၿပီးယုိ့ ဝုိးခ်ဳပ္ပုိ့တုိက္ခုိက္ၾက”ဟူေသာ
ေက်ြးေၾကာ္သံမ်ားကို ျဖင့္ေန၏။
ေမ-လင္း၏ လက္ေကာက္ဝတ္မ်ားအား လက္ထိတ္ခတ္ထား၍
သူမသည္လက္ႏွစ္ဖက္လံုးကို ေခါင္းသို၂ခါထား၏။
သူမ၏ ေဘးတစ္ဖက္တခ်ိန္တြင္ အစိမ္းေရာင္ကုန္တြက္ႏွင့္ အျပာေရာင္
ေဘာင္းဘီမ်ား ဝတ္ထားေသာ လံုၿခံဳေရး အရာရွိ ရဲ၇ဳစ္ဦး
ညႇပ္၍ထုိင္ေနၾကသည္။
သူတုိ၂သည္ ကက္ဦးထုပ္ အေပ်ာ့စားမ်ား ေဆာင္းထားၾကသည္။
ဦးထုပ္၏ထိပ္တြင္ အနီေရာင္လံုၿခံဳေရးတံဆိပ္မ်ား တပ္ဆင္ထားၾက၍
ရဲ၇ဳစ္ဦးစလံုးသည္ ရန္ကုေသာမဲက္ႏွဳတ္ထားမ်ား ျဖင့္ တင္းမာခက္ထန္လွ်က္
ရွိၾကသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ မိနစ္အနည္းငယ္ခန္၂က ဤရဲ၇ဳစ္ေယာက္သည္
ဂတပညာသင္ေကာင္း အတြင္းသို၂ အသံမေပး
ဘာမေပးႏွင့္ဝင္ေရာက္လာၾကၿပီး ဖာတ္ခ်ဳပ္ေပၚ၌
လဲေလ်ာင္းေနၾကေသာ ဆရာမ တစ္ဒါဇင္ခန္၂ထမွ် ေမ-လင္းအား
ဆြဲထုတ္ကာ ဖမ္းဆီး ေခၚေဆာင္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ဤအျပဳမူမွာ လြန္ခဲ့ေသာလအနည္းငယ္ခန္၂ကတည္းက တပ္သိ လံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြ၂တစ္ဖြ၂က ဖမ္းဆီးကာ “ႏုိ္းတင္းကုပ္”အတြင္း၌
ခ်ဳပ္ေႏွာင္ထားခဲ့ျခင္းျဖစ္ေလသည္။
“ႏုိ္းတင္းကုပ္အတြင္း၌ ေနၾကရစဥ္ သူတုိ့သည္ သူတုိ၂၏ “ဘုရား
လွဴတန္းစားေနာက္ဘဝ အေၾကာင္းမ်ား”ကို လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြ၂ဝင္မ်ား
ခုိင္းသည့္ အတုိင္း ေရးေပးေနၾကရသည္။
ေန၂စဥ္ေန၂တုိင္း တပ္ဖြ၂ဝင္မ်ားက ေစခုိင္းသည့္ အလုပ္ၾကမ္းမ်ားကို
မလုပ္ဘဲ မေနရ။
ၾကမ္းတုိက္ခ်ျခင္းႏွင့္ အိမ္သာေဆးေၾကာျခင္း စသည့္ အလုပ္မ်ားမွ
အစ ေအာက္တန္းအက်ဆံုးႏွင့္ အနိမ့္ဆံုး အလုပ္မ်ားအထိ လုပ္ၾကျခင္း

ျဖစ္ေလသည္။
ထိုအလုပ္မ်ား လုပ္ရ၍ ဆရာ၊ ဆရာမမ်ားသည္
ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္ၾကေသာ္လည္း စိတ္ဓါတ္အေနျဖင့္မူကား မက်ၾကေပ။
အထူးသျဖင့္ ေမ-လင္းသည္
တပ္စီတုပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ား၏ ႏွစ္သက္ျခင္းပန္းမႈမ်ားအား အေျခမပ်က္
ဆက္ဆံခဲ့လွ်က္ ရွိ၏။
ထုိညကလည္း ညသန္းေခါင္ခါမွ တပ္စီတုပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားက ႏိုးခြ်၍
သူတို႔ခိုင္းခဲ့သည္မ်ားကို ခုိင္းခဲ့၏။
သူတို႔ခုိင္းသမွ်ထဲတြင္ မိမိကုိယ္မိမိ ေဝဖန္ေရး စေသာ အလုပ္သာမက
အလုပ္ၾကမ္းမ်ားပါ ပါသည္။
ထိုစဥ္က ေမ-လင္းသည္ အလုပ္သာ လုပ္ေနရေသာ္လည္း အိပ္ခ်ိန္ခြင့္သျဖင့္
မိတ္လုံးမ်ားကိုပင္ဖြင့္ုံးုံင့္၊ ရုံးစုေယာက္ ေရာက္လာၿပီး သူမ၏
လက္ႏွစ္ဖက္အား လက္ထိတ္ခတ္ခ်ိန္ အၿပီးအျပင္လန္႔ုံးလာခဲ့ျခင္းျဖစ္သည္။
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး စတင္သည့္ ေန႔ရက္မ်ားအတြင္းက ေမ-
လင္းသည္အနက္ေရာက္ရွိသြားမ်ား လမ္းမ်ားေပၚ၌ ဥဒဟို
သြားလာလႈပ္ရွားေနသည္မ်ားကို ျမင္ခဲ့ရ၏။
အမ်ားအားျဖင့္ ထုိကားမ်ားသည္ လက္ထိတ္ခတ္ထားသည့္ လူမ်ားအား
ဖမ္းဆီးေခၚေဆာင္သြားၿပီးအက်ဥ္းေထာင္သို႔ ပို႔ေနျခင္းျဖစ္သည္ကို ေမ-
လင္း ေကာင္းစြာ နားလည္ထားခဲ့ရေလသည္။
ဂ်ာနယ္သည္ ဆူပူလႈပ္ရွားေနၾကေသာ တပ္စီ လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ား
လႊမ္းမုိး ႀကီးစုိးရာၿမိဳ့လယ္အတုိင္း ေျပးသြားလ်က္ရွိ၏။
ေမ-လင္းသည္ လမ္းေဘး ဝဲယာ၌
ေက်ြးေၾကာ္ခံမ်ားအားအလြတ္ေပးဘဲ ဖတ္လာခဲ့သည္။
ဘမ္းလမ္းဘက္သို႔ ကားေရာက္သြားသည့္အခါ "အလုပ္သမားေတြ
စည္းလံုးၾက၊ ၿမိဳ့ေတာ္အုပ္ခ်ဳပ္ေရး အဖြဲ႔မွ ပါတီ
အာဏာပိုင္မ်ားအားစုစုေပၚကညာၾက" ဟူေသာပိုစတာႀကီးအား ဖတ္ရ၏။
အခုအတုိင္းဆုိပါက ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးဟူေသာ လႈပ္ရွားမႈသည္
တစ္ခ်ိန္သားလံုး၏ လုပ္ငန္းမ်ားၾကား၌
ပို,ပို၍ႀကီးမားက်ယ္ျပန္႔လာေနသည္ကို ေမ-လင္း သတိထားမိလာသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ၊ မိမိအား အခုလိုလာ၍ ဖမ္းေစ့ုံင့္ေလာက္သည့္
အေၾကာင္းရင္းကိုကားထိေုိက္ေၾကြးေၾကာ္သံမ်ားထဲ၌ ရွာမေတြ႔ခဲ့။
သူမသည္ ဂ်ာနယ္ျပတင္းေပါက္ ေနရာ၌ျမစ္ကမ္းပါးလမ္းေဘးဆီသို႔
ေငးေမာ၍သာ လွမ္ကုိလာလွ်က္ရွိ၏။
ေနာက္ဆံုး ဂ်ာနယ္ရလဒ္ကြည့္ခ်ိန္မွစ၍ သူသည္ ပတ္ဝန္းက်င္အား
သတိထားမိလာသည္။
ဂ်ာနယ္ေရာက္လာသည့္ အေဆာက္အံုမွာ ရန္ကုန္ုိင္းၿမိဳ့ေတာ္
စစ္တပ္ႀကီးၾကပ္ေရး ေကာ္မရွင္ ဌာနခ်ဳပ္ျဖစ္ေလသည္။
ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မ လက္နက္ကုိင္ အေစာင့္စစ္သား
ုံးစုဦးသည္အေဆာက္အံု အဝင္ဝမွရပ္၍ ေစာင့္ေနၾကသည္။
ေမ-လင္းအား ေခၚေဆာင္လာသည့္အေစာင့္မ်ားသည္ အေစာင့္စစ္သားမ်ားႏွင့္
စကားေျပာဆိုၿပီးတြင္ ေမ-လင္းအား အတြင္းဂုံးခန္းတြင္းသို႔
ေခၚသြားသည္။
အထဲေရာက္သည့္အခါ ေလွကားတစ္ခုမွေန၍ အေပၚထပ္သို႔တက္ခဲ့ရသည္။
ထို႔နာက္ ေမ-လင္းသည္ ျပတင္းေပါက္လံုးဝမရွိသည့္

အခန္းထဲသို႔ေရာက္သြားခဲ့ေလ၏။
အခန္းထဲ ေရာက္သည့္အခ်ိန္ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူမ၏ ေနာက္မွ တံခါးသည္
ပိတ္သြားၿပီးေသာ့ခတ္သံကုိၾကားလုိက္ရသည္။
အခန္းနံရံအား ေဆးစိမ္းမ်ား သုတ္သားၿပီးနံရံေအာက္ပုိင္းမ်ားသည္
အစိမ္းပုပ္ေရာင္ျဖင့္ ေတာက္ပေနသည္။
ေမ-လင္းသည္ အခန္းအလယ္တည့္တည့္ရွိ အသံဗလံမ်ားအား နားစြင့္ေနသည္။
လက္ေကာက္ဝတ္မ်ားသည္ လက္ထိတ္မ်ားေၾကာင့္နာက်င္စြာျပဳေနၿပီ။
သူမသည္ ကုလားထုိင္ တစ္လုံးတြင္ ဝင္ထုိင္သည္။
ဆယ္မိနစ္ ဆယ့္ငါးမိနစ္ အၾကာတြင္ အခန္းတံခါးဖြင့္သံ ၾကားရ၏။
ဝတ္လာသူကားသူမ၏သားကုိ ျဖစ္၏။
ကာအုိသည္ ေျခသံမ်ား မၾကားရေအာင္ ခပ္ဖြဖြ နင္းကာဝင္လာျခင္းျဖစ္၍
ေမ-လင္းအတြက္ အံ့အားသင့္စရာတစ္ခု ျဖစ္ေနသည္။
ကာအုိသည္ကစ္ေယာက္ကၡည္း ဝင္လာျခင္းျဖစ္၍ တံခါးကုိ ေသာ့ပိတ္အၿပီးတြင္
သူသည္ ေမ-လင္းေဘးခ်ိတ္လာထုိင္ၿပီး ခတ္ထားသည့္ လက္ထိတ္ကုိ
ျဖဳတ္ေပးသည္။
“မင္း ရွန္ခ်ုိင္းကုိေရာက္ေနတာ အေမ မသိဘူး၊ ကာအုိ”ဟု ေမ-လင္းက
ေျပာသည္။
“မင္းဘာျပဳလို႔ဒီေရာက္ေနတာလဲ၊ အခု မင္း
ဝတ္စားထားတာေတြကေရာ ဘာျဖစ္လို႔လဲ”“သား ပီကင္းကေနၿပီး
မၾကာခဏ လာေလ့ရွိပါတယ္ အေမ။
အထူးတာဝန္နဲ႔ လာတာမ်ားပါတယ္”ဟု ကာအုိက ေျပာသည္။
သူသည္ ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ သူ႔အေမလက္ေကာက္ဝတ္မ်ားအား ႏွိပ္ေနသည္ကုိ
စိတ္ဝင္စားစြာ ၾကည့္ေနသည္။
“သား ပီကင္းက ဒီကုိ လာခဲ့ေပမဲ့ အေမ့ကုိ အကူအညီ မေပးႏုိင္ခဲ့ဘူး၊
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ ရွန္ခ်ုိင္းမွာ ျဖစ္ေနတဲ့ အေျခအေနေတြက
အလြန္႔ကုိ ဂ်ီးပုိေထြးေနလို႔ပါ”ကာအုိသည္ စားပြဲေပၚ၌ တင္ထားသည့္
ဓါတ္ဖူးထမင္း ေရေႏြးအား ဖန္ခြက္တစ္ခုထဲထည့္ေပးသည္။
ေရေႏြးဖန္ခြက္အား ယူ၍ သူ႔အေမ လက္သို႔ လွမ္းေပးသည္။
“ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးက အခုဆိုရင္ ရွန္ခ်ုိင္းမွာ သိပ္ၿပီး
အဆင္မေျပဘူး အေမ”ဟုကာအုိက ေျပာသည္။
“ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြဟာ အလြန္႔ကုိ ပါးနပ္လိမၼာၾကပါတယ္။
သူတို႔ကတုိင္ပင္ပြဲ႔ဝင္ေတြရဲ့ ေဝဖန္မႈအားလံုးကို
လွမ္းလႊဲေပးခဲ့ၾကတယ္။
တိုက္ခုိက္ေဝဖန္ခ လြယ္လူးၿပီးအားေပ်ာ့တဲ့ ေနရာေတြဘက္ကို
လွမ္းေၾကာင္းေျပာင္းေအာင္ လုပ္ေပးခဲ့ၾကပါတယ္။
အထူးသျဖင့္ေတာ့ အသိပညာရွင္ေတြနဲ႔ လက္ရာဝုိင္းသမားေတြ ဘက္ကို
ေရာက္သြားေအာင္လွမ္းလႊဲေပးခဲ့ၾကပါတယ္။
အဲဒါေၾကာင့္လည္း အေမနဲ႔
အေမ့မိတ္ေဆြေတြဟာဂီတပညာသင္ေက်ာင္းက ‘ႏြားတင္းကုပ္’ထဲ
ေရာက္ခဲ့ၾကရတာပါ”ကာအုိသည္ သက္ျပင္း တစ္ခ်က္ခ်ကာ သူ႔အေမအား
စိတ္ပသာေသာမ်က္ႏွာထားျဖင့္ လွမ္းၾကည့္သည္။
“သား ဝမ္းနည္းပါတယ္ အေမ။
သားအေနနဲ႔သူ့ျဖစ္ခ်င္သလုိသာ ျဖစ္ေစေတာ့လို႔ လႊတ္ထားေပးခဲ့ရတဲ့
အေနအထားပါ”ဟု ေျပာသည္။

“အေမသိမွာပါေလ။
ကၽြန္ေတာ့္အေနနဲ႔ ဘာပဲလုပ္လုပ္ အထူးသတိထားၿပီး
လုပ္ကိုင္ေနရတာပါ”တကယ္လို႔ကၽြန္ေတာ့္ရဲ့ သတိမရွိလို႔ အမ်ားက
သိသိယဲထြားရင္ ကၽြန္ေတာ့္ကိုတုိက္ခိုက္ခ်င္သူေတြအဖို႔ လြယ္သြားမွာ
စုိးရပါတယ္”“ေတာင္းပန္စရာ မလုပါဘူး ကာခ်ိရယ္”ဟု ေမ-လင္းက
သူမဇာ၊ အၾကည့္အားဖန္ခြက္ေပၚ စူးစုိက္ထားၿပီး ျပန္ေျပာသည္။
“အေမ့အတြက္ ဘာမွ မပူပါနဲ့၊ မင့္ အနာဂတ္အေရးႀကီးတဲ့ အရာဟာ ဘာမွ
မရွိပါဘူး၊ မင္းဘဝနဲ႔ ပါတီအတြက္ ပထမဆုံးထားၿပီးစဥ္းစားတာဟာ
မင့္း မွန္ပါတယ္”ကာအိုသည္ သူ႔အေမအား တအံ့တသြဲ ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အေမဇာ၊ သေဘာထားသည္ သြားစရာ ေကာင္းလွပါဘ်ခင္း။
သူ႔အေမဇာ၊ မ်က္ႏွာသည္ လြန္ခဲ့ေသာ
လ,အတြင္းကႀကံဳခဲ့ရသည္ဟုအတြက္ ႏြမ္းလ်ေနဟန္ရွိ၏။
သိ႔ေသာ္လည္း အေမ့ ဆံပင္ဖားတြင္ အျဖဴပင္ဟူ၍တစ္ခုင္မွ မျမင္ရေသး။
တစ္ေခါင္းလံုးသည္ မည္းနက္ကာ ေတာက္ေျပာင္လက္ေန၏။
သူမဇာ၊ ငယ္ဘဝက အလွသည္ သြယ္လ်ိ ခႏၶာကိုယ္ထြင္ ျပက္ျပက္ထင္ထင္
ျမင္ေနရဆဲ၊အသက္အားျဖင့္ ေလးဆယ္ေက်ာ္ ငါးဆယ္တြင္း
ဝင္ေနၿပီျဖစ္ေသာ္လည္း ပါးေရာေရမတြန္႔သးေသာ
မ်က္ႏွာသည္ ႏုပ်ိဳလွပေနဆဲ။
“ႏြားတင္းကုပ္ထဲမွာ ေနခဲ့ရတာ သိပ္ ပင္ပန္းခဲ့သလား အေမ”ဟု ကာအိုက
ေမးသည္။
ေမ-လင္းသည္ ေရေႏြးကို တုိစုိမ့ ေသာက္သည္။
ကာအို အေမအား ေျဖသည့္အခါသားဇာ၊ မ်က္ႏွာကို မၾကည့္။
“ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး မတုိင္မီကဆို၍ အေမဟာအေမ့ေက်ာင္းသား
ေကာင္းသူေတြၾကားမွာ ခ်စ္ခဲ့ခဲ့တဲ့လူ သိပ္မ်ားတယ္။
ဒါေၾကာင့္လည္းအေမဟာ တခ်ိဳ့ဆရာေတြထက္ ပိုၿပီး
ကံေကာင္းခဲ့တယ္”“အခုဆို အေျခအေနက ေျပာင္းေတာ့မွာပါ”ဟု
ကာအိုက ေျပာသည္။
“ဒီမွာ ရွိေနတဲ့ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ တစ္ႏုိင္ငံလုံးမွာ
ေခါင္းေမာ္ဆံုး ဝုိင္းဝန္းေတြပဲ၊
သူတို႔ကတပ္ခ်ဳပ္ေရးတုပ္ပြဲ၀င္ေတြကို အခ်င္းခ်င္း အထင္အျမင္
လြဲၿပီး ဂ်ပ္ေထြးကုန္ေအာင္လုပ္တယ္။
ၿပီးေတာ့ သူတို႔ အခ်င္းခ်င္း တစ္ေယာက္လည္ပင္း တစ္ေယာက္
လွီးေအာင္ထုိးလုပ္တယ္။
အလွသမား ႏွစ္ဆြန္းကို ဒီပုဲထဲ သြင္းၿပီး အေျခအေနကို
ပိုၿပီး႐ႈပ္ေထြးကုန္ေအာင္ ေမႊပုစ္လုပ္တယ္။
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးမွာ ဘယ္လို အႏုိင္ရေအာင္လုပ္မလဲဆိုတာ တ႐ုတ္
တစ္ႏုိင္ငံလုံးကို ျမင္ေအာင္ ျပလိမ့္မယ္”ေမ-လင္းက သူ႔သားဘက္သို႔
ေခါင္းေထာင္ၾကည့္သည္။
“အေမ ဂ်ာနယ္ေတာင္ကေနၿပီးအလုပ္သမားေတြ အမ်ားႀကီးျမင္ခဲ့ရတယ္။
ေက်ြးေၾကာ္အသစ္ေတြလည္း ၾကားခဲ့ရတယ္။
အေမ့သား အခု ဒီကိုလာတာဟာ သူတုိ႔ကို စည္း႐ုံးဖို႔လား”“သား
ဘာလုပ္မယ္ဆိုတာ အေမ မသိရင္ ပိုေကာင္းမယ္”ဟု ကာအိုက
ျပန္ေျပာသည္။
“ႏွစ္ဦးစလံုးအတြက္ ပိုေကာင္းတာပဲ” ကာအိုက ခါတုိ္းထဲမွ ေရေႏြးကို

ထည့်၍ ျဖည္းျဖည္းခ်င္းေသာက္ေနသည္။
“ငါသားၾကည့္တာ သိပ္ ပင္ပန္းေနသလိုပဲ”ဟု ေမ-လင္းက ေျပာသည္။
“မင္းအခုထက္ထိၿပီး နားနားေနေန ေနရင္ ပိုေကာင္းမယ္”“သားမွာ အခ်ိန္က်မ်ားမ်ား မရတူး၊ သားအလုပ္က
သိပ္ၿပီးအေရးႀကီးေနတယ္လ”သားအမိႏွစ္ဦးၾကားတြင္ တိတ္ဆိတ္သြားျပန္သည္။
ေမ-လင္းသည္ သူ႔သားမ်က္ႏွာကိုဆက္၍ ၾကည့္ေနသည္။
“အေမ စိတ္မေကာင္းပါဘူး၊ အေမတို့ ဘဝထဲမွာ
သားအမိႏွစ္ေယာက္အတူတူေနခဲ့ရတဲ့အခ်ိန္ကာ သိပ္ကိုနည္းခဲ့တယ္ ကာအို”ဟု
ေျပာကာ သက္ျပင္းခ်သည္။
“တစ္ခါတေလမ်ား အေမတို့သားအမိဟာ သူစိမ္းတစ္ခုဆီေတြလိုပဲ၊
အထူးသျဖင့္ သားငယ္ငယ္ကုန္းက ပိုၿပီး ခက္ခဲတယ္။
မင္း ႀကီးလာရတာဟာ တစ္ေယာက္တည္း ႀကီးလာရသလိုပဲ”“မဟုတ္ဘဲ
အေမရယ္”ဟု ကာအိုက ေရရြတ္သည္။
သူသည္ ထုိင္ရာမွ ထကာအခန္းထဲ၌ လမ္းသလားရင္းက သူ႔အေမအား
လွမ္းၾကည့္သည္။
“ယိန္နာတုန္းက အေမဟာေတာ္လွန္ေရးအတြက္ သိပ္အေရးပါတဲ့
အလုပ္ေတြကို လုပ္ခဲ့တာပဲ။
သားအေဖက ဂ်ပန္ေတြနဲ့တိုက္ရင္း သူ႔အသက္ကို
စြန္႔လႊတ္သြားတာဟာလည္း ဘယ္သူ႔အျပစ္မွ မဟုတ္ပါဘူး။
အမွန္ေတာ့အဲဒီအျဖစ္ဟာ ဝုဏ္ယူရမယ့္ ကိစၥပါ။
အဲဒီကိစၥနဲ့ပတ္သက္လို့ အေမ့ကိုယ္အေမ အျပစ္တင္စရာဘာမွမရွိပါဘူး”ကာအိုသည္
လက္ဝဲတန္ဆိုင္ ငါ့ၾကည့္သည္။
“အေမ့ကို ျပန္ပို့ဖို့ အခ်ိန္ကိုၿပီ အေမရဲ့၊မိမိကုိယ္ခ်ိမိ ေဝဖန္ေရးကို
အခုေလာက္ဆို လက္ခံသြားေလာက္ၿပီ။
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးအေပၚမွာ ရွိေနတဲ့ အေမ့သေဘာထားဟာ
အေကာင္းျမင္တယ္လို့ ဆုံးျဖတ္ၾကမွာပါ။
အေမ့ကိုးကြားတင္ၾကပုံ ျပန္လႊင့္ၿပီး အခု တစ္ရက္ ႏွစ္ရက္အတြင္း အေမ့ကို
အိမ္ျပန္ပို့ေပးလိမ့္မယ္။
သားလည္း အေမ့ဆီ လာလည္မယ္၊ ညပုိင္းလာရင္ ဘယ္သူမွ မျမင္ဘူး၊
စိတ္ဝင္စားဘူးေပါ့”ေမ-လင္းက ေခါင္းညိတ္ျပၿပီး ၿပံဳးသည္။
“အေမ မင္းကို ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ သားရယ္”ကာအိုသည္ ေမ-လင္း
ေခ်ာသို့ လာရာတြင္ အိတ္ထဲမွ လက္ဆြဲအိတ္ကို ထုတ္သူသည္။
“သား အေမ့ကို လက္ဆြဲတ္ ခတ္ရလိမ့္မယ္။
အေမ့ကို လာပို့တဲ့ ရဲ့ေယာက်ာ္ အေမ့ကိုးကြားတင္းကုပ္အထိ
ျပန္ေပးလိမ့္မယ္။
“စိတ္ခ်မ္းသာေဆးဖို့ အဖမ္းခံရျခင္း”ကို
မ်ားယြင္းမႈအျဖစ္သတ္မွတ္ေပးလိမ့္မယ္၊ လုပ္ရမယ့္ နည္းက ဒီတစ္နည္းပဲ
ရွိတယ္”ေမ-လင္းက ေခါင္းညိတ္သည္။
ကာအိုသည္ ေမ-လင္းဇာ လက္မ်ားအား ေနာက္တစ္ဆက္လွကိုင္ထိတ္ဆုတ္ကၿပီးေနာက္
အခန္းထဲမွ ထြက္သြားသည္။
တံခါးအား အျပင္မွ ေသာ့ခတ္သံၾကားလုိက္ရၿပီးေနာက္ တစ္ခဏတြင္
သူ႔သားဇာ ေျခသံမ်ားသည္ ေဝးသြားသည္။
ေမ-လင္းသည္အနက္ေရာင္ ဂ်ာကား ျပန္ေခ်ာက္လာကို ေစာင့္လ်ိက္ရဇာ။
သူမဇာ ပါးႏွစ္ဖက္တြင္မ်က္ရည္မ်ားသည္ တစဖ်ဖ်ိဳင့္ စီးက်လ်က္။

၇“မေနာ့်ညက မေနဖို့ ဆီးုျဖတ္တာ စိတ္မေကာင္းျဖစ္ရတယ္ ကာအို”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ကတ္ဂတ္ဘာသာျဖင့္ လွမ္းၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
“တကယ့္ကို မေနခဲ့လို့ ေျပာတာလား”ဟင့္”ကာအိုသည္ သူ့ ဆန္ဒရြက္ ဖန္ခြက္အား
စားပြဲေပၚ ခ်ထားလိုက္ၿပီး ေအဘီေဂးလ္အားၾကည့္ေနသည္။
“မေနာ့်ညက ဒီက ျပန္သြားၿပီး လုပ္စရာက ရွိေနတယ္ ေအဘီေဂးလ္၊
တကယ္လို့လုပ္စရာ မရွိရင္ေတာင္ ဒီမွာေနရင္ အႏၱရာယ္က ရွိတယ္၊ ဒီေနရာကို
လာလည္ေနတာေတြ့ရင္ထင္သြားမင့္ လြဲကုန္ရာ စုိးရတယ္”“ဒါနဲ့ ပတ္သက္လို့
ေအဘီေဂးလ္အေပၚ ယံုပါ။
ဒီစကားကို အသက္မကိုမ္ ေျပာခဲ့ၿပီးၿပီပဲ။
ေအဘီေဂးလ္ဒီကေတာ့ ဘာမွ် မသိေစရဘူး”ေမွ်ာ္ၿည္းေနေသာ အျပင္ဘက္
နန္းတင္းလမ္းေပၚမွ တပ္ခ်လိုၿခံေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္မ်ားၾကိသိခ်င္းဆိုသံမ်ားသည္
ပိတ္ထားေသာ ျပတင္းေပါက္မ်ားမွေန၍ ေအဘီေဂးလ္ၾ
အခန္းတြင္းသို့ဝင္ေရာက္လာေနသည္။
သို့ေသာ္လည္း ကာအိုေရာ ေအဘီေဂးလ္ပါ ထိုသူမ်ားကို
အေရးတယူမျပဳၾက။
အခန္းထဲတြင္ ဟားဖေယာင္းတုိင္ မီးေရာင္သည္ လင္းလက္ရိွ၏။
“ေအဘီေဂးလ္မွာ အလြန္ခင္းႏွိးတဲ့ တ႐ုတ္မိတ္ေဆြတစ္ေယာက္
ရွိခဲ့ဖူးတယ္ဆိုေတာ့စိတ္မေကာင္း ျဖစ္ရတယ္”ဟု ကာအိုက ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ကေတာ့ ကုယ့္ကုိင္းျပည္ရဲ့ျပင္ပက ဘယ္သူနဲ့မွ
မသိခ့ဖူးဘူး”“အဒီလူနဲ့ ခင္မင္ရင္းႏွီးမႈက ေအဘီေဂးလ္အေတြက္
အေရးမႀကီးပါဘူး”ဟု ေအဘီေဂးလ္ျပန္ေျပာသည္။
“အေရးမပါဘူးဆိုတာ အခုမွ ပိုၿပီး သိရတယ္။
ကာအိုနဲ့ကေတာ့ ေပ-တတက္ကသိုလ္မွာ လက္ထြးႏွတ္ကိုက္ကတည္းက ဆြဲေဆာင္မႈ
ျပည့္ခဲ့တာ။
ေအဘီေဂးလ္ကိုၾကည့္ၿပီး ၿပံဳးလုိက္တဲ့ အၿပံဳးက ရင္ထဲမွာ စြဲက်န္ရစ္တာ။
အခု စကားၾကားေတာ့ ကာအိုစိတ္ပ်က္မိသြားဖူးလား”“မလႈပ္ရွားပါဘူး”“ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ ထင္မိတယ္။
တစ္ခါတေလ ေအဘီေဂးလ္ဟာ ခြင့္လြတ္ခ်က္ရွာေစတယ္လို့။
တကယ္ေတာ့ ရွင္ဟာ ကိုယ့္ခ်စ္သူမ်ားကို
ဖံုးကြယ္ဖဲ့ေနရာမွာသခင္တစ္ဦးေယာက်ာ္ပါလား”ကာအိုက ၿပံဳးသည္။
သူ့အၾကည့္သည္ ေအဘီေဂးလ္အေပၚ၌ တစ္ခ်ိဳးတစ္ဆာသာျဖစ္ေနသည္မွာ
ထင္ရွားေနသည္။
“ခံစားမႈေတြကို ဖံုးေနတာဟာ စိတ္အေႏွာင့္အယွက္ ျဖစ္လို့ပါ။
ဒီည ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ားကို မၾကည့္တာ မေနႏုိင္လို့”ဟု ေျပာသည္။
“အဒီ စကား ၾကားရတာ ဝမ္းသာပါတယ္ ကာအို”ကာအိုသည္
ေအဘီေဂးလ္အား ထပ္၍ ၾကည့္ေနျပန္သည္။
ထို့နာက္ “ခင္ဗ်ားဟာေတာ္ေတာ္ကို ထူးျခားတဲ့ အမ်ိဳးသမီး
တစ္ေယာက္ပါ”ဟု ေျပာသည္။
“မိန္းမတစ္ေယာက္အေနနဲ့လည္း အင္မတန္ ေခ်ာပါတယ္၊
တ႐ုတ္စကားက်ေတာ့လည္း ကၽြမ္းကၽြမ္းက်င္က်င္ေျပာတတ္တယ္ဆိုေတာ့
ၿပီးေတာ့ တ႐ုတ္အစားအစာ
ခ်က္ျပဳတ္တာက်ေတာ့လည္းအံ့မခန္းပါပဲ”ေအဘီေဂးလ္သည္ ကာအိုအား
စူးစူးရဲရဲ ၾကည့္၍ အကဲခတ္ေနသည္။
“ဒီည ၾကည့္ပုံနဲ့ျပာဟန္ဆိုဟန္ေတြ ထူးျခားသလိုပဲ။

ေအဘီေဂးလွဲ၅ ပတ္သက္ၿပီး ထူးျခားတာ တစ္ခုခုမ်ားသိထားသလား။
ေဟာင္ေကာင္က ကယ္လာ သူေတသန အင္စတိကန္၅ ေအဘီေဂးလ္ကယ္လာတို၅
ၾကားမွာ အဆက္အစပ္ရွိေနတယ္ဆိုတာ အခုိင္အမာ
သိလာလို၅လား”ေအဘီေဂးလ္က ကာအို၅ထိမွ တံု၅ပန္ဒးကို ေစာင့္သည္။
သို၅တေစလည္း ကာအို၅ထံမွဘာစကားမွ မၾကားရ။
“ေကာင္းၿပီေလ၊ ခင့္ေနန္၅ ဘာေတြပဲသိသိ ကိစၥမရွိပါဘူး။
ေအဘီေဂးလ္ဘာတ၇တ္ဒုိင္ကို ခ်စ္တဲ့ ဒုိင္ခံျခားသူ ဒုိင္ခံျခားဘာသာသင့္
ဆရာမတစ္ေယာက္ပါ။
ရွင္သိထားတဲ့အတုိင္းပဲ ကၽြန္မဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပ တစ္ေယာက္လည္း မဟုတ္ဘူး။
အေဖ့အလုပ္ဟာလည္း ဘာအက္အညီမွ မေပးခဲ့ဘူး။
ရွင္ သံသယရွိေန၍လည္း ေဖာက္သုိက္။
လြန္ခဲ့တဲ့ငါးႏွစ္အတြင္းမွာ အေဖကို တစ္ခါမွ မေတြ၅ခဲ့တဲ့ သမီး။
ၿပီးေတာ့ အေဖဆီကို ဘာစာမွ မေရးခဲ့ဘူး၊ ေရးျပန္လည္း
လိုရင္းတိုရွင္းပဲ၊ အေမ သမီးအသက္ရွင္ေနတုန္းပဲ ဆိုတာေလာက္ကလြဲၿပီး
ရွည္ရွည္ေဝးေဝး ေရးခဲ့တာမဟုတ္ဘူး။
အေဖကကၽြန္မ တ၇တ္ျပည္ လာတာကို လံုးဝ မႀကိဳက္ဘူး။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္မ လာခဲ့တယ္ေလ။
ေမာ္ ေျပာတဲ့“ပုန္ကန္ခဲသည္ တရားသည္” ဆိုတဲ့စကား
လိုက္နာခဲ့တယ္”“ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ားေပၚ သံသယျဖစ္တဲ့စကား
မေျပာခဲ့ပါလား”ဟု ကာအိုက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ား အခု ရွင္းျပေနတာေတြက အလြန္ စိတ္ဝင္စားစရာ
ေကာင္းေနတယ္”“အခုေလာက္ဆိုရင္ တစ္ခ်ိန္က ကၽြန္မ အေဖဟာ
သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ ျဖစ္ခဲ့တယ္ဆိုတာရယ္၊ သံုးဆယ္ျပည့္ႏွစ္ေတြ
အတြင္းက သူဟာ တပ္ဆိစ္တပ္ရဲ၅ သံု၅ပန္းတစ္ေယာက္ျဖစ္ခဲ့ဖူးတယ္
ဆိုတာရယ္၊ အဲဒါေတြကို ရွင္ သိေနရာေပါ့”ကာအိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ၿပီးေတာ့ ခင္ဗ်ားကို တ၇တ္ျပည္မွာ ေမြးတယ္ဆိုတာရယ္ေပါ့၊ ခင္ဗ်ား
ဘ့ေဖၾကာင့္ အဲဒါေတြကို လံုးဝ မေျပာတာလဲ”“ရွင့္
အလုပ္အေၾကာင္းဆုိရင္ ရွင္ ကၽြန္မနဲ၅ မေျပာခ်င္ဘူး မဟုတ္လား၊
အဲဒီသေဘာပဲျဖစ္ရာေပါ့။
ကၽြန္မကေတာ့ ရွင္နဲ၅ ကၽြန္မတို၅ရဲ၅ ခင္ဗ်ၤမွာ ျပႆနာ မျဖစ္ေစခ်င္ဘူး။
တစ္ခုရွိတာကကၽြန္မအေနန၅ အမွန္အတုိင္း ဝန္ခံရမယ္ဆိုရင္ အဲဒီအျဖစ္ေတြကို
ကၽြန္မ လံုးဝ ဘာကိုမွမည္သူ့ရ မသိခဲ့ဘူး။
ကၽြန္မ အေဖက အဲဒီအေၾကာင္းေတြနဲ၅ ပတ္သက္လာရင္
ဒုိင္ခံမွဳးေတြကိုအေသပိတ္ထားတာ။
အဲဒါေတြၾကာင့္လည္း အေဖနဲ၅ ကၽြန္မဟာ အေနဝးကုန္ခဲ့တာ။
ဒါေပမဲ့အဲဒီအျဖစ္ကို ပံုမွန္အေနအထား ျပန္ေရာက္သြားေအာင္ ကၽြန္မ
လုပ္ခဲ့ပါ”“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”“ေျပာစရာ အထူးကိစၥ ရွိလာတဲ့အခါ ရွင့္
သိရွိမွာေပါ့”ေအဘီေဂးလ္သည္ စကားကို ဆက္မေျပာဘဲ ၿငိမ္ဆိတ္ေနသည္။
အတန္ၾကာမွ “ဒီညဒီမွာ အိပ္ပါလား ကာအို” ဟု ေျပာသည္။
ကာအိုက မ်ိဳင့္၊ ေခါင္းညိတ္သည္။
ထိုအခါ...

၈ေနာက္ ႏွစ္ ညေနခင္း အလြန္တြင္ ေအဘီေဂးလ္သည္ ခန္ဂ်ါင္း
ေတးဂီတပညာသင္ေက်ာင္း တည္ရွိရာ လမ္းၾကားအတြင္းသို႔
ဝင္လာသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္သည္ေမွာင္ပိန္ပိန္ကို ၎။
ဤတက္ခ် ေနအိမ္မ်ားသည္ အလယ္အလတ္တန္းစား လူမ်ား
ေနထုိင္ရာေနအိမ္မ်ားျဖစ္၍ မီးဖိုမ်ား ေရခ်ိဳးခန္းမ်ားႏွင့္ ဧည့္ခန္းမ်ားမွာ
စုေပါင္း၍ သံုးပုံၾကတန္ဆာသည္ပင္ေတြးေနမိ၏။
နံရံကပ္ ပိုစတာ တခ်ိဳ့သည္ ညေနခင္းေလေၾကာင့္ တဖ်ပ်ပ္
ခါယမ္းလွ်က္ရွိၾက၏။
ဂိတ္တံခါး၏ တစ္ဖက္တစ္ခ်က္ရွိ ပိုစတာ အခ်ိဳ့မွာ ေလဒဏ္ေၾကာင့္
အပုိင္းပုိင္းျပတ္ေနၾကေလၿပီ။
မလွမ္းမကမ္း၌ လမ္းဓါတ္မီးတုိင္မွ အလင္းေရာင္ျဖင့္
“ဘုိးဘြားေဖာက္ျပန္ေရးသမား အင္အားစုဝင္ လု ေမ-လင္း၏
ေတာ္လွန္ေရးအား ဆန္႔က်င္သည့္ ျပစ္မႈမ်ား”ဟူေသာ စာတန္းအား
ျမင္ေနရ၏။
ဂိတ္တံခါးဘက္သို႔ နီးကပ္လာသည့္အခါ ယခင္တစ္ေခါက္ကခိုတိုက္ထားသည့္
တပ္ခ်ဳပ္ရံုးစခန္းေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ တံဆိပ္မ်ား ဂုိက္ႏွိပ္ထားေသာ
စက္မ်ားအားမေတြ႔ရေတာ့ေခ်။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ဂိတ္တံခါး၌ ခိုထြားေသာ
ေခါင္းေလာင္းအားတီးလိုက္ေလ၏။
မိနစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ၾကာသည္အထိ အတြင္းမွ အေျဖေပးသံ မၾကားရ။
ေအဘီေဂးလ္သည္ခ်ဥ္ရည္ကုန္ျဖင့္ ေခါင္းေလာင္းအားဆက္၍
ထိုးေနသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ ၿခံဝင္းထဲမွျဖတ္ေလွ်ာက္လာေနေသာ ေျခသံမ်ား
ၾကားရသည္။
ထို႔ေနာက္ ဂိတ္တံခါး ပြင့္သြားၿပီးအတြင္းဘက္မွ လူရိပ္အား လွမ္းျမင္ရသည္။
“ကၽြန္မ ေအဘီေဂးလ္ ကယ္လာပါ”ဟု သူမက လွမ္းေျပာသည္။
“ကၽြန္မအဂၤလိပ္အမ်ိဳးသမီးပါ၊ ေကာယ္လို႔ ျဖစ္ႏုိင္တယ္ဆိုရင္ ကၽြန္မ မဒမ္လုေမ-
လင္းနဲ႔ ႏွစ္ဦးခ်င္းေတြ႔ၿပီးစကား ေျပာခင့္လို႔ပါ”အတြင္းမွ
ရပ္ေနသူသည္ မိန္းမလား၊ ေယာကၡ်ားလား ခြဲျခားမရ။
သို႔တေစလည္း အထဲမွရပ္ေနသူသည္ ဘာေၾကာင့္ရယ္မသိ။
စိတ္ ၀နာၿငိမ့္ေတာ့ မရ။
“ကၽြန္မက ရွင္ဘုိင္း ႏုိင္ငံျခားဘာသာသင္ အင္စတီက်ဴမွာ ဆရာမ
လုပ္ပါတယ္”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ထပ္ေျပာသည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့သတင္းပတ္ေတြအတြင္းက ကၽြန္မ ခဏခဏ လာခဲ့ပါတယ္။
ဒီ ဂိတ္တံခါးကို အၿမဲ ခိုပိတ္ထားလို႔ ၀င္ခြင့္ မရခဲ့ပါဘူး၊ ကၽြန္မ
ကေလးဘ၀တုန္းက မဒမ္ လုေမ-လင္းက
ကၽြန္မကိုေစာင့္ေရွာက္ခဲ့ဖူးပါတယ္”ေနာက္ထပ္ အခ်ိန္ အေတာ္ၾကာမွ
ေစာင့္ေနရျပန္၏။
ဂိတ္တံခါးသည္ ေအဘီေဂးလ္သာ၌ပုံမွိသာ ပြင့္သြားၿပီးေနာက္ အသံကို
ထိန္းခ်ဳပ္ထားဟန္ျဖင့္ မိန္းမသံ တစ္သံထြက္ေပၚလာသည္။
“လုေမ-လင္းဆိုတာ ကုိယ္ပဲ၊ အထဲ ဝင္ခဲ့ပါ”ေအဘီေဂးလ္သည္
ဂိတ္တံခါးေနာက္သို႔ ကပ်ာကယာ ဝင္လိုက္သည္။
အတြင္းဘက္ေရာက္သြားသည့္အခါ အမ်ိဳးကိုမ်ားၾကား၌ ရပ္ေနရသည့္

သူမအျဖစ္ကို ခ်က္ခ်င္းသတိထားမိလာသည္။
အလြန္အကၽြမ္းတန္ အ႐ုပ္ရွင္းလွသည့္ အမိန့္ကုိမ်ားေပတည္း။
အေပၚထပ္ရုပ္ျပတင္းေပါက္မွ ထြက္လာေနသည့္ မီးေရာင္ျဖင့္ လူအမ်ားက
ခ်ီးဖဲ့ ဖက္ထားသည့္ ပရိေဘာဂပစၥည္းမ်ား ေ၀ကြာထည္ဟန္ျဖင့္
အုိးခြက္ပန္းကန္မ်ားအား ျမင္ေနရသည္။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးသည္ ေနာက္ထပ္ ဘာစကားမွ ထပ္မေျပာဘဲ
ခပ္ေသးေသးခပ္ဦးကုိင္း ခန္းမထဲသို့ ေခၚသြားသည္။
ခန္းမမွာ ညစ္ညမ္းပြတ္သိပ္ျခင္း နီရဲအားလံုးတြင္ပါစတာမ်ားကဗ်ာသည္။
“ဘုဇာေဖာက္ျပန္ေရးသမား ေအာက္တန္းစားေတြ
က်ဆံုးပါေစ”ဟုေသာ အနက္ေရာင္ျဖင့္ ေရးထားသည့္
စာလံုးႀကီးမ်ားသည္ ေအာက္ေဂးလ္အား ဆီးႀကိဳလ္ပန္ဖိ။။
ေအာက္ေဂးလ္သည္ ေခါင္းမွ ေလွကားအတုိင္း တက္သြားေနေသာ
အမ်ိဳးသမီးေနာက္ခပ္တြဲတြဲ လုိက္ပါသြားေနသည္။
ေလွကားဓါ ေဘးမ်ားတြင္လည္း ပုိစတာမ်ားကဗ်ာသည္ကို ျမင္ေနရေလဖါ။
ေလွကားထိပ္တြင္ကား ခန္းမႀကီး တစ္ခုရွိ၍ လွ်ပ္စစ္ျဖင့္ ထိန္လင္းေနသည္။
ခန္းမထဲတြင္ အမိန့္ဟ႐ိုက္ကား၊ အက်ီအပုဲ သည္းမ်ား၊ ေ၀ကြာထည္ေျမထည္
အကြဲအစမ်ား၊ မွန္အိမ္ မီးအိမ္ကြဲမ်ား၊ စုတ္ၿဖဲထားေသာ ခန္းဆီးမ်ားႏွင့္
ပန္းခ်ီကားမ်ား၊ အားလံုးသည္ ျမင္ရမေကာင္း
ၾကည့္ရမေကာင္းေလာက္ေအာင္ ျပန္ဟ်က္လွ်က္ ရွိၾကသည္။
အျဖဴေရာင္ နံရံအားလံုးမွာ အမည္းေရာင္ စာလံုးႀကီးမ်ားျဖင့္
ျပည့္ကၽြံဖါ။။
တပ္ခ်ဳပ္ၿခံေရး ဗ်ာပြဲ၂၀ဝ၆ဖါ စည္းမဲ့ကမ္းမဲ့ ေရးသားထားေသာ
ေ၀ကြားေၾကာ္ျငာမ်ားေပတည္း။
တစ္ေနရာတြင္မူ “ပုိပုိေစာ္ေနေသာ ဘုရား ပညာတတ္ လုေမ-လင္း”ဟု
ေရးထားသည့္ဘုတန္းႀကီးအား ဖတ္ရသည္။
ေမာ္စီ-တုန္းဓါ ဓါတ္ပုံမ်ားမွာ တံခါးတုိင္း ဗီ၇ိုတုိင္းခ်ိဳ့ ကပ္ထားသည္။
ခန္းမထဲတြင္ အေပါစား စားပြဲတစ္လံုးႏွင့္ ကုလားထုိင္ ႏွစ္လံုးခ်ထားရာ
ယင္းႏွစ္ခုစလံုးသည္မၾကာေသးခင္ကမွ ခ်ထားသည့္ ပစၥည္းသစ္မ်ား ျဖစ္ပံုရဖါ။
အျပာေရာင္ဆြယ္သည့္ ခပ္ႏြမ္းႏြမ္းကိုးနန္အင္ၤီႏွင့္
ေဘာင္းဘီ၀တ္ထားေသာ တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးသည္
ေအာက္ေဂးလ္အားထုိင္ခုိင္းသည္။
“ခဏ ေနဦးေနာ္၊ ကိုယ့္ လက္ကဲ့သည္ ေဖ်ာ့လုိက္ဦးမယ္”ခန္းမထဲမွ
မရွင္းလင္းရေသးေသာ အတိုအထြာ ပစၥည္း ပစၥယ
အမိန့္ဟ႐ိုက္ပ်ားအားၾကည့္၍ တြန္ဟ်ာဆုတ္ျဖစ္ေနေသာ
ေအာက္ေဂးလ္သည္ အမ်ိဳးသမီး မ်ိဳးဖုခန္းေလးထ၀င္ထြားခုိက္တြင္ စားပြဲ၌
၀င္ထုိင္သည္။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးမွာ အရပ္အမာင္း အေနေတာ္ျဖစ္၍ခႏၶာကုိယ္ သြယ္လ်ဖ်ဖ်ျဖစ္ဖါ။
ပ်ံပုန္း မက်သည့္ ခ်ည္ကည္ က်ီးနန္အင္ၤီ အျပာေရာင္ထြားသည့္ၾကားမွပင္
သူမဓါ ႏုိ၀ယ္လန္းဆန္းမႈသည္ ပ်ံျပင္ထက္ ရွိဖါ။
ခဏအၾကာတြင္ လင္ဆန္းငယ္ တစ္ခ်ပ္ခ်ိဳထားသည့္
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးသည္မွီးဖုခန္းထဲမွ ထြက္လာၿပီး စားပြဲတြင္ ေအာက္ေဂးလ္ႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍ ၀င္ထုိင္သည္။
ကိုယ္ခ်ိတ္ဆံုးစ္ပါး ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္လွ်က္ ရွိေၾကာင္း မ်က္ႏွာ၌ ေပၚလြင္ထက္

ရွိေနေသာ္လည္းအသက္ ေလးဆယ္ေက်ာ္ ငါးဆယ္တြင္းရြယ္တူခ်ိဳ
ေတြ႔ရန္ မလြယ္သည့္ ရြာရြာပါးပါး အလွကားပုဝိုင္းေနဆဲ။
“အခန္းထဲမွာ ၇ႏွိပ္ပြ ေနတာေတြကိုေတာ့ ခြင့္လႊတ္ခဲ့ ျဖစ္ခဲ့ယ္”ဟု ေမ-
လင္းက ပန္းကန္ႏွစ္လုံးထဲသို႔ လက္ဖက္ရည္ထမ္း ငွ႔ထည့္ေနရင္းက
ေျပာသည္။
“ကုိယ့္ကို တပ္ဖီလံုၿခံဳေရးတာဖြဲ့တြ႔ေတြက ဒီမွာပဲ ဖမ္းၿပီး ခ်ဳပ္ထားခဲ့တယ္။
မေန႔ကမွ ကိုယ့္ကုိ အိမ္ျပန္လြွတ္ေပးတာ။
ဒါေပမဲ့အမွန္ကုိ ခြင္းခြင့္ကုိ အခုထက္ထိ ခြင့္ျပဳေသးဘူး”ေအဘီေဂးလ္သည္
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးအား ေဇာေဇာ ဓက္ႏွာထားျဖင့္ ၾကည့္ေနသည္။
သူ၏ဓါ ဓက္ႏွာသည္ ေဝခြဲ၍ မရေသးျခင္းကို ေဖာ္ျပလ်က္ရွိ၏။
“ကၽြန္မ လုမ်ိဳး မွားေနမလား”ဟုေရရြတ္သည္။
“ရွင္တာ ဘာေရးဆရာမ လုေမ-လင္း ဟုတ္တိတိယ္ေနာ္”“ဟုတ္ပါတယ္ကြယ္။
ဒါေပမဲ့ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကဆိုေတာ့ ၾကာခဲ့ပါၿပီ” ေမ-
လင္းသည္ သူမ၏ လက္ဖက္ရည္ ပန္းကန္အား ငံု႔ၾကည့္ေနသည္။
“ကုိယ္ ဘာမွမေရးျဖစ္ေတာ့တာ ႏွစ္ေပါင္း အမ်ားႀကီး
ၾကာသြားခဲ့ၿပီ”“ဒါေပမဲ့ ရွင္ “ေတာ္ေန”ေရး၏ သမိုးပ်ိဳမ်ား” စာအုပ္ေတာ့
ေရးခဲ့တယ္ မဟုတ္လား၊ၿပီးေတာ့ ရွင္ကုိယ္တုိင္လည္း ခရီးရွည္ ခီတက္ဖြဲ့ႀကီးမွာ
ပါခဲ့ပါတယ္ေလ”ေမ-လင္းက ေမာ့မၾကည့္ဘဲ ေခါင္းညိတ္သည္။
“ကၽြန္မ အေဖက ေဂ်ကာ့ကယ္လာပါ။
တပ္ဖစ္တပ္ရဲ့ အက်ဥ္းသား ျဖစ္ခဲ့ဖူးတယ္။
အေဖက ကၽြန္မကို ေျပာဖူးတယ္။
ခရီးရွည္ ခီတက္ဖြဲ့အတြင္းမွာ ရွင္က ကၽြန္မကိုႏုိ႔တုိက္ခဲ့ဖူးတယ္တဲ့။
ရွင္တာ ကၽြန္မရဲ့အေမလုပါပဲ။
ရွင့္ ကၽြန္မ အသက္ကို ကယ္ခဲ့တာပါ။
အဒါေတြအားလံုးဟာ အမွန္ေတြပဲလား”ေမ-လင္းက
ေခါင္းေထာင္ၾကည့္သည္။
ဓက္ႏွာတြင္ အၿပံဳးရိပ္ေလး ဝင္လာသည္။
“သမီးျပတဲ့ ဓါတံုးထဲက ဓက္ႏွာကို မွတ္မိေနတယ္၊ သမီးက ဓါတံုးထဲကထက္
ပိုလွတယ္”ေအဘီေဂးလ္သည္ ေမ-လင္းအား ၾကည့္၍
စိတ္ရွဴပ္ရသည္ဟုမက တုန္လွုပ္ျခင္းပါျဖစ္၏။
“အေဖနဲ့ေကာ အခုထိ အဆက္အသြယ္ ရွိတုန္းပဲလား”ဟု ေမးမိသည္။
“ဟင့္အင္း မရွိဘူး”ဟု ေမ-လင္းက အေျဖေပးသည္။
“၁၉၅၇-ခုႏွစ္က သူ တ႐ုတ္ျပည္ကုိျပန္သြားခဲ့တယ္။
ကိုယ္နဲ့ မိန္ခ်ိန္ညွိးငယ္ေလာက္ ေတြ႔ခြင့္ရွိလိုက္တယ္၊ သမီးကို
သမီးအေဖကေျပာျပခဲ့ဘူးလား”“မေျပာခဲ့ဘူး၊သူ ရွင္နဲ႔
ေတြ႔ခဲ့တယ္ဆိုတာေတာင္မွ မသိခဲ့ရဘူး” ေအဘီေဂးလ္၏မ်က္လံုးမ်ားတြင္
မ်က္ရည္မ်ားျဖင့္ ျပည့္လာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အခုေတာ့ အဒါေတြဟာ ျပႆနာမရွိေတာ့ပါဘူး၊ ကၽြန္မ ရွင္နဲ႔
ေတြ႔ရၿပီ။
ကၽြန္မ ဘဝတစ္ေလွ်ာက္လံုး ေျပာခ်င္ေနတဲ့ေက်းဇူးတင္စကားလည္း
ေျပာၿပီးသြားၿပီ”ေမ-လင္းသည္ ေအဘီေဂးလ္၏ မ်က္ႏွာကိုသာ
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
မ်က္ရည္မ်ားသည္ျမ၏ မ်က္လံုးမ်ားတြင္ ခိုလွာေနသည္။
သူသည္ ေအဘီေဂးလ္၏ လက္မ်ားအားဆြဲဆုတ္ထားသည္။

“ေက်းဇူးတင္ပါ။ မလိုပါဘူးကြယ္။
ကၽြဲခြင့္ရခဲ့တဲ့အတြက္ ကိုယ္တဝမ္းသာခဲ့ရတဲ့လူပါ။
မင္းဟာ အလြန္ကံ ခ်စ္စရာေကာင္းခဲ့တဲ့ ကေလးေလးမို႔ ကုိယ္
မင္းေပၚသံေယာဇဥ္ သိပ္ၿပီးခဲ့ရပါတယ္”အျပင္ကြင္း ညသည္
တိတ္ဆိတ္ျငိမ္သက္ေန၏။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ အခန္းထဲ၌ေလွ်ာက္သြားေနသည့္ ေျခသံမ်ား ၾကားရသည္။
“ကၽြန္မေလ ေမးခ်င္တာေတြ အမ်ားႀကီးပဲ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ေျပာသည္။
“ကၽြန္မသိခ်င္ေနတာေတြက သိပ္ကို မ်ားေနတယ္”ေမ-လင္းသည္
လက္ရာရွည္ပန္းကန္အား လွမ္းယူလုိက္သည္။
“သမီး အေဖက သမီးကိုဘယ္ေလာက္အထိ ေျပာျပထားသလဲ”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ႏွင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆိုင္၍ မၾကည့္ရဲေမးသည္။
“ဘာမွ မေျပာသေလာက္ပါပဲ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ၿပံဳး၍ ေျဖသည္။
“သမီးကေမးလုိက္တာနဲ႔ အခြံထဲဝင္သြားတဲ့ ကမာၻေကာင္လို ျဖစ္ျဖစ္သြားတယ္။
ဒါေၾကာင့္ပါ သမီးက ေမ-လင္းကို ကုိယ္တုိင္ေတြ႔မွ ျဖစ္မယ္လို႔
ဆုံးျဖတ္ထားခဲ့တာ”ေမ-လင္းသည္ သူမ၏ မ်က္ႏွာထက္၌ ဝပ်ံေနသည့္
ဆံစမ်ားအား လက္တစ္ဖက္ႏွင့္သပ္၍ သိမ္းလုိက္ၿပီး သက္ျပင္းတစ္ခ်က္
ခ်လိုက္သည္။
“မင္ေဖလုတ္ကို မွန္ေကာင္းမွန္ပါပါ။
ေမ့ပစ္ဖို အေကာင္းဆံုးျဖစ္မယ္ထင္လို႔ ျဖစ္ခ်င္သည္း ျဖစ္ရာေပါ့။
အတိတ္ကို ျပန္ဆြဲမ်ားဟာတစ္ခါတေလ သိပ္ မေကာင္းလွဘူး”သူမသည္
စကားကို ျဖတ္၍ မီးဖိုဘက္ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ျပန္ဆြဲလာသည့္အခါသူသည္ လက္ဖက္ရည္ ကရားအား စားပြဲေပၚ
ျပန္ခ်ထားလိုက္ေသာ္လည္း လုပ္ေကတတ္ မထိုင္ေခ်။
သူသည္ အခန္းထဲ၌ အမ်ိဳးသ႑ိဳးက်ားၾကားတြင္ ေခါင္တံုေခါက္ျပန္
လမ္းသလားလွ်က္ရွိ၏။

[illegible]				
အံ့ၾသေနသည္။				

“ကၽြန္မ အမ်ားတစ္ခုခုမ်ား လုပ္လိုက္မိလို႔လား”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေမးသည္။
“ကၽြန္မလာတာ ေမ-လင္းအတြက္ စိတ္ဆင္းရဲစရာမ်ား
ျဖစ္ေနသလား”“ဟင့္အင္း မျဖစ္ပါဘူး”ေမ-လင္းသည္
လမ္းသလားေနျခင္းကို ရပ္လုိက္ၿပီး အျပင္ကလမ္းၾကားမွ
ေျခသံမ်ားကိုနားစြင့္ေနသည္။
ေျခသံမ်ားသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္းေဝးကာ ေပ်ာက္သြားသည္။
သူသည္လက္ဆန္တာရီအား ငံု႔ၾကည့္သည္။
“ကုိယ္ သိပ္ ပင္ပန္းသြားတယ္။
ၿပီးေတာ့ ဒီညခင္းမွာဧည့္သည္စုေယာက္ လာလိမ့္မယ္”“ဒီလိုဆို
ကၽြန္မျပန္ပါမယ္”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ဝမ္းနည္းပါတယ္၊အေႏွာက္အယွက္ျဖစ္ပို႔ မရည္ရြယ္ပါဘူး၊
ေနေကာင္းတဲ့အခ်ိန္မွာ စကားေျပာခ်င္ေသးတယ္။
ေနာက္တစ္ေခါက္ လာလည္ရင္ ျဖစ္မလား”“ရပါတယ္၊ ရက္ နည္းနည္းေလာက္

ၾကာရင္ ထပ္လာခဲ့ဦးေလ”ေအဘီေဂးလ္သည္ ေမ-လင္းဇ၀ါ လည္ပင္းအား တယုတယ သိမ္းဖက္ထားသည္။
“ကိုယ့္ကိုယ္ကို ဂ၇စုိက္ပါ။
ကၽြန္မ ေနာက္တစ္ခါကို လာခဲ့ပါဦးမယ္”ေအဘီေဂးလ္သည္ ေလွကားထိပ္သို႔ ေလွ်ာက္သြားၿပီး ေအာက္သို႔ မဆင္းမီ ေမ-လင္းအား လွည့္ၾကည့္သည္။
ေမ-လင္းကေတာ့ အခ်ိန္းအလယ္တြင္ မလႈပ္ယွက္ခ်ဳပ္ကာ-“ကၽြန္မ ၌ငိုက္ သိပ္ၿပီး ေက်းဇူးတင္ပါတယ္”ဟု ေအဘီေဂးလ္က လွမ္းေျပာသည္။

၉၇၅၂ခုနှစ်ဝင်း လမ်းမေပင့်တြင် အလုပ်သမားမ်ားနွင့် ေက်ာင်းသားမ်ားသည်
ဆူဆူညံညံ၇တ္၇တ္သဲသဲ ျဖစ္ပြဳခဲ့၏။
ေဂဲကာ့သည္ဂဲကာ့အကဲ ေကာ္လမ်ားအားဆြဲတင္ၿပီးသူ႔နားရြက္မ်ားအား
ဖံုးလိုက္ကာ ခါးကိုကုန္းလုိက္သည္။
သူ႔အား ေဘးလူမ်ား စိတ္ဝင္စားေအာင္အႀကံအဖန္ လုပ္လုိက္ျခင္း
ျဖစ္၏။
သူ၇ခါင္းေပၚမွ ေရတပ္ အျပာေရာင္ကဥ္ဦးထုပ္အားမ်က္စိမ်ား
ဖံုးသြားသည္ထိ ေအာက္သို႔ ဆြဲခ်ထားသည္။
သူသည္ ဘမ္းလမ္းအတုိင္း ခပ္သြက္သြက္ေလွ်ာက္လာသည္။
သူ၇ဘးဝဲယာအားလံုးဝမၻကည့္ကာ ေလွ်ာက္သြားေနျခင္းျဖစ္၍
သူ႔ပတ္ပတ္လည္ လႈပ္ရွားဆူပူမႈမ်ားအား လံုးဝ၇မစုိက္။
သူ၇ခါတည့္တည့္ကြင္ ကာေသးဟိတယ္အား ျမင္ေနရ၏။
ယခုအခါတြင္မူ ကာေသးဟိတယ္အား “ၿငိမ္းခ်မ္းေရး ဟိတယ္”ဟု အမည္
ေပးထားခဲ့ေလၿပီ။
ဤဟိတယ္သည္ လြန္ခဲ့ေသာႏွစ္ သံုးဆယ္ေက်ာ္က သူ တိမိကိုမာ၇
သေဘၤာေပၚ ဆင္းကတည္းက ျမင္ေတြ႔လာခဲ့ရေသာဗိုတယ္
ျဖစ္ေလသည္။
ယခု သူ ေရာက္ေနခ်ိန္တြင္ ဘမ္းလမ္းသည္ တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားႏွင့္ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ရွန္ေရွးအဖြဲ႔ဝင္
ေတာ္ရွန္ေရးသမားမ်ား၏ လႊမ္းမုိးသက္ေရာက္မွဳေအာက္တြင္ ရွိေနသည္။
ထိုတစ္ခါက္၌ ဆက္ဆံေနၾကသာ အသိမ်ားမွာ ေမာ္ခ်-တုန္း၏
ေက်းေဖၚကာ္သံမ်ားျဖစ္၏။
သူတို႔ကားေမာ္ခ်-တုန္းဘက္ ဘက္ေတာ္သားမ်ားျဖစ္ၾကသည့္
အားေလ်ာ္စြာ ထို ေက်းေဖၚကာ္သံမ်ားအားလိုလိုခ်င္ခ်င္
မက္မက္ေမာေမာႏွင့္ ေက်းေဖၚကာ ေအာ္ဟစ္ၾက ရွိၾကေလ၏။
သူ႔အဖုိ႔ကား သူ အထက္တန္း ဘာသာျပန္အရာရွိ လုပ္ေပးလုိက္သည့္
သေဘၤာသားကတ္အတုႏွင့္ အလုပ္ရ ထုတ္လုိက္သည့္ စာအုပ္ကို လက္ဆင့္ျပကာ
သေဘၤာဆိပ္ခအေစာင့္တပ္မ်ား၏ စစ္ေဆးျခင္းကို ေက်ာ္လႊားႏုိင္ခဲ့၏။
စာရြက္စာတမ္း အတုမ်ားကို အေျချပဳေနခဲ့ရေသာ ေဂဲကာ့သည္
အခက္အခဲဟူ၍ မ်ားစြာ မႀကံဳရေသာ္လည္း ေသာကေကာ့အၿမဲတေစ
ရွိေနခဲ့ရသည္။
အမွန္အတုိင္း ဝန္ခံရလွ်င္ ေဂဲကာ့သည္ ဒတ္ခ်္ကတ္သေဘၤာေပၚ၌
စာရြက္စာမ်ားအား ကုိင္တြယ္ ႏွစ္ခက္ ပုန္းေအာင္းေနခဲ့ရေသးသည္မဟုတ္ပါလား။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ သူသည္ ၀ိအယ္လ္ေအ(PLA) ေခၚ
ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္ဖဲစည္းမ်ားႏွင့္သေဘၤာေပၚမွ
အဆင္းတြင္ ဆံုမိခဲ့ေသးေသာ္လည္း
စုိးရိမ္ေသာကႏွင့္ကားမႀကံဳခဲ့ရေပ။
သူ ဘယ္သူဘယ္ပါ ျဖစ္သည္ကုိ အတိအက် မသိၾကျခင္းသည္ သူ႔အတြက္
သူ႔သမီးေအဘီေဂးလ္ဆီ ေရာက္ရန္ လြယ္ကူလိုက္၏။
ေဘးပတ္ပတ္လည္ရွိ ပရိသတ္ လူစုလူေဝးသည္ကုိ အား ျမင္ၾကေသာ္လည္း
ဒုတိယအႀကိမ္ ထပ္မက္သည့္ဖုိ႔ကား မႀကံစားၾကေခ်။
ဤသည္ကုိေထာက္လုိက္လွ်င္ ဤ ဘမ္းလမ္းေပၚ၌
လမ္းသြားလမ္းလာမ်ားထဲတြင္ သူ႔အား ေဂဲကာ့ဟု သိသူမရွိသေလာက္
ျဖစ္ေနၿပီဟု ယူဆရေပေတာ့မည္။

သို၇်တေစ့လည်း သူ၇် အသားအေရာင်သည်စ်ီးတစ္ဆာသာ ျဖစ်လ်ိ်ေပရာ ဂုတ္တရက္
စ်ိတ္ဆင္ခ်ားၿပီး ရူးစမ္းၾကမည္ ဆိုပါမူကား သူ၇်အတြက္ အေနခ်ာင္ဖြယ္ရာ
မရွိေခ်။
ေဂ်ာက္ဇ၏ ေျခေထာက္မ်ားသည္ နန္တင္း လမ္းမႀကီးအတြင္းသို၇်
ေရာက္လာသည္။
မၾကာမတင်ပင္ ေဘးတစ္ဖက္ရွိ လမ္းၾကားအတြင္းသို၇် ခ်ီးဝင္သြားခဲ့၏။
သူ၏ ေျခသံမ်ားသည္ေကာက္လမ္းေပၚ ခ်လိုက္တိုင္း ပဲ့တင္ထပ်ံက်ဴသည္။
ထို၀ဥ္ အတြင္းမွာပင္ သူ၇်စိတ္ထဲ၀ုသည္လြန္ခဲ့ေသာ အတိတ္ကာလ
ႏွစ်ီးဆယ္ဆဲသုိ၇် ေရာက္သြားသည္။
ထို၀ဥ္က သူသည္ ဂ်ပန္သေဘၤာ တိုမိကုမာ၇ သေဘၤာေပၚမွ ဆင္းလာျဖစ္၍
ေရႊေရာင္ဝင္းေနသည့္ အသားေရာင္ပါင္ရင္လုံးေမ-လင္းအား
စြဲလမ္းတမ္းတေနခ်ိန္ ျဖစ္ေလသည္။
အခ်က်ေတာ့လည္း ပတ္ဝန္းက်င္ အေျပာင္းအလဲသည္
အံ့ဩစရာႀကီးတစ္ခုျဖစ္ေနသည္။
ပတ္ဝတ္လည္ပတ္ နံရံမ်ားတြင္ မ်က္စိမ်ားအား
ကန္းစပ္ေစ့ႏုိင္ေလာက္သည့္ေမာ္ဇ၏ ပံုမ်ားပါေသာ နီနီရဲရဲ
ပိုစတာႀကီးမ်ား ေနရာအႏွံ့၇်တြင္ အျပည့္ကပ္ထားသည္။
ေနရာတုိင္းတြင္ ထိုအရာမ်ားသည္သာလွ်င္ ႀကီးစိုးလႊမ္းမုိးလွ်က္
ရွိသည့္ျဖစ္ရာ လြန္ခဲ့ေသာႏွစ်ီးဆယ္ကေၚင္ကား ေတာင္ႏွင့္ေျမာက္သဖြယ္
ျခားနားလွ်က္ရွိေလၿပီ။
အထူးသျဖင့္ေၾကာက္စရာေကာင္းသည့္ အေျခအေနမ်ားသည္
ေနရာတုိင္း၌ ရွိေနသည္ဟု ထင္ရွားလွ်က္ရွိ၏။
က်ယ္ေလာင္ေသာ လမ္းမႀကီးမ်ား အတြင္းသို၇် တစ္သမ္းဝင္
တစ္သမ္းထြက္ေလွ်ာက္သြားေနေသာ ေဂ်ာက္ဇသည့္ စိတ္ေအးနားေအး
မရွိလွေပ။
လမ္းေဘးဝဲယာရွိအိမ္ျပတင္းေပါက္မ်ားႏွင့္ ဂိတ္တံခါးမ်ား၌
ရပ္ကြက္ေနၾကေသာ တ၇တ္သူမ်ိဳးမ်ားဏာမ်က္ႏွာမ်ားမွာလည္း
ေသာကေငြ၇်မ်ား ဖံုးလႊမ္းလ်က္ရွိ၏။
ေနာက္ထပ္ အသစ္ အသစ္ေသာစိမ္းေျခာက္ခန္မ်ားသည္
ေပၚလာေလ်ာ္းမလားဟု ေတြးကာ စိတ္ပူအား
ျဖစ္ေနၾကဟန္တူေလသည္။
အမွန္ေတာ့ ေဂ်ာက္ဇသည္ သေဘၤာကပၸတိန္၏ အခန္းထဲ၌
ပန္းေအာင္းေနရစဥ္တည္းက ေအဘီေဂးလ္ ေပးထားသည့္
လစ္ဘာအား ၾကည့္၍ ရွင္းျပခဲ့ၿပီ၇်ျဖစ်ပံုေပၚ၌ ေနရာကိုရွာေဖြခဲ့၏။
ထို၇်ၾကာင့္လည္း သူသည္ နန္တင္းလမ္းမႀကီး၏
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ကရင္ ငါးထပ္တုိက္အေဆာက္အဦးအား အလြယ္တကူပင္
ရွာေဖြေတြ၇်ရွိခဲ့သည္။
ေအာက္ထပ္ ပလက္ေဖာင္းေပၚမွ ေမာ္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ
ခန္းဆီးမ်ားတပ္ထားသည့္ျပတင္းေပါက္မ်ား၏အေတြင္းဘက္ရွ အျပင္သို၇်
ထြက္လာေနသည့္ မီးေရာင္မ်ားအား ျမင္ေနရ၏။
ဘာေၾကာင့္ရယ္မသိ သူ၇်စိတ္ထဲတြင္ လာလမ္းအတုိင္း အျမန္ျပန္သြားၿပီး
သေဘၤာေပၚျပန္တက္ခ်င္စိတ္ ျပင္းျပလွ်က္ ရွိသည္။
သူ လိုက္လာသည့္ ကုန္သည္သေဘၤာသည္ မနက္ဘုံနာရီကလွ်င္ ေဟာင္ေကာင္သို၇်
ျပန္လည္ထြက္ခြာသြားလိမ့္မည္ မဟုတ္ပါေလး။

သူ၂ရင်ထဲ၌ ေပၚလာသည့် ဆႏၵမွာ ျဖစ္ႏိုင္သည့္ကိစၥ မဟုတ္။
သူသည္ လမ္းမႀကီးကိုျဖတ္၍အခန္းမ်ားတည္ရာ အေဆာက္အဦ ဝင္းထဲသို၂
ဝင္လာသည္။
ထို၎ေနာက္ သူ၂သမီး ေအဘီေဂးလ္ေနထုိင္ရာ ေလးထပ္မွ အခန္းဆီသို၂
တက္လာခဲ့ၿပီး အခန္းတံခါးအား ေခါက္သည္။
တံခါးသည္ခ်က္ခ်င္းပြင့္လာသည္။
ဖြင့္ေပးသူမွာ သူ၂သမီး ေအဘီေဂးလ္ကိုယ္တုိင္ျဖစ္၏။
သူ၎ခါင္းမွခပ္စပ္စပ္ ေဆာင္းထားေသာ ဦးထုပ္ကို ခြၽတ္လုိက္သည့္အခါက်မွ
ေဂ်ကာမွန္းသိသြားေသာေအဘီေဂးလ္သည္ မ်ားစြာ အံ့အားသင့္သြားခဲ့
ရွိေလ၏။
“အေဖ၊ ဘယ္လို ျဖစ္လာတာ”အံ့အားသင့္ျခင္း ကင္းန္ဆုံးသြားသည့္အခါ
ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ၂အေဖအား အခန္းထဲသို၂ကဗာကယာ သြင္းကာ
တံခါးကို ပိတ္လုိက္သည္။
ဂုတ္ဆရက္ေသာ့ ႏွစ္ဦးစလံုး စကားေမ်ာႏုိင္ၾက။
ဘာက ဘယ္လို စ၍ ဘယ္ဖကားကို ေျပာရမွန္းမသိ။
လြန္ခဲ့ေသာႏွစ္ကတည္းက ကာအိုးင့္ ေအဘီေဂးလ္တို့အတြက္
ေသာကဆက္မ်ားခဲ့ရေသာ ေဂ်ကာ့သည္အခုအခ်ိန္ စိတ္ေျဖလို၂မရေသး။
“ဘယ္လိုျဖစ္ၿပီး ဒီကို ေရာက္လာရတာလဲ ေဖေဖ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ေမးသည္။
“ဝတ္ထားတဲ့ ဝတ္စံုေတြကလည္း ဘာေတြလဲ၊ အထူးအဆန္းေတြခ်ည္း
ျဖစ္ကုန္တယ္”“သမီးရဲ၂ဓာ ရၿပီးၿပီးခ်င္း ေဖေဖ ထြက္လာခဲ့တာပဲ။
ဓာဖတ္ရတာ့ သမီးအတြက္ ေဖေဖတအား စိတ္ပူသြားတယ္။
ေဖေဖ့ဘာသာ စီစဥ္ၿပီး သေဘၤာသားအတု လုပ္လာခဲ့တာ”“ဟာ အဲဒါက
ပိုၿပီးအႏၱရာယ္ႀကီးတယ္။
အေဖ သေဘာေပါက္ေအာင္ သမီးဘယ္လိုေျပာရမလဲ”ေဂ်ကာ့က
သက္ျပင္းခ်သည္။
“သမီး ဓာထဲမွာ ေရးထားတာေတြၾကာင့္တစ္ခုတည္းမဟုတ္ဘူး။
ေအဘီေဂးလ္ ေဟာင္ေကာင္ကေနၿပီး သိလာရတာက
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးဟာတ၀ုတ္ႏုိင္ငံတစ္ႏုိင္ငံလံုးကို
ေၾကာက္စရာ ေကာင္းေလာက္ေအာင္ ပ်က္ျပားသြားေစတယ္လဲ့။
ဘယ္ေတာ့ကမွ ၿပီးဆံုးမလဲဆုိတာလည္း ခန္၂မွန္းလုပ္၂ မရဘူး။
အေျခအေန အားလံုး အဆုံးဆံုးအေျခအေနကို မေရာက္ခင္ တ၀ုတ္ျပည္က
အျမန္ဆုံးထြက္ဖို၂ တုိက္တြန္းမလုပ္၂ လာတာ”“ေဖေဖရယ္၊ အဲဒါကေတာ့
ေဖေဖ အစဥ္းစား အဆင္ျခင္ ဆင္ခ်ိန္လြန္းၿပီး
အေတြးေခါင္လြန္းလို၂ျဖစ္ရာပါ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ဒီက အေျခအေနကို သမီး သံုးသပ္ေဝဖန္တတ္ပါတယ္။
သမီး ထင္ထားတာကေတာ့ အခုခ်ိန္ဆို သမီးမွာ ေဘးအႏၱရာယ္နဲ၂ ဆက်ံဳစရာ
ရွာလို၂ကိုမေတြ၎သးဘူး”“ေလာေလာဆယ္ေတာ့ ဘာမွ
မျဖစ္ေသးဘူးေလ၊ ဒါေပမဲ့ ေသခ်ာတာက မၾကာခင္သမီးမွာ အႏၱရာယ္နဲ၂
ေတြ၂ဖို၂မ်ားတယ္”“ေဖေဖရယ္ ထုိင္စမ္းပါဦး”ဟု ေျပာကာ
မတ္တတ္ရပ္လ်ားထုိင္ခ်လိုက္သည့္ပံုစံအားလည္း ထုိင္းျပသည္။
သူသည္ လက္ဆဲြတင္ ပါလာသည့္ပုလင္းမ်ားႏွင့္ ခန္ဆြဲက်ားတင္ထားေသာ
လင္ဆန္းအား စားပြဲေပၚခ်ေပးသည္။
“သမီးဆီမွာ ဓေကာ့၀ိစက် တခ်ိ၂ရွိတယ္။

ေဖေဖ ေသာက္လိုက္ကို၊ လိုလိမ့္မယ္” ေျပာေျပာဆိုဆို ေအဘီေဂးလ္သည္
ဝိစက်ိကိုဖန္တြက္ႏွစ္ခြက္ထြ ထည့္သည္။
တစ္ခြက္ကို ေဂ်ကာ့အား လွမ္းေပးၿပီး က်န္တစ္ခြက္ကို သူယူကာ ေဂ်ကာ့ႏွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ရ ဆိုဖာေပၚ ထုိင္ခ်လိုက္၏။
“ကပါ ေဖေဖရယ္ သမီးအတြက္စီစဥ္ေပးတာ ဘာေရးထားလို၏လဲ”ေဂ်ကာ့သည္ လက္ထဲမွ ဝိစက် ဖန္ခြက္ကို ေမာ့လိုက္သည္။
“သမီးစာထဲမွာ ေမ-လင္းကိုတုိက္ခိုက္ေနတဲ့ ပိုစတာတစ္ခု၊ ဖတ္လိုက္ရတယ္လို၏
ေရးထားတယ္ မဟုတ္လား”“ဟုတ္တယ္ ေရးထားတယ္”“တ႐ုတ္
တပ္ဖဲလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ၏ဝင္ေတြက ေမ-လင္းကို ဟိုး တစ္ခ်ိန္က
“ႏုိင္ငံျခားသားနယ္ခ်ဲ့သူလုပ္စရာေယာက္”ရဲ၌ကေလးကို ထိန္းေပးခဲ့ဖူးတာ
ဝန္ခံခုိင္းထားတယ္လို၏ သမီးစာထဲမွာေရးထားခ့ဲတယ္ မဟုတ္လား၊ အဲဒါကို
အေၾကာင္းျပၿပီး ငါ့သမီး ရွန္ခိုင္းေရာက္ေနတာ
သိသြားရင္အုံးရာယ္ျပဳမွာ စိုးရိမ္ရတယ္လို၏ ထင္တယ္”“အဲသေလာက္ထိ ျဖစ္ဖို၏က
အလားအလာ မရွိပါဘူး”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျဖသည္။
“သမီးရဲ၌အတိတ္ဘာလွမ္းကို မ်ားမ်ားစားစား သိတဲ့သူ ဒီၿမိဳ၌မွာ အမ်ားႀကီး
မရွိပါဘူး”“သမီးက တျခား လူတစ္ေယာက္ကို
ေျပာမိခဲ့ရင္ေကာ”“ႏုိင္ငံျခားသား မိတ္ေဆြတစ္ေယာက္
ႏွစ္ေယာက္ကုိေတာ့ ေျပာမိခဲ့ဖူးတယ္”“သူတို၏က
ေကာင္းသားေတြရွ၌မွာ အမွတ္တမဲ့ ေျပာမိလို၏ ၾကားသြားရင္ေကာ၊
အဲဒါဆုိရင္ျဖစ္သွ်ုင္တဲ့ အႏၱရာယ္ေတြ အမ်ားႀကီး ရွိလာမွာ” ေဂ်ကာ့က
ေျပာေျပာဆိုဆို သူ၏သမီးအားေမာ့ၾကည့္သည္။
“သမီးအေနနဲ၏ လုေမ-လင္းကို ေတြ့ဖို၌ကာ စီစဥ္ပီးၿပီလား
ေတြ့ၿကာေတြ့ၿပီးၿပီလား”“ေတြ့ၿပီးၿပီ၊ တပ္ဖဲလံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ၏ဝင္ေတြက ဖမ္းၿပီး အက်ယ္ခ်ဳပ္သြားနဲ၏ သူ၏အမွာထားတာ၊ အခုမွ
လြတ္လာတာ။
သမီး လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ခန္ကာ တစ္သမွ်
သူ၏ဆီေရာက္သြားၿပီးစကားေျပာခဲ့ရတယ္”“သူ၏ အေျခအေန
ဘယ္လုိရွိလဲ”“သူ၏မွာ ျဖစ္လာခဲ့ရတဲ့ အေၾကာင္းေတြၾကာင့္
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲၿပီး စိတ္ဓါတ္ေနရွာတယ္။
ဒါေပမဲ့ စိတ္ဓါတ္က သိပ္ ခ်ဳပ္ခုိင္မွဳမကဘူး ႏွဳးညံ့သိမ္ေမြ၏တယ္။
ၿပီးေတာ့သည္းခံနုိင္စြမ္း သိပ္ရွိတယ္။
အလြန္၏ကို ထူးျခားတဲ့ မိန္းမတစ္ေယာက္ပါ”“သမီး သိခ်င္တာေတြကို သူက
အကုန္ ေျပာျပလုိက္သလား”“ဟင့္အင္း မေျပာဘူး၊ ေမးလိုက္ရင္
အေဖ့လိုပဲ၊ မေျဖဘူး၊ ရေအာင္ ေခ်ာင္ထိုးယူ”ေအဘီေဂးလ္သည္ သူမ၏ ဝိစက်ိ
ဖန္ခြက္အား ဓားပြဲေပၚ ျပန္ခ်ထားလုိက္ၿပီး စကားကုိထိန္းထိန္းသိမ္းသိမ္း
ဆက္ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ၁၉၅၄-ခုႏွစ္ အတြင္းက ေဖေဖ သူ၏ဆီအလည္လာခဲ့တယ္၊ သူနဲ၏
ေတြ့ခဲ့တယ္၊ သမီးရဲ၌ဓါတ္ပံုကို
ျပခဲ့တယ္ဆိုတာေတြကိုေတာ့ေျပာျပခဲ့တယ္။
ေဖေဖက အဲဒါေတြကို သမီးကို ေျပာမျပခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ
ဘာျပဳလို၏လဲဟင္”“အဲဒီအခ်ိန္က ဘာမွ မေျပာဘဲေနတာ
အေကာင္းဆံုးျဖစ္လိမ့္မယ္လို၏ သူ ထင္ခန္ကုပါရဲ၌။
ေမ-လင္းဟာ အလုပ္ၾကမ္းနဲ၏ ျပဳျပင္ေပး ခံေနရတဲ့သူပါ။
သူ၏အဖို၏ ဝမ္းနည္းစရာ အျဖစ္တစ္ခုပါ”ေဂ်ကာ့က ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ

အခန္းထဲတြင္ ေခါက္ဆံုေခါက္ျပန္ လမ္းေလွ်ာက္သည္။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ ရပ္၍ နံရံေပၚမွ ပန္းခ်ီကားမ်ားအား ၾကည့္သည္။
“သမီးၾကည့္တာတစ္ေယာက္ေယာက္ကို ေမွ်ာ္ေနသလိုပဲ၊ ကာအိုကုိ
ေမွ်ာ္ေနတာလား”“သူ႔ကို ေမွ်ာ္ေနတာလို႔ အတိအက်
ေျပာလို႔မရပါဘူး”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
ေဂ်ကာ့သည္ ရပ္ေနရာမွ သူ႔သမီးဘက္လွည့္၍ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လိုက္သည္။
“ဒါဆိုရင္ငွင္းနဲ႔ ကာအိုတို႔ဟာ သိပ္ဝီး ရင္းႏွီးတဲ့ မိတ္ေဆြတြ
ျဖစ္ေနၿပီလား”“ေျပာမယ္ဆိုရင္ေတာ့ ရပါတယ္”ဟု ေအဘီေဂးလ္က
ေအးစက္စက္ေလသံျဖင့္ဆုံ႔ပါးသည္။
“ဒါေပမဲ့ ဒီကိစၥက အေဖနဲ့ ဘာမွ မဆုိင္ပါဘူး”“ေဖေဖ ဝမ္းနည္းပါတယ္၊
ဒါေပမဲ့ အေဖနဲ့ေတာ့ ဆုိင္တဲ့ ေနရာ ဆုိင္ေနတယ္။
အေဖ့အေနနဲ့မဆုိင္ေစခ်င္ပါဘူး”“ေဖေဖ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ သမီး
မေတြးတတ္ေတာ့ဘူး”ေဂ်ကာ့က သူ႔မ်က္လံုးမ်ားအား စံုမွိတ္ထားလိုက္သည္။
“သမီးနဲ့ ကာအိုတို့ေတြ့ေနတာကို ေမ-လင္း သိသလား”“သမီး
မစဥ္းစားမိဘူး၊ ေမ-လင္းအတြက္ေကာ
ဘာေၾကာင့္ခ်တွင္စားရမွာလဲ”“ေမ-လင္းဟာ
ကာအိုရဲ့အေမ”ေအဘီေဂးလ္က ေခါင္းခါသည္။
“သမီးေတာ့ မယံုဘူး”“အဲဒါ အမွန္ပဲ၊ ဒါေပမဲ့ ဒီကိစၥကို ၌င္းမျပခင္မွာ အေဖ
ေမ-လင္းနဲ့ ေတြ့ရလိမ့္မယ္”“အေဖက အခု
ေတြ့မွာလား”ေဂ်ကာ့က ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္ကဲ့၊ ေတြ့မွျဖစ္မယ္၊ အေဖစီးလာတဲ့ သေဘၤာကမနက္ဖံုးနာရီ
ျပန္ထြက္မွာ၊ အေဖ့မွာ အခ်ိန္မ်ားမ်ား မရွိဘူး၊ သမီး အေဖ့ကို ေမ-လင္းဆီ
ပို့ေပးပါ”ေအဘီေဂးလ္သည္ အခ်ိန္အတန္ၾကာမွ စကားျပန္ေပး။
ဆိုဖာထက္၌ မလႈပ္မယွက္ထုိင္ကာ စိတ္ပ်ံ့ပ်ဴေထြးေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ သူမ
အေဖအား ၾကည့္ေနသည္။
“တကယ္လို့သမီးတို့ အျပင္ထြားၾကမယ္ဆိုရင္ သမီး အဝတ္အစား လဲမွျဖစ္မယ္”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ကဆိုဖာေပၚမွ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း ထ၍ ေျပာသည္။
“အဝတ္လဲရင္ မၾကာပါဘူး”ေအဘီေဂးလ္သည္ ခန္းမတြင္းသို့ ဝင္ထြားသည္။
အခန္းထဲ၌ ေခါက္ဆံုေခါက္ျပန္လမ္းေလွ်ာက္လ်က္ရွိေသာ ေဂ်ကာ့သည္
မလွမ္းမကမ္း၌ ခ်ထားေသာ ထမင္းစားပြဲေလးတစ္လံုးဆီသို့
မၾကာခဏ လွမ္း လွမ္းၾကည့္ကာ စိတ္ေမာလ်က္ရွိ၏။
စားပြဲတြင္ လူးစ္ေယာက္ခ်ာေနရာျပင္ထားသည္။
မီးမထြန္းရေသးေသာ ဖေယာင္းတုိင္ခြင္ တစ္ခြင့္သည္း ခ်ထားသည္။

၁၀၁၀ ေမ-လင္းဇာ၏ အိမ္ခင္း ပတ္ပတ္လည္ ျမင္ကြင္းကား
စိတ္မ်ိဳးေျမ့စရာမရွိ။
စိုးရိမ္ထိတ္လန္႔ဖြယ္ရာမ်ားျဖင့္သာ ျပည့္ၾကိဳဆို၏။
ခပ္ၾကမ္းၾကမ္း ေရးျခစ္ထားေသာ “ဘုိးဘြားမေဖာက္ျပန္ေရးသမား
ေသြးစုပ္ပါတ္ေကာင္ လုိေမ-လင္း”ဟူေသာ ပိုစ္တာ
စာတန္းႀကီးကားေဂ်ာက္ဇာ၏ စိတ္အား တုန္လႈပ္ေခ်ာက္ခ်ားေစခဲ့၏။
သူတုိ႔သားအဖ ေအဘီေဂးလ္ဇ၏ အခန္းထဲမွ ထြက္လာခဲ့ၿပီးေနာက္တြင္
မုိးသည္ညီးထုိးစြဲ ရြာခ်လာသည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္ရွ ပုိစတာမ်ားေပၚမွ အနီးွင့္အနက္စာလံုးမ်ားသည္
မုိးေရမ်ားေၾကာင့္ အားလံုးအထင္အရွား အပ်ိဳအျပင္
မဲျမင္ရေတာ့ဘဲ၀ုိးတုိး၀ါးတား ျဖစ္ကုန္သည္။
အလဲလဲအၿပဳိၿပဳိ ဖ႐ိုဖရဲ ျဖစ္ေနေသာ ပတ္ပန္းက်ဲ ျမင္ကြင္းသည္ေဂ်ာက္
စိတ္အား ည့ံးွငယ္ေစသည္ထက္မက ခ်က္ခ်င္းျပန္လည္ကာ
သေဘၤာဆိပ္သို႔ျပန္သြားခ်င္စိတ္ ျပင္းျပလာသည္။
ေမ-လင္း အိမ္ေရွ့ၿခံ၀ရုတ္သည့္အခါ ေအဘီေဂးလ္သည္ ဂိတ္ခါးဝ၌
ရပ္ကာေခါင္းေလာင္းႀကီးအား ဆြဲလိုက္သည္။
သို႔သာ့ည္း ေဂ်ာက္ဇာက ေရွ့သို႔လွဳပ္ျမန္စြာ
တုိးလာၿပီးေအဘီေဂးလ္၏ လက္ေကာက္ဝတ္ဆြဲကုိင္ထားလိုက္သျဖင့္
ေခါင္းေလာင္းႀကီးအားမဆြဲလိုက္ႏုိင္။
ဂိတ္ခါး ပတ္ပတ္လည္တြင္ ပိုစတာမ်ားသည္ ေနရာအ့ွန္ခ်ဳပ္ ရွိေန၏။
ေဂ်ာက္ဇာသည္ သူ႔သမီး အနီးကပ္ကာ စကား တိုးတုိးေျပာသည္။
“ေမ-လင္းကို အရင္ဆံုး ေဖေဖတစ္ေယာက္ထဲ ေတြ႔ခ်င္တယ္။
သမီးက ဒီေနရာမွာႏွစ္ခ်ဳပ္နစ္ေလာက္ ခဏ ေစာင့္ေနခဲ့၊ ၿပီးမွ ေနာက္
လိုက္လာခဲ့”ေအဘီေဂးလ္၏ အခန္းမွ ထြက္လာၾကကတည္းက ႏွစ္ဦးသား
စကားမေျပာျဖစ္ခဲ့ၾက။
အခုမွစ၍ ေျပာျခင္းျဖစ္ေသာ္လည္း ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ႔အေဖ၏
စကားကို လက္ခံခ်င္ပံု မရ။
“ေဟာင္ေကာင္ကြ် ပထမ တစ္ေခါက္လာတုန္းက ေမ-လင္းနဲ႔ တိတ္တဆိတ္
ဆက္သြယ္ၿပီးစကားေျပာခဲ့တယ္။
ဘာလုပ္ယ္ဆိုတာ ဖံုးထားတယ္”“အခုဟာက အရာရာတုိင္းကို သမီးခ်က္ခ်င္း
သိရမွာပါ”ဟု ေဂ်ာက္ဇာက ေျပာသည္။
“ေဖေဖ့ကို ေမ-လင္းနဲ႔ ခဏတစ္ျဖဳတ္ပဲ ေႏွးေယာက္ထည္း
ေနခြင့္ေပးပါ”ေအဘီေဂးလ္ကမွ တုန္႔ျပန္ခ်ိန္ကို မၾကားရမီမွာပင္
ေဂ်ာက္ဇာသည္ ဂိတ္ခါးကိုဖြင့္၍အိမ္ခင္းထဲသို႔ ၀င္သည္။
လူသြားလမ္းအတုိင္း ေလွ်ာက္သြားၿပီး
အိမ္ေရွ့တံခါးအားမေခါက္ေတာ့ဘဲ ဆြဲဖြင့္လုိက္သည္။
ခန္းမထဲ ေရာက္သည့္အခါ ေဂ်ာက္ဇာသည္ အသံမေပးဘဲေလွကားမွ
တက္လာခဲ့ေလ၏။
ေလွကားတစ္ထစ္ခ်င္းကို နံရံမ်ားထက္ ေမ-လင္းအား တိုက္ခိုက္ထားသည့္
ပိုစတာစာလံုးမ်ားသည္ ေဂ်ာက္ဇာအား ဆီးႀကိေနသည့္ွးွယ္ ထင္ရ၏။
အေပၚထပ္ နံရံမ်ားထက္ပိုစတာမ်ားအား ျမင္ေနရဆဲ။
အသံမေပးဘဲ တက္လာခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ သူ႔အေပၚ နားလည္မွဴလြဲသြားမည္ကို
စုိးရိမ္ေသာ ေဂ်ာက္ဇာသည္ အသံေပးသည္။
“မဒမ္ လုေမ-လင္း ရွိပါသလား”ဟု ေဂ်ာက္ဇာက တ၇တ္တာသာျဖင့္

ေအာ္ျခင္းသည္။
“ဘယ္သူ့ကိုးပါလိမ့္”ေမ-လင္းဇာ၏ အသံသည္ ႏူးညံ့သိမ့ေမြ့လ်ွသည္။
အသံအား ခ်က္ခ်င္းမွတ္မိလိုက္ေသာေဂ်ာက္ကသည္ ရင္ထဲတြင္ တုန္လႈပ္မသည္။
သူသည္ ေလွကားထိပ္သို့ ေရာက္သည့္အခါအခန္းဝမွ ရယ္ကည့္ေနေသာ ေမ-
လင္းႏွင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္မသည္။
“တျခားလူမဟုတ္ဘူး ေမ-လင္း... ေဂ်ာက္ေလ”ေမ-လင္းသည္
မလႈပ္ယွက္ ရပ္ေနသည္။
ေဂ်ာက္ မ်က္ႏွာကို ၾကည့္ေနေသာ္လည္းဘာစကားမွ မေျပာ။
“မေၾကာက္ပါနဲ့ ေမ-လင္း”ဟု ေဂ်ာက္က
ေခ်ာ့သို့တိုးလာၿပီးေျပာသည္။
“ေအဘီေဂးလ္ကနံရံကပ္ ပိုစတာေတြထဲမွာ မင္းမည္ ေတြ့တယ္လို့ ကိုယ့္ဦ
စာလွမ္းေရးလို့ မင့္ကုကၠဳိးပ်ံခ်ရာမွာ ရွိမလားလို့ လိုက္လာတာ”ေမ-
လင္းဇာ ကိန္းနစ္ကာႏွင့္ ေဘာင္းဘီသည္ ပံုမက် ပန္းမက်၊ ဆံပင္မ်ားမွာ
ဖဲ့ဖဲ့ရဲ့။
သို့တေစလည္း ေမ-လင္းဇာ၏ အလွသည္ သူ့စိတ္အား
လႈပ္ရွားေစလ်က္ပင္သည္။
“ေဂ်ာက္ရယ္၊ ခြင့္ မလုိက္လာသင့္ဘူး၊ ျဖစ္ႏုိင္ရင့္ ခ်က္ခ်င္း ျပန္ပါ”ဟု ေမ-
လင္းကျပန္ေျပာသည္။
“ဒီမယ္ ေမ-လင္း၊ ကိုယ္ ကုန္ေသြေဘးက တစ္ခ်ီးနဲ့ လုိက္လာခဲ့တာ၊ ေမ-
လင္းရဲ့အေျခအေနကို သိခ်င္လို့” သူသည္ ေမ-လင္းဇာ၏ ပါးတစ္ဖက္အား
လွမ္းကုိင္သည္။
“ေမ-လင္းအေပၚ ထားေနတဲ့ ကိုယ့္ခ်စ္ျခင္းတာ ဘယ္ေတာ့မွာ
မေျပာင္းပါဘူး”“မဟုတ္ေသးဘူး ေဂ်ာက္”ဟု ေျပာကာ ေမ-လင္းက
ေနာက္သို့ ဆုတ္သြားသည္။
“ေမ-လင္း တစ္ေယာက္တည္း မဟုတ္ဘူး”ေမ-လင္းသည္
ေနာက္သို့လွည့္ၾကည့္သည္။
ထိုအခါကမွပင္ ပထမဆုံးအႀကိမ္ ေယာက်္ားတစ္ေယာက္ ထုိင္ေနသည္ကို
ေဂ်ာက္မသိတတ္ထားမိဇာ။
ထိုလူ ထုိင္ေနသည္မွာ ပရိေဘာဂအပ်က္အစီးပံုမ်ားၾကား၌ ရွိေနသည့္
စားပြဲတြင္ျဖစ္သည္။
ေမာ္ဇာ၏ ခါတုံမ်ားမွာ နံရံမ်ား၌ကပ္ထားသည္။
“ပုပ္ေစာ္ေနေသာ ဘုရားမ အသိပညာရွင္” ဟူေသာ
စာလံုးမ်ားသည္နံရံမ်ားထက္တြင္ အျပည့္။
ေဂ်ာက္ ၾကည့္ေနခိုက္မွာပင္ ထုိင္ေနသူသည္ ကုလားထုိင္မွ ထကာသူ့ထံ
ေလွ်ာက္လာေနသည္။
“ဒါက ေမ-လင္းသား ကာအိုေလ” ေျပာေျပာဆိုဆို ေမ-လင္းသည္
အခန္းထဲသို့ျပန္သြင္သည္။
ေမ-လင္းဇာ၏ အသံသည္ ဘယ္လိုပဲ ထိန္းထိန္း တည္ၿငိမ္ျခင္း မရွိ။
တုန္လွ်ပ္ခ်ိသည္။
ေၾကာက္လန့္ျခင္းသည္ သူမဇာ၏ မ်က္ခံုးအစံုတြင္ ထင္ဟပ္ေနသည္။
“ကာအို၊ ဒီဟာေဂ်ာက္ ကယ္လာ”ေဂ်ာက္သည္ အသက္ဆံုးဆယ္ထိုင္း အရြယ္
လူေစာ လူလတ္စစ္ဦးျဖစ္ေသာတ႐ုတ္လူ႔ရင္အား ၾကည့္ကာ ရင္ထဲ၌ တင္းက်ပ္
စိတ္ေမာလ်က္ပဇာ။
ကာအိုသည္ ယခုအခ်ိန္ထိေကဒါဝတ္စံု နက္ျပာေရာင္အား ဝတ္ထားသည္။

သူသည္ ေဂ်ာက္ဘား ခုံခုံရဲရဲ ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ မယုံသကၤာျဖစ္ျခင္းကို ေဖာ္ျပလိုက္ခ်ိန္။
“တို႔ ေပ-တ တက္ၾသိုလ္မွာ ၁၉၅၇-ခုႏွစ္က ခဏတစ္ျဖတ္ဆုံခဲ့ဖူးတယ္”ဟု
ေဂ်ာက္ကေျပာသည္။
“ကိုယ့္သမီး ေအဘီေဂးလ္နဲ႔ ကုိယ္တာ ပင္မ္းခ်မ္းေရး
ကိုယ္စားလွယ္အျဖစ္နဲ႔လာၾကတာေလ၊ တို႔သားအဖ မင္းနဲ႔
လက္ဆြဲႏႈတ္ဆက္ခဲ့ၾကေသးတယ္ေလ”ကာအိုက ေခါင္းညိတ္လိုက္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ၏ ရန္လိုေသာ မ်က္ႏွာထားကားေဟာက္ပြသြားေသး။
“ကၽြန္ေတာ့္အေမကို ခင္ဗ်ား ဘယ္လိုသိခဲ့တာလဲ မစၥတာ ကယ္လာ”“မင့္အေမနဲ႔
ကိုယ္နဲ႔က လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းက ေတြ႔ခဲ့ၾကတာ။
တို႔ႏွစ္ေယာက္လာ ခရီးသည္တင္ သေဘၤာတစ္စီးနဲ႔ သာသနာျပဳလုပ္ဖို႔
တ႐ုတ္ျပည္ကိုလာခဲ့တာပါ။
မင့္အေမက ဥေရာပတက္လာ ပညာသင္ၿပီး ျပန္လာတာပါ။
တို႔ႏွစ္ေယာက္ အဲဒီသေဘၤာေပၚမွာ ခရီးသည္အျဖစ္ ဆုံခဲ့ၾကတာပါ။
တပ္စခန္းမွဴးသံုးဦးပန္းတိုက္ကို ကိုယ္ေရာက္လာေတာ့ မင့္အေမနဲ႔
ထပ္ေတြ႔ျဖစ္တယ္။
ခရီးရွည္ခဲ့တက္ၾကြသကဲ့သို႔အတြင္းမွာ မင့္အေမဟာကိုယ့္သမီး ေအဘီေဂးလ္ကို
ျပစ္ခ်ေစာင့္ေရွာက္ခဲ့တယ္”ကာအိုဏ၏ မ်က္ခြင္ေပါက္ထားသည္
က်ဥ္းေျမာင္းသြားေသာ္လည္း ေဂ်ာက္ထံမွၾကားသိရသမွ်
သတင္းမ်ားအား လက္ခံသည့္ သေဘာအား သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ ျမင္ရ၏။
“အခုရွင္ဘုရင္ကို ျပန္လာတာဟာ သမီးကို ကူညီဖို႔ဆိုပါေတာ့၊
ဟုတ္လား”“ဟုတ္တယ္၊ ဒီကိုျပန္လာတဲ့ အေၾကာင္းရင္းေတြထဲမွာ ဒီတခ်က္လည္း
ပါတယ္”“မစၥတာ ကယ္လာကို ကၽြန္ေတာ္ ေမးခြန္းထုတ္တယ္။
ခင္ဗ်ားလို လူတစ္ေယာက္ကၽြန္ေတာ့္အေမကို ဘယ္လို
ကူညီႏုိင္ခဲ့လဲ”ေဂ်ာက္ကသည္ ခ်က္ခ်င္း အေျဖ မေပးႏုိင္။
တစ္ခဏမွ် စဥ္းစားေနသည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္အနည္းငယ္က မင့္အေမကို ကူညီေစာင့္ေရွာက္ေပးဖို႔
ထပ္တိုးအဆင့္ အရာရွိႀကီးေတြနဲ႔စကားေျပာခဲ့ဖူးတယ္” သူသည္
မ်ားစြာ အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနေသာ ေမ-လင္းအား လွည့္ၾကည့္သည္။
“ကုိယ္ အဲဒီတုန္းက ခ်ီယာအိုရဲ့ အကူအညီကို ယူၿပီး
လုပ္ခဲ့ရတာပါ”ဟုေျပာသည္။
“မင့္ကို ေက်ာက္မီးေသြးတြင္းက လႊတ္ေပးဖို႔ကိစၥပါ”ကာအိုဏ၏
မ်က္ႏွာထားသည္ ထိုစကား ၾကားရသည့္အခါ အံ့အားသင့္သြားပံုရသည္။
သို႔သိသာလည္း သူ႔အၾကည့္ကား တင္းမာဆဲ၊ “ဒီလိုဆိုရင္ ဒီည ဒီကို
လာတာဟာ တျခားဘာအေၾကာင္းေတြ ရွိေသးလဲ”ဟု ေမးသည္။
ေဂ်ာက္သည္ သူ႔မ်က္လံုးမ်ား၏ အၾကည့္ကို ေမ-လင္းထံမွ မခြာ၊
ကာအိုဏ၏ အေမးအားေမ-လင္းကို ၾကည့္၍ ေျဖသည္။
“ေအဘီေဂးလ္က မင့္ကိုတုိက္ခိုက္ေနတဲ့ ပုိစတာေတြျမင္ရတယ္လို႔လည္း
ေရးတယ္။
သူ ကာအိုနဲ႔ ထပ္ေတြ႔ျဖစ္ၿပီလို႔လည္း ေရးတယ္။
ၿပီးေတာ့သူတို႔ႏွစ္ေယာက္ အရင္းႏွီးဆံုး သူငယ္ခ်င္းေတြ
ျဖစ္လာၿပီလို႔လည္း ေရးတယ္။
အဲဒီေတာ့ ကိုယ္တာေၾကာင့္ လာရတယ္ဆုိတာ မင္း နားလည္ေရာေပါ့
ေမ-လင္းရယ္”ေဂ်ာက္၏ စကားမ်ားသည္ ေမ-လင္းအတြက္

ထိထိခုိက္ခုိက္ ျဖစ္ခဲ့၏။
သူမဇာ၏မိက်ာွန္းကထားသည့ ခ်က္ခ်င္းပင္ တင္းသြားၿပီး သူမဇာ၏ သားအား
လည့္ပတ္ၾကည့္သည္။
“အခုမိစၦာတာကယ္လာ ေျပာတာ အမွန္လဲလား ကာအို"ကာအို၌ မ်က္လံုးမ်ားသည
စိတ္မသက္သာျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည္။
ထိုအခိုက္ခဏပင္ေအဘီေဂးလ္သည့ အခန္းထဲသို့ ဝင္လာသည္။
သူသည့ အခန္းထဲမွ လူမ်ား ေျပာေနသမွ်ကိုအျပင္မွ နားေထာင္ေနသည္မွာ
ထင္ရွားသည္။
“အမွန္ပဲ ေမ-လင္း။
ဒါေပမဲ့ ရွင္တို့ေရာ ကၽြန္မ အေဖကိုပါ ေသာကျဖစ္ရာ မလိုတဲ့ ကိစၥပါ”“မင္း
အေမ့ကို သိတယ္လို၌ ဘာ့ေၾကာင့္ ကုိယ့္ကို မေျပာတာလဲ”ဟု ကာအိုက
ခပ္တုိးတိုးေစ့စပ္ယွက္ကား ေလသံျဖင့္ ေအဘီေဂးလ္အား ေမးသည္။
“အဒီအခ်က္ကို ဘာျပလို၌ ကိုယ္မသိေအာင္ ဖံုးထားရတာလဲ”“ရွင္ မသိေအာင္
မဖံုးခဲ့ပါဘူး”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ျပန္ေျဖသည္။
“ကၽြန္မ သူ၌ကိုပထမဆံုးအႀကိမ္ ဆံုမိခဲ့တာ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ပတ္ကမွပါ၊
အခုကစ္ခဲကို ဒီည ကၽြန္မ အေဖ ေရာက္လာမွသိခဲ့ရတာပါ”ေမ-လင္းသည
ေအဘီေဂးလ္ႏွင့္ကာအိုတို၌အား အဲ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနသည္။
သူမဇာ၏ႏွတ္မွ ေအာ္သံတစ္ခ်က္ ၾကားလိုက္ရ၏။
သူမဇာ၏ မ်က္ႏွာသည္ျဖဴေရာ္ေရာ္ ျဖစ္သြားသည္။
မ်က္ႏွာအား လက္ဝါးႏွစ္ဖက္ျဖင့္ အုပ္ကာ တစ္ကုိယ္လံုး သိမ့္သိမ့္တုန္ခ်
ငိုေၾကြးလိုက္ရေလ၏။
“အေမက ဘာျဖစ္ေနတာလဲ”ဟု ကာအိုက ေဂ်ာက့အား ၾကည့္၍
ေမးသည္။
ေမ-လင္းဇာငိုသံကုိ ၾကားလိုက္ရေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္ ေမ-
လင္းအနီးသုိ၌ ေလွ်ာက္သြားကာလက္တစ္ဖက္ျဖင့္ ပခံုးကို ဖက္ထားလုိက္သည္။
“မင္းေအေမက အမွန္ကို မင္း ဘယ္ေတာ့မွ သိမွာမဟုတ္ဘူးလို၌
ေမွ်ာ္လင့္ခဲ့တယ္”ဟုေဂ်ာက့က ဝင္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားေျပာေနတဲ့ ‘အမွန္တရား’က ဘာလဲ”ဟု ကာအိုက ထပ္ေမးသည္။
“မင့္ကို ေမြးဖြားတာနဲ၌ ဆက္စပ္ေနတဲ့ ‘အမွန္တရား’ကို ေျပာေနတာ၊
မင္းက မင့္ေဖဖာဂ်ပန္ေတြကို တုိက္ခင္း ကဆံုးသြားရတယ္လို၌
အၿမဲမဲယံုၾကည္ေနတယ္၊ အဲဒီအခ်က္က မွန္တယ္ဘူး”“ခင္ဗ်ားက ဘာကို
ဆိုလိုတာလဲ”“မင့္ေအေမ လက္ထပ္ခဲ့တဲ့လူဟာ မင့္ေဖ အစစ္ မဟုတ္ဘူး”
ေဂ်ာက့အသံသည္ဆူညံလွ်က္ရ၏။
“ငါဟာ မင့္ အေဖပဲ”ကာအိုသည္ မုိးႀကီးအထိမွန္ခံရသူလိုျဖစ္ကာ
ပါးစပ္ေဟာင္းသားျဖင့္ ေဂ်ာက့အားၾကည့္ေနသည္။
ေအဘီေဂးလ္ ကုိယ္တုိင္ပာလည္း ပါးစပ္ ေဟာင္းေလာင္း
ပြင့္ကထိတ္လန္၌တၾကားျဖင့္ ေဂ်ာက့အား ၾကည့္ေနသည္။
“အဒါ အမွန္ပဲ ကာအို”ဟု ေမ-လင္းက ငိုရိွက္ေနရာမွ ေျပာသည္။
မ်က္ႏွာအားအုပ္ထားသည့ လက္ဖ်ားအား ဖယ္လုိက္သျဖင့္ မ်က္ရည္စုန္းေနေသာ
မ်က္ႏွာသည္ေပၚလာသည္။
“အေမ့အေနနဲ၌ မဟာဆိုးႏွင့္း ေတာင္တန္းႀကီးေတြ ေပၚမွာ
ေအဘီေဂးလ္ကိုလက္ခံၿပီး ျပဳစုေပးခဲ့ရတာ။
ေအဘီေဂးလ္ဟာ တုယ္ဟာမဲ့ ေနခ်ာတဲ့ ႏုိ၌ခို၌ကေလးပါ။
သူ ေသသလား၊ရွင္သလား ဆိုတာေတာင္ သူ၌အေဖ မသိခ်ာဘူး။

“တစ်ညမှာ သူ၊အေဖဟာ သူ၊အေစာင့်ေတြ မသိေအာင် လစ်ထြက္လာၿပီး အျဖစ္အန္ၱရာယ္ခံရင္လို႔ လိုက္ရွာတယ္။
သူ ထြက္အလာမွာ ႏွင္းမုန္တိုင္းႀကီး က်လာတယ္။
အစာေရစာလည္းမစား၊ရဲ လာရတဲ့ ခရီးကလည္း တအားပင္ပန္းေတာ့ အေမက သူ၊ကို တဲမွာထားၿပီး ျပစ္ခဲ့ရတယ္”ေမ-လင္းသည္ မ်က္လံုးမ်ားအား စံုမွိတ္ထားသည္။
အမွတ္တရ ျဖစ္ရပ္အား လံုးသည္။ စိတ္ကို ျငိတြယ္ ထင္ဟပ္လာသည္။
ေအဘီေဂးလ္၊ ကာအိုးင့္ ေဂဂက်ာတို၊သည့္ခြတင္ပန္းႀကီးစြာျဖင့္ စင္မိမ့္ေနဟန္ရွိသည္။
“သူက သူလြတ္တဲ့ ေန၊က်ရင္ သူ၊ကို လက္ထပ္ဖို၊ေတာင္းခံခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ အေမက အေမ အသက္ရွင္သမွ် ကာလပတ္လံုး ေတာ္ေနေရးႀကီးအတြက္ အလိုလိုသြားမယ္လို၊ ဆံုးျဖတ္ထားေလေတာ့...၊ မင့္ကို ေနာက္တစ္ႏွစ္ မလွည့္ထမွာေမြးခဲ့တယ္ ကာအို”“မင္း ၅ေနတယ္ဆိုတာ ၁၉၅၇-ခုႏွစ္အထိ ငါ မသိခဲ့ဘူး ကာအို”ဟု ေဂဂက်ာက်ေျပာသည္။
“အဒဒတုန္းက ဒီကမာၻေလာကႀကီးထဲမွာ ငါ အျဖစ္ခံခ်င္း ဆႏၵက မင့္အေမကိုလက္ထပ္ဖို၊ပဲ၊ ဒါေပမဲ့ သူက ျငင္းေနေတာ့ ငါ ဘာမွ လုပ္လို၊ မရေတာ့ဘူး၊ ေအးေလ၊အရာရာတုိင္းကို ဖံုးကြယ္မထားဘဲ မင္း သိေအာင္ ေျပာျပလုိက္ရင္ေတာ့ မင္း နားလည္သြားမွာပါ”“ခင္ဗ်ား က်ဳပ္ကို ေနာက္ထပ္ ဘာမွ ၅ငင္းျပစရာ မလိုေတာ့ဘူး”ဟု ကာအိုက ေဒါသတႀကီးေအာ္ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား ေျပာတာ လံုေလာက္ေနၿပီ” သူသည္ လက္သီးမ်ားကို ဆုပ္ထားသည္။
ေဂဂက်ာအား ထိုးေတာ့ႀကိတ္ေတာ့မည္ဟုပင္ ထင္ရ၏။
သူသည္ သူ၊အေမအား လွည့္ၾကည့္သည္။
“ခင္ဗ်ား ဘယ္လိုလုတ္လဲ ဟင္၊ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ လိမ္ထားတယ္”“အေမ လိမ္ထားခဲ့တာဟာ မင့္အတြက္ပါ။
မင္း စိတ္ထိခိုက္ၿပီး မခံစားရေအာင္ဆိုတဲ့ေစတနာနဲ၊ လုပ္ခဲ့မိတာပါ”ဟု ေမ-လင္းက အသနားခံသည့္ ေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“မင့္ဖို၊ကူညီဖို၊အတြက္ လိမ္ေျပာခဲ့ရတာပါ၊ အေမကေတာ့ တစ္သက္တာပတ္လံုး မင့္ကို အမွန္အတုိင္းမသိေစခ်င္ဘူး”“သိပ္ မျပင္းထန္ပါနဲ၊ ကာအို”ဟု ေဂဂက်ာက ၾကားျဖတ္ေျပာသည္။
“မင့္အေမရဲ၊လုပ္ရပ္ေတြဟာ ဝတ္ထိကရာနဲ၊ ျပည့္ေနတာပါ။
မင့္အေပၚမွာ ေစတနာ ေမတၱာ အျပည့္ပဲ၊။
စဥ္းစားခ်ိန္ၾကၿပီး လုပ္ပါ၊ တို၊ဘက္က ႀကိဳးစားသင့္ပါတယ္”ကာအို၊ မ်က္လံုးအစံုသည္ ေဒါသအရွိန္ျဖင့္ ဝင္းဝင္းေတာက္လက္ ရွိ၏။
“ဘာေတြပဲေျပာေျပာ၊ ခင္ဗ်ားဟာ က်ဳပ္အေဖ မဟုတ္ဘူး”ဟု ေအာ္သည္။
“ခင္ဗ်ားဟာက်ဳပ္အတြက္ ဘာမွ မဟုတ္ဘူး၊ တ၇တ္ျပည္ကို မတရားခုိးဝင္လာတဲ့ လူ၊ ဒီည ဒီႏွင့္ထိထိက်ၿပန္ထြက္ခင္ ခင္ဗ်ားကို သူလိမ္ခံနဲ၊ ဖမ္းဖို၊ က်ဳပ္ ကုိယ္တုိင္ အမိန္၊ထုတ္လိုက္ရယ္”“ကာအို၊ ဒါမ်ိဳးမလုပ္ပါနဲ၊လား” ေအဘီေဂးလ္သည္ ေမ-လင္းအနီးမွ ခြာသြားၿပီး ကာအို၊လက္ေမာင္းအား ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
“ေအဘီေဂးလ္ခ်၊ တုိင္ပင္ၾကေသးတာေပါ့”“မလိုဘူး”ဟု ကာအိုက ေျပာသည္။
“ငါ ေသာက္ဂုိးျဖစ္ခဲ့တာပါလား”“မဟုတ္ေသးပါဘူး၊ ကာအိုမွာ အျပစ္ မရွိပါဘူး၊ အျဖစ္အစဥ္ကို လံုးဝ မလိုဘူး”ဟုေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ကၽြန္မတို၊ႏွစ္ေယာက္ တစ္ေယာက္အေပၚ တစ္ေယာက္ထားခဲ့ၾကတဲ့

သေဘာထားဟာလည်း အမွန်စွဲစွဲေတာ့ မမွှားပါဘူး၊ ဒါေတြ
အားလုံးဟာ...”“လာေျပာမေနနဲ့ဟ” ကာအိုသည် သူ၏လက်ကို ေအဘီေဂးလ်
လက်ထဲမွေ့ဆာင့်ဖျန်းလိုက်သည်။
“ငါ မင့်ကို သတိရရင် ရြိခ်ာစက်ဆူပြိတ်နဲ့ပဲ သတိရမယ့၊ ငါ့စိတ်ထဲမွာဂ်ပန်ကို တုိက်ဖျိုး
ေသြားတဲ့လူဟာ ငါ့အေဖပဲ”ကာအိုသည် ေဂဂ်က့အား ေဒါသတဆက်း
ဖွကည့်သည်။
ထို၏နာက် ေမ-လင်းဘက်လည့်ကည့်ကာ “ကီပ် သိပ္ပကယ်”ဟု ေျပာသည်။
“ခင်ဗျား ကီပ်ကို ခင်ဗျား သားလို၏ လုံးဝမေျပာနဲ့ဟ”ကာအိုသည် အခန်းထဲမ
ဝုန်းခနဲ ထြက်သြားၿပီး ေလကားမွ ဝုန်းဒုင်းဆကဲ၍ ဆင်းသြားသည်။
ၿခံဝင်း ဂတ်တခါး ျပီတ်ကသံသည် ကယ်ေလာင်စြာ ထြက်ေပၚလာသည်။
ေမ-လင်းသည်ဂ်ိန်ကာကီးတင် ဝိေုကြးကာ နီးရာကုလားထုိင်တစ်လုံးတြင်
ထုိင်ခ်လိုက်သည်။
“ကုယ်နဲ့ သေဘာကို လိုက်ခဲ့ပါလား ေမ-လင်းရယ်”ဟု ေဂဂ်က့က
ေျပာသည်။
သူသည်ေမ-လင်း အနီးသို့သြားကာ ပခုံးကို ကုိင်သြားသည်။
“ဘပ်ျဖစ်ျဖစ် မင့်ကို ုိင်ျခားေခတ္ခသြားဖို့ကိုယ့်အစမဲ
နည်းလမ်းရွာေနခဲ့တာ ဖွကာၿပီ”“အို မျဖစ်ဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့
ရွင့်စ္စေယာက်ည်းပဲ သြားပါ”ေဂဂ်က့သည် ဆက်ရာမရ မိက်ုိ့ထားျဖင့်
ေမ-လင်းအား ဖွကည့်ေနသည်။
အခန်းထဲတြင္အျပင်ကဥ္စြ ရြာေနသည့် မုိးသံမွတစ္ပါး အျခား ဘာသံမွ
မဖွကာရ။
ေအဘီေဂးလ်သည်ေဂဂ်က့အား နာက်ျခင်းုိင့် သနားျခင်းတို့
ေရာစြက်ေနေသာ မ်က်ုိ့ထားျဖင့်မွေးဖွကည့်ေနသည်။
“အေဖ စိတ်ေကာင်း ျဖစ်ပါတယ့၊ ေအဘီေဂးလ်ရယ်” ဟု ေဂဂ်က့က
တစ်ဆ့ဆို့ ေလသံျဖင့်ေျပာသည်။
“တကယ့်ပါ အေဖ စိတ်ေကာင်းပါဘူး၊ သမီး ေဟာင်ေကာင်ကို
ျပန်လုိက်လာခဲ့မယ့ဟုထင်လား၊ သမီးအတြက် ေဟာင်ေကာင်ထက် လုပ်ခံဳရာေနရာ
မဟုတ်လား သမီးရယ်”မ်ကျည်ားသည် ေအဘီေဂးလ်၏ မ်က်ုိးမ်ားထဲတြင်
လွှဲထြက်လာသည်။
“အေဖစီစဉ်ေပးေနတဲ့ လုံုၿခံဳမ်ဳိးကို သမီး မလိုခ်ဘူး၊ အေဖဟာ
သမီးရဲ့ေယ်ကွယ်ရာမွာ ပ်ကြွက်ခဲ့တဲ့လူတစ္ေယာက့ပါ။
အရာရာတုိင်းကို လွှဲခဲ့ကွပဲ အေဖ့ ရင်ထဲမွာပဲ သိမ့်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ လူပါ။
အေဖဟာ တျားလူေတြအေပၚ သစၥာေစာင့်သိမ့်းရဲ့ေနာက်ကွာသာ သမီးကို
သိမ့်းထားတဲ့ လူပါ”“ဒါေပမဲ့ သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ သမီး ဒီမွာ ေနလို့မွ
မျဖစ်ဘူ”“ဘာ... သမီး ဒီမွာ ေနလို့ မရဘူး၊ ဟုတ်လား”ဟု ေအဘီေဂးလ်က
ေရရွတ်သည်။
“သမီးဒီကိုလာတာ စာသင်ဖို့။
သမီးရဲ့ ဘဝဟာ ဒီမွာပဲရွတယ့။
သမီး တာစူေနတဲ့ ဘဝကို အဖ်ကြီးမခံနုိင်ေတာ့ဘူး၊ ဒီမွာပဲေနၿပီး က်လာတဲ့
မုန်တိုင်းကို ရင်ဆုိင်ရမွာပဲ၊ သမီးရဲ့ဘဝကို ေနာက်ထပ်ဖ်ားဖို့ေတာ့
မသကားစားပါနဲ့ေတာ့”ေအဘီေဂးလ်သည် ေနာက်ဆုံးပန်သည်ကာ ယခုအခ်ိန်
ဝိယိုေနဆဲျဖစ်ေသာ ေမ-လင်း၏ ကုလားထုိင်ေဘးသို့ ထုိင်လိုက်သည်။
လက်ဆစ်ျဖင့် ေမ-လင်းၿခံုးအားဖက်ထားလုိက်သည်။
ေဂဂ်က့သည် သူ၏သမီးအား ေငးဖွကည့်ေနသည်။

“သူ၊ကို ကဖြန္ခ ဖွကည့္ထားမယ့္”ဟု ေျပာသည္။
“အေဖ့ အေနနဲ့၊ ဒီမွာ လုပ္စရာ ဘာမွမရွိေတာ့ဘူး၊ အခု ျပန္သြားရင္
ေကာင္းမယ္လို့၊ထင္တယ့္”ေဂ်ကာ့သည္ အမ်ိဳးသားကိုကား ကေနသည့္အခန္းထဲမွ
ျဖတ့္၍ ေလွကားမွဆင့္းသြားသည္။
သူသည္ ေနာက္သို့၊ တစ္ခ်က္ေလးမွ လွည့္မၾကည့္၊ အျပင္သြင့္
မုိးသည္းထန္စြာ ရြာလွ်က္ရွိေသာ္လည္း သူ၊ ဂ်က္ကတ္အကၤ်ီထဲ၌
ထည့္ထားသည့္ ကက္ဒ္ဘုတ္ကို ထုတ္ယူၿပီး မေဆာင့္း။
သူ၌ျခေထာက္မ်ားသည္ သဘာဝက်ဆယ့္၊ ဦးတည့္ရာသို့ သြားေနသည္။
သူ၊ဦးေခါင္းႏွင့့္ သူ၊ အဝတ္အစားမ်ားသည္ မိုးေရျဖင့့္ စုိရႊဲလွ်က္
ရွိေလသည္။

၁၁၁၁ ဖာရွယ် လု-ခီယာအိုသည် သူ၏မ်က္ခံုးမ်ားအား စံုမွှိတ္ထားသည်။
မ်က္ႏွာထားဆုိးဆုိးႏွင့္သူ့ကုိ ေမးခြန္းမ်ားေမးေသာ တပ္ဗ် လံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ၀ငိ္စုဦးသည္ ပဲကင္းၿမိဳ့ျပင္ဘက္ရွိစစ္ကန္းလ်ားမ်ားအတြင္း၌၊
ေျမေအာက္ထပ္ခုိးခန္း၏ သံမဏိတံခါးကုိဖြင့္၍ ၀င္လာသည္။
သူ၏လက္ထဲတြင္ သံေၾကးတက္ေနေသာ ဆယ့္ငါးရာစု
ညဥ့္ပုိင္းပန္းႏွင့္ပစ္စတုိေရး သံခေမာက္ဆင္ကုိကုိင္ထားသည္။
ဤသံခေမာက္မွာ ေန၏စဥ္ နံနက္ပုိင္း ခီယာအိုဇာ၊ ဦးေခါင္းပုိင္း၌
တစ္ခါရံၾကာမွ်တပ္ဆင္ေပးထားျခင္း ခံေနရသည္မွာ သံဳးရက္ခန္႔ ရွိခဲ့ၿပီ။
ဤသံခေမာက္ရွ ရွင္ခီစားခဲ့ရေသာနာက်င္မႈမွာ ခီယာအိုအဖို၏ သတိရတုိင္း
ျပင္းျပင္းထန္ထန္ ျပန္လည္ခံစားေနရဆဲျဖစ္၏။
အထူးသျဖင့္ သံခေမာက္အား သတိရတုိင္း စိတ္ထဲ၌
ေၾကာက္ရြံ့တုန္လႈပ္ျခင္းသည္ ျဖစ္ရသည္။
ခီယာအိုဇာ၊ လက္ႏွိပ္စက္မွာ ေနာက္ျပန္လက္ထပ္ခတ္ထားသျဖင့္ လႈပ္ရွားမရ။
အခ်ိန္ေတြ သိပ္ၾကာလာသည့္အခါ လက္ထပ္ခတ္မ်ားႏွင့္ အပ္ထိုင္ခုံတုိက္
မ်ားေသာလက္ေကာက္ဝတ္ ႏွစ္ဖက္စလုံးတြင္ ဒဏ္ရာမ်ားရကာ ေသြးသံရဲရဲ
ျဖစ္လာသည္။
လက္ေကာက္ဝတ္မ်ားမွာ ၾကည့္၍ မေကာင္းေအာင္ပင္
ေရာင္ရမ္းလာသည္။
သူသည္ နံရံအားေကာေပးကာ အဂၤေတ ကုိထားေသာ
ခံုတန္းလ်ားေပၚ၌ ထုိင္ေနခဲ့ရ၏။
တပ္ဗ်လံုၿခံဳေရးတပ္သားသည္ ေပါင္ ငါးဆယ္ေလးေသာ သံခေမာက္အား
ခီယာအိုဇာ၊ ဦးေခါင္းတြင္ထပ္ဆင္ေပးလိုက္သည္။
သံခေမာက္ဇာ၊ ေလးဖက္စလုံးမွ ၀ဿုမ်ားအား က်ဴၿပီးတြင္ဗုဒၶခီယာအိုဇာ၊
ဦးေခါင္းသည္ လႈပ္ရွား၍ မရေတာ့ေခ်။
“မင္းနဲ႔တူ အလြန္သင့္ေတာ္တဲ့ ေခါင္းေဆာင္းပဲကြ အလြန္
အရွက္ကင္းမဲ့တဲ့ တန္ျပန္ေတာ္တန္ေရးသမား၊ ႏုိင္ငံျခား
အရင္းရွင္ေတြရဲ့ လက္ေ၀ခံ မင္းလို
လူစားအတြက္ကေတာ့ဒီပစၥည္းမ်ိဳးဟာ အထုိက္တန္ဆံုး ဦးေခါင္းတန္ဆာ
မကိုင္ေဟ့”အသက္ၾကီးဆရာ တပ္ဗ်လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ၀ငိ္ဗာ လီအန္ဇာ၏ အိမ္သို
၀ငိ္ေရာက္တုိက္ခုိက္ေသာအဖြဲ၏အား ဆရာၾကီးပုိ့ခဲ့သူ ျဖစ္၏။
ထုိညက သူသည္ လီအန္၏အိမ္ တံခါး၀မွေန၍
လီအန္အား ၇ုိင္း၇ုိင္းစုိင္းစုိင္း ယူက်ဳံးတြာမာ စုပ္ခဲ့ ေျပာဆုိခဲ့သူ ျဖစ္သည္။
ယခုလည္း သူသည္ဒလုိတမာသံျဖင့္ ခီယာအိုအား ေစာ္ကားေမာ္ကား
ေျပာဆုိလိုက္ေလသည္။
“ဒီ မ်က္ဦးကို ပဲကင္းမွာ ၁၉၄၇-ခုႏွစ္တည္းက ခ်ိန္ေက-၌တဲ့ရဲ့
ေထာင္ဒဏ္ေတြသံုးခဲ့တာကြ၊ သိလား။။
သူတုိ့ရဲ့သားေကာင္ေတြက ဥက္ၾကာၾကီး ေမာင္အေပၚ
သစၥာရွိခဲ့တဲ့ကြန္ျမဴနစ္ေတြပါ့၊ မင္းလို ေဖာက္ျပန္ေရးသမား
သစၥာေဖာက္ မဟုတ္ဘူး။။
မင္းလို တ၇ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ကုိးရွင္လည္း မဟုတ္ဘူးကြ၊ သိလား”ခီယာအိုသည္
ေခါင္းေထာင္၍ ၾကည့္သည္။
လြန္ခဲ့ေသာ သိတင္းႏွစ္တြင္းကသူ၏အား ဖမ္းဆီးၿပီး ဤ
ေျမေအာက္ အခ်ဳပ္ခန္းထဲသို့ ပို့ထားခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
သူ၏အေနျဖင့္တပ္ဗ်လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ၀ငိ္မ်ားမွတစ္ပါး အျခား ဘယ္သူ့ကိုမွ မျမင္ရ။

သူ၊အား အခ်ဳပ္ခန္းထဲသြင္းခဲ့သူမွာ ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီး မာရွယ္ လင္း-
ပီယာအိုဇ၏ အမ်ိဳး၊ႏွင့္ ျဖစ္ပ်ိဳး၍သည္ဟု ေတြးသည္။
သို့ေစလည္း သူ အလိမ္အညာ ခံခဲ့ရျခင္း ျဖစ္သည္ကို အလြန္ အခ်ိန္ယူမိခဲ့ရေလသည္။
ထိုစဥ္က သူ၊အား တ႐ုတ္ခ်ီလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ၊ဝင္မ်ားသည္ သူ၊ကားအား
ဝန္းရံၿပီး သူ၊အားကားေပၚမွ ဆြဲခ်ကာ ေခၚေဆာင္သြားျခင္း ျဖစ္၏။
အဝိပၸါယ္မရွိေသာ စကားမ်ားကို ေျပာကာသူ၊အား
အဝိပၸါယ္ဆိုင္းမဲ့စြာျဖင့္ ယုတ္ညံ့စြာမာန ဆဲေရးတုိင္းထြာျခင္း
ျပဳခဲ့ၾကသ၏။
ထုိမွသာမကေသး၊ သူ၊တစ္ကုိယ္လံုးအား အနက္ေရာင္ေဆးမ်ားျဖင့္
သုတ္လိမ္းျခင္း ခံခဲ့ရ၏။
ထုိအခ်ိန္ၿခဳံ၍ သူသည္ ေန၊စဥ္ေန၊တုိင္း စြပ္စြဲမႈေပါင္းမ်ားစြာကို
ခံခဲ့ရသည္။
အခ်ဳိ့စြပ္စြဲမႈမ်ားမွာ မိမိကုိယ္တုိင္ပင္ နားမလည္။
မိမိ ယခင္က မၾကားခဲ့ဘူးေသာ အသံမ်ားသည္မိမိအား ေျဖရွင္း၍
မရႏုိင္ေလာက္ေအာင္ပင္ စြပ္စြဲေျပာဆိုလ်က္ ရွိၾက၏။
လုပ္ေနသည္မ်ားကိုၾကည့္၍ မိမိအတြက္ အေျခအေန မေကာင္းဟူ၍သာ
တြက္ဆ၊ရေလသည္။
“ငါ နားလည္ပါတယ္”ဟု ခ်ိဳယာအိုက ေျပာသည္။
“မၾကာခင္မွာ ငါ့ကို စြဲခ်က္အသစ္ေတြတင္ၿပီလို့ဟာ ေရာက္လာမွာပါ”“မင္း
ေျပာတာ အထူးအဆန္း စကားေတြပါလား”ဟု တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရး
တပ္ဖြဲ၊ဝင္ကေျပာသည္။
“တန္ျပန္ ေတာ္လွန္ေရးသမား အတြက္ကေတာ့ အံ့ဩစရာပဲ၊
မင့္ဘဝတစ္ေလွ်ာက္လံုး ႏုိင္ငံျခား တုိင္းျပည္ေတြနဲ၊ ဥပေဒမဲ့
ဆက္ဆံခဲ့တာဆိုေတာ့
ဒီေလာက္ေတာ့ရွိမွာေပါ့ေလ”တပ္ခ်ီလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ၊ဝင္ လူငယ္သည္
ခ်ိဳယာအိုဇ၏ ဦးေခါင္းၾကီး တယ္ထားသည့္အခ်ိန္မ်ားအား ထပ္ျဖဳတ္ပစ္သည္။
တင္းက်ပ္ေသာ ေဝဒနာသည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္းတက္လာသည့္ျဖစ္ရာ
ခ်ိဳယာအိုအဖို၊ ခံစားေနရသည့္ ေဝဒနာသည္ ပို၍ ဆိုးလာေနသည္။
“ခရီးၾကည္ ခ်ီတက္ပြဲၾကီး အတြင္းက အက်ဥ္းသား ျဖစ္ခဲ့တဲ့ ၿဗိတိသွ်
သာသနာျပဳေကာဘယ္လိုလဲ”ဟု အသက္ၾကီးၾကီး တပ္ခ် လံုၿခံဳေရးအဖြဲ၊ဝင္က
မလိုတမာသံျဖင့္ ေမးသည္။
“အဲဒီေကာင္ဟာ သူလိမ္တစ္ေယာက္ပန္း သိရက္နဲ၊ လႊတ္ေပးလိုက္တာဟာ
မင္းမွာတာဝန္ရွိတဲ့ဘူးလား ဟင္၊ အခု ေနာက္ပိုင္း ၁၉၅၇-ခုႏွစ္ထိမွာ သူ၊ကို
သူ၊တပည့္ေတာ္ေတာင္း လိအနဲ့ေတြ၊ရေအာင္ မင္းပဲ စီစဥ္ေပးခဲ့တာပဲ၊
သခင္ေဖာက္ လိအန္က သူမေသခင္ ဝန္ခံသြားတယ္ဟ”ခ်ိဳယာအိုသည္ သူ၊အား
စြပ္စြဲေျပာဆိုေနသည့္ လူအား
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍တည့္တည့္ျပန္ၾကည့္သည္။
လုပ္ပုန္း ျမင့္ဂုဏ္ျဖင့္ ကြဲေၾကဒါသည္
အေတြ၊အႀကံမ်ားသူတစ္ဦးျဖစ္ခဲ့ပုန္း သိသာသည္။
မိမိအား တိုက္ခုိက္ရန္အတြက္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး အုပ္စုမွအထူးတလည
ေရြးခ်ယ္ၿပီး ပို၊လုံ့လက္ေသာလူ ျဖစ္သည္ဟု ေသခ်ာလွ်က္ပင္ ၏။
“မင့္ကို ေျပာေနတဲ့ စကားေတြအားလံုးဟာ လိမ္လည္ၿပီး
ေကြ၊ကာက်ယ္ေျပာတာေတြခ်ည္းပဲ”ဟု ခ်ိဳယာအိုက ေျပာသည္။

“အဲဒီ အက်ဥ်းသားကိုလေးတို့ဂ် ဝန်ႀကီးခ်ဳပ္ ခ်ဲန္ဂ်ပါတီထိပ္ပါုင္း
ေခါင္းေဆာင္ေတြက သေဘာတူခဲ့ၾကတယ္။
၁၉၅၇-ခုႏွစ္က သူ တ႐ုတ္ျပည္သြဖို့ဂ်လည္း သူတို့ဂ်
သေဘာတူခဲ့ၾကတာပဲ”ေက်ာဒါသည္ သူ့အနီးရွိ တပ္ခ်ဳပ္ဗဟိုေရး တပ္ဖားအား
ခ်ဳပ္ငာအိုဇ၏ ဦးေခါင္းမွ ႏွဳတ္ဆက္ေရးသံခေမာက္ ဝတ္ဆာ့မ်ားကုိ ထုပ္ပိုး
က်ပ္ေပးခုိင္းသည္။
“ခ်ိန္ေက-ရွိတို့ဂ် အာဏာပါးကြက္သားလက္ပါးေစ သံခေမာက္ကို ႏွဳန္ဆာရွိၾကာရင္
ျဖတ္ေပးလိုက္၊ တုကယ္လို့ဂ် မင္း လုပ္ခဲ့တဲ့ျပစ္မႈေတြအားလံုးကို တစ္ခုခ်က်နဲ
ဝန္ခံမယ္ဆိုရင္ အဲဒီ အခြင့္ေအရးကို ရမယ္။
ဝန္ခံခ်က္ဆိုရင္ေတာ့ သံခေမာက္ဟာ မင္းေခါင္းမွာ ၾကာၾကာတတ္ထားတာ
ခံရလိမ့္မယ္”တဗ္ဘားသည္ ေက်ာဒါ ခုိင္းသည့္အတုိင္း ခ်ဳပ္ငာအိုေခါင္းမွ
သံခေမာက္ဆ့ာ်ားအားထုပ္ပိုက်ပ္သည္။
ခ်ဳပ္ငာအိုဇ၏ နားထင္းႏွစ္ဖက္စလံုး နာက်င္မႈေဝဒနာသည္ ပို၍ျပင္းထန္လာသည္။
သူသည္ မ်က္ေမွာ္အား စုိမွဳတ္ထား နာက်င္မႈဒဏ္ကို ေအာင့္အည္း
သည္းခံႏုိင္ဖို့ဂ်ႀကိဳးစားလိုက္ဇ၏။
သူသည္ ေရွးေဟာင္း အယ္ဒါဒတစ္ခုျဖစ္ေသာ ‘တာအိုနည္း’ကို
အသံုးျပဳ၍“မိမိကိုယ္ခ်ဳပ္မိ မထိခိုက္ေအာင္
ထိန္းသိမ္းကာကြယ္ႏုိင္ရန္”လည္း အားထုတ္လိုက္ ရွိေလဇ၏။
သူသည္ သူ ဆယ္ေကာ္သက္ အတြင္းက သူ့အေဖ ပထမဆံုး
သင္ၾကားခဲ့သည့္ စကားကိုသတိရေနသည္။
“ေတာင့္တင္းခုိင္မာေသာ ဝတ္ဆာ့ခ်ပ္ဆင္ၾကဴးမ်ားသည္
မုန္တုိင္းႏွင့္ေတြ့ဂ်လွ်င္ကဲကာင္း လဲက်လိမ့္မည္ျဖစ္ေသာ္လည္း
ေတာ့ေတာင္းေသာ ကဲပင္မ်ားသည္ကားမုန္တုိင္းဒဏ္ကို မလဲမက်ဘဲ
ဆက့ဆက့ခံႏုိင္ေပလိမ့္မည္”ဟုေသာ စကားျဖစ္ဇ၏။
သူသည္ ထုိစကားအား အဆက်မ္ေပါင္းမ်ားစြာ တိတ္တိတ္ကေလး
က်တ္ခ်ေရရြတ္ဆိုသည္။
သူသည္ တစ္ဖက္ခ်လည္း အသက္ဂ်ျခင္းကို
ေႏွးေႏွးႏွင့္ခန္ဆီေနေအာင္ဂ်သည္။
ကိုယ္ဂ်ာါ အစိတ္အပုိင္းမ်ားအား အသံုးခ်၍ ယင္းမွတစ္ဆင့္
နာက်င္မွဳအားေပ်ာက္သြားေစရန္ အားထုတ္လိုက္ဇ၏။
တာအုိ အယ္ဒါဒသမားမ်ားကေတာ့ ကိုယ္ခႏၶာအစိတ္အပုိင္းမ်ားမွ
ျဖတ္သန္းစီးဆင္းေစသာ အရာမ်ားကို ‘ခ်ီ’ဟု ေခၚသည္ျဖစ္ရာ
ခ်ဳပ္ငာအိုသည္ခ်ီအရာမ်ားအား မွန္ကန္စြာ အသံုးခ်ႏုိင္ဖို့ဂ်
ႀကိဳးစားလိုက္ခ်ေလသည္။
“မင္းဟာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ သမဓေတျဖစ္လာတဲ့ သစၥာေဖာက္
ေလာက္ေကာင္ေဖာက္ျပန္ေရးသမားနဲ့ဂ် တြဲၿပီး မေကာင္းတာေတြ
လုပ္ခဲ့တယ္ မဟုတ္လား။
အဲဒါကိုသာ မင္းဝန္ခံလိုက္ရင္ မင္းအခု ခံစားေနရတဲ့ ဒုကၡေတြ
အဆံုးသတ္သြားေစရမယ္”ဟု ေက်ာဒါက ေျပာသည္။
“မင္းအေနနဲ့ဂ် ပါတီကို ဆန္ဂ်က်င္ၿပီး အာဏာသိမ္းဖို့ဂ်အတြက္
လို့ဝတ္ရည္းေဝးေတြေခၚတယ္ဟုတ္လား၊ အဲဒါေတြအားလံုးကို
လုပ္ခဲ့မိပါတယ္လို့ဂ် မင္း ဝန္ခံရင္ မင့္ေခါင္းကသံခေမာက္ကို ျဖဳတ္ၿပီး
ဒုစ႐ိုက္ျပတ္က်ဳပ္ကို ျပန္ခ်ေပးမယ္ သိလား”“ငါ့မွာ ဘာအျပစ္ မရွိဘူး၊ ဘာ
အျဖစ္ခံရလည္း မက်ိးလြန္ခဲ့ဘူး၊ ၿပီးေတာ့ သမဓေတဆက်ိးလုလည္း

ဘာအျပစ္ကိုမွ မက်ဴးလြန္ခဲ့ဘူး”“အဲဒီ ေဖာက္ျပန္ေရးသမားႀကီးက
ဝန္ခံခ်က္ေတြ ေပးထားၿပီးၿပီကြ”ဟု ေကဒါကေအာ္သည္။
“သူ လုပ္သမွ် အမွားအားလံုးကို ဝန္ခံေရးၿပီး ဝန္ခံခ်က္ေပးထားတယ္။
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးအစမွာ ေတာ္လွန္ေရးသမားေတြကို
ႏွိမ္နင္းဖို႔ ႀကီးစားခဲ့ေသးတယ္ဆိုတာလည္းဝန္ခံထားတယ္၊ မင္း သူ႔ကို
ကာကြယ္ဖို႔ ႀကီးစားေနလည္းပဲ မင္းဟာ ဘာမွ အက်ိဳးထူးစရာ
မရွိဘူးကြ”“မင္ရဲ့ စုပ္ခဲခ်က္ေတြအားလံုးဟာ အ႐ူးမုသာဝါဒေတြပဲ့
အေျခခံတာကြ”ဟု ခ်ယာအိုက်ပန္ေျပာသည္။
တပ္ခ်တပ္ဖားက ခ်ယာအိုေခါင္းမွ သံခေမာက္ ဝတ္ဆြမ္းအား
ထပ္ခ်ကာပုေပးသည္။
နာလြန္း၍ ခ်ယာအိုထံမွ ၿငိးသိမ်ာြတြက္သာသည္။
“မင္းဟာ အလြန္စ႐ိုးသားတဲ့ေကာင္၊ ရြာစကုတ္ဖို႔
သိပ္ေကာင္းတဲ့ေကာင္”ဟု ခ်ယာအိုက ေရရြတ္သည္။
“မင္းဟာ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး ၈,ကတည္းက စစ္တပ္က
ေခါင္းေဆာင္ေတြအမ်ားအျပားကို အစည္းအေဝးေခၚတယ္။
လက္နက္ကိုင္ၿပီး ပုန္ကန္ၾကဖို႔လံႈ႕ေဆာ္တယ္ေသြးထိုးတယ္၊
စည္း႐ံုးတယ္”ဟု ေကဒါက ေဒါသတႀကီး ေအာ္ေျပာသည္။
“တျခားစစ္ေခါင္းေဆာင္ေတြအားလံုး ဝန္ခံထားၿပီးၿပီ၊
နားလည္ရဲ့”“ဟုတ္တယ္၊ ငါ အစည္းအေဝးေတြ ေခၚတယ္။
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးေၾကာင့္တစ္ခုုိင္ငံလံုးမွာ ပ်က္ျပား
ဆုံးဝါးသြားမယ့္ အေျခအေနဆုံးေတြကို
ျဖစ္ေလာေအာင္လက်ိတင္ထားကြယ္ဖို႔ ေခၚတာကြ၊ အဲဒါ ငါ့တာဝန္” ခ်ယာအိုသည္
စကားကို ခဏမွ်ျဖတ္၍ထြားသည္။
“ငါက ငါ့ုိင္ငံကို ကာကြယ္ဖို႔နဲ႔ ငါ့ုိင္ငံသူ ုိင္ငံသားေတြကို
ေစာင့္ေရွာက္ဖို႔ပဲ။
အက်ိဳးမဲ့ေအာင္ ဒုကၡေရာက္ေအာင္ လုပ္ဖို႔ မဟုတ္ဘူး”ေကဒါသည္
လံုၿခံဳေရးတပ္သားအား အခန္းထဲမွ ထြက္သြားခုုိင္းသည္။
ထို လူငယ္သုံးပုဂၢိဳလ္သားသည့္အခါ မာရွယ္ ခ်ယာအိုနားသို႔ ကပ္သြားၿပီး
ႀကိမ္းေမာင္း ၿခိမ္းေျခာက္ျခင္းျပဳသည္။
“ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးအုပ္စုရဲ့ ဗဟုိေကာ္မတီဟာ ဥကၠ႒ႀကီး
ေမာ္ဆုိယုကို ငဲ့ဖ်ားထားတာ၊ အဲဒီေကာ္မတီက မင့္ကို အမိန္ေပးလိုက္တယ္။
အားလံုးကို အျပည့္အဝ ဝန္ခံပါတဲ့၊တကယ္လို႔ မင္းဘက္က ျငင္းေနရင္
ပီကင္း အလုပ္သမားမ်ား ကစားကြင္းထဲက တရားဝုံးမွာအစစ္ေဆးခံရမယ္၊
မင့္အျပစ္ေတြအားလံုးကို အမ်ားျပည္သူေတြ သိေအာင္
လုပ္လိမ့္မယ္တဲ့”ခ်ယာအို၏ ေခါင္းမွ ေသြးတုိးႏွန္းသည္ ပို၍ဆိုးလာသည္။
သူ႔ဦးေႏွာက္ထဲ အပ်ားႏွင့္ေနသည့္ဝုိးတိုး သံမ်ား
ဦးေခါင္းခြံ၌သည္ ကဲြထြက္သြားေလမလား။
“ငါ ဘယ္ေတာ့မွ ဝန္ခံဘူး”ဟု ခ်ယာအိုက ေျပာသည္။
“မင္းတို႔ ႀကိတ္သလိသာ လုပ္ၾက”“အသလိဆိုရင္ သံခေမာက္ကို
ခၽြတ္ေပးေတာ့ဘူး၊ အလုပ္သမားေတြရဲ့အားကစားကြင္းႀကီးထဲက
တစ္ခုလံုၿခံဳေရး အဖြဲ႔ရွိ၌မွာက္ ေရွာ့တဲ့အထိ
မင့္ေခါင္းမွာတပ္ေပးထားမယ္”ေကဒါသည္ မလႈပ္ယွက္ ထုိင္ေနေသာ
ခ်ယာအိုအား မ်က္ျခည္ျပတ္ ၾကည့္ေနသည္။
ေစာေစာက မာရွယ္ခ်ယာအိုေျပာသြားေသာ စကားမ်ားသည္

အမွန္အတုိင္းေျပာတာပဲလား၊သူသည္ ခ်ီယာအိုအား ေစ့ေစ့စပ္စပ္
ၾကည့္၍ အကဲခတ္ေနျခင္းျဖစ္၏။
ထို႔နာက္ သူသည္ျပင္သို႔ အသာကေလး ထြက္လာခဲ့သည္။
မာရွယ္ခ်ာအိုကေတာ့ သူ႔ေနရာတြင္ မတုန္မလႈပ္ထုိင္ကိုင္ရွိသည္။
အလြန္ဆင္ေလးသည့္ ဝန္ထုပ္ကား တစ္ခုအား
ေခါင္းေပၚတင္ထားေနရေသာ္လည္း သူ႔ေခါင္းသည္ ငံု႔မေသြး။

၁၂၁၂ “အခ်ိန္ကၽြဲပဳိ”ဟု ကာအိုက ပီကင္းအလုပ္သမားမ်ား
ကစားကြင္းႀကီးအတြင္းရွိ လူစုလူေဝးအလယ္ အသံခ်ဲ့စက္ တစ္လံုး
ေရွ့မွေန၍ ေအာ္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့တစ္ေတြ ဒီေန႔ ဒီမွာလာဆံုၾကတာဟာ
တျခားကစၥမဟုတ္ဘူး။
တ႐ုတ္ျပည္ရဲ့ ကံၾကိဳးရွင္ကို ေထာက္ခံအားေပးၿပီးဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္တို
ဆန္႔က်င္ေနတဲ့ ဗာန္ျပန္ ေတာ္လွန္ေရးသမား တစ္ဦးရဲ့မ်က္ႏွာဖံုးကို
ခြာခ်ဖို့အတြက္ပါ။
ခင္ဗ်ားတို့အေနနဲ့ ဘုဇြာတစ္ေယာက္ ျဖစ္ခဲ့တဲ့
ဒီလူ့ဇာတ္ေၾကာင္းေတြကိုၾကားဖူးၾကမွာပါ။
အခုလည္း လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ဆယ္ အရွည္ေၾကာက်
ကင္းမဲ့ခြာနဲ့ကုယ့္မိုးကုဋိကို ၿဖိတ္သိန္းခ်ီ လက္ထဲ
ေရာင္းစားခဲ့ပံုေတြကို ၾကားၾကရမွာပါ”ပီကင္းအေရွ့ပုိင္း
ဆင္ေျခဖံုး ရပ္ကြက္တြင္းရွိ အားကစားကြင္းႀကီးထဲ၌
စုဝံုးေရာက္ရွိေနၾကေသာ တ႐ုတ္ တပ္သား လံုၿခံဳေရးအဖြဲ့ဝင္မ်ားႏွင့္
လူႀကီးေတာ္လွန္ေရးသမားရွစ္ေသာင္းဏ္၏ လည္ေခ်ာင္းမ်ားအတြင္းမွ
ေဒါသသံမ်ားသည္ တစ္ခဏက္ ေပ်ာက္ဆြတ္လ်ားသည္။
ပရိသတ္မွာ ေဘာလံုးကြင္းထဲ၌ စုဝံုးေနၾကျခင္းျဖစ္၍ ကြင္းတစ္ဖက္ရွိ
သစ္သားစင္ေပၚတြင္မူမာရွယ္ လု-ခ်ယာအိုသည္ မတ္တတ္ရပ္ကာ၏။
မတ္တတ္ရပ္ေနသည္ ဆိုရေပမဲ့လည္း ခ်ယာအိုသည္ မ်ားမ်ားမတ္မတ္
ရပ္ႏုိင္သည္မဟုတ္။
ခါးသည္ ေရွ့သို့ ကုန္းလွ်ိဳ့ၿပီး သူ႔ဦးေခါင္းသည္
သူ႔ဒူးႏွစ္ခုလံုးၾကားသို့ ေရာက္ေနသည္။
သူ့ပတ္ဝန္းက်င္မွ ကာအိုဏ၏ ႀကိမ္းၾကမဲ့ေအာက္၌ ရွိေနေသာ
တပ္သံုးစခ်ီေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္ငါးဦးတို့သည္ ဝန္းရံထားၾကသည္။
တစ္ဦးေသာ အေစာင့္သည္ ခ်ယာအိုဏ၏ လက္ႏွစ္ဖက္အား ေနာက္သို့ဆြဲ၍
ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
ေနာက္တစ္ဦးသည္ ခ်ယာအိုဏ၏ ဦးေခါင္းအား တအားကုန္ကြန္းထားသည္။
တတိယ အေစာင့္သည္ ခ်ယာအိုေတး၌ ေဆာင့္ေၾကာင့္ထုိင္ကာ
ဗုဒၶလက္အိုးႏွင့္ ထိုးလွ်ိဳ့ဏ၏။
ခ်ယာအိုဏ၏ ခႏၶာကုိယ္ ျပန္၍ ေထာင္လာတုိင္း လက္သီးႏွင့္
မနာ္းတမ္းထိုးေနျခင္းျဖစ္ေလသည္။
ထုိနည္းအရ ျဖစ္ေပၚလာသည့္ ထိုပံုစံအား တပ္ခ်ဳပ္ရံုးက ‘ဂ်ပ္ဒ်ဝင္ဒ်ားက ဂ်က္ေလယာဥ္’ဟု နာမည္ေပးထားၾကသည္။
သူတို့ ႏွစ္ဖက္သားသည့္ လူ၏ ေျမ့ာက္သားသည့္လက္မ်ားသည္ ဂ်က္
တုိက္ေလယာဥ္ ေတာင္ပံမ်ားႏွင့္ တူသည္ဟု သတ္မွတ္ကာ
ထိုအမည္ေပးထားျခင္းျဖစ္၏။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ ပထမ မိနစ္အနည္းငယ္တြင္
သူ႔ေကာင္ဒ္သူ႔ေခၚေထာက္မ်ားသည္ ေတာင့္တင္းကာ
မခံမရပ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ နာက်င္ကုိက္ခဲလာသည္။
ယင္း နာက်င္ခ်ိန္သည္ တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ ပို၍ပို၍ ဆုိးလာၿပီး
ေနာက္ဆံုးတြင္ခႏၶာကုိယ္အေပၚပုိင္းအထိ ေရာက္သြားခဲ့ၿပီးျဖစ္၏။
“ေမာ္စီ-တုန္းရဲ့အေတြးအေခၚ အလံနီကို ျမင့္ထူႏုိင္သမွ် ျမင့္ေအာင္
ေျမ့ာက္ၿပီး ေမာ္စီ-တုန္းရဲ့ အေတြးကို ငါတုိ့လက္နက္အျဖစ္

အသံုးခ်ၾကရမယ္။
အဲသလို အသံုးခ်စိတ္ပ်ိဳး ေဟာ့ဒ် စဖိတိသွင္နယ္ခ်ဲ့ဝါဒရဲ့ ေက်းကၽြန္ကို
သင္တို့လက္တဲ့ အပ္လုိက္မယ္။
အလြန္အဆုိးဖြဲ့ေကာင္းတဲ့ ဒီလူဟာနယ္ခ်ဲ့ဝါဒီေတြရဲ့ ေခြးပဲ။
သူ႔ကို ေတာ္လွန္ေရး ျပည္သူလူထုျမင္ေအာင္ သံေအာင္
ျပေနတာပါ”ကာအိုသည္ ဟန္ပါပါႏွင့္ ခ်ီယာအိုအား လွည့္ကည့္သည္။
သူသည္ တပ္ခ်ဳပ္ရံုးခ်ဳပ္ေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္ဟား လွမ္းေခၚသည္။
ထုိသူကား ခ်ီယာအို၏ ဦးေခါင္းခြဲ ႏွိပ္စက္ေရး ကိရိယာသံေမာက္ကို
တပ္ဆင္ေပးခဲ့သူ ျဖစ္၏။
“ေနာက္ပိုင္းကရင္ ခင္ဗ်ားတို့အေနနဲ့ ေျမရွင္
ပေဒသရာဇ္ေနစရဲ့ဝတ္တစ္ေကာင္ျဖစ္တာ ခ်ေတာ္ ကိုးလြန္ခဲ့တဲ့ ျပစ္မႈေတြ
အေသးစိတ္ကို ၾကားၾကရမွာပါ”ဟု ကာအို
ေခၚလိုက္သည္တစ္ပိုလံုျခံဳေရးတပ္ဖြဲ့ဝင္က
အမ်ားၾကားေအာင္ေအာ္ေျပာသည္။
“အဲဒီထဲမွာ မာရွယ္လြမ္းဆိုတဲ့လူ ျပည္သူ့ရန္သူေတြနဲ့ ဘယ္လို ေနထုိင္သြားတယ္
ဆိုတာကအစ ခင္ဗ်ားတို့ၾကားၾကရမွာပါ။
ဒီလူေတြဟာ ျပည္သူ့တာ၀န္ထမ္းေတးုိင္ဖံရဲ့ ဝုဏ္သိကၡာကို
ကင္းမဲ့ေစခဲ့တဲ့လူေတြပါ။
ေသဒဏ္နဲ့သာ ထုိက္တန္တဲ့ လူေတြပါ”ပရိသတ္ထံမွ ေဒါသတၾကီး
ေ၀ြးေၾကာ္သံမ်ားသည္ ထြက္ေပၚလာသည္။
“ႏုိင္ငံျခားသားေတြရဲ့ ေက်းကၽြန္၊ တန္ျပန္
ေတာ္လွန္ေရးသမားေတြကို အျမစ္တြယ္ေအာ္ဟစ္သတ္ျဖတ္ပါ”ဟုေသာ
ေ၀ြးေၾကာ္သံမ်ားကား အက်ယ္ေလာင္ဆုးံဝင္ အျပင္းထန္ဆုံး။
ခ်ီယာအိုသည္ ခါးကိုဆန္႔၍ မတ္တတ္ရပ္ႏုိင္ခဲ့ၿပီး ဆက္မေသာ္လည္း မရ။
သူ႔ေဘးနားဝင္ထုိင္ေနေသာ တပ္ခ်ဳပ္ရံုးခ်ဳပ္ေရး တပ္ဖြဲ့ဝင္သည္
အခြင့္သာသင့္တုိင္း သူ႔၀မ္းဗုိက္ကို လက္သီးႏွင့္ခနဲခနဲ ထုိးလွဳပ္ခတ္၏။
သူ႔အဖို႔ကား ထုိဒဏ္ကား ခ်ေနဂုံမွတစ္ပါး အျခား ဘာမွ လုပ္ရမွန္းမရ။
မာရွယ္လြမ္းခ်ီယာအိုသည္ ခ်ေတးဇာ ျဖဴဖပ္ျဖဴေရာ္မ်က္ႏွာ၊ ဗဟို တပ္ခ်ဳေတာ္၏
ဦးစီးခ်ဳပ္ ဟုိလမ္းတို့၏မ်က္ႏွာမ်ားအား စိတ္ဓာတ္အာဂုတြင္
ထင္ေယာင္ျမင္ေယာင္ျဖစ္ကာသည္။
တကယ္ေတာ့ဟိုလမ္းသည္ ခရီးရွည္ ခီတကြဲသကီးအား တစ္ေနရာမွ ရဲ့ဝံ့စြာ
ဦးေဆာင္ခဲ့သူ တစ္ဦးျဖစ္ေလသည္။
မည္သုိ့ပင္ျဖစ္ေစ ယခုအခါတြင္မူကား မာရွယ္ ခီယာအိုသည္ ဘာမွမဟုတ္သည့္
သာမန္တပ္ခ် လံုၿခံဳေရးအဖြဲ့ဝင္တစ္ဦး၏ ေ၀ဖန္ ဂုဏ္သိမ္မ်ားကို
ခံေနရေလၿပီ။
ထုိသူ၏ ေ၀ဖန္မ်ားမွာအေရးမပါ အရာမေရာက္သည့္ အရာမ်ားျဖစ္၍
တခ်ဳိ့ေ၀ဖန္မ်ားမွာ အလြန္ေသးသိမ္သည္ပင္ရွဳေလ့မရွိသည္ျဖစ္၏။
တကယ္ေတာ့ ထို တပ္ခ်ဳစည္းထံမွ ထြက္လာသမွ်ေသာ စကားမ်ားသည္ခ်ီယာအို မိသားစု
တစ္ခုလံုးအား အပုပ္ခ်ေနခင္း ျဖစ္ေပသည္။
“ေခ်းေခတ္ ကေရာဇ္ဘုရင္တုိ့၏ အက်င့္စုံက္ႏွင့္ အေလ့အထမ်ားကို
အတုခုိးကာၾကာကာနီး တည္ေဆာက္ျခင္း” “ေခတ္မမီေတာ့သည့္
အေတြးအေခၚ အယူအဆမ်ားအားလက္ကာ ေခ်း အတိတ္ေခတ္
ေျမရွင္ပေဒသရာဇ္ စနစ္အတုိင္း က်င့္သံုးေနထုိင္ၾကျခင္း”“ခ်ီယာအို၏
အေဖႏွင့္ အဘုိးတို့၏ အတိတ္ကာလက စည္းစိမ္ခံမ်ိဳးမ်ား”

“ဆယ့်ကိုးရာစုဘိန်းစစ်ပွဲအတြင်းက သူတို့ ေဆြစဉ်ဆီးဆက်
လန့်ဖျားမိန့်မာန်း”စသည်တို့ကို ေရွ့တန်းတင်ကာေဝဖန်ျပစ္တင့် ဂုဏ်တော်ချခင်း
ျဖစ်၏။
ထို တယ်သား၏ တင်ျပမန့်မာ်းတြင် မွန်ကာေတြ ပါသလို မမွန်ကာေတြလည်း
ပါသည်။
လူသိကာ ဖန်ဆီးထားသည့် လုပ်ရာတ်မ်ားလည်းပါ၍ လူအမ်ားက စကားျပေအာင်၊
ရြောေအာင်၊မွန်းတီးေအာင် တမင်လုပ်ကံထားၾကသည်မ်ားလည်း ပါ၏။
ဤ တင်ျပခ်က်မ်ားအား နားေထာင်၍ေက်ာင်းသားမ်ားႏွင့် အလုပ်သမားမ်ား၏
ေအာ်ဟစ် ဂုဏ်ျမန့်မ်ားႏွင့် ျပစ္တင်ေဝဖန်မ်ားသည်ပင်တန်းက်ြင်
ေသေသာ်ညလက်ရြေလရာ ခ်ယာအို၏ နားမ်ားသည်
မခံမရပ္ပးုုိင်ေအာင်ျဖစ်ရက်ရြေလ၏။
ုိးပ်စ်က် ည့ဥ်းပန်းမန့်မ်ားေၾကာင့် ခ်ယာအို၏ ေနာက်ေက်ာ၊
ရင်တ်ုိးပ်ေျခေထာက်မ်ားသည် အဆမတန် နာက်ကျြေက်ခဲလွန်း ၍ၾကာ၏။
သူ၌ဘးမွ တယ်သားေျပာေနသမွ်အားလံုးကိုလည်း နားမလည်။
သံခေမာက် ဒဏ်ေၾကာင့် သူ၌နားထင်မ်ားသည်
ျပင်းထြန်နာက်ခ်က်ရသည်ျဖစ်ရာ ထိုတယ်သားေျပာသမွ် အားလံုးတြင်
စ်တ်ကစားရြဖ်ု ဆိုသည်သာသူ၌အတြက် လံုးဝ ျဖစ်ုိးပ်ုိင်ေခ်မရ်။
ေအာက်ဘက်ရှ ပရိသတ်၏ စ်ြပ်ြေျပာဆိုမန့်မ်ား၊ ရန်ြမန့်မ်ားႏွင့်
သူ၌ဘက်မိတ်ုိးပန်းုိင်ုိးမ်ားသည် သူ၌အား ကုိယ်စ်တ်ုိးပ်ုိးစ်ပါး
ဆင်းရဲျခင်းကို ျပင်းထြန် ျဖစ်ေပၚေစခဲ့၏။
အလြန်ေအးျမသည့် ဒီဇင်ာလထဲမ်ွာပင် သူ၌တရ်ိုယ်လံုးသည်
ေခြးမ်ားျဖင့် နစ်ြမ်ခံရသည်။
သူ၌တ္ ကာအိုအား လွမ်းၾကည့်လုိက်သည့်အခါတြင်လည်း သူသည် ေဝခွဲ၍
မရ။
ကာအိုသည် မိမိအား ေဝဖန်ုိးတ်ခဲ့နသူမ်ားကို ဦးေဆာင်ေနသူျဖစ်၏။
စစ်ဆင်ေသာယံုၾကည်ခ်က်ျဖင့် အမွန်တကယ် လုပ်ေနျခင်းလား။
သို့မဟုတ် အမ်ားျမင်ေကာင်းေအာင်ကားေကာင်းေအာင်
လုြမ်းေကာင်း လုပ်ျပေနျခင်းလား၊ သူသည် ေဝခွဲ၍ မရ။
မည်သို့ပင်ျဖစ်ေစသူ၌တစ်ေခါင်းလံုးသည် မီးေဝနာက်ကိုလိုက်ရိသည်ျဖစ်ရာ
သတ်လြားလမ့်မည်ဟု သူ၌ကုိယ်သူထင်ြမ်ခဲ့၏။
“နဂါးတစ်ေကာင်ဟာ နဂါးတစ်ေကာင်ပ ေမြးတယ်၊ ဖိုးနစာ ငွတ်စ်ေကာင်ဟာ
ဖုိးနစာငွတ်စ်ေကာင်ကုိပဲ ေမြးတယ်၊ ုကြတ်စ်ေကာင်ဟာ ၾကမ်းျပင်ဟာ
အေပါက်စ်ေပါက်ျဖစ်ေအာင်ဟုဆုိးျဖည်းခ်င်း တစ်ခ်ခင်းစီ ကုိက်တတ်တဲ့
အရည်အခ်င်း အစြမ်းအစနဲ့ ေမြးလာတာပ”ခ်ယာအို၏ ဦးေခါင်းအား
သံခေမာက် ဝတ်ဆင်ေပးသည့် တယ်သားသည်ရိသတ်ဟသည်ကာ ခ်ယာအိုအား
ျပစ္တင်ုိးစ်ခဲ့နဆပင် ျဖစ်၏။
အရင်းခ်ာ်သားစုမွေပါကြားလာသူသည် အရင်းခ်ာ်တစ်ခါး အျခားစီတို့
ေမြးုိင်လ်မ့်မည် မဟုတ်ဟုေသေဆာင်ဒါ့ အေျခခ်ထားေသာ
စကားမ်ားသည် ခ်ယာအိအဖို့ အထူးအဆန်းမ်ားမဟုတ်ေတာ့ေပ။
“သူ လုပ်ုိးတာ အံ့သြစရာေတာ့ မဟုတ်ဘူး။
သူဟာ ဘုရား ေဖာက်ျပန်ေရးသမား်ပ။
လွ-ခ်ယာအိဟာ ုိးုိင်ျခားသားေတြရဲ့ အလှဇေကာြး ေက်းကြွေန့်၊
ခရီးခ်ာ်ခဲ့တကြွဲသကီး အတြင်းမွာသူဟာ ၿဗိတိသ်နယ်ခ်ဲ့ သူလ်ိတစ်ေယာက်ကို
လြတ်ေျမာက်ေအာင် လုပ်ေပးခဲ့တယ်။

အဲဒီသူလျှိဟာ အမ်ားျပည္သူက အျပစ္ရွိေၾကာင္း စစ္ေဆးေတြ႔ရွိလို႔
ေသဒဏ္ေပးထားတဲ့ရာဇဝတ္ေကာင္”ပရိသတ္ထဲမွ
ေငြကြးေၾကာ္မ်ားသည္ တစ္ခဲနက္ ထြက္ေပၚလာျပန္သည္။
မာၾယ္ လု-ခ်ယာအိုအား ပုတ္ခတ္သည့္ စကားလံုးမ်ား ျဖစ္ဇာ။။
ေရွ႕ဆံုးတန္းမွ တပ္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္ေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္တခ်ဳိ႕သည္
ေရွ႕သို႔တုိးလာၿပီး ခ်ယာအိုအား တံေတြးႏွင့္ ေထြးၾကသည္။
သူ႔တစ္ဖက္ႏွာလံုးမွာတံေတြးမ်ားျဖင့္ ေပေရြစြတ္ထက္ ရွိေနေလၿပီ။
“သူ လြတ္ေအာင္လုပ္ေပးလိုက္တဲ့ နယ္ခ်ဲ့သူလွ်ိဟာ ေသဒဏ္ခသင့္တဲ့ လူပါ။။
ဒါေပမဲ့အခုဆိုရင္ သူဟာ ေဟာင္ေကာင္ခာေနၿပီး တ႐ုတ္ႏုိင္ငံနဲ႔
ေမာ္ရဲ႕ အေတြးအေခၚေတြကိုတိုက္ခိုက္ေနတဲ့ သတင္းလႊာ စာေစာင္တစ္ခု
ထုတ္ေနတယ္။
ဒါ့ေၾကာင့္မုိ႔ ႏုိင္ငံျခားသားေတြရဲ႕ကၽြန္ျဖစ္ခဲ့တဲ့ ဒီေကာင္ရဲ႕ကိုယ္က
ေခြးေခ်းနံ႔ထက္ ဆုိးတဲ့ အနံ႔ေတြ ထြက္ေနတယ္”“ေခြးေခါင္းကို
ျဖတ္စမ္း၊ ေခြးေခါင္းကို ျဖတ္စမ္း”ဟုေသာ
ဟစ္ေၾကြးသံမ်ားသည္အားကစားကြင္းထဲတြင္ ေသာေသာညံလ်က္ ရွိသည္။
ျပစ္ဒဏ္ ၇ႏွစ္ခံေနေသာ တပ္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္ေရးတပ္သားသည္ စင္ၿပိဳ ေတးတစ္ဖက္ခ်ဳ
ထုိင္ေနေသာ အလုပ္သမားတစ္ေယာက္အား လွမ္းၿပီးအခ်က္ျပသည္။
အလုပ္သမားသည္ ေတးနားခ်ဳ ခ်ထားသည့္ သစ္သားပံုးႀကီး ႏွစ္ပိုင္းအား
ဝါးထမ္းပုိးထမ္းၿပီး စင္ေပၚသို႔ ဒယီးဒယုိင္ျဖင့္ တက္လာၿပီး
အသံခ်ဲ့စက္ ေတးခ်ဳ ခ်ထားသည္။
သစ္သားပံုးႀကီးမ်ားမွာ ညသိမ္း မီလီတံုးႀကီးမ်ားျဖစ္ၿပီး သူ႔ပခံုးထက္ရွ
ပံုးႀကီးမ်ားအားခ်ထားၿပီးသည့္ေနာက္ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူသည္
ေတးတစ္ဖက္သို႔သြားၿပီး ရပ္ေနသည္။
“ႏုိင္ငံျခားသားေတြရဲ႕ ကၽြန္အနဲနဲ႔ သူ႔အျပစ္ေတြကို ဝန္ခံသင့္ၿပီ”ဟု
တပ္ခ်ဳတပ္သားကေအာ္ေျပာသည္။
“သီခ်ၤပီး ေနာက္ခင္ ဝန္ခံျခင္းဟာ အေကာင္းဆံုးျဖစ္လိမ့္မယ္။
ဝန္ခံခင္ေတာ့ အက်ဳိးသက္ေရာက္မႈရဲ႕ဒဏ္ကို ခံရလိမ့္မယ္”ခ်ယာအိုသည္
သူ႔ကိုယ္သူ အားသြင္းကာ မတ္တတ္ျဖစ္သြားေအာင္ ေထာင္လိုက္သည္။
သူ႔မ်က္ႏွာသည္ ခ်ဳိးေနရသည့္ နာက်ည္းေဝဒနာမ်ားအား ဖံုးထားသည္။
ေအာက္ဆင္လူစုလူေဝးႀကီးဆီမွ “ဝန္ခံလိုက္၊ ဝန္ခံလိုက္”ဟုေသာ
ေအာ္သံမ်ားအား နားစြင့္ေနသည္။
ေပအနည္းငယ္ အကြာ၌ ရပ္ေနေသာ တပ္ခ်ဳတပ္သားသည္ ခ်ယာအိုအား
ေဒါသျဖင့္ စူးစူးဝါးဝါးၾကည့္ေနသည္။
ခ်ယာအိုကေတာ့ သူ႔ဘက္ လွည့္မၾကည့္တာ
ေရွ႕တည့္တည့္ကိုသာၾကည့္ေနသည္။
“အခု ခ်က္ခ်င္း ဝန္ခံမွလား၊ ကသိမ့္ဒဏ္ကို ရင္ဆုိင္မလား”ဟု
တပ္ခ်ဳတပ္သားကအသံခ်ဲ့စက္ထဲမွေနၿ ေအာ္ေျပာျပန္သည္။
လူစုလူေဝးသည္ “ဝန္ခံလိုက္ ဝန္ခံလိုက္”ဟုေသာ စကားကိုသာ
မရပ္မနားေအာ္ဟစ္ေသည္။
တပ္ခ်ဳတပ္သားသည္ လက္ကိုင္ပု ခြက္ၾကီးတစ္လံုးကိုယူကာ
မီလီတံုးထဲသို႔ႏွစ္ခုိ၍ထည့္သည္။
ခ်ယာအိုသည္ တပ္ဘားႏွင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ၿပီးၾကည့္သည္။
တပ္သားၾကီးခန္းအား ေကာင္းစြာသိေနေသာ္လည္း သူသည္ လံုးဝ
လႈပ္ရွားျခင္း မျပဳ။

ေအာက္တာက္ခ“ဝန္ခံလိုက္”ဟုေသာ ေအာ္သံသည္ ဆက္လက္ ထြက္ေပၚလာေနဆဲ။
ဂုတ္ရက္ တပ္ခ်ဳပ္ခ်ဳပ္ေရးတယ္ထားသည့္ ခ်ယာအိုထဲ ေလွာက္ထားၿပီး ခြင့္ထြက္မွ
မစုဝင္ေရမွ်ားျဖင့္ ခ်ယာအို၏ ေခါင္းေပၚဝဲလွည့္ပ်ံခဲလိုက္ေလသည္။
ခ်ယာအို၏ မ်က္ႏွာတြင္ ေစးကပ္ကပ္ အရည္မ်ား စီးက်လ်က္ရွိ၏။
သူသည္ ဦးေခါင္းကိုလွည့္ကာ သူ႔တူ ကာအုိဆိုသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
ေကဒါ ကာအိုသည္ စင္ၿပိဳ တစ္ဖက္ေဘးမွေန၍သူ႔အား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူ႔တူ၏ မ်က္ႏွာတြင္ မုန္းတီးစက္ဆုပ္ျခင္း
အရိပ္အေငြ႔မ်ားကိုျမင္ေနရ၏။
သူသည္ မ်က္လုံးမ်ားအား မွိတ္ထားလိုက္၏။
ထို႔ေနာက္ ျပန္ဖြင့္ကာ ဒယီးဒယုိင္ျဖင့္အသံခ်ဲ့စက္ေရွ့မွ တပ္ခ်ဳတပ္သားဆီ
ေလွ်ာက္သြားသည္။
“ငါ ဝန္ခံေတာ့မယ္”ဟု ခ်ယာအိုက ေျပာသည္။
“ငါ့ကို အသံခ်ဲ့စက္ သံုးခြင့္ေပး”“ႏုိင္ငံျခားသားေတြရဲ့ ကၽြန္က
သူ႔အျပစ္ေတြ ဝန္ခံဖို႔ ဆုံးျဖတ္လိုက္ၿပီေဟ့”ဟုတပ္ခ်ဳတပ္သားက
ေအာင္ျမင္စြင့္ကြားေသာ ေလသံျဖင့္ ေအာ္ဟစ္ၿပီး
ေၾကညာလိုက္သည္။
ကာအိုဆိမ့္ ေခါင္းတစ္ခ်က္ ဆတ္ျပလိုက္သည့္အခါ သူသည္ ခ်ယာအိုအား
အသံခ်ဲ့စက္ဆီလာႏုိင္ရန္ ဖယ္ေပးသည္။
အံ့အားသင့္ကို့ေသာ ပရိသတ္သည္ ၿငိမ္သြားသည္။
“ငါ ဝန္ခံခ်င္တယ္...၊ ငါဟာ ခရီးရွည္... ခ်ိတက္ဖြယ္ကိစၥမွာ အာဇာနည္
သူရဲေကာင္းေတြနဲ႔ပါတီ...ကို... ေခါင္းေဆာင္ခဲ့တယ္။
ငါတို႔ဟာ... လုတင္းတံတားကို တိုက္ခုိက္သိမ္းပုိက္ခဲ့ၾကတယ္”ဟု ခ်ယာအိုက
ေျပာသည္။
“အဲဒီေနာက္ ဗဟို တပ္ခ်ဳစစ္ဆင္ရွိ၌ စစ္ေသနာပတိ... ခ်ဳေတးဟာ...
ထူးျခားေျပာင္ေျမာက္...တဲ့ မိန္႔ခြန္းတစ္ခု ေျပာခဲ့တယ္...။
သူက တုိ႔ တ႐ုတ္ျပည္ရဲ့အတိတ္သမုိင္းမွာ ျပည္သူေတြၾကားက
ေပၚထြန္းလာတဲ့ အာဇာနည္သူရဲေကာင္းေတြဟာတူရင္ေတြ
ဗုိလ္ခ်ဳပ္ၾကီးေတြ ျဖစ္လာတဲ့အခါမွာ သူတို႔ရဲ့ဘဝအစကို
ေမ့သြားၾကတာခ်ည္းပဲ... တဲ့။
ၿပီးေတာ့ ျပည္သူေတြကို အထင္အျမင္ေသး... လာၾကတယ္။
ရြံရွာစက္ဆုပ္ၾကတယ္...။
ကၽြန္ေတြလို သေဘာထားၿပီး ရက္စက္ယုတ္မာစြာနဲ႔ ႏွိပ္စက္လာ
ျပီလာၾကတယ္... တဲ့”ခ်ယာအိုအသံသည္ တျဖည္းျဖည္းႏွင့္
တင္းမာလာသည္။
လူကေတာ့ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ မရပ္ႏုိင္။
သူသည္ လက္သစ္ဖက္ျဖင့္ အသံခ်ဲ့စက္အားလွမ္းကုိင္ထားသည္။
သူ ဆုိလုိေနသည့္ အနက္အဝိုင္းထဲမွ်ား နားမလည္ၾကသည့္ ပရိသတ္သည္။
အေပၚ စိတ္ဆင္းရဲ နားခြင့္ကိုၾကသည္။
“လုတင္းတံတား တုိက္ပြဲမွာ မာရွယ္ ခ်က ေျပာခဲ့တယ္။
တပ္ခ်ဳစစ္ဆင္ဟာ အာဇာနည္သူရဲေကာင္း... သစ္ေတြကို ေမြးဖြားေပးခဲ့တယ္...
တဲ့။
အဲဒီ အာဇာနည္ သူရဲေကာင္းေတြဟာေတာ္လွန္ေရးႀကီးအတြက္
အသက္... စြန္႔ဖို႔ ဝန္မေလးခဲ့ၾကဘူး... တဲ့။

အတိုကို ေရွ့တန္းတင္ၿပီးတာ့မွ ယူေကာင္းဆန္တဲ့
အာဇာနည္ရဲေကာင္းေတြ မဟုတ္ၾကဘူး... တဲ့...၊ သူ ေျပာတာသိပ္မွန္တယ္။
ဒါေပမဲ့ ဒီေနရာမွာ ဒီေန႔ ငါ ရပ္ေနေတာ့... အဲဒီစကားဟာ...
မမွန္ေတာ့ဘူး... လို႔ ငါသိလာရတယ္” ခ်ီယာအိုသည္ စကားကို တစ္ခဏမွ် ရပ္၍
ျဖတ္ထားသည္။
အသက္ကိုအားပါးတရ ဖ်ဥ္လိုက္သည္။
“မင္းတို႔အားလံုးကို အတင္းအဓမၼ ဒီေနရာ ေရာက္လာေအာင္...
အလြန္အၾကံကရာကင္းမဲ့ေစတဲ့ ဒီျမင္ကြင္း... ဒီလုပ္ရပ္ထဲမွာ ပါလာေအာင္...
လုပ္ခဲ့ၾကတဲ့...ဗဟုိေကာင္တီ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး
အုပ္စုေတြဟာ...၊ အဲဒီ အတိတ္က အရင္အေၾကာက္တင္းမ်ိဳခဲ့ၾကတဲ့... ဇကရာဇ္
ဘုရင္ေတြနဲ႔ စစ္ခ်ိဳ့ခ်ဳပ္ခ်က္းေတြလို ျပန္ရွ လုပ္ကိုင္ခဲ့ၾကတာပဲ၊တုိ႔ရဲ႕...
အတိတ္က ေျမရွင္ငယ္ဒသရာဇ္ အတုိင္းပါပဲ...၊ ဘာမွ မထူးပါဘူး။
သူတို႔အေနနဲ႔ တစ္ကုိယ္ေကာင္းဆန္တဲ့ အေတြးေတြကို ဖက္တြယ္ၿပီး
ျပည္သူေတြကုိရၾကတယ္။
စက္ဆုပ္ၾကတယ္၊ မုန္းတီးၾကတယ္၊ ႏွိပ္စက္ကလူ ျပဳလာၾကတယ္။
တစ္ခ်ိန္သူတုိ႔... ေမွ်ာ္ခန္းထားခဲ့တဲ့ စိတ္ဓါးေတြ၊
စည္းလံုးညီၫြတ္မႈေတြနဲ႔... စြန္႔လႊတ္မႈေတြကို အာဏာ...
မက္ေမာမႈေၾကာင့္ ေမ့ကုန္ၾကတယ္...။
ငါ ဝန္ခံရမွာက အဲဒါေတြပဲ ရွိတယ္” ခ်ီယာအို၏ ႏႈတ္မွ ထြက္လာေနေသာ
စကားမ်ား၏ အနက္အဓိပၸါယ္အားသိနားလည္လာၾကေသာ အေစာင့္မ်ားသည္
ကာအို၏ ေအာ္ဟစ္အမိန္႔ေပးမႈေၾကာင့္သက္ၾကားရြယ္အို စစ္သည္ၾကီး မာရွယ္
ခ်ီယာအိုထံ ေျပးသြားၾကသည္။
ခုန္အုပ္ခ်ဳပ္ေႏွာင္ထားၾကသည္။
လက္သီးမ်ားႏွင့္ ဝုိင္း၍ ထုိးၾကသည္ကိုက္ၾကသည္။
အံ့အားသင့္ကိုေသာ ပရိသတ္သည္ ၿငိမ္ဆိတ္ေနသည္။
သူတို႔ထဲမွ ဘာသံမွ မၾကား၏။
ေစာေစာက ေဝဖန္ျပစ္တင္မႈကို ဦးစီးဦးေဆာင္ျပဳ၍ လုပ္ခဲ့ေသာတပ္သားသည္
ကုိင္းခြက္ၾကီးကိုယူ၍ မ်က္ရည္အိုးဆီ ေျပးသည္။
အိုးထဲမွ မ်က္ရည္မ်ားကို တစ္ခြက္ၿပီးတစ္ခြက္ ခပ္ကာ ခ်ီယာအို၏မ်က္ႏွာႏွင့္
ကုိယ္ေပၚသုိ႔ အဆက္မျပတ္ ပက္သည္။
စင္၏ ေဘးတစ္ဖက္ရွိ သူ ရပ္ေနေသာ ေနရာမွ လွမ္းၾကည့္ေနေသာ
ကာအိုသည္ကား ဦးေလး၏ အာခံမႈကို မည္သို႔ တုိ႔ၿပိန္ကြဲုက္ခမည္ကိုနည္းလမ္း
ရွာမရဘဲ ျဖစ္ေက်ိသည္။
ထုိ႔နာက္ သူသည္ အသံခ်ဲ့စက္ေရွ့မွ တပ္သားအားလွမ္း၍ အခ်က္ျပလိုက္ရာ
တပ္သားထံမွ သူတို႔ သင္ေပးထားသည့္အတုိင္း
ျပင္းျပင္းထန္ထန္ ဩဇာမ်ားႏွင့္ ပယ္ယယ္နယ္ ျပစ္တင္ေဝဖန္
ႏွစ္ခ်က္မ်ားသည္ မရပ္မနားထြက္လာေလသည္။
တပ္သားသည္ ေရးေပးထားသည့္ စာရြက္စ်ားအား တစ္ရြက္ၿပီး
တစ္ရြက္ဖန္ဖတ္က်ိေ၏။
သူ႔အသိအား ျပန္၍ နားေထာင္ေနၾကေသာ ပရိသတ္သည္
ေငြကြေၾကာသူမ်ားအားနားကြမတတ္ ေအာ္ဟစ္ေနၾကသည္။
ဆက္တိုက္ျမဴစပ်ဴး ေရးေပးထားသည့္ ေငြကြေၾကာသူမ်ားေပတည္း။
ထို ေငြကြေၾကာသူမ်ားသည္ အားကစားကြင္းဆက်ိဳး၏ အျပင္သို႔

လွဳိထြက္ကိုေလ၏။

ဝင္ေရာ-လင္းသည္ ၌ဤကုိင္း ေတးဂီတ ပညာသင္ေက်ာင္းဇာ
ေက်ာင္းသား အပ္ေဆာင္မ်ားအတြင္း၌ တန္းစီလွ်က္ရိွေသာ အိမ္သာမ်ားဇာ
အစြန္ဆုံး အိမ္သာအား မွန္ကြဲတစ္ခုပ္ျဖင့္ ေၾကး(ဂီး) ျခစ္ထိုးရိွ၏။
အိမ္သာမ်ားအား ေၾကးခြတ္ေပးေနရသည္မွာ
ႏွစ္စဥ္ရိေက်ာ့ခဲ့ၿပီျဖစ္၍သူမ၏ လက္ႏွင့္ ခႏၶာကိုယ္တစ္ခုလံုး
ထုိက္သားျခင္း ခံထားရသည့္ဘဝကုိယ္ နာက်င္ကုိက္ခဲလွ်က္ရိသည္။
ကုိယ့္အနည္းငယ္မွ် အၾကြတြင္ တပ္ခ်ိလံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္ ေက်ာင္းသူ
သံုးဦးသည္ ေမ-လင္းအား ရပ္ကြက္ခြဲေနၾကသည္။
သူတုိ႔ကား “သရဲႀကီးမ်ား ထိန္းသိမ္းေရးအဖြဲ႔”ဇာ အဖြဲ႔ဝင္မ်ားျဖစ္ဇာ။
အကယ္၍ ပင္ပန္းလြန္း၍ ေမ-လင္း အလုပ္ကုိ ရပ္ၿပီး နားလိုက္သည့္အခါတုိင္း
ဘာလို႔ရပ္ေနတာလဲ၊ ဆက္လုပ္ပါေသာ ေအာ္ေျဟသံသည္ သူတုိ႔ထံမွ
ထြက္လာေလ့ ရိွေလသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ေလသည္ မီလီမီတာနံ႔မ်ားျဖင့္ ျပည့္ၾကိဳင္ေနသည္။
ေက်ာင္းသားေက်ာင္းသူမ်ားစည္းလြတ္ပါးလြတ္ သံုးကာ စည္းမဲ့ကမ္းမဲ့
ပစ္ထားသည့္ ေခ်းကုန္း စက္မ်ားသည္ အိမ္သာတုိင္းဇာပတ္ဝန္းက်င္ကုိ
စုပ္ေနၾကသည္။
ႏွာေခါင္းကုပ္ကုပ္ျဖင့္ အမည္ေပးထားေသာ အခ်ိဳ့ခန္းထဲမွပညာေပး
ခံေနရသူမ်ားအား အိမ္သာသန္႔ရွင္းေရး လုပ္ခုိင္းလိမ့္မည္ဟု
ၾကားကတည္းကေခ်းကုန္းစက္မ်ားအား တမင္သက္သက္ စည္းကမ္းမဲ့
လႈပ္ခ်ေနၾကျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ယခင္က ဝက္ခင္း၊ သံဘရုပ္ စသည္မ်ား ေပးခဲ့ေသာ္လည္း
ယုခုအခါတြင္မူကားလြန္စြာ ေသာ လမ္စ၍ “သရဲႀကီးမ်ား
ထိန္းသိမ္းေရးအဖြဲ႔ဝင္မ်ား”သည္ ေမ-လင္းအား
နံနက္ခုိင္းပုလင္းကြဲမ်ားႏွင့္ မွန္ကြဲမ်ားကုိသာ ထုတ္ေပးေလ့ရိဇာ။
ေမ-လင္းသည္ ဖန္ကြဲႏွင့္ မွန္ကြဲအစအနမ်ားကို သံုး၍ အိမ္သာတြင္းဘက္
ၾကမ္းျပင္ႏွင့္ နံရံမ်ားအား ေၾကးခြတ္ေပးရဇာ။
အိမ္သာတြင္းဘက္ သန္႔ရွင္းေရး လုပ္ရသည့္အခါမ်ားတြင္
မိလာအနံ႔အသက္မ်ားသည္ပြဲဆုိးဝါး ျပင္းထန္၀ုံမွ်မက အားစုိက္ရသည္မွာ
တပင္တပန္း ရိွလွေခသည္။
မွန္ကြဲ ပုလင္းကြဲမ်ားအား သံုးရျခင္းျဖစ္၍ ေမ-လင္းဇာ လက္မ်ားတြင္
မွန္ကြဲပုလင္းကြဲစူးေသာ ဒဏ္ရာမ်ားမွာ မ်ားလွဇာ။
သူမဇာ ဘယ္ဘက္လက္မွာ ရထားေသာ ဒဏ္ရာကသိကီးသျဖင့္ပတ္တီးပင္
စည္းထားရသည္။
ညာဘက္လက္တြင္ကား ယခင္က ရခဲ့သည့္ဒဏ္ရာမ်ားမွ အမာရြတ္မ်ားျဖင့္ ျပည့္ၾကိဳသည္။
ဒဏ္ရာ အနာတရမ်ား မၾကာခဏ ရေနခဲ့ေသာ္လည္း
ထုိဒဏ္ရာမ်ားအား ေဆးထည့္ခြင့္ႏွင့္ ပတ္တီးစည္းခြင့္မ်ားကိုကား
ခြင့္မျပဳခဲ့ၾကေပ။
သူမအား သူမဇာသား ကာအုိပီကင္းသို႔ ျပန္သြားၿပီးေနာက္ ရက္အနည္းငယ္မွ်
အၾကာတြင္ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးအဖြဲ႔ဝင္တပ္ခ်ိလံုၿခံဳေရးတပ္သား
တစ္ခ်ိန္ခန္႔ ေရာက္လာၿပီး အတင္းအဓမၼ
ဖမ္းဆီးခဲ့ပုေႏွာက္ယွက္ကြားတင္းကုပ္ အခ်ိဳ့ခန္းသို႔ ပို႔ထားခဲ့ၾကဇာ။
ထုိအခ်ိန္ခဏ သူမသည္ အမ္ျပဳန္ခြင့္မရခဲ့ျပန္ေတာ့ေပ။
ယခုတစ္ဆက္တြင္မူ အစျပဳပါၿပီ ဆုိကတည္းက ေမ-လင္းအား
ကုိင္တြယ္ရာ၌ယခင္ကထက္ ဆုိးဝါးၾကမ္းတမ္းသည္ဟု ဆုိရမည္ျဖစ္ဇာ။

သူမအား ဘံုအိပ္ေဆာင္ အတြင္းရွိဝါးဖ်ာေပၚ၌ အျခား ဆရာ
ဆရာမမ်ားႏွင့္ ပါေမာက္ခ်မ်ားအား အိပ္ခြင့္ျပဳသလို မျပဳခဲ့ေပ။
သူမအားအမ်ိဳးႏွင့္ပတ္သက္ကာ ေသးငယ္ထင္ေျမာင္းေသာ
စတိုခန္းကေလးထဲ၌ တစ္ေယာက္တည္းထားခဲ့သည္။
အခန္းမွာ က်ဥ္းလြန္းသျဖင့္ လူတစ္ေယာက္ပင္ လြတ္လြတ္ကြဲကြဲကြဲကြဲ
လဲ၍မရေခ်။
အခန္းနံရံမ်ားတြင္ ေမ-လင္းအား ႏွိပ္စက္သည့္
ေငြကြးေၾကာ္ၿငာစံုအား ေဆးနက္မ်ားျဖင့္ေရးသားထားသည္။
“ေနာင္တ မရေသာ ဘုဇြာေဖက္ျပန္ေရးသမား ေသြးစုပ္ေကာင္မ လုေမ-
လင္း”ဟူေသာ ေငြကြးေၾကာ္ၿငာ အဆက္ဆက္ အသစ္မ်ားဆံုး စာတန္းႀကီး
ျဖစ္သည္။
ညဆိုလွ်င္ ေမ-လင္းသည္ နံရံတစ္ဖက္၌ ကပ္၍ ခ်ထားေသာ
ခုတင္ေပၚတြင္လူးေပ်ာ္ခဲ့သည္။
“သူရဲမ်ား ထိန္းသိမ္းေရးအဖြဲ႔” ေခါင္းေဆာင္ ပီကင္းမွ
ေရာက္လာသည့္အမ်ိဳးသမီးတပ္ဖြဲ႔ဝင္ ျဖစ္၏။
သူႏွင့္အဖြဲ႔သည္ အခန္းတစ္ေနရာ၌ ေနရာယူကာ ေမ-
လင္းဇာတ္လမ္းမ်ားအား ေနေ႔ရာညပါ
ေစာင့္ၾကည့္ေနၾကေလသည္။
ထို႔ျပင္လည္း တစ္ေပါက္ကြဲသြားသော ရွိေသာ ျပတင္းေပါက္အား
ေဆးမည္းမ်ားသုတ္ထားသျဖင့္ အျပင္ဘအလင္းေရာင္သည္ လံုးဝ
မထဲသို႔ဝင္ေရာက္မလာေပ။
ေန႔စဉ္နက္ဖ်ိုင္းသို႔အား ထိန္းခ်ဳပ္ ႀကီးၾကပ္ထားေသာ အဖြဲ႔က
သူမအား သူမ၏ ေရးသားထုတ္ေဝခဲ့သည့္စာအုပ္မ်ားႏွင့္ သူမ၏
မိသားစုမ်ားအတြက္ သူမကိုယ္သုိမ ေဝဖန္ေရးကို ျပဳလုပ္ခဲ့သည္။
ထိုအလုပ္ကို လုပ္သည့္အခါ ေမ-လင္းသည္ သစ္သားကုလားထုိင္တစ္လံုးအား
စားပြဲအျဖစ္အသံုးျပဳက်ာ မိမိက်ယ္မိမိ ေဝဖန္ျခင္းကို ေရးရသည္။
ႏွစ္ကာတင္းကုပ္ အခ်ဳပ္ခန္းသို႔ ျပန္ေရာက္သြားသည့္ ပထမေန႔တြင္
သူမအား ႏွိပ္စက္ညွဥ္းပန္းေနသူမ်ားသည္ ကတ္ျပားတစ္ခ်ပ္တြင္ “လုေမ-
လင္း ဘုဇြာတို႔၏ ကိုယ္စားလွယ္”ဟုေရး၍ လည္ပင္း၌ ခ်ိတ္ေပးထားသည္။
ထိုေၾကာ့ျငာမွာ ထိုေန႔မွစ၍ ေမ-လင္း၏ လည္ပင္း၌အၿမဲတေစ
ဆြဲေပးထားျခင္းခံခဲ့ရေလ၏။
အမ်ားအားျဖင့္ လုေမ-လင္း၏ မိမိကိုယ္မိမိ ေဝဖန္ေရး စာတမ္းမ်ားအား
အဖြဲ႔ဝင္အားလံုးက ‘မ႐ိုးသား’ဟု မွတ္ခ်က္ေပးၾကေလ၏။
ေန႔ခင္း ထမင္းစားၾကသည့္အခါတြင္လည္း သူမအားခန္းမထဲ၌
အမ်ားႏွင့္ေရာ၍ စားခြင့္မျပဳ။
သူမတစ္ဦးတည္း စတိုခန္း အခ်ဳပ္ထဲ၌ စားရ၏။
မြန္းလြဲပုိင္းက်ေတာ့ ကာယပင္ပန္းမႈကို ျဖစ္ေစသည့္ အလုပ္ၾကမ္းမ်ား
လုပ္ကုိင္ရသည္။
အမ်ိဳးမ်ိဳး ေၾကးခြၽတ္ျခင္း၊ ေက်ာင္းဝင္းအတြင္းရွိ
ေက်ာက္တံုးပံုႀကီးမ်ားအား တစ္ေနရာမွတစ္ေနရာသို႔ ေရြ႕ျခင္း
စသည္ဟူး ျဖစ္ေလသည္။
အားလံုးႏွင့္ အဆက္ျဖတ္ထား တစ္ခုခ်ိဳးထဲ ၇နာရီေနရေသာ ေမ-
လင္းသည္ဆြဲခ်ားဘဝမ်ားထဲက် ပ၍ ကိုယ္ေရာခ်ိတ္ပါ ပင္ပန္းရ၏။
မွန္ကြဲမ်ားရွင္း၍ ထိခုိက္ဒဏ္ရာရထားသည့္လက္ခ ဒဏ္ရာမ်ားမွာလည္း

အကင်းဧသေအာင် ဟောကြားသည်ဖြစ်၍ မချိ။
တစ်ကျောသာ သူမသည် တစ်ဦးနာရီဆိုင်၍ လက်ဝါးတြင် ကြဲသြားသည့်
ဒဏ္ဍာအားဖက်သည့်နေရာကို ပိကင်းမွှေလာသည့် အဖြူရောင်းဆောင်က
ဧအာဘစ်ဧငါကမ်းကာ ထိတွမထခင်းသျဖင့် ခံကြင်းထလာရေလဏ်။
ပိကင်းအမီးသမီးသည် ဧမ-လင်းဏ် လည်ပင်းမှ ဆိုင်းဘုတ်တြင်
ဧပက်နေသည့်ဧဩးမ်ားကို ျပ၍ ဧဒါသတဆိကီး
ျပစ်တင်ဧျာဆိုလိုက်ဏ်။
“နင်လိုက် ဧသြးဧတြိုက်လို့ရောထွန်ဧရးအဖြဲ့က လုပ်ဧပးထားတဲ့
ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုလံုး ရစရာ မရှိဧအာင် ဧပကုန်ပဲ။
နင့်နာကို ဧရန်၌ အခုခိုက်ခ်င်းဧဆးပစ်ပီး အဝတ်တစ်ခုနဲ့ စည်းထား။
ပီးရင် မနားနဲ့နာ် ခိုက်ခ်င်းအလုပ်ျပန်လုပ်”ဧမ-လင်းသည် သူမဏ်လက်ခ
ဒဏ္ဍာသစ်ကို ဧရဘံုပ်ိင် တစ်ခြင် ဧဆးလိုက်ပီးအဝတ်စုတ် တစ်ခအား
ပတ်ထားလုပ်၍ စည်းလိုက်သည်။
ကစ်ဝပီးသည့်အခါ သူမသည်ဆေးခင်္ကြးဖက်ကားမွေနရ်၍ စတိုခန်း အခြင်းသို့
လိုလာခဲ့ဏ်။
ပိကင်းမိန်းကလေးသည်ျမဏ်ဧနာက် ပါလာသည်။
ပိကင်းမိန်းကလေးသည် သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှ စာရိုက်ိုးစ်ရိုက်ထဲထုလ်ိုက်ပီး ဧမ-
လင်းအား ဧဒါသတဆိကီး ဖက်သည့်ဧနသည်။
ထို့နောက် လက်ထဲမှစာရိုက်ခ်ားအား ဧမ-လင်းဏ်၏ ခုတင်ဧပၚသို့
ပစ်ဧပါက်ိုက်သည်။
“နင့် ဝန်ခံခိုက်ဧတြက ဒီဧန့ဆို လံုးဝ မျပည့်စံုဘူး။
နင်က ဧရးထားတယ်။
၁၉၅၇-ခုနှစ်အတြင်းက သက်ိုရာပါတီရဲ့ ျပီျပင်မှုကို ခံယူခဲ့ရပါတယ်လို့
ဝန်ခံခိုက်မှာ ဧရးထားတယ်။
အဒိကစဝ အစပီးမှာ နင်က ဆံုးျဖတ်တယ်။
ိုးိုင်ဧရးဘဝထိမှာ လံုးဝမပါဧတာ့ဘဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဧနမယ်ဆို။
အဲဒါဧဖကာင့်မို့လည်း နင့် ရှန်ိုင်းကို ဧရာက်လာတယ်။
ဧတးဂီတသင်္ဘ်ဆုတ့်ရည်မှန်းခိုက်နဲ့ ဧရာက်လာတာလို့ဆိုတယ်။
ငါတို့ ယဉ်ဧကးမှုဧတာ်ရန်ဧရးသမားဧတြကေတာ့အဲဒီစကား လံုးဝ
လက်ခံဘူး။
နင့်ကို ဧဖကျပန်ဧရးစိတ်ဝင်းဧတြ ရှိဧနတုန်းပဲလို့
တုိ့ကယံုဖက်ည်ယ်။
ရှန်ိုင်းဟာ နင့်ရဲ့ ဇာတိဖမီ့ပဲ။
နင့်ရဲ့မိသားစုဧတြက တ၇တ့် အလုပ်သမားလူတန်းစားဧတြရဲ့
ဧသြးဧတြကို စုပ့်စ်တဲ့ ဧနရာပဲ၊ နင့် ျပည်သာတာက
အရင်းရှင်စုဧယာက်ျ်သမီးအနန်း ဥရောပတက္ကသြားစီး ဧတးဂီတပညာ
သင်ဖြူးတဲ့အတြက် အဲဒီဟာဧတြကို ျပန်ပီးဧလ့ကင့်ခ်ိုင်းလာတာပါ။
နင့်ဖျူင် ဧဝဖန်း ဇာတမ်းကို အသစ်တစ်ခု ထုပ်ဧရးရမယ်။
အဲဒီအမ်ားဧတြကို ထည့်ဧရးပါ။
ဧနာက်တစ်ခာရီ ဖက်ကာရင် ျပန်သာပီး ဖက်ည့်မယ်”ဧမ-လင်းသည်
ပိကင်းမိန်းကလေးအား စိတ်ပျက်နေသာ မိက်ုးွာထား ျဖင့်
ဖက်ည့်ဧနသည်။
ကုိယ်ိုးကုိယ်ထည် ဧသးသြယ်၍ ဧတာင့်တင်း ဆက်ံခုိင်ဧသာ သူမဏ်
ခုးခာကိုယ်သည်ထွားသည့် ကာကိယ်ုနိုဧဖာင်းျဖင့် ကစ်စ်လစ်စ

ရွိလြန်းလွန်းပေါ့။
ေျမာက္ပင္းနယ္သူျဖစ္၍ မ်က္ႏွာသည္ ဝိုင္းဝိုင္းစက္ကို သည္။
အသက္မွာ ဆယ့္ေလး သို႔မဟုတ္ဆယ့္ငါးႏွစ္ခန္႔မွ်သာ ရွိေပလိမ့္ဦးမည္။
ေမ-လင္း ငယ္ဆဲလိုပင္ မိန္းမေခ်ာေလး တစ္ဦးျဖစ္ပါ။
သို႔သာလည္း ကေလးမ၏ ရင္ထဲ၌ ခက္ထန္ၾကမ္းတမ္းေသာ မ်က္လုံးမ်ားက
သူမ၏အလွႏွင့္ကြဲေသရက္ဖို ဖက္ဆြဲထားေလသည္။
သူမ၏ ေနာက္ကြက္တြင္ တပ္ခ်လံုၿခံဳေရးတပ္ဖြဲ႔ဝင္ မိန္းကေလး
ႏွစ္ဦးရပ္ေနၾကသည္။
ထိုမိန္းကေလး ႏွစ္ဦးမွာ နယ္ခံမ်ားျဖစ္၍ အသိဉာဏ္ရည္ရွိၾကံဳ့ဖြဲ့မက
သိမ့္ေမြ႔ႏူးညံ့ေသာက်ေလးမမ်ားျဖစ္ၾကသည္။
ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ မိမိ၏ စိုးရိမ္ပူပန္သိတတ္ေသာ ေက်ာင္းသူမ်ား ျဖစ္သည္။
ယခင္တစ္ခါမူ မိမိအား ဖမ္းဆီးၿပီး ႏွိပ္စက္ခံရကုပ္ အခ်စ္စခန္းသို႔
ပို႔ထားခဲ့စဥ္က ဤ မိန္းကေလးႏွစ္ဦးသည္ သူတို႔၏ ဆရာမျဖစ္ေသာ
မိမိ၏အေပၚ၌ ဂ်ိဳင္းဂ်င္းပင္ မဆက္ဆံခဲ့ၾကေပ။
ယခုအခါတြင္မူ သူတို႔၏ မ်က္ႏွာထားမ်ားသည္ သိသိသာသာ
ေျပာင္းလဲေနၾကေလၿပီ။
မိမိ၏အေပၚ၌ စက္ဆုပ္ရြံရွာတီးေသာ အမူအရာကိုလည္း
ေဖာ္ျပေနၾကေလၿပီ။
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး၏ ဆုိးဝါးရက္စက္ေသာ
အက်ိဳးသက္ေရာက္မႈကား ေၾကာက္လန္႔ဖြယ္ေကာင္းလွေခ်ၿပီ။
ဤႏွစ္ေဆာင္းရာသီ တစ္ေလွ်ာက္လံုး လူတို႔၏ပံုမွန္
ဆက္ဆံေနထုိင္ေရးဘဝသည္ဤယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးဟု
အမည္ထပ္ထားေသာ ႏုိင္ငံေရး လႈပ္ရွားမႈႀကီးအတြင္း၌ဖရိုဖရဲျဖစ္ကာ
စီ႕ယြင္းပ်က္ျပားခဲ့ရသည္။
အာဏာပုိင္ အဖြဲ႔အစည္းမ်ား၏ အမ်က္သိုမ့ႏွိမ္ေၾကာက္ကသျဖင့္
ေဆြမ်ိဳးသားခ်င္း အားလံုးသည္ စိတ္မ်ိဳးကြဲျပားကာ
တစ္ဦးေပၚတစ္ဦးမယံုသကၤာ ျဖစ္ၾကသည္။
မုန္းတီးစက္ဆုပ္ၾကသည္။
ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ တရင္းတႏွီးေနထုိင္လာခဲ့ၾကေသာ
မိတ္ေဆြအေပါင္းအသင္းမ်ားသိုလည္းေကာင္း
ထိုလႈပ္ရွားမႈတည္းဟူေသာ္ရုိင္ဖယ္ဒီေရး ဒီေရမ်ားၾကား၌
ေမ်ာပါသြားခဲ့ရသည္ျဖစ္၏။
ရွန္ဟုိင္းၿမိဳ့ေတာ္၏ ၿမိဳ့သူၿမိဳ့သားမ်ား အားလံုးသည္ ထိုႏုိင္ငံေရး
မုန္တုိင္းဗဟိုတြင္ရွိေၾကာင့္ ကုိယ္တုိင္ႏွစ္ပါး ဆင္းရဲကာ
သာယာခ်မ္းေျမ့မႈ ကင္းမဲ့ခဲ့ၾကရ၏။
ယခုဒုတိယအႀကိမ္ အဖမ္းခံခဲ့ရသည့္အခါတြင္ ေမ-လင္းသည္ တပ္ခ်ဳိ
လံုၿခံဳေရးအဖြဲ႔ဝင္မိန္းကေလးမ်ား၏ ေစာ္ကားေမာ္ကား
ေျပာဆိုမႈႏွင့္ အဓိပၸါယ္ဖြင့္ဆိုေသာ စြပ္စြဲမႈမ်ားကို
အၿမဲတေစခံခဲ့ရ၏။
ေမ-လင္း၏ ႏွလံုးသား၌ ရွိခဲ့ေသာ ဒဏ္ရာကား
ျပင္းထန္လွသကဲ့သို့မ်ားလြန္းလွေပသည္။
အခုလည္း အေစာင့္မ်ိန္းကေလး သံုးဦးသည္ သူမအား မလိုလားသည့္
မ်က္ႏွာထားမ်ားျဖင့္သူမအား ၾကည့္ေနရာမွ ဝန္ခံခ်က္ အသစ္တစ္ခု
ျပန္ေရးရမည္ဟု အမိန္႔ေပးသည္။

ထို၇၂နာက်ဆုံးေယာက်ခလံုး အခန္းထဲမွ ထြက္သြားၿပီး တံခါးကို တအားကုန္
ေဆာင့္တြန္းဖြင့္ၾကေလသည္။
စတိုခန္း ကဥ္းက်ဥ္းေလးထဲ၌ တစ္ဦးတည္း က်န္ရစ္ခဲ့ေသာ ေမ-
လင္းသည္လြတ္ထြင္းရန္မ်ား၏ ဒဏ္ကို အျပင္းအထန္ ခံရသည္။
နံရံေပၚ၌ ကပ္ထားေသာ ေမာ္ဒ-တုန္းပံုပုံစတာသည္ သူ၇အား ၾကားရဲရဲ
စိုက္ၾကည့္ေနသည္ဟု ထင္မိ၏။
အခ်ိန္ အေတာ္ၾကာမွၾကည့္ေနသည့္အခါ သူ၇ရင္ထဲတြင္ ေၾကာက္စိတ္ကို
ေကာင္းေသာ ခံစားမႈသည္ ဝင္လာခဲ့၏။
တကယ္ေတာ့ ဤပုဂၢိဳလ္အတြက္ အသက္စြန္၇၍ လုပ္ကိုင္ေပးခဲ့ရသမွ်သည္
မိမိဘဝအားအဓိပၸါယ္ရွိလာေအာင္ စြမ္းေဆာင္ႏုိင္ျခင္း မရွိခဲ့ေပ။
ေစာေစာက သူ ျမင္ခဲ့ရေသာ ပံကင္းမွ မိန္းကေလး၏
မ်က္ႏွာသည္ခ်စ္စြဲဖြယ္ေကာင္းေသာ မ်က္ႏွာျဖစ္ပါ၏။
သို၇သာလည္း လြမ္းေသာ လမ္း၊ဒဏ္ရာေအာက္သို၇ရာက္သြားသည့္အခါ
ထိမိန္းကေလး၏ အလွသည္ ပ်က္သုဥ္းသြားခဲ့ရ၏။
ေမတၱာႏွင့္ဂ႐ုဏာေပၚ အေျခခံသည့္ လူလူခ်င္း ကိုယ္ခ်င္းစာနာေသာ
စိတ္ဓာတ္သည္း လံုးဝေပ်ာက္ကြယ္သြားခဲ့ရသည္။
ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲႀကီးအတြင္းက ရရွိထားခဲ့ေသာ
စိတ္ဓါတ္မ်ားသည္ယုတ္ေရာက္ကုန္ခန္းပါသည္။
ေမ-လင္းသည္ သူမ၏ မ်က္လံုးအစံုကို မွိတ္ထားလိုက္မိေလ၏။
ေမ-လင္း၏ စိတ္အာ႐ံုတြင္ အတိတ္က အမွတ္တရ ျဖစ္ရပ္အားလံုးသည္
တစ္ခဏခ်င္းစီေပၚလာလိုက္ရွိသည္။
ျမက္ပင္ရည္ႀကီးမ်ား ေပါက္ေရာက္ရွိေသာ
အဆံုးအစမရွိသည့္ေတာျမက္ခင္းျပင္ႀကီး၊ ဧ၇ုးဂြဲႀကီးထဲ၌ နစ္ျမဳပ္လုနီးပါး
ျဖစ္ေနေသာ မိမိ၏ ခႏၶာကိုယ္။
မိမိက္ဝိယ္ဟုခ်ုံးဝိ၇တုိက္ခိုက္ေသာ အဂၤလိပ္ အမ်ိဳးသမီးတစ္ဦး၏ သမီးငယ္
ႏွ၇္စိ၇ကေလး တစ္ဦး မိမိရင္ခြင္ထဲ၌တယုတယပုိက္ေထြးထားသည့္
တစ္ခဏခ်ိဳ့ယြင္းစြာ ဘုန္းၾကီးေနေသာ ေဂ်ာက္ပ္။
နံရံထက္ရွိ ပုံစံတာအား ေမာ့၍ ၾကည့္ျပန္၏။
သူမအား စပ္ဖဲ့ဖဲ့ လုပ္ၿပီးၾကည့္ေနသလားဟုပင္ ထင္မိ၏။
တစ္ခ်ိန္ေသာအခါက အထူးသျဖင့္ ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲႀကီးအတြင္းက
လူအမ်ားက အာဇာနည္ သူရဲေကာင္းအျဖစ္ တ႐ုတ္ေတသ တေလးတစား
ရွိခဲ့ၾကေသာ္ပိေသၾကာက္ရြံ့ခဲ့ၾကေသာ ဤပုဂၢိဳလ္သည္ အခု
ဘာျဖစ္သြားပါလိမ့္။
ဟုတ္ပုန္းကေတာ့ မ်က္ႏွာေဖာင္းေဖာင္း ဝိုင္းဝိုင္း၊
ဆံပင္ကြဲတြားႏွင့္ ဤပုဂၢိဳလ္သည္ေတာင္တန္းမ်ားေပၚမွ
ေကာ္ျဖတ္ေနစဥ္အတြင္းႏွင့္ လယ္သမားတပ္၏
ဦးစီးဦးေဆာင္အျဖစ္ျဖင့္ေရစီးသန္ေသာ ျမစ္ထားအား
ျဖတ္ကူးေနစဥ္အတြင္း အၿမဲတေစ သူ၇မ်က္ႏွာ၌
အၿပံဳးရိပ္သင့္ပ်ံေနခဲ့သည္။
ဤၾကားထဲမွပင္ သူသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အလွႏွင့္
ဆက္ဆံမွဳမ်ားကိုေဖာ္ကြင္းသည့္ ကဗ်ာမ်ားကို
ေရးဖြဲ့၇စဥ္ဆဲခဲ့ေလသည္။
ထိုပုဂၢိဳလ္သည္ ယခုအခါတြင္ နာမက်န္း ျဖစ္ဆဲရွိ၏။
သူ၇စိတ္သူ အစိုးမရသည့္ဆုိရွစ္ဝါဒီ ႏုိင္ငံေရးသမား

တစ္ေယာက္ျဖစ္ကိုဇာ။
လူထုအႀကိဳက္ကိုးကြယ္ေပးကာျပည္သူအခ်င္းခ်င္း
တစ္ေယာက္လည္မွတစ္ေယာက္က ငါးႏွင့္ လွ်ဳးေအာင္
ေသြးထုိးေပးေနသည့္အတိုင္း အားႀကိဳးေသာ ေအာက္တန္းက်က်
ႏုိင္ငံေရးသမားတစ္ေယာက္ ျဖစ္ေနၿပီ။
အခုသူလုပ္ေနသည္မ်ားမွာ သားသမီးမ်ားက သူတုိ႔မိဘမ်ားအား
ဆန္႔က်င္ဖက္ကုိက္သည္အထိ ျဖစ္ေအာင္လႈံ့ေဆာ္ေပးလိုက္ ရွိေလၿပီ။
ထုိ ပုဂၢိဳလ္မ်ားအား အမွီျပဳ၍ ထုိပုဂၢိဳလ္မ်ား၏ ေခါင္းေဆာင္မႈကို ရယူကာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏အနာဂတ္ကို မွီမွ ဖန္တီးႏုိင္ပါမည္ေလာ။
ဤကဲ့သုိ့ေသာ ေမွ်ာ္မွန္းခ်က္ထား၍ မရေသာ္လည္းမွီအရာတစ္ခု
ျဖစ္ေနခဲ့ေလၿပီ။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစ မိမိသည္ ခရီးရွည္ ခီတုတ္ကြဲသကဲ့သို့ တြင္
လမ္းခြဲေသာင္းေက်ာ္ခန္႔အား ျဖတ္၍ ထုိပုဂၢိဳလ္၏ ဦးေဆာင္မႈ ေနာက္မွ
လုိက္လာခဲ့ရသူ ျဖစ္ဇာ။
သို့တေစလည္း ယခုေသာ္မူ။
ထုိအခိုက္မွာပင္ စတိုခန္းတံခါးသည္ ပြင့္သြားသည္။
ေမ-လင္းမ်က္လုံးဖြင့္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ သူမ၏ အေစာင့္မ်ား ဝင္လာသည္ကို
ျမင္ရဇာ။
အားလုံးသည္ေဒါသပုန္ထေနေသာ မ်က္ႏွာမ်ားျဖင့္ ျဖစ္သည္။
သူမ၏ ရင္ခြင္ခ်ိဳ တင္ထားသည့္လက္ဖြဲ့ဏ္ရာသစ္ခ်ေသြးမ်ားသည္ ယခုအခ်ိန္ထိ
စီးက်ေနဆဲ။
တစ္ခ်ာရီပင္ေက်ာ္ခဲ့ၿပီ၊ ေသြးကမရပ္ေသး။
“နင္ဟာ တိုင္းၾကားခ်က္ေတြကိုမလိုက္နာဘူး။
ဝန္ခံခ်က္အသစ္ ေရးေပးဖို့ဆိုတာကေတာ့လည္း နင့္ မလိုက္နာဘူး”ဟု
ပီကင္းမဓိန္းကေလးက ေအာ္သည္။
“ဘာျပဳလို့ အဲသလို လုတ္တာလဲ”“ငါ သိပ္ပင္ပန္းေနလို့ပါ”ဟု ေမ-လင္းက
ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါဆိုရင္ ဒီဟာကိုၾကည့္လုိက္စမ္း”ေမ-လင္းသည္ တပ္ခ်ိဳအမ်ိဳးသမီး လက္ထဲမွ
စာအုပ္ငါးပါး ႏွဳတ္ယူလုိက္ကာ ျမင္သည္။
အဖံုးမ်ားအား ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ ခရီးရွည္ခီတုတ္ကြဲသကဲ့ဇာ၏
အဓိတ္ဓာျဖစ္စရပ္မ်ားကိုမွတ္တမ္းတင္ထားသည့္ စာအုပ္မ်ားျဖစ္သည္။
ယင္းအထဲတြင္ သူမ၏ ဝတၳဳတိုမ်ား စာအုပ္လည္းပါဝင္သည္။
ပီကင္းမဓိန္းကေလးသည္ စာအုပ္မ်ားအား လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ ကုိင္၍
ဆြဲၿဖဲသည္။
ထုိ႔နာက္ မီးျခစ္ဘူးတစ္ခုကိုထုတ္ယူကာ စက္စုတ္မ်ားအား
သမံတလင္းေပၚ၌ မီးရွဳ့သည္။
“တိုင္းအေနနဲ့ စာရြက္ေတြကို မီးရွဳ့ပစ္ရမယ္၊ ၿပီးရင္ ျပာေတြကို
တံျမက္စည္းနဲ့လွည္းစ္ုပ္ပစ္လိုက္မယ္။
အားလုံး ကိစၥ ၿပီးသြားေရာေပါ့”ဟု ပီကင္းမိန္းကေလးက
ထပ္ေျပာသည္။
က်န္ေသာ အေစာင့္မိန္းကေလးမ်ားသည္ မီးေလာင္ေနေသာ
ၾကမ္းျပင္ေပၚမွစက္စုတ္မ်ားအားၾကည့္ကာ လက္ခုပ္လက္ခါးတီး၍
သြားေပးၾကသည္။
“ေသြးစုပ္ဖုတ္ေကာင္ကုိ လုကို ခြင္းလုိက္ၾက”ဟုေသာ

ေ့ကြးေဟ့ကာသံကိုလည္း ေအာ္ေနဟ့ကသည္။
ေမ-လင္းသည္ခ်စ္ရသည္ဟာေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ဟ့ကမ္းေပၚမွ
ေလွာင္ကြၽမ္းေနေသာ မီးပံုအားစုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ေ့ကြးေဟ့ကာသံမ်ားကို ေအာ္ဟစ္ေနၾကေသာ လံုၿခံဳေရး
အေစာင့္မ်ိန္းကေလးမ်ားသည္အခန္းထဲမွ ထြက္သြားဟ့ကၿပီး တံခါးကို
ေဆာင့္၍ ပိတ္ခဲ့ဟ့ကသည္။
စတိုခန္းအျပင္သို႔ေရာက္ၾကသည့္အခါ အားလံုးရပ္၍
အေဟ့ကာင္းအရာတစ္ခုကို ေဆြးေႏြးျငင္းခံုေနဟ့ကသည္။
သူတုိ႔အသံမ်ားသည္ ဆူညံလွ်က္ရွိေလရာ ေမ-လင္းသည္
ထိုအသံမ်ားအေပၚစိတ္ဝင္စားျဖစ္ကာ နားစြင့္ေနမိေလ၏။
“သူ႔အေပၚ ဘာျပဳလို႔ အခုေလာက္အထိ ျပင္းျပင္းထန္ထန္
လုပ္ေနၾကတာလဲ၊ လုပ္ဖို႔ေကာတကယ္ လိုအပ္လို႔လား”ဟူေသာ ေမးသံ
ၾကားရသည္။
ေမးေနသူမ်ားမွာ ေမ-လင္းဇာတိတပည့္ေဟာင္းမ်ားထဲမွ
ေက်ာင္းသူတစ္ဦးျဖစ္၏။
“သူက သိပ္ၿပီးေကာ အေရးပါလို႔လား”“သူ႔အစ္ကို မာရွယ္ လ-ခီယာအိုကေတာ့
ဝိကင္းက တပ္ခ်ဳပ္ရံုးခ်ဳပ္ေရးတာပဲဖြဲ့ဝင္ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာ ေခ်ာ့ေမာ
ျပည္သူ႔ဒဏ္ခတ္မႈကို ခံေနရတယ္”ဟု ေခါင္းေဆာင္ဟ့က ေျပာသည္။
“သူက ဘုဇြာေသြးစုပ္ေကာင္ျဖစ္ေနေတာ့ သူ႔ကို တို႔က အေရး မယူလို႔
မျဖစ္ဘူး။
ငါကုိယ္တုိင္ဒီကင္းကို အေဟ့ကာင္းဟ့ကားေတာ့ ‘ကန္႔ကြက္ရန္ မရွိ’လို႔
အေဟ့ကာင္းျပန္တယ္။
ဒါေဟ့ကာင့္လုပ္ရာရွိတာ ဆက္လုပ္တာ”သူမအား ုိးဝိုင္ခ်က္
ည့ၫ္ဳးပန္းေနသူမ်ားသည္ ေကာ္ရစ္ဒါအတုိင္း ဆက္လက္ထြက္ခြာသြားဟ့ကၿပီ
ျဖစ္၍ သူတို႔အသံမ်ားသည္ ေဝး,ေဝးသြားသည္။
ေမ-လင္းသည္ ခုတင္ေပၚ၌ဆက္လုိင္ေနသည္။
သူ႔အဟ့ကည့္သည္ ေရွ့တည့္တည့္ကိုသာ စူးစုိက္ေနသည္။
သူတို႔ေျပာသြားေသာ စကားမ်ားမွာ သူမဇာ နားထဲမွ မထြက္။
သူ႔ရင္ထဲတြင္ အခံရခက္လွပါတိ ျခင္း။
ဤတရက္ သူမသည္ ထုိင္ေနရာမွ ဖ်တ္ခနဲ ထရပ္ကာ ခုတင္ေပၚမွ
ဆင္း၍အခန္းအလယ္သို႔ ေလွ်ာက္သြားသည္။
ဝိကင္းမွ လႊတ္ထားသည့္ ေခါင္းေဆာင္မ အမွတ္တမဲ့ခ်ထားခဲ့သည့္
မီး ျခစ္ဆံဘူးအား ေကာက္ယူလုိက္သည္။
မီး ျခစ္ဘူးအား ဖြင့္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါမီး ျခစ္ဆံမ်ားအျပည့္ပိုေနသည္ကို ျမင္ရ၏။
သူမသည္ သူမဇာ ဆံပင္ရွည္ ည့ၫ္ထားသည့္ ကလစ္ကို ျဖဳတ္ယူလုိက္သည္။
သူမသည္ အခန္းတံခါးအား ေကာင္းေပး၍ ထုိင္ခ်လိုက္သည္။
သူမ ဘာလုပ္ေနသည္ကိုအျပင္လူမ်ား မျမင္ေစလို၍ သူမဇာ ကိုယ္ုိးွင့္
တမင္ကြယ္ထားလိုက္ျခင္း ျဖစ္၏။
သူမသည္ကေလးထုိင္ေဘးရွိ ဒုးေထာက္၍ ထုိင္ကာ မီး ျခစ္ဆံ တစ္ေခ်ာင္းစီဇာ
ေခါင္းမွ ဆာလာေခၚကန္႔မ်ားကို ျခစ္ခဲသည္။
အားလံုး ၿပီးသြားသည့္အခါ သူမသည္
ကန္႔အစအနေလးမ်ားအား ေသာက္ေရြက္ျဖင့္ ဖိ၍ ဆကိတ္ထုိက္သည္။
ထို႔ေနာက္ အားလံုးကို စု၍ သူမဇာဘယ္ဘက္ဖဝါးေပၚသို႔ စု၍
တင္လုိက္ေလသည္။

သူမ၏ လႈပ္ရွားမႈသည္ တစ္ခ်က္ကေလးမွ်သာ ျဖစ္ေသာ္လည္း လ်င္ျမန္ၾ၏။
လက္ဝါးေပၚ၌ စူတည္ထားေသာ အမႈန္ၾကမ္းအား ပါးစပ္ထဲသို႔ ဖိတ္ခ်န
ပစ္သြင္းကာမီခ်လုိက္သည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ သရဖီးထိန္းခ်ဳပ္ေရးအဖြဲ႔မွ
မိန္းကေလးတစ္ေယာက္သည္ခါးရြက္ျဖစ္ တယ္ထားသည့္ အဝတ္စအား ဖယ္၍
အခန္းတြင္းသို႔ ေခၚသြင္းၾကသည္။
အခ်ိန္အနည္းငယ္ ၾကာသည့္အခါ အခန္းတံခါးသည္ ျဖဳန္းခနဲ ပြင့္သြားသည္။
အေစာင့္ထိန္းမ်ား မိန္းကေလးသုံးဦးသည္ အခန္းတြင္းသို႔
ေျပးဝင္သြားၾကၿပီး ေမ-လင္းဇာလက္မ်ားအား ဆြဲ၍
အတင္းခ်ည္ပါ့ထားၾကသည္။
အထူးသျဖင့္ သူမ၏ ပါးစပ္အနီး၌ေရာက္ေနေသာ တယ္ဘာလ္ကိုု
အတင္းဆြဲဖယ္ၾကသည္။
“မလုပ္ေစနဲ႔၊ ဆြဲထားၾက”ဟု တစ္ဦးက ေအာ္သည္။
“ဒီ မိန္းမ သူ႔ကိုယ္သူ သတ္ေသဖို႔ ႀကိဳးစားေနတာ
ဟဲ့”မိန္းကေလးမ်ားႏွင့္ ေမ-လင္းသည္ အျပင္းအထန္ ႐ုန္းကန္ကာ
ေထြးလံုးရစ္တတ္ျဖစ္ေနၾကသည္။
ေမ-လင္းအဖို႔ကေတာ့ ကန္ေနသမွ်အားကို အသံုးျပဳကာ
အေၾကာက္ကန္သြခ်၍ ႐ုန္းကန္ရွဳဇာ။
ေနာက္ဆံုးတြင္ မိန္းကေလးမ်ားသည္ ေမ-လင္းဇာ လက္အားပါးစပ္အနီးမွ
ဆြဲဖယ္ႏုိင္ခဲ့ၾကသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေမ-လင္းဇာ လက္ဝါးထက္
ပန္းေရာင္အမႈန္ၾကေလးမ်ားသည္ တစ္စုန္ၾမဲ့ မက်န္ေတာ့ေပ။
ေမ-လင္းဇာ တစ္ကုိယ္လံုးသည္ ေပ်ာ့ေခြသြားကာ ၿငိမ္သက္သြားသည္။
အေစာင့္သုံးေယာက္ဇာ လက္မ်ားထဲမွာပင္ သတိလစ္သြားခဲ့ေလၿပီ။
တပ္ခ်ဳပ္မ သံုးဦးသည္ဟာလုပ္၍ ဘာကုိင္ရမည္ မသိ။
တစ္ေယာက္မ်က္ႏွာ တစ္ေယာက္
ျပံဳးတီးျပံဳးေၾကာင္ၾကည့္ေနၾကသည္။
“တို႔ သူ႔ကို ေဆး႐ုံပုိ႔မွျဖစ္မယ္”ဟု ေခါင္းေဆာင္မက ေအာ္သည္။
“အခု လုပ္ရဟာသူ႔အျပစ္ေတြကို သူ ဝန္ခံတာပဲ၊ သူ႔ကို အျပစ္ဒဏ္ လြတ္ေအာင္
လုပ္ေပးသလုိ အျဖစ္ခံႏုိင္ဘူး၊ ေဆး႐ုံကို အျမန္သြ႔ဖို”သူတို႔သည္
ေပ်ာ့ေခြေနၿပီျဖစ္ေသာ ေမ-လင္းဇာ ခႏၶာကိုယ္အား အခန္းထဲမွ
တရြတ္ဆြဲထုတ္လာၾကေလသည္။

အပုိင်း ၃၀၌ ခရီးရွှေ့တိုက်ပွဲ ၿပီးဆုံးျခင်း ၁၉၇၆

၁၉၆၆ ခုႏွစ်တြင္ ျဖစ္ပြားလာခဲ့သည့္ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး၏
အေစာပုိင္းအဆင့္မ်ားတြင္ အၾကမ္းဖက္မႈမ်ား၊ မၿငိမ္းခ်မ္းမွဳ...မရွိျဖစ္မႈမ်ားႏွင့္ ဂ်ပန္ေထြးမႈမ်ားသာလွ်င္လႊမ္းမုိးဆက္ဆံေလ့ရွိသည္။
ထုိလုပ္ရပ္မ်ားမွသည္ စက္ဝုိင္း အလုပ္ဝုိင္းမ်ား၊
သတၱဳတြင္းမ်ားႏွင့္ေက်းလက္ေဒသမ်ားသုိ႔
ပ်ံ႕ႏွံ႔က်ဴးစြက္သြားသည့္ႏွင့္အမွ် အေျခအေန အရပ္ရပ္သည္
ဝိမုိရွိျပင္းထန္သြားေၾကာင္းလာသည္။
တစ္ႏုိင္ငံလံုးရွိ နယ္ေျမေဒသ အသီးသီးသုိ႔
ပ်ံ႕ႏွံ႔သြားသည့္အခါသန္းေပါင္းမ်ားစြာေသာ အလုပ္သမားမ်ားႏွင့္
လယ္သမားမ်ားသည္ အခ်င္းခ်င္း စိတ္ဓမၼဴကဲ့ကာပဋိပကၡဖစ္လာခဲ့ၾကၿပီး
တုိက္ၾက ခုိက္ၾကသည္။
သတ္ၾက ျဖတ္ၾကသည္။
ပဋိပကၡမွ အယူအဆ တင္းမာေသာ တပ္ခ်ိလံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္
ေမာ္ႏွင့္ဆုိ႔ဇနီးတုိ႔၏ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး အုပ္စု၏
ၫႊန္ၾကားခ်က္ကိုအတုိင္း ေရွ့ေျပးတပ္ဦးအျဖစ္ျပည္နယ္
ႏွစ္ယုိးနယ္သုိ႔ သြားေရာက္ကာ တစ္နယ္ခ်င္းစီ၌
ပါတီအတြင္းေရးမွဴးမ်ားအားျဖဳတ္ခ်ၾကသည္။
ထုိအခ်ိန္သုိ႔ျပည္သုိ႔ လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္ႏွင့္ ရဲတုိ႔သည္
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးထဲ ဝင္ပါမလာဘဲ ေဘးဖယ္ေနၾကသည္။
ယင္းကဲ့သုိ႔ ဤအေရးကိစၥတြင္ ဝင္ပါဘဲစစ္တပ္ႏွင့္ ရဲတုိ႔က ေဘးမွ
ရပ္ၾကည့္ေနၾကျခင္းသည္ ပဋိပကၡမွ ေပးထားသည့္
အမိန္႔ေၾကာင့္ျဖစ္၏။
ထုိအခ်ိန္တြင္ ျပည္နယ္ပါတီ ဌာနခ်ဳပ္မ်ားသည္ ပဋိပကၡမွ ေစလႊတ္လိုက္ေသာ
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးသမားမ်ား၏ ဝင္ေရာက္စီးနင္း
တုိက္ခုိက္ျခင္းကို ခံေနၾကရသည္။
ပါတီမွ အရာထမ္းအမႈထမ္းမ်ားသည္ ဝုဏ္သိကၡာ ကင္းမဲ့သည္အထိ
အရွက္ခြဲခံခဲ့ၾကရၿပီး ဥကၠ႒ဦးပန္းျခင္းကိုပါခံခဲ့ၾကရ၏။
တစ္ခါတစ္ခံ အသတ္ခံၾကရလည္း၊
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ စိမံခန္႔ခြဲေရးရာမ်ားသည္ ႏုိင္ငံႏွင့္ အဝန္း
ပက္စီးယုိယြင္းကုန္သည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း ေမာ္အုပ္စုႏွင့္ အာဏာရွိ အေဆာက္အံု
(အဖြဲ႔အစည္းမ်ား)ကို အစားထုိးရန္ျပဳျပင္ပဲြစည္းျခင္း မျပဳခဲ့ေပ။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္၏
ညြန္ၾကားခ်က္အရ စစ္တပ္ ထန္းသမ္းေရး ေကာ္မရွင္မ်ားႏွင့္ ‘ေတာ္လွန္ေရး
ေကာ္မတီမ်ား’သည္ေနာက္ဆံုးတြင္ ျပည္နယ္ဆုိင္းလုိ၏ အုပ္ခ်ဳပ္ေရးရာ
တာဝန္မ်ားကို ယူလုပ္ၾကသည္။
မည္သုိ႔ပင္ျဖစ္ေစ ယင္းအဖြဲ႔အစည္းမ်ားသည္ ဥႏွပ္ေထြးေနေသာ
အေျခအေနအရပ္ရပ္ပိုၿပီ ပိုၿပီ ဥႏွပ္ေထြးေစခဲ့သည္။
နယ္ေျမေဒသဆုိင္ရာ စစ္တပ္မွ အုပ္ခ်ဳပ္သူမ်ားသည္

သူတို၏ကုိယ္ပုိင္တပ္ခ်ဳပ္ခံုေရး အုပ္ခုသမ်ွား
ဖြ၏စည္းတည္ေထာင္လာၾကသည္။
ထုိအခါ အကြဲကြဲ အျပားျပားျဖစ္ေနၾကေသာ အဖြဲ၏အစည္းမ်ားၾကား၌
မဆံုးႏုိင္ေသာ အျငင္းပြားမႈမ်ားသည္ ျဖစ္ေပၚတည္လာေလသည္။
ထိုအျငင္းပြားမႈမ်ားသည္ လူ၏အသက္ဆံုးအား ဆံုး႐ံႈးေစခဲ့၏။
အခ်ဳိ့ေသာ ၿမိဳ့ႀကီးမ်ားတြင္လူပုဂၢိဳလ္မ်ားအုပ္စုမ်ားျဖင့္ တပ္ခ်ဳပ္ခံုေရး
တပ္ဖြဲ၀င္မ်ားၾကား၌ လက္နက္ကုိင္ တုိက္ပြဲမ်ားျဖစ္လာခဲ့သည္။
လမ္းမ်ားေပၚ၌ ေမာ္တာမ်ားျဖင့္ စက္ေသနတ္ကုိင္
တုိက္ပြဲမ်ားသည္ျဖစ္ပြားလာသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ စစ္တပ္သည္ ယင္း မၿငိမ္သက္မႈမ်ားအား
အဆံုးသတ္ျခင္းျဖင့္သာ ဗဟိုခ်ဳပ္ကုိင္ထားရသည္။
ဤသို့ျဖင့္ တ႐ုတ္ျပည္ေတာ္၏ နယ္စပ္ေျမေဒသအမ်ားအျပားသည္
နယ္ေျမေဒသစစ္ဆင္ေရး တပ္မ်ား၏ တုိက္ပြဲအျပဳပ္ခံမႈေအာက္သို့
ေရာက္သြားၾကရ၏။
အတိတ္ကအေမြာင္ထဲသုိ့ေနေသာ စစ္အုစ္ရင္ခ်ဳပ္ေခတ္ကုိ သတိရေစႏုိင္သည့္
အျဖစ္မ်ားေပတည္း။
၁၉၆၉ ခုႏွစ္ ေႏြဦးတြင္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီ ကြန္ရက္အဖြဲ့လာခံသည္
ဗဟုိေကာ္မတီးဥကၠဋ္ေပၚလစ္ပဳ အသစ္တစ္ခု ေရြးခ်ယ္ ဖြဲ့စည္းလုိက္သည္။
ယင္းေပၚလစ္ဗ်ဴ႐ိုအား သြဲဇာလမ္းမွ်သူမ်ားမွာ စစ္ေခါင္းေဆာင္မ်ားျဖစ္၍
ယင္းေခါင္းေဆာင္မ်ားကပင္လွ်င္ ျပည္နယ္ပါတီခ်ဳပ္ခံမ်ဳိးနြယ္ခဲ့မႈ တစ္ခုလံုးအား
ခ်ဳပ္ကုိင္ထားၾကသည္။
တပ္ခ်ဳပ္ခံုေရး တုိက္ပြဲမ်ားအား ဖ်က္သိမ္းပစ္လုိက္သည့္အခါ ၿမိဳ့ေန
တ႐ုတ္လူငယ္အုန္းေပါင္းအေျမာက္အျမားအား ၿမိဳ့ပုိင္ အလြန္
အလွမ္းကြာေဝးေသာ ေက်းလက္ေဒသမ်ားသုိ့ “လယ္သမ်ားမ်ားထံမွ
ပညာသင္ယူေရး”ဟူေသာ ေဆာင္ပုဒ္ျဖင့္ ေစလႊတ္ခဲ့ၾကသည္။
ဤဆာင္ပုဒ္၏ အဓိပၸါယ္မွာ ေကာက္႐ုိးတမ်ားႏွင့္ ဂူမ်ားတြင္ ေနထုိင္၍
လယ္သာစုိက္ပ်ဳိးေရးလုပ္ငန္းကို လုပ္ကုိင္ျဖစ္သည္။
အလြန္ ၾကမ္းတမ္းေသာ ပတ္၀န္းက်င္၌ ေနထုိင္ခဲ့ရေသာ
တပ္ခ်ဳပ္ခံုေရးတပ္ဖြဲ့၀င္ေဟာင္းမ်ားသည္ သူတို၏ အမွားမ်ားကို
နက္နက္႐ိႈင္း႐ိႈင္း သံုးသပ္သုံးသပ္ လာၾကသည္။
ထုိနားလည္မႈကို ရရွိေနခုိက္တာပင္ လယ္သမ်ားအမ်ားစုသည္ ကြန္ျမဴနစ္
ေခါင္းေဆာင္မ်ားအေပၚတြင္သာလွ်င္ သံုးသပ္လာၾကသည္။
အထူးသျဖင့္ ‘မဟာေရွ့သို့ ခုန္ေပါက္မႈတုိက္ပြဲ’မွ
ရလာသည့္ဆုိးဒဏ္မ်ားအားၾကည့္ကာ လယ္သမ်ားမ်ားသည္ ကြန္ျမဴနစ္တို၏
ေခါင္းေဆာင္မႈအေပၚ ရိုက္ခုတ္သုံးသပ္ၾကေလသည္။
ေက်းလက္ေဒသမ်ားဆီသုိ့ နယ္ႏွင္ခဲ့ၾကရာ အေပးခဲ့ၾကရေသာ
လူငယ္ေပါင္းအမ်ားအျပားသည္ သူတုိ့ေရာက္ေနေသာ ေနရာမ်ားမွ
ၿမိဳ့ေပၚသုိ့ တိတ္တဆိတ္ ထြက္ေျပးကာပုန္းေအာင္းေနၾကသည္။
တခ်ဳိ့က စစ္တပ္ တစ္ပုိ့ စည္းကမ္းတက်
ေနထုိင္ခဲ့ၾကၿပီးထိန္းထိန္းသိမ္းသိမ္း ရွိခဲ့ၾကေသာ အမ်ဳိးသား
တရုပ္ပံုးသည္ အက်င့္ပ်ဳိးတတ္ ပ်က္ျပားယုတ္ညံ့လာသည္။
ရာဇ၀တ္မ်ားသည္ ေနရာအႏွံ့အျပားတြင္ မ်ားစြာ ျဖစ္ပြားလာသည္။
အက်င့္ပ်က္ျပားမႈမ်ားသည္ ေနရာအႏွံ့အျပားတြင္ အသက္ဝင္
ရွင္သန္က်ီးထြား လာၾကသည္။

ေနာက္ေဖးေပါက္မွ တက္၍ေပးေသာ လာဘ္ေပးလာဘ္ယူ စနစ္ႏွင့္
ေမာင္ခ်ိဳေစ်းမ်ားသည္ ၁၉၄၉-ခုႏွစ္ခန္႔၍ ျပန္လည္သက္သာေကာလသည္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ျပည္ဆက္ဆံေရးႏွင့္ပတ္သက္၍ ယခင္ကထက္
သိန္ျခားျဖစ္ကာအထီးက်န္ျဖစ္လာသည္။
အထူးသျဖင့္ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး၏
အဆင့္ဆင့္ေသာအ႐ႈးထမႈမ်ားသည္ အေျခအေနအရပ္ရပ္ကို
ပို၍ဆုိးဝါးေစသည္။
ထုိင္မ်ဳိးဖြားနုိးႏွင့္ ခ်ဳန္ေက-ရွိတ္ဘား အေမရိကန္တို႔က
ေထာက္ခံအားေပးေနျခင္းသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ
ျပည္ဆက္ဆံေရးတုိးတက္ေကာင္းမြန္လာသည့္ အခ်ိန္ကာလ၏ ျပင္ပသို႔ ေရာက္ေနေအာင္
လွည့္ပုတ္သလုိျဖစ္သြားခဲ့၏။
ထုိမွသာမကေသးဝါရွင္တန္ အစိုးရ၏ မဟာမိတ္မ်ားစြာက သံတမန္ေရးရာအရ
လုံးဝ အဆက္အဆံ မျပတ္ေစရန္ျခင္းကို ခံခဲ့ရေလ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ၁၉၆၇-ခုႏွစ္တြင္ ႏုိင္ငံျခားတုိင္းျပည္ တစ္ခါဖ်ာခ်ဳန္၍၌
မိတ္ဆုံး ေနထုိင္ရန္ကိုဖ်ာကေသာ တ႐ုတ္ေက်ာင္းသား ေက်ာင္းသူမ်ား၊
သံတမန္အားႏွင့္ ႏုိင္ငံရပ္ျခားေန တ႐ုတ္မ်ားႏွင့္ဆက္စပ္ ပတ္သက္ေနေသာ
အျဖစ္အပ်က္မ်ားသည္ ပိကင္း၌ ႀကီးမားေသာ လူထုဆႏၵျပပြဲႀကီးမ်ားကို
ေပၚေပါက္ေစခဲ့သည္။
ဤအတြက္ေဖ်ာကာင့္လည္း တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသည္ ႏုိင္ငံတကာအလယ္တြင္
နီမွန္းေသာ ႏုိင္ငံအျဖစ္သို႔ အသြင္ေျပာင္းေစခဲ့၏။
ဆုိဗီယက္ယူနီယံ၊ ယူဂုိစလားဗီးယား၊ ျပင္သစ္၊ အီတလီ၊ အိႏၵိယ၊ ျမန္မာ၊
အင္ဒုိနီးရွား၊ ျမန္လီးယား၊ ဘူလ္ေဂးရီးယားႏွင့္ ခ်က္ကိုစလိုဗားကီးယားႏုိင္ငံ
သံ႐ုံးမ်ားသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏လုပ္ရွင္မ်ားေဖ်ာကာင့္ မ်ားစြာ
မဲက်ဴးပ်က္စီးရ၏။
သံတမန္ အမ်ားအျပားႏွင့္ ယင္းတို႔၏မိသားစုမ်ားသည္လည္း
ကဲ့ရဲ့ဆဲဆုိျပစ္တင္ ႀကိမ္းေမာင္းျခင္းမ်ားကို
ခံခဲ့ရ၌ မွဴမက်တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းမွ ေမာင္းထုတ္ျခင္း
ခံခဲ့ၾကရေလသည္။
ေဟာင္ေကာင္ရွိ ကြန္ျမဴနစ္မ်ားသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးအား ေထာက္ခံသည့္ ဆႏၵျပပြဲမ်ား ျပဳလုပ္ခဲ့ရာ
အၾကမ္းဖက္ေသာ အဆင့္မ်ားအထိ ေရာက္ခဲ့ၾကရ၏။
သူတို႔ကိုးလြန္ခဲ့ေသာ လုပ္ငန္းသည္ ၁၉၆၇ ခုႏွစ္၊ ဩဂုတ္လတြင္
ၿဗိတိသွ်သံ႐ုံးအား မီး႐ိႈ့ဖ်က္ဆီးပစ္သည့္ လုပ္ရပ္ျဖင့္ အဆုံးသတ္ခဲ့ေလ၏။
တ႐ုတ္တို႔၏ ဇနီးဖုိးဘီယား ဟု ေခၚေသာ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ားအား
မုန္းတီးသည့္ေရာဂါသည္ ၁၉၆၉ ခုႏွစ္တြင္ အထြတ္အထိပ္သို႔ ေရာက္သြားခဲ့သည္။
ထုိးဆြဲတြင္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ေျမကုိင္း နယ္စပ္စစ္ေလွာက္၌
ဆုိဗီယက္ယူနီယံႏွင့္ တုိက္ပြဲမ်ား ျဖစ္ပြားခဲ့၏။
ႏွစ္ဖက္လံုးတြင္ လူအေသအေပ်ာက္မ်ားစြာ ရွိခဲ့ေလရာ ထိုပဋိပကၡသည္
စစ္ပြဲအသြင္ေျပာင္းသြားသည့္အခါ အႀကီးအက်ယ္ ပ်က္စီးေစတတ္သည့္
အျဖစ္ရွိ၊ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ေခါင္းေဆာင္မ်ား သတိထားမိကာ အသိဝင္လာသည္ဟု
ယူဆဖြယ္ရာရွိေလသည္။
အလြန္အမင္း ယိုယြင္းပ်က္ျပားသြားေသာ ႏုိင္ငံေတာ္အတြက္
ခုိင္မာတည့္ၿပီးကာေၾကာင္းဆင္ျခင္ဉာဏ္ျဖင့္ ျပည္ခုိင္ေသာ
အေျခအေနအရပ္ရပ္ကို ျပန္လည္ျပဳျပင္ ေျပာင္းလဲတည္ေဆာက္ရန္

ဆက်ဒီးပမ့ုံးခဲ့သူမွာ လက္ကေတြ၇ဘဝကိုသာ အေရးထားေသာ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္
ခံအင္-လုံင္း ျဖစ္ခဲ့၏။
သူသည္ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးထဲတြင္ အထိအခိုက္မခ်ိဘဲ
လြတ္ေျမာက္ကာအသက္ရွင္၍ က်န္ခဲ့သူ ျဖစ္၏။
သူ၏ ဒဏ္ရာဆန္ေသာ သတၱမန္ေရးရာ
အရည္အေသြးႏွင့္အစြမ္းအစမ်ားေၾကာင့္လည္း လြတ္ေျမာက္လာခဲ့ျခင္း
ျဖစ္သည္။
ေမာ္က ျပန္လည္ ျပဳျပင္ေရးသမားဟူေသာ စြပ္စြဲခ်က္ျဖင့္
ျပစ္ဒဏ္ငါးႏွစ္ခ်ခင္းကိုခံခဲ့ရသည္မွာ မွန္ေသာ္လည္း ခံအင္-လုံင္းသည္
မဇၩိမပဋိပဒါ အလယ္အလတ္သမားေခါင္းေဆာင္တခ်ိဳ့အား အကာအကြယ္
ေပးႏုိင္ခဲ့၏။
ယင္းတို၇အထဲတြင္ အေရးပါ အရာေရာက္ဆုံးပုဂၢိဳလ္အား တိန္ေခ်ာင့္-
ပိန္(ဒိန္ေခ်ာင့္-ပိန္) ျဖစ္သည္။
တိန္ေခ်ာင့္-ပိန္သည္ ယခင္ကပါတီအေထြေထြ အတြင္းေရးမွဴးျဖစ္၍
တပ္မေတာ္ခံုစခန္ေရး တပ္ဖြ၇ဝင္မ်ားက ဖယ္ထုတ္ပစ္ခဲ့သြားပုပ္ေလလြင့္
စြပ္စြဲေျပာဆိုကာ ရန္ကုန္ဟု အသတ္မတ္ခံခဲ့ရသူျဖစ္သည္။
သူႏွင့္အတူ ခံအင္-လုံင္း ကာကြယ္ကယ္တင္ခဲ့သူမွာ သမၼတေ လ်ာ္ေခ်ာက္-ခိ
ျဖစ္၏။
သမၼတေလွမွာ အက်ဥ္းေထာင္ အခ်ဳပ္ခန္းတစ္ခု အတြင္း၌
မတရားသျဖင့္ႏွစ္ပတ္ခုနစ္ဆယ္ပမ့ုံးျခင္းကို ခံရၿပီး ေသဆံုးသြားခဲ့ရသည့္
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး၏ အဆုံးဝါးဆံုးႏွင့္အမွားဆံုးေသာ
က်ဴးလြန္မွဳတစ္ခုျဖစ္၏။
သူတုိ၇လက္ခ်က္ေၾကာင့္ ေသဆံုးသြားရသူမွာအထင္ရွားဆံုးေသာ
အဖိုးတန္ လူတစ္ဦးျဖစ္ေခ်သည္။
တ၇တ္ႏုိင္ငံ၏ စည္းလြတ္ပါးလြတ္ျဖစ္ေနေသာ အေျခအေနမ်ားကို
ေအာင္ျမင္စြာ ထိန္းသမ့ုံးေပးခဲ့ေသာ ခ်သည္ တိန္ေခ်ာင့္-
ပိန္အား ျပန္လည္ရွာေထာင္ေပးခဲ့သည္။
၁၉၇၃ ခုႏွစ္တြင္မူ တိန္ေခ်ာင့္-ပိန္အား ဒုတိယဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ျဖစ္ခန္၇ထားခဲ့ၿပီး
သူ၇နရာအား ဆက္ထာေရးအတြက္ လာထားခဲ့သည္။
တိန္ေခ်ာင့္-ပိန္ ျပန္လာရသည့္ ဇာတ္လမ္းသည္ အလြန္စာတ္ဆန္သည္။
အမွန္အားျဖင့္ခန္ကားခ်ဳပ္ ေနရာအား ဆက္ခံရန္ ေမာ္စ-တုန္း လာထားသည့္
လူမွာ ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီး လင္-ပီယာခုိ ျဖစ္သည္။
ခရီးရွည္ ခံတက္ဖြဲ့ဆက်ိဳးစ၏ နာမည္ အေကာ္ၾကားဆံုးေသာ
ဗိုလ္ခ်ဳပ္စ္ေယာက္ျဖစ္ခဲ့ေသာ ပီယာခိုသည္ ေမာ္အား ယဥ္ေက်းမႈ
ေတာ္လွန္ေရးကာလ ပထမအဆင့္တြင္အေရးပါေသာ စစ္ေရးျဖင့္
ေထာက္ခံကူညီမႈကို ေပးခဲ့သူျဖစ္သည္။
သို၇ေသာ္လည္း ၁၉၇၁ ေမာ္၏အာဃာတဆက်ိဳးေသာ
စိတ္ေရာဂါေၾကာင့္ ၁၉၇၁ ခုႏွစ္၊ စက္တင္ဘာလထဲတြင္ ပီယာခိုသည္ပါတီ၇ကား
ေမာ္၏ သားေကာင္ ျဖစ္သြားခဲ့ရေလသည္။
ထိုႏွစ္ ထိုလထဲမွာပင္ ဆိုဗီယက္ ယူနီယံႏုိင္ငံသို၇ ပ်ံသန္းသြားေသာ တ၇တ္
စစ္ေလယာဥ္စီးသည္ မြန္ဂိုလ်ားယားႏုိင္ငံထဲသို၇ ပ်က္က်သြားခဲ့၏။
ေလယာဥ္ေပၚ၌ လိုက္ပါလာေသာခရီးသည္အားလံုး တစ္ေယာက္မက်န္
ေသဆံုးခဲ့ၾက၍ အားလံုး ၇ဦးအ၇၊
ပ်က္ျပားက်ဆုံးဖင့္ဘယ္သူတယ္ပါေတြ ပါသြားသည္ကို မည္သူမွ မသိခဲ့ၾကေခ်။

ယင်း ဓာတ်ငေလယာဥ် ပ်က်ကွမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တ၇တ်နုိင်ငံ၏
ပ်ကင်းအစိုးရသည်မှာခ်ိန်ကာလ အေတာ်ၾကာသည်အထိ ဘာမွ မေျပာဘဲ
နှုတ်ဆိတ်လွန်ကွယ်ခဲ့၏။
ထို၇်နာက်ငေလယာဥ်ေပၚ်၌ လင်-ပ်ယာအိုနှင့်အတူ သူ၅်ဇနီးနှင့်
သူ၇်နာက်သျှင်က ပါသြားၾကေကာင်း၊ထို်ေလယာဥ်သည် ၇ခြားနုိင်ငံ ေမာ်ကို
ၿမိဳ့ေတာ်သို၅် သြားျခင်းျဖစ်ေၾကာင်း၊ တရားဝင်ေျပာျပလိုက်သည်
စကားအရ၊ လင်-ပ်ယာအုိသည် ယခုလိုထြက်ွာေျပးဖို၅် မသက်စားမိက
ေမာ်ာ်းလုပ်ကိုသတ်ျဖတ်ရန် အားထုတ်ကိုးစားခဲ့ေၾကာင်း
စသည်ျခ်က်မ်ားပါဝင်သည်။ ေၾကညာခ်ြက်လွှာခဲ့ေလသည်။
ထိုသတင်းထုတ်ျပန်ခ်က် အမ်ားဏ၊ သံသယျဖစ်မှုကို သက်းမားေစခဲ့သည်။
လင်-ပ်ယာအိုသည် မည်သူ့ို မသိေသာ သို၅်မဟုတ် မည်သူ့ို ခန့်မှန်း၍
မရနုိင်ေသာအေၾကာင်းမ်ားေၾကာင့် ေသရသည် သို၅်မဟုတ်
လုပ်ကိုသတ်ျဖတ်ျခင်းခံရသည်ဟု အခုိင်အမာယံုၾကည်သူ့ိုဆခဲ့ၾကသည်။
ထို၇်နာက် တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် မာရှယ် လင်ဏ၊ ေနာက်လုိက်မ်ား
သို၅်မဟုတ်ေထာက်ခံသူမ်ားအား ပါတီနှင့် စစ်တပ် ထုတ်ပယ်ခဲ့သည်။
ေမာဏ၊ သုတ်သင်ရင်းလင်းမႈေၾကာင့်ုိင်ငံအေပၚ် လက်နက်ျဖင့်
သြဇာလႊမ်းမုိးကာ ထာ်လုပ်ေတာ့မည့် တပ်ဖ၊
အရှိန်သြန်းသြားခဲ့ေသာ်ည်း တ၇တ်နုိင်ငံ၏ နဝိက အားနည်းေနေသာ
ခုိင်မာမှုသည် ျပန်လည်ပ်ိသြားခဲ့ျပန်ဖ၊။
ထိုကာလအတြင်းတြင် ေမာ့ြင် ကိုယ့်ကွက်ဂ၊ါမ်ား တုန်လှုပ်
တင်းမာထံုထုိင်းေသာေရာဂါ(တစ်ည်းအား်ဖင့် သြက်ခါပါဒေရာဂါ)
ခဲ့ကပ်ခဲ့ေလရာ ကိုယ့်ေရာဓိတ္ပါအားနည်းလာခဲ့သည်။
ထိုအခ်ိန်ခ၌ ေမာ်ည် တ၇တ်နုိင်ငံအား အုပ်ခ်ုပ်ခြ
ပုဂ်ိုလ်တစ်ဦးေပၚသို၅်မဟုတ် အရာတ်ခုအေပၚ်၌ ဆန့်က်ငက် အျမင်ုခ၊
ထား၍ အုပ်ခ်ုပ်ေသာ စနစ်အားက်ွယ်ုိခဲ့သည်။
အျခားတစ်ဖက်တြင်လည်း သူသည် ဝန်ကီးခ်ုပ် ခ်ဏ၊ အလယ်အလတ်ူေသာ
မူဝါဒကိုအား်ပးသမှ ျပ်သည်ဟာမက သူ၅်ဇနီးဏ၊ အစြန်းေရာက်
ဝါဒီအုပ်စုကိုပါ မ်က်ုာေပးခဲ့သူျဖစ်ခ၊။
ထိုအုပ်စုမ်ား ေနာက်ွိုင်းတြင် ေလးဦးဝုိဏ်း အမည်ျဖင့် ၇ှတ်ခ်ခဲ့ရေသာ
အဖြဲ၅်ဖွဲ့သည်။
ယင်းက့်သို၇်သာ ျပည်တွင်း ပဋိပက္ခမ်ား ခ်ိေနသည့်ကားမ့ပင်
ပ်ကင်းအစိုးရသည်ုိင်တကာဆက်ဆံေရး နယ်ပယ်တွင် ဒီပလုိေမစ်ေခ
ုိင်ခ်ငးဆက်ဆံေရး မူဝါဒ အသစ်တစ်ခုကိုခ်မွတ်လာခ၊။
ထိမူဝါဒသစ် အသိးအပြင့် ဖူးပြွင့်လာသည်ကို ျမင်ေတြ၅်ခဲ့ၾကရသည်။
၁၉၇၁ ခုနှစ်ေဆာင်းဦးရာသီတြင် တ၇တ်နုိင်ငံသည်
ကမာတ၅်ကုလသမဂ်၇ အဖြဲ၅်တြင်းသို၅် ဝင်ခြင့်ရခ်ိစပီးေနာက်ပခ
အသက်ဆံုးရန်ူဖစ်ခဲ့သည့် အေမရိကန်နှင့် ဆက်ဆံေရး
ျပန်လည်ွင့်ျမင့်လာခဲ့သည်။
၁၉၇၂ ခုနှစ်တြင် သမဂတေ ရခ်ိတ် နစ်ဆက်အား တ၇တ်အစိုးရက
ပ်ကင်းသို၅်ဖိတ်ၾကားခဲ့သည်။
အေမရိကန်ျပည်ေထာင်စုသည် ကေနဒါ၊ ြေဖၾတးလီးယားနှင့်
အေနာက်ဂ်မန်စေသာ အေနာက်တ်ုိင်းနုိင်ငံမ်ားနှင့်အတူ တ၇တ်ျပည်ု၅
သမဂတေနုိင်ငံနှင့် သံတမန် ဆက်ြယ်မှုျပခဲ့ၾကသည်။
တ၇တ်သမဂတေနုိင်ငံ ျဖစ်ေပၚတည်ရှိလာၿပီးေနာက်

ွန့်ခွေပါင်းနှံစည်းရုံးခဲ့ကြပါသည်။
ကမ္ဘာ့ကျော်ကြားသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ပုထုဇဉ်ဆရာတော်ကြီးများ
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်စား ဆွမ်းခံကြွချီတော်မူခြင်းသည်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ပုထုဇဉ်ဆရာတော်ကြီးများကို
ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားကြသည်ကို
ဖော်ပြသော ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်။
ဤသို့ ဆွမ်းခံကြွချီတော်မူခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
ပုထုဇဉ်ဆရာတော်ကြီးများကို ကိုးကွယ်ရာ
ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားကြသည်ကို
ဖော်ပြသော ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်။
ဤသို့ ဆွမ်းခံကြွချီတော်မူခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ
ပုထုဇဉ်ဆရာတော်ကြီးများကို ကိုးကွယ်ရာ
ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားကြသည်ကို
ဖော်ပြသော ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပြဲေတာ္တြင္ သန္းေပါင္းမ်ားစြာေသာတ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားသည္ ခ်အင္-
လုိင္းအား ဝုဏ္ျပဳသည့္အေနျဖင့္
အာဇာနည္ဆင္ဖမ္းအမွတ္ေကာက္တုိင္ဆြဲသြားကာ လြမ္းသူ႔ပန္းေခြမ်ား
ခ်ၾကသည္။
ပန္းေခြ အမ်ားအျပားသည္ ေမွာ္ဇာ ဇနီး မဒမ္ခ်ိန္ဒင္းႏွင့္ သူမ၏
ေနာက္လိုက္မ်ားကလြဲ၍ဝွက္ထြက္သြား တုိက္ခိုက္သည့္အေနျဖင့္ ခ်ခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္၏။
၁၉၄၉ ခုႏွစ္တြင္ ပထမဆံုးအႀကိမ္ျပည္သူ႔၏ ဆႏၵအရ သူ႔ဘာသာသူ
ဆက္ဝိတင္ကုိင္ပဒမ္ထားဘဲ အလုိအေလ်ာက္ေပၚေပါက္လာသည့္ ပဒိုင္းမွ
ႏုိင္ငံေရး အဓိက႐ုဏ္းႀကီးသည္ ေပၚေပါက္လာခဲ့၏။
ဤသို့ျဖင့္ ေျခာက္လတာမွ် ၾကာျမင့္ခဲ့ေသာ
ႏုိင္ငံေရးအံုႂကြမႈႀကီးသည္ ၇တာရက္ မထင္မွတ္ဘဲျဖဳန္းစားႀကီး
ေပၚေပါက္လာခဲ့သည္ျဖစ္ရာ ထိုႏုိင္ငံေရး အံုႂကြမႈႀကီးသည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္ လူေပါင္းအေျမာက္အျမားကို အသက္ဆံုး႐ံႈးေစခဲ့၏။
ႏုိင္ငံတစ္ဝန္းတြင္ အပ်က္အစီးေပါင္း မ်ားစြာႏွင့္ရင္ဆုိင္ေစခဲ့၏။
၁၉၇၆ ခုႏွစ္ မဝင္မီ အဆံုးသတ္ သြားခဲ့သည္မွာ
မွန္ေသာလည္းတ႐ုတ္ျပည္ျမိဳ့အတြက္ ဆံုး႐ံႈးနစ္နာမႈမ်ားကား
ႀကီးမားလြန္ခဲသည္။
အမွန္ေတာ့ ထုိပြဲသည္ ဥေရာပ ပရဝဏ္ဟမ္းတစ္ဟမ္းထဲမွ
ေဂါ့တာဒမ္ရမ္းကားသိမ္းပုိက္ခဲ့သည့္ ပြဲတစ္ပြဲသာျဖစ္၏။
နတ္ဘုရားမ်ား၏ ဘဝေနဝင္ခါနီပုိဝင္ေျပာစမွတ္ ျပဳခဲ့ၾကရေလသည္။

ဘ“ကဖြန္ေတာ္တို႔ ရဲ႕ဘုိးတြား ဝိညာဥ္ေတြဟာ ကဖြန္ေတာ္တို႔
လုပ္ေနပံုေတြကို ၾကည့္ၿပီးစိတ္မခ်မ္းသာစရာေတြ ျဖစ္ေနပံုရတယ္”ဟု မာရွယ္ လု-
ခ်ယာအုိက ေျပာသည္။
သူသည္ ျမတ္ေသာၿငိမ္းခ်မ္းေရး ေကာင္းကင္ဘံု ဂိတ္တံခါးဇာ
ေရွးခံထားေသာ တုိင္ၾကီးမ်ားအား ၾကည့္၍
ထိုစကားကိုေျပာေနခ်ိန္းျဖစ္၏။
“စဥ္းစားၾကည့္ပါေလ။
ကဖြန္ေတာ္တို႔တစ္မ်ိဳးသားလံုးရဲ႕ မဟာအာဇာနည္ျဖစ္ေကာင္း
သံုးဦးဟာ တစ္ခ်ိန္တည္း တစ္ၿပိဳင္တည္းမွာပဲ က်ဆံုးကုန္ၾကတယ္။
အခုဆုိ၀င္ရွင္ၾကီးခ်ဳပ္ ခ်အင္-လုင္းဟာ မၾကာခင္ကပဲ ေသြးၿပီ၊ မာရွယ္
ခ်ေတးလည္းအသက္ကိုးဆယ္ကြယ္လြန္မွာ ေသလုေမ်ာပါး ျဖစ္ေနၿပီ၊
ဥကၠ႒ၾကီး ေမာ္ကုိယ္တုိင္လည္း ေသအံမူးမူးအေျခအေနကို
ေရာက္ေနၿပီ”သူ၏ဘးဦး ရပ္ေနသူမွာ ေဂ်ကာ့ျဖစ္၍ သူသည္ တ႐ုတ္
မာရွယ္၏ မ်က္ႏွာအား ၾကည့္ကာစိတ္ထိခိုက္လွ်က္ရွိသည္။
သူတို႔ႏွစ္ဦးသည္ ေပ-တ တကၠသိုလ္၌
ဆုံမခဲ့ၾကစဥ္ကတည္းကသူ႔ဆီပင္မ်ားသည္ ျဖဴေဖြးသြားခဲ့၏။
ခ်ယာအုိမွာ ယခုိင္ၾကံ့ခုိင္မွတ္၊ ေသာက္ႏွင့္ ပင္ပန္းႏြမ္းနယ္ျခင္းဒဏ္ရာအား
သူ႔မ်က္ႏွာ၌ အၿပံဳးျပင္ဖ်ဴ ေပၚလြင္ေလသည္။
ခ်ယာအုိသည္ တားျမစ္ၿမဳိ့ေတာ္မွ ဝုိင္းပတ္သြားသည့္ နံရံမ်ား၏
အထက္ဘက္ခံအမိုးခုံးခုံးမ်ားတက္သို႔ တစ္ခ်က္ ေခါင္းဆတ္ျပသည္။
သူႏွင့္ ေဘးခ်င္းယွဥ္၍ ရပ္ေနေသာေဂ်ကာသည္ တ႐ုတ္မာရွယ္၏
မ်က္ႏွာထက္ အေရးအေၾကာင္းမ်ားအား ထပ္မံ၍
စိတ္ဒဏ္စားၾကည့္ေနသည္။
သူတုိ႔ႏွစ္ေယာက္ ေနာက္ဆံုး ေတြ႔ခဲ့ၾကသည္မွာ ေပ-တ
တကၠသိုလ္၌ျဖစ္၍ ၾကာၾကာဆံုခဲ့ၾကရသည္ မဟုတ္။
တစ္ခဏမွ်သာ စကားေျပာခြင့္ ရခဲ့၏။
ထိုစဥ္က တ႐ုတ္ မာရွယ္၏ဆီပင္မ်ားသည္ တစ္ေခါင္းလံုး
ေဖြးေဖြးလႈပ္ေနၾကသည္။
မ်က္ႏွာမွာလည္း ျပည့္ျပည့္ဖ်ဴးဖ်ဴးမဟုတ္ေတာ့။
ပါးထုိင္ နားထင္မ်ားက်ကာ ပါးခ်ိန္ကြက္၊ အသားအေရာင္ကလည္း
ႏုပ်ဳိစိုလန္းျခင္းမရွိေတာ့။
ခ်ယာအုိသည္ အျပာေရာင္ဆြဲသည္ အေပၚဝတ္ အက်ၤီရွည္ၾကီးဝတ္ကာ
အရပ္သားဦးထုပ္ေဆာင္းထားသည္။
အခုက်ေတာ့လည္း ခ်ယာအုိ၏ ႐ုပ္လကၡဏာသည္ အျခားေသာ
ပီကင္းၿမဳိ့သားမ်ားႏွင့္ လံုးဝျခားနားျခင္း မရွိ။
႐ုပ္ရည္သာမက စကားေျပာသံႏွင့္ ဟန္အမူအရာကအစဆိုတာမွ ျခားနားမႈ မရွိ။
“ခင္ဗ်ားတို႔ အခုိးရစနစ္က တုိင္းျပည္အတြက္ တုိးတက္ရာ
တုိးတက္ေၾကာင္း လုပ္ေပးခဲ့တဲ့ျပည္သူ့ျပည္သားေတြကို
တင့္ေတာင့္တင့္တယ္ျဖစ္ေအာင္ ျပန္ၿပီး ေက်းဇူးျပဳေပးတဲ့
အၿငိမ္းစားစနစ္မွ မရွိဘဲကိုး”ဟု ေဂ်ကာ့က သာသာေအးေအး ေဝဖန္ၾကား
ဆိုသည္။
“အခုဆိုလွ်င္ဒုၾကီးခ်ဳပ္ ခ်က ခုႏွစ္ဆယ့္ရွစ္ႏွစ္ ရွိသြားၿပီ၊ ၿပီးေတာ့ ဥကၠ႒မွာက
ရွစ္ဆယ့္ငါးႏွစ္ ဆိုေတာ့...”“ေျမမခ်ဘဲ ပေဒသရာဇ္ေခတ္ကေတာ့ တ႐ုတ္
မွီးဆက္ခံမင္သားေတြနဲ႔ စစ္ဗုိလ္ခ်ဳပ္ၾကီးေတြဟာအေရးႀကီးတဲ့

ကိစၥေပၚလာရင္ ဒီေနရာကို လာၾကတယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက
ေဂ်ာ့အားလုံးသိေအာင္ ေျပာေနျပန္သည္။
“သူတို႔လာလွ်င္ ဒီေနရာမွာ ငွေရးေဈးကြက္ကို
မ်က္ေမွာက္ျပဳၿပီးဒုးေထာက္ထုိင္ၾကရတယ္။
နန္းတြင္းသူ နန္းတြင္းသား မွန္သမွ်ဟာ ဂိတ္တံခါးရဲ႕ထိပ္မွာနဖူးစည္းအျဖစ္
တပ္ထားတဲ့ ဇကၤာင္ဘုရင္ရဲ႕ အဓိန႔္စာခၽြန္ေအာက္
ေရာက္လာေခါင္းငံု႔ၾကြးၾကရတယ္။
ဇကၤာဇ္ရဲ႕အဓိန႔္က သစ္သားကို ထြင္းထုၿပီး ေရွးခ်ထားတဲ့
ဖုံးနစၥဝင္ကဲ့ပါးစပ္ထဲမွာ ထားတာ”သူတို႔သည္ က်ီးေရွ႕၌
ရပ္ေနခင္းျဖစ္ဇာ။။
က်ီးမွာ အျမင့္ေပ ေျခာက္ဆယ္ရွိဟသၤပဒါးေရာင့္ သုတ္ထားသည့္
တိအင္ကန္ခင္း ၿမိဳ႕ဝိုင္းေအာက္ခ်ဳိ၌ တည္ရွိသည္။
ေဂ်ာ့သည္ဝံုးခုႏွစ္ဝံုး လုပ္ထားသည့္ တံတားအား
လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
ေက်ာက္သားျဖင့္ ျပဳလုပ္ထားေသာျခေသၤ့ပုတ္ကြမ္းႏွင့္ နဂါး႐ုပ္ပြား
ေခြပထားသည့္ တုိင္ပြားသည္ ဇကၤာဇ္ဘုရင္မ်ား၏ နန္းေတာ္ဝင္ေပါက္၌
တည္ရွိေနၾကသည္။
အေဆာက္အအံုမ်ားမွာ တခမ္းတနား ရွိလြန္းလွသည္ျဖစ္ရာ မင္မင္းဆက္
အထိမ္းအမွတ္ အားလံုးသည္ ထိုေခတ္က သူတို႔၌ ရွိခဲ့သည့္
တန္ခုိးအာဏာႏွင့္သက်ဴးက်ယ္ ခမ္းနားမႈမ်ားကို ေတြးကာ
ထိတ္လန္႔အံ့ၾသျခင္း ျဖစ္ေလာက္ပါေပဇာ။။
“ယင္း ပြဲသဘင္ အခမ္းအနားေတြနဲ႔ ပတ္သက္လာရင္ သက္ဦးဆံပုိင္
မင္းေတြဟာ‘ေရွးဖိုးနစၥဝင္ကာ တစ္ဆင့္ အဓိန႔္ စာခၽြန္ေတာ္ေတြကို
ထုတ္ျပန္လယ္’တဲ့”ဟု ခ်ီယာအိုကဆက္ေျပာသည္။
“ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရး စကတည္းက ၾကြန္ျမန္ဖုိတီ
ဥကၠ႒ဟာအဲဒီပံုစံမ်ဳိးယူၿပီး အုပ္ခ်ဳပ္ခဲ့တာပဲ။
ဒီေန႔ေခတ္ ေရွးဖိုးနစၥဝင္ကာ တူျခားမဟုတ္ဘူး၊
ျပည္သူ႔ေနာ္စတာ့ဂ်ီးစာပဲ”“အဲဒီ သတင္းစာကို ထုတ္လာမွာလည္း အဲဒီထဲမွာ
ထာဝရ အသံုးျပဳရမယ့္ဘာဇာညာအႏွစ္သာရေတြ ပါတယ္လို႔ ထင္ေအာင္
လုပ္ထားတယ္။
ျပည္သူေတြအေနနဲ႔က ဟုိး...အတိတ္က အဆုိးဆံုးဆိုတဲ့
ဇကၤာဇ္ဘုရင္ေတြအကာ ေနရတာထက္
သူ႔လက္ေအာက္ခံမွတ္ေပးေနတဲ့ အဓိန႔္ေတြကို လိုက္နာ ေနရတာက
ကုယ္ခ်ိတ္ႏွစ္ခါး ဆင္းရဲျခင္း
ဒဏ္ေတြကိုပိုၿပီးခံၾကရတယ္”ခ်ီယာအိုသည္ ေဂ်ာ့ဘက္ လွည့္၍
မ်က္ေမွာက္ခ်င္းဆုိင္ ၾကည့္သည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ အသက္ႀကီးသြားေပမဲ့လည္း ေတာက္လွ်က္ပင္
ရွိေသးဇာ။။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံဇာရွည္လ်ားေသာ ေတာ္လွန္ေရး ကာလတစ္ေလွ်ာက္လံုး
ပါတီတြင္းဒုဗဟုိေရာ စစ္တပ္တြင္းဒုပါ တာဝန္ထမ္းေဆာင္ခဲ့ရသူျဖစ္သျဖင့္
သူ႔ဘဝဇာ အရွိန္အဝါသည္ မက်ဆုံးျဖစ္သည္ဟု ယူဆရလိမ့္မည္ျဖစ္ဇာ။။
“အဲဒီေတာ့ ခင္ဗ်ားသိတဲ့အတုိင္းပဲ၊ ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ႕လက္ရွိ
အခုိးရေနစ္ဘာစဥ္းစားစရာေတြ အမ်ားႀကီးရွိေနတယ္။
နက္ဖန္ဘဲနဲ ေတြးလိုက္ရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ေသြးထဲ၊အသားထဲ၊

အဝိုးေတြထဲမွာ တစ္ခုခုေတာ့ ရွိေနတာ အမွန္ပဲ။
အဲဒီပစၥည္းဟာကၽြန္ေတာ္တို႔ေျပာင္းခ်င္တာကို
ေျပာင္းလို႔မရေအာင္ ခိုင္ေလာက္ေအာင္ တန္ခိုးႀကီးမားတဲ့
ကၽြန္ေတာ္တို႔ဘုိးေတြးေတြရဲ့ဝိညာဥ္ေတြ
ျဖစ္ေကာင္းျဖစ္မယ္”ေဂ်ကာက ၿပံဳးသည္။
“တစ္သက္တာ ကာလပတ္လံုး မတ္တိဒိသမား တစ္ဦးျဖစ္ေနခဲ့တဲ့လူတစ္ဦးဆီက
သိပၸံနည္းမက်တဲ့ ဘုိးေတြးဝိညာဥ္ေတြက တ႐ုတ္ျပည္
အေရးအခင္းမွာဝင္ပါေနတယ္လို႔ေျပာတာ ၾကားရေတာ့၊ ကၽြန္ေတာ္
သိပ္ကို အံ့သြားတယ္”“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံကို သိတဲ့လူဟာ တကယ္လို႔မ်ား ေရွး ဘုိး
ေတြး ဘီ ဘင္ ေခတ္ကယံုၾကည္ဖြယ္နဲ႔ ဓေလ့ ထံုးစံေတြ အေပၚမွာ
သူတို႔တစ္ေတြ အစြဲအလမ္းႀကီးတာေတြကို သိထားရင္ဆိုင္ဖြဲ့ရာ
မရွိပါဘူး။
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရးက ဘာေတြပဲ ေျပာေျပာ
သိပ္ၿပီးေတာ့လည္းကစၥမရွိဘူးေပါ့”ခ်ယာအိုသည္ တီအင္အန္မင္း
နန္းေတာ္အား ေက်ာေပးလိုက္ၿပီး
ျမတ္ေသာၿငိမ္းခ်မ္းေရးပန္းၿခံဆီသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
ေဂ်ကာသည္ ခ်ယာအိုၾကည့္ေသာ ေနရာသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
တ႐ုတ္အမ်ားအျပားသည္ ေရာင္စံုဝတ္ပန္းေခြမ်ား ကိုင္ေဆာင္ကာ ေရွ့ေနာက္
တန္းစီ၍ျပည္သူ႔သုရဲေကာင္းမ်ား ေက်ာက္တုိင္ထိသို႔ သြားေနၾကသည္။
အခ်ိန္တ႐ုတ္မ်ားသည္ ေျခက်င္ျဖစ္၍ အခ်ိန္မွာ စက္ဘီးမ်ားႏွင့္ျဖစ္၏။
အားလံုးသည္ညဥ့္စာနပ္ျဖင့္ ေရွ့ေနာက္ တန္းစီ၍
သြားေနၾကျခင္းျဖစ္သည္။
စက္ဘီးေခါင္းေလာင္းသံမ်ားမွာဆူညံလ်က္ရွိသည္။
ေပတာ္ရာအျမင့္ဆံုး အထိမ္းအမွတ္ ေက်ာက္တုိင္၏
တစ္ဖက္ခံုနားတြင္ေရႊစာလံုး ရွစ္လံုးျမင္ေနရ၏။
‘ျပည္သူ႔ သုရဲေကာင္းမ်ားသည္ မေသႏုိင္ဟူေသာအဓိပၸါယ္ထြက္ေသာ
စာတန္းျဖစ္ေလသည္။
“ခင္ဗ်ားအေနနဲ့ ခ်ိန္းပြဲေတာ္ကြန္ျဖဴးယပ္ ဓေလ့ထံုးစံေတြကို
သတိျပဳမိလိမ့္မယ္လို႔ကၽြန္ေတာ္ထင္ပါတယ္”ဟု ခ်ယာအိုက
အထိမ္းအမွတ္ေက်ာက္တုိင္ကိုဆို
ျဖည္းျဖည္းသာသာေလွ်ာက္သြားရင္းေျပာသည္။
“အတိတ္ကာလတုန္းကေတာ့ အသက္ရွင္ ေနသူေတြဟာဘဝတစ္ခါး
ေျပာင္းသြားသူေတြရဲ့ ေျမပံုေပၚမွာ အမိႈက္သ႐ိုက္ လွည္းၾက၊
သန္႔ရွင္းေရးလုပ္ၾကရတယ္။
ေသဆံုးသြားသူေတြကို ေက်နပ္ေအာင္ လုပ္ေပးၾကရတဲ့
သေဘာေပါ့။
“ဒါေပမဲ့ အခု ဒီႏွစ္ဝက္ေတာ့ ၿမိဳ့ေတာ္က လူေတြဟာ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ရဲ့
ေတာ္လွန္ေရးအာဇာနည္ သူရဲေကာင္းေတြရဲ့ အထိမ္းအမွတ္
ေက်ာက္တုိင္ကို ဝုဏ္ျပဳပြဲ က်င္းပဖို့ေရြးခ်ယ္ခဲ့ၾကတယ္။
ရဲေဘာ္ ခ်အင္-လုိင္းအတြက္ ဝုဏ္ျပဳပန္းေခြတင္ ခ်ၿပီးၾကၿပီ၊
အတိတ္ကၿခိဳပဏၰိ၊ ဘယ္လိုအေထာက္အကူျပဳေနတယ္ဆိုတာ ျမင္ရတဲ့
အျဖစ္ခ်ည္းပါ”ေဂ်ကာသည္ မာရွယ္ေဘးအထိ ေရာက္လာၿပီး ရပ္လုိက္ကာ
ေရွ့တည့္တည့္ၿပဇဝိသတ္မ်ား လွမ္းၾကည့္သည္။
ဗၿပဇလဇ၊ ေနေရာင္ေအာက္တြင္ အားလံုးသည္

ဝင္းလက္ေတာက္ေနၾကဏ္။
သို႔သာ့ညီး ေအးျမေသာ ေလကေတာ့ ေဝ့ယမ္းတုိက္ခတ္လိုက္
ရွင္ေလရဲ့ခ်ယ္ရာအိုသည္ လည္ပင္းမွ ေကာ္လာအား တင္းက်ပ္စြာ
ဆြဲေစ့လိုက္သည္။
“သမုိင္းမွာ အေရးပါတဲ့ ျဖစ္ရပ္တစ္ခုအတြက္
ေၾကြက်ဝမ္းနည္းေနၾကတဲ့ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးေတြကို ျမင္ခြင့္ရတဲ့အတြက္
ကၽြန္ေတာ့္ ဝမ္းေျမာက္လွပါတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
သူ႔ရွဴးမွေလွ်ာက္ထားေနၾကသည့္ လူႀကီးမ်ား လူငယ္မ်ား
ေကာင္းသားမ်ားႏွင့္ ေကာင္းသားေကာင္းသူကေလး လူငယ္မ်ားအား
ၾကည့္၍ ထိုစကားကိုေျပာသည္။
ေလွာ္လာေနသူမ်ားလက္တြင္ ပန္းေခြမ်ား ကုိင္ထားၾက၍
ထိုပန္းေခြမ်ားတြင္ အာဇာနည္ျဖဴရဲေကာင္း ခံအားဝုဏ္ျပဳဖြဲ႔ဆိုထားသည့္
ကဗ်ာမ်ားႏွင့္ ခ်ီးက်ဴးစကား မွတ္တမ္းမ်ား ခ်ိတ္ထားသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ ကၽြန္ေတာ့္ကို ခင္ဗ်ား ပြင့္ပြင့္လင္းလင္း ေျပာျပသင့္တာ
တစ္ခုေတာ့ရွိေနတယ္၊ ဟျခားမဟုတ္ပါဘူး၊ အခုလို ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
ၾကာခဲ့ၿပီးတဲ့ အခ်ိန္ကခါမွ ကၽြန္ေတာ့္ကိုဘာျပဳလို႔ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံထဲ
ဝင္ရတာလဲ။
ကၽြန္ေတာ့ ခင္ဗ်ားဆီစာေတြေရးခဲ့တာ မနည္းဘူး၊ ေပ-တ တကၠသိုလ္မွာ
လူခင္းဆံုခဲ့ၿပီးတဲ့ေနာက္ ကၽြန္ေတာ့ေရးခဲ့တဲ့စာေတြဟာ
အမ်ားႀကီးပဲ၊ ခင္ဗ်ားဆီက ဘာစာမွ ျပန္မလာခဲ့ဘူး၊ ၁၉၆၄ ခုႏွစ္တုန္းက
ခြင့္ျပဳလို႔ကၽြန္ေတာ့ ေရာက္လာခဲ့ရပါေသးတယ္။
ခင္ဗ်ားနဲ႔ အဆက္အသြယ္ရဖို႔ ေရးခဲ့သမွ်မတၱရပ္ခံစာေတြကို ဥေပကၡာျပဳ
ခံခဲ့ရတယ္”“အဲဒီအခ်ိန္က ကၽြန္ေတာ့္ အေျခအေနဟာ သိပ္ဆုိးတယ္”ဟု
တ႐ုတ္ မာရွယ္လျပန္ေျပာသည္။
“အလြန္ဆင္ခ်ၿပီး လူသိမ်ားလွတဲ့ ႏုိင္ငံျခားသား ႏုိင္ငံေရးေဝဖန္သူ
တစ္ဦးနဲ႔အဆက္အသြယ္ လုပ္ခဲ့ရင္ ကၽြန္ေတာ့္ေပၚ ဘယ္လုိျမင္ၾကမလဲ၊
ဘယ္ေလာက္အထိအႏၱရာယ္ႀကီးတယ္ဆိုတာ ခင္ဗ်ား သိသင့္ပါတယ္”ခ်ယ္ရာအိုသည္
သူ႔ျခလွမ္းမ်ားအား ခပ္သြက္သြက္ လွမ္းသည္။
စကားေျပာသည့္အခါတြင္မူ သူ႔အသံအား ႏွမ့္ထားသည္။
“ျဖစ္ခဲ့တာေတြအားလံုးဟာ ၾကာခဲ့ပါၿပီ”ဟုသူကေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့လို႔ ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ့္ ညီမကို ေပးခဲ့တဲ့
ကူညီေစာင့္ေရွာက္မႈအတြက္ခင္ဗ်ားအေပၚမွာ ေက်းဇူးတင္လုိ႔မဆံုးပါဘူး။
၁၉၆၄ ခုႏွစ္က ခင္ဗ်ား ဒီကို လာလည္ႏုိင္ေအာင္လုပ္ေပးခဲ့တာဟာ
အဲဒီေက်းဇူးကို အသိအမွတ္ျပဳခဲ့တာပါ၊ ဒါေပမဲ့
ေနာက္ပုိင္းမွာေတာ့ခင္ဗ်ားေလွာက္ခဲ့တဲ့ ဗီဇာ မွန္သမွ် ပယ္ဖ်က္ခံ ခံခဲ့ရတာဟာ
ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ အႏၱရာယ္ေတြမ်ားလို႔ပါ”ေဂ်ာက္ကသည္ ခ်ီယာအိုအား
အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနသည္။
ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးကာလတြင္ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ား
ဆန္႔က်င္ေရးမူသည္ ႀကီးမားျပင္းထန္ခဲ့ဏ္။
ထို႔နာက္ ထိုမူဝါဒသည္မသမာ စင္ၿမြားခဲ့ေလရာ ထိုအခ်ိန္ခဏ သူသည္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံျခားေရး ဝန္ႀကီးဌာနသို႔ဝင္ခြင့္ဗီဇာကို အႀကိမ္ေပါင္းမ်ားစြာ
ေလွ်ာက္ထားခဲ့သည္။
တ႐ုတ္အစိုးရထံမွ တစ္ခုံုတစ္ဆာတံု႔ျပန္မႈကို မရရွိခဲ့ေပ။
လြန္ခဲ့ေသာ ႏွစ္ရက္အေစာပုိင္းက ေဟာင္ေကာင္ရွိ ထင္ရွားေသာ

ကြွန်ုပ်မှစ၍ဦးထိပ်မသူ၊ဂုံးသို့ ဖုန်းဆက်သည်။
ပင်ကင်းသို့ အလည်သွားလုပ်တဲ့ ရွှံေနပါက "အခုလို အခါသင့်ေသာအခ်ိန်ြင့်
အသိအျမင ်ရှိဖို့ လွှအပ်သည်" ဟု ေျပာသည်။
သူ့အား တ ုတ်ုံင်ြင်းသို့ ဝင်ရာမီးရထားလမ်းဆံုျဖစ်ေသာ
လွ်ယ်ကူသို့ ြောင်ပါဟု ခုင်းသည်။
ထိုင်ေနရာသို့ သူ ေရာက်ြားသည့်အခါသူ ပိကင်းသို့
ခက်ခဲြားနုင်ေရးအတြက် အားလုံးအဆင်သင့်ျဖစ်ေအာင်
လုပ်ထားသည်ကိုေတြ့ရှိလ်ခဲ့သည်။
သူ ခန့်အနမ်းမဆက်းေပင့်ခဲ့ ဟိုတယ်သို့ ေရာက်ြားသည့်အခါ
လက်ခံထိုးမထားသည့် ဓာတ်ုေလး တစ်ေစာင် သူ့အခန်းသို့
ေရာက်လာသည်။
သူ့အား'မိတ်ေဟာင်းတစ်ဦး'ုံင့် လာေရာက်ေတြ့ဆံုပါဟု
ဖိတ်ထားေသာ စာျဖစ်ခဲ့။
တ်အင့်အင်းနန်းေတာ်ေရွှဘ၌ ေစာင့်ေနပါလိမ့်မည်ကုလည်း
စာတြင်ဆိုထားသည်။
သူ ေရွှ်းေချမစ်ေပေ့ကာ်ျဖတ်ထားသည့် တံတားေဘး၌
တ်ဆိကားကိုရပ်ြ ဆင်းလာသည့်အခါ ြောလာလမ်းမှားေနဟန်ကေသာ
လူအမ်ားဟကားမ်ွ ြုတ်လာသည့် ခ်ယာအိုသည် သူ့ထံ ေရာက်လာၿပီးသူ့လက်အား
ဆြ ုံးဖြတ်ဆက်ေလသည်။
"ကဟြန်ေတာ့် အလြန့်ကို စိတ်ေကာင်းျဖစ်ရပါတယ်၊ ခင်ဗ်ား
တ ုတ်ျပည်ကိုအလည်လာခ်ေနတာ မလားုံင်ေအာင် လုပ်ထားသလိုျဖစ်ခဲ့ရတယ်
မဟုတ်ဘူး" ဟု ခ်ယာအိုကေဂ်ကဲ့အား မ်က်ုံးခ်င်းဆုံစ်ပီး ေျပာသည်။
"အဲဒ်အတြက် ခင်ဗ်ား ဘယ်ေလာက်စိတ်ထိခုက်မယ်ဆိုတာ ကဟြန်ေတာ့်
နားလည်ေနပါတယ်၊ ခင်ဗ်ား လတ်တလော လုပ်ကုိင်ေနတဲ့လုပ်ငန်းအရေရာ
ခင်ဗ်ားရဲ့ကိုယ်ေရးကုိယ်တာ ကိစေတြအရေရာ စဉ်းစားရင်
စိတ်ေကာင်းျဖစ်ရှာပါ။"
ဒါေပမဲ့လို့ ခင်ဗ်ားရဲ့မိသားုကို ကဟြန်ေတာ့်ဘက္ က ျေးနည်းလမ်း
တစ်ခုမ်းနဲ့ကူညီုံင်ခဲ့ရာ ရွှံေနပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို
ကဟြန်ေတာ့်ေျပာသင့်ထယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗ်ားရဲ့သမီးက
ဆူပူအဟကမ်းဖက်မှုေတြရဲ့ အဆိုးဆံုး အပုိင်းေတြ
ေက်ာ်ြားတဲ့အခါမှာ တ ုတ်ျပည်ျပန်လာၿပီး ပိကင်းမှာ ဆရာမျပန်ြင့်ရှိို့
ေလ်ာက်လ်းာတင်ခဲ့တယ်။"
ကဟြန်ေတာ့် လီမခ်ာပါးနဖြာနဲ့ခြင့်ျပဳခ်က် ရရှိေအာင်
လုပ်ေပးခဲ့ပါတယ်"ေဂ်က်ာ့သည် ေနာက်ဆက်မ် ခ်ယာအိုဏ၏ မ်က်ုံးာအား
ဟကည့်ကာအံ့အားသင့်ေနချပန်သည်။
သူ့သမီး ေအာ်ေဂ်းလည်ပ ယ်ခဲ့ေက်းမှ
ေတာ်နေရးကာလအတြင်းၿဗိတိသ်ဆန့်က်ုံးတည်းဖျက်ေသာ
အဂ်းထမ်မှ လွဲုံင်းဂယက်ကွားအတြင်း ၁၉၆၇-ခုုံစ့်
ေရွှာသ်ခဲ့တ ုတ်ုံင်ဖ်မွ ြုတ်ြာခဲ့ရဏ်။
ထို့နာက် ေအာ်ေဂ်းလည် လန်ဒန်သို့ တုိက်ုိက်ျပန်သြားၿပီး
ေလးုံစ်ထိတ ုတ်ထာသာဓကား သင်ကားေပးသည့် အလုပ်ကုလုပ်ာ
အသက်ုိမြေးေနခဲ့ဏ်။
ေနာက်ုိင်းပိကင်း ုိုံင်ျခားဘာသာသင် သိပဏ်ေက်ာင်းခ်ုိ့ အလုပ်သင်တ ုံ့ခ်ု
ျပန်လာရှိခါမှ တ ုတ်ုံင်သို့ျပန်လည်ေရာက်ရှိြောခဲ့ချခင်း ျဖစ်ေလသည်။

အမွန်ေျပာရလွ်င္ ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔သမီးအား ရွန္ဟုိင္းတြ
မိုးေတြသည္းဆက္မ်ားသည္းဆက္ေရြသည့္ညက ေနာက္ဆုံး
ျမင္ခဲ့ရျခင္းျဖစ္ခဏ။
ထုိညက ေအဘီေဂးလ္သည္ ေဂ်ေက်ာ့အားေနာက္ဆုပ္ သူမဇာတ္ဝင္ခန္းတြ
ဝင္ေရာက္၍ ပါဝင္ကြက္ဖက္ျခင္း မျပဳရန္ ရာဇသံ ေပးခဲ့သည္။
ထုိ႔ေနာက္ဟုိင္းတြင္မူ ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ႔သမီးႏွင့္ လူခ်င္းေတြ႔ရန္
နည္းအမ်ိဳးမ်ိဳးျဖင့္ ႀကိဳးစားခဲ့သည္။
လန္ဒန္ရွိ ေနစဥ္အေရာ ပီကင္းသို႔ ျပန္သြားၿပီးေနထုိင္စဥ္ အတြင္းမွာပါ
စာေတြ ေရးခဲ့ခဏ။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔သမီးထံမွ တံု႔ျပန္မႈကို မရခဲ့ေပ။
တစ္ခါတစ္ခါတြင္ သူသည္ သူ႔သမီး၏ သတင္းမ်ားကို သူ႔သမီး၏
သင္ယ္ခ်င္းမ်ားထံမွတစ္ဆင့္ ၾကားခဲ့ရဏ။
သူႏွင့္ ရွန္ဟုိင္းရွိ ထိပ္တုိက္ေတြ႔ကာ ေဒါသတႀကီး
ရန္ျဖစ္ၿပီးကတည္းကသားအဖၾကားတြင္ တံတုိင္းႀကီး တစ္ခုျခားသလို
ျဖစ္သြားခဲ့ရသည္ျဖစ္ရာ လူခ်င္းဆုံမိဖို႔ႏွင့္ဆက္သြယ္မိဖို႔ ဆိုသည္မွာ
အလြန္ခက္ခဲေသာ ကိစၥတစ္ခု ျဖစ္သြားခဲ့သည္။
သူ ေဟာင္ေကာင္မွ ထြက္လာခဲ့သည့္ ခရီးတစ္ေလွ်ာက္လုံး ပီကင္းသို႔
ေရာက္သည့္အခါသူ႔သမီးႏွင့္ ေတြ႔ခြင့္ေတာ့ရလိမ့္မည္ဟု ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္
ထားလာခဲ့ဏ။
စိတ္ထဲမွ ကိတ္၍လည္းကာအိုအား ဤေဖြတြ႔ရွိရလိမ့္မည္ဟုလည္း
ေမွ်ာ္လင့္ေနမိဏ။
သူ႔အေနျဖင့္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံႏွင့္ကင္းကြာေနခဲ့ရသည့္
ႏွစ္ကာလမ်ားအတြင္း ကာအို႔သတင္းႏွင့္ ပတ္သက္၍
ဘာတစ္ခုမွမၾကားခဲ့ရေပ။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ သူ႔စိတ္ဓာေတာ့ ယခင္က ႀကံဳခဲ့ရသည့္ အမွားမ်ားကို
သင့္ေတာ္သလုိျပန္လည္ ျပဳျပင္သြားမည္ဟု ဆံုးျဖတ္ခဲ့ဏ။
ႏွစ္ခုခြဲႏွစ္ကာ ဆက္သြယ္ရေး ေျပလည္သြားေစရန္အတြက္ တတ္အားသေရြ႕
ႀကိးပမ္းသြားရန္လည္း စဥ္းစား စီစဥ္ခဲ့သည္။
သူသည္ ခ်ယာအုိမ်က္ႏွာကို ေစ့ေစ့ၾကည့္၍ အကဲခတ္သည္။
တ႐ုတ္ မာရွယ္သည္ သူ႔သမီးေအဘီေဂးလ္ႏွင့္ ပတ္သက္၍ ဘာေတြ
သိထားပါလိမ့္။
ဘယ္လိုမ်ား နားလည္ထားပါလိမ့္။
သူသည္ ခ်ယာအုိအား ေက်းဇူးတင္သည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္
လွမ္းၾကည့္ၿပီး ၿပံဳးသည္။
“ေအဘီေဂးလ္ရဲ႕အက်ိဳးအတြက္ ခင္ဗ်ား ကူညီခဲ့တာကိုပဲ
ကၽြန္ေတာ္မွတ္သားလွပါၿပီ”ဟုေဂ်ေက်ာ့က ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္ခ်င္ေနတာေလး
တစ္ခ်က္ကိုေတာ့ရွင္းျပေပးေစခ်င္ပါတယ္။
အခုက်ေတာ့ ဘာေၾကာင့္ ကၽြန္ေတာ့္ေပၚ
ပိတ္ဆို႔ထားတာကိုဖယ္ရွားေပးရတာလ”ခ်ယာအုိသည္ ေဂ်ေက်ာ့အား စိတ္ဓာတ္
ၾကည့္ေနသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္အသက္ေျခာက္ဆယ္ေက်ာ္ဆဏ္ေတာ့ရွိသည္။ လူပံုက
ေတာင့္တင္းႀကံ့ခုိင္ဆဲပင္ဏ။
သူ႔တြင္ ေျပာစရာဆို၍ ေငြေရာင္သန္းေနေသာ ဆံပင္မ်ားသာလွ်င္ ရွိသည္။

“ကၽြန္ေတာ္တို႔ခ်င္း သိကၽြမ္းခင္မင္လာခဲ့ၾကတာ
ႏွစ္ေပါင္းအမ်ားႀကီး ၾကာခဲ့ၿပီ။
အရင္ႏွိုးဆံုး မိတ္ေဆြေတြပါလို႔ သတ္မွတ္လို႔ မရသည့္တုိင္ေအာင္
ကၽြန္ေတာ္တို႔ခင္ဗ်ားတို႔ၾကားမွာ မျမင္ႏုိင္တဲ့ သံေယာဇဥ္ႀကီးေတြဟာ
အမွင္တန္းေနတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေလ၊တစ္ခ်ိန္က ျဖစ္ခဲ့ဖူးတာကို ၾကည့္ၿပီး အခုတစ္ႀကိမ္မွာလည္း
ခင္ဗ်ားဘက္က ကၽြန္ေတာ့္အေပၚသဘယ္ ရွိေနမွာပဲ။
အဲဒီေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ လုပ္ခဲ့သမွ်ကို ယံုၾကည္မႈ ရွိသြားေအာင္
အစကေနၿပီးေျပာျပခ်င္တယ္”ခ်ယာအုိသည္ စကားကိုျဖတ္၍ ရယ္ကာ ေဘး
တစ္ဖက္သို့ဝဲယာကို ၾကည့္သည္။
သူတို့ေျပာေနသည့္ စကားမ်ားအား ၾကားႏုိင္သူ ရွိ မရွိ သိလုိ၍
ျဖစ္ဇာ။။
ထို႔နာက္ သူ႔အၾကည့္ကိုေဂ်ာက္ထံ ျပန္လည္လုိက္သည္။
“အရင္တုန္းကေတာ့ ဒီကစၥဟာ ပုဂၢိဳလ္ေရးကစၥတစ္ခုပါ။။
အခုကေတာ့ က်ယ္ျပန္႔မႈေတြအဖ်ားႀကီးရွိလာတယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့အနာဂတ္ဟာ အခုဆုိရင္ မတင္မက် ျဖစ္ေနတယ္။
ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္အ အခုဆို ဘာမွ လုပ္လို႔ကုိင္လို႔ မရေတာ့ဘူး။
သူ႔နရာကို ဆက္ခံဖို႔အတြက္ေနရာလုပြဲဟာ စေနၿပီ။
အေတာ့္ကို ေၾကာက္စရာေကာင္းတဲ့ ပြတစ္ခဲ့ ျဖစ္ေနၿပီ။
ဒီပဲြ ဘယ္လိုအဆံုးသတ္မလဲဆုိတာ ဘယ္သူမွ မသိဘူး၊ ျပည္တြင္းစစ္ေတာင္
ျဖစ္လာမွာ စိုးေနရတယ္”“ခင္ဗ်ား ဒီအေၾကာင္းကို ဘာေၾကာင့္
ကၽြန္ေတာ့္ကို ေျပာခ်င္ေနရတာလဲ”ဟု ေဂ်ာက္ကေမးသည္။
“ဒီတစ္ႀကိမ္မွာ အက်ိဳးအျမတ္ ဘာရမယ္ထင္လို႔လဲ”“သတင္းစာဆရာနဲ႔
စာေရးဆရာ အမ်ားအျပားဟာ ခင္ဗ်ားရဲ့ဝဖန္ခ်က္ျဖတ္မႈေတြနဲ႔ခင္ဗ်ားေပးတဲ့
သတင္းေတြအေပၚမွာ သိပ္ၿပီး ယံုၾကည္ စိတ္ခ်ၾကတယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို႔ တုိင္းျပည္ရဲ့ႏုိင္ငံေရးေတြကိုလည္း ခင္ဗ်ား သိပ္သိၿပီး
သိမ္ၾကြယ္ဝလွတယ္။
အဲစာပုိင္းက တ႐ုတ္ျပည္ေရာက္လာၿပီး တရင္းတႏွီး ရွိခဲ့တဲ့
အေတြ႔အႀကံဳေတြက ခင္ဗ်ားကို ယံုၾကည္မွတ္ခ်က္ခ်မွတ္ႏုိင္ေအာင္
သင္ေပးလုိက္တာလို႔ပဲ ဆိုရမွာပဲ”“ဟုတ္ေကာင္း ဟုတ္ပါလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့ ဒီအရည္အေသြးနဲ႔ ပတ္သက္ၿပီးကၽြန္ေတာ့္အေပၚမွာ အထင္အျမင္
ႀကီးသင့္တာထက္ ပုိၿပီး မႀကီးသင့္ဘူးလို႔ ကၽြန္ေတာ္ထင္တယ္”“လက္ရွိ
ႏုိင္ငံေရး ရာသီဥတု အေျခအေနအရ ဆိုရင္ေတာ့ ဒီလုိပဲ
ကၽြန္ေတာ္တို႔ရဲ့အေတြ႔အႀကံဳ ရင့္က်က္
မိတ္ေဟာင္းႀကီးေတြကုိပဲ ယံုၾကည္ဖြားကိုးရေတာ့မွာပဲ။
လက္ရွိအေနအထားအရ စစ္တပ္က တပ္မေတြ ရအရာရွိေတြနဲ႔
ကာကြယ္ေရးအႀကီးအကဲေတြကေတာ့ ဘယ္အခ်ိန္ ဘယ္ဟာလမွာ
ဘယ္လုျဖစ္မယ္ဆိုတာသိႏုိင္ၿပီးသား”ေဂ်ာက္ကသည္ ခ်ယာအုိအား
တည္ၿငိမ္ေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ၾကည့္ေနသည္။
တ႐ုတ္ျခယ္လယ္သူ႔ႏုိင္ငံႏွင့္ ပတ္သက္၍ ျဖစ္ခဲ့က္ေနသမွ်အားလံုးကို မိမိအား
အျပည့္အစုံတုိင္ပင္ခဲ့မက်န္ ေျပာျပပါဗ်ာ။ေလာ။
ထုိအခ်က္ခ်ာပင္ သူ႔မိတ္ေဆြမ်ားဇာ မ်က္ႏွာ၌ ေသာကရိပ္မ်ားထင္ဟပ္လာသည္ကို
ျမင္သည္။
ထုိခဏမွာပင္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္အတြက္ လြမ္းသူ႔ပန္းေခြ လာခ်သည့္တုိက္မ်ားထဲ၌

ပီကင်းရှိ ိုင်ငံျခားသံတမန်မ်ားနွင့် ိုင်ငံျခား
သတင်းစာဆရာမ်ားလိုက္ပါလာသည္ကို သတိထားမိလာသည္။
ထို့သူမ်ားသည္လည္း ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္အားပန္းေခြမ်ားခ်၍ ဂုဏ္ျပဳရန္
လိုက္ပါလာၾကျခင္းေပတည္း။
ထိုလူစုထဲတြင္ တခ်ိဳ့သည္ ကင္မရာမ်ား ကုိင္ေဆာင္လာၾကသည္။
အမ်ားစုမွာတ႐ုတ္မ်ားအေနျဖင့္ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္အေပၚ၌ မည္သို့လာဆက္ဆံ
ျမတ္ိုးဖ်ဴလ်ားစား ၾကသည္ကိုသာစိတ္ဝင္စား ေလ့လာလိုက္ပါၾကဟု။
ေဂဲက်ာသည္ ခ်ီယာအိုးင့္ စကား ေျပာေနေသာ္လည္း ပရိသတ္အမ်ားစုက
သိပ္ပီး စိတ္ဝင္စား မရွိၾကသည္ကို သတိထားေနမိသည္။
မည္သို့ပင္ျဖစ္ေစခ်ီယာအိုကေတာ့ မိမိးွင့္ ေျပာေနသည့္ စကားမ်ားကို
ယခုထက္ပို၍ ိုးွစ္ဆိုယ္ၾကားေျပာလိုေနသည္ကို သေဘာေအာင့္
ေဖ်ာ္ျဖေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို့ နားလည္ပါ့ အေရးႀကီးတဲ့အခ်က္ တခ်က္ ရွိေနတယ္”ဟု
ခ်ီယာအိုက္ေျပာသည္။
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ ဆံုးပါးသြားရင္ေတာ့ သူ႔အတြက္
ဝမ္းနည္းမယ့္လူ႔ဟာ အနည္းအပါးပဲရွိမယ္လို့ ထင္တယ္။
“ကၽြန္ေတာ္ထို့ တ႐ုတ္လူမ်ိဳး အမ်ားစုဟာ
ေမာ္လုပ္ေနတဲ့ိုင္ငံေရးလႈပ္ရွားမႈေတြၾကာင့္ သိပ္ပီး
စိတ္ေမာေနၾကတယ္။
အခုဆုိရင္ သူတုိ့ဟာေအးေအးေဆးေဆးပဲ
ေနခ်င္ၾကရွာတယ္”“သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝေတြကို ေတာ္လွန္ေရးအတြက္
ေပးဆပ္လာခဲ့တာဆယ္စုိးခဲ့ေပါင္း အမ်ားႀကီး ကုန္ခဲ့ၿပီ။
အဲဒီအတြက္ အက်ိဳးထူးတစ္ခုေတာ့ ျပန္ရပီး ရခ်င္ေနၾကၿပီးသူတုိ့မွာ
မဒမ္ေမာ္ ေျပာေန လုပ္ေနတဲ့ စိတ္ကူးယဥ္ဒဏ္ေတြအေပၚ
နစ္ေမ်ာသာယာေနဖို့ အခ်ိန္ရွိေတာ့ဘူး။
လယ္သမားေတြ အေနနဲ့ သူတို့ပုိင္ ေျမေတြကို
သူတို့လက္ထဲကယူမသြားေစခ်င္ၾကေတာ့ဘူး။
အလုပ္သမားေတြကလည္း သူတို့ရဲ့ဆုေၾကးေတြနဲ့
လုပ္ခ်ိန္ေတြကိုဖ်က္သိမ္းပစ္တာ မလိုလားၾကေတာ့ဘူး။
သူတို့ တကယ္လိုလားေနၾကတာက မဆံုးႏုိင္တဲ့ လူတန္းစား စုစြဲမဟုတ္ဘူး။
အဲဒီစုစြဲဟာ သူတို့အျမင္မွာ စိတ္ကူးယဥ္သြားတဲ့ ရန္သူေတြကိုတုိက္ခုိက္ေနတဲ့
စုစြဲပဲ”“ဒါဆိုရင္ ခင္ဗ်ားတို့ ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ကသူတုိ့ကို
ဘာေပးခ်င္ေနသလဲ”ဟု ေဂဲက်ာကေမးသည္။
“သူက ဘယ္အသုစုကို အားေပးေထာက္ခံမွာလဲ”ခ်ီယာအိုက သက္ျပင္းခ်သည္။
“ဘယ္အသုစုကိုမွ မေထာက္ခံဘူး။
သူ႔အေနနဲ့ ရဲေဘာ္ေနာက္ေခ်ာင္ပိတ္ကို မွန္းတီးစက္ဆုပ္တယ္။
တိန္ေခ်ာင္-ပိန္ဟာ အရင္းခံရင္ စိတ္ကူးေတြနဲ့သူ့ရဲ့ေတာ္လွန္ေရးကို
ဖ်က္ဆီးပစ္မွ်ယ္လို့ သူ နားလည္ထားတယ္။
အဲဒါေၾကာင့္မို့လည္းတိန္ေခ်ာင္-ပိန္ကို ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ေနရာ ဆက္ခံခြင့္
မျပဳရဘူးလို့ ေဖဖာ္ရီလထဲက တင္းက်ပ္တဲ့ အမိန္ေတြ
ထုတ္ထားခဲ့တာေပါ့”“အျပင္က လွမ္းၾကည့္ေနၾကတဲ့ လူေတြကေတာ့
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဟာ လက္ဝဲသမားေတြကိုေထာက္ခံ
အားေပးေနသလိုပဲ”ခ်ီယာအုိက သူ႔ေခါင္းကို တအားယမ္းသည္။
“အဲဒါ မမွန္ဘူး”ဟု ေျပာသည္။

“ေမာ္ဟာသူ၂မိန္းမကိုလည္း တအားမုန္းတာပဲ။
လြန္ခဲ့တဲ့ တစ္ႏွစ္ေက်ာ္ေလာက္ကတည္းက သူ၂မိန္းမကိုသူ၂အိမ္ထဲက
ေမာင္းထုတ္တယ္။
သူက သူ၂မိန္းမရဲ၂သိပ္ၿပီး ဆက္ဒီးျမင့္လို့တဲ့ စိတ္အေပၚမွာသံသယျဖစ္တယ္။
ကၽြန္ေတာ္တို့ တ၂တ္ႏုိင္ငံမွာက မိန္းမတစ္ေယာက္က အလုပ္ကို
ယစ္မူးၿပီး သံုးခြလာရင္ေဘးဒုကၡႀကီးေတြနဲ၂ ေတြ၂ၿပီး ပ်က္စီးမႈ
ေဘးႀကီးနဲ၂ ရင္ဆုိင္ရတတ္တယ္ဗ်။”
ဒါေၾကာင့္ ရဲေဘာ္ကိုယာယီဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ဖစ္ ေရြးၿပီး ခန္၂ထားတာပဲ။
ဒါေပမဲ့ ခက္တာက အခုအခ်ိန္မွာ ဥကၠ၂ႀကီးရဲ၂စိတ္ဟာ မခုိင္မာေတာ့ဘူး။
မမွန္ရည္း မမွန္ေတာ့ဘူး”“သူ၂အေနနဲ၂ အစည္းအေဝးေတြလည္း
မတက္ႏုိင္ေတာ့ဘူး။
တစ္ခါတေလက်ေတာ့လည္းေျပာသမွ်အားလံုးကို သူ နားလည္တယ္။
တစ္ခါတေလက်ေတာ့ လံုးဝ နားမလည္ဘူး။
သူကေသရမွာ သိပ္ေၾကာက္တယ္။
သူ လုပ္ခြင့္ထားသမွ် အားလံုး
ပ်က္စီးသြားမွာလည္းသိပ္ေၾကာက္တယ္”သူတို့ႏွစ္ေယာက္ အာဏာနည္မ်ား
ဗိမာန္ဘက္ နီးလာေလလ ပန္းေခြခ ပရိသတ္သည္မ်ားျပားထူထပ္ေလ
ျဖစ္ေလသည္။
ႏွစ္ဦးသား ေစာေစာကလို ေျခလွမ္းက်က် မလွမ္းႏုိင္။
ေျခလွမ္းမ်ားအား ခပ္သိမ္သိမ္ လွမ္းကာ အရွိန္ကို ခပ္ျဖည္းျဖည္း
ျဖစ္သြားေအာင္ ေလွ်ာ့ခ်ေနၾကရ၏။
“ခင္ဗ်ား ေျပာသလိုဆိုရင္ ဥကၠ၂ႀကီးေမာ္ဟာ အထီးက်န္ဘဝနဲ၂ ေမ်ာေနတဲ့
သေဘာေပါ့ဟုတ္လား”ဟု ေဂဂ်ာကမ္ကာ ေမးသည္။
ခ်ယာအိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“သူ၂အထီးက်န္ႏုိင္ငံမွာက သူ၂ ေၾကာက္စိတ္ကိုႀကီးထြားလာေအာင္
ေမြးေကၽြးေပးေနတယ္။
ဒီစိတ္ေၾကာင့္လည္း သူဟာ
အလည္လာၾကတဲ့ႏုိင္ငံျခားသားေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ၂ ႏုိင္ငံရပ္ျခားက
ထင္ရွားတဲ့ ေခါင္းေဆာင္ေတြကို ေနမေကာင္းျဖစ္ေနတဲ့ၾကားက
ဇြတ္အတင္းထြက္ၿပီး ေသြ့ခ်ေနတာေပါ့။
သူ၂မွာ အားအင္ကေလး က်န္ေနေသးရင္ထမုိင္းနဲ၂ ဒီနိုက
ဆုိင္ကာေမးခြန္းေတြ ေမးေလ့ရွိတယ္။
အဲဒီ ဇအေၾကာင္းအရာေတြထဲမွာသူ၂ရဲ၂စိတ္ေရာဂါ ေဝဒနာကို သက္သာရာ
ရေစႏုိင္တဲ့ အရာေတြ ပါေနဟန္ရွိတယ္”“သူ ဘယ္သူ၂က်ိမွ
အေတြ၂မခံေတာ့ဘူးလား”“အခု သူခန္၂ထားတဲ့ ယာယီဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ကေတာ့
သူ၂ဆီကို ရံဖန္ရံခါ သြားလွည့္လာယ္။
ဒါေပမဲ့ သူနဲ၂တုိက္၂ုိက္ ပံုမွန္ဆက္ဆံခြင့္က သူ၂မိန္းမ မဒမ္ခ်ိန္းနဲ၂ သူမရဲ၂
ေနာက္လိုက္ေတြပဲရတယ္။
ဘာေတြပဲ ျဖစ္ေနျဖစ္ေန မဒမ္ခ်ိန္းက အခုထိ သူ၂မယားပဲ မဟုတ္လား။
မဒမ္ခ်ိန္းက သူ၂ တယ္လိဖုန္းေတြနဲ၂ သူ၂ဆီလာသမွ်စာအားလံုးကို
ဖ်က္ပါထားတယ္။
တစ္ခါတေလမွာေတာ့ သူဟာ သူ၂တူေတြနဲ၂ တူမေတြနဲ၂ ေတြ၂တယ္။
အဲဒီထဲမွာ သူ၂ရဲ၂အရင္းႏွီးဆံုးမိတ္ေဆြ အနည္းအကိုင္းလည္း
ပါတယ္။

ကောင္မေလးရင္ေတြခဲ့ ေသြးသားေတာ္စပ္သူေတြနဲ့တုိးတိုးတိတ္တိတ္
ကိတ္ပြဲမွီး ဖားေနၾက ေျမႇာက္ပင့္ေပးေနၾကတဲ့ လူေတြပါ။
ဒါေတြက ဆိုရွယ္လစ္အေျခခံဥပေဒ ေနရာမွာ အစားထိုးဝင္ေရာက္
ေနရာယူလာတဲ့ ဟာေတြပါ။
အရာရာတုိင္းရဲ့ေနာက္ကြယ္မွာ ရွိေနတာကေတာ့ ေသနတ္ရဲ့
ၿခိမ္းေျခာက္မႈႀကီးပဲေပါ့”ေဂ်ာက္ကသည္ ၿငိမ့္သြားသည္။
တစ္ခ်က္ ေ၀့လယ္မ်ားတုိက္ခုိက္ကြဲက်ေသာ ေလယာဉ္ပ်ံသားေမြး
အေႏြးထည္ေအာက္ဆ သူ႔ကုိယ္မွဳအာသည္ ‘စိမ့္’ခနဲ ျဖစ္သြားသည္။
“ဥကၠဌေမာ္ဟာ ခင္ဗ်ား ပဲကင္းေရာက္ေနတာကို သိေနတယ္”ဟု
ခ်ယာအုိကေဂ်ာက့ဘား ေတးတုိက္ဆြဲမ်ားၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သူ႔ဆီ သတင္းပို႔ရတယ္။
ခင္ဗ်ားနဲ့သူနဲ့ ခ်ိတ္ဆက္ခဲ့တယ္ဆုိတာ ေနာက္ဆုံးေတြ့ခဲ့ရတဲ့ အေၾကာင္းကိုေတာင္
သူမတ္တလာေအာင္သတိေပးထားရတယ္။
သူက ခင္ဗ်ားကို ေကာင္းေကာင္းမွတ္မိတယ္လို့ ေျပာ၀ံုတင္ပဘူး။
ခင္ဗ်ားနဲ့ တစ္ခါမွ်ေလာက္ ထပ္ေတြ့ခ်င္တယ္လို့ ေျပာေနတယ္။
သူ ခင္ဗ်ားကို ေတြ့လိမ့္မယ္လို့ကၽြန္ေတာ္ထင္တာ့ ေမွ်ာ္လင့္ေနတယ္။
ေတြ့လုိက္ၿပီဆုိရင္ေတာ့ ခင္ဗ်ားရဲ့တ၀္တုံးုင္ခရီးဟာဥကၠ႒ကီးေမာ္က
တရားဥပေဒနဲ့အညီ ခြင့္ျပဳထားတဲ့ အလည္အပ္တ္ခရီး
ျဖစ္သြားေတာ့မွာခင္ဗ်ားဘယ္လို သေဘာရလဲ”ေဂ်ာက္ကာ အာဇာနည္ဖိမာန္ဘက္
လွမ္းၾကည့္သည္။
ခ်အင္-လုိင္းဇ၏ အုတ္ျဂဳိလ္ဘြင့္ခပုံ ေရာက္ရွိေနၾကသည့္
ပန္းေခြမ်ားမွာ နည္းနည္းေနာေနာ မဟုတ္။
ေကာင္းသားေကာင္းသူတခ်ိဳ့သည္ ခ်အင္-လုိင္းဇ၏
ေကာင္းျမတ္ေသာ ဂုဏ္သိကၡာႏွင့္ အရည္အခ်င္းမ်ားအားေဖာ္ထုတ္ကာ
ခ်ီးက်ဴးစကား ေျပာေနၾကသည္။
ပတ္ဆန္းက်င္လွည့္ တင္းမာေသာ အေျခအေနတစ္ရပ္သည္ ျဖည္းျဖည္းခ်င္း
ႀကီးထြားလာေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ား ေျပာတာကို သေဘာတူပါတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
ေလသံေအးေအးျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“ဥကၠ႒ကီးေမာ္နဲ့ ေနာက္ဆုံးအဖြဲ့ထပ္ေတြ့ရမယ္ဆုိရင္ေတာ့
ဒါဟာကၽြန္ေတာ့္အတြက္ အလြန္ဆုံးမ်ားတဲ့ မဟာဂုဏ္ျပဳမႈႀကီးတစ္ရပ္လို့
ယူဆရမွာပါ”

ျပည္သူ့အာဏာနည္းမ်ား အထိမ္းအမွတ္ ေက်ာက္တုိင္
ေအာက္ကခုၾကာေဘးဘက္မ်ားသည္ အျဖဴေရာင္ စက္ေက်ာက္မ်ား ျဖစ္သည္။
ထိုေက်ာက္သား မ်က္ႏွာျပင္မ်ားထက္တြင္ ၿဖိတ်သို့ ဘိန္းစစ္ပြဲမ်ား
ဆန္႔က်င္ေရးေခတ္က တ႐ုတ္ ေတာ္လွန္ေရးသမားမ်ားၾကိလန္းပ္ရွားမႈမ်ားကို
သ႐ုပ္ေဖာ္ထားသည္။
ဆယ့္ငါးရာစုအလယ္ခန္႔က ျဖစ္ပြားခဲ့ေသာ တုိက္ပြဲမ်ားမွသူရဲေကာင္းမ်ားအား
ျပထားျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
ခ်ယာခုိသည္ ေလွကားတစ္ခုေမွ်ာခုန္၍ အေပၚသို႔တက္လာခဲ့သည္။
ပရိသတ္မ်ားသည္ခ်ယာခုိ သြားသာေအာင္ ေဘးတစ္ဖက္တစ္ခ်က္သို႔
ခြဲေပးၾကသည္။
ခ်ယာခုိက်ေတာ့ေဘးပတ္ပန္းက်ဥ္ လွမ်ားအား စကားေမ်ာ၊ လည္ပင္းၾကည့္၊
ေဖြးေဖြးလႈပ္ေနေသာ ဆံပင္ျဖဴပုိင္ရွင္ခ်ယာခုိအား ပရိသတ္အမ်ားစုက
တေလးတစား ၾကည့္ေနၾကသည္။
ခ်ထားေသာ ပန္းေခြမ်ားသည္ ေတာင္လုိပံုလွ်က္ ရွိ၏။
ခ်ယာခိုးွင့္အတူေလွ်ာက္လာလွ်က္ရွိေသာ ေဂ်ာက္ကသည္ အထက္
ပလက္ေဖာင္းေပၚ ေရာက္သည့္အခါ ခ်ယာခုိးနွဳတ္ဆက္ခ်သို႔
လွမ္းၾကည့္သည္။
ပန္းေခြမ်ားထက္၌ ေရး၍ ခ်ထားသည့္ ကဗ်ာမ်ားေပတည္း။
“ဖက္ဆစ္ကည့္ပါဦး၊ စိတ္ကို ထိထိခုိက္ခ်ိက္ ျဖစ္ေစခုိင္ေလာက္တဲ့
အေရးအဖြဲ႔ေတြပဲ”ေျပာေျပာဆုိဆို ခ်ယာခုိက ကဗ်ာတစ္ပုဒ္အား
လက္ခုံးနွင့္ ေထာက္ျပသျဖင့္ ေဂ်ာက္ကလိုက္ဖတ္သည္။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ကြယ္လြန္ျခင္းနွင့္အတူ ျမင္ကြင္းအတြင္းမွ ေနေရာင္သည္
ေပ်ာက္ကြယ္ခဲ့ရၿပီ။
မရဏင္လန္း မခ်မ္းေျမ့စရာ တိမ္မ်ားသည္ တက္လာေနၾကၿပီ။
ခ်ခက္ခဲင္းပင္ အမ်ိဳးသားတစ္ရပ္လံုး တြန္႔ဆုတ္ဆုတ္ ျဖစ္ၾကရေခ်တဲ့မည္။
ထိုအခါ ဤပုဂၢိဳလ္ႀကီး ထားရစ္ခဲ့သည့္ ကြာဟမႈမ်ားအား
ေတြ႔ထိခံစားၾကရေပေတာ့မည္။
” ေနာက္တစ္ခုဖြင့္ဟ ဤသို႔ဆိုထားသည္။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ခံဟာ တုိ႔မ်ားရဲ႕ အခ်စ္ဆံုးဖခင္ပါ။
အခုေတာ့ေလ ပါတီတြင္းမွာ ခ်ရဲ႕ မူဝါဒေတြကို စြန္႔ပစ္ဖို႔ တိတ္တဆိတ္
ႀကံစည္ခဲ့ေတြ ရွိလာေနပါတယ္” “ခင္ဗ်ား ျမင္သားပဲေလ”ဟု ခ်ယာခုိက
ေျပာသည္။
“ဒီမွာေတြ႔လား။
ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ရဲ႕ပထမဇနီး ယန္ေကး-ေပြ သက္ေတာ္ရာေက်ာ္
ရွည္ပါေစတဲ့။
ယန္ေကး-ေပြဟာ ကိုမင္တန္ေတြသတ္လို႔ ေသသြားခဲ့ရရွာတယ္။
ေနာက္တစ္ခုဖြင့္ေတာ့ “ကေတာ္ေဟာင္းႀကီး ဇာရီဘုရင္ခံကဆံုးပါေစ”တဲ့။
ဒီစာပုဒ္ေတြက်ေတာ့ ခ်ိန္ခင္းကို သိမ္ေမြ႔စြာနဲ႔
တုိက္ခုိက္ထားတာေပါ့”ေဂ်ာက္ကသည္ အနီးသို႔ကပ္သြားၿပီး ထြင္းထားသည့္
စာမ်ားအား ဖတ္ေနသည္။
စာတစ္ခုိင္ဒ ဤသို႔ဆိုသည္။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ခန္႔ သူ႔ ဆက္သူေတြကို ငါတို႔ ကာကြယ္ခဲ့ယ္။
ၿပီးဆံုးသည္အထိ ဒီတုိက္ပြဲမွာ တုိ႔ဝင္ထုိးထြက္ခဲ့ယ္။
” ဒုတိယ တစ္ပုိင္ဒ ဤသို႔ သတ္ေပးထားသည္။

“လူထုအား လွဲမှားစေသော ခေါင်းဆောင်းပေးနေသူကတဲ့
ကြန်ျမဴနစ္စ်ါတြင်းက သစၥာေဖာက္ေတြကိုငါတုိ႔ မသနားဘူး။
” တစ္ခဏၾကည့္ပး တတ္ိယပုဒ္ကုိ ဂ်ာသိုိ႔ ကတ္ိေပးသည္။
“ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ရဲ့ေခတ္ပိတ္ပင္းတက္ေရးအေျကြကို ေနာင့္ယွက္ဖို႔
ႀကိးစားတဲ့လူေတြကို ေသသည္အထိ ငါတို႔တိုက္ၾကမယ္။
” ေနာက္ဆံုးတြင္ ခ်ယာအိုက “ကၽြန္ေတာ္တို႔ ႏုိင္ငံသားအမ်ားစု အေပၚမွာ
ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ရဲ့ေက်းဇူးေတြဟာ အဆံမတန္ ႀကီးမားပါတယ္”ဟု ေျပာသည္။
“သူ႔ရဲ့အေျမာ္အျမင္ ႀကီးမွား က်ယ္ျပန္႔မွန္ကဲ့ ေအးေဆး
တည္ၿငိမ္မွဟာ ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုးကို ေဘးဒုကၡေတြနဲ့
မႀကံဳရေလေအာင္ မၾကာခဏ
ကယ္တင္ေပးခဲ့တယ္”“တပ္မေတာ္ရဲ့စံုေရးတပ္ဖြဲ့က အလုပ္သမား အားကစား႐ံုမွာ
ခင္ဗ်ားကို အမႈစခဲ့တဲ့ သတင္းသတင္းစာထဲမွာ ဖတ္လိုက္ရတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာက
ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားက နယ္ခ်ဲ့သူလုိ့တစ္ေယာက္ကို ကူညီခဲ့တယ္ဆိုတဲ့ စြပ္စြဲခ်က္ေတြဟာ
အခ်ိဳ့ဝါယူရွင္တာေတြပဲ။
အဲဒီတုန္းကခင္ဗ်ားအတြက္ ကၽြန္ေတာ္ တစ္အား
စိတ္ပူခဲ့ရတယ္”“ကံေကာင္းခင္ေတာ့ ဒီကိစၥမွာ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ပါဝင္လုပ္ပုိင္ခြင့္
ရြားတာဟာကၽြန္ေတာ့္အတြက္ အဆင္ေျပဖို႔ ျဖစ္သြားခဲ့ရတယ္။
သူသာ ပါမလာရင္ ကၽြန္ေတာ္ ဒီေနရာကိုအခုလို လာႏုိင္တာ
မဟုတ္ဘူး”“အင္မတန္ႀကီးမားတဲ့ အခက္အခဲေတြနဲ့ ဒုကၡေရာက္ေတြကို
ခင္ဗ်ားရင္ဆုိင္ရမယ္ဆိုတာကၽြန္ေတာ္သိတယ္”ဟု ေဂ်ာက္ကာကေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ား ေဟာ့ကြားတာလဲ အၾကာႀကီးပဲ”“ရဲေဘာ္ ပတ္တာဟြာေလာက္ေတာ့
မၾကာဘူးေပါ့ေလ”ဟု ခ်ယာအိုက ျပန္ေျပာသည္။
သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ ဂုတ္ရက္ ေတာက္ပလာသည္။
မိသမီးခ်ာခ့ဲရသည့္ အစာတ္ကာဖရုဒ္အေပၚ မခံခ်င္စိတ္သည္ ခ်က္ခ်င္းပင္ ထုကြလာဟန္
ရွိ၏။
“တတိယ တပ္မဟာတပ္ဖဲြ့ရဲ့အာဇာနည္ဓိတ္ကို ခရီးရွည္ ခီတက္ပဲြႀကီးမွာ ခင္ဗ်ား
ျမင္ခဲ့ဖူးတယ္ မဟုတ္လား”ေဂ်ာက္ကာက ေခါင္းညိတ္သည္။
“စြတ္စြဲထုိင္းမိႈင္းတဲ့ အက်ဥ္းေထာင္ ေျမတုိက္ခန္းထဲမွာ ရွစ္ႏွစ္တိတိ
အႏွိပ္စက္ခံခဲ့ရၿပီးတဲ့ေနာက္ သူ႔ကိုယ္ကထြက္တဲ့ ေသြးအုိင္ထဲမွာ
ေသခဲ့ရတဲ့ သူ႔အျဖစ္ဟာယူေလာက္မွ်းနည္းဖို႔ ေကာင္းသလား။
အဲဒီအခ်ိန္မွာ သူဟာ အဆိုတ္ေရာဂါ ျဖစ္ေနၿပီ။
ဆရာဝန္နဲ့ကုသေပးဖို႔ကေတာ့လည္း ခြင့္ျပဳၾကဘူး။
သမၼတ လ် ေရွာက္-ခ်ီဟာလည္း အဲဒီလိုပဲတစ္ေယာက္တည္း အထီးက်န္ဝဲနဲ့
ေသရည္ဆုတယ္။
သူတို့လုိ့ပဲ တျခားေထာင္နဲ့ခ်ီၿပီး ရွိခဲ့တဲ့လူေတြဟာလည္း
အသတ္ခံခဲ့ၾကရတာပဲ။
ကၽြန္ေတာ္ဆုိရင္ ေလးႏွစ္တိတိ တစ္ေယာက္တည္းအထီးက်န္ဆားၿပီး
ကိုမင္းနေတြ့ သိုးခဲ့တဲ့ ပစၥည္းနဲ့ အႏွိပ္စက္ခံရည့္ဥပန္း
ခံခဲ့ရတယ္”“ဒီေလာက္ၾကာ အႏွိပ္စက္ခံေနရတဲ့ ၾကားက ခင္ဗ်ားကိုယ္ခ်င္ဘ
အသက္ရွင္ေအာင္ဘယ္လိုမ်ား လုပ္ၿပီး ေနခဲ့သလဲ”ခ်ယာအိုက ၿပံဳးသည္။
“သက္ေသာင့္သက္သာ ေနထုိင္မွန္ကဲ့
ႏွိုးဆြေပ်ာ့ေပ်ာင္းမႈေတြဟာသည္းခံႏုိင္တဲ့ စြမ္းအားကို
တုိးတက္ေစတာ အမွန္ပဲ၊ အဲဒီစကားပံုလို ဆို႐ုိးစကားကို

ခင်ဗျားဟာကားဖြူးမှာပါ။
သည်းခံနုိင်ဖွယ် သို့မဟုတ် ခံနုိင်ရည် ရှိနုိင်ဖွယ် ဆိုတာတြေကလည်း
သဘာဝနဲ့အံဝင်ခြင်္ကျဖစ်ပါမှ ျဖစ်စေပင့်လာနုိင်တာပါ။
တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဟာ တည်ငြိမ်ပပီးသမာဓိအားတေကာင်းတေနရင်
ခင်ဗျားရဲ့ခန်းဓာကိုယ်ဟာ ဘာဝဒုက္ခကိုမှ မခံစားရတော့ဘူး"တေဂါက်က
ခပ်သာအုပ်အား အခိုအားသင့်ပပီး ဟက်ည့်တေနသည်။
"ခင်ဗျား တာအုိ အနုပညာကိုတေလက်ခံ့တယ် ဆိုပါတော့"ခီယာအိုက
တေခါင်းညိတ်သည်။
"ကြွေနတော့ဘုရင်အဖက ကြွေနတော် ငယ်ယဉ်တည်းကသင့်တေပးထားခဲ့တာ။
ကြွေနတော့်ရှေ့အရင်းခြင် အေဖက အဲဒီအေမြမီး ကြွေနတော့်ကို
တေပးခဲ့လိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် ကြွေနတော် မမက်ခဲ့ပါဘူး။
ဒါတေပမဲ့ လာအို့ဇရဲ့သင်္ဃကားမှန်တြတော်
ကြွေနတော့်ဘုတေရာက်တေနပါတယ်"ဒုစ္စဥိးသား အလြန်
ဆက်မားကယ်ျပန့်ပပီး အဂ္ဂညိး အကည်းတန္ဆေသာ
စစ်တေရးျပကြင်းဆက်အား တိတ်ဆိတ်စွာ တေက်ာ်ျဖတ်လာခဲ့ဟုသည်။
ထိုစစ်တေရးျပကြင်းဆက်မှာ ၿမိဳ့တော်ဇာဖမိ့ဳ့လယွေန့၍ ဤမြောဘက်
တေရာဘဆုထိ ကြွန်ျမဲနစ်ခြားက ဘွဲလ့ဒါဇာ စက်ဘက်ခြားျဖင့်ထိုးကာ
ဖန်တီးရယ်ထားတေသော ကြင်းဆက်း ျဖစ်တေလသည်။
တေဂါက် မွတ်မိတေနေသးသည်။
ထုိကြင်းဆက်းအား ကြွန်ျမဲနစ်ခို့ ဖန်တီးစဉ် ထိုတေနရာ တစ္ခုိကို တေရွးတေခတ်
ဇကာဆင့်ရင်ခြား တည်ဆောက်ထားခဲ့တေသော အေဆာက်အအုံအားလံုးသည် ဘွဲလ့ဒါဇာ
စက်ဘက်ခြားမြားဇါဒဏ်ကို ခံသြားခဲ့ဟုကရသည်ဟု မဟုတ်ပါလား။
ထိုစဉ်ဆုတ် သူသည် ၿမိဳ့တော်ဆက်းဇါတေရွးတေဟောင်းသမုိင်းဝင်
ပစ္စည်းမြားအား ၿဖိဳဖျက်စဉ်ည့် အတြက် ထိတ်လန့်ခြင်း၊
အံ့သြခြင်းနှင့်တေျမာတသခြင်းပင် ျဖစ်ခဲ့ ရဇါ။
အခုတော့လည်း သူသည် ထိုတေနရာတစ္ခုုတ်ခဲ့ဝန်ကြီးခ်ဳပ်အား အာဇာနည်
အျဖစ်ခြီးတေျမှာက်ထားျပသည့် ပြဲျဖင့် ဆက်တေြဂါနျပန္ဇါ။
သူသည် ခီယာအိုဇါ မ်က်နှာအား တစ်ဖက်ကမ်းဟုကည့်မျပန်သည်။
ဤ တဂ္ဂတ္ဘာရွယ်အား သူ ပထမဆံုး တေတြ့ခဲ့ရသည်မှာ
လြန်ခဲ့တေသာတေလးဆယ့်ါးနှစ် ျဖစ်သည်။
သူသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ တစ်ဆင့် မိမိဇါ သမီး
တေအဘိတေဂးလ်နှင့်တေရာကာအိုးင့်ပါ ၿငိမ့်းခ်မ့်းတေရး
ရးှင့်ငါမည်တေလာ။
"ခင်ဗျားတေတော့ အံ့သြမှာပဲ။
ကြွေနတော့် တူရဲ့အတိတ်ဘဝနဲ့
ဆက်စပ်တွက်တေနတဲ့အေဟုကာင်းအရာတေတြအားလံုး ခင်ဗျားကို တေျပာျပဖို့
သင့်မသင့် စဉ်းစားတေနရတယ်"ဟု ခီယာအိုကစိတ်ှင့်လံုး မသာယာတော
မ်က်နှာျဖင့် တေျပာသည်။
"အခုလို တေျပာျပလိုက်လို့လည်း သိပ္ပပီးစုိးရိမ်စရာတေတော့ မရှိပါဘူး။
ဒီကိစ္စဝကို တျခား ဘယ်သူတေတြမှ မသိဟုကေသးဘူးဆိုတာ
ကြွေနတော်ာမခံပါတယ်။
ဝန်ကြီးခ်ဳပ် ခ်အင်ဒ်ုိင်းတောင် အမှန် ဟုတ်မဟုတ် သံသယရှိခဲ့ဟန်တူတယ်။
ဒါတေပမဲ့ သူ တိတ်ကွက် အေသအခာ မသိခဲ့ရှာဘူး။
ဘာပဲျဖစ်ျဖစ် အဲဒီ သံသယေဟုကာင့် ကာအိုငယ်ယူန်းက သူသိပ္ပပီး

ကူညီခဲ့တာမ်ားလွန်း မေျပာတတ္ဘူး”မထင္ခင္တဲ့ ဂုတ္တရက္က ေဖာ္ေျပာလုိက္သည့္
စကားၾကားလုိက္ရသျဖင့္ ေဂဂေက်ာ့အခဲအားသင့္သက္ ရွိသည္။
သူသည္ အတန္ၾကာမွ ေငးေၾကာင္ေၾကာင္ ျဖစ္ကာ
စဥ္းစားရခက္ေနသည္။
“ပ်ကင္း ေရာက္တုန္း ကာအိုနဲ႔ ေတြ႔ခ်င္တယ္ဆိုတာ ခင္ဗ်ားအတြက္
သဘာဝက်ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့...” ခ်ီယာအိုသည္ အသံကို တိုးလိုက္သည္။
“ဒါေပမဲ့ အဲသလိုေတြ႔ဖို႔ ကိစၥဟာအားလုံးအတြက္ ေခ်ာတ္တ
အေကာင္းဆံုးျဖစ္ရမွယ္လို႔ ထင္တယ္”“ကၽြန္ေတာ္ သူနဲ႔ေတြ႔ရင္
ဘာေျပာရမလဲလို႔ စဥ္းစားခဲ့တာ ဆယ္ႏွစ္ရွိသြားခဲ့ၿပီ”ဟုေဂဂေက်ာ့က
ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သူနဲ႔ ၁၉၆၆ ခုႏွစ္တည္းက ရွန္ဟုိင္းေရာက္ေတာ့ ေမ-
လင္းအိမ္မွာ ေတြ႔ခဲ့ရတာ၊ ကၽြန္ေတာ္ ေဟာင္ေကာင္ကေန္ၿပီး
သေဘၤာနဲ႔ တ႐ုတ္ျပည္ဆီကိုတရားမဝင္ ခုိးဝင္သြားခဲ့တဲ့ အေခါက္ကေပါ့။
ေတြ႔ဆံုခဲ့တဲ့ ပြဲကေတာ့ မုန္တုိင္းထန္ေနတဲ့ ပြဲပဲ”“အဒီ အေခါက္က ခင္ဗ်ားကို
သူ႔အေဖလို႔ သေနၿပီလား”ေဂဂေက်ာ့က ေခါင္းညိတ္သည္။
“သေနၿပီ။
ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ားပါ သိေနၿပီဆိုတာေတာ့ခင္ဗ်ားက အသိေမးဘူး
မဟုတ္လား”ခ်ီယာအိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“အခု သူ ဘာလုပ္ေနလဲ”“ကာအိုဟာ လြန္ခဲ့တဲ့ ငါးႏွစ္က လက္ထပ္ခဲ့တယ္။
အခု သားေလးတစ္ေယာက္ ရွိေနၿပီ”ခ်ီယာအိုသည္ ေျပာသင့္
မေျပာသင့္ ခ်ိန္ဆလက်ိဳျပန္၏။
“ဒါေပမဲ့ သူဟာ မဒမ္မဲေမာ္ဇဲ့ အဖြဲ႔နဲ႔သူ႔ဘဝကို ပံုအပ္လုိက္တယ္။
သူဟာ မဒမ္မဲေမာ္ အဖြဲ႔က အဓိက လႈပ္ရွားသူ ျဖစ္ေနခဲ့တာ
ၾကာခဲ့ၿပီ”“ခင္ဗ်ားေကာ သူနဲ႔ မၾကာမၾကာ ေတြ႔သလား”“လြန္ခဲ့တဲ့
ဆယ္ႏွစ္အတြင္း ဦးဆက္သြယ္ဖူးတာ တူရံုးၾကားမွာ ဖုန္းတစ္ခုေတြခ်ည္းပဲ
ျဖစ္ခဲ့ရတယ္”ခ်ီယာအို႔ မ်က္ႏွာသည္ မရႊင္မလန္း။
“ခင္ဗ်ား သူ႔ဆီသြားမယ္ဆုိရင္ေတာ့ အစစ အရာရာသတိထားၿပီး
ဆင္ျခင္ဉာဏ္စားရမယ္”“ကာအို အေၾကာင္းကို ခင္ဗ်ား ဘယ္လို
သိလာခဲ့ရတာလဲ”“တန္ခူန ေက်ာက္မီးေသြးတြင္းက လြတ္လာေတာ့ သူ
ကၽြန္ေတာ့္ကို ယံုၾကည္စိတ္ခ်ၿပီးအကုန္ေျပာျပခဲ့တယ္”“ေမ-
လင္းေကာ အခု ဘာျဖစ္ခဲ့နလဲ”ေမ-လင္းအေၾကာင္း
သိခ်င္ေနသည္မွာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
ေမးမည္ဟု စိတ္ကူးခဲ့သည္မွာလည္းၾကာခဲ့ၿပီ။
အခုမွပင္ ေမးျဖစ္ျခင္း ျဖစ္၏။
“ကၽြန္ေတာ့္မွ ဒုကၡရြာကြားပံုကေတာ့ တကယ့္ ေၾကာက္စရာပါ။
ျပင္းထန္တဲ့ အျပစ္ဒဏ္ေတြကို ခံသြားခဲ့ရတာ၊ ေနာက္ဆံုး ခံုပြဲမွာ
မရွိေတာ့တဲ့ အျဖစ္နဲ႔ကို ဆက္သြားရတာ”“ေမ-လင္း ေသၿပီလား”ဟု
ေဂဂေက်ာ့က အလန္႔တၾကား ေမးသည္။
“ေမလင္းကမေသပါဘူး။
ဒါေပမဲ့ ေသသြားတာကမွ ေကာင္းဦးမယ္လို႔ ထင္တယ္”“ခင္ဗ်ား
ဘာဆုိလိုခ်င္တာလဲ”“ႏွပ္စက္တာေတြကို သည္းမခံႏုိင္တဲ့အခါမွာ ေမ-လင္းဟာ
တျခားလူေတြလိုပဲသူ႔ကုိယ္သူသတ္ေသဖို႔
ဆက္စားခဲ့တယ္”“မေအာင့္ျမင္ဘူး မဟုတ္လား”“မေအာင့္ျမင္ဘူး၊

မီးျခစ္ဆံေခါင္းက ဆာလ္ဖာေတြကို ျခစ္လုိ့ၿပီး မီခ်ခဲ့တယ္။
ဆာလ္ဖာကမမ်ားေတာ့ မေသဘူး။
ဒါေပမဲ့ သူ၊ဓိတ္က မမွန္ေတာ့ဘူး”“အခု... အခု ေမ-လင္း ဘယ္မွာလဲ၊ ဘယ္
ေရာက္ေနလဲ”ရွန္ဂ်ြင္းက စိတ္ဒဏ္ခံုမွာ ထားတယ္။
ကၽြန္ေတာ္ လြတ္လာတဲ့အခါက်မွဘာေတြျဖစ္ကုန္တယ္ဆိုတာ သိရတာ။
ကၽြန္ေတာ္ ေမ-လင္းကို အခု ပိကင္း
စိတ္ဒဏ္ခံုကိုေျပာင္းပစ္လိုက္တယ္”ေဂ်ာက္ တစ္ကုိယ္လံုး
ေအးစက္သြားသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေမ-လင္းကို ျမင္ပါရေစ၊ ခင္ဗ်ားစီစဥ္ေပးႏုိင္မယ္
မဟုတ္လား”“ကၽြန္ေတာ္ စီစဥ္ေပးႏုိင္ပါတယ္” ခ်ီယာအိုသည္ အတန္ၾကာမွ်
စဥ္းစားခ်ိန္ဆြဲနသည္။
“ဒါေပမဲ့ ေမ-လင္းက ဓာတ္ မေျပာေတာ့ဘူး။
ေျပာျပန္ေတာ့လည္း ဓာတ္ကမမွန္ေတာ့ဘူး။
ဘယ္သူ၊ကိုမွ်လည္း မမွတ္မိေတာ့ဘူး၊ မသိေတာ့ဘူး။
သူ၊ဆီ သြားလည္ရတာ အလြန္ ခက္ခဲတဲ့ခံႏုိင္ရည္ စမ္းသပ္ပြဲတစ္ခြဲ
တက္ေနရသလိုပဲ”“ဘယ္လိုပဲျဖစ္ျဖစ္ ကၽြန္ေတာ္ ေမ-လင္းကို
ျမင္ပါရေစ”ဟု ေဂ်ာက္ကေတာ့ တြန္၊ဆုတ္မေနေတာ့ဘဲ ခ်က္ခ်င္း အေျဖေပးသည္။

ဘုရားပွဲ ေစာေစာပိုင္းတြင္ ေဂ်ာက္ကသည္ ၿခံဝင္းဂိတ္တံခါးကို
တြန္းဖြင့္ကာတားျမစ္ၿမိဳ႕ေတာ္၏ အေရွ႕ဘက္ခ အိမ္ငယ္ေလး
တစ္လုံးတြင္းသို႔ ဝင္လာခဲ့သည္။
သူ႔ေရွ႕၌၌ေနမည့္ အႏၱရာယ္ကား သူ ဘယ္လို ရင္ဆိုင္ရမည္ဆိုတာ့ သူ မသိ။
တစ္ထပ္တည္းသာ ရွိေသာအိမ္ငယ္၌ ျပတင္းေပါက္ ခန္းဆီးမ်ားမွ
ေနၾကည့္လွ်င္ အလင္းေရာင္မ်ားကို ပိပိျပင္ျပင္ျမင္ေနရေလသည္။
သူသည္ ၿခံဝင္းထဲမွ ျဖတ္၍ အိမ္ငယ္ေရွ႕ေရာက္သြားသည့္အခါ တံခါးကို
ေခါက္သည္။
အိမ္ငယ္မွာ ေရွးေခတ္ခန္းတြင္းမွ အမႈထမ္းမ်ား ေနထုိင္ရာ အိမ္မ်ိဳးျဖစ္၍
လြန္စြာေသာ ႏွစ္ေပါင္းေလးဆယ့္ငါးႏွစ္ခန္႔က သူ ပိတ္ခင္းခဲ့
ေနထုိင္ခဲ့စဥ္ ေနထုိင္ခဲ့ဖူးေသာ အိမ္မ်ိဳးျဖစ္၏။
သူသည္ထံခါးကို ေခါက္အၿပီးတြင္ အိမ္ထဲမွ ေပးမည့္ အေျဖကို
ေစာင့္ေမွ်ာ္သည္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ တံခါးသည္ တစ္ဝက္ခန္႔ပြင့္သြားၿပီး အတြင္းမွ
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးငယ္တစ္ဦး၏ မရယ္မယ့္ၿပံဳးေသာ မ်က္ႏွာအား ျမင္လိုက္ရ၏။
အမ်ိဳးသမီးသည္ အျပာေရာင္ခ်ည္ထည္ကုန္အက်ႏွင့္ ေဘာင္းဘီမ်ား
ဝတ္ထားသည္။
သူမ၏ မ်က္ႏွာသည္ အေနာက္တုိင္းသားႏုိင္ငံျခားသားမ်က္ႏွာကို
ျမင္သည့္အခါ မ်ားစြာအံ့အားသင့္ကာ ရွိေနေသာ္လည္း
ဘာမွေမးလားျမန္းလား မလုပ္ဘဲ ေဂ်ာက္၏ အေမးကို
လာေစာင့္ေနသည္။
သူမ၏ ေဘးတြင္ သူမ၏ ဘယ္ဘက္လက္အား လွမ္းဆြဲၿပီး ရပ္ေနသည့္
ကေလးတစ္ဦးရွိသည္။
ကေလးငယ္၏ မည္းနက္ေသာ ဆံပင္မ်ားသည္ မ်က္ႏွာေပၚ
ဝဲက်ေနၾကသည္။
ကေလးငယ္သည္ ေဂ်ာက္၏ မ်က္ႏွာကို တအံ့တသြဲ ၾကည့္ကာ့ကိုၾ၏။
ကေလးငယ္မွာ အသက္ေလးႏွစ္ခန္႔ ရွိ၍ ေဂ်ာက္ကလို
ႏွာေခါင္းရွည္ရွည္ႏွင့္ “ႏုိင္ငံျခားသား မေကာင္းဆုိးဝါး”ကို
ယခုတစ္ကိမ္တြင္ၿမဳိမ္ ျမင္ဖူးခဲ့ဟန္ မရွိေခ်။
အမ်ိဳးသမီး၏ ပခုံးေပၚမွ ေက်ာ္ၾကည့္လိုက္ခ်ိန္ သန္႔ရွင္းသပ္ရပ္စြာ
ခင္းက်င္းျပင္ဆင္ထားသည့္ အခန္းနံရံထက္၌ ေမာ္ဒ္-တုန္း၏ ေရာင္ခံု
ခါတုံ္ဆက်ိဳး ခ်ိတ္ဆြဲထားသည္ကုိျမင္ေနရ၏။
ထိုပုံ၏ ေအာက္၌ ခ်ထားေသာ သစ္သားစားပြဲေပၚတြင္မူ ေမာ္ဒ္-
တုန္း၏အဝါေရာင္အဖံုးႏွင့္ လက္ေရးစင္ စာအုပ္မ်ား တပ္ဆင္ထားသည္။
ေဂ်ာက္ မျမင္ဖူးေသာေရဒီယို တစ္လုံးဆီမွ ျပည္သူ႔ေန႔စဥ္ သတင္းစာ
ေခါင္းႀကီးပုိင္းမ်ား ဖတ္ၾကားသံမ်ားၾကားေနရသည္။
“တစ္ခြတ္ထုိး တေဇာက္ကန္း အဆင့္ျခင္ကင္းမဲ့စြာ လုပ္ကုိင္ေနၾကသည့္
လူတန္းစားရန္သူမ်ား”ဟူေသာ စကား၊ “မဟုတ္မမွန္ လုပ္ႀကံထားေသာ
ေကာလာဟလ သတင္းမ်ားလႊင့္ထုတ္ၿပီး ျပည္သူမ်ားၾကား၌ လႈပ္ရွားမႈမ်ား
ျဖစ္လာေအာင္ လႈံ႔ေဆာ္ေပးေနျခင္း”စေသာစကားလံုး
အသံုးအႏွန္းမ်ားအား ေဖာေဖာသီသီ သံုးစြဲ ေျပာဆိုလိုက္ရ၏။
“ဆက္တင္ၿပီး ေျပာမထားဘဲ အခုလို ေရာက္လာတဲ့အတြက္ ခြင့္လႊတ္ပါ။
ကိုပ္ ရဲေဘာ္ဂ်ာအိုနဲ႔ စကားေျပာခ်င္လို႔ပါ”ဟု ေဂ်ာက္ကေျပာသည္။

“သူ အိမ်ရာရှိလား”“ကၽြန္မ ေယာက်္ားး အိမ်ရာရွိပါတယ္ ခင္ဗ်ာ၊ ဒါေပမဲ့ စားပြဲမွာ အလုပ္ေတြ႔ပဲေနပါတယ္။
သူ႔ကိုေႏွာင့္ယွက္လို့ ျဖစ္ခဲ့ရဖူးလို႔ပါ။
ခင္ဗ်ာ ဘယ္သူ့ပါလိမ့္”“ကိုယ့္ နာမည္ကို ေဂ်ာ့ကယ္လ္ဒ္ပါ”ဟု ေျပာကာ ေဂ်ာ့ကယ္လ္ဒ္က လက္ဆြဲေပးသည္။
အမ်ိဳးသမီးက လက္ကိုဆြဲ၍ ႏႈတ္ဆက္ျခင္းျပဳတဲ့ သူ႔ကေလးအား ငံု႔ၾကည့္သည္။
ကေလးကေတာ့ေမာကာျဖင့္ “နီဘာအို”ဟု ေျပာသည္။
“နီ ခ်ိဳယာအို ခင္ဗ်ာ မိုး မင္း ဇူး” (ခင္ဗ်ား နာမည္ ဘယ္သူလဲ)ကေလးငယ္က သူ ျမင္ဖူး ေတြ႔ဖူးေနက် မဟုတ္သည့္ ႏုိင္ငံျခားသားဇာ မ်က္ႏွာအားၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ “ဝို ခ်ိဳယာအို မင္”ဟု ရြတ္ဆိုသော မ်က္ႏွာထားျဖင့္ သူ႔အေမအားေမာ့ၾကည့္ၿပီး ေျပာသည္။
“နီ ဘာအုိ စိယာအုိမင္”ဟု ေဂ်ာ့ကယ္လ္ဒ္က ကေလးဇာ လက္ကိုဆြဲ၍ အသာအယာ ခါယမ္းၿပီးေျပာသည္။
“ကန္းတာ အို နီ ခ်င္ ကာအိုဆင္း...” (ငါ မင္းနဲ့ ေတြ႔ရတာ သိပ္ၿမဳံးသာတယ္)ကေလးငယ္သည္ ေဂ်ာ့ကယ္လ္ဒ္၏ စကားကို သေဘာက်ကာ ခိုးခိုးခစ္ခစ္ႏွင့္ ရယ္၍သူ႔အေမဇာ ေနာက္ဘက္တြင္ ဝင္ပုန္းေနသည္။
ကေလးအား ထိုင္ခ်ၿ ျမင္ေနေသာ ေဂ်ာ့ကယ္လ္ဒ္ထက္ထက္ရယ္သည္။
ထိုအခုိက္အပင္ လြန္ခဲ့ေသာ ဆယ္ႏွစ္က ခြဲခြာခဲ့ရသည့္ ေမ-လင္းဇာ အေမ့ဘဝေတြ႔မ်ိဳးရဖူးေသာ လူေခ်ာလူလွဇာ မ်က္ႏွာကို ျမင္လုိက္ရဇာ။
ထိုလူသည္ ေက်ာဒါ ယုန္ေဖာင္းဝတ္စံုကို ဝတ္ထားသည္။
အခန္းတံခါးကို ဖြင့္၍ ထြက္လာေသာ ကာအိုဇာ မ်က္ႏွာျဖစ္သည္။
ကာအိုသည္ စာရြက္တစ္ခ်ိဳ့ကို လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ကုိင္၍ ေဘာပင္တစ္ေခ်ာင္းကို အျခားလက္တစ္ဖက္ျဖင့္ ကုိင္ထားသည္။
သူသည္ ေဂ်ာ့ကယ္ေျပာေနသည့္ စကားအားလံုးကိုၾကားခဲ့ၿပီးျဖစ္၍ အလွမ်ိဳသည့္ မ်က္ႏွာထားကို ေဖာ္ျပေနသည္။
ကာအိုက ေဘးတစ္ဖက္ကို ဝန္းၿခံအတြင္းမွ အိမ္တစ္လံုးဆီသို႔ အလြားရွည္ၾကီး မိန္းမအား ခုိင္းသည္။
သူသည္ စကားမေျပာဘဲ သူ့မိန္းမႏွင့္ သူ႔သား စခ်ဥ္းတံခါးမွထြက္သြားသည္ကို မ်က္စိတစ္ဆံုး လိုက္ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ တင္းမာေသာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ေဂ်ာ့ကအား တစ္ခဏမွ်းၾကည့္ကာ သူႏွင့္အတူ အခန္းထဲသို႔ ဝင္လိုက္သြားရန္ လက္ျပသည္။
ေဂ်ာ့က အထဲေရာက္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ သူ ကုိယ္တုိင္ အခန္းတံခါးကို ပိတ္လုိက္သည္။
အခန္းမွာ ေသးငယ္ေသာ္လည္း ညီညီၫြတ္ၫြတ္ အျဖစ္ေရာ ထမင္းစားခန္းအျဖစ္ပါ အသံုးျပဳထားသည္ကုိေတြ႔ရဇာ။
ေဂ်ာ့ကအား မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍ ၾကည့္လိုက္သည့္ ကာအိုဇာ မ်က္ႏွာထားမွာမူ စိမ့္ေခ်ာင္းကို ေဖာ္ျပလိုက္သည္ျဖစ္ရာ ေဂ်ာ့က အေနျဖင့္ ဘယ္လိုစကားမ်ိဳးေျပာရမွန္းမသိေအာင္ ျဖစ္သြားသည္။
“အခုလို လုခ်င္းဆံုမိတဲ့အခါ ဘယ္လိုလုပ္ရမလဲလို႔ အၿမဲတမ္းစဥ္းစားခဲ့တယ္”ဟုေဂ်ာ့က အထစ္ထစ္ အေငါ့ေငါ့ျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဘယ္လိုပဲ စဥ္းစားထားေပမဲ့ အခုလို မင္းနဲ့မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္

ေတြ႔လိုက္ရတဲ့အခါ ဘာက စေျပာရမွန္း မသိေအာင္ ျဖစ္သြားရတယ္”“ခင္ဗ်ား ဘာေတြျပဳေျပာေျပာ ကိုယ္ စိတ္ဝင္စားဘူး။
ခင္ဗ်ား ဒီကို လာစရာလည္းမလိုဘူး”ကာအိုဇ၏ အၾကည့္ထြင့္ ရန္လိုသည့္ အရိပ္အရွဳမြဲက်ား ပါလာသည္။
“ခင္ဗ်ားကို ကိုယ္ဖဖိတ္သူး၊ ဆက္လည္း မဆက္ဆီဘူး”“ငါ နားလည္ပါတယ္”ဟု ေဂ်ဂ်ာက တုန္လွဳပ္ေသာ အသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“ငါ့ကိုယ္ငါအျပစ္တင္သြားလည္း မဆံုးပါဘူး။
မင္း ျဖစ္ခဲ့ရတဲ့ ကိစၥအတြက္ ငါ စိတ္မေကာင္း ျဖစ္ပါတယ္”“မလိုပါဘူး၊ အေရးႀကီးတဲ့ ကိစၥလည္း မဟုတ္ပါဘူး”ဟူ၍ ကာအိုက ၾကားျဖတ္၍ေျပာသည္။
“ကိုယ့္အခုလိုလာတာ ကိုယ္ မႀကိဳက္ဘူး”“ဒါေပမဲ့ ငါဟာ မင္းအေဖပါ ကာအို”ဟု ေဂ်ဂ်ာက ေျပာသည္။
“ရွန္ဟြိင္းမွာဆံုခဲ့ရတဲ့ညက ငါ မင္းကို စကား သိပ္ေျပာခ်င္ခဲ့တယ္။
ဒါေပမဲ့ အဆင္မေျပခဲ့ဘူး။
အဆင္မေျပတာကေတာ့ အခုအခ်ိန္ထိေအာင္ငဲ့လို႔”“ကိုယ္တို့ အေဖ၌ဖို႔ မလိုဘူး၊ တ႐ုတ္ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ့ ေခါင္းေဆာင္ႀကီး ေမာ္-တုန္းဟာကိုယ္ အေဖနဲ႔ အေမပ”ေဂ်ဂ်ာသည္ သူ႔သား၏ မ်က္ႏွာအား စူးစိုက္ၾကည့္ေနသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ ဆယ္ႏွစ္တာ သူျမင္ခဲ့ရဖူးေသာ မ်က္ႏွာသည္ အႀကီးအက်ယ္ ေျပာင္းလဲျခင္း မရွိ။
ကာအိုဇ၏ စိတ္ထဲသြင္ထဲက ပို၍ တင္းမာလာသည့္ သေဘာကား ရွိေန၏။
“ငါ မင္းကို ဝုဟ္ဟန်ကျွာ ကင္းမဲ့ေအာင္ တမင္လုပ္ခဲ့တာ မဟုတ္ပါဘူး”ဟု ေဂ်ဂ်ာကသူ႔အသံကို ထိန္းခ်ဳပ္၍ ေျပာသည္။
“ရွန္ဟြိင္းမွာ မင္းနဲ့ ေတြ႔တုန္းက မင္းေအမကို ငါနဲ့လက္ထပ္ဖို့ေျပာခဲ့ဖူးတယ္လို့ အသိေပးခဲ့ဖူးပါတယ္။
တို့ႏွစ္ေယာက္စလံုး စိတ္ဆင္းရဲ ကိုယ္ဆင္းရဲျဖစ္ခဲ့ၾကရတယ္။
မင္းအေမက သူ ယံုၾကည္တဲ့ ဝါဒေရးရာမွာသာ သိေယာင္ေထာ ဂုဏ္ယူေလာက္ေလာက္ေတာ့”“ကိုဗ္အဖို့ အဲဒါေတြလည္း အေရးမႀကီးဘူး။
ဒါေတြကို ၾကာခ်ဥ္ဆားဥလည္း ကိုယ္မာမရွိဘူး”“အရာရာတုိင္းကို မင္းၾကည့္ပံုက တစ္မ်ိဳးပဲ။
ငါ စိတ္ေကာင္း ျဖစ္ခဲ့ပါတယ္။
မင္းဦးႀကီးမာရွယ္လဲဆိုက ဒီေန႔ သတင္းတစ္ခု ၾကားခဲ့ရတယ္။
မင္းအေမဟာ အေတာ္ႀကီးဒုကၡေရာက္ေနတာပဲ။
ငါ
ေမ်ာ္လင့္ထားတာကေတာ့”“ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ရဲ့ယုေဇာ္မႈေတာ္ယူေရးႏွင့္ ပါတီရဲ့ရန္သူေတြၾကားမွာ ျဖစ္လာခဲ့တဲ့စစ္ပြဲဟာ ေရွ့ဆက္လာခဲ့ၿပီ၊
ျပင္းလည္း ျပင္းထန္ခဲ့တယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ပါတီကို ေထာက္ခံဖို့ပဲက်ကြဲတဲ့ လူမွန္သမွ် ေနာက္ဆုတ္ဖို့အကၽြမ္းဆက္ကို ခံစားၾကရမွာပဲ။
အဲဒါက ဘယ္သူမဆုိဘာမွ မတတ္ႏုိင္တဲ့ကိစၥပဲ”ေဂ်ဂ်ာသည္ သူ႔သားမ်က္ႏွာကိုၾကည့္၍ အံ့ဆြသင့္သြက္ခ်သည္။
သူ႔သားတြင္လုိသလို ခံစားႏုိင္သည့္ စိတ္သည္ကင္းမဲ့လွ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
ေဂ်ဂ်ာသည္ သူ႔သားဆီသို႔ခ်ဥ္းကပ္သြားသည္။

သူတို့ႏွစ္ဦးၾကား၌ ေၾကာက္ဖြယ္ေကာင္းေသာ ရန္လိုမႈသည္
တည္ရွိေနၿပီျဖစ္၏။
သူ ဘယ္လိုလုပ္ရမည္နည္း။
သိမ္ေမြ႔ႏူးညံ့ေသာစိတ္ ျပန္လွည့္ေအာင္ သူ ဘယ္လိုေျပာရပါမည္နည္း။
“တို႔ ႏွစ္ဦးၾကားမွာ ကမာၻျခားသလို ျဖစ္သြားၿပီ ကာအို၊
တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦးၾကားမွာနားလည္မႈ၌ဖို႔ဆိုတာ မျဖစ္ႏုိင္ေတာ့ဘူး။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္မခ်စ္ရဲ့ အလည္အေျပာင္းအရ ငါဟာမင္းတုိ႔အေပၚမွာ
ေမတၱာ ေစတနာ မပ်က္ပါဘူး။
မင္းအေမ အေပၚမွာလည္း ငါ ခ်စ္ၿမဲတုိင္းခ်စ္ေနလိမ့္ပါမဲ့။
ငါဟာ အိမ္ေထာင္ထပ္ဖို မျပဳခဲ့ပါဘူး။
ငါ့ရဲ့ေမတၱာဟာ မင္းနဲ႔ မင္းအေမ အေပၚမွာ၌ပဲ ေနတုန္းပါ။
ငါ့ရဲ့ ခံစားမႈဟာ မင္းနဲ႔ ကင္းကြာ မသြားေသးပါဘူး။
ျပည့္စုံတဲ့ ကမာၻေလးတစ္ခုတည္ေဆာက္ဖို့ကမယ္လို့ရင္ ငါတုိ႔ဟာ
တစ္ေယာက္တည္းတစ္ေယာက္ အေဖနဲ႔သားလုိ႔ သိၾကဖို႔လိုပါတယ္။
ဖေအတစ္ေယာက္ အေနနဲ႔ သားအေပၚမွာ ထားတဲ့ ခံစားမႈေတြကို
ျပခြင့္ရခဲ့တဲ့အတြက္ ငါ့မွာ ကုိယ္စိတ္ႏွစ္ပါး အမ်ားႀကီး ဆင္းရဲခဲ့ပါတယ္။
အေဖ ေျပာခ်င္တာ တစ္ခုကေတာ့ ဘာ အကုိအညီပဲ လိုလို အေဖ ကူညီဖို႔
အသင့္ပါ”ကာအိုသည္ မလိုတမာ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ေဂ်ကာ့အား
ၾကည့္လိုက္သည္။
“ခင္ဗ်ားက ကိုပ္ပီဘယ္လိုမ်ိဳး ကူညီႏုိင္သလဲ”ဟု ေျပာသည္။
ခင္ဗ်ားႏွင့္ ကိုပ္ ၌နုိင္းမွာ ေတြ႔ၾကခ်ိန္အထိ ကိုပ္အေဖဟာ ဂ်ပန္ေတြနဲ႔
တုိက္ခိုက္ စစ္ပြဲမွာ အာဏာနည္းျဖစ္ခဲ့တဲ့ လူလို႔ပဲ ထင္ခဲ့တယ္။
အဒီစကားကိုေလးကို ခင္ဗ်ား ဖ်က္သိုးခဲ့တယ္။
ကိုပ္အေမဟာ ခင္ဗ်ားနဲ႔ တြဲၿပီး သူ႔ကုိယ္သူေရာေတာ္လွန္ေရးကိုပါ
သစ္ဘာေဖာက္ခဲ့တယ္။
အဲဒီ သစၥာမဲ့မႈႀကီးကို ကိုပ္က ေမ့ႏုိင္ပါ့မလား။
တကယ္ေတာ့ ခင္ဗ်ားဟာ ကိုပ္အတြက္ အႏၱရာယ္ပဲ ေပးမယ့္ လူပါ။
ခင္ဗ်ားရဲ့တစ္ကိုယ္ေကာင္းဆန္တဲ့ အကုအညီကို တျခားေနရာမွာ
တျခားလူေတြကိုပဲ ေပးပါ”“အေဖ မင္းကို အႏၱရာယ္ ျပဳခဲ့တဲ့စိတ္ လံုးဝ
မရွိပါဘူး။
ဒါတစ္ခုကိုေတာ့ မင္းနားလည္ေစခ်င္တယ္ ကာအို”“ဒီလိုဆို ခင္ဗ်ား သြားေတာ့”
ေျပာေျပာဆိုဆုိ ကာအိုသည္ အခန္းတံခါးဆီသို့ေလွ်ာက္သြားၿပီး တံခါးကို
ဖြင့္လိုက္သည္။
သူ႔အေဖ၏ မ်က္ႏွာအား ေဒါသတႀကီးၾကည့္သည္။
“တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ား ကိုပ္ကို ကူညီခ်င္တယ္ဆိုရင္ တ႐ုတ္ျပည္က မနက္ျဖန္ကရင္ ျပန္ခဲ့။
ဒီကုလိုး ျပန္မလာပါနဲ႔”သားအဖႏွစ္ေယာက္သည္ တစ္ေယာက္မ်က္ႏွာ
တစ္ေယာက္ ၾကည့္ေနၾကသည္။
ထို႔နာက္ ေဂ်ကာ့က ေခါင္းခါသည္။
“အေဖ စိတ္မေကာင္း ျဖစ္ရပါတယ္ ကာအို၊ မင္းေျပာသလိုလုပ္မယ္လို႔ေတာ့
အေဖ ကတိ မေပးႏုိင္ဘူး”ကာအိုသည္ စကားတစ္ခြန္းမွ် ျပန္မေျပာ။
ေဂ်ကာ့ ထြက္သြားေအာင္ တံခါးကိုသာဖြင့္ေပးသည္။
ေဂ်ကာ့ အျပင္သို့ ေရာက္သြားသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ တံခါးကို
တစ္ခ်ားကုန္ေဆာင့္ပိတ္လိုက္သည္။
သူ လမ္းေပၚ ေရာက္သြားေသာအခါ အာဇာနည္

ဗိမာန်သို၏ သြားေနၾကသည့္ လူမ်ားမွာ မ်ားျပားလွ်က္ပင္ရွိသည္။
လူအမ်ားသည္ ပန္းေခ်မ်ားႏွင့္ ခ်အင္-လုံးဇာ၊ ပံုမ်ားကို
သယ္ေဆာင္လာၾကသည္။
အာဇာနည္ ဗိမာန္တက္သို၏ သူျပန္ေရာက္သြားသည့္အခါတြင္မူ ခ်အင္-
လုံးအတြက္ ခထားသည့္ ပန္းေခြပံုႀကီးဇာ၊ အျမင့္ကာေပသံုးဆယ္
ေပေလးဆယ္ခန္၏ ျမင့္ထက္ရွိေလၿပီ။

၄နံနက်မှာ စားဖပီးစ အခိုန်ကလေး အတြင်းမှာပင် တက္ကရာ
အငွားတက္ကစီကားတစ်စီးသည် ငေဂေါက္ကအား လာခေါ်ခဲ့ကြားသည်။
ကားငေနာက်ခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာငေသာငေဂေါက္ကသည်
ငေခြားကေရာဇ်မိခ်ေတာ်ဖ၏ အခြေခ်ေမြောက်ငေထာင်
က်ဥ်းငေမြောင်းငေသာ လမ်းမေပင်၌ဥဒဟို စီးကြောင်းလွှဲက် ရှိဟုကေသော
ငေမာ်ငေတာ်ဆိုင်ကယ် သမားမ်ားအား လွှမ်းဟုကည့်လ်သည်။
သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်ခဲ့ ဟုကာသည့်အထိ သူ ျဖတ်လာငေနသော
လမ်းမ်ားအား မိတ်ဆွေလာငေအာင် ဆက်သွားလ်က်သည်။
သူ သာသနာျပဳငေက်ာင်းသား ဘဝက ရက်ဆွံ့ကြာငင့်ခရာပဟန်းငွင့်
ငေဆာ်လျှောက်ထားငေသာ သံုးထပ်တိုက် “မစ္ဆရိယ ဘာသာစကားသင်ငေကြာင်း”အား
ျပန်၍ ျမင်ငေယာ်လ်သည်။
“ပဓာန်း အမြတ်(၇) စတ်ငေဆး၇ံု့”ဟုငေသာဆိုင်းဘုတ်ရှိရာ အေဆာက်အအံု
ငေခြင်၌ တက္ကစီ ရပ်လ်သည့်အခါ ငေဂေါက္ကသည် အညီငေရာင်ငေဆးသုတ်ထားသည့်
းငွစ်ပတ်ခါးဆက်မ်ားငွင့် ညီမိုင်းမိုင်း
အုတ်တိုင်းဆက်မ်ားအား ငေးဟုကည့်ငေနမိသည်။
အမြန်ငေတာ့ ယခင် ရှိခဲ့ငေသာ အေဆာက်အအံုအား ဖဖိခ်ကာ
ဤအသစ်ကျပန်လည်ျပဳျပင် တည်ငေဆာက်ထားျခင်း ျဖစ်ငေပလိမ့်မည်။
သူသည် တက္ကစီက ငေပးအဖပီးတြင် ဂိတ်ခါးမဆက်ငေဘးရှိ
ဘ်လုလုတ်အားငွပ်လ်သည်။
ဂိတ်ခါး လာဖြင့်ငေပးသူမှာ အသက်ငယ်ကီးဆကီး
တဂ်တ္အမီးသားဆကီးတစ်ဦးျဖစ်၍ သူသည် လက်ထဲမှ ဓာအိတ်အား
လွှမ်းငေပးလိုက်သည်။
ငေဆး၇ံု့တြင်းဝင်ငေရာက်ခြင့်ျပဳငေဟုကာင်း ျာန်ကားစာ ျဖစ်၏။
တဂ်ဘ်ကီးငွငွတ် ခြင့်ျပဳသ ဟုကားသည်ငွင့်တစ်ပဳ်ခက် သူသည် တဂ်ဘ်ကီး
ငေနာက် လိုက်သွားသည်။
မဟုကာခတ်ပင် သူသည်ငေလွကားထစ်မ်ားအား တက်သွားငေနသည်ကို ျပန်၍
သတိထားမိငေလသည်။
ထို၇်နာက် သူသည် အခန်းဆကီးတစ်ခုငေရှ၌ခဲ့ ရပ်ငေနသည်။
အခန်းတံခါးအား ဖြင့်ငေပးသူမှာတဂ်တ္အမီးသား တစ်ဦးျဖစ်၍ သူသည်
ငေဂေါက္ကအား မသက်ာငေသာ မ်က်ငွာထားျဖင့်ကည့်ငေနသည်။
သူသည် ငေစာငေစာက ဂိတ်ခါးဖြင့်ငေပးသည့် တဂ်ဘ်သက်းအား
ျပခဲ့သည့်ဘ်ကိုထပ်၍ ျပ်ျပန်သည်။
ထိုအခါ တံခါးဖြင့်ငေပးငေသာ လူနာငေစာင့်သည် သူက
အခန်းတစ်ခန်းဆီသို၇်ခင်ကြားသည်။
ထုအခန်းမှာ ဧည့်ခန်းျဖစ်၍ သူ၏တြင်ငါလာသည့် စာရက်စာတမ်းမ်ားအား
စစ်ငေဆးသည်။
ထို၇်နာက် လူနာငေဆာင်သို၇် ငေခင်ကြားသည်။
အေဆာင်ငဲ့မှ လူနာအခ်ိ၄သည် စဆက်တစ်ငေလွှာက်လမ်းသလားငေနဟုကသည်။
အမီးသမီးငေဆာင်သို၇် ငေရာက်သွားသည့်အခါတြင်ဤကား
သူ၏စိတ်သည်မ်ားစွာလန့်ဖ်ားလာ၌ုမ်မိမက သူ၏ရင်သည် တထိတ်ထိတ် ျဖစ်လာသည်။
ငေနာက်ဆုံးတြင် လူနာငေစာင့်သည် တစ်တွတ်စ်ုက် ပြင့်ငေနသည့်
တံခါးငေခြင်၌ခဲ့ရပ်ကသူက အထင်ရှန်း လက်ှန်ငေျခဟန် ျပသည်။
သူ ဝင်သွားသည့်အခါ ပထမဆံုး သူျမင်ရသည်ှာ ငေမ-လင်းျဖစ်၍
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငေတာင့်တင်းသွားသည်။

သူသည်ေရာက္သည့္ေနရာ၌ ရပ္ကြက္ ေမ-လင္းအား
စုံက်ည့္ေနလသည္။
ေမ-လင္း၏ အျဖစ္အား ထူးဆန္းလွ၏။
ကိုးေၾကာင္း ဆင္ျခင္တုံတရားဆိုး႐ုံးသြားခ်ိန္စ၍ေမ-လင္းသည္
ေအးခ်မ္း စင္ၿမဲသြားသည္။
စကားေျပာဘဲ ႏွုတ္ဆိတ္ကာ သူ၏ဘာသာသူတစ္ေယာက္တည္း
စင္ၿမိတ္ေနတတ္သည္။
သူမ၏ မ်က္ႏွာသည္ သိမ့္ေမြ့ႏူးညံ့လွ၏။
တည္ၿငိမ္ေအးေဆးလွ၏။
သူမ၏ ဆံပင္သည္ အနုအခ်ိန္အထိ မည္းနက္ကာ ရွည္လ်ား လွပေနဆဲ။
သူမသည္ ဆပ္ဖ်ား က်စ္ခံၿမီးထုံးကာ ေဘးတစ္ဖက္ခ်ိတ္ခ်င္ခ်ထားသည္။
ကိုးနာရီက်ဴးႏွင့္ ေဘာင္းဘီပြပြခ်ည္းေအာက္ သူမ၏
ကုိယ္ခႏၶာသည္ေသးေသးသြယ္သြယ္ ပါးပါးလ်လ်ပင္ ရွိ၏။
သူမသည္ သန္႔ရွင္းသပ္ရပ္စြာ ခင္းက်င္းထားသည္။
အခန္း အလယ္တည့္တည့္ ကုလားထုိင္စုံး၌ မလႈပ္မယွက္ ထုိင္ေနသည္။
အသက္ၾကီးလာေပမဲ့လည္း သူမ၏ အလွကား အဝအျပင့္ အသက္ဆင္ဆင္ရွိ၏။
ေမ-လင္းသည္ ထုိင္ေနရာမွ လံုးဝ လႈပ္ရွားျခင္း မရွိ။
ေဂ်ာ့ဝ္ လတ္သည္ကိုလည္း သိဟန္ျမင္ဟန္ မျပ။
ခပ္ဆမ္းလွမ္းရွိ ျပတင္းေပါက္၏ တစ္ဖက္ အျပင္ကိုသာေငးေမာလွ်က္ရွိ၏။
တကယ္ေတာ့ ထိုအျပင္ဘက္တြင္ ထံုးေဖြးေဖြး သုတ္ထားသည့္နံရံတစ္ခုမွ်တစ္ခုံး
အျခားဘာမွ မရွိ။
သူမ အနီးသို႔ ေဂ်ာ့ဝ္ တုိးကပ္သြားသည့္အခါတြင္လည္း သူမသည္ ျမင္ဟန္
သိဟန္ မျပ။
လူနာေစာင့္သည္ အခန္းတံခါးကို အသံမထြက္ေအာင္ပိတ္ထားခဲ့ၿပီး အျပင္သို႔
ထြက္သြားသည္။
ေဂ်ာ့ဝ္ နားထဲတြင္ အေစာင့္ေျခသံသည္ ေဝးေဝးသြားသည္။
သူတစ္ဦးတည္ ကန္ခ်ိန္သည့္ အခါကမွပင္ အခန္းတြင္းရွိ
တိတ္ဆိတ္ၿမဲမာဏသကၤာမားျခင္းကို ေဂ်ာ့ဝ္ သတိထားေနမိသည္။
ေမ-လင္းကား ေစာေစာကအတုိင္းပင္အေျပာင္းအလဲ အလႈပ္အရွား မရွိ။
ထုိင္ၾကည့္ရွိသည္။
သူမသည္ နာက်င္ခ်ိန္ႏွင့္ ကုိယ္ခ်ိတ္ဆုံးစိုးဆင္းရဲျခင္းဒဏ္ရာ၏ ျပင္ပသို႔
ေရာက္ေနသည့္ၾကားယူ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးစြာပင္ ထုိင္ၾကည့္ရွိ၏။
“ေမ-လင္း... ေဂ်ာ့ဝ္ လာတယ္...ေလ”ဟု သူက တုိတုိတာသာျဖင့္
ႏွုတ္ဆက္စကားလွမ္းေျပာသည္။
“မင္းနဲ႔ ျပန္ေတြ႔ရတာ ကိုယ္ သိပ္ ဝမ္းသာတယ္”ေမ-လင္းကေတာ့
သူ၏စကားကို ၾကားဟန္ မျပ။
ေဂ်ာ့ဝ္သည္ အခန္းပတ္ခန္းက်င္းလွည့္ၾကည့္သည္။
နံရံမ်ားမွာ အစိမ္းလိုပ္ေရာင္ ေဆးမ်ား သုတ္ထားသည္။
နံရံတစ္ဖက္၌ကပ္၍ခ်ထားေသာ ခုတင္ေပၚတြင္ အိပ္ရာတစ္ခု သန္႔ရွင္းသပ္ရပ္စြာ
ခင္းထားသည္။
အနီးတြင္အေရာင္ ခပ္ေဖ်ာ့ေဖ်ာ့ အဝတ္တစ္ထည္ ခင္းထားသည့္ စားပြဲငယ္တစ္ခုတြင္
ကုလားထုိင္အပုိတစ္လံုး ခ်ေပးထား၍ စားပြဲေပၚတြင္ ခါတ္ပုံးႀကီးတစ္လံုး
တင္ေပးထားသည္။
ထိုအရာမ်ားမွတစ္ပါး အျခား ဘာပစၥည္းမွ်မရွိပံုမရ။

ေဂ်ေက်ကွာသည္ အပိုခ်ထားသည့္ ကုလားထုိင္အား ဆြဲယူကာ အခန္းအလယ္၌
ခ်ၿထုိင္သည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း ေမ-လင္းက လွည့္ၿပန္မၾကည့္။
သူမ၏ အၾကည့္သည္ျပတင္းေပါက္ဆီသို့ေရာက္ေနသည္။ သူမ၏ မ်က္ဝန္းမ်ားသည္
အျခားလူေတြ မျမင္ႏုိင္သည့္ အရာတစ္ခုအား ျမင္ေနသည့္ပံုစံမ်ိဳး။
အခန္းထဲတြင္ မိမိမွတစ္ပါး အျခား ဘယ္သူမွ မရွိဟု
ထင္ေနပံုလည္းရွေလသည္။
အနီးကပ္၍ ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ ေမ-လင္းသည္ ေရာက္ေနသည့္အသက္ထက္
မ်ားစြာႏုပ်ိဳေနသည္ကုိ ေတြ႔ရသျဖင့္ ေဂ်ေက်ာ့သည္
မ်ားစြာအံ့သြလွ်က္ရွိသည္။
သူမ၏ အသားအရည္မွာျဖစ္သန္႔ရွင္းကာ အျပစ္အင္းစင္စြာ ႏုပ်ိဳလွပလွ်က္ပင္ရွိ၏။
သူတို႔သည္ အတူတူထုိင္ေနၾကေသာ္လည္း တစ္ဦးႏွင့္တစ္ဦး
စကားမေျပာ။
အခ်ိန္ အေတာ္ၾကာသြားသည့္အခါတြင္မူကား ေဂ်ေက်ာ့သည္ တိတ္ဆိတ္ျခင္းကို
ၿဖဳိခြင္းသည္။
“ဒီေန႔ဟာ ဘာေန႔လဲဆိုတာ ေမ-လင္း သိလိမ့္မယ္ထင္ပါရဲ့။
ဒီေန႔ဟာ ခ်စ္ခင္းပြဲေတာ္ေန႔ေပါ့”ဟု ေဂ်ေက်ာ့က သာသာယာယာႏွင့္
ေအးေအးေဆးေဆးေလး ေျပာသည္။
“လူေတြအမ်ားႀကီးလာၾကတယ္။
ရွာန္႔ ေထာင္ခ်ီခ်စ္ၿပီးရွိေနတဲ့ လူေတြဟာ တီအင္အန္ဘင္း ရင္ျပင္ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္
ခ်ိအုတြက္ လြမ္းသူ႔ပန္းေခြတြဲ လာခ်ေနၾကတယ္။
သိပ္ကို ေအးခ်မ္းသာယာၿပီးစိတ္ခ်ရတဲ့ ေန႔တစ္ေန႔ပဲ ေမ-
လင္း”သူသည္ စကားေျပာရင္း ေမ-လင္း မ်က္ႏွာအား ၾကည့္၍
အကဲခတ္သည္။
သို႔ေသာ္လည္းေမ-လင္းသည္ သူ ေျပာသမွ် စကားမ်ားကို ၾကားပံုမရ။
“လူေတြက ေက်းဇူးတရားသိၿပီးပန္းေခြတြဲ ခ်ေနၾကတယ္။
ဘာျပဳလို႔လဲဆိုေတာ့ အန္နာဂတ္ေကာင္းတဲ့ ႏုိင္ငံျဖစ္ေစခ်င္လို႔။
ႏုိင္ငံေရးလႈပ္ရွားမႈေတြနဲ႔ ထူကြမႈေတြကို သူတို႔စိတ္ကုန္ေနၾကၿပီ
ေမ-လင္း။
ဥကၠ႒မ်ားလည္းေနမေကာင္းေတာ့ဘူး။
ေျပာင္းလဲမႈေတြကလည္း လာေနၿပီ။
အေကာင္းဘက္ကို
ဦးတည္ေနတဲ့အေျပာင္းအလဲေတြပါ့”အခ်ိန္အၾကာ၌ကား
တိတ္ဆိတ္ေနျပန္သည္။
ထို႔နာက္ ေမ-လင္းထံမွ အသံ တုိးတုိးေလးထြက္လာသည္။
သူမ၏ ႏႈတ္ခမ္းမ်ားသည္ လႈပ္ရံုမွ်သာ လႈပ္ျခင္းျဖစ္၍
နားလည္ဖို႔မလြယ္။
သူဘာေျပာေနတာပါလိမ့္။
ခြဲျခားၿပီး မသိ။
ထို႔နာက္ အတန္ ၾကာခါမွ ေမ-လင္းသည္စကားတစ္ခြန္းကို ထပ္တလဲလဲ
ေရရြတ္ေနျခင္းျဖစ္ခန္း သိလာသည္။
“တီဆာအို ဖန္လုလို၊ တီဆာအို ဖန္လုလို” ေမလင္းသည္
ေရြ႕တည့္တည့္ကို ၾကည့္၍ ေစာေစာက
စကားလံုးမ်ားကိုသာအဆက္ျပတ္ ေရရြတ္ေနမိသည္။

“ပုန္ကန္သာ တရားတယ္”ဟူေသာ စကားျဖစ္သည္။
သူမသည္ထိုစကားကိုသာ အဆက္ျပတ္ ေရြ့ရွက္ကာ ရွိသည္။
ထိုစကားမွာ ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးမွစတန္းလမ္းေလွ်ာက္သူမ်ား
ေအာ္ဟစ္သည့္ ေၾကြးေၾကာ္သံတစ္ခု ျဖစ္သည္။
ထို႔နာက္ဂုတ္ရက္ ရြာသည္။
ေဂ်ာက္ဘက္သို႔ လွည့္၍ မၾကည့္ဘဲ ျပန္၍ၿငိမ့္ေနသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ေမ-လင္းအား ၾကည့္၍
ဝမ္းနည္းေၾကကြဲလွ်က္ရွိသည္။
ေမ-လင္းသည္ သူအသက္ေပး၍ လုပ္ခဲ့ကုိင္ခဲ့ရသမွ် အတြက္ ေနာက္ဆုံးတြင္
အခုလို အျဖစ္ဆိုးႏွင့္ဆုံးရွံဖြယ္ျဖစ္ရ၏။
ေဂ်ာက္သည္ ထိုအျဖစ္ကို ေတြးမိသည့္အခါ သူ၏မ်က္လုံး အစံုဝိုင္းမ်က္ရည္မ်ား
စို႔လာသည္။
“မေန၏က ကိုယ္ ကာအိုနဲ့ ေတြ့ခဲ့တယ္လို့ ေဂ်ာက္ကလွမ္းေျပာသည္”
ရန္ကုန္ျငိမ္းမွာျဖစ္ခဲ့ရတဲ့ ကိစၥအတြက္ ကိုယ္သိပ္ၿပီး စိတ္ဓာတ္ပ်က္ျဖစ္ရပါတယ္လို့
ကိုယ္ သူ၏ကို နားလည္ေအာင္ေျပာျပခဲ့တယ္။
ကိုယ့္ေနနဲ့ သူ့ ဝုဏ္သာကျခာက်င္းမဲ့ေအာင္ လုပ္ခဲ့တဲ့ ဆႏၵလည္း
မရွိပါဘူးလို့အသိေပးခဲ့တယ္။
ၿပီးေတာ့ မင္းနဲ့ ကိုယ့္နာၾကားမွာ ရွိေနတဲ့ ခံစားမႈေတြဟာ
အင္မတန္ၾကဳိးပါတယ္လို့လည္း အသိေပးခဲ့တယ္။
မင္းရဲ့ျမဴး “မင္း”ဆိုတဲ့ ကေလးကိုလည္း ေတြ့ခဲ့တယ္။
ကေလးက ခ်စ္စရာကေလးပါ”“ဝီယာအုိ တာစီလင္းပု”ဟု ေမ-လင္းက
ေရရြတ္သည္။
“ဝီယာအုိ တာစီလင္းပု၊ ဝီယာအိုတာစီလင္းပု” ဤတစ္ခါကိုမူ့ေမ-လင္းဇာ
စကားသည္ ဝဲျပတ္လာသည္။
“ဌာနခ်ဳပ္ေတြကိုအေျမာက္နဲ့ပစ္၊ ဗုန္းေတြနဲ့ဆဲၿပီး
ဖက္ဆစ္ဟစ္ကာ”ဟူေသာ စကားျဖစ္သည္။
တစ္ခ်ိန္ကြန္ျမဴနစ္ပါတီၾကား၌ အလြန္ တြင္က်ယ္ခဲ့ေသာ
ေၾကြးေၾကာ္သံျဖစ္၏။
ခဏမွ် အၾကာတြင္ ေမ-လင္းသည္ ျပန္၍ ၿငိမ္က်သြားသည္။
လက္ႏွစ္ဖက္ကို ယွက္၍ သူ၏ရင္ခြင္၌ တင္ထားသည္။
ေဂ်ာက္က ေမ-လင္း၏ လက္တစ္ဖက္ကို အသာအယာ ဆြဲယူသည္။
“ေမ-လင္းရယ္ ကိုယ့္ေျပာတာေတြ အားလံုးကို နားလည္ရဲ့လား၊
မင္းနားလည္ပါမဲ့မယ္လို့ေတာ့ ေမွ်ာ္လင့္ရွာပဲ”ဟု ေဂ်ာက္က တုိးတုိးသာသာ
ေျပာသည္။
“ကိုယ္မင္းကို ေမ့မသြားဘူးဆိုတာ သိေစခ်င္တယ္။
ခရီးရွည္တစ္ေလွ်ာက္လံုး အတြင္းမွာ ေပၚလာခဲ့တဲ့ကိုယ့္အခ်စ္ဟာ ဘယ္ေတာ့မွ
ေပ်ာက္သြားမယ့္ အခ်စ္မ်ဳိး မဟုတ္ပါဘူး။
မေန၏က ကာအုိနဲ့ေတြ့ေတာ့လည္း ကိုယ္ မင္းကို ခ်စ္ေနတုန္းပဲဆိုတာ
အသိေပးခဲ့တယ္။
သူကေတာ့ ကိုယ့္ေျပာတာေတြကို နားမလည္ဘူး။
နားလည္ဖို့ဆုိတာကလည္း မလြယ္ဘူးေပါ့။
ကိုယ္ သူ့ကိုအျပစ္တင္လို့ပါဘူး။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ကိုယ္လည္းပဲ မင္း ခံစားေနရသလိုပဲ ခံစားေနရတာပါပဲ။
မင္းကိုယ့္ကို ဘာေၾကာင့္ ေက်ာခုိင္းခဲ့တယ္ဆိုတာလည္း ကိုယ္

နားလည္ေနပါတယ္။
တကယ္ေတာ့မင္းဟာ ရဲရင့္ျပတ္သားတဲ့ မိန္းမတစ္ေယာက္ပါ။
သူတို႔အေနနဲ႔ မင္းအေပၚမွာ ဒဏ္ေလွာင္အထိရက္စက္စက္ မျပဳသင့္ဘူးလို႔
ကိုယ္ ထင္တယ္”ေျပာရင္းႏွင့္ပင္ ေဂ်ာ့ဇ္၏ ပါးႏွစ္ဖက္တြင္ မ်က္ရည္မ်ား
စီးက်လာသည္။
ထိုအခ်ိန္အထိေမ-လင္းထိမွ တံု႔ျပန္မႈကို မျမင္ရ။
သူမ၏ ႏွတ္မ္းမ်ားသည္ တလႈပ္လႈပ္ ျဖစ္သြက္ခ်င္ ရွိသည္။
အသံထြက္မလာသျဖင့္ ဘာေျပာေနမွန္းေတာ့ မသိ။
အဝိပၸါယ္ မရွိေသာ အတိတ္ကာလကေ့ကြးေၾကာသံမ်ား ျဖစ္လိမ့္မည္ဟု
ခန္႔မွန္းရသည္။
ေဂ်ာ့သည္ သူမ၏ လက္အားသုန္႔ႏွတ္မ္းမ်ားႏွင့္ ထိထားသည္။
“ေမ-လင္းရယ္ မင္းကေတာ့ သိမွာမဟုတ္ဘူး။
အခု မင္းေရာက္ေနတဲ့အေဆာက္အအံုဟာဟိုး တစ္ခ်ိန္က
ေက်ာင္းတစ္ေက်ာင္းေပါ့။
ကိုယ့္အသက္ ႏွစ္ဆယ္ကုန္းက ဒီေက်ာင္းမွာတ႐ုတ္ကား သင္ခဲ့ရတယ္။
အခု တစ္ေခါက္ မင္းနဲ႔ ေတြ႔ဖို႔ ဒီေနရာကို
ျပန္လာခဲ့ရတယ္”ဟုေဂ်ာ့က ဝမ္းနည္းပက္လက္ ေျပာသည္။
သူသည္ ေမ-လင္း၏ လက္အား ေမ-လင္း၏ ရင္ခြင္ထက္သို႔
အသာအယာျပန္ခ်ထားလိုက္သည္။
သူသည္ ထုိင္ရာမွ ထရပ္ကာ ေမ-လင္းအား ငံု႔ၾကည့္ေနသည္။
႐ုတ္တရက္ေသာ္ သူသည္ မ်ားစြာ အံ့အားသင့္သြားသည္။
ဗ်ာခ်ားေၾကာင့္ မဟုတ္၊ ေမ-လင္း၏မ်က္ႏွာတြင္ အၿပံဳးရိပ္ ထင္ဟပ္လာ၍
ျဖစ္သည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေမ-လင္း ၾကည့္ေနသည္မွာ သူအခန္းထဲ ဝင္လာစက
ၾကည့္ေနသည့္ ျပတင္းေပါက္ ျဖစ္ေလသည္။
ထို႔နာက္ ေမ-လင္း၏ မ်က္ႏွာသည္ ပထမဆံုးအၾကိမ္ သူ႔ဘက္သို႔
လွည့္လာသည္။
ေဂ်ာ့ကမူ ေမ-လင္း၏ လက္ကိုဆြဲ၍ ႏွတ္မ္းႏွင့္ အတန္ၾကာမွ
ထိထားၿပီးေသာ္ အသာအယာျပန္ခ်ထားလုိက္ျပန္သည္။
ဘာေၾကာင့္ရယ္မသိ ေမ-လင္းသည္ သူမ၏ လက္ကို မ၍
လက္ဖဝါးႏွင့္ပါးတစ္ဖက္ကို ထိထားသည္။
ဤတစ္ခဏမွ်ျဖင့္ သူမသည္ ေဂ်ာ့အား စူးစူးစုိက္ၾကည့္ေနသည္။
သူမ၏ မ်က္ႏွာသည္ လွလည္းလွပါ၏။
စတ္ဆုိက္ခ္ေၾကြျခင္းကုိလည္းျမင္ရပါ၏။
သို႔ေသာ္လည္း မိမိအား မွတ္မိသလား။
မမွတ္မိဘူးလား သူ ခြဲျခား၍ မသိ။
“မင္းကို ဘုရားသခင္က ေစာင့္ေရွာက္ပါေစ”ဟု ေဂ်ာ့က တိုးတိုးေလး
ေရရြတ္သည္။
ထိုစကားလံုးမ်ားသည္ သူ႔နားမ်ားတြင္ အလြန္ ထူးဆန္းလွ်က္ ရွိသည္။
ဗ်ာခ်ားေၾကာင့္ေတာ့ မဟုတ္။
ဤစကားလံုးမ်ားကို မေရရြတ္ခဲ့သည္မွာ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ
ၾကာခဲ့ၿပီမဟုတ္ပါလား။
သူသည္ ေနာက္သို႔ ျပန္လွည့္ကာ အခန္းထဲမွ ျပန္ထြက္လာခဲ့သည္။
အခန္းတံခါးကို ပတ္ခ်ာၿပီးသည့္ေနာက္ အျပင္ေရာက္ခ်ိန္ထိ သူ႔စိတ္၊ မ်က္စိ၊

အာ ံုတြင္ ေမ-လင္းဇ၏ မ်က္ႏွာသည္ ေပ်ာက္ကြယ္၍ မသြား။ တကယ္ေတာ့ ေမ-လင္းသည္ သူ့အသက္ရွင္ေနသမွ်ကာလပတ္လံုး သူ၏ ႏွလံုးသားထဲမွ ေပ်ာက္ကြယ္သြားလိမ့္မည္ မဟုတ္။

၅ေဝင်ကာသည့် ျပည္သူ႔အာဏာနည္းမ်ား ဖိမာန္ဆိုသို႔ ေရွ့၂၀ၤကာ
ေျပးသြားလွ်က္ရွိ၏။
ဧၿပီလေနေရာင္ေအာက္တြင္ ပန္းၿခံတြင္းမွ မီးခိုးလံုးႀကီးမ်ားသည္
အေပၚဘက္သို႔ တိုးတက္ထြက္ရွိသည္။
ပန္းၿခံအနီး၌ လမ္းေဖာင့္၌ လူအမ်ားက ဆြဲေမွာက္ထားေသာ
ဘတ္စ္ကားတစ္စီးသည္ကိုေလာင္လွ်က္ရွိသည္။
လိမ္မာမဆာေရာင္ မီးေတာက္မ်ားသည္ တဟုန္းဟုန္း
ေတာက္ေလာင္လွ်က္ရွိ၏။
ပတ္ဝန္းက်င္ လူအမ်ား၏ ေအာ္သံမ်ားသည္ ေသာေသာညံလွ်က္ ရွိ၏။
ကားဆီမွေပါက္ကြဲသံမ်ား တစ္ခ်က္ တစ္ခ်က္ ၾကားေနရသည္။
အေဝးမွ လာေနေသာ မီးသတ္ကားမ်ား၏အသံသည္ ေဂဟကာ့၏ နားထဲ၌
ဆူညံလွ်က္ရွိသည္။
လက္ဝဲတန္ရစ္မ်ား ပတ္ထားသည့္ ျပည္သူ႔စစ္ အဖြဲ႔၀င္မ်ားသည္
သစ္သားတုတ္ရွည္ႀကီးမ်ား ကုိင္ေဆာင္ကာ ပန္းၿခံ၏ ေတာင္ဘက္ပိုင္း၌
ဆႏၵျပေနသူမ်ားအား အတင္း၀င္ရိုက္ခုိက္ရန္ အားထုတ္လွ်က္ရွိသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ဆူပူလႈပ္ရွားေနၾကသည့္ လူအုပ္ႀကီးမွာအဆမတန္
မ်ားျပားလွ်က္ရွိရာ သူတို႔အေရျဖင့္ ဆႏၵျပေနသူမ်ား၏ အနီးသို႔ပင္
မကပ္ႏုိင္ၾကေပ။
လူအုပ္မွာ စည္း္လုတ္ ၀ါးလုတ္ လႈပ္ရွားေနၾကျခင္းျဖစ္၍ လြယ္လြယ္ႏွင့္
ထိန္းရန္ ရႏုိင္မည့္လကၡဏာ မရွိေပ။
ေဂဟကာ့သည္ ေရွ့ကသာ ဦးတည္ၿပီး ေျပးလ်က္ရွိသည္။
ေျပးေနသည့္ၾကားမွပင္ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရး တပ္မေတာ္
စစ္သားမ်ား တ႐ုတ္ ဆိပ္ကုိင္းျပတုိက္ေရွ့မွျဖတ္လာေနသည္ကို ျမင္ရသည္။
သူတို႔လက္ထဲတြင္ ေသနတ္မ်ားမပါသျဖင့္ ေဂဟကာ့သည္စဥ္းစားရခက္လွ်က္ရွိသည္။
ဆက္တင္ျပင္ဆင္ခ်ိန္အေရျဖင့္ အနီးအနား၌
အေဆာက္အအံုမ်ားဆီ၀င္ေရာက္ေနရာယူရန္ လ်ာထားေလသလား။
ၿမိဳ့ေတာ္၏ စစ္တပ္မ်ားမွာ မဒမ္ေမာ္၏ တုိက္ပုိက္အုပ္ခ်ဳပ္မႈေအာက္၌
ရွိေနသည္ဟု အမ်ားက သိထားၾကသည္။
အရပ္ေလးမ်က္ႏွာမွ ေက်ာင္းသူေက်ာင္းသားမ်ားႏွင့္
အလုပ္သမားမ်ားသည္ ေထာင္ႏွင့္ေသာင္းႏွင့္ခ်ီ၍ ပန္းၿခံဆီသို႔
ေရာက္လာေနၾက၏။
ဆႏၵျပသူမ်ားၾကားတြင္ ခုိက္ရန္ျဖစ္ပြားမႈမ်ားသည္ မၾကာခဏ
ေပၚလာေန၏။
အထူးသျဖင့္ ဆႏၵျပသူမ်ားႏွင့္ ျပည္သူ႔စစ္အဖြဲ႔၀င္မ်ားၾကား၌
ေထြးလဲုရစ္တြ သတ္ျဖတ္မႈမ်ားႏွင့္ ၂ုိက္ႏွက္ေနၾကသည္။
တိုး၍သာလာလွ်က္ရွိသည္။
ေက်ာင္းသား အမ်ားအျပားသည္ ျပည္သူ႔စစ္အဖြဲ႔၀င္မ်ားအား ခုခံတုိက္ခုိက္လ်က္
ရွိ၀ုိမွ်မက သူတို႔လက္ လက္ေမာင္းအပတ္မ်ားအား
အတင္းအဓမၼဆြဲျဖဳတ္ေနၾကသည္။
ဆႏၵျပသူ အခ်ိဳ့သည္ “ခ်စ္ခင္-လိုင္း အသက္ရွာေက်ာ္
ရွည္ပါေစ”ဟူေသာေ့ကြးေၾကာ္သံကို အဆက္မျပတ္ ေအာ္ဟစ္ကိုေ၏။
အခ်ိဳ့က “ဟန္ေက်ာ္ဟြာ သက္ေတာ္ရွည္ပါေစ။
ဘုရင္ကတာ့ မွဆုိးမိုက္မီး က်ဆံုးပါေစ”ဟု ေအာ္ဟစ္ေနၾကသည္။
လမ္းေဘးဓါတ္ပုိင္မ်ား၏ မီးေရာင္ျဖင့္ ပန္းၿခံတြင္း၌

ျဖစ္သြားေနသမွ်ကို ျမင္ေတြ႔ေနရသည္။
“ငါတို႔ပညာေတြက ခ်အင့္-လုံၿးနဲ႔ သူ႔ရဲ႕ဆက္ဆံသူေတြအားလံုးကို
ကာကြယ္ၾကရမယ္၊ဒီစစ္ပြဲကို ၿပီးဆံုးသည္အထိ ေသြးေျမက်
တုိက္ပြဲဝင္ၾကရမယ္”စသည္ျဖင့္လည္း ေအာ္ဟစ္ရွိၾကဏ္။
ခ်အင့္-လုံၿး၏ ဓါတ္ပံု ပိုစတာႀကီးမ်ားမွာလည္း ပန္းၿခံဏ္၊ နံရံမ်ား၌
ကပ္ထားသည္။
ပံုမ်ား၏ ေအာက္ခ “ငါတို႔ပညာေတြ ခ်စ္ရဲ့ ဖခင္ႀကီး”ဟူေသာ စာတန္းမ်ား
ေရးထားသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ လူ အမ်ားအျပားကို ေက်ာ္ျဖတ္ကာ အထိမ္းအမွတ္
ေက်ာက္တုိင္အနီးသို႔ေရာက္သြားသည္။
ျပည္သူ႔လံုၿခံဳေရး ဗဟိုမွ ကာကြယ္ေရးဒိုင္ေဇာင္းဝတ္ ရဲမ်ားသည္
လက္ခ်င္းခ်ိတ္ဆြဲလုအုပ္ထုတ္သို႔ မ်က္ေစ့ဝိုင္းဆုိင္၍ ရပ္ေနၾကသည္။
ေက်ာက္တုိင္ထိပ္သို႔ တက္ခဲလာႏုိင္ေအာင္ပိတ္ထားျမစ္ရန္
ေစာင့္ေနၾကျခင္းျဖစ္ဏ္။
ေစာေစာက သူ ျမင္ေတြ႔ခဲ့ရေသာ ပန္းေခြပံုႀကီးမွာမရွိေတာ့ေပ။
တစ္ခုတစ္ေယာက္ေသာ သူ၏ အမိန္႔အရ ထိပန္းေခြပံုႀကီးအား
ဖယ္ရွားရာမွ လူထုကေဒါပြကာ ဤအဓိက႐ုဏ္းႀကီး ေပၚေပါက္လာသည္ဟု
ယူဆၾကရေလသည္။
ထိုစဥ္က ေဂ်ေက်ာ့သည္ သူ တည္းခုိရာ ဝိကင္းဟိုတယ္၌ နံနက္စာကို
ေနာက္ကၿပီးစားေနခုိက္ျဖစ္ဏ္။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ႏုိင္ငံျခားသား ဧည့္သည္ခ်ိဳ႕သည္
ပန္းေခြပံုႀကီးအားလံုၿခံဳေရးရဓိမ်ားက ဖယ္ရွားပစ္သျဖင့္
ပန္းေခြခ်ေနသူမ်ားက မေက်မနပ္ ျဖစ္လာရာမွစ၍အဓိက႐ုဏ္း
ျဖစ္သြားလာျခင္း ျဖစ္သည္ဟု ေျပာဆုိေနၾကသည္။
သူသည္ နံနက္စာကို ၿပီးေအာင္ မစားေတာ့ဘဲ သူ႔အခန္းဆီသို႔ သြား၍
ကုပ္ရာ ယူသည္။
ခ်ိန္အနီး ဘုလိုဗတ္လမ္း က်ယ္ႀကီးဆီသို႔ အလ်င္အျမန္ ေလွ်ာက္လာခဲ့သည္။
တားျမစ္ၿခံ့ခဲ့တာက္ ဆိမ္ တလိပ္လိပ္ တက္လာေနေသာ
မီးခုိးလံုးႀကီးမ်ားအား ျမင္လုိက္သည့္အခါ သူသည္ ဆႏၵေနသူမ်ားႏွင့္
ေရာ၍ လိုက္သြားခဲ့သည္။
ဤပန္းၿခံထဲတြင္ စစ္ေရးျပ အခမ္းအနားမ်ားႏွင့္ လူထုဆႏၵျပပြဲမ်ားကို
ဒီ၄-ခုႏွစ္ခန၍ၿမဲၾကာခဏ ျမင္ေတြ႔ခဲ့ရေသာ္လည္း ႏုိင္ငံေရး
အုိက္ၾကမႈႏွင့္ အဓိက႐ုဏ္းမ်ားကိုမူကားမျမင္ရခဲ့ဖူး၌ မွဴမက ၾကားပင္
မၾကားဘူးခဲ့ေခ်။
လူအုပ္ကားမွ အေျပးအလႊား လိုက္လာေနေသာေဂ်ေက်ာ့သည္
လူအမ်ားၾကားတြင္ ကင္ဘရာကိုယ္စီးႏွင့္ လိုက္ပါလာေနေသာ
ႏုိင္ငံျခားသံတမန္မ်ားႏွင့္ သတင္းစာဆရာမ်ားအား သတိျပဳမိေနသည္။
ကင္ဘရာကုိင္ထားေသာ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ားအား တပ္ဆင္လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္မ်ားက
အတင္းလုိက္၍ဖမ္းဆီးၾကသည္ကို ယူဆေက်းမ
ေတာ္လွန္ေရးကာလအတြင္းက ေဂ်ေက်ာ့ ျမင္ခဲ့ဖူးဏ္။
ထို႔ေၾကာင့္လည္း သူသည္ ယခုတစ္ႀကိမ္တြင္ ကင္ဘရာအား
လြယ္ထားေသာ္လည္း အေပၚဝတ္ထုတ္အက်ၤီအက်ၤီအားျဖင့္ ဖံုးထားသည္။
သူ႔လုိပင္ အျခားေသာ သံတမန္မ်ားႏွင့္
ႏုိင္ငံျခားသတင္းေထာက္မ်ားသည္လည္း ႀကိဳတင္ကာကြယ္သည့္အေနျဖင့္

သူတို၏ ကင်ဆာရောဂါမားအားအဖြားမျိုးမင်းအောင် ဖိုးကြယ်ထားဟုကေလသည်။
အောင်ဆုံဖြားနှင့် ကြားကားတိုက်မှုဖြင့်
ကောင်းသားခါင်းဆောင်စွဲခြင်းဆိုအသက် ဟုကားနေရ၏။
ကောင်းသားခါင်းဆောင်သည် အထိမ်းအမှတ်
ကောက်ကျိုင်အောက်ကွဲ အသံခွဲစက်ဖြင့် တရားပွဲလွှဲကို၏။
သူ ပြောပြုနေသမျှကို လူအများကသြဘာပေးလွှဲဟုကသည်။
ထိုကောင်းသား ပြုပြင်နေသမျှအားလုံးကို အပြုပြင်ကားနှုတ်ခွန်အကြက်
ဝေဒနာသည် ဆက်ပမ်းအားထုတ်ကု ရှိခဲလသည်။
“မှာစွဲခြင် အတုအယောင်များ တခြားဟာ ဘုရင့်တရား မုဆိုးမဆက်ရဲ့
နောက်လိုက်ပြေတြလုပ်ပြီး ကပြန်ပေတာ်တို့ကို အတင်းအဓမ္မ
ပိတ်ထားဆီးဖို့ ဆက်စားနေဟုကတယ်။
ဘာပေးကောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ သိပ် ပေးကောက်နေဟုကလို့ပဲ၊
ရဲဘော်တို့”ဟု ကောင်းသားခါင်းဆောင် ပြောပြသည်။
“သူတို့ သိထားတာက ကပြန်ပေတာ်တို့ပြည်ပြေတြဟာ
ဝန်ထမ်းခြံရဲ့အမြဲအနှစ်ပြေတြကို ကာကွယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အခ်က်ကို
သိထားဟုကတယ်”“သူတို့အနန္တ ဝန်ထမ်းခံပ် ခံရဲ့နရာကို ဆက်ခံဖို့
ပြုထားတဲ့လွှပြေတြကိုဖယ်ရှားပစ်ဖို့လည်း အားထုတ်နေဟုကတယ်။
တိန်ခြင့်-ပန်ဒ့ စိမ်ကန်းဟူသမျှကိမ်းဝိုးဖ်ဆီးပစ်ဖို့လည်း ဆက်စည်
ဆက်စားနေဟုကတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကပြန်ပေတာ်တို့ ပြည်ပြေတြကဒီလုပြေတြ ဒီပစ်မှုပြေတြကို
မက်လြန်ခြေအောင် အခ်ိန် တားမြစ်ကရမယ်”ပရိသတ် “ဟုတ်ယ်...ဟုတ်ယ်”ဟု
ပြောအော်ခဲပြီး ပြောက်ခံဟုကသည်။
လံုၿခံုပြေးရဲမား တားထားသည့် ဆက်တန်းမားအား ပြောက်ကြွရန်
ပြင်ဆင်ထိုက်တုံးလာဟုကသည်။
ခက်ခဲပြင်းပင်ဝန်းရင်းဆန္ဒတွေသည် ပြဖျောက်းလာသည်။
လံုၿခံုပြေးရဲ ရဲမားက ကောင်းသား၏ လက်ဆဲမှမုိက်ဝုိဖုန်းအား
ဆြဲလုသြားဟုကသည်။
ပြည်သူ့စစ် အဖြဲဝင်မားက ပြလုကားမြှေနချ အေပင်ထိုက်လာဟုကသည်။
ဆန္ဒရှပြေနသူမားသည် အခ်င်းခ်င်း ထုးလား၊ ဆက်လား၊ ဝိုက်လား၊
ပုတ်လားပြစ်လာဟုကဖ၏။
ပြောက်ကွဲသည် ထိုလူမားဟုကား၌ လဲက်မသြားအောင် သူ့ကိုယ်ရံ
ထိန်းပြုနရသည်။
ဆန္ဒရှပြေနသူမားသည် ပြည်သူ့စစ်မှုထိုမှ တုတ်မားအား လုယူကာ
သူတို့ခ်င်းပြောပြည်သူ့စစ်မှုးနှင့် ဝိုက်နှက်ပြုနေဟုကေလၿပီ။
ဆန္ဒရှပအုပ်စု တစ်ခုသည် ပြောက်လာသည့်မီးသတ်ကားအား ဆီးဂ်ိတားကာ
ရပ်ခြင်းထားသည်။
ဘတ်ကားဆီမှ မီးပြောတက်မီးလွှဲမ်းကားအခုခ်ိန်အထိ ၿငိမ်းမသြားပြေသး။
ဥရောပတိုက်သား သတင်းစာဆရာ အုပ်စုတစ်ခုသည်
မီးပြောလင်ပြေနေသောဘတ်ကားအား အန်းကပ်ပြု ရရန် ဆက်စားပြေနဟုကသည်။
ပြောက်ခုဏအတြွင်းမှာပင် သူတို့၏ကင်ဆာရောဂါမားနှင့်
တိတ်ကွက်ပြောက်ခါမားသည် သူတို့လက်ကမ်းအတြွင်းမှ
လုယူသြားပြုခင်းကိုခံပြေနဟုကရ၏။
ပန်းၿခဳဏ၏ အေနာက်ဘကျွင်းတြင် ပြောင်းနှင့်ခြံ၍ ရှိပြေနဟုကေသာ
ဆန္ဒရှပသူမားသည် ပြည်သူ့ခန်းမဆက်း၏ တံခါးမားဆီသို့

လာေနၾကသည္။
လံုၿပဳပ္ ေသနၶဒၶား ကုိင္ေဆာင္ထားသည့္ စစ္သားမ်ားသည္
ထုထည္အလြန္ႀကီးမားေသာ ေက်ာက္တုိင္ႀကီး ဆယ့္ႏွစ္တုိင္ ေအာက္ေနရာ၌
ဆႏၵျပသူမ်ားအားတားေနၾကသည္။
သုိ႔ေသာ္လည္း လူအုပ္သည္ စစ္သားမ်ားအား
အတင္းတြန္းထုိးဖယ္ရွားကာတံခါးမ်ားဆီသို႔ ေျပးလာေနၾကသည္။
အခ်ဳိ႕လူမ်ားသည္ အေရာင္တဖိတ္ဖိတ္
ေတာက္ေနေသာေလကားထစ္မ်ားေပၚရင္းမွ တတ္စားမ်ားဆီသို႔သြားကာ
ကၽြမ္းထုိးေမွာက္ခံုု ျဖစ္စြာေအာင္ဆြန္းလွဳပ္ေနၾကသည္။
“ခ်ဳပ္-လုိင္းဟာ ဥကၠ႒ကီး ေမာ္ဆု သုိ႔တည္ကာ ကာလပတ္လုံး
ဆန္႔က်င္လာတာ”ဟုေသာ ေအာ္သံစံုတဲ့ ၾကားရျပန္သည္။
ေဂ်ကာ့ဂ္ဖ ဖိတ္ခနဲ လည္ပင္းကုိညွစ္သည္။
ေက်ာက္တုိင္ေရွ့တြင္ ေနာက္ထပ္ ေက်ာင္းသားေခါင္းေဆာင္ တစ္ဦး
ေရာက္ေနျပန္ၿပီ။
သုိ႔လက္ထဲတြင္ အသံခ်ဲ့စက္ တစ္ခုကုိင္ထားသည္။
ျပည္သူ႔စစ္မ်ား လုယူသြားေသာအသံခ်ဲ့စက္ျဖစ္၍ ဆႏၵျပသူတခ်ဳိ႕သည္
ထိုေက်ာင္းသား ေခါင္းေဆာင္အား ဆြဲခ်ရန္အားထုတ္ေနၾကေလသည္။
“ခ်ဳပ္-လုိင္းရဲ႕ ေနရာကိုဆက္ခံမယ့္ လူဟာလည္း ဒီပုဂၢိဳလ္
ဒီပဲပဲ”ဟုေက်ာင္းသားေခါင္းေဆာင္က ေျပာသည္။
“သူလည္းပဲ အရင္းရွင္လမ္းေၾကာင္းေပၚ ေလွ်ာက္သြားတဲ့လူပဲ။
သူလည္းပဲ တို႔အားလံုးကို ႏွိပ္စီးခ်ဳပ္ခ်ယ္ခဲ့သည္းေတြနဲ႔ ႏုိင္ငံျခား
နည္းပညာေတြအေပၚအမွီျပဳေနေအာင္ လုပ္ခဲ့ပါ။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေနနဲ႔ ႏုိင္ငံျခားနယ္သာ၀ါဒေပၚ အားကိုးသမႈ
ျပဳေနခဲ့ရတဲ့အခ်ိန္ကာလကို ျပန္ေရာက္သြားေအာင္ နာရီလက်ံတုိ
ေနာက္ျပန္ဆြဲခ်င္ေနတဲ့လူဆိုတာသိထားရမယ္။
သူက ဗဟုိေကာ္မတီကို စဖီခြဲပစ္ခ်င္ေနတာ။
မဟုတ္မမွန္ကို ေကာလဟလသတင္းေတြနဲ႔ အလိမ္အညာ ၀ါဒျဖန္႔မႈေတြကို
အမွီျပဳၿပီး ျပည္သူေတြကို ဆုေအာင္ လုပ္ခဲ့ေနတဲ့လူ”ပရိသတ္ဆီမွ
ေဒါသတၾကီး ေအာ္သံမ်ား ေနာက္ တစ္ေက်ာ့ ထြက္လာျပန္သည္။
တန္းစီ၍ တားျမစ္ခ်က္ေနေသာ လံုၿခံဳေရး ရဲမ်ားသည္ လူစုလူေ၀းဇ၀ါ
အတြန္းအထိုး ဒဏ္ကိုမခံနုိင္ျဖစ္ကာ ေနရာ တစ္ခါေ၀ွ့ခ်ိန္မွာ ေပါက္ထြက္သြားသည္။
အသံခ်ဲ့စက္ကုိင္ထားေဟာင္းေနေသာ ေက်ာင္းသားမွာ လူစုလူေ၀းဇ၀ါ
အဖမ္းအဆီးကို ခံရၿပီး တရြတ္ထိုးဆြဲေခၚသြားျခင္းကို ခံေနရဇ၀ါ။
သူ႔အား ဆြဲေခၚသြားေနသူမ်ားမွာ ခ်ဳပ္-လုိင္းဇ၀ါ
ဘက္ေတာ္သားမ်ားျဖစ္သည့္အားေလ်ွာ္စြာ သူတို႔သည္ ျပည္သူ႔စစ္မ်ားထံမွ
လုယူထားေသာ သစ္သားတုတ္မ်ားျဖင့္ထုိေက်ာင္းသားအား မည္ၾကမတာ
ဝုိင္း၍ ဂုတ္ႏွက္ေနၾကေလၿပီ။
ထုိေက်ာင္းသားဇ၀ါ မ်က္ႏွာႏွင့္ဦးေခါင္းမွ ေသြးမ်ားသည္
ယုိစီးလွ်ံက်ဇ၀ါ။
ျပည္သူ႔လုစခံေရးဗ်ဴဟာမွ ရဲမ်ားသည္ လူအုပ္ဇ၀ါ တိုက္ခုိက္မႈဒဏ္ကို
မခံႏုိင္ျဖစ္ကာလဲက်က်န္ခဲ့သည္။
ရဲအမ်ားစုသည္ လူအမ်ားက ေျခေထာက္မ်ားျဖင့္ နင္းသြားျခင္းကို
ခံရ၍ဒဏ္ရာမ်ား ရကာ ျပန္၍ မထႏုိင္ေတာ့သည့္အျဖစ္မ်ားႏွင့္
ရင္ဆုိင္ေနၾကရေလသည္။

လူအုပ္ႀကီးၾကား၌ ေရာက္ေနေသာ ေဂ်ာက္ကသည္ အတြန္းအထိုးဒဏ္ခံ
ၾကားမွေန၍တစ္ေနရာသို႔ လြင့္ထြက္သြားေအာင္ ေအာ္ဟစ္ေနၾကေသာ
ေက်ာင္းသားမ်ားသည္ သူ႔အေပၚမွေက်ာ္လႊားသြားေနၾကသည္။
ေစာေစာက ခံအင္-လုံၿငိမ္းအား ေဝဖန
တုိက္ခုိက္ခဲ့ေသာေက်ာင္းသားမ်ားမွာမူ လူအုပ္ႀကီး၏ လက္ထဲေရာက္ေနၿပီ။
လူအမ်ားသည္ ထိုေက်ာင္းသား၏ ရုပ္အဂၤါအား တစ္ပုိင္း တစ္စ
ျဖစ္သြားသည္အထိ ဆြဲဆုတ္စဥ္းေနၾကသည္။
ထိုေက်ာင္းသား၏ လက္မ်ားအား
ဝုိင္ဟာႀကီးတစ္ေခ်ာင္းျဖင့္ လက္ျပန္ႀကီးတုိ့ဟာၿပီး အခ်ိဳ႕က
ေက်ာင္းသားအား လက္သီးမ်ား တုိတုိးျဖင့္ ဝုိင္း၍
ထိုးႀကိတ္ဝုိက္ေနၾကသည္။
ေသြးမ်ားသည္ မ်က္ႏွာျပင္ အနာက်ိယ္ ေပၚသို႔ စီးက်ေနၾကေလသည္။
က်ိယ္ အေပၚပုိင္း တစ္ပုိင္းလံုး ခါးအထိ ပလာက်င္းေနေသာ
ထိုေက်ာင္းသားအားေလွကားထစ္မ်ားေပၚမွ ေအာက္သို႔ ေရာက္သြားထိ
တရြတ္ဆုိက္ဆြဲေခၚသြားေနၾကသည္။
ေတာ္းမွ လုိက္လာၾကေသာ လူငယ္မ်ားသည္ ေက်ာင္းသား
ေခါင္းေဆာင္ဆုိသူအားေျခေထာက္မ်ားႏွင့္ ဝုိင္း၍ကန္သြင္း ကန
လက္သီးေတြႏွင့္ ဝုိင္း၍ ထုိးသုတ ထုိးလာၾကသည္။
ထိုေက်ာင္းသား၏ ေနာက္လုိက္တခ်ိဳ႕မွာလည္း ဆႏၵျပေနသူမ်ား၏
လက္ထဲ၌ေရာက္ေနၾကသည္ျဖစ္ရာ လက္ျပန္ႀကီးတုပ္ၿပီး
ဝုိင္း၀ုိက္ျခင္းကို ခံေနၾကရေလသည္။
ပန္းၿခံ၏ အေရွ့ေတာင္ဘက္ေထာင့္ဆိုမွ မီးခုိးလံုး အသစ္မ်ား ထပ္၍
ထလာေနသည္ကိုေဂ်ာက္ကျမင္ရသည္။
အေဆာက္အအံုတစ္ခုအား မီးေလာင္ေနျခင္းျဖစ္၏။
မီးေတာက္မ်ားလွိမ့္သည္ ျပတင္းေပါက္မ်ားမွ တစ္ဆင့္အျပင္သို႔
ထြက္လာေနၾကသည္။
ဆႏၵျပေနသူမ်ားသည္ အေဆာက္အအံုတစ္ခုလံုး၏ ေရွ့မ်က္ႏွာစာ
တံခါးမ်ားအားဖက္ေနၾကသည္။
ထိုအရပ္တြင္ ျပည္သူ႔စစ္ အဖြဲ႔ဝင္ တစ္ရာခန္႔သည္
လူတန္းႏွစ္ခန္းခြဲကာခံတက္လာေနၾကသည္။
သူတုိ့ႏွစ္ခန္း၏ အလယ္တြင္ အရပ္သား ေက်ာဒါ ဒါဇင္ခန္႔ပါလာသည္။
ဆူပူလႈပ္ရွားေနသူမ်ားအား လူစုခြဲ၍ ေအးေအးေဆးေဆး
ျပန္ၾကရန္ေမတၱာရပ္ခံေပးဖို႔ တာဝန္ယူ အရာရွိမ်ားအား
ေစလႊတ္ျခင္းျဖစ္ခန္း တူေပသည္။
ထိုလူစုထဲတြင္ကာအုိပါလာသည္ကို ေဂ်ာက္ ျမင္ေနရသည္။
ကာအုိသည္ ေကာဒါမ်ား၏ ေခါင္းေဆာင္ျဖစ္ေရွ့ဆံုးမွ
လုိက္ပါလာျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
အဇာနည္ဗိမာန္သို႔ တက္ရာ ေလွကားေျခရင္းေရာက္သည့္အခါ
ကာအုိသည္သို႔လက္ထဲမွ အသံခ်ဲ့စက္ျဖင့္ ေလွကားထိပ္ ရင္ျမင့္ရာ
လူမ်ားအား လူစုခြဲၾကရန္ေမတၱာရပ္ခံသည္။
ပထမေတာ့ ထိုလူစုသည္ အသံကို သတိျပဳမိၾကပံု မရ။
ကာအိုထံမွ ေနာက္ထပ္အမိန္႔ပးသံ ၾကားလာျပန္သည့္အခါတြင္မူကား...။
“အခု ဆူပူလႈပ္ရွားေနတာကို အျမန္ရပ္လုိက္ၾက” အမိန္႔ပးသံသည္
ပထမဆံုးထြက္လာသည္။

“အရင်းရှင်လမ်းပေၚကောင်းပေပင့် ျပန်ေလွ်ာက်ေနတဲ့
လူေတြစကားနားေယာင်ပီးသူတို့ေျပာတုိင်း လုိက်လုပ်ကနဲ့။
အဒီ လူစားေတြက ျပည်သူ့ေတြကို ေသြးခဲြစပီးရန်ြက်ေပးေနၾကတာ၊
ဒီလူေတြဟာ ကုန်သည်လုပ်ငန်း ကဆင်းေအာင်
ယဉ်ေကးမႈေတာ်လှန်ေရးဆက်ပီး ပ်က်ျပားေအာင်
လုပ်ေနၾကတာ”အဓိက်ဂ်ာန်း ေခါင်းေဆာင်မ်ားသည် တန့်ခနဲျဖတ်
ကာအိုတက်သို့ ဇေဝဇဝါမ်က်ုန်ားမ်ားျဖင့် လွှမ်းၾကည့်ေနၾကသည်။
အေပင့်တက်ရှိ လူအုပ်စုငယ်ြသားသည်ကို ၾကည့်၍ကာအို့မ်က်ုန်ားသည်
အားရေက်နပ်ျခင်းကို ေဖာ်ျပေနသည်။
စက္ကန့်ပါင်း အေတာ်မ်ားမ်ားၾကာသည်ထိ အားလုံးကို
တိတ်ဆိတ်ျခင်းသာလွှမ်မုိးလွှမ်က် ရှိေလ၏။
ထို့ေနာက် ဆႏၵျပ ေခါင်းေဆာင် တစ်ဦးသည် သူတို့ ိုက်ုန်ိုက်ားခ်ၾ
သတ်လုပ်ေနေသာအက်ဥ်းသား တစ်ဦး၏ လက် ဝုိင်ဘာသက်ားကို ျဖတ်ပါကာ
သူ့ေခါင်းေပၚ ေျမ့ာက်၍ ကာအိုအားလွှမ်းျပသည်။
ထိုပံုစံအတုိင်း တစ်ကုန့် ုန်စ်ကုန့်မ်ွ ၾကာသည်ထိ ေနၿပီးေသာ
အသံကုန်စ်ခ်ီအမိန့်တစ်ခ်ေပးကာ ေလွကားမွေန၍ ကာအိုဆီသုိ့
အေျပးအလႊား ဆင်းြသားသည်။
သူ့လုမ်ားသည် သူ့ေနာက် တစ်ပါတည်း ေျပးလုိက်လာၾကေ၏။
တစ်ဖက်မွအတြင်းျပည်သူ့စစ် အဖဲြ့ဝင်မ်ားအား
အတင်းဝင်ေရာက်တုိက်ခုိက်ရန် အားလုံး
ေထြးလံုးရစ်တ်ျဖစ်ေနၾကသည်။
ျပည်သူ့စစ်သည် ကာအို့ုင်း အျခားေကဒါမ်ားအား အနီးသို့
တိုးကပ်သြားၿပီးဝုိင်းရံထားသည်။
သို့ေသာ်လည်း အဂ္ဂိအမူး ျဖစ်ေနၾကေသာ
ဆႏၵျပေနသူမ်ားသည်ျပည်သူ့စစ်မ်ားအား တုိက်ခုိက်ရန် ထိုးေဖာက်၍
ထြက်ေျပးကသည်။
သူတို့သည် ကာအိုအား အတင်းဝင်ထမ်းကာ ခ်ီထားၾကသည်။
ေခါင်းေဆာင်သည်ုိ့လက်ထဲမွ ဝုိင်ဘာသက်ီးျဖင့် ကာအို၏ လည်ပင်းအား
ရစ်တက် လက်ုန်စ်က်ျဖင့်ဆြဲ့ထားသည်။
ကာအို့၏ မ်က်လုံးမ်ား ျပဴးထြက်ေနသည်ကို ေဂ်ကာ့ ျမင်ေနရ၏။
ကာအိုသည် ေအာ်ုန် ဆက်စ်ားလွှက် ရှိသည်။
သို့တေစလည်း ေအာ်၍ မရ။
သူတို့သည်ကာအိုအား ေလွကားအတုိင်း တရြတ်ိတ်ိုး ဆြဲတင်သြားသည်။
ေက်ဒါမ်ားသည်ုိ့တုိ့ေနာ်ခါင်းေဆာင်မ်ား ေခ်ာ်တင်သြားသည်ကို
ျမင်ေနရေသာ်လည်း တားဆီး၍ မရ။
ကာအိုမ်ာဖမ်းသြားသူမ်ား၏ ထုိးဆက်တ် ုိက်ုန်ွက်မ်ားေၾကာင့်
ေပ်ာ်ခြလွှက်ေလၿပီ။
ဆႏၵျပသူမ်ားလွှက်ျဖင့် ကာအို့လ်ာသည် ပါးစပ်မွ အျပင်သို့
ထုိးထြက်လာ ုံုမွမ်က မ်က်ုန်းမ်ားမ်ာလည်းပါထြားသည်။
ေဂ်ကာ့သည် အသံကုန်စ်၍ ေအာ်ကာ ကာအို့ဆီသို့ ေျပးသြားသည်။
သူသည် ကင်ာရာကို ထုတ်ြပီး ကာအိုအျဖစ်ကို ခါတဲ့ုံုတ်ြသည်။
သူသည်ကင်ာရာခလုတ်အား မ်ၾကာခဏ ုန်ိပ်သည်။
ကာအို၏ ပံုကို တစ်ုံုၿပီးတစ်ုံ ုိက်ေနခ်ိန်ျဖစ်၏။
ဆႏၵျပေနသူမ်ားသည် သူ့ထံ ေျပးလာၿပီး သူ့လက်ထဲမွ ကင်ာရာအား

ဆြဲလုပ္ၾကသည္။
အထဲမွဖလင္မ်ားအား ဆြဲထုတ္လိုက္ၾကသည္။
ျပည္သူ႔စစ္မ်ားသည္ လက်ေနသော ကာအိုထံ ေျပးသြားၾကၿပီး
လည္ပင္းမွဝိုင္ယာႀကိဳးအား ျဖဳတ္ယူၾကသည္။
ကာအိုသည္ ေခ်ာင္းတြဲတြဲဆိုးကာ ဂုတ္ရက္ကိုထုိင္။
ျပည္သူ႔စစ္မ်ားက သူ႔အား ဆြဲထူေပးၾကၿပီး အသာအယာတြဲကာ
ေလွကားအတုိင္းဆြဲေခၚလာခဲ့ၾကသည္။
ထိုအခ်ိန္တြင္ ဆႏၵျပေနသူမ်ားသည္ ေဂ်ာက္အား ဝိုင္းရံထားသည္။
လက်ေသာ ေဂ်ာက္အား ေျခေထာက္မ်ားျဖင့္ ဝုိင္းကန္ၾကသည္။
တုတ္မ်ားျဖင့္ အဆက္မျပတ္ဝုိင္း႐ုိက္ၾကသည္။
ျပည္သူ႔စစ္မ်ား သူ႔အနီးသို႔ ေရာက္သြားၿပီ
ဆႏၵျပသူမ်ားအားေမာင္းထုတ္လုိက္သည့္အခ်ိန္တြင္ ေဂ်ာက္သည္ သတိေမ့လဲက်
ရွိေလၿပီ။

ဖြတ်တယ်ဆုခန်းတြောင်းရှိ အိပ်ရာထက်၌ အိပ်ပော်နေသော
ဝေဂေါက်ကဲ့သို့ခေါင်းခေါက်သံကြောင့် နှိုးလာသည်။
မြန်းလွဲပုံစံး တစ်ဝေးတစ်ဝေမာ
အိပ်ချင်းချစ်ချေနှိုးလွယ်ချင်းချစ်ဇာ။
သို့သော်လည်း တံခါးပန်းကားခက်ခဲစ်း ပြန်ဖွင့်ပေးနှိုင်။
ဗမာတိုင် သံဂိုးမွှေသူ့အတြက် ပေးထားသော သူနာပြုပီ ဆရာမမ်ား
ချစ်ပေလမလားဟုတော်သော အေတြးချင့်ဆေးလွှဲဇာ။
သူသည့် အိပ်ရာထက်၌ လွဲ၍ နားနေရသည့် နှစ်ရှက်စာ ကာလအတြင်း
သူနာပြုဆရာမသည့် ေလးဆက်မှုနှင့် ငါးဆက်မြှုနည်း သွတ်
ေရာက်ေရာလာပီး အဂိုက်ခံထားရသည့်ဒဏ်ရာမ်ားမှ ဘယ်လို အကြီးဆက်ေတြ
ချစ်စာလိမ့်မည်ဟု စစ်ေဆးၾကည့်ေနသည်။
တံခါးေခါက်သံသည် ထပ်ခါထြက်ေပၚလာပြန်ေလရာ သူသည်
ယဉ်ေက်းသိမ်ေမြှာ်စြာချင့် "ဝင်ခဲ့ေလ" ဟု လွှမ်းေျပာသည်။
တံခါးဝ၌ ရပ်ေနသူကား သူထင်သလို သူနာပြုဆရာမ မဟုတ်။
သူ့သမီး ေအဘိေဂးလ်ချစ်ေနသျဖင့် သူသည် အဲ့အားသင့်ကု ရှိဇာ။
အခန်းထဲေရာက်လာသည့် ေအဘိေဂးလ်မိကုိုတြင် ေသာကရိပ်ဖြား
ထင်ဟပ်ကွဲသည်။
အခန်းတံခါးကို ပိတ်အၿပီးတြင်ေအဘိေဂးလ်သည် သူ့အိပ်ရာဆီ ေရာက်လာၿပီး
ပတ်ဝန်းကျင်းထားသည့် ညာလက်နှင့်တင်ယ်ကာထင်၌ စည်းထားသည့်
ပတ်းတိုကို ၾကည့်ေနသည်။
"အေဖ ျဖစ်ရတာ ၾကားရတယ်" ဟု သူမက ေျပာသည်။
"အေဖ့ကို လာမၾကည့်ရင်ေကာင်မွာစိုးလို့" ေဂေါက်ဘက်မှာ
ျပန်ေျပာစရာ စကားရှာမရ။
သူ့သမီးသည် ဆြဲေဆာင်မှု အေကာင်းဆုံးျဖစ်ေနဆဲ။
လွှဲခင်းမဆုံမခဲ့ၾကသည်မှာ ဆယ်နှစ်ငါးခဲ့ပပီ။
ထိုကာလအတြင်း သမီးဇာအေနအထားသည် ရင့်ကျက်သွင်ပြင်လာပံုရဇာ။
"သူတို့ သံဂိုးမွှာ ေျပာေနၾကတယ်။
အေဖ အဂိုက်ခံရတာ အေတာ်ျပင်းထန်တယ်တဲ့။
ဒါေပမဲ့ အေဖ့မွှာ အထူးတလည့် ဘာမှ လိုမှာမဟုတ်ဘူးထင်ကာနဲ့ ဘာမွှေတော့
ယူမလာမိဘူး" "ထိုင်ေလ" ဟု ေဂေါက်ဘက် ကုလားထုင်ကား လက်ြ့ဳး
ထိုးျပပပီး ေျပာသည်။
"အေဖ့အတြက် ဘာမှ မလိုပါဘူး။
ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းေတြက အေဖလိုခ်တ်တ
အကုန်လုံးေပးေနၾကတာပဲ" ေအဘိေဂးလ်သည် သူ့အေဖအား ၾကည့်ကာ
စိတ် မသက်သာဟန်ျပသည်။
"အေဖတကယ်ေကာ သက်သာရဲ့လား" ဟု ေမးသည်။
"သမီး ၾကားထားရတဲ့ သတင်းေတြအရဆုိရင်ေတာ့သမီး ဘာကို
ေမွ်ာ်လင့်ရမှန်းေတာင် မသိေတာ့ဘူး" "အေဖ ဘာမှ မျဖစ်နုိင်ပါဘူး။
သက်သာသြားမယ်လို့ ထင်တယ်" ဟု ေဂေါက်ဘက် အားယူ၍ပပီးကာေျပာသည်။
"ေခါင်းကေတာ့ အခုထိ နည်းနည်းကိုက်ေနေသးတယ်။
ဆီြဒင်ဘုံုးကဆရာဝန်တစ်ေယာက် အေဖ့ကို စစ်ေပးထားတယ်။
နဖူးမွာ ကြသြားတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ညာဘက်လက်ေပါက်ပဲသြားတဲ့ ဒဏ်ရာနှစ်ခုက လြဲပပီး
တျခား ဆက်ဆက်ကယ်လယ် ဘာမွ မေတြ့ဘူးလို့ေျပာသြားတယ်။
နံပုံးေတြမွာေတာ့ ဒဏ်ရာေတြ ရထားတယ်တဲ့။

ဒါေပမဲ့ သိပ္ၿပီး စိတ္ပူစရာမရွိပါဘူးတဲ့။
အဲဒီအတြက္ တစ္ရက္ႏွစ္ရက္ေတာ့ မနားလို႔ မျဖစ္ဘူးတဲ့”တိတ္တိတ္ထြားျပန္သည္။
“သမီး ၾကည့္ရတာ ဂ်ာနယ္းမာေရး ေတာ္ေတာ္ေကာင္းပံု
ေပၚတယ္”ဟု ဒေဂါက္ကေျပာသည္။
“ဒီမွာ စာသင္ေပးေနရတာေကာ ေဟာ့ရဲ႕လား”“ေမ်ာ္ပါတယ္”ဟု
ေျဖသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ကိုယ္ေရးကိုယ္တာ ကိစၥမ်ားကိုအၾကာႀကီး ေျပာခ်င္ပံု
မရ။
“သမီးရဲ႕အဂၤလိပ္စာသင္ ဒုတိယစာအုပ္ ၿပီးခဲ့တဲ့ႏွစ္ထြက္တယ္။
အဆင္ေျပပါတယ္”“အေဖ သိပ္မမ္းသပါတယ္”ျပန္၍ တိတ္တိတ္ထြားျပန္သည္။
“ပန္းၿခံထဲမွာ ဘယ္လိုေတြ ျဖစ္ခဲ့ကတာလဲ။
အေဖ ဓါတ္ပံုဂ်ာနယ္လ္ပါ ဝင္းဂ်ာက်ဳရွတယ္လို႔ သမီးၾကားခဲ့ရတယ္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕အေတြ႔အၾကံဳ ရင့္က်က္တဲ့ အေဖ့လို
လူစားခ်ေယာက်ာ္းတြက္ျဖစ္ပံုက မယံုႏုိင္ရာပဲ”“သမီး ၾကားရတာ မွန္တယ္။
မလုပ္သင့္တဲ့ အခ်ိန္မွာ အလြန္မလုပ္သင့္တဲ့အလုပ္ကိုသြားလုပ္မိတာကိုး။
အေဖ ဓါတ္ပံုေတြ သြား႐ိုက္မိတာကလည္း ကာအုိေၾကာင့္လ္ဂါ”“ဘာရယ္။
ကာအိုေၾကာင့္ ဟုတ္လား” ေအဘီေဂးလ္သည္ အံ့အားသင့္ကိုသည္။
“အေဖ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”“ဆႏၵျပေနတဲ့ လူေတြကို ၿငိမ္သြားေအာင္ လုပ္ဖို႔
သူ႔ကို တာဝန္ေပးလိုက္တယ္ ထင္ပါရဲ႕။
သူ ေရာက္လာတယ္။
လူအုပ္က သူ႔ကို မၿပီး အမဲဖ်က္သလို ဝုိင္းၿပီး ႐ုိက္ၾက ႏွက္ၾကတယ္။
အေဖက သူတို႔အ႐ုံေျပာင္းသြားေအာင္ဆြဲတဲ့ စိတ္ပူစရာနဲ့ ကင္ဗရာကို
ထုတ္ၿပီး...”ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ႔အေဖ၏ စကားကို နားလည္သြားသည္။
“ဒါဆိုရင္ အေဖၿပီကင္းေရာက္ေနတာ ကာအို သိသြားသလား”ေဂ်ာက္ကာ
ေခါင္းညိတ္သည္။
“အေဖက ေရာက္တဲ့ေန႔မွာပဲ မာရွယ္လ္ ခ်ီယာအိုနဲ့ စကားေျပာရတယ္။
သူက ကာအို႔လ်ာ ေပးတယ္။
အခု ကာအို ေနတာက အမွတ္ ၁၅၊ နန္ခ်ီဗီမွာေနတာ။
အဲဒီ ေရာက္တဲ့ညမွာပဲ အေဖ သူ႔ဆီသြားၿပီး ရွင္းခ်ိဳင္းမွာ ျဖစ္ခဲ့ရတဲ့
ကိစၥအတြက္ေတာင္းပန္တယ္။
မရဘူး။
လက္မခံဘူး။
အဲဒီအတြက္ အေဖ သူ႔ကို အျပစ္ဒဏ္ပါဘူး”ေဂ်ာက္ကသည္ စကားကို
ဆက္မေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
ျဖစ္ခဲ့သမွ်ကို ျပန္ေတြးကာစိတ္မေကာင္း ျဖစ္ေနရျပန္၏။
“အခု သူ အိမ္ေထာင္ျပဳထားၿပီ။
‘မင္း’လို႔ ေခၚတဲ့ သားေလးတစ္ေယာက္ ရေနၿပီ။
အေဖကေလးကို ေတြ႔ခဲ့ရတယ္”ေအဘီေဂးလ္သည္ ဂုတ္ရက္ ထုိင္ေနရာမွ
ထကာ ျပတင္းေပါက္ဆီ သြားရပ္ေနသည္။
သူမသည္ ေဂ်ာက္ကားေကာင္းရ ရပ္ကာ
ခန္းနားမဆီလျမဴးၾကည့္ေနသည္။
ေဂ်ာက္ကသူ႔သမီးထံမွ တစ္ခုခုေျပာလိမ့္မည္ဟု
ယုဆကာနားစြင့္ေနေသာ္လည္း ဘာသံမွ မၾကားရ။
“ရွန္ဟုိင္းမွာ ဟိုညက အေဖနဲ႔ ေတြ႔ခဲ့ၿပီးတဲ့ ေနာက္ပုိင္း ကာအိုတို႔

ေမ-လင္းတို႔နဲ႔သမီးေတြ႔ခဲ့ေသးလား”ဟု မဝံ့မရဲ ေလသံျဖင့္
ေမးသည္။
“မေတြ႔ဘူး။
အဲဒီဟာေတြ အားလံုးကို တစ္သက္တာပတ္လံုး ေမ့ထားလိုက္တာအေကာင္းဆံုး
ျဖစ္မယ္လို႔ သမီးထင္တယ္”“ေမ-လင္းက တပ္ခ်လံုၿခံဳေရး တပ္ဖြဲ႔ဝင္ေတြ
ႏွိပ္စက္လြန္းအားႀကီးလို႔ စိတ္ေနာက္သြားခ်ာတယ္”ဟု ေဂ်က္ဘ္က
ေျပာသည္။
“သူ အခု စိတ္ဇေဆး႐ံုမွာ အေဖ သူ႔ဆီသြားခဲ့ေသးတယ္။
ဘယ္သူ႔ကိုမွ မမွတ္မိေတာ့ဘူး”ေအဘီေဂ်းလ္ကေတာ့ ဘာမွ ျပန္မေျပာဘဲ
ျပတင္းေပါက္ဆီ အျပင္ကိုသာလွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
ေဂ်က္ဘ္သည္ အိပ္ရာေပၚ၌ ထထိုင္လိုက္သည္။
“သမီးကေတာ့ ထင္တာပဲ။
အေဖဟာ တ႐ုတ္ျပည္ဆဲ ဘာေတြျဖစ္ေနသလဲဆိုတဲ့ အခ်က္အခ်ာက္အခ်ာကိုသာ
စိတ္ဝင္စားတယ္လို႔။
ဒါေပမဲ့ အခုတစ္ေခါက္လာတာ အဲဒါေၾကာင့္မဟုတ္ဘူး။
သမီးနဲ႔ ေတြ႔ခ်င္လို႔။
သမီးနဲ႔ အေဖ ၾကားမွာ
အားလံုးအဆင္ေျပသြားေအာင္ဘယ္လုပ္ရမလဲဆိုတာ မသိေသးေပမဲ့
ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ကေတာ့ ထားေနတုန္းပဲ သမီး”ေအဘီေဂ်းလ္သည္ ေနာက္သို႔
ဖတ္ခနဲ ျပန္လည့္ကာ အိပ္ရာခုတင္ဆီကိုေလွ်ာက္လာသည္။
သူမ၏ မ်က္လံုးမ်ားသည္ စိတ္႐ႈပ္ေထြးျခင္းကို ေဖာ္ျပေနသည္။
စကားေျပာလိုက္သည့္အခါတြင္လည္း သူမ၏ အသံသည္ မူမမွန္။
“သမီး ဒီကိုလာတာဟာ အနာေဟာင္းေတြကို ျပန္လွန္ဖို႔ မဟုတ္ပါဘူး
အေဖ”ဟုေျပာသည္။
“အဲဒီ အနာေတြဟာ သူတို႔ဘာသာ သူတို႔က်ေပ်ာက္
ေပ်ာက္ကင္းသြားတာအေကာင္းဆံုးပါ။
အေဖက ကိုယ့္ဘဝသြားရာရြယ္ကို မရဲမေန ရွာေနတာဆိုေတာ့ခက္လည္းခက္
ပင္လည္းပင္ပန္းတာေပါ့။
သမီးကေတာ့ သမီးစိတ္ကို သမီး ၿငိမ္းေအးေအာင္လုပ္ထားခဲ့တာ ၾကာၿပီ။
အခု သမီး ဒီကိုလာတာဟာ အေဖ့ အေျခအေနကို အမွန္အတိုင္း
သိခ်င္လို႔လာတာပါ။
အဲဒီေတာ့ အေဖရယ္ သမီး ျပန္ေတာ့မယ္”ေအဘီေဂ်းလ္သည္ ေဂ်က္ဘ္ထံမွ
ျပန္ေျပာမည့္ စကားမ်ားကို မေစာင့္ေတာ့ဘဲအခန္းတံခါးဆီ
ေလွ်ာက္သြားသည္။
တံခါးနား အေရာက္တြင္ ေဂ်က္ဘ္အား လွည့္ၾကည့္သည္။
တစ္စံုတစ္ရာ ေျပာရန္ ဟန္ျပင္ေနသည့္ မ်က္ႏွာထား။
သို႔ေသာ္လည္း သူမသည္ ဘာမွမေျပာေတာ့ဘဲ အခန္းထဲမွ ထြက္သြားသည္။
သူမ၏ ေနာက္ဘက္ရွိ တံခါးကိုမူ အသာအယာေလးပိတ္ခဲ့ေလသည္။

၇ေနာက်တစ်ရက် နံနက်ေစာေစာတြင် ခ်ဥန္ ေတာင္ကုန္းဇာ ထိပ္ရွိ ‘ထာဝရ
ေႏြဦးခန္းမေဆာင္’မွ ေအာက္ဘက္သို႔ လွမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါ
ပဂၢိဳလ္ၿမိဳ့ေတာ္ဇာ ဇကာဇုန္ရြာဇား နန္းေတာ္မ်ားအား
လွမ္းျမင္ေနရသည္။
နံနက္ခင္း အလင္းေရာင္ ေအာက္တြင္ေရွးေဟာင္း အေဆာက္အအုံမ်ားဇာ
အလွသည္ ၇ခ်စ္ဖြယ္ တင့္ယွဥ္ေနသည္။
ဆုိက္ရပ္ရြာမ်ားႏွင့္ နန္းလုံးဆက္ဝင္ဇာ အထက္ဘက္သို႔
ထုိးထြက္ေနၾကသည့္ေကြးေကြးေကာက္ေကာက္ ေရႊေရာင္
ေခါင္မိုးမ်ားသည္ ထြက္ျပစ
ေနေရာင္ေအာက္တြင္လင္းလက္ေတာက္ေနၾကသည္။
ထို၇ခင္းကား လြန္ခဲ့သည့္ ႏွစ္ေပါင္းေလးဆယ္ကတည္းကယေန႔အခ်ိန္ထိ
အေျခမပ်က္ တည္ရွိလာခဲ့ေသာ အလွတစ္ခါး ျဖစ္ေခသည္။
ေဆာင္းဦးေပါက္ခဲ့ ၿပီးၿပီ။
ထို၎နာက္ အခု ေႏြဦးေပါက္ရာသီ။
ေႏြဦးခန္းမဇာပတ္ပတ္လည္တြင္ မက္ဂႏုိလီယာပင္မ်ား ယုလန္ပင္ႏွင့္
ဆယ္ဖ်ာသည္ အဖူးအငုံမ်ားထြက္ေနၾကၿပီ။
လူစြာားလမ္းမ်ားဇာ ဝဲယာတြင္ကား ထပ္တန္ခ်ာပင္မ်ားသည္ သူတို႔ဇာ
လွပေသာအပြင့္ခ်ားအား လွစ္ျပေနၾကသည္။
နံနက္ခင္း ေလအေနာ့တြင္ ဟိုသည္လွမ္းကာ လႈပ္ရွားယိမ္းႏြဲ၎နၾကေသာ
ပန္းေရွင့္ႏွင့္ အျဖဴေရာင္ ပန္းပြင့္ခ်ားကိုကား
ေနရာတုိင္းဦးျမင္ေတြ၎နရေလသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ လြန္ခဲ့ေသာ ေလးဆယ့္ငါးႏွစ္က ဖီလီစီတီႏွင့္အတူ
အတြင္းၿမိဳ့ေတာ္ဇာအျမင့္ဆံုး အလယ္ဗဟိုေတာင္ထိပ္သို႔
တက္ေရွာက္ခဲ့ဖူးသည္ကုိ ျပန္၍ သတိရေနသည္။
ထိုစဥ္ကသူတို႔ႏွစ္ဦးသည္ စိတ္ခ်မ္းမွာမႈမ်ားအား ရင္ထဲယုိက်ာ သြားလာ
လႈပ္ရွားခဲ့ၾကျခင္း ျဖစ္ခဲ့ဇာ။
တကယ္ေကာ ဟုတ္ခဲ့ဟုတ္ခဲ့ေလစ။
အိပ္မက္ခ်ိန္မ်ား ျဖစ္ခဲ့ေနလမလား။
မင္းဇကာဇုန္ရြာဇား သီးသန္႔ ဥယ်ာဥ္ၾကီးထဲတြင္ဖူ ထူးထူးျခားျခား
ေျပာင္းလဲမႈဟူ၍ ဘာတစ္ခုမွမရွိ။
ေရွးေခတ္က စိုက္ထားခဲ့ေသာ ထင္းဂ်ဴပင္ကုိင္းမ်ားသည္
ဝမ္းနည္းခန္းမဇာေခါင္မိုးမ်ားအား ေလတုိက္တုိင္း
ပြတ္တုိက္ေပးလ်က္ရွိသည္။
သူ မွတ္မိေနပါေသးသည္။
တစ္ခုက္ေသာ အ၇ဏ္ကတြင္ျဖစ္ဇာ။
သူႏွင့္ ဖီလီစိတီသည္ ကေျနရာ၌ တ၇ုတ္အကၡရာစာလံုးမ်ားအား အေရး
ေလ့က်င့္ခဲ့ၾကဖူးသည္။
ထိုစဥ္က ျမင္ခဲ့ရဖူးသည့္ ခန္းမငယ္ေလးေဆာင္မ်ား
ထင္းဂ်ဴးပင္မ်ားၾကားမွေန၍ အခုထိ ျမင္ေနရဆဲ။
ထို၇ပ္လည္းေနာက္တံုး ‘မင္ မင္းဆက္’မွ ဇကာဇုန္ဘုရင္တစ္ပါး သူ၇ုတုိယ္။
ဆက္ဆံခဲ့ၾကေသာ်ားခဲ့ေသာ သစ္ငွက္လည္း ဟုတုန္းကအတုိင္းပင္
ျမင္ေတြ၎နရသည္။
သမုိင္းေၾကာင္းအရဆိုလ်င္ လယ္ယာမ်ား စစ္ဆင္ၾကီးတစ္ခု
ၿမိဳ့ေတာ္တြင္းသို၇ ဝင္ေရာက္သိမ္းပိုက္ေတာ့မည့္အေျခအေနတြင္

သူ၁ကိုယ္သူ သတ္ေသခဲ့ျခင္း ျဖစ္သည္ဟု ဆုိသည္။
ထို၎နွာက္ တ၇တ္ႏုိင္ငံတစ္ႏုိင္ငံလုံးတြင္ တုိက္ခုိက္ လုယက္ဖ်က္ဆီးမႈမ်ား
အဆက္မျပတ္ ေပၚေပါက္ခဲ့သည္။
သို၁တေစလည္း မင္းအဆက္ဆက္ တည္ေဆာက္ခဲ့ေသာ
ခန္းမဆင္နီးမ်ားႏွင့္ နန္းေတာ္မ်ားသည္သည္ေဆာက္ခဲ့သည့္ ၁၉၃၁ ခုႏွစ္က
အတုိင္းပင္ ေျခရာလက္ရာ မပ်က္ တည္ရွိေနဆဲ။
ေဂ်ာ့ခ္ဝါ၇ွင္းတန္ခုိးေခါင္းသည္ အ၇ိုက္ခံထားရသည့္ ဒဏ္ရာေၾကာင့္
အခုအခ်ိန္အထိမူးတူးတူး မတ္တတ္ရပ္မရေနဆဲ။
သူ၁ တစ္ကုိယ္လုံး၌ ေနရာအႏွံ၁ွိတြင္သည္း နာက်င္ကြဲခဲ့ေနဆဲ။
သို၎သာလွသည္း ထူးဆန္းေနသည္ကား သူ၁ခံစားမႈသည္ သန္၁စင္
လတ္တလတ္ကင္ ရွိ၏။
သူ၁အေနျဖင့္ ဘာမွမျဖစ္သည့္ပုံႏွယ္ ခံစားေနရသျဖင့္ မ်ားစြာ
စိတ္ဓမ္းသာရ၏။
သူသည္ အိပ္ရာထက္တြင္ ႏွစ္ရက္ခန္ နားေနခဲ့ၿပီးေနာက္ ထိုေန၁တြင္
အိပ္ရာမွအေစာႀကီးထကာ ၿမိဳ့ေတာ္၏ အလယ္၌ ေျခဦးတည့္ရာ
သြားလွ်က္ ရွိ၏။
ေတာင္ကုန္းထိပ္သို၎ရာက္သြားသည့္အခါတြင္မူကား အေ၇ွ့ဘက္ေကာင္းကင္
တလ်ာေနေသာ ေနမုိးရင့္ျဖင့္အလုံးသည္ ေရႊ၀ါေရာင္သန္းလွ်က္ရွိ၏။
ေတာင္ထိပ္ေနၾကည့္ရင္ တိအင္အနွံမွ်င္း ပန္းၿခံသည္လုိသူ မ၌။
တိတ္ဆိတ္ေနသည္။
ေစာေစာပုိင္းက ျဖစ္ခဲ့သည့္ အဓိက၇ဏ္း သတင္းမ်ားႏွင့္
ပတ္သက္၍ထြက္ေပၚလာသည့္ ေကာလာဟလ သတင္းမ်ားကား
မေကာင္းလွေပ။
ထိုအဓိက၇ဏ္းတြင္ဆုံးရွာပသူ အမ်ားအျပား ေသဆံုးခဲ့၍ ရာေပါင္းမ်ားစြာ
ဒဏ္ရာအနာတရ ရခဲ့ၾကဖ၏။
သို၎သာလွသည္းမည္သို့သ၍ မည္၌ ဒဏ္ရာရခဲ့ၾကသည္ကိုမူကား အာဏာပုိင္မ်ားက
တရားဝင္ အတည္ျပဳေပးျခင္းမျပဳခဲ့ၾကေပ။
ထုိက့ဲသို့၎သာ မၿငိမ္သက္မႈမ်ားႏွင့္ ေနာက္ဆက္တုိက္
ပါလာသည္မ်ားကာဒုတိယဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ တိန္ေရာင့္-ပ်ိန္အား အခိုးရဌာနမ်ားႏွင့္
ပါတီ၌ ဩဇာႀကီးမားေသာရာထူးဌာနာရမ်ားမွ ဖယ္ရွားခံရသည့္
ျပန္ေပၚလာသည္။
သာမန္အားျဖင့္ ၾကည့္ရွုေနရမႀကီးဟု ထင္ရွားသည့္ ထိုျပ႒ာန္သည္
အခ်ိန္းခ်ိန္း ပ်က္ကြက္ေအာင္ လုပ္ကုိင္သည့္ပုံႏွိုင္ေရးျပ႒ာန္ႀကီးတစ္ခု
ျဖစ္လာသည္။
ေခတၱဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ဟြာကုအို-ဖုန္းအားႏုိင္ငံေတာ္ေကာင္စီ၏
ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္အျဖစ္လည္းေကာင္း ပါတီ၏
ဒုတိယဥကၠ႒အျဖစ္လည္းေကာင္းေရြးခ်ယ္ခန္၇ထားခဲ့ၾကသည္။
ထိုလူ၌သည္ ဟြာကုအို-ဖုန္းအား ေမာ္-တုန္း၏ ေနရာ၌
ဆက္ခံေနွာင္းလံုးကသေဘာတူလာထားျခင္းဟု ယူဆၾကသည္။
တိန္ေရာင့္-ပ်ိန္အား ဖယ္ရွားၿပီး ဟြာကုအို-ဖုန္းအားရာထူးခန္၇ထားသည့္
ကိစၥရပ္မ်ားအတြက္ ေထာက္ခံဆႏၵျပပြဲမ်ားသည္
လမ္းမ်ားေပၚ၌ေပၚေပါက္လာသည္။
သို၇တေစလည္း ယင္းဆႏၵျပပြဲမ်ားသည္ ေစာေစာပုိင္းက
ျဖစ္ခဲ့သြားခဲ့သည့္ဆႏၵျပပြဲမ်ားႏွင့္ အဓိက၇ဏ္းမ်ားလို မဟုတ္။

ပါတီ၏ လမ်းၫွှန်မှုများအရဟူသော
စကားနှင့်အညီသော်လည်းပဲ ဤပါလာမန်ကျခင်းဖြစ်၍ စစ္ဓနှုံ့ မရ။
တိအန္ဓင်း ရင်ပြင်တွင်း ထုံးစံအတိုင်း ပြည်သူ့စစ်မှန် ခံထားသည်။
ပတ္ထနာကင်သည် ဘေးဆေးဝင်မှုကို မရ။
အနုရာယ် ဖြစ်လာနိုင်ခြည့် ဆူပူလှုပ်ရှားမှု
တစ်ခုခုဖြင့်လာလေမလား ဟူသော စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းကမၻာသည်
လူတိုင်းခြေ ရှိနေပဲဖြင့်။
မည်သူပင်ဖြစ်စေ ဧရိက္ခာကုတ် ခင်ရှန် ဘောင်္ကန်းထိပ်၌ နေ၍ စိတ်ကို
ဘေးဆေးဘောင် ပြဖြ၍နေသည်။
အခုအခိုဏ်းလိုင် ပန်းဈေးခြင် ရင်ပြင်တွင် လူသူ မရှိသေး။
သူသည် ထာဝရ နေ့ခြင်းခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မှားအား
စုံမိတွားသည်။
ပထမတော့ ဖြင့် သူ့စိတ်ကို တြင် ဖိလစ်ပိတိ၏ ဂျွန်ဘော်။
ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်လစ်တိ၏ နောရာ်ခံ ၿပီးရယ်နေသော
မ-လင်း။
ထို့နောက် ထို့နောက် လြန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က
ရှင်ခြင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အတိတ်ဘဝ ဖြစ်ပွား။
ထိုအခါသူ့စိတ်ဖြစ်ခြင် ပဋိပက္ခဖြစ်လိုက်သော ခံစားမှုများသည် အဆက်ပြတ်
ဝင်လာနေသည်။
သူသည် ထွက်ခွာမွေထက ခန်းမေဆောင် အပြင်သို့ ထြက်လာခဲ့သည်။
သူ့ရင်ထြတ်အားတက်ခြင်း၊ ရေးလွန်းတော်ခြင်းနှင့်
ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကြောင့် ခံစားမှုများသည်ထြားရောယှက်ကာ
ဖြစ်ပွက်ခဲ့၏။
သူ့အဖကည့်သည် ရေးရောဌာန်းနေသော ခေါင်းထိပ်ဖြားအားကော်၍
တောင်ကုန်း၏ အနောက်ဘက်သို့ မော်ငေ့ကည့်နေသည်။
အောက်ကို ရေကန်သွားဘေးရှိ ခန်းမမြားထဲမှ တစ်ခုနေသော
ခန်းမထဲတြင်ဂျဴဘက်ခေတ်၌ ပေါ့ထြန်းခဲ့သည့် သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရာဇ်
ဘုရင်တစ်ပါးသည် သေအံ့မှုးမှုးဖြစ်နေခဲ့ဖူးသည်။
ထိုဘုရင်သည် သူ့အာဏာကို အလြှဲသုံးစားပြုကာ
မေတာ္တည္အမိန့်များထုတ်၍ ထင်ကဲတြ လုပ်ခဲ့သဖြင့် ပြည်သူလူထုသည်
ဒုကရှေပါင်းစုံအား ခါးစည်း၍ခံခဲ့ဖူးကရ၏။
သူ၏ သစာအရှိဆုံးနှင့် နာမည်ဆိုးဆုံး စစ်ဗိုလ်ခီးမှာလည်း
ဘုရင်နှင့်အတူကိုးလြှဲခဲ့သော မုဒ်ကျပစ္စည်းဖောက်ပြားခြင် အနီးရှိ
နန်းတော်တော်ဘင်း တစ်ခုထဲ၌ သေဆုံးခဲ့ရ၏။
အခုလည်း ကြွန်ုပ်နစ္စ အင်္ဂါယာသင်း တည်ထောင်ခဲ့၍ ခေါ်ခေတ္တကရာဇ်
ဘုရင်၏အင်္ဂါယာ တည်ထောင်သည်နှင့် မြားစြာတိုးတက်သည်။
ပြည်ုတစ်ရပ်လုံးနီးပါးသည်ယိုတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခင်း ဒဏ်ကို ပြင်းစြာ
ခံစားနေရဖြင့်ရ၏။
အကယ္ဒမီများ အဆင့်ေပြ၍အစဉ်ဆောက်မည်ဟိုကား ေမွာ်လွှင့်ကြွားသည်
ပြန်၍ ေမြးဖြားလာဖြယ်မှာ ရှိ၏။
အခုေလာေလာဆယ်တွင်ကား တဝုတ် တစ်နုိင်ငံလုံးသည်
စိတ်ဓါတ်ကျပုားကာ ေစာင့်ေမွာ်သည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်ေနဖြင့်ကသည့်
လက်ရှိဏာ ရှိေလသည်။
ေဂေကာ့သည် အေရွှဘာသို့ လွှမ်းဖြကည့်သည်။

ပထမဆံုး အဆက်ပံုအလုပ်ပံုမ်ား၏ မီးခုိးေခါင္းတုိင္မ်ားအား
ျမင္ရသည္။
အလင္းေရာင္သည္ တက္လာေနၿပီ။
သူသည္ကားျမစ္ၿမိဳ့ေတာ္ဆီသို႔ ဦးတည္ကာ ေလွ်ာက္သြားလွ်က္ရွိ၏။
သူ႔အၾကည့္သည္ ပတ္ဝန္းက်င္ျပင့္ေနေသာ ပန္းမ်ားႏွင့္ ေရႊေရာင္
နန္းေတာ္ ေခါင္မိုးမ်ားေပၚ ေရာက္ေနသည္။
သူ ျမင္ေနရေသာအလွသည္ သူ႔စိတ္ကား ရစ္ဝဲ ဖြင့္ႏွာထားသည္။
သူသည္ အရြယ္ဝါသ အလြန္ေကာင္းေသာ သစ္ပင္မ်ား
ေအာက္ျဖတ္ေလွ်ာက္လာခဲ့သည္။
ထိုအခါ၌ အတိတ္ ျဖစ္ရပ္မ်ားသည္ သူ႔မွတ္ဉာဏ္မ်ား
အတြင္းသို႔ပန္ဆင္လာျပန္သည္။
တကယ္ေတာ့ အတိတ္သည္ သူႏွင့္အတူ အၿမဲတေစ ရွိေနမည့္
အရာမ်ားသာျဖစ္၏။
သူ႔အတိတ္ဘား ေႏွာင့္ယွက္ ဖ်က္ဆီးလွ်က္ ရွိေနေသာ နာက်င္စရာယ္
ေကာင္းသည့္ေၾကာက္စရာ ဝမ္းနည္းမႈမ်ားၾကားမွပင္
ရွင္းလင္းျပတ္သား၍ ခ်ိမေသာ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္မ်ားကိုထားႏုိင္ေနရမည္
မဟုတ္ပါလား။

၈“ဒီတစ်ခါေတာ့ ခင်ဗ်ားကို ေကၽြးဖို႔ ယတု အဓဲသား မရွိဘူး။
လက္ဖက္ရည္ပဲ ရွိတယ္”ေမာ္ဒ်-တုန္းသည္ လက္ဖက္ရည္ခြန္း တင္ထားသည့္
စားပြဲေလးဘက္သို႔ လက္တစ္ဖက္ေဝ႔ယမ္းျပသည္။
သူ၏ ညာဘက္လက္သည္ လႈပ္၍မရ။
ေဘးတစ္ခ်က္တြင္ တြဲေလာင္းက်လ်က္ရွိ၏။
ဖေယာင္းသားသဖြယ္ ျဖဴေဖြးလွ်က္ရွိေသာ မ်က္ႏွာတြင္
မေရမရာႏုိင္ေသာ အၿပဳံးရိပ္ပင္ေနသည္။
ထိုမွ်ေလာက္ေသာ အၿပဳံးက်ပင္ မနည္းဆက်ီးစားၿပီး
ရယ္ထားသည္မွာသိသာထင္ရွားလွ်က္ ရွိေလသည္။
“ကိုစဝမရွိပါဘူး။
ရပါတယ္။
ကၽြန္ေတာ္က ယတု ႏြားသားထက္
လက္ဖက္ရည္ကိုပိုႀကိဳက္ပါတယ္”ေဂ်ာက့သည္ တ႐ုတ္ဘာသာစကားျဖင့္
ျဖည္းျဖည္းသာသာ ျပန္ေျပာသည္။
အမ်ဳိးသမီးသူနာျပဳဆရာမ ႏွစ္ဦးသည္ ေျခလက္မသန္ ျဖစ္ေနေသာ
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ ေခါင္းေဆာင္အားေဘးတစ္ဖက္စီက တြဲ၍
မင္းခန္းမေဆာင္ထြင္းရွိ ပလက္ကလားထုိင္ခ်သို႔ပို႔ေပးေနၾကသည္။
ေဂ်ာက့သည္ တ႐ုတ္ေခါင္းေဆာင္အား ၾကည့္ကာ ၿပံဳး၍
ႏႈတ္ဆက္ေနသည္။
ယခု ေလာေလာဆယ္ ေမာ္ ေနထိုင္ရန္ရွိသည့္ “မင္းခန္းမေဆာင္”မွာ
တစ္ထပ္အဆောက္အအံုျဖစ္၍ ယခု ေဂ်ာက့အား ဧည့္ခံေနသည္မွာ အျပင္ဘက္တြင္
ျဖစ္၏။
တ႐ုတ္ကန္ျမစ္ေတာင္ဘက္ ေစလႅတ္ထားေသာ
ခါတ္ပုဆရာသံုးေယာက္သည္ဥကၠဋ္ဆက်ီး ေမာ္ႏွင့္ ေဂ်ာက့တို႔
ႏႈတ္ဆက္ေနၾကပံု၊ သူနာျပဳဆရာမမ်ားက တြဲ၍
ပို႔ေပးေနပံုစသည္မ်ားအား ခါတ္ပုိင္းက်၍ မွတ္မိေတာ့သည္။
သို႔လက္အား ဆြဲကုိင္၍ႏႈတ္ဆက္ကုိက္ေသာ ေမာ္၏ လက္သည္
ပန္းနုေပ်ာ့ေပ်ာ့ျဖစ္ကာ ေအးစက္ေနသည္ကို ေဂ်ာက့သတိထားမိသည္။
သူနာျပဳဆရာမမ်ားသည္ ေမာ္အား တြဲ၍ ကုလားထုိင္တြင္
အလုိက္သင့္ထုိင္ခ်ေပးၿပီးေနာက္ ေပးေနၾကသည္။
ေမာ္သည္ ဂုန္းကန္းမ်ားျခင္း မျပဳ။
ဆရာမမ်ား စီတန္းခ်ိတ္ဆက္ေပးေနရာခ်ထားေပးေနသည္ကို
လိုက္ေလ်ာညီေထြျဖစ္ေအာင္ အလုိက္သင့္ ေနေပးလွ်က္ရွိ၏။
“အခု က်ဳပ္ေနတဲ့ အိမ္က ခ်က်ခ်ဲ ေမ်ာ္ခင္က အိမ္ရဲ
တခန္းတနားဆက်ီးဆက်ီးက်ယ္က်ယ္ေတာ့ မဟုတ္ဘူးဗ်။
ဒါေပမဲ့ ေနရထုိင္တာ ေအးေအးေဆးေဆးနဲ႔သက္ေသာင့္သက္သာ
ရွိတယ္”ေမာ္သည္ ပလက္ကလားထုိင္တြင္ လက္ႏွစ္ဖက္အား ေဘးတစ္ဖက္စီက်ဳိ၍
ခ်ိတ္ထုိင္ေနသည္။
ဆက်ီးေတြ ျပတ္၍ အပံုလုိက်ေနေသာ ဘီလူး႐ုပ္ေသး႐ုပ္ႀကီး
တစ္႐ုပ္ခ်င္းစီတို႔လွ်ေခသည္။
သူ၏ ညာဘက္ခ်ိဳင္းမ်ိဳင္း ကိုးနစ္ခန္႔ကို လည္ပင္းတစ္ခုလံုးအား က်ပ္ညပ္သိပ္သိပ္ဖံုး၍
ၾကယ္သီး တပ္ထားသည့္ ေကာလာမ်ား၊ သူ၏မ်က္ႏွာတြင္ အၿပံဳးရိပ္
ဝင္လာျပန္သည္။
“ဒီမွာကေတာ့ ခင်ဗ်ား ျမင္တဲ့အတုိင္းပဲ။

အဝတ္အစားခြဲခြားဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိဘူး။
ကိုယ်ကျင့်တရားကို မဟာဗျူဟာကျကျ ချပြသင်ကြားပေးလည်း
အျဖတ္ခုခုုိင္းပါဘူး”ေဂဠဳကာက ေမာ္ဂၢါ ကိစ္စမှအား
တုိက္ပြဿည့္အေနျဖင့္ ၿပံဳး၍ ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ တ႐ုတ္သား စကားေျပာချခင္း အေပၚ၌
သာယာလွပေသာလည္း ေမာ္ဂၢါကုလားထုိင္ေနာက္၌
ေခြးေျခမြဲမ်ားေပၚ၌ မွတ္စာအုပ္ကေလးမ်ားႏွင့္ ခဲတံမ်ား
ကိုယ္ကုိင္ျပင္ဆင္ေနၾကေသာ စကားျပန္ႏွစ္ေယာက်ာ္းကား
သတိထားေနမိ၏။
ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ဒါးမ်ားအားကုန္း၍ ေမာ့ၾကည့္မိ ထြက္လာသမွ် စကားမ်ားကို
တစ္လုံးမက်န္ ၾကားရေအာင္စြင့္ေနၾကသည္။
ေမာ့ၾကည့္ ႏွတ္မွ ထြက္လာေနသည့္ ဟုန္အ တ႐ုတ္စကားမွာ မသဲမကြဲ မပီမသ။
ေမာ္ဂၢါမွ တစ္ခုတစ္စာ ေျပာလုိက္၍ ေဂဠဳကာ့နားမလည္ျဖစ္ေနသည့္
အခါ သူတို႔သည္မွတ္စုစာအုပ္မ်ားထဲမွ ေရးမွတ္ထားသည္မ်ားအား ျပန္၍
ဖတ္ျပသည္။
ေကဒါတစ္ဦးသည္ေမာ့ေနာက္ဘက္ရွိ စားပြဲငယ္ တစ္လုံးေပၚ၌
တိတ္ဆိတ္ေက်ာ္ဒါ တစ္လုံးတင္ကာ ဖြင့္ထားသည္။
ေမာ္ဂၢါ ေဂဠဳကာ့အား သူ႔ပတ္လည္ ကုလားထုိင္၏ ညာဘက္၌ ထုိင္ခုန
လက္ျပ၍ ေခၚသည့္အခါအျခားေကဒါတစ္ေယာက္သည္ ကပ်ာကယာ ဝင္လာၿပီး
ေမာ္ဘာသာျဖင့္ ဝင္ထုိင္ေလသည္။
“ကိုပ်ဴ႔ ႏွစ္ဦး ေနာက္ဆုံးေတြ႔ၾကတဲ့ အခ်ိန္အနုးက တ႐ုတ္ျပည္ထဲမွာ
ခင္ဗ်ားရွိ၀ါရင္ဟန္ သာသနာျပဳ အလုပ္ရုပ္သိမ္းခဲ့ေတြ အမ်ားႀကီးနဲ႔
ဆက္ဆံေနရေၾကာင္းေဆြးေႏြးခဲ့ဖူးတယ္ မဟုတ္လား။
အဲဒါ သိပ္ကို ၾကာခဲ့ၿပီေနာ္”ေမာ္ဂၢါ ဦးေခါင္းသည္
သူ႔လည္ပင္းေပၚတြင္ အခုိင္အမာ ရပ္တည္ႏုိင္စြမ္း မရွိ။
သူ႔မ်က္ခြံမ်ားမွာလည္း ေလးလံထုိင္းမိွင္းေနသည့္
လကၡဏာအျပည့္။
အနီးကပ္ျမင္ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ မိမိႏွင့္ အခုလို ေတြ႔ဆံုဖုိ႔အတြက္
မၾကာေသးခင္ကမွ သူ႔အတြက္ ရွိခြင့္အတင္း ထလာခဲ့သည္မွာ
သိသာထင္ရွားလွ်က္ ရွိ၏။
တစ္ခ်ိတ္ခ်ိတ္ေမာ့သည္ ပါးစပ္မွစကားတစ္ခြန္းကို မသိမသာ ေရြးခ်ယ္ကာ ရင္တြင္းေပၚ
ေမႏွင့္ထည့္၍ ငုံက်ည္းလွ်က္ ရွိသည္ကုိျမင္ရ၏။
တစ္ခဏမွ်ေသာ္ သူ႔ဦးေခါင္းသည္ ငုံက်ည္းသြားေသာ အရွိန္ျဖင့္
ေနာက္သုိ႔လန္က်သြားသည္ကုိပင္ ျမင္လုိက္ရေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ဆရာ ခင္ဗ်ားရဲ့ “ေတာင္တန္းႀကီးေတြ”ဆိုတဲ့ ကဗ်ာတစ္ပုဒ္
ရွိေနတယ္။
ခ်က္ခ်င္မွာ ဆံုမိၾကတုန္းက ခင္ဗ်ား ကၽြန္ေတာ့္ကို ေပးလိုက္တာေလ”ဟု
ေဂဠဳကာက ေျပာသည္။
“ေဟာင္ေကာင္က ကၽြန္ေတာ့္ ဂုဏ္ခန္းထဲမွာ ခိတ္ထားတယ္”ေမာ္သည္
မႏွစ္ၿမိဳ့ေနေသာ မ်က္ရည္ဝဲခဲ့ျဖင့္ ေဂဠဳကာ့အား ၾကည့္ေနသည္။
“ခ်က္ခ်င္မွာဆံုမိခဲ့ၿပီးေနာက္ အခ်ိန္ေတြက သိပ္ၿပီး အကုန္ျမန္တာပဲ။
အလြန္ စိတ္အားထက္သန္ေနတဲ့ တ႐ုတ္ေတာ္ေန့ေရး
ေခါင္းေဆာင္ႀကီးတစ္ေယာက္ဟာ အခုဆိုရင္ သိပ္ အသက္ႀကီးၿပီး
ေမာပန္းေနတဲ့လူအိုႀကီးတစ္ေယာက္ ျဖစ္သြားခဲ့ရၿပီ”ေဂဠဳကာ့သည္

သူ၏ကလားထုိင္တြင္ ေနရာျပင္၍ ထုိင္ကာ
နာမက်န္းျဖစ္ေနရွာေသာတ႐ုတ္ေခါင္းေဆာင္ကီးႏွင့္ မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္လ်က္သည္။
တ႐ုတ္ေခါင္းေဆာင္ကီးကလည္းပဏာမကလားထုိင္ လက္တန္းေပၚ၌
တင္ထားသည့္ သူ၏လက္ဆစ္အား မၿငိ ေဂဂ်ာဘက္ေျမ့ာက္ျပသည္။
“၁၉၆၆ ခုႏွစ္တုန္းကဆုိရင္ က်ဳပ္တို႔ တ႐ုတ္ျပည္မွာ ပစၥည္းမဲ့
လူတန္းစားေတာ္လွန္ေရးသမားေတြက ခရစ္ယာန္ သမၼတေက်ာင္းစာေတြကို
လုယူၿပီး ဖ်က္ဆီးပစ္ခဲ့ၾကတယ္။
ဒါတင္ မကေသးဘူး ေရွးေခတ္ အယူသည္းမႈေတြနဲ့ ဆက္စပ္
ပတ္သက္ေနသမွ်အရာအားလံုးကိုလည္း ဖ်က္ဆီးပစ္ခဲ့ၾကတယ္”ေဂဂ်ာက
ၿပံဳးသည္။
“ေဟာင္ေကာင္ကို ေရာက္လာတဲ့
စစ္ေဘးဒုကၡသည္ေတြကေတာ့တ႐ုတ္ျပည္ရဲ့ ေတာင္ပုိင္းေဒသက
ရြာေတြမွာ တိတ္တဆိတ္ကိုတ္ၿပီး ခရစ္ယာန္ဝတ္ျပဳေတြလုပ္ေနတယ္လို႔ အခုအခ်ိန္ထိ
ေျပာေနၾကတုန္းပဲ။
သမၼတေက်ာ္မ်ားစာေတြထဲက ဆုတ္ၿဖဲထားတဲ့စာရြက္ေတြဟာလည္း
လူေတြလက္ထဲမွာ လက္ဆင့္ကမ္းေနၾကတုန္းပဲတဲ့။
ၿပီးေတာ့ေတာင္တန္းဆက္ေတြၾကားက စမ္းေခ်ာင္းေတြထဲမွာ
ေရႏွစ္ျခင္းနဲ့ ေရဖ်န္းျခင္းေတြကိုက်တိုက်ၿပီး
လုပ္ေနၾကတုန္းပဲ တဲ့”ေမာ္သည္ ေဂဂ်ာ ေျပာေနသည့္
စကားမ်ားအား ၾကားဟန္လည္း မျပ။
နားလည္ပံုလည္းမေပၚ။
သူ၏ မ်က္ခြံႏွင္းမိုးမွင္း မ်က္လံုးမ်ားသည္ ေရွးေခတ္ မင္ဒင္းဆက္
တည္ေဆာက္ထားခဲ့ေသာခမ္ဘုန္ေဟး (ဗဟုိႏွင့္ ေတာင္ပုိင္း ေရကန္ခ်ိန္း)
ေရျပင္ထား လွပ္မွ်းေမွ်ာ္ၾကည့္ေနသည္။
မြန္းလြဲပုိင္းေနေရာင္ျခည္မ်ားေၾကာင့္ ကန္ေရျပင္သည္ တလက္လက္
ေတာက္ေနသည္။
ေဂဂ်ာ့အား ေဂ်ာ့နရာသို႔ ေခၚရာ၌ ဆက္တင္၍ အသိေပးသည္မွာ
မိန္ခ်ာန္သည္းငယ္သာျဖစ္၏။
ေန႔လည္စာ စားၿပီးခ အခ်ိန္တြင္ တရားဝင္ေစလႊတ္လိုက္ေသာ
ေမာ္ေတာ္ကားသည္ ပီကင္းဟုိတယ္သို႔ ေရာက္လာၿပီး သူ၏အား
ေခၚသြားခဲ့၏။
သူ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ ပတ္ခန္းက်င္ပါးမခပင္တားႏွင့္ ဆုိက္ရပ္ထင္ားၾကား၌ ေခတၱ
စစ္တပ္ တပ္ဝင္း တစ္ခုင္းခန္း၌ ကင္းလွည့္ကိုေနသည္ကို ျမင္ရ၏။
ခမ္ဘုန္ေဟး ေရကန္ခ်ား ရွိရာ ဝင္းၿခံဆက္ အတြင္းသို့လည္း
စက္ေသနတ္မ်ားႏွင့္လက္ပစ္ဗံုးကုိင္ တပ္သားအမ်ားသည္ ေစာင့္ၾကပ္လ်က္ ရွိသည္။
ေဂဂ်ာက ကားေပၚမွဆင္းသြားသည့္အခါ စစ္သားမ်ားသည္ သူ၏အား
ပုိက္ဆံုပုိက္၍ စစ္ေဆးၾကသည္။
သူတုိ့ေက်နပ္ပါမွပင္ သူသည္ ေမာ္ ေနထုိင္ရာ အိမ္သြင္းသို႔
ဝင္ေရာက္ခဲ့ရျခင္း ျဖစ္ေလသည္။
“ေနာက္ဆံုး ေတြ႔ခဲ့ၾကတုန္းက က်ဳပ္ ေျပာခဲ့ဖူးတယ္။
လူတန္းစား ကြဲျပားျခားနားမႈေတြရွိေနသမွ် ကာလပတ္လံုး ခရစ္ယာန္ေတြ
ေဟာေနတဲ့ “ညေနာင္ခ်င္း ေမတၱာစတု”ဆုိတာမရွိႏုိင္ဘူးလို႔”ဟု ေမာ္က
ေျပာသည္။

သူသည် ေဂ်ကာ့ဇ၏ နဖူးႏွင့္လက္ ပတ္တီးမ်ားအားၾကည့္ေနသည္။
“ကိုယ္ ေျပာခဲ့တာ အဲဒီအခ်ိန္ကလည္း မွန္သာပဲ၊ အခုလည္း မွန္ေနတာပဲ။
လူတန္းစား တုိက္ပြဲဟာ အနာဂတ္ တုိးတက္မႈရဲ့ အဓိက ေသာ့ခ်က္သာဖစ္
ဒီေန႔အခ်ိန္ထိရပ္တည္ေနတုန္းပဲ”“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့
အဲဒါရဲ့ဆန္႔က်င္ဘက္ကသာ မွန္တယ္လို႔ ယံုၾကည္ေနတုန္းပါပဲ”ဟုေဂ်ကာ့က
ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔အားလံုး အေနနဲ႔ လူသားအခ်င္းခ်င္း
စည္းလံုးေစဖုိ႔ဆိုင္ရာ အရာကိုသာ ရွာေဖြဖို႔ လိုပါတယ္။
အခ်င္းခ်င္း ေသြးကြဲသြားေစမယ့္ဟာေတြကိုေတာ့
ပယ္ၾကရမွာပဲ”“အယူသီးျခင္းဟာ အယူသီးျခင္းကိုပဲ ေမြးဖြားတာပါ။
အမွန္ေတာ့ ကမာၻေပၚမွာ ရွိခဲ့သမွ်ေတာ္လွန္ေရးတုိင္းဟာ အမုန္းစိတ္နဲ႔
ပဋိပကၡျခင္းကိုသာ အေမြပးခဲ့တာပဲ” သူသည္ ခဏမွစကားကို ျဖတ္၍
ရယ္ျပီးသူ ဆက္ေျပာသည့္ စကားအသံုးအႏွန္းကို
စဥ္းစားရင္ေရြးခ်ယ္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ သာသနာျပဳတစ္ဦး ဘဝတုန္းကေတာ့ “ဘုရားသခင္အား ခ်စ္ပါ။
သင့္အိမ္နီးနားခ်င္းအား ေမတၱာထားပါ”ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ
ဝုိင္းဝုိင္းရွင္းေလး ေျပာမွာ။
အခုေတာ့ကၽြန္ေတာ္က သာသနာျပဳတစ္ေယာက္ မဟုတ္ေတာ့ဘူးေလ။
အဲဒီေတာ့လည္း အျမင္ကတ္စရာပဲေပါ့။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ အဲဒီႏွစ္ခုကို အခုိင္အမာ အစြဲအၿမဲထားမယ္လို႔ရင္
ေတာ္လွန္ေရးဟာတစ္ခုမာတလံုးကို အေကာင္းဆံုးျဖစ္ဖို႔ေအာင္
ေျပာင္းလဲ ပစ္ခ်မယ္လို႔ ထင္မိတယ္”ေမာ္သည္ ကုလားထုိင္ထက္တြင္
ေနရာျပင္၍ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ ျဖစ္ေအာင္ထုိင္သည္။
သူ႔ လည္ေခ်ာင္းထဲမွ မပီမသ အသံမ်ား ထြက္လာသည္။
သူ႔ သူနာျပဳဆရာမမ်ားႏွင့္စကားျပန္သံုးသည့္ စိုးရိမ္ၾကင္နာေသာ
မ်က္ႏွာထားမ်ားျဖင့္ ၾကည့္ေနၾကသည္။
ထိုခဏာအတြင္းေမာ္သည္ ၾကမ္းျပင္ဘား ငံုၾကည့္ေနရာမွ
ေဂ်က္ကာ့အား လွမ္းၾကည့္သည္။
“ပါတီတြင္းမွာ ပဋိပကၡေတြ ျဖစ္လာခဲ့တယ္”ဟု ေမာ္ ေရရြတ္သည္။
“အျမင္ခ်င္းမတူတဲ့အုပ္စုႏွစ္ခုရဲ့ ၾကားမွာ ရွိေနတဲ့ ပဋိပကၡဟာ လံုးဝ
မရပ္ေတာ့ဘူး။
ဘယ္ေတာ့မွ ရပ္တာလည္းမဟုတ္ေတာ့ဘူး။
ကိုယ္က လူနည္းစုအုပ္စုဝင္ထဲကပါ။
ဒါေပမဲ့ အဆံုးသတ္တဲ့အခါ ကိုယ္ကအၿမဲတမ္း ေအာင္ပြဲခံတာခ်ည္းပဲ”“ခင္ဗ်ား
တပ္ခ်စတင္ခဲ့တဲ့ ပထမဆံုး ခ်ီတက္တုန္းက ကိုယ္ကို
ဘယ္သူကမွအသိအမွတ္ျပဳခဲ့ၾကဘူး။
ဥေပကၡာျပဳခဲ့ၾကတယ္။
လံေပါင္း ႏွစ္ေသာင္းေဝးတဲ့ ခရိုးရွည္ခီတက္ပြဲၿကီး ဧၿတာ့ ကိုယ္ဟာ
လူနည္းစု အုပ္စုဝင္ထဲက တစ္ေယာက္ေပါ့၊ ဒါေပမဲ့ လူနည္းစုကလူမ်ားစုကို
လူတန္းစားတုိက္ပြဲမွာ အႏုိင္ရ လာခဲ့တယ္ေလ” သူသည္ စကားကို ျဖတ္၍
ရယ္ျပီးအသက္ကို မွန္ရွဴ ဝုိင္ေအာင္ အားထုတ္ထိန္ ရွဴၿပီ။
ထို႔ေနာက္ သူ႔အသံသည္ တိုးသြားသည္။
“ခရိုးရွည္ခီတက္ပြဲၿကီးအတြင္းမွာ ေတာ္လွန္ေရးဟာ အသက္ဝင္လာခဲ့တယ္။
ခင္ဗ်ားဟာကိုယ္ေတြ႔မ်က္ျမင္ ျဖစ္ခဲ့ရတဲ့ သက္ေသတစ္ေယာက္ပါ။

ကိုပ် မရွိေတာ့တဲ့ေနာက္မွာ လႈပ္ရွားမႈဟာဆက္သြားေနရမွာပဲ။
ဒါမွမဟုတ္ရင္ ေတာ္လွန္ေရးရဲ့ ေအာင္ပြဲေတြ
အားလံုးဆံုးရံႈးရလိမ့္မယ္”ေဂ်ာက္ကာသည္ သူ႔ရွင္မေအာက္မွ ေသအံ့ဖုံးဖုံး
လူနာဘဝ ေရာက္ေနသည့္ ပုဂၢိဳလ္အားတအံ့တသြဲ ၾကည့္ေနမိသည္။
သူ႔ ပါး၇ိုးမ်ားသည္ တြဲေကာနၾကၿပီျဖစ္၍
ထိန္းမဇၥ်ာင္ဘုန္းေနၾကသည္။
ခ်က္ခ်င္း ေတြ႔ခဲ့ရစဥ္ကုန္းက အသက္အရြယ္မ်ိဳး မဟုတ္၍ ေမာ္ဇာ
မ်က္ႏွာသည္းပုပ္လန္းဆန္းျခင္း မရွိ။
အဓိကက်ေသာ မ်က္ႏွာ၏ အေရာရသည္ ကင္းမဲ့လ်က္ ရွိေနၿပီ။
“ကၽြန္ေတာ့္ အျမင္ကေတာ့ ခရီးရွည္ ခ်ီတက္ပြဲႀကီးအတြင္းမွာ
ေတာ္လွန္ေရးေပါက္ကြဲမႈလာတာဟာ လူတန္းစားတုိက္ပြဲေၾကာင့္
မဟုတ္ပါဘူး”ဟု ေဂ်ေကာ့က တည္ၿငိမ္ေအးေဆးစြာ ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ယံုၾကည္ေနတာကေတာ့ ေတာ္လွန္ေရးဟာ သူ႔
ပင္ကိုသဘာဝအတုိင္း ျဖစ္ေပၚလာတဲ့ အရာပါ။
ဥကၠဋ္ဆက္ဒီး တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ ေတာင္ဆန္းေတြပင္ေက်ာ္ျဖတ္ၿပီး
တပ္ခ်စ္တပ္ကို ဦးေဆာင္ၿပီး ေခၚသြားတဲ့အခါမွာ
ေမာ္လင္ထားဘဲနဲ့ေရွးအတိတ္ကာလ တစ္ခုထဲကို ေရာက္သြားခဲ့ပါတယ္။
ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးအေနနဲ့ အလြန္ေရွးက်တဲ့ ကမာၻဦးကာလ တစ္ခုထဲကို
ျပန္ဆြဲသြားတာပါ။
အဒီကမာၻထဲမွာက လူဟာ သဘာဝရဲ့ အစိတ္အပုိင္း တစ္ခုျဖစ္ေနပါတယ္။
လူဟာ သူ႔ကိုဖန္တီးေပးခဲ့တဲ့ ဖန္တီးရွင္ကို ေကာင္းေကာင္းႀကီး
သိေနပါတယ္။
အဲဒီမွာ ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးဟာ အစားမစားရပါဘူး။
အင္တုိ အိပ္ေတာ့ ေျမႀကီးေပၚ အိပ္ပါတယ္။
ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးရဲ့ေက်ာကို သစ္ပင္ႀကီးေတြမွာ မွီၿပီး အေႏြးဓါတ္
ေပးေနရပါတယ္။
သစ္ေခါက္ခဲ့ျမက္ေတြ စားလုိက္၊ တိရစၧာန္ယဥ္ေလးေတြကို
စားလုိက္ေနရတဲ့ ဘဝပါ။
မုိးနဲ့ေနက ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးရဲ့ဂုပ္နဲ့နာမ္၊ စိတ္ဓါတ္ေတြကို
ဖြဲ့ၿဖိဳးတုိးတက္ေအာင္ လုပ္ေပးပါတယ္။
ေႏြရာသီဆိုရင္ ျပင္းထန္တဲ့အပူဒဏ္ကို ဥကၠဋ္ဆက္ဒီး ခံရပါတယ္။
ေဆာင္းရာသီကေတာ့ အေအးဒဏ္ေပါ့။
ကၽြန္ေတာ္လည္း ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးနဲ့ အတူတူ ခံရတာပဲေပါ့။
ဒါေပမဲ့လို့ ကမာၻေျမႀကီးရဲ့ ေျမမ်က္ႏွာျပင္ရဲ့ ေခၚတဲ့
ဂုပ္ေလာကနဲ့ နာမ္ေလာကခြဲစားေတြဟာ ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးကို ရွင္သန္ေနေအာင္
ျဖစ္ႏုိင္တဲ့ အခင္အခဲေတြက တစ္ဆင့္ေပးေနတာပါ။
အမွန္ေတာ့ ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးရဲ့သဘာဝ ပင္ကို စိတ္ဓာတ္ လူ႔ေလာကနဲ့
အဲဒီေလာကရဲ့ဖန္တီးရွင္ဟာ ကမာၻေျမႀကီးနဲ့ အဲဒီ ကမာၻေျမႀကီးထဲက
အရာရာတုိင္းနဲ့ ခြဲျခားလို့ မရႏုိင္ဘူးဆိုတာသိေနပါတယ္။
အဲဒါေၾကာင့္ပါ့လည္း ဥကၠဋ္ဆက္ဒီးဟာ အားတက္ေနတယ္။
ရႊင္လန္းေနတယ္။
ေန့စဲ့အမွဥကၠဋ္ဆက္ဒီးဟာ မိမိရဲ့ စိတ္ဓာတ္ပ်ိဳးယဥ္မႈ မိမိရဲ့အျပဳသေဘာေဆာင္တဲ့
အေကာင္းျမင္စိတ္နဲ့ အနာဂတ္ကာလအတြက္ ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္ထားမႈေတြအေပၚမွာ

တည်ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။
တဝိတ္တုံဝိုင်ရဲ့ဂုဏ်သတင်းတဲ့ လယ္ယမားတွေကတော့ ဥက္ဍဆက်ခံရဲ့နောက်က
လိုက်လာဖက်တယ်။
ဘာဖြောင့်လဲသိလား။
ဥက္ဍဆက်ခံရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဆက်ခံမျိုးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
သိနေကလို့ပါ"မောသည့် ကုလားထိုင်ဘား မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။
မိတ်ဆွေများ ကလယ်ကလယ်ဝိုင်းဝေဖန်အားပေးကြသည်။
သူ့ပါးစပ်သည် ပြုံ၍နေသည်။
စကားပြန်ဆိုချက်၏ မိတ်ဆွေများဝိုင်းလှုပ်ယမကာတဒါ၏ မိတ်ဆွေများသည် ဖေဖေကဆိ
ရောက်လာလို့ မောဆိုပုန်ကြားလိုက်ဖြစ်ကြောင်းသည်။
"ဒီနေ့မနက် အဝတ်ကြီးနဲ့ ကပြေနေတာ ခင်ဗျား ဖေတင်ကျွေးထိပ်တိုက်
တက်ကြားပေးခဲ့းမထဘူး ထိုင်နေခဲ့တယ်"ဟု ဖေဖေကက ပြောသည်။
"ဖေးဖြဲးပါကဲ့ပန်းပြင့် အသစ်ဖြောပြင့်လုံကြကတာ အရမ်းပဲ။
နန်းတော်နဲ့ ခန်းမဆောင်တွေရဲ့အလွတာ
အဝတ်အလင်းရောင်ဖောက်ထားတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို လွှမ်းခြုံထားတယ်။
ကပြေနေတာဲ့ခံစားမှုတွေကို ဖော်ပြဖို့ဝိုင်စမ်း မရှိတော့ပါဘူး။
အဲဒီအခန်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ခံစားမှုဟာ ပြောပြဖို့
တော်တော်ခက်ခဲတယ်။
ဥက္ဍဆက်ခံက ခရီးရွှေ့ပြောင်းသွားတဲ့အကြောင်းကစဉ်းခဲ့တဲ့ ကဗျာတစ်ခုဖြစ်
ကပြေနေတာ့ပြီ ပေးခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီကဗျာကို ကပြေနေတာ သိပ်ပီးတန်ဖိုးထားခဲ့ပါတယ်"ဖေဖေကသည်
စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။
ဆက်ပြောမည်ဆိုပါကလည်းအထူးသတိထား၍ ပြောပါမှ
ဖြစ်မည့်ကောင်မလေးဟု သူ ယူဆနေမိသည်မဟုတ်ပါလား။
"ကိုမောင်းခင်ဗျားတော့ ထင်ထားတော့ကားတဲ့ ပေါင်းဆောင်သီးပြော
အမ်းအျပားဟာတစ်ယောက်ကင်း သိပ်နဲ့ အာဏာရယူလိမ့်
တစ်ခုတည်းပေးကောင်း မိတ်ဖွဲ့နေတယ်။
ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားရဲ့သဘော အသိဉာဏ် ခင်ဗျားကို လိုလျှော်ပြောပြခဲ့တာပါ။
ခင်ဗျား ကုယ်တိုင် "တဝိတ္တုပညာပေးရဲ့စိတ်ကို
ထိပေါက်စေးဝိုင်ဖို့ စကားပေါတဲ့"ကို မဖက်ခဏ ပြောဝိုင်ဖို့
သတိစားနေတာပါ။
"ခင်ဗျားအေနနဲ့ လူသားတွေရဲ့သဘာဝကို အေကာင်းဆုံးဘက်
ရောက်အောင်ပြီပြင်ပေါ်ပြောလဲပစ်ဖို့ သတိစားခဲ့ပီးပါပီ။
လူတွေကို တစ်ယောက်ကင်းမဆန့် မိမိကိုယ်စီးတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့
ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့လည်း တိုက်တွန်းပီးခဲ့ပါပီ။
ခရီးရွှေ့ခံတက်ကြွဲသတိမှာတုန်းက ကုယ်စားတွေ စွန့်ခွာအောင်
လုပ်ပေးခဲ့သလိုပေါ့။
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်လေးဆယ်အတွင်းမှာ ဥက္ဍဆက်ခံဟာ အေကာင်းဆုံးနဲ့
အချိုးအဆုံးပေါ်မှာနှစ်ခဲ့တွေကို ထားပေးသူတွေရဲ့အပေါ်မှာ
ရှိနေအောင် ပေးနှိုင်ဖို့ သတိစားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။
ဥက္ဍဆက်ခံရဲ့ တိုက်တွန်း ပန်းပေဆန့်တွေနဲ့ ဆိုဆုံးမမှုတွေဟာ
လူတန်းစားတိုက်ပွဲပဋိညာဉ်သြားရောက်ရန်ကို အစမ်းတစ် ရွေးချယ်ခဲ့ပီး
တော်နေရေးရဲ့ ဂုပ္ပစဉ်ည်း လိုအပ်ချက်တွေကို ရရှိဖို့အားထုတ်နေခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်။

“ဥကၠဋ္ဌႀကီးဟာ ခ်စ္ခင္ေမတၱာနဲ႔ နားလည္မႈေတြအစား ပဋိပကၡေတြ
မုန္းတီးမႈေတြနဲ႔ရက္စက္မႈေတြကို သင္ေပးခဲ့တဲ့ ပုဂၢိဳလ္ပါ။
ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ ခင္ဗ်ားရဲ႕လူမ်ိဳးေတြၾကားမွာစိတ္ပိုင္းဆုိင္ရာ
အားနည္းခ်က္ေတြ တည္ရွိလာေအာင္ ဖန္တီးတည္ေဆာက္ေပးခဲ့တဲ့ ပုဂၢိဳလ္ပါ။
ဒါေပမဲ့ တစ္ေန႔က်ရင္ အဲဒီလူေတြဟာ သူတုိ႔ရဲ႕ကိုယ္ပုိင္
စိတ္ပိုင္းဆုိင္ရာေတြကို သူတုိ႔အသိနဲ႔သူတုိ႔ ျပန္လည္ညႇိေဆာက္ၿပီး
အားျဖည့္သြားၾကမွာ ေသခ်ာပါတယ္”ေဂ်ာက္ကသည္ စကားကို
ဆက္ေျပာေသးဘဲ ရပ္သြားျပန္သည္။
အသက္ကို မွန္မွန္႐ုန္ကန္ေနသည္။
ထို႔ေနာက္ “ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ တစ္ကိုယ္ေကာင္း မဆန္တဲ့
ဒီမုိင္ေရးေခါင္းေဆာင္ေတြ လူသားေတြ စိတ္ခ်ခ်ိမ့္ဖို့
သနားလည္ေနတဲ့ ဒီမုိင္ေရးေခါင္းေဆာင္ေတြထြက္ေပၚမလာမခ်င္း
ထာဝရ တည္ၿမဲမယ့္ ေျပာင္းလဲမႈေတြဟာ တ႐ုတ္ျပည္မွာေရာ
ကမာၻရဲ႕တျခားေနရာေတြမွာပါ ျဖစ္ေပၚတည္ရွိလာလိမ့္မယ္လို႔
မယံုၾကည္ဘူး။
ကမာၻရဲ႕ေနရာတုိင္းမွာရွိေနၾကတဲ့ လူေတြဟာ အဲသလို
ေခါင္းေဆာင္မ်ိဳးေတြကို တမ္းတေနၾကပါတယ္။
သူတုိ႔ရဲ႕ေမွ်ာ္လင့္ေစာင့္စားမႈဟာ အခ်ိန္တန္ရင္ ျဖစ္လာလိမ့္မယ္လို႔
ကၽြန္ေတာ္ ထင္တယ္”ဟု ေျပာသည္။
ေဂ်ာက္စကားအဆုံးတြင္ အခန္းထဲ၌ ၿငိမ္သက္သြားသည္။
ေမာ္ဇာ၏ ပါးစပ္သည္ ဟလက္။
သူ႔ မ်က္ႏွာတြင္ ေဂ်ာက္ ေျပာသည့္ စကားမ်ားအား ၾကားဟန္လည္း
မျပ။
နားလည္ဟန္လည္းမေပၚ။
ထို႔ေနာက္ သူ႔လည္ေခ်ာင္းထဲမွ မပီမသ မသဲမကြဲ အသံတစ္ခုံ ထြက္လာသည္။
သူသည္ သူ႔လက္မ်ားျဖင့္ ကုလားထုိင္၊ လက္ဆန္းမ်ားအား ကိုင္တြ
အားယူၿပီးထဖို႔ ႀကိဳးစားသည္။
သူ႔ပါးစပ္ ဘာမွန္းမသိ၊ မသဲကြဲေသာ အသံတစ္ခုံ ထြက္လာျပန္သည္။
သူ႔ေနာက္၌ ရပ္ေနၾကေသာ သူနာျပဳဆရာမ ႏွစ္ဦးသည္ သူ႔ထံသို႔
ခပ္သြက္သြက္ေလွ်ာက္လာၾကသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ ေမာ္ဇာ၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ ျပန္၍ ၿငိမ္သြားသည္။
ေမာ္သည္ ျပတင္းေပါက္ဆီသို႔ လွမ္းၾကည့္ေနျပန္သည္။
တိတ္ဆိတ္ၿငိမ္သက္မႈသည္ ျပန္လည္ ဝင္ေရာက္လာျပန္၏။
ထို႔ေနာက္ ေမာ္ဇာဘယ္ဘက္၌ ထုိင္ေနေသာ လူငယ္ေကဒါသည္
သူ႔ကုလားထုိင္ကို ထလာသည္။
သူသည္ေဂ်ာက္ဘက္ လွည့္၍ ကပ်ာကယာ လက္ျပသည္။
ေတြ႔ဆံုပြဲၿပီးဆံုးၿပီဟု အရိပ္အာရက္ျပလိုက္ျခင္း ျဖစ္၏။
သူသည္ ေဂ်ာက္အား အျပင္ဘက္ လုိက္ပို႔သည္။
ကားဆီသို႔ ေလွ်ာက္လာေနခုိက္တြင္ ေဂ်ာက္သည္
ေနာက္သို႔တစ္ခ်က္လွည့္ၾကည့္သည္။
စကားျပန္ဆုိသူ သူနာျပဳဆရာမမ်ားသည္ ေမာ္ဘုတြဲ၍
အခန္းထဲမွထြက္သြားရန္ အားထုတ္ေနၾကသည္။
ေမာ္သည္ သူတုိ႔လုစ္အား ဖက္တြယ္ကာ လုိက္ပါသြားရန္ၾကိဳးစာလိုက္ပို၏။
ေဂ်ာက္ ကားထဲမဝင္မီ ဂ်ယ္ေလာင္ေသာ အသံတစ္ခုံ ထပ္၍ၾကားျပန္သည္။

အသိမ့ဟ မသဲမကြဲ။

ဧကာအိုဇ၏ တစ္ဆုိယ္လံုး ေခၽြးေတြျဖင့္ ရိုရဲေနသည္။
သူ႔နာက္ ၿခံဝင္းတံခါးအားပိတ္ေနေသာ သူ၊မ်က္ႏွာတြင္ ေသာကရိပ္ဖြား
လႊမ္းလ်က္ရွိဇ၏။
သူသည္ အိမ္ထဲသို၊ ကပ်ာကယာဝင္သြားသည္။
အိမ္ထဲတြင္ သူ၊မိန္းမ အုိင္ဒင္းသည္ ေအးစက္ေနေသာ
ဟင္းသီးဟင္းရြက္ေၾကာ္တစ္ပြဲကို သယ္၍ ထမင္းစား စားပြဲေပၚ
တင္ေနသည္။
ကာအိုသည္ ေရခ်ိဳးခန္းထဲ ဝင္၍မ်က္ႏွာမသစ္ဘဲ အခန္း၀င္ခ် ေတြ၊ရေသာ
သူ၊မိန္းမအား လွမ္း၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
ဇလိုင္လဇ၏ စြတ္ဆို၍ ေအးစက္ေစးထုိင္းေသာ အပူသည္
သူ၊လက္တုိအက်ီအား ေခၽြးတစ္စုိစုိျဖစ္ေစသည္။
ထုိ၊ေၾကာင့္လည္း သူသည္ စားပြဲခ်ၿပီး ဝင္ေထာင္ခ် အက်ီအား
ကပ်ာကယာလဲလိုက္သည္။
အနီးရွိ အခန္းထဲမွ သူ၊သား မင္း ေျပးထြက္လာၿပီး သူ၊အား ႏႈတ္ဆက္သည္။
သူကသူ၊သားဇ၏ ေခါင္းအား ခ်စ္ခင္ုိးျဖင့္ ပုတ္ခတ္၍ ႏႈတ္ဆက္ၿပီးေသာ္
စားစရာရွိသည္မ်ားကိုေရးဆက်ီးသတ္သာ စားေနသည္။
“ရွင့္ ၾကည့္ရတာ စိတ္ပ်ေနသလုပဲ ကာအို” အုိင္ဒင္းသည္ ကာအိုးွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္၍ထုိင္ၿပီး သူမဇ၏ သားကို ေပါင္ေပၚဆြဲတင္ကာ
ေမးသည္။
“ဘာမ်ား ျဖစ္လာလို၊လဲ”“အားလံုးဟာ အဆုိးကေနၿပီး အဆိုးဆံုးကို
သြားေနတယ္” ကာအိုသည္ အစားကိုလ်င္ျမန္စြာ စားရင္းက
ျပန္ေျပာသည္။
“ဒီေန၊ပဲ ဝုဟန္ရဲ ဘဏ္ႏွစ္ခုကို ခါးျပတုိက်ြားျပန္ၿပီ။
ကြမ္ဆန္ ျပည္နယ္ထဲက အထည္ခ်ဳပ္အလုပ္သမားေတြလည္း
သပိတ္ေမွာက္ေနၾကျပန္ၿပီ။
တိအင္ဆင္းမွာလည္း လမ္းသရဲဝုိဏ္းေတြ အခ်င္းခ်င္း
တုိက္ၾကခုိက္ၾကျပန္ၿပီ”“ရွင့္အလုပ္ကို ခ်က္ခ်င္း ျပန္ရေတာ့မွာလား”“ေအး၊
ဟုတ္တယ္” ကာအိုက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ငလင္ဆုိင္းဗုိဂ္က ဒီမြန္းလြဲပုိင္းမွာစိတ္ပ်စရာ အစီရင္ခံစာေတြ
ဝင္လာေနတယ္။
အားလံုးထဲမွာ အဲဒီကိစၥက
စိတ္ပ်စရာအေကာင္းဆံုးျဖစ္ေနတယ္”“ေျမငလင္ ဗုိဂ္ုိ ဟုတ္လား”
အုိင္ဒင္းဇ၏ ေလသံသည္ ေသာကရိပ္လႊမ္းေနသည္။
“အစီရင္ခံစာေတြက ဘာေျပာထားလဲ ဟင္”ကာအုိက သူ၊မိန္းမအား
လွမ္းၾကည့္သည္။
“မၾကာခင္တာ ငလင္ဆက်ီးတစ္ခု လႈပ္လိမ့္မယ္လဲ”“ဘယ္ အပုိင္းမွာလဲ
ကာအို”“ဒီတက္ေဒသ အေရွ၊ေျမာက္ပုိင္းမွာ ျဖစ္မယ္ထင္တယ္။
ဒီသတင္း ဘယ္သူ၊ကိုမွေျပာလို၊မျဖစ္ဘူး။
မင္း ႏႈတ္လံုမွ ျဖစ္မွာ၊ ရွန္ဆန္ ျပည္နယ္မွာ
ရြာေတြအမ်ားအျပားဟာပါလိပ္ေရာဂါဒဏ္ ခံေနရတယ္။
ၿပီးခဲ့တဲ့အပတ္ထဲက ငွက္ေတြနဲ၊ ေရမြေတြ ေသာင္းက်န္းလို၊
ဒုကၡသိပ္ေရာက္ခဲ့ၾကတယ္”“လယာအိုနင္ဗပ ဟုိပါ ဘက္စာဆိုရင္လည္း
ေရကန္ေတြနဲ၊ ျမစ္ေတြထဲမွာ ငါး အေသေတြသာက္ေသာက္လဲ
ျဖစ္ေနသတဲ့။

ဒီဟာေတြအားလံုးဟာ ဓါတုဝတၳဳပစၥည္းေတြ
အေျပာင္းအလဲျဖစ္ေၾကာင့္ ေျမေအာက္ေတြမွာ အပူခိန္ေတြ
ေပ်ာက္ကြယ္သြားတယ္။
အဲဒီ ေျပာင္းလဲမႈေတြဟာငလ်င္ေတြ
လႈပ္လာတတ္တယ္”သူ႔မိန္းမမ်က္ႏွာသည္ ထိတ္လန္႔ျခင္းကို
ေဖ်ာက္ျပေနသည္။
“လူေတြကို ႀကိတ္ သတိေပးဖို႔ဘာမွ လုပ္ၿထားဘူးလား”ကာအိုက
ေခါင္းခါသည္။
“ေခါင္းေဆာင္မႈဆိုတာက မလိုအပ္တဲ့ ထိတ္လန္႔မႈေတြမျဖစ္ေစခ်င္ၾကဘူး။
မေရရာမႈေတြကို သိပ္မၾကဳိက္ဘူး”အုိင္ဒင္းသည္ ကာအုိ စားေနသည္ကို ၾကည့္ကာ
ၿငိမ့ေနသည္။
ထို႔နာက္ ေဘးတစ္ခ်ိန္စားပြဲငယ္ တစ္လံုးေပၚ၌ တင္ထားေသာ ႀကီးႏွင့္
ခဲညားသည့္ အညိဳေရာင္စက္ထုပ္တစ္ခုအား လက္ညိဳးထိုးျပသည္။
“အဲဒီ ပါဆယ္ထုပ္ ဒီေန႔ ေန႔ခင္း ေရာက္လာတာ။
လိပ္စာကခရင့္လ္ဟာဆိုေပမဲ့ ေရးထားတဲ့စာက “မင္း အတြက္” တဲ့။
ကာအိုက ေခါင္းညိတ္ေသာ္လည္း အုိင္ဒင္းစကားတြင္ စိတ္ဝင္စားရွိပံု မရ။
သူစားလက္စကိုသာ ဆက္စားေနသည္။
စားေသာက္ၿပီးခါမွ ထုိင္ေနရာမွ ထကာ စားပြဲငယ္ထက္ပါဆယ္ထုပ္အား
သြားယူသည္။
ပါဆယ္ေပၚမွ စာကို ျမင္ေသာအခါ သူသည္
စဥ္းစားရခက္ေနဟန္ျပသည္။
သူသည္ ပါဆယ္ထုပ္အား ဖြင့္သည္။
အတြင္းမွ အနက္ႏွင့္ အျဖဴေရာင္ ပန္ဒါဝက္ပံုပ္ကေလးထြက္လာသည္။
အျဖဴေရာင္ စာအိတ္ဖံုးကိုပါ ျမင္ရသည္။
စာအိတ္ထဲမွတ႐ုတ္သာသာျဖင့္ ေရးထားေသာ စာတစ္ေစာင္ ထြက္လာသည္။
စာမွာ...ခ်စ္ေသာကာအိုေက်းဇူးျပဳၿပီး ဒီအ႐ုပ္ကေလးကို မင္း
အတြက္ လက္ေဆာင္ပါ။
ေမတၱာ ေစတနာ အျပည့္ဝဲေ႔ပးလိုက္တာပါ။
ဆယ္ႏွစ္ဆက္တာ ကာလအတြင္းမွာ တစ္ခါမွ မေတြ႔ခဲ့ရတဲ့
ေအဘီေဂးလ္ဒ္ အေဖ့ကိုမၾကာေသးခင္က ပိတင္းကို
ေရာက္လာလို႔ ပထမဆံုး အႀကိမ္ ေတြ႔ခဲ့ရတယ္။
အေဖက ေျပာတယ္။
သူ ကာအိုဆီကို အလည္ေရာက္ခဲ့တယ္။
မင္း နဲ႔လည္း သူေခတၱခဏ ေတြ႔ခဲ့တယ္လို႔
ေျပာသြားတယ္။
ကာအို ဘယ္ဟာေနတယ္ဆိုတာ သူေျပာျပလို႔သိခဲ့ရတာ။
ေအဘီေဂးလ္ကေတာ့ အခု ႏုိုင္ငံျခားဘာသာသင္ပဲထံ
အင္စတီက်ဴမွာ စာသင္ရာမလုပ္ေနတဲ့နွ်းပဲ။
အေဖနဲ႔ ထပ္ေတြ႔တာ့ သူ႔ဆီက ကာအို

သတင်းရတယ်။
ကာအို အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။
သားငယ်လေးတစ်ယောက် ရနေတယ်လေ့။
အခန်းနားရင်းတော့ မင်းနဲ့ဆိုင်နီးဆီ ငရုတ်သွေးပါ။
ကပြန်ဆို သူတို့နဲ့ တြိဖုံနဲ့ ျဖစ်သွားုိင်ရာ ရှိပါတယ်။
အခုဆုိရင် ကပြန်ဆို ရင်ထဲမှာ သူတို့နဲ့ တြိခင်တဲ့ဆႏၵဟာ
သိပ်ျပင်းျပေနပါတယ်။
ရင်ထဲမှ မသားစု အားလုံး ေနေကာင်းၾကလိမ့်မယ်လို့
ကပြန်ေမွ်လင့်ေနပါတယ်။
အလြန်စိတ်ရင်းမွန်စြာျဖင့်ေအဘီေဂးလ် ကယ္လာကာအိုသည်
စာကို ဖတ်ၿပီးသည်ႏွင့် တစ်ပိုင်းက ေၾကမြြားသည်ထိလက်ျဖင့်
ေျခမြဆုပ်ကုိင်ၿပီး အနီးရွိ အမ်ိဳးက်ျခင်းထဲသို့ ျပစ်ထည့်ရန် တာစူလုိက်သည်။
“ဘယ္ဆြဲက် ပါဆယ္လဲ”ဟု သူ့မိန်းမက လွမ်းေမးသည်။
ကာအိုသည် ခ်က်ခင်း သူ့ကုိယ္သူ သတိထား၍ ထိန်းကာ စာကို
ျခင်းထဲသို့လႊင့်ၿပစ္ေတာ့ဘဲ သူ့ေဘာင်းဘီအိတ်ထဲသို့
ထုိးထည့်လုိက်သည်။
“ႏုိင်ငံျခားဘာသာသင္အစ္ေတီကီမွာ စာသင္ေနတဲ့ အဂၤလိပ္ဆရာမ
တစ္ေယာက္ဆီက စာပါ။
သူနဲ့ သူ့အေဖတို့ကုိ့အေမနဲ့ ရင်းႏွီးခဲ့တာ ၾကာၿပီ။
သူ့အေဖက ကုယ္လ်ာဆိုကုိ ဇၿပီလထက် အလည္ လာဖူးတယ္၊
မွတ္မိလား”“မင်းဆီ လက္ေဆာင်တို့တာ သိပ္ၿပီး ေက်းဇူးတင်စရာ
ေကာင်းတယ်”“လက္ေဆာင္က အေရးမပါပါဘူး”ဟု ကာအိုက
ၾကွားျဖတ္ေျပာသည်။
“ႏုိင်ငံျခားသားေတြဆီက ဒီလို လက္ေဆာင်ဖိုးေတြ တို့ရဖို့မလိုပါဘူး။
အခု ခ်က်ခင်း လႊင့်ပစ္ရင် ျဖစ္သယ်”ကာအိုသည် အဂ္ဂါးလွမ်းယူၿပီး
စက္ပဘူးထဲသို့ ျပန်ထည့်ရန် စီစဉ်သည်။
သို့ေသာ္လည္း သူ့သားငယ် မင်းက သူ့အေမ ေပါင်ေပင့်မွေ
ခုန်ဆင်းလာၿပီး ကာအို့လက္ထဲမွ ပန်ဒါအဂ္ဂါး ဆြဲလုကာ သူႏွင့်
လက္တစ္ဆုံးအကြာ၌ ထား၍ စိကားေျပာေနသည်။
“အဂ္ဂါပ္ကို လႊင့်ပစ္ဖို့ မလုပ်ပါဘူး ကာအိုရယ်”ဟု အုိင်ဒင်းက ေလေအးျဖင့်
ေျပာသည်။
“ရွှင်သား မင်းက အဂ္ဂါပ္ကို သေဘာက်ေနပံု ေပၚတယ်”ကာအိုသည်
ဝက္ဂ်ပုံးႏွင့် ကစားေနေသာ သူ့သားအား တစ်ခ်က်ခ်
ေငးၾကည့်ေနသည်။
ထို့ေနာက် ေခါင်းတစ်ခ်က် ဆတ်ကာ သူ ေစာေစာက ပစ်ထားခဲ့ေသာ
လက္ကြန်တိုကုလားထုိင်ေပၚမွ ျပန်ယူၿပီး သူ့လက္ဖတ္ခါရိအား ၾကည့်သည်။
“ကုိ ခ်က်ခင်းျပန်မွားမွျဖစ္ခယ်”ဟု ေရရြတ်သည်။
“တကယ္လို့ ကုိ အမွားျပန် ေနာက်ကရင် စိတ်ပူနဲ့”သူသည် သူ့သား၏ ဆံပင်အား
ခ်စ္ခင်ုိးျဖင့် လက်ျဖင့်
ထုိးဖြလိုက်ၿပီးေသာ့ အုိင်္ကြန်းလွသည့်အျပင်ဘက် ေနဝင်ဆည်းဆာဆီသို့
ထြက်သြားသည်။

အျပင္အက်ြတ္ေလသည္ မင္မိမ္ကိုဇ။
ညစ္ပတ္ေပေရလွ်က္ရွိေသာ ပလက္ေဖာင္းမ်ားေပၚ၌ထြက္ပ္ေနၾကေသာ
မိသားစုမ်ားႏွင့္ ကေလးသူငယ္မ်ားအား သတိထား၍ ေရွာင္တိမ္းကာကာအိုသည္
သူ၊ခရီးကို ဆက္သြားသည္။
သူသည္ အဆက္မျပတ္ေပါင္းမ်ားစြာ ျပည္သူ၊လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္မ
စည္းမ်ားအားေက်ာ္ျဖတ္လာေနရဇ။
စည္းမ်ားသည္ လွံစြပ္တပ္ ဂ်င္ဒယ္ေသနတ္မ်ားကုိင္ထ
လမ္းမ်ားေပၚ၌ႏွစ္ေယာက္တစ္ဖဲ့ ကင္းလွည့္ေနၾကျခင္းျဖစ္သည္။
စည္းမ်ား၏ လႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ထင္းမလွ်က္ရွိေသာ အေျခအေနတစ္ရပ္ကို
ေဖာ္ျပေနျခင္းေပတည္း။
လမ္း၏တစ္ဘက္သို၊ အေရာက္တြင္ ကာအိုသည္ ေက်ာင္းငယ္
တစ္ေက်ာင္း၏ဂိတ္ခံါးဆီသို၊ ခ်ီးဝင္ကာ တံခါးကိုဖြင့္၍ အတြင္းသို၊
ဝင္လာခဲ့သည္။
သူသည္ယစ္ပတ္ေပေရလွ်က္ ရွိေနေသာ ကစားကြင္း၏ ေထာင့္တစ္ခုဆီသို၊
ခပ္သုတ္သုတ္ေလွ်ာက္သြားကာ ေျမေအာက္သို၊ ကြန္ကရစ္ ေလွကားအတုိင္း
ဆင္းလာခဲ့သည္။
တံခါးတစ္ခုေရွ့ေရာက္သည့္အခါ သူသည္ အိတ္ကပ္ထဲမွ ေသာ့တစ္ေခ်ာင္း
ထုတ္ယူၿပီးသံမဏိတံခါးအား ဖြင့္သည္။
သူသည္ သံမဏိတံခါးအား ေသာ့ခတ္၍ ပိတ္ၿပီးေသာ့
အုတ္ေလွကားအတိုင္း ဆက္၍ဆင္းလာသည္။
လမ္းခရီးသည္ ႏွစ္ဆယ့္ငါးေပမွ် ရွည္လ်ား၍ ယင္း
ခရီးသံုးသြားသည့္အခါပိတ္ခ်ိန္ၿမိဳ့တြင္း၏ ေျမေအာက္သို၊ ေရာက္သည့္
မုိင္ေပါင္းမ်ားစြာ ကြာေဝးေသာ ခရီးကိုဆက္ေလွ်ာက္လွမ္းခဲ့ေလဇ။
သူသည္ အျမင့္ဆုံးေပ၊ အက်ယ္ဆုံးေပရွိ ဥမင္လိုဏ္ေခါင္း
လမ္းအတုိင္းသက္ေသာင့္သက္သာပင္ ေလွ်ာက္လွမ္းခဲ့သည္။
ကာအိုသည္ တုိးျမင့္ၿမိဳ့ေတာ္၏ နံရံမ်ားႏွင့္ပ္းေအာက္ရွိ
ဥမင္လမ္းအတုိင္း ခမ္းနားေတးဆိုသို၊ ဦးတည္၍ ေလွ်ာက္လွမ္းခဲ့သည္။
အျပင္ဘက္ႏွင့္ ယွဥ္ကြာသည့္အခါ ဥမင္လမ္းအတြင္းမွ ေလသည္ပို၍ ေအးသည္။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္တြင္ ဆယ္ကြက္အကြာ ေရာက္တုိင္း
မီးလံုးတစ္ခုံးထြန္းထားသျဖင့္လင္းလင္းခ်င္းခ်င္းရွိဇ။
သူသည္ မီးဖိုခန္းမ်ား၊ ဆန္သိုေလွာင္ရာ စတုိခန္းမ်ား၊ လက္နက္ုံမ်ား၊
ခဲယမ္းမီးေက်ာက္မ်ား သိုေလွာင္ရာ အခန္းမ်ား၊ ဂ်င္နေရတာ စက္မ်ားႏွင့္
ေလသန္၊စက္မ်ားထားရာအခန္းမ်ား၏ ဝင္ေပါက္မ်ား ေရွ့၌မွ ျဖတ္သန္း
လာေနရေလသည္။
ခရီးနီးခါတြင္ သူသည္ ဥမင္လမ္းတစ္ပုိင္းႏွင့္တစ္ပုိင္း ဆက္ရာ တံခါးမ်ားအား
ဖြင့္ခ်ိန္ခဏတစ္ျဖတ္ ရပ္ေနရသည္မ်ား ရွိဇ။
မိနစ္အနည္းငယ္ ၾကာသြားတုိင္းလည္း သူ၊အားစစ္ေဆးသည့္
စည္းတစ္ေယာက္ႏွင့္ ဆံုမိသည္။
အမွန္ေတာ့ ဤေနရာ တစ္ခုလံုးကို တ႐ုတ္ႏွင့္ ဂ်ပန္တပ္မ်ား
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္ထန္ေရးအျမင့္ဆံုး ေရာက္သြားခ်ိန္က တ႐ုတ္ႏွင့္
ဂ်ပန္တပ္မ်ားယူဇရိျမစ္ခ်ိန္း၌ တိုက္ပြဲမ်ား ျဖစ္ပြားၿပီးေနာက္ ရွစ္ႏွစ္တာ
ကာလအတြင္း တူးေဖာ္ၾကျခင္းျဖစ္ေပသည္။
ကာအိုဇ၏ ေျခေထာက္မ်ားေအာက္ ေနာက္ထပ္ ေပသံုးဆယ္ အက်ာတြင္
ဒုတိယဥမင္လိုဏ္ေခါင္းလမ္း တူးေဖာ္ထားသည္။

ထိုေနရာတြင္ စစ္တပ္ႏွင့္ ျပည္သူ႔စစ္မ်ား အသံုးျပဳႏိုင္ရန္အာေခၚ
ကတုတ္ကင္းမ်ား ေဆာက္လုပ္ထားသည္။
ဥမင္လမ္းမ်ား အားလံုးသည္ေခ်ာ့ႏွင့္စ္ခု ဆက္သားျဖင့္ ပိကင္းဆင္ေျခဖံုးဇာ
အျခားတစ္ဖက္ရွိ ေတာင္ကုန္းမ်ား အတြင္းမွသတ္ထြားသည့္ ပိုက္ခြ်ံမ်ားဆီသို႔
ေရာက္သြားႏိုင္သည္။
ေဆာက္လုပ္ေရးပံုမ်ားသည္ ထိမွ်သာ မေကေသး။
ေျမေအာက္တြင္ ၇ံုး၇ံုး ကားမ်ားႏွင့္ထရပ္ကားမ်ား ေမာင္းႏွင့္
သြားလာႏိုင္သည့္ ကားလမ္းက်ယ္ႀကီးလည္း ေဖာက္ထားသည္။
ထိုလမ္းသည္ ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားႏွင့္ သူတို႔၏ က်ယ္ျပန္ေတာ္မ်ား
လူျမင္သူျမင့္ မခံလိုသည့္အခါပါတီ အစည္းအေဝးမ်ားဆီ သြားရာ ျပန္ရာလမ္း
ျဖစ္ေလသည္။
ကာအို အဖို႔ကေတာ့ထိုလမ္းမႏွင့္သာမက ဥမင္လိုဏ္ေခါင္းလမ္းမ်ားႏွင့္ပါ
ေန႔စဥ္ ဝင္ထြက္သြားလာေနရသျဖင့္ဝံ႔ႏွံ႔စပ္စပ္ အကၽြမ္းတဝင္
ရွိသည္။
သူသည္ ဥမင္လမ္းအတုိင္း ေလွ်ာက္သြားေနစဥ္အတြင္း
သဘာဝအတုိင္းမဟုတ္ေသာေနရာမ်ားအား စဥ္ဆက္မျပတ္ သတိရေနသည္။
ထိုေနရာမ်ား၏ စာရင္းကို ေျမငလွ်င္ပုိင္းတာေရး ဗဟုိသို႔ သူ မပို႔၍
မျဖစ္။
သူသည္ သူ႔ေခါင္းအထက္ရွိ ေခါင္မုိးနိမ့္ခ်ိမ့္
ေနရာတခ်ိဳ႕အား မွတ္သားလာခဲ့သည္။
ထိုအခုိက္အာပင္ ပံုမွန္အားျဖင့္ ဥမင္လမ္း ပတ္ခန္းက်င္ တစ္ခုလံုးအား
အကာအကြယ္ေပးႏုိင္ေနသည့္ ေနရာတစ္ေနရာတည္း
အေျခခုိသည့္ အရပ္ကရကား ျပလာသည္။
ကာအိုသည္ ရင္ထဲတြင္ ခိုးရိမ္ခ်စိတ္ ဝင္လာအထူးေလ့က်င့္ သင္ၾကားေပးထားသည့္
အမွတ္ စဥ့ဝလံုၿခံဳေရး တပ္ခြဲ၌ စစ္သားမ်ား၏ စုရပ္သို႔ ကဆုန္ပုိင္း၍
ေျပးသည္။
စစ္သားမ်ား ရပ္ေနသည့္ေနရာမွာ ခါတ္ေလွကားမ်ား ပတ္ပတ္လည္ရွိျဖစ္၏။
ထိုေနရာေရာက္လွ်င္ ခါတ္ေလွကားမ်ားကသို႔အား ခ်မ္းနန္ေဟးဇာ၏ အလယ္ဗဟုိ၌
ခ်ိန္ဒင္း အိမ္တန္းလ်ားမ်ားဆီ ပိုင္႔ပးလိမ့္မည္ဟုတ္ပါလား။

၁၀၁၀ ျပည္သူ႔ မဟာခန္းမႀကီးထဲတြင္ မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအိုသည္
အေရာင္တဖိတ္ဖိတ္ထေနေအာင္ တုိက္ထားသည့္ စားပြဲႀကီး၏ ပတ္လည္အား
ၾကည့္ေနသည္။
ထိုစားပြဲ၌တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ထိပ္သီးစနစ္ေခါင္းေဆာင္ ဒါဇင္ဝက္သည္
ထုိင္ေနၾကသည္။
အားလံုးသည္ဆိပ္ပါေသာ ျပည္သူ႔လြတ္ေျမာက္ေရးတပ္၏
သံလြင္ေရာင္ ခ်ည္ဖုန္ေဖာင္းမ်ားဝတ္ဆင္ထားၾကသည္။
ဆံပင္ေတြဖြးေဖြးလႈပ္ေနၾကသည့္ ဦးေခါင္းမ်ားအား
ျမင္ရံုမွ်ျဖင့္ ႏုိင္ငံ၏အသက္ဆယ္ႀကီးဆံုးႏွင့္ ရာထူးအျမင့္ဆံုးေသာ
ပုဂၢိဳလ္မ်ားျဖစ္သည္ဟု သိသာလြယ္ကူ ရွိေလသည္။
သူတို႔လူစုထဲတြင္ တစ္ဦးေသာ သူမွာ အသက္ ငါးဆယ္တြင္း အရြယ္ျဖစ္၍
ေကဒါအရည္အား ကိန္းန္အက်ိဳးႏွင့္ ေဘာင္းဘီ ဝတ္ထားသည္။
သူသည္ စစ္အရာရွိႀကီးမ်ားၾကား၌စိတ္ခ်သက္သာျဖစ္ျခင္းကို
ေဖာ္ျပလိုက္ရ၏။
စိတ္ပ်က္ေသာမ်က္ႏွာျဖင့္ စီးကရက္တိုလ္အား ဖြာရင္း သူ၎ခ်ဴခ်ဴ
စားပြဲေပၚမွ စာရြက္စာအား ၾကည့္၍ ေျပာေနသည့္
စကားမ်ားကိုနားေထာင္ၾကရွိေလသည္။
“ဘဏ္ ခါးျပတုိက္ခ်ဳိ့ေတြ၊ စက္ခ်ဳိးအလုပ္သမား သပိတ္ေတြနဲ႔
လမ္းေတြပင္မွာ ဥပေဒမဲ့ရမ္းကားမႈိင္းေတြဟာ တ႐ုတ္ျပည္သူ႔သမၼတ
ႏုိင္ငံတြင္းမွာ ကၽြန္ေတာ္တို႔ ရင္ဆုိင္ေနၾကရတယ္”ဟုခ်ီယာအိုက
ေျပာေနသည္။
“ဒီအျဖစ္ေတြအားလံုးဟာ ႏုိင္ငံရဲ႕အေရးႀကီးတဲ့
ျပန္ေတြျဖစ္ေနျခင္းကို ျပေနတာပဲ၊ ၿမိဳ့ႀကီးျပႀကီးေတြနဲ႔
ေတာပုိင္းေတြမွာ မၿငိမ္သက္မႈေတြ ရွိေနတယ္ဆိုတဲ့သတင္းေတြဟာ
ေန႔စဥ္ေရာက္လာေနတယ္။
ပိုဆိုးတာ တစ္ခုက တျခားမဟုတ္ဘူး။
လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္ဆယ့္ငါးနာရီအတြင္းက ေရာက္လာတဲ့သတင္းပဲ။
ရဲေဘာ္တို႔ ကၽြန္ေတာ္တို႔ကို သဘာဝေဘးအႏၱရာယ္ႀကီးတစ္ခုက
ၿခိမ္းေျခာက္ထား ခံေနရၿပီ”ခ်ီယာအိုသည္ ခဏမွ် ရပ္သြားကာ
သူ၎ခ်ဴစားပြဲေပၚမွ စာရြက္စာအားလွမ္းၾကည့္ေနသည္။
“ငလ်င္ တုိင္းတာေရး ဗဟိုကို ေရာက္လာတဲ့
အစီရင္ခံစာေတြအရဆုိရင္အခု၌ျမက္ေဒသ တစ္ေလွ်ာက္လံုးမွာ
အလြန္ႀကီးမားတဲ့ ငလ်င္ႀကီးတစ္ခု လႈပ္လာမယ့္အေျခအေန ရွိေနတယ္”ဟု
ေျပာသည္။
“အဲဒီ အစီရင္ခံစာေတြဟာ အိမ္ေမြးတိရစာၦန္ေတြနဲ၎တာထဲက
အ႐ုိင္းတိရစာၦန္ေတြရဲ႕သဘာဝမက်တဲ့ လႈပ္ရွားမႈေတြနဲ႔လည္း
ဆက္စပ္သုံးသပ္ေနတယ္”“အဲဒါက ေျမငလ်င္နဲ႔ ပတ္သက္လို႔ ေခ်းဂုိး
အစည္းလာက ႀကိဳတင္ခ်ိန္းတတ္တဲ့နည္းတစ္ခုပဲ။
ေခ်းဂုိးရာ ေလ့ထိုးစက္ေတာ့ ဟားေတြ အုံနဲ႔က်င္းနဲ႔ ထြက္လာၿပီး
ႏြားေတြကၽြဲေတြကို တစ္ခါတည္း ေသေအာင္တုတ္၊ ဝက္ေတြ သုတုိ႔
ဝက္ခ်ံေတြထဲက ခုန္ထြက္ၿပီးအ႐ူးအမူန္း ထြက္ေျပးတာ၊ ယာၿခံမွာ ေမြးထားတဲ့
ၾကက္ေတြတဲေတြ ေတာ္ေတာ္ကုိ ပ်ံေျပးၾကတာ။
အဲဒါေတြ ျဖစ္လာရင္ ေျမငလ်င္မၿပယ့္ ေခ်ာ့ေျပးနိမိတ္ေတြလို႔
ဆိုၾကတယ္”ခ်ီယာအိုသည္ စကားကုိျဖတ္၍ ထြားျပန္ၿပီး စားပြဲမွ လူမ်ားအား

တစ်ခ်က္ေတာ့ဟုကည့္သည္။
“ရဲေဘာ္တို႔လည္း သိၾကမွာပါ၊ ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြ
ၾကားမွာမေက်လည္မႈေတြက ရွိေနေတာ့ ဒီျပႆနာနဲ႔ ပတ္သက္လို႔
အေရးယူမႈက ေႏွးေကြးေနပါတယ္”ဟုဆက္ေျပာသည္။
“အဲဒါေၾကာင့္ ဒီအစည္းအေဝးကို အခုလို ေခၚရတာပါ”သူသည္ အရယ္သား
တစ္ဦးဘက္ လွည့္၍ၾကည့္သည္။
“ရဲေဘာ္ ဒုတိယဥကၠ႒ႀကီး ခင္ဗ်ား၊အခု ဒီအစည္းအေဝးမွာ
ေရာက္ေနၾကတဲ့ ဗိုလ္ခ်ဳပ္ေတြရဲ့ စိတ္သေဘာထားဘယ္လိုရွိေနတယ္ဆုိတာ
နားေထာင္ေပးမယ္ဆိုရင္ ကၽြန္ေတာ္တို႔
အမ်ားႀကီးေက်းဇူးတင္ရပါလိမ့္မယ္”ဟုကိုဖုန္းသည္ ေခါင္းတစ္ခ်က္
ညိတ္ျပသည္။
သူသည္ ခဏားေသာ မ်က္ဝန္းကိုပင့္၍မၾကည့္။
ဗၿဂိလ္ အတြင္းကမ္းကြန္ျမဴနစ္ပါတီ၏ ဒုတိယဥကၠ႒ႀကီးအျဖစ္ေႏွင့္
ေႏုိင္ငံေတာ္ေကာင္စီဂါဝန္ႀကီးခ်ဳပ္အျဖစ္ အေရးခဏားရေသာ ဤပုဂၢိဳလ္သည္
စကားျပန္ေပးဘဲ ေႏွတ္ဆိတ္ေနမည္လားကၡဏာ ျပေနသည္။
ထိုအထာကို ရပ္ၿဖြားေသာ ခ်ယာအိုသည္ တေလးတစား
အသံျဖင့္ေျပာလက္စ စကားကို ဆက္သည္။
“ရဲေဘာ္ ဒုတိယ ဥကၠ႒ႀကီးခင္ဗ်ား...၊ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္-
တုန္းရဲ့ကိန္းမာေရးနဲ႔ပတ္သက္လို႔ သတင္းမွန္ အတိအက်ကို
ေပးႏုိင္ထားဆိုတာ သိပါရဲ့ေစ့။
အဲသလိုဆိုရင္ကၽြန္ေတာ္တို႔ စိတ္မွာ ရွိေနသမွ် ခံစားမႈ အားလံုးကို ပိုၿပီး
သိသာထင္ရွားေအာင္ ေဖာ္ျပႏုိင္ရာရွိပါတယ္”ဟုကို-ဖုန္းသည္
ေနာက္ဆံုးတြင္ မ်က္ဝန္းမ်ားကို ပင့္ၾကည့္သည္။
မ်က္ႏွာတြင္ပါးရိမ္ဖကင္းျဖစ္ေနသည္ ေပၚလြင္လွ်က္ ရွိ၏။
သူသည္ စကားေမ်ာပါမိ ခန္းမဆက်ိန္းအတြင္းဘက္ဘခန္းငယ္ တစ္ခန္းထဲ၌
ရွိေနေသာ လက္တက္ပ်ဥ္ စစ္သားႏွစ္ဦးအား လွမ္းၾကည့္သည္။
ထို႔နာက္ စားပြဲ၌ ထုိင္ေနၾကသည့္ မာရွယ္မ်ားႏွင့္ ဗိုလ္ခ်ဳပ္မ်ားအား ဖ်တ္ခနဲ
လည္ၾကည့္သည္။
သူတို႔ထဲက အမ်ားက ၾကည့္ရေလးစားသည့္ တပ္ခ်ဳပ္ေတာ္၏ ဦးစီးခ်ဳပ္
ခ်ဳပ္ေတးမပါေတာ့။
ခ်ဳပ္ေတးသည္ လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းသံုးပတ္ကပင္ ေသဆံုးသြားခဲ့ၿပီ
မဟုတ္ပါေလာ။
လြန္ခဲ့ေသာ အခ်ိန္အာလမ်ားအတြင္းက သည္ျပႆနာ အမ်ားအျပား
ေပၚေပါက္ခဲ့ရွိခဲ့ဖူး၏။
ထိုအခ်ိန္အားက ကာကြယ္ေရး ဦးစီးခ်ဳပ္ ခ်သည္ ဥကၠ႒ႀကီး
ေမာ္ဆီးေထာက္ခံဖို႔အတြက္ စစ္တပ္မွ ေခါင္းေဆာင္ဆုိသူမ်ားအား
စည္း႐ံုးသိမ္းသြင္းထားခဲ့ဖူးသည္။
အခုေသာ့ ခ် မရွိေတာ့ၿပီျဖစ္၍ အေျခအေန အရပ္ရပ္သည္
တစ္ဖ်ဖ်ျဖစ္လာႏုိင္ေလသလား။
“ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဟာ အသက္ သိပ္ႀကီးလာတဲ့ ဒဏ္ကို ခံစားေနရပါတယ္
ရဲေဘာ္တို႔”ဟုဘြားက ေျပာသည္။
“ခင္ဗ်ားတို႔ အားလံုး သိၾကၿပီး ျဖစ္ရဲ့အတုိင္းပဲ ေမာ္ဟာ
အာ႐ံုေၾကာနဲ႔ပတ္သက္တဲ့ ေရာဂါကို ခံစားေနခဲ့ရတာ ႏွစ္
အေတာ္ၾကာခဲ့ၿပီ။

အဲဒီ ေရာဂါဟာ အခုက်ေတာ့မွသိသိသာသာ ကိုးကို ပိုဆိုးလာခဲ့ပါတယ္။
သူ႔ကုိယ္တစ္ျခမ္းလည္း ေလျဖတ္ခံထားရပါတယ္။
စကားေျပာရင္လည္း မသဲမကြဲ မပီမသ ျဖစ္ေနပါၿပီ။
ကိုးမားလို႔ ေခၚတဲ့ သတိေမ့ေရာဂါကလည္း ဝင္ေနပါတယ္။
အစားလည္း ေကာင္းေကာင္း မစားႏုိင္ေတာ့ပါဘူး”ဟုသည္
စကားကို ျဖတ္၍ ဇယ္ကာစားပြဲမွ လူမ်ားအား ၾကည့္ေနသည္။
အားလံုးဇာမ်က္ႏွာမ်ားသည္ မေရမရာျဖစ္ေနသည္။
ဟုဇာ၏ မ်က္ႏွာကို စုိက္ၾကည့္ေနသူမွာ စားပြဲဇာတစ္ဖက္ေသာထိပ္ခ
ဲယာအိုျဖစ္၏။
ဤပုဂၢိလ္ဟုသည္ ေမာ္ဇာ၏ ဇာတိရပ္ကြက္ ေကာင္တာခ႐ုိင္အတြင္းရွိ ေဒသခံ
ကြန္ျမဴနစ္ပါတီတြင္ ဥကၠ႒ပင္ ျဖစ္ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ္။
သို႔ပါလွ်က္ႏွင့္တိတ္ဆိတ္ရပ္ကြက္အား လြမ္းဆြတ္တမ္းတစိတ္ျဖင့္ ၁၉၅၀
ျပည့္ႏွစ္မွစ၍ အတြင္းက ဟုန္ျပင္းသည္ဟု အလည္အပတ္ေခါက္
ေရာက္သြားခဲ့ေသာ ေမာ္သည္ ဤပုဂၢိလ္အား အထူးတလည္
ခ်စ္ျမတ္ႏုိးေျမႇာက္စားခဲ့ျခင္း ျဖစ္၏။
ဟုသည္ အရည္အခ်င္း ရွိေသာ ပုဂၢိလ္တစ္ဦးျဖစ္သည္မွာ မွန္ပါ၏။
စိမ္ခန္႔ခြဲမႈကိစၥအဝဝတြင္ ေခ့စပ္ကပြဲမ်ားကင္းျပတ္လည္း မွန္ပါ၏။
သို႔ေတာ့လည္း ဟုအား ျဖဳန္းစားသံုးဗဟုိေကာ္မတီဝင္အျဖစ္
အဆင့္တုိးေပးျခင္းႏွင့္ လယ္ယာစုိက္စိမ္းေရး
ဝန္ႀကီးအျဖစ္ခန္႔ထားျခင္းမ်ားသည္ အမ်ားအတြက္ အံ့အားသင့္စရာႀကီး
တစ္ခုျဖစ္ခဲ့ရေလသည္။
တကယ္ေတာ့ ဟုသည္ ေဖာ္ေဖာ္ေရြေရြ ရွိသူျဖစ္၍ ခင္မင္
ႏွစ္သိဖြယ္ရာေကာင္းသည္ဟုမက မ်က္ႏွာကလည္း အလြန္
အလုပ္လုပ္တတ္စဥ္မွ ျဖစ္ေၾကာင္းေဖာ္ျပေနသည္။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔အျပဳအမူႏွင့္ အေနအထုိင္သည္ ျဗဴ႐ုိကရက္
ဆန္လြန္းၿပီဟုလည္းေကာင္း ဘြဲ့ရပညာတတ္မ်ားလွဟု ထင္စြတ္ဖယ္ရာေကာင္းသည္။
အေျခခံ အက်င့္စ႐ုိက္ဓာတ္ျခင္းမရွိဟုလည္း ယူဆဖြယ္ရာ ရွိေန၏။
“ဥကၠ႒ႀကီးကို ေဆာင့္ေရွာက္ ေပးေနတဲ့ ဆရာဝန္ေတြကေတာ့
အသက္ရွည္ဖို႔မလြယ္ေတာ့ဘူးလို႔ ေျပာေနၾကၿပီ”ဟု ဟုက
တိုးတိုးေလသံျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ခ်က္ခ်င္းေတာ့ မေသႏုိင္ဘူးတဲ့။
သိတင္းပတ္ အနည္းအက်ဥ္းေတာ့
ေနရလိမ့္ဦးမယ္လုိတို႔ကထင္ေနၾကတယ္။
ဥကၠ႒ႀကီး အေနနဲ႔ သတိရတစ္ခ်က္၊ မရတစ္ခ်က္
ျဖစ္ေနေပမယ့္အေတာ္ေတာ့ သတိေကာင္းတယ္။
ေသမင္းကို အန္တုၿပီး အျပင္းအထန္ တိုက္ခုိက္ေနတုန္းပဲ”ဟု စကားကို
ျဖတ္၍ ရပ္လိုက္သည့္အခါ အခန္းထဲတြင္ တိတ္ဆိတ္သြားသည္။
အားလံုးသည္ ခရီးခ်ဳပ္ခဲ့ ခ်ီတက္ပြဲႀကီး၌ ေမာ္ႏွင့္အတူ ခ်ီတက္ခဲ့သူမ်ား
ျဖစ္ၾကၿပီဆုိေသာ္လည္း သူတို႔အေတြးႏွင့္သူတို႔ ၿငိမ့္ၿငိမ္ေနၾကျခင္း
ျဖစ္ပံုေလသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔အေနႏွင့္ အေျခအေန အရပ္ပို႔ အခ်ဳပ္ေဆံုး
စကားလံုးေတြသံုးၿပီးေျပာၾကရေတာ့မွာပါ။
ရဲေဘာ္ ဥကၠ႒ႀကီး ခင္ဗ်ား ဒီစားပြဲမွာ ရွိေနၾကတဲ့
လူေတြကေတာ့သူတုိ႔ကုိယ္သူတုိ႔ ရာထူးႀကီးေတြ အျမင့္ဆံုးရဖို႔

မေမ်ာ်ွန္းၾကပါဘူး။
ဆႏၵလည္း မရွိၾကပါဘူး”ဟုခ်ီယာအိုက ယခု ေလာေလာဆယ္
အာဏာဇ၀ါကီးမ်ားကို သူ၊လက္ထဲ၌ ဆုပ္ကုိင္ထားေသာေၾကာင့္ ဗ်က္ႏွာကို
ေစ့ေစ့ၾကည့္၍ ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ တစ္ခ်ိန္က ဥကၠ႒ကီး ေမာ္ေျပာခဲ့ဖူးတဲ့စကားတစ္ခြန္းကို
ကၽြန္ေတာ္တို့အားလံုး သတိရဖို့ လိုတယ္။
ဥကၠ႒ကီး ေမာ္ေျပာခဲ့တာကႏုိင္ငံေရးအာဏာဟာ ေသနတ္တစ္လက္ရဲ့
ေျပာင္းထဲမွာ ရွိေနတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ကၽြန္ေတာ္တို့အားလံုးကေတာ့
ျပည္သူ၊လြတ္ေျမာက္ေရး စစ္ရပ္ ပါ၀င္လာမွာကို မလိုလားဘူး။
တကယ္လို၊ ပါလာခဲ့ရင္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသမ်ားကို ဦးေဆာင္တဲ့ ဥကၠ႒ကီး
ေမာ္ရဲ့ ေနရာမွာဘယ္သူ၊ဆက္ခံမလဲဆိုတဲ့ ျပႆနာ ရွိလာလိမ့္မယ္။
အဲဒီအခါက်ရင္ ရွင္းမရေအာင့္ ဂ်ပ္ေထြးတဲ့ျပႆနာဟာ
ရွိလာမွာပဲ”“ဂ်ပ္ေထြးမဒ္ကေတာ့ မရွိဒုိင္ပါဘူး” ၾကာ ခ်ီယာအိုအား ၿပံဳး၍
ၾကည့္ၿပီး ျပန္ေျပာသည္။
သူသည္ သူ၏ရွဒ္မွ စာရြက္စာတမ္းအား လွန္ေလွာ ရွာေဖြၿပီး စာရြက္စုရြက္ကို
ဆြဲထုတ္လုိက္သည္။
ထို၏နာက္ ခ်ီယာအိုတက္သို၊ စာရြက္ကို တြန္းပို၊လိုက္သည္။
“မင္းကို တာ၀န္ခံအျဖစ္ခန္၊ထားလုိက္ရင္ ငါ အမ်ားႀကီး စိတ္ေအးရမယ္”လို၊
ဥကၠ႒ကီးေမာ္က ကၽြန္ေတာ့္ကို လြန္ခဲ့တဲ့သီတင္းပတ္ေတြထဲက
ေျပာထားၿပီးၿပီ။
“အမွန္အတုိင္း ေျပာရရင္ အဓိန္၊စာကို သူ၊လက္ေရးနဲ၏ရးၿပီး
ကၽြန္ေတာ့္လက္ကို ေပးထားခဲ့တယ္”ခ်ီယာအိုသည္ စာရြက္ေပၚမွ
တစ္ေၾကာင္းတည္းေသာ စာတန္းကို ဖတ္ၾကည့္သည္။
ကေလာင္ထြားေပ်ာ့ေပ်ာ့ျဖင့္ ေရးျခစ္ထားေသာ စာျဖစ္၏။
ေမာ္၏လက္ေရးမွာ လူအမ်ားကမွတ္မိေနေသာ လက္ေရးျဖစ္သည္။
စာရြက္ထိပ္တြင္ ၾကာ၏ နာမည္ အျပည့္အစံုပါသည္။
ေမာ္၏လက္ေရးျဖစ္သည္ကား ယံုၾကည္ခ်ိဳၾကဖြယ္ရုိင္ရာ ရွိ၏။
ခ်ီယာအိုက စာကို ေစ့ေစ့စပ္စပ္ၾတြးၿပီးသည့္အခါ သူ၏ဘးရွိ လူမွိတ္ခ်ဥ္
အားလံုးေသာ စစ္ေခါင္းေဆာင္မ်ား လက္သို၊လက္ဆင့္ကမ္းသည္။
ၾကာသည္ သူတို၊အားလံုးအား ၿပံဳး၍ ၾကည့္ေနသည္။
“ဥကၠ႒ကီး ေမာ္ခ်ဲ့လက္ေရးနဲ၊ တဆိတ္ဆို၊ကေတာ့သိသယျဖစ္ခ်ရာ
မလိုေတာ့ပါဘူး”ဟုခ်ီယာအိုက သူ၊လက္ထဲမွ စာရြက္ကို ၾကာ၏ လက္ထဲသို၊
လွမ္းေပးသည္။
ကၽြန္ေတာ္တို့ခါင္းေဆာင္ႀကီးရဲ့ လက္ေရးက်ေတာ့
တ႐ုတ္ျပည္သူ၀ိုင္ေတြကလည္း ေက်ာင္းေကာင္းႀကီးမွတ္မိေနၾကတယ္။
ဒါေပမဲ့ ဥကၠ႒ကီး ေသသြားၿပီဆိုရင္ေတာ့ ဥကၠ႒ကီးရဲ့
မယားနဲ၊သူ၊နာက္ဆုိက္ေတြက ဒီစာရြက္စုရြက္ျပ၀ံုနဲ၊
ေက်နပ္ၾကလိမ့္မယ္လို၊ မထင္ဘူး။
ဒီစာရြက္စုရြက္ကို ျပ၀ံုနဲ၊ ရဲေဘာ္ႀကီးကို
အကာအကြယ္ေပးဖို၊ဆုိတာလည္း မလြယ္ဘူး”ၾကာသည္
ဗ်က္ႏွာပ်က္သြားၿပီး စားပြဲအား ငံု၊ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ား ဆိုလိုတဲ့အဓိပၸါယ္ကဘာလဲ ရဲေဘာ္
မာၾယ္”“ပ်က္စီးၿမိဳ့ေတာ္ရဲ့ေဒသခံ တပ္ဖဲြ့ကို အမိန္၊တစ္ခု ေပးထားၿပီးၿပီ။

အမိန့်ကြီးကို ခင်ဗျားကိုအျမန်ဆုံး ဖမ်းဖို့ပဲ"ဟု ခီယာအိုက ျပန္ေျပာသည္။
ပဓာန်းတပ်မှူးမှာ ခီယာအို၏ အနီးဘွဲထုိင်လိုက်ရသည့်ျဖစ်ရာ ခီယာအို၏
စကားမဆုံးခင်ကပင် ေထာက်ခံသည့်အေနျဖင့် ေခါင်းတခ်ိက်
ညိတ်ျပသည္။
"ကံအားေလ်ာ်စြာပဲ တပ်မ်ားက ေပးထားတဲ့ အမိန့်အတုိင်း
မလုပ်ေသးဘဲကဖြန္ေတာ့္ဆ သတင်းပို့တယ္။
အဲဒီေတာ့ ကဖြန္ေတာ္က ဘာမွ မလုပ်ရဲဘဲလို့ တားၿပီး
ခင်ဗ်ားနဲ့လာေဆြးေႏြးၾကတာပဲ"ဟုဖ်ား၏ မ်က္လံုးသည္ ျပဴးက်ယ္သြားၿပီး
ထိတ္လန့်တၾကား ၾကည့္ေနသည္။
"ဗိုလ်ထဲတုန်းက အဲသလို အမိန့်မ်ိဳးထုတ္တို့ အခ်ိအစဥ္ လုပ္ခဲ့ဖူးတယ္။
အဲဒီတုန်းကေတာ့ရဲေဘာ္ တိန္ေခ်ာင့္-ပင္လ္ကို ရာထူးက ဖယ္ရွားၿပီး
ဖမ္းဆီးဖို့ ခ်ိစဥ္ခဲ့ၾကတာ။
ဒါေပမဲ့ ကဖြန္ေတာ္တို့တပ္ထဲက စစ္ေခါင္းေဆာင္ တခ်ိဳ့က တိန္ေခ်ာင့္-
ပင္လ္ကို လိုအပ္တဲ့ စစ္ေရးအကူအညီေပးၿပီးေတာင္ပုိင္းေဒသက
ေနရာတစ္ေနရာကို ပို့ၿပီး ပုန္းေနခုိင္းခဲ့တယ္"ထိုစကားမ်ားကို
ၾကားသည့္အခါ ဖ်ာသည္ မတ္တန္လန္ပ ေက်ာက္႐ုပ္သဖြယ္ျဖစ္သြားသည္။
သူ့မ်က္ႏွာတြင္ ေသာကရိပ္မ်ား အဆက်ိဳးအက်ယ္ ေပၚလာသည္။
စားပြဲပတ္ပတ္လည္မွာ သူ့အား ဝုိင္းရံ၍ ၾကည့္ေနၾကေသာ မ်က္လံုးမ်ားအား
ေရွာင္ရွမ္းကာေနာက္ထပ္ စီးကရက္တစ္လိပ္ကို မီးညိွ၍ မရပ္မနား ဖြာေနသည္။
"ကဖြန္ေတာ္တို့ တပ္က အာဏာသိမ္းလုိက္ရင္ ျပည္သူေတြရဲ့ၾကားမွာ
ျပည္တြင္းစစ္ဆက်ိးတစ္ခုျဖစ္လာမွာ ေသခ်ာတယ္။
ျပည္သူေတြရဲ့ေသြး အေျမာက္အျမားဟာလည္း က်ဖို့ ရွိတယ္။
အဲဒီေတာ့ ဥကၠ႒ဆက်ိး ေသြးရင္ ကဖြန္ေတာ္တို့အားလံုး ႏုိင္ငံနဲ့
ျပည္သူ့အက်ိးကို ၾကည့္ၿပီးေတာ္မွတ္ ဝိတ္ကိုနဲ့ လမ္းကို ေရြးဖို့လိုတယ္"
ခီယာအိုသည္ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးၿပီးျပတ္သားေသာ
ေလသံျဖင့္ေျပာေနဏ္။
"တကယ္လို့ ဥကၠ႒ဆက်ိး ေမာ္ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သူ့ေနာက္လိုက္ေတြက
ေခါင္းေဆာင္ေနရာကိုသိမ္းပုိက္သြား ဆက္ၿပီး ဆက်ိးစားမယ္ဆိုရင္
သူတို့အားလံုးကို ဖမ္းဆီးအေရးယူဖို့
ကဖြန္ေတာ္တို့ေသေဘာတူထားၿပီးၿပီ။
ဒါဆိုရင္ေတာ့ ခင်ဗ်ား ကဖြန္ေတာ္တို့ရဲ့ ေထာက်ခံအားေပးမႈကို
ရဖို့ရွိတယ္။
တပ်ထဲမွာ ရွိေနတဲ့ တပ်ဖြဲ့အားလံုးရဲ့ ေထာက်ခံအားေပးမႈနဲ့
သစၥာေစာင့္သိမႈကို အျပည့္အဝ ရဖို့ဒီတစ္ခုည့ံပဲ ရွိတယ္""မဒမ္ ခ်ိန္းတို့
အုပ္စုရဲ့ဆႏၵက ေတာ္လွန္ေရးဆိုတဲ့ စကားကို တြင်ြင်ကဲ်ၿပီး လုပ္ခဲမေပးတဲ့
အလုပ္ေတြကို ေစတနာ့ဝန္ထမ္း လုပ္ခုိင္းၾကတယ္။
တ႐ုတ္ျပည္သူ့ေတြအေနနဲ့ကအဲသလို အလုပ်ိဳးေတြကို
မလုပ္ခဲ့ဖူးဘူး"ဟု ေနာက္ မာရွယ္တစ္ခဲ့ကး ေလေအးျဖင့္ေျပာသည္။
"သူတို့ကဲ့ ရဲေဘာ္ တင္ခ်ယာအိုရဲ့လက္ထက္က ေမလထဲမွာ ဆုေၾကးေတြ
ရခဲ့တယ္မဟုတ္လား။
အဲဒီ ဆုေၾကးမ်ိဳးကိုပဲ ရခ်င္ၾကတယ္။
အဲဒါကို မရရင္ေတာ့ သပိတ္ေတြ ေမွာက္ယွယ္၊မၿငိမ္သက္မႈေတြ
ေပၚလာမယ္""ဒါက်ေတာ့ ဘယ္သူလုပ္ရမယ္ဆုိတာ ကဖြန္ေတာ္
မေျပာတတ္ဘူး ရဲေဘာ္တို့"ဟု ဖ်ာက မာရွယ္မ်ား၏ မ်က္ႏွာမ်ားအား

ဖွကည့်၍ေျပာသည္။
“ခင်ဗ်းဘက် လုပ်ဖို့လိုအပ်တာက ကၽြန္ေတာ္တို့ ေျပာျပထားတဲ့
အတုိင္းဖမ္းသင့္သူေတြကို ဖမ္းဖို့ပဲ၊ မဖမ္းဘူး ဆိုရင္ေတာ့
ကၽြန္ေတာ္တို့ရဲ့ေထာက္ခံမႈ အားလံုးျပန္ပ်ိဳ့မ္းရမွာပဲ”ဒုတိယ ဥကၠ
ၾသည္ ခ်ိယာအို့မ်က္ႏွာအား စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
တုန္ရင္ေနေသာလက္မ်ားျဖင့္ စားပြဲေပၚမွ သူ့စာရြက္စာတမ္းမ်ား စုစည္းကာ
လက္ဆြဲအိတ္ထဲ ျပန္ထည့္ၿပီးထုိင္ေနရာမွ ထရပ္သည္။
“ခင်ဗ်းနဲ့ ခင်ဗ်းရဲ့ေဘာ္ေတြက ကၽြန္ေတာ့္ေပၚ
ေထာက္ခံမႈေတြကိုျပန္ပ်ိဳ့မ္းသြားတာက်ေတာ့ ကၽြန္ေတာ္
မလိုလားပါဘူး၊ ရဲေဘာ္ မာရွယ္ရယ”ဟု ၾကာေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ေျပာတာ ခြင့္းပါတယ္ေနာ္”ခ်ိယာအိုက ပထမဆံုး
အႀကိမ္ၿပံဳးသည္။
“ေက်းဇူးပါပဲ၊ ရဲေဘာ္ ဒုတိယဥကၠ႒ႀကီးရယ္၊ခင်ဗ်း ေျပာတာ
ခြင့္းပါတယ္”ၾကာသည္ ခန့္းမႀကီး၏ တံခါးဆီသို့ ေလွ်ာက္သြားေနာ္ကြင္
စခ်ေခါင့္းေဆာင်ားသည္အ၀ိုအေသ ေပးသည့္အေနျဖင့္ ထရပ္လုိက္ၾကသည္။
သို့တေစလည့္း အေစာင့္ေစ်ာ္းမ်ားသည့္က်င့္း ေဘးသို့ ဖယ္ေပးၾက၊
သူတို့သည္ ခ်ိယာအို မ်က္ႏွာကိုသာ စုိက္ၾကည့္ေနၾကဆဲ။
မာရွယ္ခ်ိယာအုိက သူတို့ဘက္လည့္ခ်ဲ့ ေခါင့္းဆတ္ျပလိုက္သည့္အခါ
သူတို့သည္ တံခါးကို ဖြင့္ေပးၿပီးသူ့အား ထြက္ခြင့္ျပဳလိုက္ၾကေလသည္။
သူ အျပင္သို့ ထြက္သြားေနစဥ္အတြင့္း ကိုယ့္ရံေတာ္ တစ္ဦးသည္
သူ့ေဘးသို့ေရာက္လာၿပီး အေရးႀကီးေသာ ကိုယ့္ေရးကိုယ္တာ ကိစၥတစ္ခု
အတြက္ လူတစ္ဦးက ခ်ိယာအိုႏွင့္ေတြ့လိုပါသည္ဟု ေျပာေနသည္ဟု
တုိးတုိးေလး ကပ္ေျပာသည္။
ထုိအခုိက္တြင္ အျပင္ဘက္ စႀကလမ္းဘက္သို့ ပီကင္းၿမိဳ့ေတာ္ အမွတ္(၇)
စုိတ္ေရာဂါကုစခန္းမွ အမ်ိဳးသား သူနာျပဳ တစ္ဦး ေရာက္လာသည္။
ခ်ိယာအိုက ထိုသူအား ခ်က္ခ်င္းမွတ္မိသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ အခုလို လာေျပာရတာ ဝမ္းနည္းပါတယ္၊ ရဲေဘာ္
မာရွယ္”ဟု ထုိအမ်ိဳးသားသူနာျပဳက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ အခု လာေျပာတာက ခင်ဗ်းရဲ့ ညီမ ကိစၥပါ”“ညီမ
အေၾကာင့္းက ဘာလ”“ခင်ဗ်း ညီမ်က ဂုတ္ဆရက္ စိတ္ေဖာက္ျပန္ၿပီး
သိပ္ၾကမ္းလာတယ္၊ ကၽြန္ေတာ္တို့ သူ့ကိုထိန့္းလို့ မရေတာ့ဘူး၊ သူ့
ၾကည့္ရတာ ခင်ဗ်းကို လုိအပ္တယ္လို့ထင္တယ္”ခ်ိယာအိုသည္ ထုိသူအား
အံ့အားသင့္ၿပီး ၾကည့္ေနသည္။
“ဒါေပမဲ့ ဆယ့္ႏွစ္ခ်ာကာလအတြင့္း သူ ဘာစကားမွ မေျပာဘူး၊ လႈပ္လည့္း
မလႈပ္ရဲခဲ့ဘူး မဟုတ္လား”“ဟုတ္ပါတယ္၊ ဒါေပမဲ့ အခု ညက်မွ ဂုတ္ဆရက္
စိတ္ေဖာက္ျပန္ၿပီး မၿငိမ့ဆမ့ျဖစ္လာခဲ့တာပါ။
သူဟာ သူ့အခန့္းထဲမွာ ေအာ္ဟစ္ၿပီး ေျပး့ေနတယ္၊
ျပတင့္းေပါက္ကိုကာ်ွင့္းၿပီး ထြက္ေျပး့ဖို့လည့္း ႀကိဳး့စားတယ္၊
သူက ခင်ဗ်းနာမည္ကိုပဲ မနား့တမ့္း ေခၚေနတယ္၊ဘယ္လိုမွ ထိန့္းလို့
မရၾကေတာ့ဘူး၊ ေဆး့ေတြ တုိက္ေပမယ့္ အလကား့ပဲ၊ တစ္ခ်ိန့္း
ခင်ဗ်းကိုပဲေခၚေနတယ္၊ အဲဒါေၾကာင့္ ကၽြန္ေတာ္တို့က ခင်ဗ်းကို
ေခၚမွ် ျဖစ္ေတာ့မယ္လို့ ထြက္တာ၊ သူ အခုျဖစ္ေနတာကေတာ့
တိရစၧာန္ဂုဏ္း တစ္ေကာင္အတုိင္းပဲ”“ေကာင္းၿပီေလ၊ မင့္း သူ့ဆီကို
အျမန္ ျပန္သြားပါ”ဟု ခ်ိယာအိုက ေျပာသည္။

“ငါအခုခ်က္ခ်ိန္း အျမန္ လိုက္ခဲ့မယ္”

၁၁၁၁ မဒမ္မ ခ်ိန္ခ်ိန္းဇာ၊ နက္ေမွာင္ေသာ မ်က္လုံးမ်ားသည္ မ်က္ခမ္းမ်ားေနာက္ထပ္ဖံုးေတာက္ပလာေနၾကဇာ။
သူမဇာ၊ မ်က္လုံးမ်ားသည္ ကာအို၏အား စူးစူးရဲရဲ
ၾကည့္ေနၾကျခင္းျဖစ္သည္။
သူမ ထိုင္ေနသည္မွာ သူမဇာ၊ စာၾကည့္ခန္းအတြင္း၌ ျဖစ္သည္။
ကာအုိ အခန္းထဲ ဝင္လာခ်ိန္တြင္ခ်ိန္းသည္ လက္ထဲမွ တယ္လီဖုန္းအား
ဖုန္းပုခက္ေပၚ ျပန္ထားေနခုိက္ ျဖစ္ေလသည္။
မဒမ္ခ်ိန္း ေနထုိင္ကိုေသာ အမွာ အုတ္ျဖင့္ ေဆာက္လုပ္ထားေသာ
ေခတ္မီတုိက္တာ၌ျဖစ္၍ ခ်မ္းနေဖ်ာ ၿခံဝင္းအတြင္းမွ
ေထာင့္ေထာင့္၌ ေဆာက္ထားျခင္းျဖစ္ဇာ၊။
သူမသည္ အလုပ္ လုပ္သည့္အခါတြင္း ဂ်ေနရာတြင္ တစ္ေယာက္တည္း
သီးျခားခြဲ၍ အလုပ္လုပ္ေလ့ရွိသူ ျဖစ္ေလသည္။
“မင္းတို၏လူစြမ္းေကာင္း မာရွယ္ကီးေတြက
တို၏မ်ားရဲ့အရည္အခ်င္းမရွိတဲ့ ပါတီ ဒုတိယဥကၠ၀ါကီးနဲ၏
လွဳပ္ရွားမည္းေအာ၊ တစ္ခါ လုပ္တယ္ဆို”ဟု ခ်ိန္ခ်ိန္းက ဧည့္ဆုပ္ေသာ
ေလသံျဖင့္ေမးသည္။
“ၿပီးေတာ့ သူက ဥကၠ၀ါကီးကိုယ္တုိင္ လက္ေရးနဲ၏ ေရးထားတဲ့ လံုးဝ
အဓိပၸါယ္မရွိတဲ့စာရြက္စာတန္စာတုိလည္း ထုတ္ျပတယ္ ဆိုပါလား”ကာအုိက
ဘာမွ ျပန္မေျပာ။
သူသည္ အျပင္ဘက္ ဂုံးခုန္းတစ္ခါ အတြင္းရွိ စားပြဲတစ္လံုးမွထ၍ ေျမင္လင့္
တ္ုင္းထြာေရး ဗ်ဴ၀ါမွ အသစ္ေရာက္လာေသာ စာရြက္စာ်းကို
ကိုင္တြယ္လာခဲ့ျခင္း ျဖစ္ဇာ၊။
အခ်ိန္မွာ မနက္ခင္း ၈ နာရီ ထုိးၿပီးစ ျဖစ္ေသာ္လည္း
ေျမာက္ပုိင္းနွင့္အေရွ့ေျမာက္ပုိင္း ေဒသမ်ားရွိ ျပည္နယ္တစ္ခါင္ခန္၏မွ
ေရာက္လာေနၾကေသာ သတင္းမ်ားသည္ေလ့ာနည္းသြားသည္ဟု မရွိဘ
တိုးသည္ထင္ထာ တုိးလာေနသျဖင့္ သူ၏စိတ္ထဲ၌ထိတ္လန္၏ခင္းသည္
တုိးလာလွ်က္ထာ ရွိေလဇာ၊။
မဒမ္ခ်ိန္းဇာ၊ စာၾကည့္ခန္း ျပတင္းေပါက္မ်ားမွာ ပြင့္လ်က္ ရွိၾကသည္။
“ဒီမယ္ ရဲေဘာ္တာအို၊ အဒဲ “က်ပ္ျပည့္ ဟြာ”ဆိုတဲ့ လူက
စစ္တပ္ေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ၏ ေပါင္းၿပီး တုိက္ခုိက္ဖို၏ကိုးစားေနတာ
မင္း သိရဲ့လား”ဟု ခ်ိန္ခ်ိန္းက ေမးသည္။
“လယ္သမားေတြရဲ့မိတ္ေဆြကေသခါနီးက်ခါမွ လမ္းသရဲတစ္ေယာက္ရဲ့
အေလ့အက်င့္ကို အတုခုိးေနပါကလား”တစ္ခ်ိန္က မိန္းမေခ်ာ မိန္းမလွ
ဂုဏ္ရည္မ်ားသမွ်ီး ျဖစ္ခဲ့ဖူးေသာ ခ်ိန္ခ်ိန္းသည္ေခါင္းေဆာင္ၾကီး ေမာ္ဝိ-
တုန္းဇာ၊ ဇနီးမယားအျဖစ္ ၈ွစ္ေလးဆယ္ နွစ္ပါးမွ် ၾကာခဲ့ဇာ၊။
သူမသည္ကာအိထံမွ အေျဖအား ေစာင့္ေနခုိက္တြင္
စိတ္ရွည္ျဖစ္ေနသည့္ဂုံခဲျဖင့္ လက္ထဲမွ ခဲတံျဖင့္စားပြဲအား
တေဒါက္ေဒါက္ ေခါက္လ်က္ရွိသည္။
မဒမ္ခ်ိန္ခ်ိန္းသည္ ကိုယ္လံုးကိုယ္ထည္ ေသးသြယ္သြယ္ျဖစ္၍
စိတ္ဓါတ္မာတတ္သည့္ေဘာသဘာ၀ ရွိဇာ၊။
အသက္မွာ ေျခာက္ဆယ္ကြက္ခန္းဝင္ခ ျဖစ္ေသာ္လည္း မ်က္ၾွာသည္ၾုိဝ်ိလွပဆဲ
ျဖစ္သည္။
သူမသည္ သူမဇာ၊ ေယာက်္ားအား ယိန္ခြန္ကြင္ ေတြ့ၿပီး
သူမဇာ၊အလွတြင္ကုိးဝင္ခဲ့မက်ေစခဲ့ျခင္း ျဖစ္ဇာ၊။

သူမဇာ၏ မ်က္ခမ္းေနာက္ မ်က္ကုံးမ်ားသည္ သူ လိုခ်င္ေသာအရာရေအာင္ ယူဖို႔
ဝန္ေလးသလို သူ ေပးခ်င္ပါကလည္း လြယ္လင့္တကူ ေပးခ်င္တတ္သည့္ဘဝကို ျခင္းကို
ေဖာ္ျပေနသည္။
“ျဖစ္ႏိုင္ေခ ရွိတာကေတာ့ မာရွယ္ေတြဟာ သတင္း
ႏွိမ့္ေနတယ္လို႔ ထင္တာပဲ”ဟုကာအိုက ထင္ျမင္ခ်က္ ေပးသည္။
“အစည္းအေဝးကို အရာရွိေတြအားလံုးရဲ့ သေဘာတူညီခ်က္နဲ႔ခင္ဗ်ာ
ျဖစ္ရပါတယ္”“ငါက အဲဒီအခ်က္ကို ရွာခုိင္းေနတာ”ဟု ခ်ိန္ခင္းက စိတ္ရွည္လံုျဖင့္
ေျပာသည္။
“အဲဒီကိစၥကို ျမန္ျမန္လုပ္ပါ” ေျပာေျပာဆိုဆို ခ်ိန္ခင္းသည္
စားပြဲအံဆြဲတစ္လံုး၏ ေသာ့ကိုဖြင့္၍အတြင္းမွ ဖုိင္တစ္ခု ဆြဲထုတ္ကာ
ဖတ္ရွုသည္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ကာအိုအား ေမာ့ၾကည့္ၿပီးအကဲခတ္ေနသည္။
“ဒီမယ္ ရဲေဘာ္ ကာအို၊ အစည္းအေဝးမွာ ဘာေတြပဲျဖစ္ခဲ့ျဖစ္ခဲ့
သိသာေနတာက ဥကၠ႒ကိုးဟာ ၾကာၾကာအသက္ရွင္ၿပီး ေနရေတာ့မွာ
မဟုတ္ဘူးဆိုတဲ့အခ်က္။
သူ႔နရာကိုဆက္ခံဖုိ႔ ဆိုတာကလည္း အခုထိ
ဂုန္းကန္းမွားေနၾကရတုန္း၊ ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ မင္းဟာ
ဥကၠ႒ကိုးေမာ္ဒယူလ္ေရးလမ္းေၾကာင္းကို
သစၥာေစာင့္သိလာခဲ့တာ ဆယ္ႏွစ္ေတာင္ ရွိခဲ့ၿပီ။
ငါ့အေနနဲ႔မင္း ပါးစပ္ကေနၿပီး ငါ့အေပၚမွာေရာ ငါ့ကို ေထာက္ခံေနၾကတဲ့
ေခါင္းေဆာင္ပိုင္းက ရဲေဘာ္ေတြအေပၚမွာပါ ကၽြန္ေတာ္
သစၥာရွိပါေသးတယ္ဆုိတဲ့ စကားၾကားခ်င္ေနတယ္”“ဥကၠ႒ကိုး
ေမာ္ဒယူလ္ေရးကို ကၽြန္ေတာ္ ေထာက္ခံလာတာ
အခုခ်ိန္ထိမယိမ္းမယုိင္ခဲ့ပါဘူး၊ တစ္သမတ္တည္းပါပဲ”ဟု ကာအိုက
ျပန္ေျပာသည္။
“လူတန္းစားတုိက္ပြဲဟာလူ႔ဘဝေလာက တုိးတက္မႈအတြက္
ေသာ့ခ်က္ပဲလို႔လည္း ကၽြန္ေတာ္
အၿမဲတမ္းယံုၾကည္ခဲ့တာပါ”“မင္းဆီက ဒီစကားၾကားရတာ ငါ
သိပ္ဝမ္းသာတယ္ ကာအို၊ အခ်ိန္လာလို႔စစ္ပြဲလုပ္ေတြနဲ႔ ႏွစ္ဦးႏွစ္ဖက္
အေပးအယူ တည့္ေအာင္ေဆြးေႏြးၿပီးလို႔ ကာပ္ယာပည္သူ
ဘြာကိုေဘးဖယ္ခ်ိန္ရင္ မင္းရဲ့ေထာက္ခံမႈဟာ သိပ္ၿပီး တန္ဖုိးႀကီးလာမွာပါ။
အေရးေပၚကိစၥေတြအတြက္ အစီအစဥ္ေတြကိုလည္း အလုပ္႐ံု
ျပည္သူ႔စစ္ေတြနဲ႔ညႇိႏိႈင္းၿပီးႀကိတင္ျပင္ဆင္ထားၾကရမယ္”ခ်ိန္ခင္း
စကားျဖတ္လုိက္သည့္အခါ ကာအိုသည္ သူယူေဆာင္လာသည့္
စာရြက္စာတမ္းကိုေထာင့္ျပသည္။
“ေျမာင္လင္ တုိင္းထြာေရး ဗ်ဴဟာဆီက အစီရင္ခံစာေတြက
ေနာက္ထပ္ေရာက္ေနတုန္းပဲ။
ေျမာင္လင္သက္ဆိုး တစ္ခုလုံးလံုမွဳယူဆုိတာ ဥကၠ႒ကိုးကို
ကၽြန္ေတာ္တို႔သတိေပးမထားသင့္ဘူးလား၊ သိလို႔
ေသြးလန္႔သြားျပန္ရင္လည္း သူ႔ကုန္းမာေရး
ပိုမ်ားဆုိးသြားမလား”မဒမ္မွန္ခင္းက လင့္ျမန္စြာ ေခါင္းယမ္းသည္။
“ဥကၠ႒ကိုးက အခ်ိန္ရွိသမွ်သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ကို အၿမဲသတိထားမိေနတာပဲ”ဟု
ေျပာသည္။
“အဲဒီ သတင္းမီးေပးရင္ေတာ့အုိရယ္ျဖစ္မွာ စိုးရတယ္”ခ်ိန္ခင္း၏

စားပြဲထက္မွ တယ္လီဖုန္း ျမည္လာသျဖင့္ ခ်ိန္ခင္းက ေကာက္ကုိင္သည္။
တစ္ခဏမွ် နားေထာင္ေနၿပီးတြင္ သူသည္ ကာအိုအား လွမ္းၾကည့္သည္။
“မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအုိဆက အေရးႀကီးတဲ့ ဖုန္းအေခၚင့္ ေရာက္လာတယ္၊
အခုဟိုတစ္ဖက္က ေအာ္ေနတာ ဖုန္းကုိင္ထားတယ္” ခ်ိန္ခင္းဏ္၏ မ်က္ႏွာသည္
မည္းေနသည္။
သူသည္ ေလာေလာဆယ္ သိထားရသည့္ သတင္းေၾကာင့္ လု-
ခ်ီယာအိုအေပၚ မႈခ်သက္ျဖစ္ခဲ့ရသည္။
“မင့္ ဦးႀကီးက စစ္ဖ်ိဳလ်ဳပ္ေတြကို အစည္းအေဝး ေခၚတဲ့ထဲမွာ
တစ္ဦးအပါအဝင္လို႔ ငါ သတင္းရထားတယ္၊ မင္းနဲ႔ သူ႔ဆက္ဆံေရး
အေျခအေနက ဘယ္လိုလဲ”“သူ႔ကို ျပန္လည္ျပဳျပင္
ေျပာင္းလဲေပးၿပီးကတည္းက စကားတစ္ခြန္းမွ
မေျပာခဲ့ဘူး”ဟုကာအိုက ေျဖသည္။
“သူနဲ႔ စကားေျပာခ်င္စိတ္လည္း မရွိဘူး”“မာရွယ္ လုက မင္းအေမ
ေရာက္ေနတဲ့ စိတ္ဇေဆး႐ုံကေနၿပီး ဖုန္းဆက္တာ သူ့ကေျပာတယ္၊
ျဖစ္ႏုိင္ရင္ ေဆး႐ုံကို ျမန္ျမန္သြားပါတဲ့၊ မင္း အဒိမွာ ရွိေနဖို႔ သိပ္
လိုအပ္ေနတယ္တဲ့.”ကာအိုက လက္ဝတ္ရာဒီအာ ငုံ႔ၾကည့္သည္။
နံနက္ သံုးနာရီ ထုိးေတာ့မည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အစ္ကုိက လုပ္စရာ အလုပ္ေတြက ဒီမွာ အမ်ားႀကီး ရွိေနတယ္။
ကၽြန္ေတာ္က ဦးႀကီးလုိသစၥာေဖာက္တယ္လို႔ အထင္ခံထားရတဲ့ လူနဲ႔လည္း
အဆက္အသြယ္ မလုပ္ခ်င္ဘူး”“အလင္ဒလုိလည္း မဆံုးျဖတ္ပါနဲ႔၊ ဖုန္းဆက္တာ
လက္ခံၿပီး သူနဲ႔ သြားေတြ႔လိုက္ပါ၊တစ္ဖက္လည္း အစည္းအေဝးမွာ
ဘာေတြျဖစ္သြားတယ္ဆိုတာ စံုစမ္းရတာေပါ့။
သူ႔ဆက္ဝင္တို႔ရဲ႕အနာဂတ္အတြက္ ဘယ္လိုအခြင့္အလမ္းေတြ ရလာႏုိင္မလဲ
ဆိုတာပါ မင္း ပါးနပ္စြာနဲ႔ရေအာင္ ထုတ္ယူႏုိင္ဖို့ အေနအထားရွိတာပဲ။
မင္း အေနနဲ႔ တစ္ခ်ိန္က ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ့ေအပင့္ထူးထူးျခားျခား
သစၥာေစာင့္ခဲ့တဲ့ မာရွယ္ တစ္ေယာက္ကာ
ကာကြယ္ေရးဝန္ႀကီးရာထူးကိုေတာင္ ရႏုိင္တယ္ဆိုတဲ့ စကား မင္း
သံုးႏုိင္ေနတာပဲ”ကာအို႔ မ်က္လံုးမ်ားသည္ အံ့အားသင့္ၿပီး
ျပဴးက်ယ္သြားၾကသည္။
ထို႔နာက္ ကိုးငါးေသာအဖူအရာျဖင့္ ေခါင္းညိတ္သည္။
“မင္း ဂံုးခန္းကို ျပန္သြား၊ အဲဒီကေန သူ႔ကို ျပန္ေခၚ၊ စိတ္ဇေဆး႐ုံကို
လာၿပီး သူနဲ႔အျမန္ဆံုးလာေတြ႔ပါမယ္လို႔ သေဘာတူလုိက္၊
အခ်ိန္ျဖဳန္းမေနနဲ႔တော့”

၁၂၁၂ ကာအိုသည် ခ်န္နန္ေဟးမွေန၍ စိတၱဇေဆး႐ံုဆီသို႔ ေျမေအာက္ဥမင္လမ္းအတုိင္းေျပးလာခဲ့သည္။
သူသည္ အသက္ရွဴ၍တန္သင့္ ရွဴ၍မည္သာ ဆံုးျဖတ္ထားသည္။
တျခားေၾကာင့္ဟုတ္။
ေျမေအာက္ ဥမင္လိုဏ္ေခါင္းထဲတြင္ အပူခိန္သည္ မ်ားစြာနိမ့္ဆင္းလွ်က္ ရွိျခင္းေၾကာင့္ျဖစ္၏။
သို႔ေသာ္လည္း ေျမျပင္ထက္သို႔ တက္လာသည့္အခါ ထန္ေသာေလႏွင့္ ေတြ႔ေသာ္လည္း မြန္းက်ပ္လို ျဖစ္ရက္ခဲသည္။
သူ၏ ရွမ္းသည္ ေလအရွိန္ျဖင့္ ေခၽြးစိုေနေသာ ေက်ာ၌ကပ္လ်က္ ရွိေလသည္။
အပူရွိန္ ျပင္းလြန္း၍ လူအမ်ားသည္ အိပ္ရာမ်ားကို အျပင္သို႔ထုတ္ခ်ျခင္းထားၾကေသာ္လည္း မအိပ္ႏုိင္ၾကေခ်။
သူတို႔ထဲမွ လူအမ်ားစုသည္ ေျမေပၚတြင္ အစုလုိက္ဝိုင္းထုိင္ကာ စကားစျမည္ ေျပာေနၾကရာမွ ေျပးထြက္လာေသာ ကာအိုအား အထူးအဆန္းတစ္ခုသဖြယ္ ၾကည့္ေနၾကသည္။
အခ်ိန္ခါနံနက္ဦးနာရီ မိနစ္အနည္းငယ္ အခ်ိန္ျဖစ္၍
သူသည္ခ်စ္ဇေဆး႐ံုအတြင္းသို႔ အေျပးအလႊား ဝင္လာခဲ့ေလသည္။
ေမွာင္မည္းေနေသာ စသက္ဇလမ္း တစ္ေလွ်ာက္တြင္ အလင္းေရာင္သည္ လင္းလက္ေနသည္။
သူသည္ ခ်ိယာအိုအား လံုးဝ မျမင္ေသး။
ထိုအခ်ိန္ကာပင္ ခ်ိယာအိုသည္ ကာအို၏အေမအခန္းမွ ထြက္လာသည့္ သူ၏ ဦးႀကီးအား ျမင္လိုက္ရ၏။
သူ၏ ဦးႀကီးေနာက္ရွ အမ်ိဳးသားသူနာျပဳသည္ လိုက္ပါလာသည္။
“မင္ေမေမက ညသန္းေကာင္ကတည္းက မင္းနာမည္ကုိပဲ ေခၚေနတယ္”ဟု ခ်ိယာအိုကေျပာသည္။
“ငါ မင္းအေမနဲ႔ နာရီဝက္ေလာက္ ေနခဲ့ၿပီးၿပီ။
ဒါေပမဲ့ ဘာမွ လုပ္လို႔ မရဘူး။
တကယ္လို႔ မင္း သတိထားၿပီး နားေထာင္မယ္ဆိုရင္ သူ ေခၚေနတာ ‘ခ်ိယာအို’ မဟုတ္ဘူး၊ သူေခၚေနတာ ‘ကာအို’…”ထိုအခါက်မွပင္ ကာအိုသည္ သူ၏အေမ၏ နာမည္ေခၚသံကို သတိထားမိလာသည္။
သူ၏အေမသည္ သူ၏နာမည္အား အဆက္ျပတ္ ေခၚေနျခင္းျဖစ္၏။
“ကၽြန္ေတာ့္ အခန္းထဲတြားမယ္”ဟု ကာအိုက ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္ တစ္ခါခု လုပ္ခ်င္ေပးႏုိင္လိမ့္မယ္လို႔ေတာ့ မထင္ဘူး”ခ်ိယာအို၏ မ်က္ႏွာသည္ ျဖဴေရာ္ေသြးခန္း ခက္ထန္သင္းမာသြားသည္။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေလကြာ။
ဒီကိစၥမွာ မင္းအေနနဲ႔ တစ္ခါခုေတာ့ လုပ္သင့္တယ္လို႔ ငါ ထင္တယ္ဟာ၊
အတိတ္ကာလကတစ္ေလွ်ာက္လံုး မင္းဟာ မင့္ေမအတြက္ ကိုယ္ကၽြန္ရေၾကာင္း အနစ္နာခံ လုပ္ေပးခဲ့တာ ဘာမွကိုမရွိခဲ့ဘူး”ကာအိုက ခ်ိယာအို၏ မ်က္ႏွာကို အာခ်ိလိုသည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္ ျပန္ၾကည့္ေနသည္။
“ဖိအားေပးၿပီး ခုိင္းတာေတြက သိပ္မ်ားတယ္။
မၾကာခင္မွာ ကၽြန္ေတာ့္ကို ႏွစ္ခ်ဳိးႏွစ္ဖက္တိတ္ဆားၿပီး အက်ီးရွိုးုိင္ၿပီး အေၾကာင္းအရာတခ်ိန္ကို ေျပာခ်င္တယ္”ခ်ိယာအိုသည္ ခ်က္ခ်င္း ျပန္ေျပာဘဲ သူ၏တူ၏ မ်က္ႏွာကို စူးစမ္းသည့္ အၾကည့္ျဖင့္ၾကည့္ေနသည္။

တစ္ခဏမွ် တိတ္တိတ္ ေနခုိက္တြင္ ေမ-လင္းဏ၏ အခန္းတြင္းမွ
ေၾကာက္ခ်ြက္ဖြယ္ေကာင္းေသာ ညည္းညဴသံမ်ား ကယ္ေလာင္လာသည္။
“မင္းေျပာတဲ့ ‘ႏွစ္ခ်ဳိးႏွစ္ဖက္ခံလုိးစတဲ့စားေစမယ့္ ျပစ္နာေတြ’ ဟိတဲ့
စကားမ်ဳိးေတြကို ငါ မၾားမၾားစားစား မၾကားဖူးခဲ့ဘူး။
မင္းနဲ႔ငါေနာက္ဆံုး ေတြ႔ခဲ့ၾကတာ အလုပ္သမား အားကစားကြင္းထဲက
စင္ေပၚမွာ မဟုတ္လား၊ အဲဒီတုန္းကလည္း ငါ မၾကားဖူးခဲ့ပါဘူး။
ဒီေတာ့ကြာ အခု မင္းေျပာမယ့္ စကားေတြဟာ ငါ့အတြက္သိပ္ဝမ်ဳိး
စိတ္ဒဏ္စာရာ ေကာင္း မေကာင္း ငါ သံသယျဖစ္ေနတယ္”“အခု
ခ်ဥ္းကပ္မႈကို ဥေပကၡာျပဳလိုက္ရင္ ခင္ဗ်ားဟာ မလိမၼာဆံုး
လူတစ္ေယာက္သာျဖစ္ေရာက္သြားလိမ့္မယ္”ဟု ကာအိုက ထပ္ေျပာသည္။
“အခု ကိစၥမွာက ခင္ဗ်ားအတြက္အေတာ္မ်ားမ်ား အက်ဳိးရွိႏုိင္ေရာေတြ
ရွိေနတယ္”“သူတစ္ပါးဆီက ေခ်းငွားထားတဲ့ အခ်ိန္ေတြအေပၚမွာ မင္း
အမွ်ဳိးဝမ်ဳိး ေနလာခဲ့ရတာႏွစ္ေပါင္းၾကာေနၿပီ”ဟု ခ်ဳိယာအုိက
ေျပာသည္။
“အခုလည္း သူတစ္ပါးက ခြင့္ျပဳလိုက္တဲ့အခ်ိန္ကာလနဲ့ေနၿပီလို႔ ငါထင္တယ္။
မင့္ရဲ့အခုလို ေခၚခုိင္းတာဟာ အေရးႀကီးတဲ့ ကိစၥရွိလို႔မင္းအေမကို
ကူညီဖို႔ မင့္အေမ မင္းနဲ့ေတြ႔ဖို႔ သိပ္ဝမ်ဳိး လိုအပ္ေနတယ္၊ အဲဒီေတာ့
အခ်ိန္တုန္းမင့္အေမဆီ သြားလုိက္ပါ”ခ်ဳိယာအုိသည္ ေနာက္ထပ္ စကားတစ္ခြန္းမွ
မေျပာေတာ့ဘဲ ခ်ာခနဲ ျပန္လည္လွည့္အေမွာင္ထဲမွ်ား က်ေနသည့္
စကၠဴလမ္းအတုိင္း ေလွ်ာက္သြားေနသည္။
ခ်ဳိယာအုိအားလွမ္းၾကည့္ေနသည့္ ကာအို႔မ်က္ႏွာသည္ တင္းမာလ်က္
ရွိ၏။
ထို႔နာက္ သူသည္ ေတးနာ္ခ်ဳိရပ္ေနေသာ သူနာျပဳဆရာမအား
သူ႔နာက္လုိက္ခဲ့ဖို႔ လက္ျပ၍ေခၚကာ သူ႔အေမ
အခန္းတြင္းသို႔ဝင္ခဲ့ေလ၏။
အခန္းထဲတြင္ သူ႔အေမသည္ အိပ္ယာထက္၌ သူနာျပဳဆရာမတစ္ေယာက္၏
လက္တြင္းဒဏ္ရာကုန္းကုန္ေနသည္ကုိ ေတြ႔ရသည္။
မ်က္ႏွာမွာ တစ္ဖက္သို႔ လွည့္ေနခုိက္ျဖစ္၍ သူ ဝင္လာသည္ကုိမျမင္။
သူမ၏ ႏႈတ္ဆက္သံမွ မိမိနာမည္ၾား ေခၚေနဆဲ၊ ကာအုိသည္ ႏွစ္ခ်ဳိနစ္
သံုးမိနစ္ခန္႔ၾကာမွ်ရပ္ေနသည္။
သူ႔ရင္ဘတ္ခုန္ကား သူ ယခင္က မသိခဲ့ရဖူးေသာ
ခံစားမႈတစ္ခုသည္ထင္ေရာက္ခဲ့၏။
“ခြင့္ ေရာက္လာၿပီလို႔ ခြင့္အေမကို ေျပာလုိက္ပါ။
ရဲေဘာ္ ကာအို”ဟု သူနာျပဳဆရာမကတုိတြန္းသည္။
“ခြင့္ ေရာက္လာတာကို သူ သိခ်င္ပဲေမွာ”ကာအုိသည္ အခန္းဏ
အလည္လည္အေထ ေလွ်ာက္သြားၿပီး ရပ္ေနသည္။
“အေမကၽြန္ေတာ္ပါ။ ကာအုိေလ” ဟု အသံေပးသည္။
“အေမ ဘာျဖစ္လို႔လဲ ဟင္...၊ အေမ ဘာျဖစ္ေနလဲ”ပထမေတာ့
သူ႔အသံသည္ ထိေရာက္ခဲ့မ၌၊ ထို႔နာက္ ဂုန္းကန္ေနေသာ ေမ-
လင္းသည္ၿငိမ္က်သြားသည္။
သူနာျပဳဆရာမသည္ ေမ-လင္းအား ထူ၍ ထုိင္ေပးသည္။
နဖူးမွ ေခၽြးမ်ားကိုသုတ္ေပးသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ အထုိင္က်သြားေသာ ေမ-လင္းသည္ သူမ၏
အၾကည့္အားအခန္းအလယ္သို႔ ေျပာင္းလိုက္သည္။

ပွကည့်စတြင့် သူမသည့် ဘာကိုမွ အပီအျပင့် သိဟန့်ျမင့်ဟန့် မတူ။
မ်က့ှာထားသည့်။
ှ်ွင့်ိျမ်ကမာတြင့်ှ်ဒ် ရပ့ေနသူှ်ွင့် တူေနသည့်။
သို၇်သာလည့်ှ် ေရာက်လာေသာ လူသစ္စာမ်က့ှ်ကို မွတ်ိုလာဟန့် ရှိ၏။
သူနာျပဳဆရာမက တြန့်လိမ့ေပွကမြ ေနေသာ ကိုးန့စ္ဆက်ိုးအားသပ့ပ့ပ့
ျဖစ့ေအာင့် လုပ့ေပးေနသည့်ကို လည့်ှ်ေကာင့်ှ်၊ ဖ့ဂ်ဖရဲျဖစ့ေနေသာ
ဆပင့်ကားအားျပဳျပင့ေပးေနသည့်ကို လည့်ှ်ေကာင့်ှ် ၿငိမ့ခ်ေနသည့်။
“ကပြြန့ေတာ့ လာတာ တျခားေပွကာင့် မဟုတ်ဘူး။
အေမ... အေမ ေနမေကာင့်ှ်ဘူးလို၇်သူတို၇်က ကပြြန့ေတာ့်ကို
ေျပာပွကလို၇်”ဟု ကာအိုက ေျပာသည့်။
“ေနေကာင့်ှ်ေအာင့် ေန့ပါ အေမ...”ေမ-လင့်ှ်သည့် သူ၇်သားအား
ျမင့်ကန့်မတူသည့်ဟု အပွကည့်ိုျဖင့် စုိင့်ကည့်ေနသည့်။
ခက်ခဲှ်ပင့် စိတ့ှ်ွလံုး သိမ့ေမြ၇်အိုးေဆွးသြားသည့်။
အိမ်ကာအစြန့်ှ်ဒ် ေတာင့်ေတာင့်မတ့ျပင့်ိုသည့်။
သူမ၏ ှ်ွတ့မ့်ှ်မ်ားသည့် လှ့်လာေသာ့်လည့်ှ် အသိထြက်မလာ။
ကာအိုသည့်၇်အေမ စကားမ်ားအား ပွကားလိုသျဖင့့် ေခ့ါနားသို၇်
ေျခတ့စ့ဆမ့်ှ်မွ် တိုး၍ ရပ့နှ့ပ့ားလိုက်သည့်။
ထိုအခုိက်ကာပင့် သူ၇်ျခေထာက်ေအာက်မ ပွကမ့်ှ်ျပင့်တ့စ့ခ်လံုး
လှ့်ပ့ားခါယမ့်ှ်သြားသည့်။
ေျပင့်ထက်ဒ် မၿငိမ့ဆိမ့ ျဖစ့ေနေသာ လိှ့်ှင့်လံုးဃကီးထက်မ
ေလွတစ့်ေပင့်ခ် ရပ့ေနရသလုိခံစားေနရ၏။
တ့စ်ခ်တည့်ှ်မွာပင့် ကာအိုနားထဲသို၇်
က်ယ့ေလာင့်ျမည်သည့်ှ်ေသာအသံဃကီးမ်ားအား ေပွကာကွကြွယ်ရာ
ပွကားလာရသည့်။
ေျမဃကီး၏ တုန့်ှ်ပ့ှ်ေပွကာင့့် သူသည့်ကမ့်ှ်ျပင့်ထက်သို၇် ဒူးေထာက်ထိုက်
လဲက်သြားသည့်။
ခန့်ှ်ဆီးတပ့ထားေသာ ျပတင့်ှ်ေပါက်၏တစ့ဖက်ရှိ ပီကင့်ှ်းၿမိဳ့ေတာ့
အေပၚဘက်တြင့် မီးလံုးဃကီး တစ့်လံုး လင့်ှ်းခနဲ လက်သာတက်လာသျဖင့့် တစ့ခဏမွ်
တစ့ၿမိဳ့လံုး လင့်ှ်းသြားသည့်ကို ျမင့်လုိ့ကေရလသည့်။
ကာအို၇်ဘ၇်ဒ် ရပ့ေနသည့် ေယာက််ား သူနာျပဳသည့်
ေဘးတစ့ဘက်သို၇်ယိမ့်ှ်းယုိင့်သြားသျဖင့့် သူ့ှ်ွင့်အနီးဆံုး နံရံအား
အတင့်ှ်မွီထားသည့်။
ေမ-လင့်ှ်းအား ထိန့်ှ်းေနေသာသူနာျပဳဆရာမသည့် ခုတင့်ေပၚမွေန၍
ပွကမ့်ှ်းေပၚသို၇် လိမ့်ကသြားသည့်။
တ့စ်ခန့်ှ်းလံုးသည့်ှ်ပ့ေနဆ၊ ျမည့်သည့်ှ်းသံမ်ားသည့် တိုး၍ တိုး၍
က်ယ့ေလာင့်လာသည့်။
ကလားထုိင့်မ်ားှ်ွင့်ှ်းပြဲသည့် ကပြမ့်ှ်းထုိးေမွာက်ခံုု ျဖစ့ကသြည့်။
ခါတ့ှ်းသည့် ေပါ့ကြသြားသည့်။
ေမ-လင့်ှ်းထုိင့်ေနေသာ အိမ်ရာသည့် အလယ့ေကာင့် နိမ့ဆင့်ှ်းကာ
နစ့ဝင်သြားေလသည့်။
ကာအို၇်မ်က့ှ်ွတြင့် လူသားတို၇်၏ အေပၚကာကွယ့်ှ်းေသာ
အေနအထားပံုပန့်ှ်း သဏ္ဌာန်သည့်ျဖစ့ေပၚလက်ခံ၏။
အိမ်ထက မ်ေမ-လင့်ှ်းသည့် အေပၚကာတ့ကန့် ၇နှ့်ှ်း၍ထကာ
ကာအိုဆီသို့၇်ျပးလာၿပီး အတင့်ှ်းဖကြိယ်ထားသည့်။

ကာအိုကလည်း ေရနုေနသူ တစ်ဦးသဖြင့်အလန်ကတၱကားစိတ်ျဖင့်
သူကအေမအား ဆီး၍ ဖက်ထားသည်။
သားအမိႏွစ္ေယာက္ တစ္ေယာက္ကုိတစ္ေယာက္ ဖက္ထားခုိက္မွာပင်
သူတို့ေရွ့မွအစိမ္းေရာင် နံရံႀကီးသည် ေဒါင့္ပုိက်
အစင္းေၾကာင္းႀကီး ထင္ဟာ ျဖည္းျဖည္းခ်င္းအကြဲလာသည်။
နံရံဆီမွ ထြက္လာေနေသာ အသံမွာ ေၾကာက္စြယ္ ေကာင္းလွေခသည်။
ပလာစတာမ်ားႏွင့် သဲမ်ား ဖုန်မ်ားသည် အအက်အကြဲေၾကာင္းမ်ားၾကားမွ
အစုလုိက် အၿပိဳလုိက်ထြက်က်လာၾကသည်။
ထုိအခါက္ေၾကာင္းႀကီးအား ေၾကာက္လန္ကတၱကား
ေမာ္ၾကည့္ေနေသာကာအိုသည် နံရံမ်ားႏွင့် မ်က္ႏွာၾကက္
ျပဳတ္လာၿပီး သူတုိ့သားအမိအား ေျမျမဳပ္ေပးေတာ့မည့္အျဖစ္ကို
ေစာင့္ေမွ်ာ္ေန၏။

၁၃၁၃ ပီကင်းတစ္ဆေမီ၂လံုးရှိ မုိးထိျမင့် ေခတ္တီတုိက္ခန်းမ်ား တည္ရာ
အေဆာက္အအံုအားလံုးသည္ ေလျပင္းျပင္း ၾကားခ်ိန္
လႈပ္ရွားေနၾကသည့္ ဝါး႐ံုကုိင္းမ်ားသဖြယ္ ယိမ္းထိုးလွိုက္ၾကသည္။
ခ်မ္းန္ေတး ကန္ေျပင္ညည္ အပူရွိန္ေအာက္တြင္ ၿငိမ္သက္ေနရာမွ
လႈပ္းတံပုိးမ်ားထက္ကြေနသည့္ ႏွယ္ အျပင္းအထန္ လႈပ္ရွားကာ
ပြက်ြတ္ထူလွ်ာသည္။
တားျမစ္ၿမိဳ့ေတာ္ အတြင္းရွိ အေဆာက္အအံုမ်ား၏ ေခါင္မိုးမ်ားမွ
ေရငုံခဲထားေသာအုတ္ျကြပ္မ်ားသည္ ခန္းမမ်ားထဲသုိ႔
ၿပိဳဆင္းက်ဆုန္ကသည္။
အျပင္ဘက္ရွိ ေရွးေဟာင္းအေဆာက္အအံု နံရံမ်ားသည္လည္း အိမ္ရွိ
အိမ္ေဟာင္းမ်ားသဖြယ္ အၿပိၿပိ အလဲလဲျဖစ္ကုန္ကသည္။
ဆင္ေျခဖံုး စက္ဘုန္ နယ္ေျမတြင္းမွ လူ အမ်ားအျပားသည္
လမ္းမ်ားေပၚသုိ႔ အေျပးအလႊား ထြက္လာၾကၿပီး
ေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္
မည္းနက္ေနေသာမုိးေကာင္းကင္ကုိ ေမာ့ၾကည့္ေနၾကေလသည္။
ၿမိဳ့ေတာ္ကင္း အေရွ့ေတာင္ဘက္ မုိင္ဘရာ အက်ြာတြင္ကား
အလြန္ေၾကာက္မက္ဖြယ္ ေကာင္းေသာ အျဖစ္မ်ားႏွင့္
ရင္ဆုိင္ေနၾကရ၏။
ေျမဆက္မ်ားသည္ကြဲကာ လွုပ္မ်ား၊ အေဆာက္အအံုမ်ားႏွင့္
ခုတ္ေမာင္းသြားေနေသာ မီးရထားမ်ားကုိပါဝါးမိေနၾကသည္။
ထုိေဒသတြင္းမွ လူဦးေရ အဆမတန္ ထူထပ္ေသာ
ေက်ာင္းေသြးတြင္းၿမိဳ့မ်ားသည္ အဆက္အက်ယ္ ပ်က္စီးကုန္ကသည္။
လမ္းအားလံုး အက်ဲကဲ နိမ့္ဆင္းကုန္ကသည္။
ေဆး႐ံုမ်ားႏွင့္ အစုိးရအေဆာက္အအံုအားလံုးသည္ ေျမေပၚတြင္
ျပားျပားဝပ္ခ်ုန္ကသည္။
ေက်ာင္းေသြးတြင္းမ်ားမွာလည္းၿပိဳက်ုန္သည္ျဖစ္ရာ
တြင္းအလွ်ပ္အမားမ်ားသည္ တြင္းပိ၍ ေသဆံုးကုန္ကသည္။
ေျမဆက္မ်ားအက္ကြဲျခင္း၊ ၿပိဳက်ျခင္း စသည္တုိ႔မွာ ေန့ရာတုိင္း၌
ျဖစ္ပြားလွ်က္ရွိသျဖင့္ အဆန္းမဟုတ္ေတာ့ေပ။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ အေရွ့ေျမာက္ေဒသတြင္းရွိ ေထာင္ႏွင့္ခ်ီေသာ
ရွိေနေသာ လူမ်ားသည္ေျမျပင္၏ ေျပာင္းလဲမႈေၾကာင့္
ေသၾကေက်ာၾက ဒဏ္ရာရၾက ျဖစ္ကုန္သည္။
ပီကင္းတြင္ ေျမငလွ်င္ လႈပ္ခ်ိန္သည္ လံုး၀ ရပ္တန္႔သြားေတာ့မည့္
အရိပ္လကၡဏာ မျပေခ်။
ၿမိဳ့ေတာ္၏ အေရွ့ပုိင္းတြင္ ဆင္ေျခဖံုး ရပ္ကြက္ရွိ အေဆာက္အအံု
တစ္ခု၏ သတၱမထပ္အခန္းတစ္ခန္းတြင္ ေအဘီေဂးလ္သည္ ၿမိဳ့ေတာ္ေပၚ၌
လင္းခနဲ ျဖစ္လာသည့္အလင္းေရာင္ေၾကာင့္ ႏုိးလာသည္။
သူ၏ အိပ္ခန္းတစ္ခန္းလံုး ယိမ္းထုိးလွိုက္ ရွိ၏။
အသံၿမဲမ်ားမွာလည္း ဆူညံလွိုက္ေလသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အိပ္ရာထက္မွ ကတၱီကယာ လူးလဲထကာ သူ၏
ညဝတ္အက်ၤီေပၚမွေန၍ ေရခဲေခနၶးဝင္ခြင့္ ဝတ္ေလ့ရွိသည့္
အက်ၤီရွည္ကုိ ထပ္ဝတ္ၿပီး ျပတင္းေပါက္ဆီသုိ႔ ဒယီးဒယုိင့္ျဖင့္
ေလွ်ာက္သြားသည္။
ပီကင္း ၿမိဳ့ေတာ္၏ အထက္တြင္အလင္းေရာင္တန္းသည္ လင္းခနဲ လက္ခနဲ

ေပၚလာျပန္၏။
ေပါက္ကြဲသံမ်ားသည္ ၾကားရ၏။
ခါတိုင္းဆုိင္ ေပါက္ကြဲတန္သည္ထက္ ေအဘီေဂးလ္ေတြးသည္။
မိမိကုယ္တုိင္ေရာ ေသေဘးမွလြတ္ႏုိင္ပါမည္ေလာ။
သူမသည္ ဘာကိုမွ မစဥ္းစားေတာ့ဘဲ အိပ္ခန္းဆီသုိ႔ ျပးဝင္ကာ ထိုမွတစ္ဆင့္ အျပင္ လသာေဆာင္ဘက္ ထြက္လာခဲ့ၿပီး ညာဘက္ခန္းသို႔ လွမ္းၾကည့္သည္။
ထိုအခါကမွပင္ အေဆာက္အအုံ တစ္ခုလုံး လႈပ္ရွားလ်က္ ရွိသည္ကုိေအဘီေဂးလ္ သတိထားမိလာသည္။
ဂုတ္ရက္ လွမ္းေတာ့မွ ခါတုိင္း မီးအားလံုးပ်က္သြားသည္။
ေျမႀကီးဆီမွ က်ယ္ေလာင္ျမည္သည္းေသာ အသံႀကီးမ်ား ထြက္ေပၚလာျပန္သည္။
သူမသည္ လသာေဆာင္မွ ဆင့္တန္းအား လက္ႏွစ္ဖက္ျဖင့္ လွမ္းကုိင္သည္။
ေၾကာက္စိတ္သည္ပင္းအထန္ လႊမ္းမုိးေနၿပီျဖစ္ရာ သူမ၏ တစ္ကုိယ္လံုးသည္ တုန္ယင္လႈပ္ရွားလ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
အခန္း အေတာ္ႀကီး ၾကာသြားသည့္အခါ ေျမငလ်င္ လႈပ္ျခင္းသည္ ရပ္သြားသည္။
ထိုအခါစိတ္သက္သာရာရသည္ ျပန္လည္ ဝင္ေရာက္လာသည္။
စက္ခန္းမ အနည္းငယ္အတြင္းတိတ္ဆိတ္ေနေသာ အေမာ္ထူထဲ၌ ေရာက္ေနသည့္ ေအဘီေဂးလ္သည္ အသက္ရွဴက်ပ္လာသည္။
သူမ၏ ႏွလံုးခုန္သည္ ရပ္သြားၿပီဟု ထင္ေနမိ၏။
နာက်င္မႈ ေဝဒနာခံစားေနရသည့္ အသံ တစ္သံ ၾကားလုိက္ရသည္။
အေဆာက္အဦး အတြင္းမွ ျဖစ္၏။
လန္းဖပ္ၿပီး ေကာက္ပုသိဖြယ္ ၿငိမ္သိမ္ေနေသာ ေအဘီေဂးလ္တြင္ အသက္ျပန္ဝင္လာလို ျဖစ္သြားသည္။
သူမသည္ တုိက္ခန္းအတြင္းသုိ႔ ျပန္လာခဲ့သည္။
အခန္းတုိင္းတြင္ ဖုန္ႏွင့္မ်ားေထာင္းေထာင္းထလ်က္ ရွိ၏။
သူမသည္ မီးဖုိခန္းထဲ ဝင္ကာ အိတ္ဆြဲတစ္လံုးထဲမွ လက္ႏွိပ္စီတီမီးတစ္လက္ ထုတ္ယူ၍ အိပ္ခန္းဆီ ျပန္လာသည္။
ဖုန္ႏွင့္ အမႈန္မ်ား ဂ်ေနရယ္ျဖင့္ေခ်ာင္းတြဲပြပ္ ဆုိးလာေနၿပီ။
ေဘာင္းဘီတစ္ထည္ကုိေကာက္ကာ တင္းနစ္ဖိနပ္စီးရန္ တြန္ယဲ့၍ စီးသည္။
အိပ္ခန္းပင္ရွိ သူ အိပ္ခဲ့ေသာ ေနရာတြင္ မက္ေႏွာင္ကုတင္ ၿပိတ္ထားသျဖင့္ ျမင္ကြင္း ဂ်ီမေကာင္း ျဖစ္ရကိုေလသည္။
အျပင္ဘက္ ခန္းမဆီမွ ဂုတ္ရက္ ေအာ္သံေခၚသံမ်ားႏွင့္ ေျပးသြားေနသည့္ ေျခသံမ်ားၾကားရ၏။
သူသည္ ဆြယ္တာစ္ကုတ္ ယူကာ ပခံုးေစ့ကုပ္ေပၚတင္၍ လည္ပင္းတြင္ပတ္၍ စည္းထားလုိက္ၿပီး တံခါးဆီသို႔ ေလွ်ာက္သြားသည္။
အေဆာက္အအံုမွာ ၿမိဳ့ေတာ္၏အရွည္ပုိင္း ဆင့္ေျခဖံုး၌ တည္ရွိ၍ ႏုိင္ငံျခားသားမ်ား အတြက္ သီးျခား ေဆာက္လုပ္ထားျခင္းျဖစ္၏။
သူႏွင့္ အတူေန တစ္ျခားသူသားမ်ားသည္ အႏၱရာယ္မွ လြတ္ရာလြတ္ေၾကာင္းအတြက္ ေလွကားမွ ေျပးဆင္းလာေနၾကသည္ကုိ ျမင္ရ၏။
အားလံုးလိုလိုပင္ဝတ္စံုမ်ား ဝတ္ထားၾကၿပီး ဖိနပ္မ်ားပင္ စီးမလာႏုိင္ၾကေခ်။
အေျပးအလႊားသြားေနရင္းမွပင္ေအဘီေဂးလ္သည္ ေလွကားမွ

ေျပးဆင္းေနသူမ်ား၏ ေခါင္းမ်ားေပၚမွ
ေက်ာ္ျခင္းလက္ႏွိပ္စက္ခံခဲ့ရသည္။ ထိုးၾကည့္သည္။
နံရံမ်ားႏွင့္ မ်က္ေစ့ေၾကက်ိန္းပါ
အကြဲေၾကာင္းဆင္းမ်ားျဖင့္ျပည့္ေနသည္။
ေနာက္ထပ္ခံရ အက်ဳိးကိုလည္း ၾကားေနရဆဲ။
သူသည္ ေလကားမွေျပးဆင္းရန္ ဟန္ျပင္လိုက္၏။
ထိုအခုိက္မွာပင္ ၾကမ္းေပၚသို႔ လဲက်သံလိုလို ခုန္ခ်သံလိုလိုအသံတစ္ခုံ သူ
ၾကားလုိက္ရလ်က္၏။
ေအဘီေဂးလ္၏ အခန္းနီးခ်င္းမွာ မၾကာေသးခင္ကမွ ေရာက္လာသည့္
ပိုလန္ႏုိင္ငံသူဆရာမ ျဖစ္သည္။
အခန္းတံခါးအား လွမ္းၾကည့္လိုက္သည့္အခါ အခုအခိုိက္ ပိတ္ထားဆဲ။
တံခါးအား သြားၾကည့္သည့္အခါ အတြင္းမွ ေသာ့ခတ္ထားျခင္း ျဖစ္သည္ကို
သိလာရ၏။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ေနာက္သို႔ ဆုတ္၍ ရပ္ကာ တံခါးဆီသို႔ အရွိန္ျဖင့္
ေျပးသြားၿပီး ကန္သည္။
ကန္မိသည့္အခါ တံခါးသည္ အတြင္းဘက္သို႔ ျပဳတ္က်သြားသည္။
အသံ ဘယ္ဆ လာေနပါလိမ့္။
အခန္းထဲ ေရာက္သြားလွ်င္သြားခ်င္း ေအဘီေဂးလ္ေခါင္းထဲ
ဝင္လာသည့္အေတြး။
အသံမွာ အတြင္းခန္း တစ္ခန္းမွ လာေနျခင္းျဖစ္၍ ငိုသံျဖစ္သည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အတြင္းခန္းတံခါးအား ေျခေထာက္ျဖင့္
အႀကိမ္ႀကိမ္ အထပ္ထပ္ကန္၍ဖြင့္ခဲ့သည္။
ပါးစပ္ပိတ္ထားသည့္ အခန္း၌ရွင္၏ နာမည္အား တေၾကာ္ေၾကာ္ ေခၚသည္။
ေနာက္ဆုံးတြင္ အခန္းတံခါး၏ ပတၱာအားလံုး ျပဳတ္ပြင့္ထြက္ကာ
အခန္းထဲသို႔လဲက်သြားသည္။
ခ်က္ခ်င္းပင္ ဖုန္မ်ား အလူးလူး အလိမ့္လိမ့္ ကပ္ေနသည့္
အမ်ဳိးသမီးသည္အမွာင္ထု အတြင္းမွေန၍ အျပင္သို႔ ေရာက္လာသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အမ်ဳိးသမီးအား ဆီးၿခဳံေခၚကာ ေလကားအတုိင္း
ေျပးဆင္းလာခဲ့ၿပီး ျခံဝင္း တစ္ေနရာ၌ စုရုပ္ေနၾကေသာ
လူဒုိင္ေပါင္းမ်ားစြာံ သြား၍ ေရာေနလိုက္၏။
လူမ်ားစုမွ ညဝတ္အက်ၤီမ်ားႏွင့္သူ ျဖစ္၍ အခ်ဳိ႕မွာ
လက္ထမ္းမိုးရာအက်ၤီရွည္ၾကီးမ်ားႏွင့္ စခ်ဳိးထည္မ်ားကို ဆြဲယူၿပီး
ဝတ္လာၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
အားလံုးသည္ထိတ္လန္႔တၾကားျဖစ္ကာ ျဖဴဖပ္ျဖဴေရာ
မ်က္ႏွာမ်ားႏွင့္ျဖစ္သည္။
ေအဘီေဂးလ္၏လက္ႏွိပ္စက္ခံရမ်ဳိးအကုအညီျဖင့္ မ်က္ေစ့ၾကက်ိန္းႏွင့္
နံရံမ်ားဆီမွ အအက္အကြဲၾကီးမ်ားအား ျမင္ၾကရသည့္အခါ လူအားလံုးသည္
ေဘးကင္းရာ ဥယ်ာဥ္ဝံခ်င္းအတြင္းသို႔
ေျပာင္းေရြ႕ေနရာယူၾကသည္။
“ျပည္သူ႔လံုၿခံဳေရး ဗဟို”မွ အရာရွိမ်ား ေရာက္လာသည့္အခါ
ေအဘီေဂးလ္အေဆာက္အအံုပ်က္စီးတြင္း၌ လူတစ္ေယာက္ခ်
မက်န္ေတာ့ဟူေသာ သတင္းကို ဆီးၿခဳံေပးႏုိင္ခဲ့ေလ၏။
အခန္းေန အမ်ားစုတြင္ ကေလးမ်ားပါ လာၾကသည္ျဖစ္ရာ
ကေလးအားလံုးသည္သူတို႔မိဘမ်ားအား ေၾကာက္လန္႔တၾကား

ဖက်တြယ်ထားဟန်ကသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် မုဆိုးသည်းထန်စွာ ရာခ်ဲလာသည်။
အဘိဓေးလည် သူ၏ပခုံးထက် ဆြယ်တာကို ယူ၍မိခင်လက်ဆွဲ
ငိုကြွေးလိုက်ရသော အေအးဒဏ်ခံနေရချာသည့်
ျပဿဒ္ဓကေလးအားစခံီေပးလိုက်သည်။
ကေလးမေလးမှာ ေလးငါးနှစ် အရြယ်ခဲသာ ရှိေပသးသည်။
ေနြးေနြးေထြးေထြးျဖစ်သွားသည့်နွဳတ်စပ်နှင့် မိန်းကေလးသည်
အငိုတိတ်သွားသည်။
ကေလးအားဟန်ကည့်ေနေသာ ေအဘီေဂးလ်ေခါင်းထဲသို၏ အေတြးတစ်ခု
ဖတ်ခနဲ ဝင်ေရာက်လာသည်။
သူသည်ရွှေရွှေည့်ေဝးေဝး စဉ်းစားမေနေတာ့တဲ့ အေဆာက်အအံု ေနာက်ကို
စက်ဘီးမီးထားရာေနရာသို၏ ေျပးလာခဲ့သည်။
သူသည် ေရွှ့ဆံုးမွ ေထာင်ထားသည့် စက်ဘီးအား ဆြဲယူကာ စက်ဘီးေပၚသို၏
လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်၏။
ထို၎နာက် ေျခေထာက်မ်ားကို ေျခနင်းမ်ားေပၚတင်၍
အရှိန်ျပင်းစြာျဖင့်နင်းလာခဲ့၏။
မိုးေရမ်ားဟကားမွ ျဖတ်သန်းသြားေနေသာ ေအဘီေဂးလ်၏
စက်ဘီးသည်ဖမီ့ေတာ့ကင်း၏ အလယ်သို၏ ဦးတည်လ်ိုေလသည်။

၁၄၁၄ ခိတၱဧဆေးဂံုၿဂါ အျပင္ဘက္ရွိ အလင္းေရာင္အား ပထမဆံုး
ျမင္လုိက္ရသည့္အခါကာအိုသည္ ႏွစ္ကာလ ၾကာျမင့္ခဲ့ၿပီး
ေၾကာက္လန္႔လာခဲ့ေသာ ဆိုဗီယက္ႏုိင္ငံလံုးလက္နက္အား
သတိရလာသည္။
မိမိတို႔ ေၾကာက္လာခဲ့ေသာ ထိုလက္နက္ျဖင့္
တိုက္ခိုက္မႈသည့္ေနာက္ဆံုးက်ေတာ့လည္း ေရာက္လာခဲ့ပါေကာလားဟု
ေတြးမိလိုက္မိ၏။
အမွန္ေတာ့ သူ႔ေတြးေနမိသည္မွာ ထိုလက္နက္သည္ ဗီကင္းၿမိဳ႕အား
ပစ္ခတ္ျဖဳတ္ဆ၍ တိုက္ခိုက္လွ်ဳ့ဝွမည္ဟုေတြးမိေလသည္။
မုိးၿခိမ္းသံတမွ် ကယ္ေလာင္ျပင္းထန္ေသာ အသံမ်ားႏွင့္
လႈပ္ရွားမႈမ်ား ျဖည္းျဖည္းခ်င္းစီသြားသည့္အခါ မ်က္ဝိမ်ားေအာက္ရွိ
နံရံေပၚမွ အက္ေၾကာင္းႀကီးမ်ား မ်က္ႏွာၾကက္ဆတ္သြားေနရာမွ
ဆက္၍ မတက္ေတာ့ဘဲ ရပ္သြားသည္ကို ျမင္လုိက္ရ၏။
သူ႔တြင္ငငြတ္ယူေနသည့္ ေၾကာက္စိတ္သည္လည္း အရွိန္ မတက္ေတာ့ဘဲ
တန္႔သြားသည္။
တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ တင္းမာေနေသာ စိတ္သည္ ေျပေလ်ာ့သြားကာ
ကိုးေၾကာင္းဆင့္ျခင္တရားရွိေသာ စိတ္သည္ ဝင္လာသည္။
တိခ်င္း(ေျမငလင္)ဟူေသာ စကားလံုးမ်ားသည္ထပ္တလဲလဲ ေခါင္းထဲ
ဝင္လာသည္။
ထိုစကၡာပင္ သူ႔နား နား၌ ကပ္၍ ထပ္တလဲလဲေျပာေနေသာ ေမ-
လင္းအသံကိုၾကားရသည္။
ဤတစ္ႀကိမ္တြင္ ေမ-လင္းသည္ သူ႔နာမည္အားေခၚေနျခင္း မဟုတ္။
သူတို႔သားအဖသည္ အခုအခ်ိန္ထိ လက္ခ်င္းခ်ိတ္၍ ရပ္ေနဆဲ၊
ရပ္ေနၾကသည္ကိုအခုန္းအလယ္၌ ျဖစ္၏။
ေမ-လင္းဏ အသံမ်ားသည္ သူ႔အက်ီၤလက္ေမာင္းအား ဆြဲ၍တြတြတ္
ေျပာေနျခင္းျဖစ္သည္။
တစ္လံုးတည္းေသာ စကားအား ထပ္တလဲလဲရြတ္ေနျခင္းျဖစ္၍ တစ္ခါတစ္ရံ
စကၠန္႔အနည္းငယ္ၾကာမွ် နားေနတတ္သည္။
ေမ-လင္း ေျပာသည့္စကားမ်ားကိုလည္း ကာအို နားမလည္ေခ်။
ေျမငလင္ လႈပ္ေနျခင္း အေပၚ၌ေရာ သူ႔အေမ နားမွလည္ပါေလစ။
သူနာျပဳဆရာမ ႏွစ္ဦးသည္ အထိတ္တ္ အလန္႔လန္႔ျဖစ္ကာ
ကာအိုအားၾကည့္ေနၾကသည္။
အကယ္၍သာ ဤေနရာ၌ ကာအို မရွိပါက ဤဆရာမမ်ားသည္
ဤအခန္းထဲမွထြက္ေျပးၾကလိမ့္မည္ဟု ေသခ်ာ၏။
အခုေတာ့ သူတို႔သည္ အဝွာခုတင္အား နံရံတစ္ဖက္၌ကပ္၍
မူလအေနအထားအတုိင္း ျဖစ္လာေအာင္ ျပန္ခ်င္းသည္။
စားပြဲႏွင့္ ကုလားထုိင္မ်ားကိုလည္းယခင္အတုိင္း ေနသားတက်
ျဖစ္သြားေအာင္ ျပန္လည္ ေနရာခ်ေပးသည္။
စသက္လမ္းဆီမွ ေအာ္သံမ်ား ၾကားေနၾကရေသာ္လည္း
ဆရာမမ်ားသည္ဂ်ိမစုိက္ဖ်ာက်ခဲ့။
သူတို႔သည္ ကာအို႔ထိ ခ်ဥ္းကပ္ကာ ေမ-လင္းအား
ထပ္မံေစာင့္ေရွာက္ေပးဖို႔တာဝန္ယူၾကသည္။
ကာအို အံ့ၾသြေနသည္မွာ တျခားမဟုတ္၊ သူ႔အေမသည္
သူနာျပဳဆရာမမ်ားေနာက္သို႔ မျငင္းမဆန္ လုိက္ပါသြားသည့္အတြက္ျဖစ္သည္။

“အေမ ဘာေျပာေနတယ္ ထင္လဲ”ဟု ကာအိုက ေမးသည္။
ပထမေတာ့ သူနာျပဳဆရာမ ႏွစ္ခ်ဳိးသည္ ေခါင္းခါၾကသည္။
“သူ ေျပာေနတာမာအုိင္ဇ(ဦးထုပ္)လား”ဟု သူက ေမးသည္။
အဲသလိုေျပာတာဟာ အဓိပၸါယ္ ရွိရဲ႕လား။
ေမ-လင္းသည္ စဝိမ္ေနသည္။
ၿပီးေတာ့ သူ ၾကည့္ေနခုိက္မွာပင္ ေမ-လင္းဇာႏွင့္ခမ္မ်ားသည္
လႈပ္လွသည္။
“မင္း”ကာအိုသည္ သူ႔အေမအား စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အေမ ႏွဳတ္မွ “မင္း”ဟူေသာစကားသည္ သူ႔အား
အံ့အားသင့္ေစသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ မိန္းမနဲ႔သားက အထီးက်န္ေနၾကရတာအေမ”ဟု
ေျပာသည္။
ပထမ သူ႔အေမ မ်က္ႏွာအား စုိက္ၾကည့္ေနရာမွ
သူနာျပဳဆရာမမ်ားဘက္လည့္ၾကည့္သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ ၾားေတာ့မယ္...အေမ”သူသည္ တံခါးဆီသို႔
ေလွ်ာက္သြားသည္။
တံခါးဝ ေရာက္သည့္အခါ ေနာက္သို႔ျပန္လွည့္ၾကည့္သည္။
သူ႔အေမ ေမ-လင္းသည္ ေမာပန္းႏြမ္းပုိက္ကိုသျဖင့္
ကုလားထုိင္ခ်ထုိင္ဘဲ ဦးေခါင္း ငုိက်ိုက္လ်က္ ရွိသည္။
“သူ႔ကို ပစ္ခဲ့ထားခဲ့ရန္”ဟု ကာအိုက ဆရာမမ်ားအား လွမ္းေျပာသည္။
“မင္းတို႔ႏွစ္ေယာက္ထဲက တစ္ေယာက္ကေတာ့ အနားမွာ ရွိေနရမယ္၊ သူ
ေနေကာင္းသြားတဲ့အထိ၇၂စုိက္ၿပီး ၾကည့္ေပးရမယ္”ဆရာမမ်ား ထိမွ
စကားျပန္ေျပာသည္ကို မေစာင့္ဘဲ ကာအိုသည္
အခန္းထဲမွေျပးထြက္သြားေလသည္။

၁၅၁၅ ေမွာင္ႏွင့္မည္းမည္း မုိးေရမ်ား ခိုရန္ေနေသာ
လမ္းမ်ားေပၚတြင္ အထိထိတ္ထိတ္လန္႔လန္႔ျဖစ္ေနေသာ လူ
အမ်ားအျပားျဖင့္ ျပည့္ေနသည္။
လမ္းမ်ိဳးမ်ား မရွိေတာ့သျဖင့္ စက္ဘီးအားအရွိန္ျပင္းစြာ
နင္းလာလိုက္ေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္ မဟုကာခဏ လမ္းမွားၿပီး
အေၾကြ႔အခ်ိဳးလုပ္ေနမိသည္ျဖစ္ရာ အလိုလိုပဲ အေႏွးျဖစ္သြားရ၏။
ေမွာင္ႀကီးမည္းမည္း လမ္းမ်ားေပၚတြင္လည္း ဝုိင္ဘီးမ်ားႏွင့္
ဖေယာင္းတုိင္မ်ားသည္ ကုေဖာ္ေလာင္ၾက
ရေနေသာ္လည္း ထိထိေရာက္ေရာက္ကား မရွိလွေပ။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ငလင္ဒဏ္ေၾကာင့္ ၿပိဳပ်က္ေနေသာ အိမ္မ်ားႏွင့္
ေဝးေဝးေနၾကရန္ေအာ္ဟစ္တိေပးေနသံမ်ား ၾကားေနရ၏။
သတိေပးေနၾကသူမ်ားမွာ ေကဒါမ်ားျဖစ္၍ သူတို႔သည္ေနာက္ထပ္
လႈပ္ရွားခ်ိန္မည္ ငလင္ေဘးကို ျမင္ေနၾက၍ ႀကိတ္
သတိေပးေနၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
လမ္းေဘးဝဲယာရွိ သစ္ပင္မ်ား ၾကားတြင္ ေစာင့္ၾကည့္ မုိးကာစမ်ားအား
ခ်ည္ေႏွာင္၍ အမုိးမ်ားလုပ္ထားသည့္ ယာယီစခန္းမ်ားကို
ျမင္ေနရေလသည္။
လမ္းေဘးဝဲယာ တစ္ေလွ်ာက္ရွိ ထိတ္လန္႔ေနၾကေသာ
လူႀကီးမ်ားႏွင့္ကေလးသူငယ္မ်ားအား ျဖတ္သန္းလာေနရေသာ
ေအဘီေဂးလ္သည္ သူ႔စက္ဘီးအားပီကင္းၿမိဳ့လယ္ဆီ ဦးတည္ကာ
အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ နင္းေနဆဲ။
သူ႔အတြက္ အခက္အခဲကားတျခားမဟုတ္၊ ၿမိဳ့လယ္ႏွင့္ နီးလာေလေလ။
အဟန္႔အတားေပါင္းမ်ားစြာႏွင့္
ေတြ႔ေလျဖစ္ေနေသာေၾကာင့္ေပတည္း။
ငလင္ဒဏ္ေၾကာင့္ ရွိေနသည့္ အေဆာက္အဦ မွန္သမွ် အလဲလဲ အၿပိဳၿပိဳ
ျဖစ္ကုန္ရာလမ္းမ်ားသည္ အုတ္ခဲမ်ားျဖင့္ ျပည့္လ်က္ရွိၾကရ၏။
ဤသို႔ျဖင့္ ေအဘီေဂးလ္၏ စက္ဘီးသည္စခန္းေနရာအေရာက္တြင္
အုတ္ခဲႀကီးတစ္ခုံအား ဝင္တုိးမိသည္။
ထုိအခ်ိန္ထိ သူသည္ အားမပါလွေလ်က္ေသး။
ရုံးဌာနမွေသာ အခါအခြင့္မ်ားကို ရွာကာ လမ္းႀကီးလမ္းၾကား
အုတ္ဂူးအုတ္ခဲမ်ား ၾကားမွာ တခက္တခဲ တပင္တပန္း စက္ဘီးအား နင္းလာခဲ့သည္။
ေနာက္ဆုံးတြင္သူသည္ လမ္းအားလံုး ပိတ္လုနီးပါး ျဖစ္ကုန္ေသာ
အေျခအေနကိုၾကည့္၍ စက္ဘီးအားလမ္းေဘးတစ္ေနရာ၌
စြန္႔ပစ္ထားခဲ့ၿပီး ပလက္ေဖာင္းေပၚရွိ အပ်က္အစီးပံုမ်ား
ၾကားအတုိင္းေခ်ာင္ကာကြင္းကာျဖင့္ ေျပးလာခဲ့ေလ၏။
မုိးမွာ မစဲေသး။
ေအဘီေဂးလ္၏ ဆံပင္ႏွင့္ တစ္ကုိယ္လံုး မုိးေရျဖင့္ ရႊဲနစ္ေနသည္။
သူေခ်းေဟာင္း ကေရာင္စမ်ဳိးတာသို႔ ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ အဆံမတန္
ေမာပန္းလွ်က္ ရွိေနေလၿပီ။
လမ္းတစ္ေလွ်ာက္လံုး သူသည္ မဟုကာခဏ လမ္းမွားေနခဲ့သည္ျဖစ္ရာ
ေမာပန္းသည့္ဇက္ကိုျပင္းစြာခံခဲ့ရ၏။
သို႔ေသာ္လည္း ဒရမ္ေမွာ္စင္သို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါ ထိုေနရာတစ္ုိက္ရွိ
မီးမ်ားျပန္လင္းေနသျဖင့္ အေမာေျပသလုိ ျဖစ္သြားသည္။
သူသည္ ခုိင္မာေသာ ဆံုးျဖတ္ခ်က္အား ရင္ထဲယုိက်ကာ

ထိုေနရာတစ္ခုုိက္၌စုံုးေနၾကေသာ လူအုပ္ႀကီးၾကားမွ
ျဖတ္ထြက္လာခဲ့သည္။
ေရွးေဟာင္းအုတ္ျဂိဳဟ္မ်ား မိုးထားသည့္ထိပ္ခါး တစ္ဖက္တစ္ခ်က္မွ နံရံနီနီမ်ားသည္
တစ္ခုုင္းတစ္ခု ၿပိဳက်လွ်က္ရွိ၍ အမုိးတံစက္ၿမိတ္မ်ားသည္ က်ိးပဲ့က်ေနၾကသည္။
ၿငိမ္သက္ေနေသာ လူစုလူေဝးသည္ ၿပိဳက်ပ်က္စီးေနေသာ
အေဆာက္အအံုမ်ားကိုၾကည့္ကာ တိအံ့တသြဲ ျဖစ္ေနၾကသည္။
ေရွးဂေဟာင္ ဘုရင္မ်ားလက်ထက္က ဒရမ္ေမာ္ၿဂိဳဟ္သည္
အလြန္ထင္ရွားခဲ့ေသာေနရာတစ္ေနရာျဖစ္၏။
ထိုေမာ္ၿဂိဳဟ္ေပၚတြင္ စည္ပင္း ခ်ိတ္ဆြဲကာ တစ္ေန႔တာ
အခ်ိန္အားကိုလူအမ်ားသိသာေစရန္ တီးခတ္ေပးေလ့ရွိသည္။
တ႐ုတ္ လူမ်ိဳးမ်ားအတြက္ အမွတ္ရျဖစ္ေစႏုိင္သည့္
ေနရာတစ္ေနရာျဖစ္သည္။
ေဒသခံ လူမ်ားအဖုိ႔ ထိုေနရာသည္ သမုိင္းဝင္အဓိပၸာသျပဳစရာ
ေနရာတစ္ခု ျဖစ္ေပသည္။
ဂုိးရာဇဝင္လဲ့ ထံုးစံအရ တ႐ုတ္လူမ်ိဳးတို႔ယုံၾကည္ေနၾကသည္မွာ
ၾကယ္တံခြန္မ်ား ပဲသန္းျခင္း၊ ေျမြငလ်င္မ်ား လႈပ္ျခင္းႏွင့္
အျခားေသာသဘာဝ ေဖာက္ျပန္မႈမ်ားသည္ ဤနရားဝင္ ဆက္စပ္ၾက ရွိသည္ဟု
ယုံၾကည္ေနၾကသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အယူသီးမႈေၾကာင့္ ျဖစ္ေပၚလာေသာ
ေၾကာက္စိတ္မ်ား၊ ဤလူစုလူေဝးမ်ားၾကား၌ ရွိေနသည္ဟု သတိထားေနမိ၏။
ေအဘီေဂးလ္၏ ရင္ထဲတြင္ တ႐ုတ္ လူမ်ိဳးမ်ားအေပၚ၌ ကိုယ္ခ်င္းစာနာေသာ
စိတ္သည္ျဖစ္ေပၚလ်က္ရွိသည္။
ဤၾကားထဲမွပင္ မိန္းမမ်ားႏွင့္ ကေလးသူငယ္မ်ား၏
ငိုသံမ်ားၾကားေနရသည္။
အေမာင္ထဲထဲတြင္ ကယ္ဆယ္ေရး အလုပ္သမားမ်ားသည္
ေရးဆိုးသုတ္တာျဖင့္လွ်ဳပ္လွ်က္ရွိၾကသည္။
ေနာက္ဆံုးတြင္ သူသည္ နန္ရွီ ရပ္ကြက္ထဲသို႔ ဝင္လာခဲ့သည္။
လမ္းေဘး ဝဲယာ၌ အိမ္အမ်ားစုမွာ ငလ်င္ဒဏ္ေၾကာင့္ ၿပိဳက်ကုန္ေလၿပီ။
ေနရာတုိင္းလိုလိုတြင္လူအမ်ားအျပားသည္ ၿပိဳပ်က္ေနေသာ
ပစၥည္းမ်ားၾကားဌ လက်ာျဖင့္ ယက္၍ရွာေဖြလ်က္ရွိၾကသည္။
သူ ေလ်ွာက္သြားေနေသာ လမ္း၏ ေ၌တည့္တည့္၌ အိမ္ခ်ိဳ တစ္လသည္ၿပိဳက်ရန္
တာရွည္ခဲ့ေလရာ သူသည္ လန္႔ဖ်ပ္ၿပီး ေျပးထြက္လာခဲ့ေလ၏။
ေအဘီေဂးလ္ အေၿဖင့္ ကာအိုဇ္၏ အိမ္သို႔ တစ္ေခါက္ တစ္က်င္းမွ
အလည္အေရာက္သြားခဲ့ေပ။
ကာအိုဇ္၏ သားအတြက္ ဝက္႐ုပ္ လက္ေဆာင္ပို႔ေပးခဲ့ၿပီးသည့္ေနာက္
ထိုေနရာတစ္ခုုိက္သို႔ သူ မၿပန္ကာခဏ ေရာက္ခဲ့ဖူး၏။
ကာအိုဇ္၏ အိမ္ေနရာကို သတိထား၍ မွတ္သားခဲ့ဖူး၏။
သူ အခု အိမ္ေ၌သို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါ ကာအို အိမ္၏ နံရံတစ္ဖက္သည္
ၿပိဳက်လ်က္ ရွိသည္။
ေခါင္မိုးမွာလည္း အိမ္အတြင္းဘက္သို႔ ၿပိဳဆင္းေနၿပီျဖစ္၏။
ၿခံဝင္းအတြင္း၌ ေထာင့္တစ္ေထာင့္၌ေခြးေျခဆံုးွင့္
ထုိင္ေနေသာ ခါးကုန္းကုန္းႏွင့္ အဘြားႀကီးတစ္ေယာက္သည္
ငိုေႂကြးလ်က္ရွိသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ အဘြားႀကီးနားသို႔ သြားရပ္မိၿပီး

အေဆာက္အအံုပ်က္ဆဲ၌လူတစ္ဦးတေလ ရွိ မရွိ ေမးေသာ္လည္း အေျဖ
မေပးေခ်။
အတြားႀကီးသည္ ေအဘီေဂးလ္အားမၾကည့္ဘဲ အဆက္မျပတ္
ငိုင္ေကြးလွ်က္ရွိ၏။
စုံးရမ္ခ်ဳတ္ကားလာေသာ ေအဘီေဂးလ္သည္အတြားႀကီးအနီးမွ
ေျပးထြက္သြားၿပီး ၿပိဳက်ေနေသာ အိမ္၏ အေနာက္ဘက္သို႔ သြားသည္။
အိမ္ေနာက္ေဖးနံရံသည္ ၿပိဳက်ျခင္း မရွိေသးေပ။
သူသည္ နံရံကို ေက်ာ္တက္ၿပီး မီးဖိုခန္းထဲသို႔ ဝင္ခဲ့၏။
အတြင္းဘက္ေရာက္သည့္အခါ ေခါင္မိုးမွ ယက္ခြင့္ ထုတ္ထန္းႀကိဳးမ်ား
ၿပိဳက်ေနသည္ကိုေတြ႔ရ၏။
ယင္းတို႔၏ ၿပိဳက်မႈေၾကာင့္ အတြင္းဘက္ခံရံအားလံုးသည္ စိစိညက္ညက္
ေၾကေနၾကၿပီ။
သူသည္ ႀကိဳးမားေသာ အုတ္ခဲႀကီးႏွင့္ ရင္ဆိုင္ေနရသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ထိုအပံုမ်ားၾကားမွေလးဖက္ထြာ၍ ဝင္လာခဲ့သည္။
ထိုေနရာ၏ အျမင့္ဆံုး သံုးေပခန္႔ ရွိသျဖင့္
ေအးေအးသာသာသြားလို႔ရေလသည္။
သူသည္ အခန္းမ်ား ဧကလမ္းမ်ားႏွင့္
ကဥ္းေျမာင္းေသာလသာေဆာင္မ်ားအား ခက္ခဲပင္ပန္းစြာ ေလးဖက္ထြာ၍
ေက်ာ္ျဖတ္လာခဲ့သည္။
ထိုအခုံက်ာပင္ ေထာက္ထားေသာ လက္ႏွစ္ဖက္သည္ ေပ်ာ့စိစိ
အရာဝတၳဳတစ္ခုေပၚသို႔ေထာက္မိေနသည္။
သူသည္ ထိတ္လန္႔တၾကား ျဖစ္ကာ ငံု႔ၾကည့္သည္။
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသမီးတစ္ေယာက္ျဖစ္၍ အလြန္ေလးလံေသာ ဒုိင္းတစ္ခု၏
ေအာက္၌ ပိေနျခင္းျဖစ္သည္။
တ႐ုတ္မမွာအသက္ရွဴစြာ မသက္မသာေသးေပ။
ဖုန္မ်ားႏွင့္ ေသြးမ်ားသည္ အမ်ိဳးသမီး၏
မ်က္ႏွာေပၚ၌ဖံုးလႊမ္းလ်က္ရွိသည္။
ေအဘီေဂးလ္ စမ္းသပ္ၾကည့္သည့္အခါ အမ်ိဳးသမီးသည္အသက္ဝဲေတာ့ေပ။
သူသည္ မ်က္လံုးမ်ားကို မွိတ္၍ ဆက္လက္ၿပီး တြားသြားလာခဲ့သည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ကမ္းပ်က္ေနေသာ တံခါးေပါက္ တိုးထြက္လာခဲ့သည္။
အိပ္ခန္းငယ္ေလး တစ္ခန္းအတြင္းမွ အသံသဲ့သဲ့ကို ၾကားရသည္။
သူသည္ သူ႔ရွဴ႕မွအဟန္႔အတားျဖစ္ေနေသာ အုတ္ခဲပံုမ်ားအား
လက္ႏွင့္ တြန္း၍ ဖယ္ကာ အခန္းထဲသို႔ ဝင္လာခဲ့၏။
သူ႔ရွဴ႕ထြင့္ တ႐ုတ္ကေလး တစ္ေယာက္သည္ လက်လွ်က္ရွိသည္။
မ်က္လံုးအစံုမွာဖြင့္ထိုက္သည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ စုံးရမ္ခ်ဳတ္ကီးစြာျဖင့္ ေရွ႕သို႔ တုိးသြားၿပီး
ကေလးအားေပြ႔ယူလိုက္သည္။
ကေလးဆီမွ ထြက္လာသည့္ အသံမွာ ယဲ့ယဲ့မွ်သာ ရွိေလသည္။
ေအဘီေဂးလ္သည္ ကေလးအား ေပြ႔ခ်ီၿပီး မီးဖိုေခ်ာင္
ျပတင္းေပါက္ဆီသို႔ထြားသြားလာခဲ့သည္။
ေနာက္ထပ္ တစ္ခံုတစ္ခ်ာ ၿပိဳက်လမလားဟု ေတြးကာ စိတ္ပူလ်က္ရွိေသာ္လည္း
ဘာတစ္ခုမွ ၿပိဳက်ျခင္း မရွိေပ။
သူသည္ ျပတင္းေပါက္ကို ေက်ာ္ခြ၍ တက္ကာခ်ၿပိဳသို႔ ေရာက္လာခဲ့သည္။
မုိးကာသည္းထန္စြာ ရြာေနဆဲ ျဖစ္၏။

ထိုေနရာ၌ တစ္ခဏမွ်ခံုးေနခုိက္မွာပင္ ကေလးထံမွ ငိုသံမ်ား ၾကားရသည္။
ေခြးေျခေပ်ာင္၌ ထုိင္ေနေသာ ခါးကုန္းကုန္း အြားအိုသည္
အင္တိတ္သြားၿပီးေအာ္ေဂးလ္အား ပါးစပ္အဟာင္းသားျဖင့္
ေငးၾကည့္ေနသည္။
“မင္း မေသဘူးလား”ဟုလွမ္းေမးသည္။
“မေသဘူး ထင္တာပဲ”ဟု ျပန္ေျဖကာ ကေလး၏ မ်က္ႏွာေပၚမွ
ဖုန္မႈန္႔မ်ားအားလက္တစ္ဖက္ျဖင့္ သုတ္ေပးေနသည္။
“ဘာမွ မျဖစ္ေပမယ့္ သိပ္ၿပီး လန္႔သြားတယ္ထင္တယ္”ထိုအခုိက္မွာပင္ တစ္ကိုယ္လံုး
မိုးေရမ်ားျဖင့္ စုိရႊဲေနသည့္ လူတစ္ေယာက္သည္ထိုတာခါးမွ ဝင္လာသည္ကုိ
ျမင္ရ၏။
ေအာ္ဂီေဂးလ္သည္ ကာအိုမန္း ခ်က္ခ်င္း မွတ္မိသည္။
ကာအိုသည္ ၿခံဝင္းအတြင္းမွ ျဖတ္ေျပးလာၿပီး ေအာ္ဂီေဂးလ္ထဲမွ
ကေလးငယ္ကား

[illegible]	အားသင့္ကာ		
ၾကည့္ကာ ရ၏။။			

“သူ ဒဏ္ရာ ရတယ္လို႔ေတာ့ မထင္ဘူး ကာအို”ဟု ေအာ္ဂီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“ဒါေပမဲ့အဲဒီမွာ ဒုိင္းဆက်ီး ပိေနတဲ့ အမီးသမီးတစ္ေယာက္ ရွိေနတယ္။
သူေတာ့ျဖင့္ ေသၿပီ ထင္တာပဲ”

ဒဖေနာက္တစ္ခုေန႔ နံနက္တြင္ ေဂ်ာက္ကသည္ ေဟာင္ေကာင္ရွိ သူ႔ ဝံုးခန္းထဲ၌
ထုိင္ကာေရဒီယို သတင္းမ်ားနားေထာင္ေ နအဂၤါ သတင္းဌာနမ်ားမွ
သတင္းမ်ားအား ဖမ္းယူ၍ ေျမလွ်ိဳသတင္းမ်ားအား နားေထာင္ၾကိဳသည္။
သူသည္ ရလာသမွ် သတင္းအားလံုးကို အစမွအဆံုးတစ္လံုးမက်န္
ဖတ္႐ႈလ့ၾကိသည္။
သူသည္ နယ္ခ်ဲ့သင္းနား သတင္းေအဂ်င္စီထဲမွ သတင္းကို အထူး၀ါဒီက်၍
ထပ္တလဲလဲဖတ္ေနသည္။
တ႐ုတ္အစုိးရ၏ တရားဝင္သတင္းထုတ္ျပန္ေသာ ေအဂ်င္စီ
ျဖစ္ေသာ္လည္း သတင္းမ်ားမွာ တုိေတာင္းလွ၏။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံေျမာက္ပုိင္း အေရွ႕ဟိုပါးျပည္နယ္ တန္ခူန-
ဖန္ခူန္ေဒသအတြင္း၌ ဇူလုိင္လ ၂၈ ရက္ ဝင္း၄၂ နာရီတြင္ ျပင္းထန္ေသာ
ငလ်င္ၾကီးလႈပ္သြားခဲ့သည္”ဟု သတင္းက ဆုိသည္။
တ႐ုတ္ျပည္သစ္ သတင္းဌာန၏ ထံုးစံအတုိင္း သတင္းအားလံုးကို
အမွန္အကန္အတိအက် မေရးဘဲ လိမ္လာ ၀ါျဖန္းကာ ေ၀့လည္ေၾကာင္ပတ္
ေရးတတ္သျဖင့္ ဖတ္ရသည္မွာစဥ္းစားရခက္လွ၏။
“ထိုငလ်င္ႏွင့္ ႏိွဳင္းယွဥ္ပါက ထိုငလ်င္ေလာက္ကိုးပါး
ျပင္းထန္ေသာလႈပ္ရွားမႈမ်ားသည္ ပီကင္းႏွင့္ တီယွန္ဆင္ ၿမိဳ႕မ်ား၌
လႈပ္ရွားသြား၍ ငလ်င္ေၾကာက္ဖြယ္ရာေသာေဒသအတြင္း၌
ကြဲျပားျခားနားေသာ ပ်က္စီးမႈမ်ား ျဖစ္ေပၚခဲ့သည္”ဟု သိရေၾကာင္း
စသည္ျဖင့္ေရးထားသည္။
ပို၍ တိက်ၿပီး မွန္ကန္ေသာ သတင္းကို ဂုိဏ္ဘာ သတင္းဌာန
ေအဂ်င္စီမွေဖာ္ျပထားသည္။
ထိုသတင္းဌာနသည္ ျဖစ္လာသမွ် သတင္းကို မလိမ္မည္ မ၀ွက္ဘဲအမွန္အတုိင္း
ေရးသျဖင့္ အားကိုးအားထား ျပဳႏုိင္ေလာက္ေသာ သတင္းမ်ားကို
ရႏုိင္သည္။
ထိုသတင္းဌာန၏ အဆိုမွာ “အလြန္ျပင္းထန္ေသာ ေျမငလ်င္ၾကီး
တစ္ခုသည္ ယေန႔နံနက္ေစာေစာစီးစီး ပီကင္းၿမိဳ႕အတြင္း၌
တုန္လႈပ္သြားသည္။
နံရံမ်ား ၿပိဳက်ျခင္းႏွင့္ ျပတင္းေပါက္မ်ားပ်က္စီးျခင္း စသည္မ်ား
ျဖစ္ပြားသြားခဲ့သည္။
တိုက္ကာေနအိမ္ အေဆာက္အအံုမ်ားအတြင္းမွေထာင္ေနွာင့္ခ်ီ၍ ရွိေသာ
လူမ်ားသည္ လမ္းမ်ားေပၚသို႔ အေျပးအလႊားဆင္းလာၾကသည္ကိုေတြ႔ရ၏” စသည္ျဖင့္ ေတြ႔မရွသည့္အတုိင္း
ေရးသားထားသည္။
ပီကင္း စံေတာ္ခန္ ၀ုး၄၅နာရီတြင္ စတင္ လႈပ္ခဲ့ျခင္းျဖစ္၍ အခ်ိန္
ႏွစ္မိနစ္ခန္႔မွ် ၾကာေလသည္။
အေမရိကန္ႏုိင္ငံ ကယ္လီဖိုးနီးယား ျပည္နယ္ႏွင့္ ေကာလိုရာဒို
ျပည္နယ္မ်ားမွ၀ုတ္ယလက္ သတင္းမ်ားက သိပၸံပညာရွင္မ်ားႏွင့္ ဘူမိေဗဒ
ပညာရွင္မ်ားက ဤေျမငလ်င္သည္ပီကင္းရွိ အလြန္ လူေနထူထပ္ေသာ ဇရိယာမ်ား
အတြင္း၌ လႈပ္ခဲ့ျခင္းျဖစ္သျဖင့္အေသအေတာက္ႏွင့္ အပ်က္အဆီး
မ်ားျပားလိမ့္မည္ဟု ခန္႔မွန္းေရြးၾကာင္း၊
ေထာင္ေနွာင့္ေသာင္းႏွင့္ခ်ီရွိေသာ လူမ်ားသည္ အေဆာက္အအံုမ်ား
ၿပိဳက်သည့္အတြက္ အသက္ဆံုး၀ံုးဖြယ္ရာရွိေၾကာင္း၊သိပၸံပညာရွင္မ်ားက
ေျပာၾကသည္။

ဂတို့၂၏ အဆိုအရ ၁၉၀၆ ခုႏွစ္အတြင္းက ေပၚေပါက္ခဲ့ေသာဆန္ဒရွင္ဆန္ေဆာင္ရြက္ခ်က္ကို
ငလင္ထက္ ပို၍ ႀကီးမားျပင္းထန္ေၾကာင္း မွတ္တမ္းမ်ားအရ
သိရွိလိုသည္။
အေမရိကန္တို့၂ဘက္မွ သတင္းမ်ားအား ဖတ္ရွဳ ေလ့လာေနေသာ
ေဂ်ာ့ဝါရွင္တန္ခ်ိဳးေခါက္သံေၾကာင့္ ဖ်တ္ခနဲ ေမာ့ၾကည့္လိုက္သည္။
လူငယ္ဂ်ပ္ဆတင္း ဘာသာျပန္ဆုိုင္းျဖစ္၏။
သူသည္ သတင္းတစ္ခုကို ယူ၍ လာပို့ျခင္း ျဖစ္သည္။
“ဒီသတင္းက ငလင္ဒီးပ်ဴးမွေရာက္လာတဲ့ သတင္း မစၥတာကယ္လာ”ဟု
တ႐ုတ္ျငင္သာ ေျပာသည္။
“ဒါက ဒုတိယအႀကိမ္ပဲလား၊ ပထမအႀကိမ္ကုန္းကလိပဲ အင္မတန္
ျပင္းထန္တယ္လို၂ သိရတယ္။
လႈပ္ခတ္ေနရာကပထမအႀကိမ္ လႈပ္ခဲ့တဲ့ေနရာပဲ။
ပထမလႈပ္ခတ္ ငလင္ခ်၂နာရီအနည္းငယ္ေလာက္ကဲ့ ကြာတယ္လို၂ဆိုတယ္။
သတင္းေကာတဲ့ အပ်က္အစီးသိပ္မ်ားလိမ့္မယ္လို၂ ဆိုထားတယ္။
ပထမဆံုး ငလင္ဘာလြန္ခဲ့တဲ့ ဆယ္ႏွစ္အတြင္း ကမာၻေပၚမွာ အျပင္းထန္ဆံုး
ငလင္လို၂လည္း သတ္မွတ္ထားတယ္။
အလယ္ေခတ္ ေနာက္ပိုင္းမွာ တ႐ုတ္ျပည္တြက္ အဆိုးဆံုးနဲ၂
အျပင္းထန္ဆံုး ငလင္လို၂လည္းေျပာၾကတယ္”ေဂ်ာ့ဝါရွင္တန္သည္
လူငယ္ဘာသာျပန္ ဆရာအား ေက်းဇူးတင္စကား ေျပာ၍ သူ
ေပးေသာသတင္းကို ျပန္လြွတ္သည္။
ဤကိစၥႏွင့္ ပတ္သက္၍ ေဂ်ာ့ဝါရွင္တန္သည္ ဂ်ပန္ႏိုင္ငံ
တုိက်ဳိ၌ရွိၿဖိတ်သိ်ဳ့သို၂ ယေန၂ခ်ိန္ထိ တစ္ခုနက္ခင္းလံုး
အႀကိမ္ေပါင္းမ်ားစြာ ဖုန္းဆက္ခဲ့ၿပီးၿပီ။
သံ႐ံုးမွမိတ္ေဆြမ်ားမွ တစ္ဆင့္ ဝိုက်င္းႏွင့္ အဆက္အသြယ္ ရရန္
အားထုတ္ျခင္းျဖစ္၏။
သူသည္ သူ၂သမီးေအဘီေဂးလ္အတြက္ မ်ားစြာ စိတ္ပူလွ်က္ရွိသည္ျဖစ္ရာ
အႀကိမ္ႀကိမ္ အခါခါ ေမးျမန္းစံုစမ္းလွ်က္ရွိ၏။
သံ႐ံုး၏ ပထမအတြင္းယန္ က ယခုအခ်ိန္ ၿဖိတ်သို
လူမ်ိဳးတစ္ဦးတစ္ေယာက္ေသဆံုးသည္ သို၂မဟုတ္
ဒဏ္ရာအျပင္းအထန္ရသည္ဟုေသာ သတင္းကို
မရရွိေသးေၾကာင္းသို့ျဖစ္၍ သမီးျဖစ္သူအေတြက္ အလြန္အမင္း
ပူပန္စရာမလိုဟု ထင္ေၾကာင္း ရွင္းျပသည္။
ပထမအတြင္း၀န္၏ အဆိုအရ တိက်မွန္ကန္ေသာ အေသးစိတ္သတင္းမ်ားကို
ရရွိရန္ေလာေလာဆယ္ အလြန္ခက္ခဲေၾကာင္း၊ ေျမငလ်င္ေၾကာင့္
လူ မည္မွ် ေသဆံုးသည္ကိုေတာ့အံု မည္ပ်က္စီးသည္ အစရွိေသာ
သတင္းမ်ားကို ရရန္ မလြယ္ကူေၾကာင္းေျပာျပသည္။
ဝိုက်င္းၿမိဳ့ေတာ္အတြင္း၌ လမ္းအမ်ားအျပားမွာ
ၿပိဳပ်က္ေနေသာအေဆာက္အအံုမ်ား ပိတ္ေနသျဖင့္ မည္သူမွ် မသြားရဲ၊ မလာရဲ
ျဖစ္ေနေၾကာင္းကိုလည္း ထပ္ဆံုး၍ေျပာျပသည္။
ေဂ်ာ့ဝါ၏ ေရွ့ေတည့္တည့္ရွိ စားပြဲေပၚတြင္ကား သူ၏
သတင္းလႊာအတြက္လက္ေရးပ်ံကူးခြင့္ ပုိက်ား ေသာ
သတင္းတစ္ပုိင္းတစ္စ ရွိေနသည္။
ထိုသတင္းမွာ ယမန္ေန၂ကစတင္ေရးသားထားျခင္း ျဖစ္၏။
အေသးစိတ္သတင္းမ်ား မရရွိေသးသျဖင့္ ေခတၱခဏရပ္ဆိုင္းျခင္း ျဖစ္သည္။

မေနာ်ကရထားသည့် သတင်းမ်ားအရဆုိပါက
ေရွကီးသတင်းႏွင့္အတူေျမငလ်ွင္ဖ်ပ္သည့္သတင္းသည္ တြဲေနသည္။
ေမာ္-တန္းဇ၏ ယိုယြင္း ပ်က္ျပားေနေသာက်န္းမာေရးႏွင့္
ပတ္သက္သည့္ ေကာလာလဟာ သတင္းမ်ားကိုလည္း
ထုသတင္းမ်ားႏွင့္အတူေရာက္ေနသည္ကို ေတြ့ရ၏။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ေနရာေဒသ အႏွံ့အျပားဌာ အၾကမ္းဖက္မ်ားႏွင့္
မၿငိမ္သက္ျဖစ္မ်ားသည္ ပ်ံ့ႏွံ့လြယ္ကူသည္ဟု သတင္းမ်ားက ဆိုသည္။
ႏုိင္ငံေရးႏွင့္ ပတ္သက္ေသာတုိက္ခုိက္မ်ားႏွင့္ ပဋိပကၡမ်ားသည္
ေသအခ်ဳပ္မူးမွ်ျဖစ္ေနေသာ ေမာ္၏ ပတ္ဝန္းက်င္ဌ
ျပင္းထန္စြာလႈပ္ရွားေနသည္ဟု သိရ၏။
ဤၾကားထဲတြင္ ျပင္းထန္ေသာ ငလ်င္သတင္းက
အရာရာတုိင္းကိုလႊမ္းမုိးသြားသည္ျဖစ္ရာ လက္ႏွိပ္စက္ထဲ၌ ရွိေနေသာ
သတင္းသည္ သူ႔အတြက္အသံုးမဝင္ေတာ့ေပ။
သူသည္ လက္ႏွိပ္စက္ထဲမွ စက္ကိုဆြဲထုတ္ၿပီး လံုးေျခ၍
အမွိန္ကုန္ျခင္းထိသို့ထည့္လုိက္သည္။
သူသည္ စားပြဲတင္ အတန္ၾကာမွ ဆက္၍ ထုိင္ေနသည္။
သူ႔စားပြဲေပၚမွ သတင္းမ်ားကိုၾကည့္ကာ နေဝတိမ္ေတာင္ျဖစ္လိုက္ရသည္။
ထိုသတင္းမ်ားကိုဖတ္၍ ေနာက္တစ္သတင္းတစ္ပုဒ္ဖတ္၍ေရးလွ်င္
ေကာင္းေလမလား။
သူ စဥ္းစားေနခုိက္မွာပင္ ဇန္ခဝါရီလ အတြင္းက ခ်ိအင္-
လုိင္းေသဆံုးခဲ့ရသည့္သတင္းကို ျပန္၍ သတိရလာသည္။
ခ် ေသဆံုးၿပီးသည့္ေနာက္ပုိင္းတြင္ျဖစ္ပြားလာသည့္
အေရးအခင္းမ်ားသည္ မၿငိမ္းဆက္ေခတ္ကာ နန္းတြင္းလွ်ိဳ့ဝွက္
လုပ္ၾကံမႈမ်ားႏွင့္ဆုိင္ေနသည္ဟု ထင္ရ၏။
အခုအတုိင္းဆုိပါက ဥကၠ႒ၾကီး ေမာ္ ဆိုေသာ ပုဂၢိဳလ္သည္ မႏွစ္ပါးေမွးမိုန
သြားၿပီျဖစ္၏။
မၾကာမီ သူ ေသသြားပါက တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအတြင္း၌ ျပည္တြင္းစစ္ဆီးတစ္ခု
ေပၚေပါက္လာဖြယ္ရွိသည္။
ေဂ်ာ့ကသည္ ထိုအခ်က္ကို သတိရသည့္အခါ နက္နက္နဲနဲ
စဥ္းစားၿပီးေတြေဝလ်က္ပင္၏။
ထိုအခုိက္မွာပင္ အျပင္မွ တံခါးေခါက္သံတစ္ခ်က္ ထြက္လာသည္။
သူေမာ့ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ ေစာေဂကသတင္းလႊာ တစ္ေစာင္
လာပို႔သြာ တ႐ုတ္လူုမ်ိဳသာျပန္ရာ ျဖစ္ေနသည္ကို ျမင္ရသည္။
သူသည္ ခ်ိပ္ထားေသာ ေၾကးနန္းစာအိတ္ကိုဖတ္ကယာ လာေပးျခင္း
ျဖစ္သည္။
ေဂ်ာ့၏ ရင္ခဲတြင္လည္း ဖ်တ္ခနဲ တုန္လႈပ္သြားသည္။
ဤစာအိတ္ထဲတြင္ သတင္းဆိုးမ်ား ပါေနလသလား။
သူ၏ ေသာကေၾကာင့္ ေဂ်ာ့သည္ စာအိတ္ကို ခ်က္ခ်င္း မေဖာ့ရဲ။
တ႐ုတ္သာျပန္ရာ ဂံုးခန္းထဲက ထြက္သြားခါမွ်ဳ သူသည္ စာအိတ္ကို
ေဖာ့လုိက္သည္။
သူ႔ထိမွ် ရင္ေပါ့သြားသည့္ သက္ျပင္းတစ္ခ်က္ ခ်သံေပၚထြက္လာသည္။
ေၾကးနန္းသတင္းမွာ။
ပူစရာမလုိပါ။
လြတ္ေျမာက္ပါသည္။

ကာအို၏ မိန်းမ ေသဆံုးသြားပါသည္။
ကာအိုးဝိုင္ဟားမင္းတို႔မွာ ဒဏ္ရာပင္ မရပါ။
ပီကင္းကို လာဖို႔စိတ္ကူးပါသလား။
ေအဘီေဂးလ္သူသည္ ေၾကးနန္းကို ဖတ္ၿပီးသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္
တယ္လီဖုန္းကို ဆြဲယူကာေဟာင္ေကာင္ရွိ တ႐ုတ္ကြန္ျမဴနစ္ တန္ခိုးဆိုသို႔
တယ္လီဖုန္းဆက္သြယ္သည္။
ဖေပလအတြင္းကဏ္တ႐ုတ္သည္ မိမိအား ပီကင္းသို႔သြားႏိုင္ေအာင္
စီစဥ္ေပးခဲ့ဖူးသည္ မဟုတ္လား။
တစ္ဖက္တယ္လီဖုန္းကုိင္လိုက္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ ေဂ်ာ့သည္ ပီကင္းသို႔
အျမန္ဆုံး သြားႏိုင္ေအာင္လုပ္ေပးဖို႔ ေမတၱာရပ္ခံသည္။
“မဟုကာေသးခင္က လႈပ္ခဲ့တဲ့ ငလင္ေၾကာင့္ အခက္အခဲေတြကေတာ့
အမ်ားႀကီးရွိေနတယ္”ဟု တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားက ေျပာသည္။
“ျဖစ္ႏိုင္ပါတယ္လို႔ေတာ့ ကၽြန္ေတာ္ အာမ မခံႏိုင္ဘူး”“ခင္ဗ်ား
ႀကိဳးစားေပးမယ္ဆိုရင္ ေက်းဇူးအမ်ားႀကီး တင္ရွိပါ”ဟု
ေဂ်ာ့ကေျပာသည္။
“အလင္တစ္ခါ အတုိင္းသာ စီစဥ္ေပးႏိုင္မယ္ဆိုရင္
သိပ္ေကာင္းမွာပဲ”“အဲဒီအတုိင္း ျဖစ္ေအာင္ပဲ ကၽြန္ေတာ္
ႀကိဳးစားေပးပါမယ္။
ဒါေပမဲ့ ကၽြန္ေတာ္ အႀကံတစ္ခုေပးခ်င္တာက ဗီဇာကေတာ့
ထံုးစံအတုိင္း ေလွ်ာက္ထားလိုက္ပါ”“ဒီကိစၥက သီတင္းပတ္ အမ်ားႀကီး
ၾကာေနမလား”ဟု ေဂ်ာ့ကၾက ျပန္ေမးသည္။
“လနဲ႔ခ်ီၿပီးမ်ား ၾကာေနမလား”“ၾကာခ်င္လည္း ၾကာႏိုင္တယ္”ဟု
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားက ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ေျပာခဲ့သလိုပဲ အခ်ိန္က သိပ္ၿပီး အက်ဥ္းအက်ပ္ ကေနတယ္”

၁၇၁၇ “ငလ်ငွေပဲ့ ညက်မွ ဘာျပဳလို႔ ဒီေနရာကို မင္း
ေရာက္လာရတာလ”ဟု ကာအုကမသက္ၫာေသာ ေလသံျဖင့္ ေမးသည္။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ စဥ္းစားရမယ့္ ကိစၥေတြကတစ္ခုတည္းမဟုတ္ဘူး။
အမ်ားႀကီး”ေအဘီေဂးလ္သည္ ဘယ္လိုေျဖရမည္ကို အထူးသတိထား၍
စဥ္းစားသည္။
“ေအဘီေဂးလ္ရဲ့အေၾကြးအသား သံေယာဇဥ္ဟာ ဒီမွာပဲ ရွိေနတာ၊
အဲဒါကုိေတာ့ သတိထားၿပီးလက်ခံဖုိ႔ လိုမယ္လို႔ထင္တယ္”ကာအိုသည္
အေဝးသို႔ လွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူ႔မ်က္ႏွာထားသည္ သက္ဘာရာမချခင္းကို ေဖာ္ျပလ်က္ရွိ၏။
“အခုလို လာမိတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ့ ဝမ္းသာတယ္” သူမိသည္
ႏႈတ္မွဳန္းမ်ားကိုကိုက္ကာ စဥ္းစားခ်ိန္ေပးသည္။
“ကၽြန္အေနနဲ့ ရွိန္ဂ်ဳင္းမွာ ျဖစ္ပ်က္ခဲ့သမွ် အားလံုးကို
ေမ့ပစ္ဖို႔ ႀကိဳးစားခဲ့ပါတယ္။
အဲဒါေတြကို ေမ့ပစ္ဖုိ႔ ဆယ္ႏွစ္တာကာလ ႀကိဳးစားခဲ့ရတာပါ။
လြယ္တယ္လို႔မထင္ပါနဲ့၊ ဧၿပီလထဲမွာ အေဖနဲ့ ထပ္ေတြ႔တယ္၊ အဲဒီေနာက္
ရွင့္ဘုရား မင္း ဆီးကို လက္ေဆာင္ဂ်ပ္ကေလးပို႔ခဲ့တယ္”“မင္း ေစတနာဟာ
ႀကိဳးမ်ားပါတယ္”ဟု ေျပာသည္။
ကာအုိသည္ ကုလားထုိင္ထြဋ္ခုိင္ေနေသာ္လည္း ဂနာမၿငိမ္။
“ကုိယ့္ သားကို ကူညီခဲ့တဲ့အတြက္ကေတာ့ ကိုယ္က မင္းကိုေက်းဇူးတင္ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ မင္း ကိုယ္ခ်ေနာက္ထပ္ အဆက္အသြယ္ လံုးဝ မလုပ္ခ်ေတာ့၊
တို႔ဆီကုိလည္း ေနာက္ထပ္ လံုးဝ မလာပါနဲ့ေတာ့”သူတုိ႔ ထုိင္ေနေသာ
ေနရာသည္ တစ္ခ်ိန္က မီးဖိုခန္းျဖစ္၍
ယခုေလာေလာဆယ္တြင္ေနလို႔ထုိင္လို႔ရသည့္ တစ္ခုတည္းေသာ
ေနရာျဖစ္သည္။
အခန္း ေခါင္မုိးမွာ တာေပၚလင္ရြက္ထည္ တစ္ထည္ျဖစ္၍ သံျဖင့္ ဂုိက္၍
ယာယီအမိုး လုပ္ထားျခင္း ျဖစ္သည္။
က်န္ေနေသးသည့္ နံရံမ်ားမွာျပန္လည္ထည္ေဆာက္ေနၿပီ ျဖစ္ေသာ္လည္း
အတြင္းလံုေလာက္၍ရထားျခင္း ျဖစ္၏။
ၿမိဳ့ပ်က္သြားျဖစ္ေနေသာ ပ်က္ငွဴးတြင္ အုတ္ဂါးျခင္းႏွင့္
ရင္ဆုိင္ေနရသျဖင့္အေဆာက္အအံုမ်ား ျပန္လည္ထည္ေဆာက္ေရး လုပ္ငန္းမ်ားမွာ
ရထားရသည္ကမ်ားေလသည္။
ငလ်င္သက္ လႈပ္ခဲ့သည့္ ညကို သူ မေမ့ေသး။
ထုိညက အိမ္ခန္းခ်င္းမ်ားသည္ ကာအိုႏွင့္သားငယ္ မင္း တို႔ကို
အားေပးစကား လာေျပာၾကသည္။
ထိုစဥ္က ကာအိုသည္ ပ်က္စီးေနေသာမီးဖိုေခ်ာင္ထဲ၌ ေနထိုင္ၾကရသည္။
ယခု ေအဘီေဂးလ္ေရာက္သြားခ်ိန္တြင္ ကာအို႔မ်က္ႏွာသည္ပဝ်ဴးျခင္း၊
ရယ္ျခင္း မရွိ။
သူ႔သားအား တစ္ဖက္သို့မွ ကေလးထိန္း အတြားႀကီးထံ
အပ္ႏွံၿပီးထိန္းခုိင္းထားသည္ကုိ ဆီးေျပာသည္။
ထိုအတြားႀကီးမွာ ငလ်င္လႈပ္သည့္ညက ေအဘီေဂးလ္ႏွင့္ဆံုမိခဲ့ေသာ
အတြားအို ျဖစ္ေလသည္။
ကာအို႔ဇနီးမွာ လြန္ခဲ့ေသာ ဆယ္ခုနွစ္ကပင္ သၿဂဳိဟ္ ၿပီးခဲ့ၿပီျဖစ္၏။
ကာအိုသည္ၿမိအတြက္ေရာ သူ႔အတြက္ပါ လက္ဖက္ရည္ထား
ထည့္ေပးေနေသာ္လည္း မ်က္ႏွာကၾကည္သာျခင္း မရွိ။

သူ၊်မ်က္ေးွာထားးွင့္ အမွုအရာကို ၾကည့္ရသည္မွာ
ေအဘီေဝးလ္ေးွင့္ေတြ့ျခင္းအေပၚ လုိလားဟန္ မရွိ။
ျဖစ္ုိုင္ခ်င္ လုံခ်င္း အခ်လုိဆုိ ဆံုေနျခင္းကို အျမန္ဆံုးရပ္ခ်င္စိတ္
ျဖစ္ေနသည္မွာ ထင္ရွားလွပ္ပါ။
“ခြင့္ျသားအဖ ဆက္ဆံခဲ့ရတာက တကယ့္ ေၾကာက္စရာႀကီးပါ”ဟု
ေအဘီေဝးလ္ကေျပာသည္။
“ခုနက္ုိင္းမွာ ျဖစ္ပ်က္ခဲ့တဲ့ ကိစၥအတြက္ ခြင့္ပြဲထဲမွာ ဘဝင္မက်
ျဖစ္ေနတာကိုလည္းကၾြန္မ သိေနပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ ကာအိုရယ္ အခုအခ်ိန္မွာ ကၾြန္မတုိ၊် ုိးစ္ေယာက္ပဲလံုး
အတိတ္ကုိသတိရၿပီး နာၾကည္းေနရမယ့္ အခ်ိန္မဟုတ္ဘူးလို၊်
ထင္တယ္”ေအဘီေဝးလ္သည္ စကားကို ဆက္ေျပာဘဲ ရပ္သြားသည္။
သူမ၏ ရင္ခုန္သံ ခိုေနသည့္ဆံုးမႈေၾကာင့္ မ်က္ရည္ကိုလုိလု ျဖစ္ေနျခင္းကိုပါ
မရေမြန ထိန္းလွ်က္ရွ၏။
“ကၾြန္မတို၊်ဟာ တစ္ေခတ္အတည္းက ေမြးလာၾကတာမို၊် ေမာင့္ုိမေတြပါ
ကာအို။
တကယ္လို၊်ဒီအခ်က္ကို လူသိရွင္ၾကား အသိအမွတ္ျပဳဖို၊် မရုိုင္သည့္
တုိင္ေအာင့္ မွန္ခဲ့တဲ့ အခ်က္ေတြကိုအေျခခံတဲ့ အျမင့္ ခိုဖို၊်ကေတာ့
လုိတာေပါ့”“ကုိယ္ကေတာ့ အရာရာတုိင္းကို အၿမဲတမ္းလိုလို မွန္ကန္တဲ့
အခ်က္ေတြေပၚ အေျခခံၿပီးျမင္တယ္”ဟု ကာအိုက တံု၊်ပန္သည္။
“အဲသလို ျမင္တာဟာ ဒုကၡရွာတာပဲ၊ အဲဒီညကတုိ၊်ုိးစ္ေယာက္ အတူတူ
ေနခဲ့ရတာကို သတိရတုိင္း ကိုယ့္ခ်ဳ၌ အားနည္းခ်က္ရ၊် မိုက္မဲမႈအတြက္အရွက္
ေနခဲ့ရတယ္”“အဲသလို ခံစားမႈမ်ိဳးကိုေတာ့ ထားဖုိ၊် မလိုဘူးထင္ပါတယ္
ကာအို”ဟု ေအဘီေဝးလ္ကျပာသည္။
“အမွန္ကို မသိလို၊်ျဖစ္ခဲ့ကရိတဲ့ ကိစၥတစ္ခုလို၊် တြက္ရမွာပါ။
ေအဘီေဝးလ္ကုိယ္တုိင္ကလည္း ကာအို၊်အေပၚမွာ စိတ္ဆးျပင္းျပခဲ့မိတယ္။
ေအဘီေဝးလ္ရ၊် ကာအို၊်ၾကားမွာအံ့ၾြစရာ သိပ္ေကာင္းတဲ့ အရာတစ္ခု
ရွိခဲ့တာကေတာ့ အမွန္ပဲ။
တကယ္တမ့္ုိး အျဖစ္ခ်ိန္ကုိသိလာရတဲ့အခါမွာေတာ့ ေနာင္တရလို၊်
မဆံုးႏုိုင္ျဖစ္ခဲ့ရတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ေအဘီေဝးလ္ဟု၊်ုိးစ္ေယာက္ရာ အျပစ္တင္စရာ
မရွိပါဘူး”ကာအိုသည္ သူ၊်ပန္းကန္ထဲသို၊် ေရွ့ေြးင့္၊် ထည့္ေနရာမွ
“အဲ့ဒီညက ကိုယ့္အေမအမ္ေရကြားေတာ့ ပိုၿပီး ေဒါသျဖစ္လာခဲ့ရတယ္။
ဆက္ဆံရာမရျဖစ္လြန္းအားႀကီးၿပီး ဘာေျပာလို၊်ဘာလုပ္ရမွန္း
မသိျဖစ္ခဲ့ရွတယ္။
ကိုယ့္ကုိယ့္ကုိယ္ မိတ လံုးဝ မရွိဘဲ
ေမြးလာတဲ့လူတစ္ေယာက္ျဖစ္ပါေစေတာ့လို၎်တင္ ေတြးမိခဲ့တယ္”ဟု
ေျပာသည္။
“ကာအိုရယ္ ဘာျပဳလို၊် ဒီေလာက္အထိ နာၾကည္း ေနရတာလဲ”ဟု
ေအဘီေဝးလ္ကေမးသည္။
“အမွန္းတရား သိပ္မ်ားလာရင္ ဘဝဟာ ပ်က္တတ္တယ္၊ ေအဘီေဝးလ္ဟာ
ငါ့ကုိငါ့အေဖက လံုးဝ မခ်စ္ဘူး၊ ဂ၇မိုက္ဘူးဆိုတဲ့ ယံုၾကည္မွန္၊် ခ်
ေနလာခဲ့တာပါ။
အဲဒီယံုၾကည္ခ်က္ကသိပ္ျပင္းထန္လာတဲ့အခါမွာ ေအဘီေဝးလ္ကို
အဲဒီယံုၾကည္ခ်က္က ဖက္ဆီးပစ္ေတာ့မလို ျဖစ္လာခဲ့တယ္။

တကယ္ေတာ့ အဲဒီ ယံုၾကည္မႈဟာ အစြဲတစ္ခုပါလားလို႔
သိလာရတဲ့အခါမွာစိတ္ထဲက်သြားရာ ရမ္းကေလး ရွိလာခဲ့ရတယ္။
ေအဘီေဂးလ္ သနားလည္သြားတာတစ္ခုကတိကယ္လို႔ လူတစ္ေယာက္ဟာ အတိတ္
ျဖစ္ရပ္အေပၚမွာ ေနာင္ဆရပ္ပီး အခ်ိန္တိုမွ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲေနမယ္ဆိုရင္
ဘဝရဲ့သန္မာမွဳအတြက္ လုံအပ္တဲ့ စိတ္အင္အားနဲ႔ စိတ္ဓါတ္မ်ိဳးခ်မ္းမာမွဳေတြကိုလက္လႊတ္
ဆံုး႐ွဳံးရေတာ့မွာေပါ့။
အခု ျဖစ္ေနတာက ကာအိုဟာ အနာဂတ္ကို
လႊင့္ပစ္ေနသလိုပဲ”ကာအို႔မ်က္ႏွာတြင္ ေဒါသေငြ႔မ်ိဳး သန္းလာသည္။
“ကုိယ္က ေတာ္လွန္ေရး အေပၚယံုၾကည္မွဳ အျပည့္ဝွးၿပီး
ဆက္ျပင္းလာရတဲ့ လူပါ။
ကိုယ့္အေနနဲ႔ အေမ့ဓာတ္ကို သိပ္ံုၾကည့္ခဲ့တယ္။
အေမက ေျပာတယ္၊ ကိုယ့္အေဖဟာ ဂ်ပန္ေတြကို တိုက္ခိုက္ခဲ့တဲ့
စစ္ပြဲမွာသူရဲေကာင္းတစ္ေယာက္တဲ့။
ဒါေပမဲ့ ေနာက္ဆံုးက်ေတာ့ ကိုယ့္အေဖဟာ ႏုိင္ငံျခားသားခရစ္ယာန္ဘာသာ
သာသနာျပဳ တစ္ေယာက္ထက္ မပိုတဲ့လူ ျဖစ္ေနတာ ေတြ႔ခဲ့ရတယ္”“ၿပီးေတာ့
အေမဟာ ခရီးရွည္ခဲ့တဲ့ကြဲသြားၿီး တစ္ေလွာက္လံုး အလြန္ၾကီးမားတဲ့ သတၱိနဲ႔ခြန္
ျပခဲ့တဲ့အမ်ိဳးသမီးပါ။
ၿပီးေတာ့ ၿပီးေတာ့ အေဖဟာလည္း သူရဲေကာင္းတစ္ေယာက္ပါပဲ”ဟု
ေအဘီေဂးလ္ကေျပာသည္။
“ဧၿပီလထဲတုန္းက တိုယန္အင့္ဂင္း ပန္းၿခံထဲမွာ သူ႔အသက္ကုိ စြန္႔ၿပီး
ၿငိမ္သက္ကြယ္လြန္သြားခဲ့တယ္ေလ”ကာအုိသည္ ေအဘီေဂးလ္
မ်က္ႏွာကို အၾကာသင့္ၿပီး ေငးၾကည့္ေနသည္။
“ကၽြန္ေတာ္နဲ႔ႏုိင္ငံျခားသားကို ေျပာတာလား”ေအဘီေဂးလ္က
ေခါင္းညိတ္သည္။
“ဟုတ္တယ္၊ လူအုပ္ၾကီး ၿငိမ္သြားက ခဲြသြားေအာင္လုပ္ကာ
ေျပာင္ေျပာင္တင္းတင္း အတင္းဝင္ၿပီး ဓါတ္ံုေတြ ုိက္ခဲ့တယ္ေလ၊
အဲဒီအခ်ိန္က သူဘာလုပ္ေနတယ္ဆိုတာ သူ သိတယ္”ကာအိုသည္
သူ႔လက္ဖက္ရည္ခြန္းကန္ကို စားပြဲေပၚ ျပန္ခ်လိုက္သည္။
တေတာင္းဝွးၿပီးကို ေထာက္၍ သူ႔မ်က္ႏွာအား လက္ဝါးဝွးၿပီးက္ ျဖင့္
အုပ္ထားသည္။
ႏွစ္ဦးသားစကားေျပာဘဲ အခ်ိန္အေတာ္ၾကီး ၾကာသည္အထိ ထိုင္ေနၾက၏။
“ကာအုိ႔ကို အေဖ ပထမဦးဆံုး ျမင္ဖူးခဲ့တာဟာ ေဝ-တ တက္ကိုလွ်ာပါ၊
သူ႔စိတ္ထဲမွာသူငယ္ယဲနဲ႔ တူတဲ့ လူငယ္တစ္ေယာက္ကို ျမင္ဖူးရတယ္လုိ႔
ထင္ခ်င္လည္း ထင္တာပဲ”ဟုေအဘီေဂးလ္က ေျပာသည္။
“သူ ျမင္ခဲ့တဲ့ လူငယ္ဟာ သိပ္ၿပီး ျပတ္ျပတ္သားသားရွိတဲ့လူငယ္တစ္ေယာက္လို႔
ထင္ခဲ့မွာပါ၊ သူ႔အေနနဲ႔ သူ႔သားမွန္းမသိေတာ့
ဒီလိုပတ္ဝန္းက်ငသူ႔သားကို ေတြ႔လိမ့္မယ္လို႔ ဘယ္ထင္မလဲ၊ ဒါေပမဲ့
သူ႔သားမွန္း သိလာတဲ့အခ်ိန္ကေတာ့သူ႔အသက္ကုိစြန္႔ၿပီး ကယ္တာဟာ
မဆန္းပါဘူး”“ဘယ္လိုမွ ျပန္ၿပီး ျပဳျပင္လို႔ မရေ့ာင့္ ေရြးခ်ယ္မွဳေတြကို
လြန္ခဲ့တဲ့ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာကတည္းက လုပ္လာခဲ့မိတယ္”ဟု ကာအိုက
ေျပာသည္။
“ကိုယ့္အတြက္ဘထမဦးဆံုး ေရြးခ်ယ္မွဳကို ကိုယ့္အေမက လုပ္ေပးခဲ့တာ၊ ဒုတိယ
ေရြးခ်ယ္မွဳကေတာ့ဥကၠ႒ဆက္ေမာ္ လုပ္ေပးခဲ့တယ္လို႔ ဆိုရမယ္။
သူက ေတာ္လွန္ေရးတစ္ခုပို့ ၿပီးဆံုးေအာင္လုပ္ခဲ့တယ္လို႔ ဆံုးျဖတ္ခဲ့တာကိုး။

ကိုယ္တုိင္ ေရြးခ်ယ္မႈကေတာ့ တျခားမဟုတ္ဘူး။
လူတန္းစားတုိ့ထြက္ပြဲမွာ ကုိယ္တုိင္ ပါဝင္တုိက္ခိုက္ခဲ့လို႔ ဆံုးျဖတ္ခုိက္တဲ့ကိစၥပဲ။
အဲဒီ အခ်ိန္အစပိုင္းကိုယ့္ေနရဲ့ အရင္းခ်ာ လမ္းေၾကာင္းကို
ဆန္႔က်င္ခဲ့တာ ဒီေန႔အထိပဲ။
အဲဒီဟာေတြ အားလံုးကိုဆန္႔က်င္ၿပီး မိသားစု အေရးကို
တန္ဖိုးထားရမယ္ဆိုတဲ့ကိစၥဟာ ကိုယ့္အတြက္ ဘယ္လုိပဲခံစားလြယ္ေတာ့မွာလဲ။
မိသားစု အေရးကို ေရွ႕တန္းတင္လိုက္ရင္ ကိုယ့္ဘဝ ပ်က္စီးေတာ့မယ္။
အဲသလိုဆိုရင္ ကိုယ့္ဘဝမွာ ဘာကိန္းဂဏန္းေတာ့မွာလဲ”“ေနာက္ဆံုးမွာေတာ့
ကိုယ့္မိသားစုကို ကိုယ္ခ်စ္တာဟာ ဒီကမာၻေလာကထဲမွာအေကာင္းဆံုးနဲ႔
အသက္မ်ားဆံုး မဟာလက္ေဆာင္ တစ္ခုလို႔ ယူဆၾကရမွာပဲ”“အဲဒါဆိုရင္
အဲဒီ မဟာ လက္ေဆာင္ဆုိတာ မရွိဘဲနဲ႔
ကိုယ့္ဘဝကိုျပဳျပင္ေနထုိင္သြားရမွာပဲ”ဟု ကာခိုက ျပန္ေျပာသည္။
သူ႔ မ်က္ႏွာအား အုပ္ထားသည့္လက္မ်ားကိုဖယ္၍ ေအဘီေဂးလ္အား
လွမ္းၾကည့္သည္။
“ျပန္ပါေတာ့ ေအဘီေဂးလ္ရယ္လို႔ႏွစ္ေယာက္စာ ေျပာစရာ စကား
မရွိေတာ့ပါဘူး”

၁၈၁၈ “ရဲေဘာ္ကာအို မင္းအဖို႔ မဟာကာခင္မာ ဒုတိယ ဓာတုနတၳဳ
ပို႔ရလိမ့္ဦးမယ္”ဟုမဒမ္မိန္ခင္းက ေျပာသည္။
ကာအုိသည္ သူ႔စားပြဲ၌ ထုိင္ေနရာမွ အံ့အားသင့္ကာ ဖ်တ္ခနဲ
ေမာ့ၾကည့္သည္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ေသငယ္ေဇးွင့္ ေမ်ာေနေသာ ေခါင္းေဆာင္ၾကီး၏
ဇနီးက ဤစကားေျပာျခင္းသည္ တျခားလူအတြက္ ဟုတ္ဟန္မတူ။
“မဒမ္ ဆုိလိုတာက ကၽြန္ေတာ္တို႔ဥကၠ႒ၾကီးဟာ...”“မဟုတ္ေသးပါဘူး။
အခုအခ်ိန္အထိေတာ့ မေသေသးဘူး။
ဒါေပမဲ့ လမ္းဆံုးဖို႔ကေတာ့အလြန္ခ်ိန္းေနၿပီ”ဟု မဒမ္မိန္ခင္းသည္ ကာအို၏
ဝံုးခနဲထဲသို႔ ဝင္လာၿပီး သူ႔စားပြဲေရွ႕၌လာရပ္သည္။
မဒမ္မိန္ခင္းသည္ အစိမ္းေရာင္ စစ္တံုကုိ စမတ္ကာ ဝတ္ထားသည္။
ဦးေခါင္းတြင္လည္း အေဟ့စားကာက်ဦးထုပ္ ေဆာင္းထားသည္။
ကားနဳန္ၾကီးႏွင့္ ေဘာင္းဘီသည္ခုအခ်ိန္ထိ ၿဖဴလ်လ် ကုိယ့္ပုံးကုိယ္ထည္ႏွင့္
ခ်ိပ္ၿပပ္ၿပ ရွိလွသည္။
မ်က္ခမ်ာေနာက္၌ မ်က္လံုးအစံုသည္ ကာအုိအား စူးစူးစုိက္စိုက္
ၾကည့္ေနဆဲရွိသည္။
သူမသည္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ ဂူမွဓမၼသမီးဘဝျဖင့္ အခ်ိန္ကုန္ခဲ့သူျဖစ္ရာ
အၾကည့္အျမင္ႏွင့္အေျပာအဆုိမ်ားသည္ အတင့္ရဲလွေပသည္။
“မင္းမိန္းမ ေသေတာ့ မင္းမွာ ေတာ္ေတာ္ဆင္းရဲ ခ်ိတ္ဆုိက္ခဲ့သလား”ဟု
မဒမ္မိန္ခင္းကေမးသည္။
“သားငယ္ေလး တစ္ေယာက္ က်န္ခဲ့တယ္လုိေတာ့ မင္းဘဝ
လြယ္ပါ့မလား”ကာအိုသည္ သူ႔လက္ဖဝါးျဖင့္ မ်က္ႏွာအား သုတ္လိုက္သည္။
ေျမလင္ယုပ္ၿပီးေနာက္ သံတင္းေျခာက္ဘတ္အတြင္း သူသည္ သူ႔စားပြဲမွ
ထသည္ဟု၍ မရွိ။
ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္းတစ္ေန႔လွ်င္ ဆယ့္ငါးနာရီမွ ဆယ့္ရွစ္နာရီအထိ အလုပ္ကို
မရပ္မနား လုပ္ရခဲ့သည္။
ညေရာက္ခါမွ တစ္ပုိင္းတစ္စ ပ်က္စီးေနေသာ ေနအိမ္မို႔ ျပန္ေလ့ရွိ၏။
လင္ေၾကာင့္အပ်က္အစီးမ်ားမွာ ေန့ရာတုိင္း၌ မ်ားျပားလွ်က္ ရွိသည္ျဖစ္ရာ
အခုအခ်ိန္ထိ ျပဳျပင္ႏုိင္စြမ္းမရွိၾကေသးေပ။
သူ၏ ပါတီအလုပ္ကလည္း ဆံုးႏုိင္သည္ဟု မရွိ။
တစ္ေန႔လွ်င္ နာရီအနည္းငယ္သာ အပ္ရ၏။
ပါတီ ေခါင္းေဆာင္မ်ားၾကား၌ ျဖစ္ေပၚလွ်က္ရွိေသာ
ပဋိပကၡမွာေလ်ာ့နည္းသြားသည္ဟု မရွိ။
အၿမဲတေစ တုိးလာလွ်က္ ရွိသည္။
လွ်ိဳ့ဝွက္အစည္းအေဝးမ်ားမွာလည္း ၿပီးဆံုးႏုိင္သည္ မရွိ။
“ကၽြန္ေတာ့္သားအတြက္ စဥ္းစားဖို႔ အခ်ိန္ မ်ားမ်ား မရပါဘူး”ဟု
ျပန္ေျပာသည္။
“အမ်ိဳးနားခ်င္း အတြားဆက်ီးက ကၽြန္ေတာ့ကုိလည္း
ထိန္းေပးေနတဲ့အတြက္ ကၽြန္ေတာ္ဘာအားခ်ိန္မွားခ်ိန္ရဲနတာပါ။
ကၽြန္ေတာ့္ရဲ႕အဓိကတာဝန္က ပါတီကို
အလုပ္အကၽြမ္းျပဳဖို႔ပါ”“ေကာင္းပါတယ္ ရဲေဘာ္ကာအို”ဟု မဒမ္မိန္ခင္းက
ျပန္ေျပာသည္။
“တို႔မွာလည္းအထူးတာဝန္ရွိပုံ ယံုၾကည္ခ်က္ခ်ိန္ခြာနဲ႔ ေပးႏုိင္ဖယ့္
လူတစ္ေယာက္ လုိေနတယ္။

မင္းေျပာပံုေတြကိုၾကည့္ၿပီး ကိုယ္ မင္းကို ယံုၾကည္ရလိမ့္မယ္
ထင္ပါရဲ့။
မင္း ကိုယ့္ဂုဏ္ကိုခန္းကို ခဏလိုက္ခဲ့ပါလား”ကာအိုသည္ ခ်ိန္ခ်ိန္းဇ၀ါ ေနာက္မွ
လိုက္သြားသည္။
ခ်ိန္ခ်ိန္းသည္ နံရံတစ္ဖက္ကို သံမဏိဗီဂုိအား ဖြင့္၍ အထဲမွ ဖုိင္တြဲ တစ္ထပ္ႏွင့္
တိတ္တဲေခြဘူးတစ္လံုးကို ဆြဲထုတ္သည္။
ခ်ိန္ခ်ိန္းကကာအုိအား လက္တန္ေျခဟန္ျပ၍ ထုိင္ခုိင္းသည္။
တိတ္တဲေခြမ်ားေပၚမွ စာမ်ားအားဖတ္ၾကည့္လိုက္သည့္အခါ
ျပည္သူယုေခါင္းေဆာင္မ်ား ႏုိင္ငံျခားသား ဧည့္သည္မ်ားႏွင့္
ေတြ႔ဆံုေဆြးေႏြးသည့္ မွတ္တမ္းမ်ားျဖစ္ေနသည္ကို ေတြ႔ရ၏။
ဖိုင္ထဲမွ ထုတ္ယူလုိက္ေသာစာႏွစ္ေစာင္အနက္ တစ္ေစာင္မွာ ခ်ိန္ခ်ိန္းထံ
လိပ္ျပာထားေသာ စာျဖစ္၏။
ခ်ိန္ခ်ိန္းသည္ဥကၠ႒မွ်ား စာအား သူ႔ဆီ လွမ္းေပးသည္။
“ဒီစာဟာ ဥကၠ႒မွာ ကုိယ့္ကို ေနာက္ဆံုး ေပးခဲ့တဲ့ စာပဲ”ဟု ေျပာသည္။
“ဒီစာမင့္ကို ဖတ္ျပခ်င္တယ္” ခ်ိန္ခ်ိန္းက ကာအုိအား ၾကည့္ေနျပန္သည္။
“မင္းဟာ ပါတီအတြင္းေရးမွဴးဌာနမွာ ဂန္ဗယာ ဝန္ထမ္းအျဖစ္နဲ႔
ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ သစၥာရွိစြာ လုပ္ကုိင္ခဲ့တယ္။
အဂၤလန္၌ မင္း အေနနဲ႔ ငါ့အေပၚ သစၥာရွိရွိနဲ႔ ဆက္လုပ္သြားရင္ မင္းလို
အရည္အခ်င္းျပည့္ဝတဲ့လူငယ္တစ္ေယာက္ဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ့အေထြေထြ
အတြင္းေရးမွဴး ေနရာကိုမရဘူးလို႔ ေျပာႏုိင္ပါလား။
ၿပီးေတာ့ တစ္ကမာၻလံုးမွာ ေတာ္လွန္ေရး
ေခါင္းေဆာင္ဖစ္စာမည္ေက်ာ္ၾကားၿပီး ထင္ရွား
မလာႏုိင္ေပဘူးလား”အထူးတာ၀န္ယူေသာ စကားကို ၾကားရက္ခဲတယ္းက
စိတ္ဓာတ္ေနေသာ ကာအိုသည္ပါတီတြင္း၌ အေရးပါေသာ တာ၀န္ႀကီး တစ္ခုကို
ရမည္ဆုိပါက သူ႔အတြက္ စဥ္းစားစရာျဖစ္ေနသည္။
သူ႔မိန္းမ ေသဆံုးျခင္း၊ အလုပ္မ်ားကို အဆမတန္ လုပ္ရျခင္းႏွင့္
ေအဘီေဂးလ္ႏွင့္ေတြ႔ရ၍ ရရွိလာသည့္ ခံစားမႈမ်ားသည္ သူ႔စိတ္၏
ရွင္သန္မႈကို မ်ားစြာ ပ်က္ျပားေစသည္။
“ကိုယ့္အေနနဲ႔ စာေတြရဲ့ တစ္စိတ္တစ္ပိုင္းေတြ မင္းကို ဖတ္ျပခ်င္တယ္၊
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ အခ်က္တခ်က္က ပဲပဲျပင္ျပင္ နားလည္ဖို႔
အေရးႀကီးေနလို႔”ဟုမဒမ္ခ်ိန္းက ေျပာသည္။
“ရမယ့္ ဆုေတြကလည္း ျမင့္လြန္းမယ္၊ ဒါေပမဲ့
စြန္႔ရမယ့္ဟာေတြကလည္းႀကီးမားလြန္းမယ္”“စြန္႔စားရမွာကိုေတာ့
ကၽြန္ေတာ္ မေၾကာက္ပါဘူး”ဟု ကာအိုက ျပန္ေျပာသည္။
“ဒါဆိုရင္ ေကာင္းတာေပါ့၊ ကဲ... မင္း အာ႐ုဏ္ၿပိဳးကုိ နားေထာင္။
သူ ေရးလိုက္တဲ့ေနာက္ဆံုးစာထဲမွာ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္က ဒီလို ဆိုထားတယ္။
“လူ႔ဘ၀မွာ အကန္႔အသတ္ေတြရွိတယ္။
ဒါေပမဲ့ ေတာ္လွန္ေရးမွာက်ေတာ့ နယ္နိမိတ္ သတ္မွတ္ခ်က္ အကန္႔အသတ္ကို
မသိဘူး။
လြန္ခဲ့တဲ့ ဆယ္ႏွစ္တာ ကာလအတြင္းက ၇နွစ္းကလန္းဖူးခဲ့ရတဲ့ ပြဲမွာ ငါဟာ
ေတာ္လွန္ေရး၌အျမင့္ဆံုးထိပ္ကို ေရာက္ေအာင္ ႀကိဳးစားခဲ့ၿပီးၿပီ။
ဒါေပမဲ့ ငါ မေအာင္ျမင္ခဲ့ဘူး။
ဘယ္လိုပဲျဖစ္ျဖစ္ငါးက်ေတာ့ အျမင့္ဆံုးဆိုတဲ့ ထိပ္ကို ေရာက္ဖို႔
အခါအခြင့္ရခဲ့ရလိမ့္မယ္” တဲ့”မဒမ္ခ်ိန္းသည္ စာကို ဆက္မဖတ္ေသးဘဲ

ရယ္ေလွ်ာက္ၿပီး ကာအိုအားလွမ္းၾကည့္ေနသည္။
သူမ၏ မ်က္လုံးမ်ားသည္ တလက္လက္ ေတာက္ေနၾကသည္။
“ဒါဟာဥကၠ႒ႀကီးရဲ့ ေနာက္ဆုံး ႏုိင္ငံေရးဆႏၵပဲ၊
သူ႔ရဲ့ေသတမ္းစာလို႔ ဆိုရင္လည္း မမွားဘူးေနာက္ဆုံးမွာတမ္းလို႔
ေျပာရင္လည္း ရတယ္။
ကိုယ္ေျပာတာ မင္း နားလည္ကယ္ မဟုတ္လား။
သူ႔ဆႏၵဟာ ပ်ိဳျပင္ပါတယ္။
ဒါေၾကာင့္ေတာ့ သူ႔ေနရာကို ကိုယ္ အစားဝင္ၿပီး ပါတီကိုဦးေဆာင္ခ်င္တယ္လို႔
ထင္တယ္”မဒမ္ခ်ိန္း သည္ ကာအို႔ထံမွ ေဝဖန္သံုးသပ္သည္ကို ေမခ်ာင့္ဘဲ စကို
ဆက္ဖြင့္သည္။
“ဒါေပမဲ့ သူက သူ႔စာထဲမွာ အခုလို သတိေပးထားတယ္။
“မင္းဟာ ထိပ္တိုက္ေရာက္ခ်ိန္ပဲ ရွိတယ္။
ဒါေပမဲ့ မင္း က်ဴးၿပီဆိုရင္ေတာ့ အတုိင္းအဆ
မသိႏုိင္ေလာက္ေအာင္ အသုတ္ခ်ာမက နက္တဲ့ေခ်ာက္ႀကီးထဲ နစ္ျမဳပ္သြားမွာပဲ။
မင့္ခ်ဴးခ်ာကိုယ္တာ တစ္ခ်ိဳ ျဖစ္သြားလိမ့္မယ္။
မင္းအဂၤေတြဟာလည္း က်ိဳးပဲ့ကြဲအက္ၿပီး ေၾကြမြကုန္လိမ့္မယ္”
တဲ့”ထိမိလြန္းလွေသာ စကားလံုးမ်ားသည္ ေမာ္၏
ထက္ျမက္လြန္းလွသည့္အေရးအသားမ်ားဟု ကာအိုက ထင္သည္။
သူသည္ ၿငိမ့္ဆိုက္ ခ်ာေထာင္ကို၏။
မဒမ္ခ်ိန္းသည္ ဒုတိယ စာရြက္အား ေကာက္ယူလိုက္သည္။
“ဒီစာက်ေတာ့ ႏွစ္ေတာ္ေတာ္ၾကာက ေရးထားတဲ့စာ။
ဒီစာထဲမွာေတာ့ ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္လကိုက္လာလို အေရးႀကီးတဲ့
ဟာမီးအတြက္ ငါတို႔တစ္ေတြ ဘယ္လိုကိုင္တြယ္ရမယ္ဆိုတာေျပာျပၿပီး
ဂၤန္ဖာကားခ်က္ေတြ ထုတ္ထားတယ္။
သူ ေျပာထားတာက ဒီလို “အကယ္၍ကြန္ျမဴနစ္ေတြကို
ဆန္႔က်င္ေနၾကတဲ့ လက္ယာအုပ္စုဝင္ေတြက
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံမွာအာဏာသိမ္းလိုက္မယ္ ဆုိပါေတာ့။
အဲဒီစနစ္ဟာ ေရမရွည္ပါဘူး။
ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့ေတာ္လွန္ေရးသမားေတြက ျပည္သူ ကိုးဆယ့္ငါး
ရာခုိင္ႏႈန္းကို ကိုယ္စားျပဳေနလို႔ပါ” တဲ့”“လက္ယာဝုိဏ္းဝင္ေတြဟာ
အခ်ိန္ကာလ တစ္ခုေတာ့ျဖင့္ ငါစကားေတြကို သံုးၿပီးတည့္ေနမွာပဲ”တဲ့။
ၿပီးေတာ့ “ဒီေပမဲ့လို႔ လက္ငသမားကလည္း
ငါ့ရဲ့တျခားစကားေတြကိုစုစည္းၿပီး လက္ယာဝုိဏ္းသမားေတြကို
ျဖဳတ္ခ်ၾကမွာပဲ” မဒမ္ခ်ိန္းသည္ စာကို ဆက္ဖတ္ေသးဘဲ ရယ္ျပလိုက္သည္။
တစ္ခုတစ္ခုေသာမႏွစ္ၿမိဳ့ဖြယ္ရာ တိစၧတစ္ခုကို သတိရသြားသည့္ပံုစံ
မ်က္ႏွာထားေျပာင္းသြားၿပီး သူမ၏ ႏွတ္ခမေကာနပ္ေသာ
အသံကိုျပဳသည္။
“ဟြာ ကို-ဖုန္း ဆိုတဲ့ က်ပ္ျပည့္တဲ့ လူက ဥကၠ႒ႀကီးကိုလိမ္လည္ လွည့္ျဖားၿပီး
သူ႔ကို အဂၤါရာအျဖစ္ လႈံ႔ေဆာ္ခိုင္းခဲ့တယ္လို႔
ယူဆရတယ္”ဟုေျပာသည္။
“ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေလ မင္က္ တာဝန္ခံအျဖစ္ ထားႏုိင္ၿပီဆိုရင္ေတာ့ ငါ
စိတ္ေအးရမွာပဲ”“အဲဒီ က်စၥာမွာ ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ ဘက္က ဘယ္လို
တုံ႔ျပန္ၾကမလဲ”ဟု ကာအိုက ေမးသည္။
ခ်ိန္ခ်ိန္းက တိတ္ေခြကတ္ပံုးအား စားပြဲေပၚတင္၍ တြန္းပို႔သည္။

“ဒီ တိတ္ေခြေတြထဲမွာဥကၠ႒ၾကီးရဲ႕ ႏုိင္ငံေရး အေတြးအေခၚနဲ႔ ဒီန
ဘျမင္ေတြ ဖမ္းယူၿပီး မွတ္တမ္း တင္ထားတာေတြပါတယ္။
အထူးသျဖင့္ ႏုိင္ငံရပ္ျခားက အေရးပါ အရာေရာက္တဲ့
ႏုိင္ငံေခါင္းေဆာင္ေတြနဲ႔ေဆြးေႏြးထားတာေတြ ပါတယ္။
ဒီစုစု ေပးြဳိးေပါက္က ေျပာထားခဲ့တဲ့ စကားေတြပါ့။
မင္း အဲဒီဟာေတြကို နားေထာင္ပါ။
အဲဒီဟာေတြထဲက တို႔အတြက္ အေထာက္အကူျပဳႏုိင္တဲ့
ႏုိင္ငံေရးကိစၥေတြ အမ်ားၾကီး ပါတယ္။
အဲဒါေတြကို မင္း မွတ္ထားပါ။
အဲဒါေတြကိုပါတီရဲ႕ေခါင္းေဆာင္ဒႆပုိင္းမွာ လိုအပ္သလို
အသံုးခ်ၾကရမယ္၊ အထူးသျဖင့္ သူ ေသသြားၿပီး
ေနာက္ပုိင္းမွာအသံုးျပဳဖို႔ လိုလာစရာ ရွိတယ္”“အဲသလို လုပ္ရင္
ဥကၠ႒ၾကီးရဲ႕ စကားေတြကို အလြဲသံုးစား လုပ္ရာ
မေကၽြတဘူးလား”ဟုကာခိုက စိတ္ဓသက္သာဟန္ျဖင့္ ေျပာသည္။
“ဒီနည္းက လြဲၿပီး တျခားနည္းလမ္းမရွိေတာ့ဘူးလား”“တို႔အေနနဲ႔
ဒီစာထဲမွာပါတဲ့ ဥကၠ႒ၾကီးရဲ႕ ၁၄ ခ်က္ကေခ်ာင္ေတြအတုိင္း
လိုက္နာရမယ္”ဟုမဒမ္ခ်ိန္ခင္းက ေျပာၿပီး ဒုတိယ စာရြက္ကို ေကာက္ယူကာ
ဆက္ဖတ္သည္။
“လက္သာဝပ္ဏ္းသားမ်ားအား ျဖဳိတ္ခ်ေရးအတြက္ ငါ့ စကားေတြထဲက တခ်ဳိ႕ကို
သံုးၾကရမယ္”မဒမ္ခ်ိန္ခင္းသည္ စာကို ဆက္မဖတ္ဘဲ ရပ္ေနျပန္သည္။
သူ႔မ်က္ႏွာတြင္ တစ္စုံတစ္ရာကိုအေလးအနက္ထား၍
စဥ္းစားဆင္ျခင္ေနသည့္ လကၡဏာ ေပၚေပၚေနသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ႕ျပည္သူေတြဟာ သူတို႔ရဲ႕သမုိင္းေၾကာင္း
တစ္ေလွ်ာက္မွာ ပ်က္ကြင္းကထုတ္ျပန္သမွ် အမ်ိန္ေတြကို တ႐ုိးတေသ
တြေလးတစားနဲ႔ ကိုးကြယ္ဆည္းကပ္ၿပီးလိုက္နာၾကတယ္။
အဲဒီစ႐ုိက္ဟာ သူတို႔ရဲ႕အေလ့အထတစ္ခုပါ။
အခုကိစၥမွာ မင္း လုပ္ရမွာကစစ္တပ္ မွာရွယ္ေတြနဲ႔ ဗုိလ္ခ်ဳပ္ေတြကို
ႏုိင္ငံေရးအာျဖင့္ သြေဖာအရွိန္ပါပါ ပ်က္ျပယ္သြားေအာင္လုပ္ရမယ္။
ေနာက္ၿပီးေတာ့ ဆက္လုပ္ရမွာက အခုအခ်ိန္ ပ်က္ကြင္းကို သစၥာေစာင့္ဖို
ေနၾကတဲ့အေရြ႕ေျမာက္ပုိင္း ေဒသက ဥကၠ႒ၾကီးရဲ႕ တူ အုပ္ခ်ဳပ္ေနတဲ့
တပ္ေတြကို ဒီဘက္ေရႊ႕ၿပီး သူတုိ႔နဲ႔အၿပိဳင္ျဖစ္လာေအာင္
လုပ္ၾကရမယ္။
အခုဆိုရင္ သူတို႔တစ္ေတြဟာ ပ်ိကင္းကိုေရွ႕ေျပာင္းလာေနၾကၿပီ။
ေျမလင့္ ဒုကၡသည္ေတြကို ကူညီဖို႔ဆိုတဲ့
အေၾကာင္းျပခ်က္နဲ႔ေရွ႕လာေနၾကတာ။
ဒါေပမဲ့ တို႔ဘက္က အခုိင္အမာျဖစ္ေအာင္ တစ္ခု လုပ္ရမယ္။
တို႔ရဲ႕လႈပ္ရွားမႈနဲ႔လုပ္ရပ္ေတြဟာ ႏုိင္ငံေရးအရ မွန္ကန္ေၾကာင္း
ျပည္သူေတြကို သေဘာေပါက္ျပၾကရမယ္။
အေရးၾကီးတာ တစ္ခုက မင္းရဲ႕အနာဂတ္ဘဝကို ေဘးအႏၱရာယ္မရွိေအာင္
ၾကိဳတင္ ျပင္ဆင္ေတြလုပ္ထားရမယ္”ကာအုိသည္ မဒမ္ခ်ိန္ခင္းသည္
မ်က္ခုံးခ်င္းဆုိင္၍ မၾကည့္ရဲတဲ့ တစ္ခ်က္နဲ႔ ႏွစ္ခ်က္နဲ႔မွိတင္ေနသည္။
ထုိ႔ေနာက္ သူသည္ တိတ္ေခြမ်ားကို လွမ္းယူသည္။
“အလြန္အေရးပါအရာေရာက္တဲ့ တာဝန္တစ္ခုကိုလုပ္ဖို႔ တာဝန္ေပးခံရတာဟာ
ဂုဏ္ျပဳျခင္း တစ္ခုပါပဲ”ဟုလည္းေျပာသည္။

“လုပ္ခရာ၌ပါတာ ဒီမွာပဲလုပ္ ရဲေဘာ္ကာအို။
ဒီမွာပဲ ေန”ဟု ခ်ိန္ဆိုးက ေျပာသည္။
“လို႕ဝတ္ထားရမယ့္ တိတ္ေခြတြက္ မလံုၿခံဳတဲ့ ေနရာမွာ
အသံုးျပဳေနရင္ မလိမၼာရာ က်တယ္”မဒမ္ခ်ိန္ဆိုးသည္ ဥကၠ႒မွာ၏
စာမ်ားအား လံုၿခံဳသည့္ ေနရာ၌ ျပန္ထားေနရင္းက်တိခါးဆိုသို႔
အေျပးအလႊားသြား၍ ဖြင့္ေပးသည္။
အျပင္၌ ရပ္ေနသည့္ မရယ္ၿပံဳး မိန္းမေယာက်္ားတစ္စုအား ကာအို
ျမင္သည္။
သူတို႔သည္ ေခ်ာ့ေနာက္ တန္းစီက
စည္းေဝးခန္းမတြင္းသို႔ဝင္သြားေနၾကသည္။
လူတိုင္းဏ မ်က္ႏွာထားသည္ တင္းတင္းမာမာျဖစ္ကုန္ ရွိၾကဏ။
ကာအိုမွတ္မိေနသည့္အတိုင္းဆိပါက ဤလူစုထဲမွ အမ်ားစုသည္ ေပၚလစ္စီဝို
အဖြဲ႔ထဲမွ အေရးပါသူမ်ားျဖစ္ၾကၿ ယဥ္ေက်းမွဳ ေတာ္လွန္ေရး
ကာလအတြင္းက ေမာ္ႏွင့္
သူ႔ဇနီးခ်ိန္ဆိုးတို႔အနီးဦးဆိုေနၾကသူမ်ားျဖစ္သည္။
မဒမ္ခ်ိန္ဆိုးသည္ အခန္းတံခါးအား အျပင္ဘက္ၿခံေသာ့ပိတ္လိုက္ၿပီျဖစ္ရာ
ကာအိုသည္ အခန္းထဲ၌ ပိတ္မိေနသလို ျဖစ္ကာရွဴခဲ့သည္။
ကာအိုသည္ တိတ္ေခြမ်ားအား မကုိင္ေသးဘဲ အျပင္မွ လာေနသည့္
စကားေျပာေနသံမ်ားကို နားစြင့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ သူ႔ အာ႐ံုသည္ တိတ္ေခြဖြင့္သံ
ကူးယူထားသည့္လက္ေရးမူမ်ားေပၚ ျပန္၍ စူးစုိက္သြားသည္။
သူ ပထမဆံုး ဖတ္ေနသည့္ လက္ေရးမူမွာဥကၠ႒ဆရာေမာ္ႏွင့္
နယူးဇီလန္ႏွင့္ စတာပူ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္တို႔ဏ ေဆြးေႏြးပြဲမွတ္တမ္းမ်ား ျဖစ္ဏ။
ထိုမွတ္တမ္းေပၚတြင္ ေမာ္ ေျပာထားသည့္ စကားတခြန္းအား မွတ္မိျဖင့္
တားထားသည္ကိုေတြ႔ရေလသည္။
ထို႔နာက္ သူ႔မ်က္လံုးမ်ားသည္ “ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္-တုန္းမွ
ထင္ရွားေသာခရစ္ယာန္သာသနာျပဳ မစၥတာ ေဂ်ကာ့ ကယ္လာအား
ေတြ႔ဆံုျခင္း”ဟူေသာ စာတန္းဆြဲထားသည့္ တိတ္ေခြပင့္
ေရာက္သြားသည္။
ခ်က္ခ်င္းပင္ တိတ္ေခြအား ဖြင့္၍ နားေထာင္သည္။
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဏ အသံသည္ လူတန္းစားတုိင္းကြဲအေၾကာင္း
ေျပာေနသည္။
ေမာ္ဏ အသံရပ္သြားေသာအခါ သူ႔အေဖ အသံ ဝင္လာသည္။
သူသည္ ကက္ဆက္အားေက်ာ္ခန္ စိတ္ပူးလိုက္ေသးေသာ္လည္း ခ်က္ခ်င္းပင္
စိတ္ေျပာင္းကာ အသံကို တုိးလုိက္သည္။
အသံအား အျပင္မွ မၾကားေစခ်င္။
သူသည္ ဦးေခါင္းကို ငံု႔၍စက္ကားသို႔ နားျဖင့္ကပ္၍နားေထာင္သည္။
“ဒီေန႔ မနက္ ကၽြန္ေတာ္ ခင္ဗ်ာန္ေတာင္ကုန္းေပၚသြားၿပီး
ေတာင္ကုန္းထိပ္က ခန္းမထဲမွာထုိင္ေနတယ္”ဟု ေဂ်ကာ့က စေျပာသည္။
ကာအိုသည္ သူ႔အေဖ ေျပာသမွ်ကို စိတ္တင္စားဆက္နားေထာင္သည္။
“ေနာက္ဆံုး မဟာ ခရီးဟာ ခရီးရွည္ ခ်ိတ္ကြဲၿခံတစ္ခုလို႔
သူ႔စိတ္ထဲမွာမွတ္သြားမွာပါ”ဟူေသာ အသံကို ၾကားရသည္။
တံခါးသည္ ဂ်ိတ္တရက္ ပြင့္သြား၍ ကာအိုလွမ္းၾကည့္လုိက္သည့္အခါ တံခါးဝ၌
ရပ္ေနေသာ မဒမ္ခ်ိန္ဆိုးအား ျမင္လိုက္ရေလသည္။

သူ၌ အေဖ၏ အသံက ဆက္ေျပာေနသည္။
“အဒီ ခရီးရွည္ႀကီး အဆံုးက်မွသာ လူေတြဟာတစ္ေယာက္နဲ့တစ္ေယာက္ ျပတ္ေနတဲ့ အဆက္အသြယ္ေတြကို ျပန္စပီး ဆက္ႏြယ္ၾကမွာပါ” ကာအိုသည္ ကဏ္ဍကုလတ္ဘား ကဗ်ာကယ္ လွမ္းပတ္လိုက္သည္။
“သူ ေသသြားၿပီ”ဟု မဒမ္ခ်ိန္ဒင္းက တုိးတိုးေလး ေျပာသည္။
“သူဟာ သန္းေခါင္ခ်ိန္ဆယ့္နာရီလြန္ခါ အသက္ရွဴးတယ္။
တိုက်မ်ားအတြက္ အခ်ိန္ရလာၿပီ”

၁၉၁၉ ခုနှစ်တင်းတစ်စုတ် အဖွဲ့ကာတြင် ကာအိုသည့် ျပည္သူ့၏အာဇာနည်
အထိမ်းအမှတ်ေက်ာက်တုိင်၏ ေအာက်ေျခတွင္လည္ရွိ ဝမ်းနည်းျခင်း
အထိမ်းအမှတ်တင်းပရိုပလက်ေဖာင်း တစ်ခုနရာ၌ ရပ်ေနသည်။
ရင်ဆုိင်၍ လိုင်းထသလို ျဖစ်ေနသည့် ေသာကရိပ်ြမိက်ုွာတြင်
မထင်ဟပ်ေစရန် အတင်းဆီးစားရ၍ ဖုံးကြယ်ထားသည်။
သူုင့် ေပ အနည်းငယ်အကြာ၌ ထင်းေသာ ဗဟိုေကာတီ
အဖြူဝတ်ထားုင့် စစ်တပ် ေခါင်းေဆာင်မ်ားဟကားတြင်သူ့၏ဦးဆီး အရပ်ပုပု
တုတ်ုင်ခုုင်ြ မာရယ္ လ-ခ်ိယာအိုအား ျမင်ေနရသည်။
သူ့ ဦးဆီးကေတာ့ သူ့အား မဟကည့်ဘဲ မ်က်ုွာကို လွှဲထားသည်။
သူသည် ျမတ်ေသာေကာင်းကင်ဘ၏ စင်မ်းခ်မ်းေရး ပန်းဗခံ
ရင်ျပင်ထင်းခ်ဳ စုေဝး ေရာက်ရွိေနဟကေသာလူပ်လယ်ျပင်သ်ီးထဲမွ
လူသားမ်ားုိ်မ်ားအား လွှမ်းဟကည့်ေနသည်။
အျခားေသာယူနီေဖာင်းစ်မ်းဝတ် ဗုိလ်မ်ှးုင့် မာရယ်မ်ားသည်
သူ့ေဘးပတ်ဝန်းကျင် ရွိေနဟကဏ်။
ခ်ိယာအို၏ အျပံအမူေဟကာင့် ကာအို့စ်ဘသည် မစင်မြသက်ျဖစ်ဏ်က
ရွိေလသည်။
အထိမ်းအမှတ် ေက်ာက်တုိင်ေရွ့တြင် အသံခ်ဲ့စက် အမ်းအျပားသည်
တန်းစ်လ်ရွိဟကဏ်။
ပါတီ ဒုတိယ ဥက္ဌ ဝဝဖုိင့်ုိင့် ဟြာကို-ဖုန်းသည်
ေလသံခပ်ျမင့်ျမင့်ုင့် လက်ုိပ်က်ုိ်ားေသာ
မိန့်ခွန်းစာရွက်စ္ကရွက်ကို ဖတ်ကားလ်က်ခဲသည်။
ကာအိုသည် ဟြာက်-ဖုန်း၏မိန့်ခွန်းတြင် တစ်ဏ်စ်ဘ်သာ စိတ်ထားသည်။
သူ့မ်လံုးအစ်ုသည် ဟြာ၏ ညာဘက်ဘရပ်ေနသာ မာရယ် ယ် ခ်ိအင့်-ယင်း
အေပၚသို့ ေရာက်ေနသည်။
ယ် ခ်ိအင့်-ယင်းက ကာကြယ်ေရးဝန်ကီးျဖစ်၍ ဆံပင်ေတြ
ေဖြးေဖြးလွန်ပ် ျဖ်ေနပပီးခရီးရွှေတကြွဆင်းမွ
စစ်သားေဟာင်းဆီးျဖစ်၍ သူ့ ပုံပန်းသည် သူ့ ဦးဆီးုင့်
အျခားစစ်ေခါင်းေဆာင်မ်ားလိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အလြန်ုံဟကည့်စ်တ်ခသည့်ဟန်
ေပါက်ဏ်ခဲ့ဏ်။
စ်ာပနပြုသို့ ေရာက်ေနဟကေသာ လူမ်းမှာ သန်းုင့်ခ်ီ၍ ရွိေနသည်။
ထုိလူစုထဲတြင်ဏ္ဍိစစ်ေခါင်းေဆာင်မ်ားသည် အနာဂတ်အတြက် တ်တ်စ်ဆ်တ် ဂ်တ်၍
တ်ခုခုဂ်မ်းသစ်တ်ျပဳေနဟကေလေ့ရှိသလား။
“ပါတီတစ်ရပ်လုံး စစ်တပ်စ်ပုံးနဲ့ တစ်ုံုင်ငံလံုးရဲ့
ျပည္သူတစ်ရပ်လုံးဟာကြယ်လြန်သွားတဲ့ ဥက္ဌဆက်ဦး ေမာ်ဝ်-တုန်းအတြက်
အတုိင်းအဆ အကန့်အသတ် မရွိတဲ့ဝမ်းနည်းေဟကကြဲမှုကို
ခံစားေနဟကရပါတယ်”ဟု ဟြာက အသံကို အတင်္ဂါက် အနိမ့်အျမင့်ထား၍
စကားကို ေျပာလ်ခဲ့ဏ်။
“ဥက္ဌဆက်ဦး ေမာ်ဝ် ေခါင်းေဆာင်မှေအာက်
ေရာက်ခဲ့ရမွေဘးအႏၱရာယ်ထဲုိး အမီးမီးနဲ့ ရင်ဆုိင်ေနဟကရတဲ့
တ၇ွတ်လူမ်ိဳးဝင်ြတြဟာ သူတို့ေ့ျခေထာက်ေတြအေပၚ ရပ်လွှားုိင်ခဲ့ဟကတာပါ။
ဒါေဟကာင့်မ့ဲ့လည်း တ၇ွတ်ျပည္သူေတြဟာ
သူတုိ့အသည်းုံးနှလံုးဟကားက ထြက်လာတဲ့ ခ်စ်ျခင်း၊
ယ်ုံဟကည်ျခင်းနဲ့ ေလးစားျခင်း၊ ဟကည်ျခင်းရွိလာရတာပါ”ဟြာ၏
ဘယ်လတြင် ပဝါအနက်ကို ေခါင်းုံးုင့်ခ်ံုး ုံးစ်ဖတြင့်

တင္ထားေသာဥကၠာဆကီးဇ၏ ဇနီး မုဆိုးမသည္ သူမအား
ေထာက္ခံေနသူမ်ားႏွင့္ အတူ ရပ္တည္ခဲ့သည္။
သူမကားစည္းကမ္းတင္းက်ပ္လြန္းေသာ ဒုတိယဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ ပါတီ၏
အႀကီးဆုံးႏွင့္ ဝါဒျဖန္႔ခ်ိေရးမွဴးႏွင့္အသက္အငယ္ဆုံး ပါတီအေထြထြ
အတြင္းေရးမွဴး ျဖစ္ဖဴး။
သူတို႔အားလံုး ဝမ္းနည္းေၾကကြဲစြာျဖင့္ ဦးေခါင္းမ်ားငံု႔၍
အေလးျပဳေနၾကသည္။
ဤတရက္က ကာအိုသည္ ငလင္းဖုေသာ ညက သူ႔ ဦးႀကီးေျပာခဲ့ေသာ
စကားမ်ားကိုသတိရလာသည္။
“မင္းဟာသူမ်ားဆီက ေခ်းငွားထားတဲ့အခ်ိန္ေတြေပၚမွာ
တည္ၿငိမ္ေနထုိင္လာခဲ့တာ ႏွစ္ေတြၾကာခဲ့ၿပီ။
အခုေတာ့ျဖင့္ အဲဒီႏွစ္ေတြဟာ
ကုန္ခါနီးေနၿပီ”ဟုေသာစကားမ်ားျဖစ္ေလသည္။
ပန္းၿခံဇ၏ အေပၚဘက္တြင္ကား အလံနီရဲရဲမ်ားသည္
အေဆာက္အံုတုိင္းခ်ိဳ့ကြက္ထူထားသည္။
ျပည္သူ႔ခန္းမႀကီး အလယ္ခုံ ရွိေနသူ အားလံုးသည္ ေမာ္စီ-
တုန္း၏အေလာင္းအား အေလးျပဳလ်က္ ရွိၾကဇ၏။
ရုံးတင္ေထာင္းႏွင့္ခ်ီ ရွိေနၾကေသာတ႐ုတ္လူမ်ိဳးမ်ားကား လြန္ခဲ့ေသာ
သီတင္းပတ္ကတည္းက ေမာ့ဇ္ေလာင္းအား
ခ်ီတက္၍အေလးျပဳေနၾကျခင္း ျဖစ္ဇ၏။
ထိုအတြင္းမွာပင္ ေပၚလစ္ဂ်ိဳသည္ အစည္းအေဝးမ်ား
ေခၚကာေမာ့ဇ္ေနရာအား ဖယ္ရွားခဲ့သင့္သည္ကို အပူတျပင္း
ေဆြးေႏြးလ်က္ ရွိၾကေလသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ေန႔စဥ္ေန႔တုိင္း ထြက္လာသမွ် တရားဝင္
အစည္းအေဝးမွတ္တမ္းမ်ားႏွင့္ဆုံးျဖတ္ခ်က္မ်ားထဲတြင္ကား ေက်နပ္ဖြယ္ရာ
ေကာင္းသည့္ ဆုံးျဖတ္ခ်က္ တစ္ခုမွ်ထြက္ခဲ့လာေသးေပ။
ပါတီဇ၏ ေခါင္းေဆာင္မႈ အသစ္ႏွင့္ ပတ္သက္၍
သေဘာတူညီခ်က္ကားမရရွိၾကေသးေပ။
ျပင္းထန္ေသာ ေဆြးေႏြးေဝဖန္ခ်က္မ်ားကား ဥကၠေဇာ္၏
အေလာင္းကိုမီးသဂၤိတ္ခံရင္ သင့္မလား၊ သို႔တည္း မဟုတ္
အေလာင္းအား ေဆးစိမ္ၿပီး ျပည္သူအမ်ား ဂါရဝျပဳႏုိင္ရန္ အာဇာနည္ဓိဏန္ဟု ဖစ္
ေခါင္းဆြင္း၍ ျပထားရလွ်င္ ေကာင္းမလား စသည္ျဖင့္ျဖစ္ေလသည္။
မေရမရွားႏွင့္ ဇေဝဇဝါ အေတြးမ်ားသည္ ပါတီေခါင္းေဆာင္မ်ားၾကား၌
တည္ရွိေနသည္။
ထိုျပႆနာမွာ တစ္ႏုိင္ငံလံုး အတုိင္းအတာႏွင့္ တည္ရွိေနခဲ့ျဖစ္၍
နယ္မ်ားတြင္ ရွိေနေသာမၿငိမ္မသက္မႈ သတင္းမ်ားသည္ ကာအို႔စားပြဲေပၚသို႔
အဆက္မျပတ္ ေရာက္လာေနသည္။
ေျမလင္ဒဏ္ေၾကာင့္ ေသဆံုးသူမ်ားအေရအတြက္သည္
ျမင့္တက္ေနဆဲျဖစ္၍ ေနာက္ဆံုးေရာက္ရွိလာသည့္ သတင္းမ်ားအရ
လူတစ္သန္းခန္႔ ေသဆံုးလိမ့္မည္။
သို႔မဟုတ္ ဒဏ္ရာအႀကီးအက်ယ္ရလိမ့္မည္ဟု ခန္႔မွန္းၾကရေလသည္။
ပ်က္စီးၿမိဳ့ထြၾ လမ္းမ်ားမွာလည္း ၿပိပ်က္ကြဲေနေသာ အုတ္ဂုံမ်ားျဖင့္
ျပည့္က်ပ္ေနဆဲျဖစ္သည္။
အမ္ေျခယာမဲ့ ျဖစ္ကြန္ၾကေသာ မိသားစုအမ်ားအျပားသည္

လမ္းေဘးဝဲယာပလက္ေဖာင္းမ်ားထက္၌ တာေပၚလင္ ရြက္ထည္တဲမ်ား
ထုိး၍ ေနထုိင္ၾကပုံမ်ားသည္။
ယခုကဲ့သို႔ ျဖစ္ကတာတြန္းေနထုိင္ရျခင္းမ်ားသည္ ရာဇဝတ္မႈမ်ားႏွင့္
အျခားလူမႈေရးမတည္ၿငိမ္မႈမ်ားကို တုိးပြားေစသည္။
ပတ္ဝန္းက်င္ထည္ အသစ္အသစ္မ်ားျဖင့္ ျပည့္ဖ်ဴးရွိသည္ျဖစ္၍
လမ္ပါင္းမ်ားစြာပင္ကာျမင့္ခဲ့ ေလၿပီ။
ထိုကာလအတြင္း အလုပ္ဌာပိလ်က္ရွိေသာ ကာအိုသည္
မ်ားစြာပင္ပန္းၾကန္းမာေရး ခ်ိဳ့တဲ့လာေလာက္ေအာင္ အားအင္ကုန္ခန္း
ႏြမ္းနယ္လက္ ရွိရ၏။
သူတာဝန္ထမ္းေဆာင္ေနရသည္ကာလည္း အခ်ိန္ကာလာသည့္အခါ စက္ပုပ္
တစ္ပုပ္လုံျဖစ္လာသည္။
လုပ္ဖက္ ရွိသည္မ်ားကို သိမ္းက်ံဳး၍ လုပ္ေနရေသာ္လည္း
သူ႔ပတ္ဝန္းက်င္ရွိဘာေတြ ျဖစ္ေနသည္ကိုကား ဂ်ယ္နဏ မသိရေတာ့ေခ်။
“ငါတို႔အေနနဲ႔ ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ ေရွ့ေဆာင္လမ္းျပ ျပဳခဲ့တဲ့
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံတြင္းက ပစၥည္းမဲ့ေတာ္လွန္ေရးႀကီးကို ေမ့ပစ္လို႔
မရဘူး”ဟု ဟြာက မိန္႔ခြန္းကို ဆက္ေျပာသည္။
သူ႔အသံသည္ဆူးျခားမႈန္ ကင္းမဲ့လွ၏။
အမ်ားႏွင့္ပတ္ေအာင္ ဆြဲေဆာင္မႈ ရွိေသာ အသံမ်ိဳးမဟုတ္။
ထိုအသံသည္ဆမတန္ ထူထပ္မာျမားေလွသာ လူအမ်ားၾကားသို႔ ရာႏွင့္ခ်ီ၍
ရွိေနေသာ အသံခ်ဲ့စက္မ်ားမွတစ္ဆင့္ ပ်ံ့လြင့္ထြက္ေနသည္။
ငါတို႔ရဲ့ဝမ္းနည္းေၾကကြဲမႈကို အင္အားအျဖစ္
အသြင္ေျပာင္းပစ္ရမယ္၊ စုစည္းပစ္ရမယ္၊ၿပီးရင္ အသံုးျပဳရမယ္။
အဲဒီ အင္အားကို တစ္ဦးခ်င္းစီ တစ္ခ်ိန္ ျဖစ္သြားေအာင္ မလုပ္ရဘူးနဲ႔။
ငါတို႔အေနနဲ႔ တန္ေခ်ာင့္-ပန္ ေဝဖန္ခြဲျခမ္းစိတ္ျဖာေရးကို
နက္႐ႈိင္းေစရမယ္။
လက္တေသြးျပည္ေရးသမားေတြရဲ့တုိက္ခုိက္မႈေတြကို
ခုခံတြန္းလွန္ရမယ္။
သူတို႔လြဲမွားေနတာေတြကိုျပန္ျမင္သာေအာင္ ျပဳျပင္ေပးရမယ္။
သူတို႔ထက မလုပ္လားအပ္တဲ့ လူေတြကိုေမာင္းထုတ္ရမယ္။
ဥကၠ႒ႀကီးရဲ့ သတိေပးစကားက “တို႔ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီထဲမွာ
ဘုရားလူလတ္တန္းစားေတြဟာ အခုထိ ရွိေနတုန္းပဲ။
သူတို႔ဘက္က ဘယ္ေတာ့မွ အ႐ႈံးေပးမွာမဟုတ္ဘူး။
သူတို႔ဟာ အခုထိ အရင္းရွင္လမ္းေၾကာင္းေပၚမွာ
ေလွ်ာက္ေနၾကတုန္း”ေသဆံုးသြားၿပီျဖစ္ေသာ ေမာ္၏
ႏုိင္ငံေရး ဒဿနအျမင္မ်ား ၾကားရသည့္အခါ ကာအို၏စိတ္သည္
ၾကက္လွ်င္ေပါ့ပါးသြားသည္။
ထိုဒဿနအျမင္မ်ားအား ထည့္ေျပာေနျခင္းကိုေထာက္ပါက
ဒုတိယဥကၠ႒ဟြာသည္ စစ္တပ္မွ မာရွယ္မ်ားထံ သူ႔ကုိယ္သူ
ေရာင္းစားလိမ့္မည္မဟုတ္ပါပင္ ယူဆေနမိ၏။
လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းပတ္ အနည္းငယ္က ဆက္ဆံေတြ႔ခဲ့ရသည့္အျဖစ္မ်ားကို
သတိရလာမိသည့္အခါ စိတ္ထဲတြင္ စုိးရိမ္ထိတ္လန္႔စိတ္ ဝင္လာျပန္သည္။
သို႔တေစလည္း ဟြာထမ္ထြက္လာသည့္ အထူး ခ်ဳိးကပ္စကားမ်ား
ၾကားလာရသည့္အခါသူ႔စိတ္သည္ “ေအး”လာသည္။
ရုေဘာ္ မဒမ္ခ်ဳိင္းႏွင့္ သူ႔ေနာက္လုိက္မ်ားသည္ ပါတီႏွင့္တစ္ဦးသားလံုးအား

ထိန်းခြုပ်ရေး စစ်ဖြွဲ့ ေအာင်ဖြဲရလိမ့်မည်ဟု ယံုၾကည်လာသည်။
မိန်ကြန်းေပျာအစပိုးတြင် ပါတီနှင့် စစ်တပ် ေခါင်းေဆာင်မ်ားသည်
ေပျာက်ပျားလွန်ြာေသာလူထုပရိသတ်ကီးအား ဦးေဆာင်၍
ဥက္ကဋ္ဌကီးေမာ်ား အေလးျပဳၾကသည်။
အေလာင်းဏ္ဍာအေပင့်ဘက်တြင် ေပသံုးဆယ့် အက်ယ်ရှိ ေမာ်ိ-တုန်းဏ္ဍ
ေရာင်စံု ခါတံုးကီးခင်ထြားသည့်ျဖစ်ရာ အားလံုးအဖုိ႔ အေလးျပီရာ၌
ပိုမို၍ ထိေရာက်ေစမည့်သေဘာေဆာင်ရက် ရှိေပသည်။
ကာအုိသည့် လတ္တေလာ ေသာကမ်ားကို ေမ့ြားသည်။
ဘင်ဂလားဒီးရှင်းအဖြဲ႔ငါးရာေက်ာ်ဏ္ဍ ေတးဂီတသီတြင် သူ႔စိတ်သည်
နစ်ေမာြားသည်။
"အရွယ်သည် နိြားစပါ" ဟုေသာ ေတးသီခ်င်းသံသည် ပ်ံလြင့်ရက်
ရှိေလရာ သူက်ယ်ုိင်လည်း ဝင်၍ သီဆိုေနမိသည်။
"အရွယ်သည် နိြားသည်။
ေနမင်းသည် တက်လာၿပီ။
တ၀ုတ်ုိင်သည် ေမာ်ိ-တုန်းအမည်ရှိ လူတစ်ေယာက်ား ေရွယ်ုိ႔
ပို႔လိုက်သည်။
သူသည် ျပည်သူ့တစ်ရပ်လံုးအတြက်ဟာကယ်တင်ျဖစ်လာၿပီ" သူ႔
လက်ေမာင်းအား လာ၍ ထိလိုက်သည့်အတြက် လွည့်ၾကည့်သည်။
သူ႔ ဦးႀကီး ျဖစ်ဏ္ဍ။
သူ႔ဦးႀကီးဏ္ဍ မ်က်ိုးွာထားသည့် သူ႔အား ဆိတ်ုတ်ေနရန်
သတိေပးေနသည်။
သူ႔ေနာက်ေရာ၍သူ႔ကားဆီ လိုက်လာၿပီး ကားေနာက်ခန်းထဲ၌ ဝင်ထုိင်ရန်
လက်ြန်ေပျာဟန်ျဖင့် ျပေနသည်။
"ငါ မင်္ဂ်ေနာက်ဆံုးအေနနဲ႔ သတိေပးခ်က် တစ်ခ်ရှိတယ်"ဟု ခ်ီယာအိုက
ကားထဲထုိင်ရင်းသည်းွင့် တစ်ၿပိဳင်နက် ယာဥ်ေမာင်း စ်ဦးဏ္ဍ မ်ိန်ိ
ပ်ိတ်ုကြီး ေျပာသည်။
"မၾကာခင်တာ ိုးုိင်ံအတြက် အဆံုးအျဖတ်ေပးမယ့် လးွားမးေတြ
လုပ်လိမ့်မယ်။
အင်အားကိုေတာ့ သံုးၾကဖို႔ ေသခ်ာေနတယ်။
လူေတြ အမ်ားႀကီးကိုလည်း ဖမ်းလိမ့်မယ်။
ေရြးထားတဲ့ လူေတြထဲမွာ မင်းနာမည်ကာ ပါေနတယ်။
မင်း နာမည်ကာ တို႔ရထားတဲ့ စာရင်းထဲမွာဝင်ေနၿပီ"မထင်ရတဲ့ွင့်
ၾကားလုိက်ရသည့် ခ်ီယာအိုဏ္ဍ ေျပာင်ကလြန်းေသာ
စကားမ်ားေၾကာင့်ကာအုိသည့် အ့်အားသင့်ရက် ရှိဏ္ဍ။
သိေသာ်လည်း သူသည် သူ႔ကိုယ်သူ ထိန်းခ်ိပ်ကာသူ႔ဦးႀကီးအား ၿပံဳး၍
ၾကည့်ေနသည်။
"ဦးႀကီးအေနနဲ႔ ကိုယ့်ကာသာကိုယ်ဲ့ သတိထားဖို႔ လိုမွာပါ။
ဦးႀကီးရဲ့နာမည်ကာ ကၽြန်ေတာ်တို့ရဲ့ စာရင်းထဲမွာ ပါေနရင်
ဘယ်းွယ်လ်ုပ်ရလဲ""ငါ အခုလို လာၿပီး သတိေပးတာဟာ ငါညီမကုိ
ခ်စ်လြန်းလို႔ပ" ဟု မာရွယ် ခ်ီယာအိုကတင်းမာေသာ ေလသံျဖင့်
ေျပာသည်။
"မင်းက တျခားလူေတြက တစ်ဆင့် မင်းအေမအေပၚေၾကာက်ရာ
ေကာင်းေလာက်ေအာင် ရက်စက်ေပမဲ့ မင်းအေမကေတာ့ အခုအခ်ိန်ထိ
မင်းနဲ႔မင့်သား မင်းအေပၚသေယာင်ဆ ႀကီးေနတုန်းပဲ။

ဒါေၾကာင့္ အခု ငါေပးလိုက္တဲ့ ေနာက္ဆုံးသတိေပးခ်က္ကို အေလးအနက္
ထားၿပီး လက္ခံေစခ်င္တယ္”“ဘာ လုပ္ရမွာလဲ။
တုိင္းျပည္က ထြက္ေျပးရမွာလား”“တုိင္းျပည္ထဲက
ထြက္ေျပးျခင္းဟာ မင္းရဲ႕ရွဴ႕ခ်က္မွာ မင္းနဲ႔
မင္းမိတ္ေဆြအေပါင္းအသင္းေတြအတြက္ ဘာေတြရွိေနတယ္ဆိုတာ
သိထားရင္ စိတ္ခ်မ္းေျမ့စရာအေကာင္းဆံုး အေျဖတင္းအလဲ့ တစ္ခု
ျဖစ္လာဖို႔ ရွိတယ္”“ဦးႀကီးရဲ႕အေနအထားဟာ ကၽြန္ေတာ္ရဲ႕ကို
ဆက္မ္းေမာင္း ၿခိမ္းေျခာက္ခံမယ့္ အေနအထားမဟုတ္ပါဘူး”ဟု
ကာခိုက ေအးစက္ မာေက်ာေသာ ေလသံျဖင့္ ျပန္ေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္တို႔လည္း လံုးဝ အကာအကြယ္မဲ့တဲ့ အေျခအေန
မဟုတ္ဘူးဆိုတာ သိပါ။
ကၽြန္ေတာ္တုိ႔ကို သစၥာေစာင့္သိေနတဲ့ လက္ကုိင္တပ္ေတြလည္း
ရွိေနပါေသးတယ္”“မင္း မ႑ိဳးခ်စ္မ္းပါနဲ႔”ဟု ခ်ီယာခိုက ေျပာသည္။
“မင္းတို႔ကို ေထာက္ခံမယ္ဆိုတဲ့လူေတြဟာ အဆံုးအျဖတ္ က်လာတဲ့ အခ်ိန္မွာ
အားလံုး ပ်က္စီးက်ဆုံးသန္းေပါင္းမ်ားစြာေသာ ျပည္သူေတြဟာ
မဟာခန္းမႀကီးထဲမွာ လဲေလ်ာင္းေနတဲ့ လူကိုမုန္းၾကတယ္၊
ဆန္႔က်င္ၾကတယ္၊ ဘာေၾကာင့္လဲဆိုေတာ့
သူတို႔ခ်စ္တဲ့လူေတြအသတ္ခံၾကရတယ္။
အ႐ုိက္ခံၾကရတယ္၊ အႏွိပ္စက္ခံၾကရတယ္။
သူ႔ရဲ႕အေျဖင္းအလဲ့ျမန္ဆန္စြာေၾကာင့္ ဒုကၡေရာက္ခဲ့ၾကရတယ္။
ေအးေလ ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ေပါ့၊ ငါ့အေနနဲ႔ကမင္းကိုယ္တိုင္း
ကယ္ဖုိ႔အတြက္ ေနာက္ဆံုး အခြင့္အေရး လာေပးတာပဲ”“ခင္ဗ်ားကို
ခင္ဗ်ား ကယ္ဖို႔ ဆံုးျဖတ္ခ်ိန္မွာပါ ဦးႀကီး ခ်ီယာခို။
အခုအခ်ိန္မွာ ဆံုးျဖတ္ရမွာမွန္ရင္ ခင္ဗ်ားအတြက္ ေနာက္ဆက်ေသးပါဘူး။
တကယ္လို႔ ခင္ဗ်ားအေနနဲ႔ ဥကၠ႒ႀကီးေမာ္ဒဲ့လမ္းစဥ္ကေပၚ
သစၥာခ်ိေန့ရင္ေတာ့ ကာကြယ္ေရး ဝန္ႀကီးဌာနဟာ ခင္ဗ်ားအတြက္
ျဖစ္လာမွာပဲ”ခ်ီယာခိုသည္ ကာခို ထုိးေပးေသာ လာဘ္ကား ဂ႑ိမခိုက္။
လံုးဝ မၾကားသည့္ပံုစံေယာင္ေဆာင္ကာျပဳထားသည္။
“မင္းကို တယ္လီဖုန္း ဆက္လိမ့္မယ္၊ ဥကၠ႒ႀကီးရဲ႕ေျမြးေန႔
ေျမြးရက္ခ်ိန္ေျမြးခ်ိန္ကို နာရီျပတ္ေဗဒင္ ကိန္းခန္းအရ အတိအက်
ေျပာလိမ့္မယ္။
အဲဒီေနာက္ မင္း လည္ပင္းမျပတ္ေအာင္ ကယ္တင္ႏုိင္ဖို႔အတြက္ အခ်ိန္
မိနစ္ခ်ိဳးဆယ္ ရမယ္။
ဒီကိစၥက မင္းပဲ ခြင့္ရမွာ။
အနည္းဆံုး ဒါေလးကိုမွ မင္းကို အသိေပးခဲ့ရင္ ငါညီမကို ငါ
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္ႏုိင္ခြာမဟုတ္ေတာ့ဘူး”“ခင္ဗ်ား ေမ့သြားၿပီထင္တယ္။
ေစာေစာက ဒုတိယ ဥကၠ႒ဟြာက
“အရင္းခြင့္ေတြရဲ႕လမ္းေၾကာင္း”ကို တုိက္ဖြဲ့သြားတယ္ မဟုတ္လား။
ဘာၾကာေသးလို႔လဲ။
မိနစ္အနည္းငယ္ပဲရွိပါေသးတယ္”ဟု ကာခိုက ေျပာသည္။
“အဒီ စကားဟာ ဘယ္သူ႔ေတြကို
ေျပာတယ္ဆိုတာအလြန္သိသာထင္ရွားေနတာပဲ”“မင္း ဒုတိယ ဥကၠ႒က
အခ်ိန္ယူဖို႔ ကစားေနတာ”ဟု ခ်ီယာခိုက ျပန္ေျပာကာကားတံခါးအား
ဖြင့္လုိက္ၿပီး ကာခိုအား ကားထဲမွဆင္းရန္ လက္ျပသည္။

“ေအးေလ ငါ မင္းကိုေျပာစရာရွိတာ ဒါ အကုန္ပဲ”

၂၀၂၀ ေဂ်ဴကာသည္ ပီကင္းဟိုတယ္၏ ဒုတိယထပ္ရွိ သူ႔အခန္းတံခါးအား
ေသာ့ခတ္၍ပိတ္လိုက္ၿပီး ေအာက္ထပ္ခန္းမႀကီးဆီသို႔ ေလွကားအတုိင္း
ဆင္းလာသည္။
ဟိုတယ္ေရွ႕၌ရပ္ထားေသာ စစ္ဆင္ယာဥ္ တံဆိပ္တပ္ တ႐ုတ္ ဆလြန္းကားငယ္
တစ္စီးဆီသို႔ ခပ္သြက္သြက္ေလွ်ာက္သြားကာ ေနာက္ခန္းထဲသို႔ ဝင္ထုိင္သည္။
ယူနန္ေဖာင္းဝတ္ စစ္ဆင္းတစ္ေယာက္ေမာင္းလာေသာ ထိုကားသည္
ခန္ေလ့မ်ားအတုိင္း ၾကက္ၿပဳပီး အေရွ႕စူးစူးသို႔ ေမာင္းလာသည္။
ထို႔ေနာက္ ၿမိဳ့ေတာ္၏ အဓိက အေရာင္းအဝယ္လမ္းရာ
ဝမ္ဖူခဲင္းလမ္းထဲသို႔ခ်ီးဝင္လာခဲ့ေလသည္။
အေဆာက္အအံုေပါင္းမ်ားစြာတြင္ အက္ေၾကာင္းႀကီးမ်ား ရွိေနသည္ကို
ေဂ်ဴကာသတိထားမိလာ၏။
အခ်ိဳ့ အေဆာက္အအံုမ်ားတြင္ အျပင္ဘက္၌ သစ္သားေဒါက္တုိင္ႀကီးမ်ားခံကာ
ကားကန္သားသည္ကို ျမင္ေနရသည္။
အခ်ိန္မွာ ည၉ နာရီေနၿပီျဖစ္၍ လမ္းေပၚတြင္လူသြားလူလာ ကင္းမဲ့ကာ
ေျခာက္ေသြ႔ေနသည္။
ပီကင္းအစိုးရ ကုန္ဆုိင္ႀကီး၊ သည္အိမ္ခင္းေစ်းႀကီးႏွင့္ နယူးခ်ိဳင္းနား
စာအုပ္ဆုိင္ႀကီးမ်ား၏ တံခါးမ်ားမွာ ေသာ့ခတ္ၿပီး ပိတ္ထားၿပီ။
ကားသည္ေမာင္ႏွင့္ညီးမည္း ကဥ္းေျမာင္းေသာ
လမ္ၿဖာကားတြင္းသို႔ ေမာင္ဝင္လာၿပီး တ႐ုတ္ယေဆးမ်ားႏွင့္ ၇ိုးရာ
တုိင္းရင္းျဖစ္ေဆးမ်ား ခင္းက်င္းျပသထားရာ
ေဆးဆုိင္ေရွ႕၌ရပ္လိုက္သျဖင့္ ေဂ်ဴကာသည္ မ်ားစြာအံ့သြားကာ
ေတြေတြေဝေဝ ျဖစ္သြားခဲ့ေလ၏။
ယာဥ္ေမာင္းသည္ ကားေပၚမွဆင္းကာ စကားလံုး၀ မေျပာဘဲ
ေဂ်ဴကာအားတံခါးဖြင့္ေပးသည္။
သူသည္ လူသူ မရွိေသာ လမ္းၾကားမ်ား၏ ဟိုဘက္ဒီဘက္ကိုၾကည့္ကာ ဓါးကိုထုတ္ကာ
တစ္ခ်က္ခုတ္လုိက္ၿပီးတြင္ ေသာ့တစ္ေခ်ာင္းကို ထုတ္၍ေဆးဆုိင္တံခါးအား
ဖြင့္လုိက္သည္။
ထို႔ေနာက္ အိတ္ေဆာင္ လက္ႏွိပ္စီးတီးေသးေသးေလးကိုထုတ္၍
ေဂ်ဴကာအား ေရွ့ဆက္ လမ္းျပကာ ဆုိင္ထဲသို႔ ေခၚသြင္းသြားသည္။
သူ႔ေနာက္တက္ ဆုိင္တံခါးကိုလည္း ေသာ့ခတ္၍ ပိတ္လိုက္ေလသည္။
ထို႔ေနာက္ စစ္သားသည္ ဆုိင္ေကာင္တာႏွစ္ခုၾကားရွိ ကဥ္းေျမာင္းေသာ
လမ္းအတုိင္းေဂ်ဴကာအား လမ္းျပကာ ေခၚသြားသည္။
ေလွကားတစ္ခုဆီ ေရာက္သည့္အခါ စြတ္စိုက္ထုိင္းမႈိင္းေသာ
ေျမေအာက္ခန္း ဆီသို႔ ေရွ့ဆက္၍ ဆင္းသြားသည္။
မိုးနံ႔မ်ား၊ သစ္ဥသစ္ငုနံ႔မ်ားႏွင့္ေဆးျမစ္နံ႔မ်ားသည္ သူတို႔အား
ဆီးႀကိဳလက္ခံ၏။
စစ္သားသည္ ၾကမ္းျပင္ထက္ အဖံုးႏွင့္ဖံုခါးဝက္ တံခါးအား ဆြဲဖြင့္လိုက္သည္။
ထို႔ေနာက္ သူသည္ သူ႔လက္တြင္းမွ လက္ႏွိပ္စီးကို ျဖင့္ ေအာက္သို႔
ေနာက္ဆုတ္ဆင္းရာ ကြန္ရက္ စေလွကားတစ္စီးဆီ ထုိးျပသည္။
ေဂ်ဴကာအား ၿမိဳ့ေတာ္ ေျမေအာက္ကာကြယ္ေရး ကြန္ရက္ တည္ရာဆီသို႔
ဆင္းရန္ လက္ယန္ေျခဟန္ျဖင့္ ျပသည္။
ထုိေနရာတစ္ခုိက္ထိသို႔ ဝင္လာေနေသာ ေလတြင္ ေအာက္သုိးသိုး အနံ႔မ်ား
လိုက္ပါလာလွ်က္ ရွိေလသည္။
စစ္သားသည္ ေပါက္ကဲဒဏ္ခံ သံမဏိတံခါးအား သူ႔တြင္ပါလာသည့္

ေသာ့ျဖင့္ဖြင့္လိုက္သည္။
ႏွစ္ေယာက္သား ေျမေအာက္ခန္းလမ္းအတုိင္း
ဆက္ေလွ်ာက္လာၾကသည္။
ေခါင္မိုးႏွင့္ နံရံမ်ားအား အျဖဴေရာင္ ပလတ္စတာမ်ား ကပ္ထားသည္ကို ေဂဟကာ
သတိထားမိ၏။
သူတုိ႔ ဆက္ေလွ်ာက္လာသည့္အခါ စသတ္လမ္း တစ္ခုကို
ရုကၡရာသို့ေလွ်ာက္ရေနရာမ်ားလက္နက္တုိက္မ်ား၊ ေဆးဝါးပစၥည္းမ်ား
သိုေလွာင္ရာ ေနရာမ်ားအား ျဖတ္သန္းလာခဲ့ရသည္။
ေဂဟကာသည္ ဤေနရာဌာနမ်ားအေၾကာင္းကို ေကာလာဟလမ်ား အျဖစ္သာ
ၾကားခဲ့ရဖူး၏။
အခန္းမွသာ မ်က္ျမင္တုိယ္ေတြ႔ ျဖစ္ေနရျခင္းေပတည္း။
ဒုတိယ သံမဏိတံခါးကို လြန္ေသာ အျမင့္သုိ႔ထပ္တက္
ထိုးျဖတ္အုတ္တံတုိင္းကာစသတ္လမ္းတစ္ေလွ်ာက္ ဆက္၍
သြားၾကရ၏။
ထိုေနရာတြင္ ယာဥ္ေမာင္း စစ္သားသည္လက္နက္ကုိင္ စစ္သားႏွစ္ေယာက္
ေစာင့္ေနေသာ သစ္သားတံခါးႀကီး အျပင္ဘက္၌ရပ္သြားသည္။
ယာဥ္ေမာင္းျဖစ္သူက သူ႔တြင္ ပါလာသည့္ ဝင္ေငြကြားလာခြင့္
လက္ခတ္ကုျပ၍စစ္သားထံမွ ခြင့္ျပဳခ်က္ရသည့္အခါ တံခါးကို ဖြင့္၍ အတြင္းသို႔
ဝင္သည္။
အခန္းထဲ ေရာက္သြားေသာ ေဂဟကာသည္ စစ္တုံ
အျပည့္ဝတ္ဆာတစ္ပါးပုံစံ၌ ထုိင္ေနေသာ မာရွယ္ လု-ခီယာအိုးွင့္
မ်က္ႏွာခ်င္းဆုိင္သည္။
ခီယာအို၏သံမဏိ သံခေမာက္ ဦးထုပ္ႏွင့္ ပစၥတုိမွာ သူ႔ဘးရွိ
စားပြဲေပၚတြင္ တင္ထက္၊ မ်က္ႏွာထားတင္းမာလွ်က္ရေသာ မာရွယ္သည္
တယ္လီဖုန္း စကားေျပာခြက္ကို ျပန္ခ်ထားလုိက္သည္။
“ခင္ဗ်ားကို ကၽြန္ေတာ္ ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘယ္လို ကူညီႏုိင္မလဲ”
ခီယာအိုကေဂဟကာအား ထုိင္ရန္ကာျပၿပီး ေျပာသည္။
“တိုတိုနဲ႔ လိုရင္းပဲေျပာ၊ ကၽြန္ေတာ့္ဘမိန္ဆည္းနည္းပဲ
အခ်ိန္ရတယ္”“ကၽြန္ေတာ္ ကာအိုကို ရွာေတြ႔ဖို႔ ႀကီးစားေနတာပါ”
ေဂဟကာက ေဘးစားပြဲေပၚမွသံခေမာက္ႏွင့္ ပစၥတုိမွသည္ နံရံထက္ရွိ
ေျမေအာက္ စစ္ခန္းမ်ား ေျမပံုမ်ားအထိလက္ကာျပေနသည္။
“ဒီည ေလယာဉ္ကြင္းကေနၿပီး သူ႔အိမ္ကို တန္းသြားခဲ့တယ္။
အိမ္မွာ သူေရာသူ႔သားပါ မရွိၾကဘူး၊ ကၽြန္ေတာ့္ အဲဒါေၾကာင့္
အေရးတႀကီး စာတိုေလး တစ္ေစာင္ ေရးၿပီးခင္ဗ်ားဆီ ပို႔ေပးဖို႔
မဟာခန္းမေဆာင္ဆီ ပို႔လိုက္တာ”“ေျမငလင့္ လႈပ္ၿပီးကတည္းက ကာအိုဟာ
သူ႔အိမ္မွာ မေနေတာ့ဘူး။
သူကခ်ိန္းေဖးမွာ ညအိပ္တယ္။
သူ အခ်ိန္ဆုိး ႏွင့္ဆုံေရးမိတ္ေဆြေတြဆီ သြားေနတဲ့သေဘာပဲ။
ခင္ဗ်ား ဘာျပဳလို႔ ဒီအထိ လိုက္လာၿပီး သူ႔ကို
ရွာေနတာလဲ”ေအးတိေအးစက္ ႏုိင္ငံေရးသမားလုသူ ခီယာအို၏
အျပဳအမူႏွင့္ ကာအို႔အေပၚ ရန္လိုေသာေလသံမ်ားသည္ ေဂဟကာအတြက္
အံ့အားသင့္စရာႀကီး ျဖစ္ေနသည္။
“ေျမငလင့္ေဖာ္သတိကတည္းက ကၽြန္ေတာ့္ ပီကင္းကို လာခ်င့္ေနတာ၊
ေအာ္ေဂးလ္က ကာအို႔မိန္းမ ေသသြားၿပီလို႔ေၾကးနန္း ၂ုိက္ခဲ့တယ္။

ကၽြန္ေတာ္က ကာအိုခဲ့ရ ေအဘီေဂးလ္အေတြက္ စိတ္ဆာေပးခဲ့ျပန္တယ္။
အဲဒီေနာက္ ေအဘီေဂးလ္ဆီက စာရတယ္။
သူ ကာအိုခဲ့ေတြ႔ၾကာင္း၊ ကာအို
ၾကည့္ဖူတာစိတ္ဝင္စားရာက္ေနတယ္လို႔ ထင္ရေၾကာင္း
ေရးလိုက္တယ္”“ဟုတ္တယ္၊ ကာအို စိတ္ဆင္းရဲေနတယ္။
တျခားလူေတြ အမ်ားအျပားလည္းစိတ္ဆင္းရဲေနၾကတယ္။
အခု ခင္ဗ်ား ေရာက္လာတဲ့အခ်ိန္မွာ အဆုံးဆုံး အခ်ိန္ခ်ိန္ပဲ”ခ်ယာအိုက
အလြန္စိတ္ပ်က္ေနသံျဖင့္ေျပာကာ စားပြဲေပၚမွ ပစၥတိုအား
လွမ္းၾကည့္သည္။
“အလြန္ျပင္းထန္တဲ့ အေရးယူမႈေတြ ျပဳရေတာ့မယ့္အေျခအေနကို
ေရာက္သြားၿပီ၊ ျပန္နာတခ်ိဳ့ကို အမွန္ျဖစ္သြားေအာင္
ျပန္တည္ေပးၾကရလိမ့္မယ္။
ၿပီးေတာ့ ကာအိုလည္း ခရမယ့္လူေတြထဲမွာ
တစ္ေယာက္ျဖစ္လာလိမ့္မယ္”“ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ား သူ႔ကို ကူညီႏိုင္တဲ့ အေနအထား
ရွိေနတာပဲ၊ မကူညီႏိုင္ေတာ့ဘူးလား”“ကၽြန္ေတာ့္မွာ ေမ-
လင္းေၾကာင့္ သူ႔ကို ဂယက္ထုတ္ခြ်ဲ ကၽြန္ေတာ္အားထုတ္ခဲ့ၿပီးၿပီ။
ကၽြန္ေတာ သူ႔ကို သတိေပးခဲ့တယ္။
သူ႔အေတြက္ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံထဲက ထြက္သြားမွျဖစ္မယ့္လမ္းကလဲၿပီး တျခား
ေရြးစရာလမ္း မရွိေတာ့ဘူးလို႔၊ ဒါေပမဲ့ သူက
ေျပာတာကိုနားမေထာင္ဘူးဆိုေတာ့”“ဒါေပမဲ့ ေမ-လင္း
တစ္ေယာက္ထည္းေၾကာင့္လို႔ ဘာေၾကာင့္ ေျပာႏိုင္တာလဲ၊
သူဟာခင္ဗ်ားရဲ႕တူ မဟုတ္လား”ခ်ယာအုက ေဂ်က္စ္အား စိုက္ၾကည့္ေနသည္။
“ခင္ဗ်ားဟာ သူ႔အေဖပါအရင္ကုန္းကေတာ့ ကၽြန္ေတာ ေျပာမွထြက္ခဲ့တာ။
ဒါေပမဲ့ ခင္ဗ်ား သိထားဖို႔က ကာအိုဟာကၽြန္ေတာ့္ဆီက အကူအညီ
ရထိုက္တဲ့လူ မဟုတ္ဘူး၊ တျခား ဘယ္သူ႔ဆီကမွလည္း မရထိုက္ဘူး။
သူ႔အေမမွာ ျဖစ္ခဲ့သမွ်အတြက္ ကာအို႔မွာ တာဝန္ရွိတာ အမွန္ပဲ။
ဒီကစၥေတြဟာ သူအသိဆံုးပါ။
သူ႔အေမကို လႊတ္ေပးလိုက္ဖို႔ အမိန္႔ေပးၿပီးတဲ့ ေနာက္ မၾကာခင္မွာပဲ
ရွန္ခ်ဲင္းမွာသူ႔အေမ အႏၱရာယ္ကင္းခဲ့ရတယ္။
အဲဒါလည္း သူပဲ၊ အဲဒီအခ်ိန္ေလာက္မွာပဲ သူဟာ
ကၽြန္ေတာ့္ဘက္သူလာခဲ့တယ္။
အဲဒါ ပီကင္းမွာ ျဖစ္ခဲ့ရတာ၊ သူက ကၽြန္ေတာ့္ကို ဖမ္းဖို႔
စည္း႐ံုးလႈံေဆာ္တယ္လို႔ သံသယရွိခဲ့တယ္။
အလုပ္သမား အားကစားကြင္းမွာ ကၽြန္ေတာ့္အမႈကိုစစ္ေတာ့လည္း တပ္ခ်ဳ
လံုၿခဳံေရးတပ္သားေတြကို သူပဲ ဆက္သြယ္ခိုင္းတာ”ခ်ယာအို၏
ေျပာျပခ်က္မ်ားသည္ ေဂ်က္စ္အတြက္ တုန္လႈပ္စရာ ေကာင္းလွ၏။
ေဂ်က္စ္သည္ နာက္သြားသည္ ေဝဒနာကို ခံစားေနရသည့္ႏွယ္
မ်က္လံုးအစံုကို စံုမွိတ္ထားသည္။
မိခင္ ေမ-လင္းႏွင့္ ဦးႀကီး ခ်ယာအိုတို႔အေပၚ
သစၥာကင္းမဲ့ျခင္းသည္ အလြန္ေၾကာက္စရာေကာင္းသည့္
အျပဳအမူမ်ား ျဖစ္၏။
ထိုအျဖစ္အားအား မိမိ ရွန္ခ်ိင္းတြင္ ကာအိုႏွင့္ေတြ႔စဥ္က
ဆက္ဆံခဲ့ရသည္မ်ားႏွင့္ ယွဥ္၍ကည့္ခါ စိတ္ထြက္ဖြယ္ရာ မရွိ။
“အဲသလို အျပဳအမူမ်ိဳးကို လုပ္တာဟာ ကာအိုတစ္ေယာက္တည္း

မဟုတ္ဘူး”ဟုခီယာအိုက ေျပာသည္။
“ယဥ္ေက်းမႈ ေတာ္လွန္ေရးက
လူအမ်ားအတြက္သည္းမခံႏုိင္ေလာက္ေအာင္ ဆိုးဝါးတဲ့
လူေတြျဖဴးထုတ္ခံတယ္။
တခ်ိဳ့လူေတြဟာ အဆုိးဆံုးေတြျဖစ္လာခဲ့ၾကတယ္။
ေတာ္လွန္ေရးသမား လူအမ်ားစုဟာ သူတုိ႔ ေဆြမ်ိဳးေတြနဲ႔
မိတ္ေဆြေတြကိုသူတို႔ ကုိယ္တိုး တစ္ခုတည္းေအာင့ ေရွး႐ႈၿပီး
သစၥာမဲ့ခဲ့ၾကတယ္”“ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ကာအို
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲသြားဖို႔ လုပ္ေပးရမယ့္ တာဝန္ရွိေနေသးတယ္လို႔
ထင္ေနမိေသးတယ္။
ဘာပဲျဖစ္ျဖစ္ ခင္ဗ်ား မကၠဆီးုိင္ဘူးလား”ခီယာအိုသည္ သူ႔လက္ဖ်ားရီအား
ငံု႔ၾကည့္သည္။
“အခန္းလာရင္ သူ႔ကိုနာရီဝက္ၾကိတင္ သတိေပးႏုိင္ဖို႔ ဆက္စားမယ္လို႔ေတာ့
ကာအို႔ကို ေျပာထားတယ္။
ခင္ဗ်ားသြားတာနဲ့ တစ္ၿပိဳင္နက္ ကၽြန္ေတာ္ သူ႔ကို ေျပာမွာပါ”“ဒါဆိုရင္ သူ
ဘယ္လိုသြားမလဲ” ဟု ေဇဂ်ဴကက ေမးသည္။
“သူနဲ႔ ေတြ႔ဖို႔ ကၽြန္ေတာ္ဘယ္လိုရွာရမလဲ”“ဘယ္လိုသြားမလဲဆုိတာက သူ
ေရြးခ်ယ္ရမယ့္ လမ္းပါ။
ကၽြန္ေတာ္ကေတာ့ ကၽြန္ေတာ္လုပ္ႏုိင္သမွ် လုပ္ေပးမွာပါ။
အခုဆုိရင္ အားလံုးဟာ အႏၱရာယ္ မကင္းေတာ့ဘူး”
ခီယာအိုသည္စိတ္ရွည္ေတာ့သည့္ ဟန္ အမူအရာျဖင့္ ထရပ္ကာ ေဇဂ်ဴကလက္ကို
ဆြဲ၍ ႏႈတ္ဆက္သည္။
“ယာဥ္ေမာင္းက ခင္ဗ်ားကို လုပ္ခ်ိန္ေပးလိမ့္မယ္၊ ခင္ဗ်ားသားကို ကယ္ဖို႔
ဆက္စားေနတဲ့ ကိစၥမွာခင္ဗ်ား ကေကာင္းပါေစလို႔ ဆုေတာင္းပါတယ္”

၂၁၂၁ အျပင္ဘက္ စကၠဴလမ္းဆီမွ ေဂ်ာက္ကာ၏ ေျခသံမ်ား
ေဟာက္သြားသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ဒီယာအိုသည္ တယ္လီဖုန္းကို ေကာက္ယူကာ
နံပါတ္တစ္ခုေတာင္းသည္။
တစ္ဖက္မွအသံဝင္လာသည့္အခါ သူသည္ တစ္ဖက္လူအား အေၾကာင္းစံု
ရွင္းျပသည္။
“ေသေသခ်ာခ်ာနားေထာင္ပါ”ဟု သူက ဧေျပာသည္။
“ရဲေဘာ္ ခ်ဳပ္ကာအိုကို ေျပာျပပါ။
ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္ဂုိ နဂါးႏွစ္ကြာ ေမြးဖြားခဲ့တာပါ။
ၾကက္ေသြးေရာင္ ၾကက္မ်ိဳးေကာင္ေပါက္ေမြးတဲ့ရက္ေပါ့။
အစိမ္းေရာင္ ၫြတ္ထဲမွာပါ၊ ေန႔ျမန္က္ႏွစ္
ဆိုပါေတာ့”ေျပာၿပီးသည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္ မာရွယ္သည္ တယ္လီဖုန္းအား
ခြက္ေပၚပန္တ္ထားလုိက္ၿပီး ပစၥတုိကို ယူ၍ သူ႔ခါးပတ္ထဲ အထိသို႔
ထည့္လုိက္သည္။
သံခေမာက္အားလမ္းယူၿပီး ေခါင္းတြင္ ေဆာင္းလုိက္ကာ ဂုံးခန္းထဲမွ
ထြက္၍ ေလွကားမွ ဆင္းလာသည္။
ေအာက္ထ ေစာင့္ေနသူမ်ားမွာ လက္နက္မ်ိဳးစံု တပ္ဆင္ထားသည့္ လက္ေရြးစင္
တယ္သားဒါဇင္ခန္ ျဖစ္ဧ၏။
သူတို႔သည္ ဝတ္စံုအျပည့္ႏွင့္ျဖစ္၍ ေရာ္ဘာေအာက္ခံ ဘြတ္ဖိနပ္မ်ား
စီးထားၾကသည္။
သူတို႔လက္တြင္ ၿဗိတိသွ်လုပ္ စတင္းဂန္းမ်ားႏွင့္ အေပါ့စား ၉ မိလီမိတာ
တ႐ုတ္ လက္နက္မ်ားကုိင္ေဆာင္ထားၾကသည္။
အခ်ိန္တယ္သားမ်ားတြင္ ဆက္ဒီးမ်ားႏွင့္ သံခ်ပ္ဘီး ပါလာၾကသည္။
ဂ်ိန္းေပၚ တက္ကုိင္ေနၿပီျဖစ္ေသာ ခ်ယာအိုသည္ သူ႔တယ္သားမ်ားအား
စနစ္တက် ရွိ-မရွိစစ္ေဆးၾကည့္ဂုန္းလွ်က္ ရွိေလသည္။
“ရဲေဘာ္တို႔ ဒီစစ္ဆင္ေရးဟာ မင္းတို႔ လုပ္ခဲ့သမွ်ေတြထဲမွာ အေရးအပါဆံုး
တစ္ခုလို႔သိၾကရဲမယ္”ဟု ခ်ယာအိုက တုပ္ခြဲၫြန္ၾကား တပ္စိတ္မ်ားမွ လက္သို႔
ခါတိုင္းထုတ္ကေလးမ်ားေဝေပးေနေသာ စစ္ဗိုလ္မ်ားအား
ေစာင့္ၾကည့္ေနရင္းမွ ေျပာသည္။
“အခု ဒီကိုေရာက္ေနတဲ့မင္းတုိ႔အားလံုးဟာ ဝန္ထမ္းခ်ဳပ္
ခ်ဲရဲ႕သစၥာေစာင့္သိေသာ ကုိယ္ပိုင္ေတာ္ တပ္မ်ားေတြ ျဖစ္ခဲ့တယ္။
အကယ္၍ သူသာ အခုအခ်ိန္ အသက္ရွင္ေနဦးမယ္ဆုိရင္ မင္းတို႔ရဲ႕
ဒီေန႔လႈပ္ရွားမႈကိုဝမ္းေျမာက္ဝမ္းသာနဲ႔ စိတ္ေရာက္ပါ
သေဘာတူေထာက္ခံမွာပဲ။
ဘာေၾကာင့္လဲဆုိေတာ့ဒီလႈပ္ရွားမႈဟာ သူ႔ ေပၚလစီေတြကို ဆက္လက္
အေကာင္အထည္ေဖာ္ဖို႔ သူ ေရြးခ်ယ္ထားခဲ့တဲ့လူရဲ႕လက္ထဲ အာဏာ
ျပန္ေရာက္ေစမယ့္ လမ္းပြင့္ဖုိ႔ေစမယ့္ လႈပ္ရွားမႈ
ျဖစ္ေနလို႔ပဲ”“ဒီလုပ္ငန္း တာဝန္ခံတြက္ မင္းတို႔ရထားတဲ့
အထူးေလ့က်င့္မႈဟာ အမည္မသိတဲ့ပစ္မွတ္ေတြကို ဦးတည္ၾကရလိမ့္မယ္။
ဒါေပမဲ့ အခု မင္းတို႔လက္ထဲမွာ ေရာက္ေနတဲ့
ခါတိုင္းေတြကမင္းတို႔ရဲ႕ပစ္မွတ္ေတြကို မလြဲမမွားေအာင္
ၫႊန္ျပေပးလိမ့္မယ္။
ခါတိုင္းေတြ ၾကည့္ထားၾကပါ”တပ္ခ်ဳပ္မ်ားသည္ ခါတိုင္းထည့္ထားသည့္
အထုပ္မ်ားကို ဖြင့္၍ၾကည့္ေနၾကသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းသံုးပတ္အနီးပါးက ျပည္သူ႔အာဏာနည္းမ်ား အထိမ္းအမွတ္

ေက်ာက္တုိင္ရင္ျပင္၌ပြာကို-ဖုန္းဏ္၊ ဘယ္ဘက္ေတးခ်ိန္ ရပ္ေနၾကေသာ ထိပ္သီး
ပါတီေခါင္းေဆာင္ ေလးဦးဏ္ခါတို့ကုိ ျဖစ္ဏ္။
သူတို့ထဲမွ ပထမဆံုး ပုဂၢိဳလ္ဟာ ဥကၠ႒ဆင္ဏီး ေမာ္ဏ္ ဇနီး
မုဆုိးမမဲကၠန္ဒ္ဟူးသည့္ အမ်ိဳးသမီးႀကီး ျဖစ္သည္။
သူတို့အဖို့ ဤပဲြတုိးအား ျမင္လုိက္ရသည့္အတြက္ဟာ့တသြ ေရရြတ္ခရာ
အေၾကာင္း မရွိေပ။
က်န္ခါတို့ကုိးထဲတြင္မူ ထိပ္သီးေခါင္းေဆာင္ ေလးဦးအား သစၥာေစာင့္သိ
ုေသလွ်က္ရွိၾကေသာ ေကဒါမ်ားဏ္ ပံုမ်ားပါသည္။
ဏ္ ေကဒါအားလံုးမွာ အဖမ္းခံၾကရလိမ့္မည္ျဖစ္ဏ္။
ထိုအထဲတြင္ ကာအိဏ္ ေခ်ာေမာေသာ မိန္းကေလးအား ခ်ီယာအို
ျမင္လုိက္ရသည္။
ဂ်ာနယ္အနီးရွိရပ္၍ ခါတို့ကုိးအား ၾကည့္ေနေသာ တပ္ခ်ဳပ္ဏ္၊ လက္ထဲ၌
ေတြ႔လွ်က္ရွိခင္း ျဖစ္ေလသည္။
“မင္းတုိ့ရဲ႕ခ်ိန္းုိင္ေရး နည္းျပေတြက မင္းတို့ကို တင္းက်ပ္တဲ့
အမိန္႔ေတြ ေပးထားတယ္။
ရဲေဘာ္တို့ ေရွးဦးစြာ လက္နက္ခ်ဖို့အတြက္ ႏွဳတ္ခ်ိန္ နားခ်
ေသြးေဆာင္ၾကရမယ္”ဟု ခ်ီယာအုိကေျပာသည္။
သူသည္ သူ့လက္ဟာရီကို ကပ်ာကယာ ုံ့ၾကည့္သည္။
“ေသြးေျမမက်ခင္ေအာင္ပဲြဟာ ငါတို့ရဲ႕ရည္ရြယ္ခ်က္ပဲ။
ဒါေပမဲ့လို့ မရႏုိင္ဘူးဆိုရင္ေတာ့
ကုိယ့္အသိုင္းခ်ိင္းပဲျဖစ္ျဖစ္အေသအေက် တုိက္ၾကရမွာပဲ။
သူတို့ကို ႏုိင္သြားထိ တုိက္ၾကရမွာပဲ။
အခုေျပာတဲ့ စကားကိုမင္းတို့
နားလည္ၾကရဲ႕လား”“နားလည္ပါတယ္”ဟုေသာ အေျဖေပးသံသည္
ေျမေအာက္ခန္းမွ ဥမင္လိုဏ္ဂူလမ္းေပၚတြင္ပဲ့တင္ထပ္သြားသည္။
“ရဲေဘာ္တို့ လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ေလးဆယ္က ငါဟာ အထူးတပ္ဖြဲ႔ကို ဦးစီးၿပီး
လုတ္ခင္းတိုက်ခဲ့ဖူးတယ္”ဟု ခ်ီယာအိုက ဆက္ေျပာသည္။
“အဲဒီတာဝန္ကို ယူခဲ့ၾကရတဲ့လူငယ္ေတြဟာ မင္းတို့လို
အရြယ္အစ္ခ်င္းျပည့္ဝတဲ့ လူငယ္ေတြပဲ။
အဲဒီတုန္းကလည္းေတာ္လွန္ေရး တစ္ခုလံုးရဲ႕အနာဂတ္ဟာ အစုိးရိမ္ဆံုး
အေျခအေနမွာ ေရာက္ေနခဲ့တယ္”“တုိက္ယူဖို့ အဲဒီတုိက်ြဲမွာ သူတုိ့
အေရးနိမ့္ခဲ့ရင္ တပ္ခ်ဳစ္ဟာ တဘက္ႏုိင္ငံတြင္းကေတာ္ႀကီးမ်က္ခ်ည္းထဲကို
ေမာင္းထုတ္ဟာ ခံခ်ဳရမယ္။
ဒါမွမဟုတ္ရင္လည္း လံုးဝျပဳတ္ျပဳတ္ျပဳန္းသည္အထိ အေခ်မႈန္းခံခ်ဳရမယ္။
ဒါေပမဲ့ သူတုိ့ အဂုိးနဲ့ ရင္ဆုိင္ခ့ဲရဘူး၊မင္းတို့လည္း အဂုိးနဲ့
ရင္ဆုိင္ရမွာ မဟုတ္ဘူး။
အခုလုပ္မယ့္ အထူးစစ္ဆင္ေရးမွာ ရဲေဘာ္တုိ့ဟာ ကြန္ျမဴနစ္ပါတီရဲ႕
အေရာ္ယွဉ္မ်ားဆံုးေခါင္းေဆာင္ေလးဦးကို ဖမ္းၾကရလိမ့္မယ္။
ဒီလူေတြဟာ သူတုိ့ေလာင္ယဉ္းၾကည့္ဖူးကို ခ်ီးေဖာက္ခဲ့တဲ့လူေတြပဲ။
ဒါေၾကာင့္ပဲ့ အခုအခ်ိန္ဟာ တို့ရဲ႕သမုိင္းမွာ လုတ္ခင္းတံတား တုိက်ြဲလို
အေရးပါအရာေရာက္မယ့္ တုိက်ြဲတစ္ပြဲပဲ၊ အဲကယ္၍ ပါတီဆန္႔က်င္ေနတဲ့
ဒီသစၥာေဖာက္ပုဲက္ဆုံးကုိဖမ္းမိရင္ သူတို့ဟာ ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ခ်
ဒုကၡဆုိင္းရဲခ်ဳၿပီး ႀကီးပမ္း လုပ္ေဆာင္ထားခဲ့တဲ့လုပ္ငန္းေတြလည္း
ပ်က္စီးသြားမယ္။

ေတာ္ဆန္ေရးသမိုးလည္း က်ဆံုးမယ္”ခ်ီယာအိုသည္ တစ္ဦးခ်င္းစီ၏
မ်က္ႏွာမ်ားအား လိုက္ၾကည့္ေနသည္။
“အဒါေၾကာင့္မင္းတုိ႔ လုပ္ရမယ့္တာဝန္နဲ႔ ပတ္သက္လို႔ ေနာက္
မတြန္႔ၾကနဲ႔ ရေတာ္တို႔”ဟု ခ်ီယာအိုကေျပာသည္။
“တကယ္လို႔ သူတို႔ရဲ့ သက္ေတာ္ေစာင့္ေတြကျဖစ္ေစ၊ တျခား
လက္နက္ကိုင္တပ္သားေတြကျဖစ္ေစ၊ သစၥာေဖာက္ေတြကို ကာကြယ္ဖို႔
အားထုတ္လာရင္ အားလံုးကိုပစ္သတ္ရမွာပဲ၊ ဒါေပမဲ့ ဖမ္းရမယ့္ ေလးေယာက္ကို
အႏၱရာယ္ျဖစ္ေစနဲ႔၊ အရွင္ ဖမ္းရမယ္”ခ်ီယာအိုသည္ သူ႔အသံကို
ျမွင့္လိုက္သည္။
“အဲဒါပဲ ရေတာ္တို႔ မင္းတို႔အားလံုး
ကံေကာင္းၾကပါေစ၊ေတာ္ဆန္ေရးသမိုး
အခြန္႔ရွည္ပါေစ”ေမာ္ေတာ္ကားမ်ား စက္ဆံမ်ား အသက္ဝင္လာသည္။
တပ္သားမ်ားသည္ ကားမ်ားေပၚသို႔ခုန္၍ တက္ၾကသည္။
ခ်ီယာအိုသည္လည္း သူ၏ဂ်စ္ကားေပၚသို႔ ေရာက္သြားသည္။
ထို႔နာက္တပ္ရန္ အခ်က္ျပလိုက္သည့္ လက္သစ္ဖက္၏ လႈပ္ရွားမႈ။
ကား ေလးစီးသည္ တစ္စီးၿပီးတစ္စီးခ်ီယာအို၏ ဂ်စ္ကားေနာက္မွ
လိုက္သြားၾကသည္။
ကားမ်ားသည္ ဝကၠပါလို ျဖစ္ေနေသာေျမေအာက္လမ္းအတုိင္း
ေကြ႔ကြ႔ေကာက္ေကာက္ ေျပးသြားလိုက္ရ၏။
ခန္အဘြဲ့လိုဗတ္လမ္းက်ယ္ကီး၏ ေအာက္တည့္တည့္ရွိ ဥမင္းလမ္းသည္
ကားသံမ်ားျဖင့္ ဆူညံလိုက္ရသည္။
အေမွာင္ထုအား ျဖတ္၍ ေျပးသြားေနေသာ ကားမ်ားသည္
အေစာင့္ေဆာက္တည္ထားျဖင့္ခ်ိန္ထားသည့္ ခန္နန္ေဟး
စခန္းဝင္းႀကီးဆီသို႔ ဦးတည္ရွေလသည္။

၂၂၂၂ ကာအုိသည္ အေမွာင္ထုအား ျဖတ္၍ ပီကင္း အေနာက္ဘက္
ၿမိဳ့ဆင္ေျခဖံုး၌ အေစာင့္ကြၽန္းထူထပ္စြာ ခ်ထားသည့္ အိမ္ခ်က္ဆီသို႔
အေမာတေကာ ေျပးသြားလွ်က္ရွိ၏။
ထိုအခုိက္မွာပင္ စစ္သားမ်ား လုိက္လံလာသည့္ ကားသံမ်ား ၾကားရသည္။
ထို႔နာက္ ကားေရွ့ဘက္ရွိ မီးလံုးမ်ားမွမီးေရာင္ခ်ားသည္ လမ္းမေပၚသို႔
က်လာသည္။
ကာအိုသည္ လန္႔ဖ်ပ္ကာ လမ္းေဘး တစ္ေနရာ၌ဖ်တ္ခနဲ ရပ္လုိက္ေလသည္။
ဆယ္စုသည္ အသက္ ၇၀ မမွန္ေလာက္ေအာင့္ အေမာတေကာျဖစ္ကိုသည္။
သူ႔ဘးအိတ္ထဲ စမ္းၾကည့္လုိက္သည့္အခါ သူကုိယ္တုိင္ လက္နက္တုိကို
ထုတ္ယူလာခဲ့ေသာေျခာက္လံုးျပဴးအား စမ္းမိသည္။
လြန္ခဲ့ေသာ သံုးငါးပတ္တည္းက ထုတ္ယူထားေသာေသနတ္ျဖစ္၏။
သူသည္ ေသနတ္ကို ထုတ္ကာ ညာလက္ျဖင့္ တင္းက်စ္စြာ ဆုပ္ကုိင္ထားသည္။
ကားသံမ်ားသည္ တုိးရ္ ကယ္ေလာ္လာလို့ရွိေလရာ ကာအိုမွာ
ဘာမွဆံုးျဖတ္ခ်ိန္မရဘဲ နားေဝတိမ့္ေတာင္ ျဖစ္ခဲ့ရွိ၏။
စစ္သားမ်ားသည္ နီးကပ္လာေနၿပီျဖစ္ရာမွမိသည္ သူတုိ႔လက္ထဲ မက်ေရာက္ဘဲ
အိမ္ခ်က္ဆီသို႔ ေရာက္ရွိရာကုိမွီလား၊ သို႔မဟုတ္ေထာင္ေခ်ာက္ထဲ
က်သြင္းမ်ားျဖစ္ခ်ျဖင့္၊ တုိက္ယူေတာ့ ေတးဘက္ရွိ
ဥမင္လုိဏ္ေခါင္းသည္အခ်ိန္ကိုမီ၏ ဝင္ေပါက္ဆီသို႔ ေရာက္ရာ တစ္ခါတည္းေသာ
လမ္းျဖစ္၏။
အိမ္ခ်က္ဆီရဲဥယ်ာဉ္ထြင္းဝယ္ အေစာင့္မ်ားထူထပ္စြာ ခ်ထားသျဖင့္
စိတ္ခ်ဖုိင္ေလာက္သည္ဟု ယူဆရသည္။
ဆေတး ဥမင္လုိဏ္ေခါင္းလမ္း အဝင္ အေရာက္တြင္ ကာအိုသည္ စစ္သားမ်ား
ရပ္ၾကားသံၾကားရသည္။
တစ္ခ်ိန္ၿပီးတစ္ခ်ိန္ ရပ္သြားေနျခင္းျဖစ္၍ အထူးသတိထားၿပီး
နားစြင့္ေနေသာကာအုိအဖို႔ အပ်ံခ်ျပင္ ၾကားေနရျခင္း ျဖစ္၏။
ေရာ္ဘာေအာက္ခံ ဘြတ္ဖိနပ္မ်ား ေျမႀကီးေပၚခ်ိန္းသံ ၾကားေနရသည္ကို
ေထာက္လုိက္ပါက ကားမ်ားထက္ စစ္သားမ်ား ဆင္းေနသည္မွာသိသာလြန္းလွ၏။
ကာအိုသည္ လက္ဝဲဘက္ဆီတြင္ျဖင့္ ထုိးကာ နံရံတစ္ခုကို အေပါက္ဆီသို႔
ေလးဖက္ထြာ၍ သြားၿပီး ဝပ္ေနသည္။
တစ္ခ်ိန္စ ဒုတိယတစ္ခ်ိန္ ေစာင့္၍ နားစြင့္ေနေသာ္လည္း ဘာမွျဖစ္မလာ။
ပတ္ဝန္းက်င္ တစ္ခုလံုး တိတ္ဆိတ္ေမ့ေလ်ာ့ေန၏။
တစ္ခါတစ္ခံ စကားေျပာသံလိုလုိဘာလုိလုိၾကားရ၏။
စစ္တပ္မ တပ္မ်ား၏ အမိန္ေပးေနသံမ်ား ျဖစ္ဖြယ္ရာရွိသည္ဟု
ကာအုိေတြးေနမိသည္။
သူေစာင့္၍ နားစြင့္ေနသည့္ အခ်ိန္အတြင္း ၾကားေနရသည့္
ဒုံလံုးခုန္သံမွာေၾကာက္စရာ ေကာင္းလွပါတိ ျခင္း။
ကာအိုသည္ အိမ္ခ်က္ဆီသို႔ ဘာေတြမ်ား ျဖစ္ေနပါလိမ့္ဟု
စိတ္ပူးေနမိသည္။
ထုိအိမ္ခ်က္ဆီတြင္ ဥကၠ႒ႀကီး ေမာ္၏ ဇနီး မုဆုိးမ မဒမ္မွန္ခ်င္းသည္
လြန္ခဲ့ေသာလအနည္းငယ္မွန္က တည္းက အေစာင့္မ်ား ထူထပ္စြာခ်၍ သူမ၏
ပုန္းခုိရာေနရာအျဖစ္ အသြင္ေျပာင္းထားခဲ့သည္။
လြန္ခဲ့ေသာဆယ္စုနစ္ခန္႔က မိမိသည္ မဒမ္မွန္ခ်င္းႏွင့္ စကားေျပာေနခဲ့သည္။
ထုိစဥ္က သူတို႔ႏွစ္ေယာက္ႏွင့္အတူ ပါတီမွ အေရးပါေသာ
ေခါင္းေဆာင္ဒါဇင္ခန္႔လည္းပါသည္။

သူတို့မျှော်လင့်ခဲ့သည့် အေရွေ့ျမာက္ပုိင္းေဒသမွ စစ္တပ္မ်ားမွာ
အခုအခ်ိန္ထိေရာက္မလာၾကေသး။
စိုးရိမ္ေၾကာင့္ၾကေသာ စိတ္ျဖင့္ မၾကာခဏ တယ္လီဖုန္းျဖင့္
ဆက္သြယ္ခဲ့ၾကသည္။
သို့ေသာ္လည္း တက်မ္ခန္ေသာ အေျဖကို မရ။
အေျခအေန အရပ္ရပ္သည္ တုိးရြာသာဥႆပ္ေထြးလာလ်က္ရွိ၏။
ထိုကိစၥကို ခန္ဗာမွန္းရ ေဆြးေႏြးၾကေသာ္လည္း မွန္ကန္ေသာ
အေျဖကိုမရ။
အားလံုးသည္ ေဒါသတၾကီးျဖစ္ကာ အျပန္အလွန္ ျငင္းခံုျခင္းျဖင့္
အခ်ိန္ကုန္ခဲ့ၾကရသည္။
သန္းေခါင္ယံလြန္သည့္အခါ သူ၏ လက္ေထာက္ဗိုလ္မွဴးတစ္ဦးက
အခန္းတြင္းသို့ ဝင္လာၿပီးတယ္လီဖုန္း သတင္းတစ္ခုေပးသည္။
စာရြက္ေပၚတြင္ကား နဂါးႏွင့္ ၾကက္ပ ေမြးဖြားသည့္
ရက္စြဲေရးထားသည္ကို ေတြ့ရ၏။
သူ့လက္ေထာက္သည္ တယ္လီဖုန္းဆက္ခ်ိန္ကို အတိအက် မွတ္သားထားသည္။
ဤသတင္းမွတ္တမ္း ေရာက္လာခဲ့သည္မွာ မိနစ္ႏွစ္ဆယ္ခဲ့ၿပီ။
ကာအိုသည္ဒဗ္ဗ်ဴခ်င္းထံမွ ခြင့္ေတာင္းကာ အျပင္ဘက္ ဥယ်ာဥ္ထြင္းသို့
ဆင္းလာခဲ့သည္။
သူႏွင့္ဇာတ္လက္ႏွိပ္ခဲ့ဖူးသူ၊ ေျခာက္လံုးျပဴးႏွင့္ ဓာရိက္စာတမ္းမ်ားပါေသာ
အိတ္ကိုပါ ယူလာခဲ့သည္။
အိမ္ ပတ္ဝန္းက်င္ ခါတုိင္းကဲ့သို့ပင္ လက္နက္ကုိင္ တပ္ဖဲြ့ဝင္မ်ားသည္
ကင္းလွည့္ေနၾကသည္။
သူသည္ အေညာင္းေျပ အညာေျပ လမ္းေလွ်ာက္ေနသည့္ၾကားမွ ျဖင့္
အျပင္သို့ထြက္လာခဲ့သည္။
ဝင္ေပါက္တံခါးမွာ သံေၾကးမ်ား တပ္ဆင္ေနသျဖင့္ ဂုတ္ရက္ ဖြင့္၍ မရ။
တံခါးျပင္ဘက္သည့္အခ်ိန္တြင္ သူ၏တစ္ကုိယ္ရံုး ေခၚေဆာင္ထားသည့္
ေတြ့ရသည္။
သူသည္ျဖည္းျဖည္းသာသာ မေလွ်ာက္ဘဲ ေျပးလာခဲ့သည္ျဖစ္ရာ မညီမညာ
ရွဴလွန္းလွေသာဥမင္လိုဏ္ေခါင္းလမ္းေပၚ၌ တစ္ဆက္မွ် ေဆာ့ခဲ့သည္။
ထိုအခိုက္မွာပင္ မိမိတို့ဘက္သို့မွာင္းလာေနေသာ စစ္ကားသံမ်ားအား
ၾကားရျခင္းျဖစ္၏။
သူသည္ နံရံအေပါက္ထဲတြင္ ဆက္ၿပီး ေလးဖက္ေထာက္၍ ဝပ္ေနသည္။
ထိုေနရာတစ္ခုတြင္ အနံ့အသက္မ်ားသည္ ဆုိးဝါးလွ၏။
လြန္ခဲ့ေသာ သီတင္းပတ္အနည္းငယ္အတြင္းက အလုပ္ခ်ဳပ္ေမ့ေၾကာင့္
ကိုယ္ေရာစိတ္ပါ ႏြမ္းနယ္ကိုေသာကာအုိသည္ ထိုပင္ပန္းမႈမ်ားအား
ေမာင္းထုတ္ပစ္ခ်ရန္ ႀကိဳးစားလိုက္ပါသည္။
သူ၌၌ ရွိေနခဲ့သည့္ေမွ်ာ္လင့္ခ်က္မ်ားႏွင့္ ရည္ရြယ္ခ်က္မ်ားသည္
တျဖည္းျဖည္း ယုတ္ေလ်ာ့လာသည္။
အမွန္အားျဖင့္သူသည္ လံုျခံဳျဖန္းၿပီး ဟန္ေဆာင္၍ ေနခဲ့ျခင္း
ျဖစ္သည္။
အခ်ိန္ကာလအားျဖင့္ ၾကာခဲ့ၿပီျဖစ္၏။
တကယ္တမ္း စဥ္းစားလိုက္ပင္ သူ၏ဘဝ တစ္သက္တာ ကာလပတ္လံုး ျဖစ္ေလသည္။
သူ၏အား အျပင္ပန္းမွၾကည့္ပင္ တကယ့္ ေတာ္လွန္ေရးသမားႀကီးဟု
ထင္ရ၏။

သူ၊ စိတ်အား အတြင်းက်က် ်းနှိပ်ကွကည့်လိုကြည့်အခါတြွင်မှ။ သူသည်
အေတြားအေခင့် ျမင့်ားသည့်လူတစ့ေယောက် ျဖစ်ဖြ၊ မဆ်ထားနွင့်
ဘာကိုမှ မယံုၾကည့ေသာ
လူတစ့ေယောက်ျဖစ့ေနသည်ကိုတြွေတြ၊ ရေလသည်။
အမှန်အား ျဖင့် လူတန်းစား တုကြွအား ဆီးသက်
ေထြးပွ်က့ေသာ်လည်းစိတ်ေရာကုယ်ထိ အားတက်သောရာ ရှိလွသည် မဟုတ်။
ထုပြုကို အေၾကာင်းျပ၍ သူသည်၊၊ မခင်အား ရက်စက်စြာ
ေကာခုင်းခဲ့သည်။
ထုမ်ိသာမကေသး သူ၊ ဦးသက်ီး ခီယာအိုကိုပါကူညီသင့်ပါလ်က်နွင့်
မကူညီဘဲ ကိုယ်တ်ိုးစ်ိုး ဆင်းရဲဒုက်ရောက်ေအာင် ျပဳခဲ့၏။
တကယ်ေတာ့သူရက်စက်သည့် လူမ်ားမွာ မေရမတြက်နုိင်ေအာင်
မ်ားျပားလွေခသည်။
“အန်ာဂတ် အက်ီးျဖစ်ြန်းမနဲ့”ဟုေသာ ရည်ွန်းခ်က်သည် သူ၊ စိတ်အား
မ်ားစြာဆြေဆာင့်ခဲ့သည်။
သူတစ်ဦးတည်းသာလင့် မဟုတ်၊ သူ၊ပတ်ွန်းက်ိ
လူအားလံုးသည်လည်းသူ၊လိုပင် ျဖစ်ကသည်။
တစ်ဦးခ်င်းစီ၏ စိတ်ေနစိတ်ထားသည် အာဏာရှိေရးပင်ျဖစ်၍အားလံုးသည်
လမ်ြ၊ညာဖုိ၊နွင့် ဗလာနတ်ျဖစ်ေသာ ယံုၾကည့မှုကိုသာ
အေျခခံထားၿပီးလုပ်ေနၾကျခင်း ျဖစ်ေလသည်။
အျဖစ်ခန်းကိုေတြး၍ ထိုအျဖစ်ခန်းအား စိတ်ကူလက်ွ
လက်ခံေနစ့ဆတြင်းမ်ာပင်သူသည် ဘြတ်ိန်ပံုမ်ား ၾကားျပန်သည်။
အေပ်ငွမှ အဝတ်အထြားသည့်ွက်ိုးပ်ိတ်ိုးေရာင်းသည့် ထြက်လာသည်။
သူ၏ ပ်ိုလြင့်ေနေသာ စိတ်သည် ေစာေစာကလိမဟုတ်ေတာ့ဘဲ
ေအးေဆးတည်ငြိမ်လာသည်။
သူ၊မ်က်နှာွင့် လက္ခ အနည်းငယ်သာ ကြွာသည့်ေနရာမှ
စဉ်းအနည်းငယ်ဖယ်၏ေျခေထာက်မ်ား ျဖတ်သြားသည်ကို ကာအုံ ျမင်လုိက်ရသည်။
သူ၊စိတ်တြင် တစ်ခဏခဲစားလုက်၏။
သူ၊အား ေတြ၊သြားသည်ျဖစ်ေစ၊ မေတြ၊သည်ျဖစ်ေစ သူ ဂ၅မခိုက်။
စက်ေသနတ်မ်ားအား အသင့်ေနအထားကုိင်ထားသည့် စဉ်းမ်ားသည်
ေရွ့ဘက်သို၊ လင့်ျမန်စြာ ခီတက်သြားရင်းပတ်ွန်းက်ိ အေမွာင်ထုတြင်းသို၊
သတ် ဝရံယထားၿပီး ၾကည့်ြားလွက်ိေလသည်။
ျဖည်းျဖည်းသာသာ ေလွာက်လာေနေသာ ေျခေထာက်နွင့်ဖွဲ့ထသည်
သူ၊ဘဏ်ြ၊ရာက်လာသည်။
ေနာက်ဆုံးတြင် သူ၊၊ဘး၌ လာ၍ရပ်သည်။
လက်နှိပ်ခ်ိတ်ိုးေရာင်သည်၊၊ မ်က်နှာေပၚသို၊ က်လာသည်။
ဤတွင်ရက်ေသာ် သူ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။
စက်လုံးအစံုကိုပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လိုပ်၍ ၾကည့်ေနသည်။
အံ့အားသင့်ၿပီး ေရ၊ရပ်သြား တစ်ခဏ်ကားလိုက်လမ့်မည်ဟု ေမ်ာလင့်ေနခုိက်မှာပင်
သူ၊အေပၚ က်ေနသည့်လက်နှိပ်ခ်ိတ်ိုးေရာင်သည် အေဝးသို၊ ေရာက်သြားသည်။
ေျခေထာက်အစံုသည် ေရွ့သို၊ဆက်ေလွာက်သွ တစ်ဖက်သို၊ ျပန်လည်ကာ
ရပ်ေနသည်။
ဖိနပ် နှစ်ဖက်စလံုး၏ ေနာက်ကိုျမင်ေနရေသာ်လည်း လှုပ်ရားျခင်း မ၌။
ထို၊ေနာက် ေျခေထာက်မ်ားသည် သူ၊ဘက်သို၊ ေရာက်လာၿပီးသူ၊အား တအား
ဖိထားသည်။

ရပ္ေနသူ၏ ေျခေထာက္ႏွစ္ေခ်ာင္းႏွင့္
ဥမင္လိုဏ္ေခါင္းဟုကားတြင့္ သိုည္ပ္ေနသည္။
အမွန္ေတာ့ ထုိသူသည္ သူ၏အား စစ္သားမ်ား မျမင္ေအာင္
ကာထားျခင္းေပတည္း။
“ရဲေဘာ္တို႔ ဒီဘက္ကို လာၾက” ဟု မာၫယ္ လု-ခ်ီယာအိုက အဆက္မျပတ္မွ
အထပ္ထပ္ေရြ့လ်ားသြားသည္။
“မရပ္ၾကနဲ႔ ဆက္ပစ္ပီး ခ်ီတက္ၾက၊ ဆက္ပစ္ပီး ခ်ီတက္ၾက”ခ်ီယာအိုသည္ လက္တစ္ဖက္
ေျမ့ာက္ျပေနသည္ကို ကာအို ျမင္ေနရသည္။
လက္တုိင္းျမ့ာက္ျပၿပီး အမွန္ပ်ံေနေသာ္လည္း သူကုိယ္တုိင္ကေတာ့
စစ္သားမ်ားႏွင့္ေဝးၿပီ။
ထို႔နာက္ စစ္သား အားလံုး ကုန္သြားသည့္အခါ ေနာက္မွေန၍
လင္ျမန္စြာလုိက္သြားသည္ကို ျမင္ရုိက္ခ်သည္။
ေနာက္ တစ္ခဏမွ် ၾကာေသာအခါ ကာအိုသည္ စက္ေသနတ္သံမ်ားကို
ၾကားရသည္။
ဥမင္လိုဏ္ေခါင္း၏ ထိပ္တက္ လာေရျခင္းျဖစ္သည္။
ဥယ်ာဥ္၏ အထက္ဘက္ရွိ အမွတ္တြင္းမွေအာ္သံမ်ားကိုလည္း ၾကားရသည္။
ကာအိုသည္ အဆက္မျပတ္ ပစ္ခတ္ေနေသာေသနတ္သံမ်ားအား တစ္ခဏမွ် ရပ္၍
နားစြင့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ေသနတ္သံမ်ားႏွင့္ဆန္႔က်င္ဘက္ အရပ္ဆီသို႔ ေျပးထြက္လာခဲ့ေလ၏။

၂၃၂၃ ေဂ်ေက်ာ့သည္ ေအဘီေဂးလ္ဇ၏ အခန္းရွိရာ
တုိက္ေလွကားအတုိင္း ေျပးတက္လာခဲ့ၿပီးသူမဇ၏ တံခါးကို အသက္ပင္
ေျဖာင့္ေျဖာင့္ မ႐ႈံ့ုံငဲ့ တရၾကမ္းေခါက္သည္။
အခန္းတြင္းမွလႈပ္ရွားမႈ လံုးဝမၾကားရ။
သူသည္ လက္ခ နာရီအား ငံု႔ၾကည့္သည္။
ယခင္က ဤအခန္းသို႔ဝင္ခဲ့က်မွ ေရာက္ခဲ့ဖူးေသာ္လည္း ႏွစ္ခဲ့ကိုမွလံုး
အတြင္းမွ တံု႔ျပန္မႈ မရခဲ့။
အခုဆုိလွ်င္ နံနက္တာရီထိုးေတာ့မည္။
သူသည္ တံခါးကို ေနာက္တစ္ခ်က္မွ ထပ္ေခါက္ျပန္သည္။
ေခါက္လို႔သာေခါက္ခဲ့သည္ေမ်ာ္လင့္ခဲ့က်ေတာ့ သိပ္မရွိ။
သူသည္ ပတ္ဝန္းက်င္အား တစ္ခဏ ေဝ့ၾကည့္လုိက္သည္။
သူ့ေျပးတက္လာေသာ ေလွကားသည္ ပက္စီးသည့္ ေနရာ၌ ပ်က္စီးေနၿပီ။
တခ်ိန္ေနရာတြင္ျပင္းထန္ေသာ ငလ်င္ေၾကာင့္
အကာအကြယ္မ်ားထင္ေနသည္။
သူသည္ တံခါးအားထပ္ေခါက္ျပန္ေလသည္။
“မစၥ ကယ္လာ တစ္ခုေယာက္ တစ္ေနရာ သြားတယ္လို႔ ကၽြန္မ ထင္တယ္”
အသံမွာအစီးသမီး အသံျဖစ္၍ ကယ္လ္က အခန္းတခါးသည္ ပြင့္ေနသည္။
ဆံပင္နက္နက္ႏွင့္ ပုလင္အမ်ိဳးသမီးျဖစ္၍ ေျမငလ်င္ လႈပ္ေနစဥ္က
ေအဘီေဂးလ္ ကယ္ထားသူ ျဖစ္သည္။
သူသည္ဆံခါးေခါက္သံမ်ားေၾကာင့္ အိပ္ေပ်ာ္ေနရာမွ လန္႔ုိးလာဟန္
တူေလသည္။
“သူ ဘယ္သြားတယ္လို့တာမ်ား မင္းသိသလား”ဟု ေဂ်ေက်ာ့က ေမးသည္။
“ငါကသူ႔အေဖပါ။ ပ်ကင္းကို မေမ်ာ္လင့္ဘဲနဲ႔ ဒီေန႔ပဲ ေရာက္လာတာ”“သူ
တိအင္ဆင္းကို သြားတယ္။
တ႐ုတ္ ဆရာေတြအတြက္ သင္းဂိုးဂၢန္းတမ္းအသစ္တစ္ခု ပို႔ခ်ပးစရာ
ရွိေနလို႔ပါ။
ရက္ အေတာ္ ၾကာလိမ့္မယ္ ထင္တယ္။
သူ ျပန္လာရင္ေတာ့ကၽြန္မ ေျပာေပးပါ့မယ္”“ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ကြယ္”ဟု
ေဂ်ေက်ာ့က ေျပာကာ သူ႔နာမည္ႏွင့္ တယ္လီဖုန္းနံပါတ္ကို ေျပာသည္။
“သူ ျပန္လာရင္ ခ်က္ခ်င္းေျပာျပၿပီး အန္တီယ့္ဆီ
ဆက္သြယ္ခုိင္းေပးပါလား”ဟုလည္း ေမတၱာရပ္ခံသည္။
ေဂ်ေက်ာ့သည္ အခုလို အေႏွာင့္အယွက္ ျပဳရသည့္အတြက္ ခြင့္လႊတ္ဟု
ေတာင္းပန္ကာေလွကားမွ ျပန္ဆင္းလာၿပီး အင္မားတက္စီကားဆီသုိ႔
အေျပးအလႊားသြားသည္။
သူ႔အေနျဖင့္ကာအိုကုိသာ ရွာေဖြတြ႔ရွိဖို့ အေရးထားသည္။
သူ ကားေပၚေရာက္သည္ႏွင့္ တစ္ၿပိဳင္နက္တက္စီသည္ ထြက္လာခဲ့သည္။
အင္မားကား အေရွ့ဘူးစူးသို႔ ေမာင္းလာေနခုိက္တြင္ ေဂ်ေက်ာ့သည္
ကားျပတင္းမွေန၍ျပင္ပ ပတ္ဝန္းက်င္ အေျခအေန တင္းမာမႈ ရွိ မရွိ
ၾကည့္လာသည္။
ယုိနီေဖာင္းဝတ္စုံသားမ်ားသည္ တုတ္မ်ား ကိုင္ေဆာင္ကာ ႏွစ္ေယာက္ တစ္တြဲ
ကင္းလွည့္ေနၾကသည္။
မိသားစုအမ်ားအျပားမွာ လမ္းေဘး ပလက္ေဖာင္းထက္ကို တာေပၚလင္
အမွိုက္မ်ားႏွင့္တည္ေဆာက္ထားေသာ တစ္ဖက္ပုိ့ တဲမ်ားေအာက္၌ အိပ္ေနရဆဲ။
ရံဖန္ရံခါတြင္ လက္နက္ကုိင္ စစ္သားမ်ား ပါဝင္ေသာ ထရပ္ကားမ်ားသည္

ခ်ိန္ အလုပ္ေတစ္ေလွ်ာက္ ေမာင္းဝင္လာတတ္သည္။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ စစ္တပ္မွ ဂ်စ္ကားမ်ားသည္လမ္းတစ္ေလွ်ာက္တြင္
ေျပးလာေနၾကဏ္။
တစ္ခုံတစ္ခုေသာ အေၾကာင္းျဖင့္ ပင္ရိပကၡမ်ားျဖစ္ေနသည့္
အရြယ္ကၡကိုကား မျမင္ရ မေတြ႔ရေခ်။
နန္ခ်ဳိ ရုတ္တရက္ဆြဲ ကာအုဏ္၏ အိမ္သည္ ေမွာင္မည္းမည္းထဲ၌ ၀င္ဖ်ိမ္ေနသည္။
ေဂဂ်ာသည္ အျပင္ဘက္ခန္း တံခါးကို အဆက္ျပတ္ ေခါက္ၾကည့္သည္။
အေျဖမရ။
သူသည္ခံုဝင္းအတြင္း ဝင္၍ မိန္ေအာ္ၾကာမွ် ေျခဦးတည့္ရာ
ေလွ်ာက္သြားသည္။
ဘာကိုမွ် မေတြ႔ရ၊ျမင္ရ။
သူသည္ ဟုိတယ္သို႔ ျပန္လာခဲ့၏။
အ၀တ္အစားကိုပင္ မလဲေတာ့ဘဲ အိပ္ရာေပၚ၌လွဲေနသည္။
သို႔တေစလည္း သူသည္ အိပ္၍မေပ်ာ္။
ခ်ိန္ လုံးေပၚမွ ေျပးလႊားေနေသာေမာ္ေတာ္ကားသံကို မၾကာခဏ
ၾကားေနရ၏။
သူသည္ ခုတင္ေပၚမွဆင္း၍ ျပတင္းေပါက္ဆီသို႔သြားကာ အျပင္သို႔
လွမ္းေမွ်ာ္ကည့္ေနမိသည္။
နံနက္ ေလးနာရီထုိးတြင္ ခန္းဆီးမ်ားအျပည့္ကာထားသည့္ စက္ကားတစ္စီး
ဟုိတယ္ေရွ့မွ်ျဖတ္လာ အေနာက္ဘူးစ္ကုိ
အရွိန္ျပင္းစြာျဖင့္ေမာင္းွထြားသည္ကို ျမင္လုိက္ရ၏။
သူသည္ ကားသြားရာေနာက္သို႔ မ်က္ျခည္မျပတ္ မခဲတဲ လုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ခပ္ေ၀းေ၀းသို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါ ေမာ္ေတာ္ကားစက္သံသည္
ျဖည္းျဖည္းခ်င္းေပ်ာက္သြားသည္။
တိတ္ဆိတ္ခ်ၥသည္ အခန္းထဲသို႔ ျပန္ေရာက္လာသည္။
ေစာင့္ေမွ်ာ္ေနရသည္ကာလတစ္ခုၾသည္ေအာင့္ ျဖစ္လာသည္။
သူသည္ အေပၚ၀တ္အကၤ်ီကို ယူ၀တ္ကာ တံခါးဆီသို႔ခပ္သုတ္သုတ္ ေလွ်ာက္သြားသည္။
အမွန္ေတာ့ သူသည္ ဘာလုပ္ရမည္ကိုလည္း ေရေရရာရာ မသိ။
ဘယ္သြားရမည္ကိုလည္း စဥ္းစားထားသည္ မဟုတ္။
သူသည္ အိပ္ခန္းတံခါးအားအသာအယာဖြင့္ကာ ေနာက္ေဖး ေလွကားမွ
ဆင္းလာသည္။
အေမွာင္ထုအား ျဖတ္၍ေတးတစ္ခ်က္ လမ္းထဲသို႔ ဝင္လာခဲ့၏။
လင္ျမိဳင္ကြ ေလွာက္လာခဲ့ေသာ သူသည္ ၀မ္ဖူခ်င္းလမ္းထဲေရာက္လာသည္။
ထို႔နာက္ ေျမာက္ဘက္သို႔ ေက်ြ႔ကာ သာသနာျပဳ
ဘာသာစကားသင္ေကာင္းဆီသို႔ ထြက္လာခဲ့ေလသည္။

၂၄၂၄ “ေဖာက္ျပန္ေနတဲ့ အရာမွန္သမွ် အတူတူပဲ”ဟု ေမ-လင္းက
တုံးတိုးကေလးေရရြတ္သည္။
သူမ၏ အသံသည္ ႏွဳိးညွိသိမ္ေမြ့၍ ဟုိး အေဝးႀကီးမွ
လာေနသည့္အသံမ်ိဳး၊“တကယ္လို႔ ေဖာက္ျပန္ေနတဲ့ အရာကို
တုိက္ခုိက္ျခင္း မျပဳရင္ အဲဒီအရာဟာ
ကိုယ္မွာမဟုတ္ေတာ့ဘူး”ျပတင္းေပါက္ အျပင္ဘက္တြင္ အ႐ြာသည္
တကၠသိုလ္ဝင္းသာ ရွိေနေသးေသာ္လည္းေမ-လင္းကေတာ့ အဝတ္အားလံုးကာ
အခန္းအလယ္ရွိ တစ္လံုးတည္းသာ ရွိေနေသာ
ကုလားထုိင္ခုံထုိင္ကိုေနေလၿပီ။
သူမ၏ မ်က္ႏွာမွာ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးကာ ကေလ့ၾကရလွ၏။
သူမ၏ဆံပင္ကုိ ကိုခ်ဳပ္ၿမီး ကစ္ကာ ေဘး တစ္ဖက္ခုခ်ိဳ့ခ်ထားသည္။
တစ္ခုတည္ပိတ္အလင္းေရာင္ေအာက္တြင္ သူမ၏ ႏွဳးညံ့သိမ္ေမြ့လွေသာ
မ်က္ႏွာသည္ ခါတုိင္းလိုပင္ျပတင္းေပါက္ဘက္ လွည့္ထားသည္။
သူမ၏ ႐ုပ္ရည္ အသြင္အျပင္သည္ မိန္းမငယ္ေလးတစ္ေယာက္ႏွင့္
တူလြန္းလွေခ်သည္။
သူမအခန္း၏ အတြင္းဘက္၌ ရပ္ေနေသာ ကာအိုသည္ ေမ-လင္းအား
ၾကည့္ေနသည္။
သူသည္ ေတာင့္ေတာင့္မတ္မတ္ မရပ္ႏုိင္။
မသိမသာ ယိမ္းယုိင္ကိုၾ၏။
သူ႔ဆံပင္မ်ားမွာဖုိဖရိျဖစ္ကာ ဖြာလန္ကဲလွ်က္ ရွိသည္။
မ်က္ႏွာတြင္ ေသြးေျခာက္မ်ား က်ပ္ကိုက္သည္။
အိပ္ခ်ိန္ဆိုမွ ထြက္လာၿပီး ဥမင္လိုေခါင္းလမ္းထဲ အေရာက္တြင္
ေျခေခ်ာ္လဲက်ေခ်ာ္ျဖစ္ကာလဲက်ခဲ့၏။
ထုိစဥ္က သူ႔ေခါင္းတြင္ ဒဏ္ရာရခဲ့ၿပီး ထိုဒဏ္ရာမွ ေသြးမ်ားသည္
မ်က္ႏွာသို႔ စီးဆင္းျဖစ္သည္။
သူ၏ ေက်ာင္းနာစိတ္ကိုမွာ ေျမေအာက္ ရိုက္ခ်ိဳးခံထိုင္ရ ဆန္ဒတ္မ်ားၾကား၌
တစ္စာရိုးတစ္ရာရိခန္႔ အိပ္ေမာက်ေနခဲ့စဥ္က က်ပ္ခဲလာသျဖင့္ ဖုန္မႈန္႔မ်ား
ေပက်လွ်က္ရွိသည္။
သို႔တေစလည္း သူ၏ ထူးျခားေနေသာ ု့အသြင္အျပင္သည္ သူ႔အေမအတြက္
ထူးျခားမႈလံုးဝမရွိ။
ေမ-လင္း အခန္းထဲသို႔ သူ တိတ္တိတ္ကေလး ကိတ္၍ ဝင္လာခဲ့စဥ္က
သူ႔အေမသည္သူ႔အား လွည့္၍ပင္ မၾကည့္။
သူသည္ အခန္းထဲ၌ ရပ္ေနစဥ္အတြင္း
စိတ္ေရာက္ယိုပင္ပန္းလြန္းအားႀကီးသျဖင့္ ရိေဝေဝ
မူးေနာက္ေနာက္ ျဖစ္ခဲ့ရသည္။
အခန္းထဲ ေရာက္ပါၿပီဆိုကတည္းက သူ႔အေမထံမွ သူ ၾကားေနရသည္မွာ
အဝိပၸါယ္ျပင္းမဲ့ေသာ စကားလံုးမ်ားသာျဖစ္၏။
“အေမ၊ ကၽြန္ေတာ္ ကာခ်ိေလ”ဟု သူက လွမ္းေျပာသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ကေတာ့ကိစၥျပတ္သြားၿပီ။
အားလံုး ၿပီးကုန္ၿပီ အေမ”အခန္းျပင္ဘက္ရွိ ေကာ္ရစ္ဒါဆီမွ ခပ္သဲ့သဲ့ အသံတစ္သံ
ၾကားလုိက္ရေသာ္လည္း သူသတိမထားမိ။
သူကုိယ္တုိင္လည္း သူ႔အသံအား ဘယ္သူေတြ ၾကားၾကား
ဂ႐ုမထားေတာ့။
တစ္သက္တာပတ္လံုး အေယာင္ေဆာင္ ေနခဲ့ရေသာ ဘဝတစ္ခုထဲမွ

လြတ္ေျမာက္လာခဲ့ရၿပီဟူေသာ အသိမွတစ္ပါး အျခား ဘာမွမရွိ။
သူ ဥမင္ျဖတ္ေခါင္းထဲ၌ ရင္ဆုိင္ခဲ့ရသည့္အေတြ႔အႀကံဳသည္ကား သူ႔အား
မ်ားစြာ စိတ္ဒဏ္ရာေစခဲ့၏။
သူ႔ရင္ဘိုလည္းမ်ားစြာေပါ့ပါးသြားေစခဲ့၏။
သူ ေဆး႐ံုအဝင္တံခါး၀သို႔ ေရာက္လာစဥ္ ေဆး႐ံုဝန္ထမ္းမ်ားသည္ သူ႔အား
မဝင္ဟုတားျမစ္ခဲ့၏။
ညစ္ပတ္ေပေရေနေသာ အၾကြင္အပ်ဥ္းမ်ား ၾကည့္၍ လန္႔ဖ်ပ္ၿပီး
တားျမစ္ျခင္းျဖစ္ရမည္ဟု သူထြက္ခဲ့မိသည္။
ထိုစဥ္က သူ႔ထြင္ သူ႔အနာဂတ္အထြက္ မပူပင္ေတာ့သည့္စိတ္သည္ အခုိင္အမာ
ရွိေန၏။
ထို႔ၾကာင့္ေပလားမသို၊ အထြင္းစိတ္ထြင္ ထူးျခားေသာ
ခံစားမႈတစ္ခုသည္ ၀င္ေနၿပီ မဟုတ္ပါလား။
သူသည္ သူ႔အား တားျမစ္ေနသည့္ ေဆး႐ံုဝန္ထမ္းမ်ားအား လံုး၀
ဂ႐ုမစုိက္ေၾကာက္လန္႔ျခင္းလည္း မျဖစ္။
သူ အခုလာသည္မွာ ေဆး႐ံုတက္ေနရသည့္
သူ႔အေမ့အားေတြ႔ရန္ျဖစ္သည္။
အကယ္၍ သူ႔အား မ၀င္ရဟု တားျမစ္ေနပါက ပါတီဌာနခ်ဳပ္မွ
အေရးယူျခင္းခံရလိမ့္မည္ ၿခိမ္းေျခာက္ခဲ့၏။
ဤတြင္ တာ၀န္က် ဆရာ၀န္မ်ားႏွင့္ ဆရာမမ်ားသည္ သူ႔အားခြင့္ျပဳခ်က္
မျပဳခင္းႏွင့္ ၀င္ခြင့္ျပဳခဲ့သည္။
“ကၽြန္ေတာ္ေျပာတာ နားလည္ရဲ့လား အေမ၊ အားလံုးၿပီးသြားၿပီ။
ပါတီမွာ ရွိခဲ့တဲ့ကၽြန္ေတာ့္ဘ၀ဟာလည္း ျပတ္သြားၿပီ။
ညက လူေတြ အမ်ားႀကီးလည္း ဖမ္းသြားၿပီ။
ကၽြန္ေတာ့္ဘ၀မည္သည္ မွာရင္းထဲမွာ ပါတယ္။
ဒါေပမဲ့ ဦးႀကီး ခ်ယာအိုက ကူညီလိုက္လို႔ကၽြန္ေတာ္ အခု လြတ္လာတာ”
သူသည္ ေမ့-လင္းထံ ေျခတစ္လွမ္း တုိးလာၿပီး ရပ္ၾကည့္ေနသည္။
သူ႔အေမ၏ ႏွာတ္ခမ္းမ်ားသည္ လႈပ္ေနသည္။
“ပုန္ကန္ျခင္းဟာ မွန္တယ္” ေမ-လင္းက တုိးတုိးေလး ေရရြတ္သည္။
ၿပီးေတာ့ ထပ္၍ခ်ိတ္ယ်ယ္ေရရြတ္သည္။
“ပုန္ကန္ျခင္းဟာ မွန္တယ္”“အေမ့ေျမး မင္းအတြက္ ပူစရာ မလိုေတာ့ဘူး
အေမ”ဟု ကာအိုက သူ႔အေမ နားသို႔တုိးလာၿပီး သူ႔အေမဆံ
လက္တစ္ဖက္ကမ္း၍ ေျပာသည္။
“သူ႔အတြက္ အားလံုးအဆင္ေျပသြားၿပီ။
ေအဘီေဂးလ္က သူ႔ကို ကယ္ထားလုိက္ၿပီ၊ ေအဘီေဂးလ္ကို အေမ မွတ္မိတယ္
မဟုတ္လား ဟင္”ကာအို႔ မ်က္ႏွာသည္ ဂုတ္ရက္ အေျခပိတ္သြားသည္။
သူသည္ သူ႔အေမ ေဘးဦးခုန္ဂိေဏာက္၍ ထုိင္ခ်လိုက္ကာ သူ႔မ်က္ႏွာကို
သူ႔အေမရင္ခြင္၌ အပ္ထားၿပီး ဂိုဏ္းဘက္မ်ားတင္ဒုိေက်ြးသည္။
“အုိင္ဒင္း ေသသြားၿပီ အေမ၊ အေမ့ေျမး မင္း ကေတာ့ ဒဏ္ရာေတာင္
မရဘူး၊ မင္းအတြက္လည္း အေမ ပူစရာ မလိုေတာ့ဘူး၊ အေမ လြန္ခဲ့တဲ့
တစ္ခါရံေလာက္ကပဲ ဓာေတြရးထားခဲ့ၿပီးၿပီ”ေမ-လင္းသည္ လက္တစ္ဖက္ကို
အသာအယာေျမ့ာက္ကာ သူ႔ရင္ခြင္တြင္ မ်က္ႏွာအပ္၍ငုိေက်ြးေနခ်ိန္ေသာ
သားဇာ၊ ဆံပင္ကို ပြတ္သပ္ေပးေနသည္။
ယုက်ိဳးမချဖစ္ကာ ဝမ္းနည္းေၾကကြဲေနေသာ ကာအုိသည္ ပထမေတာ့
သူ႔အေမ ဘာလုပ္ေပးေနသည္ကို မသိ၊ သတိပင္မထား၀ံ။

သူ သိလုိက္တည့္အခါ ေခါင္းကို ဖိတ္ခနဲ ငိမ့္လိုက္ၿပီး
သူ႔အေမမက်ိန္းဘားနားမလည္ႏုိင္ေတာ့သည့္ မ်က္ႏွာထားျဖင့္
ၾကည့္ေနသည္။
အေမ့ မ်က္လံုးမ်ားကေတာ့ခါတုိင္းကဲ့သို့ပင္ ဘာမွ မျမင္သလို ဘာမွ နားမလည္သလို
အျဖစ္မ်ိဳးျဖင့္ ေရြ႕တည့္တည့္ကုသာစုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ပါးစပ္ပိတ္လည္း တုိးတုိးသာသာ စကားေျပာေနသည္။
“ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို ဗံုးေတြ အေျမာက္ေတြနဲ႔ပစ္ၾက၊ ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို
ဗံုးေတြ အေျမာက္ေတြနဲ႔ပစ္ၾက၊ ဌာနခ်ဳပ္ေတြကို ဗံုးေတြ
အေျမာက္ေတြနဲ႔ ပစ္ၾက”အလင္းေရာင္ အပိအျပင္ ဝင္လာသည့္အခါ
ကာအိုသည္ သူ႔အေမမက်ိန္းဘားကို အေသအခ်ာ ျမင္လာရသည္။
အေမ့မ်က္ႏွာသည္ ဘာကိုမွ မသိ၊ ဘာကိုမွ မျမင္၊ ဘာကိုမွနားမလည္သည့္
မ်က္ႏွာ။
ႏွဳတ္ဆိတ္တဲ့ ေရွးေဟာင္းေငြကြးေၾကာသံမ်ားကိုသာ
ထပ္တလဲလဲေရြတ္ေနသည္။
ၾကားရဖန္မ်ားလာသည့္အခါ ထို ေငြကြးေၾကာသံမ်ားအေပၚ
ကာအုိမၾကားခ်င္ျဖစ္လာသည္။
“ကၽြန္ေတာ္ မွားတယ္ အေမ၊ ကၽြန္ေတာ္ မွားတယ္၊ ကၽြန္ေတာ္
သိပ္မွားတယ္” သူသည္အေမ့လက္အား ဆုပ္ကုိင္ သူ႔ပါးတစ္ဖက္တြင္ အထားသည္။
“ကၽြန္ေတာ့္ေၾကာင့္ အေမအခုလို ျဖစ္သြားရတာ၊ ကၽြန္ေတာ္
မလိမၼာလို႔ အေမ အခုလို
ေၾကာက္စရာေကာင္းေလာက္ေအာင္ခံစားေနရတာ၊ ကၽြန္ေတာ့္
မုိက္တယ္ အေမ၊ ကၽြန္ေတာ္ သိပ္မိုက္တယ္”အခ်ိန္မ်ားစြာ ကုန္လြန္သြားသည္အထိ
အခန္းထဲတြင္ ကာအို႔ ငိုေၾကြးသံမွတစ္ပါး အျခားဘာသံမွ မၾကားရ။
ထို႔နာက္ ေမ-လင္းထံမွ ေရြရြတ္သံ။
“ပုန္ကန္လာ မွန္တယ္။
ပုန္ကန္လာ မွန္တယ္”ကာအိုသည္ ေခါင္းကိုေထာင္၍ သူ႔အေမအား ၾကည့္သည္။
အဆံုးမတန္ ျပင္းထန္ေသာစိတ္ဆင္းရဲမႈဒဏ္ ခံေနရျခင္းႏွင့္ ထိုဒဏ္ရာမ်ား
သည္းမခံႏုိင္ေတာ့သည့္ ခံစားမႈတို႔သည္ သူ႔မ်က္လံုးအစံုတြင္
ထင္ဟပ္လာသည္။
“အေမရယ္၊ အေမ့ကို ကၽြန္ေတာ္ ကူညီပါ့မယ္”ဟုေမ်ာ္လင့္ခ်က္ လံုးဝ
ကင္းမဲ့သြားသည့္ ေလသံျဖင့္ေျပာသည္။
သူသည္ ကိုးနာရီကိုး အိတ္ကပ္ထဲစမ္းေနသည္။
“အလင္က ကၽြန္ေတာ္ အေမ့ကို မကူညီခဲ့ရဘူး၊ ဒါေပမဲ့ အေမရယ္
အခုေတာ့ကၽြန္ေတာ္ အေမ့ကိုေရာ ကၽြန္ေတာ့္ကုိပါ
ကူညီႏုိင္ပါၿပီ”ေျခာက္လံုးျပဴးသည္ သူ႔လက္ထဲ ပါလာသည္။
ေမ-လင္းကေတာ့ သိလည္းမသိ၊သိတိလည္း မထား၊ ရြတ္လက္စ
ေငြကြးေၾကာသံကိုသာ ဆက္ရြတ္ေနသည္။
သူ႔လက္ထဲမွေျခာက္လံုးျပဴးႏွင့္ ေမ-လင္းတို၏ ေတ္ဘား ခ်ိန္ခြင္သားလည္း
သတိထားမိသည့္အရိပ္လကၡဏာ မျပ။
မ်က္ရည္ဝဆည္းႏုိင္ ျဖစ္ေနေသာ ကာအိုသည္ ငိုေၾကြးေနရင္းမွပင္
ေျခာက္လံုးျပဴးခလုတ္မ်ား ဆြဲလုိက္သည္။
သူ႔လက္သည္ ျပင္းထန္စြာ ခါယမ္းသြားသည္။
ခက္ခဲၾကပ္တည္းမ်ားကိုေထာက္၍ ထုိင္ခ်လိုက္ၿပီး
ေသနတ္ေျပာင္းဝကို သူ႔ခါင္းႏွင့္ေတ့ကာ ဒုတိယအႀကိမ္ခလုတ္ကို

ဆြဲည့္ခ်လုိက္သည္။
အမ်ဳိးသား သူနာျပဳ ႏွစ္ဦးႏွင့္အတူ စသက္လမ္းအတုိင္း ေဂ်ာက္
တစ္ေယာက္ အ႐ုိးအဆစ္ေျပလာေနခုိက္မွာပင္ ပထမ
ေသနတ္သံထြက္လာသည္။
အခန္းတံခါးအား ေဂ်ာက္တြန္းဖြင့္လုိက္စဥ္တြင္း ဒုတိယေသနတ္သံကို
ၾကားလုိက္ၾကရ၏။
တတ္ဆြတ္ေနေသာ အခန္းထဲတြင္ေမ-လင္းဇာ၊ တုိးတုိးကေလး
ေရြ႔လ်ားကို ၾကားေနရသည္။
“ပုန္ကန္တာ မွန္တယ္။
ပုန္ကန္တာ မွန္တယ္”ေဂ်ာက္ကားႏွင့္ ေယာက္်ား သူနာျပဳ ႏွစ္ေယာက္သည္
ၾကမ္းျပင္ေပၚ၌ လက်ဴသဆံုးေနေသာကာခိုဇာ၊ အေလာင္းအား
အလန္႔တၾကား ငုံ႔ၾကည့္ေနၾကသည္။
ဒဏ္ရာ ရထားေသာ ေမ-လင္းသည္ ကုလားထုိင္ေပၚမွေန၍ ေခ်ာဘက္သို႔
ဒူးေထာက္က်ကာ က်လာသည္။
သူမသည္ သူမဇာေခ်ာမွ သားျဖစ္သူအား ငံု႔ၾကည့္ေနသည္ဟုပင္ ထင္ရ၏။
သို႔ေသာ္လည္း သူ႔သားအားမွတ္မိသည္မဟုတ္။
ရြတ္လက္စ ေတးကြေၾကာ္ဆိုမ်ားကိုသာ ဆက္လက္၍ ရြတ္ေနဆဲ။
ထို႔နာက္ေခ်ာသို႔ လဲက်ကာ သူ႔သားႏွင့္ ေဘးခ်င္းယွဥ္၍
အသက္ထြန္သြားေလ၏။
ေယာက္်ားသူနာျပဳႏွစ္ဦးသည္ အေလာင္းမ်ားအား သယ္ယူရန္ ေခ်ာသို႔
တုိးလာၾကသည္။
ေဂ်ာက္ပါ ေခ်ာမွေန၍ လက္တစ္ဖက္ကို ျဖန္႔ကာ တားထားသည္။
သူသည္ ကာအိုႏွင့္ ေမ-လင္းတုိ႔အား ငံု႔ၾကည့္ရင္ကိုဇာ၏။
ထို႔နာက္ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာ မလုပ္ဖဲ့ ေနခဲ့ေသာ
အလုပ္တစ္ခုကိုပထမဆံုးအႀကိမ္ စ၍ လုပ္သည္။
သူသည္ ဦးေခါင္းငံု႔၍ လက္ႏွစ္ဖက္ကို ရင္ခြင္၌ ပုိက္ကာဘုရားသခင္အား
အုံ႔ုျပဳသည္။
“အို အဖ ဘုရားသခင္” သူသည္ တ႐ုတ္ဘာသာျဖင့္ ေရ႐ြတ္လုိက္ျခင္း
ျဖစ္၏။
“ကိုယ္စိတ္ႏွစ္ပါး ဆင္းရဲလြန္းအားႀကီး၍ ဘဝကို စြန္႔လႊားၾကေသာ
ဤလူသား ႏွစ္ဦးအားေကာင္းခ်ီးေပးေတာ္မူပါ။
သူတုိ႔ဇာ၊ ခံစားေနရေသာ ဆင္းရဲဒုကၡအေပါင္းမွ
လြတ္ေျမာက္ေအာင္ေစာင့္ေရွာက္ေတာ္မူပါ။
သူတုိ႔အားလံုး ထာဝရ ၿငိမ့္းခ်မ္းေရးကို ရရွိေအာင္
ေစာင့္ေရွာက္ေတာ္မူပါ”အျပင္ ေလွ်ာက္လာၾကသည့္ ေျခသံမ်ား
ၾကားရ၏။
အခန္းဇာ၊ အျပင္ဘက္ရွိစသက္လမ္းတစ္ေလွ်ာက္ အေျပးအလႊား
လာေနၾကေသာ ေျခသံမ်ားေပတည္း။
သူသည္ ရင္ခြင္၌ပုိက္ထားေသာ လက္ႏွစ္ဖက္ကို ေဘးတစ္ဖက္တစ္ခ်က္သို႔
ျပန္လွဲလုိက္သည္။
မ်က္ဝန္းအစုံကိုဖြင့္၍ သူ႔ရွဴးမွ အေလာင္းႏွစ္ေလာင္းအား အတန္ၾကာမွ်
စုိက္ၾကည့္ေနသည္။
ထို႔နာက္ ခ်ာခနဲလွည့္ကာ အခန္းထဲမွ ထြက္ခြာလာခဲ့ေလ၏။

၂၅၂၅ ေနာက္ သီတင္းတစ္ပတ္ခ် အဟာကာ ေနဝင္ခ်ိန္ခ်ဥ္း ျဖစ္သည္။
ေဂ်ာက္ဘသည္ကုတယ္အခန္းထဲ၌ရပ္ကာ ပြင့္ေနေသာ ျပတင္းေပါက္ဘေန၍
အျပင္သို႔ ေငးၾကည့္ေနသည္။
ပ်ာက္ငးၿမိဳ့လယ္ လမ္းက်ယ္အတိုင္း ခ်ိတက္ၿပီး တီယန္အင္ဒင္း
ရင္ျပင္အက္သို႔ခ်ိတက္သြားေနၾကေသာ တ႐ုတ္လူမ်ိဳး ဆႏၵျပသမားမ်ားသည္
လူေရစီးေၾကာင္းႀကီးႏွင့္တူလွေခသည္။
နီရဲရဲ အလံမ်ားေနာက္ မွ လိုက္ပါလာေနၾကေသာ ဆႏၵျပသူမ်ားသည္
“ပါတီဆန္႔က်င္ေရးဥပေဒကို ဖ်က္သိမ္းေတြ က်ဆံုးပါေစ”ဟု
ေႂကြးေၾကာ္လာေနၾကသည္။
ဆႏၵျပသူမ်ားသည္ ေရာင္ေမာ္-တုန္း ခါတံုမ်ားအား
ကုင္ေဆာင္လာၾကၿပီး တခ်ိဳ့က ခါတံုမ်ားအား
ေခါင္းမ်ားအထက္တြင္ေမ့ယမ္းလာေနၾကသည္။
အခ်ိဳ့လူမ်ား၏ လက္မ်ားထဲတြင္လည္း ေမာ္၏ဓနိး မဒမ္ခ်ိန္ခင္းႏွင့္
ေနာက္ထပ္ကိုးဂါကာတြန္းပံုမ်ား ကုင္ေဆာင္လာၾကသည္။
အားလံုး၏ပံုမ်ားမွာ ေကရိေကခ်ာေခ ဂ်ပ္ေဂ်ာင္ပံုမ်ားျဖစ္၍
ေ၇ြမ်ိဳး ပင့္ကူမ်ားႏွင့္ ကင္းၿမိဳးေကာက္မ်ားတြင္ လူေခါင္းပံုမ်ား
တင္ထားျခင္းျဖစ္၏။
ပံုအားလံုးမွာ အ႐ုပ္ဆိုး အက်ည္းတန္ေသာ ပံုမ်ားျဖစ္၍ ဆႏၵျပသူမ်ားက
ေျမႀကီးေပၚ ပစ္ခ်ကာေျချဖင့္ နင္းေပ့ေခနၾကသည္။
ထိုေန႔ ေစာေစာပိုင္းကတည္းက လမ္းမ်ားေပၚတြင္ ဆႏၵျပသူမ်ား
ျဖန္းခဲေပၚလာျခင္းအတြက္ ေဂ်ာက္ဘသည္ အံ့သြျခင္း
အံ့အားသင့္ျခင္းမ်ား မျဖစ္ခဲ့ေပ။
သူ ပထမဆံုးျမင္ခဲ့သည္မွာ ေက်ာင္းသူေက်ာင္းသား
ကေလးသူငယ္မ်ားျဖစ္၍ သူတို႔သည္ ေန႔ခင္းခန္႔တြင္ၿမိဳ့ေတာ္
ပ်ာက္ငး၏ အလယ္ေၾကာဆီသို႔ ခ်ိတက္လာေနၾကျခင္းျဖစ္၏။
ထိုစဥ္က သူသည္ခ်ိတ္ဆက္ငးရဲျခင္း ဒုကၡကို ရင္ဆိုင္ၾကာ
ပ်ာက္ငးၿမိဳ့ေတာ္ေတာင္ပိုင္း ဆင္ေျခဖံုးရပ္ကြက္မ်ားအတြင္း၌
လမ္းေလွ်ာက္ေနခဲ့ၾက ျဖစ္ေလသည္။
ထို သီတင္းပတ္အတြင္းတြင္ ေဂ်ာက္ဘသည္ ေအဘီေဂးလ္ဟစ္ေယာက္
ပ်ာက္ငးသို႔ျပန္အေရာက္တို့ တေမွ်ာ္ေမွ်ာ္ ျဖစ္ေနခဲ့ရ၏။
သူ၏ စိတ္ဓာတ္ခ်ေၾကြဝမ္းအား ေႏြရာသီနန္းေတာ္ေကာင္းကင္ဘံု
နတ္နန္းႏွင့္ အျခားရပ္ကြက္မ်ား အတြင္း၌ လွည့္လည္သြားလာ
လမ္းေလွ်ာက္ရင္းတတ္ဆတ္ ကတ္၍ သက္သာေပ်ာက္ကင္းေအာင္
ကုသေနခဲ့ရ၏။
အခ်ိဳ့ရက္မ်ားတြင္ သူသည္ သံဂံုး ဇည့္ခံပြဲမ်ားသို႔ သြားကာ
စိတ္အာပန္းေျဖေနခဲ့ရသည္။
ထိုကာလအတြင္း ပါတီေခါင္းေဆာင္ပိုင္းႏွင့္ ပတ္သက္ေသာ
ေကာလာဟာလ သတင္းမ်ားသည္ျ၊အမ်ားဏ၏ စကားဝိုင္းမ်ား၌ ရွိေနခဲ့သည္။
စိတ္ဓါတ္ကိုေသာ ေဂ်ာက္ဘအဖို႔ထိုေကာလာဟာလ သတင္းမ်ားအေပၚ
စိတ္ဝင္စားမိုးလည္း မျပ၊ တစ္ခ်ိဳ့တစ္ရာ ေဝဖန္ျခင္းလည္းမျပဳ၊
ထိုအရာအားလံုးသည္ သူ၏ ပုဂၢိလ္ေရး ဆံုးဂံုးမွဳေလွာက္
ဆက္မ်ားျခင္း မရွိဟုပင္ သူ႔စိတ္ခ်ခံယူထားသည္ မဟုတ္ပါလား။
ထိုေန႔မနက္က သူ ပထမဦးဆံုး ျမင္ခဲ့ရေသာ ဆႏၵျပသူ
လူငယ္အုပ္စုမ်ားမွာေလးဥိုးဝိုဏ္းမွ ေခါင္းေဆာင္ပိုင္းႏွင့္

အဖြဲ့ဝင်များအား ျပင္းထန္စြာ ျပစ္တင္ ဝိုင္းတ္ခဲ့ၾကသည္။
“ႏွင္ေတာ္ႏွင့္ ပါတီ၏ အာဏာမ်ားကို လုယူသိမ္းပိုက္ရန္
ႀကိဳးပမ္းေနသူမ်ား”ဟု စြပ္စြဲေျပာဆိုခဲ့ၾက၏။
ထိုေန႔ တစ္ေန႔လံုး ဆႏၵျပမႈမ်ားသည္ တျဖည္းျဖည္းႏွင့္ ပိုမုိ
ႀကီးမားမ်ားျပားလာခဲ့သည္။
ေလးဦးဝုိဏ္းဇ္၏ အမည္ကြဲပါေသာ
ပိုစတာအသစ္ႀကီးမ်ားကိုကုိင္ေဆာင္လာၾကသည္။
ဆႏၵျပသူ ရာေပါင္း ေထာင္ေပါင္းမ်ားစြာသည္ လမ္းမ်ားေပၚတြင္
ဥဒဟုိသြားလာလႈပ္ရွားေနၾကသည္။
အသံခ်ဲ့စက္မ်ားဆီမွ မဒမ့္ခ်ိန္း၏ အမည္ကို အဆက္မျပတ္
ထပ္လဲလဲၾကားေနရသည္။
ခ်ိန္းကား ထိပ္ဆံုးမွ ေခါင္းေဆာင္ျဖစ္၍ ဒုတိယ
ဝန္ႀကီးခ်ဳပ္ျဖစ္သည့္အေလ်ာက္ဟု ဆႏၵျပသူမ်ား၏ ေဝဖန္ခ်က္ကုိက္ ဝိုင္းတ္ခ်မႈကို
အမ်ားဆံုး ခံေနရသူျဖစ္သည္။
ထို႔ျပင္လည္း သူမသည္ ပါတီ၏ အေထြေထြ အတြင္းေရးမွဴးျဖစ္၍
ဝါဒျဖန္႔ခ်ိေရးဌာနတြင္လည္းအဆက္အက် ျဖစ္ေပသည္။
ဆႏၵျပသူမ်ား၏ လက္ထဲတြင္ ဗီုမ်ား လင္းကြင္းမ်ားႏွင့္
ေမာင္းမ်ားပါဝင္သျဖင့္ ေသာေသာညံလွက္ ရွိေလသည္။
ေဂ်ာက္သည္ ဆႏၵျပေနၾကသူမ်ား၏ ဆူညံလႈပ္ရွားမႈမ်ားေၾကာင့္ သူ
တယ္လီဖုန္းျမည္ေနသံအား မၾကားရေပ။
စားပြဲေပၚမွ ဖုန္းျမည္သံကား တုိး၍သာ ဆူညံလာသည္။
ထိုအခါက်မွပင္ သူသည္ သူအိပ္ရာခုတင္ေဘးဆီမွ ဖုန္းသံအား
သတိထားမိလာသည္။
သူသည္အခန္းထဲ ျပန္လွည့္ၿပီး ဖုန္းကို ေကာက္ကုိင္သည္။
တစ္ဖက္ ေအဘီေဂးလ္။
သူသည္ျပတင္းေပါက္ဘံခါးအား ေျပးပိတ္သည္။
“သမီး အသံၾကားရတာ အေဖ သိပ္ ဝမ္းသာတာပဲ”ဟု ေဂ်ာက္ကေ
ျပာသည္။
“အေဖပီကင္း ေရာက္ေနတာ တစ္ထပ္ ရွိသြားၿပီ”“သမီးက အခုမွ ေရာက္တာ၊
ေရာက္ေရာက္ခ်င္း အေဖ့ စာ ဖတ္ရလို႔”ဟု ေအဘီေဂးလ္ျပန္ေျပာသည္။
“သမီး တီအင္ဆင္က ဒီေန႔ မြန္းလွဲပုိင္းမွာ
ျပန္ေရာက္တယ္”ေဂ်ာက္သည္ တံု႔ဆိုင္းေနသည္။
သူ ဆံုးျဖတ္ရသည့္ ကိစၥကို ေအဘီေဂးလ္ခ်ိတ္ဆက္ရာ ေအာင္ ဘယ္လို
ေျပာရပါမည္နည္း။
ျပန္ဥးစားလိုက္သည့္အခါနည္းလမ္းရွာမရသည့္ အျဖစ္ကို ေတြ႔ေနရ၏။
“အေဖ ဘယ္လို ေျပာရမွန္း မသိေတာ့ဘူး သမီး။
အေဖ့ဆီမွာ ေျပာစရာ သတင္းဆိုးေတြ
ရွိေနတယ္”“ဘာေတြပါလိမ့္”“ေမ-လင္းေရာ ကာအိုပါ
ႏွစ္ေယာက္စလံုး ေသကုန္ၾကၿပီ”“ဘယ္လိုေတြ ျဖစ္ကုန္ၾကတာလဲ
အေဖရယ္”“ေျပာရမွာ သိပ္ဂ်ိဳးပ္ေထြးလြန္းတယ္”တစ္ဖက္က
ေအဘီေဂးလ္သည္ အခ်ိန္အေတာ္ၾကာ ၾကာသည္အထိ ၿငိမ္ေနသည္။
“အခုလမ္းေတြေပၚမွာ ျဖစ္ပ်က္ေနတာေတြနဲ႔ ဆက္စပ္ေနသလား”ဟု
ေမးသည္။
“ဟုတ္တယ္၊ ဆက္စပ္မႈကေတာ့ ရွိေနတယ္”ေနာက္တစ္ဆက္မွ ထပ္၍ ၿငိမ္ေနျပန္သည္။

“ဒါဆိုရင္ ဒီကိစၥက ေနာက္တစ္ခုနဲ႔မ်ားဆက္စပ္ေနမလား”“သမီး
ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”“သမီးအေတြက္ စာတစ္ေစာင္ ရွိေနေသးတယ္လို႔
ေရာက္ေရာက္ခ်င္း သိထားရတယ္၊ဘယ္သူ႔ဆီက စာဆိုတာေတာ့ သမီး
မသိဘူး။
ဒီကိစၥကို အေၾကာင္းၾကားတာကလည္း စာတစ္ေစာင္နဲ႔ပဲ။
လက္ေရးက အေတာ္ဆိုးတာပဲ၊ အထဲမွာ ေရးထားတာက
ကာအိုရဲ႕အိမ္ကို အျမန္ဆံုးသြားပါတဲ့၊ အဲဒါက ဘာ အဓိပၸါယ္လဲ”“အေဖလည္း
မသိဘူး သမီး”ဟု ေဂဲကာ့က ေျဖသည္။
“အေဖလည္း ေမာင္ဆက်ီးထဲမွာေနရသလိုပါပဲ။
လြန္ခဲ့တဲ့သိတင္း တစ္ပတ္ေလာက္က မာရွယ္ လု-
ဝယ်ာအုပ္ဆီလူခ်င္းေတြ႔ပါရေစလို႔ အေၾကာင္းၾကားထားတယ္။
အခုအခ်ိန္ထိ သူ႔ဆီက ဘာသိမွမၾကားရေသးဘူး၊ ေစာေစာက
သမီးေျပာတဲ့ စာကိစၥကို ဘယ္လိုလုပ္မယ္လို႔ စိတ္ကူးထားသလဲ”“ကာအို႔အိမ္ကိုပဲ
တန္းသြားဖို႔ သင့္ မသင့္ စဥ္းစားေနတယ္”“သြားမယ္လုိ႔ေကာ
စိတ္ကူးသလား”“သြားသင့္တယ္လို႔ ထင္တာပဲ၊ အဲဒါကို ေဖေဖလာၿပီး သမီးနဲ႔
ေတြ႔မလား”“ေတြ႔ရမွာေပါ့”“ေနာက္ နာရီဝက္
အတြင္းမွာေပါ့”“ရွင္းယ”တယ္လီဖုန္း ျပန္ခ်လိုက္သည့္အခါ သူ႔လက္
တုန္ေနသည္ကို ေဂဲကာ့သတိထားမိသည္။
သူသည္ ခက်ဥ္း ေရထခ်ိဳးၿပီး အဝတ္လဲသည္။
ဆႏၵျပသူမ်ားေၾကာင့္လမ္းမ်ားသည္ ပိတ္ေနၾကသည္။
ဆႏၵျပသူမ်ားမွာ လူတန္းစားေပါင္းစံုမွ ျဖစ္သည္။
ေဂဲကာ့သည္ ဆႏၵျပေနသူမ်ားအား ေခ်ာင္ကြင္းကာ
နန္ခ်ဳိင္ရပ္ဆီသို႔အေရွ႕လွ်ားခဲ့သည္။
ေရာက္သြားသည့္အခါ ထိုအရပ္တြင္ ဆႏၵျပေနသူမ်ား မရွိသည္ကိုေတြ႔ရ၏။
သူ ကာအို အိမ္ေရွ႕သို႔ ေရာက္သြားသည့္အခါ ေရႊေရာင္ဆပင္ႏွင့္
သူ႔သမီးအားလွမ္းျမင္ရသည္။
သူ႔သမီးသည္ အိမ္ေရွ႕ဆီသို႔ထြက္လာၿပီး ယာဥ္ေမာင္းအား ကားခေပးကာ
သူေရာက္လာကို ေစာင့္ၾကိဳေလသည္။
ကာအို႔ အိမ္မွာ ျပင္ေနဆဲ ျဖစ္သည္။
ေခါင္မိုးမွာ လံုးဝ မမိုးရေသး။
ေဂဲကာ့သည္ခန္းဆီးတံထားသည့္ ျပတင္းေပါက္မွ ထြက္လာေနသည့္
အလင္းေရာင္အား ျမင္ေနရသည္။
ေဂဲကာ့သည္ အိမ္ေရွ႕တံခါးအား အသာအယာေခါက္သည္။
ခက်ဥ္းပင္ တံခါးပြင့္ထြားၿပီးဆံပင္ျဖဴျဖဴႏွင့္ အြားႀကီး ထြက္လာသည္။
ငလင္စတင္လ်ဴယ့္ ညက ေအဘီေဂးလ္ဆုခဲ့ရဖူးသည့္
အြားႀကီးေပတည့္။
“မင္းက မစၥ ေအဘီေဂးလ္ ကယ္လာလား”ဟု အြားႀကီးက စေမးသည္။
“ဟုတ္ကဲ့ပယ”ဟု ေအဘီေဂးလ္က ျဖန္ေျဖသည္။
“ဒီအိမ္ကို လာဖို႔ စာေရးတာ ရွင္လား”အြားႀကီးက ေခါင္းညိတ္သည္။
“ကိုဗာမည္ ခင္ဗ်င္းပါ၊ ကေလးထိန္းေပါ့။
ေျမလင္လ်ဴယ္ၿပီးခ်ိန္စၿပီး ကေလးကို ထိန္းလာခဲ့ရတာ အခုခ်ိန္ထိပဲ” သူ
ရွင္းျပေနခုိက္တြင္ ကာအို၏သားမင္း ေရာက္လာၿပီး အြားႀကီး၏
လက္ကိုဆြဲထားသည္။
အြားႀကီးသည္ မင္းအား ငံု႔ၾကည့္သည္။

အတြားသကီးဇ၏ မ်က်လုံးအစံုတြင္ မ်က္ရည္မ်ားစုိ၍နသည္ကို ေအဘီေဂးလ္ ျမင္ေနရ၏။
“ကေလးဆိုေတာ့ သူ ဘာမွ နားမလည္ဘူး၊ သူ႔အေဖနဲ့ သူ႔အတြားေဟကာ်ရာေကာင္းလြန္းတဲ့အျဖစ္ပါ”“ဟုတ္ကဲ့ပါ၊ ကၽြန္မ ဟကားခ်ၿပီးပါၿပီ” ေအဘီေဂးလ္က ဒူးေထာက္၍ ထုိင္ခ်လုိက္ၿပီးကေလးဇ၏ လက္ကို ဆြဲကုိင္ထားသည္။
“ဟယ္လုိ မင္း၊ တစ္ခါတုန္းက မင္ဟ္ကို ပန္ဒါဝကုိ႐ုပ္ကေလး ပို႔ခဲ့ဖူးတယ္ေလ။ မင္း အဲဒီအ႐ုပ္ကေလးကို ဆကီက်ဴလားး ဟင္”မင္းက အေျဖ မေပးဘဲ ေအဘီေဂးလ္အား ဟကည္ေနသည္။
ထုိ႔နာက္ သူ႔လက္အားေအဘီေဂးလ္ လက္ထဲမွ ဖ်တ္ခနဲ ဂုန္းထြက္ကာ အိမ္ထဲသို႔ ဝင္ေျပးသည္။
ေအဘီေဂးလ္ထရပိုက္သည့္အခါ အတြားဆကီးဇ၏ ပါးႏွစ္ဖက္တြင္ မ်က္ရည္မ်ား စီးက်လာေနသည္ကို ျမင္ရ၏။
အတြားဆကီးသည္ တုန္လွ်ပ္ေနေသာ လက္တစ္ဖက္ျဖင့္ ဓာအိတ္ထဲရွိုး လွမ္းေပးသည္။
“ဒီဓာဟာ မင့္အတြက္ပါ၊ ကာအို ေပးခဲ့တာပါ၊ သူ ေသၿပီးမွ ေရာက္လာတာပါ၊ မင့္ကုိေခၚၿပီးမွ ေပးဖုိ႔လည္း ကိုယ္ဆီကို ဓာတိုေလးတစ္ခုေစာင့္ ေရွးခဲ့ပါေသးတယ္”ေအဘီေဂးလ္သည္ ဓာအိတ္အား မဖြင့္ဘဲ ေဂ်ာက္ဒ္အား တစ္ခ်က္လွမ္းၾကည့္သည္။
အေမာင္ဘုံး ကေန့သျဖင့္ ဓာကို ဖတ္ရန္ ေအဘီေဂးလ္သည္ လမ္း ဓါတ္မီးတုိင္ဆီသို႔သြားရသည္။
ဓာမွာ တ္ဂုတ္ဘာသာျဖင့္ ေရးထားျခင္းျဖစ္၍ တုိတုိကေလး ျဖစ္၏။ ေအဘီဖဂေးလ္သည္ ဓာကိုဖတ္အၿပီးတြင္ ေဂ်ာက္ဒ္အား လွမ္းေပးသည္။
ဓာမွာ-ခ်စ္ေသာ ေအဘီေဂးလ္ဒင္းကို မင္း ေစာင့္ေရွာက္ေပးမလား၊ ေတာ္ကန္ေရးနဲ့ သူ႔အေပၚမွာပါ ကိုယ္ အ႐ုံးနဲ့ရင္ဆုိင္ခဲ့ရတယ္။ ဒီမွာေနတဲ့အခါ မင္းကို ေစာင့္ေရွာက္ေပးပါ။
ျပန္ရင္ သူ႔ကို မင္းနဲ့ အတူေနဖို႔ဒါမွမဟုတ္၊ ေဟာင္ေကာင္က ကိုယ့္အေဖနဲ့ေနဖို႔ ေခၚသြားေပးပါ။
ကုိယ့္အေဖဟာ လူေကာင္းပါ။
မင္းနဲ့ အေဖနဲ့က သူ႔ကုိ ပညာသင္ေပးၿပီး မင္းကိုျပဳစုၿပီးေထာင္ေပးပါ။
တကယ္လို႔ကာင္းမယ္ထင္ရင္ အနာဂတ္ကာလမွာ သူ႔ကို တ႐ုတ္ျပည္ျပန္ပို့ေစ။ ကိုယ္ဟာ ကိုယ့္ရဲ့ အေမကိုေရာ ကိုယ့္အေဖ အစ္ကိုပါ အဆက်ိဳးအက်ယ္ ဝုတ္ဘာကရာကင္းမဲ့ေအာင္ လုပ္ခဲ့တယ္ဆုိတာ ကိုယ္သိပါတယ္။
အဲဒီအတြက္ ကိုယ္ အဆက်ိဳးအက်ယ္ခံရပါတယ္။
ေက်းဇူးတင္ပါတယ္ဟာအုိစာကိုဖတ္ၿပီး၍ ေမာ့ၾကည့္လုိက္သည့္အခါ အတြားဆကီးက သူ႔အား စုိက္ၾကည့္ေနသည္ကုိေဂ်ာက္ဒ္ ျမင္ရသည္။
“ကိုပ္ အသက္ဆက်ိဳးလွၿပီ”ဟု အတြားဆကီးက ေျပာသည္။
“ကေလးကို ခ်ိတ္ဆြဲခဲ့သြားမယ္ မဟုတ္ဘူး”ထိုအခုိက္မွာပင္ မင္းသည္ ေအဘီေဂးလ္ေပးထားသည့္ ပန္ဒါဝကုိ႐ုပ္အား ကုိင္၍တီခါးဝမွ ထြက္လာသည္ကို ေဂ်ာက္ဒ္ ျမင္ရသည္။
ဝကုိ႐ုပ္သည္ အမွိဳက္ပုံထဲ၌ နစ္ေနခဲ့ဟန္တူ၏။
ဖုန္ေတြ အလိမ္းလိမ္း ကပ္ေနသည္။
သူငယ္သည္ သူတို႔သားအဖအား ေမာ့ၾကည့္ေနသည္။

ေဂ်ေက်ာ့သည္ မင္းအား ေပြ႔ခ်ီလုိက္ေလသည္။
“လြန္ခဲ့တဲ့ ႏွစ္ေပါင္းမ်ားစြာက ကာအို႔ အေမဟာ ကၽြန္ေတာ့္
သမီးရဲ့အသိက္ကြကယ္ဆယ္ခဲ့ပါတယ္”ဟု ေဂ်ေက်ာ့က အၾကားႀကီးအား
ေျပာျပသည္။
“ဒါေၾကာင့္မို႔ မင္းကိုေမြးျမဴေပးဖို႔ အခြင့္အလမ္း ရွတာဟာ
ကၽြန္ေတာ္တို႔အတြက္ စိတ္ခ်မ္းသာစရာပါ”သူသည္ သူ႔သမီး
ေအဘီေဂးလ္အား လွည့္ၾကည့္သည္။
“အေဖ ေျပာတာကို သမီးသေဘာတူတယ္ မဟုတ္လား”ေအဘီေဂးလ္သည္
သူ႔အေဖအား ၾကည့္၍ စပ်ံးေနေသာ္လည္း
မ်က္လုံးအစံုတြင္မ်က္ရည္မ်ားျဖင့္ျပည့္ေနသည္။
“ဟုတ္ပါတယ္၊ ဒီအလုပ္ဟာ သိပ္ကို မွန္တဲ့အလုပ္ပါ”

နိဂံး ၁၉၇၈

ျပန္လည္၍ စည္းဝိုးသိမ္းသြင္း ဖြဲ႔စည္းထားေသာ
တ႐ုတ္ကန္ျမန္စွါတီ၏ ေပၚလစ္ဝ်ိဳအဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္ ျပည္သူ႔
မဟာခန္းမႀကီး အတြင္းရွိ စားပြဲတြင္
ပတ္ဝန္းက်င္ထုိင္ေနၾကသည္။
လိပ္သည္းေက်ာက္ႏွင့္ စက္ေက်ာက္မ်ားေပါင္းစပ္၍
ေထာက္ခံေက်ာက္တုိင္ႀကီးမ်ားျဖင့္ အသစ္ေဆာက္လုပ္ထားေသာ အာဏာနည္း
ဗိမာန္သည္ ျမတ္ေသာၿငိမ္းခ်မ္းေရး ရင္ျပင္ထက္ဝင္
ႀကီးက်ယ္ျမင့္မားလွ်က္ ရွိေလသည္။
စားပြဲ တစ္ေနရာ၌ ထုိင္ေနေသာ မာရွယ္ လု-ခ်ီယာအိုသည္
အာဏာနည္းမာန္၏ျပတင္းေပါက္မ်ားမွတစ္ဆင့္ အျပင္သုိ႔
လွမ္းေမွ်ာ္ၾကည့္လ်က္ရွိ၏။
အေဆာက္အအံုမွာ ေထာင့္ခန္ဳိေဆာက္လုပ္ထားျခင္း ျဖစ္၍ ပတ္ဝန္းက်င္ရွိ
အားကစားကြင္းထက္ အဆေပါင္းမ်ားစြာႀကီးမားလွ်က္ရွိသည္။
မၾကာေသးခင္ကမွ ပါတီအေထြေထြအတြင္းေရးမွဴးအျဖစ္
ျပန္လည္၍ေနရာေပးထားျခင္းခံရေသာ ပုပုကြၽကြၽ ဂ်င္ပါတုိ၊ ဇီခ်ိန္ဖုိးစု
တ႐ုတ္အမ်ိဳးသားသည္မ်ိန္႔ခြန္းေျပာလ်က္ ရွိေနေသာ္လည္း ေပၚလစ္ဝ်ိဳ
အဖြဲ႔ဝင္မ်ားသည္ စိတ္ဝင္စား နားေထာင္ျခင္းမရွိၾကေပ။
အာဏာနည္းမာန္၏ ႀကီးမားလွေသာ အလယ္ဗဟုိခန္းမႀကီး အတြင္းတြင္
မပုပ္မသုိးေအာင္ေဆးဝါးမ်ားျဖင့္ ခ်ိမံျပဳလုပ္ထားေသာ ေမာ္စီ-တုန္း၏
အေလာင္းသည္ မွန္ေခါင္းထဲ၌ ရွိေနသည္။
ခႏၶာကုိယ္တစ္ခုတ္အား အလံနီျဖင့္ လႊမ္းၿခံဳထားသည္။
မည္သို႔ပင္ျဖစ္ေစ ခ်ီယာအို႔ မ်က္စိထဲတြင္မူဘယ္ေတာ့ ၾကည့္လုိက္
ၾကည့္လုိက္ ေမာ္စီ-တုန္း၏ အေလာင္းသည္
ဖေယာင္းသားကဲ့သို႔ဖ်ပ္ေဖြးေနေသာ ဂုတ္ႀကီး တစ္ဂုပ္ႏွင့္သာ
တူေနသည္။
ၾကည့္၍သာယာစရာ မရွိသည့္အေနအထား၌ ရွိေနသည္ မဟုတ္ပါလား။
ဤေနရာသည္ တစ္ခ်ိဳးသားလံုး လာ၍ ဂါဝရျပဳရာ ေနရာ
တစ္ေနရာျဖစ္လာလွ်က္ရွိေလၿပီ။
တ႐ုတ္ျမိဳး သန္းေပါင္းမ်ားစြာသည္ စတင္ဖြင့္လွစ္ခဲ့သည့္ လြန္ခဲ့ေသာ
ကိုးလမွစ၍ေန႔စဥ္လာေရာက္ အေလးျပဳေနၾကျခင္း ျဖစ္သည္။
အမွန္ေသာ့ ဤမွန္ေခါင္းထဲ၌လဲေလ်ာင္းလွ်က္ရွိေသာ ပုဂၢိဳလ္သည္
ႏွစ္ေပါင္းႏွစ္ဆယ္ခြဲ အေတြးေခၚမ်ားခၽြတ္ေခ်ာ္ပ်ိမ္းပါးခဲ့သျဖင့္

ထုိမွားယြင္းမႈဒဏ္ကား လူအမ်ား ခံၾကရေလသည္။
သူ၏ ပထမဦးဆံုးေသာ ေခါင္းေဆာင္မႈ ႏွစ္ကာလ သံုးဆယ္အတြင္း
လယ္သမားစစ္ပြဲမ်ား ဖြဲ႔စည္းတည္ေထာင္ရန္ အားထုတ္ခဲ့သည္။
အက်ိဳးမျဖစ္ထြန္းေသာ လုပ္ကိုင္စနစ္ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
ထို လယ္သမား စစ္ပြဲမ်ားအား ဦးေဆာင္ကာ ျဖစ္ခဲ့လာႏုိင္ေသာ
ေအာင္ပြဲမ်ားဆီသို႔တြန္းပို႔ခဲ့သည္။
အမ်ိဳးသား တစ္ရပ္လံုး၏ သမုိင္းတြင္ အနက္႐ိႈင္းဆံုးေသာ
ေျပာင္းလဲမႈမ်ားေပၚထြန္းေစခဲ့သည္။
“အခုအခ်ိန္မွာ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံရဲ့ ျပႆနာေပါင္း
ေသာင္းေျခာက္ေထာင္အတြက္ဘိကေသာ့ခ်က္ဟာ
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲမႈပဲ”ဟု ဇီခ်ဲအန္ခ်ီးစ္ အမ်ိဳးသားက
ပြင့္လင္းေျပာင္းတင္းေသာ ေလသံအမူအရာျဖင့္ ေျပာသည္။
“လူတန္းစားတုိက်ြဟာ သူ႔နရာနဲ႔သူသူ႔အခ်ိန္နဲ႔သူပဲ။
အခုအခ်ိန္မွာကေတာ့ ေနာက္တန္းမွာပဲ
ေနရာယူရမယ္”စကားေျပာေနစဥ္အတြင္း ခ်ီယာအိုသည္ တိန္ေဂြာင့္-ပိန္အား
အနီးကပ္ၾကည့္၍ေလ့လာလွ်က္ရွိသည္။
ဤပုဂၢိဳလ္သည္ ပါတီ၏ အျမင့္ဆံုး ေနရာမွ ႏွစ္သက်ိဳးတို အထုတ္ပယ္ခံခဲ့ရ၏။
သံုးႀကိမ္တိတိ ေနရာ ျပန္ရခဲ့ပံုမွမဟ လူဦးေရ သန္းေပါင္း ကိုးရာအား
စီမံခန္႔ခြဲရသည့္လုပ္ငန္းတာဝန္ႀကီးအား ျပန္လည္ေပးအပ္ျခင္း ခံခဲ့ရ၏။
တိန္ေဂြာင့္-ပိန္သည္ အရပ္သြမင့္ ငါးေပ အနည္းငယ္မွ်သာ ေက်ာ္သည္။
ရင္အုပ္ကယ္ကတြင္ လယ္သမား မ်က္ႏွာႏွင့္ ျဖစ္၏။
အသက္ခ ခုႏွစ္ဆယ္တြင္း ဝင္ခဖစ္ေသာ္လည္းလူပံုက မာေက်ာေက်ာ
ရွိလွသည္။
သူ႔ကို ၾကည့္ရသည္မွာ မၾကာခဏ ျပည္ႏွင္ဒဏ္ ခံရ၍ခံႏုိင္ရည္
ရွိလာသည္ဟုပင္ ထင္ရေလသည္။
အခုအခ်ိန္ဆိုကာကို-ဖုန္းသည္ ဥကၠ႒နရာႏွင့္ ပါတီ
အဆင္ိးအကဲေနရာမ်ားကိုရယူထားသည္မွာ မွန္ေသာ္လည္း
ႏွစ္ဦးစလံုးသည္ မည္သူက အေပၚစီး၌ ရွိေနသည္ကိုသိေနၾကသည္။
ပုကြၽက ဂင္ဆုိတုိ တိန္ေဂြာင့္-ပိန္သည္ ခရီးရွည္ခဲတက်ြဲႀကီးအတြင္းက
တပ္ခ်ေကဒါမ်ားတပ္၌ အ႐ိႈးေပးလိုစိတ္ရွိသူ မဟုတ္ေပ။
“အခုက်ေတာ့ ငါတို႔ ဘာမွ မလုပ္ခင္မွာ ျပည္သူေတြကို
စီးပြားတုိးတက္ေအာင္လုပ္ေပးမွျဖစ္မယ္ဆိုတာ သိလာရတယ္”ဟု တိန္ေဂြာင့္-
ပိန္က ေျပာသည္။
“တို႔ လုပ္ရမွာက တို႔ရဲ့စုိက္ဖ်ိဳးေရးကို ျပန္လည္ စည္း႐ံုးစုစည္းရမယ္။
ၿပီးေတာ့ မိသားစု လယ္သာစုိက္ဖ်ိဳးေရး စနစ္ဆီျပန္သြားေအာင္

လုပ္ေပးၾကရမယ္။
ၿမိဳ့ျပ စက္မႈလုပ္ငန္းနဲ့ ကုန္သြယ္ေရး လုပ္ငန္းေတြကိုလည္း
ျပဳျပင္ေျပာင္းလဲေပးၾကရမယ္။
ဒါေပမဲ့ တို႔တစ္ေတြဟာ သတိႀကီးစြာထားၿပီး လုပ္ၾကမွ ျဖစ္မယ္။
ငါတို႔ရဲ့ဓမၼိနားမလည္မွ၊ ဆင္းရဲမႈနဲ့ ေခတ္ေနာက္ ျပန္ဆြဲမႈေတြဟာ
တ႐ုတ္ရဲ့ အထီးက်န္ျဖစ္မႈမွာျဖစ္ခ်ိန္းခံလာတာပဲ။
တို႔အေနနဲ့ တို႔စိတ္ေတြကို ျပင္ၾကမာၻနဲ့ ဆက္သြယ္ေအာင္
ဖြင့္ေပးၾကရမယ္”စားပြဲတြင္ကား ေမာ္စီ-တုန္းဇာ၊ ဇနီး၊ မုဆိုးမႏွင့္
သူမဇာ၊ ေနာက္လုိက္မ်ားအား မျမင္ရ။
တိန္ေခ်ာင့္-ပိန္ဇာ၊ စကားမ်ားသည္ ထိုအုပ္စုအား မေကာင္းဆုိးဝါးမ်ားဟု
ကင္ပြန္းတပ္သည္။
ယခုအခါတြင္ ေလးဦးဝုိဏ္းသည္ မဟာျပည္သူ႔ခန္းမႀကီးႏွင့္
မုိင္းအနည္းငယ္မွ် ကြာလွမ္းေသာစခန္းဥပေဒတြင္ တစ္ခု၏
ေျမေအာက္ အခ်ဳပ္ခန္းမ်ား အတြင္း၌ တစ္ဦးခ်င္းစီခြဲ၍
ခ်ဳပ္ထားၿပီမဟုတ္ပါလား။
သူတို႔အား ျပည္သူ႔ခံုဝံုးတင္၍ စစ္ေဆးရန္အတြက္
မ်က္ႏွာထားတင္းလြန္းလွေသာေကဒါမ်ားဇာ၊
စစ္ေဆးေမးျမန္းျခင္းကို ခံေနၾကရသည္မွာ ႏွစ္ႏွစ္ခြဲၿပင္ ရွိခဲ့ၿပီ။
အေစာပုိင္းကထိပ္တန္း လွ်ိဳ့ဝွက္သူဖစ္ သတ္ထားခဲ့ေသာ ံုးတင္ကားစြဲရန္
လာထားခဲ့သည့္စာရြက္စာတမ္းမ်ားသည္ ခ်ီယာအိုဇာ၊ စားပြဲေပၚ၌
ရွိေနၿပီျဖစ္ဇာ။
ထုိစာရြက္စာတမ္း စစ္ေဆးခ်က္စာတမ္းမ်ားအရ ေလးဦးဝုိဏ္းသည္
ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး ကာလအတြင္း ႏုိင္ငံေရးလူသတ္မႈေပါင္း
သံုးေသာင္းေက်ာ္ကို က်ဴးလြန္ထားသည္ဟု
ခုိင္လံုေသာအေထာက္အထားမ်ားျဖင့္ ေတြ႔ရွိထားၿပီး ျဖစ္သည္။
အျခားေသာ မွတ္တမ္းမွတ္စုမ်ားအား ဖတ္႐ႈ ေလ့လာခဲ့ေသာ ခ်ီယာအိုသည္
ေလးဦးဝုိဏ္းေခါင္းေဆာင္မ်ားေၾကာင့္ ျပည္သူ တစ္သန္းဇာ၊
ေလးပံုသံုးပံုနီးပါးမွ် ဒဏ္ဆင့္ခဲ့ရဇာ။
ကြယ္လြန္သြားၿပီျဖစ္ေသာ မာၾယ္ လင္-ပီယာအိုဇာ၊ ေနာက္လိုက္မ်ားဇာ၊ လက္ခံက်ဴး
အမ်ားကယူဆထားခဲ့ၾကသည္။
မာၾယ္ လင္-ပီယာအိုမွာ ၁၉၇၁-ခုႏွစ္တြင္းက
ေသဆံုးသြားခဲ့ျခင္းျဖစ္၍မည္သူ့ လက္ခံက်ဴးျဖင့္ မည္သူ့မည္ပံု
ေသဆံုးသြားရသည္။
မည္သူ့မွ် မေျပာႏုိင္ခဲ့ၾကေပ။
သုိ႔တေစလည္း မာၾယ္ လင္-ပီယာအို အပါအဝင္ သူ႔ ေနာက္လုိက္

ဂုိဏ္ဘးေခါင္းေဆာင္မ်ားသည္မတ္တမ္းမွတ္ရာမ်ားအရ ေသဒဏ္ခံ တစ္ပါး
အျခားျပစ္ဒဏ္မ်ား ေပးရ၍ ရႈံ့ခ်ခံရာ မရွိေပ။
“ဒီဟာေတြဟာ”ဟု တိန္ေရွာင့္-ပိန္က ေန႔စဥ္ မရပ္မနား
ေသာက္ေလ့ရွိသည့္ စီးကရက္အလိပ္ေပါင္းမ်ားစြာထဲမွ တစ္လိပ္ဟား
မီးညႇိ၍ဖြာရင္း စကားစသည္။
“တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေနနဲ႔ျဖစ္လိုေသာ ဆႏၵရွိဟန္ကမယ္ဆိုရင္
မီးဆက္ေပါင္းမ်ားစြာ လက္ဆင့္ကမ္းၿပီး မနားမေနတည္ေဆာက္သြားဖို႔
လိုလိမ့္မယ္။
အေရးႀကီးတာက တို႔ရဲ႕ေပၚလစီ မူဝါဒေတြကို
မွန္ကန္ေသာစိတ္ေစတနာေတြနဲ႔ အားလံုးစုေပါင္းၿပီး ဉာဏ္ပညာ
အေျမာ္အျမင္ႀကီးစြာနဲ႔ အသံုးခ်ဖို႔ လိုတယ္။
တစ္ဦးတစ္ေယာက္တည္းက ဦးေဆာင္ၿပီး ထင္ရွားမွတ္ ပုပ္ျခင္းကို
အားမေပးသင့္ဘူး”တိန္ေရွာင့္-ပိန္သည္ လက္ထဲမွ စီးကရက္အား တအားကုန္ ဖြာ၍
ဂ်ိဳးကြင္းလုိက္ရင္းေႏြရာသီ ေနေရာင္ထြင္ လင္းလက္ေနေသာ အာဇာနည္
ဗိမာန္အား ၾကည့္ေနသည္။
“တို႔မ်ားအေနနဲ႔ တ႐ုတ္ေတာ္လွန္ေရးရဲ႕ အထိမ္းအမွတ္ဘျဖစ္
ဆက်ီးက်ယ္ခမ္းနားလွတဲ့အေဆာက္အဦုေတြကို တည္ေဆာက္ထားခဲ့ၾကေပမဲ့ ငါ
တစ္ေယာက္တည္းရဲ႕အျမင္ထဲေျပာရမယ္ဆိုရင္
ပါတီေခါင္းေဆာင္ေတြၾကားမွာ “ပုဂၢိဳလ္စဲ ကုိးကြယ္မႈ”ပံုစံကို
အခုအခ်ိန္ကစၿပီးမက်င့္သံုးရဘူးလို႔ တရားဝင္ သတ္မွတ္ခ်က္ထုတ္ျပန္ ယံုၾကည္ထားယ္။
တုိ႔ရဲ႕အေတြးေတြထဲမွာစစ္ခန္းကို အဓိက ထားၾကရမယ္”ခ်ီယာအိုသည္
တိန္ေရွာင့္-ပိန္အား မ်က္ျခည္ျပတ္ ၾကည့္ေနသည္။
စီးကရက္ခိုးမ်ားသည္ သူ႔ပခံုး ႏွစ္ဖက္တြင္ ရစ္တြဲ၍ေခ်ာင္ကိုက္ေနသည္။
သူသည္ သူ႔ကုလားထုိင္ကုန္ေသာင့္သက္သာထုိင္၍ ေျပာစရာရွိသည္မ်ားကို
ေျပာေနျခင္းျဖစ္၏။
တိန္ေရွာင့္-ပိန္သည္သူ႔ကိုယ္ပုိင္ ဝုဏ္သိကၡာမ်ားအေပၚ သိပ္ၿပီး အေလးအနက္
ထားပံုမေပၚ။
အထူးသျဖင့္ သူသည္မိမိကုိယ္မိမိ အထင္အျမင္ႀကီးျခင္းႏွင့္ မာန္မာန
ႀကီးျခင္း စသည္မ်ား လံုးဝ ရွိပံုမရ။
သူ႔လက္သံုးစကား တစ္ခုခြိသည္။
နာမည္ေက်ာ္ၾကား၍ ထင္ရွားေသာ စကားျဖစ္၏။
“ေၾကာင္ကစ္ခ်ေကာင္သည္ အျဖဴျဖစ္ခ်င္လည္း ျဖစ္မည္။
အနက္ျဖစ္ခ်င္လည္း ျဖစ္မည္။
ဘာေရာင္ပဲျဖစ္ျဖစ္ ျဖစ္ခ်င္သည့္ အေရာင္ျဖစ္ပါေစ၊ အဓိကမွာ အေရာင္
မဟုတ္။

ွကြကွမ္းဖို၊သာျဖစ္သည္”ဟုေသာ စကားျဖစ္ေလသည္။
တိန္ေရွာင့္-ပိန္သည္ မည္သည့္ ျပႆနာကိုမဆို
ုိးသားပြင့္လင္းေသာစိတ္ေစတနာျဖင့္သာ ခ်ဥ္းကပ္ေလ့ရွိ၏။
နားလည္ရ ခက္ခဲေသာ ေရွးေဟာင္းတာအိုအယ္ဝါဒ၏သေဘာတရားမ်ားကို
သူႏွင့္ ေဆြးေႏြးလိုပါက အလြယ္တကူ ေဆြးေႏြးျငင္းခံုႏုိင္၏။
ေဆြးေႏြးသည့္အခါတြင္လည္း ေခတ္သစ္ မာ့စ္ သိအိုရီ သေဘာတရားမ်ားအား
ေဆြးေႏြးသလုိေဆြးေႏြးျငင္းခံုႏုိင္၏။
တိန္ေရွာင့္-ပိန္၏ အေတြးအေခၚမ်ားထဲတြင္ တစ္ယူသန္ အျမင္၊
တစ္ယူသန္အေတြးႏွင့္ တစ္ယူသန္ ဝါဒမ်ားကို ခ်ိယာအိုု မေတြ၊ခဲ့
မဟုကားခဲ့ရဖူးေခ်။
တိန္ေရွာင့္-ပိန္သည္ ရင့္က်က္သူငိမ္ေသာ ေရွးေဟာင္း
တ၇တ္၇ိုးရာဓေလ့ထံုးစံမ်ားအား ႏုိင္ငံေရး ျပည္ႏွင္ဒဏ္ ခံခဲ့ရသည့္
ဆယ္ႏွစ္တာ ကာလအတြင္းက ေလ့လာရယူထားခဲ့ေလသလား။
မည္ုိ၊ပင္ျဖစ္ေစ တိန္ေရွာင့္-ပိန္၏ စိတ္သည္ တည္ၿငိမ္ေအးေဆးသည္။
မာန္မာန ေထာင္လႊားျခင္း မရွိ။
သူ၊အတြင္းစိတ္သည္ အၿမဲတေစ ၿငိမ္းခ်မ္းလ်က္ရွိသူတစ္ဦးျဖစ္ေနသည္
မဟုတ္ပါအလား။
ျပတင္းေပါက္မ်ား၏ အျပင္ဘက္တြင္ ေနေရာင္ျခည္သည္ လင္းလက္ေနသည္။
ခ်ိယာအိုု၏ စိတ္သည္ ၾကည္လင္ေပါ့ပါးလ်က္ရွိ၏။
တိန္ေရွာင့္-ပိန္၏ စကားမ်ားအားနားေထာင္ရင္းခ်ိယာအို၊စိတ္သည္
ေလးႏွင့္အတူ အလုိက္သင့္ ေမ်ာပါေနေသာ လိပ္ျပာေလး
တစ္ေကာင္ႏွင့္တူလွ်က္ရွိသည္။
တစ္ခါတစ္ရံတြင္ အတိတ္ဝ အဆက္အစပ္ မရွိေသာ ျဖစ္ရပ္မ်ားေပၚတစ္ခုၿပီးတစ္ခု
လုိက္၍ နားလိုက္၊ ပ်ံလုိက္ ျဖစ္ေနသည္။
သူသည္ သူ၊အေဖႏွင့္အတူ ၿခံဝင္းေတာင္ဘက္ အစပိုု သစ္ပင္စင္၏
ေအာက္ခြံတာအုိ အယူအရ တရားထုိင္ခဲ့ဖူးသည္ကုိ သတိရေနမိသည္။
ထိုစဥ္က အဓိန္ဓာ ေနဝင္ခ်ိန္ဖိုျဖစ္၍သားအဖႏွစ္ေယာက္ ေဘးခ်င္းယွဥ္၍
ထုိင္ခဲ့ၾကျခင္းျဖစ္၏။
သူတို၊ခါင္းမ်ားအထက္ဘက္ရိေလာင္ခ်ိဳင့္ထြင္းမွ ေတးဆိုင္ငက္၏ ဂီတသံစဉ္သည္
ေနဝင္ခ်ည္းဆာအခ်ိန္တြင္ သာယာစြာထြက္ေပၚလာသည္။
ထိုအခ်ိန္က သူ၊ခႏၶာကုိယ္သည္ သစ္ရြက္ကေလး တစ္ရြက္ကုိေပါ့ပါးလ်က္ရွိေလသည္။
သူ၊အေနျဖင့္ ထိုတစ္ခဏ အခ်ိန္ကေလး အတြင္းမွာပင္ သူ၊ကုိယ္သူ
ပထမဦးစြာသိလာခဲ့ရသည္ကု ထင္၏။
ထုိအျဖစ္အား သတိရလိုက္သည့္ တစ္ခဏမွာပင္ သူသည္ကြယ္လြန္သြားသည္မွာ
ၾကာၿပီျဖစ္ေသာ သူ၊အေဖအား သတိရသည္။

သူ၇အေဖ၏ ေက်းဇူးကိုဆင္ျခင္ ႏွလံုးသြင္းလိုက္မိသည္။
ေခ်းေခတ္ ဥဇၨဳဟာ အေျမာ္အျမင္ရည္ သူ၇အေဖမွတစ္ဆင့္သူ၇ထံ
ဆင္းသက္လာခဲ့ၿပီး သူ၇အား ေၾကာက္မက္ဖြယ္ အေကာင္းဆံုးအခ်ိန္တြင္
ဘဝအား ခုိင္မာစြာတြယ္တာလာခဲ့သည္။
ေနာက္ တစ္ခဏမွ် အၾကာတြင္ သူသည္ သူ၇အေဖ စုေဆာင္းထားသည့္
ေၾကးထည္ဂုပ္ထုမ်ား၊ ေက်ာက္စိမ္း ပစၥည္းမ်ားႏွင့္ ေငြကြဲထည္
ပစၥည္းမ်ားအား သတိရလာသည္။
ထုိစဥ္အသူ၇အေဖ၏ ေခ်းေဟာင္း ျပတုိက္ကယ္လ်က္လးအတြင္း၌ သူ
ျမင္ေတြ၇ခဲ့ရၿပီး တျမတ္ႏုိးကုိင္တြယ္ခဲ့ရေသာ တန္ မင္းဆက္ေခတ္မွ
ေရကရားအား ျပန္၍ ျမင္ေယာင္လာသည္။
ေရကရား၏ ႏွဳတ္ခြံးမွာ ဖီးနစၥင္ဂ်*၏ ႏွဳတ္ခြံးပံု ျဖစ္၏။
သူသည္ ေရကရားအားတျမတ္ႏုိး ကုိင္တြယ္ၿပီး တြယ္တာေသာ စိတ္ဆႏၵ
ျပင္းစြာ ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
သူ၇အေနျဖင့္ဒုကၡေပါင္းစံုအား ခါးဆီး၍ ခံေနရသည့္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသကီးအား ျဟပံုတဝမွ ျပန္လွန္သသက္ရလာသည့္ ဖီးနစၥင္ဂ်ဖြယ္
တုိးတက္ျမင့္မားလာသည္ကို ျမင္ေတြ၇လိုေသာ ဆႏၵအလြန္
ျပင္းျပေနေၾကာင္း သူ၇အေဖအား ရင္ဖြင့္ခဲ့မိ၏။
[*Phoenix - အာေရဖ်ဴတာသကီးထဲ၌ရွိခဲ့ဖူးသည္ဟု ယံုၾကည္ခဲ့ၾကေသာ
အလြန္ၾသဇာရည့္ ငွက္၊ ထိုငွက္သည္ မီး႐ိႈ့ခံရ၍
တစ္ကိုယ္လံုးျဟက်ဳသြားခဲ့ေသာ္လည္း ျဟဘဝမွ ျပန္၍ နဂိုအတုိင္း ျပန္ၿပီး
ျဖစ္လာ၇ံုမွ်မက ပို၍ ႏုပ်ိဳသန္စြမ္းလာသည္ဟု ဆိုသည္။
တစ္သက္မွ်ငွ ႏွစ္ပါးရာ ေနႏုိင္သည္ဟု ဆိုသည္။
ျဟပံုမွ ျပန္၍တုိးတက္ ႀကီးပြားလာျခင္းဟု ေျဟစမွတ္ရွိခဲ့၏။
] ထိုေန၇ထိုရက္ ထိုအခ်ိန္ခဏတင္၍ ေရြကြဲက ႏွစ္ေပါင္း ငါးဆယ္ခန္ပါး
ရွိခဲ့ၿပီ။
ခံစားခဲ့ရသည္မ်ားမွာ မ်ားလွၿပီ။
ႏွစ္ေပါင္းလည္း မ်ားစြာ ၾကာခဲ့ၿပီ။
ေၾကာက္မက္ဖြယ္ရာ ညမ်ားသည္ကုန္ဆံုးေတာ့မည္။
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံသည္ ေနာက္ဆံုးတြင္
အေဟာင္းထဲမွထြက္ေပၚလာေတာ့မည္။
အခက္အခဲ ေပါင္းမ်ားစြာသည္ အခုအခ်ိန္ ေခ်ြတြင္ ရွိေနဆဲ။
သို၇တေစလည္း အ႐ုဏ္သည္ ပြင့္ ျပဳေနၿပီ။
မၾကာမီ အပ်ိဳအျပင္ လင္းလာေပေတာ့မည္။

ေနာက္ဆက္တြဲ

၁၉၃၆-ခုႏွစ္ အီစတာ တနဂၤေႏြေန႔ အ႐ုဏ္တက္ခ်ိန္တြင္
ဤဝတၳဳႀကီးျဖင့္ခ်စ္ခင္ေလးစားစြာ ရည္ၫႊန္းခဲ့ေသာ အဲလ္ဖရက္
ေတာ့စ္ဘတ္အား ယူနန္ျပည္နယ္၊ကူမင္းၿမိဳ့အနီး၌ တ႐ုတ္ႏိုင္ငံ၏ တပ္ဒီစတ္ကတ္
ဖမ္းဆီးထားရာမွ လႊတ္ေပးလုိက္သည္။
သူသည္ခရီးရွည္ခဲ့တကြဲၿဖဳိးတြင္ ပါဝင္ခဲ့တက္ခဲ့ေသာ ဖိုလ္ခ်ဳပ္ႀကီး ဟိုလန္းဇာ၏
ဒုတိယေရွ႕တန္းတပ္ဖဟာဇာ၏ အက်ဥ္းသား သံုး၂၀နွစ္းတစ္ေယာက္ဘ၀ျဖင့္
မုိင္ေပါင္း ၂၅၀၀ မွ် ပင္ပန္းႀကီးစြာခရီတက္ခဲ့ရေလသည္။
ကၽြန္ေတာ္သည္ သူႏွင့္ ၁၉၈၃-ခုႏွစ္အတြင္းက အဂၤလန္ႏုိင္ငံ
မန္ခ်က္စတာၿမိဳ့၌ပထမဆံုးအႀကိမ္ ေတြ႔ဆံုခြင့္ ရခဲ့ဖူး။
ခ်က္ခ်င္းပင္ ကၽြန္ေတာ္သည္ ကၽြန္ေတာ့္
ဝတၳဳဇာတ္လမ္းဇာတ္သိမ္းေနာက္ခံကို သုေတသန စတင္၍ ျပဳလုပ္ခဲ့ပါသည္။
အမွန္ေတာ့ သူသည္ ခ်ီးက်ဴးဂုဏ္ျပဳျခင္းမခံခဲ့ရေသာ
အညတရအာဇာနည္ျဖစ္ေကာင္း တစ္ဦးျဖစ္၍ မန္ခ်က္စတာ၌
ေတြ႔ရခ်ိန္အေသကာ ကုိးဆယ့္တစ္ႏွစ္ရွိ ရွိေနေလၿပီ။
ထိုဇာတ္ကားတြင္ သူႏွင့္ ကၽြန္ေတာ္သည္ အဂၤလန္ႏွင့္
ဆြစ္ဇာလန္ႏုိင္ငံမ်ားခ်ိတ္ဆက္ခဲ့ရသည့္ ခရီးစဥ္ကာခဏ ေတြ႔ဆံုၾကသည္။
ႏွစ္ဦးသား စကားလက္ဆံုက်ၾကသည့္အခါတုိင္း
သူ၏ဇာတိေျမအဖိုးမျဖတ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ တစ္ဖြဲ့ႀကီးေသာ ဥာဏ္ရည္
ဥာဏ္ေသြး ကြန္႔ျမဴးမႈမ်ားကိုရရွိခဲ့ပါသည္။
သူ၏ အဆစတန္ တစ္ဖြဲ့ရွိေသာ အေတြ႔အႀကံဳမ်ားကိုလည္း ရရွိခဲ့ပါသည္။
သူ၏ဇာတိေျမ အက္ဆာအညီ မရေပါဘဲႏွင့္ ပီကင္းျဖစ္လာဖို႔ဆိုသည္မွာ မလြယ္ပါ။
အသက္ေမြးဝမ္းေရးတစ္ခုတည္းတစ္ခုတည္း လြတ္ေျမာက္လာရသည့္ သူ၏အျဖစ္ကို
နာမက်န္းျဖစ္ကာအိပ္ရာေပၚ လဲေနခုိက္ ကူမင္းတြင္ ေရးသားခဲ့ျခင္း
ျဖစ္ပါ၏။
ထိုအျဖစ္ ဓာတုဗ်ား“ထိန္းခ်ဳပ္ထားရေသာ လက္” (The Restraining Hand)
ဟူေသာ အမည္ျဖင့္ ၁၉၃၆ ခုႏွစ္တြင္ သူ၏သာသနာျပဳ အဖြဲ့၏မွ
ပံုႏွိပ္ထုတ္ေဝခဲ့ေလသည္။
ထိုဓာတုပ္ အက်ဥ္းခ်ဳပ္ဗ်ား သူ၏ ကိုယ္ေရးအတၱပဇာတိအျဖစ္ ေဟာ့ဒါး
အင္ဒေဘာ့တန္ဓာတုပ္ဂုိဏ္ ၁၉၇၃-ခုႏွစ္တြင္ “လမ္းၫႊန္ေသာ လက္” (The
Guilding Hand) အမည္ျဖင့္ ပံုႏွိပ္ထုတ္ေဝခဲ့သည္။
ထုိဓာတုပ္ ႏွစ္အုပ္စလံုးသည္ သူ၏အသက္ ရွင္သန္ေရးအတြက္
အေထာက္အကူျပဳခဲ့ေသာ ဓာတုပ်ံားျဖစ္သည္။

သူဇာ၏ ရက္ေရာမႏွင့္ ခင္မင္ ရင္းႏွီးမႈမ်ားသည္ ကၽြန္ေတာ့္
အတြက္အံ့လွရက္ ေဘာ့စ္တန္အား ေက်းဇူးတင္၍ မဆံုးႏုိင္ေအာင္
ျဖစ္ရပါသည္။
ကၽြန္ေတာ္ ေက်းဇူးတင္ရမည့္ ေနာက္တစ္ဦးကား အေမရိကန္
ျပည္ေထာင္စုအီလီႏုိက္ျပည္နယ္ ဝိယာတန္ၿမိဳ့မွ မစၥတာ ေရးစမစ္ဆ
ျဖစ္သည္။
မစၥတာ ေရးစမစ္ဆ၏ ဖခင္ဘုန္းေတာ္ႀကီး ေဟာင္းဝပ္ စမစ္သည္ ခရီးရွည္
ခီတက္ခဲ့ၿကီး စတင္သည့္ ႏွစ္တြင္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေနာက္ပုိင္းေဒသ၌
ပထမဆံုး သာသနာျပဳအျဖစ္ စတင္ ေဆာင္ရြက္ခဲ့သူ ျဖစ္ေလသည္။
ေဟာင္းဝပ္ စမစ္သား ဟိုလန္းဇ၏ ဒုတိယ အေခ်ာ့တန္း စစ္တပ္မ ၁၉၃၄
ခုႏွစ္ေမလထဲတြင္ ဇီခၽြမ္းနယ္ေျမထဲ၌ သံု႔ပန္းအျဖစ္
ဖမ္းဆီးသြားျခင္း ခံခဲ့ရသူျဖစ္၏။
သူသည္ပုိင္ေပါင္းရွစ္ဆယ္ေက်ာ္ ငါးဆယ့္ႏွစ္ရက္အတြင္း
ခီတက္ခဲ့ရၿပီးေနာက္ လြတ္ေျမာက္သြားခဲ့သည္။
ထိုစဥ္က အလြန္ ငယ္ရြယ္ေသးသည့္ ေရးစမစ္သည္ သူ႔မိခင္ႏွင့္အတူ
တပ္ခ်စစ္ဌာန၏လက္ထဲတြင္ နာရီ အနည္းငယ္ကာမွ် သံု႔ပန္း ျဖစ္ခဲ့ရ၏။
ထို အေတြ႔အၾကံဳမ်ားအား အေျခခံထားသည့္
အေၾကာင္းအရာမ်ားသည္ မ်ားစြာအဖိုးတန္လွပါသည္။
အထူးသျဖင့္ ေရးစမစ္သ ကၽြန္ေတာ့္အား စာမ်ားႏွင့္
ခါတိုင္းမ်ားျပသခဲ့သည္ျဖစ္ရာ ယင္းတုိ႔သည္ ကၽြန္ေတာ့္အတြက္ မ်ားစြာ
အေထာက္အကူ ျပဳခဲ့ပါသည္။
တျခားေသာ အလြန္ရဲရင့္သည့္ အေမရိကန္ သာသနာျပဳ ႏွစ္ဦးကား
လူငယ္လင္မယားစံုတြဲျဖစ္၍ ၁၉၃၄ ခုႏွစ္ ဒီဇင္ဘာလထဲတြင္
အန္ေဝးျပည္နယ္အတြင္း၌ကြန္ျမဴနစ္ဘ်ားက ဖမ္းဆီးကာ
ေခါင္းျဖတ္သတ္ခဲ့ၾကဖူး။
သူတို႔ႏွစ္ဦး၏ ဒုကၡဆင္းရဲကို‘ဂၽြန္ႏွင့္ ဘက္တီစတမ္တို႔၏ ေအာင္ပြဲ’
(The Triumph of John and Betty Stam)
အမည္ျဖင့္မစာက္ေဟာင္းဝပ္ေတလာက ေရးသားကာ ၁၉၃၅ ခုႏွစ္တြင္
ဖီလာဒါးလ္ဖီးယား ၿမိဳ့၌ပံုႏွိပ္ထုတ္ေဝခဲ့ေလသည္။
သူတို႔မွ ေမြးဖြားခဲ့သည့္ ကေလးငယ္မွာ မိဘႏွစ္ပါး၏ ဒုကၡမ်ိဳးစံု
ကင္းလြတ္ကာ အသက္ရွင္ရွန္သခဲ့၏။
ထိုျဖစ္ရပ္၏ ပဲ့တင္ပ်ံက်ဘ့ဲႏွင့္ အျခားေသာ လက္ေတြ႔ဘဝ
ျဖစ္ရပ္မ်ားသည္ကၽြန္ေတာ္၏ စိတ္ကူးယဥ္ ဇာတ္လမ္းထဲ၌ ထပ္တလဲလဲ
ပဲ့တင္ပ်ံက်ဘတ္ကဲ့ ရွိေနခဲ့ပါသည္။
သို႔ေသာ္လည္း ပီကင္းထဲမွ ကၽြန္ေတာ္ ဖန္တီး ရယူထားခဲ့ေသာ

ဇာတ္ေကာင္မ်ားသည္မေသအခ်ာ ျပန္လည္ေဆြးေႏြးစရာမလိုတည့္အခါ
အသက္ထင္ရွားရွိခဲ့သူမ်ား မဟုတ္ေၾကာင္းအခုိင္အမာပင္ ေျပာရပါလိမ့္မည္။
ဤစကားႏွင့္ ဆက္စပ္တတ္ၾကသူမ်ား ကၽြန္ေတာ့္ကို ေျပာသင့္သည့္
အခ်က္တစ္ခ်က္မွာပီကင္းထဲ၌ ဖတ္ဂ်ာနယ္လ္ခင္ေတး၊ ပါအိုရွန္၊ ဆန္ဖို စသည့္
ေနရာေဒသမ်ားသည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ေျမပံုမ်ားထက္၌
ရွာေဖြေတြ႔ရွိရလိမ့္မည္ဟု ေမွ်ာ္လင့္၍ မျဖစ္ပါ။
ကၽြန္ေတာ့္ ေရးသားေဖၚျပထားခဲ့သည့္ ေနရာေဒသမ်ားတြင္လည္း
ရွာေဖြ၍ ရလိမ့္မည္ မဟုတ္ပါ။
ထိုသံုးေနရာစလံုးသည္ ယံုတမ္းစကားအျဖစ္ ဖန္တီးရယူထားေသာ
ေနရာမ်ားသာ ျဖစ္ပါသည္။
လူတစ္ဦးတည္း၏ ဖန္တီးရယူမႈျဖင့္ စာအုပ္တစ္အုပ္ ျဖစ္လာဖုိ႔ရွိသည္မွာ
ျဖစ္ႏုိင္ေခ် မရွိဟုကၽြန္ေတာ္ ယူဆပါသည္။
ပီကင္းႏွင့္ပတ္သက္၍ ဂ်ာနယ္လ္ပြာ ဝန္ခံရမည္ဆိုပါကကၽြန္ေတာ့္အေနျဖင့္
တ႐ုတ္ႏုိင္ငံအေၾကာင္း ေကာင္းစြာ သိျမင္ႏွံ႔စပ္ေနေသာ
မိတ္ေဆြမ်ားႏွင့္အထူးတလည္ သိကၽြမ္းနားလည္ေနၾကသူမ်ား၏
အားေပးမႈႏွင့္ ကူညီမႈမ်ားအား အသိအမွတ္ျပဳ၍မျဖစ္ပါ။
ယင္းတို႔အား ေက်းဇူးမတင္၍လည္း မျဖစ္ပါ။
ဤဝတၳဳကို ေရးရာ၌ သူတုိ႔၏ ဆက္စပ္သက္ဆိုင္မႈမ်ားသည္ အမ်ားအျပား
ရွိေနခဲ့ပါသည္။
လန္ဒန္၌ ရွိေနခဲ့စဥ္က တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ လူမ်ိဳးႏွင့္ ဘာသာစကား
စသည္မ်ားကိုေလ့လာေသာဆိႏုိလိဂ် (Sinology) ဘာသာရပ္ ပညာရွင္
ေရာ့ဒါးရစ္ဒက္ဖားကြာ (Roderick Mac Farquhar)ဆိုသူသည္ ကၽြန္ေတာ့္
အိမ္နီးနားခ်င္း ျဖစ္ခဲ့ဖူးသည္။
အသိလႊင့္ ဌာနတစ္ခုဖြင့္လည္းလုပ္ေဖာ္ကုိင္ဖက္ ျဖစ္ခဲ့ဖူး၍ ယခုအခါတြင္
ဟားဗတ္ကသိုလ္ ဂၽြန္ကင္းဖဲယားဘင့္ အေရွ႕အာရွသုေတသနဌာန အစုိးရ
ပါေမာကၡႏွင့္ ဂၤန္ကားေရးမွဴးခ်ဳပ္အျဖစ္ လုပ္ကုိင္ေနသူ ျဖစ္၏။
သူသည္ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲႀကီးႏွင့္ ပတ္သက္၍ ကၽြန္ေတာ့္အား မ်ားစြာ ကူညီခဲ့သူ
ျဖစ္ပါသည္။
ေနာက္ဆုံးဦးမွာ ခ်ီင္းနား ကြာတာလီ, The China Quartely
(တစ္ႏွစ္ေလးႀကိမ္ထုတ္ေဝ)၏ အယ္ဒီတာေဟာင္းလည္းျဖစ္၍
‘ခရီးရွည္ခ်ီတက္ပြဲႀကီး ၁၉၃၅, TheLong March 1935စာအုပ္ အပါအဝင္
အေရွ႕ေတာင္အာရွဆုိင္ရာ စာအုပ္ေပါင္း အမ်ားအျပားေရးသားခဲ့သူလည္း
ျဖစ္ေသာ ဒစ္ဝစ္ဝဲလ်ံန, Dick Wilson ျဖစ္သည္။
သူသည္ သူ႔ကုိယ္ပုိင္စာၾကည့္တုိက္ရွိ လိုအပ္ေသာ စာအုပ္မ်ားကို ငွားယူ
ဖတ္ဂ်ာခြင့္ ျပဳခဲ့သူ ျဖစ္ပါ၏။

အသံလႊင့္ ပညာရွင္ ဂ်ီးဇက္ ဟန္-ေတ ယင္ Joseph Hang-tai Yen
သည္လည္းပဌမတင္းအတြက္ အေထာက္အကူျပဳႏိုင္ခဲ့သည့္ အဖိုးတန္ ရွားပါး
စာအုပ္မ်ား ငွားရမ္းခဲ့သည့္အတြက္ အခ်ိဳ့ေသာ တ႐ုတ္စာသာ မွတ္တမ္းမွတ္ရာမ်ားအား
အဂၤလိပ္စာသာ ျပန္ဆိုေပးခဲ့သူျဖစ္သည္။
ေနာက္တစ္ဦးကား မဒမ္ဆြန္ယက္-ဆင္ Madame Sun Yat-sen စာအုပ္
ေရးသားခဲ့သူစာေရးဆရာ ေဒါက္တာ ဂ်န္ခ်ိန္ Dr Jung Chang ျဖစ္၏။
သူသည္ ပဌမတင္း ဝတၳဳပထမဆံုးမူၾကမ္းမ်ားအား ဖတ္႐ႈကာ ေဝဖန္
အႀကံေပးခဲ့သူ ျဖစ္ပါသည္။
ဘရီယန္ႏွင့္ ေအလီဆန္ စီနီယာ Brian and Alison Senior တို႔ကား
ေဟာင္ေကာင္းႏွင့္တြဲက်ၿပီး ေနာက္ခံ အေၾကာင္းအရာမ်ားကို
ရွာေဖြစုေဆာင္းေပးခဲ့သူမ်ား ျဖစ္၏။
ယင္းတို႔အထဲတြင္ ရွန္ဃိုင္းတြင္ ေသေရးႏွင့္ ေနေရး Life and
Death in Shanghai အမည္ရွိစာအုပ္ကို ေရးသားခဲ့သူ ရဲရင့္ကၽြမ္းက်င္ေသာ
စာေရးဆရာမ မဒမ္ နီအင္ခ်င္း Madame Nien Chengသည္
ေၾကာက္မက္ဖြယ္ေကာင္းလွေသာ ယဥ္ေက်းမႈေတာ္လွန္ေရး၏
အနိ႒ာ႐ုံမ်ားအေၾကာင္းေျပာျပခဲ့သူျဖစ္၏။
သူမထိမွ ၁၉၆၀ ျပည့္ႏွစ္မ်ား အတြင္းက ဆက္ဆံခဲ့ရေသာ
ကစဥ့္ကလ်ားျဖစ္မႈဆက္ဆံမ်ားအေၾကာင္း ၾကားသိခဲ့ရသည္ျဖစ္ရာ
ယင္းတို႔သည္ ပဌမတင္းအတြက္အဖုံးထုတ္ထားေသာ အေထာက္အကူမ်ား
ျဖစ္ခဲ့ပါသည္။
ပဌမတင္းအတြက္ ကၽြန္ေတာ္ ဖတ္႐ႈခဲ့ရေသာ စာအုပ္မ်ားကား မ်ားျပားလွ၏။
ယင္းတို႔အနက္ေအာက္ပါ စာအုပ္မ်ားသည္ တန္ဖိုး
မျဖတ္ႏုိင္ေလာက္ေအာင္ ဆက္ဆံမားမ်ားသည့္အေထာက္အကူမ်ား
ရရွိခဲ့သည္-

1. The Long March – The Foreign Languages Press. Peking

2. Stories of the Long March(1960)

3. The Long March-Eye witness Acconts(1963)

4. On the Long March with Chairman Mao by Chen Chang-feng(1972)

5. Recalling the Long March by Liu Po-cheng and others(1978)

6. On the Long March As Guard to Chou En-Lai by Wei Kuo-

Lu(1978)

7. A Comintern Agent in China (1932-1939) otto Braun-the luckless GermanComintern Adviser sent to Chind by Moscow

8. The Long March – The Untold Story- Horrison E-Salisbury

9. The Great Road – Splondid Biography of Chu The-Agnes Smedley

10. Chiness Destinies and Portraits of Chiness Women in Revolution-Agnes Smedley

11. Journey to Red China, China Awake and A Rago for China-Robert Payne.

12. Red Star Over China-Edgar Snow

13. The Origins of the Cultural Revolution- (Three Volume) Rod MacFarguhr

ပီကင်းအတြက် အားေပးသမှႈင့် လမ္းေၾကြး ျပဳခဲ့သူ အေမရိကန္
ျပည္ေထာင္စုမဂၢဇင္းဆက္ျပည့္ဝယ္ ဘက္တစ္ခ်ိန္ ပါေမာကၡ ခ်ိန္စင္၏
ေက်းဇူးသည္လည္းႀကီးလွပါသည္။
ေဒါက္တာခ်ိန္သည္ တ႐ုတ္ႏုိင္ငံ၏ ဥေပဒ၊ ႏုိင္ငံေရးႏွင့္
ဘာသာေရးဆုိင္ရာအုပ္ေပါင္း တစ္ရာေက်ာ္
ေရးသားထုတ္ေဝခဲ့သျဖင့္၍ အဖုိးထုိက္တန္ေသာ
အႀကံဉာဏ္မ်ားေပးႏုိင္ခဲ့သူ ျဖစ္ပါ၏။

လန္ဒန္၊ ေႏြဦး ၁၉၈၈။
ေမာင္ထြန္းသူ၂၀၀၆ ႏုိဝင္ဘာ ၂၆၊ တနဂၤေႏြေန႔။
ည ၉ နာရီ ၄၅ ၄၅ မိနစ္။

PEKING
BY ANTHONY